

Bất Tử Bất Diệt

Contents

Bất Tử Bất Diệt	5
1. Chương 1 : Hoành Không Xuất Thế	6
2. Chương 2 : Như Thử Thiếu Niên	8
3. Chương 3 : Hoa Dạng Niên Hoa	10
4. Chương 4 : Vi Tàn Vũ Quý	13
5. Chương 5 : Nan Vong Sơ Luyện	16
6. Chương 6: Âm Nhiên	20
7. Chương 7 : Thị Vũ Cuồng Nhân	23
8. Chương 8 : Hồn Hồn Đại Chiến	25
9. Chương 9 : Tuyệt Đại Giai Nhân	28
10. Chương 10 : Chiến Ý Thao Thiên	32
11. Chương 11 : Xá Thân Thành Ma	34
12. Chương 12 : Ma Diệt Hữu Tình	39
13. Chương 13 - Sinh Sinh Tử Tử	41
14. Chương 14 - Độc Cô Thế Gia	44
15. Chương 15 - Ma Tử Thân Sinh	46
16. Chương 16 : Chiến Thiên Di Mê	48
17. Chương 17 : Bất Tử Truyền Thuyết	51
18. Chương 18 : Hữu Nữ Điều Man	54
19. Chương 19 : Dĩ Chiến Luận Vũ	59
20. Chương 20: Phóng Chế Diện Cự	61
21. Chương 21: Dạ Thám Hung Trạch	64
22. Chương 22	66
23. Chương 23: Tiên Thiên Kiếm Cường	69
24. Chương 24: Thần Thức Cảm Ứng	71
25. Chương 28: Ca Vũ Song Tuyệt	79
26. Chương 29: Nhất Nhập Giang Hồ	84
27. Chương 30: Ly Khai Thông Châu	86
28. Chương 31: Ly Biệt	91
29. Chương 32 (quyển 2 Chương 1) Hà Trung Kích Đầu	95
30. Chương 2 Phi Thiên Phi Diệp Lạc Thần Công (Thượng)	100
31. Chương 3: Phi Hoa Phi Diệp Lạc Thiên Công (hạ)	103
32. Chương 4 Bằng Phong	106
33. Chương 5 Bạch Ngọc Hàn Băng	109
34. Chương 6 : Liệu Thương Côi Bảo	112
35. Chương 7 : Vương Cấp Cao Thủ	116
36. Chương 8 : Phá Băng Nhi Xuất	120
37. Chương 9 : Kinh Thiên Bí Sử	123
38. Chương 10 Lý Phủ	126
39. Chương 11: Quân Tử Tự Mạc	129
40. Chương 12 Vương Cấp Đại Chiến	133
41. Chương 13 Vương Chiến Lạc Mạc	135

42. Chương 14	Thiếu Nữ San Nhi	138
43. Chương 15	Kết Giao	141
44. Chương 16	Hành Tàng Bại Lộ	144
45. Chương 17	Cửu Chuyển Chi Minh Vương Bất Động	147
46. Chương 18	Sinh Tử	151
47. Chương 19	Tình Chí Ma Tích Tái Hiện	153
48. Chương 20	Danh Động Thanh Phong	156
49. Chương 21:	Nhượng Vãng Sự Phi	159
50. Chương 22:	Kinh Thiên	161
51. Chương 23:	Đảo Môi Đích Diễm Ngộ	164
52. Chương 24:	Mĩ Nữ Đích Truy Sát (thượng)	165
53. Chương 25:	Mĩ Nữ Đích Truy Sát (hạ)	167
54. Chương 26:	Liệp Diễm	169
55. Chương 27:	Dục	171
56. Chương 28:	Ác Ma Đích Dụ Hoặc	173
57. Quyển 3	Chương 1: Đại Sự Kiện	175
58. Chương 2 :	Hồi Hán Đường	178
59. Chương 3:	Lão Phiến Tử	180
60. Chương 4:	Tiên Thiên Chi Cảnh	183
61. Chương 5:	Ngộ Cổ	186
62. Chương 6:	Giai Nhân Thoại Ma	189
63. Chương 7:	Nữ Phần Nam Trang	192
64. Chương 8:	Vụ Ẩn Phong Môn Nhân	195
65. Chương 9:	Ám Triều	198
66. Chương10:	Tinh Nguyên Thạch Đại Hội (thượng)	201
67. Chương 11:	Tinh Nguyên Thạch Đại Hội (hạ)	204
68. Chương 12:	Hựu Kiến Huyền Huyền	207
69. Chương 13:	Thần Kiếm Tử Điện	210
70. Chương 14:	Thất Cường	213
71. Chương 15:	Thủ Sơn Tiên Linh	215
72. Chương 16:	Chiến Hồn Vĩnh Sinh	218
73. Chương 17:	Linh Thánh Kinh Thế Biến	221
74. Chương 18		225
75. Chương 19:	Phong Vân Khởi Dừng	227
76. Chương 20:	Điên Đảo Chúng Sinh	231
77. Chương 21:	Đế Cảnh	235
78. Chương 22:	Đế Cảnh (hạ)	238
79. Chương 23:	Mê Thất	242
80. Chương 24:	Dục Vọng	245
81. Chương 25:	Truy Sát Nam Cung Tiên Nhi	248
82. Chương 26:	Truy Tập	251
83. Chương 27:	Nguyên Khởi	254
84. Chương 28	Mộng Điệp	258
85. Chương 29:	Dữ Hội	261
86. Quyển 4 -	Chương 1 : Chí Ái	264
87. Chương 2 :	Thử Tình Khả Đãi Thành Truy Ưc	269
88. Chương 3:	Ngã Dục Thành Ma	271
89. Chương 4:	Đại Chiến Vân Sơn Chi Điện (thượng)	274
90. Chương 5 :	Đại Chiến Vân Sơn (trung)	277
91. Chương 6	Đại Chiến Vân Sơn (Hạ)	279
92. Chương:	7 Huyết Chiến	283
93. Chương 8:	Tuyệt Tình - Lệ Tình	285
94. Chương 9	Kiếp Hậu	287
95. Chương 10	Bất Diệt Kim Thân	289

96. Chương 11:độc Cô Bại Thiên Tiểu Ý	292
97. Chương 12 Tru Sát Thiên Vương	294
98. Chương 13 Dữ Ma Cộng Vũ	298
99. Chương 14: Định Kế	301
100. Chương 15: Ta Không Phải Thiên Sư	303
101. Chương 16 Hiểm Trung Cầu Sanh	306
102. Chương 17: Hoả Thiêu Nam Cung	308
103. Chương 18 Đại Mạ Nam Cung Vô Dịch	311
104. Chương 19 Sơ Khuy Bất Tử	314
105. Chương 20 Thần Bí Đế Cảnh Cao Thủ	316
106. Chương 21: Sát Khí Tận Trời	319
107. Chương 22: Nguyên Dã Đại Chiến	322
108. Chương 23: Tàng Thân	324
109. Chương 24: Lang Quân	326
110. Chương 25: Lưu Huyết Địch Dạ Vãn	329
111. Chương 26: Bất Tử Tà Thuyết	331
112. Chương 27: Ma Vực Truyền Thuyết	333
113. Chương 28: Quyết Trạch	336
114. Chương 29: Lộ Kiến Bất Bình	337
115. Chương 30: Vũ Dạ Khiếu Thiên	340
116. Quyển 5 – Chương 1: Tứ Tự Kiếm Ý	344
117. Chương 2: Tiến Quân Sa Mạc	346
118. Chương 3: Ma Vực	348
119. Chương 4: Quyết Chiến Lai Lâm	349
120. Chương 5: Lưu Huyết Ma Vực	353
121. Chương 6: Hô Hoán	356
122. Chương 7: Tình Lệ	358
123. Chương 8: Hồi Phản	360
124. Chương 9: Vi Ái Hạ Địa Ngục	363
125. Chương 10: Sinh Tử Cảm Ngộ	365
126. Chương 11: Tiêu Thệ	368
127. Chương 12: Ngũ Vương	371
128. Chương 13: Tuyệt Địa	374
129. Chương 14: Phương Hồn Vĩnh Thệ	376
130. Chương 15: Tổ Tôn Tam Đại	379
131. Chương 16: Thái Cổ Di Trận	383
132. Chương 17: Thâu Thiên Đoạt Nhật	386
133. Chương 18: Thánh Cấp Đại Chiến	389
134. Chương 19: Táng Tinh	393
135. Chương 20: Phong Khởi Vân Dưng	395
136. Quyển 6 – Chương 1: Sát Thủ	398
137. Chương 2: Loạn Thế Tiểu Ma Tiên	402
138. Chương 3: Tiến Phát Thiên Ma Cốc	405
139. Chương 4: Thiên Ma Cốc	408
140. Chương 5: Ẩn Ma Động	411
141. Chương 6: Ma Nữ Trọng Thương	414
142. Chương 7: Ma Giáo Chi Bí (thượng)	416
143. Chương 8 : Ma Giáo Chi Bí (hạ)	418
144. Chương 9: Ti Bĩ Vô Sĩ	422
145. Chương 10: Đối Sách	424
146. Chương 11: Đế Cảnh Đại Chiến	425
147. Chương 12: Trưởng Lão Điều Đình	428
148. Chương 13: Linh Ma Tái Hiện (thượng)	430
149. Chương 14: Linh Ma Tái Hiện (hạ)	434

150. Chương 15: Phong Ấn Địch Lực Lượng	436
151. Chương 16: Phong Ma Ấn Đại Khai	439
152. Chương 17: Huyết Ma? Đệ Nhất Mỹ Nữ?	442
153. Chương 18: Tiểu Ma Nữ Vs Huyết Ma	445
154. Chương 19: Ma Nữ Di Họa	449
155. Chương 20: Ngạo Thiên Ma Nữ	453
156. Chương 21: Bá Tuyệt Thiên Địa	455
157. Chương 22: Huyền Huyền Tẩu Liễu	459
158. Chương 23: Huyền Huyền Chi Sư	464
159. Chương 24: Thần Công Ma Luyện	466
160. Chương 25: Đột Lai Địch Hôn Nhân	469
161. Quyển: 7 – Chương 1: Ma Thành	472
162. Chương 2: Ma Lão Thành Phật	476
163. Chương 3: Cáo Biệt Thiên Ma Cốc	479
164. Chương 4: Giang Hồ Chi Loạn (thượng)	482
165. Chương 5: Giang Hồ Chi Loạn (hạ)	484
166. Chương 6 :trường Sinh Cốc Chi Ước (hạ)	487
167. Chương 7: Lãnh Huyết Tàn Khốc.	490
168. Chương 8 : Ma Đạo.	494
169. Chương 9 : Huyết Lưu Thành Hà.	497
170. Chương 10 : Huyết Thủy Mạn Thiên.	501
171. Chương 11: Lạc Thiên Phong.	503
172. Chương 12: Lạc Thiên Động.	506
173. Chương 13 : Băng Điện.	508
174. Chương 14: Kinh Biển.	511
175. Chương 15: Cừu Tiêu Hận Tán.	514
176. Chương 16 : Ma Đế Quy Lai.	517
177. Chương 17: Bại Đế.	520
178. Chương 18: Hiêu Trương Bạt Hổ.	522
179. Chương 19: Ma Tính.	526
180. Chương 20: Bát Đế Lai Tập.	528
181. Chương 21: Đế Chiến.	531
182. Chương 22: Dạ Chiến Bát Đế.	533
183. Chương 23: Uy Chấn Thiên Hạ.	536
184. Chương 24: Vắn Thiên Hạ Anh Hùng Thủy Dữ Tranh Phong.	539
185. Chương 25: Viễn Phó Tàn Minh.	542
186. Chương 26: Tàn Minh Đế Đô.	545
187. Chương 27: Thánh Nữ.	547
188. Chương 28: Đảo Mối Địch Thánh Nữ.	550
189. Quyển 8 – Chương 1: Nguyệt Dạ Đàm Tâm.	553
190. Chương 2: Thủy Thiên Ngân.	556
191. Chương 3: Vạn Sự Cự Bị.	559
192. Chương 4: Dạ Tập Sát Thủ.	562
193. Chương 5: Sát Thủ Tổ Chức Phúc Diệt.	565
194. Chương 6: Sát Thần.	568
195. Chương 7: Ma Phong Thoái Thánh.	572
196. Chương 8: Tang Khoản.	575
197. Chương 9: Dao Ngôn.	577
198. Chương 10: Tuyệt Thế Cường Giả.	580
199. Chương 11: Nguyệt Tung.	583
200. Chương 12: Đế Chiến Tự Mạc.	586
201. Chương 13: Đế Cảnh Đại Chiến.	588
202. Chương 14: Đế Chiến.	591
203. Quyển 9 – Chương 1: Ma Thiên Chi Bí.	593

204. Chương 2: Khiếu Thiên.	596
205. Chương 3: Diệt Thánh.	599
206. Chương 4: Ma Khiếu Thiên Hạ, bách Thánh Xuất.	602
207. Chương 5: Thiên Địa Ma Hồn.	604
208. Chương 6: Tuần Thiên Sứ Giả Vong.	608
209. Chương 7: Bôn Phó Ngọc Hư Phủ.	610
210. Chương 8: Thánh Giả Xuất.	613
211. Chương 9: Chuyển Thế Vô Thánh.	615
212. Chương 10: Thánh Cảnh Chi Ma.	618
213. Quyển 10 – Chương 1: Ma Động.	621
214. Chương 2: Ma Hồn.	624
215. Chương 3: Ngọc Hư Phúc Diệt.	627
216. Chương 4: Tái Nhập Địa Hạ Cung Điện.	630
217. Chương 5: Ma Tổ Xuất Thế.	634
218. Chương 6: Điện Hạ Điện - Nguyệt Thần Cung.	637
219. Chương 7: Bồi Hồi Vu Thần Ma Chi Gian.	640
220. Chương 8: Đạo Phi Đạo, Ma Phi Ma.	643
221. Chương 9: Cường Giả Chi Gian Đích “giác Lượng”.	647
222. Chương 10: Tân Trật Tự.	650
223. Chương 11: Bát Thế Truyền Nhân (thượng).	653
224. Chương 12: Bát Thế Truyền Nhân (hạ).	656
225. Chương 13: Ma Vương.	658
226. Chương 14: Cường Giả Hình Thế.	661
227. Chương 15: Viễn Cổ Vô Thánh	664
228. Chương 16: Khả Phạ Thôi Đoạn	667
229. Chương 17: Ma Tổ Đích Thệ Ngôn	669
230. Chương 18: Cáo Biệt Gia Nhân	671
231. Chương 19: Đông Hải	674
232. Chương 20: Quang Âm Lương Diện	677
233. Chương 21: Đại Ma Thiên Vương	681
234. Chương 22: Tiến Quân Bỉ Ngạn	683
235. Chương 23: Đại Chiến	686
236. Chương 24: Sinh Tử Bình Hành	689
237. Chương 25: Điền Phong Chi Chiến	693
238. Chương 26: Kết Cục	703

Bất Tử Bất Diệt

Giới thiệu

Nguồn: tangthuvien. com, hoanguyettaodan. net, vip. vandan. vn Thể loại: Tiên hiệp.

1. Chương 1 : Hoành Không Xuất Thế

Sau cuộc đại chiến, cả đại lục như tan hoang phải làm lại từ đầu.

Năm 7878, hơn hai mươi năm sau cuộc đại chiến giữa chín nước chỉ còn lại năm nước là Thanh Phong, Bái Nguyệt, Hán Đường, Vô Song cùng Tân Minh. Năm nước này sau nhiều năm ngưng chiến, nguyên khí cũng đã hồi phục. Cả đại lục tiêu điều khi xưa cuối cùng cũng phần vinh trở lại.

Trường sinh cốc thuộc phạm vi của Hán Đường đế quốc. Cây cối trong cốc quanh năm suốt tháng lúc nào cũng xanh tươi, tràn ngập sinh khí.

Theo truyền thuyết tương truyền khi xưa Trường sinh cốc là nơi cư ngụ của một vị nhất đại ma quân, võ công đạt cảnh giới xuất thần nhập hóa, tung hoành khắp đại lục không có địch thủ.

Không biết vì lý do gì mà vị ma quân đó lại chọc giận đến tiên nhân dẫn tới một cuộc đại chiến tiên ma ngay trong cốc. Vị ma quân đó không hổ là một võ học kỳ tài mang nhục thể phàm nhân của mình tiến nhập vào tiên ma chi cảnh, thực lực càng khủng khiếp tới mức khiến cho tiên nhân cũng cảm thấy khó khăn chống đỡ.

Cuộc đại chiến kéo dài suốt ba ngày ba đêm, kết quả như thế nào không một ai biết. Chỉ biết rất lâu sau đó, các cư dân ở ngoài cốc mới dám tiến vào để xem thử thì thấy cảnh trong cốc hiện ra trước mắt rất tiêu điều. Dưới đất cây gãy lá rụng khắp nơi, xương thú chất cao thành núi. Cả hơn mười năm sau đó trong cốc cây cối không thể sinh sống, toàn cốc không hề có chút sinh khí gì mà chỉ bao phủ lấy một màu chết chóc.

Có lẽ phải trải qua hơn trăm năm u ám trong cốc mới từ từ khôi phục lại sinh khí. Trường sinh cốc lại được phủ lại màu xanh của cây cối, sinh khí lại tràn ngập như xưa.

Nhưng dù vậy thì vẫn không có một ai dám tiến vào trong cốc một bước

Tuy nhiên, thời gian cũng từ từ bắt đầu làm quên đi ký ức của con người

Năm 7878, Trường sinh cốc nghênh đón những vị khách đầu tiên. Đó là một gia đình bốn người cùng tiến vào cư ngụ bên trong cốc

Vào một buổi tối ba tháng sau đó, vợ của chàng trai trẻ trong gia đình bốn người tới thời điểm sinh nở. Tiếng kêu đau đớn không ngừng từ trong cốc truyền ra trộn lẫn với tiếng an ủi, khích lệ của bà mẹ.

Chàng thanh niên cứ đi tới đi lui ở bên ngoài, trên khuôn mặt hiện lên nét nôn nóng, lo lắng. Còn vị lão giả khoảng hơn năm mươi tuổi thì vẫn bình tĩnh ngồi yên trên ghế, không hề nói tiếng nào nhưng cũng không có chút lo lắng.

“Ngôn Chí, con không cần phải đi tới đi lui như vậy đâu. Yên tâm đi, sẽ không có chuyện gì đâu. Khi mẹ con sinh ra con ta cũng không hề có lo lắng cuống cuống như con bây giờ. Nhớ lúc đó ta ngồi trong phòng cùng với thức ăn và rượu, tự ăn tự uống để chờ tin vui thôi”

Người thanh niên dừng lại cười nói “ Thảo nào mà mỗi khi mẹ nhắc tới chuyện đó lại không ngừng trách móc cha”

Đúng lúc này, một tiếng khóc vang lên phá tan màn đêm yên tĩnh

“Sinh rồi, sinh rồi” Chàng thanh niên cao hứng thốt lên, đồng thời quay người chạy ngay vào trong phòng.

Đúng lúc này bỗng nhiên phát sinh ra dị tượng. Từ trong tiểu ốc bỗng phát ra từng tia huyết hồng chi quang. Huyết hồng quang mang trong nháy mắt đã bao trùm lấy toàn bộ Trường sinh cốc để rồi sau đó bắn thẳng lên trời khiến cho ánh sáng của mặt trăng phải mờ đi.

Chàng thanh niên kinh hãi đứng lại. Vị lão nhân cũng vội vã đứng dậy.

Đồng thời lúc này có hơn mười vị vũ giả truy tầm vũ đạo như cùng lúc cảm ứng đều nhìn thẳng về hướng của Trường Sinh cốc.

Trên đỉnh Thiên Phong thuộc Vô Song đế quốc, một vị bạch phát lão nhân đang ngồi tĩnh tọa. Đằng sau lưng là một thiếu niên rất anh tuấn

Vị thiếu niên hỏi “ Sư phụ, không biết đạo huyết quang trùng thiên kia là cái gì”

Hai mắt lão nhân hiện thần quang nhìn về đạo huyết quang đang hướng lên trời cách xa vạn dặm cảm thán nói “ Thật đúng là bất khuất, đúng là bất phục”

Trong Nguyệt quang điện của Thanh Phong đế quốc, một lão bà bà cũng tự nói “ Sát lục đã tới rồi” (Chữ Sát lục bạn nào có từ thay thế thì giúp mình nha)

Còn từ trong Vân Yên các của Tân Minh đế quốc thì truyền ra “ Một đoạn lịch sử đồ sát “(Đoạn ngoặc kép này bạn nào có từ thay thế thì giúp mình nha)

Một vị lão giả tại Bái Nguyệt đế quốc nói “ Phá không phi tiên”

Người của Hán Đường đế quốc nói “ Tiên ma đại chiến”

Tại Vân Sơn điện thì nói “ Bất tử bất diệt”

Đạo huyết quang bắn lên không trung khoảng nửa phút thì đột nhiên biến mất không rõ tung tích

Chàng thanh niên lúc này như tỉnh lại, hét lớn lên một tiếng rồi chạy vào trong phòng.

Chỉ thấy vợ hắn – một nữ nhân mỹ lệ, nằm trên giường. Còn vị lão phụ nhân mẹ của hắn thì đang bế lấy một đứa bé trai. Đứa bé không hề khóc, cặp mắt đen láy của nó nhìn chăm chú vào hắn.

Chàng thanh niên kích động hỏi “ Mẹ, đây là con của con đúng không?”

“Hừ, nói nhỏ một chút không thì làm chi Đình Đình tỉnh lại bây giờ. Nó vừa mới sinh, thân thể còn rất yếu”

Chàng thanh niên nôn nóng hỏi “ Đình Đình không sao chứ mẹ”

Lão phụ nhân cười “ Không sao. Thật chẳng giống cha con chút nào, lúc nào cũng nóng nảy bộp chộp. Còn không mau lại đây coi bảo bối của con. Nhìn xem, nó thật dễ thương”

Trên khuôn mặt lão phụ nhân tràn đầy nét vui sướng

Chàng thanh niên tiếp lấy đứa bé, cái miệng không ngừng mút lại chọc đùa với đứa trẻ.

“Mẹ, hồi nãy mẹ không nhìn thấy những tia huyết quang bắn lên trời sao?”

Lão phụ nhân trả lời “ Nói vớ vẩn cái gì thế. Ở đây làm gì có cái gì mà huyết quang chứ. Còn không mau ẵm tiểu bảo bối của người ra cho cha người xem đi”

Chàng thanh niên ẵm đứa bé ra ngoài cao hứng kêu lớn “ Cha, là con trai”

Lão nhân nói “Mau, mau bế nó và dẫn mẹ người vào trong đây. Cẩn thận kẻo làm nó bị thương đó”

Chàng thanh niên cùng lão nhân tiến vào phòng. Không lâu sau thì lão phụ nhân cũng bước vào.

Hai tròng mắt đen của đứa bé không ngừng đảo qua đảo lại nhìn ba người

Lão phụ nhân nói “ Các người nhìn xem, đứa bé này thật khả ái. Vừa mới sinh ra đã có thể nhận biết mọi người, lại còn không hề khóc quấy nữa chứ”

Lão nhân thần sắc ngưng trọng “ Phụ nhân, khi đứa bé này trào đời thì có phát sinh ra sự việc kỳ quái nào không?”

“Cha con hai người ngày hôm nay sao vậy. Toàn nói ra những điều khó hiểu”

Lão nhân trả lời “ Phụ nhân không biết đó thôi. Khi nãy phát sinh ra một việc rất kỳ lạ.”

Tiếp đó lão nhân liền đem mọi chuyện kể lại cho lão phụ nhân nghe

Lão phụ nhân nghe xong đứng bất động hồi lâu rồi mới nói “ Lúc này trong phòng không hề có chuyện gì quái dị cả. Cũng không hề nhìn thấy hồng quang gì hết”

Lão nhân nói “ Tạm thời bây giờ không cần nghĩ tới nhiều chuyện làm gì. Chỉ cần hai mẹ con bình yên là tốt lắm rồi”

Lúc này, chàng thanh niên đột nhiên kêu lớn “ A, tay của đứa bé có máu”

Phụ nữ lão nhân vội chạy tới xem thì thấy hai nắm tay nhỏ xíu của đứa bé nắm chặt lại, nôm trong nhỏ ra từng giọt máu. Lão nhân vội mở nắm tay của đứa bé ra thì thấy hai tay đứa bé đều có huyết tự, bên tay phải đứa bé có chữ “Bại”, tay trái của đứa bé có chữ “Thiên”

Lão nhân lẩm bẩm tự nói với mình “ Tay phải “Bại”, tay trái “Thiên”, hợp lại ra cái tên “ Bại Thiên”. Quá khí phách, quá cuồng vọng. Đứa bé này không biết là thần thánh phương nào mà khi sinh ra trong tay lại có sẵn huyết tự như vậy”

“Cha, người đang nói cái gì thế?”

“Không có gì. Phụ nhân cùng Ngôn Chí mau lập tức đi thu dọn đồ đạc. Chúng ta cần phải rời khỏi nơi này trong tối nay”

“Lão gia, người có bị gì không vậy? Đình Đình vừa mới sinh, đứa bé còn quá nhỏ thì làm sao mà có thể chịu được khổ cực chứ?”

“Mẹ, cha nói đúng đó. Chúng ta cần phải rời khỏi nơi đây ngay. Lúc này đã phát sinh dị tượng như vậy chắc chắn sẽ dẫn sự chú ý của các phương thế lực. Không lâu nữa sẽ có rất nhiều người tới đây. Nếu chúng ta còn tiếp tục ở lại nơi này, sinh hoạt sẽ không còn được như xưa đâu.”

Lão phụ nhân trả lời “ Được rồi, ta sẽ đi thu dọn đồ đạc”

“ Bại Thiên sinh ra trong tay đã có huyết tự.....chiến đấu chống trời chiến đấu chống trời....”

Lão nhân một mình ở trong phòng ngừng đầu nhìn lên trời không ngừng tự nói với mình

Qua hôm sau, Trường sinh cốc khôi phục lại vẻ yên tĩnh vốn có. Tuy nhiên, chỉ ba ngày sau nó lại phải nghênh đón rất nhiều người

2. Chương 2 : Như Thử Thiếu Niên

Độc Cô Bại Thiên sinh ra từ một võ lâm thế gia đã suy tàn, gia tộc có một quá khứ rất huy hoàng, đã từng là một thần thoại trong võ lâm đại lục. Một lần bị rất đông cường địch bao vây tấn công đến nỗi thực lực có thể coi là mạnh nhất thiên hạ như tổ phụ Độc Cô Chiến Thiên cũng phải ôm hận mà chết, cả gia tộc hầu như bị tiêu diệt. Kẻ địch là ai? Không một ai có thể chứng thực. Vụ tàn sát đó cuối cùng cũng bị chôn vùi vào trong lịch sử.

Phụ thân của Độc Cô Bại Thiên chỉ là một nhân vật nhỏ trong võ lâm, bản thân cũng không hề có cừu gia đại địch gì. Bằng hữu trên giang hồ cũng không có nhiều. Một độc Cô gia huy hoàng khi xưa hầu như đã bị võ lâm quên lãng. Vì vậy trong mắt của người tại Trường Phong trấn thì chỉ là một gia đình trung lưu mà thôi

Võ công của gia tộc Độc Cô không hề bị thất truyền. Một khối hắc ngọc thạch được truyền từ đời này qua đời khác. Nó không chỉ là tín vật của tộc trưởng mà còn là bí tịch của gia tộc. Hắc ngọc thạch trong mắt của người trong gia tộc là một bảo vật vô giá bởi vì nó không chỉ đại diện cho quyền lợi trong gia tộc mà nó còn mang theo bao hy vọng về một tương lai huy hoàng của gia tộc. Chỉ là trong mắt những người ngoài thì hắc ngọc thạch so với các ngọc thạch bình thường khác không có gì khác biệt. Ông nội của Độc Cô Bại Thiên trong lúc quá chén đã lấy hắc ngọc thạch đem cho hắn. Phụ thân của hắn sợ hắn làm mất nên đã làm thành một thứ giống cây đao. Tuy nhiên vật này trong mắt Độc Cô Bại Thiên thì lại chính là vũ khí để hắn tranh bá cùng lũ trẻ. Hắn gọi vũ khí này là Bản nhi chuyên. (chẳng biết dịch vũ khí này là cái gì....)

Trên hắc ngọc thạch có in dấu một dòng chữ của tổ tiên “ Cố gắng học tam lưu võ công của đại lục thì cuối cùng sẽ thành công”

Cũng vì dòng chữ này mà tiền bối bao đời của Độc Cô gia quyết định rời bỏ gia tộc chu du thiên hạ, cố tìm học cho được tam lưu võ công để rồi cuối cùng khiến cho gia tộc suy tàn như bây giờ.

Hiện tại nghiêm túc mà nói thì Độc Cô gia không còn được coi là người trong võ lâm nữa.

Trường Phong trấn vang danh tại Hán Đường đế quốc không phải vì đặc sản gì của tiểu trấn, cũng không phải vì sừ phồn hoa của nó mà vì tại nơi đây là nơi cư ngụ của một võ lâm thế gia. Bất kỳ ai trong đó chỉ cần giẫm chân một cái cũng làm cho võ lâm tại Hán Đường đế quốc run sợ - Tư Đồ thế gia.

Trong một trăm năm trở lại đây, Tư Đồ thế gia cao thủ như mây. Các tiền bối cao thủ thì vẫn chưa thoái ẩn. Còn thanh niên cao thủ thì ai nấy đều bộc lộ ra sự tài hoa xuất chúng.

Độc Cô gia cùng Tư Đồ thế gia quan hệ với nhau rất tốt, vẫn thường hay qua lại. Đại gia chủ của Tư Đồ thế gia là Tư Đồ Kinh Vân cùng chủ nhân của Độc Cô gia là Độc Cô Ngôn Chí vẫn thường xưng huynh đệ với nhau. Các nhân vật tiền bối trong Tư Đồ thế gia thì lại càng có giao tình rất sâu sắc với phụ thân của Độc Cô Ngôn Chí là Độc Cô Phi Vũ.

Từ trăm năm trước, khi Tư Đồ thế gia tới nơi này tức thì không có phe nào dám tới quấy nhiễu. Kể cả khi nổ ra đại chiến giữa chín nước, đám bại quân đối với một tiểu trấn như vậy cũng không dám khinh cử vọng động. Đối với tiểu trấn này mà nói thì ngày nào Tư Đồ gia còn chưa đi thì vẫn sẽ là thần bảo hộ của tiểu trấn này.

Độc Cô gia Độc Cô Ngôn Chí thì thực sự rất biết cách làm ăn, mở ra rất nhiều tiệm gạo, tiệm quần áo, tửu lâu lớn. Tuy vậy, Độc Cô gia vẫn thường hay giúp đỡ cho những người nghèo khó. Vì vậy, trong mắt những người trong tiểu trấn thì Độc Cô gia chính là một đại thiện nhân.

Tuy nhiên, người nổi tiếng nhất trong tiểu trấn không phải là Tư Đồ Kinh Vân, cũng không phải là Độc Cô Ngôn Chí mà lại là đứa con tám tuổi của Độc Cô Ngôn Chí, Độc Cô Bại Thiên.

Độc Cô Bại Thiên mặc dù không thích tập võ nhưng lại rất thích đánh nhau. Đám trẻ con trong tiểu trấn hầu như ai nấy cũng đều bị nó đánh. Ngay cả con cái của Tư Đồ thế gia cũng không có được cái may mắn thoát khỏi tay nó.

Mỗi ngày, khi đám trẻ con gặp nhau, câu đầu tiên bọn chúng nói là “ hôm nay ngươi có bị hấn đánh không?”

Vì vậy, những cáo trạng cũng những lời la mắng không ngừng bay tới trước cửa nhà Độc Cô khiến cho Độc Cô Ngôn Chí chỉ còn biết cúi đầu xin lỗi đồng thời còn hứa là sẽ đánh đòn Độc Cô Bại Thiên.

Nhưng đúng vào lúc chuẩn bị tiến hành gia pháp thì người sủng ái Độc Cô Bại Thiên nhất trong nhà là Độc Cô Phi Vũ lại bước ra trừng mắt nhìn Độc Cô Ngôn Chí.

Chỉ đợi có thế, Độc Cô Bại Thiên liền nói “ Gia gia, râu của gia gia không có gió cũng lay động kìa. Còn nữa, hai mắt của gia gia càng ngày càng sáng hơn đó. Thật là dễ thương quá đi”

Độc Cô Phi Vũ thấy cháu mình nói vậy chỉ biết vô đầu cười khổ. Cả đời chỉ có duy nhất một đứa cháu thật sự không nỡ đánh nó chỉ còn cách nói “ Con nếu như còn khi dễ bạn bè nữa thì ta sẽ nhốt con ở trong nhà, không cho ra ngoài nữa”

Từ đó về sau, quả nhiên Độc Cô Bại Thiên không hề gây phiền phức cho lũ trẻ con nữa. Nhưng ánh mắt của nó lúc này lại để lên trên người của đám mười sáu mười bảy tuổi.

Nó mặc dù chỉ có tám tuổi nhưng trời sinh dị bẩm. Lần thứ nhất cùng một tên thanh niên đánh nhau đã đánh chảy máu đầu người ta. Từ đó về sau lúc nào trong người cũng mang theo hắc ngọc thạch gia truyền đi kiếm các thanh niên ở vùng phụ cận đánh nhau khiến cho bọn chúng chỉ còn có cách trốn tránh hoặc bỏ chạy mà thôi.

Sau đó, Độc Cô Bại Thiên tại tiểu trấn không tìm ra đối thủ đánh nhau nữa. Ai nấy gặp nó cũng đều xin chịu thua. Vì vậy nó liền tìm đến đám dã thú trong khu rừng để kiếm chuyện. Cho tới một ngày người trong thị trấn ai nấy đều nghe rõ tiếng gầm rú giận dữ của dã thú trong rừng khiến cho bọn thợ săn trong trấn không một ai dám vào rừng để săn bắn cá. Tới khi trời gần tối thì thấy Độc Cô Bại Thiên cả người đầy máu vác theo một con hổ quay về trấn khiến cho mẫu thân hấn cùng bà nội hết sức kinh hãi. Từ đó

lúc nào cũng phải người đi theo, không rời một bước vì sợ hấn một lúc nào đó nổi hứng lên thì sẽ vào rừng kiếm heo rừng hay sư tử gì đó kiếm chuyện.

Trong thời gian đó, đại danh Độc Cô Bại Thiên tại tiểu trấn không ngừng vang xa.

Gia chủ của Tư Đồ thế gia là Tư Đồ Kinh Vân đối với hấn rất là có hứng thú, nhận thấy hấn là một kỳ tài học võ nên nảy ra ý muốn nhận hấn làm đồ đệ.

Nào ngờ Độc Cô Bại Thiên liên tục lắc đầu nói “ Không học, chết cũng không học”

Tư Đồ Kinh Vân chỉ còn biết thở dài than “ Gia chủ của Tư Đồ gia chủ động nhận làm đồ đệ mà lại bị từ chối như thế này. Chuyện này mà đồn ra ngoài thì nhất định là một chuyện chấn động giang hồ thôi”

Đại danh thích đánh nhau nhưng không thích tập võ của Độc Cô Bại Thiên đã nổi tiếng toàn Trường Phong trấn khiến cho nó trở thành vua của lũ trẻ con. Đi tới đâu thì đằng trước đằng sau nó cũng có một đám con nít, có cả con cháu của Tư Đồ Kinh Vân trong đó, hộ tống phục vụ. Trong đó người bám sát nó nhất chính là đứa con gái sáu tuổi của Tư Đồ Kinh Vân, Tư Đồ Minh Nguyệt, trở thành người lúc nào cũng theo gót của hấn

Tư Đồ Minh Nguyệt năm nay sáu tuổi, khuôn mặt rạng rỡ thông minh khả ái. Hai mắt đen láy nhìn Độc Cô Bại Thiên với ánh mắt tôn sùng, nhìn lên không trung nói lớn “ Bại Thiên ca ca, muội sau này nhất định phải gả cho huynh”

“Được thôi, sau này khi muội lớn lên, huynh nhất định sẽ cưới muội. Lúc đó muội đừng có từ chối đấy nhé” Độc Cô Bại Thiên trả lời Tư Đồ Minh Nguyệt.

Hai đứa trẻ nói với nhau rất chân thật, giống như một cặp thanh mai trúc mã

Từ đó về sau, Độc Cô Bại Thiên đi tới đâu, Tư Đồ Minh Nguyệt đi theo tới đó.

Năm tháng dần trôi, trong nháy mắt đã tám năm trôi qua.

3. Chương 3 : Hoa Dạng Niên Hoa

Thời gian như nước chảy qua, trong chớp mắt đã trải qua tám năm.

Lúc này, Độc Cô Bại Thiên cũng đã mười sáu tuổi. Từ một thiên tài đánh nhau, hỗn hồn chi vương trở thành một thiếu niên anh tuấn, mày kiếm mắt hổ, mũi thẳng vuông góc với miệng. Hai mắt sáng như điểm hàn tinh trong đêm tối. Cả người so với người bình thường thì cao hơn nửa cái đầu, thân hình vạm vỡ khiến cho người ta khó có thể nghĩ rằng đây chính là một thiếu niên mười sáu tuổi.

Độc Cô Bại Thiên lúc này đang đứng bên khu rừng ở ngoài tiểu trấn. Hấn đang đứng đợi một nữ tử, một người mà hấn yêu rất sâu sắc, người mà hồi còn nhỏ hấn đã từng hét lớn giữa trời là sau này phải cưới làm vợ - Tư Đồ Minh Nguyệt

Không lâu sau đó, từ đằng xa xuất hiện một đám mây màu xanh. Một lục sắc thân ảnh trong nháy mắt đã hiện ra trước mắt hấn.

“Bại Thiên ca ca”

Một thiếu nữ tuyệt sắc tung người tới dựa đầu vào ngực của hấn

Một đứa bé gái khả ái năm xưa nay đã trở thành một thiếu nữ xinh đẹp như hoa. Thiếu nữ này mắt sáng, răng trắng tinh, toàn thân da trắng như ngọc, mỹ lệ như một vị tiên tử.

“Bại Thiên ca ca, muội lúc nào cũng nhớ tới huynh. Chỉ tiếc cha muội không cho muội ra ngoài, bắt muội phải luyện thành tầng thứ bảy của “Minh Nguyệt tâm kinh”. May mắn là cuối cùng sau một tháng muội cũng luyện thành công. Huynh có nhớ muội không?”

Độc Cô Bại Thiên cười nói “ Nhớ chứ. Nếu muội mà không tới đây thì chắc ta phải đi tìm lão đầu tử của muội để sống chết một phen”

Tư Đồ Minh Nguyệt giận dữ nói” Không được nói với cha muội như thế. Cha đối với muội rất tốt”

“Ta nào dám nói với nhạc phụ tương lai của mình như vậy. Vạn nhất mà ông ta biết được đem nữ nhi bảo bối của mình giấu đi thì ta biết cười ai bây giờ” Độc Cô Bại Thiên cười nói

Tư Đồ Minh Nguyệt tràn đầy hạnh phúc, rời khỏi ngực Độc Cô Bại Thiên nói “ Bại Thiên ca ca, chúng ta vào trong rừng chơi thôi”

“Được thôi”

Lúc này thời tiết đang là mùa hạ. Cả khu rừng được phủ bởi những tán cây màu xanh. Tiếng chim hót cùng với tiếng kêu của các loài thú trong rừng khiến cho khu rừng càng có thêm sinh khí. Khu rừng này không chỉ là nơi đám thợ săn ưa thích mà còn là bảo địa của Độc Cô Bại Thiên và đám trẻ con. Tại nơi này bọn chúng có thể đánh nhau, còn có thể hưởng thụ cảm giác thoải mái không bị sự ước thúc của thế tục. Có thể nói đây chính là không gian riêng của bọn chúng.

Độc Cô Bại Thiên tại nơi này rất là quen thuộc. Nhưng Tư Đồ Minh Nguyệt thì khác vì rất ít khi tới đây. Chủ yếu toàn bị cha bắt ở nhà luyện võ. Vì vậy hôm nay giai nhân đã ở đây khiến cho Độc Cô Bại Thiên phải liên tục giới thiệu mọi thứ xung quanh.

“Bại Thiên ca ca, sao huynh không chịu bái cha của muội làm sư phụ để học võ công chứ?”

“Võ công của ông ấy cao lắm à?”

Tư Đồ Minh Nguyệt trợn mắt nhìn hấn “ Cha của muội là vương cấp cao thủ. Cao thủ như vậy tính ra tại Hán Đường để quốc cực ít. Như vậy còn không đủ làm sư phụ của huynh sao?”

Độc Cô Bại Thiên bắt chước bộ dạng của thiếu nữ “ Nhạc phụ của ta là một vương cấp cao thủ, là một trong số rất ít cao thủ tại Hán Đường để quốc. tính ra thì miễn cưỡng cũng làm sư phụ của ta được”

“Thật là đáng ghét. Một đại nam nhân mà lại đi học cách nói của nữ nhân”

“Nguyệt nhi, lúc nhỏ đúng là ta không thích võ công. Nhưng càng ngày càng lớn lên, ta phát hiện ra ta bắt đầu thích học nó rồi”

Tư Đồ Minh Nguyệt mừng rỡ nói “ Vậy thì tốt rồi. Huynh mau bái cha muội làm sư phụ đi. Lúc đó huynh không chỉ học võ công mà chúng ta còn có thể hàng ngày ở bên nhau nữa”

“Nguyệt nhi, muội để ta nói hết đã. Ta muốn học võ công, nhưng là phải học võ công đệ nhất thiên hạ. Còn các võ công khác thì ta chỉ để tham khảo mà thôi” Độc Cô Bại Thiên phát ra một hào khí mạnh mẽ

“Nhưng huynh sẽ phải tới nơi nào để học chứ”

Độc Cô Bại Thiên lấy hắc ngọc thạch trong người ra nói “ Đây chính là sư phụ của ta. Ta muốn học võ công ở trong nó”

Tư Đồ Minh Nguyệt lộ vẻ kinh ngạc nói “ Bại Thiên ca ca, đây chẳng phải là vũ khí hồi nhỏ của huynh sao. Muội còn nhớ hồi nhỏ huynh dùng khối hắc ngọc thạch này đánh cho đầu nhị ca muội chảy máu. Nhị ca muội mới chạy tới nhà của huynh tố cáo khiến cho cả ngày hôm đó huynh không dám về nhà”

Độc Cô Bại Thiên xấu hổ gãi gãi đầu nói” Nguyệt nhi trí nhớ tốt quá. Ngay cả chuyện nhỏ như vậy cũng nhớ nữa”

“Muội còn nhớ lúc đó muội năn nỉ cha muội ra ngoài kiếm huynh đưa về nhà khiến ch muội với nhị ca không nói chuyện với nhau cả ba ngày nữa”

Độc Cô Bại Thiên nói” Cũng là tiểu Nguyệt nhi của ta thông minh. Mà cái tên tiểu tử đó thua mà vẫn còn ngang ngạnh. Bất quá lâu rồi không gặp hấn, không cùng hấn quá chiêu. Chỉ là không biết khi đó muội lại lớn lút giúp hấn chạy khi nào thôi”

Tư Đồ Minh Nguyệt cười “ Biết đánh nhau nên muội đâu đâu dám lớn lút giúp huynh ấy chạy chứ. Lúc trước chỉ giúp huynh ấy giương cờ trắng đầu hàng thôi. Kết quả việc đó muội bị cha phạt một trận. Nhị ca muội là đối tượng để cha của muội đào tạo nên dạy dỗ rất nghiêm ngặt. Bất quá nếu muội không giúp huynh ấy bỏ trốn thì sợ rằng huynh cũng không phải là đối thủ của huynh ấy”

“Nói xàm. Hấn là bại tướng dưới ta của ta mà” Độc Cô Bại Thiên cười nói

“Người cách ba ngày khi gặp lại đã khác rồi. Nhị ca muội ngày tiến ngàn dặm, còn huynh chỉ đơn thuần dựa vào sức khỏe của mình. Một người tiến bộ, một người chần chừ mãi tại chỗ. Kết quả không cần nói cũng biết

Độc Cô Bại Thiên nói “ Được rồi, để lần tới ta sẽ lấy sự thực chứng minh cho muội xem. Cái khối hắc ngọc thạch này ta thật sự không hiểu nó. Chẳng hiểu bí mật của nó nằm ở đâu nữa”

Tư Đồ Minh Nguyệt cười nói “ Được rồi, chúng ta không nói về chuyện đó nữa. Muội vừa mới học được một bộ khinh công. Bại Thiên ca ca thử đuổi bắt muội xem”

Nói xong cả người như một đám mây bay ra xa, y phục phất phơ như một cánh bướm mỹ lệ bay thẳng vào sâu trong rừng

Độc Cô Bại Thiên ở đằng sau hét lớn “ Hay lắm. Ta tới ngay đây. Để xem muội có thể chạy đi đâu”

Hắn liền chạy như bay tiến vào sâu trong khu rừng

Trong rừng lúc này tràn ngập âm thanh cười đùa

Mặt trời dần dần lặn về hướng Tây. Cả nửa bầu trời đã bị nhuộm sắc hồng. Độc Cô Bại Thiên và Tư Đồ Minh Nguyệt hai người cùng ngồi bên bìa rừng nhìn cảnh mặt trời lặn, thần thái hết sức an nhàn.

Khuôn mặt của Tư Đồ Minh Nguyệt tràn đầy nét hạnh phúc “ Thật là đẹp. Ước gì thời gian có thể ngừng lại một khắc, hoặc giả có thể ngừng lại vĩnh viễn”

“Nha đầu ngọc, thời gian làm sao mà có thể dừng lại được chứ. Hơn nữa cái ánh mây đỏ này ta nhìn chẳng thấy đẹp chút nào”

Tư Đồ Minh Nguyệt bực mình nói “ Thật đúng là đầu gỗ mà. Không lẽ huynh không thể chịu theo muội một hai câu hay sao?”

“Thời gian không thể dừng lại”

”Huynh...” Tư Đồ Minh Nguyệt giận dữ quay mặt đi chỗ khác

“Độc Cô Bại Thiên cười nói “ Thời gian đương nhiên là không thể dừng lại. Nhưng ta chỉ muốn lúc nào cũng cùng bảo bối Nguyệt nhi của ta nắm tay nhau sống mãi với thời gian mà thôi”

“Tên phối đản này dám chọc ta” Nói xong lên đưa bàn tay nhỏ nhắn đánh vào ngực của Bại Thiên

Mặt trời dần xuống núi, bóng đêm cũng từ từ phủ khắp không gian.

Tư Đồ Minh Nguyệt quay đầu lại nhìn Độc Cô Bại Thiên buồn buồn nói “ Bại Thiên ca ca, thật ra hôm nay muội có một chuyện quan trọng muốn nói với huynh”

“Là việc gì thế”

“Không lâu nữa muội có thể phải rời khỏi thị trấn này. Võ công gia truyền của nhà muội không thích hợp cho nữ nhân tu luyện. Vì vậy cha của muội muốn muội tới Vô Song quốc bá một vị võ học đại sư làm sư phụ để học nghệ. Lúc đi có thể muội sẽ không có thời gian để tới gặp huynh nói lời từ biệt. Huynh nhất định phải chờ muội trở về, được không?”

“ Dĩ nhiên rồi. Ta nhất định sẽ chờ muội quay về”

Mặt trăng lúc này lên cao. Ánh trăng phủ xuống khu rừng giống như một đám mây trắng lững lờ trên các tán cây

Hai người quay trở lại tiểu trấn. Lúc chia tay, Tư Đồ Minh Nguyệt quay người lại nhìn Độc Cô Bại Thiên nói “ Bại Thiên ca ca, huynh nhất định phải chờ muội . Muội sau này phải được gả cho huynh .” Nói dứt lời liền quay mình chạy đi.

“Tất nhiên, ta nhất định sẽ chờ muội”

4. Chương 4 : Vi Tan Vũ Quý

Thời gian trôi đi thật nhanh. Trong chớp mắt đã hai năm trôi qua.

Ngày hôm nay, nhị công tử Tư Đồ Ngạo Nguyệt của Tư Đồ thế gia cuối cùng cũng đã luyện thành tầng thứ mười một võ công gia truyền “Minh Nguyệt tâm kinh” khiến cho Tư Đồ Kinh Vân rất cao hứng nắm lấy tay Tư Đồ Ngạo Nguyệt nói “Hài nhi, con năm nay mới mười chín tuổi mà đã luyện thần công gia truyền tới tầng thứ mười một. Trong gia tộc của chúng ta trong một trăm năm trở lại đây rất ít ai được như vậy. Cứ theo tốc độ này mà nói thì có lẽ tới khoảng năm mươi tuổi là con hoàn toàn có thể luyện được cảnh giới tối cao tầng thứ mười tám của “Minh Nguyệt tâm kinh”. Khi đó con sẽ đứng vào hàng ngũ để cấp cao thủ. Tương lai của gia tộc chúng ta tất cả sẽ do chính tay con phát dương quang đại”

Tư Đồ Ngạo Nguyệt nhìn thấy bộ dạng kích động của phụ thân, trong lòng dâng tràn hào khí. Ngang dọc giang hồ, tung hoành đại lục ai dám không theo. Đặc biệt là với tuổi của hắn đích thực là rất sung bát anh hùng, luôn muốn trở thành một anh hùng chân chính

“Cha, con sẽ làm cho Tư Đồ thế gia danh chấn cả đại lục”

“Tốt, có chí khí. Ta thật sự rất mừng. Ngạo Nguyệt, hôm nay ta để cho ba huynh đệ các con đi chơi ba ngày. Đi đi”

“Thật là quá tốt. Cảm ơn cha. Để con đi nói với đại ca và tam đệ” Nói xong liền quay người chạy vào hậu viện của luyện võ đường

Điều này kể cũng không có gì lạ. Cả ba huynh đệ bọn họ ba tháng nay không hề bước ra khỏi cửa nhà. Tư Đồ thế gia đối với từng năm đều đặt ra một yêu cầu rất nghiêm ngặt. Nếu như không đạt được tiêu chuẩn thì không được phép rời khỏi nhà nửa bước. Đó cũng chính là nguyên do vì sao người của Tư Đồ thế gia khi hành tẩu giang hồ ai nấy cũng đều có võ công cao cường.

Kỳ thật ba người con của Tư Đồ Kinh Vân ai nấy cũng đều có tư chất bất phàm. Võ công của bọn họ đều đã vượt qua tiêu chuẩn. Chỉ có điều Tư Đồ Kinh Vân thân làm gia chủ cho nên đã đặt ra yêu cầu đối với con của mình cực cao. Vì vậy cả ba người đều không giống những người đồng bối khác trong gia tộc.

Lão đại Tư Đồ Hạo Nguyệt năm nay hai mươi tuổi, đã luyện tới tầng thứ mười một của “Minh Nguyệt tâm kinh”, là đệ nhất cao thủ của đám thanh niên trong gia tộc. Lão nhị Tư Đồ Ngạo Nguyệt mười chín tuổi, vừa mới luyện thành tầng thứ mười một “Minh Nguyệt tâm kinh”, là một kỳ tài trong tương lai. Lão tam Tư Đồ Mẫn Nguyệt là em song sinh với Tư Đồ Minh Nguyệt, sinh trễ hơn khoảng nửa giờ. Cũng do tuổi con nhỏ nên chỉ luyện “Minh Nguyệt tâm kinh” tới tầng thứ chín. Mặc dù vậy cũng có thể coi là cao thủ trong lớp trẻ hiện tại.

Không lâu sau ba huynh đệ từ hậu viện bước ra ngoài đại sảnh. Lão đại khôi ngô, lão nhị thì anh tuấn phi phàm, Còn lão tam thì giống hệt như Tư Đồ Minh Nguyệt tuấn mỹ phi thường. Nếu như hắn hóa trang thành nữ nhân thì thật đúng là một đại mỹ nhân

“Bái kiến phụ thân” Cả ba hướng về Tư Đồ Kinh Vân hành lễ, trên mặt ai đó đều lộ vẻ vui mừng

“Đi đi”

“Dạ”

“Ba người các ngươi có ra ngoài cũng không được đi kiếm Bại Thiên”

Cả ba đều gật gật đầu

“Nếu như thằng bé đó muốn rủ các ngươi đánh nhau thì các ngươi nhất định phải phong bế lấy sáu thành công lực của bản thân. Cái tên tiểu tử đó mặc dù thân thể cường hãn nhưng ngày hôm nay các ngươi đã khác rất nhiều. Vì vậy cần phải cẩn thận đừng làm nó bị thương”

Ba ba huynh đệ đều gật đầu. Tư Đồ Ngạo Nguyệt nói “Bọn con biết rồi. Lần trước ba huynh đệ bọn con cũng vì nhường hắn. Nhưng tên tiểu tử đó thật đáng ghét. Bọn con vì nhường hắn mà nhận thua, hắn lại còn ngang nhiên cười nhạo che võ công của bọn con là vô dụng. Lần này nhất định phải cho hắn nếm mùi khổ sở mới được”

Tư Đồ Kinh Vân nói “ Bại Thiên cái đứa bé này tư chất rất tốt, là một người trời sinh để học võ. Trước đây ta còn vì nó không chịu học võ mà nuối tiếc, nay xem ra ta đã quá lo xa rồi”

Tư Đồ Hạo Nguyệt”Chỉ là đánh nhau điên cuồng thôi”

Tư Đồ Kinh Vân nói” Không phải vậy. Bằng vào tư vi hiện tại của ta cảm giác thấy được trong người của nó có một cỗ chiến ý cực mạnh. Đúng ra nó phải đi theo con đường võ đạo. Chỉ có điều nó vẫn chưa nhận ra thôi”

Tư Đồ Ngạo Nguyệt nói “ Hẳn thật sự lợi hại vậy sao? Chỉ đáng tiếc là tuổi của hắn đã quá cao, tập võ có lẽ đã muộn rồi?”

Tư Đồ Kinh Vân nói “ Hắn từ nhỏ chỉ toàn đánh nhau, thân thể căn cơ đã được tôi luyện căn bản không muộn chút nào. Huống chi hắn lại không phải là người bình thường. Độc Cô gia không có người bình thường”

Tư Đồ Mẫn Nguyệt nói “ Con biết tỷ phu không phải là một người bình thường. Nhưng còn Độc Cô thúc thúc và Độc Cô gia gia không lẽ cũng không phải là người bình thường sao?”

Tư Đồ Kinh Vân cất tiếng quở trách “ Tỷ tỷ của ngươi vẫn còn chưa gả cho tiểu tử đó” Sau đó tiếp tục nói tiếp “ Đám hài tử các ngươi, cao thủ thật sự thường không có tiếng tăm gì cả. Các ngươi nhất định phải ghi nhớ. Được rồi, các ngươi hãy ra ngoài đi”

Ba huynh đệ hơn ba tháng này ở trong nhà. Hôm nay giống như chim sổ lồng, không cần nói cũng biết vui mừng tới mức nào. Đi trên con đường nhìn thấy cái gì cũng có cảm giác vui sướng.

Độc Cô gia là hàng xóm với họ, hai nhà chỉ cách nhau một con đường. Tư Đồ Hạo Nguyệt cùng Tư Đồ Ngạo Nguyệt tiến tới trước cửa gọi lớn “ Tên khùng”. Tư Đồ Mẫn Nguyệt thì lại khác “ Tỷ phu, đệ tới thăm huynh đây”

Đám người hầu nhìn thấy ba vị công tử của Tư Đồ thế gia vội chạy vào trong bẩm báo. Bọn họ đối cách xưng hô quái lạ của ba người đã trở nên quen thuộc.

Không lâu sau, một thanh niên cao lớn từ trong bước ra. Người này cao hơn người bình thường nửa cái đầu, bộ dạng chỉ khoảng mười tám mười chín tuổi. Hai hàng mi nhập vào giữa, cái mũi nằm vuông góc với miệng. Đặc biệt là hai con mắt đen nhánh như hàn tinh phát sáng trong ban đêm. Người thanh niên này chỉ mặc một cái khố, lỗ thố ở phía trên. Cả người đen bóng như cổ đồng, cơ bắp trên người kết lại như một con rồng uốn quanh người tạo cảm giác lực lưỡng. Một sợi dây đen quấn quanh đầu, tua dây bay phất phơ tạo ra cảm giác phóng túng, mang theo một khí thế nhìn thiên hạ bằng nửa con mắt, một khí thế duy ngã độc tôn.

Đó chính là Độc Cô Bại Thiên. Hắn cũng vừa mới ngủ trưa dậy xong

Độc Cô Bại Thiên cười một cách đùa giỡn nói “ Thì ra là ba chú em vợ. Xin thứ cho tỷ phu nghen đón chậm trễ”

Tư Đồ Hạo Nguyệt giận dữ nói “ Tên đánh nhau điên cuồng kia, muội muội của ta vẫn chưa gả cho người. Mà giả có gả cho người thì người cũng phải cung kính gọi ta một tiếng ‘đại cử tử’

Tư Đồ Mẫn Nguyệt lúc này cũng chạy qua cười “ Tỷ phu, ba tháng không gặp xem ra huynh càng ngày càng anh vũ bất phàm nha”

Tư Đồ Mẫn Nguyệt cùng tỷ tỷ đều giống nhau. Từ nhỏ đã rất là sùng bái Độc Cô Bại Thiên. Mặc dù trong những năm gần đây công lực đại tiến, công phu đánh nhau chưa chắc đã dưới Độc Cô Bại Thiên nhưng hắn vẫn rất sùng bái

“Đúng là em vợ ngoan. Lúc nào cũng biết đáng về anh minh thần võ của ta”

Tư Đồ Ngạo Nguyệt nói “ Thằng khùng kia, người chỉ có biết yêu với đương thôi. Hãy cẩn thận hôm nay bọn ta phải làm cho người quý xuống cầu xin bọn ta đó”

Độc Cô Bại Thiên nói “ Nhị tiểu cử tử, người đứng ra không nên nói như vậy. Ta thật sự đang muốn đánh nhau đây. Ta vừa mới học võ công nên cũng muốn tìm một ai đó để động chân động tay. Bọn người tới

lúc này thật là quá tốt. Đại cử tử, nhìn người có vẻ đang rất giận dữ. Có phải muốn ta giúp cho hạ hỏa không”

Cả ba người đều lấy làm kinh ngạc. Không ai ngờ là một người không thích tập võ mà chỉ thích đánh nhau như điên lại đột nhiên bắt đầu học võ.

Tư Đồ Hạo Nguyệt không kìm được hỏi “ Người học võ? Học từ hồi nào? Học với ai thế”

“Chỉ là học mấy thứ võ công thông dụng trên đại lục, cái gì mà gọi là tam lưu võ công thôi. Như vậy đối phó với các người cũng đủ rồi”

Tư Đồ Hạo Nguyệt giận dữ nói “ Thằng khùng kia, chúng ta lập tức ra ngoài thành thử sức”

Tư Đồ Ngạo Nguyệt nói “ Nguyên bọn ta muốn bãi kiến Độc Cô thúc thúc và Độc Cô gia gia trước. Bây giờ xem ra phải tính chuyện này trước rồi bãi kiến sau vậy”

Tư Đồ Mẫn Nguyệt hiển nhiên đối với những cảnh như thế này rất là quen thuộc, chỉ đứng bên cạnh cười hì hì

Độc Cô Bại Thiên nói “ Được , bọn người đứng đây chờ ta”

Nói xong liền chạy vào trong hậu viện. Một lúc sau trên người mặc thêm một cái áo khoác chạy ra.

Hôm nay là một ngày của mùa xuân. Cảnh sắc hòa cùng ánh nắng tạo thành một cảnh tượng đẹp mê người. Cả bầu trời không hề có chút mây. Gió xuân thổi nhẹ qua thân người khiến cho người ta có một cảm giác thoải mái

Hai bên đường cỏ non mọc lên mang một màu xanh mướt như tơ chứa đầy sức sống. Không khí xung quanh pha trộn với hơi đất, hơi cỏ cây tạo thành một cảnh tượng đầy sắc xuân.

Độc Cô Bại Thiên bốn người cùng đi ra ngoài theo ven đường.

Thật ra cả bốn người đều chơi với nhau rất thân mặc dù Tư Đồ Hạo Nguyệt và Tư Đồ Ngạo Nguyệt đều lớn hơn Độc Cô Bại Thiên nhưng chưa bao giờ bọn họ dám chế nhạo lẫn là “ nhược tiểu nhi đồng”. Huống chi sau này quan hệ giữa Tư Đồ Minh Nguyệt với hắn lại là “ hữu thượng gia thân”. Vì vậy, mặc dù giữa bọn họ nếu không đấu miệng thì cũng đánh nhau nhưng giữa bọn họ giao tình rất sâu đậm

Tư Đồ Mẫn Nguyệt nói „ Tỷ phu, rốt cuộc huynh đã học được chiêu thức gì thế“

“Nhiều lắm, tỉ như là dã mã phân tông, kim kê độc lập. Đối phó với đại tiểu cử tử thì là Ứng trung tróc miết(vò bắt con ba ba), còn nhị tiểu cử tử thì là thủ chu đãi thổ(ôm cây đợi thổ)

Tư Đồ Hạo Nguyệt giận dữ” Độc Cô Bại Thiên, ta nói lại lần nữa. Muội muội của ta vẫn chưa gả cho người. Giả sử sau này có gả cho người thì người cũng phải gọi ta một tiếng “đại cử ca” chứ không phải là “tiểu cử tử””

Tư Đồ Ngạo Nguyệt cũng giận dữ nói “Độc Cô Bại Thiên, hiện tại người cũng chỉ có nói thôi. Để lát nữa bọn ta nhất định phải làm người quỳ xuống xin cho coi”

“Được thôi, ta cũng đang sốt ruột lắm đây”

Cả đám liền kéo nhau ra khu rừng ngoài thành, thánh địa đánh nhau của bọn chúng.

Lúc này, bọn họ cũng phát hiện ra có một đôi nam nữ đang ngồi bên cạnh khu rừng. Nữ nhi đó tỏ ra rất thân cận với thiếu niên. Nhìn bộ dạng hai người đó tỏ ra rất hạnh phúc

Độc Cô Bại Thiên ban đầu hoàn toàn không để ý. Nhưng đột nhiên hắn phát hiện ba huynh đệ Tư Đồ đột nhiên tất tiếng cười liền tò mò nhìn về phía đôi nam nữ đó. Đôi nam nữ lúc này cũng nhìn về bọn họ.

“Oanh”

Độc Cô Bại Thiên giống như bị sét đánh trúng, cả đầu như ong ong, trong đầu hoàn toàn trống rỗng phải khoảng một lúc sau mới tỉnh lại. Thiếu nữ đó chẳng phải là Nguyệt nhi mà hắn ngày đêm mong nhớ sao. Hai năm không gặp, Tư Đồ Minh Nguyệt ngày càng xinh đẹp và diễm lệ. Từ một tiểu nha đầu nay đã trở thành một thiếu nữ tuyệt sắc. Tuy nhiên, Nguyệt nhi mà hắn ngày đêm mong nhớ lại đang ngồi rất thân mật bên

cạnh một thanh niên. Người thanh niên này tuấn mĩ dị thường, anh khí bức nhân. Độc Cô Bại Thiên lúc này liền hiểu rõ, phản bội, người yêu của hắn đã phản bội hắn.

Tư Đồ Minh Nguyệt lúc này cũng đã nhìn thấy bốn người, trên khuôn mặt lộ vẻ lúng túng liền đứng dậy. Nàng ta vừa muốn đưa tay đỡ thanh niên kia đứng lên thì lập tức rút tay về. Người thanh niên kia bình thần đứng dậy.

“Đại ca, nhị ca, tam đệ”

“Hừm”

Cả ba người cùng hừm một tiếng. Ba người bọn họ không thể ngờ rằng sẽ gặp mặt Tư Đồ Minh Nguyệt dưới tình huống như thế này. Tư Đồ Hạo Nguyệt cùng Tư Đồ Ngạo Nguyệt trong mắt đã xem Độc Cô Bại Thiên là muội phu, Tư Đồ Mẫn Nguyệt thì trước mặt hay sau lưng mọi người đều gọi Độc Cô Bại Thiên là tỷ phu. Độc Cô Bại Thiên chính là nữ tể tương lai của Tư Đồ thế gia. Chuyện này cơ bản không là bí mật gì. Tuy nhiên sự thật trước mắt lại khiến cho bọn họ khó mà chấp nhận được.

“Bại Thiên ca ca, muội, muội...”

Tư Đồ Minh Nguyệt thật sự lúng túng không biết phải nói cái gì

Tình cảnh như thế này khiến cho trái tim của Độc Cô Bại Thiên tan nát. Đây chính là nữ tử mà hắn yêu rất sâu đậm sao? Thật sự là nữ tử mà hắn yêu hay sao? Cả hai năm qua lúc nào hắn cũng tự nhủ với mình là phải chờ cô ấy trở về lại chính là nữ tử này sao? Người mà từ nhỏ đến lớn lúc nào cũng nói với hắn “ Bại Thiên ca ca, ta sau này lớn nhất định phải gả cho ngươi” là nữ tử này sao?

Độc Cô Bại Thiên như nghe trong tim mình vỡ ra. Từng chuyện khi xưa lại hiện ra trước mắt.

Một tiểu nữ hài đẹp như ngọc đang đuổi theo sau một thiếu niên, cất giọng trong trẻo gọi “ Bại Thiên ca ca, huynh chậm lại đã. Muội không theo kịp huynh rồi”

“Bại Thiên ca ca, huynh công muội đi” Tiểu nữ hai nháy lên lưng hắn cười cười nói

“Bại Thiên ca ca, sau này lớn nhất định muội phải gả cho huynh” Ngữ khí của tiểu nữ hài rất kiên định, thần tình khả ái

Vụt một cái, tiểu nữ hài đó biến thành một thiếu nữ sáng rực rỡ. Thiếu nữ đó tới sát sau lưng hắn, lấy tay bịt lấy mắt hắn hỏi “Đoán xem muội là ai”

Mùi hương của thiếu nữ ngày càng tiến sát đến người hắn, một âm thanh yêu kiều vang lên” Bại Thiên ca ca, đừng đánh nhau với bọn họ nữa. Đi chơi với muội đi”

Giọng nói yêu kiều của thiếu nữ lại thổ thê bên tai hắn “ Bại Thiên ca ca, ta sau này nhất định phải được gả cho huynh”

Bỗng trong nháy mắt cảnh vật thay đổi. Vị thiếu nữ đó bỗng trở thành một cô gái xinh đẹp mỹ lệ đang ngồi sát bên cạnh một người thanh niên. Nhưng người thanh niên đó lại không phải là hắn là lại chính là hình bóng của người thanh niên lạ kia.

Hai mắt của Độc Cô Bại Thiên dần đỏ

“A...”

Hắn thét lớn lên một tiếng rồi chạy nhanh về tiểu trấn. Bên tai hắn vẫn nghe thấy rõ Tư Đồ Minh Nguyệt đang lớn tiếng gọi ‘ Bại Thiên ca ca’, đang kêu hắn dừng lại. Nhưng hắn không dám dừng. Hắn sợ Tư Đồ Minh Nguyệt sẽ nhìn thấy hắn khóc, sợ cô ta nghe thấy thanh âm vỡ tan trong lòng hắn

5. Chương 5 : Nan Vong Sơ Luyện

Ba huynh đệ Tư Đồ vội quay người đổi theo nhưng Tư Đồ Ngạo Nguyệt chạy được vài bước thì dừng lại. Nếu như ba huynh đệ bọn họ cùng đuổi theo hết thì còn gì thể diện muội muội của bọn họ nữa chứ. Huống chi bên cạnh đó còn có một “ngoại nhân”

Tư Đồ Ngạo Nguyệt sau đó mới tới Độc Cô gia thì thấy Tư Đồ Hạo Nguyệt cùng Tư Đồ Mẫn Nguyệt đang đứng trước cửa phòng của Độc Cô Bại Thiên. Trần Đình, mẫu thân của Độc Cô Bại Thiên lúc này cũng đang bước tới.

Trần Đình năm nay gần bốn mươi, thần thái ung dung. Thời gian như không hề để chút dấu vết gì trên khuôn mặt mỹ lệ của bà. “Bọn người làm gì mà hốt hoảng lên thế. Không lẽ Bại Thiên nó lại gây ra đại họa gì à? Chỉ tiếc là phụ thân của nó hiện tại không có ở nhà. Nếu không thì nhất định sẽ giáo huấn nó một phen”

Tư Đồ Mẫn Nguyệt nói “Cô cô, lần này không phải vậy. Tỷ tỷ của con đã trở về rồi”

Hai mắt xinh đẹp của Trần Đình vụt sáng. Bà ta đương nhiên biết Tư Đồ Minh Nguyệt chuẩn bị làm con dâu của nhà Độc Cô gia. “Thật sao, Nguyệt nhi đã trở về sao? Bọn người muốn tìm Bại Thiên chứ gì? Bại Thiên, con còn không mau mở cửa ra. Nguyệt nhi đã trở về rồi. Con còn không mau tới gặp cô ấy sao?”

Độc Cô Bại Thiên ở bên trong nói ra” Không đi. Con đang muốn yên tĩnh một mình”

Tư Đồ Hạo Nguyệt cùng Tư Đồ Mẫn Nguyệt thở dài thoải mái, biết rằng hẳn vẫn bình yên không có chuyện gì. Ban này bọn họ vẫn cứ sợ hẳn sẽ làm chuyện gì đó ngu ngốc

Tư Đồ Ngạo Nguyệt nói “Cô cô, con có chuyện này muốn nói với cô cô”

Trần Đình cũng đã nhìn ra có chuyện không ổn”Bọn người theo ta vào đại sảnh”

Bốn người cùng đi vào đại sảnh. Tư Đồ Mẫn Nguyệt lúc này liền vội nói “Cô cô, hồi này, hồi này tỷ phụ của con nhìn thấy tỷ tỷ của con....”

Trần Đình cuối cùng cũng hiểu rõ mọi việc, hai hàng mi không khỏi nhíu lại. Thảo nào con của mình nó lại phản ứng như vậy. Tính cách của Độc Cô Bại Thiên bà ta biết rất rõ. Bình thường chuyện dù lớn như thế nào nó cũng không quan tâm. Nhưng việc này lại đánh rất mạnh vào tâm lý của nó

“Ba người các người đã cùng Bại Thiên chơi với nhau từ nhỏ tới lớn. Tính cách của nó ta nghĩ các người biết rất rõ. Bình thường nó biểu hiện rất cuồng ngạo, không quan tâm đến bất kỳ chuyện gì. Nhưng.... Cái thằng bé này đối với tình cảm thì thực sự lại rất yếu đuối”

Tư Đồ Hạo Nguyệt nói “Chúng con ai cũng biết tính cách của hắn. Sự việc này phát sinh quá đột ngột. Minh Nguyệt cũng thật quá đáng. Bọn con trở về nhất định phải tìm nó nói chuyện”

Tư Đồ Ngạo Nguyệt cũng nói “Cô cô xin cứ an tâm. Bọn con trở về nhất định sẽ tìm cách thuyết phục Minh Nguyệt”

Tư Đồ Mẫn Nguyệt nói “Trừ Ngạo Thiên tỷ phụ ra, con nhất định không nhân ai làm tỷ phụ của mình cả”

Trần Đình chỉ cười khổ” Cái lũ ngốc này, tình cảm đâu phải là việc muốn khuyên là được. Tâm sự của nữ nhi các người vĩnh viễn không bao giờ hiểu đâu. Ai! Mọi việc cứ để thuận theo tự nhiên thôi”

Tiểu công chúa Tư Đồ thế gia Tư Đồ Minh Nguyệt trở về đúng ra là một việc rất đáng mừng. Chỉ là về cùng cô ta lại có thêm một thiếu niên rất anh tuấn. Các trưởng bối của Tư Đồ thế gia với con mắt kinh nghiệm của bọn họ cũng nhìn không ra giữa hai người có quan hệ gì. Cái không khí náo nhiệt tại bữa tiệc cuối cùng cũng kết thúc.

Ngày sau khi ăn uống xong, ba huynh đệ Tư Đồ thế gia lập tức đi tới Độc Cô gia

Cha của Độc Cô Bại Thiên là Độc Cô Ngôn Chí lúc này cũng đã trở về. Khi ba người tới thì ông ta đang ngồi uống trà trong phòng.

Tư Đồ Mẫn Nguyệt nói “Thúc thúc, Bại Thiên tỷ phụ ổn chứ?”

Độc Cô Ngôn Chí thấy hẳn ta xưng hô quái lạ như vậy cười nói “Cái tên tiểu gia hỏa này, sau này phải đổi cách xưng hô đi. Không được kêu là tỷ phụ gì nữa”

Tư Đồ Mẫn Nguyệt gãi gãi đầu nói “Trừ Bại Thiên tỷ phụ ra, con không nhân ai làm tỷ phụ của mình đâu”

Độc Cô Ngôn Chí chỉ còn biết cười cười

Tư Đồ Ngạo Nguyệt nói “ Thúc thúc, Bại Thiên hẳn vẫn ổn chứ”

Độc Cô Ngôn Chí cười nói “ Các người không lẽ không biết tính khí của nó. Mỗi lúc giận lộn nó đều ăn thật nhiều. Bây giờ có lẽ nó đang ở dưới bếp vừa ăn vừa uống ồi”

Ba huynh đệ nghe xong liền đi tới nhà bếp. Vừa mở cửa tiến vào thì đã thấy Độc Cô Bại Thiên đang ngồi bên trong. Cả một bàn ăn đã bị hắn ăn hết quá nửa. Rượu cũng bị hắn uống hết rất nhiều.

Cả đồng thức ăn này đủ để cho cả ba người ăn thế mà lại bị mình hắn giải quyết hết khiến cho cả ba người đều rất kinh ngạc.

Ba người chỉ biết đứng nhìn hắn ăn uống

Tư Đồ Ngạo Nguyệt nói “ Bại Thiên, ta thật không biết nói với người như thế nào. Ở nhà bọn ta không có có hội để nói chuyện với muội muội”

Độc Cô Bại Thiên nói “ Không cần phải nói gì hết. Ba người các người ai mà dám nói với cô ấy cái gì thì đừng trách ta”

Cả ba người đều hy vọng Tư Đồ Minh Nguyệt sẽ gả cho Độc Cô Bại Thiên. Ai ngờ hôm nay lại xảy ra chuyện như vậy.

Bốn người nhất thời trầm mặc hồi lâu

Bỗng lúc đó, hạ nhân tiến vào bẩm báo “ Thiếu gia, Tư Đồ tiểu thư đang đợi thiếu gia trong phòng”

Ba huynh đệ Tư Đồ vui mừng, Tư Đồ Mẫn Nguyệt nói “ Tỷ phụ, tỷ tỷ của ta đã hồi tâm chuyển ý rồi. Huynh mau tới đó đi”

Độc Cô Bại Thiên đứng dậy nói “ Theo ta a ngoài coi thử”. Nói xong liền quay người đi thẳng ra ngoài

“Đại ca, nhị ca, chúng ta có cần phải đi không?”

Hai huynh đệ nhìn nhau rồi đồng thời trả lời “ Chúng ta về nhà trước đã”

Trong đời người cái khó quên nhất cũng là cái không thể nào quên được chính là mối tình đầu.

Ở trong phòng, Độc Cô Bại Thiên đã nhìn thấy bóng dáng người mà hai năm hắn mong nhớ. Vẫn thân hình mặc cái áo màu xanh đó chỉ có điều khuôn mặt bây giờ rất tiêu tụy

“Bại Thiên ca ca”

Tư Đồ Minh Nguyệt bỏ nhào vào trong lòng hắn

Độc Cô Bại Thiên vừa muốn tránh lại vừa muốn không tránh. Hắn không muốn Minh Nguyệt dựa vào người mình

Tư Đồ Minh Nguyệt vừa khóc vừa nói “ Bại Thiên ca ca, muội xin lỗi huynh. Muội biết là muội không nên cùng lúc yêu hai người ...”

Nước mắt không ngừng rơi xuống ngực Độc Cô Bại Thiên làm ướt đầm y phục của hắn

“Huynh biết không, hai năm nay phần lớn lúc nào muội cũng nhớ về huynh. Nhưng vào lúc đó thì Lưu sư huynh xuất hiện bước vào đời của muội. Hơn nữa huynh ấy còn đối với muội rất tốt. Muội phát hiện ra trên người Lưu sư huynh có nhiều điểm rất giống huynh, cũng rất bất khuất, rất kiên nhẫn. Muội bắt đầu nghĩ Lưu sư huynh chính là huynh đang an ủi về muội. Ai ngờ càng ngày càng sâu để rồi cuối cùng yêu Lưu sư huynh giống như yêu huynh vậy. Ô ô....muội rất đau khổ.....”

Độc Cô Bại Thiên nghe thấy nàng ta nói, thấy nàng ta khóc nhưng vẫn đứng yên bất động, không hề nói một lời nào

Khi tình yêu bị chia làm đôi thì có còn gọi là tình yêu nữa hay không???

“Bại Thiên ca ca, huynh nói gì đi. Huynh hãy đánh muội đi” trên khuôn mặt Tư Đồ Minh Nguyệt không ngừng đổ lệ

Độc Cô Bại Thiên từ từ đỡ Mạn Nguyệt ra khỏi ngực mình nói “ Chỉ vì anh ta giống ta mà nàng thích anh ta sao?”

“Huynh ấy có lý tưởng, có hoài bão. Huynh ấy muốn trong võ lâm chấn động thiên hạ, huynh ấy muốn lập nên một sự nghiệp huy hoàng tại đại lục...” Vừa ngược lên nhìn thấy sắc mặt của Độc Cô Bại Thiên, Tư Đồ Minh Nguyệt đang nói lập tức ngưng lại

Độc Cô Bại Thiên trong lòng tự chế nhạo : có lý tưởng, có hoài bão. Còn ta, chỉ là một tên tiểu tử, một thằng đánh nhau điên cuồng thôi.

Tư Đồ Minh Nguyệt kinh hãi nhìn hắn “ Bại Thiên ca ca, huynh hãy tha thứ cho muội, huynh đừng như vậy. Huynh hãy cho muội một chút thời gian, muội nhất định sẽ quên Lưu sư huynh được mà”

Độc Cô Bại Thiên thật sự hoàn toàn thất vọng. Giờ phút này mà cô ta vẫn còn nghĩ tới vị Lưu sư huynh đó

“ Nguyệt nhi, muội không cần phải tự trách. Khi xưa chúng ta còn quá nhỏ, căn bản không hiểu tình yêu là cái gì. Tình yêu không phải là trách nhiệm mà nó còn cần trái tim của hai người lúc nào cũng ở bên cạnh nhau”

Muội không cần vì lời thề lúc nhỏ mà canh cánh bên lòng, Lúc đó chúng ta còn quá nhỏ, đó không phải là tình yêu thật sự. Hơn nữa ta lại có thể sẽ không đem lại hạnh phúc cho muội. Gia gia của ta nói ta là “ngịch thiên chiến hồn”. Cả cuộc đời của ta có lẽ sẽ sống trong cảnh đánh nhau ve giết chóc. Hiện tại sinh hoạt của ta vẫn còn bình thường. Nhưng chỉ sợ sau này khi bão tố kéo đến thì cũng là lúc ta tiến vào giang hồ, không còn đường để quay lại.

Hãy quay trở về bên cạnh Lưu sư huynh của muội đi. Ta mặc dù chỉ mới nhìn qua hắn nhưng ta có cảm giác hắn thật sự rất yêu thương muội, hắn có khả năng mang lại hạnh phúc cho muội. Đi đi, chúc cho hai người sẽ sống với nhau đến bạc đầu giai lão.

Tư Đồ Minh Nguyệt vừa khóc vừa nói không thành tiếng “Ô ô...không, Bại Thiên ca ca, muội vĩnh viễn không xa rời huynh”

Độc Cô Bại Thiên lần nữa đỡ Minh Nguyệt ra khỏi ngực mình, dẫn cô ta ra khỏi phòng tiến về phía cửa.

Đám hạ nhân của Độc Cô gia kinh dị nhìn vẻ mặt vô cảm của Độc Cô Bại Thiên cùng khuôn mặt đầm lệ của Tư Đồ Minh Nguyệt, không biết là đã xảy ra chuyện gì.

Độc Cô Bại Thiên đưa Tư Đồ Minh Nguyệt tới trước cửa Tư Đồ thế gia rồi dừng lại

Trên mặt Tư Đồ Minh Nguyệt tràn đầy nước mắt “ Bại Thiên ca ca, muội sẽ không rời xa huynh đâu”

Độc Cô Bại Thiên vẫn không nói gì

“Bại Thiên ca ca, huynh có thể ôm lấy muội lần nữa được không?”

Độc Cô Bại Thiên do dự một chút, cuối cùng vẫn đứng yên bất động

“Bại Thiên ca ca, huynh thật sự rất vô tình”

Tư Đồ Minh Nguyệt mắt đầm lệ quay người chạy vào bên trong

Độc Cô Bại Thiên quay người trở về nhà. Trong nội tâm của hắn bây giờ rất đau khổ. Một tình cảm bỗng nhiên xuất hiện một lớp mây đen. Hắn thực sự muốn buông xuôi nhưng lại có cảm giác như vậy là mình đang trốn tránh.

Mối tình đầu thật khó quên

Mối tình đầu rất khó quên. Bởi vì trong đó ngoài sự chua chát còn hàm chứa sự nhiệt tình, có vô ưu nhưng cũng có chân thành, có tình cảm sâu sắc nhưng thuần khiết

Mối tình đầu khó quên cũng vì những lời thề non hẹn biển lúc nào cũng vang vọng bên tai. Cũng bởi vì giọng nói, dung mạo, tiếng cười dù đã qua nhưng lúc nào như cũng hiện ra trước mắt, cũng bởi vì chuyện mặc dù là quá khứ nhưng lúc nào cũng còn dư vị ở trong tim.

6. Chương 6: Âm Nhiên

Độc Cô Bại Thiên trong lòng đau khổ đến cực điểm, chạy một hơi về đến nhà rồi tự giam mình trong phòng. Hôm nay sự việc phát sinh quá bất ngờ, hắn không sao ngờ được người cùng với hắn thề non hẹn biển là Nguyệt Nhi lại có thể là người ba lòng hay ý, hắn không cách nào chấp nhận được sự thật này. Hắn chạy đến trù phòng, lấy một hữu rượu rồi quay về phòng, mở nắp ra, ngửa mặt lên đổ rượu liên hồi vào miệng, lát sau thì chìm vào giấc ngủ

ngày thứ hai trời vừa sáng, Tư Đồ thể gia ba huynh đệ liền lao đến nhà Độc Cô Bại Thiên.

“Bại Thiên, tỉnh ngủ đi, nhanh nhanh tỉnh ngủ đi” ba người vừa lay vừa lắc, cuối cùng Độc Cô Bại Thiên cũng tỉnh.

Tư Đồ mẫn Nguyệt nói: “tỷ phu, người đừng ngủ nữa. chị của ta khóc lóc cả đêm rồi, sang sớm hôm nay đã thu dọn đồ đạc, muốn lên đường quay về Vô Song quốc.”

Độc Cô Bại Thiên hoảng sợ thoáng cái đã ngồi dậy liền.

Tư Đồ Hạo Nguyệt nói: “Bại Thiên, người tranh thủ thời gian chạy theo, nếu không sẽ không kịp”

Độc Cô Bại Thiên ngây người ngồi trên giường, hắn nghĩ đến những lời nói tối hôm qua nói với Tư Đồ Minh Nguyệt.

“Nguyệt nhi, người không cần phải tự trách. Quá khứ chúng ta còn nhỏ, cơ bản không biết ái tình là cái gì. Ái tình không chỉ là lời hứa, mà còn là trách nhiệm, nó còn cần trái tim của 2 người vĩnh viễn ở bên nhau.

.....

“Nàng hãy quay lại với Lưu sư huynh đi, ta chỉ mới nhìn qua hắn, nhưng mà có cảm giác hắn thật sự yêu nàng, hắn có thể mang lại hạnh phúc cho nàng. Đi đi, chúc các người bạch đầu giai lão.”

Hắn lại nằm trên giường, từ từ nhắm mắt. Hắn không nên đuổi theo thì hơn, chẳng những có thể làm nàng thương tâm hơn, bởi vì trong lòng nàng còn có Lưu sư huynh.

Tư Đồ Ngạo Nguyệt lo lắng nói to: “Bại Thiên, người nhanh đứng dậy, nếu không đứng dậy sẽ không kịp đó”

Ba người bắt đầu kéo hắn đứng dậy khỏi giường

Độc Cô Bại Thiên tức giận nói: “các người buông tay ra, việc của cô nương ấy có liên quan gì đến ta? Ta đã cùng cô nương ấy nhất đao lưỡng đoạn, từ đây không có quan hệ gì nữa”

Ba người đứng như trời trồng, nhìn hắn như nhìn người lạ

“tỷ phu, người thật sự không yêu mến tỷ tỷ ư?”

“trong tim cô ấy đã có người khác rồi”

“nhưng tối hôm qua, tỷ tỷ rõ ràng cùng 3 người chúng tôi nói chuyện, nói là người đã ko yêu mến tỷ tỷ”

“ta nghĩ mình muốn có ái tình hoàn chỉnh, nếu như một đoạn ái tình đã chia làm hai nửa, hoặc đã có vết bẩn, thì không có lại hay hơn. Nếu như tiếp tục nữa, thì sẽ là tình yêu đó, mang lại kết thúc vô cùng đau khổ. Thà kết thúc sớm còn hơn.

Tư Đồ tam huynh đệ im lặng

“Ba người các người đến vừa đúng lúc, hôm qua chúng ta chưa đánh nhau, hôm nay tiếp tục, đến hoa viên nhà ta.

Độc Cô Bại Thiên kéo ba người đến hậu viên

Tư Đồ ba huynh đệ không có những chiêu thức đẹp, cũng ko dùng nội lực quá mạnh, hoàn toàn giống như lúc còn bé, ba người đồng thời tấn công Độc Cô Bại Thiên, dùng sức mạnh như trâu cùng với hắn đánh nhau.

“bình bình bâng bâng”

Bên trong sân vang lên những tiếng đánh nhau thành 1 tràng

Sau nửa giờ, 4 người đều nằm trên đất, khuôn mặt mỗi người bầm xanh

Qua một lúc, Độc Cô Bại Thiên lão đảo đứng dậy, nhìn những vết bầm tím trên mặt ba người cười lên ha ha thật lớn, tiếp đó lại khóc thật lớn, sau đó lại im lặng, quay người chạy vào trong phòng.

Ba người ngơ ngác nhìn nhau, lặng lẽ một hồi, sau đó đứng dậy bỏ đi.

trong mấy ngày tiếp theo, Độc Cô Bại Thiên hình như thật sự say mê võ học, cả ngày cùng phụ thân học võ. Đương nhiên đều là một số chiêu cơ bản.

Vài năm nay Độc Cô Bại Thiên với tuổi tác lớn lên, thân thể càng lúc càng cường hãn. hầu như cứ mười ngày nửa tháng mới đi tìm lũ bạn lưu manh của hắn đánh lộn một lần, chủ yếu là mỗi lần đánh lộn, bọn vô lại đó đều nghỉ vài ngày. Hiện tại hắn hai ba ngày lại tìm chúng đánh lộn 1 lần, khiến lũ lưu manh kêu khổ suốt ngày.

Ngoài ra, do sóng gió của Tư Đồ Minh Nguyệt, Tư Đồ Kinh Vân đặc biệt cho phép ba huynh đệ Tư Đồ Hạo Nguyệt mỗi tuần lễ đi ra ngoài 1 người, cùng Độc Cô Bại Thiên đánh nhau giải sầu.

Độc Cô Bại Thiên tự mình thấy tê cóng, mỗi lần trở về nhà với thân thể đầy thương tích, đau thương trong lòng dường như giảm đi một ít.

Cuối cùng sau một lần uống rượu, hắn bị đám bạn vô lại đưa đến kỹ viện. Trong lúc mơ mơ hồ hồ, hắn cảm thấy có người đang cởi y phục của mình. Chàng liền vùng chường đánh, một tiếng “chat”, đánh ngay vào mặt đối phương.

“a”

1 tiếng kêu kinh sợ

Độc Cô Bại Thiên mở mắt nhìn, đúng là một cô gái đẹp. “ Cô nương là ai?”

“Tôi là Mẫu Đơn”

“Đây là đâu?”

“ Đây là Lập Xuân viện”

“Cái gì? Đây là kỹ viện”

“Đúng... .. Đúng vậy” Mẫu Đơn nhìn thấy vẻ mặt Độc Cô Bại Thiên đầy vẻ giận dữ hù dọa đến run lấy bậy

Độc Cô Bại Thiên phần nộ, sau đó lại tiêu tan hết phần nộ. Đám bạn vô lại, dù không phải là người chánh phái, nhưng bản thân thấy giao tình hoàn toàn chân thành. Tình cảm đó đến từ những lần đánh nhau từ bé đến lớn. Bọn họ nhất định thấy mình ngày nào cũng đều đau khổ, nên muốn mình “phóng túng” 1 lần, bắt quá không nên trách họ.

“Cô nương gọi là Mẫu Đơn”

“Đúng”

“Các người ở đây ngoài ngủ với khách, còn phục vụ cái gì nữa?”

“ bồi khách nhân uống rượu, cho khách nhân nghe đàn hát”

“Tốt, cô nương hãy đàn hát 1 khúc nhạc nha”

Mẫu Đơn ôm tỳ bà, vừa đàn vừa hát:

“ Trường tương tư, tại Trường An

Lạc vĩ thu đề kim tĩnh lan,

Vi sương thê thê đạn sắc hàn

Cô đăng bắt minh tự dục tuyệt,
Quyết duy vọng nguyệt không trường thán !
Mỹ nhân như hoa cách vân đoạn
Thượng hữu thanh minh chi trường thiên,
Hạ hữu lục thủy chi ba lan;
Thiên trường địa viễn hồn phi khổ,
Mộng hồn bất đáo quan sơn nạn !
Trường tương tư, thối tâm can..”*

”Nhớ nhau hoài, ở Trường An
Giun dế kêu mùa thu bên thành giếng vàng
Sương mỏng thê lương, chiếu tre lạnh lẽo
Ngọn đèn lẻ loi không sáng, niềm nhớ càng xót xa
Cuốn màn trông trăng mà than dài
Người đẹp như hoa cách trong đám mây
Trên có bầu trời cao như xanh thăm mịt mù
Dưới có từng lớp sóng biếc trong suốt
Trời rộng đường xa, hồn bay trong đau khổ
Hồn mộng không đến được vì quan san hiểm trở
Nhớ nhau hoài, héo hắt ruột gan... ”

Tiếng ca dịu dàng bi thương, trong lòng Độc Cô Bại Thiên đau thương, đúng lúc kết hợp với ưu tư trong lòng. Sau khi nghe ca khúc, trong lòng hân dăng trào cảm xúc, cảm giác tâm lý thoải mái ra nhiều, ca khúc giống tâm lý trong lòng hân.

Từ đó về sau, Trường Phong Trấn có một lãng tử, thường hay lui tới Lập Xuân viên. Tất cả mọi người đều biết Độc Cô Bại Thiên chỉ đến Lập Xuân viên nghe ca hát, nhưng mọi người ai cũng đều không biết hân đã triệt để biến thành vua của bọn vô lại trong Trường Phong trấn.

Rốt cuộc tin tức đã lan truyền đến nhà, phụ thân hân nghiêm khắc giáo huấn hân một phen. Trần Đình chăm sóc vết thương trên người Độc Cô Bại Thiên mà nội tâm thống khổ vô cùng

“Hài tử, khi người biết tới chuyện yêu ai và được ai yêu thì người cần phải biết mình cần cái gì, cũng như phải tìm lấy cái gì phù hợp với mình. Chỉ như vậy thì người mới có thể sống chung với người ta được. Ở trong cuộc sống đầy bi ai như hiện tại, có ba loại : người người yêu nhất nhưng thông thường người này lại không chọn người; người yêu người nhất nhưng thông thường lại không phải là người người yêu nhất; còn hầu như sau này con sẽ gặp những người mà người không yêu nhất nhưng người ta cũng không yêu người nhất. Khi đó người có thể chọn lấy người nào phù hợp với người

Lý tưởng với hiện thực rất khó hợp lại làm một, người quá cảm tính, phải cải biến điều đó. Người không phải người bình thường, không nên quên những lời gia gia người đã dặn, cuộc đời người có khả năng rất gian truân không có đường về. Cũng có thể là con đường bằng phẳng mà trước đây không cổ nhân nào có được, cuộc đời người nhất định bất phàm, có khả năng trải qua muôn vàn khó khăn. Không được vì tư tình nữ nhi nhỏ bé mà ưu tư.”

Lời nói đó làm cho nội tâm Độc Cô Bại Thiên như nổi sóng, qua một lúc hân như vừa qua khỏi cơn mê tỉnh dậy. “Mẫu thân, con đã minh bạch rồi”

“Đi, gia gia người thăm lão hữu về rồi, ông ấy đang ở hậu viên đợi người”

Gia gia của Độc Cô Bại Thiên là Độc Cô Phi Vũ năm nay đã gần 70 tuổi, tóc bạc mặt hồng hào, lướt qua như tiên, rất có phong thái xuất trần

“Gia gia, người tìm con à?”

“a a, cháu ngoan. Nghe nói gần đây đánh bạc ca hát cháu đều biết hết, thật là thanh xuất vu lam nhi thắng vu lam nha, so với ta lúc nhỏ thì hơn nhiều.

Độc Cô Bại Thiên không nói được mặt hồng lên.

“ta tìm cháu để nói cho cháu biết một việc, lúc cháu sinh ra, huyết hồng quang chói sáng bầu trời, tay nắm lại còn ngưng huyết, tay trái “bại”, tay phải “thiên”, tên cũng từ đó mà ra. Ý tứ đó là gì? Sau này cuộc đời cháu sẽ phát sinh nhiều việc... .. không nên vì tình cảm thất tình mà mất hết ý chí!”

Chú thích: * - Trường Tương Tư của Lý Bạch

Tác giả : Thần Đông

7. Chương 7 : Thị Vũ Cuồng Nhân

Khi xưa hắn đã từng nghe qua gia gia của hắn cứ luôn miệng lầm bầm cái gì mà nghịch thiên chiến hồn, gì mà khi sinh ra đã tràn đầy chiến ý. Khi đó trong lòng hắn cảm thấy cực kỳ chấn động. Nhưng bây giờ thì hắn lại hoàn toàn hiểu rõ khi mình lúc mới sinh ra đã xuất hiện dị tượng như vậy khiến cho sự kinh ngạc trong lòng còn tăng thêm trăm lần

“Thì ra lúc trước gia gia đã đoán ra như thế. Gia gia muốn ta sinh sống như một người bình thường, không một ai biết” Trong đầu Độc Cô Bại Thiên thâm nghĩ

“Thủ ác ngưng huyết, bại thiên.... bại thiên

Hắn phát hiện ra là cứ mỗi lần hắn lầm bầm hai chữ “bại thiên” thì huyết dịch trong người hắn như chảy nhanh hơn

“bại thiên, bại thiên, bại thiên, bại thiên.....”

Hắn không ngừng lầm bầm

Hắn cảm thấy máu trong người như sôi sục. Một cỗ chiến ý ngút trời từ trong lòng hắn nổi lên giống như giả dụ bây giờ tiên Phật đang đứng trước mặt thì hắn cũng phải đánh cho tiêu tán thì thôi.

Hắn vội im miệng lại. Tiếng “bung bung“ trong đầu phải hơn nửa giờ sau mới hạ xuống

Tối hơn nửa khuya hắn mới có thể bình tĩnh trở lại. Tư Đồ Minh Nguyệt đã tạo ra một không gian đen tối trong lòng hắn nhưng đồng thời cũng kích khởi một khát vọng mãnh liệt với “võ công” của hắn

Sáng sớm ngày thứ hai, Độc Cô Bại Thiên đã chạy tới nơi luyện công của Độc Cô Phi Vũ nói “ Gia gia, con muốn học võ công. Con muốn trở thành một cường giả”

“Hài tử, con cuối cùng cũng muốn học võ , cuối cùng con cũng đã tỉnh ngộ rồi. Trước khi dạy con võ công để ta nói qua về gia tộc cũng như võ công của gia tộc chúng ta”

Chúng ta đúng ra là một võ lâm thế gia nhưng đã bị suy tàn. CẢ ngàn năm trước, với một uy thế bất phục, nhất đại võ thánh Độc Cô Chiến Thiên đã tung hoành thiên hạ. Suốt thời gian huy hoàng đó, trong võ lâm không hề có một ai dám đắc tội với Độc Cô gia. Thậm chí nếu ai đó nhớ lấy câu nói ẩn tượng nhất thì đó cũng chỉ có thể là tên “Độc Cô Chiến Thiên” thôi

Võ công vô địch thiên hạ của lão tổ Độc Cô Chiến Thiên chính là được lưu trong hắc ngọc thạch trong người con. Chỉ có một dòng chữ đơn giản in trên đó “ cố gắng học được tam lưu võ công của đại lực, lúc đó là lúc đại thành”. Đáng tiếc là không có một ai có thể tham ngộ được. Ta đoán là bên trong đó nhất định có huyền cơ, chỉ là không một ai có thể lĩnh hội được nó.

Người ngoài nghĩ rằng Độc Cô gia chúng ta đã suy tàn, thậm chí là không còn tồn tại. Nhưng không phải thế. Lịch sử Độc Cô gia do lão tổ Độc Cô Chiến Thiên đứng đầu, dòng máu chảy trong cơ thể là dòng máu

bất khuất. Chỉ là hàng trăm năm nay, các vị tiền bối của gia tộc vẫn kiên quyết truy tìm bí mật của hắc ngọc thạch nhưng cuối cùng vẫn không thu hoạch được gì. . Nhưng ba trăm năm trước, trong gia tộc xuất hiện một ngạo thế thiên tài đã tự mình sang tạo ra thần công “ Minh vương bất động” và trở thành tuyệt thế cao thủ khi đó.

Nhưng bộ thần công này lại chuyên về tu tâm dưỡng tánh. Công lực càng cao thì lại càng không bị nhiễm chuyện của võ lâm thế tục mà chỉ thích du ngoạn thiên hạ hoặc du sơn ngoạn thủy thôi. Đó chính là nguyên nhân vì sao Độc Cô gia ngày càng bị ít người biết tới.

Độc Cô Bại Thiên nghe xong hai mắt tròn ngơ ngác phải hơn nửa giờ sau mới tỉnh lại.

“Gia gia, hãy mau chỉ ta luyện “ Minh vương bất động” đi”

“Không được. Bộ võ công này sau này con có thể tham khảo chứ hiện tại tuyệt đối không được học. Từ giờ về sau, mỗi ngày ta sẽ giảng cho con nghe các định nghĩa cơ bản của võ công”

“Tại sao vậy?” Độc Cô Bại Thiên hét lớn

“Ta có nói qua “Minh vương bất động” nghiêng về tu tâm dưỡng tính. Công lực càng cao càng ít bị nhiễm truyện trong võ lâm thế tục. Với tâm tính bất định của con hiện nay thật rất khó để luyện thành công thậm chí có thể còn làm con bị thương nữa”

Trên khuôn mặt của Độc Cô Bại Thiên cực kỳ thất vọng.

Độc Cô Phi Vũ cười nói “ Hài tử, không cần phải thất vọng như thế. Võ công của cường giả chủ yếu là tự lĩnh ngộ, tự sáng tạo. Gia gia tin con là một ngạo thế thiên tài. Sẽ có một ngày con tự mình sang tạo ra một bộ võ công cho riêng con, trở thành một nhất đại cao thủ”

Độc Cô Bại Thiên từ từ bước ra ngoài, trên khuôn mặt lộ nụ cười tự tin “ Gia gia, cảm ơn người đã cổ vũ. Con nhất định sẽ sang tạo ra một bộ võ công cho riêng mình. Con muốn cho người trên toàn đại lục đều phải biết tới tên “Độc Cô Bại Thiên”; con muốn cái tên đó sẽ trở thành bất bại; con muốn nó phải luôn được tín ngưỡng”

Trên người Độc Cô Bại Thiên toát ra một bá khí mãnh liệt, nhìn thiên hạ bằng nửa con mắt, một khí thế duy ngã độc tôn.

Trong lòng Độc Cô Phi Vũ thấy kinh hãi, không biết đứa cháu của mình sau này hành tẩu giang hồ thì sẽ mang tới cho đại lục là phúc hay là hoạ đây?

Bắt đầu từ bây giờ, tại Trường Phong trấn xuất hiện một người cuồng võ, đó chính là Độc Cô Bại Thiên. Từ một đứa hồn hồn than thế cao lớn cho đến hai vũ phu , tất cả đều bị hấn khiêu chiến. Cũng từ đó trong Trường Phong trấn xuất hiện câu nói “ nam nhân trong Trường Phong trấn đều phải theo chân của Độc Cô Bại Thiên”

Độc Cô Bại Thiên cuối cùng cũng đưa mắt nhìn qua Tư Đồ thế gia. Gia quy của Tư Đồ thế gia không cho phép các thiếu niên cao thủ được tùy ý rời khỏi nhà chỉ vì sợ Độc Cô Bại Thiên chặn đường khiêu chiến.

Tư Đồ thế gia chỉ vừa mới quật khởi từ trăm năm trước. Trong trăm năm trở lại đây càng ngày càng mở rộng, trong gia tộc cao thủ vô số. Từ trước đến giờ chưa có ai dám tới trước cửa khiêu chiến. Ngày hôm nay đã có người tới phá đi cái lệ cả trăm năm đó. Người tới trước cửa nhà họ lại là một đứa bé mười tám tuổi khiến cho các trưởng bối trong gia tộc khóc cười cũng không được. Cái tên cuồng võ này họ đã chứng kiến nó từ nhỏ đến lớn thì làm sao mà lại không biết bản tính của nó được. Bọn họ không thể muối mặt ra giáo huấn hấn nên chỉ đành phải kêu một thiếu niên trong gia tộc thay mặt động thủ khiến cho hấn thấy khó mà rút lui.

Nào ngờ bọn họ ai nấy đều kinh ngạc. Từ một tên chỉ biết đánh nhau loạn xạ nay lại trở thành một người mê võ đến diện khùng có thể bất ngờ đánh bại thiếu niên mà Tư Đồ gia phái ra.

Độc Cô Bại Thiên thân thể cường hấn, bọn họ ai cũng đều biết. Chỉ là có một điểm là đứa bé này khi xưa là vua của lũ trẻ trong Trường Phong trấn, là một thiên tài đánh nhau. Nhưng trong nhiều năm qua, con cháu Tư Đồ gia ai nấy cũng đều sớm được học võ công mà lại có thể bị hấn đánh bại, thật sự khiến cho bọn họ rất kinh ngạc.

Tư Đồ Kinh Vân cùng các trưởng lão trong gia tộc cuối cùng cũng phát hiện nguyên do vì sao Độc Cô Bại Thiên lại có thể thắng. Ngoại trừ sức mạnh từ thân thể cường hãn cùng với tốc độ khủng khiếp ra thì hẳn còn thi triển chiêu thức tam lưu võ công một cách rất tinh tế. Chỉ là những chiêu thức hết sức phổ thông nhưng lại có một công hiệu thần kỳ. Giống như chiêu “Đã mã phân tông” hết sức phổ thông kia giống như sừng của linh dương nhưng lại không thể thấy dấu vết

Các vị trưởng bối của Tư Đồ thế gia không thể không bội phục. Hẳn đúng là một người sinh ra học võ, vì chiến đấu mà sống, có thể lĩnh ngộ từ yếu lĩnh của chiêu thức mà tự sang tạo ra cảnh giới cho riêng mình. Từ cái bình thường để hóa thành thần kỳ, đó gần như đã đạt tới cảnh giới lĩnh ngộ hàng tông sư vương cấp cao thủ. Nhưng Độc Cô Bại Thiên giỏi lắm cũng chỉ tương đương với tam lưu cao thủ mà lại có thành tựu như vậy cũng đủ để tự hào rồi.

Cuối cùng, Tư Đồ Kinh Vân đành phải đem ba đứa con Tư Đồ Hạo Nguyệt, Tư Đồ Ngạo Nguyệt, Tư Đồ Mẫn Nguyệt ra cùng hắn tỉ thí. Ba người này thật sự quá giỏi hoạt, dựa vào nội lực thâm hậu của mình để chọi thắng khiến cho Độc Cô Bại Thiên mặc dù có lĩnh ngộ đáng kể về chiêu thức cũng đành vô dụng. Bọn họ đánh với Độc Cô Bại Thiên theo phương thức đánh nhau hồi nhỏ, chỉ dùng sức lực thủ thắng.

Cuối cùng cũng đánh cho Độc Cô Bại Thiên phải bỏ chạy. Các trưởng bối của gia tộc đều thở phào nhẹ nhõm mặc dù trong lòng vẫn còn chưa hết kinh ngạc. Bọn họ biết là đối xử vậy không đúng nhưng chỉ cần qua được ngày nào thì hay ngày đó. (Câu này thật sự không chắc...chắc để bao giờ dịch thêm mấy chương, lên tay nghề rồi quay lại sửa vậy. Hic)

Đáng tiếc là chỉ qua ngày thứ hai, Độc Cô Bại Thiên đã tới trước cửa khiêu chiến khiến cho Tư Đồ thế gia không còn giữ được sự yên tĩnh.

Bất giác tiếng gà bay chó sủa làm âm ỉ cả toàn gia tộc, đám thanh niên đệ tử không ai có thể tĩnh tâm để luyện võ được. . Tư Đồ Kinh Vân bất đắc dĩ đành phải đồng ý cho ba huynh đệ Tư Đồ Hạo Nguyệt ngày nào cũng tỉ võ với Độc Cô Bại Thiên với một điều kiện là không được tỉ thí tại Tư Đồ thế gia. Ba huynh đệ Tư Đồ được tự do nên đối Độc Cô Bại Thiên cảm kích bất tận

Một năm trôi qua, Độc Cô Bại Thiên ngày càng yêu thích võ công. Hình bóng Tư Đồ Minh Nguyệt trong lòng ngày càng phai mờ. Tuy vậy trong lòng hắn vẫn còn có chút đau khổ.

Tình yêu đầu như một bài thơ, tươi mát nhưng lại theo quy cách; Tình yêu đầu giống như một khúc nhạc, nhanh, sôi sục theo một tiết tấu; Tình yêu đầu giống như một lời thơ, dịu dàng mà lại chứa đầy ẩn ý.

Độc Cô Bại Thiên ngày càng có cảm giác khi xưa hẳn quá kích động đến nỗi không thể kìm chế bản thân. Còn như bây giờ, giả dụ Tư Đồ Minh Nguyệt có thật sự phản bội hắn thì hẳn cũng sẽ không suy sụp tinh thần đến như vậy.

Hắn tỉnh ngộ ra rằng bất kỳ ai chia tay ai thì hẳn cũng cần phải suy nghĩ thoáng hơn về mối tình đầu này. Mối tình đầu này đã cho hắn lần đầu tiên biết thế nào là ôn hòa, lần đầu tiên cho hắn biết thế nào là tình yêu chân thật; lần đầu tiên cho hắn biết sự truy cầu tình yêu là như thế nào để rồi sau này nếu có gặp lại cô ta thì hẳn cũng có thể thản nhiên đối diện. Chỉ vừa nghĩ tới đây trong lòng hắn đã cảm thấy nhói đau.

8. Chương 8 : Hồn Hồn Đại Chiên

Thời gian trong nháy mắt đã trôi qua một năm. Hiện tại mới bước vào mùa hạ. Độc Cô Bại Thiên hiện tại cũng đã mười chín tuổi

Hôm nay ở khu rừng ngoài Trường Phong trấn đặc biệt náo nhiệt. Bởi vì hôm nay chính là cuộc chiến cuối cùng tại Trường Phong trấn của Độc Cô Bại Thiên. Không lâu sau đó hắn sẽ chính thức đi hành tẩu giang hồ. Tất cả đám hồn hồn có mặt trong thị trấn đều tới để chứng kiến trận long tranh hổ đấu này.

Không lâu sau, ba huynh đệ Tư Đồ thế gia cùng Độc Cô Bại Thiên cũng tới. Trong ba huynh đệ, lão đại Tư Đồ Hạo Nguyệt ngày càng khôi ngô và cường tráng, thân hình đã cao hơn thường nhân cả một cái đầu. Lão nhị Tư Đồ Hạo Nguyệt thì ngày càng trang nhã nhưng lại phát ra một khí thế kinh người. Nhưng trong một năm vừa qua thì thay đổi nhiều nhất lại chính là lão tam Tư Đồ Mẫn Nguyệt. Có thể nói hắn càng

ngày càng tuấn mỹ. Nếu như hấn mà mặc trang phục của nữ nhi thì tuyệt đối giống một thiếu nữ. Độc Cô Bại Thiên cứ mỗi lần đối diện với hấn thì đều nhớ lại hình bóng Tư Đồ Minh Nguyệt khi xưa. Hai người quá giống nhau.

Trong một năm qua, Độc Cô Bại Thiên ngày càng cao lớn, so với Tư Đồ Hạo Nguyệt còn cao hơn nửa cái đầu. dải dây buộc đầu bay phất phơ, trên mặt hiện ra nét tiêu ý dường như không để ý tới cái gì. Nhưng khi hai mắt chuyển động thì lại lộ ra một khí thế khiếp người. Cả người đứng yên một chỗ mang dáng dấp cuồng ngạo ngang ngạnh như mâu thuẫn với sự tiêu sái của cái dây đang bay trên đầu lại cùng hợp nhất trên thân người.

Bốn người bốn khí chất khác nhau. Bất luận đi đến đâu cũng trở thành tâm điểm của mọi người.

Cả đám hỗn hỗn đứng quanh thành vòng tròn bao lấy bốn người ở giữa.

Một tên hỗn hỗn cất tiếng nói : Bốn vị lão đại, không biết khi nào sẽ bắt đầu tỉ võ. Bọn ta trong đợi tới mỗi mồn đến nỗi cơ như như muốn.....”

Tư Đồ Hạo Nguyệt chặn lời “ Trông chờ cái đầu người. Bốn người bọn ta không nôn nóng thì người nôn nóng cái gì. Đứng là hoàng đế còn chưa nôn, thái giám đã sốt ruột rồi”

Độc Cô Bại Thiên dương dương nói “ Các huynh đệ, để đáp lại sự nôn nóng của các người, ta sẽ cho các người nhìn thấy Độc Cô Bại Thiên ta thu thập ba tên này như thế nào”

Tư Đồ Ngạo Nguyệt hét lớn “ Cuồng ngạo, lại đây”

Tư Đồ Mẫn Nguyệt cũng nói “ Tỷ phu, lát nữa huynh đừng có cầu xin đấy nhé”

Tư Đồ Hạo Nguyệt trái lại không hề nôn nóng, từ từ cởi bỏ áo khoác bên ngoài để lộ ra tấm thân màu đồng ẩn sau y phục

Bốn người đồng thời hét lớn một tiếng

Đám hỗn hỗn bên ngoài kinh hãi nhìn bốn người như đám lưu manh đang đánh nhau. Độc Cô Bại Thiên nắm trong tay hắc ngọc thạch đánh tới. Nhưng ba huynh đệ Tư Đồ thế gia không biết từ lúc nào lấy ra một đoản bổng rồi cùng huy động tiến đánh Độc Cô Bại Thiên. Hoàn toàn không theo một phương thức gì hết giống hệt như bốn tên lưu manh đang quần đấu với nhau

Đám hỗn hỗn lặng người đứng nhìn, hoàn toàn không thể nghĩ cái gọi là “ cuộc chiến tối hậu tại Trường Phong trấn” lại là cảnh tượng nhu thế này. Bình thường trong mắt bọn chúng, bốn người này là cao thủ thâm bất khả trắc trong đám thanh niên tại Trường Phong trấn. Nhưng vào lúc đang quan chiến như thế này thì thấy bọn họ giống hệt như một đám hỗn hỗn, một đám lưu manh. Trong cả bốn người thì cái gì mà hầu tử, hắc hổ nếu gặp cũng phải bỏ chạy. Vậy mà hiện tại những chiêu thức của đám hỗn hỗn đều bị bốn người bọn họ đem ra dùng hết

Độc Cô Bại Thiên ỷ vào thân thể cường hãn cùng đấu một lúc với ba người, đương nhiên trên người chịu không ít gậy. Nhưng ba người đấu với hấn còn thâm hơn, trên mặt của mỗi người vừa bầm tím vừa sưng một cục.

Đám hỗn hỗn bên ngoài chỉ còn biết thở dài “ Lão đại đúng là lão đại quả nhiên là “thâm bất khả trắc”

Bốn người, người một chuyên, ta một gậy, tiếng kêu la cứ loạn cả lên. Cuối cùng cả bốn người đều bỏ vũ khí trong tay rồi tay không lao vào nhau ẩu đả. Hết vận cổ, nắm lưng, gạt chân, thậm chí còn dùng cả chiêu “ thọc lét gãi ngứa”.... nói chung hoàn toàn là phương pháp đánh nhau của bọn vô lại. Có tiếng gào thét thảm khóc nhưng cũng có tiếng cười thật lớn

Đám hỗn hỗn bên ngoài đều kinh ngạc : thì ra đây chính là cảnh giới tối cao của hỗn hỗn võ học

Cả khu rừng tức thì âm ỉ cả lên

Cả đám động vật nhỏ trong rừng đồng loạt kêu lên như muốn nói “ Khủng bố, khủng bố, cả một lũ điên”

Khoảng hơn nửa giờ sau, cả bốn người đều nằm thẳng cẳng trên đất. Miệng vừa rên rỉ, vừa hít hà. Độc Cô Bại Thiên là người đầu tiên loạng choạng đứng dậy trước. Thẳng nhưng thảm. Y phục thì bị xé tan nát.

Trước ngực sau lưng chỗ thì xanh chỗ thì tím. Trên mặt sưng lên một cục thật lớn. Cái dây đen buộc đầu thì tan nát thành từng mảnh.

Chúng hỗn hỗn tức thì vuốt đuôi “ Bại Thiên lão đại quả nhiên là thần dũng vô địch. Với thân thù như vậy hoàn toàn có thể vũ nội xưng tôn, cái thế vô địch”

Độc Cô Bại Thiên mò mẫm vết thương trên người, vừa muốn mở miệng chửi rửa thì cảm thấy cả cái miệng đau buốt. Hắn liền đưa tay sờ lên vết sưng trên mặt không tìm được hết lên “ Trời ạ, không..... ta phong lưu hào phóng, anh tuấn tiêu sái có thể sánh với Phan An Tổng Ngọc vậy mà, vậy mà lại bị đánh ra thế này. Không....Ba tên thói tha các người thật quá tàn ác. Ta nhất định phải giáo huấn bọn người một phen mới được.” Nói xong liền loạng choạng đi tới trước mặt ba người.

Ba huynh đệ Tư Đồ thế gia lúc này cũng đã phục hồi được một chút liền từ từ đứng dậy. Độc Cô Bại Thiên nhìn thấy khuôn mặt ba người liền bình tĩnh trở lại, thậm chí là còn có chút gì đó hồ thẹn.

Đại ca Tư Đồ Hạo Nguyệt thì “diện vô biểu tình”, trên mặt sưng lên nhìn như cái đầu heo. Lão nhị Tư Đồ Ngạo Nguyệt thì có thể gọi là “ diện mục khả tăng” thậm chí vẫn còn chưa nhận biết được ai đang đi tới. Lão tam Tư Đồ Mẫn Nguyệt thì có lẽ là khá hơn một chút, so với Độc Cô Bại Thiên thì cũng không khác bao nhiêu. Trên khuôn mặt tuấn mỹ cũng chỉ sưng lên có một cục

Tư Đồ Hạo Nguyệt miệng nói bây giờ không còn rõ ràng “ Đái Thiên, ngươi là một tên hỗn trạc(đần). Ai da, đau chết ta được” Miệng hắn lúc này đau tới mức phải đưa tay lên xoa xoa vết sưng trên mặt

Tư Đồ Ngạo Nguyệt cũng nói không còn được rõ “ Bại Than, ta và ngươi chưa kết thúc đâu. Ngươi nói bây giờ muốn sao đây?”

Tư Đồ Mẫn Nguyệt cũng đau vì vết sưng trên mặt “ Tỷ phu, huynh đánh ta đau quá”

Độc Cô Bại Thiên trên mặt hiện nụ cười ma mãnh” Ha ha, lỗ tay, lỗ tay”. Nhìn bên ngoài thấy bộ dạng cười của hắn lúc này nhìn không chỗ nào giống “lỗ tay” cho được. “ Ha ha, làm cho các người bị như vậy, ta thật lấy làm áy náy; đối với biểu hiện anh dũng của các người , ta thật sự rất ngưỡng mộ; đối với tổn thất của các người, ta xin được biểu lộ thành ý” Kỳ thật trong lòng hắn lúc này cực kỳ đắc ý

Tư Đồ Hạo Nguyệt nói” “Nhã ý” của ngươi có dùng được không đây”

“Xin thâu nạp. Đây chính là chí bảo gia truyền của ta, một khối cực phẩm ngọc thạch”

Tư Đồ Ngạo Nguyệt nói” Thâu nạp, thâu cái đầu ngươi. Cái khối hắc phá thạch này của ngươi ai thèm chứ. Khi xưa gia gia của ngươi muốn lừa gia gia bọn ta, đem tới không biết bao nhiêu là ngọc để bán nhưng đều bị lão nhân gia ném ra ngoài”

“ Ha ha”

Đám hỗn hỗn xung quanh cười lớn

Độc Cô Bại Thiên nói “ Chúng ta tất cả đều là huynh đệ. Kỳ thật khi đánh lên người các người nhưng lại đau trong lòng của ta. Hay vậy đi, chúng ta quay trở lại trấn, ta đãi. Tất cả những ai có mặt ở đây đều đi chung. Các người thấy thế nào?”

“Được, Bại Thiên lão đại quả là rất có nghĩa khí”

Độc Cô Bại Thiên đúng là trời phú cho là một “linh tụ đầu não”, chỉ trong nháy mắt đã phát động một cuộc “ nhân dân chiến tranh” khiến cho ba huynh đệ Tư Đồ vừa muốn kháng nghị đã bị âm thanh của đám hỗn hỗn đè mất

“Các huynh đệ, lên đường về nhà thôi” Độc Cô Bại Thiên dẫn đầu tiến ra khỏi rừng. Các người khác cũng lục tục theo sau.

Cả đám vừa đi vừa làm âm ỉ trên đường. Đột nhiên người đi đầu tiên là Độc Cô Bại Thiên bỗng dừng lại “ Dừng lại, Im lặng”. Cả đám nghe xong liền dừng lại. Chỉ thấy không xa có hai đám người trong tay cầm đao kiếm. Không cần hỏi cũng biết đó là những vũ khí giết người. Cả đám bất giác kinh hãi. Tiểu trấn xưa nay vốn rất an bình, có rất là ít chuyện âm ỉ. đặc biệt là khu rừng này vốn dĩ là một nơi rất tĩnh lặng. Hôm nay chẳng hiểu lại có đám ác nhân nào tụ tập ở đây?

Cũng may hiện tại chỉ mới bắt đầu mùa hạ. Cây cối trong khu rừng vẫn còn rất um tùm. Nhánh cây rất nhiều và phủ một màu xanh ngát. Tuy nhiên bọn chúng vẫn có khả năng bị đám ác nhân này phát hiện ra

“Mọi người hãy cẩn thận, nhất định không được làm ồn. Phía trước có khả năng là đám “giang hồ hỗn đản” đang đánh nhau. Chúng ta cứ ở đây không cần đi qua để tránh mang họa vào thân” Thần sắc của Độc Cô Bại Thiên ngưng trọng

Lúc này ba huynh đệ Tư Đồ thể gia cũng từ trong đám hỗn hỗn bước ra đứng nhìn cùng Độc Cô Bại Thiên.

Chỉ thấy phía trước hai bên có tổng cộng khoảng năm mươi, sáu mươi người. Đầu lĩnh của hai bên dường như đang tranh luận cái gì đó.

“Lưu Phong, người nể mặt hay không nể mặt.....ta đối với người sắp hết kiên nhẫn rồi đó....”

“Lạc Kim Long, ở đây ai nể mặt ai đây?....Ta mời Lý tiểu thư tới Lưu gia sơn trang làm khách. Người tại sao...”

Cũng do cự ly quá xa nên thanh âm lúc nghe lúc không, không rõ ràng

Một giọng nữ nhân phát ra “ Hai vị công tử, hảo ý tax in tâm linh.....có việc quan trọng..... ngày khác.....”

Mặc dù nghe không rõ ràng nhưng mọi người đại khái cũng hiểu đôi chút

“ Ta thấy thì ra là hai tên bại gia tử đang tranh giành lấy một vị cô nương. Lại còn kéo cao thủ của hai bang phái tới tranh giành nữa chứ. Mẹ nó” Tư Đồ Hạo Nguyệt chế nhạo.

Tư Đồ Mẫn Nguyệt cười hi hi “ Tỷ phu hay là chúng ta cùng qua đó xem vị cô nương đó như thế nào rồi bắt về làm vợ của huynh luôn đi”

Hắn vừa nói xong tức thì vạn phần hối hận. Hắn chợt nghĩ tới trong suốt một năm qua “tỷ phu” của hắn không lúc nào không nhớ tới tỷ tỷ Tư Đồ Mẫn Nguyệt

Độc Cô Bại Thiên không hề có chút sảo ý

“Mẹ nó, người nghĩ cái gì thế. Độc Cô Bại Thiên ta là loại người nào chứ?”

“Người gỗ” Đám hỗn hỗn tuy khác nhau nhưng đồng thanh kêu lên

“....” Độc Cô Bại Thiên không nói gì cả

9. Chương 9 : Tuyệt Đại Giai Nhân

Độc Cô Bại Thiên nói “ Các người tới giờ vẫn còn muốn tới nhìn mặt mỹ nữ à, thật đúng là liều mạng. Các người sao không nghĩ đi, đám người kia tuyệt đối toàn là cao thủ. Chúng ta không trêu chọc vào được đâu”

Thần sắc của Tư Đồ Hạo Nguyệt ngưng trọng” Đám người đó công lực chỉ ngang với bọn ta. Nhưng trên người bọn họ lại có một cỗ sát khí đến khiếp người”

Tư Đồ Ngạo Nguyệt cũng nói” Không sai. Mặc dù chỉ đứng nhìn từ xa nhưng chúng ta cũng có thể cảm giác thấy cỗ sát khí này. Điều đó cho thấy bọn họ từ trước đến giờ giết người rất dễ dàng. Có lẽ bọn chúng là tử sĩ trong gia tộc kia, chỉ chuyên đi giết người thôi”

Chúng nhân bắt đầu thương nghị rồi quyết định quay trở lại.

Nhưng khi bọn họ vừa đi khỏi được vài chục bước thì nghe thấy đằng sau có tiếng hét phá không vọng tới. Thì ra đám người kia đã phát hiện ra bọn họ lập tức đuổi theo bao vây lấy bọn họ vào giữa.

Đám người này chia làm hai bên, một bên áo đen, một bên áo xám. Tất cả bọn người này đều giống nhau, trên người tỏa ra một sát khí mãnh liệt, mục quang lạnh lẽo, mặt không biểu cảm. Chỉ nhìn qua cũng biết là người máu lạnh rồi.

Ở phía sau có hai thanh niên. Một người thân hình cao cao, bất quá tướng mạo thật khó để cho người ta phải khen cho được. Nếu như phải dùng lời nói để hình dung thì chỉ trong bốn chữ : tặc mi thử nhân (mày trộm mắt chuột), nhìn thật giống như một con chuột thành tinh. Người kia thì khuôn mặt y hệt, chỉ khác

vóc người mập ú, toàn thân như một trái dưa leo lún tịt. Cả đám đứng nhìn nhau không cười lấy một tiếng giống như một lũ hề đang tỏ vẻ anh hùng tranh giành nữ nhân, hèn chi nữ nhân họ Lý kia cứ mãi cũng không chịu đi theo. Nếu dựa vào dung mạo hai người này mà nói thì không biết nữ nhân đang bị theo đuổi kia “xinh đẹp” thế nào. Chỉ tiếc là không được nhìn thấy nữ nhân đó.

Lúc này người thiếu niên cao cao cất giọng lạnh lùng hỏi “ Các ngươi là ai? Tại sao lại ở đây?”

Trong đám hỗn hỗn liền có người trả lời “ Xem cái rắm ngươi. Bọn ta làm cái gì phải nói với ngươi sao?”

“Ha ha”

Cả đám nghe xong cười lớn

Độc Cô Bại Thiên nghe xong biết là không ổn. Mặc dù chỉ là câu nói đùa nhưng hai đám người này chắc chắn phải người tốt gì. Đặc biệt hai thanh niên cầm đầu này trên mặt lộ ra tà khí nhìn qua cũng biết không tốt. Tự bản thân mình cũng muốn loạn động mẹ nó lên nhưng tự nghĩ bên mình ngoại ba huynh đệ Tư Đồ thế gia ra thì còn lại chỉ là một đám ô hợp, làm sao có khả năng đối phó với đối phương chứ.

“Mẹ kiếp, chỉ là một tên tiểu tử mà lại dám nói với công tử của chúng ta như vậy. Muốn chết” Một hắc y đại hán bên cạnh vừa nói vừa tiến về tên hỗn hỗn kia

Độc Cô Bại Thiên liền ngăn hấn lại nói “ Vị đại ca này xin từ từ động thủ. Huynh đệ của ta vốn ăn nói hồ đồ, đầu óc không được thông minh lắm. Bọn ta thường hay gọi hấn là Nhị Ngu. Chư vị đại ca tướng mạo đường đường, nhất biểu nhân tài, là người làm đại sự, vậy hà tất phải tính toán với một tên ngu ngốc làm gì”

Độc Cô Bại Thiên trong lòng tự nhủ “ Ta khinh, không thể hiểu nổi tại sao ta lại có thể nói ra những lời cay nghiệt như vậy được”

Đám hỗn hỗn thì cảm thấy rất là ức chế

“Ai, nói tội nghiệp thì hai tên đầu heo kia còn tội nghiệp hơn nhiều. Khi mới sinh ra đã bị bỏ rơi trong rừng, được một con heo rừng nuôi lớn. Đến khoảng mười tuổi thì được các thợ săn phát hiện ra. Lúc đó mới bắt đầu bỏ thói quen bốn chân và lối sinh hoạt không giống con người. Kỳ thật lần này bọn ta tới khu rừng này chủ yếu là để hai tên đầu heo đó quay về thăm mẹ heo đã nuôi dưỡng bọn chúng lớn lên thôi”

Tư Đồ Hạo Nguyệt và Tư Đồ Ngạo Nguyệt chửi thảm “ Độc Cô Bại Thiên, ngươi mới là một tên đầu heo. Ngươi XXX. Sau này đánh nhau phải đá hai cước vào đít của ngươi. Mẹ nó, hãy chờ xem” Bọn họ muốn phát tác nhưng vẫn rang nhẩn nhện

“Ha ha...”

Đối phương nghe xong cười lớn. Cái đám hỗn hỗn cũng bấm bụng cười thảm

Tên lùn mập nói “ Đầu heo, ngươi cùng heo sống chung với nhau mười năm. Như vậy nhất định biết nói “trư ngữ”. Hãy nói cho hai đại gia nghe thử coi”

Độc Cô Bại Thiên nghe xong tự kêu khổ. Nguyên ban đầu chỉ muốn đùa để tiếp cận bọn họ. Ai dè bọn người này được nước làm tới. Tư Đồ huynh đệ là người gì chứ, là công tử của Tư Đồ Kinh Vân gia chủ của Tư Đồ thế gia. Làm sao có thể chịu nhục như vậy được.

Người tính nóng nhất là Tư Đồ Hạo Nguyệt giận dữ hét lớn “ Cái tên mập ú nhà ngươi, ta đem hấp ngươi, luộc ngươi, hầm ngươi. Mẹ nó, ngươi thật muốn chết mà”

Tư Đồ Ngạo Nguyệt cũng hét lớn “ Các ngươi muốn chết”

Cả hai huynh đệ bắt giác phát ra khí thể khiến người ta kinh hãi

Độc Cô Bại Thiên biết hôm nay không thể hữu hảo được nữa.

Đúng lúc này một thanh âm như tiếng nhạc trên trời truyền tới “ Chư vị xin tạm thời bớt giận”

Một bạch y nữ tử tà áo bay phất phơ, hai mắt trong như ngọc, dáng đi uyển chuyển như cửu thiên tiên tử giáng trần từ từ bước tới. Dung nhan cô nương này mỹ lệ như trong mộng đến nỗi dung nhan tuyệt sắc khuynh thành tại thế gian nếu đem so sánh thì cũng phải mờ đi.

Thời gian lúc này như đứng lại. Người cả hai bên chỉ biết mở to con mắt, lúc này chỉ còn nghe tiếng thở gấp

Độc Cô Bại Thiên nhất thời ý loạn tình mê, trong lòng thầm nghĩ : thế gian sao lại có mỹ nhân đẹp như thế này, đẹp tới mức khuynh thành thậm chí tới mức khuynh quốc. Thảo nào hai tên xấu xa đáng ghét này phải đánh nhau tới ta sống người chết. Nếu như quả cưới được nữ nhân này làm vợ thì đúng là sống trên đời không có gì phải hối tiếc. Nhìn khuôn mặt hai người mà lại muốn cưới mỹ nhân à, thế thì ở đâu chứ!. Đúng là cóc mà muốn ăn thịt thiên nga —nằm mộng à! Muốn ăn thì phải là ta ăn. Nghĩ tới đây trong đầu hắn hiện lên một khuôn mặt cười rạng rỡ -Tư Đồ Minh Nguyệt- trong lòng bất giác cảm thấy nhói đau.

Độc Cô Bại Thiên tức thì lùi lại, giật mình tỉnh lại. Nhìn đám người ở bên cạnh hắn — đúng là tiêu chuẩn phù hợp với chữ”sắc lang”. Cả đám ai nấy như trúng phải ma chú, mặt tròn miệng tròn, đến ngay cả ba huynh đệ Tư Đồ mất cũng bắn ra các tia sắc quang. Còn hai tên công tử xấu xí kia thì khỏi nói, nước dãi trong miệng cứ chảy ra ngoài.

Ta khinh , thật muốn ói quá đi

Độc Cô Bại Thiên sau khi bình tâm trở lại mới quay lại nhìn vị Lý cô nương kia

“Cô nương thật đẹp giống như tiên nữ trong truyện thuyết, thanh lệ thoát tục, mùi hương trang nhã. Xin được hỏi phương danh của cô nương?”

Tiểu thư họ Lý thấy Độc Cô Bại Thiên trấn định như vậy, hơn nữa trong ánh mắt rất sáng không hề có chút tà niệm, trong lòng không khỏi có chút ngạc nhiên và tán thưởng.

“Lý Thi, không biết công tử tôn tính đại danh”

“Tại hạ Độc Cô Bại Thiên, năm nay mười chín tuổi, chưa cưới vợ”

Mỹ nữ không kìm được bật cười khiến cho mọi người lại một phen ngây ngốc. Mãi sau mới hồi tỉnh lại tức giận nhìn Độc Cô Bại Thiên, kể cả ba huynh đệ Tư Đồ cũng không ngoại lệ. Hai tên công tử xấu xí không hẹn nhau cùng nói “ Tên tiểu tử này thật to gan”

Độc Cô Bại Thiên bất giác líu lưỡi. Mỹ nữ này uy lực quả nhiên bất phàm! Hắn thật không ngờ ngay cả đến huynh đệ của hắn cũng muốn mâu thuẫn với hắn

“Tại hạ Tư Đồ Hạo Nguyệt, năm nay hai mươi mốt, chưa thành hôn, phẩm đức rất tốt. có....”(bị người khác cắt lời)

“Tại hạ Tư Đồ Ngạo Nguyệt, năm nay hai mươi, chưa thành hôn, chỉ yêu một người, có lòng ai mộ....”(bị người khác ngắt lời)

“Tại hạ Lý Hổ, năm nay hai mươi, chưa cưới, có trách nhiệm, có sự nghiệp....”(bị người khác cắt lời)

“Tại hạ Lưu Chí Cường, năm nay hai mươi, chưa thành hôn, võ nghệ cao cường, ngày ngày có thể rửa chân....”(bị người khác cắt lời)

.....

.....

.....

.....

Đến Tư Đồ Mẫn Nguyệt vừa mới nói được hai chữ”Tại hạ”, xấu hổ chưa kịp nói tiếp thì đã bị người khác cướp lời.

Độc Cô Bại Thiên vừa nghe, mặt tròn miệng tròn. Cái đám tiểu tử này nói cái gì vậy, một chút sáng tạo cũng không có. Toàn là bắt chước hắn. Cái gì mà”có trách nhiệm”, “ái mộ”, rồi còn cái gì mà”ngày ngày

rửa chân” cũng nói ra được. Thật là mất mặt quá. Độc Cô Bại Thiên hận tới mức muốn đánh bọn chúng chúi đầu xuống đất cho xong

Tên lùn mập nói” Bọn người mạo phạm tiên tử như vậy, có phải không muốn sống rồi không?”

Cái tên mặt chuột thì cất giọng âm u” Đám tiểu tử nhà quê chưa hiểu sự, trước mặt mỹ nhân bọn ta theo đuôi an nói linh tinh”

“Câm cái miệng thú vị người lại”Đám hỗn hỗn như có hẹn trước, cùng nhau nói lớn rồi cùng nhau cười lớn

“Chuột thành tinh” cùng “quả dưa leo mập” mặt nghếch ra, trong đầu như muốn bốc hỏa “ Người đầu giết hết bọn này cho ta” Tức thì đám đại hán hai bên liền rút đao kiếm ra

“ Chậm đã” Lý Thi lại một lần nữa lên tiếng. “ Hai vị công tử có thể cho tiểu muội chút mặt mũi được không. Đừng động thủ. Tiểu muội có chút chuyện muốn nói với Độc Cô công tử”

Hai tên xấu xí tức thì thay đổi thái độ cười “ Lý tiểu thư không cần phải khách sáo với bọn ta như vậy. Các người còn chưa nghe thấy mệnh lệnh của tiểu thư sao? Còn chưa lui xuống”

“Đa tạ hai vị công tử. Độc Cô công tử, chúng ta có thể nói chuyện một chút được không?”

“Đương nhiên, đó là vinh hạnh của ta”

Dưới ánh mắt “sát nhân “ của đám người trên, Độc Cô Bại Thiên thản nhiên cùng Lý Thi bước ra ngoài. Hắn không biết Lý Thi muốn nói chuyện gì với hắn nhưng trong lòng hắn hiện tại đang rất kích động, chỉ trong thời gian chớp mắt, vết thương do Tư Đồ Minh Nguyệt gây ra như đã hoàn toàn biến mất

Lý Thi từ từ bước về phía khu rừng, thân hình chuyển động, mùi hương tỏa ra khiến cho ai đó đều mê mẩn. Ở đằng sau cả đám người ai nấy đều ý loạn tình mê. Hai người từ từ rời khỏi đám đông tiến sâu vào trong rừng rồi dừng lại

“Độc Cô công tử là người của tiểu trấn phía trước”

“Không sai”

“Công tử khí vũ bất phàm, nhất định là xuất thân từ danh môn thế gia”

“ Oh, ta chỉ là một tên tiểu tử nhà quê, sao dám nói mình xuất thân từ danh môn thế gia được”

“Oh, không lẽ Độc Cô gia tại trấn không phải là một đại gia tộc”

“ Ha ha, cả trấn chỉ có gia đình ta mang họ Độc Cô, sao có thể tính là một đại gia tộc chứ”

Lý Thi nghe xong trong mắt lộ vẻ vui mừng. Độc Cô Bại Thiên nhìn liếc qua thấy vậy không khỏi hoài nghi : không lẽ cô ấy muốn tới nhà ta?Không thể nào. Trong võ lâm ai mà còn nhớ tới Độc Cô thế gia. Độc Cô thế gia đã trở thành dĩ vãng rồi. Không lẽ lại nhìn thấy ta đẹp trai mà muốn cưới ta sao? Mặc dù ta cũng rất hy vọng như vậy nhưng phải thừa nhận đó chỉ là mơ mộng hão huyền. Ta chưa tới mức tự cao đến như thế. Xem ra thì chỉ có khả năng đầu tiên là lớn nhất. Nhưng hai tên yêu quái với cả đám nhân mã bọn chúng đối với cô ta rất khách khí. Xem r alai lịch của cô ta cũng không nhỏ. Một tuyệt thế giai nhân quốc sắc thiên hương thân bí như thế này lại tới một tiểu trấn không lẽ lại vì một võ lâm thế gia đã suy tàn? Nếu hai tên yêu quái đó biết được thì.....

Định xong chủ ý, Độc Cô Bại Thiên liền quyết định thử một lần

“Gia tộc của ta mặc dù hiện tại đã suy tàn nhưng khi xưa cũng đã có một quá khứ huy hoàng”

“Oh, không lẽ lại có một vị hoàng đế? Nhưng ta chưa từng nghe qua vương triều nào có họ là Độc Cô” Lý Thi cố gắng che giấu nhưng Độc Cô Bại Thiên từ hai mi của cô ta cảm nhận được trong lòng cô nương này đang rất hưng phấn

Quả nhiên là vì Độc cô gia mà đến đây

“Không phải là hoàng đế của thiên hạ bách tính nhưng là hoàng đế trong võ lâm. Không biết bao nhiêu năm về trước, nhất đại tiên tổ tung hoành giang hồ, đánh bại các lộ anh hùng trong thiên hạ, võ lâm độc tôn, vạn người quy phục” Tự trong lòng của Độc Cô Bại Thiên tỏ ra bội phục với lão tổ Độc Cô Chiến Thiên.

Độc Cô Chiến Thiên trong lòng hẳn là một “thiên nhân”, là một vị thần siêu việt. Vì vậy trong lời nói có chút gì đó kích động

Lý Thi bất giác có chút mất hồn nhưng nhanh chóng tỉnh trở lại cười nói “ Tại đại lục đạt danh hiệu “Vô thánh” cực kỳ ít. Thì ra là hậu nhân của “Vô thánh” Độc Cô Chiến Thiên, thất kính, thất kính”

“Mọi chuyện xưa như khói mây. Thành tựu của tiên tổ, hậu bối hiện tại không thể theo kịp” Độc Cô Bại Thiên không kìm được than

Độc Cô Bại Thiên hiện tại có thể khẳng định : Lý Thi vì Độc Cô gia mà tới đây

Độc Cô thế gia đã suy tàn. Không biết trong vô lâm còn ai quan tâm đến nữa chứ?

Sau đó, Lý Thi và Độc Cô Bại Thiên chỉ nói chuyện bình thường. Trong lòng Độc Cô Bại Thiên tự thấy kinh ngạc, mỹ nhân đẹp như thiên tiên này không chỉ thông minh mà còn rất cẩn thận. Nói chuyện mà không hề để lộ ra chút tin tức gì. Trong lòng hẳn có chút đắc ý, nếu như vị tuyệt sắc giai nhân thông minh này để hắn khám phá ra bí mật trong người thì không biết tình cảnh lúc đó sẽ như thế nào? Vừa nghĩ tới đó hắn bất giác cười lớn.

10. Chương 10 : Chiến Ý Thao Thiên

“Độc Cô công tử, có chuyện gì mà cười vui vẻ thế. Có thể chia sẻ với tiểu nữ được không?”

“Ặc, không, không có gì” trong tâm Độc Cô Bại Thiên tự nhủ “ thật buồn cười. Nói với cô à, ta đang cười vì cô. Nói với cô rồi cô không trừng mắt lạnh lùng với ta mới lạ đó”

Đúng lúc này truyền tới từng tiếng kêu thảm thiết. Độc Cô Bại Thiên thất sắc vội chạy trở lại. Lý Thi sắc mặt cũng thoáng thay đổi, vội chạy theo sau

Chỉ thấy đám hỗn hỗn đang cùng đám người áo đen, áo xám chém giết lẫn nhau. Ba huynh đệ Tư Đồ đá gục không ít bọn áo đen áo xám nhưng cũng có không ít đám hỗn hỗn nằm ngã bên vũng máu, cặp mắt mở to nhìn lên trời một cách vô cảm, chết không nhắm mắt! Nhìn thấy máu chảy, trong lòng Độc Cô Bại Thiên như đứt ra từng đoạn. Các hảo huynh đệ chơi với nhau từ nhỏ đến lớn, mới vừa rồi vẫn còn đùa giỡn vậy mà bây giờ đã người quý hai phương.

Độc Cô Bại Thiên phần nộ hết lớn “ Dừng tay”

Nhưng lúc này hai bên hai mắt đều đỏ ửng, không ai chịu dừng tay

“Bại Thiên...huynh đệ chúng ta.....rất nhiều hảo huynh đệ đã bị bọn súc sinh này giết hại. Hãy báo thù cho huynh đệ chúng ta....” một tên hỗn hỗn người đầy máu ngã gục dưới chân của Độc Cô Bại Thiên”

Độc Cô Bại Thiên hai mắt đỏ ửng vung hắc ngọc thạch xông thẳng vào đám đông, thấy người là phang. Chỉ trong một thời gian ngắn đã có năm người bị đập vỡ đầu nhưng đồng thời trên người hắn cũng bị năm vết đao. Máu trắng của óc, máu đỏ của máu, hoàn toàn là cách thức dùng mạng đổi mạng. Ba vết đao đổi lại tính mạng của ba tên đại hán. Lúc này Bại Thiên giống như một người máu. Riêng hai tên công tử kia cơ hồ không thêm để ý, giống như việc thuộc hạ chết không hề liên quan gì tới bọn họ.

Lúc này đám hỗn hỗn cũng đã ngã xuống rất nhiều. Ba huynh đệ Tư Đồ thế gia cả người đầy máu. Cho dù võ công bọn họ đều đã đạt tới cảnh giới nhất lưu cao thủ nhưng hảo hán không địch lại nhiều người, trên người cũng đã trúng vô số vết đao kiếm

Lý Thi lúc này cũng hét lớn “ Lạc Kim Long, Lưu Phong, các người thật quá đáng. Các người muốn giết hết hay sao?” Vừa nói vừa bay người tới bên cạnh Độc Cô Bại Thiên cùng ba huynh đệ Tư Đồ thế gia. Đám người áo đen , áo xám thấy cô ta đi bay tới vội dừng tay không dám tấn công

Lạc Kim Long cùng Lưu Phong không nói tiếng nào vừa muốn dẫn chúng thuộc hạ rời khỏi

Độc Cô Bại Thiên la lớn “ Các người không ai được rời khỏi đây. Máu trả bằng máu” Thanh âm cực lạnh lùng, hai mắt đỏ ửng

Ba huynh đệ Tư Đồ thế gia hai mắt cũng nhắm lẹ đứng bên cạnh Độc Cô Bại Thiên nói lớn “ Cái đám súc sinh các người, nợ máu trả máu. Bất luận các người đi đến nơi nào, Tư Đồ gia chúng ta cũng không tha cho các người”

Đám người kia kinh hãi. Đại danh Tư Đồ thế gia tại Hán Đường đế quốc thật sự không dễ trêu chọc.

Hai tên công tử xấu xí nhìn nhau, trong ánh mắt lộ vẻ ngoan cố

Lý Thi hiểu bọn chúng muốn sát nhân diệt khẩu vội nói với bốn người bọn họ “ Bốn người các người còn không mau chạy đi. Bọn chúng muốn giết người bịt miệng đó. Rừng núi còn đây thì lo gì thiếu củ đốt chứ”

Cả bốn người đều lắc đầu

Lý Thi nói tiếp “ Giữ lại tính mạng sau này để báo thù cũng không muộn. Hiện tại bọn chúng người đông thế mạnh. Người các người dù bằng sắt cũng sao có thể chống lại. Ta bây giờ có muốn giúp các người cũng không được. Bọn chúng quá đông đi”

Thần sắc bốn người kiên định, hai mắt Độc Cô Bại Thiên ửng đỏ nói “ Bốn người bọn ta lúc nhỏ đi chơi băng, không cẩn thận rơi xuống hồ băng. Chính là nhờ bọn họ liều chết cứu thoát nên bọn ta mới sống tới bây giờ. Hiện tại kẻ thù bọn họ đứng trước mặt, bọn ta sao có thể vì bảo vệ tính mạng sống một mình chứ”

Lý Thi u oán thở dài đứng lui qua một bên

Bốn người bị bao vây vào giữa, mặt đối diện với cả một đám đông địch nhân nhưng không hề đổi sắc, dường như đã để sinh tử ra một bên. Điều đó chứng tỏ nỗi bi thương đối với huynh đệ đã trở thành nỗi căm hận sâu sắc với địch nhân

“Giết”

Bốn người trong tay cầm chắc cương đao của đám địch nhân đã chết xông thẳng vào. Đao kiếm vung lên, máu bắn tung tóe. Ba huynh đệ Tư Đồ đem “Minh Nguyệt tâm kinh” phát huy đến cực hạn lao thẳng vào giữa địch nhân, đao vung là thấy máu. Đương nhiên trên người bọn họ cũng bị vô số vết thương, máu chảy ra ướt đầm cả y phục.

Độc Cô Bại Thiên dựa vào thân thể cường hãn lao nhanh qua địch nhân cương đao chém trên chặt dưới, vút, chém, bổ, chặt, máu bắn tung tóe. Đồng thời tay phải cầm hắc ngọc thạch cứ trên đập dưới bổ giết vô số địch nhân.

“Chuột thành tinh” Lạc Kim Long cùng “quả dưa chuột” Lưu Phong thấy bốn người bất kể tính mạng chém giết liền cho mười người còn đứng sau lưng gia nhập cuộc chiến. Đám này đúng là chân chánh cao thủ. Tức thì bọn họ liền cảm thấy áp lực gia tăng

Cho dù Độc Cô Bại Thiên thiên tư trác tuyệt nhưng thời gian học võ thật quá ngắn, hiện tại miễn cưỡng có thể coi như đạt cảnh giới nhị lưu cao thủ. Vì vậy trên người bị thương nhiều nhất. Tư Đồ Mẫn Nguyệt so với Độc Cô Bại Thiên tuy mạnh hơn nhưng hấn bản tính thiện lương đối địch không hề tàn ác, vì vậy trên người cũng phải chịu vô số vết thương. Tư Đồ Hạo Nguyệt và Tư Đồ Ngạo Nguyệt bảo vệ hai bên của hai người nhưng cũng không lâu sau, máu hai người chảy ướt cả trường bào, quỳ xuống.

Lý Thi vội chạy tới bảo vệ đỡ lấy hai người dìu ra ngoài thì phát hiện ra hai người chỉ ngất đi, liền lấy thuốc cầm máu cho họ.

Độc Cô Bại Thiên trên người trúng nhiều đao, cuối cùng cũng bị đánh ngã xuống đất. Vô số cây đao chém thẳng xuống người

Đúng thời điểm này, Độc Cô Bại Thiên thực sự tuyệt vọng. Hận, rất hận, tại sao??? Tại sao huynh đệ lại chết như vậy??? Còn cái bọn súc sinh không bằng cầm thú kia tại sao bọn chúng lại không chết? Huynh đệ của mình mặc dù đánh nhau, đánh bạc, đi kỹ viện, mặc dù trong mắt mọi người không phải là người tốt nhưng tuyệt đối cũng không phải là người xấu. Đánh nhau thì bọn họ cũng chỉ đánh giữa các huynh đệ với nhau, nếu đi đánh người ngoài thì mới là lưu manh côn đồ., hơn nữa bọn họ lại chưa hề khi phụ ăn hiếp kẻ yếu. Đánh bạc cũng chỉ là tiền của họ không phải đi ăn cướp ăn trộm, hơn nữa họ còn đem tiền cho những người vô gia cư. Đi kỹ viện đối với huynh đệ bọn họ mà nói chỉ đơn giản là giải quyết nhu cầu thiết yếu, nếu đem so với những người lúc nào cũng tỏ ra quân tử, ăn nói đạo mạo nhưng sau lưng thì nam ca nữ xứng

thì vẫn hơn gấp vạn lần. Tại sao đám huynh đệ chân tình của mình phải chết trong khi đám súc sinh kia vẫn tiêu diêu trên đời? Tại sao? Tại sao? Ông trời già, người thật hỗn đản (ko biết chữ sao)

Ngay vào lúc đao khí chạm vào người thì trên người Bại Thiên xuất hiện bóng người

“Không” Độc Cô Bại Thiên tuyệt vọng hét lớn máu từ miệng phun ra. Sinh mạng của một thanh niên trẻ, một thanh niên sống nhưng chưa yêu lần nào. Một người từ nhỏ đến lớn không ngừng gọi hắn là tỷ phu nay lại vì cứu hắn mà chấp nhận mất cả tính mạng.

Đám người có mặt ai nấy đều kinh hãi, hầu hết đều dừng cả việc tấn công lại. Cái này chính là hữu tình, là thâm tình. Cả bốn người đều biết là phải chết nhưng vẫn vì huynh đệ mà trả thù. Một người sắp sửa phải mất mạng tức thì một người bên ngoài dù thân thể đang bị trọng thương bởi đao kiếm cũng dùng lấy thân mình để kéo dài sinh mạng cho huynh đệ.

Lý Thi không kịp được bật khóc vội chạy nhanh tới dùng thuốc cầm máu cho Tư Đồ Mẫn Nguyệt chỉ mong cứu vãn được sinh mạng của hắn. Vết thương đập vào mắt khiến nàng ta kinh hãi, phía sau trúng hơn mười vết thương, máu thịt như trộn lẫn vào nhau.

Độc Cô Bại Thiên cực nhọc đứng dậy, trong lòng cảm thấy hết sức tuyệt vọng. Nhìn thấy máu cùng khuôn mặt trắng bạch, mắt hắn như mờ đi. Thiếu niên này không chỉ là người hàng ngày gọi hắn là tỷ phu mà còn là đệ đệ của người mà hắn vừa yêu vừa hận. Tỷ đệ hai người giống nhau như đúc. Chính vào lúc tối hậu này, không một ai chú ý tới hắc ngọc thạch đột nhiên phát sáng rồi lại dần dần mờ đi như chưa có chuyện gì xảy ra.

“A...” Độc Cô Bại Thiên tay trái cầm đao, tay phải cầm hắc ngọc thạch ngẩng mặt lên trời gào lên phát tiết oán khí cùng cứu hận trong tâm. Đúng lúc này một cổ chiến ý thao thiên từ hắc ngọc thạch truyền tới, không phải là ảo giác, đúng là một cổ ý thức —— chiến ý thao thiên. Ngay lúc đó, Độc Cô Bại Thiên liền hiểu rõ bí mật của hắc ngọc thạch. Chiến Thiên lão tổ đã truyền vào trong đó một chiến ý ngàn năm bất diệt, ngàn năm bất suy! Dù cho cường hãn như thế nào cũng không thể nắm bắt được nó. Hậu nhân của Độc Cô thể gia không phải ai cũng có thể nhận được cổ sát khí từ ngọc thạch mà lão tổ để lại mà phải là người có lòng nhiệt huyết.

Một cổ lực lượng vô cùng tận từ sâu ngọc thạch truyền tới, như rồng trở về biển tràn khắp cơ thể. Chân khí trong cơ thể vốn dĩ đã suy nhược không ngừng lưu chuyển càng ngày càng lớn. Qua kỳ kinh, nhập bát mạch, tiến vào thập nhị chánh kinh, đả thông nhâm đốc thiên địa nhị kiêu.....biển tràn vào sông cuối cùng lại trở về đan điền. Sau đó lại từ đan điền phát ra, cứ tuần hoàn liên tục.

Thân thể của Độc Cô Bại Thiên không ngừng phát ra tiếng kêu rắc rắc, các vị trí kinh mạch trong cơ thể đều bị chấn động đồng thời phải chịu một cảm giác cực kỳ thống khổ, mồ hôi đổ ra khắp người. Độ khoảng thời gian một chén trà, kinh mạch toàn thân đều được thông suốt, vết thương trên người cũng gần như khỏi hẳn. Cái ngọc thạch nho nhỏ đó đã đem toàn bộ sức mạnh chuyển tặng cho hắn khiến cho chỉ trong nháy mắt đã tạo nên một cao thủ võ lâm. Một ngàn năm trước vị ứng hữu giả đó cường hãn bao nhiêu thì ngàn năm sau đã có người kế thừa lại toàn bộ!. Ngàn năm trước ngạo thị quần hùng, ngàn năm sau chiến ý vẫn ngút trời!. Một thần thoại võ lâm cuối cùng cũng đã bắt đầu.

11. Chương 11 : Xá Thân Thành Ma

Đám người bên cạnh chỉ nghe thấy thân thể Độc Cô Bại Thiên không ngừng phát ra tiếng rắc rắc, tiếp đó lại thấy những vết thương trên người hắn tự động liền lại như chưa bị gì bất giác trợn mắt không hiểu chuyện gì đã xảy ra? Cả đám đều không thể hiểu nổi

Lúc này Độc Cô Bại Thiên đang phải chịu một nỗi thống khổ khắp người thì ngọc thạch đột nhiên truyền tới nỗi hân hoan từng nhóm tin tức. Tin tức cứ liên tục khiến hắn như điên loạn

Trong tin tức của ngọc thạch truyền tới, Độc Cô Bại Thiên niềm mừng hiểu được nguyên nhân vì sao lại như vậy

Độc Cô Bại Thiên do thống khổ nhắm mắt lại lúc này cũng từ từ mở mắt ra khiến cho đám người xung quanh một lần nữa kinh hãi. Cái này là hai mắt sao? Đó là hai màu huyết hồng phát sáng. Đồng tử biến

thành màu máu, vùng màu trắng của mắt đã trở thành màu hồng tạo thành hai điểm huyết hồng khúng bố phát ra từng tia quang mang

Đột nhiên một cỗ khí thể hủy thiên diệt địa từ trên người Độc Cô Bại Thiên phát tán ra làm cho người ta có cảm giác thân hình cao lớn của hắn vững chắc như núi, bá khí凛冽, mái tóc đen dài tung bay trong gió. Khuôn mặt tuấn mỹ, cương nghị mang theo một nụ cười lạnh lẽo y hệt như một thái cổ thần ma giáng thế. Lá cây rơi rụng xung quanh theo gió cuốn lên, trong phương vi một trường tất cả đều bị chấn vỡ nát theo gió bay đi

Khí thể mạnh cơ hồ như bạt cả núi

“Từ bây giờ, Độc Cô Bại Thiên ta chính thức hành tẩu giang hồ. Con cháu của Độc Cô Chiến Thiên, dòng máu đang chảy trong người là dòng máu vô địch được truyền lại, thời kỳ ngàn năm suy tàn đã kết thúc! Độc Cô gia suy tàn sẽ do chính tay ta phục hưng trở lại! Cả đại lục phải chấn động dưới gót chân ta! Một thần thoại bất bại sẽ một lần nữa được lập lại!” Khí thể ngạo thị thiên hạ, duy ngã độc tôn của hắn khiến cho mọi người có mặt đều chấn động

Cái khí thể hủy thiên diệt địa, trên trời dưới đất duy ngã độc tôn này của hắn thật khiến cho ai nấy đều cảm thấy khiếp sợ

“Bọn súc sinh cặn bã các ngươi có chủ ý muốn đánh người Độc Cô gia ta, lại còn sát hại bằng hữu tốt của ta. Các ngươi không chết đứng là thiên lý khó dung. Giết!” Cả khu rừng tức thì chân khí chấn động, sát khí ngút trời

Chiêu thức cực kỳ đơn giản, tay phải cách không một thước đánh thẳng về đối phương. Chân khí tỏa ra như sóng của đại dương lan thẳng tới đối phương. Tức thì đại hán đứng đầu gào lên một tiếng thảm thiết, cả người từ từ ngã xuống thổ huyết mà chết. Tay trái vung đao chém ra, đao khí mãnh liệt lạnh lẽo trong nháy mắt chém trúng ngực cả đám người

Một trường đồ sát theo chiều hướng một chiều nổ ra. Độc Cô Bại Thiên bay thẳng vào đám hung đồ, tay phải ngọc thạch đập xuống, tay trái cương đao vung lên cứ chặt, chém, đâm, vít, phạt...máu bắn tung tóe làm ướt đầm toàn thân hắn. Chỉ toàn là những chiêu thức rất đơn giản nhưng lại tạo ra cho địch nhân thương vong lớn nhất. Động tác đơn giản, chiêu thức công kích cũng đơn giản nhưng được sử dụng ảo diệu đến mức gần như không có sơ hở nào. Trong rừng, cành lá rời rụng bay tứ tung, chân khí tỏa ra cùng với đao khí mãnh liệt làm chấn động cả khu rừng, sát khí trùng thiên.

Lý Thi mặt mày thất sắc. Cái này mà gọi là võ công ư! Không hề có một chiêu thức hoa mỹ nào mà chỉ có những chiêu sát thủ trực tiếp. Chém là chém, chặt là chặt, phang là phang. Không hề có một chút biến hóa.. Người sử dụng chiêu thức chỉ cầu kết quả, sát thương trực tiếp, phòng ngự chính xác, đơn giản, rõ ràng, hữu hiệu. Đây thực sự là võ công chỉ dùng để giết người. Không lẽ công lực của hắn đã đạt mức vương cấp cao thủ? Nhìn qua thì có lẽ như vậy nhưng tại sao chỉ trong nháy mắt mà hắn lại có thể đạt được cảnh giới này chứ?

Lý Thi lần này tới đây cũng vì Độc Cô gia. Lời nói của trưởng bối sư môn vẫn còn vang bên tai “ Theo lời truyền ngôn gần nhất của đại lục thì ngàn năm trước Độc Cô chiến Thiên lấy được tinh nguyên thạch. Các phái đều đã đưa nhân mã tìm kiếm hậu nhân của Độc Cô thế gia. Con nhất định phải đi trước một bước tìm ra Độc Cô gia, Nếu không lấy được tinh nguyên thạch thì cũng phải làm sao không để nó rơi vào tay “hữu tâm nhân”. Nếu cần thì phải sử dụng thủ đoạn phi thường”

Lúc này nhìn hai mắt của Độc Cô Bại Thiên phát huyết hồng quang mang, Lý Thi chấn động tâm thần. Một đoạn ký ức đáng sợ hiện ra trong đầu. Trong một cỗ thư rách nát tại mật thất có ghi” :phạm công đạt hóa cảnh giả, niết bàn giai khả trí tinh nguyên vu vật. chánh giả đắc chi, nhục thân thành thánh, công chí hóa cảnh huyết sát đắc chi, xá thân thành ma.”

Nhìn thấy Độc Cô Bại Thiên vung hắc ngọc thạch trong tay, Lý Thi đột nhiên tỉnh ngộ “ xá thân thành ma, không lẽ là xá thân thành ma? Cứ thấy người là giết như vậy thì phải làm sao đây. Làm sao mà chế phục hắn đây? Trong thiên hạ công lực đạt cảnh giới vương cấp không quá hai mươi người, hơn nữa lại còn hung bá một phương. Trong thời gian ngắn làm sao mà tìm bây giờ” Trên dung nhan mỹ lệ lộ vẻ lo lắng. Bất quá cô ta vẫn chưa bỏ đi mà quyết định quan sát thêm một chút nữa.

Đoạn thời gian này đối với “chuột thành tinh” và “quả dưa chuột” mà nói đúng là cơn ác mộng. Thủ hạ cứ từng người từng người ngã xuống, máu chảy khắp mặt đất, trong rừng như được bao phủ bởi huyết vụ. Nhất là tên đồ sát này dung mạo tuấn mỹ yêu dị như ma thần, hai mắt phát ra huyết hồng quang mang khiến cho ai nấy đều khiếp đảm. Mắt nhìn thấy tinh anh trong gia tộc từng người mất mạng, bọn chúng không kìm được hối hận. Cái gì mà giết “người nhà quê”? Nhất thời kiêu căng ngang ngược ai ngờ đâu lại chọc tới một sát tinh. Ai! Hối hận thì cũng đã muộn.

“Quả dưa chuột” liền giương cung lên nhắm thẳng vào Độc Cô Bại Thiên bắn một mũi tên. Mũi tên như thiểm điện bay thẳng về hướng Độc Cô Bại Thiên phát ra âm thanh xé gió. Với cự ly gần như vậy thì mũi tên này đúng là một mũi tên lấy mạng. Nhưng khi mũi tên tới cách người Độc Cô Bại Thiên khoảng ba xích thì đột nhiên dừng lại, tiếp đó từng đoạn từng đoạn vỡ nát theo gió bay mất.

Đúng là làm cho mọi người cảm thấy khủng khiếp

“Chuột thành tinh” cùng “quả dưa chuột” thấy vậy liền không quản đến thủ hạ còn chết hay sống lập tức quay người bỏ chạy. Đám thủ hạ lúc này hoàn toàn tuyệt vọng. Bọn họ ai nấy đều hết sức trung thành với gia tộc, biết rõ là chết nhưng không một ai lùi bước. Nhưng hiện tại thiếu chủ gia tộc mà họ trung thành lại không hề có mệnh lệnh nào mà lại bỏ chạy trước tiên. Đám dịch nhân tuyệt vọng này nháy mắt trở thành những thi thể chết không nhắm mắt. Đạp lên thi thể của địch nhân, cương đao trong tay của Độc Cô Bại Thiên phóng ra đồng thời dùng chân đá một thanh trường kiếm. Cả hai như thiểm điện bay đi. “Phốc, phốc” hai tiếng cắm thẳng vào hậu tâm của “chuột thành tinh” và “quả dưa chuột”, hai người tức thì ngã xuống kết thúc sinh mạng đầy tội ác của bọn chúng.

Trong rừng huyết vụ khắp nơi khiến cho người ngoài khi ngửi thấy mùi máu cảm giác như muốn buồn nôn. Tên mặt đất vô số thi thể, cảnh tượng thật là khủng khiếp. Một thân ảnh cao lớn đầy máu từ từ bước thẳng về hướng Lý Thi. Lý Thi không có chút hốt hoảng. Cái cảnh tượng khủng bố trước mắt một tuyệt đại giai nhân như vậy thật đúng là quỷ dị. Tà áo trắng cầu tuyết đại giai nhân phát phơ theo gió, khuôn mặt lộ nét trấn tĩnh, dung mạo mỹ lệ như ánh trăng chiếu sáng cả khu rừng

Một thanh âm mỹ diệu như tiếng ngọc truyền lại “ Bằng hữu của ngươi đã chết hết”

“Ta biết, nhưng bọn chúng cũng chẳng ai sống sót”

“Ngươi không điên đấy chứ? Chịu đả kích lớn như vậy thật sự đúng là muốn điên lên được.” Nghĩ vậy, Lý Thi không kìm được đau buồn. Cả một đám thanh niên hồn nhiên như vậy không ngờ lại bị hủy như thế này

Như biết cô ta đang nghĩ cái gì, Độc Cô Bại Thiên nói “Ta không điên. Bọn họ có khả năng sống lại. Có thể nói cô đã chứng kiến tất cả hoặc cũng có thể cô sẽ không còn cơ hội để nhìn thấy nữa. Sinh mạng của cô nằm trong tay cô nếu cô thành thật trả lời ta”

Lý Thi nhất thời cảm thấy ớn lạnh. Vừa nhắm mắt lại thì trường đồ sát đâm máu lại hiện ra trong đầu. Cô ta tuyệt đối tin Độc Cô Bại Thiên nói thật

“Được rồi, ngươi hỏi đi”

“Tại sao cô tới đây?”

“Tìm hậu nhân của Độc Cô Chiến Thiên”

“Mục đích là cái gì?”

“Tìm tinh nguyên thạch do Độc Cô Chiến Thiên để lại”

“Tại sao?”

“Để đề phòng “hữu tâm nhân” trong võ lâm lấy được”

“”Hữu tâm nhân” là ám chỉ loại người nào?”

“Tội phạm trong yếu của các quốc gia trên đại lục, hung đồ trong võ lâm, còn có thể gia, các thế lực có dã tâm, các giáo phái, lực lượng muốn lấy tinh nguyên thạch”

“Nói vậy cô cũng có thể coi như là một “hữu tâm nhân?”

Lý Thi nghe xong sắc mặt ửng đỏ. Không sai, tuy sư môn chỉ nói là đề phòng tinh nguyên thạch gây ra tranh giành, gây nguy hại cho đại lục, nguy hiểm cho võ lâm. Vì vậy phải ra mặt tranh đoạt. Nhưng hành vi như vậy thì có khác gì với những người kia đâu chứ?

“Cô dựa vào cái gì để tranh đoạt chứ?”

Lúc cần thiết thì sẽ sử dụng thủ phi thường”

“Oh?.....thủ đoạn phi thường...là mỹ nhân kế. ha ha....”

“Không phải. Người đừng có nói tầm bậy. Sư phụ ta không hề nói như thế”

Nhìn thấy một tuyệt đại mỹ nhân thông minh lúc nào cũng trấn tĩnh nhưng hiện tại lại đang rất bối rối, trên khuôn mặt hiện sắc hồng hai bên lộ ra thần thái nữ khiến cho Độc Cô Bại Thiên nhất thời ngây người. Cái dung nhan khuynh thành cùng thần thái như thế này thật khiến cho người ngoài mê mẩn.

Độc Cô Bại Thiên thân hình như quỷ mị đột nhiên tiến về phía trước ôm chặt lấy Lý Thi vào ngực, cất giọng cười xấu xa “ tinh nguyên thạch đang ở trong tay ta. Ta sẽ thành toàn cho cô. Chỉ cần cô thi triển “phi thường thủ đoạn một lần” để xem cô sẽ lấy nó như thế nào”

Lý Thi bất giác cảm thấy xấu hổ. Uống cho mình là một nhất lưu cao thủ vậy mà lúc này như một nữ nhân nhu nhược bình thường bị một nam tử ôm chặt vào lòng

Bất luận Lý Thi có vùng vẫy như thế nào cũng không được.Hai tay của Độc Cô Bại Thiên như hai thanh sắt nắm chặt lấy hai tay nhỏ nhắn của cô ta

“Ha ha...”phi thường thủ đoạn” của cô chưa đủ ôn nhu. Để ta dạy cô” Nói xong liền cúi mặt xuống sát xuống hôn vào khuôn mặt như ngọc của Lý Thi

Lý Thi nhất thời ngây người ra. Bị Độc Cô Bại Thiên ôm vào lòng rồi lại bị hân hôn. Mãi lúc sau mới tỉnh lại “A.....” la lên thất thanh”Người, tên hôn trưởng người, lưu manh, thả ta ra, Huh u...”

“Ngoan, bảo bối đừng khóc. Ca ca sẽ mua đường cho ăn”

“Ha ha, người, tên hôn dẫn người, Huh u...” biết rõ là hắn đang chọc cười mình nhưng Lý Thi vẫn không kìm được bật cười

“Vừa khóc vừa cười cứ như trẻ con vậy”

Lý Thi thật cảm thấy xấu hổ. Cái tên hôn dẫn này coi mình như một đứa trẻ con, vừa la lối lại còn cười mình, thật đúng là đáng ghét. Tức thì mở miệng cắn mạnh vào vai của Độc Cô Bại Thiên. Nếu như người trong võ lâm mà biết được truyền nhân của Vụ Ẩn Phong trong lúc cùng người đối địch mà lại há miệng ra cắn thì lúc đó không kinh ngạc mới là chuyện lạ, đồng thời chắc cũng có nhiều người muốn bị cắn như vậy.

“Ai dabo bảo bối của ta muốn lưu lại vết tích cho ta sao. Đừng cắn nữa, aida, cắn nữa ta sẽ động phòng hoa chúc với cô đó”

Lý Thi nghe xong vội dừng lại”Độc Cô Bại Thiên, người mau mau thả ta ra. Mới vừa rồi chẳng phải ta giúp người đối phó Lưu Phong cùng Lạc Kim Long sao. Không lẽ người lại báo đáp ân nhân như vậy sao?” Nói xong hai mắt cũng ướm đầm

“Mỹ nữ ân nhân, xem ra cô cũng rất thành thật, ta sẽ thả cô ra. Thật là đáng tiếc quá. Nếu không phải phải cứu huynh đệ của ta thì ta đã động phòng hoa chúc với cô rồi”

“Hạ lưu, vô sỉ”

“Mỹ nhân còn chửi ta thì ta rất có thể sẽ thay đổi ý định đó”

Lý Thi sợ hãi vội im lặng

“Bảo bối, chỉ cần cô答应 ta một điều kiện, ta sẽ thả cô ra”

“Điều kiện gì?” Nghe Độc Cô Bại Thiên cứ gọi “bảo bối”, “mỹ nhân”, “mỹ nữ” cứ loạn cả lên, Lý Thi hận tới nỗi muốn cắn cho hắn một phát. Đệ tử Vụ Ân Phong tại đại lục thân phận địa vị cực cao được phần lớn người hành tẩu giang hồ tôn kính. Vậy mà nay lại bị người khác khinh bạc và trêu chọc. Bây giờ lại vì sự tự do mà phải cùng người thương thảo điều kiện khiến cho một tuyệt sắc giai nhân bình thường rất thông tuệ nay giống như trở thành một tiểu nữ hài vậy

“Điều kiện rất đơn giản, không khó khăn gì cho cô cả. Chỉ cần cô sau này dù như thế nào cũng không được giết ta”

Lý Thi trong lòng tự nhủ “ Từ giờ về sau dù thế nào cũng không được giết người. Hừm, ta bây giờ chỉ muốn giết người ngay lập tức” Miệng thì trả lời “ Được rồi. Ta đáp ứng với người”

“ Ha ha, ta làm sao mà tin cô được. Nêu như cô nói mà không giữ lời thì sao?”

“Ta nói thì nhất định sẽ giữ lời. Còn tin hay không thì tùy người”

“Ha ha, ta đương nhiên tin cô. Bất quá cô cũng nên biểu hiện chút thành ý. Ta thấy cô đem miếng ngọc đang đeo trên cổ đưa cho ta để làm tin đi”

“A.....sắc lang, người, người nhìn thấy ở đâu vậy?” Lý Thi kinh hãi hỏi

“Ha ha, cô yên tâm. Ta chẳng nhìn thấy gì hết. Chỉ thấy quanh cổ của cô có một sợi dây màu hồng. Còn ngoài ra thì ta chẳng thấy gì cả.

Nghe hắn nói như vậy, Lý Thi càng thêm xấu hổ bật khóc, nước mắt tuôn như mưa

Một tay Độc Cô Bại Thiên giữ chặt, một tay lập tức giật nhanh miếng ngọc trên cổ Lý Thi. Trên miếng ngọc có khắc một mỹ nữ tuyệt sắc, trng suốt, phát ra một thứ ánh sáng nhu hòa. Độc Cô Bại Thiên nhất thời ngây người. Cái này là điều khắc sao, trông giống hệt như một Lý Thi thu nhỏ vậy. Chỉ là lúc này Lý Thi đang nước mắt như mưa còn mỹ nữ điều khắc thì đang cười rạng rỡ, tỏa ra một khí tức thánh khiết khiến cho những ai đứng trước mặt cũng cảm thấy kém hơn rất nhiều.

“Cái tên vô lại nhà người không nghe thấy à. Trả miếng ngọc lại cho ta”

Độc Cô Bại Thiên giật mình tỉnh lại, không thể ngờ miếng ngọc nhỏ bé này lại làm cho hắn như muốn xuất thần hoàn toàn không nghe thấy Lý Thi nói gì. Tức thì liền đem miếng ngọc cất vào người.

“Tại sao phải trả cho cô. Không phải đã nói đây là chứng cứ sao?”

“Không được. Cái này là do phụ thân ta mười năm trước khắc cho ta. Ta làm sao có thể cho người được? Đã lâu rồi ta chưa có gặp phụ thân ta. Ta thật sự rất nhớ” Nhắc tới phụ thân thần sắc Lý Thi biểu lộ như một đứa bé đáng yêu

“Phụ thân cô thật sự lợi hại. Mười năm trước đã biết cô sau này lớn lên sẽ như thế nào. Bất qua mỹ nữ trên miếng ngọc nhìn có khí chất hơn cô nhiều. Ai da, sao? Sao lại cắn ta?”

“Hỏi làm gì. Mau thả tar a”

“Bảo bối, cô thật sự rất dễ thương. Nếu mà không giận dữ thì trông sẽ dễ gần hơn nhiều”

“Người...”

“Được rồi. cứ như vậy đi. Miếng ngọc này, ta lấy”

“Không được”

“Cái gì mà không được. Ta đã quyết định rồi”

“Người, người thật quá độc đoán”

“Hãy thề đi, không được lấy lại miếng ngọc này”

“Người là tên vô sỉ, hạ lưu, đê tiện. Một tên đầu heo ngu xuẩn, một đại hỗn đản. ta hận người” Lý Thi không còn cách nào khác đành phải thề

“Được rồi. Cô được tự do” Độc Cô Bại Thiên buông hai tay thả ra

“A...người vô lại, đầu heo” Nhìn thấy quần áo mình bị dính vết máu từ trên y phục của Độc Cô Bại Thiên, Lý Thi không kìm được la lớn

“Ha ha...” Nhìn thấy quần của cô ta dính vết máu, Độc Cô Bại Thiên không kìm được cất tiếng cười lớn.

Nhìn thấy thần sắc ám muội của hân, Lý Thi càng phẫn nộ nếu có thể được thì đã đánh hân rồi nhân đó cho hân một kiếm để giết hân luôn

“Cô sau này không có cơ hội để hận ta đâu. Xin vui lòng giúp ta cứu giúp các huynh đệ của ta. Nếu ta còn mạng để nói thì lúc đó cô hãy tính toán với ta. Con người trước lúc chết thường hay có những hành động điên cuồng, không có đạo lý gì hết. Hồi nãy đã mạo phạm cô ta cũng không cầu cô tha thứ vì ta cảm thấy rất vui. Con người của ta có chút gì đó xấu xa, xin lỗi cô” Trong tâm của Độc Cô Bại Thiên hiện tại thật khó xác định bởi vì lúc này hân đang nghĩ tới Tư Đồ Minh Nguyệt

Mối tình đầu khó quên bởi vì nó chứa đầy sự nhiệt tình, vô tư của tuổi trẻ, yêu một cách hết mình.

Mối tình đầu thật khó mà quên. Cũng bởi vì những lời thề non hẹn biển lúc nào cũng vang vọng bên tai. Cũng bởi lời nói diễm mạo lúc nào như cũng hiện ra trước mắt. Cũng bởi trong tâm tưởng lúc nào cũng khắc ghi không lúc nào quên.

12. Chương 12 : Ma Diệt Hữu Tình

Độc Cô Bại Thiên từ từ bước đến chỗ đám huynh đệ của hân. Đầu tiên là đi đến bên cạnh Tư Đồ Mẫn Nguyệt. Nhìn thấy luôn mặt trắng bạch cùng toàn thân đầy máu của “tiểu cừ tử”, hai mắt hân như mờ đi. Chính “tiểu cừ tử” đã dùng thân mình chịu lấy đao kiếm của địch nhân, dùng sinh mạng quý báu để cứu lấy hân. Độc Cô Bại Thiên dựng hân dậy, song chưởng áp vào phía sau, tinh nguyên không ngừng truyền vào trong người hân. Một lúc sau, tiếng trái tim đập rất yếu từ người hân truyền lại. Độc Cô Bại Thiên thở ra nhẹ nhõm, đặt hân nằm xuống đất. Đưa tay lau lấy những giọt mồ hôi trên đầu, Độc Cô Bại Thiên áp dụng cùng một phương pháp với Tư Đồ Hạo Nguyệt và Tư Đồ Ngạo Nguyệt, đoạt lấy cái sinh mạng đang suy yếu của hai người đang trong tay từ thần trở về

Phương pháp hân sử dụng chính là phương pháp mà hân thu được từ tin tức của tinh nguyên thạch —— nghịch thiên đoạt mệnh. Chính là nghịch thiên mà làm

Lúc này, tâm tình của Lý Thi cũng bình tĩnh trở lại. Những việc khi nãy xảy ra đối với cô ta mà nói giống như một giấc mộng. Một thiếu niên võ công bình thường đột nhiên lại xá thân thành ma, võ công từ đó đột phá đạt vương cấp cảnh giới, giống như ma thần giáng phàm tiêu diệt những ai mạo phạm hân. Điều làm cho cô ta khó tưởng tượng hơn là cái tên tiểu tử đáng ghét đó là ngang nhiên ôm lấy mình trên chóc, lại còn cướp mất miếng ngọc mình luôn mang theo bên người. Nghĩ tới đó, Lý Thi hai má ửng hồng, trong lòng thấy xấu hổ nhưng trong đầu thì vô cùng phẫn hận. Sự phụ nói không sai, võ công của mình vẫn còn một khoảng cách rất xa mới đại thành. Phụ thân mình từ lâu đã đem võ công tối cao cảnh giới của ông cất giấu bên trong miếng ngọc. Chỉ đáng tiếc võ công bản thân mình còn cách cảnh giới đó quá xa. Ai mà ngờ miếng ngọc lại rơi vào tay một tên tiểu tử vô lại, vô sỉ dễ tiện như vậy.

Đột nhiên, Lý Thi chợt nghĩ tới một chuyện bất bình thường. Không phải cái tên tiểu tử vô lại này đã xá thân thành ma sao? Sau khi xá thân thành ma, toàn thân sẽ tràn đầy huyết sát chi khí. Nhưng xem biểu hiện của hân hoàn toàn không giống ma. Vậy tại sao hai mắt của hân lại biến thành hai điểm huyết hồng? Còn nữa, tại sao hân nói hân phải chết? Tại sao lại như thế chứ?

“Độc Cô Bại Thiên, người dừng lại cho ta. Người muốn làm cái gì vậy? Ta đang có chuyện muốn hỏi người?”

Độc Cô Bại Thiên quay người lại nhìn cô ta, mồ hôi không ngừng chảy trên mặt. Hai mắt hiện tại vẫn phát ra những tia hồng mang quỷ dị nhưng không còn là hai điểm huyết hồng phát sáng như ban đầu

“Người, người sao rồi?” Vừa nói, Lý Thi vừa đi nhanh tới nhìn thẳng vào hân

“Ta đang cứu các huynh đệ của ta” Vừa nói vừa chỉ vào đám Mẫn Nguyệt đang nằm trên đất

Lý Thi tiến tới gần bọn họ, đưa tay đặt trên ngực từng người, cái miệng nhỏ nhắn há hốc ra kinh ngạc “Người sao có thể làm được như vậy? Bọn họ chẳng phải là...”

Nhìn thấy bộ dạng kinh ngạc của mỹ nữ, trong lòng Độc Cô Bại Thiên cảm thấy rất thú vị “ Không có gì. Bất cứ người nào sau khi bị thương, nếu như thân thể không bị tàn phá nghiêm trọng thì trong một lúc nào đó chỉ có thể coi là chết giả. Nếu như có ai đó đem tinh nguyên của mình bổ sung sinh mạng thì sẽ có khả năng cứu sống được”

“Người không phải đã xá thân thành ma rồi sao? Tại sao lại còn....?”

“Ma cũng có tình” Nói xong liền đi về hướng huynh đệ

“Ma cũng có tình, ma cũng có tình, ma cũng....” Lý Thi không ngừng lẩm bẩm. Cô ta càng ngày càng có cảm giác nhìn không thấu thiếu niên đáng ghét này. Ban nãy trêu chọc mình thì bộ dạng cầu khẩn cực kỳ xấu xa. Nhưng hiện tại thì sắc mặt của hắn lại rất nghiêm túc, chấp nhận hao phí tinh nguyên để cứu sống mọi người. Cô ta đã từng nghe qua, phương pháp này hoàn toàn là phương thức mạng đổi mạng, là một phương thức nghịch thiên. Cho dù hắn có năng lượng to lớn của tinh nguyên thạch hậu thuẫn nhưng một mình hắn mà muốn cứu lại nhiều người thế này thì xem ra hắn chỉ phải hy sinh bản thân. Đám thiếu niên này ai đó cũng đều có tình có nghĩa, thấy bằng hữu đang nguy khốn mà chấp nhận hy sinh cả bản thân. Mặc dù trong lòng đang rất hận Độc Cô Bại Thiên nhưng Lý Thi cũng phải cảm thấy bội phục hắn.

Lúc này Độc Cô Bại Thiên hoàn toàn suy nhược. Hai mắt tuy vẫn màu hồng nhưng ảm đạm vô quang. Mười bốn người thì đã cứu được bảy người. Hắn liền lần nữa lấy hắc ngọc thạch, tay phải nắm chặt hắc ngọc thạch, tay trái để đằng sau hậu bối một tên hỗn hỗn, tinh nguyên không ngừng truyền qua. Đến khi nghe một âm thanh yếu ớt từ tim hắn phát ra, hắn mới lộ ra một nụ cười mừng rỡ.

Hai người sau đó thật khiến hắn đau lòng. Một tên tay phải bị chặt đứt, còn một tên thì bàn tay trái bị chấn gãy. Dù cho có thể cứu sống thì cũng trở thành người tàn phế. Nước mắt của Độc Cô Bại Thiên lại rơi ra. Hắn thật sự hy vọng nếu mình chết thì ông trời chết bầm kia sẽ không đem tai họa tới cho hai người này. Có thể để cho họ sống bình an suốt cuộc đời, không có họa kiếp gì.

Một tay để sau hậu bối một tên hỗn hỗn, một tay nắm chặt hắc ngọc thạch, không ngừng thôi động tinh nguyên. Sau một lúc lâu, hắc ngọc thạch chuyển thành màu trắng, tim của tên hỗn hỗn cũng đập lại yếu ớt. Độc Cô Bại Thiên biết là đã cứu được hắn.

Lúc ngọc thạch biến thành màu trắng vì cứu lấy tên hỗn hỗn cụt tay, Lý Thi đều thấy tất cả. Tuy cô ta vì tinh nguyên thạch mà tới, hiện tại là một cơ hội tuyệt vời để đoạt lấy tinh nguyên thạch nhưng cô ta biết không thể làm thương hại đến đám thiếu niên có tình có nghĩa này được.

Độc Cô Bại Thiên đối với năm người còn lại, cảm thấy sinh mạng của mình như đang từ từ mất đi. Cứ mỗi khi thôi động chân nguyên cứu lấy một huynh đệ, sau khi hoàn thành qua người tìm người khác là mắt hắn như muốn mờ đi.

Lý Thi mặc dù trong lòng cảm thấy rất hận hắn nhưng khi thấy hắn xả thân để cứu sống các huynh đệ, trong lòng cảm thấy rất cảm động liền nổi lên lòng trắc ẩn. Cô ta liền bước tới đặt tay lên hậu bối của hắn đem chân khí của mình truyền qua không ngừng. Mặc dù cô ta không thể đem sinh mệnh tinh nguyên truyền qua nhưng đối với Độc Cô Bại Thiên mà nói đó đã có một sự giúp đỡ rất lớn. Có chân khí cô ta trợ giúp đạ khiến hắn khôi phục lại sinh lực khá nhiều.

Lý Thi mặc dù có ý tốt nhưng sự việc lại không đơn giản như cô ta nghĩ. Độc Cô Bại Thiên được chân khí bên ngoài giúp đỡ, sinh lực khôi phục lại một phần tức thì tinh thần phấn chấn đem nốt sinh mệnh tinh nguyên còn sót lại truyền qua cho người cuối cùng. Đúng lúc này, hắn đột nhiên cảm thấy huynh đệ như đang gọi mình tạo nên một cảm giác rất kỳ lạ. Công lực mặc dù lúc này gần như đã cạn kiệt nhưng khi có cảm giác như vậy đối với hắn mà nói giống như tiếng nhạc trên thiên đình. Cuối cùng thì huynh đệ của hắn tất cả cũng đã từ quỷ môn quan trở về.

Độc Cô Bại Thiên từ từ rời khỏi tay Lý Thi, quay đầu lại cười nói “ Mỹ nhân, ta cô thật là mềm mại. Hậu bối (sau lưng) của ta cũng không tệ”

Lý Thi thật sự không biết nên khóc hay cười. Cái tên tiểu tử này vừa từ quỷ môn quan quay về đã không quên trêu chọc mình. Một nữ tử thông minh xinh đẹp như tiên lại gần như bị động trước một tên tiểu tử vô lại, trí tuệ bản thân hoàn toàn không có đất dụng võ. Tính cách trầm lắng, lãnh đạm hàng ngày cũng không thể giữ nổi.

“Đầu heo, người chết đi” Nói xong liền vung tay đánh hấn một chưởng. Một tiếng “Chát” vang lên, Lý Thi đối xử với tên vô lại như vậy, trong lòng cảm thấy như được trút giận

Cả người Độc Cô Bại Thiên từ từ ngã xuống đất, trên mặt vẫn giữ nụ cười đắc ý.

Lý Thi thật sự cảm thấy rất thoải mái.” Đánh người mà người vẫn còn giữ bộ mặt như vậy. Để ta tặng người thêm cái nữa”.

Một tiếng “Chát” vang lên, Lý Thi cảm thấy thật sảng khoái. Cuối cùng cũng có thể chiếm được thượng phong, trút được nỗi oán khí trong lòng. Đột nhiên cô ta cảm thấy có chuyện lạ, nụ cười trên mặt Độc Cô Bại Thiên vẫn giữ nguyên không hề thay đổi.

“Này, cái tên đầu heo đề tiên vô sỉ kia, lại muốn chơi trò gì nữa đây?” Bốn cô nương không sợ người đầu”

“Cái tên vô lại nhà người hồi nãy chẳng phải uy phong lắm sao. Sau khi giết rất nhiều người, mặt không hề đổi sắc lại còn trêu chọc bốn cô nương. Người sao không uy phong nữa đi. Đứng dậy cho ta, tên đầu heo”

Cả người Độc Cô Bại Thiên vẫn bất động, trên khuôn mặt vẫn giữ nguyên nụ cười.

Lý Thi cuối cùng cũng hiểu ra chuyện gì, sắc mặt trắng bệch đưa tay đặt lên mũi của hấn thấy hô hấp đã không còn. Vội vã đặt tay lên ngực thì thấy tim không còn đập, cả người đang từ từ lạnh ngắt

“A, cái tên đầu heo người muốn chết à. Không được, ta còn chưa đánh người mà. Đứng dậy”

Độc Cô Bại Thiên vẫn nằm bất động trên đất. Trên khuôn mặt vẫn giữ nguyên nụ cười thoải mái

Lý Thi thật sự đau buồn. Mặc dù cái tên vô lại này đối với bản thân mình rất vô lý nhưng bản tính của hấn không xấu. Đặc biệt là khi hấn xả thân để cứu người thật khiến cho ai nấy đều cảm động. Cái tên vô lại này cười giảo bất thường; Một hồi thì cười một cách xấu xa; một hồi thì lại rất nghiêm túc khiến cho người ta có cảm giác hấn là một tên xấu xa, nhưng khi hấn cứu người thì lại cảm thấy hấn rất vĩ đại.

Trên thế gian ai lại có thể không chết?

Đã là con người thì đều phải chết. Ai lại có thể vượt qua được cái ranh giới sống chết này chứ? Muốn khám phá sinh tử trừ phi võ công đạt đến cảnh giới cực trí, cảnh giới siêu việt trong truyền thuyết. Chỉ có điều con đường đó mấy ai có thể đi?

13. Chương 13 - Sinh Sinh Tử Tử

Mười bốn người ban nãy đang lẫn lộn giữa ranh giới sinh tử, chỉ có một người sống sót, lúc này hoàn toàn trái ngược. Không thể ngờ tuyệt đại đa số người đều còn sống, đây chính là điều mà Độc Cô Bại Thiên hy vọng.

Lý Thi vẫn ngồi yên như vậy trước mặt Độc Cô Bại Thiên cả một thời thần, trong lòng muôn vàn cảm khái. Sau khi nhân loại xuất hiện thì vấn đề sinh tử luôn làm khổ con người, rốt cuộc không biết có bao nhiêu người đã cố gắng tìm lời giải, lại có bao nhiêu người vượt qua được nó? Chắc chắn, nhất định đã có người dễ dàng vượt qua, nếu không thì sẽ không có nhiều thần thoại được lưu truyền như vậy.

Đúng lúc này đám huynh đệ của Độc Cô Bại Thiên lục tục tỉnh dậy đã nhiều, tỉnh dậy trước tiên là Tư Đồ Hạo Nguyệt, nhìn thấy xung quanh la liệt thi thể không kềm nổi hét lên: “a, ‘lão thử tinh’, ‘ái đông qua’ cả hai tên này đáng chết vạn lần cuối cùng chúng nó cũng đã mất mạng rồi, Ngạo Nguyệt, Mẫn Nguyệt, Bại Thiên, các người làm sao lại chết hết thế này, ta sao lại còn sống hả? ô ô.....”

Lý Thi không nhẫn tâm nhìn thiếu niên này chịu thêm nỗi đau, “An tâm đi, bọn họ không bị gì đâu, chỉ là bị hôn mê thôi hà”

“Ah, thật không?”

“Đúng vậy đó”

Lúc này huynh đệ của Độc Cô Bại Thiên cũng tỉnh dậy hết, vừa “mới chết” giờ “sống lại” mỗi người đều cảm thấy kì lạ

“Cuối cùng đã xảy ra việc gì? Chúng ta hình như đã chết, đang ở tại cõi u minh. Không đúng, người chết rồi làm sao còn cái bóng nè?”

“Chúng ta không phải đang nằm mộng chứ? Không được, ta phải cắn ngón tay mới được xem có đau không. Sao lại không thấy đau thế này, không tốt rồi, chúng ta thật đã chết rồi.”

“Úi, tên mập chết tiệt, người sao lại cắn tay ta hả thành khôn? Ở đây có thanh đao, ta chặt cái giò heo của người, người sẽ có cảm giác liền hà. Á, người dám bỏ chạy.....”

“ Ái ui, đau quá, chúng ta không chết, tốt quá rồi.”

Chúng nhân đồng loạt hoan hô, chết đi sống lại, những người này làm sao có thể tưởng tượng được kỳ tích lại phát sinh trên người mình, sao không vui mừng cho được.

Nhìn cả đám người kêu la nhảy nhót, Lý Thi không nhịn được phải bật cười.

Tư Đồ Mẫn Nguyệt nói: “Tỷ phu của ta sao còn chưa tỉnh lại?” Chúng nhân đồng loạt nhìn Độc Cô Bại Thiên cùng Lý thi, nhìn thấy trên y phục màu trắng của Lý Thi có một vết máu, liền lộ ra thần sắc ám muội.

Nhìn thấy mọi người nhìn mình với ánh mắt cổ quái, Lý thi không cần tưởng tượng cũng biết họ đang nghĩ gì. Nàng nhanh chóng thấy phần nộ, biết rằng có cố ý giải thích cũng không có nghĩa lý gì, nộ khí trùng trùng nhìn sang chỗ khác.

Biểu tình của mọi người đều lộ vẻ “quả nhiên như thế”

Cả bọn kéo đến bên cạnh Độc Cô Bại Thiên, thấy khuôn mặt hắn có nét cười, an nhàn nằm đó. Tư Đồ Hạo Nguyệt nói: “các người xem tên tiểu tử này, ngủ mà vẫn cười vừa nãy chắc hưng phấn lắm”. Vừa nói vừa chăm chú nhìn Lý Thi, mọi người tỏ vẻ như đã minh bạch. Lý Thi sớm đã không nói được lời nào.

Tên mập trong đám lưu manh hình như có học qua một ít y thuật, ngồi xổm xuống lật mí mắt ra nhìn rồi nói: “Ồ, Bại Thiên lão đại hình như bị mắc bệnh đỏ mắt, chắc không phải thấy ta ‘khôì ngò’ hơn người đấy chứ”

Tư Đồ Ngạo Nguyệt kêu to lên: “Phì, thần thể người như ‘thịt thối’ mà coi là ‘khôì ngò’, người nhất định đồ kị ta anh tuấn hơn người”

Chúng nhân như cùng hẹn nhau đồng thanh kêu lên “Yêu quái đầu heo”

“.....” Tư Đồ Ngạo Nguyệt cứng họng

Tên mập đột nhiên rống lên “ a..... Bại Thiên hình như không hô hấp.” sau đó lại nói “ba”, “ba” đánh hai bạt tai vào mặt. “Tiểu tử người còn giả chết dọa bọn ta đấy à.”

Độc Cô Bại Thiên tưởng như động dậy nhưng vẫn nằm yên, mặt lộ vẻ tươi cười.

Tên mập run rẩy lấy tay đặt lên ngực hắn, mọi người đều không dám thở khản trương nhìn hắn.

“Bại Thiên chết rồi”

“Cái gì!”

“Không thể, ta không tin.”

“Tỷ phu không thể chết”

Tư Đồ Hạo Nguyệt đột nhiên hét lớn: “Chính là nữ nhân này đã giết Bại Thiên, ban nãy ả còn ngồi bên cạnh Bại Thiên ở đằng kia, ả còn nói dối ta rằng Bại Thiên chỉ hôn mê thôi.”

“Đúng, nhất định là ả”

.....

.....

.....

Mọi người khóc thét lên, vừa khóc vừa kêu la.

Tư Đồ Ngạo Nguyệt phát tay cả đám ngừng khóc. “Lý cô nương sau cùng đã xảy ra việc gì? Bại Thiên có mạo phạm cô nương đi nữa, cô nương cũng không thể giết hắn chứ.”

Tư Đồ Mẫn Nguyệt nói vào: “Đúng, không có tình cảm thì từ từ bồi dưỡng thêm, cô nương quá nhẫn tâm đó.”

Tư Đồ Hạo Nguyệt khoa trương lộ vẻ bi thương nói: “Cô nương làm thế không nghĩ đến hài tử trong bụng cô nương sao, sinh ra đã không có phụ thân, hài tử này thật đáng thương mà!”

Lý Thy choáng váng mặt mày, vừa xấu hổ vừa tức, hung hăng trừng mắt nhìn bọn chúng rồi nói: “sự tình không như các người tưởng tượng đâu, Độc Cô Bại Thiên vì cứu các người nên chết đó.” Tiếp đó Lý Thi chế ra một câu chuyện động lòng người: Độc Cô Bại Thiên đối diện với mấy chục người mà không sợ hãi, hóa bị thương thành sức mạnh, phát huy hết tiềm năng trong cơ thể, công lực trong nháy mắt tăng gấp bội. Sau đó dũng mãnh giết địch, mang hết địch nhân giết hết, bản thân cũng bị trọng thương. Nhưng hắn không lo đến an nguy của bản thân, tự thân mang hết tinh nguyên truyền qua mình huynh đệ, các người mới được cứu sống, hắn thì từ chối con đường sống. Bên cạnh đó, Lý Thi còn khiến cho mình rơi lệ, làm chúng nhân không hoài nghi tí nào.

Còn sự tình liên quan đến Tinh Nguyên Thạch nàng không thể nói cho đám lưu manh này được, có khả năng cả võ lâm đại lục sẽ phân tranh, vạn nhất có người tiết lộ ra, sẽ là một phiền phức lớn. Đương nhiên, cả việc bản thân bị Độc Cô Bại Thiên chọc ghẹo cũng không thể nói, vết máu trên y phục của bản thân do trợ giúp hắn giết địch, không cẩn thận bị dính máu.

Tiếng khóc vang lộng

“Bại Thiên, chúng ta đã hại chết người rồi.”

“Tỷ phu.....”

.....

.....

.....

“Không phải, đều là do hai tên căn bản kia hại chết, chúng nó đã hại chết bại Thiên, hãy giết thêm chúng nó một ngàn lần nữa để báo thù đi.”

Mọi người như điên cuồng nhặt đao kiếm dưới đất hướng về hai người “ái đồng qua” và “lão thụ tinh”, đáng thương cho hai tên công tử xấu xa sau khi chết còn bị người ta trút giận phân thân.

Mọi người vút hết đao kiếm sau đó ôm đầu khóc.

“Bại Thiên, chúng ta đã hại người rồi.....”

“Tỷ phu, anh không phải nói sẽ sống đến trăm tuổi à, ô ô.....”

.....

.....

.....

“Người ta thường nói người tốt sống không thọ, người xấu thì sống nghìn năm, người sao lại không sống thêm nghìn năm nữa. ô.....”

Nghe cả nửa ngày, Lý Thi mới thấy câu nói này là đúng. Đúng rồi, tên hỗn đản này sao lại chết sớm thế được, cơn giận của mình còn chưa tan mà.

Nàng đi đến bên cạnh Độc Cô Bại Thiên, tay giơ lên đánh xuống ba chưởng, “chát chát chát”, “dậy mau, người là tên hỗn đản, ta còn chưa tìm người báo cừu mà.”

Cả bọn dừng khóc ngay, cổ quái nhìn nàng. Lý Thi thấy không hay, biểu hiện của nàng thật không phù hợp với lời giải thích đơn giản lúc này. Nàng biết càng nói càng gây hiểu lầm, không thèm để ý đến cả đám, mà bỏ đi ra chỗ khác không nói lời nào.

“Chúng ta cùng mang thi thể Bại Thiên quay về trấn nào.” Tư Đồ Hạo Nguyệt nói

Mẫn Nguyệt nói: “Mọi người đừng nên đau khổ nữa, không chừng tỷ phu trên trời đang cười chúng ta nhu nhược đó.”

Ngạo Nguyệt liền nói: “cũng chưa chắc, tên này bình thường hư hỏng như vậy, khi xuống địa ngục có khi lại sám hối”

Tên mập làm ra vẻ đau buồn rồi nói: “Âm Phủ từ nay không còn yên tĩnh nữa rồi.”

Cuối cùng Lý Thi cũng minh bạch vì sao Bại Thiên lại có những hành động xấu xa như vậy, có đám bằng hữu như thế này thì là chuyện đương nhiên. Bất quá cũng có khả năng khác: chính là đám bằng hữu của hắn vì quen hắn nên cũng thành như vậy.

Cuối cùng rút ra kết luận: đám đề tiện, hạ lưu, vô sỉ, có nghĩa khí thật nhưng cũng vẫn là đám lưu manh.

14. Chương 14 - Độc Cô Thế Gia

Mọi người làm một chiếc cang đơn giản từ những cành cây trong rừng rồi đặt Độc Cô Bại Thiên lên trên. Lúc này mọi người mới chú ý hai tay hắn đều đang cầm đồ vật, một tay đang cầm hắc ngọc thạch, bất quá lúc này đã biến thành miếng ngọc màu trắng trong suốt, nhao nhao nhào tới, muốn gỡ ra nhưng lại không cách nào mở bàn tay hắn ra. Ngoài ra còn cầm một vật, hình như chính là một sợi dây chuyền mặt ngọc.

Lý Thi mặt nóng lên, ngẫm oán trách bản thân mình vừa này không chịu lấy lại dây chuyền mặt ngọc lại. Nhưng cũng hên, bọn chúng không mở được lòng bàn tay hắn ra, nếu không sẽ thấy hình của mình trong tay tên hỗn đản ấy, lúc ấy thì hỏng bét.

“Các người định bỏ đi hết à, những tên này thì phải làm sao? Nếu như quan tri phủ biết thì sẽ rất phiền phức” Lý Thi chỉ vào thi thể của Lưu Phong và Lạc Kim Long.

“Không cần quan tâm, sau khi trời tối bọn dã thú sẽ giúp chúng ta xử lý thôi, cam đoan xương cốt cũng không còn. Kiểu này, tối hôm nay sẽ có một trận mưa to, sau đó sẽ giống như chưa từng xảy ra chuyện gì hết.” Tư Đồ Hạo Nguyệt làm ra vẻ hiểu biết nói, “Được rồi, chúng ta nhanh rời khỏi đây thôi.”

Cả đám khiêng Độc Cô Bại Thiên lên rồi nhanh chóng đi về tiểu trấn. Lý Thi tình sẽ quay về môn phái ngay, nhưng nhìn trong tay Độc Cô Bại Thiên là Tinh Nguyên Thạch liền có chút do dự. Tuy rằng tinh nguyên trong Tinh Nguyên Thạch đã mất, chỉ là nàng có cảm giác việc này không hề đơn giản như vậy, cuối cùng cũng cùng mọi người nhanh chóng đi về tiểu trấn. Trông thấy bộ mặt của mọi người thấy nàng về cùng với hắn là chuyện đương nhiên như thế, thì không thể kiềm chế cơn giận trong người.

Trên đường đi mọi người cứ bị chỉ trích.

“Nhìn kìa, bọn lưu manh lại đánh nhau nữa rồi, oa, hình như nghiêm trọng lắm, lại có đứa bị khiêng về nữa.”

“Người xem, chảy nhiều máu quá.”

“Ai, u, nhìn hai cánh tay rơi xuống kìa, ghê quá”

“Họ là người tốt, lần trước thấy chúng tôi đáng thương, bố thí cho chúng tôi nhiều tiền lắm.”

“Đúng vậy, họ cũng giúp tôi đánh tên khốn khi phụ tôi.”

“Người tốt sao lại thế này được, hài tử, người lớn lên nhất định phải học giỏi, đừng học bọn chúng, nếu không bị khiêng về đó, a, yêu quái đầu heo, nhắm mắt lại, tối nay tránh gặp ác mộng.”

“Các người nhìn kìa, bọn chúng bắt được một nữ nhân.”

“Xinh quá, chính là tiên nữ.”

“Bắt về naht61 định là cho tên lưu manh nằm trên cạm lấy làm vợ rồi.”

“Sao tỷ lại biết”

“Hắn chính là đại sắc lang, thường hay đến kĩ viện, lần trước còn liên tục cười với tỷ mà.”

“Không thể nào, chắc mắt hắn có cát đó mà.”

“Muội nói vậy là ý gì”

“Mắt hắn có cát nên mới nhìn trúng tỷ đó, hắn bị bệnh chắc.”

“Đồ ba mươi tám tuổi kia, người nghĩ mình đẹp à? Ba mươi tám tuổi rồi mà chưa lấy được ai.....”

..... (nhao nhao bàn tán)

“Hâm Mộ đại ca quá đi, ta phải chi cũng nằm trên cạm thì tốt rồi.

“đúng rồi, ta nếu như là đại ca thì quả là sướng.

“Phụ thân, người thấy con có phải không nên học tập họ hay không?”

“Im miệng, người lớn đang nói trẻ con sao lại chen vào.”

.....

.....

.....

Ai cũng buồn bực. Nhất là Tư Đồ Ngạo Nguyệt, luôn luôn cho mình là anh tuấn, nhưng bây giờ bị mọi người coi là “ác mộng”. Lý Thi lại càng bực mình, tự nhiên bị mọi người nói ra nói vào. Đồng thời đối với đám lưu manh này lại có nhận thức mới. Tên vô lại nằm trên cạm này tội ác cao ngất, thường xuyên lui tới kĩ viện, bản thân mình còn bị hắn ôm, tưởng tượng thôi đã thấy cảm phẫn, may mà hắn đã chết rồi.

Khó khăn lắm mới về đến nhà của Độc Cô Bại Thiên, nhìn bên ngoài, đây chỉ là một gia đình giàu có bình thường. Có ai biết được gia tộc này nghìn năm trước rất huy hoàng. Trước cửa nhà có đôi sư tử đá, đại môn được sơn màu hồng, tường xây rất cao, trong sân có cây ngô đồng cổ thụ, dưới gốc cây có hai cái bàn đá, còn có thêm mấy cái ghế dựa. Không xa vườn hoa lắm có một cái ghế dựa, một trung niên nhân đang ngồi ở đó an nhàn phơi nắng, tướng mạo tương tự Độc Cô Bại Thiên. Cũng bộ dạng lười biếng, nhìn qua một lần đã biết là người thích hưởng thụ.

“Độc Cô thúc thúc, tỷ phu anh ấy..... ô ô.....”Mẫn Nguyệt la lên rồi dùng ray chỉ lên cạm.

Trung niên nhân nhanh chóng đứng dậy, hai mắt lóe thần quang, Lý Thi có cảm giác hai đạo thần quang như nhìn thấu tâm lý của mình, trong lòng chấn kinh, đây là loại cảnh giới gì? Vội vàng nhìn lướt qua đã thấy uy thế như vậy, cao thủ, thật sự là cao thủ.

Hình như tình báo của sư môn có sai lầm, tình báo của sư môn rõ ràng viết là: Nghàn năm trở lại đây, Độc Cô thể gia nhân tài điều linh. Ba trăm năm trước, đại lục xuất hiện một tuyệt đại cao thủ, cứ đoán là người của Độc Cô gia, sau này lại đột nhiên biến mất, rồi bất vô âm tín. Sau này, Độc Cô gia không hề xuất hiện cao thủ. Ba Trăm năm trở lại đây, Độc Cô thể gia ngày càng suy tàn, không xuất hiện nổi một cao thủ, cao lắm chỉ là nhị lưu. Mấy năm gần đây càng tồi tệ, nhân đinh ít, liên tục đều là đơn truyền, võ công càng tệ hại hơn, có thể coi như là bách tính, cuối cùng không còn trong võ lâm nữa.

Theo tin tình báo, gia gia của Độc Cô Bại Thiên là Độc Cô Phi Vũ võ công cực kì tồi tệ, khi còn trẻ, xem cờ bạc như tính mạng, ham rượu chè, thường xuyên thiếu nợ, đồ đạc trong nhà lần lượt đội nón ra đi. Bất quá lấy được người vợ tốt, lão bà chính là con gái quan tri huyện, người xinh đẹp như hoa, mà còn đoan trang hiền thực. Lấy tên láng tử Độc Cô Phi Vũ thời ấy, tạo nên bàn tán xôn xao. Cưới được người vợ tốt như thế, Độc Cô Phi Vũ mới chịu vào khuôn phép, không lâu sau sinh được nhi tử gọi là Độc Cô Ngôn Chí.

Theo tin tình báo, phụ thân của Độc Cô Bại Thiên là Độc Cô Ngôn Chí võ công không ra gì chỉ là rất biết cách kiếm tiền. Tiệm vải, khách sạn, quán ăn mở rất nhiều, xung quanh vùng chính là tiểu tài chủ. Bất quá ông ấy tính không muốn khuếch trương sinh ý, chỉ duy trì ở một quy mô nhất định. Rất có phong cách trong làm ăn, Độc Cô Ngôn Chí vì muốn chiều theo sở thích của phụ thân nên mở một tửu quán cùng đồ phở. Lão phu nhân biết được liền giáo huấn cho một trận ra trò. Cũng giống phụ thân, Độc Cô Ngôn Chí cưới được người vợ tốt, chính là cô gái của lão phu tử, Không những xinh đẹp không kể xiết mà còn là một tài nữ nổi danh.

Về Độc Cô Bại Thiên tin tình báo rất ít, chỉ ghi một câu giới thiệu là Độc Cô Ngôn Chí sinh được một người con, tên là Độc Cô Bại Thiên.

Ngay lúc này, một tiếng hét truyền đến: “Sao lại ra thế này?”

Lý Thi giật mình, nhìn thấy Độc Cô Ngôn Chí sắc mặt đầy lo lắng, toàn thân phát tán cỗ khí thể nhiếp nhân. Chân khi cuộn cuộn trong áo, không gió mà áo tự lay động.

Mọi người đều như hóa ngọc hết, nhất là Tư Đồ tam huynh đệ, chúng chẳng bao giờ nghĩ Độc Cô Ngôn Chí là một cao thủ, chưa từng thấy ông ấy lộ ra khí thể như thế này. Lý Thi không ngớt kinh hoảng, trong tâm ngầm nói: xem ra tin tình báo sai hết rồi. tên Độc Cô Ngôn Chí công lực không dưới sư phụ đâu.

Độc Cô Ngôn Chí hình như ý thức được, trong chớp mắt khí thể tiên thất không thấy đâu nữa.

Chúng nhân thở phào nhẹ nhõm.

“Mẫn Nguyệt, con nói ta nghe, Bại Thiên sao lại bị giết? Cuối cùng đã xảy ra việc gì rồi? nói tường tận cho ta nghe.”

Mẫn Nguyệt kể lại tường tận sự tình phát sinh trước lúc hôn mê sau đó nói: “đây là những sự tình phát sinh trước lúc con hôn mê, sự tình sau đó con chỉ nghe Lý cô nương kể lại, thúc thúc hỏi cô nương ấy đi, cô nương ấy biết tường tận hơn con.”

Đối diện với siêu cấp cao thủ vừa mất đi ái tử, Lý Thi biết không thể giấu diếm chuyện gì, cao thủ nếu dao động tình cảm sẽ rất nguy hiểm, chỉ cần phát hiện ra lời nói dối sẽ rất nguy hiểm đến tính mạng bản thân. Nhưng mà bí mật của Tinh Nguyên Thạch không thể nói cho đám lưu manh này nghe, về mặt muốn nói nhưng không nói được, nàng nhìn xung quanh.

Độc Cô Ngôn Chí như hiểu ý nói: “Cô theo ta đến thư phòng.” Nói xong bỏ đi trước, Lý Thi vội theo sau.

Lúc này phu nhân cùng lão phu nhân đều bị kinh động, từ hậu viện chạy đến tiền viện, ôm lấy thi thể Độc Cô Bại Thiên than khóc.

“Vì sao lại thế này” Trời ơi..... ô ô.....”

15. Chương 15 - Ma Tử Thân Sinh

Lý Thi đi cùng Độc Cô Ngôn Chí đến thư phòng không dám có chút trì hoãn, tường tận mang sự tình phát sinh ở khu rừng ngoài trấn nói lại. Đồng thời cũng nói đến 1 số tình hình trong võ lâm có liên quan đến tinh nguyên thạch. Đương nhiên việc Độc Cô Bại Thiên chọc ghẹo nàng đã được giảm bớt rồi.

Độc Cô Ngôn Chí trầm ngâm hồi lâu mới nói: “không ngờ chỉ 1 Lưu gia và Lạc gia nhỏ bé mà cũng dám vượt râu hùm, quả đúng là ko muốn sống nữa”

Nếu như không thấy võ công của Độc Cô Ngôn Chí trong lúc tức giận để lộ ra. Lý Thi nhất định cho rằng ông đang nói khoác. Lạc Gia cùng Lưu Gia tuy không phải hung bá thiên hạ, nhưng mà cũng là thế lực uy chấn nhất phương. Bất quá hiện tại nàng tin tưởng Độc Cô Gia có thực lực, một gia tộc trong võ lâm mọi người nhìn đều thấy suy tàn kì thật là tránh né sự đời lại khó mà tưởng tượng nổi thật lực

“Ta biết cô nương là đệ tử của Vụ Ẩn Phong, đã nắm được không ít tình trạng của Độc Cô Gia, nhưng mà có một số sự tình không như tưởng tượng của các người, võ công của ta không tầm thường như những gì các người tưởng tượng phải ko?”

Tròng lòng Lý Thi ngẫm thì thâm: không chỉ tầm thường, mà thật ra là cao đến đáng sợ. Miệng thì trả lời: Tiền bối võ công cao cường, cao thâm mạc trắc, quả là vượt suy nghĩ của mọi người, cùng với tư liệu mà sư môn có được hoàn toàn khác biệt.”

“Độc Cô Gia thật sự từ lâu đã không còn màng đến võ lâm nữa rồi, chúng ta định rút chân ra khỏi võ lâm, ‘chỉ là hổ không muốn đả thương người, người lại muốn đả thương hổ’. Độc Cô Gia tịnh không sợ chuyện gì hết, ai định cười lên đầu lên cổ chúng tôi mà tác oai tác quái, chúng tôi sẽ không nể mặt họ. Khi nào lo liệu tang sự cho Bại Thiên xong, ta muốn Lạc Gia cùng Lưu Gia tên tuổi bị xóa khỏi võ lâm.”

Lý Thi nghe mà cảm thấy run rẩy, nàng tuyệt đối tin tưởng lời của Độc Cô Ngôn Chí, lúc đầu một người mất đi ái tử đều có thể làm mọi chuyện.

Độc Cô Ngôn Chí thì thâm: “Bại Thiên lúc nhỏ rất khả ái. Tuy có nghịch ngợm, hang ngày bên ngoài thường đánh nhau với người ta, nhưng mà ở nhà lại rất ngoan.

Lý Thi nghĩ thâm: sớm đã biết không tốt lành gì, ở nhà giả bộ, lúc bé đã xấu xa như vậy, thảo nào lớn lên cũng như vậy.

“Nó rất thông minh, với lại căn cốt rất tốt, là kì tài luyện võ. Nhưng tính tình hiếu động, lại lười tập võ. Chẳng qua mới một năm nay tập luyện một chút võ công đơn giản. Nếu như chịu tập luyện từ bé, với tư chất như thế, thì sớm đã danh động thiên hạ, thì làm sao lại có thể nằm dưới sân như thế này được “Độc Cô Ngôn Chí vẽ mặt chìm trong bi thương.

Lý Thi lặng lẽ đứng bên cạnh, nàng biết lúc này có nói gì thì cũng vô dụng, còn không bằng để ông ta nói hết những gì trong lòng, phát tiết ra một chút.

Ngay lúc đó, trong sân có một am thanh vang dội truyền đến: “các người đừng có nói lung tung, cháu ta sao chết được, cháu ta ở đâu?”

Độc Cô Ngôn Chí và Lý Thi từ thư phòng bước ra vẽ mặt khó coi nhìn Độc Cô Phi Vũ vừa quay về, một lão nhân hình dáng tiên phong đạo cốt sao có thể là lãng tử năm xưa? Lý Thi có cảm thấy khó tin.

“Phụ thân, Bại Thiên thật sự đã...”

Không để ý đến Độc Cô Ngôn Chí, Độc Cô Phi Vũ đi trực tiếp đến cái cang phía trước, lật mí mắt của hắn lên quan sát, nhắm mắt trầm tư, như đang suy nghĩ, cuối cùng song thủ để lên trên đầu hắn. Chúng nhân đều không dám thở mạnh, chăm chú nhìn hắn, hy vọng có kì tích xảy ra. Một lúc sau Độc Cô Phi Vũ buông hai tay ra, sau đó nở nụ cười: “Thằng cháu ta... không chết”

Chúng nhân nghe xong hận ko thể đánh cho lão một cái, sau đó đều thở hổn hển. Lý Thi cũng đồng cảm, hận không thể bắt râu của lão. Chúng nhân trong nội tâm đều cao hứng, hôm nay đã xảy ra quá nhiều việc, vui mừng đau buồn, chúng nhân đều không thể ngừng khóc, lớn tiếng chúc mừng. Lão phu nhân cùng phu nhân càng vui hơn và đang khóc thút thít, mỉm cười mà rơi lệ.

Qua một lúc mọi người đều bình tĩnh lại hết, lão già nói: “Ngôn Chí, Người sao lại mất bình tĩnh thế, làm kinh động đến mẹ người”

“Dạ, Phụ thân nói phải ạ”

“Còn không gọi người đưa Bại Thiên vào trong đi”

Chúng nhân cẩn thận mang Bại Thiên vào trong, lão đầu lại tiếp tục nói: “Bại Thiên chỉ chết giả, nào vẫn còn hoạt động, nhịp tim và hô hấp không ngừng hẳn chỉ là đập rất chậm, các người về nhà đi, chắc vài ngày nữa là tỉnh lại thôi.”

Chúng nhân ào ào bỏ đi.

Lý Thi dựa vào có duyên với ngọc thạch mà ở lại, đồng thời cũng muốn lấy lại dây chuyền mặt ngọc. Nàng nhìn thấy Độc Cô Ngạo Nguyệt trước khi về còn cùng với mẫu thân của Độc Cô Bại Thiên to nhỏ với nhau, còn hướng về phía nàng, trong lòng hận không thể cắn hắn. Quả không sai, thoáng sau mẫu thân Độc Cô Bại Thiên đi về phía nàng, nhiệt tình dị thường. Lý Thi được “sủng ái” nhưng “kinh sợ”, thân thể thấy không thoải mái.

Đội chúng nhân đi hết, còn lại một mình Độc Cô Phi Vũ, ông ta lẩm bẩm tự nói: “xá thân thành ma, thân tử ma thành, ma tử thân sinh.”

Lúc đó Độc Cô Bại Thiên đang thần du thái hư, liên tục mơ màng. Lúc này phát sinh sự tình vô cùng đặc biệt, ngọc thạch lại lóe sáng lần nữa, màu sắc dần dần trở nên trong trẻo trở thành một khối cực phẩm ngọc thạch. Lý Thi nghĩ lặng lẽ thu hồi dây chuyền mặt ngọc, nhưng không thể nào lấy rời khỏi Độc Cô Bại Thiên.

Sau khi Ngọc Thạch phát sinh biến hóa, Độc Cô Bại Thiên tiến vào một loại trạng thái kì diệu. Hắn cảm giác được mình không chết, mà còn đã tỉnh lại rồi chỉ là không thể nói năng động đậy. Bên ngoài phát sinh sự tình gì hắn đều biết, Lý Thi muốn lấy lại dây chuyền mặt ngọc, thế nhưng không cách gì tách nổi ngón tay của hắn, hắn cảm thấy buồn cười, một tuyệt sắc mỹ nữ lại có thể làm ăn trộm. Sau đó hắn mới cảm thấy sợ: mỹ nữ lấy bảo kiếm ra tưởng chừng như muốn chặt tay phải của hắn, do dự cả nửa ngày, cuối cùng bảo kiếm không chặt tay hắn. Sau đó lưu lại một câu: “Đề tiện, hạ lưu vô sỉ chính là tiểu tử nhà ngươi.”

Độc Cô Bại Thiên đối với Lý Thi cũng có thêm những nhận định mới: mỹ nữ này hết sức ghê gớm ——hắn hoan hỉ. Nghĩ đến Lý Thi hắn lại bắt đầu nhớ đến Tư Đồ Minh Nguyệt, cứ nghĩ đến nàng, nội tâm hắn lại có chút đau thương.

Mấy ngày tiếp theo, Độc Cô Bại Thiên có vẻ như đã tỉnh lại nhưng vẫn trong trạng thái không thể động đậy. Thời gian này, mỗi ngày bằng hữu của hắn đều đến trông nom hắn, mâu thân và tổ mẫu thay nhau chăm sóc hắn, ban ngày cứ cách nửa thời thần lại đến chăm sóc, phụ thân hắn cũng tới vài lần, bình thường rất thương yêu hắn là gia gia lại chỉ tới một lần.

Độc Cô Bại Thiên thầm phát thệ: “nhất định phải lấy hết số rượu ngon của gia gia”

Trong mật thất Độc Cô Ngôn Chí cùng Độc Cô Phi Vũ đang thì thầm bàn bạc.

Độc Cô Ngôn Chí nói: “Phụ Thân, Bại Thiên xá thân thành ma sau này có dị chứng gì không?”

“Có, nhưng mà nếu võ công không đạt thánh cấp thì không có chuyện gì, nếu như nó đạt tới thánh cấp, hậu quả cực kỳ khó dự liệu. xá thân thành ma, thân tử ma thành, ma tử thân sinh.”

Độc Cô Ngôn Chí sắc mặt biến sắc “chẳng lẽ là bất tử chi.....”

Sắc mặt của Độc Cô Phi Vũ khác thường, “Đúng rồi, nhất định là bất tử chi thân, còn gọi là bất tử ma thân. Sau khi chết sẽ thành ma, giết hết tất cả. Nếu như ma bị diệt rồi cũng sẽ phục sinh cứ như vậy tiếp diễn.”

“Vậy hiện tại nó chẳng phải là kẻ thù chung của toàn võ sao, chúng ta nhất định phải giữ kín bí mật này. Biết được việc này con nghĩ chỉ có Vụ Ẩn Phong - Lý Thi là biết được, vì Bại Thiên, chúng ta không nên...”

Độc Cô Phi Vũ từ từ nói: “nhất thiết phải đợi Bại Thiên tỉnh lại hẵng tính.”

16. Chương 16 : Chiến Thiên Di Mê

Độc Cô Bại Thiên trong lúc buồn chán liền đem những tin tức mà ngọc thạch truyền cho hắn sắp xếp lại. Khi nghĩ tới tình cảnh lúc đó thì cảm thấy rất kỳ diệu.

Đúng lúc hắn đang phải chịu đựng sự đau đớn nhục thể thì trong đầu bỗng nhiên xuất hiện một thân ảnh. Một đại hán oai vũ xuất hiện trước mặt hắn, thân hình cao lớn, bá khí lẫm liệt gương mặt thô kệch tròn lẳn sự già dặn cất tiếng nói

“Ta, Độc Cô Chiến Thiên tung hoành giang hồ, ngạo thị thiên hạ, đánh bại các lộ anh hùng trong thiên hạ, võ lâm độc tôn, vạn người kính phục. Không ngờ thiên đạo cản trở, tuy bước đầu hiểu được bí mật sinh tử nhưng cuối cùng vẫn phải ôm hận mà chết. Nay đặc biệt lưu lại một khối tinh nguyên thạch cho hậu nhân để có thể tiếp tục chí hướng của ta.

Một thân võ công đều là do tự lĩnh ngộ, xuất phát từ tam lưu nhưng lại vượt xa tam lưu. Tất cả đều được lưu lại trong một trang “vô luận”

Người luyện võ trong thiên hạ chỉ biết khổ luyện, có một số ít người mày mò tìm hiểu bản chất của “vũ”, vũ thật ra là cái gì? Có rất ít người tự hỏi mình câu đó. Nếu như chỉ có học thì dù có khổ tu cả đời cũng khó mà có thể đại thành. Có thể chia võ công ra làm bốn mức : đại thừa, thượng thừa, trung thừa và hạ thừa.

Hạ thừa, chỉ biết như vậy nhưng lại không biết nguyên nhân vì sao lại như vậy. Chỉ biết dựa theo lời của người đi trước mà tu luyện, không biết biến hóa, căn bản không thể nói chữ “vũ”. Loại người này căn bản không biết “vũ”. “Vũ” coi trọng nhất là chữ “ngộ”, không thể nằm trong giới hạn của chiêu thức được.

Trung thừa có thể từ một nghĩ ba, nghiên cứu vũ học, tự sáng tạo ra võ công, như mọi người thường hay gọi là vương cấp cao thủ. Vương cấp cao thủ trong lòng có võ ý, biết tu tâm dưỡng tính gần như là hiểu nhưng họ vẫn còn chưa khám phá ra được bản chất của “vũ”. Chỉ biết thoáng qua nguồn gốc của vũ, đạt được cảnh giới trong thiên hạ thì rất ít.

Biết được bản chất của vũ thì có thể đạt tới cảnh giới thượng thừa. Cảnh giới thượng thừa thì thiên địa vạn vật đều có thể là thầy, trong lòng có vũ ý, vô chiêu thắng hữu chiêu, gơ tay gơ chân đều theo một đạo lý kỳ diệu. Đạt tới cảnh giới này thế gian cực ít gặp, trong mắt thế nhân chính là đế cấp cao thủ. Người cảnh giới này không hề giống như trung thừa vũ giả cả ngày bế quan khổ tu. Thượng thừa vũ giả hoặc là tiểu ngạo sơn lâm, hoặc dạo chơi thành thị, là kỳ nhân ẩn mình trong hồng trần, là kỳ lân nơi thôn dã.

Đại thừa có thể lật tay thành mây, úp tay thành mưa, khám phá ra sinh tử, đạt cảnh giới thánh cấp. Thánh cấp cao thủ có thể siêu thoát khỏi trần thế

Ta biết rất rõ tâm pháp Kinh Đào Thiên Trọng của ta có thiếu sót rất lớn, cứu tử nhất sinh và phải cộng thêm cơ duyên xảo hợp mới có thể luyện thành. Vì vậy ta lưu lại chỉ để hậu nhân tham khảo

Tiếp theo đó là một trang tâm pháp không rõ ràng

Đọc tâm pháp xong, Độc Cô Chiến Thiên liền nói tiếp qua chiêu thức sử dụng

Độc Cô Bại Thiên cuối cùng cũng hiểu rõ vấn đề đã gây khó cho gia tộc gần cả ngàn năm nay. “Phải học tam lưu võ công trong thiên hạ, võ công cuối cùng sẽ đại thành”. Câu này nguyên là một đoạn cuối cùng trong phần sử dụng chiêu thức của Độc Cô Chiến Thiên, đại ý của nó muốn nói : võ công khi đạt đến cảnh giới nhất định thì có thể từ vô chiêu thắng hữu chiêu. Nhưng thật ra cũng không hẳn là vô chiêu mà chỉ là biến từ phức tạp thành đơn giản. Tam lưu võ công chính là võ công được truyền bá rộng rãi khắp đại lục, được lưu truyền lâu nhất và cũng là thứ đơn giản nhất, là những chiêu thức đều đã trải qua rất nhiều sự trải nghiệm.

Những chiêu thức này khi mới bắt đầu được sáng tạo ra đều là tuyệt kỹ danh chấn. Mặc dù các phái đều cất giấu như bảo vật nhưng theo thời gian tuyệt kỹ đó cũng lưu truyền vào giang hồ. Tuyệt kỹ mà mọi người ai nấy đều biết thì không còn được gọi là tuyệt kỹ nữa. Võ công công chúng này được truyền từ ngàn đời, là những tinh hoa được tích lũy. Nói một cách dễ hiểu thì các võ công này vượt xa tuyệt kỹ hiện tại mà các phái đang sở hữu. Chỉ là võ công này là của cộng đồng, người biết, hẳn cũng biết. Vì vậy đã khiến cho các độc môn võ công chưa chắc đã tinh thâm kia của các phái trở thành thần công tuyệt kỹ.

Trong lịch sử xuất hiện không ít thiên tài võ học, biến cái mực nát thành thần kì. Các chiêu thức đơn giản vào tay bọn họ thì đều trở thành thần công đoạt mạng. Những người này một khi công lực đạt tới một cảnh giới nhất định thì sẽ chân chánh hiểu được yếu lĩnh võ công

Vì vậy cả đoạn này nó mang ý nghĩa là: võ công khi đạt đến cảnh giới nhất định, chiêu thức phải cực kỳ đơn giản và hữu hiệu nhưng lại đạt được hiệu quả tốt nhất. Lúc đó võ công có thể coi như là đại thành.

Hiển nhiên Độc Cô Chiến Thiên lưu lại tinh nguyên thạch không biết xảy ra vấn đề gì mà hậu nhân lại không thể mở tinh thần lạc ấn khiến cho hậu nhân Độc Cô gia cuối cùng chỉ nhận được một câu nói “ Phải học được tam lưu võ công trong thiên hạ, võ công cuối cùng sẽ đại thành”. Lịch sử thật đã đùa cợt Độc Cô gia một vở lớn, một sự đùa cợt kéo dài gần cả ngàn năm

Sau khi hình ảnh Độc cô Chiến Thiên cùng tin tức lập lại vài lần thì hình ảnh và tin tức đột nhiên cuồng loạn hòa thành tinh nguyên không ngừng tràn vào người Độc Cô Bại Thiên khiến cho trong thâm tâm hắn phải gánh chịu một nỗi thống khổ cực lớn đến mức bây giờ nghĩ lại vẫn còn thấy sợ.

Cuối cùng thật ra đã phát sinh ra chuyện gì? Thiên đạo ngăn trở là do bản thân không đạt tới cảnh giới nào đó hay là do yếu tố người ngoài? Còn nữa, ai lại có thể khiến cho lão tổ thiên hạ vô địch phải ôm hận mà chết? Cả trăm suy nghĩ không có lời giải đáp.

Đến trưa ngày thứ bảy, Độc Cô Bại Thiên cảm thấy bản thân đã có thể chuyển động. Từ từ bước xuống giường đem ngọc thạch để trên bàn, lấy miếng ngọc đang đeo trên cổ cẩn thận cất kỹ vào trong người. Sau khi cử động cho gân gân cốt vừa muốn mở cửa bước ra ngoài thì nghe thấy có tiếng bước chân đang đi tới. Hắn vội vàng cầm lấy ngọc thạch giữ nguyên tư thế nằm lại trên giường.

Cửa phòng được nhẹ nhàng mở ra, Lý Tịch với dung mạo như tiên từ từ bước vào, khẽ khép cửa lại, nheo mắt nhìn hắn và từ từ bước lại gần. Tim của Độc Cô Bại Thiên không ngừng đập “thình thịch”, càng ngày càng nhanh. Lý Tịch ngồi trên ghế cạnh giường sau khi nhìn hắn, như thường lệ cất thanh âm trong trẻo chửi hắn một trận. Hồi sau kích động liền đưa tay đánh hắn hai quyền khiến cho hắn trong lòng chỉ biết kêu khổ. Vô công của hắn hiện tại gặp ông già cũng chưa chắc đánh lại. Không còn cách nào khác chỉ phải “nhẫn nhịn”

Nhưng hắn cũng thật không cam tâm. Nay lúc Lý Tịch bắt đầu hưng phấn liền thè lưỡi, trợn mắt rồi từ từ ngồi dậy

“A.....” Lý Tịch thất sắc kêu lên một tiếng thất thanh

“Lý Tịch, cô trả mạng lại cho ta, tại sao lại mưu sát thân phụ?” Nói xong liền giơ hai tay bóp lấy cổ Lý Tịch. Lý Tịch phản ứng cực nhanh, tức thì đứng bật dậy tông cửa chạy ra ngoài

“Ha ha....” Độc Cô Bại Thiên không kìm được cảm giác đắc ý cười lớn.

Một hồi lâu, “bùng” cửa phòng bật mở ra, Độc Cô Phi Vũ tức thì tiến vào, theo sau là Độc Cô Ngôn Chí. Lý Tịch khuôn mặt ửng hồng vào sau cùng.

“Gia gia, phụ thân, con đã tỉnh lại rồi”

Độc Cô Phi Vũ bực bội tới mức râu vểnh lên nói “Ngủ đủ chưa, ngủ hai năm không đủ hay sao mà mới tỉnh dậy đã gây ra chuyện kinh thiên động địa rồi”

Độc Cô Bại Thiên làm ra vẻ vô tội “Đâu có, chỉ là dọa cho một con mèo nhỏ bỏ chạy thôi mà”

Lý Tịch nghiêng răng tức giận nói “Độc Cô Bại Thiên, người quá đáng lắm. Ta có lòng tốt tới thăm người vậy mà người nở trêu chọc ác độc như vậy. Hừm” Nói xong giận quá nhìn qua hướng khác

Độc Cô Ngôn Chí nói “Bại Thiên, con trêu quá đáng rồi. Lý cô nương là khách phương xa, hơn nữa lại là một cô gái. Con sao có thể vô lý như vậy được?”

“Đâu có, lúc con tỉnh lại cảm giác thấy một con mèo con đang cào cào gãi ngứa làm cho con phải bật dậy. Kết quả là khiến cho Lý cô nương phải hoảng sợ bỏ chạy đấy chứ”

Lý Tịch không biết nói gì. Không lẽ lại nói là hồi nãy mình đánh hắn.

Lúc này lão phu nhân và phu nhân cũng nhận được tin vội tới ngay phòng hắn

“Bại Thiên, con cuối cùng cũng tỉnh lại, thật làm cho nãi nãi sợ muốn chết” Vừa nói vừa nắm chặt tay của Độc Cô Bại Thiên, nước mắt không ngừng tuôn ra

Mẹ của hắn thì đứng là khóc không ra tiếng, không ngừng dùng tay vuốt mặt hắn “Con ngoan, cuối cùng con cũng đã tỉnh lại. Mẹ thật rất lo lắng”

Bị hai người làm như vậy, Độc Cô Bại Thiên thật cảm thấy xấu hổ. Lớn như vậy rồi mà còn bị coi giống như một đứa bé. Sợ Lý Tịch trêu chọc hắn liền đưa mắt nhìn qua thì thấy mắt của mỹ nữ lúc này cũng đã ửng đỏ hiển nhiên là đang rất cảm động. Nữ nhân vẫn là nữ nhân. Mặc dù trong lòng đang hận hắn muốn chết nhưng hiện tại vẫn bị tình cảm của gia đình mình làm cảm động đến mức muốn rơi lệ. Con gái đúng là trời sinh đã đa sầu đa cảm mà! Bất quá nếu nghĩ thực lòng mà nói thì mình đúng là đã khiến cho người trong nhà phải lo lắng; đúng là cần phải xin lỗi cha mẹ, gia gia cùng nãi nãi.

“Mẹ, nãi nãi, hai người đừng khóc nữa. Con chẳng phải đã tỉnh lại rồi sao. Hai người thử nhìn xem. Con đang rất tốt. Chỉ là cái bụng đang không ngừng kêu réo thôi”

“Cái gì? Bụng con không khỏe à? NGười đâu, mau mau gọi đại phu tới đây”

“Không phải, mẹ, con thấy đói nên cái bụng không ngừng kêu thôi”

“Thằng bé này, con thật là làm cho mẹ sợ muốn chết”

“Cha, mẹ, gia gia, nãi nãi con xin lỗi đã làm mọi người lo lắng. Đúng rồi, sao con nằm mộng thấy gia gia hình như chỉ qua phong con thăm con có một lần ?”

Mặt của Độc Cô Phi Vũ ửng đỏ nói” Người đứng là tên tiểu tử thối. Người không biết là gia gia mỗi khi nhìn thấy người hôn mê là trong lòng cảm thấy rất đau sao? Vì vậy ta mới ít tới thăm đó chứ”

“Oh, ha ha....”

.....

.....

.....

Trong nhà ai đây cũng đều không ngừng nói, tiếng nói chuyện, cười đùa liên tục vang lên. Nhìn thấy mọi người trong nhà ai nấy đều chân tình, trong lòng Lý Thi cảm thấy rất ấm áp.

17. Chương 17 : Bất Tử Truyền Thuyết

Trong mật thất, Độc Cô Phi Vũ cùng Độc Cô Ngôn Chí nghe Độc Cô Bại Thiên kể lại “vũ luận” của Độc Cô Chiến Thiên không ngừng than dài. Ông trời không ngờ lại trêu chọc Độc Cô gia cả ngàn năm nay.

Độc Cô Bại Thiên nói “ Gia gia người xem, hắc ngọc thạch đã biến thành cực phẩm ngọc thạch. Bây giờ người mà cầm nó đi uống rượu hoặc giả đi lừa gia gia của Ngạo Nguyệt, bọn họ nhất định sẽ mắc bẫy đó.”

“Cái tên xú tiểu tử người còn dám trêu chọc gia gia. Ặc, người làm sao biết những chuyện đó chứ?”

“Trời, người trên đại lục ai chẳng biết”

“Cái gì”

“Oh, người trong tiểu trấn đều biết cái” lịch sử huy hoàng” của gia gia

“A,a, thật sao? Không ngờ gia gia của con cũng nổi tiếng quá chứ?”

“.....” Độc Cô Bại Thiên không biết nói gì. Tự nghĩ bản thân luôn tự xưng da mặt dày đệ nhất. Hôm nay xem ra cái lòng tin về điều đó bắt đầu dao động.

“Bại Thiên, ta cùng gia gia con có chuyện muốn nói với con” Độc Cô Ngôn Chí đứng bên cạnh xen vào cắt đứt sự “giao phong” của hai ông cháu. “Con đã xá thân thành ma, con biết hậu quả của nó chứ?”

“Không biết”

“Cao thủ đạt tới cảnh giới thánh cấp cực kỳ ít, để có thể lưu lại tinh nguyên thạch còn hiếm hơn. Mà giả sử có tinh nguyên thạch hiện hữu thì người đời sau cho dù lấy được nó , muốn hấp thụ được tinh nguyên trong đó cũng hết sức khó khăn. Đặc biệt như tình huống xá thân thành ma của con, xác xuất xảy ra chuyện này gần như không có. Thheo truyền thuyết từ xưa kể lại thì đã có một người cũng như con, xá thân thành ma trở thành một huyết ma vương mạnh nhất lúc bấy giờ. Hơn nữa hắn còn có một bất tử chi thân, thân tử ma thành, ma tử thân sinh, cứ liên tục tuần hoàn, bất tử bất diệt.

Độc Cô Bại Thiên nghe cứ như đang nghe một thần thoại trong truyền thuyết, hai mắt tràn đầy kinh hãi.

Độc Cô Ngôn Chí chăm chú nhìn hắn tiếp tục nói “Bởi vì sự xuất hiện của hắn khiến cho đại lục lúc đó xảy ra một trận mưa máu. Vô lâm tinh anh gần như bị tiêu diệt gần hết. Đó gần như không còn là một tai nạn của vô lâm mà đã trở thành một trường họa kiếp của đại lục. theo như truyền thuyết thì sau đó xuất

hiện một vị ngạo thế thiên tài bán tiên chi thể đem toàn bộ công lực khổ tu cả đời cùng vô thượng thần công mới có thể tiêu diệt được hắn. Vì vậy người xưa đã lập di huấn “ Thấy xá thân thành ma lập tức giết không tha”

Mặt của Độc Cô Bại Thiên bất giác trắng bạch nói” Cha, cha không phải tính đại nghĩa diệt thân đó chứ”

Độc Cô Phi Vũ ha ha cười lớn nói” Tiểu tử ngốc, cha con sao có thể giết con chứ. Mà dù nó có muốn thì gia gia con cũng không cho”

“ Không sai, tiểu tử ngốc à, con sao có thể nghĩ như vậy được? Con là nhi tử của ta, ta sao có thể giết con được. Cho dù đối địch với toàn đại lực thì đã sao chứ?”

Độc Cô Bại Thiên ghen ngào nói “ Nhưng, nếu như quả con sau này thật sự....” Hắn thật không thể nói hết lời

Độc Cô Phi Vũ nói” Nhìn xem con sợ kìa, ha ha....yên tâm. Con sẽ không giống như vậy đâu. Con tưởng muốn thành ma dễ lắm à. Bằng vào con thì vẫn chưa đủ khả năng đó đâu”

Độc Cô Ngôn Chí nói tiếp “ Con đã mang toàn bộ tinh nguyên mà con có để cứu lấy các bằng hữu của con từ quỹ môn quan trở về. Muốn thành ma thì phải có điều kiện : sau khi xá thân thành ma phải hấp thụ được toàn bộ tinh nguyên của tinh nguyên thạch và phải đạt tới cảnh giới thánh cấp cao thủ. Con một chút tinh nguyên cũng không còn. Bất quá tinh nguyên thạch cũng đã có ảnh hưởng tới con. Một khi con đạt tới cảnh giới cao thủ thánh cấp thì con cũng có khả năng thành ma, có lấy một bất tử ma thân”

Độc Cô Bại Thiên kích động nói lớn” Nói như vậy thì con không luyện võ công nữa là được. Vạn nhất công lực của con đại tiến như vậy chẳng phải có khả năng thành bất tử chi ma sao”

Độc Cô Phi Vũ phì cười “ Tiểu tử thôi, con nghĩ con là ai? Cả ngàn năm trở lại đây mặc dù có vài người đạt cảnh giới thánh cấp nhưng con cứ yên tâm, không cần phải hạn chế việc luyện võ làm gì, cứ yên tâm mà luyện. Trong truyền thuyết thì cái tên ma vương đó thành ma nhưng con biết đâu thành tiên thì sao. Chỉ là người của đại lực cảm hận tên bất tử chi ma quá độc ác, trong lòng cảm thấy quá khùng khiếp nên mới đặt ra cái quy củ thôi tha đó. Theo ta nghĩ thì tên bất tử chi ma đó trước khi thành ma đã phải chịu một đả kích cực lớn. Vì vậy sau này chỉ lo báo thù, gieo tai họa khắp nơi. Cộng thêm có người cứ thổi gió vào lửa. vì vậy mới trở thành thảm kịch khi đó. Nói chung thành ma hay không hoàn toàn do tâm của mỗi người thôi”

Độc Cô Ngôn Chí cũng nói “ Gia gia con nói không sai. Khi trước ở trong rừng hai mắt con chẳng phải đã thành màu huyết hồng, sơ bộ nhập ma sao? Sau đó chẳng phải con vẫn cứu sống lấy bằng hữu sao? Khi xưa người thánh bất tử chi ma có lẽ đã phải chịu một đả kích rất lớn, vì vậy sau đó đã trở nên điên loạn để báo thù. Con thử nghĩ xem, nếu trong rừng các bằng hữu của con thật sự chết hết thì con sẽ như thế nào? Thành ma hay không tất cả tùy thuộc vào tâm của con.

Độc Cô Bại Thiên lúc này mới cười nói “ Không sai. Thành ma hay không là do chính bản thân. Giả sử thành ma thì sao? Ma cũng có tình mà! Ngay lúc ở trong rừng thì con đã biết thiện hay ác quyết định bởi tâm của mình thôi”

Độc Cô Phi Vũ cười nói “ Tốt, con nghĩ được như vậy là rất tốt. Như vậy chúng ta cũng thấy an tâm.”

Độc Cô Ngôn Chí nói “ Còn có một vài việc cần phải giải quyết. Bất quá nó mang lại chút ít phiền toái”

“Cha, là việc gì thế”

“Việc con xá thân thành ma tuyệt đối không thể để cho bất kỳ ai trong võ lâm biết được. Nếu như việc này lộ ra ngoài thì không chỉ con phải chết mà Độc Cô gia chúng ta cũng vì vậy mà bị hủy diệt”

Độc Cô Bại Thiên cười “ Trừ chúng ta ra thì chỉ còn có Lý Thi biết chuyện này. Con sẽ có biện pháp khiến cho cô ta không thể kể ra”

Độc Cô Phi Vũ tỏ vẻ thích thú “ Xú tiểu tử ngươi có biện pháp gì thế? Bọn ta thật sự đang phát rầu vì người của Vụ Ân Phong đây”

Độc Cô Bại Thiên cười hề hề đem “vụ việc của Độc Cô Bại Thiên” phát sinh trong rừng kể ra. Sau khi kể xong còn đem miếng ngọc của Lý Thi cho bọn họ xem. “Chúng ta có thể đem tinh nguyên thạch không còn tinh nguyên này giao cho cô ấy để cô ấy mang về sư môn. Bên ngoài nhìn vào sẽ thấy chúng ta đã rất nỗ lực sư môn của cô ta. Nhưng thật ra thì chúng ta bên trong sẽ thỏa hiệp với cô ta : là cô ta không được mang chuyện xảy ra trong khu rừng kể ra ngoài, bằng không chúng ta sẽ đem chuyện miếng ngọc nói ra. Bất quá làm như vậy cũng có chỗ không phải lắm”

Độc Cô Phi Vũ nói” Vì sự tồn vong của gia tộc thì đành phải làm như vậy thôi. Việc này ta cùng phụ thân con không can thiệp, để con tự xử lý”

“Dạ, gia gia”

Trong những ngày này tại Độc Cô gia vô cùng náo nhiệt. Sau khi Độc Cô Bại Thiên tỉnh lại, bằng hữu của hắn đều cùng kéo tới chúc mừng. Trong những ngày này, Độc Cô Ngôn Chí thật sự thông cảm cho bọn họ. Bọn chúng đều là những người vừa chịu cảnh sinh ly tử biệt, vì vậy trong lòng cảm thấy rất cao hứng và kích động Bản thân ông ta cũng nghĩ không phải mình hồi nhỏ cũng như vậy hay sao? Ngay cả Độc Cô Phi Vũ cũng tham gia vào cuộc chơi. Sau khi uống được vài chén thì đã cùng với bọn trẻ đấu tửu, đánh bạc, thậm chí còn đề nghị đi tới Lập Xuân viện chơi. Đám bằng hữu của Độc Cô Bại Thiên đương nhiên là tán thành. Cũng may phút cuối lão đầu tỉnh ngộ liền rút lui khiến cho cả đám bật cười.

Hôm nay Lý Thi từ biệt mọi người để ra đi. Nhìn thấy đôi mắt đầm lệ, gương mặt sáng như mặt hồ, Độc Cô Bại Thiên không có can đảm để đối diện. Hắn đã đem việc cũ cùng miếng ngọc ra để uy hiếp cô ta, đạt được một “hiệp ước bất bình đẳng” khiến cho trong lòng hắn cảm thấy rất xấu hổ.

Lý Thi khi đi vẫn thản nhiên mỉm cười

Nhìn theo bóng dáng của Lý Thi ở nơi xa, trong lòng của Độc Cô Bại Thiên cảm thấy như mất cái gì đó

Khi lớn lên thì đó là chuyện tất nhiên

Tuổi trẻ, chúng ta không bao giờ được bỏ qua

Ai biết ai sẽ là khác trong cuộc đời; ai biết ai sẽ là người làm vận mệnh thay đổi

Hạt bụi kiếp trước, ngọn gió kiếp này, linh hồn bi thương vô cùng tận

Ta thấy khuôn mặt của người trên bầu trời xanh vô tận

Những khi ta cười là bởi vì ta nhìn thấy người

Vui vẻ như một đứa bé

Độc Cô Phi Vũ đứng trước mặt Độc Cô Bại Thiên quơ quơ tay nói “ Tỉnh lại đi, người đã đi rồi. Còn đứng ngây người ra làm gì chứ?”

“Gia gia, con muốn hành tẩu giang hồ”

Lời nói bất ngờ khiến cho tất cả đều nhất thời ngây người

Độc Cô Ngôn Chí nói” chúng ta biết con thân ở giang hồ. Nhưng chỉ không ngờ nó lại tới một cách đột ngột như vậy”

“Con nhân thấy hành tẩu giang hồ mới là ước mơ của con”

“Ước mơ gì?”

“Tiểu ngạo giang hồ, thưởng thức cảm giác cuộc sống. Trong giang hồ rộng lớn có rất nhiều thứ tươi đẹp đang chờ con. Cá nhảy trên biển rộng, chim bay trên trời cao. Trong cuộc đời có rất nhiều màu sắc. Tiểu trấn này quá nhỏ bé, cả một bầu trời rộng lớn đang chờ con tới khám phá. Con muốn cuộc đời của con phải có thật nhiều màu sắc, con phải làm cho người trên toàn đại lục phải biết đến cái tên “Độc Cô Bại Thiên””

Nhìn thấy thần thái con trai bay bổng, trên mặt tràn đầy vẻ khát khao, Độc Cô Ngôn Chí biết mình không thể ngăn cản quyết tâm hành tẩu giang hồ của nó.

“Độc Cô Phi Vũ nói “ Con thật muốn đi ra giang hồ”

“Không sai, con nhất định phải đi”

Thần sắc của lão phu nhân cùng phu nhân không kìm được sự buồn rầu. Con trai mình đã lớn, trước mặt là không gian của nó. Nhưng giang hồ hiểm ác đầy rẫy nguy hiểm, bước vào giang hồ thân bất vô kỷ. Độc Cô gia chỉ có một mình hấn thật khiến cho bọn họ khó mà an tâm.

“Con nếu đã quyết định thì gia gia sẽ ủng hộ con. Bất luận con đi tới nơi nào thì cũng phải nhớ là con còn có gia đình. Không vì con thì cũng phải vì người thân của mình, nhất định phải giữ lấy tính mạng đó”

“ A, a....gia gia, người xem con còn nhỏ lắm sao”

“Gia gia con nói thật đó. Võ công của con chỉ đạt mức nhị lưu thôi. Giang hồ là một nơi coi trọng thực lực. Con không thể đi như thế này được. Hãy ở nhà một thời gian để cho ta cùng gia gia truyền cho con một vài tuyệt kỹ”

“Ha ha....cha, tam lưu võ công của nhà ta con đã luyện hơn một năm nay. Muốn luyện thành tuyệt kỹ chẳng bằng con luyện công pháp cửu tử nhất sinh Kinh Đào Thiên Trọng. Lần này con ra giang hồ nhất định phải chime ngưỡng các võ công tuyệt kỹ của các phái để từ đó kết hợp với Kinh Đào Thiên Trọng sáng tạo ra một võ công cho riêng con.”

Độc Cô Phi Vũ lãnh đạm nói” Hải tử, còn nhớ ta đã có nói qua về Minh Vương Bất Động không? Lúc trước ta không chỉ con chỉ vì tính tình con không thích hợp để tu luyện cái công phu lấy tu tâm dưỡng tính làm chủ này. Nhưng hiện tại thì có thể lấy ra để cho con tham khảo”

Minh Vương Bất Động nguyên là tu tâm dưỡng tính, là công pháp lấy luyện khí làm chủ. Sau khi luyện thành, hậu kinh liên miên bất tuyệt. Với tính cách của Độc Cô Bại Thiên nếu đơn độc tu luyện thì đúng là không thích hợp.

Kinh Đào Thiên Trọng mặc dù chí cương chí mãnh nhưng công pháp quý dị. Khi đối địch nội lực như sóng vỗ vào bờ, hết đợt này tới đợt khác khiến cho người ngoài khó có thể chống đỡ. Tuy nhiên nếu luyện thành thì kinh mạch cũng bị tổn thương, lợi có nhiều nhưng hại cũng không ít

Bây giờ Minh Vương Bất Động kết hợp với Kinh Đào Thiên Trọng đã mở mang cho hấn rất nhiều. Một tính một động, có thể nói nghìn năm chưa chắc đã có.

18. Chương 18 : Hữu Nữ Điều Man

Độc Cô Bại Thiên cuối cùng cũng rời khỏi tiểu trấn. Chỉ sau một tháng hấn đã cách xa nhà tới ngàn dặm, từ Hán Đường đế quốc tới thẳng Thanh Phong đế quốc Trên đường đi hấn không lúc nào ngơi nghỉ luyện tập Cửu chuyển công pháp mà hấn sáng tạo ra.

Độc Cô Bại Thiên trong lòng tự nhủ : bản thân mình đã đi xa khỏi nhà, không thể đem mối liên hệ giữa mình và Độc Cô gia cho người khác biết. Khi mình đã quyết định hành tẩu giang hồ, việc đắc tội với người khác là điều không cần phải bàn cãi. Tuy nhiên dù thế nào cũng không thể để cho người ta mang phiền phức tới cho gia đình.

Người trong nhà nhất định là rất nhớ hấn. Khi ly biệt, mắt người nào cũng ửng đỏ. Nhìn thấy bộ dạng của bọn họ khiến cho bản thân hấn thật cũng không muốn ra đi. Còn cái đám xú tiểu tử kia không biết bay giờ như thế nào. Khi mình đi không hề nói cho bọn chúng biết một tiếng, nhất định bọn chúng ta chửi mình là không có nghĩa khí.

Điều không thể ngờ là phụ thân cùng gia gia lại là cao thủ thâm tàng bất lộ. Bọn họ tại sao lại không hành tẩu giang hồ nhỉ? Không lẽ là do luyện Minh Vương Bất Động khiến cho tâm tính biến đổi, không muốn tung hoành bên ngoài nữa. Nguyên ban đầu mình còn sợ người của Lạc gia và Lưu gia tìm đến nhà báo thù nhưng bây giờ thì cảm thấy an tâm. Mấy lão đầu tử nhà mình còn không tìm đến bọn họ gây phiền thì bọn họ đã thấp hương tạ phật cảm ơn rồi

Độc Cô Bại Thiên vào khách điểm ắm rửa cho sạch sẽ sau đó nằm trên giường nghỉ ngơi. Từ hôm nay hấn chính thức bước vào giang hồ, càng nghĩ càng thấy kích động mãi tới khuya mới ngủ được.. Sang ngày thứ

hai hấn dậy thật sớm, sau khi rửa mặt, ăn uống xong xuôi hấn liền bắt đầu đi dạo chơi trong thành. Đi mất cả nửa ngày hấn vẫn không hề phát hiện ra người giang hồ nào.

Sau khi ăn trưa, hấn tìm đến một quán rượu thật lớn lên lầu hai của tửu lâu ngồi, gọi lấy thật nhiều rượu cùng ba cái màn thầu. Khi ăn uống hấn cảm thấy thật vô vị. Giang hồ ở đâu mà hấn tìm hoài không thấy chứ. Sau khi uống rất nhiều rượu, cảm thấy phiền não, hấn bắt kể mình đang say hết lớn “ Ta khinh, mẹ, giang hồ ở chỗ nào? NGười giang hồ ở đâu? Không lẽ biết ta hành tẩu giang hồ nên từng người đều trốn ở nhà không dám ra ngoài sao. Tốt nhất đừng để ta nhìn thấy, bằng không thì một tên ta giết một tên, gặp hai tên ta giết hai tên....”

Tức thì cả đám người trên tửu lâu nhìn hấn phần nộ

“Các người nhìn cái gì? Ta đâu có chửi các người. Ta chửi đám giang hồ hỗn đản kia, cả đám hỗn đản chết bầm đó sao mà một tên ta cũng không thấy?”

Người trên tửu lâu tức thì đều đồng loạt rút binh khí tùy thân, sát khí đằng đằng. Cả đám mặt mày tràn đầy nộ khí nhìn hấn

Độc Cô Bại Thiên hoảng hồn. Sao lúc cần tới thì không tới, còn khi tới thì tới cả một đám thế này

Một hấn tử cao lớn nói “ Cái tên tiểu tử nhà ngươi không phải đồ ngu chứ? Khắp tửu lâu đầy người giang hồ mà ngươi lại không biết một người, vậy mà dám bước ra giang hồ sao? Thiết Dao Minh Giang Lâm ta hôm nay phải giáo huấn ngươi một lần mới được” Nói xong liền vung đao lên chém. tới hấn

Độc Cô Bại Thiên liền rút trường kiếm đỡ lấy cương đao, “Keng” tia lửa bắn khắp nơi. Độc Cô Bại Thiên thuận thế đưa trường kiếm chém tới khiến cho hấn tử cao lớn phải lui về phía sau, động tác chỉ chậm một chút. Một âm thanh “Rẹt” vang lên, y phục của hấn tử đã bị chém một vệt dài.

“Đã biết thần công vô địch của ta chưa”

Cả đám người trên tửu lâu phần nộ cùng lúc vung binh khí chém tới.

Độc Cô Bại Thiên xoay người lại, thuận thế bám vào cửa sổ nhảy xuống đường bỏ chạy

“Các bằng hữu phía trước mau giúp bắt hấn lại” Những người trên đường thấy trường kiếm trên tay hấn, ai mà dám ra cản

“Hấn là tên sát nhân điên cuồng, nhất định phải bắt hấn”. Người trên đường nghe thấy vậy vội vã né quá nhường đường cho Độc Cô Bại Thiên chạy đi

“ Không phải, hấn là một tên trộm. Trên người hấn có rất nhiều tiền, có rất nhiều đồ trân quý. Ai bắt được hấn thì những thứ ấy sẽ thuộc về người đó” Dưới sự trọng thưởng như vậy tự nhiên sẽ có lòng can đảm. Có không ít người đi đường cũng tham gia vào cuộc truy bắt này

Gió trên đường thổi qua mặt khiến cho Độc Cô Bại Thiên tỉnh người lại, trong tâm không ngừng tự trách mình” Ta thật kém may mắn. Vừa mới ngày đầu bước vào giang hồ đã bị cả một đám người truy sát.” Nghĩ tới biểu hiện của mình lúc này tại tửu lâu, hấn không khỏi ngượng ngùng, uống rượu đúng là hỏng việc thật.

Nhìn thấy đằng sau người truy đuổi càng ngày càng đông, hấn không khỏi phát rầu. Làm thế nào để chạy khỏi đám người này bây giờ? Ài, đúng là đau đầu. Bất quá mình cũng thật uy phong. Vừa mới xuất đạo đã chọc khiến cho người võ lâm trong thành phải đuổi theo mình phía sau

Hấn không khỏi có chút tự khen mình

Đúng lúc này ở bên cạnh hấn đột nhiên xuất hiện một cái chân. Cái chân nhỏ nhắn này gạt hấn làm hấn ngã xuống đất. Không chờ hấn đứng dậy, người này đã đưa tay ra điểm huyệt hấn, lục soát khắp người hấn một cách rất chuyên nghiệp, động tác cực nhanh khiến người ta không khỏi ngạc nhiên mà hoài nghi là có phải người này sinh ra đã có thiên phú về mặt này không

“ Tên quý nghèo đói này, không phải bảo là có nhiều trân bảo lắm hay sao? Chỉ có vài đồng kim tệ” Thanh âm phát ra thật dễ nghe

Độc Cô Bại Thiên mặt úp xuống dưới nhìn không rõ dung mạo của người đó. Nhưng bằng tri giác của hần, hần dám khẳng định người này tuyệt đối phải là mỹ nữ

“Ài, đúng là bị lừa rồi. Người đúng là tên trộm cắp nghèo mạt, một tên cường đạo ngu xuẩn” Nói xong đưa chân đá hần một cái rồi quay người bỏ đi

Trong lòng Độc Cô Bại Thiên hiện không biết cảm giác như thế nào, đã bị mỹ nữ cướp mà lại còn bị chửi nữa. Nhưng cũng còn may là miếng ngọc của Lý Thi vẫn chưa bị mỹ nữ phát hiện ra. Nếu như quả miếng ngọc mà bị cô ta đoạt mất thì khi đó hần thật sự khóc không ra nước mắt. Tự nghĩ bản thân không phải là ăn trộm cường đạo gì, thật là phiền. Nhưng sợ nhất ở chỗ : mỹ nữ không hề giải khai huyết đạo cho mình mà đã bỏ đi. Đằng sau thì lại có một đám người đang truy sát mình

Độc Cô Bại Thiên hoảng hồn kêu lớn “Mỹ nữ cường đạo, cô còn chưa giải khai huyết đạo cho ta”

“Mỹ nữ là mỹ nữ, sao lại thêm hai chữ cường đạo khó nghe vậy?”

“Được rồi, mỹ nữ mau giúp ta giải khai huyết đạo đi. Cô không thấy đằng sau có cả một đám đang truy sát ta sao? Chậm một bước là chết một mạng người đó”

“Ta tại sao phải cứu lấy một xú cường đạo như ngươi chứ?”

Độc Cô bại Thiên tự nhủ “Ta khinh, ta mà là cường đạo? Cứ xem thủ pháp hồi nãy thì cô mới thật là mỹ nữ thần châu cộng cường đạo thì có”

“Không sai, ta là cường đạo. Ta đã ăn trộm của đám người phía sau rất nhiều trân bảo, tất cả đều được ta giấu ở một nơi bí mật. Cô mau giúp ta giải khai huyết đạo, ta sẽ chia một nửa cho cô”

Hần tức thì cảm thấy huyết mạch lưu thông. Huyết đạo vừa được giải khai, Độc Cô Bại Thiên liền đứng dậy nhìn thì thấy một mỹ nữ khoảng độ đôi tám đệ như hoa, thân hình mảnh mai, môi hồng răng trắng, hàng mi như vè. Đặc biệt hai mắt mơ huyền như sương khói khiến cho người ngoài phải động lòng. Đáng tiếc lúc này không có thời gian để thưởng thức mỹ nữ, mắt thấy đằng sau người đã truy đuổi tới, hần vội quay người bỏ chạy.

“Đồ ngốc, chạy đâu bên đó. Bên đó là ngõ cụt rồi, theo ta đi hướng này” Nói xong liền chạy trước, Độc Cô Bại Thiên không chút do dự chạy theo sau.

Thiếu nữ tựa hồ như rất quen thuộc nơi này, rẽ trái quẹo phải bảy tám lần, chỉ một lát là đã thoát khỏi đám người kia. Thiếu nữ dẫn hần vào một tiểu viện, tường vây xung quanh đã ngả sang màu xám . Giữa sân có một cây ngô đồng, vài chiếc lá rơi rải rác xung quanh. Cô ta đóng cửa lại nói “ Đây, cường đạo, bây giờ có thể nói ra nơi cất giấu bảo vật được rồi đấy”

Độc Cô Bại Thiên khóc cười cũng chẳng xong. Mình trở thành cường đạo khi nào không biết. Bèn không để ý gì đến cô ta, đẩy cửa phòng tiến thẳng vào trong. Bước vào, hần thật sự thất vọng. Nguyên đây trước là căn phòng của nữ nhi, trong phòng đã đổ nát chứng tỏ đã lâu không có ai ở. Thật đúng là một tiểu nha đầu giáo hoạt mà!

“Cường.....đạo, ta đang nói với ngươi. Ngươi có nghe không vậy”

“Ở đây có cường đạo à? Cô không phải là một nữ cường đạo chứ?” Hần quyết định trêu chọc tiểu nha đầu này

Mỹ nữ này một chút giận dữ cũng không có cười hi hi nói “ Xú tiểu tử, ngươi đừng giả bộ ngốc nữa. chạy theo ta thì nhanh thế mà. Ngươi tin ta bây giờ chỉ cần ra ngoài đường la lớn là ngươi đừng hòng chạy thoát không?”

“Lo gì chứ, ta không biết chạy sao?”

“Ngươi thử nhìn đi. Nơi đây hết đường rồi”

Độc Cô Bại Thiên tức thì cảm thấy chán nản, không ngờ gặp phải một tiểu hồ ly vừa mỹ lệ lại vừa giáo hoạt.

“Vị tiểu thư mỹ nữ cao quý ưu nhã diễm lệ vô song này, ta thật sự không phải là cường đạo gì cả. Cái đám hỗn đản đó nói nhăng nói cuội chứ ta nào phải là ăn trộm gì đâu. Cô trông thấy ta giống người như vậy sao?” Nói xong liền cổ tạo ra tư thế tiêu sái

“Nhìn bộ mặt mày cướp mắt chuột cẩu người, khuôn mặt thì đầy thịt, véo một cái thì thấy da dày cả tắc, nhìn qua là đủ biết ngươi chỉ là một tên cường đạo hạ đẳng rồi” Mặc dù khi cười lộ ra hai núm đồng tiền rất khả ái nhưng lời lẽ thì thật khiến người ngoài nghe không khỏi tức giận

“Cái gì, cái gì? Ta cao lớn hiên ngang, khí vũ bất phạm, anh tuấn đẹp trai thế này mà lại bị ngươi hình dung ra bộ dạng thế này ư. Thật là đáng giận mà, hừm”

“Hi hi, cũng có chút đẹp dễ đó. Mau nói nói giấu bảo vật mau. Ta không có nhiều nhẫn nại lắm đâu”

“Ta không phải là cường đạo hay ăn trộm gì. Còn ngươi hỏi nãy mới cướp kim tệ của ta lại còn đá ta. Ta thật muốn hỏi ngươi giữa chúng ta ai mới thật sự là cường đạo, là ăn trộm chứ? Ngươi thật sự là người nào chứ?”

“Hi hi, bổn nhân là ai không cần phải nói cho ngươi biết. Nếu ngươi không ngại thì cứ gọi ta là tỷ tỷ. Sở thích của ta là đi thu thập các đồ trân bảo. Gần đây nghe nói tại cái Thống Châu thành nhỏ bé này có xuất hiện một ít bảo vật nên mới đặc biệt tới đây “thu thập”

“Ngươi lớn lắm sao? Muốn ta kêu bằng tỷ tỷ à, gọi bằng muội muội thì còn được. Cái gì mà thu thập bảo vật, ta xem giống ăn trộm thì giống hơn”

“Đệ đệ ngốc, không lẽ ngươi không nói chuyện lịch sự được sao?”

“....”Độc Cô Bại Thiên ngó người. Bản thân mình muốn nói nhưng thật không có cách nào nói ra được

“Đệ đệ ngốc, ngươi nói hay không nói nơi giấu bảo vật đây”

Độc Cô Bại Thiên cơ hồ muốn hét lên “Tiểu nha đầu đáng chết, ta nói lại một lần nữa, ta không phải là cường đạo hay ăn trộm gì. Ngươi không tin thì có thể tìm bọn chúng để hỏi. Còn không thì cứ giap ta cho bọn chúng là được rồi”

“Được, ngươi cứ chờ đấy” Nói xong cả người như một con chim yến bay qua biến mất sau bức tường, tư thế phải nói là tuesday mỹ.

Độc Cô Bại Thiên như muốn lú lỏi, khinh công của tiểu nha đầu này đúng là kinh thế hãi tục. Chẳng hề thấy cô ta giẫm chân mà vẫn bay lên nhẹ nhàng, thật sự quá khủng khiếp. Nếu chỉ nói về khinh công thì chỉ sợ còn hơn cả vương cấp cao thủ. Hy vọng là võ công của cô ta sẽ không lợi hại như khinh công vậy

Không lâu sau thì thiếu nữ đã quay trở lại. Tà áo trắng tung bay như một vị tiên tử giáng trần khiến cho Độc Cô Bại Thiên không khỏi ngáy người ra nhìn

“Ha ha.... thật buồn cười muốn chết đi được”

Một tràng cười trong trẻo cất lên khiến hần tỉnh lại “Tiểu nha đầu, có cái gì mà cười chứ”

“Ngươi đúng là một tên đại ngu ngốc, mới xuất đạo có một ngày mà đã trở thành mục tiêu để người võ lâm truy sát. Ha ha....thật quá buồn cười, không tìm thấy giang hồ lại không biết người giang hồ ở đâu, đúng là một tên đại ngu ngốc” Thiếu nữ ôm bụng cười rũ rượi.

Độc Cô Bại Thiên mặt ửng đỏ nói “Không được cười, tiểu nha đầu đáng chết. Ta nói ngươi ngươi không nghe thấy sao”

“Ha ha....đệ đệ ngốc, ngươi thật dễ thương. Chỉ là ngu ngốc đến mức buồn cười chết đi được”

Độc Cô Bại Thiên tự nhiên thấy mình bị một thiếu nữ còn kém mình một hai tuổi cười châm biếm như vậy, trong lòng cực kỳ cảm thấy khó chịu.

“Cô mau ngâm miệng lại cho ta. Ta vừa mới bước ra giang hồ, không có kinh nghiệm nên phát sinh ra chuyện ngoài ý muốn là điều khó tránh. Như vậy vẫn còn đỡ hơn một mỹ nữ cường đạo như cô nhiều. Hàng ngày chỉ nghĩ đến việc ăn trộm cái gì đó. Một nữ hài tử như cô có sở thích như vậy còn không biết xấu hổ sao?”

Thiếu nữ mỹ lệ không hề giận dữ chỉ cười hi hi nói “ Tiểu tử thối, ngươi biết cái gì chứ.Chẳng lẽ chưa từng nghe” bảo vật thiên hạ ai có đức thì được hưởng” sao? Nay ta thu thập được không ít bảo vật chứng tỏ ta là một người đại đức đại hiền. Nói ngươi mi tặc mắt chuột thì ngươi nghe không lọt tai. Ngươi thử nhìn lại ngươi xem, tầm nhìn nông cạn, ngay cả một chút đạo lý này mà cũng không biết nữa”

“ Ngươi, ngươi.....vốn dĩ là mỹ nhân, ai ngờ lại đi ăn cướp thế này. Ài!” Độc Cô Bại Thiên làm ra vẻ rất đau lòng

“Con nít thật khó dạy, đúng là đầu gỗ mà. Nhìn ngươi than hình cao lớn, mày trộm mắt chuột, nguyên bản tưởng ngươi có tố chất ăn trộm. Nay xem ra “ bên ngoài là ngọc, bên trong lại chẳng ra gì”, chỉ là một tên tiểu tử ngốc nghếch. Ban đầu ta còn muốn ngươi làm phụ tá cho ta nhưng bây giờ ta quyết định để ngươi làm mã phu cho ta vài ngày vậy.”

Nói xong phát tay , đi vòng quanh người của Độc Cô Bại Thiên, quan sát từ trên xuống dưới ra vẻ như đang cố gắng phải chấp nhận. Bộ dạng lúc này thật sự rất khả ái chỉ tiếc là trong mắt Độc Cô Bại Thiên thì lại giống như một tiểu ác ma độc ác.

“Ngươi.....nói....cái....gì?Tiểu....nha .đầu....ngươi....muốn....chết....à? Độc Cô Bại Thiên gần từng chữ cơ hồ như muốn gầm lên

Bộ dạng thiếu nữ như “đao thương bất nhập”, vẫn cứ cười hi hi “ đệ đệ ngốc, ta nói để ngươi làm mã phu cho ta vài ngày thì cũng không cần kích động như vậy. Nếu ngươi đồng ý thì có thể làm lâu hơn cũng được”

Độc Cô Bại Thiên hoàn toàn tuyệt vọng. Nữ nhân này quá điêu ngoa đanh đá, lý sự một cách rất vô lý hết cái này đến cái khác, nói đạo lý thế nào cũng không nghe. Tự nghĩ bản thân thường hay lấy người khác ra làm trò đùa, hôm nay lại hoán đổi vị trí, thật sự rất khó chịu.

“Tiểu nữ tặc, ta phải quyết đấu với ngươi” Nói xong liền ra dáng vẻ như đang chuẩn bị chiến đấu.

“Tiểu tử thối dám gọi ta là tiểu nữ tặc? Ngươi có bao giờ thấy tiểu nữ tặc nào dễ thương như vậy chưa? Ngươi hãy nhìn kỹ lại đi, tỷ tỷ có thật giống nữ tặc không?”Thiếu nữ vẫn cười hi hi, dáng vẻ như không làm cho người ta tức chết thì không được.

Độc Cô Bại Thiên thật sự tuyệt vọng. Tự nghĩ mồm mép bản thân trước giờ tự xưng vô địch nay có lẽ phải cải thành đệ nhị rồi.

“Ta đánh”

Nói đạo lý không xong liền giơ tay đánh ra một quyền. Uy lực ngọn quyền như vũ bão đánh thẳng tới mặt thiếu nữ.

Cái này là do hần phối hợp với Cửu chuyển công pháp để sáng chế ra gọi là Bá vương thần quyền. Quyền kinh cương mãnh giống như con đường bá vương duy ngã độc tôn, tàn sát bốn phương.

Thiếu nữ diễm lệ giống như cánh bướm xuyên hoa, nhẹ nhàng tránh khỏi quyền ảnh.

Một quyền của Độc Cô Bại Thiên vô dụng, tức thì quyền thứ hai lập tức đánh tới. Uy lực của quyền phong khiến những chiếc lá trên mặt đất cuốn lên, uy thế đến kinh người

Cả người thiếu nữ như không có trọng lượng, giống như bị gió thổi cuốn về phía sau, nhẹ nhàng giống như vô lực

“ Hi hi, tiểu tử ngốc, xem bộ dạng hung hãn của ngươi thật không ngoan chút nào. Dám đánh cả tỷ tỷ. Ngươi còn làm loạn nữa thì ta sẽ đánh vào mông đó”

“Ta đánh” Độc Cô Bại Thiên hét lên như sấm, quyền trái quét thẳng vào mặt thiếu nữ, quyền phải thì đánh vào sườn phải của cô ta.

Thiếu nữ tung người lên nhảy qua đầu hần. Cái chân phải dưới rãnh rồi liền dẫm nhẹ một cái lên đầu hần rồi nhẹ nhàng hạ xuống.

Độc Cô Bại Thiên chỉ cảm thấy một cơn gió mang hương thơm từ trên đầu truyền xuống, tiếp đó thấy da đầu tê tê. Tức thì liền hiểu rõ mình mới bị thiếu nữ đập một cái. Đã thế thiếu nữ sau khi nhẹ nhàng đáp xuống đất lại còn cười hi hi nhìn hắn.

19. Chương 19 : Dĩ Chiến Luận Vũ

“Không phục,có bản sự thì chính diện đấu một chiêu với ta.”

“Ồo ngốc,ai giống người,cứ đứng đấy mà nhảy nhót,kêu gào,khua chân múa tay như một con gấu đàn độn,người coi địch nhân là khúc gỗ đứng yên cho người đánh chắc.Võ đạo là dựa vào chữ xảo để thắng ngàn cân,thôi,không nói với người nữa.”

“Người biết cái gì,thứ người nói là ”khua chân múa tay như một con gấu đàn độn” chính là Bá Vương Thần Quyền của ta,khí thế nhất định phải trấn áp cả thiên hạ,quên mình là ai,nữ nhân eo ợt như người làm sao hiểu được.”

“Ha ha,buồn cười thật,Bá Vương Thần Quyền cơ đấy,tên thô tục như thế mà người cũng nghĩ ra được,võ đạo biến hóa đa đoan,lối đánh của người vừa nãy ngu xuẩn hết sức,không phối hợp với bộ pháp gì hết,vậy mà dám vênh váo khoe khoang.”

Độc Cô Bại Thiên tuy ngoài miệng bắt phục nhưng trong lòng thâm thù nhận,bộ quyền pháp này hắn sáng tạo ra chưa lâu,Cửu Chuyển công pháp của hắn cũng chỉ ở giai đoạn sơ khai,còn xa lắc mới đạt mức đại thành,chuyện phối hợp pho quyền với cách vận khí chưa thông suốt,bề ngoài có vẻ uy phong lẫm lẫm,không ngờ bị tiểu nha đầu vừa liếc mắt đã nhìn ra.Còn về bộ pháp hắn sáng tạo nhiều ngày mà vẫn chưa như ý.

“Sao không nói nữa,cũng là tỷ tỷ nói đúng,hì hi.”

“Đến đây,ta đánh này.”Tả thủ lại tổng ra một quyền,chân tung cước nhắm vào bên phải tiểu phúc thiếu nữ.Nặng lắc người tránh thoát,Độc Cô Bại Thiên lại tung ra một loạt quyền ảnh,kình khí mãnh liệt thổi tung lá cây trong sân,thiếu nữ thuận theo quyền phong dạt đông dạt tây,hết sức nhàn nhã,ung dung như đi dạo trong từng đợt sóng quyền ảnh.

Độc Cô Bại Thiên vừa bực vừa nóng lòng,song quyền liên tục tung ra,xoay tròn như hai bánh xe gió,nhưng không tài nào chạm vào chéo áo thiếu nữ.Khắp sân toàn là kình khí ào ạt,lá khô tung bay,một lúc sau hắn dần tỉnh tâm,mỗi quyền tung ra lại ngầm phân tích cẩn thận,chân khí vận chuyển thông suốt dần,bộ pháp bắt đầu ăn khớp với quyền pháp.

Thiếu nữ nhận ra thay đổi của hắn,quyền pháp không thiên về cương mãnh nữa,trong bá khí có mấy phần phiêu dật,nháy mắt đã trở thành nhuần nhuyễn,không cứng đờ như lúc trước nữa.

Trong mắt nàng lóe lên thần thái khác lạ.

Một lúc sau,trong lòng Độc Cô Bại Thiên hoàn toàn bình lặng,vô dục vô cầu,như thể không quan tâm hoàn toàn đến ngoại giới,vùng quyền lên là có cảm giác thống khoái lâm li,chân khí phảng phất như đã tìm được quỹ đạo,vận hành thông suốt trong thân thể,bộ pháp cũng trở nên khinh linh không còn lóng ngóng nữa.

Thiếu nữ kinh ngạc không nói thành lời,vừa nãy hắn còn là tiểu tử ngốc nghếch,tức cười,nháy mắt sau đã biến thành một người khác,người ngộ ra trong lúc đấu võ không hiếm gặp nhưng tốc độ tăng tiến nhanh như hắn đúng là hi hữu.Khuôn mặt cương nghị tuấn mỹ của Độc Cô Bại Thiên hoàn toàn bình lặng,thiếu nữ không còn nhàn nhã như vừa nãy được nữa,không chỉ lách người tránh né mà bắt đầu phải vung quyền gạt đòn.Tư thế đẹp đẽ,khinh linh như tiên tử.

Một người quyền pháp cương mãnh,bá khí rần rụa,một người uyển chuyển như tiên tử đang bay múa.Gặp kẻ càng đánh càng mạnh như Độc Cô Bại Thiên,thiếu nữ có ý thành toàn cho hắn,lực đạo tăng thêm mấy thành,tốc độ cũng nhanh hơn hắn.

Đối diện với áp lực xung kích,Độc Cô Bại Thiên vẫn trấn tĩnh không hề lo lắng,nhưng bộ pháp liền biến hóa,linh động phiêu dật linh động như rồng như hổ.

Gặp được thiếu nữ chính là may mắn của hắn, trong lòng y trống trơn, nàng liên tục dồn ép khiến hắn liên tục có đột phá, võ công nhảy vọt, thực lực tăng từ cao thủ nhị lưu lên nhất lưu, khó hơn là lĩnh ngộ được cách tấn công. Hắn vốn hòa trộn công pháp của tiền nhân để sáng tạo võ công riêng, bước đầu đã gặp may, ít nhất cũng rút ngắn được 5 năm quá trình nhận thức công pháp mà hưởng lợi cả đời.

Thiếu nữ liên tục gia tăng áp lực, hắn càng thu được nhiều đột phá, quyền pháp mạnh mẽ hẳn, kinh khí rần rạt, thể hiện rõ khí thế bá vương. Chân khí mãnh liệt nghiền lá khô nát thành bụi, y phục trên mình hắn cũng bị xé toạc, lộ ra cơ thể hùng tráng chắc nịch, mái tóc dài bay bay, khí thế uy vũ.

Hắn tổng ra một quyền đơn giản đánh vào thiếu nữ, nàng dạt sang bên tránh khỏi đòn đánh chính diện.

“Àm.”

Ngọn quyền đánh trúng cây ngô đồng phía sau nàng, thân cây xù xì gãy gục, một đòn của hắn không ngờ lại có uy lực như vậy.

Hắn tỉnh lại, thiếu nữ cũng ngừng công kích. Thấy một chưởng của mình có thể đánh gãy được cây ngô đồng, trong lòng hắn kích động không nói thành lời, nhắm mắt hồi tưởng lại tương tàn quá trình.

Thiếu nữ giương mắt nhìn hắn, không dám quấy nhiễu, nàng biết nếu bây giờ hắn không dụng tâm lĩnh ngộ, đột phá đạt được ban này sẽ quay về con số không.

Độc Cô Bại Thiên chậm chậm mở mắt, ánh mắt trong veo, thần quan thoát ẩn thoát hiện.

Thiếu nữ biết từ đây hắn đã đạt đến cảnh giới nhất lưu cao thủ.

“Hi hi, cung hỉ đệ đệ ngốc từ một tiểu tử nhị lưu lên được nhất lưu cao thủ, phải cảm tạ tỷ tỷ thế nào đây?”

Độc Cô Bại Thiên biết nếu không có nàng có ý thành toàn, liên tục ra chiêu, bản thân hắn khó lòng đạt được đột phá như vừa rồi, trong lòng cảm kích không thể nói lên bằng lời. Nhưng ngoài miệng tuyệt không chịu phục thiếu nữ vừa khả ái vừa đáng ghét, từng chọc cho hắn suýt phát cuồng mà không nói được câu nào. “Tiểu nha đầu, để báo đáp, ta đành cưới một tên trộm cắp không ai thèm lấy như ngươi vậy.”

“Cái gì? Tên khốn kiếp ngươi nói lại một lần nữa cho ta xem nào.” Vẻ mặt thiếu nữ đầy nộ khí.

Độc Cô Bại Thiên hết sức cao hứng, từ đầu đến giờ lúc nào hắn cũng chịu lép, nàng ta cứ cười hi hi, không làm sao chọc tức nổi, bộ dạng đó chỉ nhìn đã khiến hắn điên tiết, giờ rốt cuộc nàng cũng nổi giận, thật khiến hắn mát lòng dạ thường.

“Ta phải nói là phát dương phong cách, cưới tên trộm cắp không ai cần như ngươi, có phải là cao hứng đến chết người, trong lòng tấu nhạc hay không?”

Hắn hoàn toàn không để ý đến vẻ mặt nàng trầm hẳn xuống, tiếp tục nói: “Úy muội muội trộm cắp sao không nói nữa?”

“Ngươi chết đi.”

Độc Cô Bại Thiên chỉ cảm thấy một trận gió thơm phát qua, trên mặt vang lên tiếng “bốp.”

“Muội muội trộm cắp sao lại đánh ta?” Hắn làm ra vẻ vô tội.

“Ta đánh tên đầu heo ngươi, có biết không được nói lung tung những lời đó với con gái không hả? Ta quyết định trừng phạt ngươi.”

Độc Cô Bại Thiên kêu âm lên kích động: “Cái gì? Tát ta một cái còn đòi trừng phạt? Ngươi đúng là được voi đòi tiên?” Đoạn thấp giọng lầm bầm: “Hiện giờ ta sợ ngươi chắc?”

Thiếu nữ lại bật cười: “Đệ đệ ngốc, ngươi đúng là cuồng vọng vô tri! Võ công mới đạt đến mức nhất lưu thì cho rằng mình thiên hạ vô địch chắc? Đúng là buồn cười, số nhất lưu cao thủ ở năm quốc gia trên đại lục phải đếm mười ngày nửa tháng mới hết, ngươi bắt quả là một hạt cát mà thôi. Đừng có đem so sánh một siêu cao thủ nhất lưu với một cao thủ siêu cấp, đương nhiên ngươi không đánh được ta.”

“Cái gì mà không đánh nổi ngươi? Lẽ nào ngươi không biết siêu nhất lưu còn lợi hại hơn siêu cấp?”

Thiếu nữ không đáp, dùng hành động trả lời, phất tay một cái, gốc đại thụ gãy gục dưới đất từ từ bay lên, đến quá đầu Độc Cô Bại Thiên thì nát vụn, lá tả rơi xuống.

Độc Cô Bại Thiên ngẩn người, đây là sức mạnh của con người sao? Hắn trợn trừng mắt nhìn từng mẫu gỗ rớt vào mình, sự tình xảy ra hoàn toàn che khuất mọi nhận thức của hắn về võ học, loại công lực kinh khủng như tiên thuật này khiến hắn cơ hồ không tin nổi. Thời gian như ngừng trôi, thân thể hắn cứng lại như khúc gỗ nhưng nội tâm đang nổi sóng.

Hắn từng xá thân thành ma, công lực đạt đến cảnh giới cao thủ vương cấp nhưng tuyệt đối không có uy thế như của thiếu nữ.

Lòng y cuộn sóng, lẽ nào nàng đã đạt đến thánh cấp trong truyền thuyết, nàng ta xem ra còn nhỏ tuổi hơn hắn một hai tuổi, tâm tính còn trẻ con, làm sao có khả năng đó được? Tuổi còn nhỏ sao công lực đến mức đó.

“Tiểu nha đầu, đạt đến cảnh giới thánh cấp rồi sao?”

“Còn chưa, nhưng sắp rồi. Hi hi, sợ hả?”

“Võ công của ngươi là tự luyện?”

“Đúng là ngốc, chẳng lẽ còn muốn người khác giúp luyện võ công nữa sao?”

“...” Độc Cô Bại Thiên im lặng, nội tâm cực kỳ chấn động.

20. Chương 20: Phỏng Chế Diện Cụ

Muốn luyện thành một thân võ công tuyệt đỉnh, các yếu tố danh sư, thiên tư, tâm pháp có liên quan mật thiết. May mà ta có đủ, luyện được võ công thể này cũng chẳng có gì lạ. Người không cần tự ti, võ công là phải Ngộ ra, chỉ cần người có lòng tin, chuyện thì cũng có thể đạt được. Giống như vừa này, không phải người đột phá lên cảnh giới mới trong nháy mắt đó sao?

Độc Cô Bại Thiên trầm nghĩ, tiểu nha đầu này đúng là hảo tâm, mình vừa tỏ ra tự ti liền nhìn ngay ra, còn có thiện ý giải thích, an ủi. Ha ha, tiểu nha đầu quả cũng có chỗ khả ái. Bất quá, Độc Cô Bại Thiên ta là loại người dễ chịu thua thế sao, quá coi rẻ ta rồi.

Nghĩ vậy hắn bèn lên tiếng: “Tiểu nha đầu, ngươi quá coi thường ta, ta muốn đánh cá với ngươi là sẽ đạt đến thánh cấp trước ngươi.”

“Ngươi muốn thắng ta có khác nào đang nằm mộng giữa ban ngày? Không thể có chuyện đó được” đoạn cười hi hi nói tiếp: “Mã phu, chúng ta chuẩn bị xuất phát.”

“Cái gì?” Độc Cô Bại Thiên bị ai phát hiện rằng thiếu nữ không hề quên lời nàng nói lúc trước.

Đột nhiên, một việc đáng sợ xảy ra. Mỹ nữ kéo tuột “da mặt” xuống.

“A, yêu quái” Độc Cô Bại Thiên sợ quá kêu ầm lên.

Bên dưới dung nhan như hoa lại là, một gương mặt bình phàm.

Độc Cô Bại Thiên cả kinh, mồm há hốc: “Ngươi... ngươi sao vậy?”

“Ồ ngốc, cả chuyện này mà cũng không biết, còn đòi xông pha giang hồ cái gì, ngươi chưa nghe thấy chuyện chế tạo mặt nạ giống như thật à?”

“Không thể nào, vừa này ngươi đeo cái của nợ này, vẻ mặt có khác gì thật đâu, làm sao lại là cách một tầng mặt nạ được nhỉ?”

“Võ công còn chia ra cao thấp, trình độ giống hay không của mặt nạ đương nhiên cũng có phân biệt, trên đời này không việc gì là không thể.”

Độc Cô Bại Thiên nghĩ thầm: Tiểu nha đầu này nói năng tuy đáng ghét nhưng không phải không có đạo lý, vừa này chẳng phải mình đã bị loại võ công “không thể nào” của ả làm kinh ngạc sao.

“Mã phu, ngăn ngó gì nữa, nào, đeo vào.” Thiếu nữ lấy một cái mặt nạ đưa cho hắn.

Độc Cô Bại Thiên nhận lấy,cảm giác trong tay nhẹ như không,nhìn kĩ mới nhận ra là khuôn mặt một trung niên râu quai nón,mày rậm rịt,hoàn toàn phù hợp với thân hình cao lớn của hắn.

Nhất thời hiếu kì,hắn đeo mặt nạ lên mặt,tức thì biến thành một đại hán thô kệch.Mặt nạ không chỉ được chế tạo tinh xảo,cười nói bình thường mà hít thở cũng rất thoải mái,da mặt không hề có cảm giác khó chịu.

“Mặt nạ của muội muội trộm cắp đúng là rất được,không biết lấy trộm được ở đâu?”Tuy biết võ công của thiếu nữ đáng sợ nhưng hắn không hề e sợ chút nào.Cô bé thú vị này rất dễ khiến người ta thân cận,tuy có lúc hết sức “đáng ghét” nhưng lại khiến người ta quên đi rất nhanh “tính xấu” đó. Đây chính vì giữa người với người hoàn toàn khác nhau,một người có khí chất riêng biệt,khí chất của cô bé này trời sinh ra đã khiến người ta muốn thân cận.

Khí chất của thiếu nữ khiến hắn không khỏi nhớ đến người từng khiến trái tim hắn vỡ tan Tư Đồ Minh Nguyệt.Mỗi lần nhớ đến nàng,long hắn lại ứa nước mắt dâng lên từng đợt đau nhói.

Hắn nhớ đến Lý Thi,lần đầu tiên thấy nàng cảm giác là choáng váng,nàng phải ở trên trời mới đúng, đẹp như thiên tiên,lạnh lùng như trăng sáng,rất khó khiến người khác dám tiếp cận.Sau đó lúc bắt chuyện lại cảm thấy vẻ mặt trấn tĩnh của nàng hoà hợp với dung nhan nghiêng nước nghiêng thành toả ra hào quang thánh khiết khiến người ta thân thiết song không dám mảy may khinh nhờn.Mãi lúc mạo phạm,hắn mới nhận ra phương diện tiểu nữ ở nàng. Đặc biệt lúc hôn mê tại nhà,nàng vừa mắng vừa đánh hắn,sau cùng bị hắn dọa phải bỏ chạy,biểu tình quả nhiên khả ái cực điểm.Nghĩ đến đây,hắn không nén được nụ cười.

“Úy,xú tiểu tử cười cái gì?”

“Ta đang nghĩ một người nếu có đến mấy loại khí chất khác nhau,người nói có khả ái không?”

“Người nói ta sao? Đừng khen ta kiêu đó,ta lại ngượng.”Nói rồi cười hi hi.

“Muội muội trộm cắp à,hiện ta mới phát hiện da mặt của muội dày nhất thiên hạ,vậy mà còn đeo thêm một tầng đồ nhân tạo nữa. À,té ra người chẳng xinh đẹp gì, đúng,chỉ là mỹ nữ nhân tạo.” Độc Cô Bại Thiên chọc thẳng vào tổ ong,rốt cuộc hắn cũng tìm được đề tài khiến nàng tức giận.

Thiếu nữ tuyệt không nổi đóa,cười hi hi bảo: “Quả dưa ngốc,người cho rằng khuôn mặt này là dung mạo chân chính của ta sao?”

“Lẽ nào còn xấu hơn nữa?”

“Người đúng là thông minh.”

Độc Cô Bại Thiên lại thấy hồ nghi,tâm tính thiếu nữ như trẻ con,kỳ thật chính mình lại không nhìn thấu được nàng!Một con tiểu hồ ly thông minh lại giả hoạt.

“Sao bắt ta đeo mặt nạ?”

“Đồ ngốc,người hiện tại là công địch của võ lâm trong cả toà tiểu thành này,nếu không đổi dung mạo, đi ra ngoài chẳng bao lâu là bị người ta ‘Thế thiên hành đạo’ liền à.”

Độc Cô Bại Thiên đáp:” Đa tạ tiểu nha đầu.”

Thiếu nữ nói tiếp:” Đệ đệ dưa ngốc,ta lại tặng cho đệ một món quà thật lớn nữa, đệ có muốn không?”

Độc Cô Bại Thiên đáp:”Quà thế nào mà người cho ta?”

“Ta biết có một nơi cất giấu rất nhiều trân bảo,bãi tàng lớn lắm đó.Chắc chắn ở đó rất hay ho nên muốn đến xem,người có đi không? Đương nhiên người cũng có một phần bảo vật.”

“Không phải người muốn ta làm mã phu đấy chứ.”

“Đùa người chút thôi,nếu người nguyện ý,ta sẽ thành toàn cho.”

“Sao lại cho ta đi cùng người?”

“Tình cờ gặp,coi như người may mắn.”

“VẬY ĐƯỢC,TA ĐI CÙNG NGƯỜI.”THẤY”TIỂU HỒ LY” CƯỜI RẠNG RỠ, ĐỘC CÔ BẠI THIÊN CÓ CẢM GIÁC BỊ NGƯỜI TA ĐƯA VÀO TRÒNG,CÙNG CƯỜI LÊN MỘT CON THUYỀN ĐẠO TẶC.

Hai người rời khỏi khoảnh sân,tĩnh không còn ai truy sát hẩn,ngĩ lại thấy vậy cũng đúng,giờ đã giữa trưa,có ai còn quan tâm đến một tên thiếu niên cuồng vọng,ngây ngô.

“ỦY,mỹ nữ xưng hô thế nào?Người không nên để ta cứ gọi là tiểu nha đầu lừa gạt,không có thì ta giúp người tìm một cái tên,Tieu Thảo,A Hoa,Kim Chi,Ngọc Diệp,Tiểu Cường,Tiểu Bạch,thế nào?Tự chọn một đi.”

“NHỮNG CÁI TÊN KHẢ ÁI ĐÓ NGƯỜI GIỮ LẠI MÀ DỪNG,nếu không ngại cứ gọi ta là Ngô Lạc Phàm Trần,tiên tử tỷ tỷ,Quảng Hàn tiên tử,không thì gọi ta là Huyền Huyền.Người xưng hô thế nào? A Trư? A Miêu?

“TÊN NGƯỜI LÀ NGÔ LẠC PHẠM TRẦN? ĐÚNG LÀ BUỒN CƯỜI,TA THẤY PHẢI LÀ XUỐNG ĐỊA NGỤC MỚI ĐÚNG,trời xanh hời,sao ông lại để kẻ này rớt xuống?”

Đoạn hẩn ưỡn ngực, làm ra vẻ hùng dũng,dáng vẻ dương dương tự đắc:”Nghe cho rõ này, tên ta là -Độc-Cô-Bại-Thiên.”

“BUỒN CƯỜI THẬT,lại còn ra vẻ nữa,người coi mình là ai?TÊN NGƯỜI CŨNG VỪA TỤC VỪA BUỒN NÔN NHƯ NGƯỜI,GIỐNG NHƯ ĐI TRÊN ĐƯỜNG GỌI A HOÀNG,A CẦU,quơ là được một nắm.”

Độc Cô Bại Thiên phát rầu,vẫn cho rằng tên mình rất uy phong,không ngờ lại bị người ta cười nhao.

“NGƯỜI CỨ ĐỢI ĐẤY,không lâu nữa đâu ta sẽ khiến cho toàn đại lục phải biết tới cái tên Độc Cô Bại Thiên này.”

Người qua lại trên con đường rất đông,ai cũng hớn hớn hử hử,hết sức náo nhiệt.Giờ hẩn kêu lớn như vậy,khiến không ít người dừng lại giương mắt nhìn.Huyền Huyền ngoảnh mặt qua một bên,ra điều không quen lắm.Nhưng mọi người vẫn chỉ chỉ chỗ chỗ vào nàng,hai người vội vàng lui đi,tránh khỏi tầm mắt người đời.

“CÁI TÊN ĐỘC CÔ BẠI THIÊN CỦA NGƯỜI DÀI QUÁ,TA GỌI NGƯỜI LÀ TIỂU BẠCH ĐƯỢC KHÔNG?”

“GÌ CƠ?TÊN TUỔI SAO CÓ THỂ GỌI LUNG TUNG,không được.”

“TA THÍCH THÌ CỨ GỌI.”

Hẩn buộc phải tuân theo.

Huyền Huyền,cô có thấy trà lâu ở đằng kia không?Chúng ta cũng nên...”

“NGƯỜI CẢM MỒM CHO TA,HIỆN TẠI TA LÀ LÃO ĐẠI,nhất thiết phải nghe theo ta,ta bảo sao người phải nghe vậy”Bộ dạng của tiểu nha đầu rất hung dữ,giống hệt “phong phạm” của lão đại trong hắc đạo.

Độc Cô Bại Thiên biết hồi nãy suýt nữa mình đã tiết lộ chuyện ăn trộm bảo tàng,thành ra ngượng ngập,không tranh hơn thua miệng lưỡi nữa.

Hai người đến tầng ba,tầng cao nhất của trà lâu,tìm một chỗ gần cửa sổ.Lúc đó là giữa mùa hạ,gió nhẹ nhẹ từ ngoài song thổi vào,mát mẻ dễ chịu hết mức.

Huyền Huyền gọi một bình Bích Ngọc Xuân,hương trà ngào ngạt tức thì khiến Độc Cô Bại Thiên túa nước dãi đầy miệng.Chạy cả ngày,hẩn vốn đã khát cháy cổ,giờ lại thêm hương trà thơm nức thì chịu thế nào được,liền tục giục hoả kế,tự cầm bình trà lên dốc đầy một chén,ngửa cổ uống sạch,liền một hơi ba chén..Lúc này hẩn mới có cảm giác nhột nhột,quay đầu lại mới thấy toàn bộ người trong trà lâu đang trợn mắt nhìn mình,ngay cả hoả kế cũng vậy.Quay nhìn Huyền Huyền thấy nàng cuối gằm mặt,mái tóc đen dài che kín gò má.

“HUYỀN HUYỀN,cô sao vậy?”

“HUYỀN HUYỀN THẤP GIỌNG:”TÊN ĐÀN ĐỘN,NGỐC TỬ,NGƯỜI CHƯA THẤY NGƯỜI KHÁC UỐNG TRÀ SAO?NGƯỜI TA ĐẾN ĐÂY LÀ ĐỂ THƯỞNG THỨC,làm gì uống như trâu giống người vậy.Tên trà lâu này là Nhất Phẩm Lâu,một trong những trà lâu nổi tiếng nhất Thanh Phong đế quốc,toà tiểu thành này vì có trà lâu cả trăm tuổi này mới trở nên nổi tiếng. Đừng có nhìn ta, đúng là mất mặt,chúng ta còn không đi mau.”

Độc Cô Bại Thiên ha ha cười rộ:”Hay lắm,hay lắm,tà rất thích,vui thật,tà thích cách uống trà như thế.Trà lâu này có quy định không cho khách nhân tu trà ư?Các ngươi nhìn cái gì?Tà đẹp trai quá à?”Hiện giờ hắn mang hàm râu quai nón khiến người ta nhìn là sợ,những người đang chậm rãi nhâm nhi trà đều sợ hãi cúi mặt xuống,không dám nhìn hắn.

Huyền Huyền trừng mắt nhìn hắn,thấy hắn một hơi uống sạch ấm trà liền trả tiền rồi vội vàng rời đi.

“Huyền Huyền,cô không khát sao?”

“Khát.”

“Sao vừa nãy cô không uống chén nào?”Hắn biết rõ nhưng vẫn hỏi.

“Đừng làm phiền ta nữa,giờ ăn cơm đi rồi tìm khách điểm nghỉ ngơi,tối nay chúng ta đi tìm bảo vật.”

Độc Cô Bại Thiên vội vàng bám theo nàng.

21. Chương 21: Dạ Thám Hung Trạch

Màn đêm nhanh chóng buông phủ,trăng không mọc,ngay cả mấy ngôi sao mờ mờ cũng bị mây đen che khuất, đất trời tối om,xoè tay không thấy ngón.

Trong bóng đêm có hai bóng người vượt qua đường ,loáng qua như trận gió, động tác nhanh đến mức người ta thấy mà kinh thần.

“Đúng là thời tiết thích hợp đi trộm cắp.”

“Câm mồm.”

Chính là Độc Cô Bại Thiên và Huyền Huyền,hai người đến trước một toà đại trạch liền tung người nhảy vào. Đại trạch tối om,trong sân cỏ dại um tùm, Độc Cô Bại Thiên tinh mắt thấy ngay mấy bộ xương trắng ớn lẩn lóc dưới bãi cỏ,hiển nhiên đây là căn nhà hoang phế đã lâu,nhà cao cửa rộng càng bật lên vẻ âm u đáng sợ.Tuy là giữa mùa hạ, Độc Cô Bại Thiên cũng cảm giác trong lòng thoáng buốt giá.

“Huyền Huyền,cô xem bên chân trái cô là gì?”

“Một bộ xương chó.”Nói đoạn thân ngọc ngồi sụp xuống,tựa như lấy vải bọc lại gì đó.

Độc Cô Bại Thiên ngẫm than thở,vốn tưởng dọa nàng,không ngờ cô bé không kinh hoảng.Bản thân hắn nhìn thấy cảnh tượng âm u thế này cũng còn thấy hơi sợ,không tưởng nổi một cô gái lại chẳng hề coi ra gì.

“Hi hi,Tiểu Bạch,cho ngươi này, đón lấy”,từ lúc biết tên Độc Cô Bại Thiên,nàng luôn gọi hắn là Tiểu Bạch.

“Tiểu Bạch”cũng giống như”A Trư”,”A Miêu” ,nghe mà phát rầu nhưng hắn không biết phải làm sao.

Hắn đón lấy bao vải,mở ra xem,xương sọ trắng nhợt khua vào nhau,hắn hoảng sợ quẳng ngay đi.

“Ngươi...ngươi định làm gì?Tiểu ma nữ ngươi định dọa ta chết khiếp chắc?”

“Hi hi,ngươi có thấy hay không?Xương sọ chó là thứ đầu tiên ta thấy,lẽ vật đầu tiên đó cũng cho ngươi luôn,không thấy cảm kích à?”

Độc Cô Bại Thiên trấn tĩnh nhìn lại,quả nhiên là một cái xương sọ chó,dù vậy dưới trời đêm,ở trong sân cũng đủ dọa người ta sợ.

“Ngươi đem lễ vật đầu tiên này,vậy quan tâm xem ta có cần hay không?”

Lúc hắn nhận ra mình đã lỡ lời thì “chát”,má trái lãnh ngay một tát.

“Úy,tiểu ma nữ ngươi làm gì vậy,do ngươi nghĩ lệch lạc đi, ý ta chỉ đùa một chút với ngươi thôi.”

Lại “chát” một tiếng vang lên.

Độc Cô Bại Thiên uất ức cực độ. Hình tượng Huyền Huyền trong lòng hắn lại thay đổi, lúc mới quen hắn có cảm giác nàng là tiểu hồ ly, nhưng càng về sau càng thấy giống tiểu ma nữ, đầu hôm không lại, đánh lại càng không, nàng ta thường xuyên thích lấy hắn làm trò tiêu khiển.

Huyền Huyền đã lại mỉm cười: Tiểu Bạch, xin lỗi nha, vừa nãy ta lỡ tay, không cẩn thận đánh trúng người, có khả năng trong sân có quỷ.”

Độc Cô Bại Thiên mắng thầm: “Ta khinh, có mà trong lòng người có quỷ, đợi lúc võ công lão tử đại thành, không chỉ abc mà còn xxx, thế nào cũng có người vờ người đến trước mặt để điều vũ dương uy.” Bất quá, nghĩ đi nghĩ lại thì tiểu nha đầu quả thật thông minh, một câu là phủ sạch toàn bộ tình thế ngược ngáp.

Huyền Huyền không biết trong óc hắn lúc đó đầy suy nghĩ ác độc, thấy hắn im lặng liền cho rằng hắn giận, lập tức cười hì hì nói: “Sao không thoải mái hả?” Không dả động đến chuyện vừa qua.

Thấy nàng cười hì hì, Độc Cô Bại Thiên lùi lại theo phản xạ có điều kiện. Nửa ngày rồi, mỗi lần nhìn thấy “nụ cười” này là hắn phải nếm khổ đau, trong lòng hắn thầm gọi đó là “nụ cười ác ma.”

“Ta không sao, tiếp tục đi thôi, tìm bảo vật mới quan trọng.”

Hai người tiếp tục cất bước, “cột kẹt”, vừa đẩy cửa đại sảnh, mùi ẩm mốc xộc tới.

Độc Cô Bại Thiên đốt đuốc, trong nhà bày biện ngổn ngang, mọi đồ đạc đều bị chuột cắn nát, thi thoảng lại thấy một cái chân bàn lở lói nằm lẫn lóc dưới đất.

Liên tục đi qua mấy gian phòng đều như vậy, trong gian có lẽ là phòng ngủ của chủ nhân ngày trước, mấy con chuột to từ trong đồng đệm bông rách nát chạy ra, Huyền Huyền rít lên thất thanh.

Độc Cô Bại Thiên cười ha ha, không ngờ tiểu ma nữ không đổi sắc khi đối mặt với mấy bộ xương chó, giờ thấy mấy con chuột nhỏ xiu lại sợ đến vậy.

“Cười cái gì, còn không mau kiểm tra thật kỹ khắp phòng, đuổi hết chuột ra ngoài cho ta.”

“Sao phải khoa trương thế, mấy con chuột bé tí này có gì mà phải sợ? Người muốn ta giúp người đánh hổ thì ta còn được là dả hổ anh hùng, giờ lại muốn ta đối phó với mấy con chuột nhãi ranh này. Chà!”

“Người nghĩ ta cho người đi theo ta làm gì?”

“Cái gì? Bắt chuột thôi hả?”

“Đương nhiên là còn làm việc khác nữa.”

“Người coi ta là công cụ hay là cái gì?”

“Độc Cô đại ca, chúng ta hợp tác với nhau, sao đại ca lại nghĩ như vậy?” Nói rồi làm ra vẻ đáng thương.

Tiểu ma nữ quả nhiên sợ mấy con chuột, lại chịu lép, đổi “Tiểu Bạch” thành “Độc Cô đại ca.”

“Ngừng, đồ bị thịt, mau đeo mặt nạ xinh đẹp kia lên đi, vẻ mặt này ta nhìn mà muốn mửa.”

“Người...hừ!” Hiếm khi Huyền Huyền bị chọc giận đến độ không nói thành lời.

Độc Cô Bại Thiên biết không nên lấn tới nữa, đuổi sạch chuột trong phòng, thỉnh thoảng lại chọc cho Huyền Huyền kêu văng lên.

Vốn là một tấm chăn bông mềm mại lại thành thiên đường của chuột, một toà nhà rộng rãi, quyền quý lại biến thành quỷ cốc âm u, ghê rợn. Độc Cô Bại Thiên nẩy lòng thương cảm cho chủ nhà trước kia, rốt cuộc xảy ra chuyện gì mà chủ nhân phải bỏ nhà mà đi, sau đó lại không có ai đến cư trú? Hỏi Huyền Huyền thì luôn là “không thấy ta đang lẫn lẩn sao?” Nàng trèo lên trèo xuống, hết gõ tường mé đông lại vượt vượt tường phía tây, không lúc nào ngơi tay.

Độc Cô Bại Thiên không thể chịu nổi, chạy ra ngoài bắt một con chuột đang kêu chi chi vào, nói với nàng: “Người có nói hay không?”

Huyền Huyền vốn định mắng hấn lắm mồm, nhưng vừa quay lại liền hoa dung thất sắc, kêu lên kinh hãi: "Ta nói, mau vứt nó ra ngoài." Giọng nói không giấu nổi vẻ kinh hoàng.

Độc Cô Bại Thiên quăng con chuột ra ngoài: "Đừng bức xúc ta xuất tuyệt chiêu, mau nói đi."

"Tên khốn người định dọa chết ta hả, không thấy quá đáng sao?"

Độc Cô Bại Thiên không nói lại lần thứ hai, quay người bước ra ngoài.

"Uý, quay lại, người đi rồi ai sẽ giúp ta đuổi chuột."

"Yên tâm, ta bắt được chuột sẽ về ngay."

"Người... coi như người nhần tâm, quay lại đi, ta nói cho người biết."

Độc Cô Bại Thiên thông thả quay lại, Huyền Huyền nhìn bộ dạng của hấn mà hối hận không thể đập hấn một trận, nghĩ đến việc còn cần hấn hộ tống quay ra nên đành nín nhịn.

"Mười năm trước, một nhà hơn mười mạng ở đây không hiểu sao trong một đêm đều chết sạch, ngay cả gia súc trong nhà cũng không còn gì. Hàng xóm phát hiện người nhà này nhiều ngày liền không ra khỏi nhà mới cảm thấy không ổn, vào xem. Toàn thể người trong nhà đều ngủ an lành trên giường, chết mà không hiểu vì sao, ba năm sau cũng có mấy người vào ở nhưng kết quả vẫn vậy, thậm chí lại phát sinh, họ đều chết bất minh bất bạch."

"Quan phủ cũng bó tay, đành lệnh không cho ai được vào đây nửa bước, mấy vụ thẩm án liên tục đã làm kinh động cả hoàng đế Thanh Phong đế quốc, ông ta phái hơn mười cao thủ Hoàng Gia đến phá án. Kết quả họ tiến vào rồi cũng không thu hoạch được gì, chết rất mù mờ khiến cả triều đình chấn động."

"Hoàng đế lại hạ mật chỉ mời cao thủ võ lâm toàn đại lục đến phá án, tổng cộng có bảy người được triệu vào triều đều đạt đến cảnh giới vương cấp. Việc này được tiến hành bí mật, nếu để cao thủ võ lâm biết có bảy cao thủ võ lâm vương cấp đi cùng nhau tất sẽ dấy lên phong ba. Nên nhớ toàn đại lục cũng chỉ có không đến hai chục cao thủ đạt đến cảnh giới này, nếu để tiết lộ tất chấn kinh võ lâm. Đồng thời các quốc gia khác mà biết được, đương nhiên không tránh được phiền hà."

"Bảy cao thủ vương cấp cùng đến đây, đứng ngơ gần ba ngày đêm rồi liền trở ra, về hoàng cung gặp hoàng đế của Thanh Phong đế quốc bàn luận không đầy nửa thời thần rồi đi ngay."

"Sau đó hoàng đế của Thanh Phong đế quốc hạ mật lệnh không cho ai vào đây nửa bước, trái lệnh chém ngay."

Độc Cô Bại Thiên ngấm ngấm đưa tay lau mồ hôi lạnh, hấn không ngờ toà nhà âm u này lại có những chuyện cổ quái đáng sợ đến vậy.

22. Chương 22

"Huyền Huyền, cô không phải muốn dọa ta chứ"

Huyền Huyền không lý tới hấn tiếp tục kể "Chuyện về sau có người trong cung kể lộ ra, lúc đó bảy cao thủ vương cấp vào toà nhà này, dựa vào tu vi cảm ứng được một cỗ tinh thần dao động nhẹ lúc được lúc mất, chính cỗ tinh thần này lại khiến cả bảy người hoảng sợ. Tối ngày thứ ba, cả bảy người nắm tay nhau thành vòng tròn tổng hợp tu vi của cả nhóm lại, sử dụng thần thức mãnh liệt bao trùm không gian cả toà nhà truy tìm nguồn gốc các sợi tinh thần đó, cuối cùng phát hiện được từng sợi tinh thần dao động xuất phát từ chính gian phòng này đây"

Độc Cô Bại Thiên cảm thấy trong tim dâng lên từng luồng hơi lạnh, muốn bỏ chạy ngay ra khỏi toà nhà đáng sợ này, nhưng với sự tự tôn của nam nhi không cho phép hấn làm như vậy. Đồng thời hấn cũng muốn biết rốt cuộc toà nhà có ẩn tàng vật gì khủng khiếp đến vậy.

Huyền Huyền lại cất giọng nói vui vẻ nhưng không dễ nghe chút nào "Ở gian phòng này, bảy người tìm được một lối đi vào địa động, vừa khai mở lối đi vào địa động đó lập tức cảm nhận được một sự sợ hãi tràn ngập, một loại sợ hãi kinh khiếp nhân tâm, ngay cả tu vi cao thâm của cao thủ vương cấp cũng không dằn

nén được, tất cả cảm thấy kinh hoàng. Cả bảy người định rút lui nhưng vì tính hiếu kỳ mạnh mẽ đã níu kéo họ ở lại. Bọn họ tiến vào địa động mới phát hiện đó là một nơi kỳ diệu, như mộng như ảo. Còn bản chất kỳ diệu thế nào thì chính vị cung nhân đó cũng không rõ”

“Bảy vị cao thủ đi rất lâu trong địa động lại phát hiện hai lối vào hắc động, lòng động tối hun hút, hướng đầu sâu xuống lòng đất, trên mỗi cửa đều khắc có một hàng chữ đỏ như máu, đọc lên không khỏi kinh hồn”

“Một bên cửa đề: Phong ấn ác ma, giam giữ quần ma trong Vạn Ma Quật, tự tiện xông vào sẽ chết”

“Một bên đề: Tuyệt ấn phong bế thánh, giam hết thiên hạ, diệt cả Võ Thánh, xông vào sẽ chết”

“Bảy người thấy thủ bút cuồng vọng như vậy đều cười khẩy, vai kề vai tiến vào một cửa động. Nhưng một việc đáng sợ liền xảy ra, cách động khẩu chừng ba trượng, thần thức bảy người đều rung động, một cỗ thần thức đáng sợ ào ạt tràn đến công kích thần thức của bảy người, khiến cho họ thổ huyết, suýt nữa thần thức cũng tan nát”

“Cả bảy người không ai dám dây dưa, vội vàng rút khỏi địa động, cuối cùng họ cũng hiểu được nguyên nhân ai vào đây cũng chết rất lý kỳ. Nguyên do lối vào địa động bị phá hủy một phần khiến năng lượng phong ấn bị thất thoát, tiếp xúc lâu ngày với người và súc vật khiến tất cả vô hình mà mất mạng”

“Bảy người vội vàng trở về hoàng cung, kể lại sự tình cho hoàng đế của Thanh Phong đế quốc rồi đi ngay trong đêm tìm nơi trị thương”

“Xú tiểu tử nghe rõ chưa?”

“Người đứng là ác ma, tiểu ma nữ, người đưa ta đến đây làm gì? Làm gì có bảo tàng nào, rõ ràng lối đi vào địa ngục mới đúng. Người muốn đi chết thì cứ đi chết một mình, còn kéo theo ta làm gì?”

“Ta..một mình ta rất sợ” Về mặt Huyền Huyền xuất hiện nét bối rối

“Cái gì? Người sợ liền kéo ta theo chết cùng? Có nhầm không, người ăn no rừng mỡ, lại đi đến chỗ quái quỷ này. Ta phải đi đây, người cứ ở lại nhé!” Độc Cô Bại Thiên hậm hực nói. Đoạn xoay người bỏ đi

Huyền Huyền lắc người chắn ngang lối đi của hắn ” không được, người không được đi, dầu gì người cũng đi một lúc lâu rồi, giờ người phải tiếp tục đi cùng ta”

“Tránh ra, đừng nhõng nhẽo với ta, người có đem thân ra ta cũng không chịu. Người dầu sao cũng là cao thủ để cấp, hơn hẳn thất đại cao thủ đó, còn ta chỉ là một nhân vật nhỏ xíu, còn lâu mới đạt đến trình độ nhất lưu. Vạn nhất địa động đó mở ra, ta không mất mạng mới lạ, Bản thân người cao siêu như vậy sao còn tìm một kẻ như ta đi theo cho vướng chân vướng tay, đừng cản ta, để ta đi”

“Lẽ nào người lại nhẫn tâm như vậy, để mặc một nữ tử yếu đuối cô khổ lênh đênh lại nơi đáng sợ này?” Huyền Huyền lộ vẻ đáng thương nói.

“Xấu chết đi được, mau thay mặt nạ đi, ta cũng không chịu được nữa rồi”

Huyền Huyền như đang diễn trò ảo thuật, lộ một lớp mặt nạ nữa trên mặt xuống, lộ ra gương mặt xinh đẹp động lòng người

“Người đeo bao nhiêu lớp của nợ này? Không lạ sao da mặt người lại dày như vậy.”

“Khuôn mặt thế nào, thích chứ?”

“Người đeo nhiều mặt nạ thế này. Diện mạo thật thế nào? Không giống như quỷ dạ xoa chứ? Người, người là nữ nhân, không thể là nam nhân được”

“Khuôn mặt này là dành cho tên khốn sắc lang như người, nghe cho rõ đây, ta là nữ nhân, người mới là yêu nhân biến thái, có đi không thì bảo?”

“Đợi chút, người không phải nói rằng phong ấn tỏa ra một phần năng lượng, giết chết toàn bộ người và vật nuôi ở đây. Thế sao còn nhiều chuột thế?”

”Ồ, Tiểu Bạch ngọc, không ngờ người lại tinh tế như thế? Đúng rồi, là sao nhỉ? Để ta nghĩ một chút” Tiểu ma nữ tỏ ra mơ màng ”Ồ, đúng rồi, thế giới này vừa công bình vừa tàn khốc, kẻ mạnh hơn thì thắng, kẻ

thích ứng được nó mới sinh tồn, bọn chuột ở đây nhất định tiếp xúc lâu với dao động năng lượng, phần lớn mất mạng, một số ít sống sót, thân thể những con này có dị biến, thích ứng với hoàn cảnh, sau đó thì sinh sản đông đúc. Đúng, nhất định là như vậy”

“Không trách chúng có thể to đến thế, té ra là có biến dị” Độc Cô Bại Thiên xen lời, kỳ thật hẳn rất muốn nói.” Huyền Huyền, cô không phải cũng biến dị chứ?” Nhưng có đáng chết hẳn cũng không dám nói ra.

“Huyền Huyền chúng ta quay lại đi, ở đây quá nguy hiểm, cũng không nhất thiết phải vào tra xét một nơi nguy hiểm như thế này”

“Người yên tâm, có ta chắc chắn người vô sự.Võ công cần những khoảnh khắc để ngộ ra, một nơi đáng sợ thế này nhất định có bí mật cực lớn, không chừng chúng ta lại luyện thành võ công tuyệt thế ở đây”

Độc Cô Bại Thiên liền động tâm” Người nói phải giữ lời, nhất định phải giữ an toàn cho ta đó”

“Người yên tâm”

Hai người lập thành hiệp nghị

Hai người cũng cẩn thận tìm kiếm khắp nơi trong gian phòng, cuối cùng cũng phát hiện điểm khác thường bên dưới chiếc giường mục nát. Một tia dao động nhẹ nhàng nhưng khiến người khác kinh sợ, từ đó truyền ra. Huyền Huyền lùi lại mấy bước, cách không phát một chữ, bụi mù mịt, mặt đất xuất hiện một miệng hố, dưới đáy lộ ra lớp gạch làm bằng đá xanh, liếc qua là biết vật tồn tại từ xa xưa

Hai người từ từ đến gần, Độc Cô Bại Thiên trốn sau lưng Huyền Huyền, nhìn nàng nhấc mấy viên gạch lên với vẻ khẩn trương.Khung cảnh quả nực cười,một trung niên râu quai nón cao lớn trốn sau lưng một cô bé như hoa như ngọc.

Lớp gạch bị lật lên, phía dưới là một vòng sắt để kéo, Huyền Huyền ngoái lại nói với Độc Cô Bại Thiên ” Nắm chặt tay ta, ta sẽ bảo vệ an toàn cho người, mau kéo vòng sắt” Nói rồi đưa tay ra

Độc Cô Bại Thiên có cảm giác thắc thỏm không yên trong lòng, như thể bị nha đầu này coi là vật tế thần mở đường.Bèn đưa tay cầm lấy tay nàng giật mạnh.

“Người làm cái gì, cẩn thận không ta đánh gãy tay người”

“Người coi ta là kẻ mở đường, trước lúc ta chết cũng không thể ôn nhu một chút được sao?”

“Người nói những nói cuối cái gì đấy? Ta đã nói là giữ lời, nhất định đảm bảo an toàn cho người, yên tâm kéo đi”

Độc Cô Bại Thiên lên gân, dụng kinh nắm lấy vòng sắt. “ầm”, mặt đất nứt toác, lộ ra một lối vào tối om, khí tức lạnh lẽo tỏa ra.Hai người đều có chung cảm giác đây là lối vào địa ngục, có thể nuốt chửng hết mọi sinh mệnh. Một hồi lâu sau hai người vẫn không nói gì, do dự không biết có tiến vào hay không.

Một lúc lâu sau Huyền Huyền hỏi” Chúng ta vào chứ?”

Độc Cô Bại Thiên nghiêng răng ” Chết thì chết, chúng ta vào đi”. Nói đoạn chộp lấy tay nàng định nhảy xuống.

“Muốn chết chắc, địa động này bị phong bế lâu ngày, dưỡng khí bên trong rất ít, phải đợi đã, để không khí lưu thông mới vào được”

Lại qua một lúc lâu, hai người hạ quyết tâm, nắm tay nhau cũng nhảy vào hắc động. Ngay lúc vừa lọt qua, kẻ nứt liền đóng lại như cũ, vòng sắt cũng biến mất.

Cả hai nhanh chóng hạ thân xuống, thực lực cao thủ để cấp của Huyền Huyền lúc này mới lộ ra, nàng tuốt đoản kiếm tùy thân đeo sau lưng, vận công lực đâm vào tường đá. Đoản kiếm được nội lực tinh thuần quán thấu liền tỏa ra hào quang sáng chói, đâm vào tường đá như đâm vào bùn đất, không hề tổn lực đã đâm ngập sâu vào. Nàng lại nhanh chóng rút ra rồi lại đâm vào như vậy để giảm lực rơi xuống.

Hai người rơi xuống gần ba chục trượng, cuối cùng cũng chạm đất. Địa động quả nhiên cực sâu, xây dựng một công trình lớn thế này ở độ sâu hơn ba chục trượng chắc chắn đã tốn không ít nhân vật lực

Vừa chạm đất Huyền Huyền và Độc Cô Bại Thiên đều có cảm giác khác thường, một cổ dao động tinh thần ào ạt tràn đến. Lúc đó cả hai đang nắm tay nhau công lực tương thông. Độc Cô Bại Thiên thực sự cảm nhận được cảnh giới cao thủ đệ cấp, tai mắt linh mẫn hơn bình thường gấp bội, khả năng cảm ứng của giác quan thứ sáu đạt đến mức khó tưởng tượng nổi. Hắn cảm ứng được một cỗ khí tức hủy diệt đang trào tới mãnh liệt

“Huyền Huyền, cô có cảm thấy gì không? Là gì vậy? Khí tức đáng sợ này là ngời hay là..”

“Ta cảm giác được hận ý ngập trời, như muốn xé trời cắt đất tiêu diệt hết mọi sinh mệnh”

“Khí tức đáng sợ này rốt cuộc là gì?Lẽ nào là sức mạnh bị phong ấn hay ai đó bị phong ấn sức mạnh?”

“Không rõ, chúng ta đi tiếp”

Hai người men theo thông đạo tiếp tục cất bước. Một tay Huyền Huyền bị Độc Cô Bại Thiên nắm chặt, tay còn lại cầm đoản kiếm không ngừng thôi động công lực khiến cho thần kiếm phát ra hòa quang nhàn nhạt chiếu sáng phía trước. Đi chừng gần ba chục trượng, trước mặt sáng lên, cỗ khí tức đáng sợ dao động mãnh liệt dần

Độc Cô Bại Thiên hoài nghi, nếu không có công lực của Huyền Huyền chống đỡ , không hiểu hắn có đứng vững nổi để đi hay không. Lại đi thêm bao mươi trượng nữa, rốt cuộc hai người cũng đến nơi phát ra ánh sáng

23. Chương 23: Tiên Thiên Kiếm Cường

Cảnh vật trước mắt bất chợt thay đổi giống như tiên cảnh,như mộng như ảo.Tường đá hai bên đột nhiên toả ra ánh sáng lờ mờ của ôn ngọc,thông đạo không ngờ là làm bằng bạch ngọc,cách một khoảng không xa lắm trên trần lại gắn một viên dạ minh châu cực lớn.Xưa nay câu “bạch ngọc làm giường,vàng làm ghế” thể hiện cực phú trong thiên hạ,không ngờ ở đây hai người lại phát hiện một thông đạo bạch ngọc minh châu.

Độc Cô Bại Thiên kích động nắm lấy tay Huyền Huyền,chạy đến thông đạo, đưa tay vuốt ve,càng kinh ngạc hơn khi nhận thấy thông đạo là một chỉnh thể liền lạc,hoàn toàn không có vết nứt.Cả hai nảy lòng hồ nghi,lẽ nào thông đạo lại được điêu khắc từ một khối ngọc cực lớn? Đúng là khiến người ta khó tin,toàn thân lâng lâng như trong mộng,nếu như không có cỗ khí tức hủy diệt khiến cả hai nhanh chóng tỉnh mộng.

Hai người tiếp tục cất bước,ngọc thạch dưới chân vang lên tiếng động trong trẻo,vui tai; đi qua mấy gian phòng, đồ đạc bên trong từ giường ngủ,bàn ghế...đều chế tác từ bạch ngọc.Trong trù phòng còn hoành tráng hơn,nồi nấu,bát,lọ,chậu đựng dưa cũng làm bằng bạch ngọc. Ở đây, ngoại trừ bạch ngọc và dạ minh châu ra,căn bản không thể tìm được thứ gì khác.

Rõ ràng nơi đây từng có người ở,nhưng mà ai có được cơ ngơi thế này?Quả là khó hiểu.

Lại đi tiếp,phía trước thông đạo xuất hiện gian ngọc thất khá đặc biệt,so với những gian khác trên cửa điêu khắc một bức Bách Điều Triều Phụng sinh động như thật,phượng hoàng ở chính giữa đang giang cánh bay,trên cùng khắc ba chữ: Tàng Bảo Trai.

Độc Cô Bại Thiên liền kêu lên hưng phấn:”Phát tài,phát tài rồi.Huyền Huyền,cô xem này Tàng Bảo Trai đúng là nhiều trân bảo,chúng ta mỗi người chia một nửa.”

“Tiểu tử ngươi đúng là thấy tiền sáng mắt, ở đây đâu chẳng có bạch ngọc minh châu,ngươi hỏi thế làm gì?”

“Ồ Huyền Huyền à,cô lại có phong cách cao thượng từ khi nào vậy,ban ngày còn lột sạch của ta,ngay mấy kim tệ trên người ta cũng có chừa lại đồng nào đâu.”

“Ồ, ta thấy ngươi hay hay nên mới đùa một chút thôi.”Tiểu ma nữ có vẻ ngượng ngập.

“Thôi vậy.Chỗ này đâu đâu cũng là bạch ngọc minh châu,vậy mà còn mọc ra cái Tàng Bảo Trai này,là gì nhỉ?”

Huyền Huyền rung động trong lòng:”Có khi nào bên trong có tàng trữ tuyệt thế võ công bí tịch hoặc thiên cổ thần binh?”

“Đúng,mượn lời cô thì: mọi sự đều có khả năng xảy ra.”

Hai người vội vàng lao đến ngọc thạch môn,nhưng cánh cửa này không dễ bị đẩy ra như ở mấy gian phòng khác.Hai người không tin có ma quỷ gì, đẩy mấy lần liền mà cánh cửa vẫn trơ ra.Cả hai hết cách bèn quay ra tìm cơ quan,nhưng tìm một hồi lâu vẫn công cốc.

“Sao lại thế này?Cứ dùng nội lực chẻ ra là xong,tuy có phần thô thiển như “đốt đàn nường hạc”nhưng muốn vào núi vàng thì làm gì có chuyện không phải bỏ công?”

Huyền Huyền thấy Độc Cô Bại Thiên nói cũng đúng,không chừng mở được ngọc môn,bên trong có thần binh,bí tịch gì đó cũng nên.Nàng không hề chần chừ bỏ một chưởng vào cánh cửa.

“Bùng.”

Ngọc môn không hề lay động.Huyền Huyền cả kinh,loại ngọc thạch gì mà cứng thế này,dưới áp lực của công lực cao thủ để cấp,rất ít thứ trên đời chịu nổi.Một chưởng vừa rồi,nàng e ngọc thạch vỡ nát bắn ra làm bị thương mình và Độc Cô Bại Thiên nên cố ý tăng thêm mấy thành lực đạo,ngọc môn lẽ ra phải nát vụn rồi mới phải,sao lại vẫn trơ ra?

Nàng liên tục tung ba chưởng nhưng kết quả ngọc môn vẫn không mảy may động đậy.Độc Cô Bại Thiên thấy vậy bèn tung tả chưởng dụng lực đánh vào.

“Bùng.”

Lực phản chấn khiến cánh tay cứng đờ,ngọc môn vẫn trơ ra.

“Tiểu Bạch,ngươi tránh ra để ta dùng kiếm thử xem.”

Huyền Huyền cầm kiếm bằng tay phải,vận đủ công lực rồi chém vào ngọc môn. Đoạn kiếm được công lực để cấp dồn vào liền toả hào quang chói lọi,một tiếng “choang”trong vút vang lên,ngọc môn vẫn hoàn toàn nhẵn nhụi.

Huyền Huyền thực sự nổi giận,vẻ mặt nghiêm nghị hằn lên,hai mắt lấp lánh thần quang.Công lực được tụ lại, đoạn kiếm toả ra hào quang sáng chói,rồi từ mũi kiếm bắn ra một đạo kiếm cương vàng chói dài hơn một xích,sáng rực rỡ,kiếm cương như thể thực chất,liên tục thập thò trên mũi kiếm.

Độc Cô Bại Thiên trợn tròn mắt,Tiên Thiên Kiếm Cương được xưng tụng có thể phá huỷ vạn vật đang được tiểu nha đầu mười bảy,mười tám tuổi thi triển, đúng là khó tin.Lúc trước hắn còn hoài nghi việc nàng đạt đến cảnh giới để cấp,giờ thì không mảy may nghi ngờ gì nữa.

Tuổi còn nhỏ như nàng mà luyện thành Tiên Thiên Kiếm Cương, đủ để ngạo thị thiên hạ rồi.

Kiếm cương vàng rực mang theo hào quang chói lóa bổ thẳng vào ngọc môn.

“Choang”,”crắc”,”cheng.”

Đầu tiên là một tiếng “choang” trong trẻo, đoạn kiếm chém vào ngọc thạch lưu lại một vết xước.Tiếp đó lại “cắc” một tiếng,lưỡi kiếm tinh cương được Tiên Thiên Kiếm Cương dồn vào gãy ngang,”cheng” là âm thanh lưỡi kiếm gãy rơi xuống mặt đất phát ra.

Huyền Huyền không hề thất vọng,ngược lại tỏ ra rất hưng phấn:”Nếu ta đoán không sai,ngọc môn này đã bị vô thượng cao thủ dùng thủ pháp đặc thù phong ấn.” Đoạn kéo Độc Cô Bại Thiên tiến tới quan sát một vòng.

“Sao người biết?”

“Chúng ta có thể thử xem.”

Rồi kéo hắn sang một mé thông đạo,cầm lưỡi đoạn kiếm gãy khê rà trên bức tường ngọc thạch.Ngọc thạch vỡ vụn rơi xuống là tả,tạo thành một đường rãnh sâu hoắm.

“Quả nhiên là vậy.”

Độc Cô Bại Thiên đáp:”Chả lẽ chúng ta vào núi bảo bối lại về tay không?”

“Không,ngược lại chúng ta có thu hoạch không thể tưởng tượng được. Để yên bàn tay lên ngọc môn,vận nội lực nhưng không phát,tĩnh tâm ngưng thần mà trải thần thức ra rồi dụng tâm cảm ứng dao động của sức mạnh trên cánh cửa.Sức mạnh dao động ở đó là hướng nội tức của người phong ấn di chuyển,tuyệt đối từ cỡ cao thủ thánh cấp trở lên,nếu để tâm linh ngộ,cả đời này diệu dụng vô cùng.”

Độc Cô Bại Thiên mừng đến phát cuồng,hắn xông pha giang hồ với mục đích thưởng lãm thần công tuyệt kỹ của các môn các phái ngũ hắc hoàn thiện Cửu Chuyển công pháp.Giờ tự nhiên có được một bộ tuyệt thế tâm pháp,tất nhiên phải kích động.Hắn tự nhiên cảm kích Huyền Huyền hết mức,tiểu ma nữ bình thường tuy rất đáng hận nhưng khi gặp được tuyệt thế bảo điển lại không hề có ý độc chiếm.

Hai người cùng để tay lên ngọc thạch môn,tĩnh tâm ngưng thần trải thần thức ra cảm ứng kỹ càng dao động diu diu kia.Dao động rất khó nắm bắt,gống như một hải tử ranh ma, ẩn ẩn nấp nấp,càng muốn bắt lại càng chạy nhanh. Đúng lúc đó,cỗ khí tức khủng khiếp hình như cũng có cảm ứng hai người định đối phó ngọc môn.Nó cũng có địch ý với khí tức ngọc môn nên lập tức tràn tới.

Đương đầu với dao động khủng khiếp,bàn tay Độc Cô Bại Thiên và Huyền Huyền trĩu hẳn xuống.Vốn họ nắm tay nhau,công lực tương thông,lúc nào cũng giới bị với khí tức,nhưng hiện giờ đang nghiên cứu nội tức trên ngọc môn thành ra buông lỏng cảnh giác, để nó xen vào.Cả hai lập tức như bị thiết chùy đập trúng tâm thần,toàn thân lắc lư mãnh liệt, đầu như muốn nứt toác ra,phảng phất như có ngàn mũi đinh đâm vào.

Độc Cô Bại Thiên thầm kêu lên:”A,ta phải chết sao?Không,ta chưa khiến cho người trên toàn đại lục biết đến cái tên Độc Cô Bại Thiên này,ta không cam tâm.”

Huyền Huyền cũng đang chột vật,nàng hiểu rõ loại công kích tinh thần này đang tấn công thần thức mình và Độc Cô Bại Thiên.Nếu hai người không thể chống nổi,chắc chắn sẽ sa vào cảnh thần thức tan nát,thân thể vẫn bình thường nhưng chỉ còn là hai kẻ đần độn.

“Tiểu Bạch,ta cũng khó chịu chết được,nhưng chúng ta phải kiên trì,không chừng mấy tên chết tiệt đang ẩn trong kia cũng không chịu được mấy nổi nữa.”

“Ta biết,ta nhất định phải sống mà trở ra,sinh mệnh thuộc về bản thân ta,ta quyết không bỏ cuộc.”

Khó đối phó hơn hết là tần suất công kích thần thức liên miên không ngừng.Lúc ý thức hai người bắt đầu mơ hồ,bàn tay đặt trên ngọc thạch môn truyền lên từng sợi ấm áp,như tiếng chuông lạc đà vang giữa sa mạc hoang vu,tiếng sáo vang lên giữa tầng không,lập tức tinh thần cả hai phần chấn憾.

Bàn tay càng lúc càng nóng,toàn thân hai người ấm nóng,như cây cối gặp gió xuân,khắp người thông sướng,cỗ khí tức lạnh lẽo kia bị quét sạch.

Huyền Huyền giục:”Mau dụng tâm cảm giác.”

Cả hai lại tĩnh tâm ngưng thần,trải thần thức dò tìm từng chút một rung động của luồng khí nóng.

Trong một sát na,Độc Cô Bại Thiên cơ hồ nghe thấy tiếng tim đập,hắn biết đó là dao động của cỗ nội tức,thời gian ngừng lại,mọi cảm ứng với ngoại giới đều tan biến,chỉ còn tiếng rung động mỏng manh.Cảm giác hết sức kỳ diệu,tiếng rung động phảng phất như từ ngàn vạn năm trước truyền lại,lộ ra tang thương vô tận hoà cùng mỗi nhịp.

24. Chương 24: Thần Thức Cảm Ứng

Hắn cơ hồ cảm ứng được người phong ấn từ ngàn vạn năm trước ôm trong lòng tang thương,một nỗi buồn cùng hoang mang,tuyệt vọng,luồng khí ấm áp của ngọc thạch là hy vọng cuối cùng của người đó hoá thành.Thần thức hắn phảng phất như xuyên qua vô số không gian,lạnh lẽo, âm u, huỷ diệt, dương quang,hi vọng,ngóng đợi,tuyệt vọng,hoan hỉ, ưu sầu...các cung bậc tâm tình liên tiếp trào dâng.Tâm tình hắn cũng hoà trộn vào giữa vui,buồn, đau thương.

Huyền Huyền lại cảm thụ khác hẳn,thần thức nắm bắt được dao động diu diu,ban đầu như mưa xuân thấm lạnh rắc xuống thấm ướt vạn vật,tiếp đó lại âm âm như vạn mã bồn đàng, ào ạt như sóng lớn vỗ bờ quét khắp đất trời.Nàng hiểu rõ đó là một đòn kinh thiên động địa của tuyệt đại cao thủ,không thể đỡ nổi. Động

tác hấp khí,vận khí,xuất khí của tuyệt đại cao thủ như thể hiện chân chân thật thật trước mắt nàng,bất giác ngơ ngẩn ngẩn nhìn.

Độc Cô Bại Thiên chậm chậm mở mắt,Huyền Huyền cũng tỉnh lại,bàn tay hai người vốn nắm lấy tay nhau không biết đã tách ra từ lúc nào.

“Người cảm giác thấy gì?”Hai người đồng thanh hỏi.

Độc Cô Bại Thiên nói:“Ta nói trước,ta cảm giác được tâm tình của người phong ấn,như thể trải nghiệm qua trăm ngàn năm,xuyên suốt tâm tình một đời của người đó.Nhất là đoạn tâm tình sau chót,vừa hoang mang vừa tuyệt vọng,phảng phất như ta là người đó còn người đó là ta,trong thoáng chốc đã tương thông,vượt qua thời gian ngàn vạn năm,chúng ta cùng hợp lại.”

Huyền Huyền nói:“Thế ra là vậy,một khoảng tu luyện thần thức kỳ diệu.”

“Người bảo sao?”

“Vừa nãy người đã thật sự trải nghiệm,tâm tình cả đời của người đó chính là ở trong động bầy ngày,bằng cả ngàn năm ngoài đời” (nhắc lại tích Từ Thức gặp tiên-ý nói gặp kỳ ngộ-người dịch). Có những chuyện bây giờ chúng ta không thể lý giải nhưng quả thực đã xảy ra. Bất kể chuyện gì, có thể khẳng định, tu vi thần thức của người đã nhảy vọt, tăng tiến đến mức độ khó lòng tưởng tượng.

Độc Cô Bại Thiên cãi: “Không thể nào, sao ta không có cảm giác gì?”

Huyền Huyền thất kinh: “Người muốn nói là hiện tại người vẫn cảm giác như vừa nãy?”

“Đúng, căn bản không thay đổi gì. Không sao, tu vi thần thức không tăng lên cũng có sao? Chỉ cần không thoái lui là được rồi, ai có thể trong một chút thời gian ngắn ngủi mà gia tăng kinh khủng như thế được?”

Huyền Huyền liền kêu lên như con nít: “Trời ạ, tên khốn kiếp, đầu heo, đàn độn nhà người, ta ganh tỵ chết được. Vừa nãy ta cầm tay người, công lực chúng ta tương thông, thần thức của người và ta đều thuộc mức để cấp. Còn lúc chúng ta dụng tâm cảm ứng nội tức trong ngọc môn, vô tình đã buông tay, vậy mà thần thức người vẫn như thế. Trời ơi, đúng là nhảy vọt không biết bao nhiêu bậc nữa. Ông trời bất công, nếu cho ta nhảy vọt một cấp thôi là đã đạt đến thánh cấp rồi.”

Khoé miệng Độc Cô Bại Thiên há hốc, sau cùng vừa nhảy vừa kêu ầm lên kích động: “Ông trời, ông trời ơi, ta thích ông quá, như chuột thích gạo.” Rồi lại ôm lấy Huyền Huyền, hôn đánh “chụt” lên vành môi thơm.

Huyền Huyền hoảng sợ, liền đó cảm thấy tức giận xen lẫn xấu hổ, “bốp bốp bốp bốp” liên tục tặng cho hắc bốn, năm bạt tai. “Tên khốn lưu manh, muốn chết hả?” Rồi tuốt thanh kiếm gãy đâm luôn.

Thanh kiếm gãy tạo thành một đường cong tuyệt mỹ, đâm vào tâm tạng Độc Cô Bại Thiên. Hắc hắc vừa rồi mình nhất thời đắc ý, vô tình “đá nhầm móng lão hổ.”

Cách người hắc một xích, cây kiếm gãy toả ra kiếm khí lạnh toát như thực chất, xé toạc y sam trước ngực. Hắc cảm giác rõ thời khắc lưỡi kiếm đâm vào tâm tạng, nếu đổi lại lúc trước, hắc tuyệt đối không thể có cảm ứng này, nhưng hiện giờ đã khác xa, kỳ ngộ bất ngờ ở ngọc môn đã tôi luyện thần thức cho hắc tiến một bước dài. Thần thức mạnh mẽ của để cấp hiểu được quỹ tích vận động của lưỡi kiếm, thân thể né qua một bên, tuy nhiên công lực thực tế của hắc chỉ đạt mức nhất lưu, chậm hơn thần thức nhiều.

Lưỡi kiếm làm toé lên một dải máu đỏ, tâm tình kích động của Huyền Huyền bình tĩnh lại, “choang”, cây kiếm đang nhỏ máu rơi xuống đất.

Độc Cô Bại Thiên gặp người ngồi sụp xuống, từng giọt máu nhỏ tong tong xuống nền ngọc thạch.

Huyền Huyền tuy giận hắc đã mạo phạm, hận không thể giết chết hắc ngay, nhưng thấy bộ dạng đó lại không nhẫn tâm hạ thủ.

Giọng nàng hơi run run: “Tiểu Bạch, thương thế của người có nghiêm trọng không? Người... người không sao chứ?”

“Ta chết chắc, kiếm của người đâm sâu vào tâm tạng ta. Ôi! Nhất đại anh tài Độc Cô Bại Thiên ta không ngờ lại mất mạng ở đây, đúng là không cam lòng.”

Huyền Huyền bật khóc nức nở: “Người không chết được, ta sẽ cứu người, người nhất định phải kiên trì.” Nói đoạn muốn kiểm tra thương thế.

“Không cần phí lực, vô dụng thôi. Không ngờ nộ hân cuối cùng lại là nộ hân chết chóc, lẽ nào đó là trừng phạt cho xung động trong lòng, phần thưởng cho tử vong? Trời ơi, vậy tiếp tục trừng phạt, tiếp tục tưởng thưởng ta nữa đi. Huyền Huyền đâu thể nào ta cũng chết, cô lại tiếp tục cho ta nộ hân tử vong nữa nào, để ta chết trong hạnh phúc.”

Đồ sắc lang, lưu manh, người là tên khốn hạ lưu, dám lừa ta như vậy, ta xé cái mồm chuyên nói láo của người.” Rồi nhấc bổng Độc Cô Bại Thiên dưới đất lên.

“Đừng, Huyền Huyền. Ta thực sự thụ trọng thương, cô lại hành hạ thể này, ta chết thật đó.”

Huyền Huyền đáp: “Đáng kiếp, ai bảo người xấu xa như vậy, sắp chết còn muốn chiếm tiện nghi của người ta.”

Một vết thương sâu hoắm hiện ra trên đầu vai Độc Cô Bại Thiên, máu tươi tuôn tràn. Huyền Huyền vội lấy được vật từ trong chiếc bọc đeo sau lưng ra giúp hắn cầm máu, rồi băng lại. Bộ dạng nhe răng nhếch mép của hắn khiến nàng điên tiết, băng xong ngực trái liền tống cho một quyền, hắn đau quá nhảy dựng lên.

Một lúc sau, hắn mới bình tĩnh lại, hỏi: “Huyền Huyền, vừa nãy cô cảm giác thấy gì?”

“Cảm giác của ta rất kỳ quái, ta nghe thấy âm thanh hành công vận khí của một tuyệt đại cao thủ, phẳng phất như cảm nhận được một đòn kinh thiên của y, uy lực có thể hủy thiên diệt địa.” Vừa nói vừa khoa chân múa tay, hai tay bắt chéo trước ngực đẩy ra, “ầm”, kinh khí ào ạt dấy lên đẩy nàng văng ngược mấy trượng. Độc Cô Bại Thiên thăm hơn, hắn văng về phía sau như cọng rơm, rớt đánh bịch xuống đất, vết thương được băng bó lại rỉ máu.

“Tiểu ma nữ, người muốn giết ta cứ việc đến mà giết, hà tất phải dày dọ ta kiểu này.”

“Xin lỗi, người hiểu lầm rồi. Đó là ta cảm giác được chiêu thức, chỉ dùng có nửa phần khí lực, mà đã có uy lực như vậy, đúng là quá ư kinh người.”

Độc Cô Bại Thiên hỏi: “Thật hả? Ta muốn thử.” Đoạn cũng lặp lại tư thế, hai tay bắt chéo trước ngực đẩy ra, kết quả thậm chí nửa tia gió gợn cũng không dấy lên.

“Ồng ngốc, người vội cái gì, ta còn chưa bảo người cách vận khí. Đầu tiên khí trầm đan điền rồi đưa khắp thập nhị trùng lâu...”

Độc Cô Bại Thiên làm theo cách vận khí, lại đẩy song thủ ra, “ầm”, kinh khí ào ạt dấy lên, tuy không đạt được uy lực như Huyền Huyền nhưng khí thế cũng đủ kinh người.

“Với công lực của một nhất lưu cao thủ như người mà tạo ra được một đòn kinh nhân như thế đủ chứng minh uy lực của chiêu này. Đáng tiếc là chỉ biết được cách vận khí của một chiêu, nếu hiểu được cả bộ tâm pháp thì tình cảnh còn đến thế nào? Nhưng ta tin rằng chỉ nắm chắc tâm pháp một chiêu tất sẽ tìm ra công pháp hoàn chỉnh.” Nói rồi lộ ra thần sắc hi vọng.

Bất tử bất diệt chương 25: Nỗi buồn vô tận

Độc Cô Bại Thiên nói: “không nên quá tham tâm, võ công sao có thể bắt chước người ta, giả như nàng tìm ra được tâm pháp hoàn chỉnh, song không chắc thích hợp tu luyện, mỗi cá nhân tâm tính không giống nhau, cao thủ chân chính có khuynh hướng tự sáng tác võ công đặc thù, chưa bao giờ nghe thấy có vị cao thủ nào tu luyện võ công của người khác đến mức siêu phàm nhập thánh ”

Huyền Huyền đột nhiên tỉnh ngộ, nhìn sang Độc Cô Bại Thiên với nhãn thần quái quái, mở miệng nói: “không tưởng được người lại có khả năng kiến giải như vậy, quả thật cảm ơn người, ta thiếu chút nữa đã phạm sai lầm, sa xuống hạ thừa.” Độc Cô Bại Thiên cười cười: “Đúng là trẻ con dễ dạy.”...

“Đủ rồi, đã bảo mà người không nghe.” Huyền Huyền dừng lại một chút rồi nói tiếp: “với công lực hiện tại của chúng căn bản vô pháp khai mở được ngọc thạch môn, không nên có những ý nghĩ như vậy nữa, đi, chúng ta tiếp tục đi lên phía trước”

Độc Cô Bại Thiên gật đầu đồng ý.

Cổ dao động khủng bố từ khi bị cổ lực lượng ôn ôn từ ngọc môn kích thối, có vẻ như biến mất, sau đó không xuất hiện.

Cổ khí tức khủng bố công kích chỉ giới hạn trong phương diện tinh thần, nhưng Độc Cô Bại Thiên thần thức tu vi đã đề thăng thực chất, lúc này không cần Huyền Huyền cầm tay hấn đi, kì thực hấn vô cùng thích cảm giác bị bàn tay nhỏ nhắn mềm mại nắm lấy, nhưng hấn không có đảm lược nói ra, Huyền Huyền phát câu giống như một nữ bạo chúa, nói ra những lời như vậy chỉ có thể bị giết không tha.

Âm thanh bước đi tại bạch ngọc thông đạo phát xuất hồi âm thanh thúy, ngoài ra bốn bề đều an tĩnh, thông đạo dài và to lớn vô cùng.

Hai người dừng chân, có cảm giác được 1 đạo khí tức khủng bố, song thần thức không nắm bắt được. bốn bề giống như một vùng đất chết, yên tĩnh đáng sợ, một điểm thanh âm cũng không có, phẳng phát hăm nhập vào hư vô tuyệt đối.

Hai người nhìn nhau một cái, cuối cùng quyết tâm đi tới, không hiểu đi hết bao lâu, phía trước đột nhiên mở rộng, một cái đại sảnh bằng bạch ngọc xuất hiện tại trước mặt hai người, trên tường đại sảnh có một tấm phù điêu giống y như thật, có một con rồng ne nanh múa vuốt, có quỷ quái khủng bố hung tàn, còn có thánh khiết tiên tử. Phù điêu các thức các dạng, ngàn hình trăm sắc, cái chính họ đều có đặc điểm, phẳng phát như có linh hồn, muốn phá vách bay ra.

Đối diện với những thần, rồng, quỷ quái, Độc Cô Bại Thiên quả thật chẳng có ý muốn xem, chính thị mắt không dời nhìn hau háu vào những tiên tử, so sánh với một số cá nhân cực mỹ trong tâm trí.

Huyền Huyền nhìn thấy hấn có dạng thấy sắc mê mê, giận muốn đánh một cái, âm hiểm đập cho hấn một cái.

“ai u, người sao vậy”

“Chúng ta đến đây, không phải để cho người nhìn mỹ nữ no mắt, phát sinh si mê, người thấy gì ở đó?”

Độc Cô Bại Thiên nhìn theo hướng Huyền Huyền chỉ, thấy đại sảnh có hai lối ra vào hắc động, hai cái cửa vào bên trong đều đen ngòm, phía trên mỗi lối vào đều có những đại tự huyết hồng ghê rợn.

Một lối ra vào đề chữ: phong ấn ác ma, phong ấn vạn ma, bước vào phải chết.

Một lối ra vào khác đề: Tuyệt ấn phong thánh, phong ấn thiên hạ, vô thánh đều chết, bước vào phải chết.

Hai cái hắc động lối vào và xung quanh đều lấp lánh ánh sáng của minh châu ngọc bích.

Độc Cô Bại Thiên nói: “chắc đây là hai cái phong ấn làm thất đại cao thủ trọng thương nhỉ?”

Huyền Huyền nói: “ta nghĩ là đây”

Độc Cô Bại Thiên rút trường kiếm trên thân, dùng sức từ trên tường đại sảnh cạy một khối ngọc thạch xuống, hấn tuy không có công lực như Huyền Huyền nhưng cạy ngọc thạch cũng giống như cắt đậu hũ. Hấn vung tay, ngọc thạch bay nhằm một cái động khẩu rất xuống, đột nhiên sự tình kì quái phát sinh, ngọc thạch tại động khẩu lớn còn cách 3 trượng đột nhiên bị một cổ trở lực vô hình, bị bắn ngược trở lại. Độc Cô Bại Thiên hoảng sợ tránh sang một bên, “bàng” một tiếng, ngọc thạch găm trên tường đại sảnh.

Huyền Huyền nói: “thật là cổ quái, để ta thử xem”

Nàng bắt chước Độc Cô Bại Thiên hướng một cái động ném một khối ngọc thạch, đương nhiên công lực quán trú khác hấn, ngọc thạch phát xuất quang mang đẹp mắt như thiểm điện bay tới cửa một cái hắc động. Ngọc thạch bay qua ba trượng phòng tuyến, tuy nhiên còn cách động khẩu 2 trượng đột nhiên hoá thành bụi phấn.

Thật quá khủng bố, làm hai người nửa ngày không nói được câu gì. Ngọc thạch bị quán chú công lực cứng như tinh cương, tuy nhiên đến gần cửa động 2 trượng biến thành bụi, con người với thân thể máu thịt sao có thể qua được? Kể cả Huyền Huyền có đề cấp công lực hộ thân, nàng cũng không dám mạo hiểm, hai trượng đã như vậy, ai biết 1 trượng sẽ ra sao.

Đúng lúc này cổ khí tức khủng bố lại xuất hiện, nhưng bây giờ không còn làm khó cho 2 người.

Đột nhiên 2 người cảm giác được có điều gì bất thường, trong đại sảnh xuất hiện vài cỗ khí tức bất đồng, họ hiểu rằng khí tức với ba động quá khủng bố này không phải là bị phong ấn mà là do lực lượng người phong ấn lưu lại.

Huyền Huyền không coi trọng ba động khí tức đó vào đâu. Độc Cô Bại Thiên lại có cảm thụ khác, hắn cảm giác rằng có một cỗ lực lượng vô cùng thân thiết, phảng phất hô hoán hắn, làm hắn không tự chủ được phóng khai thần thức tiếp nạp nó, cỗ khí tức ba động cùng thần thức hắn như hai dòng nước hợp cùng một chỗ, phảng phất như là một, sau đó hắn cảm giác rõ rệt một cỗ tình tự, vô tận bi ai, không thể dùng lời để diễn tả hết được những cảm thụ.

Đợi đến lúc Huyền Huyền phát hiện dị dạng của hắn, hắn đã nước mắt đầy mặt, song hắn không phát hiện ra, ngốc ngốc đứng một chỗ.

“Tiểu bạch, người sao vậy?”

Độc Cô Bại Thiên không có phản ứng, như cũ ngốc ngốc đứng một chỗ bất động.

Huyền Huyền cảm giác đại sảnh quá nhiều điều cổ quái, một tay nắm lấy tay Độc Cô Bại Thiên, kéo hắn quay trở lại, Độc Cô Bại Thiên như con rối đi theo, đi được một lúc mới định thần lại, rút tay ra khỏi tay nàng.

“Tiểu bạch, đã phát sinh ra chuyện gì? Tại sao người nước mắt đầy mặt?”

Độc Cô Bại Thiên tiếng nói nặng nề: “cảm giác trước đây thật khó chịu, đầu tiên ta cảm giác được một cỗ hô hoán thân thiết, sau đó ta và người đó dung hợp lại một chỗ, người đó dạng như cô đơn không ai giúp đỡ, dạng bi ai như bị thiên hạ đều phụ bạc” bi ai vô tận chấn sóc, ta cảm giác như người đó và ta có mối quan hệ sâu nặng, tựa như cảm giác huyết nhục tương liên, so với cảm giác tại ngọc môn mãnh liệt hơn nhiều, như quả nói người bị phong ấn tại tầng bảo trài là người thân của ta, bằng hữu của ta, người bi ai này tựa như chính ta.

sau này sẽ có bản sửa

Bắt tử bắt diệt chương 26 Cung điện ngầm bị phong ấn

Dịch giả: anh2online1102

Huyền Huyền hoàn toàn bị sóc, nàng công lực so với Độc Cô Bại Thiên cao hơn nhiều, song không cảm giác được điều gì, còn Độc Cô Bại Thiên trước sau cảm giác được tình tự của hai người.

Huyền Huyền nói: “người có biện pháp nào chăng?”

Độc Cô Bại Thiên nói: “Ta nhận thấy đây không chỉ đơn thuần là một đường ngầm dưới đất, một toà cung điện bằng bạch ngọc bị phong ấn ngàn năm, vạn năm dưới đất, chúng ta chỉ nhìn thấy một góc cung điện, tại nơi đây từng có vô số tuyệt đại cao thủ, cuối cùng không biết đi đâu, hơn nữa chính ta còn có ý nghĩ đáng sợ, toà cung điện dưới đất này có vẻ như cùng ta có quan hệ vô cùng thân thiết ”

Thực là những từ làm người ta chết vẫn còn thấy sợ, Huyền Huyền kinh sợ hét:”cái gì”

“Rất kì quái là cảm giác, ta không thể hiểu, nhưng trong tâm cảm giác rất rõ rệt được là toà cung điện ngầm cổ xưa này cùng với ta có mối liên hệ vô cùng thân thiết”

Huyền Huyền không nói được, cúi đầu suy nghĩ. Độc Cô Bại Thiên trước sau cảm ứng được tình tự của hai người, tuy nhiên nàng công lực so với Độc Cô Bại Thiên cao hơn nhiều, song không cảm giác được, điều này tuyệt đối không phải do vô tình, rõ ràng trong này tựa hồ ẩn giấu bí mật kinh thiên, hoặc quả thật có quan hệ gì đó với Độc Cô Bại Thiên.

Độc Cô Bại Thiên cũng nói thêm: “ta tại Hán đường đế quốc sinh ra, trước đây chưa bao giờ đi đến Thanh Phong đế quốc, đặc biệt không thể nói là đã đến Thông Châu thành, đến toà cung điện thần bí dưới đất, song ta có những cảm giác như vậy.”

Huyền Huyền nói: “Có lẽ người bị ảo giác, cảm giác đôi lúc không thể dựa vào được”

“Hi vọng như vậy, ta quả thật không muốn nghĩ chính mình cùng với nơi thần bí này có mối liên hệ gì, cảm giác được tình tự của hai người tựa như có mối liên hệ nào đó, những cảm giác này đều làm cho ta buồn nản, nếu quả thực cùng với họ có mối quan hệ gì, ta thật không dám tưởng tượng”

Huyền Huyền cười nói: “Đồ nhát gan, người trốn tránh hả?”

Tuy chỉ là một câu cười nói, song đến tai Độc Cô Bại Thiên tựa như sấm nổ.

Chính mình đang trốn tránh hay sao? Nội tâm cảm giác rõ rệt có điều liên hệ, vì sao phải trốn tránh? Là hoảng sợ hay sợ tâm hồn bị đả kích? Không, ta, Độc Cô Bại Thiên tuyệt không trốn tránh!

Độc Cô Bại Thiên bị Huyền Huyền nói một câu “người đang trốn tránh hả?” kích khởi hào khí trùng thiên, tại nội tâm âm thầm nói: “đợi ta sau khi ta đủ sức mạnh nhất định quay trở lại, cổ lão cung điện, ta nhất định muốn vén tấm màn bí mật của người, “bằng hữu” và “chính ta” bị phong ấn, ta sẽ quay lại tìm các người.”

Nghĩ đến đây, Độc Cô Bại Thiên nói: “Huyền Huyền, chúng ta gấp rút quay lên mặt đất đi, tại nơi này mỗi chỗ ta đều cảm giác được bị ai vô tận của họ, ta chưa có năng lực tìm ra bí mật của nơi này, đi thôi, đợi khi chúng ta có đủ năng lực sẽ quay trở lại.”

Huyền Huyền sắc mặt ngưng trọng nói: “người nói không sai, với năng lực của chúng ta căn bản vô pháp tìm hiểu nơi đây, nơi đây tiềm tàng đầy bí ẩn, ngoài ra còn có người bị phong ấn hay người phong ấn tuyệt đối đều là thánh cấp, ấn phong chúng ta không thể động vào, nếu như sự thật như thần thoại này truyền ra ngoài giang hồ, sẽ khiến giang hồ dậy sóng, do vậy chúng ta phải tuyệt đối bí mật, tuyệt không được tiết lộ”

Độc Cô Bại Thiên thì thầm: “có quá nhiều thánh cấp tồn tại.... nhiều đến mức sự tình bất khả tư nghị” sau đó ánh mắt ngưng đọng: “Huyền Huyền nghĩ ta có thể quay trở lại, đến lúc đó không còn gì gọi là bí mật nữa.”

“Tiểu bạch ngọc ngốc nghếch khẩu khí không nhỏ, đợi đến khi người bảy mươi tám tuổi quay trở lại, có lẽ ta đã biến nơi đây thành cung điện ngầm của ta, lúc đó có thể nói là người xâm nhập vào địa phận của ta”

Độc Cô Bại Thiên cười nói: “tiểu nha đầu, người quả thật là cuồng vọng, chẳng sợ ai”

Huyền Huyền cũng cười, lộ xuất hàm răng trắng như tuyết và đôi má lúm đồng tiền khả ái, vô cùng quyến rũ mê nhân.

Huyền Huyền nói: “như vậy, chúng ta quay trở lại đi, nơi này cổ quái quá nhiều.”

“Tốt”

Hai người bắt đầu quay trở lại.

Bạch ngọc là đường, minh châu là đèn, nơi thần kì tựa như trong mộng ẩn chứa những bí mật kinh thiên động địa ra sao?

Tiếng bước chân tại bạch ngọc thông đạo vang vọng hồi âm thanh thuy.

Nhanh chóng hai người quay trở lại chỗ giao tiếp giữa tường đá và bạch ngọc, nhìn lại lần cuối bạch ngọc thông đạo huyền ảo, hai người kiên quyết hướng bóng tối đi tiếp.

Huyền Huyền rút đoạn kiếm ra cầm tay, truyền công lực làm phát xuất quang mang đậm đậm chiếu lên đường về, một lúc đi đến cửa thông lên mặt đất.

Hai người bắt đầu phát sầu, với công lực của Độc Cô Bại Thiên không thể nào, vô pháp bay lên độ cao ba mươi trượng.

Quyết định cuối cùng, do Huyền Huyền lên trước, sau đó thả dây xuống kéo hẳn.

Huyền Huyền hít một hơi dài, tay trái cầm đoạn kiếm của mình, tay phải cầm trường kiếm của Độc Cô Bại Thiên, bay lên phía trên, thực lực sung mãn của đế cấp cao thủ hiển lộ, nhảy một bước đã bay lên hai mươi trượng, khinh công khủng bố này nếu như bị người trong vô lâm nhìn thấy có thể quy là người trời.

Huyền Huyền không đợi thân thể rơi xuống, tay phải phóng trường kiếm đâm vào tường đá, trường kiếm tựa như đâm vào đất bùn “xích” một tiếng sau đó ngấp vào, trọng lượng thân thể nàng toàn bộ treo trên thân trường kiếm. Huyền Huyền cẩn thận phi thường, chưa vội bay lên phía trên, không phải do nơi đây tối tăm, nguyên nhân chủ yếu nhất là cung điện ngầm này điều cổ quái quá nhiều, ổn thoả mới bắt đầu, nàng dùng hai thanh kiếm hoán đổi cắm vào tường đá, chậm chậm đi lên phía trên, nếu như cao thủ phổ thông đừng nói từng kiếm từng kiếm cắm vào tường đá đi lên, chỉ sợ đâm kiếm vào tường đá đã khó rồi.

Đó là tu vi kinh khủng của đệ cấp cao thủ, vượt quá sự tưởng tượng của thường nhân, đó chính là vì sao cao thủ đẳng cấp khác biệt khi giao thủ không thể dựa vào nhân số nhiều để phán định nguyên nhân thắng thua, cao thủ đẳng cấp khác nhau thực lực khác biệt một trời một vực, đó là đạo lý không thể phủ nhận.

Cho dù Huyền Huyền công lực cao thâm, sau khi đi lên phía trên hơn ba mươi trượng như vậy đã có chút kiệt lực, trong tâm nàng có chút bất an, đáng lẽ ra với độ cao như vậy, sắp đến cửa địa động, đáng lẽ phải có thể nhìn thấy ít nhất một tia ánh sáng, song phía trên toàn là màu đen, nhìn không thấy ngón tay, giả sử phía trên là bóng đêm, nói vậy cũng không thể so được với bóng tối dưới mặt đất, vì sao một điểm ánh sáng cũng không thấy?

Độc Cô Bại Thiên một mình phía dưới đợi, cảm giác thật có cảm thụ, hẳn một mình đối mặt với một một địa phương rộng lớn âm sâm khủng bố vô bờ, nói không sợ chỉ là nói dối, bóng đêm vô biên phẳng phất như quái thú khổng lồ vô bờ, miệng có thể nuốt chửng mọi thứ, khủng bố làm người ta có thể ngừng thở.

Độc Cô Bại Thiên cố gắng lúc lắc cái đầu, giữ cho tâm tình bình tĩnh lại, nhưng chờ đợi là điều vô cùng khổ sở, tuy nội tâm đã bình tĩnh trở lại, song cảm giác như thời gian trôi quá chậm, thời gian như ngưng đọng lại, hẳn cảm giác nghe được tiếng tim mình đập “đông”... “đông”..... cảm giác lâu lâu mới đập một lần.

Bốn bề toàn là màu đen, thời gian như ngừng trôi, hẳn cảm giác được chính mình như chìm trong một vùng hư không vô tận.

chương 27: địa hạ cung bị phong ấn

Độc Cô Bại Thiên liên tục cấu vào bắp chân, tập trung tinh thần vận dụng Cửu chuyển công pháp. Hẳn biết nếu hẳn cứ tiếp tục như hồi này thì có lẽ không cần phải đợi Huyền Huyền tới cứu hẳn, tinh thần hẳn cũng tan vỡ luôn rồi.

Sau khi hành công ba vòng, hẳn cảm thấy tinh thần dần bình tĩnh trở lại. Sau khi thực sự trấn tĩnh, nỗi sợ hãi cùng trống rỗng lúc này cũng mất đi

Độc Cô Bại Thiên hôm nay thực sự đã thu hoạch được rất lớn. Không chỉ thần thức có sự nhảy vọt mà còn lãnh hội được những diễn giải chiêu Kinh thiên nhất kích mà Huyền Huyền chỉ dạy. Sau khi hành công ba vòng, tâm thần trấn tĩnh lại hẳn liền nghĩ tới Kinh thiên nhất kích. Căn cứ theo những gì mà Huyền Huyền diễn luyện và giải thích thì đây là một chiêu thức có khả năng hủy thiên diệt địa. Trong đầu hẳn hiện ra nội công tâm pháp của chiêu thức. Mặc dù chỉ là tâm pháp của một chiêu nhưng đối với Độc Cô Bại Thiên thì như vậy cũng đủ rồi. Bản thân hẳn cũng chỉ cần đường lối vận công cũng như chiêu ý mà thôi

Yếu quyết vận công của Kinh thiên nhất kích rất giống như đường lối Cửu chuyển công pháp của hẳn, hay nói chính xác là giống với tâm pháp Kinh thiên nhất trọng mà Độc Cô Chiến Thiên để lại. Hai loại tâm pháp này đều cương mãnh bá đạo. Cả hai giống nhau cùng hỗ trợ nhau rất nhiều. Chỉ là Kinh thiên nhất trọng cực kỳ bá đạo, có sức tấn công rất mạnh nhưng cũng dễ gây tổn thương cho chính bản thân. Còn đường lối vận khí của Kinh thiên nhất kích thì hòa hoãn hơn không gây thương tổn cho chính mình.

Đem hai cái đối chiếu nhau đã gợi mở cho Độc Cô Bại Thiên rất nhiều. Hẳn phát hiện ra Cửu chuyển công pháp còn nhiều chỗ cần phải cải biến. Từ từ, hẳn bắt đầu thử thay đổi từng chỗ một thì thấy quá trình vận khí quả nhiên trôi chảy hơn rất nhiều. Nhưng hẳn không dám tiếp tục thử nữa. Tại một nơi khủng bố như thế này thật không an toàn, không phù hợp để nghiên cứu tâm pháp. Vì vậy hẳn chỉ vận dụng Cửu chuyển công pháp để tĩnh tâm trở lại.

Huyền Huyền bám chặt vào thanh kiếm cắm trên tường nghỉ ngơi một chút. Sau khi hồi phục , lại tiếp tục leo lên trên. Leo được thêm khoảng năm trượng cuối cùng cũng tới được miệng hang. Tuy nhiên lúc này nàng thật sự kinh hãi khi thấy miệng hang đã bị phong tỏa, không có cách nào leo lên tiếp được nữa.

Huyền Huyền hít sâu một hơi ổn định lại tinh thần phát ra thần thức để tìm kiếm xung quanh. Cả người ở tại miệng hang không ngừng lay động kiểm tra kỹ lưỡng xung quanh nhưng không phát hiện được gì. Nàng muốn dùng kiếm để phá cửa hang nhưng khi nghĩ tới những gì mà khi này mình gặp phải thì biết chắc là làm như vậy cũng chỉ hao phí sức lực mà thôi. Nhưng bản thân Huyền Huyền không phải là dạng người dễ dàng chấp nhận thất bại. Tay trái dùng đoản kiếm cắm chặt vào trong vách đá. Tay phải cầm trường kiếm dồn hết sức lực chém thẳng vào vách đá. Quả nhiên là như nàng nghĩ, vách đá như không hề bị tổn thương một chút nào.

Huyền Huyền lại kiểm tra xung quanh, cô không tin là ở miệng hang không có cơ quan nào. Đã xuống thì nhất định phải có cách ra được. Sau khi tra xét xung quanh miệng hang không biết bao nhiêu lần, nàng không thể không từ bỏ ý định vì căn bản không hề tìm thấy tung tích gì. Mang theo tâm trạng ủ rũ theo vách đá leo xuống để hội hợp lại với Độc Cô Bại Thiên. Hiện tại công lực của nàng không còn như ban đầu để có thể trực tiếp nhảy xuống dưới mà chỉ có thể dựa vào thanh kiếm trong tay để hóa giải xung lực. Xung lực quá mạnh, với công lực hiện tại của nàng thì thật sự vô pháp hóa giải được.

Huyền Huyền theo đường cũ từng bước trượt xuống, thanh kiếm trong tay tận dụng khả năng cắm vào những lỗ hổng có sẵn. Sau khi xuống được khoảng mười trượng thì đột nhiên nàng cảm giác thấy nơi này có gì đó khác lạ. Dùng tay cẩn thận mò mẫm xung quanh một hồi thì nàng bỗng thật sự mừng rỡ như muốn phát cuồng. Ở trên vách đá này bỗng nhiên có một hốc đá bên trong có một cái vòng sắt. Dùng tay sờ soạng thì nàng cảm thấy vòng sắt này cùng với vòng sắt trong mật thất là cùng một dạng

“Tìm kiếm cả ngàn lần thì không thấy, lúc vô tình thì lại tìm ra.” Người thiết kế cơ quan này cũng thật nắm bắt tâm lý người khác, vì vậy liền mang cơ quan mở cửa đặt ngay trên đường lên.

Huyền Huyền thầm chửi “ Người thiết kế cơ quan này thật đúng là vô lại, muốn chơi khăm người mà. Khi xưa bày cao thủ vương cấp nhất định là đã ném không ít đau khổ mới tìm ra được cơ quan này”

Nàng dùng tay kéo mạnh vòng sắt. Chỉ nghe “Ầm” một tiếng, miệng hang phía trên liền được mở ra, từng tia sáng yếu ớt cũng theo đó tràn vào. Huyền Huyền vào lúc này cảm thấy ánh sáng thật ấm áp. Tâm trạng ủ rũ khi này cũng theo đó mà bị quét sạch, trong lòng lúc này chỉ tràn ngập sự vui mừng.

Khi còn cách miệng hang khoảng ba trượng, nàng liền nhảy lên, cả người nhẹ nhàng hạ xuống đất

“Chít”

Huyền Huyền cả người gần như muốn mềm ra ngã xuống đất. Một con chuột thật lớn đang bị chân nàng giẫm lên. Cũng vì khinh công nàng quá cao siêu nên con chuột không hề bị thương, từ trong chân nàng thoát ra chạy đi

Huyền Huyền khiếp sợ kêu lên thất thanh

”A.....”

Vừa kêu vừa vùng vằng đánh theo hướng con chuột bỏ chạy tạo nên một cái lỗ lớn sâu đến cả mét sau lưng nó

Độc Cô Bại Thiên ở dưới hang tĩnh tâm tạo công. Cứu chuyển công pháp không biết đã vận hành biết bao nhiêu lần, khắp người cảm thấy thư thái. Cứ như vậy không biết bao lâu, đột nhiên hắn cảm thấy bên tai hắn như có cái gì đó khiến cho hắn sợ như muốn hồn phi phách tán. Ở cái nơi khủng khiếp như thế này bỗng nhiên lại có cái gì đó “vuốt ve” hắn. Độc Cô Bại Thiên vội lặn người ra xa rồi đứng dậy, không dám thở mạnh, chăm chú nhìn kỹ lại nơi hắn vừa ngồi

“Soạt, soạt....”

Thanh âm giống như tiếng ma sát từ nơi hắn vừa ngồi truyền lại

Độc Cô Bại Thiên hít một hơi thật sâu rồi đột ngột đánh ra một bá vương thần quyền. Kinh khí ngọn quyền nhắm thẳng về phía trước đánh tới. Khi ngọn quyền đánh trúng vật đó thì có cảm giác như không hề có chút lực cản nào. Độc Cô Bại Thiên thầm tự chửi mình hồ đồ. Đây chẳng phải là ngọn dây hay sao. Nhất định là Huyền Huyền tới cứu mình. Thật đúng là người chết nhất, không thể nghĩ là mình lại đi tự hù mình như vậy. Dây thừng lúc này đã cuộn thành vòng tròn trên đất cho thấy Huyền Huyền vẫn đang nghĩ

là dây thừng chưa xuống tới nơi, vì vậy vẫn tiếp tục thả xuống. Nghĩ tới đó, Độc Cô Bại Thiên lập tức nắm lấy sợi dây kéo mạnh.

Dây thừng tức thì nhanh chóng được kéo lên, chân của hắn bắt đầu rời khỏi mặt đất, trong nháy mắt đã lên cao tới ba mươi trượng. Khi còn cách miệng hang khoảng mười trượng thì đã có thể nhìn thấy tia sáng yếu ớt. Độc Cô Bại Thiên nhìn chăm chăm vào vùng tối đen phía dưới, trong lòng thầm phát thệ : hãy chờ đây, chờ ta có đủ thực lực thì ta nhất định sẽ quay trở lại đây.

Khi còn cách cửa hang khoảng năm trượng thì sợi dây như được kéo nhanh hơn. Còn khoảng ba trượng thì hắn được Huyền Huyền dùng hết công lực kéo hắn bay ra ngoài.

Khi chân của hắn vừa đặt xuống đất thì hắn lập tức hiểu ra vì sao Huyền Huyền lại phải nôn nóng kéo hắn lên như vậy. Chỉ thấy trên khuôn mặt Huyền Huyền lộ đầy vẻ kinh hoàng, khắp phòng đầy những lỗ lớn sâu cả mét cùng với một vài con chuột chạy lung tung trong phòng. Nhưng cửa ra thì lại đang bị đất vùi lấp khiến cho những con chuột này có muốn chạy ra cũng không chạy ra được. Trên tường thì đầy những vết rạn nứt, bên trong phòng thì tràn ngập những tiếng kêu “chít chít” đầy khủng bố, cả căn phòng lung lay như muốn đổ sụp.

Độc Cô Bại Thiên cười thầm. Không thể ngờ rằng một cao thủ để cấp khi đối diện với con chuột nhỏ nhỏ lại có bộ dạng như vậy. Huyền Huyền sau khi nhìn thấy Độc Cô Bại Thiên thì sắc mặt đã tốt hơn rất nhiều. Lúc này cả căn phòng ngày càng phát ra tiếng càng lớn. Độc Cô Bại Thiên vội dùng sức kéo mạnh vòng sắt. Chỉ nghe “Ầm” một tiếng, tức thì miệng hang liền bị phong bế trở lại.

“Huyền Huyền, hiện tại phải nhờ vào cô”

Huyền Huyền hiểu ý của hắn liền vùng vẫy đánh ra khiến cho đất cát văng lên chôn lấp lấy cửa động, trả lại hình dạng như ban đầu

Lúc này cả căn phòng đột nhiên rung mạnh. Độc Cô Bại Thiên vội nắm lấy tay nàng ta, tay còn lại đánh mạnh phá vỡ lấy cửa sổ. Sau đó hai người vội phi thân ra ngoài. Vừa đáp chân xuống dưới mặt đất thì đã nghe “Ầm” một tiếng, cả căn phòng đã đổ sụp xuống. Cũng may mắn cư dân xung quanh bởi vì ngôi nhà ma đã bỏ đi hết. Bằng không với tiếng động lớn như vậy mà không kinh động tới một ai mới lạ.. Giả sử có kinh động tới người ở xung quanh thì cũng không có một ai dám tới đây. Sự “nguy hiểm” của ngôi nhà ma này đã quá nổi tiếng rồi

Cả hai người đi vào lúc quá nửa đêm. Vì vậy lúc này trời cũng đã gần sáng, mặt trời cũng đã bắt đầu như muốn phát ra những tia sáng đầu tiên.. Hai người không dám ở lại, giống như một cơn gió phi thân chạy nhanh về phía khách điểm.

25. Chương 28: Ca Vũ Song Tuyệt

Độc Cô Bại Thiên tỉnh giấc thì đã giữa Ngọ, hắn vừa ngủ được một giấc say nồng. Điểm tiểu nhị đã mấy lần lên phòng, nhưng thấy hắn ngủ say sưa như thế cũng không nỡ quấy rầy, đành phải đem đồ dùng rửa mặt yên lặng đặt vào chỗ hắn rồi lui đi.

Việc đầu tiên Độc Cô Bại Thiên làm sau khi thức giấc là súc miệng, sau đó rửa mặt. Bất chợt, hắn cảm giác có gì đó không đúng lắm, mới sực nhớ còn đeo diện cụ, bèn tháo diện cụ xuống, rửa ráy gương mặt kỹ càng, sau đó lại cẩn thận mang nó vào. Tầm diện cụ này hiện giờ chính là lá bùa hộ mệnh của hắn, nếu như không có nó, làm sao có thể nghênh ngang đi ra ngoài được, nói không chừng có thể chọc giận võ lâm cao thủ đem hắn ra “thể thiên hành đạo mất”.

Mọi việc êm qua phẳng phất như giấc mộng, chẳng lẽ thật là “giấc mộng nam kha” sao? Câu trả lời dĩ nhiên là phủ định, mọi việc êm qua đều là chân thực. Độc Cô Bại Thiên bước ra khỏi phòng, hít đầy phổi một làn không khí “tinh mơ”, kỳ thực trời đã không còn sớm nữa, lúc này đã đến giờ Ngọ rồi.

Hắn đi về hướng đại sảnh, lúc đi qua phòng Huyền Huyền, bèn vận hết công lực lắng nghe kỹ càng một lúc, bên trong truyền ra tiếng hô hấp đều đều. Tiểu nha đầu thật lười biếng mà, đến giờ này còn chưa chịu dậy nữa. Hắn vốn nghĩ gọi nàng ta dậy đi ăn cơm nhưng giờ đành dẹp cái ý nghĩ đó.

Độc Cô Bại Thiên đi thẳng đến đại sảnh, kiếm một cái bàn trống ngồi xuống. Lúc này đang là giờ ăn cơm, nhưng quái lạ là trong đại sảnh rộng lớn lại không có được vài người. Hắn gọi một chén cháo, vài cái mìn thẩu, lại thêm món dưa muối mặn, vốn định kêu thêm một bình rượu, nhưng cảm thấy uống một mình thật buồn chán nên lại thôi.

Đúng vào lúc này từ bên ngoài con phố truyền lại một trận huyên náo.

“Liều cô nương sắp đến rồi.”

“Thật không?”

“Chúng ta phải gặp Như Yên cô nương.”

“Không được, bọn ta phụ trách an toàn cho Như Yên cô nương, tuyệt không cho phép người nào gặp cô ấy.”

“Chúng ta chỉ nhìn qua thôi mà.”

.....

Tiếp nữa là một trận ồn ào tranh cãi.

Độc Cô Bại Thiên thầm lấy làm lạ, rốt cuộc xảy ra chuyện gì, cái cô Như Uyên đó rốt cuộc là thần thánh phương nào đây? Nghi nghi hoặc hoặc, hắn vẫy tiểu nhị đến, vừa định hỏi tiểu nhị, nhưng lại nghĩ làm vậy không mấy lịch sự, liền nói: “Vị đại ca này, bên ngoài rốt cuộc phát sinh chuyện gì, vì sao lại náo loạn như thế?”

Tiểu nhị nghe Độc Cô Bại Thiên gọi mình là đại ca, liền nhìn hắn với ánh mắt kỳ quái, nhưng vẫn kiên nhẫn giải thích cho hắn.

“Khách quan, ngài đúng là có vận tốt, hôm nay Liều Như Yên cô nương đi qua con đường này, nói không chừng ngài có thể được rửa mắt no nê. Mấy người ở bên ngoài đều đang đợi Liều cô nương đến để được ngắm mặt hoa.”

Độc Cô Bại Thiên hỏi: “Liều Như Yên là ai?”

Tiểu nhị giương mắt lên, có vẻ không tin nói: “Khách quan, ngài không phải có ý đùa cợt đấy chứ? “Ca Vũ Song Tuyệt” Liều Như Yên đại danh鼎鼎 ở Thanh Phong đế quốc chúng tôi mà ngài cũng chưa từng nghe qua sao?”

“Ta không phải là người của Thanh Phong đế quốc.”

“À, thì ra là thế. Vậy cũng không trách ngài được, Như Yên cô nương tuy ở Thanh Phong đế quốc ai ai cũng biết, nhưng không hiểu vì sao, cô ấy ít chịu nhận lời mời đến các quốc gia khác biểu diễn. Bất quá lần này ngài đến Thanh Phong đế quốc chúng tôi thật là không uổng một chuyến đi. Để tôi kể cho ngài nghe về Như Yên cô nương...”

Độc Cô Bại Thiên vừa ăn vừa nghe điểm tiểu nhị “lải nhải”.

“Như Yên cô nương đúng là mỹ nữ, giống như tiên tử hạ phàm...”

“À thì ra đẹp đến vậy.” Độc Cô Bại Thiên góp vào mấy tiếng vô vị.

Điểm tiểu nhị giống như lâu ngày không được nói, đứng đó thao thao bất tuyệt.

“Khách quan, ngài biết tại sao cô ấy được gọi là Ca Vũ song tuyệt không? Đó là khen cô ấy mỹ lệ, hát hay, múa đẹp không ai ở Thanh Phong đế quốc có thể so sánh, tuyệt đối vô song.”

Độc Cô Bại Thiên nói: “Ta còn tưởng rằng ca vũ của cô ấy là thiên hạ vô song chứ.”

Điểm tiểu nhị nói: “Tôi biết ngài có thể không tin, nhưng ca thanh và vũ kỹ của Như Yên cô nương xác thật không người so sánh được, ngài nếu như tận mắt chứng kiến, nhất định sẽ tin.”

“Người đã tận mắt thấy, tận tai nghe qua?”

“Không có, nhưng con trai cô em chồng của bà thím chồng cháu gái của thúc thúc biểu ca tôi từng đích thân thưởng thức. Nghe nói ca thanh của Như Yên cô nương thì luôn... không biết phải nói sao, cái gì mà chỉ có trên trời, nhân gian gì gì đấy...”

“Khúc này chỉ có ở trời cao, nhân gian có thể có hay sao?”

“Đúng rồi, chính là câu này. Tuy giống như là hình dung từ khúc, nhưng dùng nó để hình dung ca thanh của cô ấy cũng không quá. Ca thanh của cô ấy rất mỹ diệu, tiếng hót của chim sơn ca còn thua xa..., vũ kỹ của cô ấy lại càng ‘xuất thần nhập hoá’...”

Độc Cô Bại Thiên nhìn khuôn mặt tràn ngập vẻ khích động mà không kiềm được sự tức cười, một nữ tử chưa từng thấy qua lại khiến hấn say mê đến thế. Đồng thời đối với Như Yên cũng cảm thấy có chút hiếu kỳ.

Nhìn thấy khoé miệng Độc Cô Bại Thiên có nét cười cợt, điểm tiểu nhị nói:

“Khách quan, ngài không nên không tin, lời tôi đều là sự thực. Ngài nghe mấy người bên ngoài ồn ào tranh cãi đó, đa số trong bọn họ đã từng thưởng thức Như Yên cô nương biểu diễn, lần này biết cô ấy đi qua đường này, cố tình đến đây chờ từ sáng.”

“À, bọn họ đã từng thấy cô Như Yên đó biểu diễn?”

Đúng thế, Liễu cô nương ấy thật là một người tốt vô cùng. Năm ngoái nhiều địa phương trên Đế quốc cùng phát sinh hạn hán, cô ấy vì cứu trợ tai ương đã bỏn ba tứ xứ, gặp các thương đoàn lớn xin quyên góp, còn đến các thành thị lớn biểu diễn lấy tiền cứu trợ, gom góp cả tiền bạc của mình. Khi đó cô ấy từng đến Phong Hoả thành cách nơi chúng tôi không xa để biểu diễn quyên góp, rất nhiều người ở tiểu thành của chúng tôi đi đến đó xem, đáng tiếc lúc đó tôi có việc không thể đi được...” nói xong trên mặt lộ ra thần sắc nuối tiếc.

Độc Cô Bại Thiên cười cười nói: “Hôm nay người không phải có cơ hội thấy cô ấy sao?”

Điểm tiểu nhị nói: “Không phải dễ đâu, bên ngoài có nhiều đội bảo vệ an toàn cho cô ấy, không cho người nào đến gần hết.”

Độc Cô Bại Thiên mang tâm tình vui vẻ lần hiếu kỳ cuối cùng cũng ăn xong bữa cơm trưa, lấy khăn lau miệng. Bỗng chạm vào đám râu đầy mặt mới nhớ mình đang đóng giả một tên tráng hán tuổi chừng ba bảy, ba tám. Lúc này mới hiểu ra vừa rồi vì sao khi gọi điểm tiểu nhị là đại ca, tiểu nhị đó lại có thần sắc cổ quái như thế. Một tên đại hán ba bảy, ba tám mà lại gọi một tên tiểu hoả tử mới hơn hai mươi là đại ca, đúng là khiến người ta thấy kỳ quái, may mà hấn không phải người giang hồ.

Độc Cô Bại Thiên ra ngoài khách sạn nhìn ngó, chỉ thấy trên đường người đông nghìn nghịt, hoàn toàn cản trở việc đi lại, thậm chí cả các căn nhà ở hai bên cũng đường cũng đầy người. Một đám binh lính vừa xuất hiện chẳng bao lâu đã bị bức tường người lấn át. Liễu Như Yên này đúng là mị lực không nhỏ, Độc Cô Bại Thiên trong lòng không kìm được cảm giác mong muốn nàng ta mau xuất hiện, xem xem nữ tử truyền kỳ này rốt cuộc trông như thế nào?

Đúng lúc này không biết ai la lớn: “Liễu cô nương đến rồi!”

Islamabad đả tự. Hãy nhấn thanks đi nào :D

phần hạ

Đám người lập tức càng thêm rối loạn, tiếng huyên náo ầm ĩ. Bọn binh lính vội xông vào đám người, đẩy họ ra tạo thành khoảng trống. Chỉ thấy xa xa một chiếc xe ngựa đang chạy về hướng này, vệ đội ở hai bên so với nơi này còn đông hơn nhiều.

Đám người bắt đầu chen lấn lên bước, binh sĩ nơi này vội bật đao xuất kiếm, đồng thời cung tiễn thủ cũng giương cung lắp tên. Thế nhưng đám người không có dấu hiệu thoái lui. Cục thế lập tức khẩn trương, lực lượng hai bên cực kỳ căng thẳng có khả năng xuất thủ đánh nhau.

Đúng lúc đó có một thót khoái mã chạy như bay đến, trên ngựa là một vị tướng quân trẻ tuổi, khoái mã như bay mà tới.

Tướng quân trẻ tuổi đến gần la lớn: “Mọi người không nên xung động, Liễu cô nương sẽ lập tức đến liền. Cô ấy sẽ tiếp kiến mọi người, nhưng mời mọi người lui ra hai bên nhường đường, bởi vì Liễu cô nương sau khi tiếp kiến mọi người còn có cấp sự phải đến Khai Nguyên thành.”

Không khí khẩn trương lập tức hoà hoãn, đám người từ từ tránh sang hai bên đường. Bọn binh sĩ kiểm bặt cung giương tức khắc thở ra thoải mái.

Xe ngựa rốt cuộc cũng đến gần, cuối cùng dừng lại trước mặt chúng nhân.

Màn xe từ từ được vén lên, một nữ hài mười lăm, mười sáu tuổi từ trên xe nhảy xuống. Cặp mắt tròn xoe long lanh chớp chớp, cái mũi khả ái, đôi môi hồng hồng, bộ dạng tinh nghịch. Độc Cô Bại Thiên có chút thất vọng, đây chính là “Ca Vũ song tuyệt” đỉnh đỉnh đại danh sao, rõ ràng là một tiểu nha đầu tinh nghịch mà.

Nhưng ánh mắt chúng nhân vẫn chăm chăm nhìn vào xe ngựa. Chính lúc này lại có một vị nữ tử y phục màu tím từ trên xe bước xuống, tuổi chừng hai mốt, hai hai, rất xinh đẹp, mỹ lệ phi thường. Dáng người thon thả cao cao, gương mặt như vẽ, hai má trắng hồng, cánh mũi thẳng khả ái, bờ môi hồng hồng, xác thật là một vị tuyệt sắc giai nhân, có thể so sánh được với Tư Đồ Minh Nguyệt và Huyền Huyền.

Xung quanh yên lặng vô cùng, chúng nhân đều mở mắt trừng trừng.

Độc Cô Bại Thiên trong lòng cũng hết sức chấn động, nhưng chỉ thoáng chốc đã bình tĩnh lại. Mỹ nữ này tuy rất đẹp, nhưng so với Lý Thi xinh tươi diễm lệ thì vẫn còn kém một chút, hẳn sớm đã thấy qua dung nhan tuyệt thế của Lý Thi, đương nhiên không thất hồn lạc phách như những người kia.

Không còn nghi ngờ gì nữa, mỹ nữ này chính là Liễu Như Yên, còn tiểu nha đầu xuống trước nhất định là tì nữ của nàng.

Liễu Như Yên chậm chậm lên tiếng: “Trước hết ta phải cảm tạ mọi người đối xử với Như Yên đây thịnh tình. Thật là xấu hổ, để mọi người ở nơi này đợi lâu như vậy”.

Trong đám người lập tức có tiếng la lớn: “Có thể thấy được phương dung của Như Yên cô nương là vinh hạnh của chúng tôi”.

Liễu Như Yên nói: “Lần này ta chỉ đi qua Thông Châu thành, không vì mọi người diễn xuất là có nguyên nhân”. Lời vừa dứt lại tiếp: “Mọi người còn nhớ đoạn lịch sử bốn mươi năm về trước không? Bái Nguyệt đế quốc đưa năm mươi vạn đại quân xâm phạm đất nước ta, gót sắt dẫm đến đâu, ai phản kháng thì gà chó cũng giết không tha. Chưa đầy một năm, một nửa Thanh Phong đế quốc đã oằn mình dưới gót sắt của bọn chúng, đế quốc ở trong tình thế tinh phong huyết vũ. Là ai khi dân tộc nguy vong uy mãnh quật khởi, trùng chinh thế cuộc, tập hợp lực lượng? Là ai chỉ với mười lăm vạn đại quân phá tan ba mươi vạn quân địch? Là ai vào trong vạn quân địch lấy thủ cấp soái tướng, uy thế vô địch đánh cho địch quân đại bại, khôi phục Thanh Phong đế quốc rộng lớn xinh đẹp?... Là thành chủ đệ nhất thành của Thanh Phong đế quốc ta, Lý lão tướng quân”.

“Lý lão tướng quân vạn tuế”.

“Lý lão tướng quân vạn vạn tuế”.

Tiếng hô chấn thiên vang vọng khắp toà thành nhỏ.

Lịch sử huy hoàng có thể cổ vũ nhiệt tình của quốc dân ái quốc, khiến người dâng trào lòng tự hào dân tộc. Ảnh hưởng của hình tượng anh hùng tuyệt không dưới huy hoàng lịch sử quốc gia, truyền thuyết về anh hùng có thể khiến những người trẻ tuổi trào dâng nhiệt huyết, kiên định lý tưởng của bản thân. Cũng như khiến lão nhân “Tuổi già liệt nhược, tráng tâm mãi còn”. Sự huy hoàng của quốc gia có quan hệ với anh hùng, cả hai đều là niềm kiêu hãnh của dân tộc.

Đợi mọi người qua cơn kích động bình tĩnh trở lại, Liễu Như Yên lại tiếp: “Trường chiến tranh bốn mươi năm trước đó chúng ta chiến thắng tuyệt không dễ dàng, bao nhiêu người con của Đế quốc đã chết. Còn thống soái vô địch Lý lão tướng quân của chúng ta cũng thân thụ trọng thương, bốn mươi năm qua không ngừng bị vết thương hành hạ. Có ai biết trong lúc giết thống soái địch quân, ái tề của Lý lão tướng quân, vì yểm hộ cho chồng mà bất hạnh thân vong. Bốn mươi năm nay, nhục thể lão tướng quân không ngừng chịu những cơn dày vò của thương thế, còn tinh thần lại chịu sự dằn vặt nhớ nhung đối với vong thê. Vì thế

lão tướng quân chiều qua đã ngã bệnh nguy cấp, mọi người có biết tình cảnh lúc lão tướng quân bệnh nguy không? Lão tướng quân nằm trên giường bệnh lắm nhảm khúc ca yêu thích nhất mà ái thiếp lúc còn sống hay hát”. Nói đến đây thanh âm của nàng không khỏi có chút nghẹn ngào, nàng trấn định cơn bi ai rồi tiếp: “Đương kim thánh thượng biết được, phái người cưới khoái mã truyền chỉ, muốn ta ngày đêm cấp tấp đến Khai Nguyên thành biểu diễn vì lão tướng quân”.

Nghe đến đây chúng nhân cũng không kìm được nước mắt, tiếng khóc vang lên khắp nơi.

“Chúng ta làm mất thời gian của Liễu cô nương, chúng ta đúng là không phải với Lý lão tướng quân!”

“Cầu chúc lão tướng quân sớm ngày bình phục”.

“Chúng ta đúng là tội nhân mà!”

.....

Bọn binh lính cũng ào ào khóc, bọn chúng cũng mới biết tin tức này.

Độc Cô Bại Thiên cũng cảm khái vô cùng

Lý lão tướng quân ở trong lòng mọi người tuyệt đối là niềm kiêu hãnh của quốc gia, là niềm tự hào của dân tộc, là một anh hùng chân chính. Đằng sau ánh hào quang anh hùng là vô số đau xót, cay đắng, người ngoài lúc nào nhìn vào cũng chỉ thấy hình tượng cao vời của họ mà thôi. Có ai nghĩ đến đằng sau những vinh quang đó ẩn tàng những chuyện đau khổ gì.

Mất một lúc lâu chúng nhân mới bình tĩnh trở lại, nhưng gương mặt ai cũng hiện vẻ bi ai. Liễu Như Yên lên tiếng: “Hôm nay ta chỉ có thể tặng mọi người một bài hát, ngày sau sẽ thỉnh tội với mọi người”.

Chúng nhân la lớn: “Không, chúng tôi là tội nhân, làm mất thời gian của Liễu cô nương, chúng tôi thật là có lỗi với Lý lão tướng quân”.

Liễu Như Yên khẽ phát tay, thanh âm của chúng nhân lập tức tiêu thất.

Ca thanh uyển chuyển ưu thương phiêu phiêu cất lên:

“Mỗi nhật điều tạ đích môn cô

Hạo nguyệt ly khứ, bích lục, thanh tân, minh lượng,

Uyển tự bạch hoa lâm trướng phong cuồng đích nữ vương...

Ngã vi vi nhất tiểu, tha phủ thân vẫn ngã nhất hạ

Tĩnh tương ngã đích tâm đại tẩu, cổ động tại uỷ lam đích thiên thượng!

Cấp tha đại phượng phồn tinh đích vương quan, tịnh tại hoài trung tương tha điều dâng,

Tại vân đoá thượng thủ hộ khán tha, tại thủy diện thượng ánh xuất tha đích hình tượng?

Tương tha phóng tại môn cô tùng trung, sử tha tẩm thấu môn cô hoa thương.

Hào bất động tình địa tương tha trí vu vô ngân đích không thoáng!

Phú dư tha ôn hoà, thấu minh, kim hoàng.

Đương lê minh thời tương tha tổng hồi ngã lưu huyết đích hung thang,

Ngã đích tâm tượng thê lương đích bảo bối nhất dạng,

Như đồng thụ ý môn lông đích tinh tinh, thấp nhuận, phương hương...”

Xe ngựa sớm đã đi xa, chúng nhân còn chìm đắm trong ca thanh, mặt ngập tràn nước mắt.

Đôi mắt của Độc Cô Bại Thiên cũng hơi ướt, cố sự đau thương của lý lão tướng quân khiến lòng hân dấy lên một cảm giác đau xót. Còn ca thanh ưu thương ai oán của Liễu Như Yên lại gây xúc động tình cảm trong lòng của hắn, gương mặt tươi tắn xinh đẹp của Tư Đồ Minh Nguyệt lại từ trong sâu thẳm hiện lên.

Hắn biết rõ, đoạn tình cảm này sớm đã trôi xa theo gió, nhưng hắn vẫn không thể quên được, dung nhan kiều diễm của người đó lúc nào cũng có trong lòng hắn, là sự thống khổ vĩnh viễn của hắn.

Quệt mắt một cái, hắn chuyển thân bước vào trong khách sạn.

26. Chương 29: Nhất Nhập Giang Hồ

Độc Cô Bại Thiên trấn định nỗi bi ai trong lòng rồi mới lần nữa đẩy cửa bước ra.

Trên đường lúc này truyền đến tiếng huyền áo rầm trời, rất lâu cũng không lắng xuống.

Hắn thâm kinh hãi trong lòng, ca thanh của Liễu Như Yên thật đạt đến mức xuất thần nhập hoá, đem tình cảm hoà vào trong ca thanh, khiến người ta đồng cảm với nàng.

Hắn bước đến ngoài cửa phòng Huyền Huyền, áp sát tai cẩn thận lắng nghe, bên trong truyền ra tiếng hô hấp đều đều, tiểu nha đầu này hiển nhiên vẫn đang say ngủ. Đúng là một con mèo lười, lại ham ngủ như thế, không hiểu là công lực Đệ cấp của cô ta làm thế nào mà luyện được. Độc Cô Bại Thiên nhẹ nhàng đẩy cửa phòng, lại cẩn thận khép cửa phòng lại, khẽ khàng bước tới.

Huyền Huyền yên lặng nằm đó, trên người đắp một tấm chăn, thân thể mềm mại toát ra vẻ đẹp dụ người. Mái tóc đen dài mềm mại phủ lên nửa gương mặt, lông mi cong dài, sống mũi thẳng cao xinh xắn, đôi môi hồng hồng, dáng vẻ kiều mị vô cùng hấp dẫn. Tiểu nha đầu lúc ngủ lại còn thoáng lộ nét cười, hai cái lúm đồng tiền loáng thoáng, bộ dạng ngây thơ, thuần chất tinh khiết. Một đoạn tay ngọc lộ ra khỏi chăn, giống như bạch ngọc tỏ quang sáng mờ mờ, tán phát ánh sáng thánh khiết, nét đẹp tự nhiên, khiến người khác không dám có ý nghĩ khinh nhờn.

Độc Cô Bại Thiên đứng nhìn ngơ ngẩn, khung cảnh này là thế nào, tưởng cứ như là đang trong giấc mộng. Mỹ nhân ngủ trên giường đó là Huyền Huyền sao? Hắn cơ hồ không dám tưởng tượng. Thiếu nữ tập hợp nét xinh tươi, ngây thơ, thuần chất, thánh khiết như hoa hải đường, là một thể thống nhất những tính mâu thuẫn. Những khí chất bất đồng này làm thế nào lại xuất hiện trên cùng một người chứ?

Độc Cô Bại Thiên ngẩn nhìn Huyền Huyền khắp người tán phát mị lực kinh nhân thâm nuốt nước miếng, hắn đột nhiên phát giác hắn rất đa tình. Cứ cho không thể quên Tư Đồ Minh Nguyệt, nhưng thân ảnh Lý Thi lưu lại cũng không thể phai mờ trong lòng hắn, còn hiện tại Huyền Huyền lại sản sinh sự妒 hoặc ghê gớm đối với hắn.

Nhưng nghĩ đến võ công khủng khiếp của Huyền Huyền, trong lòng lại cảm thấy lạnh lạnh. Nghĩ đến khi ở cung điện dưới đất “Không cẩn thận” đụng chạm thân thể cô ta một cái mà sém bị giết chết một cách bí hiểm, “tắm lòng bùng bùng” của hắn lập tức bị dội một gáo nước lạnh. Huyền Huyền tức giận tuyệt đối là một ma nữ bạo quân, tuyệt đối không nên đụng vào, hắn cứ đứng yên lặng ngẩn nhìn nàng.

Ngẩn Huyền Huyền trong giấc ngủ say, trong đầu Độc Cô Bại Thiên xuất hiện một ý nghĩ táo bạo: Nếu như lúc này lấy diện cụ trên mặt nàng xuống, nàng nhất định không biết. Nhưng lại có chút do dự, Huyền Huyền là cao thủ Đệ cấp, chỉ cần không cẩn thận là có thể đánh thức nàng. Nghĩ đến nàng là cao thủ Đệ cấp, tâm Độc Cô Bại Thiên chợt động, bản thân cứ như thế tiến vào “tắm thất” của cao thủ Đệ cấp, nhưng cao thủ Đệ cấp này lại hoàn toàn không phát giác, điểm cổ quái này thật khó hiểu, sự tình này hoàn toàn là không có khả năng. Tính cảnh giác của một cao thủ Đệ cấp tuyệt không thể kém như thế, đứng rồi, nhất định là tiểu nha đầu đang giả vờ ngủ, muốn xem phẩm hạnh của mình thế nào. Nghĩ đến đây, Độc Cô Bại Thiên không động thanh sắc, chuyển thân đi ra ngoài.

Tay vừa đẩy cửa, liền nghe thấy thanh âm lười nhác của Huyền Huyền vang lên: “Tiểu Bạch, làm sao im lìm vào rồi lại im lìm ra thế?”

Độc Cô Bại Thiên la thầm: “Nguy hiểm quá, tiểu nha đầu này quả nhiên là giả vờ ngủ. Minh thật là hồ đồ, vừa rồi âm thanh trên đường ồn ào như thế làm sao không đánh thức tiểu nha đầu này chứ. Vô luận từ phương diện nào thì tiểu nha đầu này cũng là giả vờ ngủ”. Miệng lại nói: “Huyền Huyền, người thật là một con mèo lười, mặt trời cũng sắp xuống núi rồi mà còn nằm trên giường chưa chịu dậy? Ta vốn định kêu người đi ăn cơm trưa, nhưng thấy người ngủ say như thế, không nhẫn tâm đánh thức người, chỉ đành im lìm đi thôi”.

“Tốt quá, Tiểu Bạch ngươi mang cơm vào phòng dùm ta đi”.

“Cái gì? Ngươi không phải dùng cơm cũng ngồi trên giường ăn đấy chứ?”

“Thế nào, không được sao?”

Độc Cô Bại Thiên đành thúc thủ đầu hàng.

Khi Độc Cô Bại Thiên dẫn điểm tiểu nhị quay lại phòng Huyền Huyền, tiểu nha đầu sớm đã chải đầu rửa mặt. Điều hổ lý sơn, thì ra cố ý làm vậy.

Điểm tiểu nhị đặt mâm cơm xuống, chuyển thân bước ra. Không biết vì sao, Độc Cô Bại Thiên rất muốn xem tiểu nha đầu ăn cơm, nhưng bị Huyền Huyền kiên quyết đuổi ra.

“Huyền Huyền, có nam tử anh tuấn như ta ở trong phòng ngươi, ngươi không cho là chuyện rất vui vẻ hay sao?”

“Mặt đầy râu ria, nhìn thấy có khi còn mất ngon, ngươi mau biến đi”.

“Ta không phải đang mang diện cụ sao, để ta lấy nó xuống, cho ngươi thưởng thức “tuyệt thể dung nhan” của ta một chút”.

“Bớt nhăng nhít đi, đức hạnh của ngươi ta đã sớm chán ngấy rồi”.

Độc Cô Bại Thiên gương mặt đầy uỷ khuất: “Huyền Huyền chẳng lẽ sở thích của ngươi là có mối nói cũ sao? Tuyệt thể nam tử anh tuấn tiêu sai, phong lưu hào phóng, ngọc thụ lâm phong như ta cũng bị ngươi vô tình vứt bỏ sao?”

“Àm”.

Huyền Huyền dùng dùng đóng sập cửa lại, suýt nữa trúng vào mũi Độc Cô Bại Thiên.

Sau khi Huyền Huyền ăn cơm xong lại nghỉ ngơi một hồi rồi hai người rời khỏi khách sạn, không lâu đã đến ngoài thành.

Độc Cô Bại Thiên nói: “Huyền Huyền ngươi dự định đi đâu?”

“Ngao du đại lục, nơi nào thú vị thì đến đó. Chẳng hạn như địa phương giống cung điện dưới lòng đất mà chúng ta thám hiểm tối hôm qua, ta biết trên đại lục còn có mấy địa phương hứng thú như thế, ta phải đi xem mấy chỗ nữa”.

Độc Cô Bại Thiên thầm tắc lưỡi, địa phương khủng bố như vậy lại cho là địa phương hứng thú, cao thủ Đế cấp đúng là không giống mọi người.

“Tiểu Bạch ngươi muốn đến nơi nào?”

“Ta cũng muốn ngao du đại lục, nhưng chí hướng của ta là giang hồ, ta muốn tất cả người trong giang hồ đều biết tên tuổi của Độc Cô Bại Thiên”.

Huyền Huyền lắc đầu nói: “Xú tiểu tử, ngươi rất ngây thơ, đây chính là tham vọng của ngươi sao? Đợi khi ngươi nhiều tuổi ngươi sẽ hối hận, ngươi hối hận lúc tuổi trẻ đã phạm phải sai lầm. Kỳ thật, người sống trên thế gian, khó tránh khỏi bị danh lợi trói buộc, bất quá tất cả đều là hư ảo, đến cuối cùng vẫn là hư vô”.

Độc Cô Bại Thiên nói: “Thật không ngờ tiểu cô nương Huyền Huyền bọn ta kạ giống như một lão hiền triết, tuổi còn trẻ mà tâm đã già rồi”.

Huyền Huyền nói: “Xú tiểu tử, hãy nghiêm túc mà nghĩ cho kỹ đi, cho dù danh khí của ngươi trong giang hồ rất lớn thì có tác dụng gì chứ? Đó chỉ là hư danh, vẫn không bằng những kẻ trăm mưu ngàn kế, người ta hồ đồ đến đâu trong tay cũng có vài quân cờ. Còn ngươi, cái gì cũng không có, đến cuối cùng thì vẫn là một trường không không”.

Độc Cô Bại Thiên nói: “Ta đối với quyền thế không thấy hứng thú, ta chỉ có hứng thú với võ công. Lần này ta đi trải nghiệm, chính là muốn học hỏi thần công tuyệt kỹ các thế gia các phái trên đại lục để hoàn thiện công pháp của bản thân, mục đích cuối cùng của ta là đạt đến cực cảnh của võ học, khám phá bí ảo của võ công”.

Huyền Huyền thở dài: “Nhất nhập giang hồ, thân bất do kỷ”, ta có một dự cảm, người sẽ bị cuốn vào sự phân tranh quyền lợi trên đại lục. Giang hồ là một cái thùng nhuộm lớn, có nhiều sự tình không phải như ý của người, nhưng người phải thuận theo nó. Từ từ rồi người sẽ phát hiện sự thay đổi của bản thân. “Nhất nhập giang hồ, thân bất do kỷ”, một câu cũ rích nhưng lột tả rất thật sự đau xót và cam chịu của người trong giang hồ, diễn tả hết bản chất của giang hồ.

Độc Cô Bại Thiên nói: “Giang hồ có nhiều sự cam chịu, nhưng ta khẳng định cũng có nhiều kích thích, sống qua cả một cuộc đời bình đạm, không bằng mười năm xông vào trong giang hồ, thống thống khoái khoái, tiêu dao tự tại. Biển rộng tha hồ cá lượn, trời cao mặc sức chim bay. Nam tử hán như Độc Cô Bại Thiên ta đâu thể sống cuộc đời tầm thường được, ta phải khiến cho cuộc đời của ta tràn đầy sắc thái truyền kỳ”.

Huyền Huyền đứng trước bộ dạng kích động của hán cưỡi cười nói: “Xú tiểu tử, nhìn vẻ kích động của người kìa, ta nghe nói cũng muốn xông vào giang hồ, tiểu hài tử như người thì có ở khắp nơi, bảo đảm người giang hồ lập tức tăng lên mười lần”.

Độc Cô Bại Thiên cười cười: “Tiểu hài tử này, người cũng muốn xông vào giang hồ ư?”

Huyền Huyền trừng đôi mắt đẹp: “Xú tiểu tử, muốn ăn đòn sao?”

“Ha ha...”

Huyền Huyền nói: “Kỳ thật, ta cho dù muốn vào giang hồ cũng không được, người có nghe qua có cao thủ Đế cấp nào đi khắp nơi rêu rao không? Giữa các cao thủ Đế cấp có một ước định, bất kỳ cao thủ đế cấp nào cũng không được tham dự vào tranh đấu của người võ lâm thông thường, bằng không một khi bị phát hiện, sẽ bị các cao thủ Đế khác hợp lực tấn công”.

Độc Cô Bại Thiên lần đầu nghe nói, rất là hiếu kỳ: “Chuyện này là thật sao?”

Đương nhiên là thật, công lực cao thủ Đế cấp rất cao, thực lực một người có thể thao túng sống chết của vô số người, vì sự yên bình trên giang hồ, mọi người mới đặt ra hiệp định này, nhận thức chung này là của nhiều cao thủ Đế cấp”.

“Trong giang hồ rốt cuộc có bao nhiêu cao thủ Đế cấp chứ?”

“Đây là một bí mật, không phải cao thủ Đế cấp thì không nói cho người biết được”.

27. Chương 30: Ly Khai Thông Châu

Độc Cô Bại Thiên nói: “Coi như không nói, vậy người nói cho ta biết, Cao thủ Vương cấp chân chính trên đại lục có tới hai mươi người không?”

Huyền Huyền cười nói: “Ha ha...có mười mấy người là mọi người đều biết, nhưng các cao thủ mai danh ẩn tích, hoặc tiểu ngạo hồng trần rốt cuộc có bao nhiêu, ta cũng không biết. Nhưng có thể khẳng định với người, so với những người đã biết thì nhiều hơn. Kỳ thật, khắp nơi trên giang hồ là tàng long ngoạ hổ, rất là đa dạng, để xem người đối phó thế nào”.

Độc Cô Bại Thiên cười nói: “Ta đã nói rồi, giang hồ là không gian rất hứng thú, thế nào có hứng thú đi với ta không. Người không nói, ta không nói, ai có thể biết được?”

Huyền Huyền cười nói: “Tiểu tử ngốc, sự tình nào có đơn giản như người tưởng tượng”.

Độc Cô Bại Thiên nói: “Huyền Huyền, người nói cho ta biết về danh tự cao thủ trong võ lâm, thêm một vài môn phái đặc trưng, tránh đến lúc lại làm trò cười”.

Huyền Huyền nói: “Trên đại lục có rất nhiều môn phái, ta làm sao có thể kể được hết với người chứ. Bất quá có vài môn phái người nhất định phải biết, như Vụ Ẩn Phong của Hán Đườn đế quốc, môn nhân của môn phái này võ công đều rất cao cường, luôn lấy an nguy võ lâm làm trách nhiệm, là một chính phái. Trong môn phái mỗi thế hệ đều xuất hiện vài cao thủ nổi bật, đã trải qua nhiều năm vẫn không suy thoái, rất nổi tiếng trên đại lục”.

Độc Cô Bại Thiên chấn động trong lòng, đó không phải là sư môn của Lý Thi sao, hẳn thâm ghi nhớ vào đầu.

“Bái Nguyệt Giáo trên đại lục người cũng phải đặc biệt chú ý...”

“Còn có vài đại gia tộc...”

“Ngoài ra...”

Huyền Huyền tận tình giảng giải tình thế giang hồ cho hắn một hồi, Độc Cô Bại Thiên thâm ghi nhớ tất cả trong lòng.

Buổi nói chuyện này cũng có thể là kinh nghiệm, đối với một tên ngốc mới xuất đạo như hắn mà nói thì kinh nghiệm này đúng là một bảo tàng quý giá.

“Đúng rồi, Huyền Huyền, ta còn mấy câu muốn hỏi người”.

Huyền Huyền nói: “Tiểu tử nhà ngươi cũng có nhiều chuyện quá há, thật chịu người luôn, còn có gì muốn hỏi đây?”

“Người trước hết phải phát thệ, không được nổi giận, không được đánh ta”.

Huyền Huyền rất hiếu kỳ, rốt cuộc là chuyện gì mà cần phải làm như thế chứ. Liền nói: “Được, ta thề không nổi giận, không đánh ngươi”.

“Huyền Huyền, người không phải là yêu quái chứ?”

“Cái gì? Tên khốn kiếp nhà ngươi, lại dám chế nhạo ta như thế, xem ta không...”

“Dừng lại, người đã thề rồi. Ta còn chưa hỏi xong đâu”.

Tiểu nha đầu giương cái mặt đầy nộ khí chăm chăm nhìn Độc Cô Bại Thiên, cánh tay mềm mại vung lên lại hạ xuống.

Bộ dạng của Độc Cô Bại Thiên như không màng sống chết, tiếp tục nói: “Huyền Huyền, không tưởng được khi nổi giận người lại khả ái như thế. Kỳ thật ta muốn nói là, Người còn nhỏ như thế, làm sao có thể luyện thành võ công cao thâm như vậy chứ? Không thể hiểu nổi. Người nói người không là yêu quái thì là cái gì? Còn nữa, người không phải đã từng nói qua có thể gọi người là “Ngộ lạc phạm trần” sao? Vừa nghe đã nghĩ đến bọn yêu quái”.

Huyền Huyền căm giận nói: “Độc Cô Bại Thiên, người nói đủ chưa, người đúng là khiến ta nổi giận mà. Thứ nhất, người dám nói ta là yêu quái, ta phải vả người mười tát. Thứ nhì, người lại nói bộ dạng ta nổi giận khả ái, vả tiếp người mười tát. Thứ ba, người lại hình dung ta là “còn nhỏ như thế”, lại thêm mười tát. Thứ tư, người là đồ đầu heo, ngộ lạc phạm trần không thể là tiên nữ sao? Lại thêm mười tát nữa”.

Độc Cô Bại Thiên nói: “Này Huyền Huyền, người đã thề rồi, người phải tuân thủ lời thề của người chứ. Lại nói, ta cũng có chút hiếu kỳ, niên kỷ người còn nhỏ hơn ta, một thân công phu này rốt cuộc người làm sao luyện thành được? Nói ra khó tránh có chút kích động, vì thế...”.

Huyền Huyền nói: “Đủ rồi, xú tiểu tử, người tự cho mình là thông minh, vọng tưởng dùng lời dẫn dụ ta, mới nói ra những lời châm chọc đó. Bỏ cô nương không có mắc lừa đâu. Người tự cho mình thông minh thì ta lại cho người thêm mười tát nữa”.

“Không được, người đừng qua đây, người nói phải giữ lời nha”.

Huyền Huyền đột nhiên hết tức giận, cười hi hi nói: “Xú tiểu tử, chỉ trách bản thân người quá ngốc thôi, muốn chọc giận bốn tiểu thư, lại nghĩ ra cái phương pháp ngốc nghếch như thế”.

Độc Cô Bại Thiên nói: “Người rốt cuộc không tuân thủ lời thề của người?”

Huyền Huyền lộ ra bộ dạng tinh nghịch đáng yêu nói: “Tiểu Bạch..., ta thật là rất tức giận, người có thể để ta phát tiết khí tức không?”

“Không được”.

“Ta mà là nữ hài tử sao, hãy xem ta trừng phạt ngươi đây?”

“Vậy thì ta không nói nữa, nhưng ngươi không được đánh ta”.

“Ngươi thật là không cho ta trút giận? Đúng không? Ta càng lúc càng thêm tức...”

Ngoài Thông Châu thành, trong một khu rừng nhỏ...

“Ồi ời...được rồi, ta chịu không nổi rồi...”

Không lâu trong rừng một thiếu nữ thông thả bước ra, bộ dạng thiếu nữ xem ra rất cao hứng “Hôm nay thật là rất cao hứng, thật là thoải mái”.

Tiếp theo trong rừng lại có một người bước ra, chỉ thấy người này mặt sưng vù, y phục nhàu nát, “Hôm nay quá xui xẻo, Huyền Huyền ngươi nói lời không giữ lời”.

“Khốn kiếp, ngươi không nghe qua nữ hài tử thì hay nói ngược sao? Bọn họ nói phải là không phải, nói không phải chính là phải”.

Độc Cô Bại Thiên ngớ ngẩn nói: “Hà, ta cuối cùng cũng minh bạch rồi”. Lại nói tiếp “Huyền Huyền ngươi yêu ta không?”

“Ngươi...” Huyền Huyền tức nghẹn không biết đáp làm sao.

Độc Cô Bại Thiên nói: “Ta biết một cao thủ Đế cấp xinh đẹp như tiên làm sao có thể yêu một tên xú tiểu tử như ta, khẳng định là ngươi không yêu ta, bất quá như lời bọn nữ hài tử các người thì lại là người yêu ta, ta nói không sai chứ, Huyền Huyền, ngươi yêu ta.Ha ha..Huyền Huyền yêu ta”.

“Độc Cô Bại Thiên, ta...ngươi...ngươi ăn đòn chưa đủ phải không?”

“Thế nào? Còn muốn đánh ta, đến đây., dù sao cũng bị đánh này giờ rồi, có bị đánh tiếp hồi nữa cũng không sao”.

Huyền Huyền lần này đúng là chịu thua hấn, vừa rồi biết hấn chỉ là nói đùa, nghĩ chỉ giáo huấn hấn “nhẹ nhàng” một chút, kết quả xuất thủ có hơi mạnh tay, trong lòng cảm thấy có chút hối hận. Cho dù hiện tại vẫn buông lời hăm dọa, nhưng không có ý đánh hấn nữa.

Khoẻ miệng Độc Cô Bại Thiên lộ ra nét cười, trong lòng nghĩ: “Cuối cùng cũng chọc ngươi tức không thể nói được, ai, đau quá, cái giá phải trả này cũng hơi nặng đó, đợi lão tử võ công đại thành...chờ đó...”

Lúc này chính là đang giữa hạ, không khí nóng bức vô cùng, khắp người Độc Cô Bại Thiên mồ hôi nhễ nhại, y phục dính vào người khó chịu dị thường. Huyền Huyền thì ngược lại cả người không thấy một giọt mồ hôi. Độc Cô Bại Thiên không kiềm được hiếu kỳ, nghiêng người qua gần, lập tức cảm nhận luồng khí mát mẻ thoang thoảng từ trên người Huyền Huyền truyền ra.

“Này, Tiểu Bạch, ngươi xa ra một chút. Khắp người toàn mùi mồ hôi. Thúi quá”.

“Huyền Huyền ngươi làm sao một giọt mồ hôi cũng không có? Ta thì nóng muốn chết đây”.

“Ngay cả chuyện này cũng không biết, công lực đạt đến cảnh giới Vương cấp thì hàn nhiệt bất xâm”.

Độc Cô Bại Thiên giọng ao ước: “Thật là quá tốt, võ công còn có diệu dụng như thế. Huyền Huyền chúng ta thương lượng một tí, ngươi có thể làm như khi ở cung điện dưới đất, truyền cho ta một phần công lực...”

“Nghĩ hay quá ha, đừng nằm mơ nữa, phía trước không xa có một nhánh sông kìa, ngươi đến đó tắm mát đi”.

Nhánh sông lấp lánh uyển chuyển chảy dài về phương xa, nước sông vô cùng trong trẻo, thấy rõ bọn cá tự do bơi qua bơi lại trong đó. Đứng bên bờ sông đã thấy có cảm giác rất mát mẻ rồi. Độc Cô Bại Thiên mặc cả y phục nhảy ùm xuống nước, khắp người lập tức có cảm giác sảng khoái dị thường. Tiếp đó bơi tới bơi lui trong nước, khoan khoái y hệt bọn cá.

Huyền Huyền rất là hâm mộ, nhưng một nữ hài tử như nàng dù thế nào cũng không thể bơi lội tự do như thế. Chỉ ở trên bờ dùng khăn tay thấm nước, quay người lại lấy diện cụ xuống rồi lau mặt mà thôi.

Độc Cô Bại Thiên vừa ở trong nước vừa tung toé nước vừa gọi: “Huyền Huyền, làm gì mà cực thế, xuống đây bơi đi”.

“Muốn chết à”, Huyền Huyền mắng.

Độc Cô Bại Thiên cười khà khà...

Đứng trong dòng nước trong vắt như thế, Huyền Huyền xác thật động tâm, nhưng có Độc Cô Bại Thiên ở đây có thể nào nàng cũng không thể xuống. Độc Cô Bại Thiên không ngừng tung toé nước, trồi lên hụp xuống, lúc thì lặn xuống một hồi lại ló đầu lên. Hắn bơi trong nước thật là cao hứng, trời nóng như thế, có thể gặp được một nhánh sông thế này thì vô cùng hạnh phúc, hiện tại khắp người rất mát mẻ, không nói hết được sự sáng khoái.

Độc Cô Bại Thiên lại hụp đầu xuống nước, lúc ló mặt lên thì trong tay lại nắm một con cá dài một thước.

“Huyền Huyền, chụp lấy”.

Con cá sau khi bị ném lên bờ không ngừng vùng vẫy, Huyền Huyền thấy tội nghiệp, lại đem nó thả xuống nước.

Thấy hắn ở trong nước vui đùa như thế, nàng càng thêm hâm mộ, không nhịn được nữa, lên tiếng nói với Độc Cô Bại Thiên: “Tiểu Bạch, ngươi cứ chơi đùa ở đó, không được lên thượng du nghe chưa? Ngươi nếu dám bơi lên thượng du...” Nói đến đây dùng tay làm động tác chặt ngang cổ.

Độc Cô Bại Thiên nói: “Yên tâm đi, ta đối với thiếu nữ vị thành niên tuyệt đối không hứng thú”.

“Ngươi”.

Thấy Huyền Huyền phát nộ, trong lòng Độc Cô Bại Thiên chợt hơi sợ vội nói: “Ta biết rồi, đối diện với một thiếu nữ giống một vị tiên tử như ngươi, phạm phu tục tử như ta thật không dám có ý nghĩ khinh nhờn”.

“Hừ”.

Huyền Huyền không để ý hắn, đi thẳng lên thượng du, một lúc đã biến mất khỏi tầm nhìn của Độc Cô Bại Thiên.

Thấy Huyền Huyền đã đi xa, hắn trèo lên bờ, y phục đồ vật cởi sạch sành sanh, lại tháo luôn diện cụ xuống, vứt tất cả lên bờ. Tiếp lại nhảy xuống nước, lập tức cảm giác thoải mái hơn rất nhiều, khắp người cực kỳ nhẹ nhàng thư giãn.

Mãi đến khi mặt trời xuống núi, Độc Cô Bại Thiên mới vênh vênh trèo lên bờ, lấy y phục mặc vào.

Lại thêm một lúc lâu nữa Huyền Huyền mới từ thượng du chậm chậm đi xuống, mái tóc còn ướt nước.

“Tiểu Bạch, chúng ta chia tay chỗ này thôi, ngươi cứ xông vào giang hồ của ngươi, ta đi thám xét mấy nơi thần bí, tẩm diện cụ đó tặng cho ngươi”.

Gương mặt Độc Cô Bại Thiên đầy uỷ khuất nói: “Cái gì? Huyền Huyền, ngươi bỏ mặc ta như thế này à?”

Huyền Huyền cười hi hi nói: “Đúng, tên gia nô không nghe lời như ngươi ta không cần nữa”.

Độc Cô Bại Thiên nói: “Huyền Huyền, ngươi thật muốn đi sao? Chúng ta lại cùng đi vậy”.

Độc Cô Bại Thiên thật không muốn Huyền Huyền bỏ đi, tuy chỉ cùng thiếu nữ này sống chung mấy ngày, nhưng hắn lại phát hiện đối với thiếu nữ khả ái này sản sinh một loại cảm tình rất là phức tạp. Cảm giác như nàng là một tiểu muội muội tinh nghịch, lại giống như là một tiểu ma nữ độc ác, còn giống một nữ tử khả ái, một nữ tử rất hấp dẫn khiến người khác phải động tâm theo đuổi.

Huyền Huyền nói: “Ngươi biết chỗ ta phải đi sao? Chúng ta không nhất định cùng đường”.

Độc Cô Bại Thiên nói: “Cho dù không thuận đường, ta cũng phải theo ngươi một đoạn, cứ cho là ta tiễn ngươi một đoạn đi”.

“Xú Tiểu Bạch, vì sao đột nhiên đối với ta tốt như thế?”

“Ta lúc nào không đối tốt với người, người đừng quên, mỗi lần đều là người khi phụ ta. Đợi ngày võ công ta đại thành...”

“Ngày người võ công đại thành thì có thể thế nào, chẳng lẽ ta lại sợ người hay sao?”

“Cái đó cũng có thể lắm, người đáp ứng ta đưa người đi một đoạn chứ?”

Huyền Huyền cười hi hi nói: “Được, bất quá người phải cho ta biết lý do”.

Độc Cô Bại Thiên nói: “Bởi vì người là bằng hữu đầu tiên ta quen sau khi ta gia nhập giang hồ, người còn lấy trộm tiền của ta, đánh vào mặt ta, mắng chửi ta thô lỗ...”

“Ừm, có lý do đầu là được rồi, mấy cái nói sau có dính dáng gì. Người không nói thì ta quên mất, này, đây là tiền của người, tránh lúc đối người lại nói xấu ta sau lưng”.

Độc Cô Bại Thiên nói: “Huyền Huyền, kỳ thật ta còn một lý do trọng yếu, bởi vì ta rất là phục người”.

Huyền Huyền cười hi hi nói: “Kỳ thật cũng không có gì, bản nhân ngoại trừ thiên tư cao, còn gặp được danh sư, võ công luyện thành được như thế chẳng qua là chuyện bình thường thôi”.

Độc Cô Bại Thiên nói: “Ta bội phục người chính là.....da mặt của người so với ta còn dày hơn”.

“Hả...Độc Cô Bại Thiên ta phải giết người”.

Độc Cô Bại Thiên chuyển thân lập tức bỏ chạy, vừa chạy vừa nói: “Lời ta nói là thật, ngày trước gia gia nói da mặt ta là dày nhất thiên hạ, không ai so được. Khi đó ta còn dương tự đắc, cho rằng da mặt ta đúng là thiên hạ vô song, ai biết gặp phải người, niềm tin của ta hoàn toàn tan vỡ. Khiến ta phải than: “Đã sinh ra ta, sao còn sinh ra Huyền Huyền”. Ồi ời...nhẹ tay...”

Với khinh công của Độc Cô Bại Thiên làm sao chạy thoát khỏi Huyền Huyền, chưa chạy được bao xa đã bị Huyền Huyền tóm lấy tai.

“Tiểu Bạch đáng chết, ta biết người cố tình chọc tức ta, hừ, người cứ thế mà làm kẻ có da mặt dày nhất thiên hạ đi, không ai tranh với người đâu”.

“Được rồi, được rồi, người mau buông tay đi”.

Huyền Huyền buông tay thả hân ra.

“Huyền Huyền người dự định đi đâu?”

“Ta chuẩn bị đến Bái Nguyệt Quốc”.

Độc Cô Bại Thiên nói: “Là thế à, ta phải đi Khai Nguyên thành, chúng ta có một đoạn đường cần đi rồi”.

Huyền Huyền nói: “Thật à? Người đến Khai Nguyên thành làm gì?”

Độc Cô Bại Thiên trước hết đem sự tình gặp Liễu Như Yên kể qua, cuối cùng nói: “Lý lão tướng quân đã lâm bệnh nguy cấp, nhưng ông ta có danh khí như thế, ta nghĩ có rất nhiều hào kiệt giang hồ đến đó, ta phải đi học hỏi một phen”.

“Xú tiểu tử, người là ý không cùng lời, người muốn gặp Liễu Như Yên phải không?”

“Huyền Huyền, người quá xem thường ta, ta giống loại người đó sao?”

“Huyền Huyền nói: “Giống”.

“Này, người sao không tự tin thế, có một đại mỹ nhân như người ở bên cạnh ta, ta việc gì phải chạy đến Khai Nguyên thành để tìm Liễu Như Yên chứ?”

“Bớt lời đi”.

Độc Cô Bại Thiên nói: “Huyền Huyền, người xem mặt trời xuống núi rồi, không bằng chúng ta tìm một ngôi nhà nào gần đây tá túc một đêm”.

“Không cần như thế, chúng ta có thể tìm đến người đánh cá gần đây, đưa ông ta chút tiền mua con thuyền nhỏ của ông ta, sau đó chúng ta thuận dòng xuôi xuống, như thế có phải vừa nhanh vừa được nghỉ ngơi”.

“Ý hay”.

Hai người ở vùng phụ cận quả nhiên tìm được một hộ cư ngụ gia, Độc Cô Bại Thiên đưa cho bọn họ mười đồng kim tệ, số tiền đó cao gấp đôi so với giá con thuyền nhỏ của vợ chồng họ, bọn họ rất đổi vui mừng. Hắn lại cho hai vợ chồng một ít tiền, bảo bọn họ đến quán ăn gần đó mua ít đồ ăn và rượu.

Hai người đẩy thuyền xuống nước, tiếp đó nhảy lên thuyền, thuận dòng xuôi xuống.

Lúc này đã chạng vạng tối, ráng chiều nhuộm hồng chân trời. Tà dương hắt ánh sáng nhu hoà khiến vài đám mây xung quanh trở thành những bông hoa lửa trên trời. Các đường viền mây giống như kim tuyến sáng lấp lánh.

Độc Cô Bại Thiên và Huyền Huyền thư thái ngồi trên sàn con thuyền nhỏ, ngắm nhìn chút tà dương sót lại, không tả hết được sự thoải mái trong lòng. Con thuyền nhỏ chậm chậm trôi xuôi dòng, hai bên bờ sông hoa dại nở đầy, từng làn hương hoa truyền tới khiến người ta tâm hồn rộng mở. Trong nước thỉnh thoảng lại có chú cá nhảy vọt lên khỏi mặt nước, tạo thành một đóa hoa sóng, phản chiếu ánh tà dương lấp lánh, vẻ đẹp rất hài hoà.

28. Chương 31: Ly Biệt

“Tiểu Bạch, cảm giác thế nào?”

“Cảnh sắc thế này đúng là quá đẹp đẽ, êm đềm, tĩnh lặng, hài hoà khiến người ta sảng khoái”.

Huyền Huyền đáp: “Đúng vậy, đời sống bình đạm ở đâu cũng đẹp, xem ra người cũng biết thưởng thức”.

Độc Cô Bại Thiên nói: “Cảnh đẹp hài hoà, yên tĩnh thế này khiến người ta thư thái, lơ mơ có cảm giác xuất thế. Đẹp thì đẹp thật, nhưng sống lâu ở đây tất chí anh hùng sẽ tiêu ma. Rồi có ngày cảnh những cảnh đẹp như thế này không dễ gặp”.

Huyền Huyền phủ định: “Người sai rồi, cảnh đẹp thế này đâu đâu cũng có, chẳng qua người không chú ý thôi. Người nghĩ phong cảnh này sẽ giảm đi chí anh hùng của người? Ta không thấy vậy, cảnh đẹp này có thể giao hoà với tâm tình, nâng cao cảnh giới tinh thần, khiến người có thể giữ lòng bình lặng đối diện với tất cả. Nếu vận dụng vào võ học, nhất định thành tựu nhất định không tồi”.

Độc Cô Bại Thiên động dung, giờ hắn mới hiểu vì sao Huyền Huyền còn nhỏ tuổi như thế mà võ công lại đến mức kinh thế hãi tục, thành tựu không hề ngẫu nhiên chút nào. Nàng có đầu óc sắc bén, tấm lòng rộng mở, nhìn vấn đề sâu sắc hơn hẳn người khác, lúc luyện võ tất mất ít công sức hơn. Quả là một nha đầu thiên tư cao tuyệt.

“Cô nói không sai, đúng là đời sống bình phàm ở đâu cũng có ý nghĩa, chẳng qua là mình có ngộ được không mà thôi”.

Lần này đến lượt Huyền Huyền động dung: “Xú Tiểu Bạch, không ngờ người lại có được kiến giải như vậy, ta vẫn cho rằng người xông pha giang hồ để tranh danh lợi, đã có ý nghĩ này tất lúc trước ta nhìn lầm. Kỳ thật sinh hoạt trên giang hồ, ở đâu mà chẳng kích thích, nhìn từ góc độ khác, đời sống kiểu gì chẳng đẹp? Trước đây ta không hiểu, coi chuyện chém đi giết lại trong giang hồ là vô vị, giờ mới biết đó là một lối sống, có nhiều người lựa chọn tất nhiên phải có lý do tồn tại. Cuộc sống không có tốt xấu, chỉ có vô vàn thể nghiệm”.

Độc Cô Bại Thiên tán thành: “Đúng, đời sống là một loại thể nghiệm, giờ ta cũng mới hiểu có gì mà võ công của cô lại cao cường như thế, cô đã đem các thể nghiệm cuộc sống vào trong võ công mà phát triển”.

Huyền Huyền đáp: “Người nói không sai, phần lớn võ công của ta bắt nguồn từ đời sống hàng ngày, trong bình phàm có bất phàm. Đặc biệt rất có ích với tu vi tinh thần”.

Độc Cô Bại Thiên cảm thán: “Lần nói chuyện này, ta thu được rất nhiều ích lợi”.

Huyền Huyền gạt đi: “Kỳ thật, võ công đến mức như ta rất khó nâng lên, lần nói chuyện này cũng gọi mở cho ta rất nhiều điều, thật lòng cảm ơn người”.

Độc Cô Bại Thiên nói: “Thật sự muốn cảm tạ ta thì hát vài khúc đi”. Bản tính vô lại, lưu manh của hắn lại bộc lộ bằng sạch.

Huyền Huyền than thở: “Đúng là bất hạnh của giang hồ, từ nay giang hồ lại có thêm một kẻ vô sỉ. Nếu để loại người như ngươi vào giang hồ, vạn nhất có ngày tiểu nhân đắc chí, đột nhiên trở nên lợi hại, thật không hiểu giang hồ sẽ biến thành như thế nào. Đã như vậy, ông trời cũng để ta giúp người hành đạo”.

Độc Cô Bại Thiên cười: “Úy, thế thiên hành đạo cái gì, Huyền Huyền, cô đừng đùa nha. Ta là anh em tốt của lão thiên, không, Tiểu Thiên Thiên, chuyện của anh em chúng ta không phiền cô lao tâm”.

“Ha ha...” Huyền Huyền bị hắn chọc cho bật cười, “Độc Cô Bại Thiên, ta phục ngươi thật, những lời vô sỉ như thế mà cũng nói ra được”.

“Cái gì mà vô sỉ? Y là Tiểu Thiên Thiên, ta là Bại Thiên, cô nói xem là quan hệ thế nào?”

“Đồ dẻo mỏ”.

Hai người vừa cười vừa nói.

“Huyền Huyền, ta có một việc muốn hỏi cô, mấy cái mặt nạ của cô là tác phẩm của ai, vì sao lại tuyệt như vậy được? Nhờ may rơi vào tay người xấu, không biết sẽ nguy hiểm đến đâu?”

Huyền Huyền đáp: “Ngươi yên tâm đi, vị tiền bối chế tạo đã không còn trên nhân thế, hơn nữa chỉ làm cho bảy chiếc, tất cả đều trong tay ta, tuyệt không nguy hại cho giang hồ, chỉ sợ xú tiểu tử ngươi lợi dụng mới đúng là “hoạ hại” cho giang hồ”.

“Độc Cô Bại Thiên ta xin thề tuyệt sẽ không lợi dụng mặt nạ này gây hại cho giang hồ”.

Huyền Huyền nói: “Kỳ thật, mặt nạ kiểu này không thể uy hiếp được cao thủ chân chính, mỗi người đều có khí tức đặc biệt, chỉ cần công lực đạt đến trình độ vương cấp, một chiếc mặt nạ nhỏ xíu làm thế nào mà che mắt bọn họ được”.

“Ồ cao thủ từ vương cấp trở lên lợi hại thật, đúng là khiến người ta khao khát”.

Hai người chuyện trò tâm đầu ý hợp, thấm thoát màn đêm đã buông xuống. Tận lúc đó cả hai mới thấy đói, từ trưa đến giờ chưa ăn chút gì.

Độc Cô Bại Thiên lấy rượu thịt trong khoang thuyền ra. Hai người vừa ăn vừa uống rượu, lại cùng ngắm trăng, thoả mãn vô cùng.

Trăng đêm đó rất sáng, chiếu rọi dòng sông khiến hai kẻ đang say lơ mơ không phân biệt nổi trăng trên trời hay dưới lòng sông, rồi cứ thế ngủ mất.

Sớm hôm sau, Độc Cô Bại Thiên tỉnh dậy, cảm giác mùi u hương thoang thoảng nơi ngực, mở mắt ra liền thấy Huyền Huyền đang ôm mình, tư thế rất thân mật. Không thể nào, lẽ nào đã ngủ thế này suốt cả đêm. Hắn lập tức có cảm giác huyết mạch căng phồng, không ngờ vừa mở mắt đã được hưởng tư vị ôn nhu này, bất quá hắn không dám táy máy bởi hiểu rõ tiểu ma nữ này đáng sợ thế nào. Chỉ thế này thôi hắn cũng lo ốm người rồi, ai biết được lúc tiểu ma nữ dậy sẽ phát khùng cỡ nào, nhưng có điểm hắn không sợ lắm, hắn vẫn nằm một bên, khẳng định tiểu ma nữ lúc ngủ ngo nguẩy, lăn lung tung tự đến bên hắn. Hắn không dám động dậy, sợ làm tiểu ma nữ tỉnh dậy sẽ càng làm hỏng bét, đành nhắm mắt lại, giả bộ ngủ ngon.

Một lúc sau, Huyền Huyền tỉnh dậy, tức thì kêu lên chói lói “aaa...”.

Tiếng thét khiến tai Độc Cô Bại Thiên đau nhức lũng bùng, nhưng hắn vẫn giả bộ ngủ ngon. Huyền Huyền thoát khỏi vòng tay hắn, kiểm tra quần áo không cảm thấy thân thể có chỗ nào khác thường, mới thở hắt ra một hơi. Bèn nộ khí trùng trùng, tuốt bảo kiếm ra định chém cho hắn một nhát, nhìn lại hắn vẫn còn chưa tỉnh thì càng nổi giận, đã chiếm tiện nghi như vậy còn ngủ ngon lành.

Một cước tung ra khiến hắn lăn lông lốc, kêu “oái” rồi “tỉnh” lại.

“Huyền Huyền, cô sao vậy, lại mộng du nữa sao, đêm qua cô ngủ cứ ngo ngoáy suốt, lúc đấm ta một quyền, lúc đạp ta một cước suýt nữa ngã xuống sông, may mà ta kịp kéo cô lại, vì chiều cổ cô mà ta mãi nửa đêm ta mới ngủ được. Cô sao vậy? Lại mộng du nữa à?”

Huyền Huyền bán tín bán nghi, vừa rồi tuy hai người ôm nhau nhưng đúng là Độc Cô Bại Thiên nằm một bên. Nàng thầm nghĩ: “Lẽ nào mình tự lặn đến đây, tên tiểu tử này hình như không biết chuyện vừa rồi. Chuyện xấu hổ thế này không nên đề cập đến nữa”.

“Độc Cô Bại Thiên, vừa xong ta đánh người chẳng vì lý do gì cả, thấy không thuận mắt thì muốn đánh, thế thôi”.

Độc Cô Bại Thiên làm ra vẻ oan ức: “Gì cơ? Huyền Huyền, sao cô vô lý như vậy, uống cho ta coi cô là bằng hữu tốt mà cô lại đối xử với ta như vậy”.

Huyền Huyền đáp: “Bằng hữu tốt là phải chia ngọt sẻ bùi cho nhau, ta không vui, người phải để cho ta đánh”.

“Được rồi, được rồi, cô không vui thì lại đánh ta đi, ai bảo ta là bằng hữu tốt của cô. Chà! Gặp không đúng lúc mà”.

Huyền Huyền hờn mát: “Vậy được”.

“Bình bình, bốp bốp” dần cho Độc Cô Bại Thiên một trận.

Độc Cô Bại Thiên tuy than thở, nhưng trong lòng đang mở cờ, hân mà không cơ trí thì bây giờ không phải quyền đầu đang đánh vào mình mà là bảo kiếm.

Huyền Huyền đánh một hồi rồi đứng dậy: “Đánh người cho đáng kiếp, ai bảo người nói ta mộng du, ta không có bệnh đó, lúc ngủ chỉ hơi khua chân múa tay một tý thôi”. Đoạn có vẻ ngượng ngập.

Độc Cô Bại Thiên nghĩ thầm: “Cô còn biết lúc mình ngủ cũng cựa quậy suốt? Còn biết ngượng ngừng nữa sao? Đúng là hay thật, nữ hài lúc ngủ mà như thế thì khả ái nổi gò. Bất quá cô ngo ngoáy ta thì không chắc. Nghĩ đến đây hân thoảng thấp thỏm, lẽ nào lúc mình ngủ đã cựa quậy, lặn tới ôm lấy nàng ta rồi lặn lại, theo kinh nghiệm trong quá khứ thì tình huống này rất có khả năng, xem ra trận đòn này không oan tý nào”.

Ngoài miệng hân lại nói: “Đúng, cô không có mộng du, cô lúc ngủ cũng khá ngoan ngoãn”.

“Người còn dám nói?”

“Được, được ta không nói nữa”.

Vàng dương lấp ló ở phía Đông, nắng sớm chứa chan, sắc màu rực rỡ, không khí sớm mai nhẹ nhàng mà sáng sủa, giống như một đứa bé đang mỉm cười. Đàn cá dưới sông phảng phất như cũng cảm giác được niềm vui sớm mai, tung tăng bơi trong làn nước, thì thoảng lại thấy một chú cá lớn nhảy khỏi mặt nước kéo theo một dải sóng, tăng thêm sức sống cho buổi bình minh. Hai bên bờ sông, mùi hương hoa cỏ cùng mùi bùn đất thoắt tới, tức thì khiến hai người sáng khoái, tâm tình thư thái.

Độc Cô Bại Thiên hít sâu một hơi không khí trong lành, hỏi: “Huyền Huyền, cô thật sự phải đi sao?”

“Đúng vậy, ta phải đến Bái Nguyệt đế quốc, hôm nay xuống thuyền là hợp lý”.

Độc Cô Bại Thiên lại hỏi: “Khi nào chúng ta gặp lại?”

“Có duyên tất ngày sau chúng ta sẽ gặp”, Huyền Huyền đáp.

Độc Cô Bại Thiên tỏ ra kích động: “Ta không tin cái gọi là duyên phận đó dẫn đó, nếu cô không đến tìm, ta lại không biết cô ở nơi nào, làm sao chúng ta tương kiến? Cho ta biết nhà cô ở đâu? Ta nhất định sẽ tới tìm”.

Huyền Huyền bật cười, nụ cười rạng rỡ, so với ánh nắng sớm còn đẹp hơn nhiều: “Tiểu tử ngốc, thế này không phải tốt sao? Yên tâm, chúng ta sẽ còn gặp lại”.

“Thật chứ? Cô không sai lời chứ?”

Huyền Huyền bật cười: “Đây là lần thứ nhất ta không lừa người, một người hay thế này ta nhất định phải đến tìm thôi”.

Độc Cô Bại Thiên cũng sờ: “Ta hay ho? Sắp chia tay rồi mà cô không cảm thấy mất mát chút nào, ngược lại còn thấy vui vẻ được à? Trời ơi! Uống công ta coi cô là bằng hữu tốt, cô lại đối xử với ta thế này, ô hô ai tai!”

“Được rồi, đừng diễn trò nữa. Còn một nơi rất tuyệt vời, không kém gì cung điện dưới lòng đất, lần tới ta sẽ dẫn người đi xem. Bất quá người phải luyện võ công cho tốt đã, đừng để tòi tệ như bây giờ là được”.

“Một lời đã định, cô nhất định phải tới tìm ta”. Độc Cô Bại Thiên lưu luyến,

“Một lời đã định”.

Độc Cô Bại Thiên hỏi dò: “Chúng ta đã thành bằng hữu tốt của nhau, cô còn cho ta xem Lư Sơn chân diện mục, có thể nào...”

Huyền Huyền cười hi hi: “Ta xấu lắm nên chỉ dùng mặt nạ gặp người ta thôi”.

“Ta không tin”.

Huyền Huyền lại cười hi hi: “...”

Độc Cô Bại Thiên nài: “Vô luận cô xấu thế nào, đã là bằng hữu ta cũng không màng, để ta xem một lần đi mà”.

Huyền Huyền cười: “Nhưng ta lại không muốn, hi hi...”

“Cô thật sự không muốn cho ta xem? Thật sự vậy chứ?”

Huyền Huyền vẫn cười: “Đừng nói vớ vẩn nữa, đẩy thuyền vào bờ đi, ta phải đi thôi”.

Độc Cô Bại Thiên đẩy thuyền vào bờ. Huyền Huyền phi thân lên bờ sông.

“Huyền Huyền, cô phải đi rồi, chúng ta nên khóc tiễn biệt? Hay là hôn nhau?”

“Rơi lệ là được rồi”. Nói đoạn cách không phát ra một chữ xuống lòng sông. Cuốn lên một cột nước ập vào Bại Thiên, tức thì khiến hắn toàn thân toàn thân ướt sũng như gà mắc mưa.

Huyền Huyền vừa lướt đi, vừa gào lên: “Đa tạ Tiểu Bạch, ta thật sự cảm động, không ngờ người lại khóc như mưa, rơi lệ tiễn biệt ta”.

Độc Cô Bại Thiên phát sầu.

Thấy Huyền Huyền sắp khuất bóng, hắn gào vang: “Huyền Huyền, đêm qua người cô thơm lắm”.

Huyền Huyền quay lại như bay. Độc Cô Bại Thiên hoảng sợ đẩy thuyền ra đến giữa lòng sông, nắm chắc khoảng cách đủ xa mới hết lo nằng nhậy đuổi theo.

Lần này đến lượt hắn nhìn nàng cười hi hi. Huyền Huyền giặc giỡn tuốt bảo kiếm ra, đứng trên bờ trợn mắt nhìn hắn.

“Ha ha, Huyền Huyền, cô nhiệt tình quá! Đưa nhau ngàn dặm cũng phải chia tay, đến đây được rồi, cô về đi”.

“Tiểu Bạch đáng chết, vừa nãy người có ý gì?”

Độc Cô Bại Thiên bật cười: “Ý gì à? Hắc hắc, cô thật sự muốn ta nói ra?”

“Người nói đi”.

“Nửa đêm hôm qua không biết ai rúc vào ngực ta ngủ ngon lành, sáng nay lại bỏ ơn báo oán đánh ta một trận ấy nhỉ?”

“À! Sao người lại biết?”

Độc Cô Bại Thiên cười: “Buồn cười thật, sao ta lại không biết!”

Huyền Huyền diên tiết, liên tục giậm chân thỉnh thỉnh xuống đất: “Độc Cô Bại Thiên, ngươi là tên khốn kiếp, ta phải giết ngươi. Nhất định là nửa đêm ngươi nảy ý xấu xa, ngươi...”

Độc Cô Bại Thiên đáp: “Tiểu nha đầu, ngươi đừng đổ oan cho người tốt. Người hung hăng như vậy, giống hệt tiểu ma nữ, ta dám chạm vào ngươi sao? Nói thật lòng, cả hai chúng ta lúc ngủ đều ngộ nguây, ai như thế nào, khó lòng phân chia rõ ràng, hà tất phải so đo làm gì?”

Huyền Huyền đứng trên bờ vừa xấu hổ vừa giận nhưng hết cách. Con thuyền cách nàng chừng bảy tám trượng, khung công tuyệt thể của nàng cũng chỉ nhảy được bảy trượng là cùng, không thể nào tới hơn.

Nhìn theo con thuyền đang dần trôi xa, Huyền Huyền gào với theo: “Độc Cô Bại Thiên, ngươi nghe cho rõ đây, lần tới ta mà gặp ngươi, nhất định đánh cho ngươi rụng hết hai hàm răng”.

Độc Cô Bại Thiên ha hả cười rộ: “Huyền Huyền, ta đợi cô, cô có lấy chồng, không được gả cho người khác mà phải gả cho ta”.

“Độc Cô Bại Thiên, ta sẽ không bỏ qua cho ngươi”.

Hắn bật cười lớn.

Rốt cuộc hắn cũng từ biệt Huyền Huyền, nhưng trong lòng cảm thấy vô cùng mất mát. Dưới ánh nắng sớm rực rỡ, lòng hắn ngập ly biệt thương cảm, tuy là giữa mùa hạ mà lòng hắn phảng phất ý thu.

Gió thu hiu hắt trăng thu sáng

Lá rụng hợp rồi tan.

Chôm tóc lạnh run run.

Biết ngày nào mới gặp lại.

Tình cảnh này khó chia xa.

Hắn đột nhiên phát giác đã không còn trách Tư Đồ Minh Nguyệt nữa, giờ hắn mới hiểu tình cảm không thể khống chế được.

Hắn nghĩ người một lúc đoạn bật cười, mình sao thế này, lại đa sầu đa cảm, đây chỉ là chia tay thôi mà. Nam nhi chí tại bốn phương, không nên ưu sầu thương cảm như nữ nhi. Nghĩ thế, tâm tình hắn dần thoáng đãng.

29. Chương 32 (quyển 2 Chương 1) Hà Trung Kích Đấu

Con thuyền theo nước chảy mà đi nhưng tốc độ tuyệt không nhanh. Độc Cô Bại Thiên cũng không hề nôn nóng, trên đường không ngủ thì nhảy xuống sông bơi lội, rất là thoải mái. Trong khoảng thời gian đó hắn nhiều lần ghé vào bờ mua lấy mọi thứ. Cứ như vậy trong suốt hai ngày, từ con sông nhỏ cuối cùng cũng tiến vào giữa con sông lớn. Mặc dù mặt nước rất lớn nhưng nước lại không chảy xiết mà chảy rất êm đềm.

Trên mặt sông bắt đầu trở nên nhộn nhịp. Những con thuyền qua lại ngày càng nhiều. Trên con sông lớn này thò cái thuyền nhỏ của hắn chỉ là một cái thuyền đánh cá nghèo nàn. So với các con thuyền chở khách lớn thì giống hệt như một khúc gỗ trôi dạt trên sông. Bất quá hắn cũng không thêm quan tâm. Giả sử như có bị thuyền lớn đụng phải thì lúc đó lại có chuyện để chơi thôi.

Mặt trời ngày càng lặn dần, cuối cùng biến mất nơi xa xa. Màn đêm dần buông xuống. Ánh trăng chiếu xuống mặt sông thành từng lớp trắng trắng y hệt như làn da của tiểu nha đầu hoạt bát Huyền Huyền. Độc Cô Bại Thiên ngồi ở đầu thuyền uống rượu mà không có chút cảm giác gì. Thiếu đi một người cãi nhau với hắn thật không ngờ lại khiến hắn cảm thấy cô đơn đến vậy.

Buổi tối những con thuyền đi lại trên sông thưa dần, hắn lại càng không lo lắng thuyền của mình bị đụng vào. Liền cời hết y phục. “ùm” nhảy thẳng xuống nước. Dòng nước lạnh tức thì làm hắn cảm thấy rất thoải mái, những sự phiền muộn liền bị quét sạch. Độc Cô Bại Thiên bơi lặn rất tốt, bản thân khi còn nhỏ vẫn hay ra con sông ngoài thị trấn để vui đùa. Nghĩ tới đó hắn liền nghĩ tới ba huynh đệ Tư Đồ thể gia cùng

đám hỗn hỗn bằng hữu, nghĩ tới người nhà của hắn, không biết hiện giờ bọn họ như thế nào. Trong lòng hắn thầm cầu nguyện “ Cầu mong bọn họ sống lâu và mọi chuyện sẽ luôn tốt đẹp”

Độc Cô Bại Thiên sau khi bơi trên sông khiến cho tâm hồn thoải mái, nằm trên thuyền từ từ chìm vào trong giấc ngủ. Qua nửa đêm bỗng “Bùng” một tiếng, con thuyền nhỏ của hắn bị chấn động khiến hắn giật mình tỉnh giấc. Vội vàng đứng dậy mặc lại y phục còn chưa kịp ra ngoài thì để nghe thấy thanh âm từ bên ngoài vọng vào “ Không biết thuyền của tạp chủng nào lại dám chắn đường của bọn đại gia”

Cơn giận dữ trong đầu Độc Cô Bại Thiên bắt đầu nổi lên. Rõ ràng là thuyền bọn họ đâm vào thuyền hắn đã vậy lại còn nói giọng khinh miệt khiến hắn không kìm được lửa giận. Mặc lại y phục, đeo diện cụ hắn liền đi ra ngoài khoang thuyền.

Chỉ thấy một con thuyền lớn đậu ngang giữa sông, nhìn bên ngoài như có vẻ muốn chặn đường con thuyền nhỏ của hắn. Trên thuyền có khoảng mười người, đa số là thủy thủ. Trong đó cũng có một ít người làm hắn chú ý. Một tên công tử mặt trắng, tay cầm chiết phiến ve vẩy. Tuy dung mạo anh tuấn nhưng mục quang thì lại rất lạnh lùng, môi trắng. Nhìn qua là biết người này trong tâm đầy tâm kế, là loại nhân vật âm hiểm. Còn có một đại hán cao lớn, râu ria đầy mặt nhìn rất là hung hãn. Đặc biệt hai mắt tên này long lanh có thần hiển nhiên nội công rất có căn cơ. Bên cạnh đó là một thiếu nữ, bên người đeo một thanh đoản kiếm, mặc dù không diễm lệ như Liễu Như Yên nhưng cũng có thể tính là mỹ nữ

Thân hình Độc Cô Bại Thiên phối hợp với diện cụ trên mặt toát lên vẻ uy vũ bất phàm khiến cho người khác không dám coi thường. Người hồi nãy vừa cất tiếng chửi chính là đại hán. Thấy thân hình dung mạo của Độc Cô Bại Thiên coi bộ còn cường hãn hơn cả hắn khiến cho ngữ khí của đại hán vội có chút hòa hoãn “ Vị hán tử kia, có sao con thuyền nhỏ của ngươi lại cản đường đi cầu bọn ta chứ?”

Độc Cô Bại Thiên tức muốn ói máu “ Buồn cười, cả mặt sông rộng lớn thế này, huống chi con thuyền ta lại đi men theo bờ thì làm sao mà cản trở thuyền ngươi? Thuyền của các ngươi tông vào thuyền của ta, ta vẫn còn chưa hỏi tội ngươi đó”

Đại hán nói “ Thuyền của ngươi thì đáng bao nhiêu tiền chứ. Ngươi có biết thuyền của bọn ta trân quý như thế nào không? Tông vào thuyền ngươi bồi thường thì được chứ gì? Mau xin lỗi bọn ta đi”

Độc Cô Bại Thiên chửi thề : Xin lỗi con mẹ nhà ngươi, ngươi đang nằm mơ à. Rõ ràng là ngươi không đúng. Không thể ngờ bọn ngươi đã ngu lại còn ngu, ngay cả chuyện cãi nhau cũng không biết. Ta ban đầu còn tưởng là nhân vật gì, thì ra chỉ là một lũ bị thật.

Độc Cô Bại Thiên nói “ Cái đồ bị thật ngươi là ai? Đầu ngươi toàn là đậu hủ à? Nói gì mà toàn những lời ngu ngốc thế không biết. Nếu như ta cầm lấy nén vàng đập vỡ cái đầu gỗ khó dạy nhà ngươi ra thì cũng coi như ta có lý sao?”

Đại hán tức giận la hét um sùm “ Ngươi, cái tên râu dài nhà ngươi chưa nghe ta là ai sao? Ta phải đánh ngươi một trận mới hả giận được” Đại hán lúc này như đã quên bản thân mình cũng râu ria rậm rạp

Độc cô Bại Thiên lúc này nói không cần cố kị điều gì” Ta không cần biết ngươi là đồ bị thật ở đâu tới. Ngươi đã đụng vào thuyền của ta thì là ngươi sai”

“ A a a, tức chết ta mà”

“ Tức chết ngươi đi”

Đại hán nói “ Ta phải giết ngươi”

Độc Cô Bại Thiên nói “ Ngươi thật phiền toái. Câu này này giờ ngươi nói không biết bao nhiêu lần rồi”

“Thật tức chết đi mất”

“Phiền quá, lại nói lại nữa rồi”

Đại hán phần nộ hết “ Tiểu tử, ngươi lại đây để đại gia ta giáo huấn ngươi”

“Ngươi ngu thật hay sao vậy? Ngươi muốn đối phó ta mà lại kêu ta qua đó à?”

Đúng là một tình huống buồn cười. Hai đại hán thân thể khôi ngô ngang nhiên đứng trên thuyền đấu võ mồm với nhau

Thủy thủ trên thuyền đều cười âm lên

Tên công tử mục quang lạnh lẽo mở miệng ra nói “ Sư đệ không cần phải đấu khẩu với hần. Người cứ qua đó trực tiếp đánh hần được rồi”

Đại hán cung kính trả lời “ Sư huynh nói phải”

Độc Cô Bại Thiên thật không ngờ đại hán lại là sư đệ của tên công tử trẻ tuổi đó. Nếu nhìn tuổi thật không giống. Thậm chí để tên công tử gọi đại hán là thúc thúc cũng không khác bao nhiêu

“Tiểu tử, a không thể chịu người được nữa. Người chịu chết đi” Nói xong đại hán hung hãn cầm trong tay song thương(ko biết là vũ khí gì) từ trên thuyền lớn nhảy qua

Độc Cô Bại Thiên nhìn thấy đại hán này đúng là một tên lỗ mãng. Với thân thể cẩu hần mà lại từ nơi xa như vậy nhảy xuống con thuyền nhỏ này mà không làm cho thuyền lật , hai người cùng rơi xuống nước mới lạ.

Độc Cô Bại Thiên vội cầm mái chèo đánh thẳng tới đại hán đang trên không. Song thương của đại hán thì ra là đoản thương, không thể so chiều dài với mái chèo được. Trên không trung lại càng không có cách nào né tránh liền bị Độc Cô Bại Thiên đánh thẳng vào ngực. Chỉ nghe “Bùng” một tiếng trên mặt nước. Không ai nghĩ đại hán lại có thể dùng tư thế như chó, hai tay hai chân bám vào mạn thuyền, rồi người trên thuyền vội quăng dây xuống kéo hần lên.

Đại hán lúc đi đã nhanh lúc quay về còn nhanh hơn

Chỉ một chiêu giải quyết được một tên đầu to, Độc Cô Bại Thiên cảm thấy rất thoải mái liền bắt chước giọng điệu của đại hán “ Này hần tử kia, người như vậy sao mà đánh nhau chứ. Vừa mới một chiêu đã bỏ chạy. Có khát nước thì cũng đâu cần lấy nước sông mà uống như thế”

Đại hán tức đến nổi la hét om sòm liền bị tên công tử đưa mắt bắt ngưng lại.

Tên công tử trong tay ve vẩy cái quạt lạnh lùng nói “ Tiểu tử, đừng nghĩ chiếm chút tiện nghi mà đã khoe khoang. Nếu như người thông minh thì đừng để ta qua đó, tốt nhất là tự mình qua đây khấu đầu nhận tội đi”

Độc Cô Bại Thiên bắt chước y chang dáng vẻ của hần, mái chèo trong tay ve vẩy cười hi hi “ Tiểu tử, đừng trúng thuyền của ta mà lại còn phô trương. Nếu người thông minh thì đừng để ta qua đó mà tự mình qua đây khấu đầu nhận tội đi”

Nữ tử xinh đẹp liền lên tiếng “ Sư huynh, huynh còn nói lời thừa với hần làm gì? Tên tiểu tử này lời nói gian xảo, để muội qua đó bắt hần mang về đây cho xong”

Độc Cô Bại Thiên nói “ Uy, tiểu mỹ nhân, lão nhân gia ta ít nhất cũng đã ba mươi. Người cứ nói tiểu tử này nọ như vậy coi được sao?”

“Xú tiểu tử hãy chờ chết đi”

“Hoàng mao nha đầu(nha đầu lông vàng????) lão tử chờ người đây”

Tên công tử đưa tay ngăn nữ tử lại nói “ Sư muội, muội không cần phải qua đó. Chúng ta cứ dùng thuyền lớn tong thuyền của hần coi hần có qua hay không”

Độc Cô Bại Thiên nghe xong trầm nghĩ : cái tên công tử này đúng là một thằng nham hiểm. Nghĩ vậy liền nói “ tiểu bối, nể tình bọn người đã có lời mời lão phu qua, thịnh tình khó từ chối. Coi như ta cho các người một chút mặt mũi. Hãy chuẩn bị rượu thịt đi, lão phu qua đây”

Nữ tử rõ ràng chịu không nổi lời nói của hần liền hét lớn “ Cái tên vô lại đáng chết kia, người hơn bọn ta bao nhiêu mà lại dám ngông cuồng như vậy”

“Ta ngông cuồng à, nếu ta ngông cuồng thì đã chẳng bị người ta tông thế này” Độc Cô Bại Thiên cho thuyền tiến sát vào rồi tung người nhảy lên đại thuyền. Lúc này đại hán nhìn thấy cả người Độc Cô Bại Thiên

đang ở trên không trung y hệt giống hần hồi nãy, trong lòng hận hần hồi nãy đã làm nhục mình, muốn “kì nhân chi đạo, hoàn trì kì nhân chi thân (mấy câu này ko biết dịch)” liền phi thân lại đưa song thương nhắm thẳng Độc Cô Bại Thiên đánh tới

Ai ngờ Độc Cô Bại Thiên khi bay lên phía trên thuyền, đợi thương của đại hán gần tới liền tăng tốc bay ra phía sau lưng đại hán.

Công tử trẻ tuổi liền nói “ Bằng hữu, báo danh đi”

Độc Cô Bại Thiên nói “ Người nghe cho rõ đây. Ta tại Thanh Phong đế quốc đỉnh đỉnh đại danh Vũ thánh Thác Bạt Thiên”

Đại hán nôn nóng nói “ Vớ vẩn, đương kim võ lâm làm gì có võ thánh nào, Thác Bạt Thiên là ai chưa từng nghe qua”

“Không nghe qua thì chỉ trách bọn người thiếu hiểu biết thôi. Bọn người thật sự là ai ?”

Vị thiếu nữ nói “ Xú tiểu tử, người nghe cho rõ đây. Đây chính là đại sư huynh của ta Lục Phong.” Nói xong dùng tay chỉ vào công tử trẻ tuổi nói tiếp “ Đại sư huynh ta mệnh danh là Tiêu Diêu Nhất Phiến. Người chắc hẳn nhớ tại Thanh Phong đế quốc có một người danh hiệu đỉnh đỉnh đại danh Tiêu Diêu Nhất Phiến chứ hả”

”Chưa hề nghe qua” Độc Cô Bại Thiên nói thật lòng. Hần từ khi rời nhà ra đi, đối với tình huống trong võ lâm đại lục có thể nói là không biết gì hết. Huyền Huyền cũng chỉ nói cho hắn biết những nhân vật lợi hại thì hắn làm sao có thể nghe qua cái tên Tiêu Diêu Nhất Phiến gì chứ.

“Đây là nhị sư huynh ta Song Thương tướng Mã Long, người có nghe qua chưa?” Vừa nói vừa dùng tay chỉ vào một đại hán

Độc Cô Bại Thiên nhìn đại hán mỉm cười. đại hán tưởng rằng hắn đã nghe qua đại danh của mình tức thì ưỡn ngực hùng hổ, ra bộ dạng rất hiên ngang.

Độc Cô Bại Thiên nghiêm túc nói “ Chưa từng nghe qua”

Mã Long đưa con mắt giận dữ nhìn hắn

“Người....vậy người có nghe qua Bạch Yến Tử Hứa Vân chưa?”

“Hứa Vân là ai? Người toàn thân áo trắng, không lẽ là người. Nhưng nhìn người làm sao mà giống như một con yến tử được” Vừa nói vừa lộ ra vẻ rất si mê

Hứa Vân nhìn thấy thần sắc si mê của hắn liền lấy làm cao hứng hỏi “ Vậy người nhìn ta giống cái gì?”

“Giống ma tước (chim sẻ)”

“Người....ta phải giết người” Vừa nói vừa rút lấy bảo kiếm trong người ra tiến về phía Độc Cô Bại Thiên.

Hiện tại độc Cô Bại Thiên đã khác trước rất xa. Khi mới rời nhà hắn đúng là không biết lợi hại gì hết. Nếu so với hai ngày trước thì với thân thủ của hắn chắc chắn không phải là đối thủ của Hứa Vân. Nhưng hiện tại hắn đã là một nhất lưu cao thủ, đối phó với một Hứa Vân vừa mới tiếp cận cảnh giới nhất lưu đương nhiên rất nhẹ nhàng. Vừa thấy bảo kiếm chém tới liền phi người tránh qua một bên để bảo kiếm chém vào khoảng không. Rồi không đợi nàng ta thu bảo kiếm về liền đưa tay phải ra vuốt nhẹ lên tay cầm kiếm của Hứa Vân.

Hứa Vân sắc mặt ửng hồng, giận dữ muốn rút bảo kiếm ra, liền bị Lục Phong cản lại.

Lục Phong nói “ Thác Bạt Thiên, người kẻ cũng có dũng khí. Nguyên ban đầu hôm nay ta chỉ muốn giáo huấn người một lần. Nhưng người lại hết lần này tới lần khác ba lần bốn lượt làm nhục sư muội của ta. Hôm nay không thể tha cho người được. Người chuẩn bị chịu chết đi”

Độc Cô Bại Thiên nói “ Sợ người sao. Cả đám các người hoành hành ngang ngược, đã vô lý lại còn giáo biện, tự mình chuốc lấy nhục. Sớm đã nhìn bọn người không thuận mắt rồi. Lại đây”

Đối với Lục Phong, hắn thật không dám khinh thường. Bằng vào cảm giác hắn thấy đây chính là một cao thủ. Vì vậy hắn vội tĩnh tâm ngưng thần, chuẩn bị nghênh chiến

Lục Phong bay tới sát người hắn, cây quạt trong tay thay kiếm chém thẳng vào mắt hắn

Độc Cô Bại Thiên chửi thề “ Quả nhiên là ác độc, mới ra tay đã muốn hủy đi mắt của người ta. Thật quá ác độc”

Chiết phiến mang theo tiếng kinh phong rít lên nhanh như thiểm điện tới ngay trước mắt hắn. Độc Cô Bại Thiên vội ngẩng đầu cho chiết phiến vút qua, chân phải không nhàn rồi liền vung lên, chân trái trụ lấy thân người. Lục Phong vội lui người lại sau né tránh

Cả hai người như đã nắm được mức độ nông sâu về đối phương nên càng không dám khinh thường

Độc Cô Bại Thiên hét lớn” Cái tên mặt trắng kia, hãy ăn lấy một ngọn Bá Vương thần quyền của ta”

Quyền phong rít mạnh. Quyền đầu còn chưa tới thì quyền phong đã thổi bay chòm tóc trên đầu Lục Phong. Lục Phong liền đưa chiết phiến sang tay trái, nắm chặt tay phải ngạnh tiếp lấy ngọn quyền của Độc Cô Bại Thiên

“Bùng”

Kinh khí lan ra khiến cho cả thuyền như bị chấn động. Đám thủy thủ ai đó đều nghiêng ngã trên thuyền, có hai tên không may năm bị rơi thẳng xuống mặt nước. Đám thủy thủ hoảng hồn vội bỏ chạy hết vào trong khoang thuyền.

Độc Cô Bại Thiên cùng Lục Phong ai nấy đều lui về sau ba bước, không ai chiếm phần hơn.

Độc Cô Bại Thiên trong tâm thầm kinh ngạc : cái tên tiểu tử này nhìn bề ngoài như một văn sinh, ai ngờ lại có được công lực như vậy

Kỳ thật Lục Phong như muốn kêu khổ mà không dám nói ra. Hắn từ xưa luôn tự hào về chưởng lực hùng hậu của mình. Ai ngờ Độc Cô Bại Thiên chỉ với ngọn quyền mà cũng đã chiếm lấy phần hơn, khiến cho tay hắn như muốn tê dại. Nếu như Độc Cô Bại Thiên mà tới lần nữa thì hắn thật không dám dùng tay không để ngạnh tiếp.

Đáng tiếc là quyền đầu của Độc Cô Bại Thiên lúc này lại đang tới

Lục Phong trong lòng kêu không ổn. Sợ cái gì thì nó tới cái đó. Hắn không dám dùng tay để ngạnh tiếp, đành phải dùng chiết phiến chống đỡ ngọn quyền của Độc Cô Bại Thiên.

Độc Cô Bại Thiên trong lòng cảm thấy vui mừng. Thì ra tên tiểu tử mặt trắng này chưởng lực không bằng ngọn quyền của mình. Hắn đã sớm nhìn ra đối phương sử dụng chiết phiến không được tốt liền biến quyền thành trảo nhắm thẳng hướng chiết phiến đánh tới.

Lục Phong thật không dám để trảo hắn chạm vào chiết phiến. Hắn hiểu rõ công lực của hai bên không chênh lệch bao nhiêu nhưng Độc Cô Bại Thiên lại có ưu thế trời sinh. Hắn thân thể cao lớn, khỏe mạnh cường tráng với lại trước đó hắn đã ném khổ đầu rồi. Vì vậy liền đưa tay xuống lấy chiết phiến đánh thẳng về tiểu phúc của Độc Cô Bại Thiên.

Độc Cô Bại Thiên thật muốn hét lên một tiếng giận dữ thật lớn. Không thể ngờ được cái tên tiểu tử này lại quá ác độc. Đầu tiên là mắt, sau lại hướng tới tiểu phúc của mình. Nên biết tiểu phúc là nơi giao nhau của khí hải và đan điền. Khi bị đánh trúng thì toàn thân công lực sẽ bị phế bỏ. Liền giận dữ hét lên “ Tên mặt trắng, ngươi tự tìm cái chết” Nói xong cả người lách qua một bên, chân như một ngọn gió đá thẳng vào mặt Lục Phong

Lục Phong bị tiếng hét của hắn làm giật mình sợ hãi. Chiết phiến không đánh trúng tiểu phúc đối phương mà lại thấy một ngọn cước đánh thẳng vào mặt cậu mình. Hắn vội vàng cúi đầu né tránh nhưng toàn thân cũng như muốn đổ mồ hôi lạnh.

Độc Cô Bại Thiên cười lớn “ Tiểu tử, ngươi không cần phải khách khí với lão nhân gia như vậy. Trong lúc giao đấu không cần phải cúi đầu thi lễ với ta như vậy”

Mặt của Lục Phong đỏ lên “ Con mẹ ngươi, ngươi đừng có quá ngông cuồng. Nếu không phải ngươi đột nhiên kêu lớn quỷ quá như vậy làm ta giết mình thì ta sao có thể cúi đầu như vậy”

Hứa Vân đứng bên cạnh nói “ Tên râu dài, ngươi không cần giữ mặt mũi làm gì, cứ xuất quỷ kế như vậy đi”

Độc Cô Bại Thiên trừng mắt nhìn nàng ta “ còn không mau ra ngoài kia đứng đi, ở đây lý sự làm gì”

Thiếu nữ tức giận dậm mạnh chân

“Lục Phong ngươi không cần phải để ý tới miệng lưỡi đó làm gì. Nếu không phục thì lại đây đánh tiếp”

Lục Phong nói” Thác Bạt Thiên, cái này là do ngươi bức ta. Ta sẽ cho ngươi thấy Phi Hoa Phi Diệp Lạc Thiên Công, Ngươi chịu chết đi”

Cả người Lục Phong như hoàn toàn thay đổi. Một cỗ âm hàn khí tức thì trên người hắn phát ra. Cỗ khí tức này lấy hắn làm trung tâm không ngừng lan tỏa ra bên ngoài khiến cho tự trong thâm tâm Độc Cô Bại Thiên cảm thấy ớn lạnh.

30. Chương 2 Phi Thiên Phi Diệp Lạc Thần Công (Thượng)

Độc Cô Bại Thiên thâm kinh hãi. Đối phương hiển nhiên tu luyện một công phu âm hàn cực kỳ lợi hại. Hắn có cảm giác trước mắt mình như đang có vô số chiếc lá, bông hoa đang nhảy múa. Thậm chí truyền trong những hương hoa đó , khí tức âm hàn càng ngày càng thịnh.

Hắn vội vàng tập trung tinh thần không hề có chút ý khinh thường. Không phải là ảo giác mà đúng thật là những cánh hoa đang nhảy múa trước mắt. Cánh hoa trong suốt, long lanh rực rỡ phản chiếu ánh sáng chói cả mắt. Là những cánh hoa tạo bởi tuyết. Thật đúng là một công phu lợi hại.

Độc Cô Bại Thiên chợt cảm thấy thèm muốn, trong tâm tự nhủ : nếu như quả có công phu như vậy thì lão tử lúc tối ngủ chắc chắn là rất thoải mái.. Loại công phu hay thế này rơi vào tay tên tiểu tử đúng là đáng tiếc. Nếu như rơi vào tay ta thì ta nhất định sẽ phát huy hết công dụng của nó.

Thần công mà biết được thì chắc chỉ còn cách kêu ô hô ai tai. Không ngờ lại có người nảy sinh chủ ý như vậy với nó.

Độc Cô Bại Thiên nói “ Lục Phong, công phu của ngươi là gì thế?Sao lại có khả năng tạo ra “lục nguyệt phi sương”(không rõ câu này dịch ra tiếng việt thế nào cho hay???)

“Hừ, kiến thức của ngươi đúng là quá kém. Thần công độc đáo này đương nhiên là ngươi nhìn không ra rồi. Ngươi chưa hề nghe qua Phi Hoa Phi Diệp Lạc Thiên công sao?”

“Phi hoa phi diệp thì thấy rồi. Nhưng còn lạc thiên thì giải thích thế nào?”

Lục Phong phần nộ hết lớn “Ai trên đại lục mà lại không biết lai lịch Phi Hoa Phi Diệp Lạc Thiên công. Thác Bạt Thiên, ngươi không cần phải giả điên giả ngốc đâu”

Độc Cô Bại Thiên nói “ Ngươi không biết lão nhân gia ta từ trước đến giờ không hành tẩu giang hồ sao? Một người thương ẩn cư trong thâm sơn thì làm sao mà biết môn công phu này chứ?”

Lục Phong đưa con mắt tò mò nhìn hắn nói “ Ta nói ở đâu a lại có thằng điên như vậy? Ngay cả phi hoa phi diệp lạc thiên công mà cũng không nghe qua. Thì ra là một người sơn dã.

Hứa Vân và Mã Long đều đã chịu thiệt dưới tay của Độc Cô Bại Thiên. Vì vậy khi nghe hắn nói từ trong núi ra liền châm biếm “ Sơn dã thất phu, thảo nào kiến thức thật quá ít mà”

Độc Cô Bại Thiên căn bản không hề để ý tới lời châm chọc tiếp tục hỏi “ Không lẽ cái phi hoa phi diệp lạc thiên công này lợi hại lắm sao?”

Lục Phong tự hào nói “ Đương nhiên. Theo như truyền thuyết hai ngàn năm trước khi vị tiên bối sáng tạo ra môn võ công này luyện đại thành xuất quan, trong khuôn viên mười dặm phi hoa phiêu diệp, tay của ông ta tùy ý vung lên tức thì không gian đại chấn rồi một tòa thiên cung từ trên cao rơi xuống. Từ đó phi hoa

phi điệp lạc thiên cung uy chấn đại lục người trong thiên hạ không ai không biết, không ai không hiểu. Chỉ là sau này tâm pháp thất truyền, tâm pháp lưu lại bây giờ có thiếu sót rất lớn so với lúc trước. Phi hoa phi điệp lạc thiên cung cũng biến thành phi hoa phi điệp lạc thiên công. Chữ cung trong thiên cung trở thành chữ công của công pháp.

Độc Cô Bại Thiên nói “ Một bộ công pháp thiếu sót mà người cũng dám luyện sao?”

Lục Phong giận dữ “ Cái tên sơn dã thất phu nhà ngươi thì biết cái gì. Phi hoa phi điệp lạc thiên công mặc dù không được như xưa nhưng cũng là võ công nổi tiếng trên giang hồ. Người chịu chết đi”

Lục Phong bay người lại, toàn thân mang theo khí thế áp bức, bàn tay trắng muốt phát ánh sáng long lanh. Bốn hướng “phi hoa phiêu điệp” khiến cho người ta có một cảm giác mơ hồ như là bản thân đang đứng giữa mùa đông

Phi hoa phi điệp lạc thiên, câu này cũng đã nói lên “phi hoa phiêu điệp” có khả năng làm thương người. Độc Cô Bại Thiên không dám lơ là, tinh tâm ngưng thần vận cửu chuyển công pháp, bá vương chi khí từ trong người tán phát mang theo kinh khí tỏa ra bốn hướng khiến cho mọi người có mặt đều cảm thấy một khí tức mãnh liệt, độc đoán, ai dám tranh hùng!

“Phi hoa phiêu điệp” còn cách người Độc Cô Bại Thiên thì bị chặn lại, không tiến thêm được một chút nào

Trong nháy mắt, Lục Phong đã tới trước mặt hắn. Thủ chưởng trắng muốt lấp lánh y hệt như khuôn mặt trắng bạch rất yêu dị, khoe miệng mang theo một cái nhếch mép khang lung. Độc Cô Bại Thiên khogn6 hề có nét sợ hãi, tay phải vung quyền đánh thẳng ra.

“Bùng”

Chưởng quyền hai người va chạm mạnh vào nhau. Đây là lần thứ hai hai người trực tiếp ngạnh đấu, kết cục vẫn hòa nhau, cùng lui về sau ba bước.

Thân thuyền bị chấn động mạnh. Kinh khí mãnh liệt tỏa ra khắp bốn hướng. Hứa Vân và Mã Long đứng cũng không vững ngã lên ngã xuống, cả hai tức thì biến sắc. Bọn họ vốn nghĩ một khi phi hoa phi điệp lạc thiên công được thi triển ra thì Độc Cô Bại Thiên hoàn toàn không có khả năng chống đỡ, nếu không bại vong thì cũng phải thụ trọng thương. Ai ngờ mọi việc lại không như bọn họ tưởng tượng khiến tâm trí bị chấn động mãnh liệt. Đám thủy thủ trên thuyền thì như muốn ngừng thở. Bọn họ từ trước tới giờ chưa từng thấy qua công phu nào lợi hại như vậy nên chỉ biết trốn vào trong run rẩy, không dám ra ngoài.

Lục Phong lạnh lùng nói “ Thác Bạt Thiên người cũng hay lắm, thảo nào lại ngông cuồng đến như vậy, ngay cả phi hoa phi điệp lạc thiên công cũng không để vào mắt. Thật ra người sử dụng công phu gì thế?”

Độc Cô Bại Thiên cười hì hì nói “ Người nghe cho rõ đây. Thần công của lão tử ta uy chấn đại lục, vô lâm độc tôn, vạn người kính ngưỡng, thiên hạ vô địch, vũ nội xưng hùng, thượng thiên nhập địa duy ngã độc tôn – Cửu chuyển thần công, thế nào? Có phải như sét đánh trên trời mà người thường hay nghe không?”

Lục Phong nhíu mày nghĩ hoài cũng không ra trên giang hồ từ khi nào lại xuất hiện cái cửu chuyển thần công này. Theo lý mà nói thì một bộ võ công dù gì cũng phải có chút tên tuổi. Nhưng hắn thật nghĩ không ra môn công pháp này có từ khi nào

“Thác Bạt Thiên, người đừng có đứng đó mà hồ ngôn loạn ngữ. Công phu của người căn bản không phải là cửu chuyển thần công gì gì đó. Loại võ công này tuyệt không phải là thứ vô danh. Nếu người đã không muốn nói thì ta cũng không miễn cưỡng làm gì”

Độc Cô Bại Thiên nói “ Nói thật với người là võ công này do chính ta tự sáng tạo. Chỉ là nó mới ở giai đoạn tiểu thừa thôi”

Lục Phong cùng Mã Long cười lớn. Hứa Vân thì cười khiến cho tâm thần người ta muốn điên đảo.

Cười một hồi lâu, Hứa Vân nói “ Cái tên quỷ nhà ngươi chỉ nói khoác lác. Bằng vào người mà cũng có thể sáng tạo võ công sao?”

“Ta thì sao, ta không đủ khả năng sao? Vậy nếu ta không cười người thì có nghĩa là ta không anh tuấn sao? Ta không cao à? Ta nhìn đám sư huynh muội các người chỉ giống như một lũ người lùn tịt. Ta không thông

minh? Ta đối phó với ba người các người giống như đang chơi với mấy con khỉ mà thôi”

Cả ba tức muốn điên người. Riêng Mã Long như vẫn chưa hiểu Độc Cô Bại Thiên có ý tứ gì, liền mở miệng hỏi rất ngây ngô “ Sư muội, hần một điểm anh tuấn cũng không có, còn thua sư huynh xa. Hần ta cũng không cao, so với ta đâu có hơn bao nhiêu; Hần ta cũng...”

Lục Phong nói “ Người cầm mồm lại cho ta”

Mã Long tức thời ngậm miệng không dám nói nữa.

Lục Phong nói “ Nói nhiều vô ích. Cứ để cho sự thật chứng minh xem ai mạnh hơn ai”

Độc Cô Bại Thiên nói “ Sớm đã như vậy rồi. Lại đây tiểu tử mặt trắng”

Lục Phong cực kỳ giận dữ khi Độc Cô Bại Thiên gọi hắn như vậy. Tức thì liền vận công lực của phi hoa phi diệp công tới mức cực hạn khiến cho hoa tuyết bay đầy trời như mưa, trong khuôn viên ba trượng có thể nói “ hoa lá rụng rở”

Hứa vân cùng Mã Long thì tránh ra xa để quan sát. Đám thủy thủ thì chạy từ tầng trên xuống tầng dưới để nhìn

Chiết phiến trên tay trái của Lục Phong được truyền vào công lực phi hoa phi diệp lạc thiên công liền phát ra từng tia hào quang, chưởng bên tay phải thì trắng như bạch ngọc

“Thác Bạt Thiên tiếp chiêu” Một âm thanh vang lên

Độc Cô Bại Thiên tức thời cảm thấy một cỗ hàn khí buốt xương tràn tới. Dưới ánh nắng chói chang của mùa hè mà giống như đang đứng dưới trời đông

“Tới hay lắm, Bá vương thần quyền, đỡ”

Chưởng cùng quyền giao nhau nhưng phiến cùng quyền thì lại không giao nhau tại một chỗ

Chiết phiến của Lục Phong phát ra một tiếng “Soạt” rồi mở ra, y hệt như một thanh khoái đao hướng thẳng về phía yết hầu của Độc Cô Bại Thiên. Độc Cô Bại Thiên vội quay đầu qua một bên né tránh. Do tránh muộn một chút nên chỉ thấy một chùm râu bay phất phơ xuống mặt đất

Hứa vân vỗ tay hét lớn “ Su huynh đánh thật hay. Lần tới nhất định phải cắt cái đầu của tên quỷ râu dài đó xuống”

Mã Long cũng kêu lên “ Sư huynh quả nhiên lợi hại. Hãy mau giết tên tiểu tử đó đi”

Mặt của Lục Phong tràn đầy tiểu ý “ Thác Bạt Thiên, người còn không nhân thua đi. Chỉ cần người lay tab a cái thì việc hồi này ta bỏ qua, tha cho người một mạng”

Độc Cô Bại Thiên lui về sau hai bước, nắm chặt tay không nói gì

Mã Long kêu lên “ Tiểu tử, người đã sợ chưa? Còn không mau tới khấu đầu trước mặt các đại gia”

“Lay cái con mẹ nhà ngươi” Hai mắt của Độc Cô Bại Thiên chợt phát thần quang.” Ba người các người nghe cho rõ đây. Hôm nay ta nhất định bắt ba người quỳ trước mặt ta khấu đầu. Các người thật sự đã khiến cho nổi giận , A.....” Độc Cô Bại Thiên ngẩng đầu lên trời hét lớn

Y phục trên người hắn đột nhiên không có gió cũng phất lên phần phật. Chân khí từ trong người lấy hắn làm trung tâm phát ra bốn hướng khiến cho những đóa hoa tuyết theo đó cũng bị cuốn lên.

Hứa Vân cùng Mã Long cảm thấy khủng khiếp, bất giác mất tự chủ lui về phía sau.

Lục Phong trong lòng cảm thấy rất sợ hãi. Loại người này đúng là rất đáng sợ, khi bị áp bức thì dù chỉ còn một hơi thở cũng quyết liều mạng tới cùng. Nhìn thân hình cao lớn của Độc Cô Bại Thiên, hắn bỗng có cảm giác như đang đối diện với một ngọn núi, trong tâm bỗng cảm thấy như vô lực.

Hắn biết lúc này mình đã bị uy thế để cấp thần thức của Độc Cô Bại Thiên uy hiếp. Mặc dù công lực của hắn cùng Độc Cô Bại Thiên không phân hơn kém nhưng về phương diện tu vi tinh thần thì đúng là cách quá xa, hoàn toàn bị khí thế của đối phương áp chế. Hắn đứng tại nơi này mặt cử động cũng không dám

bởi vì hắn có cảm giác cả người Độc Cô Bại Thiên như không thể bị phá vỡ y hệt như người không lồ làm hắn có cảm giác như đứng trước một hòn núi.

Hứa Vân và Mã Long nhìn nhau không biết nói sao. Hứa Vân liền nói “ Sư huynh, huynh ráng chịu đựng thêm một chút. Để ta vào trong gọi sư phụ” Nói xong liền chạy ngay vào trong khoang thuyền

Độc Cô Bại Thiên mang theo khí thế cường hãn tiến về phía trước một bước, Lục Phong tức thì lui về sau ba bước. Trong nội tâm hắn có một cảm giác cực kỳ khó chịu, một cổ áp lực vô hình khiến hắn không thể chịu nổi. Hắn thật không hiểu nổi tại sao chỉ trong nháy mắt mà khí thế của tên đại hán này lại tăng đến cảnh giới như vậy.

Độc Cô Bại Thiên tiến tới trước ba bước, tiếng chân giẫm xuống đất phát ra không lớn nhưng khi vào đến tai Lục Phong thì giống như tiếng sấm nổ bên tai. Hai bước chân đầu tiên như hai ngọn chùy đánh thẳng vào ngực hắn khiến cho tâm thần hắn chấn động mãnh liệt. Khi Độc Cô Bại Thiên bước tiếp thứ ba thì hắn thật sự chịu không nổi thổ ra một ngụm máu. Khi bước chân thứ ba của Độc Cô Bại Thiên đặt xuống đất thì đầu của Lục Phong cũng đã nằm trên mặt đất.

Mã Long như muốn hôn phi phách tán, chân như muốn mềm ra quỵ hẳn xuống đất. Hắn cố sức gượng dậy nhưng không thể nào đứng dậy nổi.

Độc Cô Bại Thiên chỉ đưa mắt khinh miệt nhìn mà không hề để ý tới hắn. Hắn nhắm mắt lại kiểm tra lại tất cả trong cơ thể. Đây là lần đầu tiên hắn dùng thần thức công kích, với khí thế kinh người không đánh cũng thắng. Không nghi ngờ gì nữa, võ công của hắn đã tiến thêm một bậc. Tuy nhiên tinh thần công kích hồi này cũng đã tiêu hao không ít tinh lực của hắn, đầu óc như muốn mê muội đi. Công lực của hắn hiện tại bất quá chỉ ngang với một nhất lưu cao thủ phổ thông nhưng hồi này hắn lại để cho thần thức cường đại cảnh giới Đế cấp trợ lực

Hắn liền dừng lại một chút để nội tức trong cơ thể dần hạ xuống. Khi hắn từ từ mở mắt ra thì thấy một đạo nhân độ khoảng ngũ tuần đang đứng trước mặt hắn.

31. Chương 3: Phi Hoa Phi Diệp Lạc Thiên Công (hạ)

Đạo nhân thân người cao lêu nghêu, lông mày dài tới mắt, một chòm râu bạc tung bay giữa ngực. Hai mắt cùng mở phát ra từng tia tinh quang. Nhìn xa cũng biết là một nội gia cao thủ. Lúc này, Lục Phong cùng Mã Long hai người được Hứa Vân dìu vào trong khoang thuyền.

“ Người là Thác Bạt Thiên đã quấy nhiễu thanh tu của ta?”

“ Ta là Thác Bạt Thiên, nhưng ta quấy nhiễu thanh tu của ngươi khi nào?”

“Vừa rồi chẳng phải ngươi ở đây “đại phát thần uy” ăn hiếp đồ nhi của ta sao?”

“ Lão đạo trưởng, ngươi nói cũng phải có đạo lý một chút. Ta ăn hiếp đồ nhi của ngươi hồi nào? Là do bọn chúng vô lý gây hấn với ta trước, sau đó lại còn muốn đánh ta. Ta chỉ là tự bảo vệ mà thôi”

“Sự thật trước mắt. Ta chỉ thấy đồ nhi của ta bị thương nặng nằm dưới đất, sống chết chưa rõ. Còn ngươi thì vẫn đứng nhờn nhờ ở đây”

“Ngươi chỉ nhìn kết quả. Ậy ngươi có xét tới nguyên nhân chưa?”

“Đồ nhi của ta rất thông minh. Nó làm sao lại có thể vô duyên vô cớ gây chuyện thị phi chứ?”

Ta thấy ngươi đúng là một lão già biến thái. Hồi này ta còn gọi ngươi là lão đạo trưởng xem ra là hơi thừa. Ngươi không phân biệt trắng đen, chỉ biết có tên đồ đệ trời đánh của ngươi. Ngươi dựa vào cái gì mà ra vẻ tu cách giáo huấn ta chứ?”

Sắc mặt câu lão đạo tức thì trầm xuống “ Tiểu bối, ngươi nói chuyện với trưởng bối mà như vậy sao?”

“Ngươi kính ta một thước, ta kính ngươi một trượng. Nên nhớ ngươi đã không nói đạo lý với ta thì ta hà tất với khách khí với ngươi”

“Tiểu bối, ngươi thật quá ngông cuồng”

“Lão già khốn khiếp người đứng là không biết liêm sỉ. Ta lẽ ra nên nghĩ ra sớm. Đồ đệ đã xấu xa thì sư phụ cũng chẳng tốt lành gì mới phải.”

Lão đạo sĩ tức đến biến sắc “ Người dám làm nhục ta?”

Độc Cô Bại Thiên cũng không hề kém “ Lão già, ta không hề làm nhục người. Ta bây giờ muốn nói sự thật với người, người có muốn nghe hay không?”

“Bần đạo không cần nghe”

“Không nghe thì thôi. Vậy nhé, at cáo từ đây.” Nói xong quay người như muốn bỏ đi

Lão đạo sĩ lạng người chặn đường Độc Cô Bại Thiên

“Lão đạo sĩ, người muốn cái gì đây?”

“Tiểu tử,, đánh người bị thương xong lại còn muốn bỏ đi hay sao. Làm gì có việc dễ dàng như thế”

“Người muốn thế nào?”

“Tôi trước mặt đồ đệ ta khấu đầu nhận tội thì ta may ra còn tha cho người một mạng”

“Cái con mẹ lão già biến thái nhà người đang nằm mộng à. Ta tại sao lại phải cúi đầu nhận tội với bọn người chứ? Người bị bệnh chứ ta thì không. Người cứ ở đó nằm mộng đi. Ta phải đi đây”

Sắc mặt lão đạo tràn đầy nộ khí “ Tiểu tử, người muốn đi đâu?” Vừa nói vừa vung tay nắm lấy vai Độc Cô Bại Thiên, động tác nhanh như thiểm điện

Độc Cô Bại Thiên vội lách người tránh sang một bên. Mặc dù tay lão đạo nắm vào khoảng không nhưng kinh phong quét qua vai hắn khiến vai hắn nóng ran lên.

Độc Cô Bại Thiên giận dữ “ Lão già, người có nói đạo lý không vậy? Nếu người muốn đánh nhau thì nói rõ ra đi để đại gia tiếp người, hà tất phải làm ra vẻ như thế?”

“ Hắc hắc....tiểu bối, người muốn chết rồi. Chưa một ai dám nói với ta như vậy. Hôm nay nếu ta không bắt được người thì Ngân Nhiễm đạo nhân ta làm sao mà hành tẩu giang hồ chứ”

Độc Cô Bại Thiên nói “ Lão tạp mao, từ khi người không nói đạo lý thì ta cũng chẳng còn gì để nói với người. Bất quá trước khi động thủ thì ta có mấy câu muốn hỏi người thôi”

“Được, người hỏi đi”

Độc Cô Bại Thiên nói “ Bọn người là người của môn phái nào?”

“Người đã biết phi hoa phi điệp lạc thiên công, không lẽ lại không biết môn phái của bọn ta?”

“Nói thừa. Biết thì còn hỏi người làm gì”. Từ khi chọc giận lão đạo sĩ, Độc Cô Bại Thiên đã quyết định liều mạng nên lời nói không hề cố kỵ nữa.

Lão đạo sĩ đầu như muốn bốc hỏa “ Tiểu bối, người dám nói chuyện với ta như vậy à. Được, để ta cho người trước khi chết cũng được minh bạch. Người nghe cho rõ đây, bọn ta là người của Lạc Thiên cung tại Thanh Phong đế quốc”

Độc Cô Bại Thiên giật mình xem chút là kêu lên. Cái môn phái này hắn đã từng nghe Huyền Huyền nói qua, tuyệt đối không được chọc vào. Hắn không thể ngờ mình lại đá phải một miếng đá lớn như vậy. Bất quá đá thì cũng đã đá rồi, sợ cũng vô dụng. Hơn nữa mình lại đang mang mặt nạ. Chỉ cần có thể thoát khỏi đây thì còn sợ gì nữa chứ.

“Lão đạo, ta thấy phi hoa phi điệp lạc thiên công của các người cũng không tệ. Không biết trên người người có mang bí kiếp của công pháp đó không vậy?”

“Không có. Mà người hỏi chuyện đó để làm gì?”

“Bởi vì ta muốn học. Người không thấy trời rất nóng hay sao. Cái công pháp phi hoa phi điệp gì đó của các người nếu đem để giải nhiệt thì là một chuyện rất hay đó”

“Thật là tức chết ta mà”

“Lão đạo, nghe ta hỏi vấn đề thứ ba đây”

“Tiểu tử, nói nhiều quá. Mau hỏi đi”

Độc Cô Bại Thiên hỏi “ Ngươi vô sỉ như vậy tại sao vẫn còn sống sót được trên đời thế? Sao lại không có ai tiêu diệt ngươi vậy nhỉ?”

“Tiểu tử, ngươi muốn chết. Hãy nạp mạng đi” Nói xong liền nhảy tới Độc Cô Bại Thiên

Độc Cô Bại Thiên cuối cùng cũng hiểu vì sao lão đạo sĩ không bị người khác tiêu diệt. Thực lực là minh chứng rõ nhất. Công phu của lão đạo không biết cao hơn ba tên đồ đệ bao nhiêu lần. Chưởng lực hùng hậu, từ xa mà đã thấy kinh phong tới trước mặt.

Độc Cô Bại Thiên không tin tà quái, đường đường chính chính đưa chưởng chọi thẳng với lão đạo nhân.

“Bùng” một tiếng, cả người hắn bị đánh văng lên quãng mạnh vào khoang thuyền. Miệng phun ra một ngụm máu, cả bàn tay như tê dại. Máu trong ngực như muốn trào lên thật là khó chịu. Từ lúc xuất đạo tới giờ đây là lần đầu tiên hắn bị trọng thương. Hít sâu một hơi, vận khởi cửu chuyển công pháp tức thì cảm giác đỡ hơn rất nhiều.

Độc Cô Bại Thiên lão đạo đứng dậy, đi ra ngoài nói “ Lão tạp mao nhà ngươi quả nhiên lợi hại. So với đồ đệ ngươi mạnh hơn rất nhiều. Nào, lại đây” Nói xong liền rút trường kiếm bên người ra, không dám dùng tay ngành tiếp với lão đạo nữa. Lần này hắn đã hiểu rõ một chân lý đó là ngàn vạn lần không được quá tự phụ.

“Tiểu tử, cảm giác thế nào? Để cho ngươi thử xem phi hoa phi diệp lạc thiên công tầm thường của ta “ Nói xong cả người như băng lãnh, những bông tuyết lại bay khắp trời, nếu so với Lục Phong thì khác nhiều. Từng cánh hoa lấp lánh phản chiếu rực rỡ mang theo một khí tức âm hàn bao trùm lấy Độc Cô Bại Thiên. Một cỗ hàn khí vô vùng tận nhắm thẳng hắn xộc tới.

Trong tâm của Độc Cô Bại Thiên bùng phát một cảm giác khủng khiếp. Hắn cảm thấy một cảm giác tử vong đang từ từ tiếp cận bản thân . Tức thì vội vận cửu chuyển công pháp tới cực hạn, đưa kiếm chém thẳng vào người lão đạo.

Bàn tay của lão đạo lúc này trắng buốt và sáng lấp lánh, khắp thân thể :phi hoa phiêu diệp” phát phơ bay. Tay phải trắng như bạch ngọc đánh thẳng lên thanh kiếm, rắc” một tiếng thanh kiếm liền bị gãy làm đôi. Một cỗ hàn khí lạnh thấu xương theo thanh kiếm truyền tới tay Độc Cô Bại Thiên khiến cho hắn vội vàng bỏ thanh kiếm xuống. Những hàn khí không hề giảm vẫn lần truyền lên phía trên khiến cho nửa người đằng trước của hắn như bị nhúng vào trong hồ băng.

Lão đạo không hề truy kích mà chỉ đứng yên một chỗ nhìn hắn cười lạnh lùng.

Độc Cô Bại Thiên biết mình đã trở thành trò chơi. Lão đạo không truy kích chỉ vì muốn được nhìn thấy vẻ đau khổ mà hắn phải chịu đựng. Hắn liền vận cửu chuyển công pháp để ngăn trở lấy cỗ hàn ý thì phát giác ra đa số yếu quyết vận khí của Minh vương bất động trong cửu chuyển công pháp mang tiên thiên chân khí có tác dụng khắc chế cỗ hàn ý này. Trong thâm tâm liền cảm thấy rất vui mừng. Chỉ cần có thời gian thì hắn nhất định có thể bức cỗ hàn khí ra ngoài. Hiện tại việc tối trọng yếu là phải làm sao thoát khỏi nơi này, tìm lấy một nơi bí mật để vận công liệu thương.

Nhưng lão đạo sĩ khủng bố như vậy thì làm sao có thể mà phá vỡ bỏ chạy được đây?

Đột nhiên, hắn chợt nghĩ đến kì ngộ mà hắn gặp tại cung điện dưới đất – Kinh thiên nhất kích.

Độc Cô Bại Thiên chợt nghĩ tới chiêu Kinh thiên nhất kích có khả năng hủy thiên diệt địa này. Đó chính là tinh hoa võ học của tuyệt đại cao thủ ngưng tụ lại chỉ để tạo thành một kích duy nhất. Trong đầu hắn không ngừng hồi tưởng lại đường lối của chiêu thức khiến nhật nguyệt phải thất sắc này.

Cả con người của hắn như hoàn toàn thay đổi. Chân khí trên cơ thể không ngừng bành trướng, y phục bị thổi bay phần phật. Mái tóc dài không có gió cũng bị thổi tung lên bay phất phơ. Đứng yên một chỗ vững chắc như núi giống hệt như ma thần đang phủ dụ chúng sinh, bá khí lâm liệt

Khi thể của Độc Cô Bại Thiên không ngừng gia tăng, cố chiến ý trong nội tâm không ngừng điên cuồng bành trướng. Khí thể cuối cùng cũng lên tới đỉnh điểm, trong nội tâm tràn đầy cảm giác chiến thiên đấu địa. Giả sử bây giờ thần phạt có hiện ra trước mặt hắn thì hắn tin là mình cũng sẽ khiến cho bọn họ hồn bay phách tán

32. Chương 4 Băng Phong

Lão đạo sĩ biến sắc không hiểu chuyện gì xảy ra. Tại sao chỉ trong chớp mắt cái tên tiểu tử này đã như biến thành người khác. Hắn sao có thể phát ra một đấu chí cường đại như vậy. Một người đang chiến bại sao lại có thể xuất hiện một khí thể tự tin mạnh mẽ đến thế, hắn dựa vào cái gì chứ?

Lão đạo càng lúc càng thấy bất an, ngưng thần giới bị. Trong không trung những bông hoa tuyết vẫn bay mù mịt phản chiếu ánh trăng phát sáng rực rỡ

Lão đạo cuối cùng cũng phải ra tay. Hắn thật sự không thể chịu được khi thấy khí thể của đối phương ngày càng gia tăng mãnh liệt. Hắn cần phải bóp chết cái khí thể này. Tức thì liền vận phi hoa phi diệp lạc thiên công tới mức cực hạn đem những bông hoa tuyết đang bay trên không trung ép tới người Độc Cô Bại Thiên. Những bông hoa tuyết liền cuốn lại như cuồng phong phát ra những tiếng rít xé không hướng thẳng về Độc Cô Bại Thiên tràn tới.

Những bông hoa tuyết dưới ánh trăng phát sáng một cách mỹ lệ

Những bông hoa tuyết tầng tầng lớp lớp khi còn cách Độc Cô Bại Thiên khoảng ba gang tay thì bị một bức tường khí vô hình chặn lại, muốn tiến thêm một tấc cũng rất khó khăn.

Độc Cô Bại Thiên đột nhiên chuyển động. Hai chân một trước một sau nhảy lên mặt đất, hai tay giao trước ngực tiến về phía trước hét lớn “Cửu chuyển hộ thể, bại thiên nhất kích”

Chưởng lực hùng hậu như sóng biển ngoài khơi tràn tới lão đạo sĩ. Lão đạo sĩ thật không thể ngờ Độc Cô Bại Thiên lại có khả năng đánh ra một chiêu khủng bố đến như vậy. Tức thì hai tay chấp lại vận phi hoa phi diệp lạc thiên công tới mức cực hạn nghênh đón chiêu cầu Độc Cô Bại Thiên.

“Ầm”

Cả con thuyền đại chấn. Phần trên khoang thuyền bị chưởng lực của hai người đánh vỡ tan, bên trong lộ ra Hứa Vân, Mã Long cùng đám người ai nấy đều đang kinh hoàng thất sắc. Bọn họ thật không thể ngờ Độc Cô Bại Thiên lại có được công lực như vậy. Cái đám thủy thủ từ phía trên nhìn xuống thấy cảnh tượng như vậy liền hét lên thất thanh rồi nhanh chóng lui về trốn phía sau.

Độc Cô Bại Thiên cùng lão đạo hai chân như muốn quy xuống thuyền, từ từ tách rời ra.

Lần này chưởng của Độc Cô Bại Thiên như đánh vào hãm băng, cả người bị hàn khí bao phủ đến thấu xương. Hắn ráng nuốt lấy ngụm máu đang trào lên trong cổ họng. Hồi lâu sau mới mở miệng nói “Lão đạo, quả nhiên là hảo công phu. Thác Bạt Thiên ta thật sự rất bội phục”

Sắc mặt lão đạo sĩ bây giờ cũng trắng bạch nói “Tiểu tử, chiêu Bại thiên nhất kích của ngươi thật khiến ta khâm phục. Chỉ với công lực của ngươi mà có thể đánh ra một kích như thế đủ để nói lên uy lực của chiêu đó rồi. Thật đúng là kỳ công tuyệt học. Nếu có thêm thời gian thì tiền đồ ngươi nhất định sẽ rạng rỡ. Đáng tiếc là ngươi không thể sống qua tối nay. Ta không thể lưu lại cho Lạc Thiên cung một hậu hoạn có tiềm lực to lớn như vậy được. Hắc hắc, tiểu tử ngươi hãy chấp nhận số mệnh đi.”

Độc Cô Bại Thiên cười lớn “Lão tạp mao, ngươi không phải bị trúng gió đó chứ? Ngươi còn muốn lấy mạng của ta? Nói thật cho ngươi biết là ta đã sớm biết các ngươi đi qua đây nên cố tình chờ ở đây để lấy tính mạng các ngươi. Vậy mà ngươi còn trước mặt ta khoác lác sao, thật là chán sống mà”

Lão đạo sĩ cười lớn “Tiểu bối, ngươi dựa vào cái gì mà xuất khẩu cuồng ngôn. Chết đến nơi mà còn hồ ngôn loạn ngữ à”

Độc Cô Bại Thiên nói “ Lão mũi trâu, đại gia ta dựa vào thực lực cường mãnh của bản thân . Vừa rồi chẳng qua ta ẩn giấu thực lực nên mới để người chiếm chút tiện nghi. Bại Thiên nhất kích vừa rồi mới là chân chánh thực lực của ta”

Lão đạo nói “ Dù có là chân chánh thực lực thì công lực người bất quá cũng chỉ bằng ta. Trên thuyền của ta còn rất nhiều người. Chỉ cần ta với người đấu nhau tới sức cùng lực kiệt thì người khác lúc đó sẽ chẳng hao sức gì cũng giết được người”

Độc Cô Bại Thiên đưa ánh mắt khinh miệt nhìn về đám Hứa Vân, Mã Long cùng Lục Phong đang hôn mê bất tỉnh cười lạnh “ Ai mà can đảm vậy chứ? Bọn chúng à? Hơn nữa ta còn thần công tuyệt học lợi hại hơn vẫn chưa sử dụng”

Hứa Vân vừa tức vừa hận muốn ăn tươi nuốt sống Độc Cô Bại Thiên nhưng lại không dám nói gì. Mã Long thì sớm đã bị Độc Cô Bại Thiên làm cho khiếp đảm, cứ ngồi trong khoang thuyền bị phá vỡ một câu cũng không dám nói.

Sắc mặt của lão đạo sĩ nhợt nhạt khi thấy cả đám người bên mình bị một mình đối phương làm cho khiếp đảm liên hét lớn “ Thác Bạt Thiên, người có công phụ lợi hại gì thì mau lấy ra để bản đạo có thể lĩnh giáo thần công tuyệt kỹ của người”

Độc Cô Bại Thiên nói “ Được, lão tạp mao người hãy chuẩn bị cho kỹ đi. Một chiêu của ta uy lực cực lớn, ta sợ một chiêu này sẽ khiến người xương cốt cũng không còn. Người hãy cẩn thận đấy” Nói xong hai tay giao lại nhưng không để trước ngực như hồi nãy mà giơ cao lên khỏi đầu

Lão đạo mặc dù rất tức giận nhưng khi nhìn thấy vậy thì không dám khinh thường, tinh tâm ngưng thần

“Lão đạo, người hãy cẩn thận, ta chuẩn bị xuất chiêu đây”

“Người nói nhiều thế làm gì. Mau đánh đi, bản đạo đang đợi đây”

“Ta thật muốn...” Độc Cô Bại Thiên đang nói chợt ngưng lại, cả người chợt nhảy lên, đầu ở dưới, chân ở trên nhảy ùm xuống mặt sông.

Đến khi lão đạo nhận ra chuyện gì thì cũng đã muộn. Khi hần chạy tới mạn thuyền thì Độc Cô Bại Thiên đã lặn xuống nước, trên mặt sông chỉ còn lững lờ những cành cây, ngoài ra không có lấy một hình bóng nào.

Lão đạo tức giận gầm lên “ Thác Bạt Thiên, dù cho người có lên trời hay xuống đất thì cũng có một ngày bản đạo sẽ bắt được người. Lúc đó ta sẽ lột da lột thịt người ra”

Hứa Vân cùng Mã Long thấy bộ dạng điên cuồng của sư phụ một lời cũng không dám nói, cứ ngồi yên ở trong khoang thuyền.

“Hai người còn ngồi ở đó làm gì? Còn không mau đưa thuyền thủ ra lái thuyền truy tìm trên mặt sông đi”

“Dạ, sư phụ”

Chỉ một lúc, đám thủy thủ run rẩy từ dưới khoang thuyền đi lên.

Lão đạo giận dữ hét lớn “ Sợ cái gì. Còn không mau đưa thuyền tìm kiếm trên sông cho ta”

Đám thủy thủ vội quay đầu thuyền tìm kiếm khắp nơi nhưng tìm cả giờ đồng hồ cũng không thu được cái gì. Ngay cả trên thuyền nhỏ của Độc Cô Bại Thiên cũng thu được vật nào có giá trị.

Mã Long nói “ Sư phụ, tên tiểu tử đó không chừng đã sớm chạy lên bờ rồi”

Lão đạo sĩ cười “ Đồ ngu, người động não một chút đi. Trăng tối nay chiếu sáng như thế này, ta thì lúc nào cũng nhìn vào hai bên bờ không hề thấy hần lên trên bờ gì cả. Hần chỉ có thể trốn dưới nước mới không bị phát giác thôi”

Mã Long bị cười mất hứng liền đứng lui ra một bên.

Hứa Vân nói “ Sư phụ, tên tiểu tử này nhất định đã bị trọng thương chắc chắn hần không đủ lực để chạy xa được, nhất định hần phải xuôi theo dòng mà đi thôi. Chúng ta cứ theo dòng nước mà đuổi theo thì sẽ đuổi kịp hần. Nếu chậm trễ thì hần có thể chạy thoát lên bờ mất”

Lão đạo gật đầu “ Con nói có lý. Ta cũng nghĩ hần không có nhiều sức lực như vậy. Tuy nhiên mặc dù hần xuôi dòng nhưng nước chảy quá chậm. Hần muốn theo dòng xuống hạ du để lên bờ thì cũng phải tốn không ít sức lực, muốn chạy cũng không thể chạy xa. Xem ra nãy giờ ta đã sai, mau, hướng về hạ du tìm kiếm”

Lúc này, Lục Phong cũng đã tỉnh lại. Vết thương của hần thật ra cũng không quá nghiêm trọng. Chỉ là tâm thần bị công kích, chỉ cần thổ huyết ra thì cũng không có gì đáng ngại. Nhưng chủ yếu cũng là do công lực của Độc Cô Bại Thiên quá kém chứ thần thức của cảnh giới để cấp tấn công đâu có tệ đến như vậy. Dù không thể lấy đi tính mạng của hần thì cũng phải làm cho hần trở nên si ngốc.

Lời nói của lão đạo nãy giờ hần đều nghe hết liền mở miệng nói “ Sư phụ, vạn lần không được bởi vì làm vậy....”

“Đồ nhi, con đã tỉnh lại rồi, thật làm vì sư lo muốn chết. Con vừa mới tỉnh lại, thân thể còn yếu đuối nên nói nhiều, cứ an tâm dưỡng thương đi” Hiển nhiên lão đạo sĩ đối với hần hết sức thương yêu, đối đãi hoàn toàn khác.

Lục Phong nói “ Đa tạ sư phụ quan tâm. Thương thế của con không có gì nghiêm trọng. Hồi nãy những lời mọi người nói con nghe hết. Ngàn vạn lần không thể hướng về hạ du truy tìm được”

Sư phụ hần cùng Hứa Vân liền hỏi “ Tại sao?”

“ Bởi vì tên tiểu tử này rất狡 hoạt. Hần nhất định chọn lấy con đường mà chúng ta không thể ngờ để chạy trốn. Con đoán hần nhất định chạy lên thượng du để trốn”

Hứa Vân vỗ tay tán thành “ Đúng rồi a, con không nghĩ tới chuyện đó. Tên tiểu tử này vô cùng狡 hoạt. Như vậy cũng rất có khả năng đó lắm”

Lão đạo sĩ đưa tay vuốt râu tỏ vẻ đồng tình

Con thuyền liền quay đầu lên thượng du truy tìm.

Kỳ thật Độc Cô Bại Thiên không hề rời khỏi thuyền nửa bước. Từ nhỏ hần đã hay chơi trò trốn tìm. Đối với câu “ Nơi nguy hiểm nhất lại chính là nơi an toàn nhất” hần hiểu rất rõ. Vì vậy ngay khi vừa xuống nước hần đã bơi xuống đáy thuyền, chỉ để lộ nửa cái đầu trên mặt nước, hai tay thì bám chặt vào thân thuyền. Cũng chính bởi vì con thuyền có dạng hình thang nên người phía trên không hề phát hiện ra ở dưới có ai. Thật ra hần muốn chạy về phía nào cũng không còn khả năng. Khi ở trên thuyền hần đã tận hết sức lực để rồi khi xuống nước thì hoàn toàn không còn chút khí lực nào nữa.

Thở mạnh hần cũng không dám vì sợ lão đạo sĩ cảm ứng thấy được. Cứ im lặng vận dụng Minh vương bất động trong cửu chuyển công pháp để hóa giải hàn khí trong cơ thể. Nhưng lần này hần thụ thương quá nặng. Mặc dù cuối cùng Bại thiên nhất kích cùng phi hoa phi điệp lạc thiên công của lão đạo sĩ hòa nhau nhưng vết thương lại càng nghiêm trọng hơn khiến cho nội tạng bị chấn thương rất nặng. Lão đạo sĩ mặc dù cũng bị thụ thương nhưng lão ta công lực thâm hậu chỉ cần điều tức một chút là bình thường.

Những lời nói của đám người trên thuyền hần nghe rất rõ. Đợi khi thuyền quay đầu đi theo thượng du, hần liền buông hai tay, cả người dùng chút sức lực cuối cùng bơi vào bờ.

Hần từ từ bò lên trên bờ, bước từng bước khó khăn vào đám cỏ. Chỉ đơn giản gần mười bước mà như đã tiêu hao hết sức lực của hần. Vừa bước vào tới đám cỏ thì “Bịch” một tiếng, hần đổ cả người xuống đất.

Thần chí hần lúc này thật sự không còn sáng suốt nhưng đây không phải là lúc có thể mơ hồ. Đưa ngón tay lên miệng cắn mạnh, một cảm giác đau thấu tim gan khiến cho đầu óc của hần có đôi chút tỉnh táo trở lại. Sau đó vận dụng chút sức tàn án theo công pháp minh vương bất động trị thương.

Thần chí của hần cuối cùng cũng không thể sáng suốt nhưng Minh vương bất động thì lại tự động vận chuyển, chỉ là rất chậm.

Cứ từ từ, cả người hần dần bị bao bọc bởi một lớp băng. Ngay cả cái miệng cũng không có may mắn thoát khỏi. Lớp băng ngày càng dày lên để rồi cuối cùng cả người hần bị động thành một khối băng.

Độc Cô Bại Thiên đã bị đóng thành băng

Nếu như có người nhìn thấy giữa bầu trời mùa hạ trên phiến cỏ xanh lại có một khối băng lớn như vậy thì chắc chắn phải há mồm ra mà kinh ngạc.

Trời càng lúc càng sáng. Từ hướng đông, tia nắng từ từ chiếu ra.

Khối băng trên bãi cỏ bị ánh mặt trời chiếu vào ngày càng trở nên sáng rực rỡ. Chỉ thấy phía trong khối băng có một nam tử nằm tĩnh lặng trong đó, trên khuôn mặt không hề có một chút biểu hiện thống khổ mà ngược lại rất an nhàn như đang ngủ say. Thời gian dần trôi đi, màu sắc của khối băng cũng dần biến hóa, từ màu trắng trong suốt trở nên như một khối bạch ngọc, nhìn không thấu bên trong. Ngay cả thân hình to lớn của nam tử cũng không còn thấy rõ mà chỉ thấy một bong nhân ảnh mờ mờ ảo ảo bên trong mà thôi.

33. Chương 5 Bạch Ngọc Hàn Băng

Khối băng trong suốt không biết sao lại phát ra từng tia bạch sắc khiến cho đã sáng lại càng sáng hơn nhìn như một khối bạch ngọc nguyên chất phát ra từng ánh hào quang. Nhân ảnh Độc Cô Bại Thiên phía trong cuối cùng cũng không còn thấy nữa.

Sức nóng của mặt trời cũng không thể làm cho khối băng tan chảy đi một chút nào. Ngay cả những cành hoa ngọn cỏ xung quanh cũng bị phủ lên một lớp sương mờ.

“Hey”, “hey”.....

Độ khoảng mười con ngựa từ xa chạy tới như bay.

“Đại nhân, chiến mã có vẻ không ổn rồi. Nếu tiếp tục chạy nữa thì chiến mã chúng ta sẽ ngã chết mất”

“Ồ, tính mạng chiến mã rất quan trọng nhưng thời gian đối với chúng ta còn quan trọng hơn. Nếu như không thể gấp mặt nghĩa phụ lần cuối thì ta sẽ ân hận cả đời mất”

Trên lưng ngựa toàn là những tướng quân, dẫn đầu là một vị tướng quân độ khoảng ngoài ba mươi. Người này mày rậm mắt báo, mũi và miệng vuông góc nhau, dưới cằm là một chum râu quai nón, uy phong lẫm liệt, mang một phong độ đại tướng. Mặc dù vội vã lên đường nhưng trên mặt không hề lộ ra thần sắc hốt hoảng. Con tuấn mã mà người này đang ngồi như có vẻ chịu hết nổi, chạy càng lúc càng chậm.

Những người đi đằng sau đều lộ vẻ bất phàm, ai nấy cũng đều còn rất trẻ độ khoảng mười bảy mười tám tuổi. Trên khuôn mặt từng người đều lộ vẻ nghiêm trọng, biểu lộ sự đau buồn.

“Đại nhân, nếu chúng ta cứ tiếp tục thế này thì sợ rằng ngựa chịu không nổi ngã quỵ giữa đường gây trở ngại cho chúng ta. Lúc đó chúng ta cũng không có cách nào để gặp lão tướng quân lần cuối đâu” Một giọng nói chột vang lên

“Dừng lại” Vị tướng quân ngoài ba mươi dẫn đầu xuống ngựa trước tiên. “Người nói không sai. Nếu như trong lúc đối địch mà ta lại giữ trạng thái như hồi này thì chắc chắn sẽ thua một cách thảm hại. Cứ bắt chấp hậu quả mà kích động như vậy đúng là không thể. Hôm nay người đã cho ta một bài học. Mặc dù ta rất muốn nhanh chóng tới gặp nghĩa phụ nhưng hiện tại đúng là không thể nào. Chúng ta ở đây nghỉ ngơi, dẫn ngựa ra bên kia uống nước đi”

Đám quan quân tức thì xuống ngựa. Dưới tình huống như vậy mà vẫn chỉnh tề theo hàng ngũ, đúng là đã trải qua huấn luyện nghiêm ngặt.

Những người này dẫn ngựa ra bờ sông để bọn chúng uống nước. Sau đó lấy lương khô và nước ngồi xuống nghỉ ngơi ăn uống.

“Tướng quân, ngài không ăn gì sao?”

“Oh, ta không ăn”

“Vậy sao được. Suốt dọc đường ngài không hề ăn uống gì. Nếu không ăn một chút gì đó thì chỉ sợ ngài sẽ không thể chịu được thôi”

“Đúng đó, tướng quân. Chúng ta ai cũng muốn ngay tức khắc được nhìn thấy lão tướng quân. Không có lão tướng quân thì cũng không có Thanh Phong đế quốc này. Lão tướng quân có thể coi như là phụ thân của

tất cả mọi người trong Thanh Phong đế quốc. Tuy nhiên dù có nôn nóng cũng vô dụng. Trước tiên ngài cần ăn một chút gì đi”

“Tại sao lại có thể như thế chứ? Nghĩa phụ ta suốt một đời tận trung báo quốc, sao lại rơi vào tình cảnh này, một đời cô khổ. Ta thân là nghĩa tử vậy mà khi ông bị bệnh thì lại không thể ở bên cạnh để tận hiếu, hỏi sao ta lại có thể không đau buồn chứ? Hỏi sao ta lại không xấu hổ chứ? Ta thật là vô dụng, không có biện pháp nào cứu chữa bệnh tình cho nghĩa phụ” Vừa nói, vị thiết huyết nam nhi đó vừa khóc lớn

“Tướng quân, mọi người nói không sai. Lão tướng quân hiện tại trong hoàn cảnh như vậy là một sự thật không thể thay đổi, nên ngài không thể chán nản như vậy được! Mặc dù trên đại lục đang có biểu hiện yên bình tĩnh lặng, các quốc gia đều đối xử hòa bình với nhau nhưng bên trong đó lại đang có nhiều biến đổi, bất kì lúc nào cũng có khả năng bộc phát chiến tranh. Nếu như ngài mà có mệnh hệ gì thì chẳng phải Thanh Phong đế quốc sẽ bị nguy hiểm sao.”

“Không sai, tướng quân, ngài nhất định phải phấn chấn lên. Chúng ta có thể sẽ mất đi chiến thần của Thanh Phong đế quốc – lão tướng quân. Nếu như ngài cũng...”

“Tướng quân, ngài phải phấn chấn lên. Lòng dạ tâm của Bái Nguyệt đế quốc vẫn còn đó, lúc nào cũng đưa con mắt nhìn ngó đế quốc của chúng ta....”

“Tướng quân.....”

.....
.....
.....

Vị tướng quân liền đứng dậy nói “ Mọi người yên tâm, Lý Phóng ta tuyệt không tự trách mình nữa đâu. Tương lai của đế quốc ta còn trông chờ vào người, vào ta, vào tất cả mọi người chúng ta bảo vệ nó. Nước mắt của ta chỉ dành cho thân nhân ta, bằng hữu của ta chứ còn đối với địch nhân thì không phải hấn chết thì là ta chết! Thề chết cũng phải bảo vệ đế quốc!”

“Thề chết cũng bảo vệ đế quốc!” Cả đám người đồng thanh hét lớn

“Được rồi, chúng ta lên đường thôi”

“Tướng quân, ngài nhìn xem, bên kia là cái gì thế?”

Chỉ thấy bãi cỏ bên cạnh có một khối bạch ngọc cực lớn đang phát ra từng tia sáng rực rỡ.

Lý Phóng tức thì rất kích động vội vã chạy nhanh tới.

Chỉ thấy xung quanh khối bạch ngọc cỏ cây đều bị phủ một lớp sương băng. Thậm chí những cành cây ngọn cỏ khi tiếp xúc với khối bạch ngọc đều bị đóng thành băng.

Cả đám người đều nhìn nhau, tình cảnh trước mắt thật là quá kì dị. Tại sao ở nơi này lại có một khối bạch ngọc lớn như vậy? Khối bạch ngọc này sao lại có thể phát ra hàn khí mãnh liệt khiến cho hoa cỏ xung quanh đều bị đóng băng. Nhìn thì giống như một khối băng cực lớn nhưng vì sao dưới ánh nắng mặt trời lại có thể tồn tại một khối băng lớn như vậy? Nếu là khối băng thì tại sao lại không bị tan chảy ra chứ. Thật đúng là quái lạ.

Lý Phóng đưa tay về phía khối bạch ngọc, từ từ xoa nhẹ. Thần sắc giống như đang âu yếm con của mình, sắc mặt hết sức ôn nhu, thần tình lộ vẻ cực kỳ kích động. Hần trầm giọng nói “ Không lẽ đây chính là bạch ngọc hàn băng trong truyền thuyết? Không lẽ đây chính là bạch ngọc hàn băng có thể trị hết bệnh tật cho nghĩa phụ của ta? Ông trời, ông có phải đang hiển linh hay không? Thật là quá tốt, Ha ha.....” Nói xong cười lớn tràn đầy sự kích động.

“Tướng quân, khối ngọc thạch này thật có thể cứu lão tướng quân khỏi bệnh tật sao?”

Lý Phóng ổn định lại tinh thần nói” Không sai, nếu đây quả thật là bạch ngọc hàn băng trong truyền thuyết thì nghĩa phụ ta đã được cứu rồi. Để ta thử xem sao” Nói xong liền xuất song chưởng vận toàn bộ công lực đánh thẳng vào khối bạch ngọc.

“Bùng”

Khối bạch ngọc không hề bị chút thương tổn gì, vẫn phát ra từng tia sáng rực rỡ. Chưởng phong mãnh liệt hất tung đất cùng hoa cỏ xung quanh.

Cả đám người ai nấy đều kinh hãi. Lý Phong trong quan đội nổi tiếng là người chưởng lực hùng hậu. Nhưng bây giờ ngay cả một khối ngọc thạch cũng không thể đánh vỡ hỏi sao không khiến mọi người thất kinh cho được. Đồng thời ai nấy cũng đều hiểu rõ khối ngọc thạch này không phải là vật tầm thường.

Lý Phóng kích động nói “ Đây có khả năng là bạch ngọc hàn băng trong truyền thuyết. Các người mau dẫn ngựa lại đây, mau! Hy vọng là thời gian còn kịp”

Đám người vội dẫn ngựa lại. Lý Phóng dùng sức nâng bạch ngọc lên, phi thân lên ngựa nói “ Các người chỉ cần đi theo ba người dẫn ngựa chạy theo để có gì giữa đường còn đổi. Những người còn lại thì đi bộ theo sau”

Nói xong liền phi ngựa chạy trước. Ba thanh niên dẫn theo lũ ngựa vội vã chạy theo sau. Cả con đường bụi tung lên mù mịt.

Con chiến mã Lý Phong cưỡi đúng là thần câu, dù mang theo gần ba người vẫn chạy như bay tựa hồ như biết chủ nhân trong lòng đang rất nôn nóng, phi nhanh như gió về phía trước. Chiến mã chạy khoảng bốn mươi dặm thì cuối cùng cũng chịu không nổi, máu bắt đầu từ trong tai chảy ra nhưng tốc độ vẫn không hề giảm bớt. Lý Phóng trong lòng rất đau đớn vội cho ngựa dừng lại nhảy xuống lưng ngựa. Con chiến mã quay đầu lại nhìn hần lần cuối rồi hai mắt nhắm lại ngã xuống đất mà chết.

Lý Phóng thật sự đau đớn, lệ nóng từ trong mắt không kịp được tuôn ra.

Thần câu thật thông minh, vì chủ nhân mà hy sinh cả sinh mạng của mình. Ngay cả trước lúc chết cũng không hề giảm tốc độ không ngừng chạy nhanh về trước.

Ngay khi nhìn thấy chiến mã ngã xuống đất, trong tâm của Lý Phóng như muốn tan nát. Ngày đêm phi hành, người bạn bất đồng ngôn ngữ cuối cùng cũng phải chết, tự bản thân lấy làm xấu hổ với chiến mã. Quay người nhìn ba thanh niên phía sau nói “ Ba người các người lưu lại đây một người thay ta an táng chiến mã cho chu đáo”. Nói xong ôm lấy bạch ngọc nhảy lên một con chiến mã khác chạy đi như bay.

Ba tướng quân trẻ tuổi trong lòng cũng cảm thấy rất đau đớn.. Những quân6 binh như bọn họ đối với chiến mã có cảm tình như là bằng hữu. Nay tận mắt nhìn thấy thần câu vì gắng sức mà chết hỏi sao không thương tâm cho được.

Lý Phong trên đường cứ phi ngựa như bay, không biết đã đổi biết bao nhiêu chiến mã cuối cùng cũng nhìn thấy cổng thành của Khai Nguyên thành. Lúc này con chiến mã cuối cùng cũng ngã lăn ra đất. Hần liền ôm khối bạch ngọc chạy như bay trên đường. những người đi đường đều đưa mắt kinh dị nhìn hần. Chưa ai từng thấy qua khối bạch ngọc nào lớn như vậy, hơn nữa lại được một người ôm lấy chạy như điên trên đường phố. Cuối cùng việc cũng rơi vào mắt đám vệ binh canh thành. Một đám kỵ binh liền theo hướng của hần ta chạy tới.

“Người phía trước mau đứng lại. Bọn ta có chuyện cần hỏi”

Cả người Lý Phóng đứng lại chờ bọn kỵ binh tới trước mắt liền tung người lên đá một tên kỵ binh rơi xuống ngựa, tự mình nhảy lên trên thúc ngựa chạy như bay. Trên đường nhất thời hỗn loạn. Chưa từng có một ai dám ở Khai NGuyên thành, đệ nhất thành của Thanh Phong đế quốc làm loạn như vậy bởi vì thành chủ chính là Lý Lâm Lý lão tướng quân, một vị anh hùng của đế quốc. Trên dưới đế quốc ai nấy đều tôn kính ông ta như một vị thần, không ai ở tại thành của lão tướng quân mà gây chuyện. Huống chi người này không những đánh vệ binh mà lại còn cướp ngựa, tức thời dẫn tới một trận loạn động.

Lý Phóng không quan tâm đến loạn động đằng sau cứ quất ngựa chạy như bay trên đường nhắm thẳng hướng phủ đệ của thành chủ. Vừa tới trước cửa liền nhảy xuống ngựa ôm lấy bạch ngọc hàn băng chạy như điên vào trong, vừa chạy vừa la lớn “ Không ai được cản trở ta. Ta là Lý Phóng, ta tới cứu nghĩa phụ đây”

Mặc dù Lý Phóng đã xa nhà nhiều năm nhưng hầu hết người đều biết hần, trên đường ai nấy đều né tránh để hần chạy thẳng tới hậu viện. Chỉ thấy trong ân có rất nhiều người, có người trên đầu đội mũ quan trong

triều, có vương tôn quý tộc; có thành chủ khắp nơi trên người còn mặc áo giáp; có các gia chủ thế gia, hội chủ của các bang hội đánh chần một phương; còn có cả người trong võ lâm, tam giáo cửu lưu, các giới nhân sĩ....

Có người trong đó nhận biết ra Lý Phóng, có người không. Nhưng Lý Phong lúc này không thể nói câu chào mà vội vã chạy thẳng tới cửa phòng. Khi còn cách cửa phòng một chút thì đột nhiên nghe bên trong truyền ra một giọng hát ngọt ngào nhưng tràn đầy sự ưu sầu

“Mỗi nhật đều tạ đích môn côi

Hạo nguyệt li khứ, bích lục, thanh tân, minh lương,

Uyển tự bạch hoa lâm trung phong cuồng đích nữ vương.....

Ngã vi vi nhất tiểu, tha phủ thân vẫn ngã nhất hạ

Tĩnh tương ngã đích tâm đài tẩu, cổn động tại úy lam đích thiên thượng!

Cấp tha đài thượng phồn tinh đích vương quan, tĩnh tại hoài trung tương tha diêu đăng,

Tại vân đóa thượng thủ hộ trú tha, tại thủy diện thượng ánh xuất tha đích hình tượng.....

Tương tha phóng tại môn côi từng trung, sử tha tẩm thấu môn côi hoa hương,

Hào bất động tình địa tương tha trí vu vô ngân đích không khoáng!

Phú dư tha ôn hòa, thấu minh, kim hoàng,

Đương lê minh thời tương tha tổng hồi ngã lưu huyết đích hưng thang,

Ngã đích tâm tượng thê lương đích bảo bối nhất dạng,

Như đồng thụ ý môn long đích tinh tinh, thấp nhuận, phương hương.....”

Nước mắt của Lý Phóng bắt giáng sa xuống. Nghĩa phụ của hắn thích nhất chính là khúc hát này. Mỗi khi nghĩa phụ tưởng nhớ tới nghĩa mẫu đều hát khúc này lên. Không biết hiện tại ở đây ai lại đang hát khúc hát bi thương này chứ?

34. Chương 6 : Liệu Thương Côi Bảo

Đám người trong viện thấy Lý Phong ôm trong người một khối ngọc thạch cực lớn thì lấy làm mơ hồ, phần đông đều cảm thấy kinh dị. Có nhiều người biết hắn liền tới trước hô lớn

“Lý tướng quân đã trở về. Người chính là....”

.....

.....

.....

Lý Phóng đưa mắt nhìn một vòng thấy đa số đều đưa mắt khối bạch ngọc trong tay hắn, trong ánh mắt lộ vẻ mê hoặc pha lẫn khó hiểu liền biết bọn họ đang muốn hỏi tức thì liền nói “ Chư vị, thật xin lỗi, ta cần phải cứu nghĩa phụ ta. Xin mọi người bỏ qua cho” Nói xong liền rẽ đám đông tiến vào trong phòng

Không phải tất cả mọi người đối với khối bạch ngọc trong tay hắn lấy làm khó hiểu. Trong đó có vài người trong võ lâm cao tuổi nói “ Không lẽ đó chính là bạch ngọc hàn băng trong truyền thuyết sao?” Mọi người nghe xong liền bàn tán xôn xao.

Những người cảm thấy mơ hồ liền hỏi “ Bạch ngọc hàn băng là cái gì thế?”

“ Bạch ngọc hàn băng là một vật rất thần kì. Nếu như quả đó là bạch ngọc hàn băng trong truyền thuyết thì có lẽ Lý Lâm lão tướng quân được cứu rồi”

.....

.....
Không để ý tới lời bàn tán của đám đông, Lý Phóng vội mở cửa phòng tiến vào trong.

“To gan, là người nào?” Hai tên hộ vệ trong phòng lập tức đứng ngăn trước mặt hắn.

Chỉ thấy trong phòng trên giường bệnh có một lão nhân trông rất suy nhược, một tuyệt sắc mỹ nữ ngồi ở ghế bên cạnh. Lý Phóng đoán giọng ca bi thương hồi nãy chắc là do mỹ nữ này hát.. Tuyệt sắc mỹ nữ này chính là Liễu Như Yên, nàng ta đã đến Lý phủ được hai ngày

Trong phòng còn có rất nhiều người đang ngồi . Trong đó hắn chú ý đến một người trung niên độ ngoài bốn mươi. Người này mặt trắng không râu, tướng mạo bình thường nhưng lại một dáng vẻ uy nghiêm toát lên một khí thế bá vương. Lý Phóng thất kinh, đây chẳng phải là cửu ngũ chí tôn của đế quốc –hoàng đế- hay sao. Thảo nào tại đây lại xuất hiện hộ vệ trong đại nội ngăn trở, thảo nào ở ngoài phòng lại có nhiều đại nhân vật đến như vậy.

Lý Phóng vội quỳ mọp xuống đất “ Thần đáng tội chết, không biết hoàng thượng ở đây. Xin hoàng thượng tha tội”

“Không biết không có tội. Người đứng dậy đi”

“Tạ chủ long ân” Lý Phóng đứng dậy đưa mắt nhìn quanh. Trong phòng còn có ba người đang ngồi. Trong đó có một vị lão nhân khoảng năm mươi, người này hắn nhận biết được. Đây chính là vương cấp cao thủ của đế quốc – Đại Bi thiên vương Dương Thụy. Ngồi bên cạnh Dương Thụy là hai vị lão nhân, luận khí thế hay thần quang từ hai mắt phát ra tuyệt không dưới ông ta. Trong đó một người mặt đỏ tai lớn, hai mắt lấp lánh có thần. Lý Phóng trong tâm chợt kinh hãi. Đây chẳng phải là một vị vương cấp cao thủ của đế quốc – Huyết thiên vương Tân An sao? Vậy người thứ ba chẳng phải cũng là.....

Hoàng đế đế quốc mở miệng hỏi “ Lý Phóng, người vì sao lại ôm lấy một khối bạch ngọc lớn như vậy?”

Lý Phóng trả lời “ Hoàng thượng, đây chính là bạch ngọc hàn băng. Thần đặc biệt mang tới đây để cứu lấy nghĩa phụ”

“Cái gì? Người nói trong tay người chính là bạch ngọc hàn băng có thể cứu lấy tính mệnh của lão tướng quân?” Hoàng đế thực sự rất kích động. Điều này cũng không có gì lạ. Nếu không có Lý Lâm thì đã sớm không có Thanh Phong đế quốc, hoàng tộc của Thanh Phong đế quốc đã phải chịu tai họa diệt tộc. Lý Lâm không chỉ là hộ quốc chiến thần của Thanh Phong đế quốc mà còn là cứu mệnh ân nhân của cả hoàng tộc.

“Đúng thế, hoàng thượng. Nếu như quả thật là bạch ngọc hàn băng trong truyền thuyết thì đúng là có thể cứu lấy tính mạng của Lý lão tướng quân” Dương Thụy trả lời

Hai vị lão nhân bên cạnh liền tiến ra trước, hai tay vận công truyền vào bạch ngọc. Tức thì khối bạch ngọc phát ánh sáng rực rỡ chói mắt.

“Không sai, chính là bạch ngọc hàn băng trong truyền thuyết”

“Quả nhiên là bạch ngọc hàn băng”

Cả hai người đồng thanh kêu lên

Hoàng đế liền hỏi “ Bạch ngọc hàn băng thật ra là có điểm gì kì diệu chứ?”

Dương Thụy nói “ Bệ hạ, thời gian hiện không có nhiều. Hãy để chúng tôi cứu lấy lão tướng quân trước đã”

“Oh, đúng rồi. các người mau cứu lấy lão tướng quân ngay đi”

Dương Thụy nói tiếp “ Chúng tôi cần một căn phòng tuyệt đối yên tĩnh, không được để bất kỳ ai quấy nhiễu”

Lý Phóng liền nói “ Chỉ có thể tại đây thôi. Nghĩa phụ ta thân thể quá suy nhược, không thể chuyển đi nơi khác được”

Hoàng đế nói “ Được, ta sẽ lập tức truyền chỉ cho mọi người mau chóng lánh xa khỏi hậu viện, bảo đảm tuyệt đối yên tĩnh”

Đám đông ở hậu viện tất cả đều bị “thỉnh” tới đại sảnh tiền viện. Hôn nữa một đám đông binh lính được điều đến vây lấy hậu viện từng từng lớp lớp. Trong phòng lúc này chỉ còn Lý Lâm và ba vị lão nhân. Hoàng đế đế quốc, Liễu Như yên cùng Lý Phóng đều bước ra ngoài.

Hoàng đế liền hỏi “ Lý Phóng, người tìm được bạch ngọc hàn băng ở nơi nào vậy?”

Lý Phóng trả lời “ Thần tìm thấy ở bên đường”

“Cái gì?” Hoàng đế thật sự kinh ngạc. Liễu Như Yên đứng bên cạnh cũng thấy tò mò

Lý Phóng liền đem mọi chuyện trên đường kể lại một cách tường tận

Hoàng đế cảm thán” Xem ra ông trời muốn cứu lão tướng quân. Chứ nếu không thì sao lại có chuyện kì lạ như vậy”

Liễu Như Yên cũng nói “ Đúng là ông trời phù hộ cho Thanh Phong đế quốc ta, khiến cho Thanh Phong đế quốc sẽ vĩnh viễn trường tồn”

Hoàng đế nói “ Lý Phóng, để ta giới thiệu với người. Đây chính là “Ca vũ song tuyệt” của Thanh Phong đế quốc Như Yên cô nương”

Quay đầu nhìn qua Liễu Như Yên “ Như Yên, không cần ta nói chắc nàng cũng biết vị tướng quân này là ai chứ”

Lý Phóng nói “ Đã sớm nghe danh từ lâu. “Ca vũ song tuyệt” không chỉ ca vũ đạt đến cảnh giới xuất thần nhập hóa mà bản thân còn là một tuyệt sắc mỹ nhân. Hôm nay được gặp, quả nhiên còn hơn xa lời đồn nhiều” Cũng bởi nghĩa phụ có khả năng hết bệnh nên tâm tình của Lý Phóng tốt hơn rất nhiều.

Liễu Như Yên nói “ Tướng quân đã quá lời. tiểu nữ chỉ là một người chân yếu tay mềm, sao dám so sánh với một vị anh hùng như tướng quân”

Hoàng đế nói tiếp”Lần này may mắn có ba vị vương cấp cao thủ không kể đường xa tới đây. Lý Phóng, người chắc chưa biết. Ba người họ là Đại Bi thiên vương Dương Thụy, Huyết thiên vương Tần An cùng Ảnh Sát thiên vương Lưu Nhất Phi. Nếu như không có ba người bọn họ không ngừng vận công giữ mạng cho nghĩa phụ người thì sợ rằng.....”Hoàng đế thở dài rồi nói tiếp “ Lần này cũng may mắn nhờ có Liễu cô nương đây. Nhờ giọng ca của cô nương mới kích thích ký ức trong nội tâm của nghĩa phụ người, kích phát nỗi nhớ nghĩa mẫu của người, nhờ đó mà ông ấy mới có thể tỉnh lại”

“Đa tạ Liễu cô nương”

“Không cần phải cảm tạ ta. Đó là chuyện ta cần phải làm”

Lý Phóng nói tiếp “ Cảm ơn hoàng thượng đã kêu gọi rất nhiều kì nhân dị sĩ để giữ lấy tính mạng cho nghĩa phụ của thần”

Hoàng đế nói “ Cảm ơn cái gì chứ. Nếu không có nghĩa phụ của người thì làm gì có giang sơn8 Trần gia chúng ta, Thanh Phong đế quốc liệu có tồn tại không? Ông ấy là ân nhân của Trần gia ta, còn là ân nhân của Thanh Phong đế quốc”

Lý Phóng nghe xong càng muốn rơi nước mắt

Liễu Như yên đứng bên cạnh thầm nghĩ “ Hoàng đế quả nhiên rất hiểu lòng người, rất biết cách “ngự nhân chỉ đạo””

Hoàng đế hỏi “ Lý Phóng, bạch ngọc hàn băng thật ra có điều kì diệu gì?”

Lý Phóng nói “ Thần cũng không rõ lắm. Ba năm trước thân thể của nghĩa phụ đã cực kỳ suy nhược.. Nhưng trong hơn mười năm trở lại đây, không một ai có thể trị khỏi hoàn toàn vết thương của nghĩa phụ. Vì vậy thần không an tâm đã cho người đi khắp nơi tìm kiếm danh y. Kết quả có thỉnh được một vị giang hồ kì nhân y thuật rất cao siêu. Ông ta cho thần một thang thuốc. Thần chiếu theo thang để bốc thuốc thì bệnh tình của nghĩa phụ tốt hơn rất nhiều. Lúc đó thần cứ tưởng nghĩa phụ sẽ khỏe mạnh trở lại thì ai ngờ vị thần y đó nói chỉ có bạch ngọc hàn băng may ra mới có thể trị hết bệnh. Nhưng ông ta cũng nói thêm, bạch ngọc hàn băng chỉ nghe trong lời đồn chứ chưa ai từng thấy qua. Thần có hỏi ông ta bạch ngọc

hàn băng hình thù như thế nào thì ông ta chỉ nói “ lạnh như băng, cứng như sắt, đẹp như ngọc” rồi bỏ đi. Thần chỉ biết như vậy thôi”

Hoàng đế than “ Giang hồ quả là nhiều kỳ nhân dị sĩ”

Lúc này trong tĩnh thất đột nhiên bạch quang đại thịnh khiến cho mục quang của ba người bất giác nhìn vào trong phòng

Ba vị vương cấp cao thủ trong phòng lúc này đang khẩn trương liệu thương cho Lý Lâm. Chỉ thấy Lý Lâm ngồi trên bạch ngọc hàn băng, bọn ba người Dương Thụy song thủ không ngừng đánh khắp người Lý Lâm. Từng tia bạch quang phát ra từ bạch ngọc hàn băng không ngừng bị Lý Lâm hấp thu. Tay của tam đại thiên vương càng lúc đánh càng nhanh. Tiếng “Bùng” vang lên liên miên bất tuyệt. Sau một thời gian bạch ngọc hàn băng quang mang đại thịnh khiến cho khắp phòng tràn ngập ánh sáng thánh khiết.

Độc Cô Bại Thiên lúc này nếu như tỉnh lại thì thật không biết nên khóc hay cười.. Hắn tự nhiên bỗng trở thành bảo vật vô giá dùng để cứu người. Lúc này hắn đang ở trong trạng thái quy tức, đình chỉ hô hấp. Trái tim cứ vài phút mới đập một lần. Minh vương bất động thì chậm chậm vận chuyển, hàn khí trong cơ thể không ngừng bị đẩy ra bên ngoài.

Lúc này, tam đại thiên vương mỗi người đều đánh ra một chiêu tối hậu. Sau đó đứng dậy, hít sâu một cách nhẹ nhõm, mở cửa phóng bước ra ngoài.

Từ lúc tam đại cao thủ tiến ra thì cũng được hai giờ. Bọn ba người Lý Phóng ở bên ngoài cứ lo lắng không yên sợ xuất hiện chuyện gì ngoài ý muốn. Vừa thấy ba người bước ra liền tiến tới trước để hỏi.

Lý Phóng nói “ Ba vị tiền bối, nghĩa phụ ta không biết hiện tại như thế nào?”

Lưu Nhất Phi cười nói “ Yên tâm. Lão tướng quân hiện tại tạm thời giữ được tính mệnh rồi”

Hoàng đế của Thanh Phong đế quốc nói “ Lần này may mắn nhờ có ba vị trượng nghĩa ra tay”

Cả ba người cùng noi “ Bệ hạ, người quá khách khí rồi. Đây là chuyện chúng tôi phải làm”

Liều Như Yên lên tiếng “ Mời ba vị tiền bối vào trong phòng rồi sẽ nói chuyện tiếp”

Trở về phòng, mọi người cùng ngồi xuống. Lý Phóng tới trước mặt ba người hành lễ, liên tục nói lời cảm kích

Ba đại cao thủ khách khí một hồi rồi hỏi “ Lý Phóng, khối bạch ngọc hàn băng này người làm sao mà có được?”

Lý Phóng liền đem việc ngẫu nhiên tìm thấy bạch ngọc hàn băng nói qua. Ba người nghe xong cùng nhìn nhau gật đầu nói “ Đại lục từ khi nào lại xuất hiện một tuyệt đại cao thủ vậy?”

Lý Phóng nghe ba người nói lấy làm kì lạ. Đặc biệt là đối với hoàng đế đối với bạch ngọc hàn băng rất lấy làm tò mò. Cứ nghĩ ba đại cao thủ sẽ nói về việc bạch ngọc hàn băng. Ai ngờ ba người lại nói ra một câu khó hiểu như vậy.

Hoàng đế đế quốc liền hỏi “ Ba vị lão anh hùng, ý của các người là.....”

Ba người cùng trả lời “ Hồi bẩm bệ hạ, để bọn thảo dân nói qua về nguyên nhân sản sinh ra bạch ngọc hàn băng cho người nghe”

Tần An nói “ Bạch ngọc hàn băng trong thiên hạ cực kỳ khó gặp. Hàng trăm năm trở lại đây chưa từng xuất hiện tại đại lục. Theo lời truyền lại thì bạch ngọc hàn băng không chỉ là vật chí bảo dùng để trị thương mà còn là một bảo bối cực phẩm để luyện công. Nếu có nó tương trợ thì chỉ mất nửa thời gian mà thôi. Vì vậy vật này trong mắt người luyện võ có giá trị liên thành. Bạch ngọc hàn băng sở dĩ trân quý như vậy vì nó chính là tụ tập thiên địa linh khí mà thành”

Tương truyền bạch ngọc hàn băng chỉ được tạo thành bởi hai cách. Một là tạo nên tại nơi chí hàn, do vạn niên hàn băng hấp thụ tinh khí thiên địa cho đến khi trở nên màu trắng tinh khiết thì tạo thành bạch ngọc hàn băng. Bạch ngọc hàn băng này có thể tự xưng là tiên thạch có thể cứu cả người đã chết sống lại.

Cách thứ hai nếu so với cách đầu còn khó khăn hơn vì nó cần một sự hy sinh cực lớn. Tương truyền cần phải có đại cao thủ cảnh giới thánh cấp đem tinh nguyên bản thân tụ lại, hấp thu lấy tinh khí thiên địa để hình thành bạch ngọc hàn băng. Tuy nhiên xác suất thành công chỉ là mười lần được một. Thử hỏi ai chịu hy sinh công lực của thánh cấp để truy cầu lấy một khối bạch ngọc hàn băng mà chưa chắc đã được không?

Trong vô lâm tương truyền chỉ có một vị tiên bối trên mình thụ trọng thương chắc chắn phải chết mới vì hậu nhân lưu hạ một khối bạch ngọc hàn băng. Mặc dù khối bạch ngọc hàn băng này không có hiệu quả như cách đầu tiên nhưng trong mắt người trong vô lâm cũng đã là một vật chí bảo.

Thứ lần này Lý tướng quân mang về chính là được tạo thành bởi cách thứ hai. Bởi vì hiệu quả của nó còn thua xa vạn niên huyền băng tạo thành từ cách thứ nhất. Nhưng đại lục cả trăm năm qua chưa từng có một vị thánh cấp cao thủ nào xuất hiện. Vậy tại sao hôm nay lại xuất hiện một khối bạch ngọc hàn băng do một vị thánh cấp cao thủ hy sinh tinh nguyên tạo thành chứ?

35. Chương 7 : Vương Cấp Cao Thủ

Lý Phóng, Liễu Như Yên cùng hoàng đế đế quốc lần đầu tiên nghe được truyền thuyết này, trong tâm cảm thấy chấn động.

Dương Thụy nói “ Không lẽ thật sự xuất hiện một vị thánh cấp cao thủ. Vậy tại sao ông ta lại từ bỏ tinh nguyên của mình? Không lẽ ông ta bị nội thương nặng đến mức không thể phục nguyên, chắc chắn phải chết? Không lẽ còn tồn tại người lợi hại hơn cả ông ta sao?”

Lưu Nhất Phi nói “ Vừa rồi ta thấy tinh thần bồn chồn, sợ rằng đại lục sắp xảy ra một chuyện rất lớn”

Hoàng đế của Thanh Phong đế quốc nói “ Có liên quan tới hòa bình trên đại lục không?” Ông ta đối với tình hình vô lâm trên đại lục rất hiểu kì nhưng không quan tâm nhiều. Ông chỉ lo lắng sẽ xảy ra chiến tranh giữa các quốc gia với nhau thôi.

Tần An nói “ Căn cứ vào địa bàn hoạt động củ các phương thế lực mà nói thì trên đại lục đang âm thầm dậy sóng, sớm hay muộn gì cũng sẽ có một trận đại chiến. Đại lục đã an bình quá lâu, một cuộc chiến trong tương lai chắc chắn không thể tránh khỏi chỉ là vấn đề sớm hay muộn thôi. Bệ hạ, người cũng nên có sự chuẩn bị sớm thì tốt hơn”.

Không khí trong phòng tức thì trầm xuống. Cuộc chiến chín nước bốn mươi năm trước để rồi cuối cùng chỉ còn năm nước. Lần này thật không biết quốc gia nào sẽ bị diệt vong. Chiến tranh rất vô tình. Một quốc gia hưng thịnh hay suy bại đều ảnh hưởng tới sinh tử của trăm vạn bá tánh.

Liễu Như Yên lên tiếng phá vỡ sự buồn phiền “ Không biết lão tướng quân có thể khỏe mạnh lại được không?”

Dương Thụy nói “ Ngày mai, ba người bọn ta sẽ vận công trị thương lần nữa. Vết thương của ông ấy đã thuyên giảm. Bất quá tuổi của lão tướng quân đã cao, hơn nữa nhiều năm qua đã kích phát tiềm năng trong cơ thể. Vì vậy dù thuyên giảm thì chỉ sợ còn được một năm.....Ai”

Lưu Nhất Phi nói “ May mắn nhờ có bạch ngọc hàn băng tương trợ, vì vậy đã cung cấp cho ông ấy rất nhiều tinh khí của thiên địa. Nếu không chỉ sợ thân tiên cũng khó cứu”.

Lý Phóng nói “ Bạch ngọc hàn băng thật sự rất thần kì”

Bọn họ đều không biết cái gọi là bạch ngọc hàn băng thần kì đó lại chính là kết quả do Độc Cô Bại Thiên trị thương mà ra. Hắn đã từng xá thân thành ma, được tinh nguyên của Độc Cô Chiến Thiên tương trợ, công lực trong chớp mắt gia tăng tới cảnh giới vương cấp. Biến hóa quái dị của việc xá thân thành ma cùng với công lực đột nhiên tăng gia mãnh liệt tạo ra một sự đột kích với cơ thể hắn. Dù cho nhục thể của hắn cường tráng nhưng cũng thật không thể tiếp thu được. Mặc dù công lực của hắn còn lâu mới đạt cảnh giới thánh cấp, vô pháp trở thành bất tử ma thân nhưng khi sinh mạng bị sự uy hiếp của tử vong thì cảnh giới sơ cấp của bất tử ma thân cùng sự hỗ trợ của bất tử ma công tự động chậm chậm vận hành giúp hắn khôi phục lại vết thương trên cơ thể.

Hắn lần này chịu phải một kích toàn lực của kì công trong thiên hạ phi hoa phi diệp lạc thiên công khiến cho ngũ tạng lục phủ chịu nội thương một cách nghiêm trọng., sinh tử tựa hồ như chỉ cách nhau một sợi tóc. Trước khi hôn mê ngay lúc tối hậu đã vận khởi Minh vương bất động. Tuy nhiên, mặc dù Minh vương bất động là cái thể kì công nhưng cũng chỉ có khả năng ép hàn khí ra bên ngoài. Chứ đối với nội thương trong ngũ tạng lục phủ của hắn thì không có công hiệu gì nhiều.

Chính vào lúc đó bất tử ma công cầu bất tử ma thân sơ cấp cảnh giới lại toàn lực vận chuyển, không ngừng đem thiên địa tinh khí từ bên ngoài truyền vào giúp hắn khôi phục lại ngũ tạng lục phủ. Lúc đó Minh vương bất động mới phát huy hết công hiệu đem hàn khí trong cơ thể triệt để bài tiết ra bên ngoài khiến cho bên ngoài tạo thành từng từng lớp lớp băng đá. Kết hợp với việc bất tử ma công hấp thụ thiên địa tinh khí truyền vào ngẫu nhiên tạo thành khối băng có đặc tính y hệt như bạch ngọc hàn băng.

Nói một cách nghiêm túc thì không hẳn là bạch ngọc hàn băng. Bạch ngọc hàn băng có khả năng tự hấp thụ lấy thiên địa tinh khí cho đến khi bão hòa. Còn khối “bạch ngọc hàn băng” này do Độc Cô Bại Thiên trị thương mà thành. Một khi bất tử ma công đình chỉ vận hành thì thiên địa tinh khí tự nhiên cũng theo đó mà tiêu tan.

Khi hàn khí trong cơ thể bị bài trừ triệt để ra bên ngoài thì Minh vương bất động cũng tự động đình chỉ. Cuối cùng chỉ còn có bất tử ma thân sơ cấp cùng công pháp vận hành của bất tử ma công chậm chậm vận hành.

Lý Phóng kể ra thật may mắn. Trên đường ngẫu nhiên “tìm thấy” một khối băng đá hấp thụ thiên địa tinh khí mà thành, khiến cho Lý Lâm thay vì phải chết bỗng nhiên được cứu sống lại.

Đến trời tối, Lý Phóng tới tiền viện đại sảnh để tiếp đón tân khách các nơi. Trong buổi yến tiệc hắn công bố với mọi người Lý Lâm được tinh khí của bạch ngọc hàn băng tương trợ nên đã qua cơn nguy hiểm. Cả đại sảnh nghe xong liền vang lên tiếng hoan hô ầm ĩ. Sau đó hắn còn giới thiệu với mọi người ba vị vương cấp cao thủ khiến cho mọi người ai nấy đều kinh ngạc. Cả Thanh Phong đế quốc vương cấp cao thủ được biết chỉ có bốn người. Nhưng bây giờ ở đây lại có đến ba vị, hỏi sao không khiến cho người ta kinh ngạc cho được.

Trên đại lục bây giờ, vương cấp cao thủ trong mắt người võ lâm đơn giản là vô địch. Chỉ vì để cấp cao thủ thì trong truyền thuyết như con thần long thấy đầu không thấy đuôi, thánh cấp cao thủ thì chỉ là nhân vật trong thần thoại. có hay không vẫn chưa biết. Ba vị cao thủ thiên vương tức thì bị mọi người vây lấy như sao vây quanh mặt trăng vậy. Ngay cả những vương tôn công tử không biết võ công cũng vây quanh ba người tung hô. Điều này là đương nhiên, ở trên đại lục những nhân vật tông sư có võ công cao cường tức thì đều được mọi người tôn kính.

Ba người tức thì trở thành trung tâm của yến tiệc, ngay cả chủ nhân là Lý Phóng cũng như bị gạt ra bên ngoài.

Không biết từ khi nào hoàng đế tới đại sảnh khiến cho mọi người ai nấy đều thất kinh. Đa số bọn họ chỉ biết hai ngày vừa qua trong Lý phủ có một đại nhân vật nhưng không ai ngờ rằng chính hoàng đế của đế quốc thần lâm tới đây. Cả đám hoang mang quỳ xuống đất tung hô “ Vạn tuế”

Hoàng đế cười lớn “ Mọi người mau mau đứng dậy, không cần phải câu nệ lễ tiết. Hôm nay không phân biệt vua tôi, mọi người cứ tự nhiên ăn uống say sưa, đừng nên cảm thấy bị gò bó”

Nói thì nói vậy nhưng mọi người ai nấy cũng cảm thấy nặng nề. Người võ lâm thì còn đỡ chứ còn bọn thành chủ với các đại thế gia thì rõ ràng rất khẩn trương. Bởi vì họ còn “cái đầu” thì ai mà dám thoải mái chứ.

Hoàng đế cũng nhìn thấy nét khấn trương nên nói “ Ta đã nói rồi, các người cứ tự nhiên ăn uống, trầm tuyệt đối không trách phạt các người. Hay là vậy, để ta mời “ Ca vũ song tuyệt” của đế quốc chúng ta a múa một bản để đem lại tửu hứng, thế nào?”

Mọi người đương nhiên hưởng ứng kịch liệt.

Không lâu sau, Liễu Như Yên từ hậu viện bước ra, đằng sau là một tiểu nha đầu.

Mọi người đa số đều là những nhân vật tên tuổi của Thanh Phong đế quốc, đa số trong đó đều đã từng thấy qua Liễu Như Yên. Vì vậy khi nàng ta hiện thân thì nhiệt liệt hoan nghênh, tiếng vỗ tay vang lên không

ngọt.

Chỉ thấy nàng trên người mặc một áo gấm màu xanh khiến cho mọi người trong thời tiết mùa hạ đều có cảm giác sáng khoái. Thân hình uyển chuyển nhấp nhô đã từng khiến cho biết bao người phải mơ ước. Mái tóc đen mềm mại bay phất phơ sau lưng. Khuôn mặt trắng như ngọc mang theo nụ cười yêu kiều, hai má hồng hồng, hàm răng trắng ngần. Hai mắt long lanh mờ ảo như làm tăng thêm vẻ đẹp tuyệt sắc của nàng.

Đợi tiếng vỗ tay trầm xuống, Liễu Như Yên nói “ Như Yên xin cảm tạ các vị ở đây đã hậu ái. Như Yên xin vì mọi người múa một điệu Điệp vũ, hy vọng mọi người sẽ thích” Nói xong, cả thân hình uyển chuyển bắt đầu chuyển động. Cả người như một cánh bướm xanh linh động, phiêu dật. Y phục phất phơ như hồ điệp xuyên hoa, như mộng như ảo.

“Tưởng nhĩ đích thời hậu, ngã hội lai đáo na cá lão địa phương

Duyên trứ kí ức truy tổ nhĩ viễn khứ đích cước bộ

Nhượng mỗi thời mỗi miểu, tại ưu trung tưởng nhĩ độ quá

Tùy ngã nhất khởi diễn dịch trứ phong tình vạn chủng hòa đạm đạm ưu thương

Bất yếu tinh tinh tác chứng, nguyệt huy tựu tại song ngoại

Tưởng nhĩ đích thời hậu,

Ngã hội nhượng ngã ôn nhiệt đích lệ thủy doanh khuông

Chiết nhất chích tử sắc đích hồ điệp, phi nhập nhĩ bí sắc đích mộng

Nhượng thời quang tại mộng lí trú túc, nhượng sơn xuyên vi thử lệ

Nhi ngã chích thị vi liễu liễu na nhất khắc

Khả dĩ thành vi nhĩ đích mộng trung nhân

Tái thứ tưởng khởi nhĩ đích thời hậu

Ngã dĩ kinh tại phát hoàng đích chỉ thượng, tả mãn liễu nhĩ đích danh tự

Thỉnh duẩn hứa ngã đại thanh địa hô hoán nhĩ, thỉnh duẩn hứa ngã khinh khinh đích lạc lệ

Bất yếu đối ngã thuyết:

Lưỡng tình nhược thị trường cửu thời, hựu khởi tại triêu triêu mộ mộ!”

Thanh âm du dương vang vọng như âm thanh trên trời

Lúc này điệu múa cùng lời ca như khiến mọi người chìm vào cơn say bất tận.

Khi điệu múa đã hết, Liễu Như Yên hướng về mọi người thi lễ, lúc đó đám đông mới như tỉnh mộng, tiếng vỗ tay tức thì vang lên.

Đợi tiếng vỗ tay ngưng lại, Liễu Như Yên nói “ Nguyên đế quốc quốc thái dân an, nguyên Lý lão tướng quân sẽ được bình an” Nói xong thi lễ rồi quay người bước đi.

Mọi người đồng thanh hô lên : “ Nguyên đế quốc quốc thái dân an, nguyên Lý lão tướng quân sẽ được bình an”

Không lâu sau, hoàng đế cũng rời khỏi yến tiệc quay vào hậu viện.

Không khí khẩn trương liền giảm đi không ít. Mọi người lại bắt đầu ăn uống say sưa trở lại.

Lúc này, một tên gia đình tới bên tai Lý Phóng nói nhỏ mấy câu. Lý Phóng nhất thời biến sắc đứng dậy nói lớn “ Chư vị, ở ngoài có hai vị cao nhân tới đây. Đó chính là Truy Phong thiên vương Hàn Sấm và Yêu thiên vương Lý Xương của Bái Nguyệt đế quốc”

Chúng nhân lại một phen huyền não. Lần này hai vị vương cấp cao thủ của Bái Nguyệt đế quốc tới đây hiển nhiên là vì Lý Lâm mà tới. Hai nước vốn cừu oán sâu đậm, đặc biệt là trận chiến bốn mươi năm trước

khiến cho hai nước như nước với lửa. Mặc dù sau này năm nước đã có hiệp nghị đình chiến, hai nước không còn động binh đao nhưng cừu hận khắc ghi trong xương tủy thì mãi không bao giờ tiêu trừ. Lý Lâm tại Thanh Phong đế quốc là anh hùng nhưng đối với binh lính của Bái Nguyệt đế quốc thì chính là ác ma hóa thân. Năm đó Lý Lâm không chỉ thu hồi lại những vùng đất bị mất, tiêu diệt hàng chục vạn đại quân của Bái Nguyệt đế quốc mà còn tấn công thẳng vào Bái Nguyệt đế quốc, giết hại không biết bao nhiêu binh sĩ.

Chỉ một lúc sau, có hai lão nhân thần sắc rất trấn tĩnh đi thẳng vào đại sảnh, không nói tiếng nào, đi thẳng tới hai cái ghế ngồi xuống. Tựa như không hề để ai có mặt ở đây vào trong mắt.

Đám đông ai nấy đều giận dữ. Hai người này thật là quá khinh thường người khác.

Hai thanh niên coi đáng vẻ là người trong võ lâm liền tiến ra trước mặt Hàn Sấm và Lý Xương.

“Hai người các ngươi thật quá cao ngạo, không coi người Thanh Phong đế quốc tar a gì. Nên biết đây không phải là Bái Nguyệt đế quốc mà là Thanh Phong đế quốc của bọn ta”

“Tiểu bối đứng qua một bên. Các ngươi không có tư cách nói chuyện với ta” Nói xong Yếu thiên vương Lý Xương tùy ý vung tay. Hai thanh niên tựa như ngọn cỏ bị thổi bay về phía sau. Cũng may Yếu thiên vương không có ý đánh thương người, chỉ khiến cho hai người bay về phía sau rồi yên ổn hạ xuống đất.

Mọi người thất kinh. Công lực của vương cấp cao thủ quả thật đáng sợ.

Dương Thụy, Tần An cùng Lưu Nhất Phi cùng bước ra. Tần An cười nói “ Ha ha, lão bằng hữu đã lâu không gặp. Sao lại tới đế quốc ta thế này?”

Hàn Sấm cười nói “ Thì ra là ba lão bất tử các ngươi. Ta lần này chỉ là theo Lý huynh tới đây thôi”

Nguyên họ là những người đã quen biết từ trước

Lưu Nhất Phi nói “ Không biết Lý huynh tới tề quốc có chuyện gì?”

Lý Xương lạnh lùng lên tiếng “ Ta tới để xem Lý Lâm lão thất phu chết như thế nào”

Vừa nói dứt lời thì cả đám đông ồ lên phẫn nộ. Mọi người trong đại sảnh đều đưa mắt giận dữ nhìn hân.

Lý Phóng liền bước ra đi tới trước các vương cấp cao thủ nói “ Vị tiền bối này, không biết nghĩa phụ của ta có đắc tội gì với tiền bối hay không?”

“Hân là một tên tiểu nhân đê tiện”

Lý Phóng giận dữ” Ngươi đừng có ngậm máu phun người. Nghĩa phụ ta là một nam tử đỉnh thiên lập địa, là một đại trượng phu., một đại anh hùng của Thanh Phong đế quốc ta. Ngươi sao có thể khinh miệt ông như thế chứ?”

“Đó là trong mắt người của Thanh Phong đế quốc các ngươi. Còn trong mắt người của Bái Nguyệt đế quốc bọn ta thì không như thế. Bọn ta không tranh luận cuộc chiến bốn mươi năm trước ai là người phát động trước tiên mà chỉ nói cách mà nghĩa phụ ngươi thắng trong cuộc chiến đó thôi”

“Hàng chục vạn đại quân của Bái Nguyệt đế quốc ta uy thế vô địch, đánh chiếm hơn cả nửa giang sơn của Thanh Phong đế quốc bọn ngươi. Lúc đó nghĩa phụ ngươi tiếp lấy cương vị chủ soái của Thanh Phong đế quốc, ông ta đã cùng quân đội bên ta giao chiến như thế nào? Đầu tiên ông ta tìm cách ám sát thống soái vô địch Lăng Thiên Lăng nguyên soái. Ngươi nói như vậy là đê tiện hay không đê tiện?”

“Hai nước giao tranh, mưu kế là trên hết. Sao có thể tính là đê tiện được? Đó chính là chiến thuật mà thôi”

Dương Thụy nói “ Lý huynh, chúng ta không nên tranh luận ai đúng ai sai. Sự việc cũng đã qua bốn mươi năm, người hà tất phải hoài niệm làm gì?”

Lý Xương lạnh giọng nói “ Ngươi nói nghe nhẹ nhàng quá nhỉ. Nếu như nguyên soái còn sống thì hiện nay Bái Nguyệt đế quốc ta đã có một đế cấp cao thủ. Nếu có lời nói của ông ta thì ta đâu đến nỗi phải chịu nhục như thế này”

Dương Thụy kinh hãi hỏi “ Ngươi nói cái gì? Ai có thể làm nhục ngươi chứ?”

Mọi người bắt đầu cảm thấy tới khúc hấp dẫn

36. Chương 8 : Phá Băng Nhi Xuất

Lý Xương tức thì lộ vẻ lúng túng. Dương Thụy cũng không tiện truy vấn

Lý Xương nói “ Ta lần này tới đây chính là để xem Lý Lâm chết như thế nào”

Lý Phóng nói “ Chỉ sợ khiến người thất vọng. Nghĩa phụ ta đã qua cơn nguy hiểm rồi”

“Cái gì? Sao có khả năng chứ?”

Tần An nói“Lý huynh, đó là sự thực. Lão tướng quân được sự tương trợ của bạch ngọc hàn băng nên đã thoát cơn nguy hiểm rồi”

Bạch ngọc hàn băng, trời ạ! Mẹ kiếp, sao có khả năng đó được chứ?”Truy Phong thiên vương Hàn Sấm đứng bên cạnh cũng không thể kìm được kinh hãi, vì vậy bất kể cả thân phận vương cấp cao thủ cũng buộc miệng nói ra những lời khó nghe như vậy

Cũng khó trách sao ông ta lại kinh hãi như vậy. Bạch ngọc hàn băng là vật chí bảo trong truyền thuyết, cả hơn trăm năm qua chưa từng hiện hữu trên thế gian.

Nhưng điều này do chính Huyết thiên vương Tần An nói ra thì sao có thể là giả được.

Lý Xương hét lớn “ Ta không cam tâm. Trưa ngày mai ta sẽ quay lại. Nếu lúc đó hắc không chết thì chính ta sẽ giết hắc. Ai cản ta thì ta gặp thần giết thần, gặp phật giết phật” Nói xong liền quay người bỏ ra bên ngoài.

Câu nói đó rõ ràng là nhắm thẳng vào ba đại vương cấp cao thủ, người khác ai có thể ngăn hắc chứ.

Truy Phong thiên vương Hàn Sấm cười khổ “ Ta sẽ khuyên nhủ hắc”. Nói xong liền vòng tay chào ba người rồi quay người bước đi.

Người trong đại sảnh nhìn nhau làm lạ. Cùng là người của Bái Nguyệt đế quốc vì sao thái độ của hai người lại khác hoàn toàn nhau.

Dương Thụy nói “ Mọi người nhất định có rất nhiều nghi vấn. Việc này nếu kể ra thì rất adì. Để ta kể sơ lược cho mọi người nghe”.

“Bốn mươi năm trước, thống soái Lăng Thiên của Bái Nguyệt đế quốc chính là sư huynh của Lý Xương. Hai người mặc dù gọi là sư huynh đệ nhưng thực chất có thể nói là sư đồ. Lăng Thiên là người truyền nghệ, vì vậy Lý Xương đối với ông ta có thể nói vừa kính vừa sợ. Lăng Thiên đúng thật là một tuyệt thế kì tài, ba mươi tuổi đã tu luyện nên một thân công lực vương cấp. Vì vậy tính cách trở nên rất kiêu ngạo. Trong chiến trận ở ngoài doanh trại của mình không cần binh lính bảo vệ. Ông ta tự nhận thấy không ai có thể làm mình bị thương.

Vì vậy với thực lực cả hai vợ chồng là vương cấp cao thủ, phu phụ Lý Lâm tướng quân đương nhiên là ám sát thành công. Chỉ có điều lần đó Lý phu nhân thảm tử tại trận, Lý tướng quân thì bị trọng thương”

Mọi người nghe xong đều thất kinh, không thể ngờ bốn mươi năm trước thống soái hai bên giao tranh đều là vô địch cao thủ. Xem ra quân đội đúng là nơi ngọa hổ tàng long.

Dương Thụy nói tiếp “Lý Xương khi biết sư huynh Lăng Thiên chết bởi tay Lý Lâm liền từ Bái Nguyệt đế quốc tới Thanh Phong đế quốc nhằm vì Lăng Thiên báo thù. Nhưng lúc đó hắc bị một vị tiến bối vương cấp cao thủ cầu đế quốc ta ngăn cản đồng thời bắt hắc phải thề là trong bốn mươi năm không được tìm Lý Lâm báo thù. Đó cũng bởi vì lão nhân gia sớm suy đoán Lý tướng quân khó sống qua nổi bốn mươi năm.”

“Bốn mươi năm trôi qua, không ai ngờ Lý Xương vẫn nhớ chuyện xưa. Bản thân Lý Xương có thể coi là một hiệp khách, từ trước đến giờ làm rất nhiều việc tốt, tiêu diệt rất nhiều giang hồ đạo tặc, võ lâm ma đầu. Duy chỉ có việc của sư huynh hắc thì lúc nào hắc cũng ghi nhớ trong tâm, không thể nào quên được”.

Lưu Nhất Phi cũng nói “ Võ thuật không hề có biên giới. Mặc dù bọn ta a người đều có giao tình với hắc nhưng xem ra ngày mai không thể tránh khỏi cuộc chiến được rồi”

Mọi người nghe xong đều trầm mặc. Cuối cùng là lỗi do ai? Tất cả những chuyện này đều do chiến tranh gây ra.

Bất tử ma công trong người Độc Cô Bại Thiên không ngừng vận chuyển, thiên địa tinh khí không ngừng từ hàn băng tiến vào trong cơ thể hắn. Ngũ tạng lục phủ bị thương được tiếp nhận thiên địa tinh khí dần dần được tu phục. Tốc độ vận chuyển của bất tử ma công càng ngày càng chậm, đến cuối cùng cũng đình chỉ vận hành.

Không có sự hấp thu của bất tử ma công, thiên địa tinh khí bắt đầu tiêu tan, cả khối băng cũng bắt đầu nứt ra. Đúng lúc này Liễu Như Yên đẩy cửa bước vào. Nàng ta vừa từ đại sảnh quay trở về hậu viện muốn ghé vào thăm Lý Lâm, nào ngờ lại nhìn thấy một tình cảnh rất kì dị.

“Bạch ngọc hàn băng” không ngừng nứt ra. Tiên khí xung quanh chậm chậm bốc lên tạo thành phía trên như lớp mây huyền ảo khiến cho nàng ta há hốc miệng kinh ngạc. Bạch ngọc hàn băng mà vương cấp cao thủ cũng không thể đánh vỡ đang không ngừng vỡ ra. Nàng liền tiến lại bên cạnh giường để quan sát thì đám mây bạch khí tức thì nhắm thẳng hướng nàng lan tới khiến cho nàng cảm thấy rất thoải mái nhẹ nhàng, cả người cảm thấy thư thái.

Liễu Như Yên tức thì hiểu rõ bạch khí này có khả năng chính là tiên khí mà đám người dương Thụy đề cập tới. Nhưng vì sao “bạch ngọc hàn băng” lại không ngừng vỡ ra khiến cho thiên địa linh khí từ đó mà tiêu tan. Liễu Như Yên vội vàng đỡ Lý Lâm tới sát bên cạnh “bạch ngọc hàn băng”. Thiên địa tinh khí đang không ngừng tan biến liền bao phủ lấy ông ta.

Lúc này khối băng lớn bỗng nhiên vỡ tan thành từng mảnh. Liễu Như Yên càng thêm kinh hãi khi nhìn thấy bên trong đó bỗng nhiên có một người. Chỉ thấy người này râu ria đầy mặt, độ khoảng ba mươi lăm, ba mươi sáu tuổi, thân hình cao lớn. Dưới tình huống như vậy người khác có lẽ đã kêu lên kinh hãi nhưng Liễu Như Yên không phải là một nữ nhân tầm thường, nàng không hề kêu lên mà chỉ chăm chú quan sát người trước mặt.

Đột nhiên nàng thấy người trước mắt cử động rồi sau đó mở mắt ra.

Độc Cô Bại Thiên từ từ mở mắt ra. Chỉ thấy quanh người có rất nhiều phiến băng, hơn nữa hơi nước còn bao phủ xung quanh. Xuyên qua lớp sương đó là một khuôn mặt nhìn rất quen thuộc, nhất thời làm hắn không nhớ là đã gặp ở đâu. Chỉ thấy sắc mặt nữ tử này tỏ ra rất kinh hãi, quay người như muốn bỏ chạy. Độc Cô Bại Thiên vội đưa tay kéo nàng ta lại rồi dùng tay bịt lấy miệng nàng ta.

“Nàng là ai? Đây là nơi nào?”

Mỹ nữ chỉ kêu lên tiếng “ừm ừm”

Độc Cô Bại Thiên tự trách mình hồ đồ. Mình đang bịt miệng thì nàng ta sao có thể trả lời chứ. Tức thì liền nở một nụ cười ra vẻ hết sức “thân thiện” nói “ Cô nương, cô không cần phải sợ. at không có làm hại cô đâu”

Nhưng mỹ nữ không hề tỏ ra vẻ gì là đang sợ hãi. Độc Cô Bại Thiên một tay gỡ diện cụ xuống cười nói “ Thế nào, còn sợ nữa không? Như vậy chắc đẹp trai hơn chứ?”

Liễu Như Yên trên mặt tràn đầy nét kinh dị, trong tâm tự nghĩ : trời ạ, thế này là thế nào, trong bạch ngọc hàn băng sao lại có người chứ? Hơn nữa lại còn là một người rất kì quái. Sau khi qua cơn chấn động, nàng dần bình tĩnh trở lại.

Độc Cô Bại Thiên thấy nàng ta thần sắc dần hào hoãn liền nói “ Cô nương, ta thật không có ác ý. Ta sẽ thả cô ra nhưng cô phải không được kêu lên? Nếu như cô đồng ý thì hãy gật đầu đi”

Liễu Như Yên liền gật đầu một cái

Độc Cô Bại Thiên liền buông tay khỏi miệng nàng ta nhưng một tay vẫn giữ chặt tay của Liễu Như Yên vì sợ nàng ta đột nhiên bỏ chạy.

“Xin hỏi cô nương tên gì?”

“Ta tên Liễu Như Yên”

“A, ta nhớ ra rồi. Ta đã từng gặp qua cô, thảo nào nhìn lại trông quen đến như vậy. Ta đã từng nghe thấy tiếng hát của cô nhưng lại chưa được thấy cô nhảy múa lần nào. Nghe nói cô nhảy rất đẹp, Oh, nhìn thân hình của cô như vậy chắc lời đồn không sai rồi” Vừa nói vừa đưa mắt nhìn khắp người Liễu Như Yên.

Liễu Như Yên hai má đỏ ửng. Nàng thật không thể nghĩ Độc Cô Bại Thiên lại ngang nhiên “quan sát” như vậy. Bình thường người khác luôn dùng con mắt tôn kính nhìn nàng dù cho có tâm khác cũng chỉ dám bí mật nhìn lên mà thôi. Nhưng người đang đứng trước mặt lại nhìn mà không hề có chút cổ kị gì hết.

“Người nhìn đủ chưa?”

“Không, nhìn thật là hấp dẫn. Mà nhìn như thế nào là đủ thế?”

“Người...” Liễu Như Yên tức tối đến nghẹn giọng.

Độc cô Bại Thiên nói “Được rồi, ta không nhìn nữa, để lát nhìn tiếp. Ta còn có nhiều chuyện muốn hỏi cô. Nơi này là nhà của cô à?” Nói xong liền buông tay đang nắm Liễu Như Yên ra

“Đây là phủ của Lý Lâm lão tướng quân. Căn phòng này là nơi dưỡng bệnh của lão tướng quân, người ở phía sau lưng người chính là lão tướng quân đó.”

Vừa nghe nói thế, Độc Cô bại Thiên liền kêu lên kinh hãi, quay đầu nhìn lại. Chỉ thấy một lão nhân tiều tụy đang nằm bên cạnh giường cách mình không xa, nhìn qua giống như đang ngủ say.

Độc Cô Bại Thiên hỏi “Ông ta làm sao thế? Ta làm sao mà lại tới nơi này chứ?”

Liễu Như Yên trả lời “Ông ấy đang mang trọng bệnh hiện đang hôn mê. Còn người vì sao ở đây thì phải hỏi lại chính người. Người làm sao mà lại ở trong bạch ngọc hàn băng chứ?”

“Bạch ngọc hàn băng là cái gì? Ta nghe không hiểu. Cô nói rõ cho ta nghe”

Sau đó, Liễu Như Yên kể lại Lý Phóng tình cờ bắt gặp “bạch ngọc hàn băng” như thế nào, rồi ba vị vương cấp cao thủ lợi dụng khối hàn băng để trị thương cho Lý Lâm nhất nhất kể hết ra.

Độc Cô Bại Thiên nghe xong mắt tròn xoe, không ngờ trên người mình lại phát sinh ra chuyện li kì như vậy. Hắn tự nhiên trở thành bạch ngọc hàn băng chỉ bảo trong võ lâm. Dưới mặt đất trong phòng vẫn còn những mảnh băng vỡ, sự thật hiển nhiên trước mắt. Phải một hồi lâu sau hắn mới tỉnh lại nói lớn “Ta hiểu rồi. Nhất định là do cái phi hoa phi diệp cầu thí công của lão mũi trâu, lão tạp mao thối tha, lão đạo sĩ đáng chết phát tác trên người ta, khiến ta bị đóng băng. Cũng may ta thần công vô địch đem toàn bộ hàn khí chó chết toàn bộ hóa giải. Nhưng còn vì sao mà trở thành “bạch ngọc hàn băng” thì ta không biết”

Liễu Như Yên nhìn thanh niên trước mắt, trong tâm cảm thấy hết sức tò mò. Bình thường người tiếp xúc nàng trước mặt lúc nào cũng giữ lễ nhưng còn hắn thì câu nào câu đó cũng đều văng tục. “Nè, người nói chuyện đằng hoàng được không”

“Cô không cảm thấy nói như vậy sẽ rất thoải mái sao? Không tin thì cô cứ thử một lần xem. TRước mỗi câu nói cô chỉ cần thêm vào chữ “con mẹ nó” là được” Nói xong Độc Cô Bại Thiên không kìm được cười lớn. Chỉ cần nghĩ tới trước mặt là một mỹ nữ tuyệt sắc mà hắn vẫn có thể văng tục thật đúng là một chuyện thú vị.

“.....” Liễu Như Yên chỉ còn biết im lặng không nói gì

Độc Cô Bại Thiên đột nhiên hỏi “Nè, mỹ nữ, ta có tuần tú không? Đúng có đúng ngay ngốc ra đó, còn không mau lại đây hấp thu lấy “tiên khí” đi. Cô chẳng phải nói những cái này là thiên địa tiên khí gì đó sao” Nói xong liền há miệng ra hít sâu vào

Liễu Như Yên giận dữ quay mặt đi chỗ khác.

Độc Cô Bại Thiên nói “Các người không phải muốn cứu lão đầu đó sao? Còn không mau lấy một miếng băng cho ông ấy ăn đi” Nói xong liền đẩy Liễu Như Yên tới cạnh Lý Lâm

Liễu Như Yên nghị cũng có lý. Nhân lúc thiên địa tiên khí vẫn chưa tan liền mau chóng lấy một miếng băng cho Lý Lâm ăn. Thời tiết lúc này đang mùa hạ, ngoài trời nóng một cách dị thường. Những miếng băng đang không ngừng chảy ra, màu sắc cũng dần bạc đi.

Độc Cô Bại Thiên nói “ Cô không phải chỉ cho ông ta ăn mà cô cũng phải ăn nữa”

Liễu Như Yên nói “ Sao phải thế chứ. Ta không hề co bệnh tật gì cả còn lão tướng quân thì mang trọng bệnh trong người, sao lại giống nhau được chứ?”

Độc Cô Bại Thiên cười nói “ Cô cho ông ta ăn nhiều như vậy thì dù không bệnh cũng phải chết nữa là”

Sắc mặt của Liễu Như Yên lại ửng hồng

“Sao lại còn chưa ăn đi?”

Hai má của Liễu Như Yên đỏ lên “ khối băng này vốn dĩ bao quanh người của ngươi, nghĩ tới là ghê muốn chết. Ngươi kêu ta làm sao mà ăn đây?”

Độc Cô Bại Thiên nói “ Cái gì, ghê à? Chỉ sợ mất mặt thôi chứ gì. Ngay cả người mà cô yêu kính nhất lão tướng quân cô còn cho ông ta ăn thì cô còn sợ cái gì chứ?” Nói xong liền đưa tay cầm lấy miếng băng cuối cùng đưa cho nàng ta.

Liễu Như Yên liền né qua một bên

Thấy nàng ta nhất định không ăn, Độc Cô Bại Thiên cũng không miễn cưỡng. Miếng băng cuối cùng cũng chảy ra, thiên địa tiên khí hoàn toàn tiêu tán.

Kỳ thật Liễu Như Yên cùng Lý Lâm đã hấp thụ không ít thiên địa tinh khí. Lý Lâm bởi vì đã bị bệnh lâu ngày nên tinh khí không thể tăng cường thể chất ông ta mà chỉ tiêu trừ đi hết bệnh tật mà trước giờ ông ta bị. Nhưng Liễu Như Yên thì khác. Mặc dù nàng ta không có võ công nhưng thiên địa tinh khí làm thể chất nàng ta biến đổi rất nhiều. Sau này sợ rằng muốn bệnh cũng còn khó.

Nhìn thấy miếng băng tan chảy thành nước trên mặt đất, Độc Cô Bại Thiên nói “ Liễu cô nương, ta hy vọng cô sẽ không đem dung mạo thật sự của ta nói cho người khác biết. Bởi vì hiện tại ta đang phải trốn tránh một kẻ thù rất lợi hại”

Liễu Như Yên suy nghĩ một hồi rồi nói “ Được rồi nhưng ngươi phải nói cho ta biết ngươi là ai? Tại sao trên người ngươi lại phát sinh chuyện như vậy?”

Độc Cô Bại Thiên trả lời “ Ta tên là Độc Cô Bại Thiên. Vừa mới bước chân ra giang hồ không lâu thì gặp phải một lão già chết tiệt không biết đạo lý muốn lấy tính mạng của ta. Cũng may ta nhìn rõ được bộ mặt giả dối của hắn. Việc ta thụ thương cũng là do hắn ban cho...” Tiếp đó Độc Cô Bại Thiên đem việc xảy ra trên sông kể lại hết.

Liễu Như Yên nói “ Ngươi yên tâm đi. Ta sẽ không đem chuyện của ngươi kể ra ngoài đâu”

Độc Cô Bại Thiên nói “ kì thật ta có thể tùy tiện bịa ra chuyện nào đó lừa cô. Nhưng không hiểu sao ta lại có một cảm giác là cô rất đáng tin. Vì vậy mới đem hết mọi chuyện kể cho cô nghe.” Nói xong liền cười một cách tà dị “ Có lẽ chúng ta có duyên”

Liễu Như Yên tức thì đỏ mặt giận dữ nói “ Ngươi nói cái gì thế”

Độc Cô Bại Thiên chỉnh trang lại y phục cười “ Nè, mỹ nữ, ta phải đi đây. Đừng nhớ tới ta, chúng ta sẽ còn gặp lại” Nói xong liền mở cửa sổ nhảy ra ngoài.

37. Chương 9 : Kinh Thiên Bí Sử

Độc Cô Bại Thiên sau khi ra khỏi sân liền leo tường nhảy xuống đường. Lúc này trời cũng đã tối nên không có ai phát giác ra hắn

Trước tiên hắn tới tửu lâu, hắn muốn được ăn uống no say, đặc biệt là phải ăn thật nhiều. Sau đó mới tới một khách điếm, tắm rửa rồi cuối cùng nằm thẳng cẳng trên giường

Nghĩ lại cuộc chiến tối hôm trước cùng sự việc phát sinh hồi nãy, hắn có một cảm giác rất phi thường. Từ khi bị đóng băng trở thành bạch ngọc hàn băng, cuối cùng phá băng chui ra, cả một chuỗi sự việc thật quái

dị. Thật ra cuối cùng là do nguyên nhân gì mà hấn lại có thể ngưng tụ linh khí tạo thành bạch ngọc hàn băng chứ? Hấn nghĩ mãi mà không có lời giải đáp.

Hấn có cảm giác là thứ tạo ngộ kì quái này không hề đưa hấn vào chỗ nguy hiểm mà ngược lại còn chữa lành nội thương nghiêm trọng trong người hấn, toàn thân như mạnh hơn rất nhiều. Thật ra nào chỉ mạnh hơn mà cơ thể hấn cũng đã hoàn thành bất tử ma thân sơ cấp, chỉ là hấn không hay biết mà thôi. Hấn cứ mang theo suy nghĩ đó mà từ từ chìm vào giấc mộng.

Liễu Như Yên thấy Độc Cô Bại Thiên đã đi liền đẩy cửa phòng bước ra ngoài, đi thẳng tới đại sảnh. Lúc này hai vị vương cấp cao thủ của Bái Nguyệt đế quốc cũng đã rời khỏi, mọi người đang thảo luận quanh hai người đó. Khi thấy nàng đi tới liền vây quanh chào hỏi. Nàng cứ liên tục đáp lễ, sau đó tới chỗ ba vị vương cấp cao thủ cùng Lý Phóng nhỏ giọng nói “ Ba vị tiền bối, Lý tướng quân, các người có thể tới chỗ lão tướng quân được không. Ở đó vừa xảy ra một chuyện không thể tin được”

Mọi người thất kinh vội im lặng rời khỏi yến tiệc đi thẳng tới hậu viện. Liễu Như Yên ở đại sảnh một lúc rồi cũng rời đi. Khi nàng bước vào thì mọi người lúc đó đang vây người nhìn nước do băng tan trên mặt đất. Thấy nàng bước vào, Lý Phóng vội hỏi “ Liễu cô nương, ở đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Bạch ngọc hàn băng đâu?” Hấn thật sự rất lo lắng bởi việc này quan hệ tới sinh tử của nghĩa phụ hấn.

Liễu Như Yên nói “ Nói ra mọi người cũng không tin. Bạch ngọc hàn băng đã tan ra rồi”

“Cái gì?” Mọi người cùng kêu lớn

Mặc dù khi bọn họ bước vào đã thấy nước trên mặt đất, trong lòng cũng đã nghĩ tới khả năng đó nhưng không một ai dám tin bạch ngọc hàn băng cứng rắn như vậy lại có thể tan ra. Lúc này mặc dù chính bản thân nghe Liễu Như Yên nói nhưng ai cũng cảm thấy kinh ngạc.

Dương Thụy nói “ Bạch băng sao lại có thể tan được chứ? Sao có khả năng như vậy được? Việc này không thể nào”

Liễu Như Yên nói “ Khi ta tiếng vào phòng thì nghe thấy bạch ngọc hàn băng phát ra âm thanh, liền bước lại gần để xem thử thì phát hiện ra bạch ngọc hàn băng đang nứt ra. Chuyện đó vẫn còn chưa quá dị, những việc sau đó còn kì quái hơn”

Mọi người tò mò. Còn có việc nào kì quái hơn cả việc bạch ngọc hàn băng bị vỡ ra chứ?

Liễu Như Yên nói tiếp “ Khi ta tiến tới trước bạch ngọc hàn băng thì đột nhiên nó vỡ ra. Bên trong đó bước ra một người, một lão nhân đầu tóc trắng phơ.”

“Cái gì?” Mọi người lại lần nữa kêu lớn. Điều này thật đúng là không thể tin được. Cả một lúc lâu không một ai nói một lời. Việc này thật sự khiến bọn họ không thể tiếp nhận.

Lý Phóng nói “ Như Yên cô nương, cô.....cô không bị hoa mắt chứ? Hay là nhìn sai?

Liễu Như Yên nói “ Ta sao có thể nhìn lầm chứ? Đích thân ta chứng kiến. Huống chi lão nhân đó còn nói chuyện với ta một hồi lâu nữa?”

Tin này thật khiến cho mọi người tin được

Tần An nói “ Vậy ông ta nói những gì?”

Liễu Như Yên nói “ Ông ta hỏi ta là bây giờ là niên đại nào. Ta nói là năm 7897 tại đại lục. Ông ta nghe xong kinh ngạc tự nói “ Không ngờ ngủ một giấc để trị thương mà trên thế gian đã trải qua bốn ngàn năm. Ài! Vật đổi sao dời” Nói xong ông ta biến mất trong không trung” Liễu Như Yên lúc mới đầu nói dối thì trong tim đập thình thịch nhưng càng về sau thì mặt càng không đỏ, tim cũng hết đập nhanh. Bất quá trong lòng vẫn tự trách mình tại sao lại vì một nam nhân mới biết lần đầu mà nói dối chứ.

Con người đúng là một loại động vật kì quái. Xét lý tính thì rất tàn khốc nhưng nếu xét tình cảm thì lại rất ngu ngốc.

Mọi người nghe xong thất kinh không ai nói nên lời. Sự việc này quá quái dị ngoài sức tưởng tượng.

Hồi lâu sau Lưu Nhất Phi mới lên tiếng “ Bay lên không trung biến mất là chuyện không thể nào. Chỉ có thể là do công lực của ông ta cao đến mức không thể tưởng tượng thôi. Không lẽ câu “ bảy ngày trong động đã là ngàn năm bên ngoài” là thật sao. Một người đã ngủ tới bốn ngàn năm....một thánh cấp cao thủ của bốn ngàn năm trước. Không biết lúc đó ông ta mang tới cho đại lục cái gì?”

Dương Thụy nói “ Không lẽ việc này là có thật>”

Tần An nói “ Dương lão đầu, người muốn ám chỉ chuyện gì?”

Dương Thụy nói “ Sư phụ ta khi còn sống đã từng nói cho ta biết một việc. Lúc đó ta hoàn toàn không tin nhưng sư phụ muốn ta nhớ và truyền lại cho đời sau. Hiện tại xem ra việc đó là có thật rồi”

Tần An nói “ Cuối cùng là chuyện gì chứ”

Dương Thụy nói “ Sư phụ ta lúc về già đã từng nói với ta, đại lục từng có một đoạn lịch sử rất huy hoàng, thời gian đó có lẽ cũng không cách bốn ngàn năm trước bao nhiêu. Lúc đó đại lục chiến hỏa triền miên nhưng cuối cùng có một vị quân chủ vĩ đại thống nhất toàn đại lục, đem lại hòa bình trên khắp đại lục. Thời đó người dân rất đam mê võ công đến mức một đứa bé bốn năm tuổi cũng biết một chiêu nửa thức. Vào thời đó một nam nhân nếu không biết võ công thì bị coi là phế vật, không một nữ nhân nào chịu gả cho hắn thậm chí còn không chịu tiếp cận với hắn.

Thời bấy giờ quốc thái dân an. Dưới bối cảnh mọi người ai nấy đều đam mê võ công khiến cho cảnh giới võ học bị người đẩy lên mức tuyệt đỉnh. Các loại thần công tuyệt kĩ không ngừng ra đời. Nếu thời đó mà gặp một đế cấp cao thủ cũng là một chuyện bình thường, thậm chí thánh cấp cao thủ cũng xuất hiện ở nhiều nơi trên đại lục. Còn có truyền thuyết có người đạt tới tuyệt đỉnh võ học phá không phi thăng.

Nhưng không biết vào một ngày phát sinh ra chuyện gì mà tất cả thánh cấp cao thủ, đế cấp cao thủ như biến mất trong không gian, chỉ trong một đêm toàn bộ đều thất tung. Môn nhân đệ tử của các môn phái đều khủng hoảng tung người tìm kiếm cao thủ bốn môn khắp nơi. Chỉ đáng người như chưa hề tồn tại trong nhân gian, biến mất không rõ tông tích.

Trong số những người thất tung còn bao gồm cả người thống trị đại lục thời đó – Cửu U đại đế. Người ta phát hiện ra ông ta thất tung bởi vì một lý do duy nhất là vì công lực của ông ta cũng đã đạt cảnh giới thánh cấp. Vì vậy đã khiến cho trên đại lục bất luận là tầng lớp võ lâm hay tầng lớp thống trị cũng đều khủng hoảng. Mọi người ai nấy đều suy đoán việc gì đã phát sinh nhưng mỗi người nói một kiểu, không ai nói giống ai.

Cho đến khi có một vị thánh cấp cao thủ bị trọng thương rất nặng trở về nhưng cũng chỉ vội vã nói vài câu rồi mất. Những lời ông ta lưu lại truyền trong thế gian cũng không giống nhau. Tuy nhiên mặc dù không giống nhưng tất cả những lời đó đều có một điểm chung đó là : vị bất tử thánh giả bị trọng thương sẽ ngủ ngàn năm. Một ngày thương thể hồi phục lúc đó sẽ tiếp tục chiến đấu”

Dương Thụy đưa chén trà lên hớp một ngụm. Liễn Như Yên không ngờ lời nói dối của mình lại dẫn tới một câu truyện bí mật trong võ lâm. Trong lòng càng cảm thấy xấu hổ nhưng cũng rất kích động. Đoạn bí sử này hình như có quan hệ tới một bí mật rất lớn.

Dương Thụy nói tiếp “ Lúc đó di ngôn của vị thánh cấp cao thủ khi lưu truyền cũng có rất nhiều lời khác nhau. Có lời đồn những cao thủ thất tung khi đó chính là tham gia vào một cuộc “tiên thánh đại chiến”; lời đồn khác thì cho rằng cao thủ thiên hạ tập trung một chỗ phát động “bách thánh đại chiến” nhưng những cao thủ đế cấp chưa đạt cảnh giới thánh cấp chỉ là những cái bia đỡ đạn thôi; còn có lời đồn khác thì cho rằng trên đại lục có người xá thân thành ma, luyện thành bất tử ma thân, hơn nữa còn rất nhanh đạt đến cảnh giới tiên ma chỉ cảnh khiến cho cao thủ khắp thiên hạ phải hợp lực tiêu diệt dẫn tới hai bên lưỡng bại câu thương, bất tử ma thân cùng chúng cao thủ ai nấy đều chìm sâu vào giấc ngủ để khôi phục công lực.

Nhưng sau cả ngàn năm, những vị thánh giả đó vẫn không hề tỉnh lại. Người trên đại lục dần cho đó là những lời lừa dối hoang đường, không còn tin vào những sự việc cho là đã xảy ra ngàn năm trước mà chỉ cho đó là những truyền thuyết. Cứ như vậy trải qua ba ngàn năm nay, hiện tại không còn ai nhắc tới những đoạn thần thoại đó nữa.

Dương Thụy nói xong, trong phòng tức thì chìm trong trầm mặc hồi lâu

Mãi lúc sau Lưu Nhất Phi mới lên tiếng “ Việc này ta cũng đã từng nghe qua chỉ là lúc đó không để ý. Bây giờ nghĩ lại thấy cũng có khả năng đó lắm. Hiện tại mà nghĩ bạch ngọc hàn băng mà vị cao thủ thánh cấp đó tạo ra không hề giống như chúng ta tưởng tượng – đem toàn bộ tinh nguyên vứt bỏ để trở thành một người khác. Có thể là như vậy”

Tần An nói “ Bạch ngọc hàn băng - - - không ngờ lại có thể tồn tại dạng đó. Xem ra chỉ cần công lực đạt một cảnh giới nhất định thì có thể hấp thụ thiên địa tinh khí để trị thương cho bản thân”

Lý Phóng cùng Liễu Như Yên đối với lĩnh vực võ học căn bản không thể nói được gì mà cũng không dám ngắt mạch suy nghĩ của bọn họ.

Lưu Nhất Phi nói “ Không sai, chính là như thế. Nếu đem bản thân đóng băng thì lúc đó có trị thương được trong thời gian dài, hơn nữa còn bảo vệ được nhục thể nữa”

Dương Thụy nói “ thần công tuyệt học của tiền bối đó thật khiến cho người ta bội phục, như vậy võ học cũng sẽ không bị thất truyền. Gần cả ngàn năm trở lại đây, người đạt cảnh giới thánh cấp cực ít, tính ra cũng chỉ ba đến năm người, quá ít. Còn gần ba trăm năm trở lại thì chưa từng nghe qua có thánh cấp cao thủ hiện thế. Đúng là so với cả ngàn năm trước thì nhân tài điêu linh, không ai kế thừa” Lão nhân nhất thời cảm than.

Liễu Như Yên liền nói “ Tiền bối không nhất thiết phải đau thương như vậy. Không phải hiện thế không có ai đạt tới cảnh giới đó mà bởi vì dù có đạt thì bọn họ cũng chẳng ham muốn hiển lộ thân phận. Ngàn năm trước võ học mặc dù phát triển rất mạnh nhưng võ công ngàn năm trước và ngàn năm sau ai yếu ai mạnh thật khó mà so sánh”.

Dương Thụy nói “ Cô nói không sai. Ta đúng là một lão hồ đồ mà, Ha ha...” Nói xong liền bật cười.

Lý Phóng liền hỏi “ Có một việc tôi vẫn không hiểu đó là tại sao tôi lại có thể thấy “bạch ngọc hàn băng” tại nơi đó chứ?”

Lưu Nhất Phi nói “ Nguyên nhân thì có rất nhiều. Cũng có thể có người vô tình lạc vào trong cổ động mang ông ta ra ngoài, sau đó không hiểu tại sao lại đánh rơi ông ta bên bờ sông” Nói như vậy thì chẳng khác nào không nói, chẳng có một chút giải thích gì, Lưu Nhất Phi bất giác mặt ửng đỏ lên.

Liễu Như Yên trong tâm tự nhủ : dù cho mọi người có nghĩ nát cả đầu thì cũng không thể nào nghĩ ra chân tướng sự việc được.

38. Chương 10 Lý Phủ

Lúc này bỗng truyền lại một tiếng kêu yếu ớt.

Mọi người liền quay đầu lại nhìn hì thấy Lý Lâm đang từ từ mở mắt ra. Mọi người vừa kinh ngạc, vừa vui mừng. Lý Phóng vội chạy tới trước “ Nghĩa phụ, người tỉnh lại rồi”

Lý Lâm từ từ quay đầu nhìn Lý Phóng, hai mắt lấp lánh hai giọt nước “ Hải tử, không thể ngờ là ta còn có thể nhìn thấy con. Ta đã nghĩ sẽ không thể tỉnh lại nữa rồi”.

Lưu Nhất Phi người vội tới đưa tay bắt mạch Lý Lâm rồi nhìn nhau kinh dị. Thật không thể tin là một lão nhân suy nhược như vậy mà kinh mạch lại rất bình ổn. Vận công kiểm tra cả người ông ta thì ba người còn kinh dị hơn. Thương thể của Lý Lâm đã gần như khôi phục. Ba người cười nói “ Cung hỉ lão tướng quân, bệnh tật trong người cuối cùng cũng đã được loại trừ rồi”

Lý Lâm nói “ Đa tạ ơn cứu mạng của mọi người” Nói xong vừa muốn xuống giường thì lẽ, mọi người vội đỡ lấy ông ta.

Tần An nói “ Lão tướng quân ngàn vạn lần đừng nói như thế. Nói thật ra là chính con của người đã cứu lấy người thôi. Hắn đã mang về một khối bạch ngọc hàn băng, nhờ đó mà thân thể của người mới an khang như thế này. Người cũng còn nhớ có người luôn hát cho người nghe không? Cả hai ngày nay vị cô nương này luôn túc trực ở bên giường để hát cho người nghe đó.”

Lý Lâm nói “ Trong lúc thần trí ta hoảng hốt đích thực có nghe thấy một giọng hát rất quen thuộc. Nếu không có giọng ca đó thì ta sợ ta đã ngủ luôn rồi. Phóng nhi, con hãy thay cha hành lễ với các vị ân nhân đi”

Lý Phong liền nhanh chóng hướng về mọi người hành lễ khiến cho tất cả phải lách người né tránh rồi lại thêm một phen khách khí.

Liễu Như Yên nói “ Chúng ta không làm phiền lão tướng quân nữa. thân thể của ông còn rất suy yếu, cần phải tịnh dưỡng.”

Bất chấp Lý Lâm nói không có gì, mọi người vẫn lui ra ngoài.

Khi mọi người ra tới phòng khách, Dương Thụy nói “ Kì lạ, bệnh của lão tướng quân sao lại tốt hơn như vậy nhỉ?”

Liễu Như Yên nói “ Có thể do nguyên nhân này chẳng, hồi nãy ta vẫn chưa nói tới. Đó là khi bạch phát lão nhân biến mất thì ta thấy có rất nhiều bạch khí không ngừng phát ra từ những miếng băng bị vỡ. Lúc đó ta nghĩ tới đó chắc là thiên địa tinh khí mà bực tiền bối đã nói. Vì vậy ta liền đem những miếng băng vỡ cho lão tướng quân ăn cho đến khi băng hoàn toàn chảy ra hết thì thôi”

Dương Thụy cười “ Thì ra là như vậy”

Lý Phóng nói “ Thật sự cảm tạ Liễu cô nương. Đa tạ cô đã cứu lấy tính mạng nghĩa phụ ta”

Liễu Như Yên nói “ Lý tướng quân thật quá khách khí. Ta chỉ là ngẫu nhiên có mặt ở đó thôi”

Lưu Nhất Phi nói “ Người tốt sẽ được trời giúp. Thiên ý đã như vậy rồi”/

Lý Phóng nói “ các vị tiền bối, có một việc ta thật không an tâm. Tồi nay Lý Xương có thể sẽ tới hành thích nghĩa phụ ta?”

Tần An nói “ Người hãy yên tâm. Hắn nói ngày mai tới thì nhất định ngày mai hắn sẽ tới. Người này hành sự quang minh lỗi lạc, một lời đã nói tuyệt sẽ không rút lại”.

Liễu Như Yên lúc này cũng đã biết những việc xảy ra khi nàng li khai, việc hai vị vương cấp cao thủ cầu Bái Nguyệt để quốc tới gây loạn.. Liễu Như Yên liền nói “ Như vậy ngày mai các vị có thể sẽ có một trường ác chiến. Chi bằng hãy nghỉ ngơi sớm đi”

Mọi người đều giải tán, ai nấy trở về phòng của mình.

Độc Cô Bại Thiên ngày hôm sau dậy từ sớm, chỉnh trang lại đầu tóc, rửa mặt, mặc một bộ y phục mới rồi đi thẳng tới Lý phủ. Trên đường đi thấy có rất nhiều người võ lâm bàn tán nào là một thánh cấp cao thủ phá băng chui ra như thế nào rồi cái gì truyền thuyết cứu Lý Lâm tướng quân. Độc Cô Bại Thiên trong lòng cảm thấy khó chịu, phá băng chui ra thì là hắn nhưng mà cái gì thánh cấp cao thủ chứ, nói vậy chẳng khác nào đang chửi hắn chứ.

Vội vã tới Lý phủ, hắn cuối cùng cũng hiểu rõ mọi việc đồng thời cũng biết Liễu Như Yên đã giữ lời hứa, không đem việc của hắn kể ra ngoài mà đã tạo ra một câu chuyện hoang đường. Chỉ là hoang đường một cách quá đáng, cái gì mà thánh cấp cao thủ, cái gì mà bốn ngàn năm băng phong rồi còn gì gì nữa thật khó mà tin được. Trong lòng hắn thầm cảm thấy buồn cười. Tối trước cửa Lý phủ thì không hề có một ai ngăn cản hắn vào trong. Nguyên do trong hai ngày gần đây người tới thăm Lý Lâm quá nhiều. Vì vậy chỉ cần người tiến vào tướng mạo không quá hung ác thì sẽ không có một ai cản trở.

Hắn đi thẳng vào đại sảnh, tùy ý chọn lấy một chỗ ngồi, tự mình rót trà thưởng thức.

Mọi người ngồi trong đại sảnh ai nấy đều bàn luận về vị thánh cấp cao thủ, gì mà ngủ trong bạch ngọc hàn băng cả bốn ngàn năm. Còn có người thì bàn về chuyện hai vương cấp cao thủ của Bái Nguyệt để quốc hôm nay sẽ tới Lý phủ làm loạn. Độc Cô Bại Thiên nghe thấy lấy làm hứng thú, chú tâm lắng nghe.

Nghe một hồi thì cũng hiểu rõ hết mọi việc, trong tâm cảm thấy vui mừng. Đây rõ ràng là một cơ hội học hỏi hiếm thấy. Vương cấp cao thủ đầu phải nói muốn gặp là gặp được. Hôm nay bỗng nhiên phát sinh ra một trận chiến giữa các cao thủ vương cấp hồi sao không khiến cho hắn vui mừng chứ. Tự nhủ với lòng là lần này tới Khai Nguyên thành quá may mắn.

Đúng lúc này hắn chợt nhìn thấy những người mà hắn không hề muốn gặp chút nào. Đó chính là Ngân Nhiễm đạo nhân của Lạc Thiên cùng Lục Phong, Hứa Vân, và Mã Long. Lão đạo sĩ nhìn sơ qua thì có vẻ từ bi, bộ dạng mang dáng dấp tiên phong đạo cốt nhưng Độc Cô Bại Thiên thì biết rõ tên đạo sĩ này trong ngoài không giống nhau, là một tên nhân phẩm có vấn đề.

Lục Phong sắc mặt trắng bạch, đôi môi bạc nhách, hai mắt âm lãnh lộ rõ nét âm độc gian xảo. Nhìn thấy thương thế của hắn vẫn chưa lành, trong lòng Độc Cô Bại Thiên thấy thoải mái. Mã Long thì vẫn vậy, dáng vẻ vẫn hung hãn vô bì. Độc Cô Bại Thiên người này bên ngoài kiên cường mạnh mẽ nhưng bên trong chỉ là một đồ bị thối thối.

Hứa Vân đi sau cùng, vẫn mặc một bộ đồ bạch y. Tối hôm trước ánh sáng quá ít nên không thể nhìn rõ mặt, chỉ có cảm giác là rất xinh đẹp. Hôm nay ánh sáng đầy đủ hắn liền chăm chú nhìn kỹ mặt nàng ta. Khuôn mặt mặc dù nhìn cũng đầy đặn nhưng có nhiều nốt tàn nhang. Thảo nào sư huynh đối với cô ta không được nhiệt tình. Hắn tự thầm nghĩ mình có mắt như mù, không hiểu sao trước đó lại cảm thấy cô ta xinh đẹp cho được.

Độc Cô Bại Thiên bất giác nghĩ tới lúc mình nói cô ta giống chim sẻ, bây giờ lại thấy nói vậy đúng chứ không sai. Cái gì mà bạch yển tử chứ, toàn là tự mình cho mình đẹp không. Mặc dù nàng ta hay mặc áo một màu trắng tinh nhưng nếu so với tuyệt đại mỹ nhân Lý Thi thì đúng là một trời một vực. Độc Cô Bại Thiên thầm nghĩ nếu bộ dạng này mà cứ lúc nào cũng tự làm nổi mình qua máu trắng thì đúng thật là tự mình làm ngu mình mà.

Cả đám người chỉ nhìn liếc qua hắn rồi tiến tới một bên ngồi. Độc Cô Bại Thiên trong lòng thầm vui mừng, có diện cụ tinh xảo như vậy thật quá tốt, giống như là có hai thân phận vậy. Trong tâm không khỏi thầm cảm tạ Huyền Huyền, nhớ lại khoảng thời gian ở chung với nàng ta thật là vui vẻ. Mặc dù ở cạnh nàng ta chịu khổ cũng nhiều nhưng cảm giác thật là vui sướng. Huyền Huyền vừa giống như một trí giả hiểu nhiều biết rộng, vừa giống như một tiểu thiên sứ thuần khiết nhưng lại mang nhiều dáng dấp của một tiểu ác ma “không có linh hồn”.

Nghĩ vậy hắn không khỏi bật cười khiến cho những người xung quanh đưa mắt nhìn về hắn. Hắn vội nâng chén trà lên giả bộ như đang uống trà nhưng trong tâm thì thấy xấu hổ.

Lúc này bỗng có người kêu lớn “Hoàng thượng giá đáo”

Độc Cô Bại Thiên thất kinh. Hắn không thể ngờ đường đường cửu ngũ chí tôn của Thanh Phong đế quốc lại tới Lý phủ

Hoàng đế của Thanh Phong đế quốc đi bộ tiến vào đại sảnh. Mọi người đều quỳ xuống tung hô. Hoàng đế cười lớn “Ở đây chủ yếu là người trong giang hồ, không cần phải phân biệt vua tôi. Lễ nghĩa nhiều quá thì sẽ khiến cho mọi người cảm thấy bị gò bó. Ở đây trăm cũng coi như là một người trong giang hồ, không, trăm cũng là một người trong giang hồ” Nói xong cất tiếng cười lớn.

Độc Cô Bại Thiên thầm khen ngợi : người đứng là thẳng tính.

Hoàng đế nói “Tin rằng mọi người ở đây đều biết bệnh tật của Lý Lâm lão tướng quân đã được tiêu trừ. Ta vừa mới tới thăm ông ta. Tinh thần của lão tướng quân rất tốt, tin rằng không lâu sau sẽ kháng phục như cũ. Như vậy ta cũng an tâm hồi cung. Trong cung còn nhiều việc chờ ta về xử lý. Vì vậy hôm nay cáo biệt mọi người tại đây”

Tự trong thâm tâm Độc Cô Bại Thiên không khỏi bội phục vị hoàng đế này. Người này không câu nệ tiểu tiết, lại bình đạm dễ gần. Đúng là một vị hoàng đế tốt.

Hoàng đế của Thanh Phong đế quốc cuối cùng cũng rời khỏi. Mọi người sau khi đi theo tiễn đưa liền trở về đại sảnh. Các thành chủ địa phương đều thở dài một cách nhẹ nhõm.

Không ít người lúc này lên tiếng đề nghị tới thăm Lý Lâm nhưng đáng tiếc người quá nhiều, phòng của Lý Lâm căn bản không thể nào chứa nhiều người như vậy. Trong hậu viện đầy kín những người. Độc Cô Bại Thiên cuối cùng cũng chen chân được vào nhưng chỉ kịp nhìn chưa được hai ba phút thì đã bị người phía sau đẩy ra.

Trong tâm hần thầm chửi : Chẳng phải là đang nhìn mỹ nữ thì việc quái gì phải như thế chứ? NGHĩ đến đó hần đột nhiên nhìn thấy Liễu Như Yên cùng một tiểu nha hoàn đi vào một căn phòng. Trong lòng hần chợt chấn động vội tiến theo sau.

Tới trước cửa hần không hề gõ mà trực tiếp đẩy cửa phòng bước vào. Hai người trong phòng tức thì kêu lên kinh hãi. Tiểu nha hoàn trừng mắt, cất giọng giận dữ la lớn “ Người thật là to gan. Chưa được sự đồng ý mà dám tiến vào phòng tiểu thư nhà ta. Đúng là to gan bằng trời, còn không mau ra ngoài”

Độc Cô Bại Thiên cười cười “ Tiểu nha đầu này thật hung dữ. Cẩn thận kéo không lấy được chồng đâu”

Tiểu nha đầu nói “ Ai cần người quan tâm. Còn không mau đi ra, nếu không rat a sẽ hét lớn”

Độc Cô Bại Thiên nói “ Ta là bằng hữu của tiểu thư nhà người. Người đuổi ta đi thì tiểu thư nhà người không được vui lắm đâu”

Tiểu nha đầu chớp chớp mắt nghi hoặc nhìn Liễu Như Yên. Liễu Như Yên cười nói “ San nhi, người ra ngoài trước đi”

“Nhưng còn người này, tiểu tỳ chưa từng thấy qua anh ta?” San nhi ngoái đầu hỏi một cách nghi ngờ”

Độc Cô Bại Thiên nhìn thấy bộ dạng khả ái như vậy chịu không nổi chặn lời “ Sau này cô sẽ còn thấy ta rất nhiều. Tiểu thư cô đã đem gả cô cho ta”

“A! Ai mà chịu cưới tên vô lại như người, tiểu thư hần nói không đúng, đúng không?” Vừa nói vừa nhìn Liễu Như Yên.

Liễu Như Yên hiển nhiên rất yêu thích tiểu nha hoàn này khẽ mắng “ đồ ngốc, công tử đang trêu người đó. Còn không mau ra ngoài đây”

San nhi nhìn chằm chằm Độc Cô Bại Thiên, héch cái mũi nhỏ lên làm mặt quỷ rồi đi ra ngoài.

Công tâm mà nói thì tiểu nha đầu này cũng có chút dễ thương. Nếu như cô ta lớn thêm chút nữa thì chưa chắc đã kém mỹ nữ Liễu Như Yên. Độc Cô Bại Thiên nói “ Đúng là một tiểu nha đầu khả ái”

Liễu Như Yên nói “ Người sao có thể dạo nó đến phát sợ như vậy chứ?”

Độc Cô Bại Thiên nói “ Ta chỉ muốn giỡn thôi. Chứ nếu có muốn cưới thì ta cũng không cưới cô ta”Vừa nói vừa đưa mắt nhìn về Liễu Như Yên

Liễu Như Yên như chịu không nổi ánh mắt nhìn chằm chặp cùng cái giọng nói đó đưa mắt nhìn hướng khác nơi “ ta dù gì cũng là một nữ nhân, mong người đối với ta giữ lễ một chút”

Độc Cô Bại Thiên sớm đã nhìn ra nàng là một nữ nhân có lễ nghĩa, cười nói “ Ta cũng là một quân tử biết thủ lễ. Hôm nay quân tử đặc biệt tới đây hướng về thực nữ để biểu lộ thành ý cảm ơn”

39. Chương 11: Quân Tử Tự Mạc

Độc Cô Bại Thiên nói “ Đa tạ Liễu cô nương đã làm ta trở thành một người nổi tiếng khắp thiên hạ. Ta đối với nàng thật cảm kích không thể dùng từ nào để tả, chỉ hận không lập tức đem thân này để báo đáp”

Liễu Như Yên mặt ửng đỏ “Người nói lung tung cái gì thế. Ta chỉ là tuân thủ lời hứa của mình thôi”

Độc Cô Bại Thiên cười “ Ta nói thật lòng đó. Ta thật rất cảm kích nàng. Hiện tại chính là đem thân ta để báo đáp đây” Nói xong liền tiến tới hai bước.

Liễu Như Yên hoảng hốt lui về sau, giọng sợ hãi “ Người muốn làm cái gì?”

“Thì đem thân báo đáp nàng”

“Người lui ra, không thì ta sẽ kêu người tới” Từ trước tới giờ không có ai đối xử với nàng vô lí như vậy khiến cho nàng nhất thời hoảng hốt.

Độc Cô Bại Thiên liền lui về sau vài bước cười “ Ta cứ ngỡ tiểu thư là một đại sư về nói dối, muốn cùng nàng “ trao đổi vài chiêu”. Ai ngờ lại khiến nàng hoảng sợ như vậy. Bộ ta thật sự đáng sợ như vậy sao? Nàng không thấy ta rất tuấn tú đẹp trai à?” Vừa nói vừa làm vài động tác tiêu sái.

Nhìn thấy hấn làm bộ dạng buồn cười như vậy, Liễu Như Yên khogn6 khỏi bật cười, trong tâm thầm nghĩ : thực ra hấn là con người như thế nào. Quỷ kế đa đoan? Tự cao tự đại? Thẳng thắn chính trực. Nàng vừa nghĩ vừa lắc đầu, tất cả đều không giống. Đúng là một con người quái lạ.

Đột nhiên nàng có cảm giác thấy hơi thở của người khác đang phả vào mặt nàng liền giật mình tỉnh lại, “A” một tiếng thất thanh. Chỉ thấy Độc Cô Bại Thiên hiện chỉ còn cách nàng chưa đầy một xích(gang tay, =1/3m) đang cười hi hi nhìn nàng. Thảo nào lại có luồng hơi nóng phả vào mặt, bất giác mặt nàng đỏ ửng lên.

Độc Cô Bại Thiên nói “ Ta nói thật, nhìn ta anh tuấn thế này thì sao có thể đi trêu ghẹo người khác chứ?

Liễu Như Yên lúc này cực kỳ xấu hổ, bên tai không ngừng vang lên giọng nói của hấn “ Cuộc sống thật không có ý nghĩa gì cả. Trời sinh đã có số đào hoa nhưng cuối cùng lại chẳng có một ai”

“Người câm miệng lại cho ta” Dưới tình huống như thế này thì dù Liễu Như Yên có được học lễ nghĩa cũng không thể chịu nổi, nói ra những lời khó nghe.

“Mỹ nữ ngàn vạn lần đừng nổi nóng, nóng lên sẽ không dễ thương chút nào. Mỹ nữ, này giờ cô không nói gì không phải là đang nghĩ sau này sẽ gả cho ta chứ”.

Nhìn thanh niên cao lớn trước mặt, Liễu Như Yên thật không biết nói cái gì. Trái tim trong người cứ đập thình thịch không ngừng. Nam nhân trước mặt đúng là đã mang tới cho nàng một cảm giác thật mới lạ. Bình thường người đứng trước mặt nàng lúc nào cũng giữ lễ nhưng chỉ có nam nhân này lại dám buông lời chọc ghẹo mà thôi.

Nàng tự trách mình vì sao trước mặt hấn lại hoảng hốt như vậy? Chỉ tiếc là càng muốn bình tĩnh thì tâm trí càng hỗn loạn, khuôn mặt càng hồng lên.

Độc Cô Bại Thiên ban đầu chỉ muốn chọc ghẹo đại mỹ nữ này nhưng càng lúc càng thấy mặt nàng ửng đỏ, hơi thở phả ra thơm như mùi hoa lan khiến cho hấn không kìm được kéo nàng ôm vào lòng.. Tam thần của Liễu Như Yên lúc này càng hoảng loạn, ở trong lòng hấn cứ liên tục tránh né đẩy hấn ra. Độc Cô Bại Thiên lúc này cảm thấy một cảm giác rất quái lạ tảo ra khắp người, từ từ cúi đầu xuống hôn lên đôi môi hồng hồng của Liễu Như Yên. Liễu Như Yên ban đầu còn hoảng hốt tránh né nhưng sau đó cả người như mềm nhũn ra dựa hấn vào người của Độc Cô Bại Thiên. Cả hai người cảm thấy máu huyết trong người như chảy mạnh, sau đó thân thể như càng ngày càng nhẹ giống như bay bổng trong mây.

Nụ hôn kéo dài thật lâu, đến khi hai người cảm thấy hô hấp khó khăn (ko biết giỡn hay thiệt trời), hai người luyến tiếc phân khai. Liễu Như Yên đẩy Độc Cô Bại Thiên ra, sắc mặt đỏ lựng, trong tâm không ngừng tự trách mình tại sao lại như hế. Nàng là một nữ nhi từ nhỏ đã tiếp thụ lễ giáo, lúc nào cũng đoan trang. Những việc như hồi nãy thực sự bình thường nàng cũng không dám nghĩ tới.

Độc Cô Bại Thiên lè lưỡi liếm quanh môi nói “ Thật là thơm, thật là ngọt a”

Liễu Như Yên tức muốn điên người “ Người còn nói. Tất cả cũng tại người...”

Độc Cô Bại Thiên đột nhiên tỉnh ngộ, mình đang làm cái gì vậy? Bản thân mình thật ra cũng chưa thật sự yêu thích nàng ta, trong tâm trí cậu hấn sớm đã có hình bóng một người, không, là hai người. Nghĩ tới đó hấn bắt đầu cảm thấy phiền toái.

Nhìn thấy biểu hiện của Liễu Như Yên cho thấy nàng không hề trách gì hấn, Trong lòng hấn thâm kinh hãi, không lẽ nàng ta lại có cảm tình với mình. Dựa vào lời nàng nói thì lần này đúng là mình tự mang họa vào người rồi. Hấn mặc dù bản tính thoải mái phóng khoáng” không cổ hủ” nhưng hấn cũng tự hiểu nữ nhân không dễ dàng gì mà gian hấn.

Nhưng mỹ nữ này lại không phải nữ nhân bình thường mà lại chính là danh nhân tại Thanh Phong đế quốc, hơn nữa tính cách lại đặc trưng cho dạng thực nữ điển hình, Bản thân mình nếu phát sinh quan hệ với nàng

ta mà sau này không cười thì hậu quả sẽ rất nghiêm trọng. Đúng là ngàn vạn lần không thể hai mình hại người được.

Nghĩ vậy Độc Cô Bại Thiên không khỏi cảm thấy xấu hổ với Liễu Như Yên. Lần này đúng là mỹ nữ vô tội, cũng tại bản thân vô duyên vô cớ “chọc ghẹo” nàng ta. Hơn nữa nói cho cùng thì mỹ nữ này cũng là ân nhân của hắn mà.

Nhưng rồi hắn chợt thay đổi suy nghĩ rồi bật cười. Nghĩ vậy không phải tự mình cho mình quá cao sao, bằng vào cái gì mà nói người ta có ý với mình chứ. Nghĩ vậy tự nhiên hắn thấy như vừa trút được gánh nặng.

Liễu Như Yên nhìn thấy trong mắt hắn như có vẻ xấu hổ lại có trộn lẫn chút sợ hãi.

Độc Cô Bại Thiên liền mượn cớ nói “ À, Liễu cô nương, ở ngoài kia có khả năng xảy ra một cuộc tử võ giữa các vương cấp cao thủ. Nàng có muốn ra ngoài xem không?”

“Ta đối với võ công không có hứng thú, Người đi một mình đi” Độc Cô Bại Thiên nghe như được tha mạng tức thì rời khỏi phòng.

Liễu Như Yên nhìn sau lưng hắn mà cảm thấy buồn cười. Người này thật đúng là khó hiểu, trong nội tâm ngày càng cảm thấy có hứng thú với hắn.

Độc Cô Bại Thiên khi thoát ra khỏi phòng của Liễu Như Yên thở phào nhẹ nhõm. Tự bản thân cảm thấy buồn cười, tự nhiên lại phải chạy trốn một tuyệt sắc mỹ nữ.

Người ở hậu viện lúc này đã ít đi rất nhiều. Đại đa số đã đi “chiêm ngưỡng” “tuyệt thế phong tư” của Lý Lâm lão tướng quân.

Hắn liền đi ra đại sảnh, kiếm lấy một cái ghế ngồi xuống, nghe “cao nhân đàm luận”

Một tiểu hán tử gầy da đen thui nói “ Mọi người có ai nghe nói đến Phiên chương chấn thiên Trương Văn Long chưa? Người này là một vị vương cấp cao thủ mà ta từng tận mắt chứng kiến. Chỉ thấy song chương ông ta vung lên, một đạo thiểm điện lóe lên, khiến chó cả một khối đá lớn cách đó cả một trượng tan thành bụi phấn”

Nhiều người hỏi “ Thật sao? Có thật lợi hại như vậy không?”

“Đương nhiên là thật, chính mắt ta trông thấy thì sao có thể giả được. Hơn nữa lão nhân gia còn truyền cho ta hai chiêu”

Mọi người tức thì lộ ra vẻ ngưỡng mộ. Hán tử gầy gầy mặt tỏ vẻ đắc ý.

Lúc này một đại hán lên tiếng “ Đình Bình, ta còn nhớ hai ngày trước ngươi nói là chưa từng tới để đồ. Trong khi Trương lão tiên bối cả năm nay đều chỉ ở tại để đồ. Vậy ngươi làm sao mà gặp được ông ấy chứ?”

Hán tử gầy nói không nên lời “ Ai ...ai biết được.....Có thể...có thể lão nhân gia ra ngoài thư giãn nên ta mới nhìn thấy”

Mọi người cười lớn. Mặt của Đình Bình đỏ lựng.

Có người lên tiếng “ Cái tên vô lại này cả ngày toàn nói là gặp những đại nhân vật. Hắn mà gặp được đại nhân vật thì ta chắc gặp tới ma để quá”

Mọi người lại một phen cười lớn. Bình bình xấu hổ lảng lạng đi mất.

Có người lên tiếng “ Các ngươi toàn nói những gì không có thật. Đừng quên hôm nay có thể xảy ra cuộc tử thi của vương cấp cao thủ đó”

Nói đúng chủ đề tức thì mọi người lại bàn tán xôn xao.

Một lúc thì có người nói Lý Xuong trong ba trăm chiêu sẽ bại dưới tay vương cấp cao thủ của Thanh Phong đế quốc, có người thì nói sẽ xảy ra cuộc hỗn chiến giữa năm vị vương cấp cao thủ. Mọi người nhất thời tranh luận om xòm cả lên.

Một người dáng vẻ khỏe mạnh đứng dậy nói lớn “ Chúng ta đánh cuộc đi. Ai muốn đánh cuộc thì tới chỗ ta”

Ở đây không ít người máu me cờ bạc. Chỉ trong nháy mắt đã có đám người vây quanh đại hán đó.

Trong đó người cuộc vương cấp cao thủ của Thanh Phong đế quốc trong ba trăm chiêu sẽ chế phục được Lý Xương là chiếm đa số.

Độc Cô Bại Thiên thầm cười : đúng toàn là những người yêu nước.

Đúng lúc mọi người đang ồn ào thì mặt đất dưới chân như bị chấn động. Mọi người tưởng địa chấn vội chạy loạn cả lên. Chỉ thấy lúc này có hai người tiến vào trong sân – Đó chính là Lý Xương và Hàn Sấm.

Lý Xương mỗi lần bước một bước thì mọi người đều cảm thấy tâm tạng như bị chấn động, trên mặt ai nấy đều lộ nét thống khổ.

Độc Cô Bại Thiên cảm thấy rất khó chịu giống như có một bàn tay đang nắm chặt lấy tâm tạng của mình. Hắn vội vã vận chuyển công pháp, âm thầm điều tức. Đến khi người trở lại bình thường liền đưa mắt nhìn xung quanh thì thấy có hơn một nửa cũng đã khôi phục lại trạng thái bình thường. Hắn thầm nghĩ : xem ra nhất lưu cao thủ cũng không đơn giản. Ai nấy cũng có bản lĩnh.

Lúc này hắn nhìn qua bốn thấy trò Lạc Thiên cung. Lục Phong thì trên mặt lộ ra nét thống khổ. Ngạn Nhiễm đạo nhân thì đang đưa tay ấn đằng sau lưng hắn, tay còn lại thì đặt sau lưng Hứa Vân giúp bọn họ vận công chống lại âm thanh khiếp người vang lên từ chân của Lý Xương. Riêng Mã Long thì chịu đựng đau khổ đứng bên cạnh

Xem ra hắn đối với đồ đệ cũng chia ra nhiều thứ bậc.

Độc Cô Bại Thiên biết công lực của Lục Phong không phải yếu như vậy, chỉ vì trong người bị thụ thương thôi.

Lúc này đằng sau mọi người vang lên một tràng chưởng thanh, lúc lên lúc xuống, tiết tấu hoàn toàn đồng bộ với cước bộ của Lý Xương khiến cho toàn bộ uy hiếp bị triệt tiêu. Mọi người tức thì cảm thấy dễ chịu.

Chúng nhân quay đầu lại nhìn thì thấy là ba đại vương cấp cao thủ của Thanh Phong đế quốc. Người võ chưởng chính là Dương Thụy. Dương Thụy cười lớn nói “ Lý huynh công lực càng lúc càng thâm hậu. Bội phục, bội phục”

Lý Xương nói “ Công lực của người cũng không kém”. Vừa dứt lời nói tiếp “ Dương lão đầu, người thật sự muốn ngăn cản ta?”

Dương Thụy nói “ Ta có muốn ngăn trở cũng không đủ khả năng. Lý huynh, chuyện khi xưa...”

Lý Xương liền ngắt lời “ Ta không muốn nghe những lời vô nghĩa. Hoặc là người tránh ra, hoặc là người phải đánh với ta”.

Hàn Sấm đứng phía sau ra dáng vẻ hoàn toàn bất lực.

Dương Thụy nói “Hay là như vậy. Ta với người sẽ đánh theo phương thức”quân tử chi chiến”, người thấy thế nào?”

“Quân tử chi chiến là như thế nào?”

“Người nếu như thắng ta thì ba người bọn ta sẽ đứng qua một bên, không ngăn cản người nữa. Nhưng nếu người không thắng được ta thì người phải thề là từ nay về sau không được báo thù”

Lý Xương nhận thấy điều kiện này thực có lợi cho mình. Đối phương có ba vị vương cấp cao thủ còn mình thì chỉ có hai. Nếu như thật sự hỗn chiến thì chắc chắn bên mình thua là cái chắc. Vì vậy liền nhanh chóng nhận lời.

Người của Thanh Phong đế quốc đứng bên cạnh vừa mừng vừa lo. Mừng vì đại cao thủ bên mình tựa như đã nắm chắc phần thắng. Lo vì nếu vạn nhất thất bại thì ba đại cao thủ phải đứng một bên không thể can thiệp được nữa. Tối lúc đó thì hỏi ai có thể ngăn cản Lý Xương được chứ?

Lúc này xung quanh hai đại cao thủ bỗng nổi lên một cỗ toàn phong khiến cho mọi người đứng xung quanh bị thổi cho nghiêng ngã, vội vàng lui ra sau.

Cuộc chiến giữa cao thủ vương cấp đã bắt đầu

40. Chương 12 Vương Cấp Đại Chiến

Hai vị đại cao thủ vương cấp thần sắc ngưng trọng, đứng giữa tràng nhìn nhau. Mọi người xung quanh cũng cực kỳ khẩn trương, không dám thở mạnh.

Yêu thiên vương Lý Xương từ từ đưa tay trái lên giữ đan điền, tay phải thủ trước ngực, hét to một tiếng: “Dương Thụy, nhận một chưởng của ta đây.” Hữu chưởng cách không vỗ ra, thân hình như thiểm điện lao về phía trước.

Chân khí cuộn lên dữ dội phát ra âm thanh xé toạc không khí điếc cả tai. Chưởng lực hùng hậu mạnh mẽ phát ra âm thanh ầm ầm như sấm.

Dương Thụy không dám sơ xuất chút nào, hữu chưởng bằng bần đẩy ra. Hai cổ chưởng lực gặp nhau trong không trung. “Sầm” một tiếng, chân khí cuộn cuộn bật ra tứ phía lại khiến mọi người phải thối lui ra ngoài.

Nhưng lúc này Lý Xương đã như một luồng khói mờ lao tới trước mặt Dương Thụy. Mọi người hoảng sợ. Tốc độ như vậy thực đã vượt quá sức tưởng tượng của mọi người.

Hai chưởng của hai đại cao thủ vương cấp cuối cùng cũng va vào nhau.

“Rầm”.

Như một tiếng sét cực lớn chấn động đất trời vang lên. Mọi người trong tràng hai tai ong ong, bị điếc hết một lúc.

Hai đại cao thủ cùng thối lui về phía sau ba bước, đá xanh bị chân đạp lên hóa thành cát bụi hết phiến này đến phiến kia. Lần công kích đầu tiên này hai bên hòa.

Liền tiếp đó, thân ảnh như quỷ mị của Lý Xương lao về phía Dương Thụy.

“Ầm ầm ùng ùng” vang lên liên hồi.

Hai người động tác nhanh như thiểm điện, vừa chạm nhau lại bay ra hai phía.

Người trong tràng ngoại trừ ba vị đại cao thủ vương cấp không tham chiến thực sự chú tâm nhìn rõ hai người trong chớp mắt đã tung ba quyền bay cước ra, còn có ít ỏi mấy vị lão cao thủ tiền bối công lực trác tuyệt nhìn mờ mờ ảo ảo nắm đại khái. Mọi người còn lại căn bản nhìn không ra hai người vừa mới đánh nhau.

Mọi người vô cùng thất vọng. Ai mà không muốn nhìn thần công tuyệt kỹ của cao thủ vương cấp một chút. Cao thủ vương cấp gặp đã khó, đừng nói chi đến chuyện đấu võ cùng người khác. Hôm nay là cơ hội ngàn năm khó gặp, nhưng mà tay không gặp núi của cải cũng chẳng lượm được cái gì. Không cách chi nhìn rõ chiêu thức của người ta khiến sao người ta không thất vọng cho được.

Độc Cô Bại Thiên cũng không ngừng lo lắng. Hắn vốn nghĩ có thể mượn cơ hội này để học lỗi. Nhưng mà vừa rồi chẳng thấy được cái gì. Hắn ngẫm nghĩ rằng: “Đành liều vậy.” Hắn phóng ra thần thức để cấp cực kỳ mạnh mẽ nhòm ngó. Cảnh tượng hai vị đại cao thủ vương cấp quyết đấu lập tức hiện lên rõ ràng trong đầu hắn. May là chỉ dùng thần thức để cấp để nhòm ngó chứ không phải dùng để công kích. Nếu không hắn thực sự chẳng duy trì được lâu.

Hai đại cao thủ vương cấp đứng yên lặng giữa tràng nhìn nhau chằm chằm.

Đột nhiên Lý Xương lại phát động công kích. Thân hình như thiểm điện lao về phía Dương Thụy. Song chưởng hai người lại đụng vào nhau, âm thanh rung động trời đất lại vang lên. Hai người không giống như kiểu lần trước, vừa gặp đã tách ra mà lúc này như hai luồng khói mờ quấn chặt lấy nhau mà quyết đấu. Thân hình càng lúc càng nhanh, cuối cùng chỉ còn hai đạo ánh sáng.

Lúc này chỉ còn ba vị đại cao thủ vương cấp còn lại và Độc Cô Bại Thiên có khả năng nhìn rõ cuộc đấu giữa hai người. Những người còn lại ngoài chuyện ngạc nhiên hoảng sợ ra thì chẳng biết cái gì. Chuyện này cũng khó trách, bọn họ vốn không có cái khả năng để xem mãn nhãn.

Độc Cô Bại Thiên như say như si. Đại chiến kinh thế hãi tục giữa hai đại cao thủ vương cấp khiến tâm thần của hắn hoàn toàn bị hút vào, khiến hắn say mê không ngớt. Hai người tỷ võ, khiến hắn nhớ đến vũ luận của Độc Cô Chiến Thiên. So sánh lý luận với thực tế khiến hắn ngộ ra sâu sắc. Hắn cảm nhận sâu sắc rằng vũ công đạt đến cảnh giới nhất định thì chiêu thức phối hợp sẽ cực kỳ đơn giản mà hiệu quả, mang lại tác dụng cao nhất. Cứ như hai người trước mắt, đồ bỏ đi vào tay cũng thành thần kỳ. Chiêu thức cực kỳ giản đơn vào trong tay bọn họ cũng có thể thành thứ thần công đoạt mệnh.

Thân hình Lý Xương và Dương Thụy lại phân khai ra lần nữa. Lý Xương cười ha hả nói: “Lão mắc toi mấy năm không gặp, công lực càng thấy tinh thuần a. Khởi động đến đây là kết thúc, ta chắc phải thực sự kết thúc cuộc vui rồi.”

Dương Thụy cũng cười nói: “Công lực của ngươi cũng vượt hơn lúc trước a. Đến đây, ta cũng đã sớm chuẩn bị xong rồi.”

Mọi người cực kỳ hoảng sợ. Hóa ra cuộc đại chiến vừa rồi giữa hai người chỉ là thăm dò lẫn nhau. Cuộc chiến chân chính vẫn còn chưa bắt đầu. Thăm dò mà đã như vậy, quyết đấu chân chính lại sẽ có cảnh tượng ra làm sao đây. Mọi người nín thở ngưng thần yên lặng đợi xem.

Lúc này ba vị cao thủ vương cấp còn lại phát tay hướng về phía mọi người, ý bảo mọi người nên lui về phía sau. Mọi người cực kỳ hiếu kỳ. Một khoảng không gian rộng lớn như vậy vẫn còn chưa đủ cho hai người thi triển quyền cước sao? Mặc dù không hiểu, mọi người vẫn lui về phía sau ba trượng. Cũng may là tiền viện rộng rãi, vốn là nơi tập võ của môn đệ trong Lý phủ.

Hai đại cao thủ vương cấp lại lần nữa ngưng thần nhìn nhau, hai mắt nhìn đối phương không chớp. Hai cỗ khí tức cường đại từ hai người phát ra, trong chớp mắt đã ngập tràn toàn tràng. Hai người vững như núi Thái Sơn, phẳng phát như hai vị chiến thần. Đấu khí cường đại chấn động tâm thần từng người từng người.

“A”

“A”

Hai người đồng thời hét lớn, rồi tiếp đó lao về phía đối phương. Thân hình như quỷ mị chớp mắt đã vượt qua khoảng cách ba trượng, song chưởng hai bên đập vào nhau. Âm thanh rung động trời đất lại vang lên khiến mọi người hai tai điếc đặc. Cùng lúc đó, lúc song chưởng hai người chạm vào nhau phát ra ánh sáng mờ mờ. Kinh khí va chạm dâng lên cuộn cuộn bật ra bốn phương tám hướng, đá xanh trên mặt đất bay tung tóe khắp nơi.

Mọi người vô cùng hoảng sợ, đồng kêu lên may quá. May là đã nghe khuyến cáo của ba vị cao thủ vương cấp đã lui lại ba trượng. Nếu không, bị miếng đá xanh bay loạn xạ bắn trúng, thì thật là khủng khiếp. Mấy miếng đá xanh đó đã quán chú nội lực tinh thuần của cao thủ vương cấp, một khi va trúng, không chết cũng bị trọng thương.

Hai đại cao thủ cùng phi thân lùi về phía sau. Trong chu vi ba trượng quanh người, đá xanh vỡ vụn hết phiên này đến phiên khác.

Cao thủ vương cấp quả nhiên không giống như phàm nhân. Chỉ một kích mà đã có uy thế như vậy, mọi người trong tâm không khỏi hoàn toàn tâm phục.

Độc Cô Bại Thiên ngậm thở dài: Cao thủ rốt cuộc đúng là cao thủ, quả nhiên ác liệt.

Lý Xương cười nói: “Tối nào.”

Hai người lại như thiểm điện đánh ra mỗi người một chưởng, rồi lại “âm âm” lui lại mấy bước. Lý Xương khoe miệng tứa máu, Dương Thụy cũng “Phụt” một tiếng, phun ra một ngụm máu.

“Ha..ha...” Lý Xương cười lớn, “Thông khoái, thông khoái. Ta cũng hơn mười năm rồi chưa từng bị thương. Lâu rồi chưa bao giờ đánh nhau như vậy. Lão mắc toi, vừa rồi ta còn khách khí với ngươi, nói là công lực ngươi tinh thuần hơn trước, không tưởng được công lực của ngươi quả thật đại tiến.”

Dương Thụy nói: “Công lực của ngươi không phải cũng đã tinh tiến không ít sao.”

Lý Xương nói: “Ngươi và ta cũng hơn bảy mươi mấy tuổi rồi. Đến niên kỷ như vậy rồi nếu quả không có khả năng đột phá hạn chế vương cấp, công lực chắc sẽ giậm lùi liền. Hôm nay xui khiến ngươi và ta đại chiến sinh tử một trận. Nói không chừng tu vi của ngươi và ta sẽ vì thế mà có đột phá a.”

Dương Thụy nói: “Được! Chúng ta đánh nhau một trận thật thống thống khoái khoái. Thành một trận đại chiến vương cấp chân chính, mỗi người đem hết tuyệt học đặc ý nhất của mình ra dùng.”

Lý Xương nói: “Được, vậy để ta lĩnh giáo Đại Bi thập tam thức của Đại Bi Thiên Vương danh động thiên hạ một thời a.”

Dương Thụy nói: “Được, vậy ta và ngươi đem hết tuyệt học của mình thi triển đi. Để ta lĩnh giáo Yêu Thiên thất kích của Yêu Thiên Vương danh chấn thiên hạ một thời.”

Hai người thần sắc ngưng trọng, xa xa nhìn nhau. Một bầu không khí khó thở bỗng chốc ngập tràn toàn tràng. Khiến tâm người trong tràng sợ hãi rung động.

Mọi người từ từ cảm thấy một ý bi thương vô cùng vô tận. Gương mặt Dương Thụy đầy vẻ bi thương. Sự bi ai tột cùng từ trên người ông toát ra, khiến người ta trở nên ủy mị không ngăn được dòng lệ tuôn tràn.

Độc Cô Bại Thiên biết, đây chính là ý trong vô công, thông qua sự bi ai tột cùng đem công lực trong mình đẩy lên đến cực điểm, kích tiềm năng thân thể lên.

Đồng thời một cỗ khí tức quỷ dị từ trên người Lý Xương phát ra. Song nhãn yêu dị chớp ngừng sắc tím.

“Đại Bi thần công đệ nhất thức. Bi Thiên Mẫn Nhân.” Song chưởng của Dương Thụy đột nhiên phát ra từng tia từng tia hào quang, hai chưởng cũng biến thành như bạch ngọc, trong suốt trắng ngời. Ánh sáng trắng toát ra từ song chưởng càng lúc càng sáng chói, vô cùng rực rỡ.

Lý Xương hét lớn: “Yêu Vương đệ nhất kích. Yêu Hải Vô Biên.” Ánh sáng tím chói mắt trong chớp mắt bao bọc khắp song chưởng, yêu dị vô cùng.

Ba vị đại cao thủ vương cấp đang xem hét lớn: “Mọi người lui mau, chạy càng xa càng tốt.”

Mọi người vừa nghe lời này, biết ngay độ nghiêm trọng của sự tình. Phòng sập, tường đổ, chớp mắt biến mất khỏi tiền viện, né ra xa xa. Ba đại cao thủ vương cấp đoạn hậu, đến lúc mọi người đều thoái lui mới lại phi gấp rút phi về.

Hai đạo ánh sáng một tím một trắng tựa hồ như có linh tính, gầm thét, gào rú lao về phía đối phương, phát ra ánh sáng lóa mắt. Hai đạo ánh sáng rốt cục cũng gặp nhau. Hoàn toàn không như mọi người tưởng tượng sẽ phát ra âm thanh long trời lở đất. Sau khi hai luồng sáng gặp nhau không hề phát ra chút âm thanh nhỏ nào.

Sau đó, hai đạo ánh sáng tím trắng lại như hai con rồng điên cuồng quấy lộn, gầm thét, cuồng phong cuốn ra bốn phía. Tường bốn phía của viện giống như những phiến băng nhỏ gặp phải sức nóng của mặt trời nhanh chóng biến mất tăm mất tích. Tường của viện biến thành bụi phấn cuộn lên bốn phía. Đá xanh lót tiền viện cũng chẳng miếng nào còn. Một lớp đá xanh trên mặt đất sụp xuống, phát ra tiếng “rắc rắc” đến ở xa cũng nghe.

41. Chương 13 Vương Chiến Lạc Mạc

Độc Cô Bại Thiên rung động, một đòn kinh thiên động địa này hơn hẳn cảnh giới ngày hấn xá thân thành ma đạt được. Giờ hấn đã hiểu, ngày đó hấn chỉ chớm đặt chân vào cảnh giới vương cấp, tịnh chưa đạt đến đại thành, trong khi ngọn đòn này do cao thủ vương cấp đại thành thi triển.

Lúc kinh phong dừng hẳn, cát bụi lắng xuống, một vùng đỏ nát hiện ra trước mắt mọi người. Đại sảnh xiêu vẹo đã sụp đổ, tiền viện toàn là cát, hoàn toàn không còn viên gạch đá nào.

Dương Thụy và Lý Xương đứng đối diện từ xa, trước ngực đều lem ứ máu tươi, sắc mặt nhợt nhạt song chiến ý trong mắt càng cháy rực, khí thế mạnh mẽ cực độ từ thân mình hai người tỏa ra, che lấp cả đất trời,

tràn về phía đám đông khiến mọi người có cảm giác xung động muốn quỳ xuống lễ bái. Mọi người vận công chống lại, những người công lực hơi kém, hai chân run lẩy bẩy, sau cùng đành ôm thất vọng bỏ đi.

Khí thể này tịnh không ảnh hưởng đến kẻ đã đạt đến thần thức để cấp như Độc Cô Bại Thiên.

Lúc này hai người đang so kè tinh thần, công lực liên tục gia tăng, khí thể cũng theo đó tăng cao.

Rốt cuộc, khí thể của Lý Xương cũng đạt đến đỉnh điểm, quát vang: “Chiêu cuối cùng của Yêu Vương Thất Kích: Yêu Pháp Vô Thiên.”

Cùng lúc, khí thể của Dương Thụy cũng lên đỉnh điểm, quát trả: “Chiêu cuối cùng của Đại Bi thần công: Thiên Địa Đồng Bi.”

Từ lòng tay hai lão xẹt ra hai đạo hào quang trắng, tím rực rỡ, che lấp cả ánh mặt trời, khiến mọi người đều nhức mắt, phải nhắm lại.

Ai cũng hiểu tiên thiên chân khí được nhục chuyển hóa, sau rốt thành tiên thiên kiếm khí. Cũng có vài người quan chiến đạt đến cảnh giới tiên thiên nhưng đừng nói làm được như vậy, ngay cả nghĩ tới cũng không dám.

Mới chớm đạt đến cảnh giới tiên thiên đã được liệt vào nhóm siêu nhất lưu cao thủ, còn bước chân thật sự vào cảnh giới này tất nhiên là siêu cấp cao thủ. Riêng có thể phóng tiên thiên chân khí ra khỏi cơ thể là đã đạt đến mức cao thủ vương cấp.

Cao thủ vương cấp có khả năng đem tiên thiên chân khí chuyển hóa thành tiên thiên kiếm khí, giết địch vô hình, thần quỷ mạc trắc, vượt xa phạm vi tưởng tượng của cao thủ thông thường.

Hai dải tiên thiên kiếm khí như kim loại thực và nhau “loảng xoảng” nhói buốt màng tai, quang mang tỏa tứ tán như sấm động, khoét một hố sâu cả thước trước tiền viện, cát bay đá chạy, bụi tung mịt mờ.

Tuy nhiên, hai đạo kiếm khí vẫn liên tiếp và nhau, tiếng “choang choang” phát ra không ngớt.

Phạm vi tác động của tiên thiên kiếm khí trải rộng dần, có xu hướng lan đến cả hậu viện.

Lý Phóng nóng lòng, gia quyến và kẻ ăn người ở Lý phủ đều sống trong hậu viện, nếu kiếm khí lan đến tất sẽ gặp nguy hiểm, bèn đưa mắt nhìn Tần An. Họ Tần bước đến vô vai y: “Yên tâm đi, hậu viện không sao đâu, trận đấu sẽ kết thúc ngay thôi.”

Lý Phóng càng tỏ ra khẩn trương, dầu gì trường chiến đấu này cũng quan hệ đến sinh tử của nghĩa phụ.

Lúc này trận đấu đang đến cao trào, hai đạo kiếm khí tím, trắng không ngừng đảo lộn trên không, như hổ trên núi gặp hổ dưới núi, rồng trong mây gặp rồng trong sương lạnh, kỳ phùng địch thủ, sức lực ngang nhau.

Từ xa nhìn lại, tiền viện toàn cát bay đá chạy, bụi tung mịt mờ nhưng vượt trên đám bụi là kiếm khí khắp trời, một đạo trắng một đạo tím như hai con thần long đang gầm vang, phảng phất như muốn xé toạc không gian, phá không mà lao tới.

Lại một chuỗi tiếng rồn rảng vang lên, rồi trời yên biển lặng, kiếm khí mịt mù nháy mắt đã tan biến, tất cả lại quy về hư vô.

Khói bụi lắng xuống, ánh mắt mọi người chăm chú quan sát vào chiến địa, hai cao thủ vương cấp đang nằm trên nền đất lổn nhổn cát đá.

Tần An, Lưu Nhất Phi, Hàn Sấm vội vàng lao tới, đám đông cũng lục tục bám theo.

Khóe miệng Dương Thụy và Lý Xương không ngớt thổ máu, vạt áo trước ngực ướt đẫm một màu đỏ, sắc mặt nhợt nhạt, hiện rõ thân sắc đau đớn.

Tần An đỡ Dương Thụy dậy, “chát, chát...”, điểm liên mấy đại huyệt trên mình lão rồi ngồi xuống, đặt song chưởng lên sau lưng lão, giúp lão vận công liệu thương.

Hàn Sấm cũng ngồi xuống giúp Lý Xương trị thương.

Khán giả ngoài bằng hoàng trước võ công cao cường của cao thủ vương cấp ra, trong lòng ai cũng hồi hộp, không biết trận tỷ võ này thắng bại thế nào.

Lý Phóng càng vạn phần khẩn trương, vạn nhất Dương Thụy bại, đợi lúc Lý Xương khôi phục công lực, còn ai cản nổi lão.

Đột nhiên có người lên tiếng: “Nhân lúc hai đại ma đầu của Bái Nguyệt đế quốc này không thể phân thân, chúng ta giết luôn, tránh để Lý Xương làm hại Lý Lâm lão tướng quân.”

Cả đám nhao nhao khen hay, chỉ chực động thủ.

Ai cũng sục sôi, lại thêm mấy kẻ rình té nước theo mưa.

Lưu Nhất Phi đứng bên tròng mắt quát: “Kẻ nào dám tiến lên một bước, Lưu Nhất Phi ta sẽ lấy thủ cấp kẻ đó.”

Đám đông đang ồn ào lập tức yên lặng. Người có danh, cây có bóng, đường đường cao thủ vương cấp mà nổi giận, ai dám chọc vào, hơn nữa lại vừa thấy hai cố thủ vương cấp đại chiến, cùng người đạt cảnh giới đó giao đấu có khác nào tự sát. Ai mà không quý sinh mệnh, mấy kẻ xúi giục không biết kiểm lỗ nẻ nào chui vào.

Lưu Nhất Phi nói tiếp: “Làm gì có chuyện người tập võ Thanh Phong đế quốc chúng ta mà làm những việc ti bỉ như vậy, nếu chúng ta làm thế thật ắt trở thành trò cười cho toàn đại lục, người ta sẽ sỉ vả chúng ta võ công không bằng người, chỉ biết dùng âm mưu thủ đoạn. Võ nhân Thanh Phong đế quốc ai chẳng quang minh lỗi lạc, quyết không phải loại lợi dụng nguy cơ của người khác.”

“Hai vị Dương Thụy và Lý Xương đã đề ra quân tử hiệp nghị, trận đấu giữa họ chưa kết thúc, hiện tại không ai được nhúng tay vào. Nếu có kẻ muốn, qua được ta đã rồi hẵng nói.” Đoạn rào mắt một vòng.

Lưu Nhất Phi nói năng có đạo lý, mọi người lại vừa tận mắt thấy cao thủ đại chiến, ai dám đại dốt lên “lãnh giáo.”

Độc Cô Bại Thiên thầm nghĩ: “Bây giờ quả nhiên là thế giới của kẻ mạnh. Nếu không có một cao thủ vương cấp bảo vệ, e là hai đại cao thủ vương cấp của Bái Nguyệt đế quốc đã phải ôm hận. Chết chỉ là chuyện nhỏ nhưng mất mạng trong tay bọn tiểu nhân, e là không nhắm mắt.”

Cùng lúc, Hàn Sấm và Tần An cùng kết thúc trị thương, họ Hàn tiến lên ôm quyền: “Đa tạ Lưu huynh bảo hộ.”

Lưu Nhất Phi cười đáp: “Chúng ta đều có giao tình mấy chục năm, khách khí vậy làm gì?”

Tần An tức giận: “Các người đúng là làm mất mặt Thanh Phong đế quốc, ai xúi giục? Là ai?”

Còn ai dám đứng lên.

Hàn Sấm bật cười: “Tần huynh bất tất phải nóng nảy như vậy, nếu việc này xảy ra Bái Nguyệt đế quốc chúng tôi e cũng khác bao nhiêu. Đây không chỉ là một trường tỷ võ đơn thuần, còn liên quan đến chuyện sinh tử của một vị tướng quân được người ta tôn kính, những người ủng hộ, yêu mến ông ta tất nhiên phải lo nghĩ.”

Một trường phong ba đã được dẹp yên.

Qua một thần thần, Dương Thụy và Lý Xương lần lượt tỉnh lại, ba cao thủ vương cấp lộ vẻ vui mừng.

Lưu Nhất Phi nói: “Hai lão bất tử các người có gì càng già hỏa khí càng thịnh, đến cả mạng già cũng không thêm để ý, thi triển loại chiêu thức mãnh liệt như vậy.”

Hàn Sấm chen vào: “Hay hai lão e mình sống lâu quá?”

Dương Thụy cười khổ: “Ta có muốn thế đâu, là lão bức ta phải xuất thủ, nếu không thi triển Thiên Địa Đồng Bì, ta không bị đánh nát như tương mới là lạ.” Ngừng lại một chút rồi nói tiếp: “Lão già người không thua nhưng cũng không thắng được ta. Người phải giữ lời hứa, không tìm Lý Lâm lão tướng quân báo cừu là được. Sự tình đã qua 40 năm rồi, ai đúng ai sai đây? Đều là chiến tranh! Y đã tám mươi đến nơi rồi, chắc gì sống qua được năm nay, lão bất tất phải động thủ.”

Mọi người nghe xong đều thấy Dương Thụy quả nhiên giao hoạt, lại đánh võng với câu chữ. Lúc trước không ai để ý đến hiệp nghị giữa hai lão, chỉ luận thắng bại, căn bản không tính tới trường hợp bình thủ như lão, đúng là gừng càng già càng cay.

Lý Xương cười: “Lão không cần phải vòng vo nữa, ta mà muốn báo cừu lại chọn lúc ba người đến sao? Ở Thanh Phong để quốc các ngươi, Lý Lâm được toàn quốc kính ngưỡng, một người như vậy mà ta giết đi, là đúng hay sai nhỉ? Ta đã suy nghĩ rất lung, chuyện xưa không phải là sai lầm của một cá nhân mà của chiến tranh nên đã quyết định thôi không báo cừu.”

“Chẳng qua ta nuốt không trôi cục tức từ bốn chục năm trước, vượt ngàn dặm đường đến báo cừu, bị cao thủ vương cấp đòi trước Thanh Phong để quốc các ngươi đánh cho tan tác, phải cúp đuôi quay về Bái Nguyệt để quốc. Ta đã thề nhất định trong vòng 40 năm phải tìm Lý Lâm báo cừu, các ngươi nghĩ ta nuốt trôi mối hận đó được hay sao?”

Tần An nói: “À, lão không nuốt được liền nhả vào ba người chúng ta, định trả mối sỉ nhục năm xưa. Lão bắt tử người đúng là giận quá mất khôn.”

Lý Xương cười ngượng ngập: “Ai bảo mấy tên già Thanh Phong để quốc các ngươi khinh người thái quá. Còn cả Dương lão đầu, còn định ra thứ quy củ rầm rồ, nói cái gì mà chỉ cần ta thắng được lão mới được đi tìm Lý Lâm. Lão quá coi thường rồi, tưởng ta không chú ý đến câu chữ chắc, trò đó ta lạ gì.”

Dương Thụy lúng túng cười: “Té ra vì thế người trút hết bầu uất ức lên mình ta sao? Ta còn tưởng người muốn liều mạng với ta thật.”

Mọi người cười vang.

Một trường phong ba kết thúc như vậy, ai cũng hoan hỉ.

Tiền viện hoàn toàn ngổn ngang, mọi người kéo nhau vào hậu viện.

Độc Cô Bại Thiên say mê ngắm hai đại cao thủ đại chiến ở tiền viện, hào tình ngút trời dâng lên trong lòng hắn, cảm giác dào dạt. Hắn đã tìm được mục tiêu đầu tiên trên con đường võ đạo: phải nhanh chóng đạt đến cảnh giới vương cấp. Huyết dịch hắn sôi trào, niềm tin mãnh liệt cháy rực, dòng máu của Độc Cô gia ngàn năm ngủ yên nay trỗi dậy, đó là truyền thống bất bại.

42. Chương 14 Thiếu Nữ San Nhi

Tiểu nha hoàn nhăn mũi rất khả ái: “Tên xấu xa, tiểu thư nhà ta mời người.”

Độc Cô Bại Thiên bật cười, hắn biến thành xấu xa từ bao giờ nhỉ? Bèn cố ý vênh mặt hỏi: “Sao muội lại bảo trượng phu tương lai là tên xấu xa, còn ra thể thống gì?”

Tiểu nha hoàn cất giọng lạnh lạnh: “Đồ mặt dày, ai muốn gả cho người, nói thể mà cũng nói được, muốn ăn thịt thiên nga chắc?”

Độc Cô Bại Thiên cười vang, tiểu nha đầu này mồm mép quả nhiên lợi hại, hơn hẳn tiểu thư Như Yên.

“San Nhi, năm nay muội bao nhiêu tuổi?”

“Không cần người lo.”

“Mồm mép cô bé sắc thật, lúc lớn lên chắc xấu lắm.”

“Nói nhăng, tiểu thư bảo ta lớn nhất định là thiên hạ đệ nhất mỹ nữ.”

Độc Cô Bại Thiên trầm nghĩ: Cũng có thể, còn nhỏ đã xinh đẹp khả ái thế này, không chừng tương lai là đệ nhất mỹ nữ.

“Muội mới mấy tuổi ranh mà vọng tưởng thành thiên hạ đệ nhất mỹ nữ, cô bé sao lại nghĩ đến những thứ vớ vẩn như vậy. Mau nói với ta, muội rốt cuộc là bao nhiêu tuổi, không thì ta không đi gặp tiểu thư nhà muội.” Độc Cô Bại Thiên cố ý nhấn mạnh mấy chữ “bao nhiêu tuổi.”

“Đúng là một tên vô lại, nói thì nói, có sao đâu. Năm nay ta mười bốn tuổi, nghe rõ chưa, tên xấu xa vô lại?”

Độc Cô Bại Thiên cười nhún nhó, e rằng sau này tiểu nha đầu nhất định sẽ gọi mình là tên xấu xa, tên vô lại.

Hắn theo San Nhi đến phòng Liễu Như Yên, nhìn dung nhan như hoa của nàng mà trong lòng thắc thỏm. Hắn không dám mà cũng không chạm vào nữ nhân này.

Nếu để đám bằng hữu lưu manh ở tiểu trấn biết được hắn tìm cách tránh né một tuyệt sắc mỹ nữ, e là chúng sẽ kêu vang lên: “Tên tiểu tử này âm mưu rồi, đâm ra hồ đồ.”

Hắn lên tiếng: “Liễu cô nương tìm tại hạ có việc gì?”

“Không có việc gì không tìm người được sao?”

“Đương nhiên là được, bất quá sẽ ảnh hưởng không hay đến thanh danh của cô nương.”

“Hừ, ta muốn hỏi người kết quả trận tỷ võ vừa rồi, ồn ào quá đi, dọa chết người ta thôi. Không ngờ hai con người máu thịt lại đạt đến uy lực như vậy, biến tiền viện thành hoang tàn, đổ nát.”

Độc Cô Bại Thiên bèn kể tường tận mọi nhẽ.

Liễu Như Yên nói: “Vừa nãy bọn họ đấu dữ dội như vậy, người đứng cạnh xem không sợ sao?”

Độc Cô Bại Thiên đáp: “Chúng tôi đứng cách khá xa, căn bản không sao, chỉ thấy trận tỷ võ đó quá hoành tráng.”

San Nhi góp lời: “Đồ lừa đảo, vừa này muội đến gọi, hắn vẫn còn nhìn ngơ ngẩn ra tiền viện, nhất định sợ cứng người rồi.”

Liễu Như Yên và Độc Cô Bại Thiên nghe cô bé nói vậy đều bật cười.

Độc Cô Bại Thiên nói: “Đúng rồi, ta sợ cứng người lại, ngay cả San Nhi khả ái đến gọi mà cũng không thấy gì, San Nhi có sợ không?”

San Nhi đáp: “Ta sợ cái gì, ta mà học võ công, nhất định lợi hại hơn bọn họ nhiều.”

Độc Cô Bại Thiên máy động cõi lòng, đưa tay kéo cô bé lại xem căn cốt, tức thì kinh ngạc, căn cốt của San Nhi cực tốt, là kỳ tài luyện võ hiếm thấy.

San Nhi thất kinh: “Đồ xấu xa, người định làm gì? Định sàm sỡ hả! Tiểu thư cứu muội.”

Độc Cô Bại Thiên cảm thấy rất buồn cười: tiểu nữ hài này suốt ngày chỉ nghĩ linh tinh, còn nhỏ xíu đã nghĩ người ta muốn phi lễ với mình.

Liễu Như Yên cũng lấy làm kỳ quái: “Độc Cô công tử, công tử làm gì vậy?” Nàng không nghĩ hắn muốn sàm sỡ với một cô bé, chỉ nghĩ hắn làm vậy nhất định có nguyên nhân.

Độc Cô Bại Thiên bật cười: “Tiểu nha đầu, cả ngày toàn nghĩ những chuyện vớ vẩn, đúng là hư quá. Yên tâm đi, ta không thích mấy cô bé đánh đá thể này đâu.”

San Nhi nói: “Vừa này tay người làm cái gì?”

“Ta xem căn cốt của muội có thích hợp luyện võ không. Nếu thích hợp ta sẽ cho muội một cuốn võ công bí tịch, ai ngờ...ái chà.”

San Nhi nghe thấy nửa câu đầu thì cao hứng phi thường, thường ngày cô bé rất thích võ công nhưng tiếc là không có người chỉ điểm. Nhưng nghe nửa câu sau, sắc mặt bất giác trở nên khẩn trương, cho rằng Độc Cô Bại Thiên nghĩ mình không thích hợp luyện võ.

Độc Cô Bại Thiên thấy thần sắc cô bé như vậy, liền mỉm cười: “Tiếc là, căn cốt tuy tốt nhưng người ta không muốn nhận thịnh tình, nói ta cái gì mà sàm sỡ.”

San Nhi quả nhiên lạnh lợi, vừa nghe xong, tức thì kéo tay Độc Cô Bại Thiên, năn nỉ: “Độc Cô công tử, chẳng trách tiểu thư nhà chúng tôi không mời ai mà chỉ mời mình công tử tới. Giờ muội mới phát hiện công tử quả nhiên khác người, khí vũ hiên ngang, nghi biểu bất phàm, nhất định khó gặp địch thủ trong giang hồ, xin công tử dạy San Nhi võ công.” Vừa nói hai cánh tay nhỏ nhắn cứ lay lay tay hắn, mặt lộ rõ thần sắc khát vọng.

“San Nhi, nói những cái gì vậy?” Liễu Như Yên đỏ bừng mặt, nàng không ngờ San Nhi lại nói như vậy, vội liếc nhìn Độc Cô Bại Thiên, thấy hắn không có phản ứng gì mới thở phào nhẹ nhõm.

Độc Cô Bại Thiên ngẩn người, hắn không ngờ tiểu nha đầu lại nói ra được những lời như thế. Đây có thật là một tiểu nha đầu mười bốn tuổi không? Trong lòng thầm kêu: tiểu yêu tinh già trước tuổi.

San Nhi lại nói: “Độc Cô công tử, công tử không phản đối, nhất định đồng ý, San Nhi xin đa tạ.”

Độc Cô Bại Thiên hỏi: “Dừng lại, tiểu nha đầu đúng là tinh linh cổ quái, muội thật sự mới mười bốn tuổi?”

“Đúng mà, San Nhi không lừa công tử, San Nhi thật sự mới mười bốn tuổi.” Nói đoạn mỉm cười ngọt ngào.

Độc Cô Bại Thiên lẽ nào không thấy nụ cười này quá ư quen thuộc. Đó không phải nụ cười của Huyền Huyền mỗi khi nảy ra quỷ kế gì đó sao, nghĩ đến là hắn lại run người. Lần này Huyền Huyền cười như vậy, hắn đều nếm mùi thương đau.

Bất quá tiểu nữ hài này trưởng thành sớm, nhưng tinh quái lại không bằng Huyền Huyền. Biết chắc không phải là Huyền Huyền, hắn mới yên lòng.

“San Nhi, sao muội trưởng thành sớm vậy, tiểu hài tử mà nghĩ lắm sẽ mau già.”

“Muội có nghĩ gì nhiều đâu, những chuyện đó không phải nghĩ cũng biết, có phải muội thông minh không?”

Liễu Như Yên nhìn hai người với vẻ thích thú, San Nhi thông minh thế nào nàng đương nhiên là biết.

Độc Cô Bại Thiên ngoái lại hỏi nàng: “Tiểu nha đầu này lợi hại quá, bình thường cô nương dạy nó thế nào?”

Liễu Như Yên đáp: “San Nhi từ nhỏ đã thông minh lạnh lợi, có lúc hơi quá tinh ranh, Độc Cô công tử định dạy San Nhi võ công thật sao? Kỳ thật Như Yên cũng có một số bằng hữu võ công cao cường nhưng chưa từng nhờ ai dạy nó. Như Yên thấy con gái mà cả ngày múa đao vung thương có gì là tốt đâu.”

Độc Cô Bại Thiên biết nàng được giáo dục rằng nữ hài tử không nên tập võ. Nếu nàng đã không muốn San Nhi học võ, mình còn đa sự làm gì.

Hắn cười: “Đã như vậy, San Nhi cũng nên học thêm những chuyện nữ công gia chánh với tiểu thư.”

San Nhi thiếu điều muốn khóc. Liễu Như Yên lại nghĩ Độc Cô Bại Thiên vì mất mặt mà giận, vội bảo: “San Nhi đã muốn học võ như vậy, thế thì cứ học với Độc Cô công tử cũng được.”

San Nhi đại hỉ: “Tiểu thư thật sự để muội học võ? Tốt quá rồi, đợi muội học võ công xong, không cần các vị bà bà bảo vệ tiểu thư nữa, có muội là đủ rồi.”

Liễu Như Yên nói: “Con ranh, thế là vừa ý rồi nhé. Ta mà không đồng ý, người chắc lại giống lần trước, cả tháng liền không thèm ngó ngang đến ta nhỉ?”

San Nhi thè lưỡi, đoạn dính chặt Độc Cô Bại Thiên: “Công tử, mau dạy San Nhi võ công.”

“Muội vội gì, võ công bí tịch ta còn chưa mang đến, sao mà dạy được.”

“Cái gì? Công tử vốn định lừa San Nhi, không muốn dạy võ công.”

Độc Cô Bại Thiên kiên trì giải thích: “San Nhi nghe ta nói đây, là thế này, giờ ta tuy có một vài môn võ công uy lực cực lớn nhưng không thích hợp cho nữ hài tử luyện. Mấy ngày nữa ta sẽ tặng muội một bộ công pháp thần kỳ, đảm bảo muội sẽ thích.”

Hắn nói hoàn toàn là sự thật, Cửu Chuyển công pháp của hắn hoàn chưa hoàn thiện, không thể đem dạy người khác, Kinh Đào Thiên Trọng lại cương chí mãnh, lúc luyện công hung hiểm dị thường, cửu tử nhất sinh, càng không thích hợp. Bỏ qua hai môn, chỉ còn lại Minh Vương Bất Động, nhưng tiểu nha đầu này không thể là người chịu an an tĩnh tĩnh mà tu tâm dưỡng tính.

San Nhi hỏi: “Công pháp đó có gì hay?”

Độc Cô Bại Thiên đảo mắt nhìn Liễu Như Yên: “Liễu cô nương còn nhớ tứ sư đồ của Lạc Thiên cung mà tại hạ nói đến chẳng?”

“Là mấy người đã đánh công tử bị thương chẳng?”

“Đúng, là họ. Tại hạ nhận thấy công pháp của họ rất khá, giữa ngày hè nóng nực mà vẫn tạo thành hoa tuyết đẹp như thế, vừa mát mẻ vừa bắt mắt. Lần này họ không động chạm vào tại hạ, nhưng tại hạ đã phát hiện loại kỳ công như thế, tất nhiên phải thử một phen.”

Đoạn tăng bốc về Phi Hoa Phi Diệp Lạc Thiên Công trước mặt hai người, rằng luyện thành thì hàn nhiệt bất xâm, lại có thể được hân thưởng hoa băng lá tuyết tuyệt đẹp. Hắn múa lưỡi dẻo đến nỗi ngay cả người không thích võ công như Liễu Như Yên cũng động lòng, đừng nói đến San Nhi, nghe mà si dại.

Cô bé nắm tay hắn nói: “Công tử, khi nào sẽ dạy San Nhi pho võ công đó?”

Độc Cô Bại Thiên ngẫm nghĩ một lát rồi nói: “Trong vòng hai tháng.”

“Có cần lâu vậy không?”

“Ừ, ta còn một số việc phải xử lý.” Hắn nói thật tình, mấy ngày nay hắn thu hoạch cực lớn, cần phải tìm nơi vắng vẻ để tĩnh tu một thời gian.

Liễu Như Yên đột nhiên lên tiếng: “Công tử định đến Lạc Thiên cung đánh cắp sao? Đừng đi là hơn, quá nguy hiểm.”

Độc Cô Bại Thiên đáp: “Tại hạ không làm mấy chuyện trộm cắp hạ đẳng đó, tại hạ phải rèn luyện. Yên tâm đi, tại hạ khẳng định mình sẽ không sao, nhưng lúc lấy được tâm pháp rồi phải làm thế nào mới đưa cho các vị?”

Liễu Như Yên đáp: “Công tử cứ đến Vọng Nguyệt thành, ở đó Như Yên có một điền viên riêng, gần đây diễn xuất quá mệt mỏi rồi, cũng nên về đó điều dưỡng một thời gian.”

Tiếp đó, ba người tán chuyện trên trời dưới bể, một lúc sau, Độc Cô Bại Thiên đứng dậy cáo từ.

Chủ tớ Liễu Như Yên cùng đưa hắn khỏi cửa, đặc biệt là San Nhi, tỏ ra “ân cần” dị thường, tranh chạy lên trước mở cửa.

Rời khỏi phòng Liễu Như Yên, hắn đến “đại sảnh tạm thời” ở hậu viện.

43. Chương 15 Kết Giao

Năm cao thủ hiển nhiên đã quen với trường hợp kiểu này, thoải mái cười nói rất tự nhiên. Lý Phóng là chủ nhân, ngồi ngay bên cạnh, hôm nay hắn cao hứng phi thường, cười đến không ngậm miệng được. Không phải chỉ vì nghĩa phụ hắn thân thể mạnh khỏe, mà Lý Lâm và Lý Xương hôm nay oan thù kết thúc, có thể coi là song hỉ lâm môn, vui lại thêm vui.

Một trường đại chiến cho ai ai cũng hưng phấn hết mức, hóa ra võ đạo lại đạt được đến cảnh giới như vậy. Bọn họ đều thấy được hi vọng và mục tiêu và cả đối tượng siêu việt để phấn đấu, nhất là những người trẻ tuổi, không ai không tràn trề hi vọng vào tương lai, phảng phất như thấy được bản thân có thể tung hoành thiên hạ, xưng hùng đại lục.

Độc Cô Bại Thiên tùy tiện tìm một vị trí rồi ngồi xuống, tẩu xảo làm sao lại đứng ngay chỗ hán tử nhỏ thó Đinh Bình chuyên môn tăng bốc bản thân. Cạnh y còn mấy người trẻ tuổi nữa, xem bộ dạng thì đều là người trung thực, đang tập trung tinh thần lắng nghe y bịa đặt “truyền kỳ kinh lịch” chạm trán mấy cao thủ vương cấp.

Lát sau, “truyền kỳ kinh lịch” của Đinh Bình kết thúc, mấy thanh niên nghe đến say mê. Đinh Bình ngẩng lên, thấy có thêm một thanh niên cao lớn, khôi vĩ, tức thì tinh thần phấn chấn, mở lời: “Huynh đệ, vừa rồi lỗi quá, xưng hô thế nào?”

Độc Cô Bại Thiên nghe hỏi, không hiểu sao cảm giác nóng mũi, như thể hai gã xã hội đen chạm trán nhau. “Tiểu đệ Độc Cô Bại Thiên, đúng là mới ra giang hồ, không biết đại ca xưng hô thế nào?”

Đinh Bình đáp: “Ta được người khác gọi là Vô Dịch Hiệp Khách Đinh Bình, Đinh đại hiệp.”

Độc Cô Bại Thiên suýt nữa bật cười, cổ cao thủ tam lưu như hấn mà dám xưng vô dịch sao, nếu không biết thóp chắc đã bị họ Đinh dọa khiếp.

Hắn bèn tuôn ra mấy câu sáo ngữ: “Ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu.”

Đinh Bình cực kỳ cao hứng, nắm tay hắn nói: “Huynh đệ, để ta giới thiệu mấy vị bằng hữu cũng mới ra giang hồ như huynh đệ.”

Đoạn kéo hắn đến trước mặt mấy thanh niên, nói: “Các vị huynh đệ, để ta giới thiệu một vị bằng hữu mới.” Rồi chỉ vào Độc Cô Bại Thiên: “Vị thiếu hiệp này là Độc Cô Bại Thiên, cũng mới ra giang hồ như các vị.”

Mấy người gật đầu với Độc Cô Bại Thiên.

Đinh Bình lại nói: “Các vị tự giới thiệu đi.”

Người đầu tiên lên tiếng là một thanh niên nhìn sơ có phần nhu nhược, da trắng, không cao lắm nhưng dung mạo khá xinh trai, nếu y không có cục hàu, nhất định Độc Cô Bại Thiên coi là con gái.

Thanh niên xinh trai lên tiếng: “Tại hạ là Lưu Dật Phong, đệ tử Đại Đạo môn.”

Thanh niên thứ hai đứng dậy khá khôi ngô, mày rậm mắt hổ, mũi cao miệng rộng, ưa nhìn phi thường, hơn nữa khiến người ta cảm nhận rõ ở y một cỗ chính khí, “Tại hạ Chu Thiên Chính, vô môn vô phái.”

Thanh niên thứ ba tỏ ra khá trịnh trọng, dáng người lùn tịt, làn da đen nhẻm, tương đối giống Đinh Bình, “Tại hạ... tên Vương Tử.”

Độc Cô Bại Thiên sút nữa bật cười thành tiếng, tên tuổi gì mà kỳ quái, chả trách y lại tỏ ra trịnh trọng như vậy, té ra là thế, nhưng hắn cố nhịn cười.

Những thanh niên đang ngồi tuy đã biết tên Vương Tử nhưng giờ nghe y giới thiệu lại đều không nhận được, cười văng lên. Bọn Đinh Bình liếc mắt nhìn sang người thanh niên thứ tư, y đỏ bừng mặt mày nhưng không hề cười.

Vương Tử thấy Độc Cô Bại Thiên không cười, tỏ ra cảm kích, đồng thời trừng mắt nhìn mấy thanh niên đang cười: “Cười cái gì, tên là do cha mẹ đặt, có gì đáng cười.”

Đến lượt thanh niên thứ tư tự giới thiệu, y càng tỏ ra lúng túng. Một thanh niên anh tuấn, mày kiếm mắt sao nhưng lời lẽ lại cụt lủn, “tại hạ tên Vương Phi.”

“Ha ha!”

Cả đám lại cười vang lên, Độc Cô Bại Thiên cũng cười. Chả trách mọi người tỏ ra cổ quái, trước là một Vương Tử, tiếp đó là một Vương Phi, thế giới này nhỏ thật.

Cả bàn cười mãi không dừng, khiến các bàn khác gần đó dõi mắt sang.

Lát sau, tất cả đều trở lại bình thường, Đinh Bình nói: “Mọi người đã biết nhau, sau này cũng coi là bằng hữu, ai gặp nạn, người khác phải rút đao tương trợ. Mọi người từ rày phải thân thiết, giúp đỡ nhau.”

Cả đám lúc đầu tỏ ra trịnh trọng, nhưng qua một lúc trò chuyện đã quen nhau, tất tất mọi chuyện trên trời dưới bể, từ phong tục, tình hình mỗi nơi rồi đến cả giày đi cỡ nào, quần mặc cỡ nào cũng lòi ra bàn.

Độc Cô Bại Thiên phát hiện mấy kẻ này đều lấm mồm, Đinh Bình vốn định tìm mấy thính giả thích nghe chuyện, không ngờ sau rốt bản thân lại thành người nghe.

Tán chuyện đi rồi tán chuyện lại, Vương Phi hỏi: “Độc Cô huynh đệ là người ở đâu? Ở Thanh Phong đế quốc này, họ Độc Cô không nhiều.”

Độc Cô Bại Thiên giật nảy người, hẳn không ngờ ở Thanh Phong đế quốc lại có ít người họ Độc Cô như thế. “À, nhà tiểu đệ ở sâu trong núi ngoài thành Thông Châu. Nghe gia gia nói, gia tổ từng ở Hán Đường đế quốc, về sau không hiểu sao lại đến Thanh Phong đế quốc. Từ bé đến lớn tiểu đệ chỉ ở trong núi, đối với những chuyện bên ngoài không hiểu lắm, sau này phải nhờ các vị ca ca quan tâm cho.”

Vương Tử nói: “Đều là huynh đệ của nhau, còn khách khí thế làm gì, sau này chúng ta cùng xông pha giang hồ. Giang hồ không có cái gì gọi là Lục Kiệt, Thất Lang, Thập Công Tử, chúng ta là một khối.”

Lưu Dật Phong tán đồng: “Đúng, chúng ta gọi là Lục Tiểu Thiên Vương đi. Hôm nay được xem hai đại ca thủ vương cấp tỷ võ, đúng là quá mức hưng phấn.”

Chu Thiên Chính góp lời: “Chủ ý hay, Đinh đại ca niên kỷ lớn hơn hết, đương nhiên là đại ca, chúng ta cứ theo tuổi tác mà định thứ tự.”

Kết quả Đinh Bình ba mươi, trở thành đại ca của Lục Tiểu Thiên Vương.

Lão nhị Chu Thiên Chính hai mươi ba tuổi

Lão tam Vương Phi hai mươi hai.

Lão tứ Vương Tử hai mươi.

Lão ngũ Độc Cô Bại Thiên mười chín.

Lão lục Lưu Dật Phong cũng mười chín nhưng nhỏ hơn hai tháng.

Sáu gã càng trò chuyện càng thấy hợp, dần dần Độc Cô Bại Thiên nhận ra Đinh Bình không đến nỗi chỉ biết tăng bốc như hủ tửu mà kinh nghiệm giang hồ rất phong phú. Gã giảng giải cho năm tên tiểu đệ rất nhiều điều cấm kị trong giang hồ, những ai không nên trêu vào, ai nên trốn tránh, ai đáng kết giao.

Mấy gã liên tục gật đầu, Độc Cô Bại Thiên nói: “Nếu biết Đinh ca sớm mấy hôm, tiểu đệ đã không gây loạn thành trò cười.”

Đinh Bình hỏi: “Gây trò cười gì?”

Độc Cô Bại Thiên đáp: “E là cả đời này, tiểu đệ không dám trồng giống cờ mở về thành Thông Châu. Vì nếu thế, chắc người võ lâm toàn thành sẽ truy sát tức khắc.”

Cả bọn lấy làm kỳ lạ, vội hỏi nguyên nhân.

Độc Cô Bại Thiên bèn kể lại ngày đầu tiên ra giang hồ của hắn kể lại một lượt, nhưng tỉnh lược khá nhiều, không đề cập gì đến Huyền Huyền.

Cả đám bật cười.

Vương Tử cười bảo: “Độc Cô huynh đệ, ta thật sự phục ngươi, đúng là vĩ đại, ngày đầu tiên xuất đạo đã khiến cho toàn bộ các nhân vật võ lâm trong một ngôi tiểu thành phải chạy sau đuôi thì quả là cao thủ.”

Vương Phi kinh ngạc: “Độc Cô huynh, ngày hôm đó là huynh sao?”

Độc Cô Bại Thiên đáp: “Đương nhiên là tiểu đệ, còn có ai xui tận mạng như thế nữa không.”

Vương Phi quan sát hắn thật kỹ rồi bảo: “Thảo nào thấy huynh đệ quen quá, nguyên lai huynh đệ là người hôm đó bị dân thành Thông Châu bảo là người điên. Lúc ấy ta ghé qua Thông Châu, vừa hay thấy một đám đông đang đuổi một người, có kẻ bảo người bị đuổi là ăn trộm, người thì bảo là cường đạo, trên mình

có rất nhiều trân bảo, ai bắt được thì toàn quyền xử lý số trân bảo. Ta liều mạng đuổi theo, sút nữa đã bắt được, kết quả vẫn để huynh đệ chạy thoát.” Nói đoạn lại nhìn Độc Cô Bại Thiên.

Độc Cô Bại Thiên nói: “Bọn khốn đó đúng là thất đức, lại dám cho đệ một đòn như thế, thảo nào càng lúc người đuổi càng nhiều, ngay cả đại cô nương, tiểu tức phụ, trẻ con mười tuổi lẫn bà già bảy chục đều đuổi theo sát sạt. Lúc đó đệ rất phiền muộn, còn tưởng đầu già trẻ Thông Châu thành đang hội võ, nguyên lai như vậy. Sớm muộn gì cũng có ngày tiểu đệ tìm mấy nhân vật võ lâm Thông Châu tính sổ.”

Cả đám cười ha hả, Lưu Dật Phong bảo: “Thôi cho xong đi, Độc Cô đại ca, ai bảo huynh không biết giữ mồm.”

Cả đám lại nhao nhao kể lại “anh hùng xú sự” của mình.

Thời gian trôi qua rất nhanh, nháy mắt đã đến trưa, trà lá được dọn đi, tửu yến thịnh soạn được bày lên. Mọi người cùng cụng ly, cười nói vui vẻ. Đại sảnh náo nhiệt phi thường, tiếng mời rượu, phạt rượu ầm ĩ. Trước bàn năm cao thủ vương cấp, người muốn chúc rượu xếp thành hàng.

Đinh Bình nói: “Các huynh đệ, chúng ta có nên mời rượu mấy đại cao thủ không nhỉ?”

Chu Thiên Chính đáp: “Bỏ qua, mấy tên nhãi chúng ta làm sao đến trước mặt họ được, huynh không thấy những người đến mời râu đều bạc hết rồi sao?”

Lưu Dật Phong tiếp lời: “Sao chúng ta phải chúc rượu bọn họ, chúng ta là tiểu thiên vương, có chỗ nào kém đại thiên vương bọn họ. Có khi mười năm sau, chúng ta còn vượt hơn.”

Vương Phi tán thành: “Nói hay lắm, họ đã già rồi, tương lai thuộc về chúng ta, sớm muộn gì chúng ta cũng vượt qua họ.”

Vương Tử hô: “Đúng, sóng Trường Giang lớp sau đùa lớp trước, lớp người mới sẽ thay lớp người cũ, trong mười năm đệ phải trở thành cao thủ vương cấp.”

Đinh Bình nói: “Các huynh đệ, xem các vị hào tình tráng chí thế này, ta rất cao hứng. Ta cũng giống các vị, khắp người là máu nóng, là hào khí nhưng hiện tại...chà, năm tháng xóa tan mộng anh hùng, giờ ta chỉ còn biết thỏa chí trong mơ.”

Độc Cô Bại Thiên bảo: “Đinh đại ca, huynh như vậy là không được. Đến vực sâu bắt cá, chi bằng trở về đan lưới trước, đệ không tin chúng ta không thể vượt qua bọn họ. Sớm muộn gì cũng có ngày đệ khiến người khắp đại lục phải biết đến cái tên Độc Cô Bại Thiên, biến nó thành một tín ngưỡng.”

Vương Tử xen lời: “Độc Cô huynh đệ quả nhiên có khí phách, nếu người khác nói vậy, ta nhất định bảo hắn điên, nhưng lúc huynh đệ nói, ta lại có cảm giác, huynh đệ nhất định làm được.”

Đinh Bình nâng chén: “Nào, chúc các huynh đệ sớm trở thành cao thủ vương cấp, chúng ta cạn chén.”

“Cạn, cạn!”

Độc Cô Bại Thiên nhủ thầm: Tuổi trẻ thật đẹp, tuổi trẻ tuy cuồng vọng, thậm chí vô tri, nhưng tuổi trẻ tràn đầy kích thích, hi vọng và sức sống.

44. Chương 16 Hành Tàng Bại Lộ

Hắn thầm nghĩ: Gừng càng già quả nhiên càng cay, giữa đám đông thế này mà nhận ra được chân thân của hắn, đôi mắt đúng là khác thường. Làm thế nào đây? Chạy trốn chăng? Không được, sẽ bị đuổi theo ngay lập tức. Nhờ cao thủ bảo vệ? Cũng không được, hắn nào có thân thích gì với ai. Kệ bà nó, đến rồi hẵng tính, lấy bất biến ứng vạn biến vậy.

Một lát sau, Ngân Nhiễm đạo nhân mặt mày hiền hòa quả nhiên bước tới, “Vị thiếu hiệp này nhìn quen mặt quá, không biết chúng ta gặp nhau ở đâu chưa nhỉ?”

Độc Cô Bại Thiên áp ứng: “Đạo trưởng là...”

“Bần đạo Ngân Nhiêm.”

“Ồ, ngưỡng mộ đại danh đã lâu, hôm nay được gặp đúng là tam sinh hữu hạnh.”

Trong lòng hắn lại rửa thầm, “hừ, gặp phải người đúng là đen đủi chết được.”

Lão đạo cười hỏi: “Thác Bạt Thiên, các hạ không nhận ra lão đạo ư?”

Độc Cô Bại Thiên đáp: “Đạo trưởng nhận lầm người rồi, tại hạ là Độc Cô Bại Thiên.”

Bọn Vương Tử, Đinh Bình đứng cạnh cùng nói: “Ngưỡng mộ đại danh của đạo trưởng đã lâu, hôm nay được được thấy tiên dung đúng là vinh hạnh. Bất quá, đạo trưởng nhận sai người rồi, vị huynh đệ của chúng tôi đích xác tên Độc Cô Bại Thiên, không phải Thác Bạt Thiên.”

“À, vậy ư? Có lẽ bần đạo thật sự già rồi nên mắt hoa. Thất lễ rồi, Độc Cô thiếu hiệp, xin thứ lỗi...” Đột nhiên lão đạo vươn tay phải chộp vào tay trái Độc Cô Bại Thiên.

Hắn vốn không hề phòng bị đòn này, chỉ cảm giác tay trái bị lão đạo nắm đau muốn gãy lìa, mồ hôi từ trên trán men theo gò má nhỏ xuống tong tong. Hắn vội vận Cửu Chuyển công pháp nhưng cổ tay nóng bừng không đỡ chút nào, gia tăng công lực thêm một phần thì công lực lão đạo cũng tăng theo.

Bọn Đinh Bình, Lưu Dật Phong nhận ra chỗ bất ổn, Đinh Bình nói: “Đạo trưởng làm gì vậy? Mau buông tay, huynh đệ của tại hạ sắp không chịu nổi nữa rồi.”

Bọn Chu Thiên Chính cũng nói: “Đạo trưởng mau buông tay, có gì từ từ nói. Nếu Độc Cô huynh đệ thật sự đắc tội, đạo trưởng xử phạt sau cũng không muộn.”

Lão đạo cười lạnh: “Thác Bạt Thiên, ngươi còn không chịu thú nhận? Khuôn mặt tuy thay đổi nhưng công pháp bất biến.”

Độc Cô Bại Thiên biết là không xong, thầm nhủ: “Được, đã ép ta, để ta đùa với người một phen.”

Nghĩ vậy, hắn tung chân đá vào chiếc bàn.

Một tiếng “Bịch” vang lên rõ ràng, chiếc bàn bị đá lún ra đất, tiếng bát đĩa vỡ vang lên loảng xoảng khắp đại sảnh, rượu thịt khắp bàn văng tung tóe. Cả gian đại sảnh tức thì im ắng, mọi ánh mắt đều đổ dồn vào bàn Độc Cô Bại Thiên.

Từ yên tối nay tình không phải tiệc rượu thông thường, mà để chúc Lí Lâm thân thể an khang cùng việc Lí Xương bỏ qua thù cũ, những người có mặt không ai không có thân phận hiển hách, không phải đại thần trong triều cũng là thành chủ một phương, còn có cả hội trưởng các bang hội, hào kiệt trong võ lâm, trọng yếu nhất đương nhiên là năm nhân vật ngồi chủ tọa – năm đại cao thủ vương cấp.

Bất kể cao thủ vương cấp nào đi đến đâu trên khắp đại lục đều được chào đón, hôm nay lại có tới năm người tề tụ, đúng là thịnh hội gần mười năm nay chưa có.

Vậy mà giờ lại có kẻ dám đá đổ một bàn tiệc, rõ ràng không coi ai ra gì.

Sắc mặt Ngân Nhiêm lão đạo trở nên rất khó coi, lão không ngờ Độc Cô Bại Thiên lại chơi đòn này, quá đổi bất ngờ.

Lí Phóng bước tới hỏi: “Ai đá đổ cái bàn này?”

Độc Cô Bại Thiên đáp: “Là tại hạ.”

Ánh mắt mọi người lại dồn hết vào hắn.

Lí Phóng hỏi: “Lí mỗ có chỗ nào không phải với vị tiểu huynh đệ này chăng?”

“Không có.”

Lí Phóng tức giận: “Vì sao ngươi lại phá rối yến hội?”

Độc Cô Bại Thiên đáp: “Lí tướng quân xin đừng hiểu lầm, phá rối yến hội không phải tại hạ mà là vị đạo trưởng này.”

Ngân Nhiêm nghe vậy đã biết hỏng rồi, tên tiểu tử này quá khả ố, vội lên tiếng: “Nói láo, rõ ràng là người đá đổ cái bàn.”

Độc Cô Bại Thiên nói: “Trong ngày đại hỉ chúc mừng Lí Lâm lão tướng quân thân thể an khang, lão lại đến tầm cừu tại hạ trước mặt các vị anh hùng, rõ ràng không coi chủ nhân là Lí tướng quân đây vào đâu, cũng không coi năm đại ca thủ vương cấp cùng các anh hùng ra gì. Chư vị xem này, lão muốn bẻ gãy tay trái tại hạ, trong lúc tránh né, tại hạ mới vô tình làm đổ bàn.”

Mọi người lại nhìn sang tay phải lão đạo, lão mới hoảng hồn, này giờ tóm tay Độc Cô Bại Thiên chưa có buông ra, nhưng chỉ tóm lấy thôi chứ có dụng lực tí nào đâu, giờ vội vàng buông tay. Mọi người đều tỏ vẻ hiểu biết “thì ra như vậy.”

Độc Cô Bại Thiên vận công, ngạnh bức cho mồ hôi nhỏ ra, ai nhìn thấy cũng tin lời hắn ngay.

“Đây...đây...không phải...”

Ngân Nhiêm lão đạo tỏ ra cực kì lúng túng, không biết nói gì, ngay cả một câu hoàn chỉnh cũng không nói nổi.

Lí Phóng sầm mặt xuống: “Ngân Nhiêm tiền bối, tại hạ tôn kính ông là bề trên nhưng ông không nể mặt kẻ dưới này. Thế cũng được nhưng cũng nên nể mặt năm đại ca thủ thượng tọa chứ.”

Về mặt Ngân Nhiêm lão đạo càng trở lên khó coi.

Lúc đó Lục Phong bước ra khỏi đám đông nói: “Tướng quân xin bớt giận, ngài đã hiểu lầm gia sư rồi. Tên tiểu tử này rõ ràng tên là Thác Bạt Thiên, hắn có đeo mặt nạ, trà trộn vào Lí phủ mưu đồ xấu xa. Sư phụ tại hạ định lột mặt hắn mới xảy ra hiểu lầm vừa rồi. Tướng quân mà không tin cứ sai người gỡ mặt nạ của hắn xuống.”

Độc Cô Bại Thiên thầm nhủ: “Tên tiểu tử này ác độc thật, chẳng qua người tính không bằng trời tính, đây là dung mạo chân chính của lão tử. Người muốn chiếu tướng hử, tiếc là chậm mất một nước cờ rồi.”

Bèn nói: “Tướng quân, sự thật hơn hùng biện nhiều. Vừa rồi chư vị anh hùng đều nhìn thấy hành vi của Ngân Nhiêm lão đạo, bản thân lão không nói được gì mà đồ đệ lại tuôn ra một tràng cái gì mà oan khuất. Đã như vậy, xin tướng quân cho người đến kiểm tra xem tại hạ có đeo mặt nạ không là biết liền.” Dứt lời chấp hai tay ra sau lưng.

Lúc đó đại đa số đều ngả về phía Độc Cô Bại Thiên, Lục Phong hiển nhiên bị hất bốn cột đến hoảng loạn, giờ mới nghĩ ra đây có thể là dung mạo chân chính của hắn.

Quả nhiên, kiểm tra thế nào cũng không thấy hắn đeo mặt nạ. Trong đại sảnh vang lên tiếng xì xầm, bốn sư đồ Ngân Nhiêm lão đạo hết sức ngượng ngập.

Độc Cô Bại Thiên nói: “Các vị anh hùng, sư đồ họ rõ ràng không coi thiên hạ anh hùng vào đâu, mượn cớ để tầm cừu với tại hạ. Chư vị, tại hạ làm sao mà kết cừu oán gì với họ được?”

Ai cũng có hảo cảm với hắn, kêu ầm lên: “Nói đi nào.”

Nhất là bọn Đinh Bình, Vương Phi càng to mồm hơn: “Nói rõ ràng đi cho anh hùng trong thiên hạ phân biện.”

Độc Cô Bại Thiên ra vẻ “nhiệt thành” đem chuyện xảy ra trên Vân Hà kể lại, đương nhiên không quên cho thêm chút “gia vị”, nêm mắm dặm muối cho câu chuyện “đậm đà.”

Mọi người nghe xong đều bất bình, nhao nhao lên tiếng chỉ trích bốn sư đồ.

Lục Phong nói: “Chư vị, xin đừng nghe tên tiểu tử này nói nhăng nói cuội, hắn không phải loại tốt đẹp gì. Hiện tại tại hạ mới biết đây là chân diện mục của hắn còn lần trước hắn đeo mặt nạ. Hôm đó hắn cũng khác bàn mưu đến ám sát Lí Lâm lão tướng quân, may mà bị sư đồ chúng tôi khám phá được. Sư phụ tại

hạ lên tiếng cảnh cáo hấn không được làm loạn, bắt bọn chúng phát thệ mới thả cho đi. Không ngờ hôm nay hấn vẫn dám tới, lại còn vu oan cho sư đồ tại hạ.”

Độc Cô Bại Thiên tức giận: “Người mới nói láo.”

Lục Phong vẫn ung dung nói: “Chư vị cứ nghĩ xem, nếu sư phụ tại hạ định giết hấn liệu hấn chạy được ư? Hấn làm sao tiếp nổi Phi Hoa Phi Diệp Lạc Thiên Công?”

Mọi người lại dăm ra nghi ngờ, có người nói: “Đúng rồi, Phi Hoa Phi Diệp Lạc Thiên Công là kì công nổi danh thiên hạ, người biết môn thần công này nếu công lực cao hơn đối thủ, đánh trúng một chưởng thì đối thủ khó lòng sống sót, trừ phi do người của Lạc Thiên cung giải cứu.”

Ánh mắt mọi người lại hướng sang Độc Cô Bại Thiên.

“Chư vị, tại hạ thật sự không nói dối, quả thật đã đối chưởng với Ngân Nhiễm lão đạo, sau đó may mắn sống sót.”

Lục Phong cười lạnh: “Thác Bạt Thiên, không, Độc Cô Bại Thiên, người có bản sự thì cứ đối một chưởng với sư phụ ta xem.”

Độc Cô Bại Thiên đáp: “Tên bại tướng người không dám cùng ta động thủ, chỉ biết dựa vào sư phụ thì là loại gì. Lục Phong, ta xin thề nếu người dám cùng ta động thủ, ta sẽ đánh cho người bò lê bò càng.”

Mọi người cười vang.

Độc Cô Bại Thiên lại nói: “Cùng sư phụ người động thủ thì sao, nếu vậy mà vạch trần được chân tướng sự thật, động thủ cũng không sao. Độc Cô Bại Thiên ta sẽ chứng minh cho thiên hạ anh hùng thấy Cửu Chuyển công pháp của ta tự sáng tạo khắc chế được Phi Hoa Phi Diệp Lạc Thiên Công. Hôm nay để Cửu Chuyển công pháp dương danh thiên hạ.”

45. Chương 17 Cửu Chuyển Chi Minh Vương Bất Động

Nam nhi ai chẳng bắt khuất kiêu ngạo?

Bỏ lại thiên hạ phong vân ở sau lưng.

Mím cười nhìn vương đồ bá nghiệp.

Tiêu diêu cất bước chốn hồng trần.

Ai cam nguyện đời tẻ nhạt.

Đa số quần hùng không coi Cửu Chuyển công pháp của hấn ra gì, một tên hậu sinh văn bối thì sáng tạo được võ công gì nên hồn đây, chẳng qua là kết quả của một chút bốc đồng mà thôi, nhưng hết sức khâm phục hào tình ngất trời của hấn.

Một thiếu niên chưa đến hai mươi lại dám khiêu chiến với cao thủ đời trước, bất kể thành bại thế nào, dũng khí đó cũng khiến người ta phải khâm phục.

Ngân Nhiễm lão đạo hỏi: “Độc Cô Bại Thiên, người khiêu chiến ta?”

“Nếu tiền bối cố ép cho ta cái tiếng nói láo thì coi như đó là lời khiêu chiến, mong tiền bối nhận lời.”

“Hay, người trẻ tuổi quả nhiên có dũng khí, Yêu Thiên Vương ta vô cùng hâm mộ. Nếu thiếu hiệp tiếp được ba chiêu Phi Hoa Phi Diệp Lạc Thiên Công, Lí Xương ta đảm bảo cậu được bình an vô sự.”

“Đa tạ tiền bối.”

Độc Cô Bại Thiên tức thì trấn tĩnh trong lòng, biết rằng nếu mình tiếp được Phi Hoa Phi Diệp Lạc Thiên Công của Ngân Nhiễm đạo nhân, dù thân thụ trọng thương cũng có người cứu giúp, không lo gặp độc thủ.

Bèn ôm quyền nói với Lí Phóng: “Tướng quân, để chứng minh tại hạ nói thật, đành phải bạo gan động chân động tay ở Lí phủ. Nếu có chỗ nào đắc tội, xin tướng quân bỏ quá.”

Lí Phóng vốn có hảo cảm với hần, lại thêm Yêu Thiên Vương bảo đảm, càng thân thiết với hần hơn.

“Thiếu hiệp bất tất khách khí, mọi người đều là người tập võ, không nên câu nệ tiểu tiết, nhưng nên dừng tay đúng lúc, tránh tổn thương đến hào khí.”

“Được, Ngân Nhiễm tiền bối, chúng ta ra tiền viện tỷ thí.”

Mọi người lại kéo nhau ra tiền viện, trường vương cấp đại chiến trước đó lại hiện lên trước mắt. Đại sảnh xiêu vẹo, khoảng sân lổn nhổn, gạch xây tường biến thành tro bụi, không cần nói cũng biết trường đại chiến đó ác liệt thế nào.

Đưa mắt nhìn cảnh tượng “hoành tráng” đó, trong lòng Độc Cô Bại Thiên dấy lên hào tình ngập trời.

Ta là anh hùng trong thiên hạ, mỉm cười nhìn vương đồ bá nghiệp.

Đại trượng phu sinh ra giữa thiên địa, phải oanh oanh liệt liệt mà tung hoành, nếu cứ sợ đầu sợ đuôi, thì nên đổi sang làm nữ nhi.

Trong mắt hần ngàn ngọn lửa chiến ý.

Ngân Nhiễm lão đạo đối diện hần, không dám coi thường, lão biết tiểu tử này cực kỳ tà môn, trúng một đòn nặng như vậy trên thuyền, chỉ hai ngày không gặp đã như sinh long hoạt hổ đứng trước mặt.

Hai người ngăm vận công lực, sẵn sàng tung ra một kích trí mệnh.

Đúng lúc đó có người lên tiếng: “Chậm chút, chúng tôi có mấy câu muốn nói với Độc Cô huynh đệ.”

Độc Cô Bại Thiên ngoái lại, là mấy bằng hữu mà hần vừa quen biết bèn chậm rãi cất bước tới.

Đinh Bình nhỏ giọng dặn: “Huynh đệ, công phu của đại ca không ra gì nhưng lịch duyệt giang hồ lại hơn huynh đệ. Đệ ngàn vạn lần không nên dùng tay tiếp Phi Hoa Phi Diệp Lạc Thiên Công của lão đạo này, người trúng phải mất mạng ngay. Công lực của đệ thấp hơn lão, không nên sinh cường nhất thời, hảo hán không chấp nhận thua thiệt trước mắt, huynh đệ cứ xin lỗi lão xem sao? Mấy năm nay, đại ca thua thiệt nhiều rồi, chuyện này của đệ cũng có đáng gì.”

Độc Cô Bại Thiên cảm động, hần vốn cho Đinh Bình là một tên lừa đảo trên giang hồ, không ngờ lại là một hán tử nhiệt huyết như vậy, không coi rẻ bằng hữu mới kết giao.

“Đinh đại ca, hảo ý của huynh, đệ xin tâm lĩnh. Bất quá, huynh yên tâm, đệ không sao đâu, đệ thật sự từng lĩnh giáo qua Phi Hoa Phi Diệp Cầu Thái Công của lão rồi. Lúc đó đã không có chuyện gì thì giờ càng không sợ.”

Bọn Vương Phi lên tiếng: “Đinh đại ca sao vậy? Bọn đệ đã biết Độc Cô huynh đệ là hào kiệt thà chết đứng chứ không chịu quy lụy. Rõ ràng biết trên núi có hổ mà vẫn lên núi.”

Lưu Dật Phong cũng nói: “Độc Cô đại ca, lúc động thủ với lão, đại ca đừng nên đối chưởng, dùng cây kiếm của đệ cũng được. Tuy không phải là danh kiếm nhưng miễn cưỡng cũng cắt đồng chặt sắt được, khá sắc bén.”

Độc Cô Bại Thiên cười khỏ: “Ta còn chưa sáng tạo kiếm chiêu, chỉ sáng tạo được một bộ quyền pháp chưa thành thực, có thể dùng cho chương pháp.”

“A...”

Cả đám trợn mắt, không tin nổi, vậy làm sao mà đấu.

Độc Cô Bại Thiên nói: “Các huynh đệ yên tâm, đệ không sao đâu. Ha ha, đừng quên đệ đã nói sẽ biến tên mình thành một loại tín ngưỡng, đệ đã nói được ắt làm được.”

Hần bước ra tiền viện, trong nội tâm nóng bừng, cảm giác rằng đám bằng hữu đó đều chân tình với hần.

Ngân Nhiễm lão đạo ép giọng nhỏ xuống: “Tiểu tử, đây là tự ngươi tìm chết.”

Độc Cô Bại Thiên cũng nở giong: “Lão tạp mao ngươi đúng là âm hồn bất tán, ta đi đâu cũng bám theo. Ngươi tưởng ta sợ chắc, đến đây, giở môn Cầu Thí Công cho ta xem.”

“Muốn chết.”

Khí thể của lão đạo liền biến đổi, trong sát na, tiền viện ngập ngựa sát khí, tiết trời oi bức biến thành lạnh giá như tiết cuối đông, khiến mọi người lạnh hết tâm phách.

Tuy Độc Cô Bại Thiên đã từng lĩnh giáo môn kì công này nhưng một cỗ hàn ý vẫn từ bên ngoài len vào thể nội, cùng dâng lên.

Khí thể của lão đạo khác hẳn lần trước, nếu trước khi lão lạnh như khối băng thì giờ như một lưỡi băng kiếm sẵn sàng ăn tươi nuốt sống đối thủ. Hàn ý lạnh buốt ập vào Độc Cô Bại Thiên, tựa như hữu hình mà vô hình, tựa như hàn khí mà như sát ý.

Minh Vương Bất Động hình như là tương sinh tương khắc trời sinh của Phi Hoa Phi Diệp Lạc Thiên Công, vừa gặp công kích của lão đạo, Cửu Chuyển công pháp với Minh Vương Bất Động làm nền liền tự động vận hành.

Một tia sáng từ nơi sâu thẳm trong lòng Độc Cô Bại Thiên trỗi dậy, tâm trí tĩnh lặng, danh lợi đam bạc, nhìn hoa tàn hoa nở, nghe tiếng mưa đập lộp độp trên tàu lá chuối, quên kết cả vinh nhục trên thế gian.

Hắn đứng đó, hoàn toàn bất động, trong mắt hắn cả đất trời phẳng phất đều yên tĩnh hài hòa, gió nhẹ mơn man, trời xanh mây trắng hiền hòa xa xôi, ánh nắng rực rỡ, ngay cả quần hùng cũng trở nên chân chất, thậm chí Ngân Nhiễm lão đạo cũng không còn đáng ghét như lúc trước.

Thanh tĩnh vô vi chính là ý nghĩa thâm ảo của tâm pháp Minh Vương Bất Động, chân khí trong thể nội hắn cuộn cuộn chảy, từ Đan Điền lan đi bách mạch, liên miên không dứt.

Hàn khí lạnh lùng cùng sát ý bị quét sạch, toàn thân hắn như tắm trong gió xuân, thần khí sáng suốt, thân thể thư thái.

Đại đa số mọi người đều cảm nhận được biến hóa của hắn nhưng rốt cuộc phát sinh từ đâu thì ai nắm bắt được.

Năm đại cao thủ đồng thời động dung, biến hóa trong khí tức Độc Cô Bại Thiên phát ra chỉ có cao thủ cỡ như họ mới nắm chắc được.

Khí chất của một người đột nhiên biến đổi hoàn toàn thì chỉ có một khả năng là người đó mang trên mình hai loại nội công cao thâm khác hẳn nhau. Nhưng đó là chuyện không thể nào, tâm pháp bất động sẽ bài trừ, trừ phi thiên tư cao tuyệt mới có thể học hai loại tâm pháp nhưng siêu thoát được.

Tu vi tinh thần của thanh niên này càng khiến ngũ đại cao thủ kinh hãi hơn, chỉ trong một sát na ngắn ngủi đã từ mức phổ thông tăng lên cảnh giới tuyệt không thấp hơn họ.

Ngân Nhiễm lão đột cảm giác Độc Cô Bại Thiên phiêu diêu như đang lặn trong mây khói, công kích tinh thần mãnh liệt lão phát ra hoàn toàn vô dụng.

Minh Vương Bất Động, Bất Động Minh Vương, tâm tĩnh, thân tĩnh, thanh tĩnh vô vi, trí óc sáng suốt.

Độc Cô Bại Thiên lại có cảm giác, hắn như thể siêu thoát khỏi trần thế, vô dục vô cầu, bỏ hết ngoại vật khỏi tâm. Chân khí nội thể vận chuyển càng thông suốt, tuần hoàn mà đầy sức sống.

Ngân Nhiễm lão đạo mỗi lúc một kinh hoàng, cảm giác người đứng trước mặt không phải Độc Cô Bại Thiên mà lão biết. Lần trước giao đấu, lão chỉ thấy hắn bá khí rần rụa, hào khí dâng đầy, khiến người khác có cảm giác áp bức, còn người trước mặt lại hư vô phiêu diêu, không thể nắm bắt được.

Ngân Nhiễm lão đạo biết không thể tiếp tục duy trì tình trạng này, Phi Hoa Phi Diệp Lạc Thiên Công phát huy tới cực hạn, cả thân mình lạnh lùng hơn hẳn, da thịt cũng trắng dẹt thường, hai bàn tay lấp lánh như bạch ngọc, tỏa hào quang le lói.

Nhiệt độ nhanh chóng hạ xuống, từng mảng băng hoa tuyết diệp phát phối rơi xuống, trắng ngần và lấp lánh đến mức chói mắt.

Hầu hết quần hùng quan chiến lần đầu được chứng kiến môn kì công này, thấy cảnh tượng kì dị như vậy bèn liên môn khen.

Lão đạo quát lớn: “Độc Cô Bại Thiên, ta phải cho tên tiểu tử mục vô tôn trưởng người ném mùi tuyết học của Lạc Thiên cung, Lạc Thiên chương đệ nhất thức: Lạc Anh Tân Phân.”

Bàn tay trắng như bạch ngọc mang theo đầy trời băng hoa tuyết diệp cuốn tới phía Độc Cô Bại Thiên, băng tuyết cấp tốc cạo vào không khí vang lên những tiếng lanh canh.

Quần hùng thất kinh, đây đâu phải là băng hoa tuyết sáng chói mắt nữa, rõ ràng là ám khí đầy trời để đoạt mệnh.

Bọn Đinh Bình, Chu Thiên Chính càng kinh hãi hơn, biến sắc mặt.

Độc Cô Bại Thiên quát lớn: “Minh Vương Bất Động, Bất Động Minh Vương, chuyển”.

Nói dứt câu, song chương như vẽ thành một hình thái cực trên không, băng hoa tuyết diệp đang tung bay như gặp trở lực, rẽ hướng lệch đi.

Đợi cho băng tuyết tan hết, Ngân Nhiễm lão đạo lao tới như bay, song chương lấp lánh tỏa ra hàn khí nhập cốt.

Độc Cô Bại Thiên lại quát: “Minh Vương Bất Động, Bất Động Minh Vương, phá!” Song chương đập lại trước ngực, chậm chậm đón thẳng chiêu Lạc Anh Tân Phân của lão đạo.

Một bên cấp tốc lao tới, một bên chậm rãi nghênh đón, một tĩnh một động, hình thế thế đối ngược.

“Ầm.”

Hai ngọn chương va nhau trên không, phát ra tiếng nổ động trời, băng hoa tuyết diệp bay múa lại cuốn về phía quần hùng.

Ai nấy kinh hãi, vội vàng vận công chống lại. Đến lúc băng tuyết tan biến, mọi người lại dồn ánh mắt vào trong trường, Độc Cô Bại Thiên lùi liên tám bước, trên mặt đất lưu lại dấu chân in sâu xuống, những nơi hấn đặt chân đều kết thành băng.

Không ai không kinh hãi, Phi Hoa Phi Diệp Lạc Thiên Công quả danh bất hư truyền, không hổ là kì công thiên hạ hiếm có, đồng thời cũng lấy làm kinh dị trước Cửu Chuyển công pháp của Độc Cô Bại Thiên tự sáng tạo. Những người tinh mắt đều thấy hấn thua thiệt vì công lực thấp hơn, nhưng xét về mặt công pháp thì môn thần công tự sáng tạo của hấn tuyệt không thấp hơn của Lạc Thiên cung.

Cửu Chuyển công pháp có thể đem hàn khí của Phi Hoa Phi Diệp Lạc Thiên Công truyền xuống lòng đất, ai nấy đều khâm phục.

Một ngụm máu tươi trào lên cổ họng hấn nhưng cố nén xuống, khoe miệng thấp thoáng một vài dòng máu nhỏ xíu.

Lúc đó thân thể hấn rất khó chịu, tuy Cửu Chuyển công pháp với Minh Vương Bất Động làm nền đã chống đỡ gần hết hàn khí nhưng công lực thâm hậu của lão đạo thì hấn không cách nào đẩy đi hết được, vẫn phải ngạnh tiếp một phần.

“Bốp, bốp...”, Lí Xương liên tục vỗ tay, vẻ mặt hết sức tán thưởng, “Cửu Chuyển công pháp quả nhiên tuyệt diệu, hay cho một chiêu ‘Minh Vương Bất Động, Bất Động Minh Vương, chuyển’ như linh dương đeo sừng, không thể lẫn theo dấu; lại hay cho một chiêu ‘Minh Vương Bất Động, Bất Động Minh Vương, phá’ lao thẳng tới, có phong phạm đại hành gia. Hậu sinh khả úy, đúng là hậu sinh khả úy!”

Ai nấy đều động dung, được cao thủ vương cấp khen ngợi, Cửu Chuyển công pháp thật sự có điểm đặc biệt.

46. Chương 18 Sinh Tử

Dương Thụy cũng cười: “Lão phu cũng thấy võ công của thiếu hiệp từ tựa thần công tuyệt kĩ của nhất đại thiên kiêu như thần long thấy đầu không thấy đuôi hồi 300 năm trước Vô Danh Thị. Không biết thiếu hiệp vào vị tiền bối đó có uyên nguyên gì không?”

Trong lòng hần rúng động, biết Dương Thụy đang nói đến ngạo thế thiên tài Độc Cô Tùy Phong, người sáng tạo ra tâm pháp Minh Vương Bất Động hồi 300 năm trước, thầm nhủ: “Đùa à, đương nhiên là có. Là gia gia của gia gia ta....mà ai biết được, xuôi ngược gì cũng là tiền bối trong nhà.”

Nhưng ngoài mồm lại nói: “Võ công của văn bối đích xác là tự sáng tạo, Vô Danh Thị mà tiền bối nói, lần đầu văn bối mới được nghe tới.”

“Ồ, thế ra vậy. Vô Danh Thị là bậc nhất đại nhân kiệt, võ thánh sau cùng của đại lục. Ài, ba trăm năm nay đại lục chưa từng có thêm vị nào.” Về mặt lão ngập đầy tịch mịch.

Trong lòng Độc Cô Bại Thiên thất kinh, hần không ngờ rằng Độc Cô Tùy Phong lại là bậc cao thủ thánh cấp. Đạt đến cảnh giới đó trở tay thành mây, lật tay thành mưa, khám phá được phạm trù sinh tử siêu nhiên. Hần nghĩ thầm: “Lẽ nào Tùy Phong lão tổ vẫn còn trên nhân thế? Xem ra mấy lão đầu tử đã dối mình nhiều chuyện, lúc nào có thời gian quay về nhất định phải hỏi đến nơi đến chốn.”

Lí Xương cười: “Lão bất tử người không cần phải cảm khái, đau buồn làm gì, người ta còn phải đấu tiếp.”

Dương Thụy cười lớn: “Ngại quá, người già rồi thích cảm khái. Tiếp tục, tiếp tục đi.”

Độc Cô Bại Thiên lại đối diện với Ngân Nhiễm lão đạo. Lúc này sắc mặt lão đạo rất khó coi, không chỉ vì hần đã tiếp được chiêu Lạc Anh Tân Phân mà vì có tới hai cao thủ vương cấp sinh hảo cảm với hần.

Trong mắt lão đạo lóe lên tia sáng ác độc, nói: “Độc Cô Bại Thiên, tiếp đệ nhị thức Lạc Thiên chương: Vạn Lí Tuyết Phiêu.” Đoạn xoay tít mù quanh mình hần như con trốt.

Từng phiến băng tuyết che kín bầu trời, ào ạt hướng vào Độc Cô Bại Thiên, hàn phong dậy lên kinh khí lạnh buốt thổi qua mặt hần đau nhói. Hần vội vận chân khí hộ thể, đẩy kinh lực ra chống lại, nhưng thoáng sau đã biến thành một người tuyết.

Lão đạo bật cười đắc ý: “Ánh sáng đom đóm dám tranh với mặt trăng sao?”

Mấy tên đồ đệ của lão cũng đắc ý dị thường.

Khán giả đều kinh hoảng, bọn Đinh Bình càng nóng ruột.

Nhưng đúng lúc đó một cỗ khí tức hủy thiên diệt địa bốc lên, những người công lực hơi kém lập tức mềm nhũn, ngã lăn ra.

Năm đại cao thủ đều chấn động, đưa mắt nhìn nhau, cổ nén cảm giác rung động trong lòng, đồng thời lên tiếng:

“Lẽ nào là thần thức đế cấp?”

“Lẽ nào là thần thức đế cấp?”

“Lẽ nào là thần thức đế cấp?”

...

Đúng lúc đó một tiếng quát chấn động toàn trường: “Cửu chuyển đệ nhất thức: Bát Bảo Hùng Phong, khai.” Băng tuyết trên mình Độc Cô Bại Thiên nổ tung, văng khắp bốn phía như mây khói, mọi người vội nhảy nhót tránh né.

Lão đạo kinh hãi há hốc mồm, lúc cỗ khí tức hủy thiên diệt địa xuất hiện, lão đã biết là không ổn. Lão nhớ lại lời đồ đệ Lục Phong nói: “Công kích thần thức hủy thiên diệt địa khiến người khác không thể chống nổi.” Lúc đó lão chưa tin lắm nhưng giờ được tận mục sở thị, những người công lực thấp kém mềm nhũn lăn ra đất, đã hoàn toàn hiểu rằng tu vi tinh thần của Độc Cô Bại Thiên vượt xa bản thân.

Độc Cô Bại Thiên như thái cổ ma thần xuống thế, khí tức hủy thiên diệt địa tỏa ra, phủ khắp toàn trường, thân thể cao lớn như ngọn núi, chấn nhiếp tất cả, khiến mọi người nẩy lòng muốn quỳ xuống lễ bái.

Lực khí lay non dốc biển.

Bằng tuyết đến cách mình hần ba xích đều tự nổ tung, tan biết mất tăm mất tích.

Công lực này rất ít người tại trường đạt được, nhưng cỗ khí thể của hắn hoàn toàn không ai so nổi. Hắn đứng lặng lẽ, như bá vương giáng thế, lại như bậc đế chủ quân lâm thiên hạ, thậm chí giống như ma thần dõi mắt nhìn chúng sinh, khí bá vương ngập tiền viện. Toàn thể đều bị chấn động, năm cao thủ vương cấp cũng không phải ngoại lệ.

Hắn lại quát: “Ngân Nhiêm, cho người kiến thức chương pháp trong Cửu Chuyển công pháp, đệ nhị thức: Hùng Bá Thiên Hạ, tiếp chiêu.” Một chiêu này hắn vừa ngộ ra từ kinh thiên nhất kích được thấy trong cung điện dưới lòng đất, uy lực tuy không bằng nhưng cực kỳ thích hợp trong tình huống hiện tại, phát huy công lực của hắn gấp bội. Song chương cương mãnh mang theo khí thể khủng khiếp xô tới Ngân Nhiêm lão đạo.

Ngân Nhiêm tuy rung động trước tu vi tinh thần đáng sợ của hắn nhưng tự tin công lực hiện tại của mình cao hơn đối phương, bèn quát lớn: “Vạn Lí Tuyết Phiêu.” Song chương lấp lánh như bạch ngọc tỏa ra hào quang nhàn nhạt, nghênh đón Độc Cô Bại Thiên, cuồng phong bạo tuyết che lấp toàn trường, khiến ngày hè nóng nực trở nên lạnh lẽo, tô điểm thêm nét quỷ dị cho trận tỷ võ.

Song chương của hai người rất cuộc cũng va nhau, “ầm”, cuồng phong tỏa khắp nơi, ai nấy lại nháo nhác tránh né.

Độc Cô Bại Thiên liên tục lùi lại mấy bước, “ọe”, phun ra một ngụm máu, chưa xuống đến mặt đã đã hóa thành từng dải nhỏ li ti rồi đông thành tinh thể, tinh huyết đỏ lôm lỏm tả rơi xuống.

Toàn trường đều kinh ngạc, nhiệt độ giữa hai đối thủ đang tỷ võ đã giảm xuống đến mức đáng sợ.

Thân thể Độc Cô Bại Thiên hơi run run, khó nhọc mở miệng: “Phi Hoa Phi Diệp Lạc Thiên Công quả nhiên là kì công tuyệt học, tiếc là lọt vào tay lão không phát huy được uy lực, nếu thần công mà biết chắc phải che mặt vì xấu hổ. Lão đạo, người vốn không đáng sử dụng loại thần công này.”

Ngân Nhiêm nghe hắn nói mà tức nổ đom đóm, thiếu điều mở miệng chửi cha mắng mẹ, chẳng qua vì thân phận mà nuốt mấy câu chửi thô tục “ta XXX...” xuống. Khuôn mặt “hiền từ” liên tục nhăn lại, “Tiểu bối, chết đến nơi rồi còn thích miệng lưỡi, chương thứ ba ta nhất định lấy mạng ngươi.”

Mồm nói vậy nhưng trong lòng lão không nắm chắc có làm được không. Lão phát hiện Độc Cô Bại Thiên không khác gì loài gián, công lực không cao nhưng không thể đánh chết. Đúng lúc đó, trong tâm lão rung động, như lãnh trọn một ngọn trùy, “ọe”, cũng phun ra một ngụm máu.

Mọi người vây quanh ồn ào, nhao nhao hò hét.

“Lão đạo bị một hậu sinh văn bối đả thương...”

“Chàng thanh niên này quả không đơn giản.”

“Lão đạo mặt dày quá, đi bắt nạt hậu sinh văn bối.”

“Thân phận cao thế thực là mất mặt”

...

....

Mọi người xôn xao bàn tán, cơ hồ không ai tin rằng Ngân Nhiêm lại bị thụ thương thổ huyết, đồng thời hết sức khâm phục Độc Cô Bại Thiên, càng kinh ngạc hơn là hắn lại liên tục phun ra ba ngụm máu. Họ nào biết, đó là kết quả do hắn cố dùng thần thức để cấp công kích. Lão lão đạo tuy nhiên mình bạch mình bị đối phương dùng thần thức mạnh mẽ công kích nhưng nào dám nói ra mồm. Nếu bảo một tên nhãi ranh có tu vi tinh thần cao hơn lão chắc chắn bị người ta cười rưng rưng.

Năm đại cao thủ cương cấp nhìn rõ ràng mọi việc, đưa mắt nhìn nhau, vẻ mặt đều kinh ngạc. Có thể dùng thần thức công kích đối phương thương tổn thực sự, ít nhất cũng phải đạt tu vi tinh thần để cấp mới làm

được, vậy mà người thanh niên này công lực không lấy gì làm cao thâm lại có thể, không kinh ngạc sao được?

“Hảo, hảo, tiểu tử được lắm.” Ngân Nhiêm lau vết máu trên mép rồi nói, “người chết chắc rồi.” Lão cảm nhận rõ ràng tu vi tinh thần khủng khiếp của Độc Cô Bại Thiên liền hạ quyết tâm loại trừ mối họa trong tương lai.

“Lão đạo, con mẹ ngươi cứ việc qua đây, lão tử sợ ngươi không làm được đâu.” Cước bộ Độc Cô Bại Thiên lắc lư, hoa tuyết lất phất trên không đậu xuống mình hắn. Ai cũng biết hán giờ như nổ súng hết đà, chỉ đứng mà đã run rẩy, căn bản không thể tiếp nổi một chiêu tối hậu của lão đạo.

“Công tử nhận thua đi.” Một giọng nói trong vắt, ngọt ngào từ phía sao vọng tới.

Độc Cô Bại Thiên ngoảnh lại, thấy Liễu Như Yên cùng San Nhi đã đến, vừa nãy chính San Nhi lên tiếng khuyên hắn, tiểu nha đầu bình thường tinh linh khả ái giờ đây vẻ gấp rút. Vẻ mặt Liễu Như Yên tuy vẫn bình thản nhưng nhìn ra niềm lo lắng trong mắt nàng.

Hắn quay sang phía khác, thấy bọn Vương Tử, Vương Phi cũng lộ rõ lo lắng, đang nhìn hắn, rõ ràng muốn khuyên hắn buông tay nhận thua nhưng còn do dự. Họ biết nếu hắn nhận thua, không chỉ mất đi hào quang thắng lợi mà mất luôn cả dũng khí và tự tin, không thể gượng dậy nổi.

Hắn nhìn họ thật lâu, nghiêng đầu nhìn sang Ngân Nhiêm lão đạo. Lão đang ém lực chờ phát ra, trong mắt lóe lên hàn quang, lấp lánh như thực chất. Hắn biết lão đã động sát ý, quyết tâm diệt trừ mình bằng được, bèn cẩn thận giới bị, dồn công lực vào song chưởng.

“Lạc Thiên cung.”

Lão đạo rốt cuộc cũng tung ra một đòn đáng sợ, song chưởng trắng sáng xé toạc không khí lao tới. Độc Cô Bại Thiên cơ hồ nghệt thở, không khí quanh mình hắn như thể bị rút sạch, chỉ còn lại hoa tuyết bay múa cùng hàn khí. Hắn biết nếu nghiêng đón một kích tất sát Lạc Thiên cung này thì chỉ có một khả năng: chết, bèn tung mình lên không trung, đạt đến độ cao hai trượng mới chống đầu xuống lao xuống, song chưởng đánh vào Thiên linh cái lão đạo.

Ngân Nhiêm trợn mắt giận dữ, lão vốn định một chiêu này giải quyết xong đối thủ, không ngờ tiểu tử này lại trơn như chạch, lánh mũi nhọn, chơi trò công kê bất bị, bèn cũng giơ cao song chưởng, đẩy lên.

Độc Cô Bại Thiên mỉm cười, hắn biết một kích toàn lực này của mình đánh ra trong lúc lão đạo thất thố, chiếm được ưu thế tuyệt đối, dẫu không đánh bại được lão nhưng cũng không đến nỗi lạc bại thân vong. Đột nhiên nhận ra Ngân Nhiêm nở nụ cười âm u, khuôn mặt đáng sợ không thể tả, nhưng hắn đã không còn thời gian cân nhắc, song chưởng hai bên lần thứ ba va nhau. Nhưng lần này hoàn toàn vô thanh vô tức, bốn bàn tay dính chặt lấy nhau.

Từng đợt sóng nội lực mạnh mẽ từ lão đạo thông qua song chưởng tràn sang như thủy triều, phẳng phất như vô cùng vô tận, thế khác nào trúc chẻ ngói tan, nhanh chóng dẹp tan sự kháng cự yếu ớt của Độc Cô Bại Thiên đang suy nhược nội lực. Hắn chúc đầu xuống, mái tóc dài rũ rượi, khuôn mặt ướt đầm mồ hôi, từng đợt sóng nội lực kích vào lục phủ ngũ tạng cơ hồ xé toang tất cả, hắn đau đến tái người.

Cuối cùng hắn cũng không chống nổi, từng ngụm máu trào ra, phun vào Ngân Nhiêm nhưng ngụm máu nóng hổi còn cách lão đạo ba thốn liền bị chân khí hộ thể ngăn lại, hóa thành từng dải huyết tinh đỏ lòm rơi xuống đất.

47. Chương 19 Tình Chí Ma Tích Tái Hiện

“Lão đạo, lão mặt dày thật, rõ ràng là tỷ võ lại giả trò vô lại đầu nội lực với văn bối.”

“Vô sỉ, Lạc Thiên cung không ngờ lại xuất hiện bại loại cỡ này.”

“Lão đạo quá ti bỉ, ta khinh.”

...

....

.....

Cả bọn vừa gây náo loạn, rất nhiều người trong nhóm quan chiến tỏ ra “công phần”, nhai nhao chỉ trách lão đạo. Đương nhiên cũng có nhiều người là bằng hữu của Lạc Thiên cung, nhóm này lên tiếng bênh vực, toàn trường tức thì hỗn loạn, tiếng mắng qua chửi lại không ngớt.

Năm đại cao thủ vương cấp nhìn nhau, đều hiểu cách giải quyết – cứ đợi đã rồi mới xuất thủ. Họ đều có cảm giác chàng trai trẻ này rất đặc biệt, hình như trong thể nội hần có dao động không rõ ràng.

Đám người nhai nhao thấy năm người không động đậy, trường hỗn loạn dần bình tĩnh. Nhưng bọn Đinh Bình, Chu Thiên Chính, Liễu Như Yên càng nóng lòng hơn, trên mặt San Nhi đầm đìa nước mắt.

Cùng lúc Độc Cô Bại Thiên lại liên tục há miệng thổ máu, quanh hần toàn là tinh huyết, một vùng đỏ lôm, nhìn mà kinh hãi. Sắc mặt hần trắng nhợt, toàn thân rã rời, run rẩy mãi không thôi, cảm giác như ngũ tạng lục phủ đã rời khỏi bộ vị, thậm chí từng sợi gân cốt cũng đứt đoạn. CƠ đau khiến thần kinh hần cứng đờ, ý thức dần mơ hồ.

“Bại Thiên ca ca.” Từ ngoài trường vang lên tiếng kêu xé nát ruột gan.

Quần hùng đua nhau hướng mắt sang quan sát, một thiếu nữ đẹp như thiên tiên, mặt đầy lo âu đang từ phía ngoài lao vào.

“Nguyệt nhi.”

Giọng nói này từng khiến hần say mê, cũng khiến hần nát lòng, trong óc hần lập tức hiện lên hình ảnh đẹp đẽ của Tư Đồ Minh Nguyệt. Tại sao lại nghe thấy giọng nói của Nguyệt nhi, là ảo giác sao? Thoáng sau hần đã thấy đứng giữa quần hùng lồ lộ một khuôn mặt lo lắng, thân hình yếu đuối đang lao tới gấp rút.

Óc hần lập tức chấn động rồi trống rỗng. Vì sao? Vì sao ở đây lại gặp Nguyệt nhi? Hần cơ hồ quên cả bản thân, sao trời lấp lánh, trời xanh vời vợi. Ngôi nào là nàg? Ngôi sáng nhất chắg? Hay ngôi sang bằng vụt sáng? Hay vàng trắng trong vĩnh hằng thánh khiết? Hơi thở trầm trọng dấy lên trong lòng, trải ra dài mãi, là đợi chờ vô vọng. Từng chút tươi đẹp, sống động chất chồng, toàn bộ dâng lên trong tim hần, bức màn quá khứ lại như sống dậy trước mắt.

Một cô bé xinh đẹp như tạc từ ngọc theo sau một thiếu niên, giọng nói êm dịu mà ngọt ngào: “Bại Thiên ca ca, chậm lại một chút đi, muội không theo kịp.”

“Bại Thiên ca ca, huynh công muội nào.” Cô bé leo lên lưng thiếu niên, mỉm cười dịu ngọt.

“Bại Thiên ca ca, muội lớn lên sẽ gả cho huynh.” Giọng nói của cô bé kiên định, thần tình khả ái.

Nháy mắt, cô bé đã biến thành một thiếu nữ xinh đẹp, trốn sau lưng thiếu niên, đưa tay bịt mắt hần, “Đoán đi, muội là ai?”

Thiếu nữ rút vuông khăn tay thơm nức lau mồ hôi cho thiếu niên, dịu dàng nói: “Bại Thiên ca ca, đừng đánh nhau với họ nữa, đưa muội đi chơi.”

Thiếu nữ tựa vào đầu vai thiếu niên, “Bại Thiên ca ca, muội lớn lên sẽ gả cho huynh.”

Thoáng sau tất cả lại biến đổi, thiếu nữ xinh xắn lại biến thành một cô nương mỹ lệ, dung nhan vẫn động lòng người như xưa. Nàng cũng lau mồ hôi cho một thanh niên nhưng đó không phải là hần, thân ảnh yếu đuối lại tựa vào một thanh niên khác.

Mắt hần ướt ướt, cay đắng vô biên dâng lên trong lòng, từng ngụm máu tươi trào ra từ miệng hần, đôi mắt vô lực nhắm chặt lại.

“Đừng, Bại Thiên ca ca.” Tư Đồ Minh Nguyệt kêu lên tuyệt vọng khiến người nghe tan gan đứt ruột.

Máu tươi đỏ rực trên không rải xuống, tựa như những trái tim nhỏ xíu đang nhảy múa, lại như những trái tim đang vỡ làm đôi.

Thân hình cao lớn của Độc Cô Bại Thiên ngã nghiêng, mái tóc dài đen nhánh rũ xuống, song mục nhắm tịt, ẩn ước có ánh nước.

Tư Đồ Minh Nguyệt thấy hấn sắp ngã xuống bèn búng mình lên, cổ lách qua đám đông chen chúc. Bọn Đinh Bình, Liễu Như Yên đều đỏ ngầu cả hai mắt, nghiêng chặt răng, song quyền nắm chặt. Năm đại cao thủ vương cấp đưa mắt nhìn nhau, họ biết đến lúc tách hai đối thủ ra.

Ngân Nhiêm lão đạo giơ cao song thủ, giữ chặt Độc Cô Bại Thiên, công lực thâm hậu liên tục trào sang đối phương. Nội tâm lão kích động vô cùng, biết rằng không lâu nữa tên nhãi đáng ghét này sẽ triệt để biến khỏi cõi đời.

Những chính lúc đó một tia dao động từ giữ trường đầu lan ra, tuy yếu ớt đến đáng thương nhưng mỗi người đều cảm thụ rõ ràng, giống như một viên đá nhỏ được ném vào giữa mặt hồ, dấy lên trong lòng mọi người làn sóng nhẹ. Ấm áp, giục giã, hi vọng, bất an...ngàn ấy tình cảm phức tạp, không phân rõ thành một loại nào mà dồn nén lại, cuộn lên trong lòng tất cả. Năm cao thủ vương cấp cũng không ngoại lệ, lập tức cả năm người dừng lại.

Năm người đưa mắt nhìn nhau kinh hãi, công lực đạt đến mức như họ ắt không còn bị ngoại giới ảnh hưởng nhưng trong lòng giờ lại lẫn tẩn gợn sóng khiến họ vừa kinh hãi vừa mê hoặc.

Dao động đó càng lúc càng lớn, tìm mỗi người cũng theo đó mà khe khẽ động. Ngân Nhiêm cảm nhận rõ hơn hết, tia dao động khiến lão hoảng sợ, nhiều năm tập võ tạo thành cho lão có trực giác và linh tính của võ nhân, sắp có chuyện không hay xảy ra với lão.

Đúng lúc này, mái tóc dài rũ xuống của Độc Cô Bại Thiên dựng đứng lên, từng sợi phát phơ theo gió, đôi mắt nhắm hờ loáng thoáng hào quang.

Tức thì quần hùng sôi lên.

“Sao vậy? Tóc vị thiếu hiệp sao lại bay lên?”

“Xem kìa, đôi mắt nhắm hờ lại phát quang.”

“Phải chăng thiếu hiệp đó tích tụ công lực?”

“Hậu sinh khả úy.”

“Trọng thương cỡ đó vẫn vận công lực được.”

“Trời ạ, y đúng là quái miêu chín mệnh, là con gián đánh không chết.” Người nói câu này chính là Vương Phi.

Chu Thiên Chính trừng mắt: “Người mới là mèo, là gián, người ta là bất tử thần long.”

Vương Phi sợ hãi tránh qua một bên.

Trường tỷ võ lại xôn xao, ai nấy ồn ào bàn tán.

San Nhi vỗ tay hưng phấn, Tư Đồ Minh Nguyệt cũng dừng chân, năm đại cao thủ vương cấp trầm lặng đứng ngoài rìa quan sát.

Một cỗ khí tức tuyệt đối chấn nhiếp nhân tâm từ giữ trường đầu lan rộng, quần hùng liền im lặng lại, đưa mắt nhìn nhau, không biết nên làm gì, nỗi sợ hãi thẳm sâu trong lòng dấy lên. Cỗ khí tức đáng sợ phảng phất như tiến vào trong tâm mỗi người, nỗi sợ cơ hồ đã vùi sâu trong đáy lòng từ trước giờ mới phá bỏ phong ấn mà trào dâng, ai nấy run rẩy, hoảng hốt nhìn vào trường đầu.

Độc Cô Bại Thiên biết lần này hấn bị kích thích thành ma, cảm giác giống hệt lần giết hai tên xú công tử trong khu rừng ngoài Trường Phong trấn. Hận ý ngút ngàn từ trong tim hấn dâng lên vô cùng vô tận, che phủ đầu óc, hấn có cảm giác xung động muốn tiêu diệt cả thế giới.

Song nhân nhắm hờ nóng rẫy, hần cảm giác đầu đầu cũng là máu đỏ, trong lòng ngập ngụa cảm giác khát máu, xung động dồn nén lại trong lòng chức bung ra, hần muốn giết chóc, giết sạch tất cả.

Màu đỏ tươi đẹp! Nội tâm hần như reo lên. Buồn thương vô tận lại dâng lên trong nội tâm, trải qua vô số tuế nguyệt, tang thương đã vùi sâu trong đáy lòng phảng phất như từ thời viễn cổ vọng về.

Cảm giác hoảng sợ chuyển thành bi ai, toàn trường không ai áp chế nổi bi thương trong lòng, khắp đất trời như chìm trong buồn thương vô hạn.

Tâm tình quần hùng đều biến hóa theo Độc Cô Bại Thiên. Trong lòng hần tồn tại song song hai cảm giác, vừa muốn giết chóc đến điên cuồng vừa bi ai vô tận. Tức thì khắp đất trời cũng như được hai cảm giác này hỗn hợp thành.

Hồng quang trong mắt Độc Cô Bại Thiên càng lúc càng sáng, hần biết mình sắp thành ma, bèn nhắm chặt hai mắt, sợ ánh mắt rực rỡ màu máu sẽ lộ ra trước mặt quần hùng. Hần hiểu công lực bản thân còn xa mới đạt đến trình độ thành ma, chẳng qua thân thể bị kích phát nên thành ma tạm thời, một chốc sau sẽ khôi phục lại như thường.

Công lực của Ngân Nhiễm không ngừng tràn qua nhưng hần không hề có cảm giác, giống như mặt biển đón trăm sông đổ về, tiếp thụ luôn cổ công lực, liên tục kích phát mỗi tế bào trong thân thể.

Bốn, năm ngàn người có mặt tại trường đều tĩnh lặng.

Độc Cô Bại Thiên cảm giác mỗi tế bào đều được kích hoạt, tiềm năng bản thân đã được mở rộng, trong nháy mắt cảm giác mãnh liệt vô cùng dâng lên tim hần tạo thành xung động muốn hủy thiên diệt địa. Tức thì khí tức cuồng bạo lộ ra, phủ khắp toàn trường, rung động tâm thần mỗi người.

Trước ánh mắt kinh hãi của quần hùng, song chưởng của Độc Cô Bại Thiên liên tục thôi động công lực đẩy sang Ngân Nhiễm. Lão đạo đập vỡ lớp gạch nền dưới chân, lún dần vào lòng đất. Độc Cô Bại Thiên vẫn chống ngược, mái tóc dài tung bay, từng sợi hướng lên, chân khí hùng hậu tràn ra ép hoa tuyết bay ngược hướng lên trời cao. Khí thế mạnh mẽ khiến ai nấy có xung động muốn quỳ xuống lễ bái.

Thân thể lão đạo tiếp tục bị ép xuống, lún đến tận ngực, Độc Cô Bại Thiên đột nhiên dụng lực vào song chưởng, lẳng không nhảy lên, đáp chân xuống đất. Ngân Nhiễm lão đạo chỉ còn mỗi mái đầu hoa râm thò lên khỏi mặt đất, hai cánh tay vung vẩy loạn xạ.

Trong sâu thẳm lòng Độc Cô Bại Thiên tồn tại song song buồn thương vô tận và sát ý muốn hủy diệt tất cả, hần cố gắng khắc chế sát ý đang dậy sóng nhưng hết sức khó chịu, đành ngửa mặt lên trời kêu vang.

“A...”

Tiếng kêu vang vang như rỗng găm trên chín tầng trời, như tiếng của viễn cổ thần ma. Quần hùng bị chấn động đến nỗi đầu óc trống rỗng, một lúc lâu sau mới bình thường lại.

Lớp áo của hần bị chân khí xé nát vụn, thân thể cường tráng, hoàn mỹ như ma thần, mái tóc dài không gió mà tự dựng đứng, bay lất phất. Thân hình hần khiến người khác có cảm giác đang ngược mặt nhìn ngọn núi lớn, hoa tuyết đang bay múa giữa không trung đột nhiên dừng lại bất động.

Độc Cô Bại Thiên đứng sừng sững như một vị thần giữa trường đấu.

48. Chương 20 Danh Động Thanh Phong

Độc Cô Bại Thiên cũng kích động phi thường, đây là sức mạnh ư? Là cảnh giới của cường giả? Cảm giác có được sức mạnh quả thật kỳ diệu, phảng phất như có thể chủ tể cả thế giới. Quần hùng đều cảm thấy như để chủ đã tới.

Hần vẫn nhắm mắt, từ từ lên tiếng, rành rọt từng câu từng chữ: “Ngân Nhiễm lão đạo, phục chưa?”

Lão đạo đã thụ nội thương nghiêm trọng, phần dưới đầu hoàn toàn bị vùi trong đất khó chịu phi thường, khó nhọc đáp: “Bần đạo công lực thấp kém, không phải đối thủ của người.”

“Ta hỏi người có phục không?” Độc Cô Bại Thiên giận dữ gầm lên, công lực thâm hậu khiến hoa tuyết bất động trên không lại tung bay.

“Vù.”

Hắn vẩy tay, hoa tuyết đang bay trên không trung lập tức tan biến. Từng sự việc như những làn sóng chấn động lòng người khiến quần hùng cứng đờ thần trí, tình cảnh đang xảy ra đẩy lên một trận xôn xao.

Ngân Nhiêm ngớ ngẩn nhìn mọi việc xảy ra, lòng ngập đầy hối hận. Nếu cho lão cơ hội, chẳng đời nào lão lại thực hiện việc ngu xuẩn là dây vào tên nhãi quái đản mà đáng sợ này. Mặt lão đỏ lựng, hồi lâu mới lí nhí đáp: “Bần đạo phục rồi.”

Đám đông sôi sùng sục, hết sức huyền ảo, cao thủ bậc tiền bối lại đi nói ra hai chữ “khuất phục” với một cao thủ lớp trẻ. Độc Cô Bại Thiên cảm giác được công lực sẽ nhanh chóng tan mất, cảm giác cường giả dần nhạt nhòa, thời gian còn lại không nhiều, thân hình hắn như quỷ mị lướt vào giữa đám đông, chớp lấy Lục Phong rồi quay vào trong trường.

Sắc mặt Lục Phong trắng nhợt, hình tượng thần dũng vô địch của Độc Cô Bại Thiên đã khiến gã sợ đến nổi mặt cắt không còn hột máu, giọng nói lập cập: “Độc Cô Bại Thiên, người định làm gì?”

“Ta muốn người kể lại sự tình tối hôm đó.”

“Ta...ta đã nói rồi mà? Người... người định cậy võ nghệ cao cường uy hiếp ta.” Lục Phong dần trấn tĩnh, gã biết còn có năm cao thủ vương cấp ở đây, nhất định không cho phép Độc Cô Bại Thiên muốn làm gì thì làm.

Độc Cô Bại Thiên giơ cao hữu chưởng định bổ vào mặt gã. Lục Phong sợ run hét lên một tiếng “a” thê thảm. Từ trong đám đông truyền lại một tiếng kêu lạnh lạnh: “Đừng, đừng giết sư huynh, ta nói.” Liền đó Hứa Vân chạy vào.

Độc Cô Bại Thiên dừng tay lại, lạnh lùng nhìn gã. Năm đại cao thủ vương cấp vẫn trầm mặc, đứng yên phía ngoài.

Hứa Vân nói: “Chúng ta sai rồi, sư đồ chúng ta định hãm hại người.”

“Nói to một chút, ta không nghe rõ.” Độc Cô Bại Thiên gầm lên giận dữ.

“Chúng ta sai rồi, sư đồ chúng ta định hãm hại người.”

Quần hùng lại sôi lên, tiếng mắng chửi vang rền.

“Ti bỉ, đúng là vô sỉ tiểu nhân.”

“Mặt mũi Lạc Thiên cung mất sạch rồi.”

“Đồ cặn bã.”

...

....

.....

Con người là một loài động vật rất hiện thực, khi một kẻ đang ở đỉnh cao, biết bao người vuốt ve, nịnh nọt, bợ đỡ, khi kẻ đó thất bại, thứ hắn còn lại chỉ là tiếng chửi rửa liên miên.

Độc Cô Bại Thiên cho Lục Phong hai bạt tai, đối với một võ nhân đó là sỉ nhục lớn nhất, hà huống lại trước mặt ngàn ấy người. Cơ hồ đến một nửa số môn phái của Thanh Phong đế quốc đều cử đại biểu tới, còn có người của các đế quốc khác, gã lãnh mối nhục này suýt nữa ngất xỉu đương trường. Hứa Vân sợ Độc Cô Bại Thiên giết gã nên vội vàng vào kéo sư huynh đi.

Độc Cô Bại Thiên đến trước mặt Ngân Nhiêm, cúi đầu nói: “Lão đạo, người từng bao giờ nghĩ rằng có ngày hôm nay không?”

Lúc đó Ngân Nhiêm đã xấu hổ đến cực điểm, bản thân bị một hậu sinh văn bối đánh lún xuống đất đã đành, đồ đệ sủng ái nhất bị vũ nhục, lại thêm bị tên nhãi nhem vắn như phạm nhân. Lão thành danh nhiều năm, quyết ý thà chết không chịu cúi đầu.

Độc Cô Bại Thiên thấy lão không nói gì, bèn tiến tới hai bước, ghé hông ngồi lên đầu lão trên mặt lộ ra nụ cười tà dị. “Bumm”, hắc vận khí ép thành tiếng nổ vang - uể khí xả ra.

“Ha ha.”

Quần hùng nhón nháo, làm sao ngờ được một thanh niên vừa này còn đầy bá khí giờ lại biến thành một tên du côn tà khí ngật ngựa, càng không ngờ hắn lại thực hiện một hành động “hoành tráng” đến vậy.

Quần hùng cười nổ trời, hai chủ tớ Liễu Như Yên cũng cười đến chảy nước mắt. Bọn Đinh Bình, Lưu Dật Phong càng khoa trương, mỗi tên một câu tức cảnh làm ngay mấy câu thơ con cóc.

“Độc Cô Bại Thiên xả khí động đất trời”

“Vào ngay miệng Ngân Nhiêm.”

“Lão đạo nghe xả lòng bực dọc”

“Chạy về Lạc Thiên cung khóc lóc.”

“Lạc Thiên cung chủ giận phi thường.”

“Triệu tập tả hữu đến thương nghị.”

...

....

.....

Đám đông thấy cả bọn tếu táo như vậy, càng cười lớn hơn.

Tư Đồ Minh Nguyệt cũng mỉm cười, khí thế hủy thiên diệt địa vừa nãy của Độc Cô Bại Thiên khiến nàng hoảng sợ, nảy ra cảm giác xa lạ, cự li giữa hai người dường như rất xa xăm. Còn thanh niên tà khí đầy mình này mới là Bại Thiên ca ca mà nàng quen biết, người vĩnh viễn yêu thương nàng.

Ngân Nhiêm ngất xỉu, không phải vì uy lực chấn thiên của Độc Cô Bại Thiên mà bởi bị người ta xả khí vào. Đường đường là cao thủ bậc tiền bối lại bị một tên nhãi ranh cười lên đầu “tác uy tác phúc”, bảo sao lão chịu thấu, hôm mê tại chỗ.

Lý Phóng thấy Độc Cô Bại Thiên ngồi lên đầu lão đạo đã biết là hỏng bét, nhưng không kịp ngăn cản, ai ngờ hắn lại còn thực hiện hành động “kinh dị” hơn. Đây là Lý phủ, hắn có nghĩa vụ phải bảo vệ tân khách, làm sao tưởng tượng được sự tình phát triển đến mức này. Hắn đi vào trong trường, định giáo huấn Độc Cô Bại Thiên một phen.

Lúc đó, Độc Cô Bại Thiên đứng dậy, thân hình khô vĩ ôm quyền đảo quanh một vòng rồi lớn tiếng: “Hôm nay tại hạ phải đẩy thần công gia truyền tăng đột biến để đối địch thật ra là bị bức bách. Độc Cô Bại Thiên tại hạ không phải loại người ngang ngược vô lễ, người kính một xích, tại hạ kính lại một trượng, nếu người ta cứ cố ý xâm phạm, tại hạ không thể từ bi như Phật mà sẵn sàng liều mạng bồi tiếp.” Nói đoạn ngửa ngửa xuống đất.

Đám đông đại loạn, cuối cùng cũng “minh bạch” nguyên nhân vì sao công lực chàng trai trẻ này lại đột nhiên tăng lên khủng khiếp như vậy. Đương nhiên vẫn còn nhiều người đem lòng nghi ngờ, công lực vừa nãy của hắn đúng là cao đến không tưởng. Tư Đồ Minh Nguyệt hoa dung thất sắc, kêu lên thất thanh: “Bại Thiên ca ca.” Rồi vội chạy tới. Bọn Chu Thiên Chính, Vương Phi cũng xông vào trong trường. Liễu Như Yên còn ngần ngừ nhưng San Nhi không cố kị gì, lao vút tới. Lý Phóng cùng năm cao thủ vương cấp theo sau.

Độc Cô Bại Thiên cảm giác mình ngã ra, rồi thân thể mất đi tri giác nhưng nội tâm vẫn thanh tỉnh vô cùng. Hắc ám vô tận vây quanh khiến hắn hoảng hốt, đồng thời lại có cảm giác thân thuộc, nhưng thủy chung vẫn không nghĩ ra rốt cuộc đã gặp tình hình tương tự ở đâu. Càng nghĩ càng mù mờ, đầu lại đau như búa bổ, sau cùng hắn hoàn toàn ngất đi.

Lúc hắn tỉnh lại đã qua mất ba ngày, không biết rằng trong thời gian đó đại danh của hắn đã truyền khắp Thanh Phong đế quốc, trở thành hình mẫu của các cao thủ trẻ tuổi, ngay cả các vương tôn quý tộc tầng lớp trên cũng biết tới bốn chữ Độc Cô Bại Thiên, Cửu Chuyển công pháp của hắn cũng trở thành môn võ công danh tiếng của đế quốc, lại thêm có thể đẩy tiềm lực lên cao tột đỉnh nên được coi là tuyệt học liêu mạng. Nhất thời, hắn trở thành chủ đề bàn luận của giới võ lâm Thanh Phong đế quốc, vô hình trung lại là cái đích cho mọi người nhắm vào, vô số thanh niên hạ quyết tâm tranh cao thấp với hắn, đương nhiên cũng có không ít nữ tử trẻ tuổi coi hắn là thần tượng.

Vừa tỉnh lại, hắn ngửi thấy mùi hương hoa nhài quen thuộc, trái tim lại run rẩy, không dám mở mắt bởi hắn không dám và cũng không muốn đối diện với bóng hình đó.

Bên tai hắn vang lên những lời thì thầm: “Bại Thiên ca ca, cuối cùng huynh cũng bước chân vào giang hồ, huynh không đi Vô Song đế quốc mà lại đến Thanh Phong đế quốc, nếu muội không thay mặt sư môn đến thăm Lý Lâm lão tướng quân chắc chắn không gặp được huynh. Muội biết huynh chán ghét muội, không muốn gặp muội, là muội không đủ kiên định, vì sao huynh lại không cho muội thêm một chút thời gian, kỳ thật muội luôn tưởng niệm huynh.” Nói rồi nàng bật khóc, vừa khóc vừa nói: “Bại Thiên ca ca, mau tỉnh lại đi, muội muốn nghe huynh gọi muội là Nguyệt nhi, không muốn thấy vẻ mặt lạnh nhạt của huynh...huynh cứ yên tâm dưỡng thương, muội sắc thuốc cho huynh.”

Độc Cô Bại Thiên nghe tiếng bước chân xa dần, chậm rãi mở mắt, trong lòng gợn lên niềm cảm động. Đúng lúc đó rèm cửa được vén lên, hắn cả kinh, có người đến gần như vậy mà hắn không cảm nhận được. Chỉ thấy Yêu Thiên Vương Lý Xương tiến vào, hắn lập tức nhẹ nhõm, không cảm nhận công lực của cao thủ vương cấp cũng là chuyện thường tình.

“Tiền bối...” hắn định bước xuống giường.

Lý Xương đỡ hắn nằm xuống, cười bảo: “Bất tất đa lễ, sao vừa này ngươi giả bộ ngủ? Vì cô nương đó? Tiểu tử ngươi nên biết trân quý những gì trước mắt, đừng để lúc đến tuổi của ta lại hối hận.”

“Không phải...” hắn ấp úng một lúc, thầm nhủ: lão thành tinh, không giấu được chuyện gì.

“Chàng trai trẻ không cần ngại, ta cũng trải qua thời trai trẻ, có gì mà lại không hiểu? Thôi được rồi, không nói đến chuyện đó nữa. Ta ở lại Lý phủ đợi ngươi tỉnh lại để cũng trò chuyện vài câu. Chàng trai trẻ, ta rất thích cậu, chỉ muốn nói với cậu rằng có việc gì phiền hà cứ đến Bái Nguyệt đế quốc tìm ta.”

“Đa tạ Lý tiền bối đã yêu thương vẫn bối.” Độc Cô Bại Thiên thật sự cảm động, một cao thủ vương cấp lại bình dị gần gũi đến vậy, chỉ vì muốn nói một câu với mình mà đợi tới ba ngày.

Lý Xương nói: “Ta biết qua một chút thuật xem tướng nhưng không nhìn thấu được cậu, tương lai chắc cậu sẽ gây lên sóng gió cho đại lục, hơn nữa có lẽ còn vượt trên cả phạm trù đại lục này, thật sự không biết tình cảnh lúc đó thế nào, cũng đáng để chờ đợi.”

49. Chương 21: Nhượng Vãng Sự Phi

“Ta có cảm giác cậu mang trên mình rất nhiều bí mật, cố ý giấu giếm gì đó. Ta không tin cái gì mà thần công đẩy công lực tăng đột ngột của cậu nhưng cụ thể thế nào thì ta không hiểu rõ. Cậu yên tâm, con người ta không thích đi tọc mạch bí mật của người khác.” Lý Xương mỉm cười nhìn hắn.

Hắn thở hắt một hơi trong lòng.

Lý Xương lại nói: “Hiện tại những người trẻ tuổi ngày càng lợi hại, đúng là hậu sinh khả úy.”

Độc Cô Bại Thiên hỏi: “Hình như tiền bối có cảm xúc, chắc không phải vì biểu hiện mọi hôm của văn bối.”

Lý Xương đáp: “Không sai, mấy hôm trước ta gặp một tiểu cô nương ở Bái Nguyệt đến quốc, thấy căn cốt cô bé rất tốt, muốn thu làm đệ tử, ai dè...chà, thật đáng thẹn, lại bị cô bé vật mất mấy sợi râu.” Nói xong mặt lộ vẻ xấu hổ lẫn chán nản.

Độc Cô Bại Thiên nghe vậy liền khẳng định ngay là Huyền Huyền, chỉ có tiểu ma nữ đáng sợ và ranh mãnh đó mới gây ra những chuyện như vậy. “Thiếu nữ tiền bối nói đến đó có thể...có thể là bằng hữu của văn bối. Nàng ta là vậy, lớn lên trong núi nên không hiểu quy củ trong võ lâm, tiền bối đừng chấp.” Nói xong ngằm đưa mắt nhìn về mặt Lý Xương.

Lý Xương đáp: “Việc đó ta không để trong lòng, điều khiến ta cảm thán là nàng ta còn nhỏ tuổi như vậy mà công lực lại trên hần ta. Bằng hữu của cậu quả là một thiên tài.”

“Đúng vậy, tu vi của nàng ta đã đạt đến đệ cấp.”

“Hậu sinh khả úy, hậu sinh khả úy!” Lý Xương không ngừng cảm thán, đoạn lại nói: “Ta rất thích cậu, thành tựu tương lai của cậu nhất định không dưới nàng ta, được rồi, ta đi trước một bước đây!”

“Từ biệt hôm nay, không biết đến khi nào mới được tương kiến tiền bối. Một ngày nào đó nhất định sẽ đến Bái Nguyệt đến quốc gặp gỡ.”

“Duyên phận giữa chúng ta không tẻ, sớm muộn gì cũng gặp mặt, chắc không lâu nữa cậu sẽ danh động thiên hạ.”

“Đa tạ tiền bối.”

“À, đúng rồi, đám bằng hữu của cậu vẫn chưa đi, tên là cái gì Đình Bình, Vương Phi...”

“Vâng, đó là bằng hữu mới kết giao tại Lý phủ của văn bối.” Độc Cô Bại Thiên xúc động trong lòng đáp.

“Được rồi, hẹn tái kiến.” Lý Xương nói rồi cất bước.

“Tiền bối bảo trọng.”

Độc Cô Bại Thiên hết sức cảm kích vị tiền bối cao nhân này, trước lúc tỉ vũ khiến hần an lòng, sau đó lại đợi hần tỉnh lại. Hần chậm chậm xuống giường, đến bên song cửa, kỳ thật những vết thương lần này đã được chữa lành triệt để lúc sơ bộ xá thân thành ma, sau đó tiềm năng thân thể được giải phóng, kiệt lực mà ngất đi, giờ bụng cảm thấy hơi đói. Lại chợt nhìn thấy một thanh niên tuấn mỹ dị thường ở ngoài sân, chính là Lưu sư huynh của Tư Đồ Minh Nguyệt.

Trong lòng hần cay đắng hòa nhau, nhớ lại lúc nàng và hần thân mật trong khu rừng ngoài Trường Phong trấn, nàng đã nói: “Huynh ấy có lý tưởng, có hoài bão...muốn xông pha khắp đại lục...” Hần đau nhói trong lòng, sau đó tự trách vì sao? Vì sao bản thân không thể quên nỗi Nguyệt nhi, không phải đã từng thề rằng lúc gặp lại sẽ thân nhiên đối diện sao?

Hần đến bên bàn, cầm bút viết ba phong thư, một phong nói lời xin lỗi với Lý Phóng, đại ý: Hần đã gây ra phiền phức cho lão tại Lý phủ, không đặt mình vào vị trí của chủ nhân mà tính toán. Nhưng vì có việc gấp nên không thể trực tiếp nói lời xin lỗi, ngày khác sẽ đến thỉnh tội.

Phong thứ hai viết cho bọn Đình Bình, Lưu Dật Phong, nguyên văn như sau: Tình thâm giao không kể gì năm tháng, đến lúc bạc đầu vẫn như thừa mới quen, mãi là cố hữu. Đệ có việc gấp phải đi ngay mong các vị huynh đệ mở lượng hải hà bỏ qua, ngày khác tương kiến uống rượu trò chuyện sẽ tự phạt ba chén.

Phong thứ ba, hần do dự rất lâu mới đặt bút, nguyên văn: Nguyệt nhi, vi huynh có việc gấp phải đi ngay. Chúc muội sớm thành nghệ, tin rằng không lâu nữa bốn chữ Tư Đồ Minh Nguyệt sẽ vang khắp võ lâm đại lục.

Hần vốn định viết thêm cho Liễu Như Yên và San Nhi một phong thư nhưng cân nhắc một hồi lại không đặt bút.

oOo

Lúc này hắn đang ở vùng núi bên ngoài Khai Nguyên thành, trong lòng cảm xúc lẫn lộn, cay đắng, vui vẻ, tự hào....Mấy hôm nay xảy ra quá nhiều chuyện, hắn không chỉ đánh bại cao thủ đời trước của Thanh Phong đế quốc: Ngân Nhiễm đạo nhân của Lạc Thiên cung mà kết giao được cả mấy bằng hữu tốt, lại gặp lại Nguyệt nhi thanh mai trúc mã, cảm xúc đan xen trong tâm.

Lúc đó hắn có phần hối hận, ngấm ngấm tự trách. Hắn đã xử sự hơi quá, để lại thư mà đi như thế vừa không phải với Lý Phóng, với các bằng hữu, với cả Nguyệt nhi nữa. Chung quy lại hắn vẫn không thể buông Tư Đồ Minh Nguyệt ra, tình đầu sao lại khiến người ta khó quên đến thế.

Tình đầu nhớ mãi bởi trong cay đắng có cả nhiệt tình, trong vô ưu có cả thơ trẻ, trong quan ái có cả thuần khiết.

Tình đầu nhớ mãi vì lời thề hải minh sơn thủy xưa còn vang bên tai, vì nụ cười giọng nói vẫn hiện lên trước mắt, vì đôi lòng tương thông còn chưa dứt.

Đầu óc hắn trăm trở nghĩ đến đoạn tình cảm thủy ban sơ, lúc cả hắn và Tư Đồ Minh Nguyệt còn thơ ngây, chỉ muốn quên hết đi.

Nghĩ vẩn vơ một hồi, vô tình đã tiến vào sâu trong núi, trước mắt cổ thụ ngất trời, quái thạch lởm chởm. Trong lòng hắn máy động, một nơi vắng vẻ thế này quả là chỗ tu luyện tuyệt hảo. Hắn ngấm reo lên may mắn, đi loạn xạ thế nào lại đến được nơi thế này.

Hắn vứt bỏ hết mọi phiền muộn trong óc, bắt đầu ngấm nghĩ sự tình. Hắn muốn đề cao công lực, giờ đã thành “danh nhân” của Thanh Phong đế quốc, nhưng công lực lại chưa đạt đến mức đó, cần phải nhanh chóng nâng cao.

Tuy nhiên rào một vòng quanh vạt rừng, hắn vẫn không tài nào tĩnh tâm được, trong óc không ngừng xuất hiện hình ảnh của Tư Đồ Minh Nguyệt, cố nhớ đến chuyện khác để quên nàng. Mình vào giang hồ để làm gì? Vì sao phải theo đuổi sức mạnh cực hạn? Vì muốn phục hưng lại Độc Cô gia? Vì võ học, đạt đến cõi niết bàn của võ đạo, khám phá sinh tử? Vì thống nhất đại lục? Điều không phải, là vì một loại trực giác muốn mình phải bước chân vào giang hồ, trước hết khiến mình mạnh lên, có những việc trọng yếu đang đợi mình làm. Rốt cuộc là gì?

Ôi, vì sao phiền não của con người nhiều đến thế, đời sống vô ưu vô lự lúc còn bé quả khiến người ta phải hoài niệm!

Trực giác mách rằng đoạn tình cảm giữa hắn và Tư Đồ Minh Nguyệt nên kết thúc, phải nghĩ lại thôi.

“Nguyệt nhi phải cách xa mình, tự hỏi lòng mình vẫn còn yêu nàng, hi vọng nàng được hạnh phúc và vui vẻ, thật sự được sống cùng với người nàng yêu thương mà không gặp trở ngại gì. Chỉ là không biết nhân phẩm Lưu sư huynh đó như thế nào, ôi! Nếu nàng đã chọn lựa như vậy ắt phải có dũng khí đối mặt với tương lai.”

Từ lúc nào mình lại biến thành đại lượng như vậy, không phải mình vẫn không buông bỏ nỗi nàng sao?

Yêu không phải là chiếm hữu.

Khi bạn thích ánh trăng, không thể chỉ tìm cách hái trăng xuống đặt vào chậu nước của riêng mình.

Nhưng ánh trăng vẫn chiếu rọi vào phòng.

Yêu một người phải tìm cách khác để có được, khiến một người thành hồi ức vĩnh hằng trong đời.

“Theo lý trí đoạn tình cảm đó nên kết thúc, dừng ở đây là được rồi, không nên giữ lại hồi ức vĩnh hằng làm gì.”

Cứ để chuyện cũ trôi qua!

50. Chương 22: Kinh Thiên

Độc Cô Bại Thiên leo lên đỉnh cao nhất, dưới chân mà đồi núi chập chùng, ngoằn ngoèo như đàn rắn uốn lượn về xa xăm, cảm giác áp bức lúc ở dưới chân núi đã tan biến. Hắn đột nhiên ngộ ra rằng khi đạt đến một độ cao nhất định, tất cả sẽ nằm dưới chân mình.

Đỉnh cao của đời mình là ở đâu? Cực hạn của võ đạo? Vận mệnh? Khi lên đến tột đỉnh, núi cao cũng trở thành bé nhỏ.

Đứng trên cao dõi xuống thế này giống như cảm giác đang cúi nhìn chúng sinh, tức thì quét sạch những phiền muộn trong lòng hắc, hào khí ngất trời dâng lên.

“A...”

Hắn ngửa mặt lên trời kêu vang.

Gió núi thổi lại, cuốn mái tóc hắc phất phơ, tự tin mãnh liệt lại quay về. Hắn quay người xuống núi, phải bắt tay vào hành động thôi. Hắn đến một vùng bằng phẳng nằm giữa dãy núi, định lấy đó làm chỗ tu luyện vũ công.

Mấy ngày liền, khu đất liên tục vọng ra tiếng “ầm ầm”, dã thú quanh đó sợ hãi chạy hết. Độc Cô Bại Thiên cố ép cả hai môn Kinh Đào Thiên Trọng và Minh Vương Bất Động nhưng hiệu quả không thật mãn ý, bất kể hắc nỗ lực thế nào cũng không thể quán thông hai loại tâm pháp. Một chí cương chí mãnh, cuồng bá vô cùng, một lại phiêu diêu hư vô như trăng thanh gió mát, căn bản trái ngược hẳn nhau. Rốt cuộc hắn bị phản ngược, thổ ra một ngụm máu lớn.

Hắn chậm chậm đứng dậy đi vào sâu trong rừng, tìm nơi có suối uống một phen cho thỏa thích. Vừa ngừng lên liền phát hiện cách đó khá xa có một đàn hươu, vẻ mặt hắn hiện lên nét cười, tưởng tượng ngay ra mùi vị của thịt hươu khô, nhưng đàn hươu cũng phát hiện ra hắn, chạy tứ tán. Trong sát na đó, hắn đột nhiên lóe lên một tia linh cảm, vô mạnh dùi thốt lên: “Đúng rồi, vì sao cứ phải hợp lại làm gì? Hai loại công pháp này là thần công tuyệt kỹ, có gì lại không thể đồng thời kiêm tu, có lúc phân tán tốt hơn hợp lại nhiều.”

Nghĩ thông suốt đạo lý, hắn vô cùng hân hoan, mấy hôm nay có cảm giác rõ ràng Kinh Đào Thiên Trọng và Minh Vương Bất Động đều tiến bộ hơn hẳn, nhưng khi gộp hai loại thành Cửu Chuyển công pháp lại tiến bộ rất chậm. Nhìn dòng nước suối men theo dốc núi chảy xuống hắn đã hiểu vấn đề ở đâu, mấy ngày rồi hắn cố công dung hợp hai loại tâm pháp khác nhau mà quên mất bản chất của võ học phải thuận theo tự nhiên.

Theo công lực, kinh nghiệm lịch duyệt hiện tại của mình, còn chưa đạt đến cảnh giới tự sáng tạo võ công, nóng lòng đạt được có khi lại sa xuống hạ thừa, lệch lạc mất tầm lòng bình thản, cố đi ngược với đạo cũng không thể đạt đến cảnh giới đạo pháp tự nhiên, nói gì đến nghịch thiên.

Hắn vội bắt một con thỏ hoang, nướng xong xuôi, vừa ăn vừa suy nghĩ, nhớ lại tình cảnh lúc đấu với Ngân Nhiễm lão đạo. Cửu Chuyển công pháp thiên về Kinh Đào Thiên Trọng luôn cương mãnh, có khí thế bá vương, thiên về Minh Vương Bất Động lại khinh linh phiêu dật, hư ảo phiêu diêu, từng chi tiết nhỏ lúc đối địch hiện về trong óc.

Mấy hôm sau đó, ban ngày hắn tu luyện Kinh Đào Thiên Trọng dưới ánh nắng chói chang, ban đêm lại nhìn trăng tu luyện Minh Vương Bất Động. Tu luyện khắc khổ cùng dụng tâm cảm nhận khiến hắn có cảm giác sức mạnh nội thể dâng tràn, công lực tăng lên cảnh giới siêu nhất lưu cao thủ.

Hắn không nén nổi, ngửa mặt lên trời hét vang: “A...ta phải mạnh lên, phải trở thành cường giả của đại lục.”

Tiếp đó các loại chiêu pháp trong Kinh Đào Thiên Trọng, kiếm pháp trong Minh Vương Bất Động liên tục được tung ra trong cơn hưng phấn. Tầng tầng chiêu ảnh, đạo đạo kiếm quang phối hợp với bộ pháp linh động hiện ra trên bãi đất phẳng giữa vùng núi non. Sau cùng, hắn tung ra một chiêu một kiếm nhắm vào thân cây đại thụ phía xa, tức thì gốc gãy gãy vụn.

Thoáng chốc, hắn ở trong núi đã được một tháng, công lực đạt đến mức hắn dự kiến. Hôm nay, diễn luyện lại kinh thiên nhất kích học được ở cung điện dưới lòng đất, trong lòng hắn có cảm giác rất khó tả, lờ mờ nhận ra sẽ có chuyện phát sinh. Ban ngày hoàn toàn vô sự nhưng đêm về, khi vầng trăng thánh khiết nhô lên, cảm giác đó mỗi lúc một thôi thúc. Hắn cảm giác thất một lời mời gọi từ ngàn vạn năm, từ thời tuyên cổ vọng về.

Ưu thương trong lòng dâng lên, bi thương vô tận từ từ lan tràn. Đầu hắn đau như muốn nứt ra, liên tục lặn lộn dưới đất, trong lòng còn khó chịu hơn, lời hô hoán hình như từ nội tâm hắn vọng ra, thanh âm

càng lúc càng rõ: “Kinh...Thiên...trở ...về.”

Rốt cuộc hấn mất tri giác, nhưng “hấn” lại đứng dậy, mang theo khí thể hùng hậu vô cùng. Chỉ đứng lên thôi mà khí thể cơ hồ hủy thiên diệt địa, khí thôn sơn hà, mái tóc dài tung bay như thiên thần. “Độc Cô Bại Thiên” chậm chậm mở mắt, hai đạo quang mang thực thể xạ ra.

“Kinh Thiên ta hôm nay quay lại lần đầu, hà....” Độc Cô Bại Thiên tự xưng là Kinh Thiên đó ngẩng lên trời kêu vang, thanh âm như sấm động, lá rừng trút rào rào, vô số chim chóc đậu trên cây rớt xuống đất, dã thú trong núi liều mạng chạy trốn.

“Ngàn năm đợi chờ, vạn năm hô hoán, cuối cùng ta cũng quay lại. Đại lục sẽ run rẩy dưới bàn chân ta, bắt diệt linh thức vĩnh viễn không tiêu tán, bất tử không phải là truyền thuyết. Ta quay lại rồi, bọn khốn ti bỉ vô sỉ cứ đợi chết đi.”

“Kinh Thiên quyết”, Độc Cô Bại Thiên rống lên vang dội, thân hình chuyển động, tay phải tùy ý phát ra, một đạo cương khí chói lòa như thực chất xô về phía gốc đại thụ cách đó hàng chục thước.

“Ầm ầm” vang động, cây cổ thụ cao chọc trời đổ xuống.

Độc Cô Bại Thiên lại rút trường kiếm trên mình ra, chỉ lên trời, kiếm khí ngút trời bắn lên, không, là cương khí, cương khí tan đi, hấn búng người lên đến độ cao mấy chục trượng, cây trường kiếm trên tay phải liền kéo thành một dải hào quang chém xuống đất. Cương khí dài hơn mười trượng như cầu vồng xệt xuống tựa ánh chớp.

“Ầm.”

Một rãnh sâu tới ba trượng, dài hơn chục trượng xuất hiện, đúng là một đòn hủy thiên diệt địa. Độc Cô Bại Thiên tịnh không ngừng tay, thân hình bất động trên không, trường kiếm liên tục múa lên, từng đạo cương khí như thần long lao vào chân trời, kiếm khí tung hoành, khắp nơi đều là hào quang chói lòa, phảng phất như muốn xé toang đường chân trời. Từ xa nhìn lại, hào quang như muôn vào ánh chớp chứa cuồng phong bạo vũ phá tan màn đêm yên tĩnh, vàng trắng trên không lu mờ.

Độc Cô Bại Thiên tra kiếm vào bao, cương khí xán lạn như thần long tức thì tan biến, tất cả lại yên tĩnh.

“Rút kiếm mưa gió ngập trời.” Cương khí lại bắn lên trời cao, thân hình Độc Cô Bại Thiên xoay tròn, từng đạo kiếm vông tạo thành lốc xoáy trên không, kiếm vông đan nhau chằng chịt, sau rốt thành một chỉnh thể, một quang trụ khổng lồ bỏ xuống.

“Ầm”, như thể sấm sét trên chín tầng trời giáng xuống, cả một ngọn núi bị san phẳng, đỉnh núi lăn xuống, tiếng ầm ào không ngớt.

Kiếm khí ngập trời lại trở về hư vô.

Đòn đánh kinh hoàng của Kinh Thiên đã kinh động hàng chục cao thủ thần bí của Thiên Vũ đại lục.

Độc Cô Bại Thiên tra kiếm vào vỏ, đứng bất động trên không, thân thể lơ mơ tỏa ra hào quang, càng lúc càng sáng, quanh mình hà quang vạn đạo, rực rỡ sắc màu, như thần phật đứng trên không phát ra hào quang vạn trượng.

“Kinh Thiên.” Độc Cô Bại Thiên hét lên.

Loáng sau, thân thể và hào quang vạn trượng quanh mình hóa thành một cây thần kiếm long lanh, xạ hào quang khắp chốn - - lấy thân ngưng kiếm. Thần kiếm – Độc Cô Bại Thiên tung hoành giữa trời đêm như cầu vồng vắt ngang trời, đột nhiên khí thể của thần kiếm hủy thiên diệt địa phát ra hào quang dài cả chục trượng bổ thẳng xuống. Trời đêm bị xé nát, chỉ còn là một phiến hư vô, vô cùng vô tận, nháy mắt liền hợp lại.

Độc Cô Bại Thiên chậm chậm hạ xuống, quang minh hào quang vẫn vít như thần tiên. Hấn chậm chậm nhắm mắt lại rồi ngã vật xuống.

51. Chương 23: Đảo Môi Đích Diễm Ngộ

Lúc tia nắng đầu tiên rọi lên mặt Độc Cô Bại Thiên, hằm chằm chậm mở mắt, “lại là một ngày đẹp trời...” Cảnh tượng đáng sợ hiện ra trước mắt khiến hắn nhảy dựng lên: cổ thụ ngât trời gục đổ, rãnh sâu dài hàng chục trượng, mỏm núi cách đó không xa bị chặt đứt.

“Trời ơi, xảy ra chuyện gì vậy?” Hắn có phần mê hoặc, nhớ lại sự tình xảy ra đêm qua, “mình đã ngất đi, nhưng trước đó có người hô hoán...” Đột nhiên trong óc hiện lên bức tranh: Độc Cô Bại Thiên đứng trên không như thần linh, cương khí tung hoành đan nhau liên tục từ trường kiếm của hắn phát ra rồi tan biến...

Sự tình đêm trước loáng qua trong óc hắn như điện, hắn chỉ kịp nhìn thấy động tác, không nghe thấy lời Kinh Thiên nói. Vậy cũng đủ kinh hoàng, vì sao lại xảy ra chuyện đáng sợ như vậy, “lẽ nào thân thể mình đã phản bội lại tâm thần? Từ khi nào mình có sức mạnh khủng khiếp như vậy?” Công lực đó đơn giản là không thể tưởng tượng, “khẳng định vượt xa để cấp, tốt thiếu cũng đạt đến thánh cấp. Trời ạ, là chuyện gì nhỉ?”

Đúng lúc đó một đoạn tâm pháp trúc trắc đột ngột hiện lên trong óc hắn, Kinh Thiên quyết. Hắn ngăn người: “Chuyện gì đây, sao mình lại bỗng nhiên biết được thiên tâm pháp này?” Hắn vừa đọc lại Kinh Thiên quyết vừa thấp thỏm, phát hiện ra đó là tâm pháp hoàn chỉnh của kinh thiên nhất kích trong cung điện dưới lòng đất Thông Châu.

Chấn kinh chông chất, hắn nhanh chóng bị hấp dẫn đến say mê. Tâm pháp cao thâm bác đại này không thẹn với hai chữ Kinh Thiên, nội hàm đúng là kinh thiên động địa. Hôm đó hắn còn cười Huyền Huyền không nên nẩy lòng tham, vọng tưởng lấy được tâm pháp hoàn chỉnh, không ngờ hôm nay hắn lại vô tình có được. Hắn đã bảo Huyền Huyền rằng võ công phải do mình tự sáng tạo, thích hợp với phong cách bản thân mới là công phu chân chính, qua nhiều ngày cảm ngộ, hắn mới nhận ra rằng sự tình không đơn giản như hắn tưởng tượng, công lực không đạt đến cảnh giới nhất định, căn bản không nên bàn đến chuyện tự sáng tạo võ công gì hết, quan hệ giữa học và sáng tạo giống như giữa lượng và chất, không nên so sánh. Chỉ cần tích lũy đủ công lực, kinh nghiệm duyệt lịch, cảm ngộ và có cơ duyên thích hợp mới có thể sáng tạo cho mình một bộ võ công.

Hôm nay hắn may mắn có được một bản bảo điển trong mắt người võ lâm, lòng như phát cuồng. Từ từ bình tĩnh lại, hắn cảm giác hết sức bất an với sự việc xảy ra tối qua.

Những ngày sau, hắn ở lì trong núi, chăm chăm tu luyện Kinh Thiên quyết, phát hiện một việc rất kì quái, lúc tu luyện Kinh Thiên quyết thì Kinh Đào Thiên Trọng cũng tăng theo và ngược lại. Cơ hồ giữa hai môn có mối liên hệ thiên nhiên, hỗ trợ lẫn nhau.

Ở trong núi ba chục ngày liền, hắn suýt nữa biến thành dã nhân, đầu tóc bù xù, y phục rách nát. Rời khỏi vùng núi, hắn đến một sơn thôn nhỏ, may mà kim tệ trên mình chưa mất, bị người dân sở tại quan sát với vẻ kinh dị, hắn trả giá cao mua áo quần rồi ăn một bữa như hùm như hổ. Trong núi ngày nào cũng ăn thịt nhưng không có muối, thành ra hoàn toàn vô vị.

Cáo biệt những con người chân thật, hắn đặt chân đến huyện thành, trước tiên ăn một bữa ra trò, tắm nước nóng cho thư giãn rồi lơ mơ bước về phòng. Hắn không thèm nhìn kĩ, vén màn, lật chăn chui vào ngủ luôn. Đang say giấc nồng chợt nghe thấy một tiếng hét chói tai: “A...”

Độc Cô Bại Thiên bật dậy, bên giường là một tuyệt sắc giai nhân, có thể coi là chim sa cá lặn, nguyệt thẹn hoa nhường. Càng kinh ngạc hơn là nàng chỉ mặc mỗi áo lót, vừa đủ che khuất những bộ vị trọng yếu, cặp chân ngọc thon dài tỏa ra quang sáng nhàn nhạt, vòng eo không đầy một chét tay, cặp mông và hai quả tuyết lê nõn nà vươn lên ngạo nghễ.

Độc Cô Bại Thiên thiếu điều ngất xỉu, hắn chưa bao giờ được thấy giai nhân nào “dụ hoặc” đến vậy đứng trước mặt. Thiếu nữ tuyệt sắc nhanh nhẹn xoay người lại, mặc áo khoác vào rồi vươn tay vớ lấy một thanh bảo kiếm, lao thẳng vào hắn. “Sắc lang, người quả nhiên lớn mật, dám có ý đồ xấu xa với bản cô nương mà vẫn trấn tĩnh như vậy.” Mặt nàng đỏ bừng, không hiểu vì giận hay xấu hổ.

Độc Cô Bại Thiên hoàn toàn mù mờ, lại là chuyện gì đây. “Ồ, mỹ nhân định làm gì vậy? Vô duyên vô cớ

xông vào phòng ta còn vung kiếm cái gì? Thấy ta đẹp trai, muốn đến hiến thân cũng không cần phải vậy.Ồ, cô đừng qua đây, nếu không ta kêu lên đó.”

Mĩ nữ giận đến phát điên: “Tên hạ lưu xấu xa, nằm trên giường của ta còn vô sỉ như vậy, chết đi.” Nói rồi cây kiếm đâm ngay vào tâm tạng Độc Cô Bại Thiên.

Hắn giật nảy người, thiếu nữ quả nhiên tàn độc, muốn lấy tính mạng hắn, vội nghiêng người tránh đi, thốt lên: “Ồi, dừng tay lại, có gì nói cho rõ ràng đã, dừng tay...” Hắn hết tránh lại né, chật vật vô cùng.

Thiếu nữ vừa vung kiếm đâm hắn vừa nói với vẻ độc địa: “Sắc lang đáng chết, ngươi đợi chết đi, dám trèo lên giường của ta, còn gì để nói nữa.”

“Trời ạ, đây không phải phòng số bảy sao? Ta lí nào lại lên giường của cô được, rõ ràng đây là phòng ta.”

“Mở to con mắt mà xem đi, là phòng số mấy.” Mồm nói nhưng tay thiếu nữ không dừng, “soạt”, cắt đứt một đoạn tay áo Độc Cô Bại Thiên. Hắn ướm đầm mồ hôi lạnh, cảm giác cây kiếm của cô nương này nhanh đến đáng sợ, tuy hắn chưa trả đòn nhưng hình như nàng ta cũng chưa xuất ra toàn lực.

“Hảo, coi là ta đi nhầm phòng, cô cũng không cần phải hung hăng như thế. Lẽ nào nhất định phải lấy mạng ta...” Vì nói câu này, động tác của hắn hơi chậm một chút, “soạt”, mũi kiếm rạch một vết dài trên áo hắn, da thịt lộ hết ra ngoài. Hắn giận dữ: “Úy, tiểu nha đầu lừa đảo ngươi hơi quá rồi đó. Chẳng qua chỉ nhìn một chút, có gì to tát đâu, thích thì ngươi cứ nhìn lại ta đi.”

Thiếu nữ càng giận: “Đồ vô sỉ, hôm nay không giết được ngươi, ra sẽ rút kiếm tự vẫn.” Thân kiếm loáng thoáng hào quang. Độc Cô Bại Thiên biết nàng ta đã nổi nóng, hắn không muốn tranh đấu vô vị kiểu này làm gì, lách tránh đến gần cửa sổ, dùng kinh lực đẩy mạnh, lao ra sân, thân hình không hề dừng lại, bung lên đỉnh phòng rồi lướt đi. Thoáng sau đã ra ngoài thành, định dừng lại lấy hơi một chút nhưng ngoái lại liền hít sâu một hơi lạnh, thiếu nữ đang lao tới như bay.

“Úy, xin hỏi đại tỷ hay tiểu muội gì đó sao cố chấp vậy. Chúng ta không có thâm cừu đại hận gì, chẳng qua không cẩn thận vào nhầm phòng, hà có phải khổ thế? Tại hạ hành lễ có được không? Xin lỗi, xin lỗi, tại hạ không cố ý.”

Lúc đó thiếu nữ đã mặc y phục chỉnh tề nhưng thân hình bốc lửa và khuôn mặt hoàn mỹ như nữ thần vẫn khiến người ta nghĩ ngợi linh tinh. Đặc biệt nghĩ đến thân thể tuyệt diệu gần như không một mảnh vải che thân của nàng lúc ở trong khách sạn, toàn thân Độc Cô Bại Thiên nóng bừng.

52. Chương 24: Mĩ Nữ Đích Truy Sát (thượng)

Lúc đó gương mặt thiếu nữ lạnh như sương, lạnh đến run người, Độc Cô Bại Thiên hơi máy động trong lòng, khí tức quen quá, không phải là.... Phi Hoa Phi Diệp Lạc Thiên Công? Hắn mừng thầm: Con mẹ nó chứ, lại là người của Lạc Thiên cung, sao ta xui thế, gặp bọn chúng suốt.

“Ngươi, tên hạ lưu vô sỉ, ta không cần biết ngươi là ai, hữu ý hay vô ý, đã mạo phạm ta là phải trả giá.” Nói đoạn thiếu nữ tuốt trường kiếm chỉ vào hắn.

Hắn vốn không có hảo cảm với người Lạc Thiên cung, cộng thêm thái độ lạnh lùng, bất chấp tất cả của thiếu nữ kích nộ, mặt liền lạnh như tiền nói: “Cuối cùng thì phải thế nào ngươi mới bỏ qua cho ta?”

“Tự hủy hai mắt, phát thệ không được kể lại sự việc hôm nay.”

Độc Cô Bại Thiên giận quá hóa cười: “Ha ha...điều kiện của ngươi hay thật, tự hủy hai mắt, dựa vào đâu?” Hiện giờ hắn hận người Lạc Thiên cung cực độ, đám người này ai nấy đều “man rợ”. Hắn tưởng tượng lại lúc đối phó với Ngân Nhiêm và Lục Phong, định giáo huấn thiếu nữ đến nơi đến chốn một phen, nhưng thấy nàng ta như thiên tiên, lại nảy lòng thương hương tiếc ngọc, không nhẫn tâm hạ thủ.

“Dựa vào thanh kiếm trong tay ta.” Nói xong, một dải hàn quang ập vào hắn, hàn khí buốt giá khiến thân kiếm cuộn lên một làn khói trắng, tiếng xé không khí “soạt soạt” vang lên.

Độc Cô Bại Thiên sồn gai ốc, không ngờ thiếu nữ này công lực lại cao minh cỡ đó, có phần vượt hơn Ngân Nhiễm lão đạo, bèn vội lách người tránh đi, rút trường kiếm ra. Đây là dịp kiểm nghiệm thành quả một tháng khổ tu, kiếm pháp trong Kinh Thiên quyết được xuất ra.

Hai đạo hàn quang va nhau trên không rồi tách ngay ra.

“Không ngờ đồ vô sỉ nhà ngươi lại có chút bản lĩnh, vậy càng không thể bỏ qua.”

“Ai cần ngươi bỏ qua, ngươi nghĩ mình là ai? Không phải đã nhìn thấy hết rồi sao? Ngươi muốn ta phát thệ, ta càng không làm, ta sẽ nói cho khắp thiên hạ biết rằng có một mỹ nữ đẹp như thiên tiên của Lạc Thiên cung cưỡi áo trước mặt ta, thân hình cực đẹp...”

“A...ta giết ngươi.” Thiếu nữ lao vào hấn như phát khùng.

Độc Cô Bại Thiên đã thấy được thiếu nữ mất đi tâm thái lãnh tĩnh, xem ra cũng mới xuất đạo.

Cây kiếm trong tay thiếu nữ tuyệt sắc cuốn lên một làn gió tuyết bổ vào, hấn thi triển Minh Vương Bát Động, lách người tránh đi rồi quét kiếm vào eo nàng. Hai người xẹt qua xẹt lại giao chiến, nam tử cao lớn khôi vĩ, kiếm pháp vừa cương mãnh vừa khinh linh phiêu dật, nữ tử mỹ diễm vô song, bảo kiếm múa lên tạo ra vị khí mờ mịt, như tiên tử hạ phàm.

Độc Cô Bại Thiên càng đánh càng hoảng hồn, một tháng nay công lực hấn tăng tiến cực độ, lên hấn một tầng vậy mà đấu với thiếu nữ mỗi lúc một cật lực, nàng ta còn lợi hại hơn Ngân Nhiễm. Hàn khí trong không trung càng ngày càng dày, trong phạm vi ba trượng là thế giới của hoa tuyết, trong vòng mười trượng mịt mờ vụ khí.

Hấn không nén nổi nữa, cảm giác vô cùng ảm ức, vô công mới thành tựa đã chạm ngay một đối thủ lợi hại cỡ này, không phải ông trời không cho hấn cơ hội biểu hiện sao, trong lòng hết sức ảo não, nhất là trận chiến này không mấy may giá trị gì.

“Dừng lại, ta không đánh nữa. Lạnh chết được.” Đoạn lui ra vung vẩy hai tay.

Mỹ nữ bước lên mấy bước, mặt ngập vẻ giận dữ: “Ngươi muốn tự hủy hai mắt chứ gì?”

“Với ngươi e là chưa được đâu. Ngươi không hỏi xem ta là ai, vì sao biết ngươi là người Lạc Thiên cung ư?”

“Ngươi là ai?”

Độc Cô Bại Thiên ngần ngừ một lúc mới đáp: “Độc Cô Bại Thiên.” Một tháng nay hấn không bước chân ra giang hồ, muốn thăm dò từ phản ứng của thiếu nữ xem Lạc Thiên cung định đối phó mình thế nào.

“Là ngươi.” Thiếu nữ ngắt ra rồi nói tiếp: “Ta chính hạ sơn vì ngươi, quả là đi nát gót giày không gặp được, tự nhiên lại tìm thấy ở đây. Chọc mù hai mắt ngươi rồi ta sẽ bắt ngươi lên núi gặp cha.”

“Lão tử của ngươi là ai?”

Thiếu nữ giận giữ toan bạt kiếm, Độc Cô Bại Thiên vội cản lại: “Lệnh tôn là ai, ai mà có phúc khí như vậy, con gái xinh đẹp thế này?”

Thiếu nữ hừ lên một tiếng: “Ngươi không cần võ móng ngựa, ta là người ân oán phân minh. Chúng ta biết được tin tức chính xác, sự tình giữa ngươi và Ngân Nhiễm sư thúc, lỗi thuộc về sư thúc, mời ngươi lên núi không có ý gì, cha ta chỉ muốn thử xem Cửu Chuyển công pháp của ngươi thế nào.”

Độc Cô Bại Thiên đã đoán ra phụ thân nàng là Lạc Thiên cung chủ, bèn hỏi: “Vì sao muốn thử xem Cửu Chuyển công pháp của ta?”

Thiếu nữ cười lạnh: “Sao ngươi lại không biết nhỉ, hiện tại ở Thanh Phong đế quốc ai mà không biết đại danh của Độc Cô Bại Thiên, tự sáng tạo ra Cửu Chuyển công pháp đại phá thần công Phi Hoa Phi Diệp Lạc Thiên Công, trấn sơn tuyết học của Lạc Thiên cung, trở thành kì tài trong mắt mọi người.”

Độc Cô Bại Thiên nghe vậy liền hiểu ra, người Lạc Thiên cung cũng còn hiểu lí lẽ, mình bạch sự tình liền không tầm cù với hấn nhưng lại để tâm đến chuyện giang hồ cho rằng Cửu Chuyển công pháp phá được Phi Hoa Phi Diệp Lạc Thiên Công. “Thật sao, ta nổi tiếng thế cơ à?”

Thiếu nữ nhìn hấn độc địa: “Người không biết? Bất quá ta thấy người có vậy thôi, là loại háo sắc hạ lưu.”

Độc Cô Bại Thiên tức giận: “Thứ nhất, mọi việc trong vòng một tháng nay ta không biết, ta ở trong núi tu luyện võ công vừa ra. Thứ hai, ta không phải đồ háo sắc gì hết, ta háo sắc người lúc nào, nếu chúng ta thật sự xảy ra chuyện gì đó mà người nói vậy, ta không để tâm, nhưng rõ ràng chẳng có gì...”

Thiếu nữ không thèm nghe nữa, vung kiếm chém luôn, hai người lại đấu tiếp. Độc Cô Bại Thiên càng đánh càng sợ, thiếu nữ quả không hổ là con gái Lạc Thiên cung chủ, tu vi thâm hậu dị thường, bảo kiếm ẩn hiện trong làn vụ khí màu bạc, lấp lánh hào quang, thi thoảng lại phát ra kiếm khí khiến hấn phải lách tránh. Hấn uất ức đến cực điểm, vốn cho rằng công lực đại tiến, có thể uy phong một phen, ai ngờ mời ra khỏi núi đã gặp ngay kình địch cỡ này.

Hấn hơi phân tâm, một đạo kiếm khí đã kích trúng trường kiếm, tức thì gãy làm hai đoạn, bèn vội vàng quay người bỏ chạy, trong tay không có vũ khí làm sao là đối thủ của thiếu nữ được, nên hấn chọn cách cao mình nhất trong ba mươi sáu kế. Hấn luôn bị động từ đầu đến giờ, bởi công lực của nàng ta cao thâm, lại thêm hấn không có sát khí trong lòng, không muốn cùng nàng sinh tử một phen.

Thiếu nữ đuổi sát: “Người là tên hư danh, sắc lang, quỷ chết nhất. Đứng lại cho ta.”

Độc Cô Bại Thiên hận vô cùng, bị người ta vừa đuổi vừa chửi rửa mà không dám dừng lại.

53. Chương 25: Mĩ Nữ Đích Truy Sát (hạ)

Độc Cô Bại Thiên mắng thầm: “Mẹ nó chứ, tức chết thôi, có xơ múi được tí gì đâu. Người đuổi đi, khinh công của ta quyết không kém hơn người.”

Khổ tu một tháng trong núi, khinh công chính là thứ khiến hấn tự hào nhất. Chủ yếu vì hấn không có lòng tin với võ công của mình nên bắt buộc phải luyện môn bảo mệnh cho tốt, tiếc rằng khinh công của thiếu nữ không tệ, đuổi sát nút, thủy chung vẫn giữ vững cự li khiến hấn có cảm giác bị áp bức, hai chân mọc cánh, chạy như bay.

Người qua đường chỉ cảm giác một làn gió thoảng qua bên mình, căn bản không nhìn rõ nhân ảnh. Càng chạy Độc Cô Bại Thiên càng kinh hoảng, chạy không thoát, đánh không lại, đúng là khó chịu vô cùng. Rốt cuộc hai người cũng đến một vùng hoang dã vắng người, hấn dừng lại, thở hào hển: “Học...học...mĩ nữ cô không mệt sao?”

Khuôn mặt thiếu nữ cũng đỏ lựng, hơi thở gấp rút, vẻ đẹp trở nên kinh tâm động phách, “tên khốn người chạy nữa đi.”

“Không chạy, không chạy nổi nữa.”

Hai người lại đấu tiếp, Độc Cô Bại Thiên dùng chiêu đầu với kiếm, vất vả hơn nhiều. Vụ khí dày đặc cuốn theo hoa tuyết phát phối vây hấn lại, kiếm quang lấp lánh, không rời khỏi những chỗ yếu hại trên mình hấn.

“Xú tiểu tử, người chỉ có chút bản lãnh này, đúng là khiến ta hoài nghi làm sao lại đánh bại được Ngân Nhiễm sư thúc. Thật sự người chỉ có vậy, trong mười chiêu là ta lấy mạng người được rồi.”

“Mẹ kiếp, con nhãi ranh, lão tử nhường người mà thôi, người ta bảo: nam tử không đấu với nữ tử, thế mà không thấy sao?”

“Tên sắc lang người mồm miệng sạch sẽ một chút, nói nhăng nữa ta sẽ cắt lưỡi.”

“Có giỏi cứ việc.”

Hai người vừa đánh vừa đấu mồm mép, “soạt”, mĩ nữ tung xéo ra một cước, đá văng vạt áo trước ngực hấn, để lại một vết máu trên da.

“Người định làm gì, ngực ta không đẹp như của người, muốn xem cứ nói một tiếng, ta cởi cho người xem ngay.”

Mĩ nữ nhớ lại tình cảnh khó coi lúc ở trong khách sạn, kiếm thế càng nhanh hơn, hàn khí ràn rạt khiến nhiệt độ cấp tốc hạ xuống, như trong tiết cuối đông, băng hoa tuyết diệp trong suốt bay đầy trời, cây kiếm trong tay nàng như con rồng bạc uốn lượn quanh mình Độc Cô Bại Thiên.

“Àm.”

Thiếu nữ tung ra cả kiếm lẫn chưởng, một chưởng đánh trúng ngực khiến hắc hổ máu, gục xuống đất một hồi lâu không bò dậy nổi. Đây không phải lần đầu hắc hổ trúng Lạc Thiên chưởng nhưng lần này không nhẹ như lần đầu với Ngân Nhiễm đạo nhân, từ đầu đến chân hắc hổ đều lạnh buốt, ngũ tạng lục phủ nhộn nhạo hết lên.

Thiếu nữ bước tới, đạp một chân lên lưng hắc hổ, cười lạnh: “Cái gì mà võ học kì tài, mà Cửu Chuyển công pháp, chẳng qua có thể mà thôi.”

“Bỏ chân người xuống.” Độc Cô Bại Thiên thật sự phát nộ, “nha đầu lừa gạt người có gì mà kiêu ngạo, ta luyện võ chưa đầy một năm, người cũng mất ngần ấy sức lực mới đánh bại nổi ta. Nếu ta luyện sớm mấy năm, người lại khao trương được...” Câu nói thốt ra không trọn, mũi kiếm lạnh toát đã kề vào cổ.

“Nói đi, nói tiếp đi.” Giọng nói của thiếu nữ vẫn lạnh lẽo như băng tuyết.

Độc Cô Bại Thiên thực sự thấy mất mặt, bị một nữ nhân dẫm chân lên mình, dẫu nàng ta xinh đẹp cực độ nhưng không nén nổi cảm giác chán ghét trong lòng, nhưng đang bị lép nên đành cúi đầu: “Người bỏ cây kiếm ra xa một chút, nhắc chân cao hơn một tấc, hiện tại ta đã là một kẻ trọng thương, người còn sợ gì?”

Thiếu nữ bật cười: “Người, hừ...” Ý của câu nói rất rõ ràng.

Lưỡi kiếm lạnh lùng càn bàn chân xinh đẹp nặng ngàn cân cuối cùng cũng rời khỏi thân thể hắc hổ. Hắc hổ gượng đứng dậy nhúc nhích một chút, cảm giác vùng bụng và ngực đau buốt, toàn thân chìm trong hàn khí.

“Xin hỏi tên của tiểu thư?”

“Lãnh Vũ.”

“Tên hay lắm, cũng giống như người, bằng thanh ngọc khiết, thanh tân điển nhã. Lạc Thiên cung chủ họ Lãnh, vậy tiểu thư là thiếu cung chủ?”

“Bớt nói vớ vẩn đi, sắc lang, người tự hủy hai mắt hay là để ta giúp.”

Độc Cô Bại Thiên lùi lại hai bước rồi nói: “Để ta tự mình, ài, không ngờ Độc Cô Bại Thiên ta anh hùng như thế lại đến nước này...” Nói đoạn hắc hổ không còn giữ lại chút gì phong phạm cao thủ, đột nhiên cất bước bỏ chạy, miệng mắng: “Tiểu nha đầu lừa đảo, sớm muộn gì lão tử cũng thật sự xử lí ngươi.” Hắc hổ chạy ngược lại, mục tiêu là dãy núi phía xa, nơi hắc hổ luyện võ gần tháng trời, hắc hổ định lợi dụng hiểu biết địa hình để thoát khỏi mỹ nữ.

Lãnh Vũ diện tiết đến trắng nhợt mặt mày, đuổi sát sau lưng. Độc Cô Bại Thiên cố nén vết thương, liều mạng bỏ chạy. Thoáng sau hai người đã vào vùng núi sâu, hai dải quang ảnh liên tục xuyên qua rừng núi.

Một vạt cỏ thụ cao ngất trời hiện lên trước mắt, Độc Cô Bại Thiên thầm hoan hỉ, lao nhanh vào đó. Lúc Lãnh Vũ đến nơi thì hắc hổ đã mất dạng, nàng không tin hắc hổ chạy được bao xa, cẩn thận tìm kiếm, càng không lo hắc hổ tấn công lên bởi nàng tin vào công lực một chưởng của mình, nhưng tìm hết cả vạt rừng vẫn không thấy hắc hổ đâu.

Lúc đó hắc hổ đang trốn trong một cái bẫy ở sau trong rừng, mấy hôm trước chính hắc hổ đào để săn thú, ai ngờ giờ lại phát huy tác dụng che giấu. Phía trên cái bẫy có phủ dây leo mọc trên sườn núi, cộng thêm lá khô, không nhìn kĩ rất khó lòng phát hiện được. Mấy lần Lãnh Vũ đi ngang qua chiếc hố, suýt nữa đạp nhầm, khiến Độc Cô Bại Thiên trốn ở dưới thoát mồ hôi lạnh, liên tục điều tiết khí tức nội thể sang trạng thái thai tức.

Nghe tiếng bước chân xa dần, hắc hổ mới thở hắt ra, nhưng vội chế trụ nội tức bởi cảm giác được Lãnh Vũ không phải người đơn giản như vậy. Quả nhiên, thoáng sau đã nghe thấy tiếng bước chân quen thuộc, hắc hổ thầm rủa: “Đúng là tiểu hồ ly giảo hoạt.”

Chỉ nghe Lãnh Vũ lầm bầm: “Đúng là hắc không trốn ở đây, chắc đã chạy xa rồi. Hừ, ta không tin hắc chạy thoát khỏi tay ta.” Tiếng bước lại xa dần.

Độc Cô Bại Thiên vẫn không dám động dậy, yên lặng ngồi dưới hồ, không lâu sau lại nghe tiếng bước, thầm nhủ: “Âm hiểm thật, giảo hoạt thật, người cứ việc tìm, lão tử lại ở yên đây.” Lần này tiếng bước biến mất rồi không thấy vang lên nữa, trái tim phấp phồng của hắc mới thả lỏng ra.

Trời dầm tối, hắc ngồi trong lòng hồ không ngừng vận chuyển Minh Vương Bất Động, Kinh Đào Thiên Trọng, Kinh Thiên quyết liệu thương. Lần trước hắc biết Minh Vương Bất Động có đặc tính khắc chế Phi Hoa Phi Diệp Lạc Thiên Công nhưng lần này vô tình phát hiện ba loại công pháp cũng vận chuyển giao nhau tạo thành hiệu quả không ngờ, chỉ mất mấy thời thần đã chữa lành gần nửa vết thương, cứ theo tốc độ này chưa đến sang mai là hắc hoàn toàn bình phục.

Hắc cẩn thận mở lớp dây leo đầy trên miệng hồ, nhìn ra ngoài rồi nhanh chóng bò lên. Ra khỏi khu rừng hắc lên một gò đất nhỏ, thỉnh linh phát hiện đằng xa có bóng người nhấp nhô, không phải Lãnh Vũ thì ai. Khóe miệng liền nở nụ cười, một kế hoạch “liệp diễm” hình thành trong óc.

54. Chương 26: Liệp Diễm

Nhìn theo bóng dáng xinh đẹp lẫn vào núi rừng, Độc Cô Bại Thiên hé nụ cười lạnh: “Không phải cô muốn bắt ta sao? Ta sẽ đùa với cô một chuyến.” Hắc quay người đi theo hướng khác.

Đó là một vạt rừng lúp xúp, từng là nơi hắc kiếm thức ăn trong cả tháng trời, nhỏ thì thổ hoang, lớn thì sơn báo đều xuất hiện ở đây. Hắc từng bố trí rất nhiều bẫy cùng cung nỏ chằm vào là bắn, dây cung làm bằng gân thú, tên là gỗ vót hoặc xương thú, tuy nhiên hầu hết đã bị dẹp rồi, trên miệng hồ đều phủ đá tảng, bởi hắc không muốn sau khi mình đi rồi mà động vật trong rừng vẫn bị sa vào.

Hắc không ngờ những vật dụng đó hôm nay lại được dùng để đối phó với một đại mỹ nữ khuynh thành, bèn vội vàng sửa sang các cơ quan, bấy rập. Lúc bố trí hoàn tất, vầng trăng đã treo cao, nghỉ một lát, hắc dựa vào khả năng thông thuộc tình hình lẫn mò trong bóng tối hái một ít quả đại giải quyết cơn đói, sau đó vận công liệu thương.

Trời tảng sáng, hắc chậm rãi mở mắt, sau một đêm vận công liệu thương, tình hình đã khá hơn nhiều, liền toàn lực gia cố các cơ quan mai phục, bận rộn đến gần trưa mới xong. Hắc vẫn hơi lo lắng, đã hiểu rõ công lực của Lãnh Vũ, chỉ e như thế vẫn chưa đủ để bắt được nàng. Nha đầu này hận hắc vô cùng, nếu bị nàng tóm được lần nữa, chắc chắn không hay ho gì.

Lúc đó, Lãnh Vũ đang ở trong núi sâu ăn thịt thổ nướng, trong lòng không ngừng tính toán phương hướng chạy trốn của hắc, nhưng tiểu tử này lại như biến mất tăm, không hề có dấu vết gì. Nàng hận hắc muốn chết, tên khốn đã hại nàng phải qua đêm trong núi, từ nhỏ đến giờ đã bao giờ nàng phải thế đâu, lúc nào chẳng như tiểu công chúa, ăn sung mặc sướng, chưa từng phải ngủ ngoài trời. Nàng cười lạnh: “Tiểu tử khốn kiếp háo sắc, đừng để ta bắt được, hừ.”

Độc Cô Bại Thiên ở xa run run rẩy rẩy.

“Mẹ nó, nha đầu đáng chết này đang chờ ta, đợi đấy, xem ai mới là người nở nụ cười cuối cùng.”

Chiều tối, Lãnh Vũ đột nhiên nhìn thấy một sợi khói bay lên từ mỏm núi xa xa, cười lạnh: “Hừ, xú tiểu tử, cuối cùng người cũng không chạy khỏi tay ta.” Đoạn thân ảnh lao tới mỏm núi như cuồng phong.

Lãnh Vũ đến sát vạt rừng, dừng bước quan sát cẩn thận địa thế phụ cận nhưng không thấy chỗ nào khả nghi. Khói lại bốc lên từ trong rừng, nàng cẩn thận tiến vào, thấy Độc Cô Bại Thiên đang mắng: “Xú nha đầu hạ thủ độc ác thật, ôi, đau chết được, lạnh quá. Đừng có rơi vào tay ta, hắc hắc...” Lãnh Vũ đương nhiên hiểu hắc nghĩ gì, giận đến đỏ lựng mặt mày.

Đến sát, nhìn qua cành lá, nàng thấy hắc đang ngồi bên đống lửa gặm quả đại, bèn rút bảo kiếm lao tới như tiên tử xuống trần. Độc Cô Bại Thiên nghe tiếng xé gió vội quay đầu lại nhìn, Lãnh Vũ chỉ còn cách năm trượng.

“Xem người còn chạy đi đâu...” Đột nhiên dưới chân hụt hẫng, cảm giác không ổn liền tung mình lảo đảo không chuyển hướng đáp xuống cạnh đó, dưới chân lại hẫng, đành phải tung mình lên lần nữa nhưng thân pháp không còn nhanh nhẹn như vừa rồi. Nàng cố đề khí đáp xéo qua một cành cây cạnh đó, sau cùng cũng chộp được, bèn thở hắt ra một hơi. Nhưng chưa kịp thở hết trọc khí ra thì cành cây bất ngờ gãy lìa, sau lưng vang lên tiếng gió.

Đó là cung nỏ chạm vào là bắn dp Độc Cô Bại Thiên thiết kế, cành cây Lãnh Vũ chạm vào chính là nơi giật nẩy. Nàng xoay mình sang ngang một xích, sát sạt tránh qua tên nỏ nhưng đã kiệt lực, thân thể nhanh chóng từ trên không rơi xuống. Cùng lúc một khúc gỗ nằm trong thiết kế liên hoàn đập tới, nàng không tài nào tránh được, “bịch”, khúc gỗ đập trúng sườn trái, khí huyết trong nội thể trào lên, suýt nữa nàng đã phun ra, trường kiếm rời tay, thân thể rơi phịch xuống.

“Bịch”, nàng rơi đúng vào một cái hố, thân thể lao nhanh xuống. Lúc đó mới thấy công lực cao thâm của nàng, không cần hoán khí vẫn lách người sang ngang nửa xích, bản tay nhanh nhẹn chộp vào thành hố, cuối cùng cũng được thở ra.

Độc Cô Bại Thiên thầm kêu đáng tiếc, hẳn không bố trí gì trên thành hố.

Khuôn mặt Lãnh Vũ đỏ lựng, nghiến răng nói: “Tên tiểu nhân tí bỉ Độc Cô Bại Thiên, chỉ biết dựa vào quỷ kế, không có bản lĩnh chân thật gì, đúng là vô sỉ đến cực điểm.”

Độc Cô Bại Thiên bật cười ha hả: “Đại mi nhân, hôm qua tiểu hồ li nàng giả đồ đi đi lại lại mấy lần trong rừng, tại hạ mới thừa cơ bố trí chút xiu chơi đùa với nàng cho vui, không dùng lực được phải dựa vào trí.”

Lãnh Vũ run rẩy toàn thân vì giận, đã bao giờ nàng ném mùi thế này đâu, ngọc thủ chống mạnh, tung người lên lao vào Độc Cô Bại Thiên. Nhưng khi thân mình vừa văng lên không trung liền hối hận, ngẫm trách mình bị phần nộ che lấp đầu óc. Quả nhiên, trong phạm vi năm trượng quanh Độc Cô Bại Thiên toàn là tên nỏ, gỗ súc, bẫy rập, nàng liên tiếp bị ba súc gỗ đập trúng, thụ thương không nhẹ.

Đúng lúc đó, Độc Cô Bại Thiên thầm nhủ: không ổn. Lãnh Vũ cố gượng sau khi bị đập trúng lao về phía hắc, thân hình giai nhân đẹp đẽ, động tác uyển mĩ, nhưng hàm ẩn sát cơ vô hạn. Hắc nhanh nhẹn lùi lại, bản tay như bạch ngọc của nàng nhanh chóng ép tới, “bùng”, song chưởng hai bên va nhau. Độc Cô Bại Thiên bị chấn bay đi, phun một ngụm máu, hẳn nhủ thầm: tà môn, nha đầu này rõ ràng thụ trọng thương, vì sao công lực lại thâm hậu hơn.

Hắc nào biết Lãnh Vũ hận hắc nhập cốt, cố áp chế nội thương, vận dụng mười hai thành công lực tổng ra một kích. Nhưng nàng cũng không hơn gì, khí lực toàn thân như bị rút sạch, hồi lâu sau mới hồi phục được một chút, nhìn sang Độc Cô Bại Thiên đã chạy, nàng giận dữ nghiến răng đuổi theo.

Độc Cô Bại Thiên vừa chạy vừa ảo não, không ngờ cơ quan mình tân tân khổ khổ bố trí lại không hạ được nha đầu này, “úy, nha đầu điên khùng, tha được người ta thì nên tha.”

“Người đừng mơ, hôm nay ta nhất định phải giết người...” Loáng sau đã đuổi sát.

Độc Cô Bại Thiên biết lần này không chạy thoát, bèn tĩnh tâm ngưng thần giới bị. Lãnh Vũ lại xuất ra Lạc Thiên chưởng khiến người khác lạnh buốt cõi lòng, băng tuyết và vụ khí mịt mờ phủ trùm phạm vi năm trượng, khung cảnh như mộng như ảo phản chiếu ánh nắng cuối ngày khiến người ta có cảm giác mờ mịt. Độc Cô Bại Thiên đem Minh Vương Bất Động phát huy đến cực hạn, toàn thân trở nên khinh linh phiêu diêu, thoáng thoắt có cảm giác xuất trần.

Vụ khí mênh mang, băng hoa lấp lánh giữa hai người như tiên nhân, nhưng mà là hai tiên nhân đang phần nộ. Tiếng quyền cước va nhau vang lên liên miên, cây cối gần đó đổ rạp, nơi hai người giao chiến kết thành một lớp hàn băng, rất nhiều cây cối bị băng phủ kín.

“Lạc Thiên chưởng, Thiên Địa Phi Hoa.” Thoáng chốc mùi hương hoa dịu dịu tỏa khắp, hoa bay khắp trời khiến hắc quay cuồng, như say như mê. Đất trời phẳng phất biến thành một biển hoa, hương thơm lạnh lẽo, một nữ tử xinh đẹp như tiên tử lao tới, hắc giang rộng hai tay nghênh đón, đột nhiên tỉnh lại, thầm nhủ: tâm pháp mê hoặc lợi hại thật. Đoạn tung người lên, song cước đá vào Lãnh Vũ, nàng hết như hồ điệp xuyên hoa, nhẹ nhàng tránh thoát. Song cước đá vào khoảng không, hắc thầm hô: hồng rồi.

Bản tay nhỏ nhắn, mềm mại mà lạnh lẽo ấn vào tiểu phúc hắc, “ọe”, hắc thổ máu, gục xuống.

Lãnh Vũ bước tới đạp chân lên ngực hắn, cười lạnh: “Không ngờ kết quả lại thế này, giờ đủ trò vẫn bị ta bắt được. Ta từng nói ngươi không thể thoát khỏi bàn tay ta, từ bé đến giờ ta chưa bao giờ làm gì không xong.”

“Ngươi là thiếu cung chủ Lạc Thiên cung, đương nhiên đủ khả năng hô phong hoán vũ, muốn làm gì thì làm, bản lãnh khá lắm.”

Nghe Độc Cô Bại Thiên châm chọc như vậy, lớp sương lạnh trên mặt Lãnh Vũ càng lúc càng dày, “tiếc là công phu của ngươi không được như mồm miệng. Tên tiểu tử âm hiểm ngươi dám bày ra nhiều cơ quan bày rập ám hại khiến ta thụ thương, lần đầu tiên ta khổ sở như vậy. Ngươi - - chết chắc rồi.”

“Làm quỷ dưới hoa mẫu đơn cũng phong lưu, xuống hoàng tuyền ta nhất định sẽ kể với các quỷ huynh quỷ đệ là thiếu cung chủ Lạc Thiên cung có gò má mịn màng thế nào, da trắng bao nhiêu, mông....”

Lãnh Vũ tung một cước đá hắn lăn đi rồi thở ra thêm một ngụm máu, tiếp đó là liên hoàn cước khiến khăn liên mềm kêu lên thảm thiết, lăn lộn dưới đất, sau cùng bất động, hơi thở mong manh, xem ra khó lòng sống nổi.

Lãnh Vũ cúi xuống: “Có trách phải trách ngươi chạm vào người không nên chạm, yên tâm đi, ngươi chết rồi ta sẽ lo liệu cho.”

Đúng lúc đó hai mắt đang nhắm tịt của hắn mở bừng, xạ ra hai đạo hàn quang. Hắn chỉ đợi cơ hội này, cơ hội duy nhất, Lãnh Vũ chưa kịp phản ứng gì đã bị hắn chớp cứng hai tay, kéo vào lòng.

Hai chân hắn kẹp chặt hai chân nàng, hai tay ôm chặt hai tay cùng thượng thân của nàng. Lãnh Vũ hồ thẹn đến phát cuồng, đã bao giờ nàng bị vũ nhục thế này đâu. “Ta giết ngươi”, nàng vận công lực toàn thân, định tránh thoát khỏi vòng tay hắn nhưng Độc Cô Bại Thiên xuất thân thế nào, từ nhỏ đến lớn là lão đại của đám lưu manh, sở trường nhất là kiểu đánh đấm vô lại này. Hắn ôm nàng liên tục lăn tròn dưới đất, sau cùng cắn luôn vào vành tai nàng.

“Ầm,” đầu óc Lãnh Vũ trống rỗng, liền đó phát giác chuyện gì đang xảy ra, rít lên kinh hãi: “A, đồ lưu manh, bỏ ta ra.” Dung nhan tuyệt mỹ ngập vẻ sợ hãi. Độc Cô Bại Thiên nhất định không chịu nhả vành tai nàng ra, nhân lúc hoảng loạn vùng tay điểm một loạt đại huyệt trên mình nàng.

55. Chương 27: Dục

“Tên lưu manh ngươi còn không mau buông ta ra, nếu không ta giết ngươi.” Lãnh Vũ gào đến lạc giọng, khuôn mặt hiện rõ thần sắc vừa giận vừa xấu hổ. Độc Cô Bại Thiên ôm nàng, lạnh lùng đáp: “Không phải cổ rất lợi hại sao? Không phải từ bé đến giờ làm gì cũng xong sao? Vậy được, đứng dậy rồi giết ta xem nào.”

“Tên ma quỷ, sắc lang, ta quyết không tha cho ngươi.”

“Câu nào cô cũng mắng ta là sắc lang, thật sự ta đã chạm vào cô tí nào chưa? Con mẹ nó, để ta thực hiện cho cô xem.” Nói đoạn hắn cúi đầu hôn lên gương mặt ngọc ngà của Lãnh Vũ. Nàng kinh hoảng, há miệng cắn vào vai hắn.

“A”, Độc Cô Bại Thiên đau đớn kêu lên, vận lực vẩy mạnh, “bịch”, quãng Lãnh Vũ xuống đất. Hắn cởi áo ra xem thấy máu thịt nhầy nhụa, “con mẹ nó, cô đúng là ác độc, vốn ta định dọa cô nhưng lần này quyết không tha được.”

“Soạt,” hắn xé ngoại y Lãnh Vũ, nàng kinh hoảng định kêu lên liền bị hắn phong bế huyệt cầm. Hắn lần lần cởi hết y phục trên mình nàng, thân thể trần trụi như tạc từ bạch ngọc với từng đường nét mơn mớn hiện ra trước mắt. Hai quả tuyết lê vươn cao, vòng eo nhắn mịn, cặp mông đầy đặn, thân thể tỏa ra một vầng hào quang nhàn nhạt, có nam nhân nào chống chọi nổi mê hoặc cỡ đó.

Độc Cô Bại Thiên triệt để đắm chìm, hắn vốn định chọc nàng một phen, lột hết y phục là ngừng. Giờ hắn quên mất bản ngã, huyết mạch dâng trào, ánh mắt hút chặt vào thân thể tuyệt mỹ. Lãnh Vũ lạnh lùng nhìn hắn, ánh mắt ngập ngụa căm hận, nếu ánh mắt giết được người ắt hắn sớm đã xong đời không biết bao nhiêu lần.

Hắn cởi y phục của mình, lao bổ vào thân thể trần trụi tuyệt mỹ, câu dẫn vô hạn kia. Không dùng dằng, hắn thực hiện việc cần phải thực hiện. Lãnh Vũ rên lên thống khổ, nhưng không lâu sau, thân thể nàng phản bội lại tâm trí, bắt đầu nảy sinh phản ứng sinh lí.

Mưa gió bão bùng kết thúc, Độc Cô Bại Thiên thỏa mãn bò dậy. Lãnh Vũ đã ngất đi, song nhũ như ngọc, đầy đặn nhô cao đầy vết răng và bùn đất, khuôn mặt nhòe nhoẹt ánh nước.

“Bốp”, Độc Cô Bại Thiên tự tát cho mình một cái, “mình vừa làm gì, không phải giống như cầm thú sao? Đáng chết, mới đây còn thương cảm vô hạn vì mất đi Nguyệt nhi, không ngờ hôm nay lại làm ra những việc thế này.” Hắn ảo não tự trách.

Hắn chấp tay sau lưng, đi đi lại lại, đột nhiên ngừng lại: “Mẹ nó chứ, làm cũng đã làm rồi, có gì là to tát đâu. Độc Cô Bại Thiên ta từ hôm nay sẽ thay đổi, kẻ nào chạm đến ta sẽ phải trả giá đắt. Người kính ta một xích, ta kính lại một trượng, nếu muốn chơi ta, ta sẽ trả lại gấp mười.”

Tư tưởng thay đổi, trong sâu thẳm nội tâm hắn cũng có điều gì đó thức tỉnh, bất giác công lực lại tăng lên.

Hắn cơ hồ đang mơ ngủ, mới vừa rồi thiếu nữ đẹp như thiên tiên, công lực tuyệt cao kia còn truy sát hắn, giờ lại nằm dưới chân hắn.

Hắn nhìn ánh nắng đang tàn, cảm giác trong nội tâm không thể tả, “bước chân vào giang hồ thân bất do kỷ”, trước lúc lên đường, thân nhân từng nói với hắn như vậy, lúc ở ngoài thành Thông Châu, Huyền Huyền cũng nói thế. Giờ hắn đã hiểu, thật sự hiểu câu nói đó, từ rày nhất định Lạc Thiên cung sẽ coi hắn là sinh tử đại địch, một thể lực hùng mạnh khó tưởng tượng nổi sẽ luôn uy hiếp sống chết của hắn. Muốn giải quyết vấn đề nhức óc này chỉ có một cách là sát nhân diệt khẩu, tiền giai nhân như thiên tiên đang nằm kia đi gặp Diêm Vương.

Vô tình, tư tưởng hắn bị bẻ cong, khơi khơi muốn giết một người không có cừu hận gì lớn lao với mình, hoàn toàn đứng trên góc độ có lợi mà suy tính. Kỳ thực, biến hóa tâm thái này bắt đầu chuyển biến từ cái đêm “Kinh Thiên xuất hiện”, chẳng qua bản thân hắn không chú ý.

Hắn mặc quần áo cho Lãnh Vũ rồi qua một bên, ngồi xuống vận công liệu thương. Ba lại tâm pháp Minh Vương Bất Động, Kinh Đào Thiên Trọng, Kinh Thiên quyết cùng gia nhau vận hành theo ba đường lối khác nhau. Nếu người võ lâm biết hắn kiêm tu ba loại tâm pháp, hơn nữa lại dung hợp nhuần nhuyễn, nhất định kinh ngạc vô cùng, đó vốn là chuyện không thể thực hiện được.

Vàng trắng sáng tỏ treo trên tầng không, ánh sáng nhu hòa, thánh khiết giống như những sợi lông tơ trắng mịn màng phủ khắp khu rừng. Lúc đó Độc Cô Bại Thiên đang có cảm giác chưa bao giờ trải qua, năng lượng cuộn cuộn vô tận từ bốn phương tám hướng ào ạt đổ vào nội thể hắn, vết thương nhanh chóng hồi phục. Hắn lơ mơ cảm giác được trong dòng năng lượng có những sợi hơi lạnh, thỉnh thoảng cảm giác được cảnh tượng chung quanh rơi vào óc, rõ ràng nhắm chặt mắt nhưng mọi vật quanh mình đều được hắn “nhìn” rõ một cách chân chân thật thật. Hắn thấy rõ năng lượng của ánh sáng thánh khiết chảy vào nội thể như thác lũ, bồi đắp những kinh mạch bị thương, cũng thấy rõ Lãnh Vũ đang nhìn hắn với ánh mắt đầy cừu hận.

Lãnh Vũ lúc đó đau khổ đến không muốn sống nữa, trong lòng hối hận vô vàn. Tuy nhiên nàng lại được nhìn thấy một cảnh tượng kì dị, ánh sáng không ngừng tụ lại trên mình tên tiểu nhân ti bỉ lại âm hiểm, đáng chết vạn lần kia. Nàng kinh hãi, nhớ đến một loại thần công trong truyền thuyết, là thần công gì thì không thể nhớ nổi nhưng chắc chắn là một môn kì công cao thâm mị hoặc, có thể hấp thu tinh hoa của ánh sáng để nâng cao tu vi. Nàng chậm chậm nhắm mắt lại, vận công lực toàn thân xung phá huyết đạo, nàng phải giải khai tất cả trước khi Độc Cô Bại Thiên đứng dậy, rồi giết hắn để tiết hận, nhưng thất vọng vẫn hoàn thất vọng, thủ pháp điểm huyết đặc biệt cổ quái, căn bản không thể giải được. Nàng đâu biết đó là Phong Huyết đại pháp trong Kinh Thiên quyết, trừ phi được người người tinh thông pháp quyết giải trừ, còn lại vô phương.

Phương đông lấp lánh ánh sáng như vẩy cá, Độc Cô Bại Thiên cuối cùng cũng mở mắt, song mục thần quang lấp lánh, không chỉ thương thể được chữa lành hết mà công lực cũng cao hơn một tầng. Hắn vươn vai đứng dậy, đến trước mặt Lãnh Vũ. Cả đêm nàng không ngủ, liên tục suy tính đến hiện tại và tương lai, ngược nhìn hắn bước tới, trong lòng vừa giận vừa xấu hổ cùng cực.

Hắn ngồi xổm xuống, mặc cho nàng từng món y phục một, nàng phần hận cơ hồ ngất xỉu. Hắn lạnh lùng nhìn vào thân thể tuyệt mỹ, thuận tay giải huyệt cho nàng.

“Độc Cô Bại Thiên, tên ác ma kia, sớm muộn gì ta cũng giết ngươi.” Lãnh Vũ nghiêng rằng, dung nhan tuyệt mỹ lạnh lùng như băng tuyết.

“Ta muốn cưới cô.”

“Cái gì? Tên ác ma ngươi đừng có mơ.” Lãnh Vũ cơ hồ không dám tin vào tai mình.

“Đúng vậy, ta muốn cưới cô. Ta sẽ dâng Lạc Thiên cung để đạt hôn sự với phụ thân cô, xin ông ấy gả cô cho ta.”

“Ngươi là đồ ác ma, khôn kiếp, là tên tiểu nhân ti bỉ âm hiểm. Kể cả nam tử toàn đại lục này chết hết ta cũng không lấy ngươi.”

“Cô thật sự không muốn gả cho ta?”

“Tên vô sỉ ngươi dùng thủ đoạn ti bỉ có được thân thể ta, còn vọng tưởng lấy luôn trái tim ta? Đừng mơ, sớm muộn gì ta cũng khiến ngươi phải trả giá đắt.” Nói đoạn nàng không nén được, bật khóc nức nở.

“Cô còn có cơ hội, thật sự không muốn gả cho ta?” Giọng nói Độc Cô Bại Thiên bằng lãnh, hoàn toàn không có chút cảm tình nào.

“Tên ác ma ngươi giết ta đi.” Lãnh Vũ ngừng khóc, lạnh lùng nói.

Độc Cô Bại Thiên chậm chậm nhắm mắt lại, một ác ma lập lòe trong sâu thẳm nội tâm gầm hét: “Giết, thành đại sự kể gì tiểu tiết, không giết ả ngươi sẽ bị Lạc Thiên cung truy sát tới chết.”

Hắn chậm rãi mở mắt, hét lớn: “Giết.”

56. Chương 28: Ác Ma Đích Dự Hoạch

Độc Cô Bại Thiên giơ cao cánh tay, nhắm thật chuẩn xác vào thiên linh cái Lãnh Vũ rồi bỏ xuống. Một chùm nắng rơi vào mắt, vào thái dương hắc, bàn tay liền ngưng lại, cách đầu Lãnh Vũ không đầy một thốn. Nàng không tỏ vẻ gì sợ hãi, nhìn hắn ngập đầy căm hận.

“A, ai đang ở trong lòng ta? Ác ma mau ra đi.” Hắn đưa hai tay ôm đầu, gục xuống. Lúc tia nắng đầu tiên chiếu vào mắt, hắn đã tỉnh ngộ, biết rằng đó là tâm ma, chứ không phải tẩu hỏa nhập ma, là tạp niệm nảy sinh từ trong tim, ảnh hưởng đến tâm thần. Đúng thế, từ lúc đầu tạp niệm đó đã mê hoặc hắn, giờ hắn đã triệt để tỉnh ngộ. Bình tĩnh lại, hắn cố gắng nhớ lại những trải nghiệm trong mấy ngày qua, nguồn gốc của vấn đề xuất phát từ cái đêm đặc biệt đó, lúc thân thể hắn phản bội lại tâm hồn.

Mọi thứ đều thay đổi từ đó, hắn vũ nhục Lãnh Vũ, nửa phần vì dục niệm bản thân, nửa phần vì bị ác ma dụ hoặc, chịu ảnh hưởng của một tia dao động đen tối trong đáy tim.

“Ta là ai? Trong lòng ta có gì?” Hắn ngửa mặt nhìn trời kêu vang.

Lãnh Vũ lạnh lùng nhìn hắn, không hiểu chuyện gì đã xảy ra với tên ác ma, nhưng nhìn bộ dạng thống khổ của hắn, trong lòng trĩu nặng niềm khoan khoái.

Từ nơi sâu thẳm nhất trong lòng Độc Cô Bại Thiên vang lên tiếng thở dài: “Có lẽ mình đã hơi quá, nhưng nếu không có tính cách rõ ràng, sau này làm sao đối diện với tương lai vạn phần hung hiểm. Đối diện với mối tình đầu nhỏ nhoi bị từ chối mà đau thương đến thế, tính cách này căn bản không thể chống chọi trong tương lai. Nên gia cố dần dần để tính cách mình kiên cường hơn.”

Hắn vốn không nhận biết tiếng thở dài sâu thẳm trong tim nhưng trong thoáng chốc hắn đột nhiên ngộ ra rằng: sự tình đã xảy ra phải dùng cảm đối diện, không được ảo não một cách vô vị, kiên cường và quả cảm mới là đạo của bậc cường giả.

Hắn chậm chậm bước đến chỗ Lãnh Vũ, hé nụ cười khổ: “Lãnh Vũ, Lãnh tiểu thư, ta biết giờ có nói gì tiểu thư cũng không tha thứ, mà ta cũng không muốn giải thích bất cứ chuyện gì đã xảy ra vừa nãy. Nếu hận,

tiểu thư cứ hận ta, lúc nào ta cũng sẵn sàng chờ tiểu thư đến báo cừu nhưng tuyệt đối không để tiểu thư giết ta mà sẽ phản kích.” Đoạn đờ Lãnh Vũ dậy khiến nàng kinh hoàng, cho rằng hắn lại thú tính đại phát.

Hắn đặt song thủ lên lưng nàng, dứt khoát tống một cỗ nội lực tinh thuần sang, tức thì kinh hãi, không ngờ thương thể của Lãnh Vũ lại nghiêm trọng như thế, xem ra đại mỹ nữ này quả nhiên quật cường, hiểu thắng, bất chấp thương thể truy sát hắn.

“Lãnh tiểu thư rất thông minh, công lực lại cao cường thế này nhưng tiểu thư đã mắc sai lầm nghiêm trọng dẫn đến thất bại, nguyên nhân vì tiểu thư chưa từng trải. Ta biết lần sau gặp lại tiểu thư sẽ bất chấp tất cả để giết ta, tiểu thư đã được giáo huấn qua lần này, e là ta sẽ khó lòng thoát độc thủ. Lần này ta buông tiểu thư ra vì thứ nhất lương tâm ta cắn rứt, thứ hai, có một đối thủ mạnh như thế khiến ta lúc nào cũng phải tỉnh táo, không được chủ quan mà luôn phấn đấu để tiến lên.” Hắn vừa nói vừa giúp nàng vận công liệu thương.

Lãnh Vũ hận hận nhập cốt, nhớ lại việc mình thất thân, nước mắt nhỏ xuống như mưa. Độc Cô Bại Thiên hiểu được tâm tình nàng dao động, lên tiếng: “Còn không mau tĩnh tâm ngưng thần.”

“Cần người lo sao, người cút đi cho ta, không cần liệu thương cho ta, bỏ bàn tay bẩn thỉu của người khỏi người ta.”

“Tiểu thư hận ta cũng được, muốn giết ta cũng không sao, nhưng hiện tại không được dao động nữa. Ta đang giúp tiểu thư vận công liệu thương, nếu còn không tĩnh tâm ngưng thần, thân thể không phục nguyên được chỉ là chuyện nhỏ mà còn tổn thương kinh mạch, cả đời này tiểu thư đừng hòng báo cừu.”

Lãnh Vũ cố nén nước mắt, làm theo lời tên ác ma sau lưng, bắt đầu tĩnh tâm ngưng thần.

Hai người ở trong núi liền ba ngày, thương thể của Lãnh Vũ được Độc Cô Bại Thiên vận công trị dứt. Trong ba ngày này, hắn phong tỏa công lực của nàng nhưng giải khai mấy huyết đạo, để nàng tự do hoạt động. Lãnh Vũ làm lơ lúc hắn đưa thức ăn cho nàng, nhưng sau đó phải chịu cơn đói giày vò, bất buộc phải ăn mà cổ tưởng tượng như đang xé hắn ra ăn tươi nuốt sống.

“Lãnh Vũ, nếu bảo ta chịu ảnh hưởng của tâm ma mà mạo phạm, tiểu thư có tin không?”

“Người không cần phải giải thích gì cả, nếu người không giết ta, thế nào cũng có ngày ta dùng máu người để rửa hết những sỉ nhục hôm nay.” Nàng đáp mà lửa hận trào dâng.

“Khục...khục...” Độc Cô Bại Thiên ho ra mấy ngụm máu, sắc mặt nhợt nhạt.

Lãnh Vũ nhìn hắn với vẻ khoái trá, không nén được, cười lạnh nói: “Hừ, trúng Lạc Thiên chưởng của ta, xem người sống được bao lâu.”

“Lạc Thiên chưởng lực của tiểu thư ta đã hóa giải lâu rồi, chẳng qua ba ngày ta liệu thương cho tiểu thư mà nguyên khí đại thương, không ngờ thương thể của tiểu thư nặng như vậy, hao phí của ta bao nhiêu là nội lực. Xem ra đúng là quả báo nhân tiền, chạm vào tiểu thư một lần giảm của ta mười năm dương thọ.” Nói xong lại thổ ra hai ngụm máu.

Mắt Lãnh Vũ lại lóe lên tinh quang, hậm hực nói: “Người có chết vạn lần cũng không đủ, thế nào cũng có ngày ta cho người ném mùi muốn sống không được, muốn chết không xong.”

Độc Cô Bại Thiên cười khổ: “Tiểu thư hận ta như vậy, sau này ta đành trốn tránh, vĩnh viễn không gặp mặt.” Trong lòng lại thầm nhủ: Xem ra ta bắt đầu thay đổi, khơi khơi đi nói đối đối thủ, nhưng mong là “giảm mất mười năm dương thọ” đủ để lưu lại ấn tượng trong lòng nàng ta, khiến nàng ta mềm lòng một chút.

Đoạn hắn lại nghĩ: “Lẽ nào mình thật sự bị ma quỷ dụ hoặc, vì sao lại dần dần chuyển biến, trước kia mình không thể dứt khỏi mối tình đầu mà. Thay đổi thế này có sai lầm không, đối diện với giang hồ hiểm ác đúng là cần một Độc Cô Bại Thiên thay đổi. Thiện ác do lòng mình, chỉ cần bản thân mình giữ vững được là xong.”

Nghĩ vậy, hắn nhẹ lòng hẳn, những lần cắn vì không giết Lãnh Vũ đã được giải quyết, lại liệu thương cho nàng rồi dùng quỷ kế, không phải đã tìm được điểm cân bằng giữa lương tâm và lợi ích rồi sao.

Trong sâu thẳm nội tâm hần vang lên tiếng thở dài: Chỉ là một điểm cân bằng cũng được coi là vấn đề sao?

Hần phong tỏa một vài huyết đạo của Lãnh Vũ, còn lại giải khai hết, “nửa thời thần nữa, tất cả huyết đạo sẽ được giải, ta dành đi trước một bước, mong là vĩnh viễn không gặp lại.” Nói đoạn quay người lướt về phía xa.

Độc Cô Bại Thiên đi xa rồi, nước mắt Lãnh Vũ mới trào ra, ba ngày nay với nàng như trải qua ba chục năm, nội tâm đau khổ vô ngần. Nàng không muốn khóc trước mặt tên ác ma, giờ hết sức ối hận bởi lúc đầu sao cứ đeo theo hần làm gì.

Nửa thời thần sau, rốt cuộc nàng cũng khôi phục công lực, quay người ra khỏi vùng núi non, hướng về Lạc Thiên cung. Giờ này nàng chỉ muốn về nhà, về căn phòng thân quen, về với thế giới riêng.

Độc Cô Bại Thiên từ từ bước ra khỏi chỗ nấp – một khối đá lớn, hần vẫn theo sát Lãnh Vũ nên mọi việc đều lọt vào mắt. Khóe môi hần nở nụ cười, tin rằng nhất thời Lãnh Vũ sẽ không làm phiền hần.

Hần nhíu mày, Lãnh Vũ mà lộ ra, thế lực lớn lao của Lạc Thiên cung phải tính sao? Suy tư một hồi, hần đột nhiên bật cười: “Người kiên cường, háo thắng như Lãnh Vũ quyết không đem chuyện đó kể với ai.”

Thân hình cao lớn phối hợp với nét cười yêu dị trên mặt khiến hần trông như tà thần đứng giữa vùng núi non.

57. Quyển 3 Chương 1: Đại Sự Kiện

Việc này có sức ảnh hưởng cực lớn, vượt xa dự đoán của rất nhiều người. Từ người trong giang hồ cho tới vương tôn quý tộc thuộc giai cấp thống trị, thậm chí tới cả các bá tánh bình dân bình thường, ai nấy đều biết thánh cấp cao thủ trùng hiện tại đại lục. Các truyền thuyết thần thoại cũng theo đó mà rõ lên, cái gì mà thánh chiến đã bắt đầu, lịch sử di vong, truyền thuyết thất lạc, tiên ma đại chiến, rồi cái gì mà cánh cửa ma giới đã được mở.....

Đối với giai cấp thống trị trên đại lục tức thì có phản ứng rất nhanh. Thanh Phong, Hán Đường, Vô Song, Tân Minh, Bái Nguyệt nằm nước một mặt thì trấn an bách tính, cho đăng ra các loại cáo thị công bố việc thánh cấp cao thủ hiện thể không phải là để bắt đầu đánh nhau, các loại truyền thuyết đồn đại đều là vô căn cứ. Mặt khác thì liên hệ với các nhân sĩ nổi tiếng trong võ lâm để nhờ họ đứng ra lên tiếng “làm rõ sự thật”. Không lâu sau các cao thủ nổi danh trên giang hồ đều đứng ra nói với mọi người là : Kì thật trên đại lục có không ít thánh cấp cao thủ ẩn mình. Bọn họ vốn đã sớm không đam mê danh lợi, toàn tâm truy cầu sự kì bí của sinh và tử, thậm chí muốn khám phá sinh tử, du ngoạn hồng trần, không can thiệp vào việc đời. Việc này chẳng qua là không cẩn thận bị người khác nhìn thấy mà thôi.

Trường phong ba rốt cuộc cũng từ từ hạ xuống. Cũng do ảnh hưởng của việc này mà phong trào học võ trên đại lục càng gia tăng. Các đế quốc bắt đầu xem xét việc mở lấy học viện mang danh nghĩa của quốc gia.

Việc thứ hai cũng có liên quan tới thánh cấp cao thủ bắt nguồn từ Hán Đường đế quốc. Truyền thuyết ngàn năm trước Võ thánh Độc Cô Chiến Thiên có lưu hạ một khối tinh nguyên thạch nhưng hậu nhân của Độc Cô gia không biết vì nguyên nhân gì mà không hề bước chân ra giang hồ. Vì vậy sự việc này cực kỳ bí mật rất ít người biết dẫn tới kết quả tinh nguyên thạch cả ngàn năm không biết ở nơi nào. Trước đó không lâu có không ít thế lực bí mật tiềm nhập vào Hán đường đế quốc để truy tìm, kết quả phát hiện ra tinh nguyên thạch đã bị Vụ Ẩn Phong đoạt được. Trong gần cả tháng qua, các thế lực trước dùng lễ “đăng môn bái phỏng” lên Vụ Ẩn Phong khiến cho Vụ Ẩn Phong phải phân phát thiệp tới các lộ anh hùng trong thiên hạ mời tới ngày mười lăm tháng tám đăng môn để bàn về vấn đề tinh nguyên thạch.

Còn có một việc nữa là tháng trước năm đại vương cấp cao thủ tụ tập tại Khai Nguyên thành, sau đó xảy ra cuộc quyết chiến giữa hai vị vương cấp cao thủ, gây nên một trận chấn động. Ở đại lục đã từ rất lâu không xảy ra việc này. Vì vậy cuộc đại chiến nhất thời thành chủ đề bàn tán xôn xao của mọi người.

Sự việc cuối cùng so với các sự việc trước còn li kì hơn, tạo thành một cơn chấn động tại Thanh Phong đế quốc : Tại Thanh Phong đế quốc xuất hiện một thanh niên trẻ tuổi tên Độc Cô Bại Thiên tự sáng tạo ra

Cửu chuyển thần công đánh bại cao thủ hàng đầu của Lạc thiên cung là Ngân Nhiễm đạo nhân. Còn có lời đồn khi thanh niên cao thủ này quyết đấu với Ngân Nhiễm đạo nhân, không biết lý do gì mà công lực bỗng nhiên tăng tới mức vương cấp cảnh giới. Bốn chữ “Độc Cô Bại Thiên” trong nhất thời trở thành từ được nhắc đến của người vô lâm thuộc Thanh Phong đế quốc.

Đại lục an bình đã nhiều năm nay bắt đầu dậy sóng, vô số thế lực cũng bắt đầu vọng động.

Độc Cô Bại Thiên ngồi trên một gian tử lâu nghe các đại sự kiện trên mà tron tâm cảm thấy khó chịu. Những việc này nếu không trực tiếp liên hệ với hắn thì cũng là gián tiếp. Thật ra hắn chỉ quan tâm đến một chuyện đó là mười lăm tháng tám Vụ Ẩn Phong bàn bạc về vấn đề tinh nguyên thạch sẽ trao cho ai. Còn chuyện “thánh cấp cao thủ ngủ trong bốn ngàn năm” hắn nghe xong chỉ cười. Việc này hắn cũng là một tác giả. Chẳng thể nào ngờ một câu chuyện nói dối của Liễu Như Yên lại gây ra một trận phong ba lớn như vậy. Hắn thầm nghĩ hiện tại Liễu Như Yên chắc cũng đang tự trách bản thân.

Trong nội tâm Độc Cô Bại Thiên thầm than “ Tại sao không một ai tin việc xảy ra bốn ngàn năm trước?” Đáng tiếc hắn cũng không có câu trả lời.

Độc Cô Bại Thiên đi tới Vọng Nguyệt thành. Đây là ngôi thành mà theo truyền thuyết thì gần mặt trăng nhất, thánh thành trong mắt của những người tôn thờ nữ thần mặt trăng, cũng là ngôi thành lớn thứ ba của Thanh Phong đế quốc. Nơi đây chính là ranh giới phân chia giữa Thanh Phong và Bái Nguyệt đế quốc. Năm xưa hai nước giao tranh cũng bởi vì vấn đề ngôi thành này thuộc sở hữu của ai. Cũng bởi do vô số nguyên nhân lịch sử khác nữa mà Vọng Nguyệt thành cuối cùng nằm trên bản đồ của Thanh Phong đế quốc. Sự thật này thật khiến cho hơn nửa số dân sung bái nữ thần của Bái Nguyệt đế quốc khó mà chấp nhận. Đây chính là vấn đề mà lịch sử lưu lại. Bất kể hiện tại mặc dù hai nước vẫn “qua lại hữu hảo” nhưng đối với Vọng Nguyệt thành thì tuyệt không ổn định, bất kì lúc nào cũng có thể bùng nổ.

Độc Cô Bại Thiên tới đây nhằm thực hiện lời hứa của mình đó là tặng cho tiểu nha hoàn San nhi của Liễu Như Yên một quyển bí tịch – Kinh thiên quyết. Nguyên ban đầu muốn tặng phi hoa phi diệp lạc thiên công nhưng xem ra không có khả năng. Bây giờ mà tới Lạc thiên cung thì không phải là muốn tìm cái chết hay sao. Độc Cô Bại Thiên chợt nhớ tới dung nhan đẹp như thiên tiên của Lãnh Vũ, cả người như một khối ngọc hoàn mỹ cùng với cặp mắt lạnh lẽo tràn đầy cừu hận, trong tâm hắn chợt có một cảm giác khó hiểu. Hắn biết bản thân mình đã thay đổi, trở nên thành thực hơn....., thậm chí có chút âm hiểm, vô tình.....

Độc Cô Bại Thiên tới thẳng Lạc Nguyệt sơn trang phía bên ngoài thành Vọng Nguyệt. Rất ít người biết sơn trang này chính là của “Ca vũ song tuyệt” Liễu Như Yên. Cũng bởi vì ít người biết, càng có ít vương tôn quý tộc tới làm phiền nên Liễu Như Yên rất là thích nơi này. Lạc Nguyệt sơn trang nhìn bề ngoài thì rất bình thường y hệt như trang viên của một chủ nông trại. Bên ngoài trang viên được phủ bởi một phiến lá xanh rộng lớn của cây bồ đào. Từng quả bồ đào mọng nước mọc trên cây khiến cho người nhìn phải chảy nước miếng.

Cửa lớn cũ kỹ của trang viên cho thấy chủ nhân không phải là người xa hoa, hưởng thụ. Người gác cổng đối với Độc Cô Bại Thiên cực kỳ khách khí đã nói lên tu dưỡng của chủ nhân nơi này. Không lâu sau có hai bóng thân ảnh đi ra. Lúc này không gặp Liễu Như Yên vẫn xinh đẹp như hồi nào. Mặc dù trong ánh mắt lộ vẻ vui mừng nhưng vẫn không hề mất đi nét đoan trang.

“A, công tử cuối cùng cũng đã tới. Ta còn tưởng ngươi..... bí tịch đâu?” Nha hoàn San nhi vừa nói vừa cười lộ ra hai núm đồng tiền nhỏ trên má, đôi mắt như long lanh như hai giọt nước không ngừng chuyển động.

“Nghĩ về bí tịch à, vậy cứ tiếp tục nghĩ đi” Độc Cô Bại Thiên nói

San nhi đột nhiên chạy tới, bắt đầu tiến hành” tìm kiếm”

Liễu Như Yên cười “ San nhi, không được vô lễ. Độc Cô công tử, hoan nghênh huynh tới Lạc Nguyệt sơn trang. Xin mời”

San nhi hếch cái mũi nhỏ nhún lên nhìn chằm chằm vào Độc Cô Bại Thiên rồi chạy vào bên trong.

Độc Cô Bại Thiên nói “ Khi tới đây ta đã sớm nhìn qua nông trại này. Càng nhìn thì càng thấy ở đây như hàm chứa lấy một đạo lý nào đó rất thâm sâu. Từng cành cây ngọn cỏ nơi đây cũng có thể nói lên tu dưỡng của chủ nhân. Như Yên cô nương thật đúng là một vị kỳ nữ.

“Độc Cô công tử quá khách khí rồi. Chúng ta dù gì cũng là bằng hữu, huynh không cần phải đưa ta lên cao như vậy đâu”

San nhi nói “ Nè, tên vô lại thấy sắc quên nghĩa kia, sao lâu không thấy ngươi, muốn gạt ta a. Không nói nữa, mau đưa bí tịch cho ta”

Liễu Như Yên giận dữ nói “ San nhi....”

Độc Cô Bại Thiên bật cười thật lớn khiến cho San nhi xấu hổ lè lưỡi cúi đầu xuống.

Ba người cùng đi vào bên trong. Trong phòng khách đồ đạc có lẽ đã được chủ nhân bỏ không ít tiền bạc để trang trí tạo nên một dáng vẻ cổ xưa khiến cho người ta khi bước vào có một cảm giác ấm áp. Trên tường treo một bức danh họa cổ càng làm tăng thêm nét cổ xưa.

Đợi Độc Cô Bại Thiên an vị, Liễu Như Yên nói “ Độc Cô công tử lần trước sao lại không từ mà biệt. Cả tháng qua lại không có chút tin tức gì. Báo hại làm cho San nhi vì ngươi lo lắng một phen”

San nhi vội nói “ Tôi mà lo à. Tôi không hề lo lắng cho hần. Chỉ có tiểu thư....”

Liễu Như Yên trừng mắt nhìn khiến cho nàng ta vội nuốt những lời tính nói ra.

“A, hại cho San nhi phải vì ta lo lắng, thật là có lỗi. Tội quá, tội quá” Vừa nói vừa cười lớn. Hần sao lại không biết, cái mà tiểu nha đầu này lo chính là quyển bí tịch, còn Liễu Như Yên thì có khả năng lo cho hần thật. Chỉ là từ bây giờ hần đã hạ quyết tâm không trêu chọc tới nữ nhân này nữa. Nàng trong tâm trí của hần giống như một người vĩ đại không thể đụng vào.

Liễu Như Yên nghe hần nói vậy có chút thất vọng nhưng chỉ một lát là trở lại bình thường nói “ Độc Cô công tử huynh biết không. Lần trước ta vì huynh nói dối để bây giờ tạo nên một trận phong ba. Hiện tại ta có cảm giác mình là một đại nói dối, thật sự đáng trách”

Độc Cô Bại Thiên cười “ Sai không phải do nàng mà do ta. Còn nữa, việc này cũng không có gì. Coi như người trên đại lục có truyện để bàn tán. Nàng không cần phải tự trách mình”.

Nghe hần nói thế, Liễu Như Yên cũng cảm thấy nhẹ nhõm.

Sau đó, Độc Cô Bại Thiên đem chuyện trong một tháng qua kể ra. Đương nhiên chủ yếu kể về dã thú trong núi tàn bạo ra sao, mỹ vị thế nào.....tới cuối cùng mới đề cập tới Lãnh Vũ, đương nhiên là bỏ qua khúc lãng mạn. hần chỉ nói là mình may mắn đã thương Lãnh Vũ. Vì vậy hiện tại không thể tới Lạc thiên cung để lấy phi hoa phi điệp lạc thiên công nữa.

San nhi nghe xong nôn nóng “ Ô ô.....tên vô lại ngươi nói vậy chẳng phải.... ô ô” y mặc dù tiếng là tiểu nha hoàn của Liễu Như Yên nhưng từ trước tới giờ chưa bao giờ bị đối xử như hạ nhân. Vì vậy nói chuyện không hề cố kị gì cả.

Nhìn thấy nàng ta vừa khóc vừa nói, Liễu Như Yên cũng cảm thấy bất lực.

Độc Cô Bại Thiên nói “ Con nít đúng là con nít mà, chẳng bình tĩnh gì cả. Cô xem đây là cái gì đây?” Nói xong liền lấy ra một bọc sách, chính là Kinh thiên quyết mà mấy ngày trước hần đã viết ra. Tiểu nha đầu vừa nhìn thấy tức thì hết khóc cười nói “ Công tử thật tốt, cái này là Kinh — thiên — quyết” Nàng ta đọc từng chữ một.

“Không sai, quyển bí tịch này là Kinh thiên quyết, so với bộ phi hoa phi điệp lạc thiên công thiếu sót đó thì không biết mạnh hơn bao nhiêu. Nếu như cô có thể hiểu hết được quyển bí kíp này thì cơ hồ không còn ai trên đại lục là đối thủ của cô đâu” Độc Cô Bại Thiên cười nói

San nhi kích động vội đem quyển bí kíp đưa ra phía sau lưng như sợ Độc Cô Bại Thiên đổi ý lấy lại.

Liễu Như Yên nói “ Còn không mau cảm tạ công tử”.

Một tiểu nha đầu bình thường rất thông minh lanh lợi nhưng giờ phút này lại trở nên ít nói, chỉ gật đầu “ Cảm ơn công tử” rồi lại chìm đắm trong sự vui sướng.

Độc Cô Bại Thiên ra vẻ nghiêm túc nói “ San nhi, việc cô có quyền bí kíp này ngoại trừ tiểu thư của cô ra thì không được nói với ai biết. Nếu để cho người ngoài biết được thì sẽ dẫn tới tranh đoạt của vô số người trong võ lâm đồng thời dẫn tới cô sẽ có vô số địch nhân. Cô hiểu rõ ý của ta không?”

“San nhi hiểu rồi. Nhất định sẽ không nói với một ai, cũng nhất định không phụ kỳ vọng của công tử, sẽ cố gắng luyện võ công cho tốt”.

“Cô hiểu thì tốt rồi. Chỉ là trong võ học, vị trí huyết đạo là điều tối cơ bản. Nhưng ngay cả điều cơ bản đó cô cũng không biết thì cô học như thế nào? Thật là một vấn đề đau đầu” Độc Cô Bại Thiên vừa nhăn mày vừa nói.

Liễu Như Yên nói “ Đó cũng không phải là vấn đề. Trong sơn trang có Vương bà bà cùng Tôn bà bà là võ lâm cao thủ. Bọn họ có thể chỉ dẫn những điều nhập môn cho San nhi.”

Độc Cô Bại Thiên tự trách mình hồ đồ. Như Yên là một danh nhân thì sao lại không có người bảo hộ chứ, hơn nữa còn là cao thủ kìa.

“Như vậy thì ta an tâm. San nhi, cô nhất định phải luyện võ công cho tốt. Trong tương lai còn cần cô giúp ta khi gặp lúc khó khăn nữa”.

“Yên tâm đi, trong tương lai nhất định tôi sẽ bảo hộ công tử” Vừa nói vừa hếch hếch đầu.

Cả ba người đều bật cười.

Độc Cô Bại Thiên trầm nghĩ : Thật xấu hổ quá, ta đã sớm mang ý định gởi gắm trên người tiểu hài tử này rồi.

Hắn cũng có mục đích tới đây. Chính vì hắn nhận ra tư chất của San nhi nên quyết định đem Kinh thiên quyết tặng cho nàng ta. Bởi vì hắn có linh cảm con đường hắn đi đầy rẫy gian truân, nhất định phải có sự giúp đỡ. Việc này không chỉ đơn thuần là thực hiện lời hứa của hắn mà còn có thể coi như là một vụ đầu tư.

58. Chương 2 : Hồi Hán Đường

Độc Cô Bại Thiên từ Vọng Nguyệt thành theo đường trở về Hán Đường đế quốc. Chỉ trong khoảng mười ngày ngắn ngủi mà hắn như một ngôi lưu tinh trong nháy mắt chiếu sáng cả bầu trời võ lâm của Thanh Phong đế quốc. Nhưng mặc dù hắn hiện tại thanh danh chấn động Thanh Phong nhưng trong đầu không hề có chút vui mừng nào. Hắn biết rõ bây giờ càng nổi tiếng thì con đường sau này càng gian truân . Lãnh Vũ của Lạc thiên cung chắc chắn không bỏ qua cho hắn, Ngân Nhiễm đạo nhân cũng sẽ không buông tha hắn.

Trên đường trở về Thông châu thành, Độc Cô Bại Thiên nghĩ lại lúc bị người toàn thành truy sát, nghĩ tới cung điện khổng lồ dưới đất, nghĩ tới tiểu ma nữ Huyền Huyền. Lần này quay trở lại Thông Châu thành hắn rất thận trọng sợ bị người ta nhận ra hắn là “cường đạo”, “thần thủ”, “nhân vật trên người có rất nhiều châu báu” khi xưa. Cũng may là hắn lo lắng hơi thừa vì chẳng có ai tới quấy nhiễu hắn.

Nhưng có một việc rất quái lạ phát sinh trên người hắn. Từ khi hắn tiến vào Thông Châu thành, trong tâm như có cái gì đó đánh động. Một cảm giác không rõ trỗi lên trong lòng hắn. Hắn có cảm giác như một lời kêu gọi, một lời kêu gọi từ vạn năm, dường như từ thời cổ xưa truyền lại.

Hắn tìm đến một khách điểm bình tĩnh dãi tọa như muốn cảm thụ lời hô hoán đó. Lời hô hoán càng lúc càng rõ như cùng hắn có một mối huyết nhục tương liên với nhau, giống như một con người khác của hắn đang kêu gọi hắn. sau đó hắn như minh bạch lời hô hoán đó xuất phát từ “ác ma phong ấn” cùng “phong thánh tuyệt ấn” dưới địa hạ cung điện truyền tới. Bởi vì cái cảm giác khi đối diện với bọn họ lúc xưa với cảm giác bây giờ như tương tự nhau.

Trong nội tâm hắn như vang lên một thanh âm rất nhẹ”công lực khi đạt đến cảnh giới thánh cấp thì mau chóng quay lại cung điện, nhất định phải quay lại. Ở đó có một việc đối với ngươi rất quan trọng tới mức

không có gì quan trọng hơn thế”. Sau đó Độc Cô Bại Thiên có một trực giác là phong ấn dưới địa hạ cung điện so với sinh mạng của bản thân còn quan trọng hơn nhiều. Hơn nữa lúc này tuyệt đối hắn không được đi tới đó. Hắn phải nhẫn nại, phải chờ đợi cho tới khi công tham hóa cảnh, lật tay thành mây, úp tay thành mưa thì mới đủ sức tiến vào bên trong.

Độc Cô Bại Thiên ngay trong đêm rời khỏi Thông Châu thành, cả người đổ mồ hôi lạnh”Mẹ nó, rốt cuộc là có chuyện gì vậy, ta sao lại có cảm giác đó chứ? Cái địa phương này thật tà quái. Mẹ kiếp, đợi lão tử ta đạt cảnh giới công tham hóa cảnh thì nhất định phải tìm hiểu cho rõ mới được” (có mấy câu chửi, mong mọi người không trách)

Khi Độc Cô Bại Thiên tới ranh giới giao nhau giữa Thanh Phong và Hán Đường thì lúc này ở đây có rất nhiều nhân vật võ lâm. Những người này đều có chung một mục đích để đến – Vụ Ẩn Phong.

Cũng bởi trong những năm này, năm nước trên đại lục đối xử hòa bình với nhau nên tại biên giới giữa các nước, người qua lại không phải là vấn đề nghiêm trọng. Chỉ cần có tờ thông quan hợp lệ là có thể tự do đi lại không ai cản trở. Mặc dù hắn chỉ mới ra ngoài khoảng hai tháng nhưng trong nội tâm giống như đã rất nhiều năm khiến cho lần này quay về Hán Đường để quốc tạo cho hắn một cảm giác thân thiết.

Chủng tộc trên đại lục trải qua ngàn vạn năm như đã đồng hóa dung hợp với nhau, tựa hồ không còn có chia ra chủng tộc khác biệt. Giữa người với người không còn sự kì thị chủng tộc mà chỉ còn sự tranh đoạt về vấn đề tín ngưỡng mà thôi.

Hán Đường đế quốc là một quốc gia cổ xưa có lịch sử lâu dài, một nền văn minh xán lạn. Đế quốc trải qua cả hàng ngàn năm lịch sử, trong hàng ngàn năm đó mặc dù gặp nhiều cuộc chiến tranh lớn nhưng cuối cùng cũng bình an đi qua. Chiến tranh ảnh hưởng lớn nhất tại Hán Đường đế quốc chính là cuộc chiến chín nước mười năm về trước. Trong cuộc chiến tranh đó đế quốc nào cũng mở mang được bờ cõi, riêng bản đồ quốc gia của Hán Đường thì tăng lên gấp đôi. Toàn đại lục đều nằm trong tay của năm nước. Sau mười năm sống trong hòa bình, Hán Đường đế quốc phồn vinh hơn, nhân khẩu lại đông nhất trong năm nước, trở thành quốc gia đường như được coi là mạnh nhất trên đại lục.

Độc Cô Bại Thiên cùng hai nhân vật võ lâm của Thanh Phong đế quốc kết bạn cùng tiến vào một ngôi thành nhỏ của Hán Đường đế quốc. Hai người này tựa như giống hẵn, võ công cũng bình thường. Như lời bọn họ nói : lần này tới Hán Đường đế quốc thuần túy chỉ muốn ngắm nhìn võ học thánh địa của Hán Đường đế quốc – Vụ Ẩn Phong. Còn cái “ thương thảo xem tình nguyên thạch về tay ai” thì bọn họ không hề nghĩ qua.

“Này, Độc Cô huynh đệ, người lần đầu tới Hán Đường đế quốc sao?” Độc Cô Bại Thiên chỉ nói họ chứ không hề nói tên. Hai người kia cũng không truy hỏi. Vì vậy bọn họ chỉ gọi là Độc Cô huynh đệ thôi.

Độc Cô Bại Thiên không tìm được một cảm giác như bị bỏ rơi trong lòng. Tự bản thân mình sinh ra và lớn lên tại Hán Đường nay lại bị người khác hỏi như vậy. Nhưng hắn cũng đành phải chịu bởi vì hiện tại hắn đang mang thân phận là người của Thanh Phong đế quốc.

“Không sai, đây là lần đầu ta tới đây. Hán Đường đế quốc quả thật xứng danh, so với Thanh Phong đế quốc ta thì giàu hơn rất nhiều. Phải rồi, hai vị đại ca phải chăng cũng là lần đầu tới đây?”

“Ta Trương Bình cũng lần đầu tiên tới đây”.

“ Đúng vậy sao, Lão Thích ta cũng lần đầu tiên”.

“Vậy quá tốt. Chúng ta đều lần đầu tới đây xem ra đều muốn tới xem Vụ Ẩn Phong” Độc Cô Bại Thiên nói

Trương Bình nói “ Từ đây tới ngày mười lăm còn vài ngày nữa. Chúng ta không cần phải gấp, cứ từ từ đi cũng được”.

Lão Thích nói”Trên đường có gì mà vui chứ, sao bằng không nhanh tới Vụ Ẩn Phong, ở đó nhất định sẽ rất xô bồ. Nói không chừng ở đó ta không cẩn thận gặp phải một siêu cấp đại mỹ nữ, rồi không cẩn thận mỹ nữ động tình với ta, lại không cẩn thận mỹ nữ theo ta thì không biết chừng” Vừa nói hai mắt cũng sáng rực.

Trương Bình nói “ Lại lại lại không cẩn thận mỹ nữ giết chết người”

Độc Cô Bại Thiên nói “ Người hiện tại là không cẩn thận — đụng vào một cỗ xe ngựa”

“Bùng” Lão Thích hai mắt đang mơ mộng dừng lại trên một cỗ xe ngựa. Người trên đường cười lớn. Trương Bình cùng Độc Cô Bại Thiên thì càng cười lẫn cười bò.

“Ai da, các người là hai tên vô lại, không chịu đề tỉnh ta một tiếng. Hãy chờ đấy, Sau khi ta không cẩn thận quen biết nhiều mỹ nữ, sau đó không cẩn thận một người cũng không giới thiệu cho các người”.

Độc Cô Bại Thiên mặc dù sinh ra tại Hán Đường đế quốc nhưng từ trước tới giờ chưa bao giờ xa nhà. Hơn nữa trước đó hắn cũng không quan tâm tới việc trong võ lâm. Vì vậy căn bản không hề biết Vụ Ẩn Phong nằm ở đâu. May mắn cả ba đều có cái miệng ngọt như đường, tìm nữ nhân độ khoảng trên bốn mươi gọi “ Tỷ tỷ, tỷ biết đường đi đến Vụ Ẩn Phong đi đường nào không?”

Những ngày này người võ lâm trên đại lục tới Vụ Ẩn Phong không biết bao nhiêu mà kể khiến cho chủ khách điểm trên đường cười tươi như hoa. Qua nhiều ngày dùng “ lời ngon mật ngọt” ba người Độc Cô Bại Thiên cũng tới được thánh địa võ học của Hán Đường đế quốc – Vụ Ẩn Phong.

Nhìn từ xa, Vụ Ẩn Phong được mây bao phủ xung quanh như một ngọn núi tiên. Sự thật thì trên núi đúng là cũng có di chỉ của tiên nhân hồi cổ xưa. Trên đỉnh núi tiên khí bao phủ quanh năm, đủ các loại kỳ hoa dị thảo, các loại thú phi cầm gặp người cũng không hề sợ hãi.

Lúc này còn cách ngày mười lăm hai ngày. Dưới chân Vụ Ẩn Phong có rất nhiều nhân sĩ võ lâm tụ tập. Hầu hết trong số đó đều đã đặt phòng trong khách điểm. Những người không có phòng thì ở dưới chân núi dựng lều để nghỉ chân.

Ba người bọn Độc Cô Bại Thiên tới trễ nên không còn phòng nào trống. Sau khi thương lượng cả ba quyết định lên núi trong đêm, nhân tiện thưởng thức phong cảnh trên núi.

Lúc này trời gần tối, ánh mặt trời vẫn còn le lói trên đỉnh núi khiến cho Vụ Ẩn Phong càng lộ ra vẻ uy nghiêm thần thánh.

Lúc này trong nội tâm của Độc Cô Bại Thiên rất kích động. Trước mắt là ngọn tiên sơn đã đào tạo ra vô số cao thủ kiệt xuất; người thì mang theo trách nhiệm trừ ma vệ đạo, bảo vệ chánh khí võ lâm; người thì thân ở trong quân tung hoành nơi sa trường, tận trung báo quốc; Vụ Ẩn Phong hơn cả ngàn năm uy chấn đại lục, danh chấn tám phương. Vì vậy người học võ coi đây như thánh đường thần thánh.

Trương Bình thúc vào Độc Cô Bại Thiên “ Huynh đệ...đừng có ngây người ra đó” Lão Thích cũng nói “ Độc Cô huynh đệ nhìn gì thế? Không phải không cẩn thận nhìn một siêu cấp đại mỹ nữ đó chứ” Vừa nói vừa nhìn về hướng mà Độc Cô Bại Thiên đang nhìn.

Độc Cô Bại Thiên bật cười “ Cái tên tiểu tử nhà ngươi nghĩ cái gì thế. Chúng ta lên núi thôi” Nói xong liền đi trước .

59. Chương 3: Lão Phiến Tử

Ba người đi được nửa đường thì bị vài thiếu niên chặn lại. Một người trong số đó nói “ Ba vị thiếu hiệp xin dừng bước. bản môn tạm thời đóng cửa không tiếp khách. Xin ba vị đợi tới mười lăm tháng tám rồi hãy lên núi”

Trương Bình nói “ Các khách điểm dưới núi đều đã chật kín người. Bọn ta không còn chỗ nào để dừng chân cả, vì vậy mới tính lên núi xin tá túc. Hơn nữa nghe nói cảnh trên đỉnh núi rất đẹp vì vậy mới tính lên đỉnh núi xem thử. Mong các vị vui lòng nhường đường cho qua.”

“ Xin lỗi, lệnh thầy khó cãi. Bọn ta có nhiệm vụ bên người, không thể để cho các vị lên trên được”.

Lão thích nói “ Các người cứ nói là không cẩn thận nên không nhìn thấy bọn ta là được rồi”

Đám thanh niên nhìn hắn bật cười, một người nói “ Các vị thiếu hiệp thật xin lỗi. Đây là trách nhiệm của bọn ta không thể để một ai lên trên núi. Thật ra phong cảnh trên đỉnh núi cũng không có gì đặc biệt, so

với nơi đây còn kém xa. Các vị nếu như muốn thưởng thức cảnh đẹp thì có thể tới vùng bên cạnh để thưởng thức cũng được”.

Độc Cô Bại Thiên nói” Các vị huynh đệ đây đã nói xin lỗi rồi. Đó cũng là trách nhiệm của họ, chúng ta cũng đừng nên làm khó họ làm gì. Chúng ta đi thôi, tạm biệt”

Đám thanh niên đối với chàng thanh niên cao to này đặc biệt chú ý bởi vì dạng người cao lớn như Độc Cô Bại Thiên trên đại lục rất hiếm thấy. Bây giờ lại thấy hần thấu tình đạt lý như vậy tức thời nảy sinh hảo cảm liền chỉ bọn họ những nơi phong cảnh đẹp dưới núi. Ba người cảm tạ xong liền cáo từ.

Lúc này trời cũng đã tối, người võ lâm đi xem phong cảnh cũng dần ít đi. Lúc này từ trong rừng truyền lại một âm thanh yếu ớt”Nước...”. Ba người đưa mắt nhìn nhau rồi cùng chạy về hướng trong rừng. Chỉ thấy một lão nhân tóc trắng nằm trong rừng, gương mặt trắng bạch. Độc Cô Bại Thiên vội tới đỡ lão dậy, nội lực không ngừng truyền vào trong cơ thể lão. Còn Trương Bình cùng Lão Thích hai người thì mau chóng chạy đi tìm nước.

Độc Cô Bại Thiên thầm kinh hãi. Lão nhân này thụ nội thương quá nghiêm trọng, kinh mạch trong cơ thể bị tàn phá khá nặng. Nhưng trong người lại trống rỗng không hề có chút chân khí nào giống như người không hề có chút võ công. Chân khí mình vừa di chuyển vào người lão thì đại bộ phận như rơi vào biển, biến mất không có tung tích. Trương Bình cùng Lão Thích lúc này cũng đã lấy lá cây chứa nước trở về. Ba người từ từ đổ nước vào trong miệng lão già. Không lâu sau lão nhân từ từ mở mắt ra. Hai mắt lấp lánh như cho thấy một người mang đầy trí tuệ.

“Đám hài tử, cảm ơn các người đã cứu ta”.

Lão Thích nói “ Không có gì. Bọn ta không cẩn thận phát hiện ra lão, rồi không cẩn thận cứu lão thôi”.

“Oh, ta hiện tại không cẩn thận rất đói bụng, hài tử người có thể không cẩn thận bắt một con thỏ về đây không?”Lão nhân vừa nói vừa cười hề hề nhìn thật không giống bộ dạng trí tuệ hồi nãy.

Lão Thích tức đến trừng mắt “ Lão đầu ngươi thật đúng là được đẳng chân lân đẳng đầu, lại còn sai lại người khác”

Độc Cô Bại Thiên nói “ Ngươi sao có thể nói với lão nhân gia như vậy. Còn không mau giúp lão nhân gia bắt con thỏ về đây. Thuận tiện không cẩn thận bắt mấy con gà rừng, ta cũng không cẩn thận đói bụng rồi” Trương Bình cũng nói “ Ta không cẩn thận cũng đói bụng”

Lão Thích bất lực đứng dậy nói “ Ba mẹ ơi, xâm phạm ngôn quyền của ta. Đúng là không cẩn thận để các người học mất chiêu bài của ta” Nói xong bỏ đi vào trong rừng.

Lúc này sắc mặt của lão già cũng từ từ bình thường trở lại cười ha ha nói “ Ông trời già, ông vẫn chưa muốn tiếp nhận ta. Ha ha đúng là họa thì không lâu, người tốt thì sống ngàn năm ! Đành chịu thôi, ai kêu ta là người tốt chứ”

Nhìn thấy thái độ của lão nhân, Độc Cô Bại Thiên chẳng biết nói gì cho được. Trương Bình nói “ Này, lão đầu, ta chỉ từng nghe nói “ họa lưu ngàn năm “ thôi. Còn nữa, không phải ông trời không thù ông mà là do huynh đệ bọn ta cứu ông thôi”.

Lão già trừng mắt nói “ Đi đi đi. Thanh niên bây giờ ăn to nói lớn rồi. Đi đi, giúp lão nhân gia ta hái trái cây về đây để sau khi ăn xong còn có cái để tráng miệng.”

“Ôi trời, lão già người thật quá đáng! Ta là ân nhân cứu mạng của lão, lão sao có thể nói với ân nhân như vậy chứ” Trương Bình tức tối nói

“ Gì...gì...ngươi kêu la cái gì, chẳng lẽ trưởng bối của ngươi không dạy ngươi phải tôn kính người già sao? Còn không mau đi hái trái cây về đây, tới lúc đó sẽ có lợi cho ngươi đó”

Trương Bình hai mắt sáng rỡ “Không lẽ...không lẽ ông là cao nhân trong truyền thuyết, du hí hồng trần giả bộ bị bệnh ở đây sao?”

Lão nhân vuốt vuốt ngực, ra vẻ nghiêm túc “ Tiểu quỷ quả nhiên có chút kiến thức. Còn không mau đi hái quả về đây”

“Được, được, được....ta đi ngay đây. Lão nhân gia cứ chờ ở đây, Độc Cô huynh đệ của ta sẽ chăm sóc cho lão nhân gia” Nói xong liền bỏ chạy như điên.

Độc Cô Bại Thiên nhìn Trương Bình cười” Lão nhân gia, để vân bối dám bóp cho lão nhân gia thoải mái nhé”

Lão đầu nhìn hấn trong tâm phát hoảng”Miễn đi....miễn đi. Ta hiện tại thoải mái lắm rồi”

“Lão già lừa gạt này, ông còn cho mình là cao thủ à. Trong người một chút chân khí cũng không có, cả người bị nội thương mà còn dám xưng là cao nhân sao?”

“ Gì, gì....thanh niên trẻ đúng là thiếu kiến thức. Người dựa vào đâu mà nói ta không có nội lực thì sẽ không có võ công? Võ công của ta đã tu luyện tới mức hóa cảnh, khó có thể tiến xa hơn. Vì vậy liền đi ngược với bình thường, tự phế võ công luyện lại từ đầu” Lão đầu thấy Độc Cô Bại Thiên động dung liền nói tiếp” Người biết không, cái này không phải cao thủ nào cũng làm được. Nó cần có một dũng khí cực lớn, một ý chí kiên định không sợ hy sinh, thái độ phải lạc quan, kiên nhẫn....”

“Dừng”

Nghe lão đầu nói một cách thao thao bất tuyệt không ngừng nghỉ, bộ dạng giống như lên mặt dạy dỗ khiến cho Độc Cô Bại Thiên thật muốn dạy lão một bài học.

Trương Bình cùng lão Thích khi quay lại từ đằng xa đã nghe thấy lão đầu kêu la “ Người dừng qua đây, a....., sắc ma, người dừng đánh ta. Cứu mạng a....., giết người....cường đạo a.....sắc ma....” lại còn có tiếng cười lớn của Độc Cô Bại Thiên. Bất quá tiếng cười khi lọt vào tai Trương Bình và lão Thích thì giống như tiếng cười dâm tặc.

Hai người nhìn nhau “ Không thể nào, Độc Cô huynh đệ rất là tốt cơ mà? Hấn sao có thể đối với một cao thủ trọng thương như vậy được?”

“ Cái này....cái này....Không lẽ Độc Cô huynh đệ không cẩn thận bỗng nhiên có một sở thích như vậy. Không được rồi, một ngày nào đó hấn không cẩn thận nằm trong tay ta ọe.....ta muốn ới....”

“Ta cũng muốn ới....ọe....”

Hai người vội chạy về. Khi tới nơi, hai người chỉ biết trợn mắt nhìn nhau. Độc Cô Bại Thiên lúc này đang không ngừng đánh vào đầu lão già.

“Huynh đệ dừng tay, dừng đánh lão nhân nữa. Có gì từ từ nói. Người sao có thể đối phó với một cao thủ như vậy được, cả một điểm đồng tình cũng không có”

“Cao thủ cái con khỉ, hấn là một tên lừa gạt, một kẻ điên thì đúng hơn” Độc Cô Bại Thiên nói

Lão Thích nói “ ta cũng có cảm giác lão đầu này không cẩn thận là một tên lừa gạt”.

Độc Cô Bại Thiên nói “ Lão đúng là một tên lừa gạt mà. Trong người một chút chân khí cũng không có. Bọn ta có lòng tốt cứu lão vậy mà lão ta còn ra ụy nói năng linh tinh, lại còn ra lệnh cho hai người nữa chứ”

Trương Bình thần sắc đành lại “ Thật không?”

“Đương nhiên là thật rồi”

“Lão dám lừa gạt tình cảm của ta” Trương Bình gào lên rồi chạy tới đánh lão đầu. Lão Thích cũng không đứng yên, chạy tới đánh phụ.

“Ai da, thiếu hiệp tha mạng. Ta sai rồi, ta là tên lừa gạt, ta không có võ công, tha cho ta”

Hai người điên cuồng đánh một hồi mới hả được cơn giận. Qua lời kể của lão đầu thì ba người mới biết là lão đầu này đang đi khắp nơi lừa gạt. Lần đầu tiên gặp phải người trong giang hồ, không cẩn thận bị người ta đánh cho một chưởng tới mức thổ huyết. Thương thế rất nặng nhưng may mắn cuối cùng cũng giữ lại được tính mạng, chỉ là sẽ phát tác bất kì lúc nào. Gần đây lão nghe nói tại võ học thánh địa của Hán Đường đế quốc Vụ Ân phong có mở đại hội Chiến Thiên tinh nguyên, nhất thời huyết khí trào dâng muốn tới chơi cho biết. Kết quả là khi vừa tới nơi này thì bệnh cũ tái phát. May mắn là được người tương trợ nên thoát khỏi nguy hiểm, giữ lại được tính mạng.

Độc Cô Bại Thiên vừa ăn, trong tay vừa cầm miếng thịt hỏi “ Lão nhân gia ăn không?”

“Ăn” Lão đầu chảy nước miếng , mặt lộ vẻ thèm thuồng.

Trương Bình nói “ Lão già người hình như rất khóe léo. Đã chừng này tuổi rồi mà vẫn còn đi khắp nơi lừa gạt sao. May mắn lần này gặp ba huynh đệ bọn ta chứ nếu gặp người khác thì có lẽ đã sớm siêu độ cho lão rồi.

Lão Thích nói “ Không sai, không sai. Sau này nhất định lão phải không cần thận cải tà quy chánh đi”

Lão đầu cười hi hi nói “ Đúng , đúng, ta nhất định không cần thận cải tà quy chánh mới được”

Ngày thứ hai, mặt trời còn chưa mọc thì Độc Cô Bại Thiên đã tỉnh dậy. Hắn tìm đến một con suối rửa mặt rồi ngồi điều tức. Ba pháp quyết Kinh Đào Thiên Trọng, Minh Vương Bất Động, Kinh Thiên quyết thay phiên nhau vận chuyển. Với công lực của hắn có thể coi như là một siêu cấp cao thủ, so với một tháng trước đó không biết đã cao hơn bao nhiêu lần.

Khi tia nắng hắt vào mặt thì Độc Cô Bại Thiên cũng thu công lại. Nhìn vào vạt tia nắng mặt trời, hắn cảm giác trong lòng rất yên tĩnh. Những đám mây mù bao quanh những ngọn núi phía xa, bên cạnh đó là vô số kì hoa dị thảo tỏa hương thơm ngát thấm vào tâm hồn con người. Tiếng chim hót trong trẻo trong từng rặng cây. Nhìn từng đám vụ khí chậm chậm chuyển động, ngửi hương hoa thơm ngát cùng với tiếng chim hót, hắn cảm thấy cái thế giới này như hóa hợp với tự nhiên.

Độc Cô Bại Thiên tĩnh lặng đứng yên một chỗ. Thân tĩnh, tâm tĩnh. Minh Vương Bất Động trong người tự nhiên chậm chậm bắt đầu lưu chuyển. Lúc này thế giới trong mắt hắn tràn đầy sinh khí, bất cứ nơi nào cũng đều rất hài hòa. Hắn thậm chí có thể cảm giác được sự vui mừng trong tiếng chim hót, sự vui sướng của những con cá đang tung tăng bơi lội trong ngọn suối phía xa, cảm nhận được sự yên bình của những động vật nhỏ trong phía sâu khu rừng.....

Độc Cô Bại Thiên dường như chìm vào thế giới cổ xưa, cùng với thế giới xung quanh dung hợp một thể không phân biệt. Hắn có một cảm giác mình là trời, mình là đất, mình là mây bay, là gió thổi. Thiên địa vạn vật..... núi cao nước biếc..... từng cành cây ngọn cỏ đều ở trong tâm của hắn.

60. Chương 4: Tiên Thiên Chi Cảnh

Độc Cô Bại Thiên đứng tĩnh lặng một chỗ. Ngay vào lúc này hắn đang chìm trong cảm giác : ta là thiên địa vạn vật, thiên địa vạn vật cũng là ta.....từng cành cây ngọn cỏ đều ở trong tâm hắn. Trong cơ thể, Minh vương bất động không ngừng lưu chuyển. Ban đầu thì còn nhẹ nhàng chuyển động sau thì mãnh liệt bùng phát như sóng Hoàng Hà trời dậy, chân khí ngày càng lớn để rồi cuối cùng như mọi con sông đều quy về đại biển. Rồi sau đó từ đại biển chảy ra các kinh mạch toàn thân . Chân khí mạnh mẽ như sóng biển không ngừng lưu chuyển khắp cơ thể.

“Ầm” Cả người Độc Cô Bại Thiên chấn động. Nhâm Đốc nhị mạch đã bị phong bế khi xá thân thành ma một lần nữa bị đả thông. Lần này hắn hoàn toàn dựa vào công lực bản thân để công phá sinh tử huyền quan để từ đó sơ bộ tiến vào tiên thiên chi cảnh. Chân khí mạnh mẽ như sóng ngoài đại dương toang nháy mắt ngưng tụ lại. Những chân khí không tinh thuần đều bị bài trừ ra ngoài, tiên thiên chân khí tinh thuần thì càng ngày càng ngưng tụ. Từng đạo đạo quang mang không ngừng lưu chuyển trong cơ thể. Hắn đứng đó như một khối ngọc điêu khắc, người khác nhìn vào thì thấy như hư vô phiêu ảo, giống như tiên giáng trần.

Trương Bình, Lão Thích cùng lão phiến tử lúc này cũng đã tỉnh lại. Bọn họ nhìn Độc Cô Bại Thiên cách đó không xa mà kinh hãi. Lúc này cả người Độc Cô Bại Thiên phát ra từng đạo quang mang, nhục thể biến thành trong suốt như một khối bạch ngọc bên trong ẩn chứa từng đạo quang hoa di chuyển, cả người nhìn như hư vô phiêu ảo giống như cùng hòa một thể với tự nhiên. Những con chim cất tiếng kêu mừng rỡ không ngừng bay lượn trên đầu để cuối cùng đậu trên đầu hắn, Thỏ, cáo.....các loại động vật nhỏ thì chạy tới trước mặt hắn cùng ngồi lại đưa mắt nhìn về hắn.

Bọn ba người Trương Bình trợn mắt, Lão Thích lắp bắp” Trời ạ! Sao lại như vậy chứ? Độc Cô huynh đệ không cần thận sao lại có một lực hấp dẫn lớn thế cơ chứ, hấp dẫn biết bao nhiêu chim thú. Ngay cả ta

cũng muốn chạy đến bên cạnh hắn”

Trương Bình cũng nói “ Mẹ ơi! May mắn ta là nam nhân, nếu là nữ nhân thì ta....ta.....hic hic....”

Lão phiến tử(lão lừa đảo) không nói chỉ nhìn Độc Cô Bại Thiên không biết đang suy nghĩ cái gì.

Trương Bình cùng Lão Thích đưa mắt nhìn nhau rồi cùng bước tới tính lay tỉnh Độc Cô Bại Thiên. Bởi vì bọn họ thấy hắn đứng bất động một chỗ nên không an tâm. Đúng lúc này truyền tới một thanh âm trong trẻo “ Đứng yên”. Hai người cùng quay đầu lại nhìn thì không biết từ khi nào đằng sau xuất hiện năm thiếu nữ, cả năm dung mạo đều rất xinh đẹp, bạch y bay phất phơ, toàn là những đại mỹ nữ khó gặp.

Lão Thích hai mắt sáng rực lắm bầm “ Trời ạ! Ta không cẩn thận nhìn thấy rất nhiều mỹ nữ, mỹ nữ, bọn họ đang nói chuyện với ta phải không/’

Trương Bình thì nói “ Các mỹ nữ tỷ tỷ khỏe chứ, không biết có chuyện gì thế?

Năm vị mỹ nữ chỉ cười cười, một người lên tiến “ Hồi này ta kêu hai người đứng lại vì bằng hữu hai người lúc này đang ngưng luyện tiên thiên chân khí, không thể để cho người khác quấy nhiễu.Vị bằng hữu của các người thật khiến cho người ta khâm phục. Chỉ mới niên kỉ như vậy đã có thể tiến nhập tiên thiên chi cảnh từng bước tiến vào hàng ngũ siêu cấp cao thủ.” Sau đó cười nói tiếp “ Đem bản thân dung hòa với tự nhiên, hư vô phiêu ảo, so với thần công của chúng ta thì có phần tuyệt diệu hơn”

Trương Bình cùng Lão Thích vội nói “ Đó là nhờ ta chỉ điểm mới có thành tựu vậy thôi” Nói xong liền phi thân tới , đưa mắt nhìn nhau rồi nói “ Các vị tiên tử có thể cho biết phương danh không? Và là người ở đâu?”

Vị nữ tử vừa nói liền lên tiếng “ Bọn ta là đệ tử tuần sơn của Vụ Ân Phong. Còn tên thì không thể nói bừa bãi được” Bốn người kia thì chỉ nhìn liếc qua hai người rồi đưa mắt nhìn Độc Cô Bại Thiên.

Lão phiến tử đưa mắt nhìn chằm chằm Trương Bình cùng Lão Thích khiến hai người giận dữ trừng mắt lại. Lão phiến tử sợ hãi đưa mắt nhìn chỗ khác

Lúc này, Minh vương bất động trong người Độc Cô Bại Thiên sau nhiều lần vận chuyển, toàn thân quang hoa đại thịnh, khắp người trên dưới tiên khí dương như cuộn lấy xung quanh y hết như một vị thần tiên. Đàn chim cùng đám động vật như cây xanh đón gió xuân nhìn hắn si ngốc không có chút động dấy. Sau cùng quang hoa từ từ thì lại, những tiên khí dị biệt cũng bị hấp thu vào trong cơ thể. Lúc này Độc Cô Bại Thiên cũng mở mắt tỉnh lại, hai mắt lấp lánh thần quang, giữa hai hàng lông mày như ẩn chứa bảo quang lấp lánh. Đám động vật xung quanh lúc này mới như bừng tỉnh, bỏ chạy tứ tán.

Nhưng quay đầu nhìn mọi người thì thấy ngoại trừ Trương Bình, Lão Thích cùng lão phiến tử ra thì không biết từ lúc nào xuất hiện năm đại mỹ nữ đang chăm chú nhìn hắn. Độc Cô Bại Thiên bật cười, có thể làm cho năm mỹ nữ nhìn chăm chú như vậy đúng là một việc khiến người cao hứng, làm cho năm mỹ nữ phải đưa mắt nhìn đi chỗ khác.

Lão Thích nói “ Độc Cô huynh đệ người không cẩn thận luyện công tới phát ngốc. Kết quả là không cẩn thận dẫn dụ đến năm đại mỹ nữ đây”

Độc Cô Bại Thiên cười “ Mỹ nữ thì quá tốt. Bọn họ có phải chỉ nhìn ta đúng không? Thật khiến người ta như chìm trong cơn say a” Vừa nói vừa đưa mắt nhìn toàn thân năm mỹ nữ kia.

Năm mỹ nữ hai má ửng hồng cùng kêu lên một tiếng giận dữ. Một người trong số đó lên tiếng “ Chúng ta hoàn toàn không quen biết ngươi. Chỉ là đi tuần tra vô tình phát hiện ngươi tiến nhập tiên thiên chi cảnh, đang lúc ngưng luyện chân khí nên mới tò mò dừng lại xem thôi. Bây giờ đã không còn gì, cáo từ” Nói xong năm người quay người như muốn bỏ đi.

Lão phiến tử đứng một bên ra vẻ như không để ý nhưng Trương Bình cùng Lão Thích thì lại hết sức lo lắng.

Trong tâm Độc Cô Bại Thiên thoáng động. Hắn muốn dò xét xem Lý Thi có đem chuyện hắn xá thân thành ma kể ra hay không, liền cười nói “Mỹ nữ xin chậm đã”. Năm người nghe kêu vậy liền dừng chân, quay lại nhìn hắn.

“Các nàng là đệ tử của Vụ Ân Phong”

“Không sai”

“Nếu vậy các nàng chắc chắn biết Lý Thi”.

“Chuyện đó đương nhiên. Nàng là sư muội của bọn ta, là người có thiên tư tuyệt cao trong đám bọn ta mà”
Độc Cô Bại Thiên nói “ Vậy các nàng có nghe qua người nào tên Độc Cô Bại Thiên chưa?”

Các mỹ nữ mở to mắt “ Người không phải là Độc Cô Bại Thiên đó chứ”

“ Hắc hắc, chính là ta”.

Lão Thích cùng Trương Bình nghe thấy vội chạy lại. Trương Bình kêu lên “ “Độc Cô huynh đệ, người....người thì ra là Độc Cô Bại Thiên. Trời ạ! Người là thần tượng của ta đó”

Lão Thích cũng nói “ Lão đại, sau này người phải dẫn ta theo”.

Nhìn thấy biểu tình hai người, Độc Cô Bại Thiên trừng mắt “ Hai người ra chỗ lão phiền tử trước đi. Ta còn có chuyện nói với các mỹ nữ cái đã”

Hai người ra về đau khổ luyến tiếc quay đi. Trương Bình nói “ Đúng là trái tính mà”

Lão Thích nói tiếp “ Chẳng có nhân tính gì hết”

Một người trong năm mỹ nhân lên tiếng “ Người là Độc Cô Bại Thiên, ngôi sao mới nổi trên bầu trời võ lâm của Thanh Phong đế quốc, là người đã đánh sư đồ Ngân Nhiễm đạo nhân của Lạc Thiên cung?”

Độc Cô Bại Thiên nói “ Tin tình báo của các người cũng không tệ” Rồi nói tiếp “ Các nàng có nghe thấy Lý Thi đề cập tới tên của ta không?”

Năm người nhìn nhau rồi cùng nói “ Thì ra là người”

Độc Cô Bại Thiên trầm nghĩ “ Tệ rồi, không lẽ Lý Thi lại đem chuyện xảy ra ở Trường phong trấn nói ra?”
Nghĩ thế miệng liền nói “ Lý Thi vẫn thường hay nhắc đến ta sao?”

Một mỹ nhân cười cười nhìn hắn nói “ Sau khi Lý Thi sư muội trở về cứ sầm uệ , lại còn hay nghiêng răng nói thầm. Có một lần một vị sư muội đi ngang qua đằng sau thì nghe Lý Thi sư muội nói “ Cái gì Thiên đáng chết”. Từ lúc đó tất cả các sư huynh đệ muội trong núi ai cũng biết có một tên là cái gì Thiên đã chọc tức khiến cho Lý Thi sư muội phải sầm uệ trong những ngày qua. Người cũng biết sư muội dung nhan tuyệt sắc dù cho khắp đại lục cũng chưa chắc kiếm được ai xinh đẹp như sư muội” Nói tới đây mỹ nhân đó ngừng một chút nhìn hắn rồi nói tiếp “ Sư huynh sư đệ tên núi đều tự thề với lòng nhất định bắt cho được tên gọi là cái gì Thiên đó đưa tới trước mặt Lý Thi sư muội. Nếu như không thể bắt sống thì cũng phải lấy cái đầu hắn về tặng cho sư muội. Thậm chí còn có lời đồn ai có thể giết được tên cái gì Thiên đó thì Lý Thi sư muội sẽ đem thân ra báo đáp”

Độc Cô Bại Thiên nghe xong cả người như có một luồng khí lạnh chạy qua. Bọn ba người Lão Thích thì trợn mắt , Lão Thích lẩm bẩm tự nói “ Lão đại quả nhiên là lão đại ngay cả người đẹp nhất Vụ Ân Phong cũng không cần thận chọc ghẹo được”.

Trương Bình nói “ Người nói cái gì thế, việc này sao có thể như vậy được”.

Lão phiền tử đột nhiên lên tiếng “ Nhất định là như vậy. Các người không nghe bọn họ nói nàng ta đối với lão đại các người cảm giận cứ nghiêng răng chửi rủa sao, hắc hắc....”

Lão Thích nói” Ta không cần thận cũng nghĩ như lão phiền tử vậy”

Độc Cô Bại Thiên giận dữ hét lớn “ Các người câm miệng lại cho ta” Rồi quay đầu lại nhìn các mỹ nữ “ Không thể như vậy được. Các người....sư huynh sư đệ các người trên núi nhìn ôn nhu nhã nhặn. Hôm qua ta còn gặp mấy người, đối với ta rất khách khí. Không thể nào như lời các người nói được thật quá dã man mà”

Trương Bình nói “ Kỳ quái, sao lão đại khi gặp nam đệ tử Vụ Ân phong lại không nói như vậy chứ nhỉ?”

Lão Thích nói “ Gỡ mục không cần thận không thể trở khắc được cái gì. Ài, việc chung thân đại sự của huynh đệ bọn ta thật khiến cho người ta phát sầu quá. Lão phiền tử, lão thấy sao”

Lão phiến tử đảo qua đảo lại cặp mắt trắng dã nói “ Chuyện này cũng rất đơn giản thôi. Nhưng nếu không có chút phân lượng thì tốt nhất đừng nên nghĩ tới nó làm gì”

Lúc này một mỹ nữ lên tiếng “ Người có muốn thử hay không?Bọn ta chỉ cần hét lớn một tiếng “ Cái gì Thiên” ở tại đây. Bảo đảm sẽ cho người được thưởng thức thể nào là “sức mạnh của yêu thâm” liền thôi”

61. Chương 5: Ngộ Cổ

“Đừng, các đại tỷ không cần phải kêu lên đâu” Độc Cô Bại Thiên vội là lên rồi nói tiếp “ Kỳ thật giữa ta và Lý Thi không có thâm thù đại hận gì hết mà ngược lại bọn ta còn rất thân thiết nữa là khác. Mỗi lần nàng ấy hạ sơn đều đến nhà ta chơi. Thậm chí lần trước ta thụ thương, nàng còn ở cạnh bên giường ta nhiều ngày nữa kia.”

Các mỹ nữ thần sắc lộ vẻ khó tin “ Thật không?”

“Đương nhiên là thật. Chỉ là sau đó ta cùng nàng chơi một trò chơi nhỏ chọc tức nàng khiến cho nàng giận dữ bỏ đi. Nói cho cùng thì nàng ta cũng là biểu muội xa của ta, hai nhà vẫn thường hay qua lại với nhau mà”.

Các mỹ nữ cùng nhìn lẫn nhau lộ vẻ khó tin. Độc Cô Bại Thiên liền nói “ Các nàng không tin ư? Nhớ thời còn nhỏ bọn ta cùng ăn một chỗ, cùng vui đùa, cùng ngủ chung. Sau này khi nàng theo phụ thân lên Vụ Ẩn Phong học nghệ thì bọn ta mới phải chia ly. Mười năm trước mẫu thân ta có mời người khác lấy một cái ngọc bội , dựa vào dung mạo của nàng lúc đó để khắc thành dung mạo của nàng khi trưởng thành. Các người không phải ngay cả ngọc bội cũng chưa thấy qua chứ?”

“Đã nhìn qua” Một mỹ nữ liền lên tiếng” Ngọc bội của sư muội vốn là vật bất ly thân mà” Lúc này cả năm người càng lúc càng tin lời hắn nói.

Độc Cô Bại Thiên trong tâm thầm nói “ Tội quá, tội quá....Bất quá chân nhân thì không nói dối, hắc hắc, ngọc bội đang ở trên người ta mà...” Ngoài miệng thì hắn lên tiếng “ Ta vừa mới nói cho các người nghe những lời mà không được nói cho ai biết. Nếu vạn nhất để cho người khác biết thì chắc chắn lại phải giải thích cho rõ ràng, đặc biệt là các nam đệ tử, những người mà muốn cưới Lý Thi sư muội thì càng phải thận trọng, phải chú ý.....Hey.....ta cũng không tiện nói nhiều. Mặc dù ta với Lý Thi sư muội cũng hiểu đôi chút nhưng không thể đem chuyện của muội ấy nói với người khác được. Nếu để muội ấy biết được thì không trách ta mới lạ đó..”

Lão phiến tử thầm cười “ Mẹ nó, cái tên tiểu tử này muốn nhờ miệng năm người này nói cho nam đệ tử Vụ Ẩn phong biết đây mà”

Một người trong số năm người lên tiếng “ Người thật sự không hề có ý gì với Lý sư muội đó chứ?”

“Trời đất chứng giám, hai người bọn ta chỉ thuần túy là tình huynh muội, thật sự không hề có gì khác” Nói tới đó thì giọng của hắn bỗng xoay chuyển 180 độ “ tỷ muội các người phải chăng có tấm lòng thương người đúng không. Tiểu đệ đây hiện đang cô độc một mình. Ngoài ra còn có ba người, không, hai người thôi, lão đầu kia thì không tính đến làm gì. Hai người kia là hai thanh niên có thể nói là “ bất kì ai cũng hết lòng giúp đỡ” đó.

“Hừm”

Đám mỹ nữ cùng kêu lên giận dữ, trừng mắt nhìn hắn rồi quay người bay đi, trong nháy mắt đã biến mất.

Độc Cô Bại Thiên lầm bầm nói “ Công phu khinh công thật lợi hại. Ha ha....Lý Thi chắc chắn sẽ không giải thích rõ ràng..... nam đệ tử của võ lâm thánh địa ư.....muốn giết ta à....Ha ha.....”

Trương Bình ở bên cạnh nói nhỏ “ Cười gian xảo”

Lão Thích cũng nói “ Ngàn vạn lần cũng đừng không cẩn thận nhìn ta mà cười như thế”

Lão phiến tử có cảm giác sau lưng như phát lạnh, tự nói “ Cái tên tiểu tử này.....”

“Nè, ba người các người còn đứng đó làm gì. Còn không mau qua đây”

Lão Thích trên mặt có vẻ vui mừng nói “ Lão đại, thì ra huynh chính là Độc Cô Bại Thiên. Không thể ngờ Lão Thích ta không cần than lại cùng đi với huynh, lại còn có thể xưng huynh đệ nữa chứ. Lão đại sau này huynh cho ta đi theo huynh nhé”

Trương Bình cũng hưng phấn lên tiếng “ Lão đại, người chính là thần tượng của ta. Cầu xin người chỉ ta Cửu chuyển thần công để ta có thể vang danh thiên hạ, trở thành ngôi sao mới trong võ lâm”.

Cặp mắt của lão phiến tử đảo qua đảo lại một hồi rồi ngoác miệng ra nói “ Độc Cô Bại Thiên? Sao ta chưa từng nghe qua? Có phải là một vị thiên vương cao thủ không?”

Lão Thích cùng Trương Bình tức thì cùng quát lên “ Câm miệng” khiến cho lão phiến tử liền ngậm miệng lại không nói gì.

Độc Cô Bại Thiên nói “ Ba người các người không cần phải tung hứng nữa làm gì. Nếu nguyện ý nghe theo lời ta thì theo ta, còn không thì đường ai nấy đi” Nói xong liền quay người bỏ xuống núi.

Ba người cùng kêu lên “ Chờ ta với” rồi vội vã chạy theo sau.

Bốn người chạy nhanh xuống núi. Trương Bình thở hồng hộc nói “ Lão đại, người chạy làm cái gì thế?”

Lão Thích cũng hỏi “ Lão đại, không phải hồi nãy người gạt mấy nữ nhân đó để bỏ chạy đó chứ?”

Độc Cô Bại Thiên nói “ Ở đó ta chỉ sợ gặp một nữ nhân trên Vụ Ẩn phong, sau này các người sẽ biết. Đi thôi, kiếm lấy nơi nào đó ăn uống cái đã”

Lão phiến tử nhỏ giọng chữ” Đúng là có ác tâm mới vậy mà”

Độc Cô Bại Thiên trừng mắt nhìn lão “ Lão phiến tử, lão không cần đi theo bọn ta. Bọn ta biết lão sớm muộn gì cũng sẽ là nguồn gốc của phiến toái thôi. Lão sao không đi lừa gạt ai đó nữa đi, mau đi đi thôi”

“Không được, người muốn thế nào thì như thế đó đi. Lão nhân gia ta sẽ coi như là một người hồ đồ đi theo người được chưa. Ai, không hiểu hai con mắt người như thế nào nữa. Những cái mà ta nhìn thấy tuyệt không hề ít hơn các người, những gì ta ăn nhiều hơn các người, đường ta đã đi dài hơn các người. Kinh nghiệm giang hồ của ta phong phú nhiều vô số kể. Với trí tuệ thâm sâu của ta thì ta có thể đưa ra đề xuất hợp lý với lão đại các người.....”

Thấy lão già lại bắt đầu thao thao bất tuyệt, Độc Cô Bại Thiên vội xua xua tay” Thôi, cứ để cho lão theo bọn ta”.

Bốn người liền xuống núi tìm kiếm một quán nhỏ ăn uống. Tiểu trấn nhỏ dưới chân núi Vụ Ẩn phong hôm nay thật sự náo nhiệt. Trên đường xá người võ lâm người mang đao, người mang kiếm đi lại khắp nơi. Cư dân của tiểu trấn cũng vì đó mà tăng thêm thu nhập đáng kể.

“Wow, miueng61 đậu hủ này thật là mê a. Quá tốt, lão nhân gia đã lâu không được ăn đậu hủ mê như thế này”. Lão phiến tử tay trái cầm một miếng quẩy, tay phải cầm miếng đậu hủ mà nước dãi cứ chảy ra hai bên miệng.

Lão Thích nói “ Nhìn lão nhân gia ăn không cần thận trọng ghê sợ”

Đúng lúc này Độc Cô Bại Thiên chợt nhìn thấy ba bóng người quen thuộc vội cất giọng gọi lớn “ Tiểu Cửu tử, tiểu....Hạo Nguyệt, Ngạo Nguyệt, Mẫn Nguyệt”

Ba người quay đầu lại nhìn thì thấy Độc Cô Bại Thiên đang vui mừng vội gọi liền vội chạy lại. Tư Đồ Hạo Nguyệt nói “Đã giá cuồng, ta cũng đoán ra người nhất định sẽ tới Vụ Ẩn phong mà” Tư Đồ Ngạo Nguyệt cũng nói “ Tên tuổi của tên gia hỏa nhà người tại Thanh Phong đế quốc bây giờ cũng không tầm thường a. Mới vừa rồi ta còn nghe mấy người võ lâm tại Thanh Phong đế quốc bàn luận về người đó”

“Tỷ phu huynh thật lợi hại. Vừa mới xuất đạo được vài tháng mà danh tiếng đã lớn như vậy rồi” Tư Đồ Mẫn Nguyệt nói.

Độc Cô Bại Thiên cười “ Ta căn bản không hề muốn nổi danh như vậy, chỉ là bị người áp bức mà ra thôi. Lại đây, để ta giới thiệu một vài bằng hữu. Trương Bình, Lão Thích thì ta vừa mới coi là bằng hữu. Còn lão nhân gia này thì....là lão phiến tử (hiểu là lừa đảo thôi), không cần phải quan tâm tới lão làm gì”

Lão phiến tử lẩm bẩm “ Một chút tôn trọng người già cũng không có”

Độc Cô Bại Thiên nói tiếp” Còn đây là Hạo Nguyệt, Ngạo Nguyệt, Mẫn Nguyệt, đều là bằng hữu tốt của ta”

Cả đám lại phải trải qua một phen khách khí. Lão phiến tử lại lẩm bẩm nói “ Mẫn Nguyệt? Cái tên gì mà nghe kỳ quái vậy trời?” Cả đám nghe thấy liền trừng mắt nhìn lão khiến cho lão vội ngậm miệng lại không dám nói gì.

Độc Cô Bại Thiên nói “ Lão thì biết cái gì. Tên này do chính Liễu Nhiên đại sư khi hắn mới sinh ra đặt cho hắn. Lão....không để ý tới lão nữa”

Tư Đồ Hạo Nguyệt nói “ Đã giá cường, người bây giờ ở đâu thế?”

“ Không biết. Bọn ta tới quá muộn nên chẳng kiếm được căn phòng nào cả”

“ Ra là vậy. Vậy theo bọn ta đi. Bọn ta thuê được ba phòng đủ cho mọi người cùng ở rồi”

Độc Cô Bại Thiên chưa kịp nói tiếng nào thì Lão Thích đã hào hứng hét lên “ Thật quá tốt. Không cần thận bọn ta cũng có phòng để ở rồi”

Ba huynh đệ Tư Đồ đưa con mắt kì quái nhìn hắn. Độc Cô Bại Thiên cười nói “ Các ngươi không cần phải lấy làm kì lạ. Hắn ta bị thứ bệnh khó chữa vậy đó, câu nào cũng phải chen vào chữ ‘ Không cần thận’. Các ngươi không tin thì cứ đánh hắn thật lực đi. Hắn chắc chắn sẽ nói là ‘Ngươi không cần thận đánh ta, ta không đi theo ngươi nữa’” Cả đám nghe xong bật cười lớn khiến cho Lão Thích giận lắm nhưng chỉ biết đưa mắt nhìn.

Trên đường đi, Độc Cô Bại Thiên thì thầm với ba huynh đệ Tư Đồ “ Hiện tại ta có thể coi là ngôi sao trong bầu trời Thanh Phong đế quốc nhưng đối với Hán Đường đế quốc thì không có chút quan hệ gì. Các ngươi có hiểu ta muốn nói gì không?” Cả ba nghe xong liền lộ vẻ hiểu rõ.

Tới khách điểm thì Trương Bình, Lão Thích cùng lão phiến tử ba người ở chung một phòng. Độc Cô Bại Thiên cùng ba huynh đệ Tư Đồ ở chung một phòng. Cả bốn người không ngừng nói chuyện với nhau. Hắn đem hết mọi chuyện xảy ra trong vài tháng qua kể cho ba huynh đệ Tư Đồ nghe, chỉ giấu đi việc liên quan tới cung điện dưới đất cùng Huyền Huyền thì giấu đi thôi. Cả ba người nghe xong lộ ra thần sắc ngưỡng mộ. Mẫn Nguyệt nói “ Thật không biết phụ thân nghĩ gì nữa.. Bọn ta luyện võ đã nhiều năm nhưng vẫn không cho bọn ta xuất sơn”. Ngạo Nguyệt cũng nói “ Ta thật sự rất muốn được ra giang hồ vùng vẫy một lần cho biết”

Độc Cô Bại Thiên nói “ Các ngươi không phải đang đi lại trên giang hồ sao?”

Tư Đồ Hạo Nguyệt cười khổ “ Phụ thân chỉ cho bọn ta thời gian mười ngày, cho bọn ta tới đây mở mang kiến thức thôi. Sau khi tham gia đại hội xong thì phải lập tức quay về nhà”

Độc Cô Bại Thiên trầm ngâm một chút rồi nói “ Lần này ta tại Thanh Phong đế quốc có nhìn thấy Minh Nguyệt”

“Cái gì?” Cả ba người cùng lúc kêu lên. Mẫn Nguyệt nói “ Tỷ tỷ đã tới Thanh Phong đế quốc sao?”

“Không sai. Ta cũng chỉ tình cờ gặp lại nàng thôi. Ha ha, nàng bây giờ thật sự rất tốt, càng ngày càng đẹp hơn. Ta còn có cảm giác công lực của nàng càng lúc càng cao. Tin rằng không lâu sau thì nàng có thể xuất sơn được rồi” Độc Cô Bại Thiên vừa nói vừa cười.

Ba huynh đệ Tư Đồ đưa mắt nhìn nhau. Từ khi tình cảm giữa Tư Đồ Minh Nguyệt cùng Độc Cô Bại Thiên xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, mọi người trước mặt hắn ai nấy đều tránh nhắc tới Tư Đồ Minh Nguyệt. Hắn bình thường cũng không bao giờ nhắc tới bốn chữ Tư Đồ Minh Nguyệt. Ai ngờ hôm nay hắn lại đem ra để cười nói được chứ.

Mẫn Nguyệt nói “ Tỷ phụ, huynh không sao đó chứ?”

“Đương nhiên là không sao. Bất quá từ nay về sau ngươi phải thay đổi gọi ta bằng ca thôi, biết không?”

“Được.....tất nhiên được mà”

“Độc Cô Bại Thiên nhìn cả đám cười nói “ Các người không cần phải suy nghĩ lung tung đâu. Ta thật sự không sao mà. Không phải ta cố tình ra vẻ như vậy cho các người xem mà thật sự là tình cảm khi xưa ta đã sớm quyết định từ bỏ rồi.”

Nhìn thấy sắc mặt vui vẻ của Độc Cô Bại Thiên, ba người cuối cùng cũng cảm thấy an tâm. Tư Đồ Hạo Nguyệt nói “ Bọn ta đã lâu rồi không so tài. Hôm nay nhất định phải tỉ thí một phen mới được”

Độc Cô Bại Thiên lắc lắc đầu nói “ Không được. Lúc này đang là lúc quan trọng. Có rất nhiều nhân vật võ lâm đang tụ tập ở đây. Nếu bọn ta ở đây mà thi triển quyền cước thì chẳng phải đang rước phiền toái vào người sao”

Lúc này ở ngoài song cửa truyền vào một thanh âm rất êm tai nhưng lại tràn đầy sự giận dữ “ Độc Cô Bại Thiên mau lần ra đây cho ta”

62. Chương 6: Giai Nhân Thoại Ma

Lúc này ở ngoài song cửa truyền vào một thanh âm rất êm tai nhưng lại tràn đầy nộ khí “ Độc Cô Bại Thiên mau lần ra đây cho ta”

Bốn người Độc Cô Bại Thiên giật mình bước ra cửa nhìn. “Oanh”, Độc Cô Bại Thiên cảm giác như đầu mình mới bị người khác đập mạnh vào. Đứng trước mặt hắn là một trang giai nhân tuyệt sắc, đẹp tới mức khuynh quốc khuynh thành Lý Thi. Cả người giai nhân mặc một màu bạch y trắng như tuyết, dung nhan thanh lệ thoát tục như không hề nhiễm một chút bụi trần. Cả khuôn mặt ánh lên một nét đẹp rạng rỡ cùng lạnh lẽo của ánh trăng rằm.

Độc Cô Bại Thiên thầm nhủ” Đúng là sợ cái gì tới cái đó mà. Vừa mới ra chút thủ đoạn với đám mỹ nữ Vụ Ân phong thì Lý Thi đã tìm tới tận cửa rồi.”

Ba huynh đệ Tư Đồ cũng hồi hồn lại đưa gương mặt ửng hồng quay lại nhìn lẫn nhau. Ba người Trương Bình, Lão Thích cùng lão phiến tử lúc này cũng bước ra ngoài. Trương Bình cùng Lão Thích hai mắt sáng rực đứng ngây người nhìn cả nửa giờ mới tỉnh lại lẩm bẩm nói “ Trời ạ! Trên thế gian thật có người đẹp tới mức này sao!” Lão Thích thì nói “ Phong hoa tuyệt đại, tuyệt đại giai nhân không cẩn thận lại rơi vào tay lão đại rồi. Ta ta thật muốn khóc....” Lão phiến tử cũng nói “ Đẹp tới mức không biết nói thế nào. Thật sự quá tiện nghi cho tên tiểu tử Độc Cô Bại Thiên này mà. Phải chi lão nhân gia ta có thể trẻ lại hai mươi năm....A! Chỉ cần hai mươi năm....”

“Câm miệng” Chỉ thấy bảo kiếm trong tay của Lý Thi vung lên, một tia lam quang ảm đạm liền lướt qua da đầu của bọn Lão Thích ba người. “Ầm “ một tiếng, bức tường phía sau lưng cách ba người không xa bị đánh vỡ nát thành phần mảnh. Cả ba khuôn mặt tức thì xám ngoét, ba huynh đệ Tư Đồ thì mặt trợn tròn, miệng há hốc ra. Độc Cô Bại Thiên lúc này cũng thật sự kinh hãi. Lý Thi sao có thể tùy ý vung tay mà lại có thể phát ra tiên thiên kiếm khí đáng sợ như vậy. còn cao hơn tiên tiên chân khí cả một bậc. Trong tâm hắn không ngừng suy nghĩ : tại sao vài tháng không gặp nàng ta công lực lại tăng tiến vượt bậc như vậy, không lẽ đã đạt đến vương cấp cảnh giới? Cái này sao có khả năng được chứ. Thật là quá đáng sợ.

Lúc này thanh âm của đám người ở hậu viện phía sau cũng ngày càng lớn. Mọi người ai nấy đều kinh ngạc và tán thưởng tuyệt thế dung nhan của Lý Thi.

“Độc Cô Bại Thiên, ngươi theo ta ra ngoài kia” Nói xong Lý Thi như một lảng ba tiên tử bay thẳng ra ngoài.

“Đã giá cuồng, bọn ta đi cùng với ngươi”

“Không sai, bọn ta cũng đi”

“Không, các người đều ở tại đây. Ta sẽ không có việc gì đâu.” Nói xong hắn liền ra bên ngoài. Những người đứng trong sân ai nấy đều lộ ra nét khâm phục hắn, bàn tán xôn xao.

Độc Cô Bại Thiên thầm nhủ “ Uy lực của mỹ nữ quả nhiên bất phàm a”

Đi sau Lý Thi, dù cho hắn nỗ lực như thế nào thì Lý Thi vẫn luôn giữ lấy khoảng cách phía trước. Chỉ một lát, hai người đã tới giữa lưng chừng Vụ Ân phong. Nơi đây có rất nhiều kì hoa dị thảo, ong bướm bay dập

điều. Từng làn hương hoa thơm ngát thấm vào tâm hồn khiến cho người ta cảm thấy ngây ngất. Cảnh đẹp cùng với mỹ nhân làm cho Độc Cô Bại Thiên nhất thời ngây ngất.

“Độc Cô Bại Thiên, sáng sớm nay ngươi nói nhăng nói cuội những gì?” Giai nhân giận dữ hỏi

“Cái này.....sáng sớm hôm nay..... ta cùng một vài mỹ nhân chọc giỡn với nhau thôi mà. Ai mà biết các mỹ nhân đó lại là cao đồ của Vụ Ẩn phong chứ”

“Ta hỏi ngươi nói những cái gì?”

“Ta....ta nói nàng là biểu muội của ta”

“Ngươi....ngươi là tên vô lại. Sao ngươi lại có thể nói như thế chứ? Ngươi...ta phải giết ngươi” Lý Thi nắm chặt bảo kiếm, khuôn mặt rất giận dữ.

“Cái này sao có thể trách ta được. Sư huynh sư đệ của nàng phát thệ nói là phải giết chết tên ‘ cái gì thiên’ để giúp nàng hả giận. Ta nếu không sớm nói là có quan hệ mật thiết với nàng thì không bị bọn họ giết mới lạ đó”

Độc Cô Bại Thiên Có cảm giác thân ảnh lạnh lùng cao ngạo của Lý Thi mặc dù gần ngay trước mắt nhưng hẳn lại có cảm giác như đang ở rất xa.

“Độc Cô Bại Thiên, trong tương lai nhất định ta cũng sẽ giết chết ngươi” Khuôn mặt tuyệt thế dung nhan lúc này như được phủ bởi một lớp băng lạnh lẽo.

Hắn giật mình kêu lên “ Lý Thi muội muội, nàng đừng có giận dữ, có gì từ từ nói được mà. Nếu ở đây mà đắc tội thì.....”

“Ngươi câm miệng lại cho ta. Ai là muội muội của ngươi. Ta không quan tâm trước đó ngươi nói nhăng nói cuội cái gì nhưng trước mặt ta ngươi không được nói như thế. Nếu muốn nói với ta thì cứ kêu tên là được rồi” Lý Thi nắm chặt bảo kiếm lạnh giọng nói

“Được rồi” Độc Cô Bại Thiên thu lại nụ cười trên miệng trầm giọng nói “ Lý cô nương, rốt cuộc ta đã đắc tội với cô nương ở đâu thế? Không phải là do việc của Trường Phong trấn chứ”

“Hừm, Độc Cô Bại Thiên, những hành vi đê tiện của ngươi khi xưa tại Trường Phong trấn ta không thể nào quên. Sớm muộn gì ta cũng sẽ kiếm ngươi để đòi thôi” Nói tới đó thì mặt của Lý Thi đã ửng hồng, cả người như run lên phải mất một lúc mới bình tĩnh lại. “ Còn nữa, ngươi có thể an tâm là ta không đem việc ngươi xá thân thành ma nói ra ngoài. Trong mắt ta ngươi là ngôi sao sáng trên bầu trời vô lâm của Thanh Phong đế quốc, là cao thủ mới nổi. Bất quá..... sớm muộn gì sẽ có một ngày trước khi ngươi xá thân thành ma ta sẽ chem. ngươi dưới kiếm của ta. Cái này là do không chỉ ta phải có trách nhiệm với lời thề của mình mà còn là trách nhiệm đối với giang hồ, với nhân loại trên cả đại lục.”

“Đó chính là nguyên nhân phải giết ta?”

“Không sai, sớm muộn gì ta cũng phải giết ngươi. Ngươi cũng hãy sớm chuẩn bị đi”

Trong nội tâm Độc Cô Bại Thiên tự dưng bỗng cảm thấy xót xa “ Trong mắt nàng ta thật sự là một ác ma không thể tha thứ sao? Ta thật sự đáng sợ như vậy sao?”

“Ngươi nên hiểu rõ ý của ta. Ngươi sớm muộn gì thì cũng thành ma mà thôi. Mười năm cũng được, trăm năm cũng tốt. Với tư chất của ngươi có thể khẳng định trong lúc ngươi còn sống thì ngươi có thể khám phá ra bí ẩn của sinh tử.....đạt tới cảnh giới thánh cấp trở thành bất tử chi ma, sở hữu bất tử chi ma chi thể. Bất tử chi ma đáng sợ như thế nào ta nghĩ ngươi biết rõ hơn ta, so với thánh cấp cao thủ còn đáng sợ hơn gấp chục lần. Vì thiên hạ chúng sinh, ta bắt buộc phải giết ngươi dưới kiếm của ta. Ta và ngươi sớm muộn gì cũng phải có một cuộc chiến, ngươi sớm chuẩn bị đi.”

Trong nội tâm của Độc Cô Bại Thiên vang lên một thanh âm bi thương :” Không lẽ tất cả mọi người đều nhận định như thế hay sao?” Độc Cô Bại Thiên cảm thấy trong lòng có một cảm giác rất đau khổ chịu không được hẳn ngược đầu lên trời hét lớn “ Không lẽ ‘ gặp xá thân thành ma giết chết không tha’ là một chân lý vĩnh viễn không thể thay đổi sao? Không lẽ ngay cả một nơi siêu phàm thoát tục như Vụ Ẩn phong cũng chịu ảnh hưởng của các tư tưởng thế tục như vậy sao? Không lẽ một người thông minh như Lý tiên

tử đây cũng tin vào những lời đồn đại như vậy sao? Không lẽ trên thế gian này không có một ai nghi ngờ tính đúng đắn của lời nói trên hay sao?” Độc Cô Bại Thiên càng nói càng kích động “ Vì thiên hạ chúng sinh, ha ha..... nghe rất hào hùng, rất là uy nghiêm, rất là cao thượng. Ha ha, giết chết ta thì là người bảo vệ cho vô lâm, là người cứu thế của đại lục. Không thể ngờ tính mạng của ta lại đáng giá như vậy. Nếu đã như vậy thì nàng hà tất phải đợi đến tương lai làm cái gì? Nàng sao không nhân lúc công lực của ta còn yếu đem ta giết đi để lúc đó trở thành một vị Lý tiên tử một đời anh minh lưu truyền cho hậu thế, được vạn người kính ngưỡng.”

Sắc mặt mỹ lệ vô song của Lý Thi không hề thay hề có chút biến đổi từ từ nói “ Ta đã nói là sẽ không đem việc của ngươi công bố cho mọi người biết. Giết chết ngươi không phải vì để cho mọi người tôn sùng, cũng không phải vì lưu danh hậu thế. Ta hiện tại không giết ngươi cũng có nguyên nhân. Mặc dù ngươi rất có khả năng đạt tới thánh cấp cảnh giới nhưng cũng không loại trừ khả năng những năm tháng sau này công lực của ngươi đình trệ không thể thăng tiến. Còn nữa, ngươi cũng là con người. Nếu ngươi chết khi còn trẻ như vậy, cha mẹ của ngươi sẽ như thế nào? Ta chỉ là lúc này tạo cho ngươi một cơ hội để ngươi có thể oanh oanh liệt liệt kết thúc cuộc sống của ngươi một cách anh hùng. Đương nhiên muốn vậy thì cần phải có sự hợp tác của ngươi. Ngoài ta ngươi hoài nghi câu “ nếu gặp xá thân thành ma, giết chết không tha” thì ta lại có lý do tin vào câu đó. Theo những điển tịch lưu giữ trong mật thất của Vụ Ẩn phong , có một cổ thư không hoàn chỉnh, trong đó ghi rất rõ những việc liên quan tới bắt tử chi ma.. Mặc dù chỉ có mấy trang nhưng cũng đủ nói lên bắt tử chi ma đáng sợ như thế nào”

Độc Cô Bại Thiên cười một cách khinh miệt” Ha ha.....cô đã sớm an bài hậu sự cho ta. Cô đủ tự tin trong tương lai sẽ giết được ta dưới kiếm của cô sao?”

Lý Thi nói “ Ta giả sử không đánh lại bại dưới tay của ngươi, hoặc giả chết dưới kiếm của ngươi thì ngươi cũng không có khả năng may mắn thoát khỏi thế gian này đâu. Rồi cũng sẽ có người giết ngươi thôi” Giọng nói có chút gì đó không đủ tự tin.

“Ha ha, thật buồn cười. Muốn đường đường chánh chánh giết ta lại còn nuôi lại hâu hoạn”

“Ngươi muốn ép ta phải giết ngươi?” Lý Thi nắm chặt bảo kiếm, cả người như hoàn toàn biến đổi, sát khí trong người như muốn bộc phát ra. Độc Cô Bại Thiên cảm giác tuyệt thế dung nhan càng lúc càng như mơ như ảo, khuôn mặt khuynh quốc khuynh thành ẩn sau tấm mạng che mặt như được phủ bởi một lớp sương mù. Hắc thâm kinh hãi : Cái này là như thế nào? Đây thật ra là công phu gì chứ?

Xung quanh Lý Thi như được bao phủ bởi mây mù, cả người như hóa thành một vị tiên tử xuống nhân gian mơ mơ ảo ảo, như mộng như lung. “ Độc Cô Bại Thiên, ngươi thật sự muốn đánh với ta ngay lúc này đúng không?”

Độc Cô Bại Thiên trầm nghĩ “ Thật tức cười, công lực của cô hiện cao hơn ta, hơn nữa đây lại là địa bàn của cô. Bộ ta muốn chết sao?” Miệng hắc thì nói “ Không, sao ta lại muốn đánh với nàng chứ. Ta chỉ là muốn nhắc nhở nàng thôi”

“Không cần ngươi phải quan tâm. Môn nhân của Vụ Ẩn phong có tiêu chuẩn hành sự riêng, miễn sao không thấy hổ thẹn với lương tâm là được”

“Hiểu rồi. Nếu giết ta lúc này thì nàng sẽ không thể đối diện với lương tâm của mình. Vì vậy không phải là nuôi hâu hoạn mà là cho ta một cơ hội. Ha ha..... Vụ Ẩn phong thì ra là như vậy”

“Rẹt” một tiếng, Lý Thi rút thanh bảo kiếm ra chỉ thẳng về Độc Cô Bại Thiên, trên thân kiếm quang hoa lưu động, cả người tỏa mây mù bao phủ đứng tĩnh lặng một chỗ.

Hai người im lặng đứng nhìn nhau. Một lúc lâu sau Lý Thi đem bảo kiếm cho ngược lại vào vỏ.

“Độc Cô Bại Thiên, ngươi không biết lịch sử đánh sợ như thế nào. Bắt tử chi ma giết người hàng vạn, máu nhiễm khắp nơi. Dưới chân hắn xương cốt chất cao như núi. Năm cao thủ thánh cấp đương thời lúc đó căn bản không hề làm gì được hắn, lại còn bị hắn giết chết mất ba người....ngươi hiểu rõ ý của ta không?”

“Hiểu rồi. Vì để tránh một trường đồ máu nên ta giết lầm chứ không thể bỏ qua”

Lý Thi không nói gì. Phải một lúc sau thì Độc Cô Bại Thiên mới mất đi thần thái phần nộ cười hi hi nói “ Lý tiên tử còn có việc nào khác nữa không? Nếu như không có việc gì thì ta có thể mời tiên tử đi tản bộ trong rừng được không?”

“Hừm, Độc Cô Bại Thiên người sáng sớm nay trước mặt các sư tỷ muội ta nói nhăng nói cuội, ta coi như không tính với người. Nhưng người không được dme9 việc này nói với các sư huynh đệ của ta.” Nói xong đưa mắt nhìn hẩn rồi lạnh lùng nói tiếp “ Người là người, ta là ta. Ta không muốn nghe bất kì chuyện gì liên quan tới ta và người. Ta cũng không muốn nghe những lời xàm ngôn của người” Nói xong Lý Thi như một đám mây bay thẳng lên trên núi.

“ Ai! Lý Thi ở Trường Phong trấn đã đi rất xa.....” Độc Cô Bại Thiên vừa nhìn theo vừa cười.

63. Chương 7: Nữ Phấn Nam Trang

Độc Cô Bại Thiên từ từ đi xuống núi. Vừa mới tới cổng khách điểm thì đã thấy Trương Bình đứng đó chờ. Trương Bình nói “ Trời ! Lão đại cuối cùng cũng đã trở về. Nếu người không trở về thì chỉ sợ bọn ta phải đánh lên Vụ Ẩn phong mất” Đám ba huynh đệ Tư Đồ, Lão Thích cùng lão phiến tử lúc này cũng bước ra.

Độc Cô Bại Thiên trừng mắt nói “ Nói cái gì thế, đây chính là Vụ Ẩn phong đó” Xong rồi cười nói tiếp “ Ta không sao. Lý cô nương kiếm ta chỉ là muốn hỏi về một việc xảy ra tại Thanh Phong để quốc thôi”

Lão Thích cười nói “ Cười đúng là dâm tặc. Không cần thận vui quá sinh bi đó”

“Sinh cái đầu người”

Trở về phòng Độc Cô Bại Thiên không ngừng cười về chuyện hồi nãy. Lão phiến tử lảm bảm nói “ Việc tốt không nên giấu. Đã giấu thì không phải việc tốt” Mọi người thấy hẩn không muốn nói nên cũng không thêm hỏi.

Tư Đồ Hạo Nguyệt nói “ Đả giá cuồng, có việc này người không coi nhẹ được đâu. Hai võ lâm thế gia của Hán Đường đế quốc là Lạc gia và Lưu gia đã tới Vụ Ẩn phong. Nghe đồn là bọn họ nói hai thiếu chủ của hai nhà đó có lẽ đã chết. Bọn họ hoài nghi có liên quan tới Vụ Ẩn phong. Chỉ có điều Vụ Ẩn phong địa vị quá cao, bọn họ không dám làm bừa nhưng những người khác thì sợ không dám chắc.”

Độc Cô Bại Thiên hiểu ý hẩn muốn nói gì. Hai vị thiếu chủ mà hẩn nói chính là hai tên công tử mà bọn hẩn đã gặp phía ngoài Trường Phong trấn. Khi hai tên công tử đó bị giết thì ngoài đám huynh đệ của bọn họ biết ra thì chỉ còn có Lý Thi biết chuyện này. Tư Đồ Hạo Nguyệt muốn đề tỉnh hẩn không nên kết oán với người của Vụ Ẩn phong để tránh bị bọn họ “bán đứng”.

“Yên tâm đi, ta biết cân nhắc”

Những người tới tham gia đại hội Chiến Thiên tinh nguyên đã bắt đầu tụ tập tán dóc. Tư Đồ Ngạo Nguyệt nói “ Đại hội này có thể xem như là một võ lâm đại hội , nhất định sẽ có kohng6 ít kì nhân dị sĩ tới đây”

Lão phiến tử lắc đầu nói “ Chưa chắc. Tinh nguyên thạch do Chiến Thiên võ thánh lưu lại mặc dù trân quý nhưng chưa hẩn đã khiến cho cao thủ chân chánh động tâm. Trừ phi tu vi võ công của bọn họ khó có thể thắng tiến thì bọn họ mới tới đây tham gia nhiệt náo mà thôi”

Mẫn Nguyệt nói “ Tại sao?”

“Võ công mà nhờ sự trợ giúp của ngoại lực bên ngoài cuối cùng cũng không bao giờ bằng công lực do chính mình khổ tu. Trên võ lâm có không ít người nhờ có cơ duyên trời cho mà ăn được thiên niên chu quả, vạn niên linh chi, nội đan thần thú, hoặc giả may mắn được ai đó tặng cho công lực khiến cho trong một đêm công lực tăng tiến mãnh liệt trở thành cao thủ vang danh thiên hạ. Chỉ là những năm tháng sau đó thì công lực cực khó để thăng vịnh viện đình trệ một chỗ. Sau khi trải qua giai đoạn công lực đột phá mãnh liệt đó thì dù hết cả cuộc đời cũng vô pháp đột phá lên một cảnh giới cao hơn. Hơn nữa những cao thủ này phần lớn đều là những người có tư chất, trí tuệ hơn người, gần như lúc còn trẻ đều là thanh niên đặc chỉ không hề gặp phải chút khó khăn gì cũng như không có bất kì đả kích nào lớn. Những người này đáng tiếc cuối cùng lại là những người bỏ đi.

Độc Cô Bại Thiên nhìn lão không hề nói gì. Ba huynh đệ Tư Đồ lúc này cũng không kìm được nhìn lão bằng ánh mắt khác. Lão Thích nói “ Lão phiền tử, không thể ngờ lão hay nói những lời vớ vẩn, ai ngờ không cần thận lại nói ra những lời có đạo lý đến như vậy”

Lão phiền tử trừng mắt nói “ Đi thôi, cẩn thận lão nhân gia ta cảm động rơi nước mắt mất”

Cả đám bật cười.

Ngày hôm nay mọi người ai nấy cũng đều rất kích động. Ngày mười năm tháng tám sắp sửa tới.

Sáng sớm ngày mười lăm tháng tám, khi những tia nắng bắt đầu chiếu qua dãy núi đi từng lớp mây mù, cả ngọn núi tiên hiện ra. Phong cảnh rực rỡ, kỳ hoa dị thảo xuất hiện trước mắt mọi người như tiên cảnh, các trăn cảm dị thú khi nhìn thấy người lạ cũng không hề có chút e sợ.

Hàng vạn hào kiệt trong giang hồ bắt đầu nhắm thẳng hướng Vụ Ẩn phong đi lên.

Độc Cô Bại Thiên cảm thán nói “ Nước trôi cá nhảy, chim hót hoa thơm, thật đúng là tiên cảnh nơi nhân gian. Chỉ có điều là.....không phải là hoa viên của nhà ta thôi”

Đám Tư Đồ Ngạo Nguyệt nghe hai câu đầu thì không ngừng gật đầu. Khi nghe tới câu cuối cùng thì biến sắc vội bịt miệng hắt lại. Tư Đồ Ngạo Nguyệt nói “ Người không muốn sống nữa à?”

Lúc này đằng sau lưng mọi người vang lên một giọng nói trong trẻo : “ Khẩu khí thật lớn. Người nghĩ người là ta sao?”

Cả đám quay đầu lại nhìn thì thấy một thư sinh anh tuấn dị thường, cả người trắng như ngọc. Trương Bình thở dài “ Trời ạ! Sao lại có nam nhân xinh đẹp như thế này chứ, so với nữ nhân còn đẹp hơn nhiều”

Lão phiền tử cười “ Tiểu tử ngốc, động não một chút đi. Đây chính là nữ giả nam trang, vậy mà nhìn cũng không ra sao”

Thiếu nữ không thể ngờ vừa mới lên núi đã bị người nhìn ra chân tướng “ Các người nói cái gì chứ. Không thể nói nhỏ được à”

Độc Cô Bại Thiên cười hì hì “ Tiểu tử mỹ lệ khả ái nói cái gì ‘người nghĩ người là ta’, ý của cô là nếu ta thật sự là cô thì có thể mang cái Vụ Ẩn phong này về làm hoa viên sau nhà à?”

Thiếu nữ mặt nghếch ra nói “ Cái tên đầu to này trước mặt ta lại cười nham nhở như vậy, có tin bốn tiểu thư ta một kiếm chém người không”

Ba huynh đệ Tư Đồ đứng bên cạnh không nói gì. Lão Thích như sợ thiên hạ không loạn không được đứng bên cạnh hét lớn : “Kinh khủng quá, kinh khủng quá. Lão đại không cẩn thận không sợ đi chọc giận một người nam không ra nam nữ không ra nữ sao?”

Thiếu nữ nhìn Lão Thích nói” Loại người như người nói cũng không nên lời sao” Xong rồi nhìn Độc Cô Bại Thiên nói tiếp “ Tên đại cá tử người thế nào, không phục sao? Có muốn thử không?”

Độc Cô Bại Thiên cười nói “ Đúng là thú vị a. Bỗng nhiên có một tuyệt sắc giai nhân lại muốn đấu với ta. Mỹ nữ kiếm tới ta , lại ban “ân điển” như vậy, thần nữ có lệnh thì sao dám không nghe chứ. Mà không đúng, chỉ sợ cô đã sớm cố tình muốn tìm ta. Lúc này chỉ là giả vờ tình cờ thôi.

Lão Thích đứng bên cạnh nói “ Lão đại người không cẩn thận nói sai rồi. Cái này gọi là “thần nữ có mộng “ đó”

Sắc mặt của thiếu nữ ửng hồng giận dữ hét lớn “ Người câm miệng lại cho ta” Lão Thích giật mình vội im miệng lại.

Độc Cô Bại Thiên nói “ Vậy cô kiếm ta làm cái gì?”

Thiếu nữ cười nói “ Người sợ nổi danh người sợ mạnh. Từ khi tới Thanh Phong đế quốc thì lỗi tai ta lúc nào cũng nghe lải nhải bốn chữ “Độc Cô Bại Thiên”, thật là phiền muốn chết mà”

Lão Thích cười nói “ Cái này cô không cẩn thận nói sai rồi. Phải nói là “ Người sợ nổi danh heo sợ khỏe “ mới đúng”

Thiếu nữ cười hì hì nói “ Nói không sai, một điểm cũng không sai”

Độc Cô Bại Thiên trừng mắt nhìn Lão Thích rồi cười khổ nói với thiếu nữ “ Thật ra tiểu nha đầu cô muốn cái gì đây?”

“Cái tên ngu ngốc nhà ngươi nói chuyện với ta phải có chút khách khí chứ. Chẳng phải danh tiếng của ngươi lớn lắm sao? Ta muốn tỉ thí với ngươi” Trên mặt thiếu nữ lộ nét gây hấn

Độc Cô Bại Thiên nhìn thấy người giảng hồ lên núi ngày càng nhiều liền quay người đi nói “ Giai nhân đã có lời sao ta dám không tuân chứ. Chỉ là lúc này chúng ta đã giao đấu bằng miệng rồi. Nếu bây giờ còn động tay động chân dẫn tới nhiều người tới nhìn gây kinh động tới người của Vụ Ân phong thì đối với chúng ta cũng không có chút lợi ích nào cả. Ta thấy hay là như thế này, cô cùng ta tỉ thí theo một cách khác người một chút, thế nào?”

“ Thế nào là tỉ thí khác người chứ?”

“Cô đại khái chắc cũng nghe qua việc Lạc gia cùng Lưu gia của Hán Đường đế quốc tới Vụ Ân phong để hỏi tội. Bây giờ cô với ta giống như động thổ trên đầu thái tử, tìm hai nhà đó gây phiền phức xem coi ai sẽ gây được phiền phức lớn hơn, ai có đảm lược hơn, thế nào?”

“Cái này thì có gì đâu mà không được. Chỉ là như vậy thì quá đơn giản đi, chẳng có ý nghĩa gì cả” Thiếu nữ tuyệt sắc trẻ mới lớn nói

“ A a, vậy thì chúng ta thêm vào đó một chút may mắn đi, thế nào?”

Hai mặt thiếu nữ sáng rực hỏi gấp “ May mắn là thế nào?”

Độc Cô Bại Thiên nhìn thiếu nữ cười một cách tà dị “ Ta thua thì tùy cô xử lý còn nếu cô thua thì phải gả làm lão bà của ta, thế nào?”

“To gan....người.....” Thiếu nữ tức đến nổi không nói ra lời. Mãi một lúc sau mới nói tiếp “ Người thật là to gan lại dám vô lễ với ta như vậy. Cẩn thận không ta giết hết cả nhà của ngươi đó”

Độc Cô Bại Thiên cười nói “ Biết ngay là cô không muốn thua mà. Nhìn qua là đã biết một vị thiên kim tiểu thư tối ngày chỉ biết dựa vào thế lực gia tộc thôi. Được rồi...coi như này giờ ta chưa nói gì cả”

“Nói vớ vẩn, ai nói là ta thua chứ. Chỉ là điều kiện của ngươi khắc nghiệt quá đi”

“Tốt, nếu như ta thua thì không có gì thay đổi. Nhưng nếu cô thua thì phải làm tỳ nữ của ta trong một tháng, thế nào?”

Thiếu nữ nghiêng răng trả lời “ Được, một lời đã định, ngươi hãy chờ đó mà xem.” Nói xong cả người như một cơn gió chạy thẳng lên núi.

Lúc này ba huynh đệ Tư Đồ liền vây hấn lại, Hạo Nguyệt nói “ Đả giá cuồng, mấy tháng không gặp không ngờ ngươi càng ngày càng....vô sỉ hơn. Ai ngờ lại đi lợi dụng một cô gái để đối phó với Lưu gia và Lạc gia chứ”

“Cái này kêu là mưu lược” Độc Cô Bại Thiên cười cười nói

Lão phiền tử hạ giọng chữ trầm “ Ti bỉ, cẩn thận trộm gà không thành , ngược lại.....”

“Ngược lại cái đầu ngươi” Độc Cô Bại Thiên đưa tay đánh vào đầu lão rồi quay người lên núi.

Càng lên tới đỉnh thì ngọn núi càng dựng đứng. Cuối cùng khi còn cách đỉnh khoảng trăm trượng thì cả ba mặt đông, tây, bắc đều không có cách nào để leo lên tiếp vì ba mặt này dốc núi thẳng đứng khiến cho người đi dừng hòng tiến lên được nửa bước. Chỉ có hướng nam là có một con đường đi thẳng tới đỉnh khiến cho toàn bộ quần hùng đều chuyển hướng đi về hướng nam. Đúng lúc này bỗng có vài người từ trên núi đi ngược xuống , vừa đi vừa nói “ Cái này là đạo lý gì đây. Bọn ta ai nấy đều chẳng phải vượt ngàn dặm tới đây sao. Vậy mà lại không thể lên được đỉnh . Thật là tức chết đi được”

Ở trên đường có không ít người hỏi nhau “ Huynh đệ sao lại như vậy, đã xảy ra chuyện gì sao?”

“Con đường này không phải đơn giản thông thẳng tới đỉnh Vụ Ân phong. Ở cuối đường có một hòn đá lớn nhìn giống như một lối dài vậy cao hơn mười mét. Bọn ta không thể qua nổi đành phải xuống núi”

“Người của Vụ Ân phong không ai thả dây xuống sao?”

“Còn lâu a, bọn họ còn đang mong càng ít người càng tốt nữa kìa”

Khi đám người Độc Cô Bại Thiên lên tới nơi thì dưới lối dài lớn đó đang tụ tập không ít người. Tư Đồ Ngạo Nguyệt nói “ Nếu thân thủ dưới nhất lưu thì đừng hòng mà lên được”

Tư Đồ Mẫn Nguyệt cười “ Tỷ phu, huynh đưa đệ lên theo với nhé”

Độc Cô Bại Thiên nói “ Cái tên tiểu tử nguời dám trọc ta ah” Vừa dứt lời liền mắng “ Ta không phải đã nói là nguời không được kêu là tỷ phu nữa sao. Lần sau phải nhớ lời đó”

“Được rồi...Bại Thiên ca....”

Trương Bình, Lão Thích cùng lão phiến tử ai nấy đều u sầu. Với độ cao thế này thì bọn họ đều không ai có thể lên được. Bất giác ánh mắt của cả ba đều hướng về sau lưng của Độc Cô Bại Thiên.

“Ánh mắt của ba tên thô đế các nguời làm gì mà nhìn kinh thế. Đừng nhìn ta như vậy, ta không có lòng tốt như vậy đâu”

“Lão đại, cầu xin nguời đưa chúng ta lên với” Khuôn mặt Trương Bình ra vẻ thật dễ thương

Lão Thích nói “ Lão đại, nguời không cần thận công ta lên trên đó đi, ta nhẹ lắm”

Ánh mắt của lão phiến tử thì chuyển qua ba huynh đệ Tư Đồ

Lúc này từ phía trên hòn đá truyền lại giọng nói “ Độc Cô Bại Thiên, các nguời vẫn còn chưa lên sao? Thật khiến cho nguời ta thất vọng quá đi”. Chính là giọng nói của tuyệt sắc thiếu nữ đã cải làm nam nhân.

Độc Cô Bại Thiên nói “ Ai nói là bọn ta không lên được. Trương Bình lại đây, ta đưa nguời lên trước”

Trương Bình thật mừng rỡ vội chạy lại sau lưng Độc Cô Bại Thiên như muốn leo lên lưng của hắn.

“Nguời muốn làm cái gì vậy?” Trên mặt Độc Cô Bại Thiên lộ nét tà dị nhìn hẩn rồi sau đó nhanh như chớp nắm lấy tay hẩn quăng lên. “Vù” một bóng nguời bay vút lên trời, Trương Bình đã bị Độc Cô Bại Thiên ném lên không trung. Trên không trung lúc này chỉ truyền lại tiếng la lớn “Cứu mạng....” tiếp đó là một tiếng “Bịch” từ phía trên truyền xuống. Độc Cô Bại Thiên lúc này mới vẫy vẫy tay “ Cú ném thật chính xác a”

Cả đám nguời ở phía dưới ai nấy đều tròn tròn mắt. Độc Cô Bại Thiên liền nắm lấy tay Lão Thích lúc này vẫn còn đang ngây nguời ra khiến cho hẩn la lớn “ Không cần ...aaaaaaa.....” rồi lại một bong nguời bay lên rơi “bịch” ở phía trên. Lão Thích lúc này ở phía trên gào xuống “ Lão đại nguời.....”

Độc Cô Bại Thiên tức thì cũng hét lớn “ Không cần thận, không cần thận thôi”

Khi Độc Cô Bại Thiên quay nguời về lão phiến tử thì lão phiến tử tức thì nhanh như một con thỏ chạy lại trốn sau lưng ba huynh đệ Tư Đồ.

64. Chương 8: Vụ Ân Phong Môn Nhân

“Uy, lão phiến tử, để ta giúp lão lên” Độc Cô Bại Thiên vừa cười vừa bước lại.

Lão phiến tử vội ôm chặt lấy Tư Đồ Hạo Nguyệt vừa la lớn “ Không! Để Hạo Nguyệt huynh đệ giúp ta lên, không làm phiền nguời đâu”

Cuối cùng lão phiến tử cũng được Tư Đồ Hạo Nguyệt đưa lên trên. Khi bọn họ lên tới nơi thì thiếu nữ tuyệt sắc cũng đã rời khỏi. Phía dưới đài lúc này những ai không đủ khả năng thì bắt đầu lục tục kéo về, còn ai đủ thì tiếp tục tiến lên phía trước.

Vụ Ẩn phong quả thật không hổ danh là di chỉ của tiên nhân. Đình đài lầu các, kì hoa dị thảo, nước chảy dưới chân cầu, cánh hạc tung bay.....khiến cho người như chìm trong giấc mộng.

Phụ trách tiếp đãi quần hùng nam đệ tử thì anh tuấn, nữ thì kiều diễm nhìn qua trong như là tiên đồng ngọc nữ khiến cho các thanh niên hiệp sĩ cùng nữ hiệp ai nấy đều phải đưa mắt nhìn bọn họ.

“Vị thiếu hiệp này có phải là Độc Cô Bại Thiên?” Một nam đệ tử anh tuấn từ phía sau cất tiếng hỏi. Độc Cô Bại Thiên quay đầu lại nhìn hắn “ Chúng ta quen biết nhau sao? Ta nhớ là chưa từng gặp người mà”

“Độc Cô công tử đương nhiên là không biết ta. Sự thật từ khi ta học nghệ ở đây chưa bao giờ rời khỏi Vụ Ẩn phong. Nhưng một tháng gần đây danh tiếng của công tử gây chấn động cả Thanh Phong, ngay cả Vụ Ẩn phong vẫn thường nghe danh của công tử. Vì vậy tiểu đệ cùng các vị sư huynh thật rất muốn được quen biết với công tử”

Độc Cô Bại Thiên trong lòng thầm nhủ “ Muốn kết giao với ta? Muốn kết giao với một biểu ca giả mạo của Lý Thi thì đúng hơn”. Nghĩ vậy nhưng miệng hắn thì nói “ Vụ Ẩn phong là võ học thánh địa của Hán Đường đế quốc, môn nhân đệ tử không ai là không phải hào kiệt. Huynh đài muốn kết giao với ta thật làm ta cảm thấy như đang treo cao quá”

“Không, không, là ta treo cao mới đúng. Tiểu đệ Trịnh Thanh, sau này hy vọng nhờ Độc Cô huynh đệ chiếu cố. Đây tất cả đều là bằng hữu của Độc Cô huynh đệ sao?”

“Không sai, họ đều là bằng hữu của ta” Độc Cô Bại Thiên liền giới thiệu từng người để họ chào hỏi lẫn nhau. Trịnh Thanh nói” Độc Cô huynh đệ, các vị sư huynh của ta cũng muốn được kết giao với huynh đó”

Độc Cô Bại Thiên cười “ Cao đồ của Vụ Ẩn phong muốn kết giao với ta thật khiến cho ta cảm thấy như được ân sủng vậy. Chỉ là Chiến Thiên tinh nguyên đại hội cũng sắp bắt đầu.....” Nói tới đó nét mặt lộ ra vẻ khó khăn.

“ Oh, oh...không sao đâu. Đại hội bắt đầu không phải là vào ngay việc chính đâu mà đầu tiên còn có mấy vị tiên bối nói vài câu nữa rồi sau đó mới thảo luận vấn đề tinh nguyên thạch thuộc về ai”

Độc Cô Bại Thiên cười “ Nếu đã như vậy thì cung kính chi bằng tuân mệnh”. Nói xong liền quay về ba huynh đệ Tư Đồ cùng bọn ba người lão phiến tử tùy tiện nói vài câu rồi theo Trịnh Thanh tiến vào một căn tịnh xá cách đó không xa.

Phía ngoài tịnh xá trông không ít câu trúc khiến cho nơi này có một vẻ thanh tĩnh khác hẳn bên ngoài. Ở trong phòng có ba thanh niên, tuổi tầm khoảng hai năm hai sáu tuổi. Bọn họ thấy Độc Cô Bại Thiên tiến lại vội đứng dậy nồng nhiệt nói” Đây phải chăng là Độc Cô huynh đệ chăng?”

Độc Cô Bại Thiên trả lời “ Tại hạ là Độc Cô Bại Thiên”

“Độc Cô huynh đệ quả nhiên là một nhất biểu nhân tài, là rồng trong loài người. Mau mau xin mời ngồi xuống đây”

Trịnh Thanh liền giới thiệu “ Đây là đại sư huynh của ta tên Trương Nhất Bình” Vừa nói vừa chỉ vào thanh niên đứng ở giữa. “Còn đây là ngũ sư huynh Lưu Văn Viễn, lục sư huynh Tiêu Lượng” Nói xong đưa tay chỉ hai người ở bên cạnh

Trương Nhất Bình thân hình có thể coi như không cao lắm, dung mạo anh tuấn, hai mắt phát thần quang khiến cho người ta chỉ cần nhìn qua cũng biết đây là cao thủ. Độc Cô Bại Thiên trong lòng thầm kinh hãi khi thấy tu vi của người này có lẽ còn cao hơn cả hắn. Lưu Văn Viễn thì thân hình cao lớn, nếu đem so với Độc Cô Bại Thiên thì cũng không kém bao nhiêu, trên người hắn toát ra một khí thế kinh nhân. Tiêu Lượng thì càng nhìn càng giống như một văn sĩ, so với các nam đệ tử của Vụ Ẩn phong thì có phần tuấn mĩ hơn.

Cả đám cứ khách khí qua lại một hồi, sau đó Trương Nhất Bình mới hỏi “ Ta có nghe các sư muội tuần sơn nói Độc Cô huynh đệ đây chính là biểu ca của Lý Thi sư muội, không biết điều này có thật không?”

Độc Cô Bại Thiên thầm nghĩ “ Tới rồi đây, chỉ là hơi nhanh và trực tiếp quá” miệng thì trả lời “ Không sai, Lý Thi chính là biểu muội xa của ta. Hai nhà chúng ta vốn là thế giao vì vậy so với anh em ruột thì sợ rằng còn thân hơn.”

Trương Nhất Bình cười “ Nếu như vậy thì chúng ta chẳng phải càng thân hơn sao” Xong rồi nói tiếp “ Lý Thi sư muội trời sinh kỳ tài, trong các môn nhân đệ tử là người có võ công cao nhất, thật xứng danh là đệ tử kiệt xuất của Vụ Ân phong trong cả trăm năm trở lại đây. Hơn nữa nàng ta còn có một biểu huynh như Độc Cô huynh đệ đây thì sau này hành tẩu giang hồ nhất định có thể vì Vụ Ân phong mà dương danh thiên hạ”

Độc Cô Bại Thiên nói “ Trương huynh nói như vậy thật khiến cho tại hạ cảm thấy xấu hổ quá. Thiên hạ ai cũng biết Vụ Ân phong là võ học thánh địa của Hán Đường đế quốc, ai mà không kính ngưỡng chứ. Chỉ đơn giản một tên Độc Cô Bại Thiên ta thì sao có thể làm được gì”

“Độc Cô huynh thật quá khiêm nhường rồi”

“Nghe Trương huynh nói thì biểu muội của ta công lực rất cao làm cho ta cảm thấy thật kì lạ. Nàng ta từ nhỏ đã được sống trong sung sướng, ăn uống chưa hề phải chịu một chút khổ ải nào. Sau này lớn lên mỗi lần tới nhà ta thì giống y như một tiểu thư khuê các. Nàng ta như vậy thì sao có thể tu thành một thân võ công tuyệt kỹ được. Trương huynh nhất định đang nói tốt cho nàng ta trước mặt ta rồi”

Hắn vừa nói vừa quan sát thần sắc của bốn người thì thấy Lưu Văn Viễn và Trịnh Thanh lộ ra vẻ đang rất quan tâm còn Trương Nhất Bình cùng Tiêu Lượng thì vẫn bình thường. Thấy vậy Độc Cô Bại Thiên thầm nghĩ : Lưu Văn Viễn cùng Trịnh Thanh nếu xét về tính trầm tĩnh thì vẫn không bằng Trương Nhất Bình cùng Tiêu Lượng, tâm chí không đủ kiên định. Trương Nhất Bình thì đã lộ hẳn vẻ muốn kết giao nhưng còn Tiêu Lượng thì không hề lộ ra chút ý tứ gì. Không biết vì lẽ gì nhưng Độc Cô Bại Thiên lúc này bỗng có một trực giác là người này không đơn giản như bề ngoài khiến cho hắn có chút phản cảm.

Trương Nhất Bình nói “ Không thể ngờ Lý Thi sư muội lại có một quá khứ như vậy. Ở trên núi nàng sinh hoạt hoàn toàn khác chỉ cần cù khổ luyện võ công, những biểu hiện mà huynh nói có lẽ chỉ thể hiện trước người thân mà thôi.. Trong các đệ tử đồng bối thì võ công của nàng thật đúng là đệ nhất, ngay cả đại sư huynh như ta cũng còn kém nàng ta một chút”

Độc Cô Bại Thiên cười “ Trương huynh không cần phải nói tốt cho nàng ta đâu. Trước đây không lâu ta có gặp nàng ta và cùng với nàng ta tỉ thí vài chiêu. Công lực của nàng ta lúc đó không kém nhưng với các người mà nói thì cũng chẳng lợi hại gì. Kết quả là ta không cẩn thận làm nàng ấy bị thương khiến nàng ta tức giận bỏ đi không từ biệt hại cho cả nhà ta khi ấy phải lo lắng một phen đó.”

Lưu Văn Viễn nói “ Thì ra là như vậy. Thảo nào từ khi Lý Thi sư muội trở về thì cứ buồn phiền không thôi, còn luôn mồm nói “ cái gì Thiên” đáng chết.....” Nói tới đây hắn vội im bặt đưa mắt liếc nhìn Độc Cô Bại Thiên.

Trịnh Thanh liền tiếp lời “ Độc Cô huynh đệ có điều không biết. Lý sư muội từ nhỏ đã được sư phụ hậu ái, các trưởng lão không tiếc hi sinh công lực bản thân cứ cách một đoạn thời gian thì lại dùng phong công đại pháp phong bế lấy một phần công lực của nàng ta khiến cho nàng ta phải tu luyện dưới áp lực rất lớn. Nhưng một khi có thể đột phá phong công đại pháp của các trưởng lão thì lúc đó công lực cũng sẽ tăng tiến mãnh liệt, vượt lên một cảnh giới mới. Ta nghĩ khoảng thời gian đó có thể Lý sư muội đã bị trưởng lão phong bế công lực, vẫn còn chưa đột phá được. Vì vậy.....”

Trịnh Thanh đột nhiên sực nghĩ là mình nói như vậy chẳng khác nào làm cho Độc Cô Bại Thiên mất hứng vội cải chánh “ Đương nhiên Độc Cô huynh là nhân trung chi long, thắng được Lý sư muội cũng là chuyện thường tình thôi mà”

Độc Cô Bại Thiên thầm nghĩ : thì ra ngày đó Lý Thi bị phong bế công lực. Lần này nhất định là đã đột phá phong công đại pháp của các trưởng lão nên công lực mới tăng tiến kinh người như vậy. Thảo nào khiến cho người ta cảm thấy kì quái khi thấy sự khác biệt lớn chỉ trong thời gian ngắn ngủi như thế. Nghĩ vậy hắn cười nói “ Thì ra là thế. Thảo nào Lý Thi biểu muội cứ nói là ta thật chất không thể thắng được cô ta”

Lúc này, người này giờ chưa nói gì là Tiêu Lượng chợt lên tiếng “ Độc Cô huynh là người của Thanh Phong đế quốc sao?”

Nghe thấy hần hỏi, tim của Độc Cô Bại Thiên như muốn nhảy ra ngoài “ Không sai”

Tiêu Lượng nói tiếp “ Vô công của Độc Cô huynh cao thâm như vậy, thiết nghĩ các trưởng bối cũng không phải là người vô danh. Nhưng ta thật sự chưa từng nghe qua có thể gia nào tại Thanh Phong đế quốc mang họ Độc Cô cả?”

“A, việc này thật ra là một bí mật của nhà ta, ta cũng không tiện nói nhiều. Ta chỉ có thể nói gia đình ta hiện tại đã thoát ly khỏi giang hồ, có thể coi như không còn là người trong võ lâm nữa”

Trên mặt Tiêu Lượng lộ vẻ có lỗi nói “ Độc Cô huynh thật xin lỗi, ta không cố ý”

“ Ha ha....không có chi. Ai mà chẳng có chút tò mò chứ” Độc Cô Bại Thiên cười nói tiếp “ Biểu muội ta tâm cao khí ngạo. Ta vẫn thường cười cô ta nói cô ta nhìn quá cao, không hề để ai vào trong mắt. Coi chừng sau này trở thành một lão bà mà vẫn phải sống một mình” Hần thấy cả bốn người đều lộ ra vẻ chú ý liền nói tiếp “ Hiện tại thì ta an tâm rồi. Vụ Ẩn phong nhân kiệt địa linh, như các vị huynh đài đây ai cũng là các nhân tài. Ta nghĩ nhất định biểu muội ta sẽ có sự tuyển chọn” Nói xong liền đưa mắt đầy thâm ý nhìn cả bốn người.

Trương Nhất Bình cười nói “ Độc Cô công tử nói chơi rồi. Lý sư muội làm sao có thể nhìn ngó tới bọn ta chứ”

Lưu Văn Viễn nói “ Trong đây chỉ có đại sư huynh là mạnh nhất”

Lúc hần nói câu đó thì Độc Cô Bại Thiên nhìn thấy Tiêu Lượng nhìn qua đại sư huynh của hần, trong ánh mắt lấp lánh tinh quang.

Trịnh Thanh nói “ Nói ra không sợ Độc Cô huynh đệ chê cười, trên núi còn có rất nhiều sư huynh đệ đối với Lý sư muội có.....có chút hảo cảm” Vừa nói thì sắc mặt cũng ửng đỏ lên.

Độc Cô Bại Thiên cười lớn nói “ Hôm nay gặp được các vị huynh đệ, trong lòng cảm thấy hối hận sao không thể gặp sớm hơn. Trong thâm tâm ta tự nhiên cảm giác rất thân thiết. Cái cảm giác này rất đặc biệt. Ta nghĩ gì nói đó, ấn tượng của Lý Thi biểu muội đối với các vị cũng không tệ đâu.”

Dứt lời hần nhìn đám người tự nhủ “ Mẹ nó, nào phải ấn tượng không tệ mà là tốt đến nỗi ta muốn bay bổng lên trời đây”

Hần nói tiếp “ Ta thân là biểu ca, mặc dù có đôi lần đùa giỡn nhưng lời của ta thì nàng ta vẫn hay dung để tham khảo. Ta thật sự luôn hy vọng biểu muội ta sẽ có một người chồng tốt. Hy vọng các vị huynh đài sẽ không khiến cho ta thất vọng”

Độc Cô Bại Thiên lộ ra vẻ như đang rất thiết tình làm cho cả bốn người tưởng thật, trong lòng ai nấy cũng đều cao hứng mặc dù không biểu hiện ra mặt nhưng vẫn không che giấu được Độc Cô Bại Thiên.

Độc Cô Bại Thiên lầm bầm “ Mẹ nó, chỉ tốn chút nước bọt đã khiến các người cao hứng vậy rồi. Ha ha.... Để coi ‘Lý Thi biểu muội’ đối phó sao đây”

65. Chương 9: Âm Triều

Độc Cô Bại Thiên nói” Tính khí của biểu muội ta, ta nghĩ các người hiểu rõ hơn ta. Cô ta mà biết ta cùng các người nói chuyện liên quan tới việc của mình thì chỉ sợ....”

Đám người Trương Nhất Bình nghe xong thoáng biến sắc. Trịnh Thanh nói” Cầu mong Độc Cô huynh đệ bảo mật giùm, đừng để cho Lý sư muội biết bọn ta đã từng tìm huynh”

“Các người yên tâm, ta sẽ không nói cho ai biết đâu.. Vạn nhất mà biểu muội nghe người khác kể lại thì ta sẽ nói chúng ta mới gặp đã như quen vì vậy mới ở chung một chỗ vậy thôi”

“Không sai, chúng ta mới gặp như quen nên mới ở chung một chỗ” Cả đám phụ họa theo.

Độc Cô Bại Thiên chửi thầm : “Mẹ nó, lũ vô sỉ. Môn nhân Vụ Ẩn phong ai cũng giống như các người thì vô lâm thánh địa chắc cũng giống như ánh mặt trời sắp lặn mất. Ha ha.....các người đã nguyện ý giữ bí mật cho ta, lão tử ta thì vì chính mình. Chỉ sợ Lý Thi biết ta “không cẩn thận” có mối giao tình với các người thôi”

Độc Cô Bại Thiên còn cùng đám người nói chuyện đông tây nam bắc một hồi rồi mới cáo từ. Vừa đi ra khỏi phòng, hắn vừa đi vừa nhận xét : Vụ Ẩn phong quả thật danh bất hư truyền. Cả đám “nhiệt tình” này võ công không phải kém, nhất là cái tên Trương Nhất Bình kia tựa hồ còn hơn cả ta. Từ đó có thể thấy đệ tử kiệt xuất trong môn phái đáng sợ như thế nào. Lần nói chuyện này thu hoạch thật là lớn qua đó biết được bí mật võ công thắng tiến của Lý Thi. Hey, trong bốn người thì Trịnh Thanh cùng Lưu Văn Viễn thật muốn “tri đắc kết giao”. Lần sau phải kiếm bọn họ nói chuyện một phen.

Hắn vừa nghĩ vừa đi lên đỉnh Vụ Ẩn phong. Lúc này trên Vụ Ẩn phong ngày càng nhiều người, nhìn qua có lẽ không dưới một vạn, cười cười nói nói khiến cho người ta có cảm giác nơi nhân gian tiên cảnh này có lẽ sẽ trải qua một ngày không yên tĩnh.

“Độc Cô Bại Thiên, người tìm đám sư huynh đệ của ta sao” Người lên tiếng chính là mỹ nhân có nhan sắc mê người Lý Thi. Lúc này trên khuôn mặt giai nhân như được phủ bởi một lớp sương lạnh.

“ Không phải là ta tìm mà là ta cùng bọn họ may mắn tương phùng, mới gặp như đã quen nên mới nói chuyện vài câu thôi”

“Không lẽ xảo hợp đến vậy sao?”

“Xảo hợp? Có lẽ là bọn ta có duyên. Bất quá bọn ta chỉ gặp nhau hồi này còn trong tương lai thì khó nói trước được”

Lúc này ở bên cạnh đi tới khá nhiều người khiến cho Lý Thi không tiện phát tác đành quay người bước đi.

“Khâm phục, khâm phục. Độc Cô đầu to, ta thật sự khâm phục người. Ngay cả đến Lý Thi tiên tử truyền nhân của Vụ Ẩn phong mà người cũng dám chọc?”

Người phát ra thanh âm chính là thiếu nữ tuyệt sắc cải nam trang lúc này đang đứng nhìn hắn cười cười. Thiếu nữ nói hơi lớn nên lúc này đã thu hút khá nhiều người nhìn về phía hắn.

Độc Cô Bại Thiên thầm ớn lạnh “ Mẹ nó, tiểu nha đầu đáng chết này thật nguy hiểm quá”. Hắn suy nghĩ thật nhanh rồi quay lại nắm lấy tay thiếu nữ nói lớn “ Chư vị thật xin lỗi. Muội muội của ta ưa quậy phá khắp nơi. Lần này nó lại cải nam trang tới gây gây chuyện thôi”

Hắn nói xong không đợi thiếu nữ nói lại đã nắm lấy tay nàng ta dẫn ra khỏi đám đông. Bất kể thiếu nữ vận công chống chọi như thế nào cũng không thể nào thoát khỏi bàn tay của Độc Cô Bại Thiên.

Vụ Ẩn phong diện tích thật rộng lớn. Độc Cô Bại Thiên nắm lấy ta nàng ta kéo ra một khe suối nhỏ rồi mới buông tay,

“Tên đầu to Độc Cô này, tay của người thật thú vị quá đi. Làm cái gì mà dụng lực mạnh như vậy, muốn giết ta sao, thật thú vị chết ta được” Vừa nói nàng ta vừa không ngừng lấy nước rửa tay. Tầm lưng thon của thiếu nữ đập vào mắt hắn đẹp tới mức làm hắn ngẩn tới mức xuất thần.

Thiếu nữ rửa tay xong quay lại thấy thần sắc của hắn như vậy liền hiểu ra, khuôn mặt ửng đỏ giận dữ hét lớn “ Người là tên háo sắc, nhìn cái gì mà nhìn chứ”

“Cô có cái gì thì ta nhìn cái đó”

“Người.....”Thiếu nữ tức giận không nói nên lời

“Ha ha...thật buồn cười. ta đương nhiên là nhìn tiên nữ rồi” Độc Cô Bại Thiên vừa nói vừa cười sặc sụa

“Hừm”

Thấy mỹ nữ không để ý tới hắn, Độc Cô Bại Thiên nói tiếp” Nè, Mỹ nữ xưng hô như thế

“Tỷ tỷ, cô cô”

Độc Cô Bại Thiên thật muốn khóc cười cũng không được, nói “ Nếu như cô đã không muốn nói thì ta cũng không hỏi nữa. Cuộc so tài giữa chúng ta không biết cô còn nhớ hay không?”

“Đương nhiên là nhớ” Thiếu nữ đưa ánh mắt không mấy thiện cảm nhìn hắn

“Nhớ thì tốt. Ta còn nhớ cô nói sẽ kiếm Lưu gia cùng Lạc gia để gây phiền phức mà. Tại sao cô lại kiếm ta gây phiền làm cái gì?”

“ Nhỏ nhen. Ta bắt quá chỉ trêu chọc người một chút thôi. Còn nữa, người nói chuyện với ta nên lịch sự một chút. Bằng không thì ta còn tới kiếm người quậy phá đó”

“Ha ha....ta là người lại rất thích chơi đùa như vậy đó. Cô mà chọc cho ta nổi giận không khéo ta không cẩn thận đứng trước quần hùng trên Vụ Ẩn phong mà nói là ta có một muội muội quốc sắc thiên hương đang cải nam trang đứng trong quần hùng. Ta còn nói ai mà có thể tìm ra và bắt được thì ta sẽ gả cho người đó.”

“Người.....”Thiếu nữ chỉ nói được vậy rồi không thể nói nữa.

“Người giỏi lắm.....” Nói xong liền trừng mắt nhìn hắn rồi quay người bỏ đi.

Độc Cô Bại Thiên quay trở lại Vụ Ẩn phong tìm mọi người. Lão Thích nhìn thấy cười hì hì nói” Lão đại, người cười sao thấy thâm tiện quá đi, nhất định trong đầu không cẩn thận lại nghĩ ra những mưu kế gian xảo gì nữa rồi.

Độc Cô Bại Thiên chỉ cười không nói

Lão phiến tử lăm bằm “ Đúng là tiểu nhân đắc chí mà”

“Đắc cái đầu lão. Lão phiến tử ông sao cứ phỉ nhổ nhân cách của ta chứ. Ta phải đánh cho đầu lão tỉnh ra mới được”

Vừa nói vừa giơ nắm đấm đánh vào đầu lão phiến tử

Lão phiến tử mắt như muốn đổ hào quang, cả người liêu xiêu đứng không vững, miệng thì la lớn” Trời ơi! Độc Cô Bại Thiên người đúng là tính mưu sát mà. Lão nhân gia ta mặc dù niên kỷ đã cao, dù chỉ là ở phía sau của người nhưng nếu không có công lao thì cũng có khổ lao, không có nước thì cũng có mồ hôi, không có.....”

“Không có lão phiến tử ông chỉ biết ăn biết uống thì bọn ta cũng tiết kiệm được không ít” Độc Cô Bại Thiên tức thì ngắt ngay cái giọng điệu đang thao thao bất tuyệt rồi sau đó mới hỏi tình huống đại hội như thế nào.

Tư Đồ Ngạo Nguyệt nói “ Thật ra cũng không có gì mới cả. Mọi chuyện cũng giống như ban đầu các trưởng lão Vụ Ẩn phong nói mà thôi”

Đúng lúc này một thanh âm không lớn nhưng rất rõ ràng vang bên tai mọi người “ Đối với vấn đề tình nguyện thạch thuộc về ai thì mọi người còn có đề nghị nào hay nữa không?”

Độc Cô Bại Thiên chấn động. Người này công lực thật sự rất thâm hậu, cả vạn người có mặt ai nấy đều có thể nghe rất rõ ràng giọng của hắn ta. Hắn ngược mặt lên nhìn thì thấy một thanh niên khoảng hai mươi năm hai sáu tuổi đang đứng trên đài cười cười. Đứng đằng sau người này là các môn nhân của Vụ Ẩn phong, bao gồm cả mỹ nữ diễm lệ Lý Thi

Lúc này có người nói nhỏ “ Người thanh niên đó chính là đại đệ tử của Vụ Ẩn phong, Lỗ Phong Khôn”

Có người nói tiếp “ Nghe đồn người này tuổi còn trẻ nhưng công lực đã đạt tới mức khó lường”

“Mặc dù công lực của hắn cao tới mức đáng sợ nhưng đại đệ tử của Vụ Ẩn phong chưa chắc đã là đệ nhất. Nghe đồn đệ nhất cao thủ lại chính là tuyệt sắc thiếu nữ đứng đằng sau hắn tên là Lý Thi”

“Trời ạ! Có giai nhân đẹp như vậy sao”

“Thật sự quá đẹp.....”

.....

Mọi người bàn tán xôn xao

Lúc này có người đang bước lên đài, là một trung niên độ khoảng ba bảy ba tám tuổi. Quần hùng dưới đài thấy có người lên tức thì im lặng. Chỉ thấy trung niên nhân vòng tay lại nói “ Tại hạ là môn nhân đệ tử của Lưu gia tại Hán Đường đế quốc. Ta chỉ là một vô danh tiểu tốt nên họ tên không cần phải nói ra làm gì. Tại đại hội lần này ta muốn thỉnh anh hùng thiên hạ làm chủ giùm cho Lưu gia bảo chúng ta để đòi Vụ Ân phong một công đạo”

Dưới đài tức thì đại loạn. Bỗng nhiên có người dám hướng về võ học thánh địa của Hán Đường đế quốc đòi công đạo khiến cho ai nấy bàn tán xôn xao.

Trung niên nhân trên đài liền nói tiếp “ Cách đây không lâu, sư đệ của ta cũng là ái tử của gia sư Lưu Phong trong khi truy tìm tinh nguyên thạch của Chiến Thiên vũ thánh đã bị người sát hại. Tại nơi sư đệ bị sát hại có người ở gần đó đã nhìn thấy Lý Thi tiên tử đã từng xuất hiện . Sau đó không lâu thì tin tức truyền về là Vụ Ân phong có được tinh nguyên thạch do Chiến Thiên vũ thánh lưu lại. Tại nơi này ta muốn mời Lý Thi tiên tử của Vụ Ân phong trước mặt anh hùng thiên hạ cho Lưu gia bảo bọn ta một lời giải thích.”

Lúc này lại có thêm người tiến lên đài. Người này trẻ tuổi ,thân hình cao lêu nghêu, khi lên tới nơi liền vòng tay lại nói “ Bọn ta Lạc gia sơn trang cũng muốn nghe một lời giải thích từ Vụ Ân phong. Cách đây không lâu thiếu chủ Lạc Kim Long của chúng ta khi truy tìm tinh nguyên thạch của Chiến Thiên vũ thánh cũng bị mất tích, sống không thấy người, chết không thấy xác. Chỉ là trước khi thiếu chủ mất tích thì có người nhìn thấy thiếu gia ta cùng với Lý Thi tiên tử của Vụ Ân phong đã từng xuất hiện cùng một nơi. Vì vậy ta cũng muốn mời Lý Thi tiên tử trước mặt anh hùng thiên hạ cho Lạc gia sơn trang chúng ta một câu trả lời.

Độc Cô Bại Thiên và ba huynh đệ Tư Đồ đưa mắt nhìn nhau, trong tâm như đã hiểu. Lạc Kim Long khẳng định chắc chắn là đã xui xẻo chui vào bụng thú dữ. Còn Lưu Phong thì vận khí có lẽ may mắn hơn, thì thể vẫn còn được bảo toàn.

Mọi người lúc này ai nấy đều đưa mắt nhìn về Lý Thi. Thực tế thì có rất ít người biết nàng, chủ yếu là nghe những người khác kể lại nên mọi người lúc đó mới biết người đẹp như tiên đứng trên đài chính là đệ tử kiệt xuất nhất Vụ Ân phong Lý Thi.

66. Chương 10: Tinh Nguyên Thạch Đại Hội (thượng)

Lý Thi nhẹ nhàng bước ra đài, nhìn quần hùng đứng phía dưới thi lễ rồi nói “ Võ lâm hậu tiến đệ tử Vụ Ân phong Lý Thi xin thề giữa trời, Lưu Phong cùng Lạc Kim Long mất tích đối với ta không hề có liên quan.”

Đám thanh niên hiệp sĩ ở dưới đài nghe thấy vậy tức thì gào lên “ Lý tiên tử, chúng ta tin nàng”

“Lý tiên tử, bọn ta ủng hộ nàng”

“ Không bằng không cứ sao có thể vô cớ đổ oan người tốt chứ?”

“Võ học thanh địa Vụ Ân phong, môn nhân đệ tử ai nấy đều trong sạch thì sao có thể nảy sinh vấn đề như vậy chứ”

.....

Người của Lưu gia cùng Lạc gia đưa mắt nhìn nhau. Bọn họ quả thật không ngờ lại xảy ra tình huống như thế này, bất giác chỉ biết đứng yên một chỗ nhưng mà đứng yên cũng không được mà xuống cũng không xong. Cũng may người của Lạc gia đầu óc linh hoạt liền hỏi “ Xin hỏi Lý tiên tử, quý phái làm thế nào mà lại có được tinh nguyên thạch của Chiến Thiên vũ thánh?”

Lý Thi vừa muốn trả lời thì dưới đài truyền lên một giọng cười dài “ Ha ha.....”

Thanh âm không lớn nhưng khi đến tai từng người thì ai nấy cũng đều nghe rõ ràng. Chỉ thấy một trung niên nhân độ khoảng bốn mươi cả người từ từ bay lên, chân không hề co lại lướt tới rồi từ từ hạ xuống đài. Khuôn mặt người trung niên này trắng như ngọc, hai mắt lấp lánh thần quang tựa như ẩn chứa điện quang khiến cho người ta chỉ cần nhìn qua là biết đây chính là một tuyệt đỉnh cao thủ.

Lý Thi cùng các môn nhân Vụ Ân phong khác vừa nhìn thấy trung niên này tức thì tới trước hành lễ “ Sư phụ”

Trung niên nhân khoát tay nói” Không cần đa lễ. Các người xuống đài trước đi”

Cả đám tức thì liền hạ đài

Dưới đài liền rộ lên “ Vương cấp cao thủ của Hán Đường đế quốc, tông chủ của Vụ Ân phong, Lưu Văn phi tiên thiên vương – Lăng Phi”

“Công lực thật thâm sâu”

“Là một tuyệt đỉnh cao thủ của Hán Đường đế quốc”

.....

Mọi người ở dưới đài ồn ào tranh luận. Lăng Phi sau khi hạ xuống đài liền vòng tay về phía hai người cười nhẹ “ Tinh nguyên thạch của Chiến Thiên vũ thánh là do một người tặng cho bốn phái, tuyệt không hề có ra tay tranh đoạt, càng không có quan hệ gì tới việc hai vị thiếu chủ của quý phái chết hay thất tung. Cũng bởi sự việc có liên quan tới an nguy của bằng hữu nên không tiện nói tên người đó ra. Ta lấy thân phận tông chủ của Vụ Ân phong xin thề, tinh nguyên thạch là do Vụ Ân phong quang minh chính đại mà có được”

Tông chủ của võ học thánh địa của Hán Đường đế quốc trịnh trọng phát thệ khiến cho mọi người có mặt càng thêm tin tưởng.

Người của Lạc gia và Lưu gia dưới đài đưa mắt nhìn nhau rồi hướng về Lăng Phi thì lễ nói “ Tiên bối nếu như đã nói như vậy thì bọn ta không thể không biết tiên thoái. Chúng ta tin rằng sự việc sau này thế nào cũng sẽ rõ ràng minh bạch. Thanh sơn bất cải, lục thủy trường lưu, xin cáo từ”

Nói xong hai người trên đài cũng phi thân xuống dưới gia nhập vào đám người đi mất.

Tư Đồ Hạo Nguyệt nói “ Không ngờ một trường phong ba lại có thể giải quyết êm xuôi như vậy”

Tư Đồ Mẫn Nguyệt than “ Bộ mặt của Vụ Ân phong thật sự quá lớn”

Độc Cô Bại Thiên thì thầm nhận xét : Lăng Phi công lực thật quá thâm hậu, thật không hổ danh là vương cấp cao thủ của Hán Đường đế quốc. Hắn nhớ lại khi xưa tại Trường phong trấn Lý Thi đã từng nói qua là sư phụ của nàng muốn nàng dùng mọi biện pháp thậm chí tùy lúc mà có thể bất chấp thủ đoạn nhất định phải lấy cho bằng được tinh nguyên thạch vào trong tay mang về Vụ Ân phong đề phòng rơi vào tay “người có tâm”. Hắn nghĩ người có thủ đoạn như vậy sẽ rất khác người nhưng người này lời nói cử chỉ đều tỏ ra là phong thái một đại gia. Trong lòng hắn thầm kinh hãi, tông chủ Vụ Ân phong Lăng Phi không chỉ đơn giản là một nhân vật tư tưởng thông thoáng rõ ràng mà còn là một đại kiêu hùng ẩn tàng trong võ lâm thánh địa.

Lăng Phi sau khi lui xuống thì đại đệ tử Vụ Ân phong Lỗ Phong Khôn tiến lên nói “ Chư vị, bây giờ xin tiếp tục bàn luận vấn đề tinh nguyên thạch sẽ thuộc về ai”

Dưới đài có người kêu lên” Dùng võ công để tranh đoạt. Người thắng thì được, kẻ thua thì thôi”

Cũng có người nói “ Không thể dùng võ để quyết định vấn đề tinh nguyên thạch thuộc về ai. Không Không lẽ người có võ công cao tuyệt nhưng cùng hung cực ác, dùng võ công đoạt được tinh nguyên thạch thì ta cũng giao tinh nguyên thạch cho hắn sao. Như vậy chẳng khác nào trợ Trụ vi ngược?”

“Nói thừa, có tuyệt thế cao thủ như tông chủ Vụ Ân phong ở đây thì sao có thể cam tâm để tinh nguyên thạch rơi vào tay tà nhân chứ?”

Có người cười lạnh nói “ Nếu như vậy thì coi như tinh nguyên thạch sẽ thuộc về Vụ Ân phong rồi”

“Nói đúng lắm. Nếu vậy thì đại hội tinh nguyên thạch còn có ý nghĩa gì chứ. Vậy thì Vụ Ân phong cứ trực tiếp tuyên bố tinh nguyên thạch do Vụ Ân phong sở hữu thì hay hơn”

Có người cười “ Phi dã, nếu làm vậy thì sao anh hùng thiên hạ phục đượcViệc mở tinh nguyên thạch đại hội không giống với việc cử cao thủ đi tranh đoạt. Hơn nữa Vụ Ẩn phong còn có Lăng tông chủ là một vương cấp cao thủ trấn giữ ở đây thì ai có thể đoạt được tinh nguyên thạch từ tay ông ta chứ? Xem ra tinh nguyên thạch do Vụ Ẩn phong sở hữu là hợp lí nhất.

“Cao minh.....”

.....

Bàn tán một hồi cuối cùng dẫn tới mọi người đều hướng về Vụ Ẩn phong mà công kích. Lỗ Phong Khôn đứng trên đài sắc mặt không hề thay đổi, đợi cho âm thanh bàn luận của quần hùng từ từ hạ xuống thì mới lên tiếng “ Đối với việc tinh nguyên thạch thuộc về ai, gia sư sẽ không tham gia, càng không tham dự vào việc tỉ võ đoạt bảo. Đồng thời Vụ Ẩn phong lần này chỉ cử bốn đệ tử tham dự, các vị trưởng lão đều không một ai tham gia.”

Dưới đài lại ồn ào hẳn lên. Quần hùng không thể nào ngờ Vụ Ẩn phong lại “hào khí” đến như vậy. Làm vậy chẳng khác nào công khai đem tinh nguyên thạch cho người khác sao. Không lẽ võ công đại đệ tử của Vụ Ẩn phong lại cao cường đến thế?

Độc Cô Bại Thiên thì lại hiểu rất rõ là bọn tông chủ, trưởng lão Vụ Ẩn phong đã sớm nhìn ra tinh nguyên thạch vốn chẳng còn cái gì nên mới ra vẻ “khí phách” như vậy.

Lúc này Lỗ Phong Khôn nói tiếp “ Mọi người nếu ai có đề nghị nào hay xin mời lên đài nói ra “

Một tiếng cười dài từ xa truyền tới. Một thanh niên phi thân lên đài nhìn Lỗ Phong Khôn vòng tay thi lễ rồi nói “ Tại hạ Tây Phong tại Tân Minh đế quốc xin ra mắt anh hùng thiên hạ. Ta nhận thấy nên dùng cách tỉ võ để quyết định tinh nguyên thạch thuộc về ai. Mọi người ở đây ai cũng đều là người tập võ. Chugn1 ta không dùng cách tỉ võ thì không lẽ lại so tài cắm hoa hay sao?”

Dưới đài mọi người cười rộ lên. Có người hét lớn “ Nói đúng lắm, tỉ võ luận thắng thua đi”

Lại có một người nữa phi thân lên đài. Người này hơi mập, hai mắt lấp lánh tinh quang cho thấy đây cũng là một nhân vật.

“Tại hạ Liễu Hương Dương thuộc Bái Nguyệt đế quốc. Ta cũng nhận thấy ngoài việc tỉ thí võ công ra thì còn phải xét tới nhân phẩm của từng người, đó còn gọi là vũ đức. Võ công không chỉ đơn giản là dùng để đánh nhau mà nó còn là một nghệ thuật. Không có vũ đức thì rất khó mà đạt được cảnh giới tối cao của võ học. Nếu tinh nguyên thạch rơi vào tay một người như vậy thì trước sau gì cũng sẽ bị mai một mà thôi”

Sau khi Liễu Hương Dương hạ đài thì mọi người không ngừng lên đài góp ý kiến. Cuối cùng có một người đưa ra ý kiến khá đặc biệt. Đó là hắn nhận thấy các tiền bối cao thủ của Vụ Ẩn phong đã không tham dự đại hội lần này thì các nhân vật tiền bối khác cũng nên rút lui mà trao cơ hội cho những người trẻ tuổi. Ý kiến này tức thì được đám thanh niên hoan nghênh nhiệt liệt. Các nhân vật tiền bối có mặt tại đó lúc này chỉ còn cách đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng đành đem hết hy vọng ký thác lên người đệ tử của mình.

Hồi sau còn có người lên đài đưa ý kiến nên tỉ thí theo một cách mới lạ đó là tổ chức tham gia theo kiểu nhóm.

Vụ Ẩn phong cùng các trưởng lão của các môn phái khác sau khi thương lượng liền ra quyết định : tỉ võ phân thắng thua, các nhóm tự do nhưng nhân số không vượt quá mười người. Khi thi đấu tổ chức công khai, không phân biệt nhiều hay ít người. Ngoài ra còn có một điểm : cổ vũ các thanh niên tham gia nhưng cũng không phản đối những người lớn tuổi tham dự khiến cho bọn họ nghe xong chỉ biết cười khổ.

Phải mất hơn một giờ mới thống kê được hết. Tổng cộng có hơn bảy trăm nhóm tham gia. Độc Cô Bại Thiên, ba huynh đệ Tư Đồ, Lão Thích, Trương Bình cùng lão phiến tử bảy người tạo thành một đội. Trong bảy người chỉ có lão phiến tử là đồng nguyện ý tham dự. Lão phiến tử nói “ Lão nhân gia ta niên kỉ đã cao, chân tay không còn linh hoạt, lại càng không có ý tham gia tranh đoạt tinh nguyên thạch. Vậy ta tham gia làm cái gì chứ?”

Độc Cô Bại Thiên cười “ Binh đối binh, tướng đối tướng. Vạn nhất có một tổ nào đó đưa ra một tên ăn nhiều ra thì sao? Lúc đó thì phải thỉnh lão nhân gia xuất mã rồi”

Lão phiến tử nghe xong tức đến nổi trợn mắt.

Độc Cô Bại Thiên lúc này vừa muốn đi báo danh thì tuyệt sắc thiếu nữ cải nam trang xuất hiện trước mặt hắn “ Tên đầu to nhà ngươi muốn đi đâu thế?”

“Đi báo danh chứ đi đâu”

“Bổn tiểu thư, không, bổn công tử đành chịu hạ mình ở chung một tổ với các ngươi vậy” Thiếu nữ ra vẻ không muốn nói

“Không cần” Độc Cô Bại Thiên trả lời

“Người....” Thiếu nữ tức giận rồi sau đó hét lớn “ Có người có ý đồ với Lý Thi tiên tử của Vụ Ân phong đây”

Độc Cô Bại Thiên cũng vội hét lớn “ Muội muội của ta muốn lấy chồng, quốc sắc thiên hương, ai có ý thì xin qua đây”

Hết xong hai người vội quay người bỏ chạy tới một nơi không người thì dừng lại trợn mắt nhìn nhau.

Mãi một lúc sau Độc Cô Bại Thiên mới nói “ Người làm vậy thật quá đáng”

Thiếu nữ thì càng phẫn nộ nói “ Người thật quá đáng lại dám đem thân phận thật của ta ra mà kêu vậy sao?”

Hai người lại trợn mắt nhìn nhau hồi lâu. Sau cùng Độc Cô Bại Thiên đành thỏa hiệp “ Được rồi. Ta đồng ý cho cô gia nhập vào tổ của ta”

“Hừm, coi như là ngươi có chút hiểu biết”

“Vậy bây giờ nói tên ngươi ra được chưa”

Thiếu nữ trầm ngâm một lúc rồi nói “ Thắng Nam”

“Ha ha.....” Độc Cô Bại Thiên cười lớn

“Không được cười, cầm miệng lại cho ta”

“Ha ha.....”

“Có người có chủ ý với Lý Thi tiên tử của Vụ Ân phong....”

Độc Cô Bại Thiên tức thì ngậm miệng lại quay người bỏ chạy.

67. Chương 11: Tinh Nguyên Thạch Đại Hội (hạ)

Khuôn viên Vụ Ân phong lúc này liền được phân chia thành hơn mười khu vực tỉ mỉ. Đệ tử Vụ Ân phong mau chóng xây lên những tòa lôi đài cao. Ngay khi lôi đài hoàn tất thì tỉ võ cũng bắt đầu. Khởi đầu đã có hai tổ , mỗi tổ mười người lao vào nhau loạn đả, người ở trên đài không ngừng bị đánh bay xuống đài. Các vị tiền bối mặc dù đã có quy định” không phản đối các nhân vật cao tuổi tham gia” nhưng vẫn không ai tham gia. Tại mỗi lôi đài chỉ còn có vài vị tiền bối vừa làm vai trò trọng tài vừa đóng vai trò bảo vệ nhằm phòng tránh có thương vong mà thôi.

Rất nhanh đã đến lượt nhóm của Độc Cô Bại Thiên lên đài. Hắn cùng ba huynh đệ Tư Đồ nhìn nhau cười. Đối thủ của bọn họ quá yếu, trong đám đó cao nhất cũng chỉ là nhất lưu cao thủ. Đám người này có lẽ cũng giống như đám người lão phiến tử, được người ta “mang” lên Vụ Ân phong thôi.

Độc Cô Bại Thiên cười hì hì nhìn lão phiến tử nói “ Lão nhân gia, trận này để người thượng đài thôi”

“Không, không...ta không lên” Lão phiến tử vừa gào lên vừa bỏ chạy. Độc Cô Bại Thiên nhanh như chớp đuổi theo nắm lấy tay lão, rồi sau đó “ vù” một tiếng ném lão lên thẳng lôi đài. Quần hùng dưới đài chột

thấy một người thân hình không dao động, chân không hề cong lại mà bay thẳng lên cao rồi rơi xuống không tìm được hết lớn “ Hảo khinh công”

Ai ngờ tiếng hô vừa dứt thì người đó liền ngã lăn quay xuống đài. Mọi người ai nấy ban đầu ngạc nhiên sau đó thì cười lớn. Lão phiến tử ngã đau muốn trợn mắt, mãi một lúc lâu sau mới ngồi dậy được. Đám đông lúc này mới nhìn rõ là một lão già tức thì lên tiếng che bai “ Tuổi tác đã cao mà lại còn chạy lên đây tranh giành với đám hậu sinh văn bối nữa”

“Thật đúng là quá xấu hổ”

.....

Da mặt của lão phiến tử tuy dày nhưng bị người ta nghị luận như vậy cũng không khỏi cảm thấy nóng mặt liền nói lớn “ Ai dám cùng lão nhân gia ta giao đấu?”

Vừa dứt lời tức thì trong nhóm đối phương, một người bước ra nói “ Lão gia, ta sẽ đấu với lão”

Nguyên tên gia hỏa này sớm đã tận mắt chứng kiến lão phiến tử bị người khác ném lên đài, rồi lại thấy lão rơi xuống liền nghĩ đây là cơ hội nở mặt nở mày nên nhanh chóng bước ra. Hai người lao vào nhau rất nhanh. Lão phiến tử mặc dù không hề có chút nội lực nào nhưng ciheu6 thức lại rất tinh diệu. Đối phương thì nội lực dù không cao nhưng chỉ bằng vào chút nội lực đó cũng đánh cho lão phiến tử phải chạy đông chạy tây để tránh né.

Thanh âm che bai dưới đài lại nổi lên “Cao thủ tiền bối mà lại bị người ta đuổi đánh như vậy sao?”

“Thật là mất mặt quá”

.....

Lão phiến tử nghe xong không biết đang nghĩ gì, đôi tay không biết chuyển động như thế nào bỗng nhiên nắm lấy đối phương quăng xuống đài.

Hai mắt Tư Đồ Ngạo Nguyệt chợt sáng rực lên “ Là Triền Ti thủ”

Độc Cô Bại Thiên nói “ Triền Ti thủ này không có nội lực”

Mẫn Nguyệt lúc này nói xen vào “ Đệ cho tới giờ vẫn còn chưa luyện thành Triền Ti thủ nữa”

Lão Thích nói “ Phải là một siêu cấp cao thủ mới có thể thi triển Triền Ti thủ. Không cẩn thận lão phiến tử chính là một cao thủ đó”

Lão phiến tử sau khi ném đối phương xuống đài liền quay lại nhìn Độc Cô Bại Thiên vẫy tay” Độc Cô tiểu tử, mau giúp ta xuống phía dưới”

Độc Cô Bại Thiên cười cười khoát tay nói “ Lão nhân gia, xin mời người cứ tiếp tục đi”

Lão phiến tử tức tối giậm chân chửi “ Độc Cô tiểu tử, ngươi là một tên hỗn đản, ta.....”

Đúng lúc này từ phía đối phương bước ra một tên đại hán từ từ bước về phía lôi đài. Lão phiến tử nhìn thấy toát cả mồ hôi lạnh, đầu óc không ngừng suy nghĩ để rồi sau đó tức tốc cởi dây quần ra. Đám nữ nhân dưới đài thấy vậy la thất thanh “ Đồ lưu manh”

“Sắc lang”

“Xấu hổ quá”

.....

Lão phiến tử không hề lý tới tiếng chửi rửa dưới đài vẫn cứ nhan chóng cởi lưng quần ra rồi sau đó cởi tiếp cái trường bào đang khoác trên người. Lúc này lão ta cứ như một con khỉ già, một tay nắm trường bào, một tay thì kéo lưng quần đứng trước mặt đám nữ nhân đang chửi rửa và tiếng cười của đám nam nhân.

“Độc Cô tiểu tử, Độc Cô hỗn đản, ta XXX lão nhân gia tau y phong một đời không thể ngờ bây giờ lại như thế này. Ta XXX.....”Lão phiến tử lúc này thật sự rất giận dữ, bộ dạng bình thường hàng ngày biến

mắt mà thay vào đó là một uy thế khiếp người, râu tóc bay phần phật, cả người như hàm chứa lấy một cổ bá khí mãnh liệt.

Độc Cô Bại Thiên vẫn còn chưa nói gì thì Trương Bình cùng Lão Thích đã chạy lại. Lão Thích cười hì hì nói “ Lão phiến tử khí thế của ông thật ghê gớm. Không cần thận..... đơn giản...đơn giản giống y như là một con chó già đang động đực vậy”

“Bụp: Lão phiến tử đối xử y hệt như Độc Cô Bại Thiên đối xử với hần. Cả một nắm đấm đánh thẳng vào đầu khiến cho hần ôm đầu ngồi xuống, đôi mắt như đang rất bị oan ức vậy.

Trương Bình nét mặt tràn đầy hy vọng nhìn lão phiến tử nói “ Lão phiến tử ông....ông có thật là cao thủ trong truyền thuyết không vậy?”

Lão phiến tử nghe thấy những lời này, người đang tràn đầy tức giận tức thì trở thành bộ dạng một lão đầu hoạt bát “ Cao, cao cái đầu ngươi chứ” rồi đưa tay đánh vào đầu hần một quyền.

Độc Cô Bại Thiên vừa cười hì hì vừa tiến lại nói “ Lão nhân gia thần công vô địch. Quả nhiên gừng càng già thì càng cay mà”

“Hừm”

“Lão nhân gia đừng có giận dữ nữa, lão hãy nhìn xem Tư Đồ huynh đệ đang thay lão trút giận rồi kìa”

Đến khi bọn họ quay đầu nhìn thì trận chiến lúc này cũng đã kết thúc

“Lão nhân gia mau mặc lại đồ vào đi” Tư Đồ Hạo Nguyệt đưa cho lão phiến tử những đồ lão đã cởi trên đài

Nhóm của Độc Cô Bại Thiên thuận lợi tiến qua vòng thứ nhất. Lúc này Thăng Nam cũng bước lại hỏi” Độc Cô Bại Thiên, bảy người các ngươi có vượt qua được đệ nhất quan không thế?”

“An tâm, dù không có thành viên thứ tám như ngươi thì bọn ta cũng sẽ tiến được vào trong thôi”

“Hừm, ta đã vì bọn ngươi mà đi quan sát địch tình. Đúng là không biết được lòng tốt của người ta mà”

Cả đám theo chân Thăng Nam tới một lối đài khác. Quần hùng dưới đài lúc này đang rất kích động kêu gào ầm ĩ “ Tốt”

“Quá hay”

“Lợi hại”

.....

Một nam tử trẻ tuổi lúc này đang đấu với một đại hán cao to. Nam tử đó chính là người đã chủ trương tranh đoạt tinh nguyên thạch bằng cách tỉ võ – Vương Tây Phong. Trong tay hần lúc này đang cầm một thanh bảo kiếm, trên thân kiếm quang mang lưu động và liên tục phát ra âm thanh.

Tư Đồ Ngạo Nguyệt thất kinh nói “ Khiếu Thiên kiếm pháp, đây chẳng phải là Khiếu Thiên kiếm pháp danh chấn đại lục sao? Tên Vương Tây Phong này nhất định là người của Vương gia, một võ lâm thế gia tại Tân Minh đế quốc rồi”

Tư Đồ Mẫn Nguyệt lấy làm hiếu kì hỏi “ Đây có phải là Khiếu Thiên kiếm pháp mà theo truyền thuyết nói khi luyện đến cảnh giới tối cao có thể phát ra chín đạo thần lôi không?

Thăng Nam nói “ Không sai. Kể như các ngươi cũng có chút kiến thức”

Cả đám ai nấy đều cười khở. Lúc này Độc Cô Bại Thiên chợt thấy động tâm lắm bầm “ Khiếu Thiên quyết”.

Vừa nói xong thì hần chợt thấy kinh hãi không hiểu mình tại sao lại nói đến ba chữ đó lại bị chìm vào trạng thái trầm tư như vậy.

Lão phiến tử chợt biến sắc hồi lâu mới lên tiếng “ Có kiến thức lắm. Khiếu Thiên kiếm pháp chính là tàn phá tâm pháp của Khiếu Thiên quyết trong truyền thuyết”

Thăng Nam tức thì tạm dẹp sự hứng thú của mình nắm lấy tay lão phiến tử hỏi dồn “ Mau nói, mau nói xem Khiếu Thiên quyết là cái gì thế?”

Lão Thích thấy vậy liền cất giọng châm trọc “ Nếu có một tuyệt sắc mỹ nữ không cẩn thận nắm lấy tay của ta thì....”

“Không cẩn thận người chết đi” Vừa nói Thăng Nam vừa đưa chân đá Lão Thích bay đi

“A.....” Trên không trung truyền lại tiếng kêu thảm thiết

Lão phiến tử cười cười “ Ta cũng chỉ biết chút ít thôi. Khiếu Thiên quyết trong truyền thuyết là thần công thời thượng cổ. Khi phát công thì sấm động cửu thiên khiến cho quỷ thần đều phải tránh xa”

“Vậy mà kêu biết một chút à” Thăng Nam cười cười rồi quơ bàn tay nhỏ nhắn trước mặt Độc Cô Bại Thiên hét “ Cái tên đầu to này mau hồi hồn lại đi. Hừm, chắc chắn là đang nghĩ bậy bạ gì đây mà. Đồ vô sỉ”

Độc Cô Bại Thiên chỉ cười khở. Tiểu nha đầu này chỉ biết đi chọc giận người khác, ăn nói hàm hồ, mang phiền phức tới cho mọi người thôi.

Cả đám kéo qua một lồi đài khác. Trên đài một thiếu nữ che mặt đang dễ dàng đánh địch thủ của mình rơi xuống đài. Bàn tay trắng như ngọc của thiếu nữ lúc này đang tỏa ra những hào quang ảm đảm khiến cho đôi bàn tay đó càng đẹp tới mức làm người khác si mê. Ngọc thủ khi chạm vào bảo kiếm của đối phương thì phát ra một âm thanh “ Rắc”

Độc Cô Bại Thiên nhìn thấy thất sắc lắm bầm nói “ Thật đáng sợ. Công lực như vậy ít nhất cũng đạt tới cảnh giới thứ vương cấp, thậm chí tiếp cận tới vương cấp rồi” Những người khác ai nấy cũng đều động dung

Thăng Nam nói “ Sợ cái gì, người thì biết cái gì chứ? Nhóm này cả đội chỉ có mỗi một mình cô ta thôi”

Độc Cô Bại Thiên cười” Đúng rồi, người ta một cô gái một mình tự lập một tổ, đâu có giống như một ai đó nháo nháo chạy đi tìm đội khác để làm người thứ tám cơ chứ”

“Cái gì mà người thứ tám chứ, ăn nói sao mà khó nghe quá, hừm.....” Thăng Nam vừa nghe thấy liền cãi lại

Tiếp đó tới phiên nhóm Độc Cô Bại Thiên. Lần này thì do đào khí nữ thượng đài. Một thân công phu của nàng ta quả không tầm thường, trấn áp thành viên đối phương đường hoàng thẳng lợi tiến vào vòng sau khiến cho cả đám phải dùng cặp mắt khác nhìn nàng ta.

Đến cuối bữa trưa thì nhóm của Độc Cô Bại Thiên cũng tiến vào năm mươi đội mạnh nhất. Do quần hùng mãi coi nên chưa ăn uống gì, vì vậy cuộc tỉ thí phải tạm thời kết thúc. Đại hội Chiến Thiên tinh nguyên kéo dài thêm một ngày nữa

68. Chương 12: Huyết Kiến Huyền Huyền

Trở về khách sạn, Tư Đồ Mẫn Nguyệt không kìm được than lên “ Thảo nào phụ thân không cho phép bọn ta ra khỏi nhà. Hôm nay tận mắt chứng kiến Khiếu Thiên kiếm pháp cùng võ công xuất thần nhập hóa của mộng diện nữ, đệ vẫn còn cảm giác thấy ớn lạnh. Cùng là trẻ tuổi với nhau nhưng võ công của bọn họ cao hơn đệ quá xa.”

Độc Cô Bại Thiên lên tiếng an ủi “ Đừng thất vọng như vậy. Có một ít người khi mới tập võ thì tiến bộ thần tốc nhưng về sau thì lại đình trệ rất khó mà tiến được nữa. Lại có người khi tập võ thì tiến rất chậm nhưng khi tới tuổi trung niên thì lại đột tiến mãnh liệt, từ đó danh động thiên hạ. Cái này gọi là thành công muộn màng. Ha ha.....có lẽ đệ rơi vào trường hợp sau đó”

Tư Đồ Ngạo Nguyệt nói “ Theo như lão phiến tử nói thì chân chánh cao thủ không tham gia vào việc tranh đoạt tinh nguyên thạch. Điều đó có nghĩa những người tham gia đây chỉ chiếm một phần nhỏ. Từ đó cho thấy thiên hạ này có rất nhiều kì nhân dị sĩ” Nói tới đó hần không khỏi thấy cảm than.

Nghe hần nói như vậy, Độc Cô Bại Thiên không khỏi nhớ tới Huyền Huyền. Nếu như bọn họ mà biết được có một tiểu cô nương mười bảy mười tám tuổi mà công lực đã ngạo thị thiên hạ đạt tới cảnh giới đế cấp thì chỉ sợ không khỏi kinh hãi mà ngã lăn ra mất. Đúng lúc này hần chợt có cảm giác là Huyền Huyền đang ở gần đây. Từ khi ở dưới địa hạ cung điện, thần thức của hần sau khi đạt đến cảnh giới đế cấp thì hần cũng

có luôn một thứ linh giác. Cái thứ cảm giác huyền bí này, giống như là bây giờ vậy, khiến cho hấn cảm ứng được Huyền Huyền đã tới đây.

Độc Cô Bại Thiên đứng dậy đưa mắt có ý xin lỗi nhìn mọi người trong phòng nói “ Các người tạm thời lánh mặt qua phòng khác một lát. Ta có cảm giác một vị bằng hữu đang tới đây. Ta muốn cùng người đó nói chuyện một mình”

Mọi người nghe xong liền chấn động. Lão phiến tử cất tiếng nói nhỏ “ Người tới chưa hẳn đã là tốt”

Độc Cô Bại Thiên không nói gì chỉ đưa mắt nhìn ra vẻ xin lỗi.

Sau khi mọi người ra ngoài thì tâm trạng của hấn lại trở nên thắc thỏm bất an. Hấn còn nhớ rất rõ cái lần chia tay trước, hấn đã làm cho Huyền Huyền nổi giận muốn điên cuồng. Lần này gặp lại hấn thật không biết đối phó với tiểu ma nữ chuyên làm cho người khác đau đầu này như thế nào.

Một bóng ảnh thoáng qua, trong phòng lúc này đã có hơn một người. Một thiếu nữ thân hình tuyệt đẹp đang từ từ ngồi xuống, trong tay đang vuốt ve tinh nguyên thạch. Độc Cô Bại Thiên nhìn thấy kinh hãi kêu lên “ Bản nhi chuyên...không...tinh nguyên thạch”

“Oh, người biết miếng ngọc thạch này sao?”

Dung nhan xinh tươi như ngọc cười cười, đôi mắt to long lanh nhìn hấn “ Tiểu Bạch, người không phải đang có chuyện gì giấu ta đấy chứ”

Độc Cô Bại Thiên biết rõ giai nhân đang ngồi trước mặt hấn chính là tiểu ma nữ đeo mặt nạ. Bởi vì đôi mắt long lanh mỹ lệ vô song cùng hai chữ “Tiểu Bạch” đã nói lên thân phận của giai nhân trước mặt.

Độc Cô Bại Thiên thầm nhủ “ Nào chỉ biết không đâu mà nó chính là “cực phẩm vũ khí” từ nhỏ đã theo ta tung hoành tại Trường Phong trấn – bản nhi chuyên. Không biết mới là lạ đó. Ai, không cẩn thận nói lộ ra hết”

Hấn vội mở miệng ra nói “ Huyền Huyền, gặp lại cô ta thật thấy cao hứng. Cô biết ta ngày nào cũng vì nhớ tới cô mà trà uống không được , cơm ăn không thấy ngon.....”

“Người đói không ăn một trái đi” Một quả táo trên trên bàn từ từ bay lên rơi thẳng vào miệng của Huyền Huyền.

“Tiểu Bạch, người làm sao mà biết được phiến ngọc thạch này chính là tinh nguyên thạch?” Huyền Huyền cười hì hì nhìn hấn

“Cái này, ta làm sao mà biết được nó là tinh nguyên thạch chứ. Nhưng Huyền Huyền đã nhìn tới cái gì thì chắc chắn là thứ đó phải có chỗ đặc biệt. Vì vậy ta thuận miệng mới nói nó là tinh nguyên thạch thôi”

“Độc Cô Bại Thiên, người hãy nhìn ta nè”

“Tại sao phải nhìn cô chứ. Mà có nhìn thì cũng chỉ nhìn thấy khuôn mặt giả tạo của cô. Ta đối với mỹ nữ giả tạo không hề có hứng thú đâu”

“Người nhìn hay không nhìn” Giọng của tiểu ma nữ cất lên đầy vẻ uy hiếp

“Không thể ngờ Độc Cô Bại Thiên ta lại có mị lực lớn như vậy. Ngay cả một vị thiên kim tiểu thư công lực đạt tới cảnh giới để cấp cũng cầu ta nhìn chứ” Độc Cô Bại Thiên vừa nói vừa làm vẻ tự hào về bản thân mình.

Huyền Huyền không hề để ý tới những lời hồ ngôn loạn ngữ của hấn, hai con mắt long lanh kia chọi lấp lánh thần quang. Độc Cô Bại Thiên ban đầu còn đang thưởng thức ánh mắt đó để rồi về sau thì như si ngốc hoàn toàn chìm đắm vào đôi mắt như mê vụ kia. Tâm linh của hấn như hoàn toàn mở ra, cả người muốn động nhưng lại không thể động được.

Lúc này Huyền Huyền mới cười nói “ Hi hi.....thật buồn cười quá đi. Người hồi nhỏ đã xấu xa như vậy à, cả ngày chỉ biết kết bè kết phái. Oh, bảy tuổi mà tối vẫn còn đái dầm trên giường.... Ha ha.... buồn cười chết đi được....haha”

Độc Cô Bại Thiên đột nhiên tỉnh lại nhưng sự việc trong quá khứ cứ hiện ra trong kí ức mà hắn lại không có cách nào kiềm chế lại được. Chỉ nghe Huyền Huyền cứ liên hồi kể ra những chuyện hồi nhỏ của hắn, chuyện hắn tự hào về bản thân

“Tiểu ma nữ cô đang làm cái gì thế? Thật ra cô đã làm gì trên người của ta?”

“Không có gì, chỉ là thí nghiệm trên người người một thứ “liên tâm thông” – Độc tâm đại pháp. Không ngờ tuổi thơ của người lại buồn cười, xấu xa đến như vậy. Ha h...so với ta khi còn nhỏ thì người lợi hại hơn nhiều lắm. Oh, mười một tuổi đã có một tiểu nữ hài tên Tư Đồ Minh Nguyệt lúc nào cũng theo sau à. Người đúng là một hảo sắc mà, còn nhỏ vậy đã biết của gái rồi, thật xấu xa “

Vừa nói vừa đưa tay ngắt nhéo người Độc Cô Bại Thiên. Độc Cô Bại Thiên thật không biết nên khóc hay cười. Cứ như thế này thì đối với Huyền Huyền mà nói coi như không còn bí mật nào không thể nói ra nữa. Hắn đột nhiên nghĩ tới việc xá thân thành ma của mình, cả người chợt phát lạnh. Nếu như để cho tiểu ma nữ này biết được chuyện đó thì nàng ta không giết mình để thể thiên hành đạo thì mới lạ.

Độc Cô Bại Thiên hét lớn “ Huyền Huyền, cô không thể làm như vậy. Cô quên rồi sao? Chúng ta là hảo huynh muội mà. Cô sao có thể nhìn hết những bí mật của ca ca được chứ?”

“Thối, ai là muội muội của người. Người lại còn dám nhắc lại chuyện khi trước sao? Khi đó sao người lại dám chiếm tiện nghi của ta. Hừm.

Huyền Huyền hai má ửng hồng đưa bàn tay trắng như ngọc ra nắm lấy tai của độc Cô Bại Thiên “ Người là một tên hảo sắc, một tên hỗn đản, nói người xấu xa.... ta nhéo...ta nhéo....”

Nước mắt của độc Cô Bại Thiên cứ thế ứa ra không thể kìm lại, miệng hắn thì gào lớn “ Mau buông tay ra....còn không buông ta ...ta sẽ.....”

“Người sẽ như thế nào?”

“Ta sẽ....ta thế nào cũng không cần nói với cô”

Huyền Huyền cuối cùng cũng bớt giận, lại tiếp tục thi triển Độc tâm đại pháp

Đúng lúc này từ một nơi sâu thẳm trong nội tâm của Độc cô Bại Thiên, một thanh âm chợt vang lên “ Tiểu nha đầu này kể ra cũng có chút thú vị. Bất quá có một vài chuyện người không thể biết được. Hay là để cho người nhìn thấy “tư niệm” của Độc Cô Bại Thiên về người như thế nào”

Huyền Huyền”nhìn” thấy những việc trong quá khứ của độc Cô Bại Thiên cười lẫn lộn “ Ha ha....mười ba tuổi không cẩn thận đột trụy hết râu cẩu gai gia người. Mười bốn tuổi bắt được một con heo rừng thật lớn đem thả vào sân của Tư Đồ thế gia, quậy phá đến nỗi cả trang viên nháo nhào cả lên.. Oh nguyên do thì ra tiểu cô nương Tư Đồ Minh Nguyệt kia bị cha la nên thay cô ta trút giận. Hừm..... còn nhỏ như như mà đã biết lấy lòng con gái, đúng là xấu xa mà”

Vừa nói lại vừa ngắt nhéo khiến cho hắn đau đến cắn chặt răng.

Đột nhiên kí ức của Độc Cô Bại Thiên như bị che mờ, những hình ảnh của Huyền Huyền lúc này thấm sâu vào trong đầu của hắn. Độc Cô Bại Thiên nhìn trời phát thề “ Huyền Huyền, sớm hay muộn thì sẽ có ngày ta phải đánh cô một trận.... sớm muộn cũng có một ngày ta phải cưới cô về nhà khiến cô trở thành tiểu lão bà của ta....phải biến cô trở thành một người ngoan hiền chỉ biết nghe lời thôi.....”

Trong kí ức của Độc Cô Bại Thiên, những chuyện xấu xa khi xưa của hắn dần mất đi mà thay vào đó là những ảo tưởng về cuộc sống hàng ngày với Huyền Huyền.

Huyền Huyền càng xem càng tức giận, hai má ngày càng đỏ ửng. Đến khi trong đầu của Độc Cô Bại Thiên hiện ra hình ảnh giữa hắn và nàng thì nàng lập tức đình chỉ Độc tâm đại pháp thét lên “ Độc Cô Bại Thiên, người muốn chết à. Ngang nhiên có ý tưởng tội tệ.....dám có ý định với ta. Ta đánh....ta đánh.....”

Huyền Huyền vừa la lối, chân tay thì không ngừng đánh túi bụi lên người Độc Cô Bại Thiên.

Độc Cô Bại Thiên gào lên “ Ai da.....chết ta mất....ai da.....cái này không thể trách ta được.....ai nói cô xinh đẹp quá làm gì.....lại còn lợi hại nữa.....”

“Bụp.....”

Đúng lúc này cửa phòng bật mở ra. Lão phiến tử, ba an hem Tư Đồ cùng mọi người chạy vào. Lão Thích kêu lên “ Oa, lão đại lần này khổ rồi, không cẩn thận bị nữ nhân đánh ngã xuống đất”

Huyền Huyền nghe thấy càng tức giận, một chiêu đánh Lão Thích bay thẳng ra ngoài cửa khiến Lão thích chỉ kịp kêu lên một tiếng thất thanh “A.....”

Huyền Huyền vừa muốn tiếp tục đánh tiếp thì chợt nhìn thấy lão phiến tử. Lão phiến tử lúc này cũng nhìn nàng ta. Hai người vừa nhìn thấy nhau thì đồng thời biến sắc. Huyền Huyền nói :

“Lão đầu người...lão làm sao lại ở đây. Lão lão ngàn vạn lần không được nói cái gì. Ta.....ta cũng chưa hề làm cái gì”

Huyền Huyền như đang rất hoảng loạn, cầm lấy tinh nguyên thạch nói “ Khối ngọc thạch này ta sẽ đem trả lại Vụ Ẩn phong ngay bây giờ. Lão không được nói loạn lên đó”

Dứt lời thì lập tức biến mất

Lão thích lúc này đang từ bên ngoài bước vào vừa mới đứng yên thì Huyền Huyền lúc này lại quay trở lại, một cú cót đá thẳng vào hần khiến hần lại kêu lên thảm thiết ‘A’ rồi bay ra ngoài.

Huyền Huyền đi thẳng tới lão phiến tử nói “ Lão đầu, ta một lần nữa cảnh cáo lão. Nếu lão dám nói loạn lên thì coi như giữa ta và lão không còn quan hệ gì hết”

Nói xong cả người lại như một cơn gió biến mất

Thần sắc lão phiến tử lúc này liên tục thay đổi mãi một lúc sau mới bình thường trở lại. Mọi người trong phòng ai nấy đều kinh hãi trước võ công kinh hồn của Huyền Huyền, đồng thời ai cũng cảm thấy rất hiểu kì.

Mãi một lúc sau Lão Thích mới từ ngoài bước vào. Kì lạ là hần lại không nói không cẩn thận nữa “ Lão đại, nữ nhân đó là ai vậy? Thật quá hung dữ, quá lợi hại đi”

“Nàng ta là.....đi...mau đi nghỉ đi”

69. Chương 13: Thần Kiếm Tử Điện

Độc Cô Bại Thiên phải tốn hơn cả nửa giờ đem sự việc hồi nãy giải thích cho bọn họ nghe. Sau đó hần đuổi đám Lão Thích, Trương Bình cùng ba huynh đệ nhà Tư Đồ ra ngoài, chỉ lưu lão phiến tử trong phòng. Hần đi vòng vòng xung quanh nhìn chăm chú vào lão phiến tử khiến cho lão rợn tóc gáy

“Nè, Độc Cô tiểu tử ngươi làm cái gì thế?”

“Không thể ngờ lão nhân gia lại thật sự là cao thủ trong truyền thuyết “

“Ngươi nói cái gì thế? Ta nghe chẳng hiểu gì cả” Lão phiến tử ngậy người ra

“Lão nhân gia không cần phải giả vờ làm gì. Ngay từ ban đầu ta đã biết lão không phải là người bình thường, nhưng ta chỉ nghĩ lão là một vương cấp cao thủ bị mất hết nội lực thôi. Ai ngờ....ha ha.....vận khí của ta thật quá may mắn đi, thì ra lại là một đế cấp cao thủ chứ. Ha ha.....” Độc Cô Bại Thiên cười một cách tà dị khiến cho lão phiến tử nghe xong chợt thấy kinh hãi.

“Ngươi nói nhăng nói cuội gì thế. Cái gì mà vương cấp, đế cấp chứ” Lão phiến tử ra vẻ không hiểu gì hết.

“Lão nghĩ ta không biết gì sao? Tiểu nha đầu hồi nãy là bằng hữu của ta. Công lực của cô ta đạt tới cảnh giới đế cấp. Chính cô ta cho ta biết đế cấp cao thủ không thể tham gia vào việc của thế gian. Còn nói trong đế cấp cao thủ có cái quy củ chó chết gì đó. Hồi nãy biểu hiện của các người....Haha.....”

“Thì ra ngươi đã biết”

Khí thể của lão phiến tử đột nhiên thay đổi, toàn thân như trở nên to lớn, một khí thể mãnh liệt từ trên người phát ra như muốn ngạo thị thiên hạ

“Nếu như người đã biết lão nhân gia ta không phải là thường nhân thì có sao lại còn trêu chọc lão nhân gia ta như vậy?”

“Cũng bởi vì ta biết lão bất phàm nên muốn chơi đùa với lão thôi. Năm xưa lão ở trên cao, ai mà dám trêu ghẹo tới lão chứ. Mà cảm giác như vậy lão không thấy thú vị sao?”

Lão phiến tử thật sự muốn đánh Độc Cô Bại Thiên một trận nhưng bởi công lực đã mất hết, chỉ còn cách trừng hai mắt giận dữ lên và nói “ Người giỏi lắm. Vừa mới gặp thì đã đánh ta một trận. Hôm nay giữa ban ngày ban mặt lại ép ta phải “ cởi áo tháo dây”. Nếu việc này để cho những đế cấp cao thủ khác biết được thì ta.....mặt mũi của ta.....ta.....ta thật khổ quá đi.....”

Độc Cô Bại Thiên phải “an ủi” lão tới cả đêm, lại phải hứa là để cho Trương Bình cùng Lão Thích hai người hầu hạ lão thật tốt mới làm cho lão phiến tử nguôi giận. Trương Bình và Lão Thích kỳ này thật chẳng khác nào bị đem ra bán cả. Lão phiến tử đích xác đúng là một đế cấp cao thủ. Cũng bởi luyện công quá gấp không cẩn thận bị tẩu hỏa nhập ma khiến cho toàn thân công lực mất hết mà còn tổn thương đến kinh mạch biến thành một lão nhân tầm thường. Lão đầu biết với tuổi như thế này mà bị mất hết công lực thì không còn sống được bao lâu liền đi du sơn ngoạn thủy, muốn cho cuộc sống của mình thêm chút màu sắc. Khi lão tới Hán Đường đế quốc thì nghe nói võ học thánh địa Vụ Ẩn phong tổ chức đại hội Chiến Thiên tinh nguyên liền tới coi nhiệt náo. Không ngờ tới đây thì bệnh cũ tái phát, may mắn là gặp đám Độc Cô Bại Thiên.

“Ta còn nghĩ lão nhân gia thấy công lực của mình đạt tới mức siêu phàm nhập thánh, khó có thể tiến xa, vì vậy mới tự phế công lực để luyện lại từ đầu. Mà ta cũng nghĩ lão cùng với một tuyệt thế cao thủ khác đại chiến nhiều ngày nhiều đêm dẫn tới hai bên lưỡng bại câu thương nên mới rơi vào tình cảnh thế này. Ai ngờ thì ra là do chính mình hại mình chứ”

“Ài, ý trời mà!” Lão phiến tử ngẩng đầu lên trời than.

“Tái ông mất mã biết đâu lại may mắn. Đã vậy sao lão không nhân tiện tự phế võ công luyện lại từ đầu. Nói không chừng lại có thể tham ngộ ra tạo hóa, đạt tới cảnh giới thánh cấp thì sao”

“Ài, chỉ có ta mới hiểu rõ chuyện của mình thôi. Trong người ta hiện tại một chút chân khí cũng không còn. Với tuổi tác củ ta như thế này mà muốn luyện lại từ đầu thật khó như lên trời”

Độc Cô Bại Thiên đi qua đi lại trong phòng một hồi lâu rồi cuối cùng đứng lại nhìn lão phiến tử nói “ Ta hoặc giả cũng có biện pháp khiến cho tiền bối khôi phục lại công lực. Đợi khi đại hội Vụ Ẩn phong kết thúc thì tiền bối hãy đi theo ta”

“Người...tiểu tử người không gạt ta chứ. Lão nhân gia ta không muốn đi “du sơn ngoạn thủy” đâu. Với lại võ công của ta cũng không thích hợp cho người tu luyện nữa”

Về mặt Độc Cô Bại Thiên ra vẻ thành ý nói “ Độc Cô Bại Thiên ta là loại người như thế nào. Lão cứ an tâm. Ta đối đãi với lão giống như cha mẹ vậy”

Trong tâm lão phiến tử thầm nghĩ “ Ta thật cũng nhìn không ra người là loại người thế nào nữa”

Ngày thứ hai, tiểu trấn dưới chân núi Vụ Ẩn phong xảy ra một trận hỗn loạn. Một khách điểm bị đốt lửa bốc ngút trời, trong khách điểm tiếng chửi bới vang lên ầm ĩ. Khách điểm này nguyên là đã được người của Lưu gia bảo cùng Lạc gia sơn trang bao hết. Lần này hai nhà kéo tới đây vì muốn “hưng sư hồi tội”, vì thế dẫn tới không ít người. Đa số đệ tử trẻ tuổi ở tại khách điểm này. Đám đệ tử này đang chìm đắm trong giấc mộng thì tỉnh lại, chạy ra ngoài mới biết khách điểm phát hỏa. Đã vậy lúc này bọn chúng còn phát hiện ra lông mày đều đã bị ai đó cạo sạch khiến cho bọn chúng nổi giận chửi bới ầm ĩ. Một vài tên đệ tử thấy trong góc phòng có dòng chữ “ Độc cô Bại Thiên đã tới đây vui chơi”

Độc Cô Bại Thiên lúc này đang ngủ ở một nơi cách đó không xa.

Đệ tử hai nhà nhìn thấy dòng chữ lên thì chửi bới không tiếc lời, tìm đến hết khách điểm trong thị trấn tìm kiếm nơi ở của Độc Cô Bại Thiên. Độc Cô Bại Thiên lúc này cũng bị đánh thức, bước ra ngoài sân. Dưới màn đêm tối đen lúc này có rất nhiều người đứng trong sân. Ba huynh đệ Tư Đồ, đám người Lão Thích đứng đằng sau lưng hắn, không hiểu đã xảy ra chuyện gì.

Trong tiếng chửi bới âm ỉ, bọn họ cuối cùng cũng hiểu ra chuyện gì. Độc Cô Bại Thiên cười khổ nói “Chư vị, ta nghĩ việc này chắc có sự hiểu lầm. Chuyện này tuyệt đối không phải do ta gây ra. Các vị nghĩ xem, nếu việc này do ta làm thì ta có ngu ngốc tới mức lưu lại tên họ của mình không chứ. Nhất định có người muốn hãm hại ta. Chúng ta ngàn vạn lần không thể rơi vào quỷ kế của bọn chúng. Mẹ kiếp tên nào vô lại như vậy, sao lại có thể ác độc như vậy chứ. Thật tức chết ta mà”

Ba huynh đệ Tư Đồ phải lấy thân phận thiếu chủ của Tư Đồ thế gia ra bảo đảm những lời của Độc Cô Bại Thiên là nói thật mới có thể “tiễn” cả mấy chục người không còn lông mi kia đi được.

Mặt trời vừa lên cao, đại hội Chiên Thiên tinh nguyên cũng sắp bắt đầu. Độc Cô Bại Thiên tận dụng thời gian nhàn rỗi tìm Liễu Thăng Nam giận dữ nói “Đào khí nữ, người qua đây” Dứt lời không để cho nàng ta nói gì liền nắm tay kéo ra ngoài.

“Buông tay ra, người làm cái gì thế? Nam nữ thụ thụ bất thân, người làm vậy thì còn ra thể thống gì chứ?”

Nhìn xung quanh thấy không có ai, Độc Cô Bại Thiên buông tay ra trừng mắt nhìn nàng ta hỏi “Đào khí nữ, việc ngày hôm qua không phải là do người gây à đó chứ?”

“Ha ha....” Đào khí nữ ôm bụng cười ngặt nghẽo nói “Là ta làm đó, có gì không được sao. Người không lẽ đã quên đó cũng là một cuộc tỉ thí khác của chúng ta à?”

Độc Cô Bại Thiên giận dữ nói “Nhưng người cũng không được đổ lên đầu của ta chứ? Lại còn lưu lại tên của ta nữa. Thật tức chết ta mà”

“Hừm. cái này là do người tự chuốc lấy thôi. Ai kêu người dám lợi dụng bốn tiểu thư để đả kích địch nhân chứ. Người nghĩ ta là đứa ngốc sao. Lần này cho người một bài học coi còn dám coi thường trí tuệ của ta nữa không”

Độc Cô Bại Thiên nghe xong chẳng biết phải nói như thế nào đành cười khổ” Được rồi, Đào khí nữ, so tài giữa ta và cô coi như kết thúc, ta không so với cô nữa” Nói xong quay người bỏ đi.

“Không được, đứng lại, trừ phi người để cho ta xử trí....đứng lại....”

Bọn họ quay lại thì thấy Tư Đồ Ngạo Nguyệt đã bị người trên võ đài đánh rơi xuống. Cũng bởi do đối phương thủ hạ lưu tình nên hắn cũng không bị thương gì. Người trên đài chính là người đã nói võ học là một môn nghệ thuật – Liễu Hưởng Dương.

“Đào khí nữ, nếu cô có thể đánh bại người trên đài thì cuộc tỉ thí giữa ta và cô coi như là cô thắng”

“Được, nhất ngôn vi định” Dứt lời, Thăng Nam tung người nhảy lên đài.

“Cô nương muốn tỉ thí với ta” Liễu Hưởng Dương nhìn thấy liền hỏi.

“Đương nhiên, nếu không ta lên đây làm gì. Mà nè, sao người biết ta là nữ nhi chứ”

“Ha ha, nam nhân thì sao có thể đẹp như vậy được chứ”

“Hừm, người cũng không phải là người tốt. cùng một giuộc với tên đại cá tử kia. Coi đây”

Chân của Thăng Nam đá tới trước khiến cho Liễu Hưởng Dương không dám đứng yên một chỗ vội né qua một bên, một quyền vung ra đánh thẳng vào vai nàng. Thăng Nam cả người bay thẳng lên không trung, một đạo quang mang sáng rực từ trên cao chém thẳng xuống Liễu Hưởng Dương.

Liễu Hưởng Dương nhìn thấy biến sắc bối rối né qua một bên. Chỉ thấy một đạo tử mang chém thẳng xuống đài khiến cho quần hùng vội vã lui lại phía sau.

“Ầm!” Một âm thanh cực lớn phát ra trên lôi đài

“Trời ạ! Tiên thiên kiếm khí”

“Là vương cấp cao thủ....”

Thăng Nam chính là thanh niên cao thủ bộc lộ công lực vương cấp đầu tiên khiến cho đám quần hùng phía dưới bàn tán xôn xao.

“Lão nhân gia thấy thế nào?” Độc Cô Bại Thiên ỏi lão phén tử đứng bên cạnh.

Lão phén tử hai mắt lấp lánh tinh quang, trầm ngâm một lúc rồi nói “ Công lực của tiểu nha đầu này đúng là bất phàm, có thể liệt vào hàng siêu cấp cao thủ. Mặc dù chỉ kém người một chút nhưng còn lâu mới có thể đạt tới mức vương cấp cao thủ phát ra tiên thiên kiếm khí từ binh khí được”

“Vậy việc hồi này là sao?”

“Nếu như ta nhìn không lầm thì bảo kiếm trong tay cô ta là thần kiếm đã thất lạc nhiều năm qua – Tử Điện, là một thần binh nổi tiếng trên đại lục. Phàm là thần binh thì chỉ cần phổ công lực vào trong là có thể phát ra kiếm khí”.

Độc Cô Bại Thiên trầm nói “ Mẹ nó, vậy là đào khí nữ kiên quyết muốn đánh bại tên Liễu Hướng Dương đây mà. Chỉ vì muốn thắng ta mà xuất ra thần binh lợi khí như vậy, nhất định cô ta có ý đồ gì trên người mình đây. Thì ran gay từ ban đầu cô ta đã có ý đồ rồi”

Tử Điện thần kiếm không ngừng phát ra những âm thanh như long ngâm phượng hót, từng đạo tử quang phát ra như muốn tê liệt cả không gian. Trong không trung như phát ra tiếng kêu của sấm sét. Tiên thiên kiếm khí sau khi tan đi thì hiện ra lõi dài lúc này đã bị đánh tan thành phần mạ

70. Chương 14: Thất Cường

Độc Cô Bại Thiên rời khỏi đám đông, thấy cách đó không xa, Trịnh Thanh, đệ tử của Vụ Ân phong đang đứng liền bước tới gọi “ Trịnh huynh”

“ Oh, Độc Cô huynh đệ tìm ta có việc gì không?” Trịnh Thanh lúc này thật đang rất cao hứng

Độc Cô Bại Thiên chỉ tay về Thắng Nam đang đứng trên võ đài hỏi “ Trịnh huynh có biết đào khí nữ kia không? Ý ta là biết chi tiết kìa?”

“Độc Cô huynh đệ không phải đang nói đùa chứ? Nàng ta không phải cùng một tổ với huynh sao? Sao lại hỏi ngược lại ta như thế?”

“ Ta quen biết cô ta chưa được một ngày, vì vậy căn bản không không biết gì nhiều. Nghe nói Vụ Ân phong trên đại lục tin tức linh thông nên mới tới thỉnh giáo Trịnh huynh”

Sắc mặt Trịnh Thanh lộ nét xin lỗi nói “ Chỉ sợ phải khiến Độc Cô huynh đệ thất vọng thôi. Trước giờ bọn ta không hề thu thập tư liệu về các thiếu nữ. Mới vừa rồi nàng ta phát ra tiên thiên kiếm khí đáng sợ như vậy có lẽ đã dẫn đến sự chú ý của các trưởng lão rồi”

“Oh” Độc Cô Bại Thiên lộ nét thất vọng hỏi “ Trịnh huynh có biết đại hội lần này có những nhân vật nào lợi hại nữa không?”

Trịnh Thanh nói “ Không giấu gì Độc Cô huynh đệ, đại hội lần này xuất hiện khá nhiều thanh niên cao thủ lợi hại khiến cho các trưởng lão trong môn phái ta phải kinh hãi. Đám thanh niên cao thủ này đều đã đạt cảnh giới vương cấp. Như Vương Tây Phong của Tân Minh đế quốc với Khiếu Thiên kiếm pháp xuất thần nhập hóa, một thanh niên khác tự xưng là Thương tâm nhân với công pháp cực kỳ quỷ dị, cao thâm mạc trắc. Lam Hải Thiên tự xưng là người của Vô Song đế quốc công lực cao tuyệt, chỉ có điều từ trước tới giờ chưa từng nghe nói Vô Song đế quốc có người này. Còn có thiếu nữ đeo mặt nạ tên gọi là Bạch Vũ Ti võ học rất phức tạp, nghi ngờ là chưa hề sử dụng tới võ công thật sự của mình, hơn nữa còn khiến cho những người khác trong đội khác đều phải khâm phục, một mình độc chiến quần hùng, đánh bại vô số đối thủ chưa hề thất bại.

Độc Cô Bại Thiên cười nói “ Trinh huynh nói vẫn còn thiếu một phương thế lực. Ai mà không biết Vụ Ân phong la võ học thánh địa của Hán Đường đế quốc, trong môn phái thanh niên cao thủ kiệt xuất đầy rẫy, sao lại không nghe thấy Trịnh huynh đề cập tới một hay hai vị gì nhỉ?”

Trịnh Thanh nghe xong liền vỗ vỗ lên đầu nói “ Cái này do trí nhớ của ta không tốt. Lần này trưởng lão và môn chủ sau khi thương nghị đã quyết định phái đại sư huynh Lỗ Phong Khôn cùng Lý Thi sư muội tham gia. Bọn họ cũng chỉ dựa vào thực lực của một mình bọn họ đã tiến vào vòng trong rồi.

“Oh, võ học thánh địa quả nhiên là bất phàm”

“Ầm” một âm thanh lớn truyền về. Võ đài mà Thắng Nam cùng Liễu Hường Dương đứng lúc này bị Tử Điện thần kiếm phát ra tiên thiên kiếm khí phá tan nát. Liễu Hường Dương bị tiên thiên kiếm khí chấn động đến mức thổ huyết, giơ tay nhận thua. Lúc này dải lụa buộc tóc của Đào khí nữ cũng bị kiếm khí làm đứt ra bay phát phơ xuống mặt đất hiện ra một nữ nhân có dung nhan tuyệt thế đang biểu hiện một tu thể ưu mỹ từ không trung hạ xuống, y phục nam nhân theo gió bay phát phơ, thân hình uyển chuyển như tiên giáng trần.

Độc Cô Bại Thiên vội tách đám đông phía trước chạy ra đỡ lấy nàng ta khiến cho Đào khí nữ muốn tránh cũng không tránh được. Đám quần hùng trông mắt giận dữ nhìn hấn. Độc Cô Bại Thiên ôm Thắng Nam dẫn ra bên ngoài, vừa đi vừa nói “ Nhìn cái gì mà nhìn, bộ chưa thấy ai đẹp như vậy sao. Cái gì? Ta không phải đang cưỡng ép vị tiên tử này đâu. Đây là muội muội của ta. Vừa rồi đại chiến thân thể của muội ấy yếu đi nên ta đỡ muội ấy không đứng sao?Hừm, muốn làm quen với muội muội ta thì trước tiên phải qua ải của ta trước”Thắng Nam nằm trong lòng hấn nghe những lời khinh bạc của hấn chỉ biết nghiêng răng giận dữ.

Đến nơi không có người, Đào khí nữ vùng ra khỏi tay hấn rồi bất chấp phong độ, cũng chẳng kể đến cái gì là cử chỉ ưu nhã ngồi thẳng xuống đất kêu lên “ Thật tức chết ta mà. Cái tên đại đầu tử nguơ muốn chết đúng không, dám ngang nhiên chiếm lấy tiện nghi của ta”

Độc Cô Bại Thiên cười hi hi nói “ Cái đó là do cô nghĩ thôi. Ta thật sự coi cô là muội muội ruột của ta mà. Lại đây, lại đây để ca ca đám bóp cho “

Đào khí nữ đưa ánh mắt mê hồn nhìn hấn đợi Độc Cô Bại Thiên vừa mới bước tới liền xuất thủ. Một đạo tử mang ngút trời nhảm thẳng hấn chêm. tới khiến cho hấn vội nhảy về phía sau vài trượng. Thắng Nam hai mắt như bốc lửa nói “ Người coi bốn tiểu thư ta là loại người gì, dám động tay động chân với ta. Đừng quên là bây giờ người đã thua ta, ta có thể tùy ý xử trí người”

“Vậy nói đi, cô tại sao lại kiếm ta chứ. Ta ngay từ ban đầu đã biết cô có âm mưu với ta rồi.

“Ta hy vọng một ngày nào đó người sẽ trở thành một thế lực của ta”

:Thật ra cô là ai chứ?”

Thắng Nam cười nói “ Ta là ai hiện tại người không cần biết, người đồng ý hay không đồng ý?”

“Ta cần phải suy nghĩ lại đã”Độc Cô Bại Thiên trầm nghĩ “ Không chừng một ngày nào đó cũng cần thế lực triều đình giúp ta chống lại đám người lúc nào cũng kêu là” không thể quên bất tử chi ma” kia.

“Được, ta cho người thời gian nửa năm, đủ rồi chứ”

“Sao lâu thế” Độc Cô Bại Thiên cười nói

“ Ha ha....thật ra thời gian này không những để người suy nghĩ mà chủ yếu là để người có thể nâng cao thực lực bản thân nữa. Bởi vì cái bọn ta cần phải là tinh anh trong tinh anh, người hiện tại chưa có khả năng đó”

Độc Cô Bại Thiên không khỏi có chút tức giận

Vương Tây Phong, Thương tâm nhân, Lam Hải Thiên, Bạc Vũ Ti, Lỗ Phong Khôn, Lý Thi bằng vào thực lực của mình tiến vào hàng ngũ những người mạnh nhất. Nhưng nhóm của Độc Cô Bại Thiên bằng vào uy lực của Tử Điện thần kiếm khiến cho đối thủ không ai dám tranh phong đều phải thoái lui để rồi bọn họ cũng tiến vào được thất cường. Ngày hôm nay thật đúng là sôi động, chỉ trong thời gian nửa ngày xuất hiện một lúc bảy tám thanh niên cao thủ đạt cảnh giới thứ vương cấp cao thủ đủ khiến cho cả võ lâm đại lục phải kinh hãi.

Bảy nhóm này thật lực đều gần như tương đương nhau. Các trưởng lão của Vụ Ân phong liền bàn bạc một hồi đưa ra quyết định để cho cả bảy nhóm cùng lúc thi đấu, nhóm nào còn đứng lại cuối cùng trên võ đài thì coi như là người thắng cuộc.

Đám người Độc Cô Bại Thiên nhìn sáu người kia chỉ bằng thực lực cá nhân mà tiến vào thất cường, rồi nhìn lại đội viên của nhóm mình mà thở dài. Nếu như thất cường mà hỗn chiến thì ưu thế “người đông lực mạnh” của bọn họ coi như bỏ đi. Tư Đồ Ngạo Nguyệt lên tiếng “ Ta cùng đại ca mặc dù có thể coi như tiến vào hàng siêu cấp cao thủ, Mẫn Nguyệt cũng vừa mới bước vào hàng siêu nhất lưu cao thủ nhưng cả ba người bọn ta đều thật không dám tiếp lấy tiên thiên kiếm khí của sáu người đó”

Độc Cô Bại Thiên nhíu mày nhìn qua Trương Bình và Lão Thích, cả hai người vội nói “ Không, không không....” liên tục. Hắn liền nhìn qua Thắng Nam nói “ Đào khí nữ, ta đối với tình nguyên thạch thật không có hứng thú. Hay một mình cô lên đi”

Thắng Nam cười “ Nhất gan, chẳng có chút can đảm nào hết. Có ta bảo vệ người thì người sợ cái gì chứ”

“ Không phải vấn đề sợ hay không sợ. Chỉ là sự thật đã rất rõ ràng, thực lực của ta hiện tại đúng là không bằng những người trên đài kia. Bất quá bây giờ ta đã thay đổi ý định lên đấu với bọn họ coi như là một cuộc khiêu chiến thôi”

Cả hai tức thì cùng phi thân lên đài.

Trên đài tám người thuộc thất cường (một tổ coi như một nhất cường) thì trừ Độc Cô Bại Thiên ra ai nấy đều cầm bảo kiếm trong tay. Hắn thầm nghĩ rằng, cả bảy người kia ai nấy đều có khả năng phát ra tiên thiên kiếm khí, chỉ có mình hắn công lực là yếu nhất. Tám người gồm năm nam ba nữ. Lý Thi thì lạnh lùng cao ngạo như tiên tử lánh trần, mông diện nữ Bạc Vũ Ti thì đứng yên như tượng, hai mắt long lanh như muốn câu hồn đoạt phách. Đào khí nữ hai mắt sáng rực không ngừng nhìn qua lại trên người những người còn lại. Vương Tây Phong thì đứng yên một chỗ, trên khuôn mặt anh tuấn lộ ra nét cương nghị. Lam Hải Thiên thân người cao lớn, sắc mặt như đang rất bình tĩnh. Thương tâm nhân thì một chút cũng chẳng có vẻ gì thương tâm, khỏe miệng như đang lộ ra tiểu ý. Lỗ Phong Khôn thì lộ nét trấn tĩnh, cả người toát lên phong phạm một đại tướng. Độc Cô Bại Thiên thân hình cao lớn, là người duy nhất không cầm kiếm trong tay vì vậy cũng trở nên tiêu điểm của mọi người.

71. Chương 15: Thủ Sơn Tiên Linh

Lúc này một vị trưởng lão của Vụ Ân phong phi thân lên đài nói :

“ Các vị đều là thanh niên tài ba trong thiên hạ, công lực đều đã đạt cảnh giới thứ vương cấp. Vì để đề phòng tiên thiên kiếm khí làm bị thương tới quần hùng đứng xem bên dưới nên sau khi thương nghị bọn ta quyết định khi các vị thi triển công pháp thì phương hướng công kích của tiên thiên kiếm khí đều phải hướng bên trên. Còn nữa, tình nguyên thạch được đặt phía trên đài đối diện bên kia, người thắng sẽ coi như lấy được nó”

Những người phía dưới đài đều quay mặt nhìn về đài đối diện . Chỉ thấy một khối ngọc thạch trong suốt được đặt trên một cái bàn bát giác, ngồi bên cạnh đó chính là tông chủ của Vụ Ân phong Lăng Phi cùng với rất nhiều vị trưởng lão.

Nhìn thấy “bản nhi chuyên” quen thuộc, trong tâm của Độc Cô Bại Thiên thoáng dao động, một cổ tình cảm không rõ ràng chợt nổi lên. Nhìn khối tình nguyên thạch trong suốt, hắn có cảm giác một tia kí ức bị thất lạc đang từ từ ngưng tụ lại nhưng thủy chung vẫn giống như bị một lớp mê vụ che lấp nhìn thấy không rõ ràng. Trong thâm tâm hắn tự nhủ “ Sao lại như vậy được nhỉ? À....tôi hôm qua chắc ngủ không được tốt nên sang nay không có tinh thần, trở nên hoảng hoảng hốt hốt thế này”

Ngày mười sáu tháng tám, hàng vạn võ lâm nhân sĩ đứng tĩnh lặng dưới một võ đài chờ đợi đại chiến bắt đầu. Trên đài thất cường tám người, người nào ai nấy cũng hoặc anh tuấn uy vũ, nữ thì diễm lệ đẹp như tiên tử giáng trần. Tám thanh niên cao thủ, bảy người cầm kiếm trong tay đứng đối lập với nhau.

Một tiếng “bắt đầu” vang lên, tám thân ảnh như một cơn cuồng phong quay tròn, bảy đạo tiên thiên kiếm khí như bảy con nộ long gặp nhau tại không trung. Âm thanh phát ra như một tiếng sét đánh vang bên tai khiến cho người nghe thấy mà rùng mình, tai ù lên tạm thời không nghe thấy gì. Độc Cô Bại Thiên cũng không hẳn may mắn. Mặc dù hắn đã sớm tránh xa khỏi bay đạo tiên thiên kiếm khí, lui về bên cạnh võ đài nhưng y phục cả người cũng bị đánh cho tơi tả. Bảy người còn lại tay cầm trường kiếm đứng yên một

chỗ , ai nấy cũng đều đưa mắt quan sát đối thủ của mình. Lúc này Lý Thi cùng Lỗ Phong Khôn dần tiến về gần nhau. Hai đệ tử kiệt xuất của Vụ Ẩn phong chuẩn bị liên kết với nhau để đối địch. Lam Hải Thiên cùng Bạc Vũ Ti sau khi đưa mắt nhìn nhau rồi cũng tiến lại đứng cùng một nhóm. Thương tâm nhân cùng Vương Tây Phong hai người đứng dựa lưng vào nhau, cầm kiếm quay về hai hướng.

Đứng bên cạnh võ đài, Độc Cô Bại Thiên nhìn Thắng Nam gọi “ Đào khí nữ lại đây, huynh bảo vệ muội” khiến cho đám quần hùng dưới đài cười lớn. Ai nấy cũng đều nhìn ra Độc Cô Bại Thiên cả người y phục tối tả là người có công lực yếu nhất, tự bảo vệ mình còn là cả một vấn đề. Đám người dưới đài nhìn hẳn ai nấy đều bật cười. Đào khí nữ khẽ kêu nhỏ một tiếng giận dữ nhưng vẫn đi về phía hắn.

Tám người chia làm bốn nhóm, nhìn qua mà nói thì nhóm của Độc Cô Bại Thiên là yếu nhất, còn ba nhóm còn lại thì không phân cao thấp. Quan hệ giữa bốn nhóm này thật rất vi diệu, không một nhóm này dám chủ động ra tay trước vì sợ khi đắc tội với một nhóm đồng thời lúc đó cũng bị hai nhóm kia ra tay thu thập.

Bạc Vũ Ti lên tiếng phá vỡ sự trầm mặc, nhìn chằm chằm về Độc Cô Bại Thiên nở ra một nụ cười mê hoặc. Hai mắt long lanh như muốn câu hồn đoạt phách “ Đệ đệ, hãy nắm tay muội muội qua nhóm bọn ta đi, tỷ tỷ sẽ bảo vệ cho đệ”

Mặc dù chưa thật sự nhìn thấy dung nhan của nàng ta nhưng Độc Cô Bại Thiên từ giọng nói cùng hai mắt mê hồn kia có thể cảm nhận được dung nhan đầy sức mê hoặc sau tấm mạng che mặt của Bạc Vũ Ti.

Thắng Nam lạnh giọng mắng “ Yêu nữ”

Độc Cô Bại Thiên cười “ Gọi ta một tiếng ca ca đi, ta sẽ qua đó ngay”

Bạc Vũ Ti cười nói “ Đệ đệ, tỷ tỷ từ trước tới giờ chưa hề để ai uy hiếp cả. Người có thể nhìn thấy rõ ràng là nhóm của người có thực lực yếu nhất. Nếu như quả bắt đầu thì....Ha ha....”

Độc Cô Bại Thiên nói “ Đào khí nữ, chúng ta....”

Thắng Nam lên tiếng ngắt lời hắn “ Muốn qua thì một mình người qua đi. Ta quyết không hợp tác với yêu nữ đó”

Độc Cô Bại Thiên vừa đi vừa nói “ Lúc này ai mà dám ra tay với ta thì cũng giống như đắc tội với hai nhóm còn lại thôi”

Thương tâm nhân, Vương Tây Phong, Lỗ Phong Khôn ba người không hề có biểu hiện gì. Lý Thi thì sắc mặt đầy vẻ giận dữ. Khi hắn tới trước mặt Bạc Vũ Ti thì cả người cũng đổ đầy mồ hôi lạnh.

Quần hùng dưới đài lúc này bàn tán xôn xao. Cũng bởi vì thanh âm bàn tán quá lớn nên những lời nói trên đài không ai có thể nghe rõ. Lúc này bọn họ chỉ thấy bảy người trong tay cầm bảo kiếm ngưng thần giới bị, lại có một người như không hề để tâm tới đi xuyên qua võ đài khiến cho quần hùng không ai hiểu chuyện gì lại càng bàn tán xôn xao.

Độc Cô Bại Thiên dùng thân thể che lấy thị tuyến của quần hùng , hai tay để phía trước đề phòng Bạc Vũ Ti. Trong mắt Bạc Vũ Ti lóe lên một tia sát ý nhưng rồi nhanh chóng mất đi, miệng nở nụ cười nói “ Đệ đệ thông minh của ta, sao không mau gọi bảo bối muội muội của người mau qua đây đi”

“Không cần kêu qua làm gì, cứ như vậy không phải tốt hơn sao. Chúng ta tiền hậu tấn công” Hắn vừa nói vừa vung tay lên đánh cách không một quyền về hướng Lỗ Phong Khôn đứng bên cạnh, quyền phong mãnh liệt rít lên đánh thẳng tới trước. Hai đạo kiếm khí thanh lam từ Lỗ Phong Khôn và Lý Thi phá không đánh ra mang theo tiếng “roẹt roẹt “ rợn người. Bạc Vũ Ti cùng Lam Hải Thiên đưa mắt giận dữ nhìn Độc Cô Bại Thiên rồi vung kiếm nghênh đón. Bốn đạo kiếm khí tung hoành trên võ đài khiến cho bọn Thương tâm nhân, Vương Tây Phong cùng Thắng Nam không thể không phát kiếm khí ra nhằm tránh bị thương bản thân.

Lúc này trên võ đài cực kì hỗn loạn. Bảy đạo kiếm khí phát ra ánh sáng rực rỡ như bảy con thần long vùng vẫy giữa không trung. Trong vòng vây kiếm khí tung hoành, Độc Cô Bại Thiên vận dụng để cấp thần thức không ngừng tránh né tiên thiên kiếm khí trên võ đài.

Đúng lúc này, hắn đột nhiên có cảm giác một sức mạnh rất cường đại đang ở đâu đó giám sát hắn. Trong nội tâm hắn có một cảm giác rất rõ ràng. Hắn cảm thấy sự tồn tại của sức mạnh này như thể hắn đang nắm trong tay. Luồng sức mạnh này như đang chăm chú nhìn hắn khiến cho hắn cảm thấy bất an.

Lúc này bảy đạo kiếm khí tung hoành trên không trung giao nhau tại một điểm, cả người bảy thanh niên cao thủ đều chấn động. “Ầm” một tiếng nổ lớn vang lên, một luồng ánh sáng bảy màu như một cây cột bắn thẳng lên không trung. Một hiện tượng lạ liền phát sinh, một quang ảnh từ trong một cái động cổ xưa của Vụ Ấn phong bay thẳng lên không trung đón lấy cột ánh sáng này, giống như gió thổi mây tan, trong chớp mắt đã “ăn” hết bảy luồng tiên thiên kiếm khí, rồi từ trên cao hạ thẳng xuống võ đài.

Quần hùng có mặt ai nấy đều trợn mắt nhìn đạo quang ảnh nhanh như điện vụt thẳng tới người Độc Cô Bại Thiên. Từ khi đạo quang ảnh này từ đỉnh Vụ Ấn phong bay ra thì Độc Cô Bại Thiên đã biết rất rõ. Hắn biết sức mạnh cường đại mà hắn cảm ứng trước đó chính là đạo quang ảnh này. Hắn còn biết rõ sau khi đạo quang ảnh hấp thụ các đạo tiên thiên kiếm khí thì đã mạnh hơn rất nhiều. Màu sắc quang ảnh ngày càng đậm hơn, ánh sáng phát ra ngày càng rực rỡ rồi từ từ lộ ra một bóng người khiến cho tâm của hắn càng dao động mãnh liệt.

Cái bong hình đó nhắm thẳng hướng của hắn rơi xuống nhanh như thiểm điện khiến cho hắn muốn tránh cũng không được. Mọi người chỉ kịp kêu lên một tiếng thì Độc Cô Bại Thiên đã hoàn toàn bị quang ảnh trùm lấy.

Trừ Độc Cô Bại Thiên ra thì bảy thanh niên cao thủ trên đài chính là người rõ ràng nhất. Bảy đạo kiếm khí tức thì xuất ra nhưng giống như muối bỏ bể biến mất không rõ tung tích. Quang ảnh bốc lấy Độc Cô Bại Thiên bay thẳng lên không trung rồi nhắm về dãy núi biến mất.

Ba huynh đệ Tư Đồ vội tách khỏi đám đông nhìn theo phương hướng của quang ảnh bay đi – dãy núi ở phía đằng xa. Trương Bình cùng Lão Thích vừa tính quay người thì bị lão phiến tử giữ lại nói “ Các người không cần phải đi, cứ đứng ở đây được rồi”

Tông chủ Vụ Ấn phong Lăng Phi cùng các vị trưởng lão đều cảm thấy kinh hãi, hồi lâu sau Lăng Phi mới lên tiếng “ Không lẽ lại chính là tiên linh hộ núi trong truyền thuyết xa xưa?”

Quần hùng dưới đài lúc này có không ít người bỏ đi thẳng về phía dãy núi đằng xa.

Vụ Ấn phong tông chủ Lăng Phi nhìn bảy thanh niên cao thủ trên đài nói “ Tỉ võ tạm dừng lại. Bảy người các người thân thủ cao cường, hãy mau nhanh chóng truy theo xem thử” Tức thì bảy thân ảnh nhanh như thiểm điện tức tốc bay đi.

Độc Cô Bại Thiên bị nhân hình quang ảnh tóm lấy đưa lên không trung. Chỉ thấy bên tai tiếng gió thổi vù vù, đám đông ở dưới chân, cây cối, núi đều mau chóng bị trôi lại về phía sau. Hắn dung hai tay che lấy cặp mắt chắn gió rồi từ từ hé ra nhìn kỹ cái gọi là “người” đang ôm lấy hắn. Người này ngũ quan nhìn thấy không rõ ràng, cả người do bạch quang tạo thành nên một hình người ảm đạm, bạch quang tựa hồ như trong suốt.

Độc Cô Bại Thiên thầm nói “ Mẹ ơi, gặp phải yêu quái rồi. Lão tử ta từ xưa tới giờ không tin vào tà ma, thậm chí còn luôn thờ thần kính phật. Cái này không lẽ là thứ mà họ “báo đáp” cho ta sao”

Quang ảnh cuối cùng cũng hạ xuống một ngọn núi cách Vụ Ấn phong không xa. Độc Cô Bại Thiên bị ném thẳng xuống đất khiến cho hắn đau đớn nghiêng rống lại” Mẹ ơi, yêu quái nhà người, bộ mẹ người không dạy là phải nhẹ nhàng sao. Bộ muốn giết lão tử ta à”

Một thanh âm trong trẻo từ miệng quang ảnh phát ra”Người đứng là một người thô lỗ. Nói ra chẳng có câu nào nghe lọt lỗ tai cả”

“Cái gì? Là một lão yêu bà. Không lẽ yêu quái cũng còn phân biệt nam nữ sao?” Độc Cô Bại Thiên trong thâm tâm cũng cảm thấy kì lạ, hắn một chút cũng không cảm thấy sợ hãi “yêu quái” này cả.

Nhân hình quang ảnh cất tiếng như đang rất giận dữ”Người nói cho rõ ràng. Ta là tiên linh chứ không phải là yêu quái”

“Tiên linh chó gì chứ. Người không ra người, quỷ không ra quỷ. Lại còn tự xem mình là tiên nữ nữa”

“Mẹ nó, tên chó chết người....mẹ nhà người....ta mà còn sinh khí...” Tiên linh giận dữ hét lớn

Độc Cô Bại Thiên hai mắt như muốn trợn ngược. Hắn không thể ngờ một tiên linh nữ tính như vậy mà lại bị hắn chọc giận đến mức nói ra những lời khó nghe như thế.

“Khục khục...” tiên linh như cảm thấy xấu hổ vội kêu lên vài tiếng rồi nói tiếp” Ta là tiên linh do tiên nhân từ thời cổ xưa lưu lại, phụ trách bảo hộ cho Vụ Ẩn phong. Chỉ đáng tiếc tuổi thọ của ta đã hết. Cả vạn năm gần đây thân thể ngày càng suy nhược đến mức không thể rời khỏi Vụ Ẩn phong quá trăm dặm. Vì vậy ta đôi việc bên ngoài có nhiều việc không rõ nên mới cố tình mời người tới đây để nói chuyện”

“Cái gì, Vụ Ẩn phong có nhiều người như vậy sao người không kiếm mà lại tìm ta chứ?”

“Gần cả ngàn năm nay, ta đã từng nhiều lần xuất hiện tại đỉnh Vụ Ẩn phong để hỏi đáp án cho một số vấn đề, chỉ đáng tiếc tất cả bọn họ đều không ai biết. Chỉ có một lão già vài trăm tuổi sống dưới đất thì biết chút ít nhưng lão cũng không thể nói ra được nguyên nhân. Nguyên nhân chủ yếu là do thực lực của bọn họ quá yếu, chưa đạt tới một cảnh giới nhất định. Vì vậy bọn họ không thể biết những việc vượt ra ngoài cảnh giới của bọn họ. Hôm nay đột nhiên ta cảm thấy một sức mạnh cường đại tồn tại trên đỉnh Vụ Ẩn phong. Tới đó quan sát thì phát hiện ra người.

“Vì vậy người mới “thỉnh” ta tới đây”

“Không sai”

Độc Cô Bại Thiên cười khổ nói” Thật ra công lực của ta lại là yếu nhất. Người đã “thỉnh” ta tới đây vậy người muốn biết cái gì?”

Tiên linh nói” Trong suốt thời gian dài ở đây ta đã từng tru sát không ít tà ma. Không hiểu vì sao trong vạn năm gần đây các yêu linh tà ma trên đại lục đột nhiên mất hết tung tích. Đồng thời tiên nhân ngày càng ít đi để rồi cuối cùng tuyệt tích. Trong vạn năm trở lại đây mặc dù có người từ võ nhập đạo nhưng không hề có ai phá không phi tiên. Việc này thật khiến ta lấy làm khó hiểu?”

72. Chương 16: Chiến Hồn Vĩnh Sinh

Độc Cô Bại Thiên vừa nghe vừa trợn tròn mắt, Gặp tiên linh đã khiến hắn kinh ngạc nhưng những lời tiên linh nói còn khiến hắn chấn động hơn. Dưới lòng đất của Vụ Ẩn phong lại có một lão quái vật sống cả hàng trăm năm nay, rồi cái gì mà yêu linh tà ma. Không lẽ những thần thoại truyền thuyết cổ xưa đều là thật, tam giới lục đạo, yêu ma quỷ quái đều có thật.

“Ta hỏi thật, tiên linh đại tỷ đừng đùa giỡn nữa nhé. Cô thật sự là tiên linh? Những lời cô nói đều là thật sao?”

“Đương nhiên là thật” Thanh âm trong trẻo của tiên linh vang lên

“Mới hồi nãy cô nói đã sống rất nhiều năm, có thể nói gần như là trường sinh bất lão. Vậy tại sao lại kêu đại hạn đã tới chứ?”

“À! Hai vạn năm trước ta trong cuộc yêu ma đại chiến bất hạnh thụ trọng thương, hình thần bị tiêu diệt, may mắn thoát khỏi cái chết. Nhưng cũng từ đó nguyên khí bị tổn thương nghiêm trọng. Còn có thể sống tới giờ đã là một kì tích rồi”

Độc Cô Bại Thiên nói “ Đầu của ta hiện tại như muốn điên lên rồi. Thế giới mà cô nói căn bản không hề giống như thế giới mà chúng ta biết. Ta thật sự cũng không thể cho cô một đáp án mãn ý được.”

Đúng lúc này, trong tâm của Độc Cô Bại Thiên chợt nổi lên một cỗ ba động, giống như một cơn sóng dưới cuồng phong trời dậy mãnh liệt. Một thanh âm từ trong tâm tưởng của hắn vang lên gọi “ Độc Cô Bại Thiên”

“Người là ai? Ai đang kêu ta?”

“Ta là ai không quan trọng. Người cũng sớm muộn gì cũng biết thôi. Hãy mau mau nhớ cho kỹ đoạn tâm pháp này đây”

“Chiến thiên quyết” Ba chữ thật lớn hiện lên rõ rệt trong tâm tưởng của hắn. Một đoạn tâm pháp võ học bậc đại tinh thâm từ từ lướt qua tâm tưởng của hắn.

“Đã nhớ hết chưa?”

“Nhớ rồi. Nhưng....Sao đoạn tâm pháp này lại rất giống với Kinh Đào Thiên Trọng quá vậy”

“Không sai. Đây chính là phiên bản Kinh Đào Thiên Trọng hoàn thiện”

“Người thật sự là ai. Không lẽ lại là.....Chiến Thiên lão tổ?”

“Sớm muộn gì người cũng sẽ minh bạch mọi chuyện”

Độc Cô Bại Thiên đột nhiên mất hết tri giác

Tiên linh đứng bên cạnh hắn lúc này phát hiện ra hắn động mà như bất động, giống như bị ai đó điểm huyết vậy. Đột nhiên một cỗ khí thể cường đại từ trên người Độc Cô Bại Thiên phát tán ra – bề ngề thiên hạ, duy ngã độc tôn

Tiên linh lẩm bẩm như tự nói với mình “ Cường giả, đây mới đúng thật sự là cường giả”

Độc Cô Bại Thiên đứng tĩnh lặng một chỗ. Thần quang từ hai mắt phát ra như có thật, trông giống hệt như kiếm mang dài ra tới nửa thốn. Mái tóc đen dài tung bay theo gió, y phục phát ra phản phật, cả người to lớn vững vàng như núi tán phát ra một khí thể mãnh liệt y hệt như một vị chiến thần.

Giọng nói trong trẻo của tiên linh lại vang lên “ Người chính thật là sức mạnh cường đại khi này. Chính là người chứ không phải là Độc Cô Bại Thiên. Người là ai? Người sao lại xâm chiếm lấy thân thể của hắn?”

Độc Cô Bại Thiên (cũng chính là sức mạnh cường đại tồn tại trong cơ thể của hắn) sắc mặt bình tĩnh từ từ cất tiếng trả lời “ Không đúng. Ta không hề xâm chiếm lấy nguyên thần của hắn. Nói ta là một cá thể tồn tại thì có lẽ hơi quá, ta chỉ là một đoạn kí ức bị mất của hắn mà thôi”

“Người không lẽ là....”

“Không sai. Bất khuất bất phục, chiến ý thao thiên, chiến hồn bất diệt, linh thức nghịch thiên, lịch thiên kiếp vạn hiểm....” Thanh âm của Độc Cô Bại Thiên ngày càng nhỏ cuối cùng nói “ Người đã hiểu rõ rồi chứ”

Tiên linh thở dài nói “ Thì ra là như vậy. Nghi vấn của ta cuối cùng cũng đã được giải rồi”. Rồi nói tiếp “ Người có phải chuẩn bị đánh thức những kí ức mà hắn đang thất lạc , đúng không?”

“Không. Độc Cô Bại Thiên không phải là Kinh Thiên, không phải là Chiến Thiên....hắn hiện tại chính là Độc Cô Bại Thiên. Bọn ta chỉ là mang những cái của hắn đem đưa lại cho hắn. Bởi vì con đường này ngay từ ban đầu hắn đã chọn đi rồi”

“Các người sẽ tặng hắn một thân công lực cường đại của các người?”

“Không. Cơ thể con người có tiềm năng vô hạn. Chỉ cần chính bản thân hắn tự tìm kiếm thì sẽ có được một lực lượng mạnh nhất”

Tiên linh thở dài “ Ta cuối cùng cũng hiểu vì sao bọn họ lại cố kị các người đến như vậy”. Ngưng một chút tiên linh cất tiếng hỏi tiếp “ Người chính là một bộ phận kí ức thất lạc của Độc Cô Bại Thiên. Vậy những bộ phận kí ức thất lạc cuối cùng sẽ....”

“Cuối cùng sẽ vĩnh viễn biến mất, trở về hư vô”

“Cái gì?” Tiên linh kinh hãi kêu lên “ Đã từng xoay chuyển phong vân, tung hoành thiên hạ.....vậy mà.....vậy mà lại vĩnh viễn biến mất sao?”

“Đời người như một giấc mộng. Những gì tồn tại đều đã trở thành lịch sử. Những phong vân khi xưa cũng nên theo đó mà tan đi” Tiếp đó Độc Cô Bại Thiên cười lớn “ Tồn tại là cái gì chứ? Chiến hồn vĩnh sinh,

chính là một loại tồn tại. Biến mất cũng chính là một loại tồn tại khác. Đến từ đâu thì trở về nơi đó.....đến từ hư vô thì trở về hư vô”

Tiên linh cảm thán kêu lên “ Huynh thật sự khiến cho người ta khâm phục”

Độc Cô Bại Thiên nói” Ta sớm muộn gì thì cũng phải biến mất. Còn ngươi là một tiên linh bị trọng thương cũng không còn ở nhân gian được bao lâu. Ta và ngươi hãy đại chiến một trận, thấy thế nào? Coi như thêm một chút màu sắc cho sự tồn tại của ngươi”

Tiên linh nói” Ngươi không sợ kinh động tới bọn họ hay sao mà lại muốn đại chiến chứ?”

“”Không sao. Bọn họ hiện đang ở những nơi rất ẩn bí, đang chìm trong giấc ngủ. Nhất tohi72 không thể tỉnh lại được đâu”

“Được, coi như tăng thêm một chút màu sắc cho sự tồn tại của chúng ta”

Trên đỉnh một ngọn núi cách Vụ Ẩn phong khoảng mười dặm, một thân người cao lớn khôi vĩ cùng một nhân ảnh nho nhỏ đối diện nhau.Đột nhiên nhân ảnh nhỏ biến thành một đạo lưu quang bốc lên như ánh lưu tinh phá không nhắm thẳng về hướng thân ảnh cao lớn.Khi đạo quang ảnh tới sát trước mặt thì Độc Cô Bại Thiên trong nháy mắt né qua một bên, sau đó vung ra một quyền. Một đạo ánh sáng như théo lượn đánh tới đạo quang ảnh. Tiên linh không cần quay đầu nhìn lại phía sau mà vung tay đánh ngược về sau một chưởng rồi sau đó bay thẳng lên trên không. Kinh khí quyền chưởng giao nhau phát ra một tiếng nổ mãnh liệt khiến cho quần hùng cách đó cả mười dặm ai nấy đều khiếp đảm như đang xảy ra địa chấn.

Tiên linh bay lên trên không khoảng trăm mét thì dừng lại, hữu thủ đưa ra như một thanh kiếm sắc bén. Một đạo bạch sắc quang mang từ hữu thủ phát ra dài hơn chục mét. Quang mang cuối cùng hóa thành thực thể, tạo thành một thanh cự kiếm khổng lồ mang theo một quang mang vô cùng thánh khiết. Cự kiếm này sắc bén vô bì, ánh sáng phát ra lấp lánh. Tiên linh liền vung thanh cự kiếm nhắm thẳng Độc Cô Bại Thiên đang đứng dưới đất chém xuống. Kiếm khí của thanh cự kiếm như phá rách không gian trong nháy mắt đã tới trước mắt Độc Cô Bại Thiên.

Hắn vội đưa hai tay ra trước giao lại. Một quang mang rực rỡ hiện ra trước ngực han81sau đó bay vút lên cao nghên đón lấy kiếm khí. Một âm thanh vang trời cất lên. Độc Cô Bại Thiên bị đánh bật về phía sau cả trăm mét rơi xuống một ngọn núi khác.

“Thống khoái. Tiên linh đúng là tiên linh. Dù cho nguyên khí tổn thương, hình tướng tiêu tan mà vẫn giữ được khí thế như vậy. Bội phục, bội phục”. Dứt lời cả người Độc Cô Bại Thiên bay lên trên không trung trăm mét, một cổ khí thế phát ra mãnh liệt. Khắp người trong phạm vi mười mét đều được bao phủ bởi một vàng cương khí tử sắc bốc lên như những ngọn liệt diễm. Phía ngoài phạm vi mười mét thì kiếm khí trùng thiên, những đạo huyết hồng kiếm khí tràn đầy sát ý khiến cho Độc Cô Bại Thiên y hệt như một vị ma thần đang đứng trên không trung.

“Bạt kiếm vũ thiên phong”Một thanh thần kiếm tử sắc cực lớn từ tay của Độc Cô Bại Thiên bay lên. Một đạo kiếm cương mãnh liệt từ thần kiếm phát ra chiếu thẳng lên không trung. Hữu thủ của Độc Cô Bại Thiên phát lên, tức thì kiếm cương quay một vòng rồi như một con ma long đánh thẳng tới tiên linh. Tiên linh vội vã lui về phía sau nhưng kiếm cương tử sắc ma long dường như có linh tính tức thì đuổi theo sau không tha.

Từ xa nhìn tới thì chỉ thấy một điểm bạch sắc đang bị một dải tử sắc truy đuổi theo phía sau, cả hai di chuyển nhanh như ánh điện xẹt. Quang điểm bạch sắc nhắm thẳng hướng một ngọn núi bay tới. Ngay đúng lúc sắp va chạm vào ngọn núi thì chuyển hướng chín mươi độ bay thẳng lên không trung. Dải ánh sáng tử sắc chạm vào ngọn núi tức thì “ Oanh” một tiếng, luồng kiếm cương tử sắc biến mất. Nhưng đỉnh ngọn núi như bị san bằng. “Ầm ầm ầm” đá liên tục rơi xuống phá hủy cây cối mọc phía bên dưới.

Tiên linh đứng trên không trung nhìn chăm chú vào Độc Cô Bại Thiên nói” Bạt kiếm vũ thiên phong đúng là một thứ kiếm pháp khủng bố khiến cho người ta thật khó mà tránh né”

Độc Cô Bại Thiên cười nói “ Quá khen rồi, Chỉ là những tiểu xảo nhỏ mọn. Sao có thể so sánh với vô thượng tiên pháp của tiên linh chứ”

Tiên linh thành thật nói “ Vô hết đạo sinh. Sớm muộn gì cũng có một ngày Độc Cô huynh có thể đạt tới cực cảnh của võ học, đem tâm thân tập võ tiến nhập vào đạo cảnh. Tới lúc đó.....nghĩ tới thôi cũng đủ khiến cho người ta cảm thấy kinh hãi.....” Dừng một chút rồi nói tiếp” Hãy xem tinh nguyệt thập bát trảm của ta”Song thủ của tiên linh cùng lúc huy động, đằng trước phía sau đều tràn ngập chướng ảnh. Một đạo quang mang ngũ giác vụt tới như lưu tinh đánh thẳng tới trước người Độc Cô Bại Thiên rồi sau đó bay vòng xung quanh. Quang mang của ngũ giác tinh quét tới đâu, không gian nơi đó như bị ép lại

Độc Cô Bại Thiên không dám coi thường, hai tay vung lên như đang vẽ hình thái cực. Ngũ giác tinh không ngừng chuyển động xung quanh hắn va chạm vào vàng cương khí hộ thể làm phát ra những đốm lửa sáng rực, âm thanh va chạm không ngừng vang lên. Dưới sự lôi kéo hai tay của Độc Cô Bại Thiên, ngũ giác tinh từ từ thoát khỏi sự khống chế của tiên linh để rồi cuối cùng va chạm mạnh vào hộ thể cương khí của hắn làm phát ra một đám lửa lớn, bắn ra ngoài bay thẳng lên không trung.

Tiên linh vội vã xuất ra một đạo loan nguyệt trảm phát ra quang mang chói mắt nhắm hướng Độc Cô Bại Thiên chém tới. Đúng vào lúc tay của Độc Cô Bại Thiên vừa muốn vẽ hình thái cực để hóa giải thì nghe thấy tiên linh hét lớn:

“Lưu tinh cản nguyệt”

Dứt lời đã thấy một đạo ngũ giác tinh nhanh như chớp chém tiếp tới hắn.

Một đạo loan nguyệt trảm, một đạo ngũ giác tinh một trước một sau như lưu tinh đuổi nguyệt xoay tròn phía trên Độc Cô Bại Thiên. Hai tay của hắn tức thì vung lên, tử sắc cương khí xung quanh liền bùng phát như liệt diễm bao trùm lấy loan nguyệt trảm cùng ngũ giác tinh, từ từ luyện hóa. Mắt thấy loan nguyệt trảm cùng ngũ giác tinh đang như muốn biến mất thì đột nhiên bọn chúng chợt phát ra quang hoa rực rỡ. Hai luồng bạch sắc quang mang chợt giao vào với nhau.

Độc Cô Bại Thiên nhìn vào biết không ổn, cả người vội lui nhanh tránh đi, ẩn mình né vào phía sau một ngọn núi. “ Ầm” một âm thanh chấn động vang lên, cả một ngọn núi tức thì bị đánh tan thành phần mảnh. Trong đám khói bụi dày đặc, quang mang của loan nguyệt trảm cùng ngũ sắc tinh một lần nữa rực rỡ nhắm thẳng về hướng của Độc Cô Bại Thiên. Không gian xung quanh của Độc Cô Bại Thiên như bị nén lại, lấy hắn làm trung tâm. Loan nguyệt trảm cùng ngũ giác tinh cứ thế xoay tròn xung quanh, quang mang không ngừng phát sáng rực rỡ khiến cho không gian xung quanh càng lúc càng tăng thêm áp lực.

Đột nhiên Độc Cô Bại Thiên bắt đầu xoay tròn. Vô số đạo huyết hồng kiếm khí cùng tử sắc cương khí từ trong người hắn phát ra bên ngoài để rồi cuối cùng huyết hồng kiếm khí cùng tử sắc cương khí cũng xoay tròn theo hắn.

73. Chương 17: Linh Thánh Kinh Thế Biến

Khấp người Độc Cô Bại Thiên, cương khí, kiếm khí như một cơn cuồng phong chuyển động quanh hắn. Cương khí cùng kiếm khí như tạo thành một trận phong nhận (hiểu là gió mà sắc bén như kiếm) khiến cho cây cối, đất đá khi tiếp xúc đều bị chấn tan hóa thành phần mảnh. Loan nguyệt trảm cùng ngũ giác tinh khi tiếp xúc với đạo long quyển phong này , cả hai cùng bốc thẳng lên không trung. Âm thanh “Bùng “ “Bùng” do cả hai va chạm lẫn nhau không ngừng vang lên, quang mang phát ra chói mắt khiến cho ánh thái dương cũng như muốn ảm đạm, thất sắc. Hai thứ vũ khí “tinh nguyệt” sau khi đánh thật mạnh vào ngọn cuồng phong thì bị chuyển hướng nhắm thẳng vào một ngọn núi thật lớn gần đấy.

Âm thanh nổ lớn khiến cho quân hùng trên Vụ Ẩn phong ai nấy đều kinh hãi thất sắc. Dị tượng trên không trung phát ra ánh sáng cực mạnh khiến cho quân hùng lúc này cũng không còn cảm thấy địa chấn. Có không ít người ầm ầm kéo xuống chạy thẳng tới nơi xảy ra dị tượng.

Trong một mật thất dưới mặt đất sâu hơn mười mét của Vụ Ẩn phong, một lão giả tóc trắng ngồi trên giường tự nói với mình :

“Tiên linh quả nhiên là đã bị kinh động. Ài, trên thế gian sao lại còn có nhiều thánh cấp cao thủ như vậy chứ. Mười chín năm trước tại Trường Sinh cốc của Hán Đường đế quốc phát sinh dị tượng. Một tháng trước tại dãy núi phía bên ngoài Khai Nguyên thành của Thanh Phong đế quốc xuất hiện một thánh cấp

cao thủ. Hôm nay lại xuất hiện thêm một người. Từ ba trăm năm trước ta đã đạt cảnh giới đại thành của đế cấp. Gần trăm năm qua ta đã cố công tu luyện nhằm hy vọng tiến nhập vào thánh cấp cảnh giới nhưng cuối cùng vẫn không thể. Hơn hai trăm năm đứng giữa cảnh giới đế cấp vẫn cứ cảm thấy thiếu nửa bước là có thể đạt được ước nguyện. Thật ra ai lại có thể (chết cha, đọc lại đời thấy chỗ này thiếu vài dòng nữa mà chưa dịch được. Quên mất. Để mai bổ sung vậy. Xin lỗi mọi người).

Cùng lúc này, trên khắp đại lục khoảng vài chục nhân vật ở các nơi thần bí khác nhau đều có phản ứng

Mái tóc của Độc Cô Bại Thiên tung bay phất phơ. Trong phạm vi vài chục trượng xung quanh, tử sắc cương khí không ngừng tỏa ra, bao bên ngoài là huyết hồng kiếm khí trùng thiên. Độc Cô Bại Thiên đi từng bước từ ngọn núi này qua ngọn núi khác, hiển nhiên là đang sử dụng sức địa thành thốn trong truyền thuyết.

Tiên linh bất giác bật nói :

“Võ học của cảnh giới thánh cấp quả nhiên không tầm thường”

Độc Cô Bại Thiên nói :

“Người vừa rồi cũng chẳng phải dụng võ học hay sao? Không lẽ thuật pháp siêu phàm thoát tục của tiên nhân lại khác biệt rất nhiều so với võ học? Theo như ta biết thì không như vậy”

Tiên linh nói:

“Thuật pháp mà tiên nhân tu luyện so với võ học khác nhau khá xa. TA chỉ là một tiên linh, nói đúng hơn là một linh thể, so với tiên nhân chân chánh thì cách xa rất nhiều, căn bản không thể so với bọn họ. Độc Cô huynh, xin mời tiếp tục. Lần này ta dụng tới pháp khí do ta tu luyện. Huynh cứ mặc tình mà ra tay, đừng lo làm tổn hại pháp khí của ta”

“Được, xin thỉnh giáo”

Từ miệng của tiên linh liền phun ra một thanh tiểu kiếm lam sắc dài khoảng ba thốn. Tiểu kiếm như có linh tính cứ bay vùn vụt xung quanh tiên linh

“Đi”

Tiên linh khê hét lên. Tiểu kiếm bay phất phơ đón gió rồi khê rung động hóa thành một thanh kiếm xanh biếc dài ba xích, phát hào quang rực rỡ, sắc bén vô cùng, tràn đầy sát khí. Thanh kiếm như một đạo lưu quang nhắm thẳng Độc Cô Bại Thiên chém tới. Độc Cô Bại Thiên vội nắm chặt trường kiếm. Mặc dù chỉ là một thanh kiếm bình thường nhưng dưới nội lực của hắn, thanh kiếm tức thì phát hào quang rực rỡ. Trên thân kiếm mê vụ tỏa ra mù mịt, bên trong như ẩn chứa quang hoa lấp lánh. Độc Cô Bại Thiên hét lớn :

“Nghênh phong trảm”

Thiết kiếm tức thì quang hoa bộc phát, quang mang sáng lòa. Tử sắc kiếm cương từ thanh kiếm phát ra như một đạo trường hồng bay vụt lên nghênh đón phi kiếm

“Keng”

Âm thanh va chạm không ngừng vang lên. Tiên thiên kiếm cương sắc bén vô bì lúc này bị phi kiếm chấn tan ra khắp nơi. Tử sắc kiếm cương dần ảm đạm rồi tiêu thất. Phi kiếm bay vòng giữa không trung phát ra âm thanh nhè nhẹ như muốn hướng về chủ nhân để báo công cũng như hướng về Độc Cô Bại Thiên để thị uy. Sau đó phi kiếm lại như một đạo lưu quang chém tới Độc Cô Bại Thiên.

“Keng”

Âm thanh lại không ngừng vang lên. Lần này Độc Cô Bại Thiên phải lui về phía sau vài chục trượng. Thiết kiếm mặc dù được Độc Cô Bại Thiên dồn công lực thánh cấp vào lúc này cũng đã gãy vụn. Độc Cô Bại Thiên ném những đoạn kiếm gãy qua một bên, hai tay giao chéo vào nhau hét lớn :

“Ma ngọc thủ”

Hai tay Độc Cô Bại Thiên lúc này hóa thành huyết hồng sắc, huyết khí bao phủ quanh bàn tay. Sau đó biến thành thanh hắc sắc, ma khí mù mịt để rồi cuối cùng bạch quang rực rỡ, bàn tay màu xanh đen lúc này trở nên trắng như ngọc phát ra bạch quang rực rỡ nhưng không kém phần quỷ dị. Nếu như trên thế gian có cái

nào tới mỹ tới hoàn hảo thì đôi bàn tay của Độc Cô Bại Thiên lúc này chính là đôi tay mỹ lệ nhất thế gian. Nếu như so với đôi tay của thiếu nữ thì còn mịn hơn nhiều, trong suốt như ngọc lại phát ra bạch quang rực rỡ.

Phi kiếm lam quang đại thịnh lần nữa chém tới Độc Cô Bại Thiên. Ma ngọc thủ lúc này phát ra bạch quang đầy nét quý dị được vung lên đón

“Bùng”

Một âm thanh thật lớn nổ ra. Phi kiếm không ngừng rung động để rồi sau đó quang hoa lại bộc phát chém tới. Hai tay của Độc Cô Bại Thiên lại một lần nữa đón đỡ trực diện.

“Bùng”

Hai tay của hắn chập lại ép chặt phi kiếm vào giữa. Phi kiếm không ngừng chấn động như muốn thoát ra, chỉ có điều không thể chuyển động được một chút nào. Cuối cùng một thanh kiếm xanh biếc dài ba xích hóa trở lại thành một tiểu kiếm ba thốn, phát ra ánh sáng xanh nhàn nhạt.

Độc Cô Bại Thiên phát mạnh tay. Tiểu kiếm như hóa thành một tia điện quang bắn thẳng về tiên linh. Tiên linh khẽ hé miệng thu hồi lại phi kiếm rồi cười nói:

“Hảo công phu. Lần này ta xin được lĩnh giáo ma ngọc thủ của Độc Cô huynh”

Độc Cô Bại Thiên bay bổng lên không trung. Ma ngọc thủ không ngừng vung ra. Tử sắc cương khí hóa thành từng ngọn chưởng ẩn thật lớn liên tục ép xuống tiên linh. Tiên linh không ngừng tránh né, bay nhảy từ ngọn núi này sang ngọn núi khác. Chưởng ẩn đánh xuống khiến cho từng đỉnh núi hóa thành mạt phần, đất đá bay tứ tung. Khi bụi mù từ từ tan ra thì thấy các ngọn chưởng ẩn đã đang lại hiện ra bao vây lấy tiên linh vào bên trong

“Linh quang thuần”

Tiên linh hét lớn. Một cái lồng ánh sáng hiện ra bao trùm lấy tiên linh, trên bề mặt quang hoa không ngừng chuyển động. Ma ngọc thủ lúc này không ngừng đánh thẳng vào bề mặt quang thuần. Chỉ một lúc sau, linh quang thuần đã bắt đầu có dấu hiện rạn vỡ. Tiên linh lúc này cộng đã sức cùng lực kiệt, vội kêu lớn:

“Độc Cô huynh mau dừng lại đi. Ta không thể chịu đựng nổi nữa rồi”

Độc Cô Bại Thiên liền ngừng công kích rồi từ từ hạ xuống. Tiên linh nói :

“Xem ra đại hạn của ta cũng đã tới, không còn sống được bao lâu nữa rồi”

Thân ảnh của tiên linh lúc này cùng dần trở nên ảm đạm.

Độc Cô Bại Thiên nhú mày nói:

“Để ta thử thử xem”

Nói xong đưa tay nắm lấy tay tiên linh. Một tay còn lại hướng thẳng lên trời, lòng bàn tay đối diện với mặt trời, miệng thì hét lớn :

“Thâu thiên đoạt nhật”

Vừa dứt lời thì tử sắc cương khí cùng huyết hồng kiếm khí không ngừng tỏa ra cơ thể. Ánh mặt trời lúc này như tụ lại, hóa thành một đạo quang trụ chiếu thẳng vào lòng bàn tay. Không gian xung quanh như bị gãy đoạn. Ánh sáng khắp nơi như bị dồn lại về lòng bàn tay của Độc Cô Bại Thiên. Xung quanh ba trượng của Độc Cô Bại Thiên tức thì trở nên ảm đạm.

Tinh hoa của thái dương, tinh khí của thiên địa không ngừng từ bàn tay hướng trời của hắn truyền vào trong cơ thể của Độc Cô Bại Thiên rồi từ đó truyền qua người của tiên linh. Thâu thiên đoạt nhật đại pháp chính là công pháp nghịch thiên. Cây cối xung quanh tức thì bị khô héo, cả một vùng sơn lâm trong chớp mắt hóa thành khô cằn. Nguyên thể của tiên linh đang ảm đạm từ từ ngưng tụ, quang hoa từ từ rực rỡ lộ ra bản thể là nữ nhân.

“Độc Cô huynh mau dừng lại đi. Nếu cứ tiếp tục như vậy thì cả vùng sơn lâm phụ cận cũng sẽ bị hủy diệt mất”

“Cây cối bị hủy thì đã sao?”

“Một ngọn cây ngọn cỏ cũng đều có sinh mệnh. Người tu luyện tối ki nhất là giết chóc, vì như vậy trái với thiên đạo.”

“Thiên đạo là cái gì? Thiên đạo của người chính là các quy tắc do các thần linh cường đại tạo ra. Cũng giống hết như các quy định chế độ mà đám thống trị trên đại lục đặt ra. Như vậy gọi là công bằng sao? Chẳng phải những cái đó đều là phục vụ cho cường giả à?”

“Độc Cô huynh quá kích động rồi. Đạo cũng tốt, pháp cũng được. Nhưng khi nó đã tồn tại thì đương nhiên là có lý do.”

Vừa nói, tiên linh vừa giật tay khỏi tay Độc Cô Bại Thiên rồi nói tiếp:

“Huống chi thiên đạo mà ta nói không phải là tiên quy giới luật mà huynh đang tưởng tượng. Bởi vì chính tiên phật cũng phải tuân theo thiên đạo mà”

Độc Cô Bại Thiên bay bổng lên đứng tĩnh lập tại không trung. Trong phạm vi ba trượng quanh người, tử sắc cương khí không ngừng phát ra. Ngoài ba trượng thì huyết hồng kiếm khí xung thiên.

“Trời là gì? Đạo là gì? Thiên đạo nằm trong tâm ta. Thuận thiên cũng được, nghịch thiên cũng tốt. Ta muốn đi trên chính con đường của riêng ta. Thần cản giết thần, phật ngăn giết phật. Chỉ đơn giản một cái thiên đạo mơ hồ mà muốn ngăn cản ta sao. Hừm, ta muốn..... diệt thiên”

Tiên linh lắc đầu than:

“Độc Cô huynh, huynh muốn nhập ma rồi. Ta thật lo lắng giùm huynh”

“Nếu như thật giống những lời của người nói thì hãy khiến cho ta thành ma mãi mãi chịu đọa lạc dưới hồng trần đi”

Một cỗ bá khí từ người Độc Cô Bại Thiên toát ra khiến hần lúc này giống hết như một vị ma thần giáng thế

Đúng lúc này, đám Đào khí nữ Thắng Nam, Lý Thi, Lỗ Phong Khôn, Lam Hải Thiên bảy thanh niên cao thủ cũng đã lên tới đỉnh núi ban đầu mà Độc Cô Bại Thiên cùng tiên linh đứng. Nhìn các ngọn núi xung quanh, cả đám nhất thời ngây người.

Độc Cô Bại Thiên cùng tiên linh cũng đều đã sớm cảm ứng thấy bọn họ đã tới. Tiên linh nhìn hần thi lễ nói:

“Độc Cô huynh xin cáo từ. Mong huynh hãy vì thiên đạo mà giữ lấy thiện niệm trong người”

Nói xong cả người hóa thành một đạo lưu quang bay thẳng về đỉnh Vụ Ẩn phong. Đồng thời lúc này Độc Cô Bại Thiên cũng phát ra một đạo huyết hồng kiếm khí nhắm thẳng về đỉnh Vụ Ẩn phong

Đám quần hùng đang tụ tập trên đỉnh Vụ Ẩn phong chỉ thấy một đạo lưu quang bay vụt lại rồi sau đó chợt biến mất không thấy tăm tích liền nhất thời kinh hãi hét lên. Âm thanh còn chưa dứt thì đã thấy một đạo huyết hồng kiếm khí từ trên không trung hạ xuống đánh thẳng vào tinh nguyên thạch ở trên đài đang do tông chủ Vụ Ẩn phong cùng các trưởng lão canh giữ. Tinh nguyên thạch tức thì bể nát tan vào hư không.

Tiếng kinh hô tức thì vang lên:

Thánh tích. Là Chiến Thiên vô thánh hiển thánh”

“Trời ơi, vô thánh nổi giận rồi”

“Không sai. Chiến Thiên vô thánh giận dữ vì bọn ta dám coi thường di vật của ông ta”

Bảy đại thanh niên cao thủ khi lên tới một đỉnh núi, nhìn xa xa thấy khắp nơi cây cỏ héo khô xơ xác, cả một vùng sơn lâm hóa thành khô cằn thì ai nấy đều kinh hãi. Bực Vụ Ti ánh mắt chợt vụt sáng nói:

“Các vị có nhìn ra gì không. Đây chẳng phải giống hệt như hậu quả do thần công Thâu thiên hoán nhật đại pháp trong truyền thuyết gây ra sao?”

Lỗ Phong Khôn nói:

“Hừm, thần công cái gì, là ma công thì có”

Hai mắt Lam Hải Thiên phát tinh quang nói:

“Không sai, đây quả thật là kết quả của ma công thâu thiên hoán nhật đại pháp”

Lý Thi nói:

“Chúng ta hãy chia ra tìm kiếm xem có phát hiện gì mới không”

Bảy người chia nhau ra tìm kiếm. Không lâu sau thì nghe đào khí nữ kêu lớn:

“Mọi người mau qua đây xem ta tìm thấy thứ gì nè”

74. Chương 18

Bảy người tại đỉnh núi bắt đầu tìm kiếm. Không lâu sau thì nghe đào khí nữ kêu lên:

“Mọi người mau qua đây xem ta đã tìm thấy cái gì”

Thanh âm vừa dứt thì nghe Bạc Vũ Ti nói phía sau:

“Muội muội phát hiện ra cái gì thế. Có cần tỷ tỷ giúp đỡ không?”

“Cho người”

Chỉ thấy một thân hình nam nhân cao lớn bay thẳng về hướng nàng ta, nhìn kỹ thì thấy chính là người đã chiếm tiện nghi – Độc Cô Bại Thiên. Lúc này hắn hai mắt nhắm chặt, đang bị hôn mê bất tỉnh. Bạc Vũ Ti đưa chân đá thật mạnh vào mông Độc Cô Bại Thiên khiến hắn bị đá văng ra bên ngoài.

“Uỳnh”

Độc Cô Bại Thiên nằm dài trên mặt đất, Mặc dù vẫn còn hôn mê nhưng trên khuôn mặt vẫn lộ nét đau đớn.

Lúc này năm người còn lại cũng đã chạy tới. Thắng Nam giận dữ nói:

“Yêu nữ, người sao có thể làm vậy chứ. Vừa nghe có cái gì đã là người chạy lại đầu tiên. Vừa thấy Độc Cô Bại Thiên thì cho hắn một cước bay đi. Người đừng quên là Lăng tông chủ kêu chúng ta đi tìm hắn đó”

“Hảo muội muội đừng có giận dữ quá. Ai đã kêu người là đào khí nữ, ai đã dám giỡn mặt với ta. Tỷ tỷ ta lại có lá gan nhỏ. Ta chỉ thấy có một người bay tới tập kích nên theo bản năng cho hắn một cước thôi. Ta làm sao mà biết đó là Độc Cô Bại Thiên chứ”

Rõ ràng là biết ả đang nói dối nhưng Đào khí nữ cũng chẳng biết làm gì.

Không lâu sau, ba huynh đệ Tư Đồ cùng khá đông quần hùng tham gia đại hội tinh nguyên thạch cũng tới nơi. Bọn họ nhìn thấy khung cảnh xung quanh nhần thời đều kêu lên kinh hãi.

Độc Cô Bại Thiên được đưa trở về Vụ Ẩn phong. Khi hắn tỉnh cũng là lúc người ta bắt đầu treo đèn. Từ từ mở mắt ra, hắn cảm nhận được ánh sáng ôn hòa tỏa sáng trong căn phòng không chút nhiễm bụi trần. Chầm chậm khép mắt lại, trong đầu hắn hiện lên khung cảnh đại chiến với tiên linh. Mặc dù không hề có chút âm thanh chỉ dẫn nào nhưng những hình ảnh của cuộc đại chiến cũng đã gợi mở cho hắn rất nhiều thứ. Mặc dù sự xuất hiện của tiên linh làm hắn rất kinh hãi nhưng trải qua lần “Kính thiên trở về” tại Khai Nguyên thành ở Thanh Phong đế quốc khiến cho hắn rất nhanh lấy lại bình tĩnh. Đối với những việc kì quái xảy ra trên người hắn, hắn có một cảm giác rất mơ hồ nhưng trong đó lại như có chút gì đó rõ ràng.

“Chiến Thiên quyết”

Ba chữ này lần nữa hiện ra trong đầu hấn. Đây chính là công pháp Kinh đào thiên trọng đã hoàn thiện hơn. Không chỉ nó bổ khuyết cho Kinh đào thiên trọng những thiếu sót mà còn tiến lên một cảnh giới mới, đạt đến độ hoàn mỹ hơn.

Kinh Thiên quyết cùng Kinh đào thiên trọng hoàn thiện Chiến Thiên quyết đồng thời vận chuyển trong người hấn. Hai luồng chân khí như dòng nước cùng tụ lại một chỗ rồi không ngừng từ đan điền lưu chuyển khắp bách mạch, tuần hoàn không ngừng. Để cấp thần thức từ trong phòng hướng ra bên ngoài. Hấn bắt đầu có một thứ linh giác — hấn cảm giác thấy ba huynh đệ Tư Đồ, lão phiến tử, Trương Bình, Lão Thích cả đám người đang tiến về trong phòng.

Một lúc sau thì đã thấy mọi người đẩy cửa tiến vào. Vừa bước vào Lão Thích đã nói:

“Lão đại không cẩn thận bị đánh như thế này. Nhưng tính ra cũng là may mắn vì nếu không như vậy thì chúng ta sao có thể ở lại Vụ Ẩn phong chứ:

Trương Bình noi:

“Bỗng nhiên bị một con yêu quái ở đâu bắt đi cả một thời gian. Khi trở về thì y phục lòi thối, sắc mặt trắng bạch xem ra nhất định là đã bị hút lấy nguyên dương. Các người nói có đúng....”

“Đúng cái đầu người”

Độc Cô Bại Thiên bật người dậy, một quyền đánh vào đầu Trương Bình. Sắc mặt hấn giờ này hồng hào, tinh thần tràn trề, không hề có dấu hiệu nào cho thấy mệt mỏi.

Ba huynh đệ Tư Đồ thấy hấn tỉnh lại thì cao hứng không thôi. Mẫn Nguyệt không ngừng ôm lấy hai vai của hấn lắc lắc. Tư Đồ Hạo Nguyệt thì cười nói:

“ Tên khùng nhà ngươi cuối cùng cũng đã tỉnh lại, thật làm bọn ta lo lắng muốn chết”

Vừa nói vừa đưa tay đánh vào ngực hấn một cái.

Tư Đồ Ngạo Nguyệt nói:

“Đệ ôm hấn nhẹ nhẹ thôi. Hấn mới bị hôn mê tỉnh dậy, phải để hấn nghỉ ngơi nữa”

Thấy bọn họ lo lắng cho an nguy của mình, Độc Cô Bại Thiên thật sự cảm động:

“Không sao, ta hiện tại không còn bệnh gì cả”

Lão phiến tử đứng bên cạnh như có chút suy nghĩ gì đó.

Đúng lúc này một nữ đệ tử Vụ Ẩn phong tiến vào nói:

“Độc Cô công tử quả nhiên đã tỉnh lại, gia sư suy đoán không sai. Tông chủ chúng tôi có lời mời”

Trong một gian tịnh xá, tông chủ Lăng Phi cùng vài vị trưởng lão đang ngồi bên trong. Độc Cô Bại Thiên tiến tới thì lễ. Hai bên sau một hồi chào hỏi, Lăng Phi liền hỏi:

“Thiếu hiệp hiện đã khỏe trở lại, không biết có thể đem sự việc đã xảy ra kể lại cho chúng ta nghe được không?”

“Chỉ sợ khiến cho tông chủ thất vọng. Ta bị đạo quang ảnh đó mang lên giữa không trung thì bị mất hết tri giác. Những việc xảy ra sau đó ta hoàn toàn không biết gì hết.”

Lăng Phi nhu đôi mày, hai mắt phát ra thần quang nhìn thẳng vào Độc Cô Bại Thiên thấy hấn không hề đổi sắc đành phải phát tay nói:

“Người về nghỉ ngơi trước đi”

Độc Cô Bại Thiên thi lễ rồi lui về.

Về tới phòng thì hấn lại bị đám huynh đệ Tư Đồ, Trương Bình, Lão Thích, lão phiến tử chất vấn khiến cho hấn muốn đau cái đầu. Độc Cô Bại Thiên cứ một câu “ ta bị đạo quang ảnh mang lên không trung thì bị mất hết tri giác” mang ra trả lời. Vào lúc đó hấn thật cảm thấy xấu hổ vì những người này đều là những người quan tâm đến hấn mà bây giờ hấn lại không nói ra sự thật. Nhưng khi nghĩ tới “bất tử chi ma” thì

hắn lại cảm thấy nhẹ nhõm. Sự việc liên quan tới bất tử chỉ ma nếu hắn thật nói ra thì không biết dẫn tới cái gì. Có thể huynh đệ sẽ trở mặt thành thù, cũng có lẽ..... nói chung việc này hắn chỉ có thể giấu kỹ ở trong lòng mình mà thôi.

Sáng sớm ngày thứ hai, hơn cả vạn quần hùng tụ tập trên đỉnh Vụ Ân phong. Tất cả đều im lặng nhìn tông chủ Vụ Ân phong Phi vân lưu tiên thiên vương Lăng Phi. Lăng Phi cung tay lại nói:

“Các vị anh hùng, các vị hào kiệt, hôm qua tại dãy núi cách Vụ Ân phong khoảng mười dặm phát sinh dị tượng, tin rằng mọi người ai cũng đều đã nhìn thấy. Bọn ta mặc dù cũng không biết chuyện gì xảy ra nhưng một điểm có thể khẳng định chắc chắn — đó là thánh tích. Trong hàng trăm năm trở lại đây, các võ giả trên đại lục dù có tư chất cao tuyệt thì cũng đều ngừng lại tại cảnh giới để cấp không thể tiến xa. Vì thế tuyệt đại đa số đều nhận định võ công đạt tới cảnh giới thánh cấp chỉ có trong truyền thuyết, không có khả năng tồn tại. Nhưng vào hôm qua cả hàng vạn người chúng ta ai cũng tận mắt nhìn thấy thánh tích. Điều đó chính là một sự cổ vũ rất lớn đối với người luyện võ chúng ta..... tiên đạo có thể chứng minh, thiên đạo có thể tìm gặp.....”

.....

Tinh nguyên đại hội cuối cùng cũng kết thúc. Thánh tích xuất hiện trên đỉnh Vụ Ân phong trở thành sự kiện truyền đi khắp đại lục.

Từ khi chia tay ba huynh đệ Tư Đồ, đám người Độc Cô Bại Thiên, lão phiến tử, Trương Bình, Lão Thích y như những kẻ lưu vong phải liên tục trốn tránh những người trong võ lâm. Từ lúc hắn bị tiên linh bắt đi khiến cho hắn trở thành tiêu điểm bị để ý. Không có lúc nào là không có người kiếm hắn để “hỏi thăm” khiến hắn phải không ngừng “giải thích” nói là dị tượng hắn hoàn toàn không biết, nhưng dù vậy vẫn còn có người tới kiếm hắn.

Lúc này thì hắn lại đang bị đào khí nữ quần lấy:

“Đại cá tử, cuối cùng là ngươi nói hay không nói đây? Ta biết hiện ngươi còn đang che giấu rất nhiều việc. Ta không ngươi lại hôn mê trên không trung. Da mặt ngươi dày như thế thì tâm lý sao mà yếu kém như vậy được”

Độc Cô Bại Thiên trừng mắt nói:

“Cô nói cái gì? Ai da mặt dày? Còn nữa, da mặt dày với tâm lý kém thì có quan hệ gì với nhau chứ? Nếu như có quan hệ như cô nói thì chắc trái tim của cô cũng rắn không kém hòn đá đâu”

75. Chương 19: Phong Vân Khởi Dũng

Hai người bắt đầu tranh cãi về dị tượng trên Vụ Ân phong. Cãi nhau một hồi thì bắt đầu chuyển qua khẩu chiến, dả kích nhau.

“Ngươi là một tên đầu to ngu ngốc giống hệt như một con tinh tinh”

“Đào khí nữ, cô nói chuyện phải tôn trọng một chút. Nhìn cái miệng cô to tròn cứ như một trái banh vậy. Càng nhìn thì thấy đây chẳng phải cô đang cố ý khiêu khích người khác đá vào hay sao”

“A.....Độc Cô Bại Thiên ngươi là một tên lưu manh thối tha, vô sỉ, vô lại.....”

“Thắng Nam? Thắng Nam cái gì, chỉ là một tiểu nha đầu lừa đảo thì có. Sớm muộn gì thì cũng phải gả chon am nhi thôi mà.....”

.....

Lão phiến tử, Trương Bình, Lão Thích ba người ban đầu còn giữ bộ dạng ra vẻ không liên quan, từ khi hai người tranh luận cứ che miệng mà cười sặc sụa, nhưng càng về sau thì cả ba đều ngậy người tròn mắt mà nhìn. Hai người này đúng là chẳng có chút gì là phong thái của cao thủ mà giống hệt như lưu manh ngoài đường cãi nhau không thôi. Vậy mà lại là hai trong bát đại thanh niên cao thủ của Vụ Ân phong cơ chứ.

Cuối cùng, đào khí nữ tức tối giậm mạnh chân nói:

“Tên đầu to ngu ngốc nhà ngươi hãy đợi đấy. Đợi khi ngươi gia nhập quân đội thì lúc đó ngươi sẽ biết”

“Ai nguyện ý gia nhập cái quân đội gì đó chứ. Ca ca ta là một người không chịu sự ràng buộc bởi những cái ước định nhỏ nhặt, cái ước định chó chết gì đó đối với ta vô hiệu. Nếu cô mang Tử Điện thần kiếm làm vật định tình với ta thì may ra ta còn xem xét lại”

“Ngươi.....ngươi sao biết đó là Tử Điện thần kiếm”

Nét mặt của đào khí nữ tức thì khấn trương, tay nắm chặt thần kiếm

“Ta còn biết nhiều việc nữa kia. Nhưng sao ta lại phải nói với cô chứ”

“Hừ, hãy chờ đấy”

Đào khí nữ tức thì như một cơn gió biến mất

Khi Độc Cô Bại Thiên tiến vào địa phận cầu Thanh Phong đế quốc thì cơ bản thoát được đám người trong võ lâm. Lão Thích nói:

“Lão đại, ngươi không cẩn thận trở thành một người nổi tiếng rồi. Bất quá lần này không phải là uy danh đại chấn mà là bị một lão yêu quái làm cho mất mặt thôi”

Độc Cô Bại Thiên nói:

“Lão Thích, Trương Bình, chúng ta chia tay nhau ở đây thôi”

“Không được, lão đại, bọn ta đã quyết định theo ngươi, sau này cũng đi theo ngươi”

“Không được, các ngươi phải mau chóng quay về nhà đi”

Trương Bình cùng Lão Thích đưa ánh mắt van xin qua nhìn lão phiến tử:

“Lão phiến tử tiền bối”

“Được rồi, Bại Thiên, ngươi hãy để bọn chúng đi theo đi”

Từ khi lão phiến tử bộc lộ thân phận thì Độc Cô Bại Thiên đã cưỡng ép Trương Bình Lão Thích hai người phải gọi lão là tiền bối. Chỉ có hấn là không thay đổi vẫn cứ hết lão phiến tử này rồi lại lão phiến tử kia. Lúc này lão phiến tử đã lên tiếng khiến hấn chỉ có thể đáp ứng làm hai người mừng rỡ khôn xiết.

Sau khi tới khách điểm, Độc Cô Bại Thiên tiến vào phòng lão phiến tử:

“Lão phiến tử tiền bối, ta muốn nói chuyện với lão một chút”

“Trời ạ, tiểu tử nhà ngươi từ khi nào mà lại lễ phép với ta vậy, khẳng định là có chuyện nhờ vả gì đây. Nói đi”

“À..... lão nhân gia quả nhiên là một vị anh hùng, đoán việc như thần, không hổ danh là đế cấp cao thủ trong truyền thuyết. Vậy văn bối xin nói thẳng, văn bối muốn nhờ lão nhân gia giúp ta huấn luyện võ công cho một số người”

Lão phiến tử đưa ánh mắt kỳ dị nhìn hấn nói:

“Tiểu tử nhà ngươi đã tâm cũng không nhỏ a. Còn trẻ như vậy mà đã có ý định xây dựng thế lực cho riêng mình à”

Độc Cô Bại Thiên than:

“Ta không có dã tâm gì cả. Nhưng có điều là có người muốn giết ta, vì vậy ta phải dự phòng bất trắc thôi. A, nếu có một ngày người trong thiên hạ ai nấy đều truy sát ta, tới lúc đó.....A.....”

Ngừng một chút hấn nói tiếp:

“Lão phiến tử ông cứ an tâm. Chỉ cần trong nửa năm lão không ngừng huấn luyện người cho ta, ta bảo đảm lão sẽ khôi phục quá nửa công lực đã mất”

Lão phiến tử lãnh đạm nói:

“Công lực có thể khôi phục hay không ta cũng không quan tâm. Có thể công tham tạo hóa thì sao? Có thể bằng với việc tiêu điều khoáng lạc dưới hồng trần không?”

Ngừng một chút, lão phiến tử nói tiếp:

“Từ khi ta mất công lực phiêu lãng trên đại lục, lúc đó ta mới nhận ra những vui vẻ trong cuộc đời. Chua, ngọt, khổ, cay đủ các loại sinh hoạt bình thường. Cái gì mà đề cấp cảnh giới, cái gì mà siêu phàm thoát tục, mẹ kiếp, tất cả đều chỉ là hư ảo mà thôi. Chỉ có những sinh hoạt bình phàm hàng ngày mới chính là cuộc sống thật sự.”

Thấy lão phiến tử càng nói càng kích động. Độc Cô Bại Thiên chịu không nổi cười lớn:

“Lão nhân gia nếu như sớm nhận ra thì có lẽ đâu có bị tẩu hỏa nhập ma chứ”

Cả người lão phiến tử run lên than:

“Không sai. Mấy lão già trước kia đã từng khuyên ta là đối với võ học đừng quá cố chấp....nếu muốn.....ai!”

Trầm mặc một lúc lão nói tiếp:

“Dầu gì ta cũng nhàn rồi không làm gì. Thôi thì ta giúp người huấn luyện một phen”

Ngày hôm sau, đang mơ mơ màng màng thì một cảm giác cho thấy có người tiến vào trong phòng, Độc Cô Bại Thiên giật mình tỉnh lại. Chỉ thấy một nhân ảnh thon thả đang tiến lại cạnh giường. Lúc này ánh sáng trong phòng đang rất ảm đạm khiến hắn không thể nhìn rõ mặt mũi người tiến vào. Một mùi hương quen thuộc xộc thẳng vào mũi nhưng hắn vẫn không thể nhận ra đó là ai. Hắn lặng lẽ đưa tay nắm chặt thanh kiếm để đầu giường.

Một luồng sát ý phát ra từ thân thể người bước vào. Một đạo kiếm quang lấp lánh chém thẳng vào người hắn. Nhưng lúc này Độc Cô Bại Thiên cũng chuyển động, một đạo kiếm quang từ đầu giường vọt lên.

“Keng”

Tia lửa bắn ra tứ tung khiến cho người tiến vào cũng phải lui về sau bốn năm bước.

Nhân cơ hội hắn vội mặc cái áo dài vào

“Lãnh Vũ, thì ra là cô”

Người tiến vào phòng là một thiếu nữ tuyệt sắc, chính là tiểu công chúa của Lạc thiên cung Lãnh Vũ. Sắc mặt của Lãnh Vũ lúc này trông rất tiêu tụy, ánh mắt chan chứa đầy sự cừ hận

“Độc Cô Bại Thiên, tên cầu tặc nhà ngươi hãy nạp mạng đi”

Kiếm quang không ngừng lóe lên nhắm thẳng vào những chỗ yếu hại của Độc Cô Bại Thiên.

Độc Cô Bại Thiên biết cừ hận giữa hắn và Lãnh Vũ lúc này tuyệt không thể hóa giải, có nói gì bây giờ cũng vô nghĩa cho nên hắn cũng không nói nhiều. Kiếm pháp huyền ảo trong Chiến Thiên quyết cùng Kinh Thiên quyết cùng được thi triển. liên miên bất tuyệt khiến trong phòng lúc này tràn ngập kiếm quang.

“Ầm”

Hai người đánh nát cả gian phòng khiến cho Trương Bình cùng Lão Thích ở phòng bên cạnh phải tỉnh dậy. Trương Bình nhìn thấy Lãnh Vũ buột miệng khen:

“Oa, mỹ nhân đẹp tuyệt”

Lão Thích nói :

“Không cẩn thận chạy tới phòng của ta”

“Chết đi, hai tên vô lại các ngươi”

Lãnh Vũ chém một kiếm về phía hai người. Kiếm chưa tới thì hàn khí từ kiếm phát ra đã tới khiến cho hai người hoảng hồn lăn trên đất để tránh.

Độc Cô Bại Thiên vội cản lấy Lãnh Vũ. Hai người lại quay về giao đấu với nhau

Âm thanh giao đấu đã sớm làm kinh động tới hầu hết người trong khách điểm nhưng không có một ai dám bước ra ngăn cản. Bọn họ ai nấy cũng đều tự hiểu là người gian hồ mang đao kiếm thì đều là loại”cùng hung cực ác”

Độc Cô Bại Thiên cùng Lãnh Vũ hai người từ phòng này đánh sang phòng kia. Trương Bình cùng Lão Thích thấy hai người đánh qua đánh lại mà chẳng hề để ý gì đến bọn họ, cái miệng ở không cũng buồn. Lão Thích hét lên:

“Uy, lão đại không cẩn thận chọc ghẹo đại mỹ nhân rồi. Có gì sau này kiếm một cô giới thiệu cho bọn ta với nhé”

Trương Bình nói:

“Ta xem chắc không sai đâu”

Lãnh Vũ hận tới mức nghiêng chặt răng :

Đúng là thứ vô lại thì ở chung với nhau mà, không có tên nào tốt cả. Ta phải giết hết tất cả các người”

Nhất thời tức giận khiến cho kiếm pháp của Lãnh Vũ cũng loạn cả lên.

Hai mắt Độc Cô Bại Thiên lấp lánh tinh quang cười:

“Hai đứa người đứng là không biết sống chết là gì mà. Đây chính là đại tẩu của các người— là phu nhân chánh thức của ta. Còn không mau tạ lỗi mau”

Trương Bình cùng Lão Thích đưa mắt nhìn nhau hội ý rồi đồng thanh kêu lớn:

“Đại tẩu xin thứ lỗi cho tiểu đệ”

Lãnh Vũ vừa xấu hổ, tức tức giận. Nàng đang mãi suy nghĩ về tình cảnh bị Độc Cô Bại Thiên làm nhục ở trong núi thì lúc này hai chữ “đại tẩu” lại vang lên bên tai.

“A.....cái đám lưu manh các người, ta phải giết hết các người”

Kiểm pháp của Lãnh Vũ lúc này tuy nhanh nhưng lại loạn, uy lực không còn lớn như trước. Huống chi hiện tại công lực của Độc Cô Bại Thiên lại tăng lên rất nhiều, từ một nhất lưu cao thủ tăng tới cảnh giới siêu cấp cao thủ. Nếu chỉ xét công lực mà nói thì hai người không phân cao thấp. Vì vậy sau một hồi lâu thì Lãnh Vũ rơi xuống hạ phong để rồi cuối cùng bị Độc Cô Bại Thiên đánh một chưởng vào người. Mặc dù hấn chỉ dùng có ba thành công lực nhưng cũng đủ làm cho Lãnh Vũ phải thổ máu.

Khuôn mặt Lãnh Vũ tràn đầy sự phẫn hận nhìn hấn:

“Độc Cô Bại Thiên, sớm muộn rồi cũng có một ngày ta giết chết ngươi”

Nói xong nàng lao ra ngoài cửa sổ biến mất.

Trương Bình cùng Lão Thích thật sự không hiểu. Trương Bình hỏi :

“Lão đại, sao ngươi lại thả cho ả đi vậy?”

Độc Cô Bại Thiên nhìn hấn trả lời:

“Ngươi biết nàng ta là ai không?”

Rồi thở dài nói tiếp :

“Tha được người nào thì nên tha. Khoan dung với người khác chính là khoan dung với chính mình đó”

Lão Thích nghi hoặc hỏi:

“Lão đại, ta sao lại không cẩn thận cảm thấy ngươi không phải đang than mà giống như....giống như ngươi đang cười thì phải”

“Câm miệng”

.....
.....
.....

Năm 7897 trên Thiên Vũ đại lục, Chiến Thiên tinh nguyên đại hội lúc này cũng đã qua được ba tháng. Trong ba tháng qua, phong ba trên đại lục như tĩnh lặng. Chỉ có điều lại có dấu hiệu cho thấy phong ba lại sắp sửa nổi lên.

Ngũ đại thánh địa trong võ lâm trên đại lục gồm Vụ Ẩn phong tại Hán Đường đế quốc, Thủy Tinh trại của Bái Nguyệt đế quốc, Vân Yên các của Tân Minh đế quốc, Ngọc Hư phủ của Thanh Phong đế quốc và Áo Thiên hiên của Vô Song đế quốc. Năm thánh địa này trước sau đều đã phải đệ tử kiệt xuất nhất trong môn phái của mình ra hành tẩu giang hồ. Ngay cả thánh nữ của môn phái thờ nữ thần mặt trăng Bái Nguyệt giáo cũng rời khỏi Nguyệt quang điện; đám tử đệ của ma giáo hơn trăm năm trước đang có nguy cơ hồi phục lại; Thiên Minh cùng Huyết Sát hai tổ chức sát thủ cùng liên minh hợp lại tạo thành một tập đoàn đệ nhất sát thủ trên đại lục.....

Trong ba tháng qua, Độc Cô Bại Thiên như một cơn gió tiêu diệt bảy, tám đám cường đạo thổ phỉ. Sau đó còn giúp cho quan phủ phá không ít vụ trọng án đã tồn tại bao năm qua. Như khi tới Thanh Phong đế quốc đã ra tay tiêu diệt ba tên độc hành đại đạo khiến cho chỉ trong thời gian ngắn hiệp danh nổi như cồn, trở thành ngôi sao sáng trên bầu trời Thanh Phong đế quốc.

Nửa tháng trước, hắc vụng tiền ra mua lấy một tòa biệt phủ thực lớn. Từ đó ngày nào cũng có không ít người trong giang hồ tới chào hỏi, trong đó có không ít người hắc đã biết khi xưa. Việc đó khiến cho hắc thật rất cao hứng.

Độc Cô Bại Thiên cũng có cho mình một thế lực riêng. Chỉ có điều thế lực này đem ra trước mặt một đại gia tộc, đại thế lực thì không là gì. Nhưng bọn họ lại “nhìn ra” tiềm lực của hắc. Có thể từ một người vô danh mà chỉ trong vài tháng ngắn ngủi tạo nên danh tiếng như vậy thì ngoài thực lực ra, trong tay hắc nhất định phải có gì đó.

Có không ít gia tộc cùng thế lực liên tiếp đưa thư mời hắc, trong đó có Nam Cung thế gia của Thanh Phong đế quốc. Nam Cung thế gia tại Thanh Phong đế quốc địa vị có thể coi như tương đương với Tư Đồ thế gia tại Hán Đường đế quốc, là một võ lâm đại thế gia tại đại lục.

Nam Cung thế gia bắt đầu trỗi dậy từ năm trăm năm trước. Trong hàng trăm năm qua có vô số cao thủ xuất hiện, đặc biệt trong hai mươi năm trở lại đây thì thanh uy cực lớn. Vị đại gia chủ Nam Cung Vô Dịch, người mới vừa thoái lui nhượng quyền thì võ công không ai biết tới đâu, chỉ biết ông ta luôn nói với người ngoài là mình còn chưa đạt tới vương cấp cảnh giới. Tuy nhiên vẫn có người suy đoán ông ta đã sớm đạt tới vương cấp chi cảnh, thậm chí là sơ cấp đế cảnh. Người ta còn nói ông ta quý ẩn chủ yếu là muốn chuyên tâm nghiên cứu võ học mà thôi.

76. Chương 20: Điền Đảo Chúng Sinh

Lần này đường đường một đại thế gia uy danh hiển hách mà lại ba lần bốn lượt phái người lôi kéo Độc Cô Bại Thiên khiến cho hắc phải đau cái đầu. Khuất phục dưới người khác hiển nhiên không phải là tính cách của hắc nhưng nếu cự tuyệt thì vô hình trung lại có thêm một đại địch đáng sợ. Như hôm nay hắc đích thân nhận thư mời do chính đại gia chủ của Nam Cung thế gia – Nam Cung Anh Hùng – viết ngỏ lời mời hắc tới Nam Cung thế gia để gặp mặt

Độc Cô Bại Thiên đứng trong thư phòng nhàn mảy suy nghĩ. Lúc này, cửa phòng mở ra, lão phiến tử bước vào trong phòng. Trong ba tháng vừa qua, Độc Cô Bại Thiên đã mang phần liệu thương của Chiến Thiên quyết truyền lại cho lão. Ban đầu lão phiến tử vẫn còn không tin tưởng gì lắm, chỉ cứ chiếu theo đó dả tọa cho xong thôi. Nào ngờ sau hai tháng thì lão đột nhiên phát hiện trong thể nội trống rỗng của mình lại có một tia chân khí ba động khiến cho lão mừng như muốn phát cuồng. Tuy lão đã từng nói có hay không có võ công cũng không sao nhưng khi phát hiện ra công lực có thể phục hồi thì không khỏi kêu lên

vui mừng. Mỗi ngày cứ liên tục đả tọa, sau ba tháng thì hai mắt của lão phiến tử đã bắt đầu lấp lánh tinh quang, khí chất con người cũng từ đó mà bộc phát.

“Độc Cô tiểu tử, ngươi làm gì mà buồn rầu ảo não thế? Ngươi hiện đang xuân phong đắc ý, đã giết không biết bao nhiêu là thổ phỉ. Bây giờ không chỉ hiệp danh nổi tiếng khắp nơi mà còn thu được rất nhiều tài vật. Một tên bắn hai chim, thật đúng là cao minh mà. Lại còn có ta giúp ngươi huấn luyện người.....”

Độc Cô Bại Thiên tức thì ngắt lời lão:

“Lão nhân gia, ông có tin vào vận mệnh hay không?”

“Không tin”

“Ta cũng không tin. Ta chỉ tin vào con đường của chính mình phải do tự bản thân mình làm chủ. Chỉ là hiện tại có lại có một cảm giác bất an. Ta cảm thấy như tai họa sắp giáng xuống đầu ta rồi”

“Ngươi chẳng phải là không tin vận mạng sao?”

“Không sai. Nhưng thâm tâm của ta lại có một cảm giác, một cảm giác bất an khủng khiếp. Nếu như nói là có vận mạng thì bây giờ chính là lúc ta bắt đầu chống lại vận mạng của mình”

Lão phiến tử nhìn hắn , trầm ngâm một chút rồi nói:

“Vậy bây giờ ngươi tính làm gì”

“Nhờ lão nhân gia dẫn dắt người Trương Bình, Lão Thích tới một nơi bí mật tạm thời ẩn mình huấn luyện bọn họ vài năm. Tất cả những tài vật của phi tặc ta nghĩ chắc cũng đủ cho mọi người chi dùng trong vài năm”

Lão phiến tử nhìn Độc Cô Bại Thiên nói:

“Sao ta càng nghe càng cảm thấy giống như ngươi đang sắp xếp hậu sự quá vậy?”

“Ta chỉ là dự phòng bất trắc thôi. Khi còn trẻ ta đã nhìn thấy tư chất cùng nhân phẩm của những đứa trẻ khốn khổ, về mặt này thì bọn nó tuyệt không có vấn đề. Vì vậy chỉ mong lão nhân gia tận sức. Trên con đường hành hiệp, mong lão nhân gia thỉnh thoảng cấp cho bọn họ một nhiệm vụ vô nghĩa nào đó để cho bọn họ từ đó có thể tốt hơn. Chứ nếu cứ lưu bọn họ quanh quẩn trong nhà thì....hắc hắc....chỉ khiến bọn họ.....”

Lúc này, Độc Cô Bại Thiên không còn gì để lo lắng, bắt đầu đi tới Nam Cung thế gia.

Nam Cung thế gia quả không hổ danh là danh môn vọng tộc của Thanh Phong đế quốc. Cả một khuôn viên rộng lớn, phòng nối phòng, viện nối viện. Mặc dù không phải là nhà quyền quý nhưng nếu dùng từ “sâu như biển” để hình dung thì có lẽ cũng không quá.

Đại gia chủ Nam Cung Anh Hùng lúc này đang trong phòng khách ân cần tiếp đãi hắn

“Độc Cô hiền đệ quả nhiên là nhân trung chi long, là một nhân tài hiếm thấy. Nhìn qua là biết hiền đệ là một đại trượng phu đỉnh thiên lập địa”

“Tiền bối đã quá khen khiến cho vãn bối thật lấy làm xấu hổ “

“Ha ha....hiền đệ không cần phải khách khí như vậy. Nếu như không ngại thì có thể kêu ta một tiếng bá phụ”

“Vậy tiểu đệ xin mạn phép, bá phụ”

Độc Cô Bại Thiên trong lòng chửi thầm:

“Mẹ nó, cái lão hồ li ngươi có gì thì cứ làm đại luôn đi. Cứ quay vòng vòng thế này đau đầu quá”

“Tốt, như vậy chẳng phải chúng ta thân thiết hơn nhiều sao. Ta cũng xin nói thật. Nguyên ban đầu ta muốn mời hiền đệ tới đây là để uống rượu bàn chuyện võ lâm. Nào ngờ con gái của ta biết được, lại nghe danh tiếng của hiền đệ lại vang vọng khắp nơi, hơn nữa lại là thượng khách của ta nên nó nhất quyết muốn trao đổi võ công với hiền đệ”

“Hả”

Độc Cô Bại Thiên nhất thời ngẩn người. Hắn đối với vị tiểu thư của Nam Cung thế gia cũng biết khá nhiều. Tiểu công chúa Nam Cung thế gia Nam Cung Tiên Nhi này danh tiếng cũng khá lớn, được mệnh danh là đệ nhất mỹ nữ của Thanh Phong đế quốc, quốc sắc thiên hương mỹ lệ vô song. Thậm chí nếu xét danh tiếng thì còn trội hơn cả gia chủ của Nam Cung thế gia.

“Nam Cung tiểu thư muốn cùng ta trau dồi võ công thật khiến cho ta cảm thấy ngượng quá”

“Tiên Nhi, con mau ra đây”

Nam Cung Anh Hùng quay về phía bình phong gọi.

Một nữ tử diễm lệ từ sau bình phong bước ra. Một vẻ đẹp hoa nhường nguyệt thẹn, quốc sắc thiên hương, một nhan sắc khiến cho người khác không dám so sánh, khiến cho người ta nhìn lại phải tự xấu hổ về mình

Độc Cô Bại Thiên chỉ là ngây người ra rồi sau đó rất nhanh lấy lại bình tĩnh. Đối với mỹ nhân như vậy thì có lẽ chỉ có Lý Thi là có thể sánh được. Nếu như Lý Thi đẹp lạnh lẽo như ánh trăng trên trời thì nữ tử trước mắt lại đẹp một cách nóng bỏng như vầng thái dương.

Độc Cô Bại Thiên phát hiện ra trong ánh mắt thiếu nữ như có vẻ khinh thường, trong lòng như bốc hỏa :

“Mẹ nó, ánh mắt ngươi như thế là thế nào, đẹp lắm sao? Ngươi nghĩ ngươi là nữ hoàng à. Ta XXX, ta XXX ngươi”

Suy nghĩ như vậy, Độc Cô Bại Thiên không hề e ngại đưa mặt nghênh đón lấy mục quang của Nam Cung Tiên Nhi, trong ánh mắt hàm chứa đầy sự gây chiến

Nam Cung Tiên Nhi cũng không kém đưa mắt nhìn thẳng hắn. Trong ánh mắt thấp thoáng giận dữ. Hai người mới lần đầu gặp mặt đã bắt đầu dùng mắt gây chiến với nhau

Nam Cung Anh Hùng ho khan một tiếng nói:

“Tiên Nhi, con còn không mau thi lễ với Độc Cô công tử”

Nam Cung Tiên Nhi y như một cô công chúa cao ngạo chỉ liếc nhìn Độc Cô Bại Thiên một cách khinh miệt, hừm một tiếng rồi ngồi qua một bên.

Lão hồ li lúng túng cười nói:

“Hiền diệt đừng lấy làm kỳ lạ. Đứa con của ta được ta nuông chiều quen rồi. Ai da..... ta có chuyện, các người cứ nói chuyện đi, ta đi ra ngoài một chút”

Độc Cô Bại Thiên ngẩn người :

“Mẹ kiếp, cái gì? Cái gì? Lão hồ li ngươi bỗng nhiên bỏ đi để lại ta ở đây với con gái ngươi sao? Không lẽ lão muốn ta dụ dỗ con gái lão? Không đúng, mẹ kiếp, cái lão hồ ly này muốn thu phục ta nên ngang nhiên sử dụng mỹ nhân kế. Muốn dựa vào nữ nhân của lão là đệ nhất mỹ nữ tại Thanh Phong đế quốc tưởng là làm ta khuất phục sao. Ta XXX”

Nam Cung Tiên Nhi nghiêng đầu qua một bên nhìn hắn:

“Độc Cô Bại Thiên? Tiếng tăm cũng lớn lắm nhỉ?”

Thần thái mỹ lệ tỏa ra nét cao ngạo lạnh lùng

Độc Cô Bại Thiên chửi thề:

“Mẹ kiếp, cái con nha đầu ngươi hãy đợi đấy. Sớm muộn gì ta cũng XXX ngươi”

Hắn không gấp gáp gì, đưa ly trà lên miệng hớp một ngụm rồi nói:

“Không lớn lắm”

“Ha ha.....”Giọng cười của mỹ nữ vang lên như tiếng chuông ngân, chỉ có điều tư thái thì rất lạnh lùng

“Trước mặt bốn tiểu thư không cần phải ra vẻ chánh nhân quân tử. Loại người như vậy bốn tiểu thư ta thấy nhiều lắm rồi”

“Oh, bội phục, bội phục”

“Người bội phục cái gì?”

“Thứ nhất, ta bội phục những kẻ đạo mạo ngụy quân tử kia. Bọn họ trước mặt một tiểu thư kiêu căng vô lễ, cao ngạo lại không biết chút lễ nghĩa như cô mà vẫn giữ được mặt mũi như vậy thật khiến cho ta rất lấy làm khâm phục. Thứ hai ta rất khâm phục cô. Bên trong của cô thua rất xa với khuôn mặt bên ngoài mà cô vẫn kiêu căng được như vậy khiến ta thật sự rất khâm phục.

Nam Cung Tiên Nhi tuyệt không hề giận dữ như Độc Cô Bại Thiên tưởng tượng mà ngược lại thần sắc từ từ hòa hoãn. Trên dung nhan kiêu mặt nở ra một nụ cười thật rạng rỡ khiến cho cả căn phòng như sáng lên không ít.

“Độc Cô công tử quả nhiên là một hào kiệt không giống như những loại người chỉ biết a dua nịnh bợ, vô liêm sỉ khác. Mặc dù vừa rồi huynh đã nói những lời cay nghiệt châm biếm ta nhưng ta không hề giận dữ. Bởi vì hôm nay nhất định ta phải kết giao với anh hùng thật sự như huynh”

Độc Cô Bại Thiên thoáng kinh dị nhưng rất nhanh hẳn đã hiểu cái đạo lý bên trong : đánh một cái , vuốt ba cái. Dù cho lúc này mình không quá cương ngạnh thì Nam Cung Tiên Nhi trước sau gì cũng phải mềm lại mà thôi. Cái này gọi là vừa bắt vừa thả đây mà. Đầu tiên ra vẻ uy hiếp mình, sau đó lại hòa hoãn lại. Cái này sẽ tạo cho người ta một tâm trạng là mình đối xử tốt với người ta nhưng vẫn khiến cho người ta có chút e dè đồng thời trong lòng người ta sẽ có một sự cảm kích. Nghĩ thông suốt, Độc Cô Bại Thiên không khỏi thầm bội phục nữ nhân diễm lệ đang đứng trước mặt. Nữ nhân này đúng là hiểu rất sâu xa về chế ngự tâm lý con người, lại vừa có tâm cơ thâm trầm nữa.

“Ha ha.....tiểu thư đúng là rất thú vị. Không ngờ lại nghĩ ra được một phương pháp đãi khách khác người như vậy”

“Độc Cô công tử còn trách ta sao?”

“Không, ta không có ý như vậy”

.....

“Độc Cô huynh thấy Nam Cung thế gia như thế nào?”

“Thực lực hùng hậu, cao thủ như mây. Nếu như tự xưng là đệ nhất võ lâm thế gia tại Thanh Phong cũng không quá đáng”

“Người ngoài nhìn vào thì thấy Nam Cung thế gia phong quang rực rỡ, là một đại thế gia có thể khiến cho cả võ lâm Thanh Phong đề quốc run sợ. Nhưng đó chỉ là những biểu hiện bên ngoài. Kỳ thật gia tộc đã sớm đi vào đường cùng rồi. Trong nhà cao thủ thì ít, nhân tài, tiền bạc không đủ.....Nam Cung thế gia lúc này giống như con sư tử đã về già, chỉ con có thể nhìn lại tiếc nuối chuỗi ngày xưa thôi.”

“Ha ha.....nếu như theo lời tiểu thư nói thì Nam Cung thế gia chỉ giống như một con hổ giấy. Nếu thật như vậy thì những môn phái khác chẳng qua chỉ là những con mèo giấy, chó giấy mà thôi.....”

“Ta biết Độc Cô công tử không tin. A, ai có thể cùng Tiên Nhi chia sẻ nỗi lo âu này đây? Tiên Nhi thật là khổ mà.....”

Trên khuôn mặt tuyệt sắc lộ nét thảm thương

Trong lòng Độc Cô Bại Thiên thoáng xao động. Trong người bỗng trỗi dậy một cảm giác thê lương, đồng tình cùng với Nam Cung Tiên Nhi

“Độc Cô đại ca có thể giúp ta được không? Ta thật sự rất cô đơn. Gia gia luyện công không cần thận bị tẩu hỏa nhập ma nên bắt buộc phải truyền chức gia chủ lại cho phụ thân. Đáng tiếc võ công của phụ thân không cao nên rất khó để cho các trưởng lão nể phục. Chỉ có mình ta chia sẻ nỗi lo âu với cha. Nhưng Tiên Nhi cảm thấy thật bất lực”

Nghe thấy giọng nói thề lương ai oán, Độc Cô Bại Thiên chỉ một chút xúu nữa là nói mình sẽ chia xẻ âu lo, toàn tâm toàn ý vì Nam Cung thế gia, vì nàng làm bất cứ chuyện gì thậm chí kể cả vì nàng mà chết. Nhưng đúng lúc này Chiến Thiên quyết cùng Kinh Thiên quyết hai loại công pháp đồng thời vận chuyển. Chiến Thiên chân khí cùng Kinh Thiên chân khí liên tục tuần hoàn khắp người làm cho đầu óc hắn trở nên tỉnh táo. Cảm giác đồng tình thương xót với Nam Cung Tiên Nhi cũng qua đó lập tức bị quét đi mất.

Độc Cô Bại Thiên nhớ lại những lời lão phiến tử giảng giải về võ công các phái. Trong ba tháng vừa qua hắn được lão phiến tử, một lão tổ tông nắm rất rõ võ công các phái trên khắp đại lục giảng giải, đặc biệt đối với các kì công bí pháp thì hắn cũng qua đó mà biết khá nhiều

“Điên đảo chúng sinh”

Bốn chữ này tức thì hiện lên trong đầu hắn. Không sai, Nam Cung Tiên Nhi chính là đang hướng về hắn thi triển kì công Điên đảo chúng sinh. Đây chính là thần công ma giáo nổi danh khắp đại lục. Thần công y hệt như tên, khi luyện đến cảnh giới đại thành thì có thể điên đảo chúng sinh. Người tu luyện công pháp này nhất định phải là mỹ nữ tuyệt sắc vì như vậy mới có thể mê hoặc lòng người để từ đó đoạt lấy nhân tâm. May mắn một điều là trong võ lâm có rất ít người luyện được tới cảnh giới tối cao. Chỉ là những ai đã luyện được thì đều là nhân vật tạo nên sóng gió trên đại lục.

77. Chương 21: Đế Cảnh

Trong người Độc Cô Bại Thiên, Chiến Thiên chân khí cùng Kinh Thiên chân khí dung hợp với nhau, không ngừng sản sinh. Hắn thi triển đế cấp thần thức âm thầm đề phòng điên đảo chúng sinh của Nam Cung Tiên Nhi

Thần công ma giáo sao lại rơi vào tay của Nam Cung Tiên Nhi chứ? Hắn âm thầm suy nghĩ, không lẽ Nam Cung thế gia sớm đã đầu nhập vào ma giáo? Việc này là không thể nào. Ma giáo dù thế lực có mạnh đi chăng nữa thì sợ rằng cũng khó mà động tới được một Nam Cung thế gia có căn cơ vững chắc như thế này

Nam Cung Tiên Nhi nhìn thấy Độc Cô Bại Thiên không có biểu tình gì, trong ánh mắt vụt qua một tia quang mang, cả người đột nhiên phát ra một sự cuốn hút yêu dị đến mê người, khiến cho người khác cảm thấy như muốn sa đọa, hơn nữa giọng nói lúc này lại càng êm ái :

“Độc Cô đại ca, huynh gia nhập Nam Cung thế gia không tốt sao? Có thể ở bên cạnh ta để bảo vệ ta. Huynh không biết rằng có rất nhiều người muốn làm hại Tiên Nhi sao. Ta thật sự rất sợ”

Vừa nói thì trên khuôn mặt cũng đã đầm đìa nước mắt. Một tuyệt thế dung nhan như vậy mà lại đắm lệ khiến cho người ta nhìn qua thấy thật đáng tiếc. Điều này chứng tỏ cô ta đã vận dụng điên đảo chúng sinh tới cực hạn.

“Được rồi, Tiên Nhi, ta mãi mãi sẽ ở bên cạnh nàng”

Vừa dứt lời Độc Cô Bại Thiên liền đứng dậy đi tới trước mặt Nam Cung Tiên

Nhi, nắm lấy bàn tay ngọc ngà của nàng ta nói tiếp :

“Có ta bảo vệ nàng, thì bất cứ ai cũng không thể làm hại nàng được”

Trong ánh mắt của Nam Cung Tiên Nhi thoáng một tia sát ý nhưng chỉ trong chớp mắt đã biến mất, cứ để cho Độc Cô Bại Thiên nắm tay của mình:

“Độc Cô đại ca thật sự có thể toàn tâm toàn ý vì Nam Cung thế gia sao?”

Độc Cô Bại Thiên không trả lời câu hỏi mà đưa tay lên lau lấy nước mắt trên khuôn mặt Nam Cung Tiên Nhi :

“Tiên Nhi, ta muốn cưới nàng làm vợ. Chúng ta sẽ tìm một nơi sơn thanh thủy tú, sẽ sống tới khi bạc đầu....”

Nam Cung Tiên Nhi tránh khỏi tay của hắn thề lương nói:

“Ta biết huynh không nguyện ý giúp ta. Huh u....”

Vừa nói vừa khóc ôm mặt chạy ra ngoài

Độc Cô Bại Thiên nhìn theo sau lưng của nàng ta mà muốn cười phá lên:

“Muốn mê hoặc ta sao, hắc hắc..... ta vừa khiến ngươi vừa làm vợ ta vừa lại mất người. Hắc hắc....đệ nhất mỹ nữ của Thanh Phong bị ta khinh bạc, nếu truyền ra ngoài thì không biết có bao nhiêu người tức chết đi được”

Dùng phương thức sở trường của đối thủ để đánh bại đối thủ khiến cho Độc Cô Bại Thiên như cảm thấy lâng lâng

“Mẹ kiếp, ta dắc ý quên mất, chẳng phải ta đang chọc vào lửa sao? Ta đang làm cái gì thế này, sao lại lỗ mông như vậy..... Diên đảo chúng sinh quả không hổ danh là cái thể thần công của ma giáo. Ta bây giờ còn hiểu ra được chút ít. Nếu không phải thần thức sớm đạt để cấp cảnh giới thì chỉ sợ ta sớm đã bị mê hoặc tâm trí....thật đáng sợ...”

Độc Cô Bại Thiên tức thì triển khai để cấp thần thức tới cực hạn. Thần thức mãnh liệt tức thì cảm ứng được Nam Cung Tiên Nhi đang ở đâu. Lúc này những lời nói của nàng ta đều bị linh giác miễn dục của hần nghe thấy không sót chữ nào

“Cha, cha mau phái người giết chết Độc Cô Bại Thiên cho con”

Sắc mặt Nam Cung Tiên Nhi cực kỳ giận dữ

“Tiên Nhi, con sao vậy? Sao lại giận dữ đến thế này?”

“Cái tên hỗn đản đó thật ăn gan hùm, lại dám khinh bạc con, chiếm tiện nghi của con”

“Không lẽ thần công mà con bí mật tu luyện đối với hần cũng vô hiệu sao? Mặc dù công lực của hần rất mạnh, đạt tới cảnh giới siêu cấp cao thủ nhưng công lực của con thì đã đạt đến thứ vương cấp.....”

“Công lực của hần đạt tới đâu con không biết nhưng tu vi về tinh thần của hần thì vượt hơn con rất xa. Người này đã biết con tu luyện diên đảo chúng sinh, hơn nữa lại không thể lợi dụng. Hừm.....”

“Được, cha lập tức phái người đi giết hần”

“Không, cha, cha hãy phái người chế ngự hần nhưng đừng làm hần bị thương. Cha hãy phong tỏa toàn bộ công lực của hần. Con muốn xem lúc đó hần đối phó với diên đảo chúng sinh của con như thế nào”

Nghe tới đây bất giác Độc Cô Bại Thiên cảm thấy ớn lạnh. Thiếu nữ này không chỉ mỹ lệ vô song, tâm cơ thâm trầm, hơn nữa lại ác độc vô cùng, Thật đúng là một nữ nhân cực kỳ khó đối phó.

Đột nhiên hần cảm thấy một cỗ thần thức mãnh liệt đang hướng thẳng về hần. Hần thầm kêu lên:

“Không tốt rồi, mẹ nó. Nam Cung Vô Dịch đã thành đế rồi”

Độc Cô Bại Thiên vội vã thu để cấp thần thức lại, phi nhanh về nơi mà hần cảm ứng Nam Cung Tiên Nhi cùng Nam Cung Anh Hùng đứng hồi nãy. Hần muốn trước khi Nam Cung Vô Dịch tìm đến thì hần phải trở thành bằng hữu của Nam Cung thế gia, thậm chí trở thành một cao thủ ra sức vì Nam Cung thế gia.

“Ầm”

Hần phá cửa đi thẳng vào trong. Lúc này ở trong phòng chính là cha con

Nam Cung Tiên Nhi. Hai người thấy Độc Cô Bại Thiên tiến vào nhất thời sửng sốt.

“Nam Cung bá bá, ta muốn ra sức vì Nam Cung thế gia”

Vừa gặp mặt, Độc Cô Bại Thiên đã nói như vậy khiến cho cả hai lấy làm quái lạ, đưa mắt nhìn nhau không biết nói gì. Độc Cô Bại Thiên nói tiếp:

“Khi này lúc Tiên Nhi vừa bỏ đi, trong lòng ta bỗng cảm thấy như trống rỗng. Ta phát hiện ra ta thật sự yêu thích Tiên Nhi, thật sự yêu thích. Bây giờ ta mới tin là có việc chỉ gặp lần đầu tiên là đã yêu. TA biết nếu như ta bỏ đi thì ta sẽ vĩnh viễn mất đi Tiên Nhi. Ta nguyện ý lưu lại để ra sức vì Nam Cung gia, vĩnh

viễn ở bên Tiên Nhi bảo vệ nàng. Dù cho nàng không yêu thích ta thì ta cũng muốn được mãi mãi bảo vệ nàng.”

Nam Cung Anh Hùng không hề có biểu cảm gì. Cái lão hồ ly này tuyệt không tin Độc Cô Bại Thiên lại tự nhiên quay ngoắt một trăm tám mươi độ như vậy

Nam Cung Tiên Nhi ra vẻ xúc động nói :

“Độc Cô đại ca, huynh thật khiến cho muội rất cảm động, tiểu muội thật không xứng đáng để huynh làm như vậy”

Hiển nhiên Nam Cung Tiên Nhi lúc này cũng không tin Độc Cô Bại Thiên.

Đúng lúc này, tại hậu viện của Nam Cung thế gia truyền lại một âm thanh vang trời

“Ầm”

Nam Cung Anh Hùng cùng Nam Cung Tiên Nhi đều tỏ vẻ vui mừng. Nam Cung Tiên Nhi mừng rỡ nói”Gia gia xuất quan rồi, gia gia đã thành công rồi”

Ngay sau đó một tiếng hú thật dài từ hậu viện truyền lại nghe như tiếng rống ngâm khiến cho lá cây trong sân đua nhau rơi rụng xuống đất

Sau tiếng hú, một thanh âm lạnh lạnh từ hậu viện truyền tới :

“Anh Hùng, con hãy mời vị bằng hữu bên cạnh con tới hậu viện gặp ta”

Dĩ nhiên thần thức của ông ta lúc này cũng đã phong tỏa lấy Độc Cô Bại Thiên.

Nam Cung Anh Hùng cùng Nam Cung Tiên Nhi giờ mới hiểu tại sao khi nãy Độc Cô Bại Thiên lại thay đổi đột ngột đến như vậy, đồng thời cả hai đều kinh hãi trước tu vi của hắn. Cả hai đều nhận thấy hắn đã cảm ứng được Nam Cung Vô Địch thần công đại thành trước cả hai người

Nam Cung Tiên Nhi cười thầm nhìn hắn nói :

“Độc Cô công tử, mời”

Độc Cô Bại Thiên hết cách chỉ biết đi theo hai người, trong đầu nghĩ thầm :

“Trời ạ, ta XXX người, con mẹ nhà người chơi ta một cú đau điếng rồi. Bây giờ Nam Cung Vô Địch mới xuất quan, biết vậy hồi nãy ta đã bỏ chạy....ta hận....”

Trong hậu viện lúc này đang có một trung niên cao lớn đứng bên trong. Nhìn khuôn mặt độ khoảng bốn mươi, cả người mang một khí thế mãnh liệt khiến cho người khác gặp phải bỗng dưng phải có một cảm giác thần phục.

“Gia gia, cung hỉ người đã phá vương thành đế”

Nam Cung Tiên Nhi chạy nhanh tới ôm choàng lấy đôi vai của trung niên nhân. Lúc này nhìn Nam Cung Tiên Nhi không hề có chút gì giống như một nữ tử độc ác, cũng không hề cảm thấy được đây lại là một nữ nhân có tâm cơ thâm trầm

“A a, gia gia, người đã phản lão hoàn đồng rồi, có lẽ phải trẻ hơn cả vài chục tuổi đó”

Trên khuôn mặt Nam Cung Tiên Nhi cười rạng rỡ, đẹp như một vị tiên tử, thuần khiết như một thiên sứ.

Nam Cung Vô Địch âu yếm vuốt đầu nàng ta rồi quay người lại nhìn Nam Cung Anh Hùng nói:

“Còn không mau mời khách vào trong phòng”

Độc Cô Bại Thiên thật sự kinh hãi. Nếu dựa vào tuổi của Nam Cung Anh Hùng mà tính thì Nam Cung Vô Địch ít nhất cũng phải bảy tám mươi tuổi. Không thể ngờ rằng khi gặp lại trẻ như thế này, nhìn qua thấy còn ít hơn cả người năm sáu mươi tuổi như Nam Cung Anh Hùng. Không lẽ khi công lực đạt tới cảnh giới để cấp thì sẽ mang lại một điều kỳ diệu như vậy sao, có thể kéo lại được cả vài chục năm sinh mạng? Hén chi khi xưa tại Lý phủ ở Khai Nguyên thành, Đại Bi thiên vương Dương Thụy cugn2 Yêu thiên vương Lý Xương khi quyết đấu có nói, đạt đến niên kỷ của bọn họ nếu công lực không thể đột phá khỏi hạn chế cảnh

giới vương cấp thì sẽ bắt đầu lùi dần. Thì ra một lão nhân bảy tám mươi tuổi khi đột phá được cảnh giới vương cấp lại có thể làm sống lại thân thể của mình, có thể trẻ lại cả vài chục tuổi. Thì ra nguyên nhân là như vậy.

Nét mặt của độc Cô Bại Thiên khi quan sát Nam Cung Vô Dịch tỏ ra kinh hãi cùng cực thì khi Nam Cung Vô Dịch quan sát hắn còn kinh hãi hơn nhiều. Lão không thể ngờ một “đế cấp cao thủ” đứng trước mặt lại còn trẻ hơn cả lão. Điều này cho thấy công lực người này còn cao thâm hơn lão .

Hai người đưa mắt quan sát lẫn nhau, đế cấp thần thức bắt giác mất tự chủ tán phát ra. Hai cổ thần thức cùng giao phong tại một chỗ khiến cho Nam Cung Anh Hùng cùng Nam Cung Tiên Nhi bỗng nhiên cảm thấy hai người trước mặt bỗng như hai hòn núi cực lớn khiến cho người ta cảm thấy xấu hổ , muốn quỳ xuống để khẩn bái. Cả hai đều hiểu lúc này đang bị sự uy hiếp bởi tinh thần của tuyệt đại cao thủ, bí chấn động bởi uy thế của cường giả.

Không khí trong sân càng lúc càng trầm trọng. Cả hai cường giả sở hữu đế cấp thần thức không ngừng phóng thần thức ra để giao phong với nhau khiến cho lá cây trong sân không ngừng rơi rụng.

Cha con Nam Cung Anh Hùng thật sự không thể hiểu nổi. Nam Cung Vô Dịch lúc này đã sớm đạt tới cảnh giới cao thủ vô địch trong truyền thuyết, một cảnh giới cao thượng mà người luyện võ nào cũng truy cầu – để cảnh cao thủ vậy mà chỉ có thể giao đấu bình thủ với Độc Cô Bại Thiên, thật khiến cho người ta khó mà tin được. nhưng bọn họ lại càng không thể không tin là Độc Cô Bại Thiên lại đạt tới cảnh giới đế cấp cao thủ. Bởi vì lúc này bọn họ đều cảm thấy một sức mạnh tinh thần mãnh liệt từ hắn khiến cho người khác không thể không thần phục. Không tin cũng không được vì sự thật đã ở ngay trước mắt.

Nam Cung Tiên Nhi cảm thấy trong lòng đang rất thất vọng. Từ nhỏ nàng ta đã là một thiên kim tiểu thư, không chỉ diễm lệ vô song mà tư chất còn rất hơn người. Võ công nào cũng ráng kiếm về để tập luyện, công lực có thể ngạo thị trong đám thanh niên cao thủ, đạt tới cảnh giới thứ vương cấp. Như nàng ta biết thì trong đám thanh niên cao thủ chưa có một ai đạt tới cảnh giới vương cấp. Trong đám tuổi như mình thì nàng có thể coi như là một tuyệt đỉnh cao thủ.

Nhưng bây giờ, trước mắt nàng ta, người thanh niên đã từng khinh bạc nàng lại có tu vi vượt nàng quá xa khiến cho nàng thật khó mà chịu được. Đồng thời đối với Độc cô Bại Thiên, Nam Cung Tiên Nhi chợt có một cảm giác sợ hãi.

Đúng lúc này, thần thức của Độc Cô Bại Thiên cùng Nam Cung Vô Dịch bỗng trở nên cuồng bạo. Hai đế cấp cao thủ tạo ra một áp lực khiến cho người khó mà chịu đựng. Nam Cung Vô Dịch trầm giọng nói:

“Anh Hùng, Tiên Nhi, các người mau lui ra ngoài mau”

Ngay khi Nam Cung Anh Hùng cùng Nam Cung Tiên Nhi lui ra ngoài thì thần thức của hai đế cấp cao thủ cũng gia tăng đến cực điểm. Không gian lúc này lấy hai người làm trung tâm, không khí không ngừng chuyển động ra ngoài phát ra âm thanh như tiếng xé áo. Những chiếc lá ngô đồng trong sân từ trên cây rơi rụng lá tả tơi nhưng tất cả đều hóa thành bụi phấn trong không trung để rồi cuối cùng ngay cả những cây ngô đồng cũng phải đổ xuống mặt đất. Sức mạnh tinh thần đó không vì vậy mà ngừng lại mà ngược lại ào ào hướng ra bên ngoài để rồi vô số phòng ốc cũng phải sụp đổ.

78. Chương 22: Đế Cảnh (hạ)

Nội lực của Độc Cô Bại Thiên trải qua ba tháng tu luyện đã trở nên rất tinh thuần. Trong tiên thiên chân khí không hề có chút tạp chất gì, đột phá qua rào cản của siêu cấp cao thủ, tiến bước vào cảnh giới thứ vương cấp. Tu vi tinh thần cũng từ đó mà tăng tiến vượt bậc, thần thức không ngừng tăng cao. Hiện hắn không còn phải quá lảng về việc không có công lực đế cấp để duy trì việc thi triển đế cấp thần thức trong thời gian dài. Chỉ là lúc này Độc Cô Bại Thiên không ngừng kêu khổ trong lòng. Nếu cứ kéo dài tình trạng thế này, tinh thần lực của hắn hao mòn đến cạn kiệt dẫn tới chết không được mà chỉ sợ sống như một thằng ngốc thôi.

Kì thật thì Nam Cung Vô Dịch cũng đang kêu khổ như hắn. Công lực của lão vừa mới tiến nhập vào cảnh giới đế cấp. Nào ngờ vừa mới xuất quan thì lão lại gặp ngay một kẻ mà dưới con mắt của lão đã đạt tới

cảnh giới để cảnh cao thủ. Huống chi tu vi thần thức của lão vẫn còn chưa đạt tới cảnh giới thu phát tùy ý. Cũng bởi vì lão ngừng thần đề phòng khiến cho thần thức bất giác phóng ra, lại vừa đúng lúc Độc Cô Bại Thiên cũng đang cẩn thận giới bị lão. Hai luồng để cảnh thần thức cùng giao phong tại một chỗ, ban đầu vẫn còn do hai người không chế nhưng đến khi cả hai thi triển thần thức đến cực hạn thì không một ai dám thu hồi trước vì sợ đối phương tận dụng cơ hội tấn công.

Nam Cung Anh Hùng cùng Nam Cung Tiên Nhi cũng đều đã nhận ra tình cảnh khốn cùng của hai người. Chỉ đáng tiếc người ngoài căn bản không thể can thiệp vào được. Bọn họ ai cũng tận mắt chứng kiến khung cảnh do tinh thần lực của hai để cảnh cao thủ tạo ra khủng bố như thế nào. Nếu không thì chắc bọn họ này giờ đã tập kích đánh lên sau lưng Độc Cô Bại Thiên rồi.

Độc Cô Bại Thiên biết nếu cứ như thế này thì hai người cuối cùng chắc chắn sẽ phải ôm nhau mà chết. Trong đầu hắn không ngừng suy nghĩ rồi đột nhiên nhìn Nam Cung Tiên Nhi đứng phía xa, ánh mắt chợt sáng rực, truyền âm nói với Nam Cung Vô Dịch :

“Lão nhân gia, ta thật sự có ý với cháu gái của người. Người sao có thể giao tranh với ta được chứ. Ta đếm một, hai, ba, chúng ta cùng thu về, được không?”

Nam Cung Vô Dịch lúc đầu khi cảm ứng được thần thức của Độc Cô Bại Thiên thì vẫn còn chưa biết hắn là địch hay bạn, vì vậy mới truyền âm sai Nam Cung Anh Hùng mời hắn tới hậu viện. Lúc đó lão lại thấy Nam Cung Tiên Nhi đi cùng Độc Cô Bại Thiên, sắc mặt tràn đầy vẻ vui mừng nên hiểu lầm tưởng hắn là bằng hữu của Nam Cung thế gia. Lão nào ngờ Nam Cung Tiên Nhi cao hứng như vậy là bởi vì nàng nhìn thấy lão thần công đại thành, xuất quan ra ngoài. Mặc dù hai người do không tự chủ mà giao đấu với nhau nhưng suy nghĩ đó trong đầu lão vẫn còn chưa thay đổi. Đúng lúc này lại nghe Độc Cô Bại Thiên nói như vậy, mặc dù lão không tin Độc Cô Bại Thiên là người trong mộng của cháu gái mình nhưng lại tin chắc hắn chính là bằng hữu của Nam Cung thế gia. Vì vậy, khi nghe nói đến giải pháp phân khai hai người, lão không chút chần chừ nói :

“Được”

“Một, hai, ba”

Cả hai người đồng thời thu thần thức của mình lại. Tinh thần lực áp chế không gian xung quanh như bị xao động, áp lực khủng khiếp cũng từ đó cũng biến mất.

Độc Cô Bại Thiên biết Nam Cung Vô Dịch che giấu lấy thực lực chân chánh của mình suốt mấy chục năm qua, nhất định là có bí mật nào đó không thể nói cho người khác biết. Cộng thêm Nam Cung Anh Hùng cùng Nam Cung Tiên Nhi đã tâm to lớn, nếu thêm để cảnh cao thủ trợ giúp thì hậu quả không thể tưởng tượng nổi. Độc Cô Bại Thiên chỉ là giả giọng như mới sơ bộ tiến vào để cảnh nhưng hắn biết bản thân mình còn lâu mới sánh với chân chánh để cấp cao thủ. Nếu như đúng như lời Nam Cung Vô Dịch nói thì cả Nam Cung gia tộc giá nào cũng sẽ liều mạng với mình. Mặc dù có thể sử dụng để cấp thần thức duy trì một khoảng thời gian nhưng đó không phải là cách lâu dài. Chỉ sợ rằng chưa bước ra khỏi cửa nhà Nam Cung thế gia thì đã bị người khác đánh cho nát thân rồi.

Lúc này, ở phía đằng xa kéo tới rất nhiều người. Người nào đầu tóc cũng đều đã bạc trắng, tất cả đều là cấp bậc trưởng lão trong Nam Cung thế gia. Đám người trên thấy hai người thu lại để cấp thần thức, tức thì quay mặt về phía Nam Cung Vô Dịch hành lễ :

“Chúc mừng lão nhân gia thần công đại thành, phản lão hoàn đồng. Bắt đầu từ nay tung hoành vũ nội vô địch thủ...”

Nam Cung Vô Dịch phát tay nói :

“ Các người tất cả lui hết đi. Anh Hùng, Tiên Nhi lưu lại đây”

Độc Cô Bại Thiên, Nam Cung Vô Dịch, Nam Cung Anh Hùng, Nam Cung Tiên Nhi bốn người cùng bước vào phòng. Nam Cung Vô Dịch cách không đẩy một ly trà bay về phía hắn khiến hắn giật mình phải né qua một bên. Độc Cô Bại Thiên thật không dám tiếp lấy ly trà chứa đựng để cấp công lực nhưng cuối cùng đành phải dùng công lực chân chính chỉ đạt tới cảnh giới thứ vương cấp mà đón lấy.

Nam Cung Vô Dịch cẩn thận quan sát thấy hắn không hề biến sắc, bất giác than:

“Kỳ tài, kỳ tài! Ta năm nay đã tám mươi một tuổi mới có thể bước đầu tiên vào cảnh giới đế cảnh. Nào ngờ đầu người còn trẻ như vậy mà thần thức đã tu luyện đạt đến cảnh giới đế cấp. Thật là hiếm có, hiếm có.

Giang sơn đại hữu nhân tài xuất

Các linh phong tao số bách niên

(không biết dịch câu này)

Đôi mắt Nam Cung Vô Dịch lấp lánh tinh quang nhìn chăm chú khiến cho Độc Cô Bại Thiên bất giác cảm thấy rợn người.

Nam Cung Vô Dịch nhìn hẩn nói tiếp:

”Phải chi người là con cháu của ta thì có phải rất tốt không. Con cháu ta mặc dù tư chất không tồi nhưng không có một ai có thể sánh với người. Tiên Nhi mặc dù so với người không kém bao nhiêu nhưng chung quy thì vẫn chỉ là một đứa con gái.....Ai.....”

Độc Cô Bại Thiên nghe xong biết là không ổn. Cái lão bắt tử này nhất định đã nổi sát cơ.

“Lão nhân gia yêu mến khiến cho vân bối thật không dám nhận. Nếu như lão nhân gia không ngại thì ta xin gọi người một tiếng là gia gia”.

“Ai, không có quan hệ máu mủ thì suy cho cùng vẫn chỉ là.....”

Độc Cô Bại Thiên nghe xong thì thật sự cảm thấy lo lắng, trong lòng thầm nghĩ :

“Mẹ nó, lão bắt tử này thật sự muốn giết ta rồi. Làm sao bây giờ?”

Liếc mắt qua thấy Nam Cung Tiên Nhi đang tủm tỉm cười, hẩn vội nói:

“Lão nhân gia, vân bối to gan muốn xin lão nhân gia được cưới Tiên Nhi làm vợ, thề chết ra sức vì Nam Cung thế gia”

Sắc mặt Nam Cung Tiên Nhi tức thì xanh lè, vừa muốn phát tác thì Nam Cung Vô Dịch phát tay nói:

“Độc Cô Bại Thiên, người quả thật rất thông minh, sớm đã nhìn ra ta có ý định muốn giết người. Người muốn cưới Tiên Nhi làm vợ để lấy được sự tín nhiệm của ta? Ha ha....thật là buồn cười. Sinh mạng của người đã sớm nằm trong tay của ta, người có gì mà đòi đàm phán với ta chứ. Người trời sinh là một kỳ tài, chỉ đáng tiếc lại không phải sinh ở Nam Cung gia của ta. Giết người ta thật sự cũng rất đau lòng! nhưng ta tuyệt không thể lưu lại cho Nam Cung gia một đối thủ đáng sợ như người được. Có trách thì hãy trách sao người không phải là con cháu của ta thôi!”

“Ta XXX lão bắt tử nhà người. Cái gì mà ta không sinh tại Nam Cung gia, không phải là tôn tử của lão. Ta là tổ tông của lão thì có. Ta XXX...”

Bản tính vô lại của Độc cô Bại Thiên lúc này bộc lộ ra hết

“Còn cái lão hồ ly Nam Cung Anh Hùng kia, người thật ra là có ý gì chứ. Dùng con gái của mình làm vũ khí đi lung lạc người khác..... Còn người, tự cho mình là danh môn thế gia mà lại ngang nhiên tu luyện mật công của ma giáo. Chẳng trách chỉ người lại ác bạo tàn độc đến như vậy.....Ý mình có chút sắc đẹp thì cho mình là nữ hoàng chắc. Ta nhìn người chỉ ngang với đám kĩ nữ thôi. Nếu như người mở kỹ viện thì lão tử ta có lẽ sẽ hàng ngày mà chiêu cố.....”

Độc Cô Bại Thiên nói một hồi trong lòng cảm thấy thật sảng khoái. Trong nội tâm hẩn lúc này chỉ có một chữ : Sống.

Cả ba người nhà Nam Cung thế gia ai nấy mặt mày đều xanh rờn, đặc biệt Nam Cung Tiên Nhi hai mắt như bốc lửa. Nam Cung Vô Dịch đưa tay phát một cái, Độc Cô Bại Thiên tức thì bị đứng bất động, miệng cũng không thể nói được tiếng nào. Tự trong nội tâm của Nam Cung Vô Dịch bất giác than dài:

“Đúng là một kẻ cuồng ngạo....ai”

”Gia gia, cái tên hỗn đản này có gì mà gia gia khen hẩn lợi hại thế?”

Tay của Nam Cung Vô Định không ngừng kiểm tra người của Độc Cô Bại Thiên, cuối cùng thần sắc nghiêm trọng nói:

“So với lời của ta nói thì còn lợi hại hơn nhiều. Anh Hùng, Tiên Nhi, các người lại đây mà xem. Trời sinh xương cốt người này chỉ có thể nói đơn giản là vì võ mà sống, vì chiến mà sinh thôi”

Nam Cung Tiên Nhi nói :

“Gia gia, con muốn dụng Điền đảo chúng sinh để thu phục lấy hắc. Thỉnh cầu gia gia giúp con một chút sức lực”

Nam Cung Anh Hùng này giờ đứng không nói gì chợt lên tiếng :

“Không được, người này chỉ có thể giết, không thể lưu lại. Vạn nhất một ngày nào đó hắc đột phá khỏi cấm chế của con thì hậu quả không thể tưởng tượng. Tuyệt không thể lưu lại một mối đại họa như vậy được”.

Nam Cung Tiên Nhi cười nói:

“Cha, người quá lo rồi. Con muốn dùng cấm kị chi pháp trong Điền đảo chúng sinh để xóa bỏ toàn bộ linh thức của hắc, khiến hắc trở thành một tên hoạt tử nhân. Gia gia chẳng phải đã nói rồi sao. Hắc ta giống như một vũ thần chuyển thế. Có một công cụ mạnh mẽ như vậy thì bá nghiệp của chúng ta lo gì mà không thành công. Gia gia, thỉnh người triệt để phong tỏa lấy toàn bộ công lực của hắc, còn phong tỏa thêm các huyết đạo xung quanh linh đài của hắc để cho hắc không còn ý vào tu vi tinh thần cao thâm của mình mà chống chọi lại được”

Độc Cô Bại Thiên mặc dù không thể nói, không thể động đậy nhưng lại nghe rất rõ ràng, chỉ còn biết khóc hận. Hắc bị dẫn vào trong một mật thất, nằm trên giường.

Một lúc sau, Nam Cung Tiên Nhi mặt mày rạng rỡ bước vào, đóng cửa mật thất.

“Xoẹt”

Huyết cam của Độc Cô Bại Thiên liền được giải khai.

“Nam Cung Tiên Nhi, người thật là bất chấp thủ đoạn.....”

Nam Cung Tiên Nhi cười tủm tỉm ngắt lời hắc:

“Độc Cô Bại Thiên, người đừng có hy vọng kéo dài thời gian. Người muốn vận công công phá huyết đạo tưởng là ta không biết sao? Kỳ thật dù cho ta có cho người thời gian thì người cũng không tự giải được. Chỉ với thực lực thứ vương cấp cao thủ mà muốn giải cấm chế của một đế cảnh cao thủ sao?”

Cảm giác của Độc Cô Bại Thiên lúc này chỉ có hai chữ : Tuyệt vọng

“Mặc dù người là một nhân tài khó gặp nhưng ta cũng chỉ còn cách đó mới có thể thu phục được người. Cuộc sống của người lúc đó sẽ không còn phải lo lắng điều gì. Người sau khi được ta cải biến thì lúc đó sẽ trở thành một cánh tay đắc lực của ta.”

Độc Cô Bại Thiên than :

“Người đúng là một nữ nhân đáng sợ. Không chỉ trời sinh đã diễm lệ vô song mà lại còn có một tâm cơ rất thâm trầm. Với thân phận của người thì còn có gì mà chưa đạt được chứ. Thật ra người đang truy cầu cái gì?”

”Bá nghiệp”

Độc Cô Bại Thiên giật mình:

“Ta đoán chí hướng của người không nằm tại giang hồ. Cái người muốn là cả đại lục. Người muốn trở thành nữ hoàng của cả đại lục”

Nam Cung Tiên Nhi khẽ than:

“Người quả thật rất thông minh. Ta chỉ mới nói có hai chữ bá nghiệp thì người đã đoán ra chí hướng của ta chính là cả đại lục chứ không phải chỉ là một giang hồ nhỏ nhoi. Chỉ đáng tiếc cái linh thức này phải biến mất.”

Độc Cô Bại Thiên nói:

“Người đã từng nghĩ qua chưa, giả dụ người có được cả thiên hạ thì sao. Lịch sử đại lục lúc đó có thể sẽ lưu tên người nhưng bất quá đó cũng chỉ là cái danh hào huyền. Cả cuộc đời của người lúc đó có gì vui? Người có bao giờ thật lòng nghĩ qua hạnh phúc là gì không? Cả cuộc đời con người trải qua rất nhiều chuyện nhưng chân chánh hạnh phúc thì.....”

”Xoẹt”

Nam Cung Tiên Nhi tức thì phong bế lấy huyết đạo của hắn.

79. Chương 23: Mê Thất

“Ha ha....Độc Cô Bại Thiên, tới giờ mà người vẫn còn chưa chịu chết sao, muốn bằng vào mấy lời nói của người mà thay đổi mọi chuyện à? Lại còn mộng tưởng ta sẽ tha cho người. Đúng là bây giờ ta cũng có chút coi trọng người....nếu như người cùng ta đồng chí hướng, hơn nữa thật tâm ra sức vì ta.....đáng tiếc ta và người là hai người đi trên hai con đường khác nhau....người nguyện ý ra sức vì ta không? Không sai, vĩnh viễn trung thành với ta, vĩnh viễn không phản bội.....” Trên khuôn mặt Nam Cung Tiên Nhi ẩn hiện quang mang đầy quỷ dị.

Thần trí Độc Cô Bại Thiên dần mơ hồ. Hắn nhìn thấy cha mẹ, ông bà của hắn, nhìn thấy đám bạn chơi từ nhỏ ở Trường Phong trấn.....từng hình ảnh quen thuộc dần hiện ra trong đầu hắn.

Hình ảnh của Tư Đồ Minh Nguyệt hiện lên khiến cho hắn run rẩy. Dung nhan giai nhân làm cho nội tâm của hắn trôi lên một cảm giác khó tả, đúng như người ta nói mỗi tình đầu thật khó để mà quên được.

Khuôn mặt diễm lệ vô song của Lý Thi hiện ra trong đầu hắn khiến hắn mơ hồ. Nữ tử này đã từng khiến hắn rất kinh ngạc, từng khiến hắn nhớ đó mà tạm thời quên đi nỗi đau khổ mỗi tình đầu. Nhưng tới khi nhìn tới hình ảnh một Lý Thi lạnh lùng cao ngạo tại Vụ Ẩn Phong, khác hoàn toàn so với một Lý Thi ở Trường Phong trấn khiến cho những ấn tượng tốt đẹp ban đầu về Lý Thi trong lòng hắn như bị phai mờ.

Khuôn mặt của Huyền Huyền thì hiện ra một cách mờ ảo, phẳng phất như đang bị một lớp sương mù che ngang qua. Một cơn gió thổi qua khiến cho lớp sương mù thoáng tan đi nhưng chỉ trong trong phút chốc nó lại hợp lại. Độc Cô Bại Thiên thật sự rất kinh ngạc. Hắn vừa mới nhìn thấy được dung nhan đã làm cho hắn mơ mộng nhưng khi vụ khí tụ hợp thì trong lòng hắn cũng không còn chút ấn tượng nào nữa.

Sự khủng bố của cung điện dưới lòng đất khiến tâm thần hắn kinh hãi; trận chiến của vương cấp cao thủ tại Lý phủ của Khai Nguyên thành khiến hắn như si mê; tại Lý phủ kết giao bạn bè khiến hắn thực sự cảm động.

Dung nhan của Lãnh Vũ thoáng hiện ra trong đầu hắn khiến hắn cảm thấy thật sự rất hối hận. Lãnh Vũ đúng là một thiếu nữ có cá tính. Cũng bởi vì lòng kiêu ngạo mà quyết truy cùng đuổi tận hắn. Tự trong nội tâm hắn cảm thấy rất có lỗi với nữ tử này. Hắn bắt đầu cảm thấy nghi hoặc, mơ hồ. Bản thân hắn từ trước tới giờ làm việc gì cũng rất ít khi hối hận. Không lẽ linh thức của hắn trước khi mất lại đang sám hối hay sao?

Liễu Như Yên chính là nữ tử khiến cho hắn sợ nhất. Sau khi tham gia Chiến Thiên tinh nguyên đại hội, hắn đã từng ghé qua Vọng Nguyệt thành để xem San nhi tập võ tiến bộ như thế nào. Đường đường một nữ tử gia giáo mà lại nửa kín nửa hở cho hắn thấy rõ là đang thích hắn khiến cho hắn hoảng sợ phải bỏ chạy. Có lẽ hiện tại Liễu Như Yên lúc này đang rất là đau lòng.

Lão phiến tử, một đế cảnh cao thủ, là người khiến hắn vui nhất. Nhờ có lão làm sư phụ, hắn thật hy vọng có thể chứng kiến trong tương lai đám thanh niên bước chân vào giang hồ. Chỉ là hiện tại.....

”Kinh thiên quy lai”, “Linh thánh kinh thể chiến”

Mọi việc cứ như một dòng nước chậm chậm chảy qua trong đầu hắn.....

Đến cuối cùng hắn lại nhớ lại một chuyện mà hắn muốn vĩnh viễn quên đi – Mối tình đầu.

Một tiểu nữ hài đẹp như ngọc nữ tiến về phía hắn, miệng nhỏ nhắn cất tiếng kêu gọi:

“Bại Thiên ca ca, huynh đợi muội với, muội không theo kịp huynh..... Bại Thiên ca ca, muội buồn lắm, huynh mang muội theo với.....”

Đôi mắt trong sáng của tiểu nữ hài nhìn thẳng vào hắn, nói một cách thâm tình :

“Bại Thiên ca ca, sau này muội lớn nhất định sẽ gả cho huynh”

Tiểu nữ hài khả ái đó càng lúc càng lớn, trở thành một thiếu nữ diễm lệ vô song :

“Bại Thiên ca ca, dù cho tương lai có xảy ra chuyện gì thì huynh nhất định cũng phải tin tưởng nơi muội, tin muội chỉ yêu có một mình huynh”

“Nha đầu ngốc, huynh sao lại không tin muội chứ?”

”Trong tương lai ai biết sẽ xảy ra chuyện gì. Muội sợ huynh sẽ hiểu lầm muội, sợ huynh không nghe muội giải thích, sợ sẽ vĩnh viễn mất huynh. Bại Thiên ca ca, muội không cần huynh phải vĩnh viễn yêu muội, nhưng muội muốn huynh vĩnh viễn tin vào muội.....vĩnh viễn tin muội.....vĩnh viễn tin muội chỉ yêu có một mình huynh”

Đột nhiên, giọng của thiếu nữ trở nên thê lương :

“Bại Thiên ca ca, huynh không tin muội, huynh không tin vào muội. Huynh đã không tin vào Nguyệt nhi của huynh”

Nội tâm của Độc Cô Bại Thiên lúc này thật rất đau khổ nhưng hắn biết rõ đó chính là những hy vọng trong tiềm thức của hắn. Bản thân hắn thật sự hy vọng Tư Đồ Minh Nguyệt thật sự có nỗi khổ. Chỉ có điều hy vọng vĩnh viễn không bao giờ trở thành hiện thực. Hiện thực lại rất tàn khốc vô tình.

Độc Cô Bại Thiên dần dần mất đi tri giác

Dung nhan diễm lệ của Nam Cung Tiên nhi vui mừng rạng rỡ, nhìn Độc Cô Bại Thiên đã mất tri giác nói:

“Người mặc dù rất mạnh mẽ, rất đáng sợ nhưng ông trời đã chỉ định người chính là công cụ cho ta. Ha ha.....một công cụ có tiềm lực mãnh liệt.....”

Nam Cung Tiên Nhi với khuôn mặt rạng rỡ đem Độc Cô Bại Thiên với khuôn mặt vô cảm quay trở lại đại sảnh ở tiền viện. Lúc này trong phòng chỉ có Nam Cung Vô Địch cùng Nam Cung Anh Hùng

”Gia gia, mọi người hãy nhìn xem. Đây chính là vô địch chiến tướng của Nam Cung thế gia trong tương lai, là vô thánh tương lai của đại lục, Độc Cô Bại Thiên. Mọi người thấy thế nào?”

Nam Cung Anh Hùng cười híp cả mắt. Lão từ trước đến giờ đều nghe theo lời của con gái vì lão tin vào năng lực của con gái lão. Đặc biệt lần này lại bỗng nhiên thu thập được một thanh niên cao thủ đạt cảnh giới thứ vương cấp lại có tiềm lực cực lớn làm công cụ, càng khiến cho lão cảm thấy vui mừng.

Nam Cung Vô Địch nhìn khuôn mặt vô cảm của Độc Cô Bại Thiên mà trong lòng cảm thấy xấu hổ. Lão là một nhân vật trường bối mà lại ra tay hủy tiền đồ vô lượng của một thanh niên khiến cho nhất thời một đế cảnh cao thủ như lão cũng cảm thấy hối hận.

Nam Cung Tiên Nhi kinh ngạc nói:

“Gia gia, cha, mọi người hãy nhìn xem. Trên người hắn có mang theo một tấm mặt nạ rất tinh xảo. Thật đúng là ông trời đã giúp ta, giúp ta sẽ tránh khỏi khá nhiều phiền phức về sau”

Nam Cung Vô Địch cầm tấm mặt nạ xem qua rồi nói:

“Quả nhiên rất tinh xảo. Con hãy mang vào cho hắn. Từ nay về sau gọi hắn là Khiếu Thiên”

Nam Cung Anh Hùng nói:

“Tiên Nhi, ta vừa mới nhận được tin tức. Đệ tử kiệt xuất của võ học thánh địa Bái Nguyệt đế quốc là Thủy Tinh trai cùng võ học thánh địa Thanh Phong đế quốc là Ngọc Hư phủ hẹn gặp nhau tại Vọng Nguyệt thành. Con có ý kiến gì không?”

Nam Cung Tiên Nhi khẽ chớp mắt rồi nói :

“Khi nào thì bọn họ tới?”

“Không biết. Nhưng có lẽ người của Thủy Tinh trai sẽ tới trước một hai ngày”

“Cha, việc này hãy giao cho con xử lý. con muốn nhân dịp này đả kích vào danh tiếng của võ học thánh địa, khiến cho võ học thánh địa thân bại danh liệt”

Cặp mắt của Nam Cung Anh Hùng sáng rực, cười hắc hắc như một lão hồ ly hỏi :

“Tiên Nhi, con có kế sách gì hay không?”

“Cha, cha hãy nhìn hấn xem”

Nam Cung Tiên Nhi đưa tay chỉ Độc Cô Bại Thiên

“Nếu như nữ đệ tử kiệt xuất nhất của Thủy tinh trai bị người khác ôm trên giường. Rồi sự việc lại bị danh môn đệ tử của Nam Cung thế gia ta phát hiện ra rồi hô hào cứu người.....sau đó vô ý để lộ tin tức.....”

Dung nhan của Nam Cung Tiên Nhi rạng rỡ đẹp như một vị tiên tử, thuần khiết như một thiên sứ.

Nam Cung Anh Hùng gật đầu liên tục nói:

”Tốt, tốt, chỉ là như vậy thì quá tiện nghi cho tên tiểu tử Độc Cô Bại Thiên này quá. Còn đệ tử của Ngọc Hư phủ, con tính thế nào?”

Dựa vào những gì mà lão biết về con gái thì lão chắc chắn một điều rằng đệ tử của Ngọc Hư phủ cũng không nhận được kết quả tốt.

“Khi chúng ta thu thập được người của Thủy Tinh trai, sau đó sẽ giết đệ tử của Ngọc Hư phủ tại kỹ viện”

“Làm như vậy không hay lắm. Môn nhân của cả hai võ học thánh địa đều làm nhục đến môn quy, điều này sẽ dễ dàng làm người khác nghi ngờ”

“An tâm đi cha, tới lúc đó chúng ta sẽ tùy cơ ứng biến”

Nam Cung Vô Dịch chỉ nhắm mắt im lặng không nói gì. Nam Cung Anh Hùng cùng Nam Cung Tiên Nhi lúc này cũng hiểu rõ tâm tính của một đế cảnh cao thủ. Lão thật sự không muốn làm nhưng vì bá nghiệp của Nam Cung thế gia nên lão cũng đành không ngăn cản.

Nam Cung Tiên Nhi dẫn theo một Độc Cô Bại Thiên vô cảm bí mật tới Vọng Nguyệt thành. Đây chính là thánh thành, nơi sùng bái Nguyệt chi nữ thần. Ngay cả thánh địa của Bái Nguyệt giáo – Nguyệt quang điện cũng ở tại nơi này.

Hai người đi chung với nhau tạo thành một đôi rất kỳ lạ. Nam Cung Tiên Nhi yếu điệu thực nữ. độc Cô Bại Thiên thì thân thể cao lớn, râu ria đầy mặt khiến cho người khác nhìn vào thấy hấn rất thô lỗ. Nếu như thần trí của Độc Cô Bại Thiên còn tỉnh táo thì nhất định hấn sẽ phải cảm thán trước thể lực to lớn của Nam Cung thế gia. Bọn họ vừa mới tiến vào Vọng Nguyệt thành đã có người tiếp đón dẫn bọn họ tới khách điểm. Sau đó lại có người tới kể rõ tình hình trong thành.

Trong bóng đêm tối đen tới mức không thể nhìn rõ ngón tay, có hai bóng người bay nhanh như gió vụt qua. Nếu nhìn cẩn thận thì có thể thấy một người thân hình cao lớn, còn người kia thì thân hình nhỏ nhắn. Hai người này chính là Độc Cô Bại Thiên và Nam Cung Tiên Nhi. Dựa vào tin tức tình báo nhận được, hai người đi thẳng tới một khách điểm. Lúc này cũng vào lúc nửa đêm, hầu như mọi người trong khách điểm đều đã chìm vào trong giấc mộng.

Nam Cung Tiên Nhi khẽ giọng nói:

”Người hãy dùng để cấp thần thức tra thám xem trong phòng có phải có một nữ nhân rất trẻ bên trong, đúng không?”

”Tuân lệnh”

Đế cấp thần thức mãnh liệt của Độc Cô Bại Thiên bao trùm lấy cả gian phòng, hần cảm nhận được trong phòng đúng thật có một nữ nhân rất trẻ.

”Dích xác có một nữ nhân rất trẻ trong phòng”

Giọng nói không có chút cảm xúc của Độc Cô Bại Thiên vang lên.

”Sử dụng đế cấp thần thức của ngươi phong tỏa lấy cô ta, mau lên. Rồi sau đó im lặng từ từ thổi cái này vào phòng”

Nói xong, Nam Cung Tiên Nhi lấy ra trong người một bao thuốc phấn. Có ai nào ngờ đệ nhất mỹ nữ của Thanh Phong đế quốc, tiểu công chúa của Nam Cung thế gia lại ở nơi này đưa đường chỉ lối cho người khác thực hiện việc mờ ám như vậy. Nam Cung Tiên Nhi lúc này như đã thấy trước cảnh thân bại danh liệt của ngũ đại thánh địa, trên miệng bất giác nở nụ cười sung sướng.

Thiếu nữ trong phòng lúc này đã bị đế cấp thần thức của Độc Cô Bại Thiên phong tỏa khiến cho nàng ta mất hết tri giác. Được phấn vô thanh vô tức được thổi vào trong phòng. Độc Cô Bại Thiên sau khi làm xong im lặng lui về phía sau lưng Nam Cung Tiên Nhi chờ lệnh.

Khoảng độ thời gian uống chén trà, Nam Cung Tiên Nhi từ từ mở cửa sổ cho được phấn bay hết rồi mới dẫn Độc Cô Bại Thiên tiến vào.

Trên giường lúc này đang có một thiếu nữ nằm mê man. Thiếu nữ quay mặt vào trong nên không thể nhìn thấy rõ khuôn mặt nhưng nhìn từ những đường cong cơ thể phía sau thì cho thấy dung nhan thiếu nữ rất kinh tâm động phách. Bàn tay nhỏ nhắn của thiếu nữ lộ ra bên ngoài, trắng muốt như ngọc khiến cho người khác không khỏi cảm thấy ngơ ngẩn.

Mỹ nhân ngủ trên giường bất giác thu hút sự chú ý của Nam Cung Tiên Nhi. Nữ nhân ai cũng thích xinh đẹp. lại càng thích so sánh với người khác. Đặc biệt là với một tuyệt thế mỹ nữ như Nam Cung Tiên Nhi thì lại càng không muốn có ai đẹp hơn mình. Vì vậy khi tận mắt nhìn thấy thiếu nữ, trong lòng nàng ta đã thầm so sánh và phải thừa nhận là cô gái này có lẽ không thua gì nàng.

80. Chương 24: Dục Vọng

Nam Cung Tiên Nhi cảm thấy bức bối vội vã quay người nữ nhân trên giường lại.

“A”

Nàng ta giật mình kêu lên một tiếng thất thanh. Nữ nhân trước mặt chỉ có thể đơn giản nói một câu là quá xấu xí. Khuôn mặt nàng ta nổi từng cục, từng cục bướu to đùng, phải nói là “nhìn quá khủng khiếp”.

“Keng”

Độc Cô Bại Thiên tức thì rút kiếm ra chắn trước mặt Nam Cung Tiên Nhi. Nam Cung Tiên Nhi thấy vậy cực kỳ hài lòng. Thứ nhất, nữ nhân trước mặt không đẹp bằng cô ta, căn bản không hề giống như những gì nàng ta tưởng tượng. Thứ hai, biểu hiện của Độc Cô Bại Thiên làm nàng ta vô cùng cao hứng, đúng như hy vọng muốn biến hần thành một công cụ của nàng.

Nàng ta bắt đầu suy nghĩ, cảm thấy không ổn. Tiên Nhi đã sớm biết ngũ đại võ học thánh địa tại Thiên Vũ đại lục luôn cùng tiến, cùng thoái, cùng nhau hỗ trợ lẫn nhau. Còn nữa, môn nhân tối kiệt xuất của ngũ đại thánh địa võ công không phải tầm thường, hơn nữa dung mạo cũng phải xuất sắc hơn các đệ tử khác rất nhiều. Nàng ta đã sớm nghe người ta đồn đại về sự diễm lệ của Lý Thi tại Hán Đường đế quốc. Vì vậy nàng ta suy đoán nữ nhân trước mặt tuyệt không kém Lý Thi bao nhiêu, nhất định là đang mang mặt nạ.

Tay của Nam Cung Tiên Nhi không ngừng sờ soạng trên mặt thiếu nữ, không lâu sau lấy ra một tấm diện cụ. Lúc này, dung mạo của nữ nhân trên giường trở nên diễm lệ vô song nhưng lại khiến cho người khác nhìn vào tuyệt không thể có một ý đồ gì xấu xa. Khuôn mặt của giai nhân rất là diễm tĩn lãnh đạm, thánh khiết.

Nam Cung Tiên Nhi quay về Độc Cô Bại Thiên ra lệnh:

“Mau mang cô ta đi theo ta”

Độc Cô Bại Thiên tức thì vác thiếu nữ theo Nam Cung Tiên Nhi rời khỏi khách điểm. Cả hai đi thẳng tới một khu rừng phía ngoài Vọng Nguyệt thành. Trong lòng Nam Cung Tiên Nhi cảm thấy rất cao hứng. Nàng ta không thể ngờ mọi việc lại diễn ra một cách thuận lợi như vậy, giống hệt như là thò tay ra là lấy được. Nàng ta hiểu rõ mọi việc chủ yếu là nhờ để cấp thần thức mãnh liệt của Độc Cô Bại Thiên chế trụ lấy thiếu nữ, làm cho nàng ta mất đi tri giác nên mọi việc mới thuận lợi như vậy.

Nam Cung Tiên Nhi cười nhẹ nói:

“Tiếp theo đó người chắc là biết làm gì rồi chứ. Ta sẽ “không cần thận” dẫn người đi ngang qua đây, để cho người khác nhìn thấy tận mặt tiên tử của Thủy tinh trai đang cùng người tại nơi hoang vu làm trò cầu hợp như thế nào”

Nói xong, Nam Cung Tiên Nhi từ từ đi ra ngoài bìa rừng

Độc Cô Bại Thiên đặt thiếu nữ xuống đất, đôi tay đưa lên sờ soạng hai ngọn nhũ phong nảy nở của thiếu nữ. Thiếu nữ lúc này cảm thấy đau đầu như búa bổ, từ từ tỉnh lại. Nàng ta chỉ cảm thấy toàn thân nóng bừng. Nhưng trước mắt nàng.....trước mắt nàng đang có một người đang sờ nắn..... thiếu nữ cảm thấy xấu hổ và giận dữ tới mức chút nữa là ngất đi.

Thiếu nữ cảm thấy cả người vô lực, toàn thân nóng bừng. Nàng biết ngay mình đã bị hạ độc, hơn nữa còn là âm dược. Thiếu nữ lúc này thật sự hoảng sợ. nàng không dám nghĩ tiếp chuyện gì sẽ xảy ra. Chỉ có một điều nàng không hiểu đó là tại sao với thực lực một thứ vương cấp cao thủ như nàng mà lại không hay biết gì bị người ta hạ độc như vậy.

Lúc này, vẻ thánh khiết của thiếu nữ đã hoàn toàn biến mất mà thay vào đó là một nét mặt đầy sợ hãi. Nhìn thấy người bắt mình là một đại hán râu ria đầy mặt, dưới tình huống như vậy thì bất kỳ ai cũng sẽ phải rơi vào trạng thái này.

Tả thủ Độc Cô Bại Thiên đưa lên ngực thiếu nữ, hơn nữa còn cố gắng dùng sức thật nhẹ nhàng. Thiếu nữ rùng mình, đưa hai tay vô lực lên giữ lấy hai tay Độc Cô Bại Thiên, hốt hoảng nói:

“Đợi, đợi đã, người là....thật ra người là ai?”

“Ta là ai? Ta là Thiên, chủ nhân gọi ta là Thiên”

Thiếu nữ càng thấy lo lắng gấp bội. nàng thấy rõ tên này đã bị người khác khống chế tâm trí trở thành một công cụ, căn bản không có khả năng cảm thông người khác. Loại người này chỉ biết tuân lệnh chủ nhân mà thôi. Nhưng nàng không thể bỏ cuộc

“Người biết không, người đang bị người khác khống chế tinh thần. Người là một kẻ đáng thương. Người hãy giúp ta, ta có khả năng giải cứu người, giúp người khôi phục lại sự tự do ban đầu. Người mau thả ta ra, ta sẽ ra tay giúp người”

“Chỉ có chủ nhân mới có thể ra lệnh cho ta. Ta chỉ nghe lệnh chủ nhân mà thôi”

Tay của Độc Cô Bại Thiên tức thì nắm lấy tay thiếu nữ

Hai má của thiếu nữ ửng hồng. Nàng biết việc ngăn cản hành động của nam tử trước mặt bước đầu đã có kết quả. Thiếu nữ quả không hổ là truyền nhân kiệt xuất nhất của Thủy tinh trai, trong hoàn cảnh bị làm nhục như vậy nhưng vẫn còn có thể bình tĩnh để suy tính. Thứ nhất, tặc mệnh kim đan mang trên người không thể uống được trước mặt nam tử này vì sẽ dẫn đến sự chú ý của hắn. Thứ hai, dù cho phục kim đan xong thì nàng vẫn phải tìm cách kéo dài thời gian, đợi được lực phát huy tác dụng thì mới có khả năng thoát hiểm.

Có thể làm được hay không bản thân nàng cũng không nắm chắc. Nhưng thực tế nàng cũng không còn con đường nào khác. Nếu như đệ tử xuất sắc nhất của Thủy tinh trai lại bị một người mất hết thần trí làm nhục thì đừng nói nàng không còn mặt mũi nào để sống mà ngay cả toàn bộ người của Thủy tinh trai cũng phải vì nàng mà xấu hổ.

Đồng thời nàng cũng nghĩ tới nhân vật đáng sợ đứng sau lưng nam tử kia. Nàng chắc chắn một điều người đó không chỉ đơn giản điều khiển nam tử râu ria này làm nhục mình mà đằng sau đó nhất định còn có một âm mưu độc ác khác. Nàng khẳng định sau một khoảng thời gian, sẽ có một đám đông người vô lâm tới “quan khán”. Nghĩ tới đó nàng không còn có can đảm để nghĩ tiếp.

Cái nàng cần nhất bây giờ chính là tận dụng thời gian để thoát khốn.

Thiếu nữ hận nhất là đôi tay của Độc Cô Bại Thiên cứ để trên ngực của mình trong khi mình chỉ có thể nằm bất động trên giường, không thể có chút phản kháng.

Đôi tay của Độc Cô Bại Thiên cuối cùng cũng rời khỏi người thiếu nữ. Thiếu nữ làm như xấu hổ, đưa tay lên che ngực, len lén lấy kim đan nắm chặt trong tay.

“Rẹt”

Độc Cô Bại Thiên xé toang lớp vải trước ngực thiếu nữ làm cho đôi ngọc phong hoàn toàn hiện ra trước mặt hắn. Nếu Độc Cô Bại Thiên còn tỉnh táo thì hẳn nhất định sẽ phải ngăn ngại trước một kiệt tác của thiên nhiên

Thiếu nữ kinh hãi hét lên một tiếng, đưa tay bịt miệng lại. Đúng lúc này, nàng ta âm thầm lấy ra một viên thuốc trong suốt như ngọc. Đôi tay của Độc Cô Bại Thiên khống chế thiếu nữ, bế nàng lên giường. Thiếu nữ như chống cự mãnh liệt rồi âm thầm nuốt viên thuốc vào miệng. Kim đan vừa vào miệng tức thì hóa thành một luồng lương khí thơm ngát tiến vào trong người.

Lúc này, Độc Cô Bại Thiên đã bắt đầu cởi bỏ y phục khiến cho thiếu nữ cảm thấy lo lắng. Nếu cứ như thế này thì chắc chắn nàng phải chịu nhục. Nàng biết muốn cho tặc mệnh kim đan phát huy hiệu quả thì phải cần ít nhất thời gian nửa nén hương. Cái nàng cần nhất bây giờ chính là thời gian. Sự phụ của nàng chính vì rất thương yêu nàng nên mới đem kim đan trấn cung cho nàng một viên. Kim đan này cực kỳ trân quý, cả Thủy tinh cung chỉ có hai viên, có khả năng cải tử hồi sinh, giải bách độc. Thiếu nữ thật không ngờ là phải dụng kim đan trong tình huống này, thật không biết sau này phải ăn nói với sư phụ như thế nào.

Nhìn thấy Độc Cô Bại Thiên đang tiếp tục cởi bỏ y phục, thiếu nữ ráng sức ngồi dậy, ôm chặt lấy hắn, ngăn cản không cho hắn tiếp tục thoát y. Khuôn mặt thiếu nữ lúc này cực kỳ bình tĩnh, sắc mặt như lộ ra một sự thánh khiết. Trong lòng nàng không ngừng tự nhủ với bản thân: ta hiện tại bắt buộc phải làm vậy, chỉ có thể làm như vậy.

Độc Cô Bại Thiên chợt cảm thấy hình ảnh này rất quen thuộc, buột miệng nói máy móc một cách vô cảm:

“Nguyệt nhi, Ai là Nguyệt nhi? Nguyệt nhi là cô sao?”

“Không sai, ta chính là Nguyệt nhi. Không lẽ ngươi không nhớ ta sao?”

Thiếu nữ vội lên tiếng nói

“Không, cô không phải là Nguyệt nhi”

“Không lẽ ngươi không tin ta?”

Trong tiềm thức của Độc Cô Bại Thiên chợt vang lên một giọng nói:

“Bại Thiên ca ca, không lẽ huynh không tin muội sao? Huynh không còn tin muội nữa hay sao?”

Thanh âm đó nói mà như muốn khóc

“Không, Nguyệt nhi, ta vĩnh viễn lúc nào cũng tin muội”

Độc Cô Bại Thiên vội ôm chặt lấy thiếu nữ vào lòng

Lúc này, thiếu nữ cảm thấy toàn thân bắt đầu nóng lên. Nàng ta tự biết mình đã bị phục dược và lúc này chính là lúc được phát huy tác dụng. Chỉ có hiệu lực của tặc mệnh kim đan lại chưa phát huy hiệu quả khiến cho thiếu nữ lo lắng không ngừng cựa quậy trong lòng Độc Cô Bại Thiên, trong tâm liên tục đọc thanh tâm chú để trấn định tinh thần. Chỉ có điều dược phần quá kịch liệt khiến cho nàng bắt đầu cởi lấy y phục của Độc Cô Bại Thiên. Ngay cả y phục của nàng cũng nhanh chóng bị nàng cởi bỏ khỏi người.

“Nguyệt nhi, muội sao rồi?”

Độc Cô Bại Thiên vội quay người thiếu nữ lại, hai tay không ngừng truyền công lực vào người thiếu nữ.

Thiếu nữ ngày càng cảm thấy tốt hơn rất nhiều. Thần trí cũng từ đó mà tỉnh lại, công lực trong người từ từ ngưng tụ. Nàng biết cái này không chỉ là nhờ Độc Cô Bại Thiên không ngừng truyền công lực mà còn một phần do tục mệnh kim đan cũng bắt đầu phát huy tác dụng.

Đột nhiên, thiếu nữ đưa tay rút lấy trường kiếm của Độc Cô Bại Thiên. Nhưng ngay lúc đó, hữu thủ của Độc Cô Bại Thiên cũng nhanh như chớp giữ lấy ngọc thủ của nàng, giọng nói vô cảm cùng lúc cất lên

“Nguyệt nhi, muội muốn làm gì?”

Thiếu nữ trong lòng cảm thấy thật sự kinh hãi, nàng không thể ngờ phản ứng của hần lại mãnh liệt như vậy, có khả năng ngăn cản một thứ vương cấp cao thủ như nàng. Nàng biết mình đang gặp phải một đối thủ rất mạnh. Mặc dù lúc này nàng đã khôi phục hoàn toàn công lực nhưng căn bản nàng cũng không có lấy một phần thắng. Huống chi trong tình huống như thế này thì nàng càng không thể phát huy được hết khả năng của mình

Thiếu nữ thoát khỏi tay của Độc Cô Bại Thiên vội nhắt lấy áo choàng của hần mặc vào rồi quay người bỏ chạy. Nàng ta từ Độc Cô Bại Thiên suy đoán ra người đứng đằng sau lưng hần nhất định rất đáng sợ. Nhất định người đó còn ở quanh đây, có thể quay lại bất cứ lúc nào. Nếu bây giờ không chạy thì đừng mong có cơ hội nữa.

Độc Cô Bại Thiên ngậy ngốc nhìn thiếu nữ càng lúc càng xa, miệng lẩm nhẩm nói :

“Nguyệt nhi, cuối cùng muội cũng đã bỏ đi rồi.....”

Trong lòng hần lúc này thật sự đau đớn, hần bật người đứng dậy, ngẩng mặt lên trời hét lớn :

“A”

Tiếng hét như tiếng rống ngâm khiến cho lá cây xung quanh rơi rụng lả tả. Trong đầu hần lúc này chợt trở lên một sự đau đớn cùng cực, trong ký ức như bị một lớp sương mù che giăng, không nhớ được gì.

“Tĩnh tâm thiên Chiến thiên quyết”

Hần hét lớn

Lớp sương mù trong đầu hần tức thì tan đi, mọi chuyện cứ lần lượt hiện ra trong đầu hần; Nam Cung Vô địch của Nam Cung thế gia phá vương thành đế; bị Nam Cung Tiên Nhi dụng Diên đảo chúng sinh đại pháp khống chế; xâm phạm tới truyền nhân của Thủy tinh cung.....

Độc Cô Bại Thiên ngưỡng mặt lên trời hét lớn:

“Diên đảo chúng sinh thì có thể làm gì ta, ông trời có thể làm gì được ta.....”

81. Chương 25: Truy Sát Nam Cung Tiên Nhi

Độc Cô Bại Thiên ngưỡng mặt lên trời hét lớn :

“Diên đảo chúng sinh có thể làm gì ta. Ông trời thì có thể làm gì ta”

Hần vung tay đánh một chưởng vào cây cổ thụ bên cạnh

“Nam Cung Vô Địch cái lão già trời đánh kia, ngươi đã phá vương thành đế mà còn dám can thiệp vào chuyện phạm trần. Còn Nam Cung Anh Hùng, cái lão hồ ly vô sỉ, lão tử ta nhất định sẽ tóm được ngươi. Nam Cung Tiên Nhi, ngươi hãy chờ đấy. Tốt nhất là ngươi đừng rơi vào tay của ta.....”

Hần đối với Nam Cung Tiên Nhi cực kỳ không có chút cảm tình nào nhưng đồng thời trong lòng hần cũng thật sự bội phục nữ nhân này. Nữ nhân này tâm cơ quá thâm trầm, tất cả đều như nằm trong kế suy tính của cô ta. Rồi hần lại nghĩ tới nữ đệ tử của Thủy tinh trai

“Ai da, ta và cô hãy cứ coi như một giấc mộng. Hy vọng lần sau gặp lại cô không cảm ứng được khí tức của ta. Ha ha...bất quá giấc mộng này thực sự làm người ta phải nhớ mãi a!”

Độc Cô Bại Thiên cứ chậm chậm theo đường cũ quay ra. Hắn hy vọng vận khí mình tốt có thể gặp lại Nam Cung Tiên Nhi. Đúng lúc này, ở phía đằng trước xuất hiện khá nhiều ngọn đuốc, có người nào đó kêu lớn:

“Mau lên, mau bắt dân tặc. Dân tặc đang ở phía trước cánh rừng kia....”

Độc Cô Bại Thiên nghe xong không khỏi chửi rủa Nam Cung Tiên Nhi quá ác độc. Nếu không phải truyền nhân Thủy tinh trai may mắn chạy thoát thì không chỉ một đời bị hủy mà cả Thủy tinh trai võ học thánh địa cũng phải vì đó mà xấu hổ, thậm chí không chừng còn đóng cửa môn phái nữa là.

Hắn cũng không dám ở lâu sợ rủi bị người đang truy bắt dân tặc làm phiền, vội tìm hướng khác chạy vào thành. Độc Cô Bại Thiên quay trở về địa điểm bí mật của Nam Cung thế gia tại Vọng Nguyệt thành rồi tĩnh lặng chờ ở đó đợi Nam Cung Tiên Nhi quay về.

Nửa giờ, một giờ.....hai giờ đã trôi qua nhưng Nam Cung Tiên Nhi vẫn chưa quay trở lại. Độc Cô Bại Thiên hiểu không thể chờ nữa. Nam Cung Tiên Nhi vô cùng giỏi hoạt, nhất định là khi truy bắt dân tặc đã không phát hiện tại hiện trường có mình và thiếu nữ nên đã suy nghĩ bỏ trốn trước. Độc Cô Bại Thiên chỉ còn biết than dài :

“Mẹ nó, cái con nha đầu này thật quá giỏi hoạt, chưa gì đã chạy trốn mất rồi”

Độc Cô Bại Thiên giơ chân đá mấy cái vào tường rồi tiến thẳng vào trong. Hắn sử dụng để cấp thần thức tung hoành như chỗ không người, đem toàn bộ người trong trang viện điểm huyết hết. Sau đó hắn nổi lửa đốt toàn bộ trang viện.

Trong thâm tâm hắn thầm nói:

“Thật xin lỗi các đệ tử của Nam Cung thế gia. Nam Cung Vô Dịch từng nói với ta “tại sao ta lại không sinh tại Nam Cung thế gia”. Ta hiện tại cũng chỉ có thể nói với các người là có trách thì chỉ trách sao các người lại sinh ở Nam Cung thế gia. Nhân từ với địch nhân chính là tàn nhẫn với mình. Cái này chính là lão gia chủ của các người dạy cho ta đó. Ta muốn tiêu diệt từng lực lượng của Nam Cung thế gia “

Độc Cô Bại Thiên một chút cũng không hối hận về việc của mình

Hắn bắt đầu theo con đường trở về Nam Cung thế gia gần nhất để đuổi theo, cho dù chưa chắc bắt được Nam Cung Tiên Nhi thì nhất định cũng phải làm cho cô ta hoảng sợ một phen. Độc Cô Bại Thiên truy đuổi liên tục ba ngày nhưng Nam Cung Tiên Nhi giống như bốc hơi, một chút tung tích cũng không có. Độc Cô Bại Thiên liền dừng lại trên con đường duy nhất có thể tới Nam Cung thế gia. Hắn không tin rằng Nam Cung Tiên Nhi đã chạy về tới Nam Cung thế gia.

Nơi hắn chọn cách Nam Cung thế gia tới năm mươi dặm, Hắn nhận thấy đây chính là địa điểm tốt nhất. Thứ nhất, đây chính là con đường mà Nam Cung Tiên Nhi nhất định phải đi qua, hơn nữa địa hình nơi đây lại tiện cho việc ẩn thân. Thứ hai, nơi này chính là biên giới phạm vi thế lực của Nam Cung thế gia. Khi chạy tới đây thì nhất định Nam Cung Tiên Nhi sẽ lơ là cảnh giác.

Độc Cô Bại Thiên thầm nghĩ:

“Nam Cung Tiên Nhi ơi Nam Cung Tiên Nhi, người muốn chơi trò tâm lý với ta sao. Đầu tiên xuất kỳ bất ý bỏ trốn. Rồi sau đó tìm một nơi nào đó ở tạm vài ngày đợi sóng gió qua đi thì mới trở về Nam Cung thế gia. Hiện tại người muốn cho lão tử làm tưởng người đã sớm trở về Nam Cung thế gia sao. Mẹ nó, đợi xem coi lão tử bắt người thế nào.....”

Nam Cung Tiên Nhi đúng thật là chưa về tới Nam Cung thế gia. Nàng ta đi quá các thị trấn khác nhau để từ nơi đó lấy từ cơ sở bí mật của Nam Cung thế gia ra hai mươi hảo thủ đi theo hộ tống. Đối với lần truy bắt dân tặc này, nàng ta thật sự rất nghi hoặc. Nàng không thể tin truyền nhân Thủy tinh cung lại có khả năng chạy thoát bởi vì với được phần của mình nàng thật sự rất tự tin. Nàng cũng không tin Độc Cô Bại Thiên có thể phá bỏ cấm kị chi pháp của Điện đảo chúng sinh. Chỉ là với tâm cơ của mình, nàng không tin trên thế gian là không có việc gì không thể, không có việc gì tuyệt đối. Vì vậy, đi trên đường nàng luôn đề phòng cẩn thận.

Ngày thứ tư, Nam Cung Tiên Nhi cuối cùng cũng tới địa điểm mà Độc Cô Bại Thiên đã chọn. Đúng như Độc Cô Bại Thiên suy đoán, khi tới lãnh địa của mình, Nam Cung Tiên Nhi mới thở phào nhẹ nhõm. Ban đầu, Độc Cô Bại Thiên còn nhíu mày suy nghĩ. Nếu như chỉ có một mình Nam Cung Tiên Nhi thì hẳn còn có phần chắc ăn bắt giữ, Nhưng hẳn không ngờ con tiểu hồ ly này khi về lại dẫn theo cả một đám người đông như vậy. Một lúc sau, khoe miệng hẳn nở nụ cười gian xảo, trong lòng hẳn thầm nhủ :

“Mẹ kiếp, lão tử ta vừa mới đạt thứ vương cấp cảnh giới, sao ta lại quên mất nhỉ. Lần này xem ra được đập chết nhiều người rồi, hắc hắc”

Đám người Nam Cung Tiên Nhi từ từ bước tới nơi mà hẳn đang ẩn mình chờ sẵn. Độc Cô Bại Thiên nắm chặt toàn bộ phi đao đã chuẩn bị trước chờ đến khi đám người vừa đi qua. Hẳn từ trên cây nhảy xuống, hai tay vung lên. Ánh đao sáng lấp lánh bay thẳng vào đám đông. Tiếng kêu thảm khóc vang lên, bảy người bị đao kích trúng nằm xuống đất. Sau đó, Độc Cô Bại Thiên rút kiếm ra, để cấp thần thức cường mãnh tức thì phong tỏa lấy từng người. Tiên thiên kiếm khí từ trường kiếm phun ra. Kiếm khí đi tới đâu, người chết tới đó. Chỉ trong chớp mắt hẳn đã hạ gục sáu người nữa.

Cả đám đông bị Độc Cô Bại Thiên đánh lén , trở tay không kịp. Nam Cung Tiên Nhi vừa nhìn thấy Độc Cô Bại Thiên thì thật sự kinh hãi. Chính mắt nàng ta nhìn thấy hẳn phá bỏ được cấm chế của Điện đảo chúng sinh, trong thâm tâm càng trở lên sự e sợ mãnh liệt. Nhìn mái tóc dài của Độc Cô Bại Thiên tung bay trong gió như một ma thần giáng thế, nàng ta lại liên tưởng đến tình cảnh hẳn cùng gia gia Nam Cung Vô Dịch đại chiến thần thức. Trong thâm tâm nàng ta lúc này hoàn toàn không còn chút ý chí chiến đấu, công phu khinh công được thi triển đến cực hạn, cực tốc bỏ chạy.

Kỳ thật thì công lực thứ vương cấp của nàng ta so với Độc Cô Bại Thiên hai bên ngang ngửa với nhau. Nhưng cái mà Nam Cung Tiên Nhi e sợ chính là để cấp thần thức mãnh liệt của Độc Cô Bại Thiên. Nàng ta đã từng tận mắt chứng kiến để cấp thần thức kia đáng sợ như thế nào. Chỉ có điều nàng ta quên mất một điều khi Độc Cô Bại Thiên cùng Nam Cung Vô địch đại chiến thì cả hai người đều đứng yên bất động. Với tu vi của Độc Cô Bại Thiên lúc này căn bản không có khả năng vừa giao tranh vừa tiến hành công kích bằng thần thức mà chỉ có thể sử dụng thần thức lúc đó như một thứ linh giác miễn tiện thôi.

Độc Cô Bại Thiên đuổi theo sau lưng Nam Cung Tiên Nhi kiên quyết không tha. Sau lưng là bảy người còn sống sót. Bảy người này quả đúng là to gan lớn mật, dù chết cũng phải truy cản Độc Cô Bại Thiên cho bằng được. Một tiểu công chúa tâm cơ thâm trầm, cơ trí xảo hoạt của Nam Cung thế gia lần đầu tiên phải đào vong khiến nàng ta trong thâm tâm chửi rủa Độc Cô Bại Thiên cả trăm ngàn lần. Nàng ta lấy trong người ra một bao dược phấn, cùng loại với thứ đã dùng để đối phó với truyền nhân của Thủy tinh cung, hất mạnh về phía sau. Chỉ có điều để cấp thần thức của Độc Cô Bại Thiên lúc này đã sớm đặt toàn bộ lên người cô ta, thu hết những động tác dù là nhỏ nhất nhất nắm trong lòng bàn tay. Hẳn phong bế hô hấp, tốc độ không hề giảm đi mà vẫn giữ nguyên đuổi theo sau.

Hơn hai mươi dặm truy đuổi, cuối cùng Nam Cung Tiên Nhi cũng bị bắt kịp. Độc Cô Bại Thiên giờ kiếm lên trời, cao ngạo nói:

“Nam Cung Tiên Nhi à Nam Cung Tiên Nhi, người đã có từng nghĩ qua hậu quả nếu rơi vào trong tay của ta không?”

“Ui, chết ta rồi, không chạy được nữa”

Nam Cung Tiên Nhi lui dần về phía sau, hai tay đưa sát vào đùi

“Độc Cô đại ca, huynh đuổi theo khiến cho tiểu muội mệt quá. Hai chân của muội như muốn gãy ra rồi”

Thần thái khi nói ra vẻ như đang nũng nịu làm dáng khiến cho người ta nhìn không ra một chút bộ dạng gập đại địch chút nào.

Độc Cô Bại Thiên lạnh lùng cười :

“Thật sao? Vậy đã ta giúp ngươi một kiếm nhé”

Nói xong liền tiến lên phía trước

Nam Cung Tiên Nhi lại lui về phía sau chục bước, trên khuôn mặt lộ nụ cười tươi như hoa :

“Không được, Độc Cô đại ca không được dùng kiếm khi phụ người ta”

Độc Cô Bại Thiên cười lạnh :

“Nam Cung Tiên Nhi, người mau thu lại Diên đảo chúng sinh đi. Với tu vi của người hiện tại thì thứ đó đối với ta vô hiệu thôi”

Nam Cung Tiên Nhi đưa tay khẽ vuốt tóc, cả người toát lên một mị lực khiến người ta khó chống đỡ

“Độc Cô đại ca quả nhiên trời sinh kỳ tài. Có thể phá bỏ được cấm kị chi pháp trong diên đảo chúng sinh thật khiến cho người ta bội phục”

“Hừm, ta còn nhớ khi lần đầu gặp ngươi, ngươi kiêu ngạo như nữ hoàng. Sao bây giờ lại hạ giọng nhỏ nhẹ với ta như vậy. Hắc hắc....ta thật không biết đệ nhất mỹ nữ Thanh Phong đế quốc, tiểu công chúa của Nam Cung thế gia nếu như ngồi trong Di Hồng viện thì không biết sẽ gây chấn động như thế nào. Hắc hắc.....”

Mị lực kinh người từ Nam Cung Tiên Nhi không ngừng tỏa ra

“Độc Cô đại ca, huynh muốn chọc tức muội sao? Muội khi đó chỉ là muốn kiểm tra nhân phẩm của huynh thôi. Sao huynh có thể đem muội so sánh với nơi Di Hồng viện đó được”

“Người quên mất khi ở nhà người ta đã nói gì rồi sao. Sắc đẹp của người kể ra cũng có chút giá trị. Nếu như người vào Di Hồng viện thì ta có thể sẽ ngày ngày chiếu cố đến người”

“Đáng ghét, vẫn còn nhớ tới những lời xấu xa đó sao”

Nam Cung Tiên Nhi như một tiểu nữ hài bé bỏng, giống như nàng ta quên mất người đang đứng trước mặt là một đại địch đáng sợ

“Độc Cô đại ca, muội nhớ huynh đã từng đứng trước mặt gia gia xin cưới muội. Bây giờ muội đồng ý với huynh đó”

“Thật sao. Tiểu công chúa của Nam Cung thế gia đồng ý gả cho ta thì đúng là một chuyện lạ của Thanh Phong đế quốc đó”

Nói xong hắn tiến lên một bước nói:

“Khi xưa chẳng phải ngươi rất ác cảm với ta sao? Sắc mặt ngươi lúc đó xanh rờn, ánh mắt như bốc lửa.....”

Nam Cung Tiên Nhi tựa như vô ý lui về sau một bước. Độc Cô Bại Thiên thấy vậy chửi thầm

“Mẹ nó, đúng là một con tiểu hồ ly giao hoạt mà”

Hắn không ngừng tiến về phía trước nhằm thu hẹp khoảng cách để có thể dùng thần thức công kích. Chỉ có điều Nam Cung Tiên Nhi cũng không ngừng lui về sau, căn bản không hề cho hắn cơ hội.

“Độc Cô đại ca, huynh sao lại có thể nói như vậy? Một đứa con gái như ta sao có thể tùy tiện đem việc chung thân đại sự của mình giao phó cho một người không quen biết mà mới chỉ gặp lần đầu như huynh chứ. Nếu như lúc đó ta đáp ứng thì nhất định huynh sẽ khinh thường ta. Bất quá bây giờ ta đã thật sự an tâm. Huynh đúng là một vị anh hùng”

Sắc mặt Nam Cung Tiên Nhi rạng rỡ tràn đầy sự vui mừng thật khiến cho người ta khó mà không thể tin là thật.

82. Chương 26: Truy Tập

Anh hùng, phi, cha của người không phải gọi là anh hùng sao? Ta thấy hắn là cầu hùng còn thua xa, là một lão hồ ly thì đúng hơn”

Nam Cung Tiên Nhi có chút giận dữ nói “Độc Cô đại ca, ta thật sự rất muốn nổi giận rồi đó. Huynh sao có thể nói cha của ta như thế được. Đại trượng phu thì phải có sự nhẫn nhịn chứ. Còn nữa.....trong tương lai ông ta không chừng còn là.....” Nói tới đó thì khẽ cười

Độc Cô Bại Thiên nghĩ thầm “ Người giận thì càng tốt. Càng nổi nóng thì càng đúng ý lão tử ta. Ta chỉ cần phân tán sự chú ý của người thôi” Nghĩ vậy bất tri bất giác hần tiến về trước một bước

Ai ngờ Nam Cung Tiên Nhi cũng lui về phía sau, trên khuôn mặt lộ vẻ rất chân thành “ Độc Cô đại ca, huynh cũng nên biết rằng tiểu muội cũng có chút ít nhan sắc, đồng thời chí hướng của ta cũng rất cao. Vì vậy những nam tử tầm thường thì sao có thể lọt vào mắt ta được. Những việc ta làm đối với huynh chỉ là những cuộc khảo nghiệm. Nếu như huynh thật sự phá giải được Diên Đảo Chúng Sinh của ta thì điều đó chứng tỏ huynh là một cái thể kì tài. Lúc đó nếu ta gả cho huynh thì cũng không làm mất đi thân phận của ta.

Độc Cô Bại Thiên thầm điều tức đưa cơ thể vào trạng thái hoàn hảo nhất. Hần biết không thể chờ đợi thêm được nữa. Trường kiếm trong tay hần như một đạo trường hồng kinh thiên vụt ra, ánh tử sắc kiếm mang chói lòa chém thẳng về phía Nam Cung Tiên Nhi. Không gian trong nháy mắt như bị tê liệt phát ra tiếng rít rợn người.

Nam Cung Tiên Nhi cũng rất nhanh chém ra một kiếm. Một đạo lục sắc kiếm mang từ kiếm của nàng phát ra. Hai đạo kiếm khí như hai cơn cuồng phong cuộn vào nhau phát ra âm thanh liên mien. Hai hàng cây trên đường dễ bị chém gãy, từng khúc cây đổ rơi xuống mặt đường.

Đúng lúc này, những người đi truy đuổi cùng Nam Cung Tiên Nhi cũng đã đuổi tới. Cả bảy người không sợ chết này tức thì đứng chắn giữa hai người.

“Tiểu thư, cô mau đi trước đi”

“Tiểu thư chạy nhanh đi. Để chúng tôi giữ chân hần lại cho”

.....

Nam Cung Tiên Nhi khoát tay nói “ Các người đi trước mau lập tức truyền tin tới cha của ta để ông ta tới tiếp ứng cho ta” Lúc này nàng ta cũng đã thu lại bộ mặt tươi cười hồi nãy mà quay lại nhìn Độc Cô Bại Thiên với một nét mặt băng lạnh “ Ta ra lệnh cho các người phải lập tức đi khỏi đây, không ai nghe thấy sao. Không lẽ các người muốn chống lại mệnh lệnh của ta”

Độc Cô Bại Thiên tức thì đưa kiếm chém vào bảy người, Nam Cung Tiên Nhi với một tốc độ cực nhanh vượt qua bảy người đưa kiếm đỡ lấy. Hai đạo tiên thiên kiếm khí một lần nữa giao phong với nhau. Kiếm mang lướt qua người đứng đầu tiên. Chỉ thấy một trận mưa máu văng lên trời.

Nam Cung Tiên Nhi hét lớn “ Các người còn chưa mau chạy đi báo tin sao. Ở đây ta không cần các người giúp đỡ”

Sáu người còn lại đưa mắt nhìn nhau, một người trong bộ dạng dường như là thủ lĩnh nói “ Năm người các người mau chạy đi báo tin nhanh. Ta sẽ lưu lại đây”

Kết quả chỉ có bốn người rời đi, còn hai người thì lưu ở lại.

Nam Cung Tiên Nhi cũng không miễn cưỡng ép hai người rời khỏi mà kêu hai người bọn họ đứng bên cạnh mình nói “ Độc Cô Bại Thiên, hiện tại thì người có thể làm gì được ta. Trước kia ta còn sợ để cấp thần thức của người nhưng từ khi người cứ không ngừng tiếp cận với ta thì ta cũng đoán ra được 1,2 phần. Thần thức của người chỉ có thể công kích trong một phạm vi nào đó. Còn nữa, dựa vào lần giao thủ vừa nãy thì có thể cho thấy người không thể cùng lúc thi triển võ công đồng thời tiến hành thần thức công kích”

Sau khi nàng ta có sự nhận xét về phương diện tu vi thần thức của Độc Cô Bại Thiên tức thì giọng điệu xưng hô cũng liền thay đổi.

Trong thâm tâm Độc Cô Bại Thiên không khỏi có sự khâm phục với nhân lực của nữ tử này. Hần nhận định có lẽ sau Huyền Huyền thì đây chính là nữ tử đáng sợ nhất. Huyền Huyền mặc dù không sử dụng thủ đoạn quá đáng nào đối phó hần nhưng vẫn vẫn để lại cho hần ấn tượng một hình ảnh “ bất khả ma diệt”, vì vậy cuối cùng vẫn bị ghép vào hạng nữ tử đáng sợ.

Độc Cô Bại Thiên than “ Nam Cung Tiên Nhi quả thật rất thông minh. Chỉ trong một lát mà đã phán đoán được mọi vấn đề. Chỉ có điều người vẫn còn tính sai một điểm đó là để cấp thần thức của ta sẽ còn mang tới nhiều bất ngờ cho người.”

Nam Cung Tiên Nhi cười “ Người không cần phải dọa ta. Trước tiên thì cũng phải nói là người không thể đánh thắng được ta. Đợi một lát cha của ta tới xem lúc đó người có thể chạy đi đâu.

“ Tiểu công chúa của Nam Cung thế gia bất quá cũng chỉ như vậy thôi. Muốn đem hết thế lực của gia tộc ra đối địch xem ra cùng với các kiều nữ của thế gia khác cũng là một loại. Cái gì mà thiên chi tài nữ thì ra cũng vậy thôi.”

“ Cái ta truy cầu không phải là một cá nhân võ công thiên hạ đệ nhất. Kẻ thất phu chỉ có cái dũng thì không thể làm nên đại sự. Cái ta muốn chính là cả thiên hạ này” Nét mặt của Nam Cung Tiên Nhi chợt bừng sáng

Hai người không ngừng dùng chiến thuật tâm lý nhằm phá vỡ niềm tin của đối phương

“Khẩu khí lớn lắm. Ngày hôm nay trước tiên người phải qua cửa ải của ta rồi sau đó mới nghĩ tới thiên hạ của người” Độc Cô Bại Thiên khẽ vung bảo kiếm tạo thành những đóa kiếm hoa “ Hôm nay ta sẽ cho người thấy tâm pháp đã phá vỡ Điện Đảo Chúng sinh thiên hạ vô địch của người, Chiến Thiên thần kiếm”

Nói xong liền xuất ra một tư thế cổ quái, tay trái cầm kiếm đưa ra sau lưng.

Nam Cung Tiên Nhi nghe nói hần thật sự đã phá được Điện đảo chúng sinh, bất giác trong lòng trỗi lên một nỗi đau đớn. Từ khi gặp được Độc Cô Bại Thiên, thấy thần thức tu vi của hần đạt cảnh giới để cấp đến mức ngay cả gia gia của mình cũng phải e dè, trong lòng nàng đã cảm thấy có gì đó không thoải mái, khâm phục..... (đoạn này convert bị lỗi, không dịch được nhưng nói chung nội dung vẫn chưa có gì)

“Độc Cô Bại Thiên, người không cần phải lớn lối như vậy, ta chưa chắc đã thua người đâu. Huống chi gia gia ta cũng đang tới đây. Tới khi đó coi người có thể chạy đâu cho thoát”

Nói thì nói vậy nhưng khi nhìn thấy tư thế cầm kiếm cổ quái của Độc Cô Bại Thiên, trong thâm tâm nàng ta cảm thấy rất kỳ lạ : Tả thủ kiếm pháp? Phả thủ kiếm?

Độc Cô Bại Thiên từng bước tiến về phía trước. Mỗi bước tiến tới là không gian xung quanh như bị chấn động. Tinh khí thần của hần lúc này hợp làm một. Để cấp thần thức mãnh liệt bao trùm không gian xung quanh. Khí thế từ người hần tỏa ra không ngừng tăng vọt. Khuôn mặt hần đang lại, ánh mắt lạnh khốc vô tình nhìn thẳng về trước cho thấy quyết tâm tất sát của hần. Một cỗ sát khí vô hình từ người hần tỏa ra mang sắc mùi tử vong khiến cho người khác cảm thấy một nỗi sợ hãi khủng khiếp.

Trước sát khí mãnh liệt như vậy, hai tên thủ hạ của Nam Cung Tiên Nhi bất giác mất tự chủ lui lại về sau hàng chục bước. Toàn thân hai người ướt đầm mồ hôi. Nhìn Độc Cô Bại Thiên, hai người như có một ảo giác đây không phải là người mà là thần, là ma, là một ngọn núi cao sừng sững không thể phá vỡ.

Nội tâm của Nam Cung Tiên Nhi hiện giờ cũng thật sự chấn động. Độc Cô Bại Thiên trước mắt nàng ta thật sự quá đáng sợ. Đặc biệt hai mắt hần lúc này dường như đã mất đi sự tình cảm của nhân loại khiến cho người khác cảm thấy một áp lực khủng khiếp.

“Đây là một tên ác ma”

Trong tâm nàng tự nhủ đồng thời nội tâm trỗi lên một cảm giác bất lực. Niềm tin chiến thắng đối phương bắt đầu bị lung lay. Một giọt mồ hôi rơi xuống khuôn mặt như tiên nữ của nàng. Nàng nhớ lại Độc Cô Bại Thiên vừa mới nói “để cấp thần thức của ta sẽ còn mang tới nhiều bất ngờ thú vị cho người”

Không sai, đây chính là bất ngờ do để cấp thần thức mang lại – uy nhiếp tinh thần, không đánh mà hàng, khiến cho người cảm thấy khủng bố, phải cúi đầu thần phục.

Nam Cung Tiên Nhi nhìn khí thế mãnh liệt của Độc Cô Bại Thiên không ngừng gia tăng, trong lòng bắt đầu cảm thấy hối hận : Nam Cung thế gia không nên chọc vào người này. Nếu đã chọc vào thì tuyệt không thể lưu người này lại. Nàng bắt đầu chuyển động. Lần đầu tiên đối mặt với Độc Cô Bại Thiên, Nam Cung Tiên Nhi có ý muốn chủ động xuất kích. Bảo kiếm vụt sáng mang theo quang mang rực rỡ chém thẳng vào người Độc Cô Bại Thiên.

“Hắc hắc.....”

Độc Cô Bại Thiên cười một cách tà dị. Hữu thủ đang trống rỗng lúc này đột nhiên lấp lánh ánh hàn quang của phi đao.

Nam Cung Tiên Nhi giật mình kinh hãi. Nàng ta thật không thể ngờ Độc Cô Bại Thiên lại gian xảo ác độc như vậy. Thảo nào hắn lại chuyển bảo kiếm sang tay trái khiến cho nàng còn nhận định hắn đang tính thi triển một kiếm pháp quái dị nào. Với khoảng cách gần như vậy khiến cho Nam Cung Tiên Nhi khó mà tránh khỏi phi đao. Nàng nghiêng rặng tự nhủ

“Phải liều thôi. Lường bại câu thương còn hơn một mình mình bị thương”

Than pháp của Nam Cung Tiên Nhi không hề đổi, tay nắm chặt bảo kiếm mang theo kiếm khí sắc bén chém ngang hông Độc Cô Bại Thiên. Tay trái của Độc Cô Bại Thiên rung động trường kiếm. Từng đạo kiếm khí không ngừng tuôn ra đón lấy kiếm mang của Nam Cung Tiên Nhi, đồng thời trên miệng hắn lúc này nở nụ cười lạnh lẽo. Phi đao nằm trong tay phải của hắn chuẩn bị tặng cho Nam Cung Tiên Nhi một vết trong thượng trí mạng. Trong mắt hắn như đã thấy Nam Cung Tiên Nhi nằm gọn trong bàn tay của mình. Nhưng phi đao trong tay hắn chưa kịp xuất ra thì hắn chợt cảm thấy phía sau mình có hai luồng sát khí. Bất giác hắn không khỏi thở dài tiếc vì mình quên mất đằng sau còn có hai tên vô dụng.

Trong lịch sử có không ít những việc lớn lao sắp thành công nhưng lại thất bại vì những tiểu tiết rất nhỏ nhặt. Kế hoạch của hắn mặc dù không lớn lao gì nhưng lại đang phạm sai lầm y hệt như thế.

Hai tên thủ hạ của Nam Cung Tiên Nhi đứng bên cạnh thấy cô ta đang gặp nguy hiểm, hai người tức thì dùng toàn bộ công lực vào trường kiếm đánh thẳng về Độc Cô Bại Thiên khiến hắn đành phải chuyển hướng phi đao chém vào thanh thanh trường kiếm đang lao tới.

Hàng loạt tiếng nổ vang lên, tiên thiên kiếm khí của Độc Cô Bại Thiên và Nam Cung Tiên Nhi chạm thẳng vào nhau. Kiếm khí lan tỏa ra quá mạnh khiến cho cây cối xung quanh đều bị đổ ngã, mặt đất bị đào thành từng hố to đùng. Cùng lúc đó, phi đao của Độc Cô Bại Thiên cũng chấn gãy hai thanh trường kiếm.

Nam Cung Tiên Nhi không ngừng lui lại phía sau, toàn thân ướt đẫm mồ hôi. Mãi lúc sau mới bình tĩnh trở lại :

“Độc Cô Bại Thiên, ta hiện tại thật sự khâm phục ngươi. Ngươi quả thật rất tàn nhẫn”

“Hắc hắc....”

Độc Cô Bại Thiên cười lạnh

“Ngươi bội phục ta? Ngươi bội phục chính mình thì đúng hơn. Bởi vì từ trên người ta ngươi thấy được hình ảnh của ngươi. Bình thường ngươi chẳng phải như vậy sao? Gian xảo, tàn nhẫn, tất cả đều có trong kế hoạch của ngươi”

“Ngươi lại không có trong suy tính của ta”

“Ta chỉ là một sơ suất của ngươi mà thôi”

“Có thể cho ta biết truyền nhân của Thủy tinh cung như thế nào được không?”

“Muốn biết sao? Xem kiếm đi!”

Trên khuôn mặt Độc Cô Bại Thiên lần nữa lại hiện ra nụ cười lãnh khốc vô tình.

83. Chương 27: Nguyên Khởi

“Muốn biết sao? Xem kiếm!”

Khuôn mặt Độc Cô Bại Thiên lần nữa hiện nụ cười lạnh, tay trái kiếm, tay phải đao hóa thành hai luồng sáng đánh thẳng tới Nam Cung Tiên Nhi

Nam cung Tiên Nhi cười lạnh :

“Ta sớm đã nhìn thấy phi đao của ngươi, sẽ không để cho ngươi cơ hội đánh lén để xem ngươi có thể làm gì ta”

Nàng ta đánh ra liên tục hai kiếm. Trong tiếng nổ liên tục của kiếm khí va chạm, Nam Cung Tiên Nhi bay bổng lên không trung, hai tay cầm kiếm giơ cao trên đầu. Kiếm này do nàng ta tụ hết công lực truyền vào. Từ thân kiếm phát ra sáu đạo kiếm khí chém thẳng xuống đầu Độc Cô Bại Thiên.

Trời đất lúc này như ảm đạm. Một vầng kiếm khí lục sắc khoảng ba trượng che phủ không gian. Đánh ra một kiếm đáng sợ như vậy nhưng Nam Cung Tiên Nhi không hề có chút vui mừng. Nàng ta biết đối thủ của mình đáng sợ như thế nào nên hoàn toàn không dám có chút lơ là.

Quả nhiên một kiếm này không hề gây khó cho Độc Cô Bại Thiên. Hai đạo tử sắc kiếm khí bắn thẳng lên như hai con thần long đánh tan lục đạo quang mang hết như mây mù bị thổi đi, trời đất trở nên sáng lạng trở lại.

Hai mắt Độc Cô Bại Thiên lấp lánh thần quang nhưng lại hiện một sự lạnh lùng đến kinh người. Phi đao trong tay không ngừng vũ động. Mặc dù không có chút kiếm khí nào phát ra nhưng cả không gian như bị tê liệt phát ra âm thanh như tiếng xé lụa. “Hậu tích bạc phát, kích thiên thức”. Một đạo quang trụ cực lớn từ phi đao đột nhiên bắn thẳng ra.

Đối mặt với một kích khủng bố như vậy, Nam Cung Tiên Nhi thật không dám ngạnh tiếp. Cả người ỡ không trung tức thì dịch ngang né tránh đồng thời trường kiếm cũng phát ra tiên thiên kiếm khí ngăn cản những xung động từ quang trụ phát ra.

Trường kiếm của Độc Cô Bại Thiên lúc này chém lên một nhát

“Nam Cung Tiên Nhi, để cho người được thấy một chiêu của Kinh Thiên thần kiếm, Sát kê thức”

Nam Cung Tiên Nhi nghe xong tức muốn điên người. Nàng hiện tại đang rất tức giận kẻ đang đứng trước mặt. Người này không những da mặt dày, bản tính vô lại mà động thủ lại còn lạnh nhạt vô tình

“Tên Độc Cô Bại Thiên đáng chết, người đi chết đi”

Cả người nàng dịch trở lại đồng thời chém thẳng một kiếm xuống phía dưới.

Một lọn tóc từ không trung bay phát phơ xuống đất. Độc Cô Bại Thiên quay trường kiếm lại vớt lấy mấy sợi rồi đặt lên mũi mũi, nói:

“Ồ, mùi hương thật là thơm. Chắc nó cùng mùi với cơ thể của người”

Vừa nói hần vừa ra vẻ cho thấy hần biết rõ mùi hương cơ thể của Nam Cung Tiên Nhi

“Độc Cô Bại Thiên, người là tên vô lại....”

Nam Cung Tiên Nhi giận muốn điên người. Nàng từ nhỏ có thể nói là muốn gió có gió, muốn mưa có mưa. Từ trước tới giờ chưa từng phải chịu nhục nhã như bây giờ. Nhưng rất nhanh nàng đã lấy lại bình tĩnh, cố ghìm nén ngọn lửa trong lòng. Nàng biết rõ hiện tại chỉ có thể đợi, đợi Nam Cung Vô Địch tới mà thôi.

Sắc mặt Độc Cô Bại Thiên tức khắc nhanh chóng khôi phục lại vẻ lạnh khốc vô tình. Hần biết rõ Nam Cung Vô Địch nhất định sẽ tới. Hiện tại bất giữ hay giết Nam Cung Tiên Nhi tuyệt không có khả năng nhưng ít nhất phải làm cho cô ta bị trọng thương. Phi đao trong tay hần đánh thẳng về phía dưới người Nam Cung Tiên Nhi khiến cho Nam Cung Tiên Nhi lúc này đơn giản chỉ muốn xé xác hần ra làm tám mảnh cho hả giận. Đối với nữ nhân mà nói thì đây là chiêu thức cấm kỵ. Chỉ là hần hiện tại không hề để ý gì đến một chút gì quy củ giang hồ.

Sắc mặt Nam Cung Tiên Nhi ửng hồng, Bảo kiếm chém thẳng vào phi đao. Độc Cô Bại Thiên thấy chiêu thức dụ dỗ đã có hiệu quả, tức thì trường kiếm phát ra một đạo quang mang sáng lóa chém thẳng ngang hông Nam Cung Tiên Nhi. Nam Cung Tiên Nhi lúc này cực kỳ kinh hãi khi nhìn thấy chỉ đơn giản một thanh trường kiếm dài ba tấc lúc này đã biến thành một bầu trời kiếm vũ bao trùm lấy toàn thân nàng. Nàng vội vã lui về phía sau để tránh né thì lúc này phi đao cũng biến thành một đạo ánh sáng bắn thẳng tới khiến cho nàng lại một lần nữa phải thối lui.

Đáng tiếc lúc này Độc Cô Bại Thiên đã xuất hiện phía sau. Hai tay ngưng tụ công lực đánh mạnh vào lưng Nam Cung Tiên Nhi khiến cho nàng ta giật mình vội tiến lên để tránh

“Bùm”

Song chường của độc Cô Bại Thiên đánh vào lưng Nam Cung Tiên Nhi. Bất kể nàng ta đã hóa giải đa phần công lực nhưng khoe miệng lúc này cũng phải thổ huyết, mang nội thương nghiêm trọng.

Nam Cung Tiên Nhi đưa ánh mắt căm thù nhìn Độc Cô Bại Thiên

“Cái tên vô lại nhà ngươi, sớm muộn gì ta cũng sẽ khiến ngươi cầu sống không được, cầu chết không xong”

Khuôn mặt mỹ lệ của Nam Cung Tiên Nhi lúc này ánh lên vẻ độc ác tàn nhẫn.

Từ đằng xa, một tiếng hét như tiếng sấm chấn động giữa bầu trời truyền lại. Mặc dù tiếng hét còn cách cả chục dặm nhưng cũng khiến cho người ta nhận thấy sát khí của người này. Độc Cô Bại Thiên hiểu rõ lão già Nam Cung Vô Dịch đang cảnh cáo mình là nếu như mình quả có đụng tới một sợi tóc của Nam Cung Tiên Nhi thì lão quyết không tha.

Độc Cô Bại Thiên hoàn toàn không hề coi cảnh cáo của Nam Cung Vô Dịch vào đâu. Cá nhân hắn thật muốn ngay lập tức giết chết Nam Cung Tiên Nhi. Chỉ đáng tiếc Nam Cung Tiên Nhi hiện tại vẫn còn sức chống cự. Đợi đến khi hắn giết hoặc bắt được nàng ta thì Nam Cung Vô Dịch chắc cũng đã tới trước mặt hắn rồi.

“Cuối cùng cũng công cốc”

Độc Cô Bại Thiên thảm than dài. Hắn lao thẳng tới hai tên thủ hạ của Nam Cung Tiên Nhi. Một đạo kiếm khí chém thẳng tới khiến cho hai tên thủ hạ dạt ra rồi không chút do dự, hắn phi thân bỏ chạy về phía đằng xa.

Nam Cung Tiên Nhi ở phía sau phần hận gào to:

“Độc Cô Bại Thiên, ngươi hãy ráng giữ cái cầu mệnh của ngươi cho tốt. Sẽ có ngày ta sẽ khiến cho ngươi phải hối hận vì đã sinh ra trên thế gian này”

”Tiên Nhi tiểu lão bà, ngươi cũng hãy ráng giữ gìn thân thể, đừng quá đau lòng, hãy đợi ta trở về. Ngươi là..... ha ha...”

Tiếng cười dần nhỏ đi, hình bóng của Độc Cô Bại Thiên cũng biến mất tung tích.

Nam Cung Vô Dịch trong lòng như lửa đốt, hận không mọc thêm đôi cánh để có thể bay tới trước mặt Nam cung Tiên Nhi. Đứa cháu gái này chính là bảo bối của lão. Khi xưa, nếu không phải Nam Cung Tiên Nhi lên tiếng thì có lẽ lão cũng không cần mặt mũi đem chức gia chủ truyền lại cho nó rồi. Lúc này, Nam Cung Vô Dịch như một bóng mờ lướt thẳng tới hiện tràng, đỡ lấy Nam Cung Tiên Nhi đang từ từ sụp xuống. Chân khí của lão không ngừng truyền vào người Nam Cung Tiên Nhi tới gần nửa ngày mới thu công lại.

Nam Cung Tiên Nhi úp mặt vào ngực lão khóc lớn:

“Gia gia, con lần này thất bại hoàn toàn. Hu hu....”

Trước là thất bại trong việc đối phó với truyền nhân Thủy tinh cung. Sau lại biết Độc Cô Bại Thiên đã phá bỏ được Diên đảo chúng sinh, lại còn bị hắn đánh cho trọng thương. Lần này quả là khiến cho một nữ nhân cao ngạo như nàng ta cảm thấy bị đả kích nặng nề. Nếu như Độc Cô Bại Thiên còn ở nơi này thì nhất định hắn sẽ phải mất tròn há hốc miệng khi nhìn thấy một nữ nhân giáo hoạt tàn nhẫn mà lại có thể như vậy.

Nam Cung Vô Dịch hiền từ đưa tay vỗ nhẹ vào đầu nàng ta :

“Thất bại này không phải do con. Việc này là phát sinh ngoài ý muốn. Thật sự khả năng của Độc Cô Bại Thiên vượt khỏi dự kiến của chúng ta.”

Nam Cung Tiên Nhi đưa tay lau nước mắt, ngừng khóc nói:

“Con nhớ lần cuối cùng con khóc là khi con tám tuổi. Lúc đó con nhìn thấy một con rắn lớn ở trong phòng làm con sợ đến mức chỉ biết đứng mà khóc.Sau đó, gia gia mới bắt con rắn lại rồi để con trực tiếp giết nó. Kể từ đó về sau, con không còn sợ rắn nữa. Con không thể ngờ mười năm sau cái tên Độc Cô Bại Thiên đáng chết lại có thể làm cho con khóc lần nữa. Lần này con không muốn gia gia phải ra tay, con muốn tự tay đối phó hắn.”

Nam Cung Vô Dịch nói:

“Tiên Nhi, con nên biết một điều là tu vi thần thức của hần đã sớm đạt tới cảnh giới đề cấp”

“Gia gia, con không còn là một đứa bé mười năm về trước. Đối phó với một người không cần phải chính mình lộ diện. Nếu như có thể để hần tự chui đầu vào, như vậy chẳng phải thú vị hơn sao”

Nhờ chân khí thâm hậu của Nam Cung Vô Dịch cộng thêm tịnh dưỡng nhiều ngày, cuối cùng Nam Cung Tiên Nhi cũng bình phục hoàn toàn.

Nam Cung Tiên Nhi ngồi trong thư phòng nghe Nam Cung Vô Dịch phân tích về cuộc tỉ thí giữa nàng và Độc Cô Bại Thiên

“Độc Cô Bại Thiên thật sự rất mạnh, cộng thêm đề cấp thần thức mẫn tiệp của hần, con đích thực không phải là đối thủ. Nhưng còn hoàn toàn có khả năng không bại trong vòng trăm chiêu. ta đã quan sát cẩn thận những dấu tích ở hiện trường. Con hoàn toàn có thể trụ được chờ ta tới cứu con. Con biết vì sao con lại thảm bại như vậy không?”

“Là do trong thâm tâm con đã có nỗi sợ hãi, không dám liều chết cùng hần”

“Không sai. Con hiểu rõ như vậy là tốt. Trên con đường giang hồ kẻ có gan sẽ thắng. Nhiều khi thành hay bại chỉ dựa vào dũng khí trong nháy mắt thôi.”

“Những việc về sau ta đã hiểu rõ. Ta nhất định cũng không để cho hần yên đâu.....”

Đúng lúc này, Nam Cung Anh Hùng cũng bước vào hường về nam Cung vô Dịch hành lễ rồi nói:

“Tiên Nhi, con có thấy khỏe hơn không?”

“Con đã đỡ nhiều rồi”

Nam Cung Anh Hùng nói:

“Ta vừa mới nhận được một tin tức chấn động. Đó là cuối tháng này sẽ có một đại hội. Có rất nhiều vương cấp cao thủ liên kết đứng ra tổ chức tân thiên vương phong vương đại hội”

Nam Cung Tiên Nhi nhú mày nói:

“Mấy lão già này thật là phiền phức. Trước đó không lâu vừa mới tổ chức cái gọi là Chiến Thiên tinh nguyên đại hội. Bây giờ lại muốn tổ chức nữa. Thật đúng là.....”

“Lần đại hội này không giống như những lần trước. Có người đồn đại là đằng sau đó có mấy vị đề cấp cao thủ ẩn mình ám trợ. Còn có người nói là có một vị thánh cấp cao thủ hiện thể ngầm yêu cầu các đề cấp cao thủ vì võ lâm mà ra sức bồi dưỡng nhân tài bởi vì võ lâm sắp loạn lạc. Cha, người có muốn đi xem không?”

”Cũng được. Mấy ngày hôm nay ta thấy trong lòng bất an, đại lục chắc chắn sắp xảy ra chuyện lớn rồi.”

Nam Cung Vô Dịch đi vòng quanh phòng hai vòng rồi dừng lại nói:

“Ta không đi nữa. Hiện tại không nên cho người khác biết ta đã phá vương thành để. Nếu như đồn ra ngoài thì ta sẽ bị các đề cấp cao thủ khác giám sát mất”

Sắc mặt của Nam Cung Anh Hùng có vẻ kỳ lạ :

“Đại ca của Tiên Nhi vừa mới xuất sư. Nó phái người mang tới một tin tức rất đặc biệt”

Nói xong liền lấy một phong thư trình cho Nam Cung Vô Dịch. Nam Cung Vô Dịch xem xong thần sắc nghiêm trọng, đưa phong thư lại cho lão, phát tay nói :

“Các người ra ngoài trước. Ta muốn yên tĩnh một lát”

Nam Cung Tiên Nhi cùng Nam Cung Anh Hùng lui ra ngoài. Nam Cung Tiên Nhi hỏi :

“Cha, rốt cuộc là tin tức gì vậy?”

“Con tự mình xem đi”

Nói xong liền đưa phong thư cho nàng.

Nam Cung Tiên Nhi đọc xong phong thư rồi nói:

“Không lẽ vị thánh cấp cao thủ đó dự đoán tai họa là do chính hần mà ra sao?”

“Tiên Nhi, trí tưởng tượng của con phong phú quá rồi. Hần ta vẫn còn chưa đủ khả năng đó”

“Không, con dám khẳng định là hần. Có ý nghĩa, con nhất định phải đích thân tham gia đại hội phong tôn thiên vương. Con muốn hần phải chết không có chỗ chôn”

Sắc mặt Nam Cung Anh Hùng đầy nghi hoặc :

“Con xác định như vậy sao?”

Khuôn mặt Nam Cung Tiên Nhi rạng ngời khiến cho người khác không khỏi ngây ngất :

“Cha, không lẽ cha không tin vào năng lực của nữ nhi sao?”

84. Chương 28 Mộng Điệp

Từ lúc Độc Cô Bại Thiên đánh trọng thương Nam Cung Tiên Nhi, trên đường đi hần cực kỳ cẩn thận, né tránh những phạm vi thể lực của Nam Cung thể gia. Nhưng sự việc diễn ra lại không như hần tưởng tượng. Nam Cung thể gia không hề phải người tìm kiếm hần, giống như là chưa có việc gì xảy ra. Hần biết rõ trước khi cuồng phong nổi lên thì bầu trời luôn luôn tĩnh lặng. Mặc dù hần cùng Nam Cung Tiên Nhi biết nhau có vài ngày nhưng đối với tính cách của nàng ta thì hần biết rất rõ. Tiểu công chúa của Nam Cung thể gia tuyệt không bao giờ bỏ qua như vậy. Cô ta nhất định sẽ điên cuồng tìm hần báo thù. Có lẽ hiện tại cô ta đã sớm chuẩn bị chờ hần chui vào lưới.

“Mẹ nó, con tiểu hồ ly kia hãy đợi đấy. Người biết tính kế với lão tử thì lão tử cũng biết bày mưu lại với người. Hà hà, đây quả là một cơ hội tốt. Đám lão già ăn không ngồi rồi lại đứng ra tổ chức võ lâm đại hội. Ta chỉ cần đem kế hoạch mà con nha đầu Nam Cung Tiên Nhi đã làm với truyền nhân của Thủy tinh cung. Hà hà...biết đâu tới lúc đó người của Thủy tinh cung giữ được thể diện lại cảm kích ta. Đúng rồi, nhân tiện vô ý đem luôn việc lão trời đánh Nam Cung vô Địch phá vương thành để nói ra luôn khiến cho lão ta phải chịu sự ước thúc của đế cấp cao thủ. Ai bảo lão ta dám quân tới việc của lão tử ta chứ.....”

“Mẹ kiếp, cái gì mà võ lâm đại loạn chứ, biến con mẹ nó đi, Không lẽ ở trong ngôi mộ đó lại chui ra một thánh cấp cao thủ chó chết nào đó à? Con bà nó, nói như vậy chẳng phải kêu ta với bất tử chi ma có quan hệ với nhau sao?”

Nghĩ tới đó Độc Cô Bại Thiên đã cảm thấy tức đến điên người.

“Mẹ nó, mấy ngày gần đây sao ta lại có một cảm giác bất an, y hệt như cái cảm giác lúc trước. Không lẽ lại sắp có chuyện gì không tốt sắp xảy ra trên người ta sao. Không lẽ cái tai nạn mà ta linh cảm không phải ứng vào Nam Cung thể gia? Con mẹ nó, chẳng lẽ đại hội này lại mang tai họa tới cho mình?”

Độc Cô Bại Thiên chợt cảm thấy ớn lạnh.

“Là phúc không phải họa. Là họa thì tránh không thoát. Cái gì đến thì sớm muộn cũng đến, vậy chẳng thà tới sớm còn hơn. Lão tử nhất định tham gia đại hội này, để xem ai có thể làm gì ta”

Một cơn gió thổi qua khiến cho hàng loạt chiếc lá rơi rụng lá tả. Thời gian chớp mắt đã chuyển vào mùa thu.

“Mùa thu tới rồi. Vậy là mình đã xa nhà cũng mấy tháng rồi”

Độc Cô Bại Thiên nhất thời cảm thán. Trước đó mấy tháng hần còn là một đứa bé quậy phá tại Trường Phong trấn. Sau mấy tháng thì công lực của hần đã đạt cảnh giới thứ vương cấp. Tiến nhanh với tốc độ khủng bố như vậy cũng đủ để lịch sử lưu danh mất rồi.

Nửa tháng sau, Độc Cô Bại Thiên đã tiến vào dãy núi Vân Sơn trong phạm vi của Thanh Phong đế quốc. Vân Sơn, ngọn núi y như tên. Nhìn từ xa thì thấy cả dãy núi như bị những đám mây bao phủ. Đỉnh của ngọn Vân Sơn – ngọn núi cao nhất tại Thanh Phong đế quốc – chính là nằm giữa những dãy núi đó.

Trải dài suốt cả dãy núi kéo dài hàng trăm dặm, Độc Cô Bại Thiên không hề tìm thấy một người nào.

“Mẹ nó, đại hội phong tân thiên vương rốt cuộc tổ chức ở nơi nào chứ? Đám lão già này chẳng nêu rõ địa điểm cụ thể, báo hại lão tử giống như con dã nhân di chuyển trong rừng vậy”

Cứ vậy cho đến khi trời tối hắc cũng chẳng tìm ra nơi tổ chức đại hội. Độc Cô Bại Thiên đành bắt một con gà rừng ăn qua đêm

“Không tệ, không tệ, mùi vị thơm thật”

Độc Cô Bại Thiên lúc này hoàn toàn chìm vào cơn say.

Hắn nằm dài ra đất, nhìn ánh trăng sáng trên bầu trời. Bất giác trong lòng hắn tự hỏi :

“Rốt cuộc đời con người truy cầu cái gì? Khi xưa bản thân mình muốn uy chấn đại lục, muốn được người đời ca tụng là cường giả, muốn cả đại lục phải nằm dưới chân mình. bản thân mình còn muốn đột phá cảnh giới võ học, khám phá sinh tử, dò tìm bí mật cấu thể giới. Mình còn muốn.....”

Độc Cô Bại Thiên trầm ngâm :

“Dục vọng con người đúng là không có giới hạn! Dục vọng có thể thay đổi theo thời gian nhưng vĩnh viễn không bao giờ mất đi. Bởi vì dục vọng chính là đặc điểm của nhân loại. Không có dục vọng thì cũng không có con người. Không lẽ không có dục vọng thì có thể trở thành bất lão thần tiên sao? Nếu như quả thật như vậy thì ta thà chịu đầy đọa dưới trần gian còn hơn!”

Trong cơn mơ hồ, hắn từ từ chìm vào trong giấc mộng. Trong giấc mộng Độc Cô Bại Thiên nhìn thấy một người giống y hệt mình đang ngồi trên một đám mây. Nếu không phải người này giống y hệt hắn thì có lẽ Độc Cô Bại Thiên đã lên tiếng chửi :

“Tên chó chết nhà ngươi khoa trương cái XXX gì”

Người này bên ngoài nhìn cực kỳ cao ngạo. Cả người toát lên một khí thế vương giả - bề ngễ thiên hạ, duy ngã độc tôn. Mái tóc dài đen nhánh dựa theo sự chuyển động của đám mây bay phất phơ. Hai mắt lấp lánh tinh quang. Mặc dù người này chỉ tùy tiện ngồi trên mây nhưng đã tạo cho người khác một cảm giác uy nghiêm rất khó diễn tả.

Từ từ, từ từ rồi chính bản thân Độc Cô Bại Thiên phải tự thừa nhận. Hắn thừa nhận người này là một vị thần, một vị thần ngồi ở trên cao, một vị thần có bề ngoài hoàn toàn giống hệt hắn.

Vị thần ngồi trên mây từ từ đứng dậy nhìn hắn cười. Độc Cô Bại Thiên ngây ngốc nhìn:

“Thần nhìn ta cười.....”

Thần quan sát hắn một hồi rồi bí ai nói:

“Ta chính là ngươi, ngươi chính là ta. Ta chẳng phải là thần cao cao tại thượng, chúng ta tất cả đều là người. Ta đã từng là ngươi, là ngươi đã biến mất. Ta hiện tại chỉ là một thực thể tồn tại trong hư vô, hoặc giả cũng có thể cho là không còn tồn tại. Hoa nở hoa tàn, duyên đến duyên đi, những gì khi xưa tất cả đều là quá khứ.”

Độc Cô Bại Thiên không hiểu như thế nào mà nội tâm của hắn cảm thấy rất khó chấp nhận khiến cho nước mắt dàn dụa

“Ông là quá khứ của ta, đã từng là ta. Ta hiểu rồi, ông chính là quá khứ của ta. nhưng ta lại không biết quá khứ của ta như thế nào. Cầu xin ông hãy nói cho ta biết”

“mọi chuyện trong quá khứ thì hãy để cho nó kết thúc đi, không cần để ý làm gì. Người đã từng biến mất nhưng lại sống lại. Người từ bỏ thiên đường, né tránh địa ngục. Cái người chọn chính là thế gian đầy rẫy những đọa lạc. Đây chính là cuộc sống mà người chọn. Vì vậy người phải đối mặt với cuộc sống hiện tại của người. Những gì trong quá khứ thì nên để cho nó qua đi. Nhưng lịch sử bị thẩm khi xưa thì người cần phải ghi nhớ cho kỹ”

Độc Cô Bại Thiên hét lớn:

“Cái tên ôn dịch nhà ngươi, mau nói cho ta biết quá khứ khi xưa của ta, mau nói cho ta biết lịch sử khi xưa mà ta đã quên lãng”

“Ta đã nói qua, ta chỉ là ngươi khi xưa, chỉ là một tia linh thức vẫn còn chưa biến mất. Nhưng không lâu sau thì ta cũng vĩnh viễn mất đi. Ngươi chỉ có thể là Độc Cô Bại Thiên, không phải là Kinh Thiên, không phải là Chiến Thiên..... ngươi phải chính là ngươi”

Độc Cô Bại Thiên như hiểu được chút ít

“Ta hiểu rồi. Ngươi.....ngươi.....không.....ta trong quá khứ không phải là thần chứ? ”

“Ngươi thích làm thần lắm sao?”

“Ta cũng không biết”

“Ngươi không phải là thần, không phải là ma. Ngươi chỉ là một con người nhưng có người lại gọi ngươi là ma”

“Bọn họ là ai, địch nhân của ta là ai?”

.....

“Hắn” đang đứng trên mây đột nhiên trong nháy mắt biến mất vào hư vô, cả người như bị vụn ụn bao trùm lấy. Đột nhiên, những đám mây màu trắng biến thành màu đen, những đám mây trên trời tức thì biến thành ma khí ngút trời. Giữa vầng ma khí thao thiên đó xuất hiện hai đạo ánh sáng huyết hồng. Đó chính là ánh mắt không hề có chút gì tình cảm con người – thiên ma chi nhãn. Từ tận sâu thẳm của ma khí truyền lại một giọng nói thê lương.

“thu phong tiêu tiêu, tàn diệp phiêu phiêu

mang mang nhân hải, cổ nhân hà tại

du du thiên địa, thù tri ngã tâm

huy kiếm vấn thiên, hà vi nhân sinh.....”

(Không biết dịch câu thơ này)

Độc Cô Bại Thiên ngây ngốc nhìn thân ảnh trong tận nơi sâu thẳm của ma khí, trong nội tâm chợt cảm thấy đau nhói, hai mắt bất giác lại đầm lệ

Ma khí dần tan đi. Thân ảnh cao ngạo cô độc kia cũng theo đó mà tan biến vào không trung.

Trời sáng, từng tia nắng mặt trời chiếu thẳng vào Độc Cô Bại Thiên khiến hắn giật mình tỉnh dậy

“Thật là thoải mái. Ăn thật sướng, ngủ cũng thật đã”

Bất chợt hắn đưa tay quệt phải những giọt lệ ở trên mặt

“Mẹ nó, sao lại có nước thế này. Không lẽ thần tiên muối muối thấy ta đẹp trai anh tuấn nên nửa đêm xuống thân cận với ta. Ai da, người đẹp trai thì phiền phức cũng nhiều a. Ngay cả thần tiên cũng xuống làm phiền nữa”

“Mặt trời mọc rồi. a, đám mây chết tiệt kia cuối cùng cũng tan đi. thì ra đỉnh Vân Sơn là ở đây”

hắn tìm đến một khe suối rửa mặt. Đầu óc nhờ đó cũng tỉnh táo trở lại khiến cho hắn nhớ lại sự hoảng hốt trong giấc mộng hôm qua

“Mẹ nó, lão tử ta là người mạnh nhất thiên hạ thì sao lại khóc thế này? Thật đúng là phí mà”

Độc Cô Bại Thiên đứng thẳng dậy, nhìn vào ngọn núi Vân Sơn cao tới tận mây xanh, trên mặt lộ nét kiên quyết:

“Quá khứ khi xưa dù tốt cỡ nào thì cũng chỉ là giấc mộng. Lão tử ta muốn.....muốn sao nhỉ?”

trên mặt hắn bất giác nở nụ cười sung sướng

“Không sai, tất cả mục tiêu đều hướng về cuộc sống thôi. Ta bây giờ tạm thời đặt ra mục tiêu trước mắt, đó là lên trời chiếm lấy thần tiên muối muối”

”Ầm”

Trên không trung chợt nổi lên một tiếng sấm nổ

Độc Cô Bại Thiên :”.....”

Trên đỉnh Vân Sơn lúc này đang rất náo nhiệt. Hôm nay chính là ngày đầu tiên của đại hội phong tân thiên vương. Các thanh niên cao thủ trong giang hồ tụ tập ở đây đông như kiến cỏ.

Trong thâm tâm Độc Cô Bại Thiên không biết là cao hứng hay buồn bực:

“Ai, chịu bao khổ cực cuối cùng cũng tới nơi. Nhìn thấy đỉnh Vân Sơn gần ngay đây, ai dè đi tới lại mất cả ngày. Mẹ nó, đúng là một nơi điên khùng mà”

Lên tới đỉnh núi, Độc Cô Bại Thiên nhìn thấy không ít người quen. Đầu tiên hắn gặp Trịnh Thanh – đệ tử Vụ Ẩn phong – cùng lúc Trịnh Thanh cũng nhìn thấy hắn

“Độc Cô huynh đệ, ta biết huynh thế nào cũng tới mà. Hiện tại uy danh của huynh uy chấn thiên hạ, là thanh niên cao thủ của Thanh Phong đế quốc....”

“Cái này, cái này.....”

Độc Cô Bại Thiên lại phải một phen xã giao với hắn

”Biểu muội Lý Thi của ta có đến đây không”

“Có chứ, hiện tại muội ấy đang ở cùng gia sư. Bất quá Lý Thi sư muội hình như có chút bất mãn với huynh. Có thể vì lần trước huynh đi mà không cáo từ”

Trong lòng Độc Cô Bại Thiên thầm nhủ :

“Thật buồn cười. Cô ta không tìm thấy ta nên bất mãn cũng là chuyện bình thường thôi mà”

Đi một vòng, Độc Cô Bại Thiên lại nhìn thấy Mông diện nữ Bạc Vũ Ti – người cùng tiến vào thất cường cùng hắn

“Mỹ nữ tỷ tỷ, tỷ có khỏe không?”

“Thì ra là đệ đệ. Ba tháng không gặp, tỷ tỷ lúc cũng nhớ tới đệ.”

Độc Cô Bại Thiên chửi thầm:

“Biến con mẹ ngươi đi. cái con yêu nữ ngươi khi xưa trong dãy núi Vụ ẩn phong tìm thấy ta, lên đá ta một cước hại lão tử ta ê ẩm cả nửa tháng trời. Mẹ nó, sớm muộn gì ta cũng kiếm người thanh toán.”

85. Chương 29: Dữ Hội

Độc Cô Bại Thiên cười hì hì nhìn Bạc Vũ Ti nói

“Bạc tỷ tỷ, sao tỷ cứ phải đeo mạng che mặt làm gì thế. Không lẽ không cho đệ đệ được ngắm dung nhan của tỷ sao?”

Bạc Vũ Ti đưa ánh mắt quỵn rũ nhìn hắn nói

“ Tỷ cũng muốn dùng mặt thật để gặp mọi người. Tiếc là sư phụ không cho phép thôi”

“Sư phụ nào lại cổ quái như thế chứ. Mà thôi, không bàn đến việc đó nữa. Không làm phiền tỷ nữa đâu, ta đi đây.....”

Vừa dứt lời thì tay của Độc Cô Bại Thiên đưa nhanh ra giật lấy tấm mạng che mặt của Bạc Vũ Ti.

Tiếc là Bạc Vũ Ti lúc nào cũng đề phòng hấn liền nhẹ nhàng tránh qua một bên giận dữ nói “ Đúng là một đệ đệ không biết nghe lời mà”

Độc Cô Bại Thiên không đạt được ý nguyện, chỉ thu tay về cười cười.

Hắn quay người bỏ đi được vài bước thì nhìn thấy năm người. Năm người này mỗi người đều mang một phong thái hoàn toàn khác nhau.

Lý Thi cả người vận đồ màu trắng, dung nhan toát nên một vẻ thoát tục vô song nhưng lại được phủ lên một sự lạnh lùng băng giá như ánh trăng. Bên cạnh nàng là một nam tử anh tuấn, thân hình cao lớn, khuôn mặt rạng rỡ. Hai mắt sáng rực như ánh mặt trời. Nhìn qua chỉ có thể nói thanh niên này đúng là một “sát thủ thiếu nữ” thôi. Bên cạnh hấn là một thanh niên khác cũng cao lớn không kém, mi rậm mắt to. Cả người toát lên một khí phách nam nhi. Đơn giản mà nói thì người này đúng là một “nam nhân trong các nam nhân”. Về “lực sát thương thiếu nữ” thì tuyệt đối không hề kém “thiếu nữ sát thủ” kia.

Bên cạnh nam nhân đó là một thanh niên khác, người cao nhưng hơi gầy đang đưa ánh mắt hiền hòa nhìn hấn. Đây đúng là một nam nhân bởi vì ở dưới yết hầu của người này có một khối hầu kết. Độc Cô Bại Thiên nhìn thấy người này chỉ biết nói : người này nhất định giống mẹ hấn, chắc chắn là giống mẹ hấn rồi. Bởi vì nam tử này quá nửa là mang theo vẻ đẹp rực rỡ của nữ nhân. Nếu chỉ xét về dung mạo thì nếu so sánh với dung nhan tuyệt sắc của Lý Thi thì cũng không thua kém bao nhiêu.

Nhưng khi Độc Cô Bại Thiên nhìn tới nữ nhân cuối cùng thì trong tim hấn không khỏi muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Bởi vì thiếu nữ này không chỉ là một giai nhân khuynh nước khuynh thành mà còn là truyền nhân của Thủy tinh cung hơn nữa hấn còn đã từng tiếp xúc “thân mật” nữa.

Thiếu nữ hiển nhiên lúc này cũng đã nhìn thấy hấn. Trong ánh mắt thiếu nữ ban đầu lộ ra nét không tin sau đó chuyển sang mơ màng để rồi cuối cùng lộ ra nét phẫn nộ.

“Mẹ của mẹ ta ơi, bà của ta ơi, thiếu nữ này thật quá miễn tiện đi. Không ngờ....không ngờ nàng lại có thể cảm ứng ra được khí tức của ta. Chết ta mất...”

Nghĩ vậy nhưng trên mặt hấn lại như không có việc gì xảy ra, cứ đi thẳng tới trước nhìn năm người cười cười nói

“Không lẽ...không lẽ các vị là năm người đại diện cho năm võ học thánh địa trong truyền thuyết trên đại lục sao. Trời ạ! Thật là vinh hạnh cho ta! Bỗng nhiên lại có cơ hội được gặp gỡ với truyền nhân của cả năm thánh địa chứ”

Truyền nhân của Thủy tinh cung nhìn thấy bộ dạng của hấn thì muốn bật cười nhưng khi nghĩ tới sự việc khi xưa thì hai má ửng hồng lên. bởi dù gì đang đứng trước mặt cũng chính là nam tử đã có tiếp xúc thân mật với nàng Đối với việc nam tử này có dung mạo thay đổi nàng cũng không lấy làm ngạc nhiên bởi chính nàng cũng đã từng sử dụng qua các công cụ dịch dung. Nàng chỉ lấy làm bất ngờ là tại sao nam tử này lại có thể thoát được khỏi sự khống chế người đứng phía sau để có lại được sự tự do như vậy. Nàng chính là truyền nhân của võ học thánh địa thì đương nhiên là phải bắt phạm. Vì vậy chỉ trong nháy mắt thân thái đã trở lại bình thường.

“Sát thủ thiếu nữ”trên khuôn mặt lộ nét tiểu ý vòng tay lại hỏi” Không biết huynh đài là....”

“Ừa, biểu muội, muội vẫn chưa giới thiệu cho bọn họ biết sao”

Độc Cô Bại Thiên nói

Lý Thi thấy hấn ngang nhiên kêu mình là biểu muội liền nghĩ tới hấn đã từng dùng phương pháp này tiếp để tiếp cận với sư huynh sư tỷ của mình tại Vụ Ân phong, nay lại muốn trước mặt truyền nhân của năm võ học thánh địa sử dụng phương pháp tương tự. Nghĩ tới đó tức thì nộ hỏa bốc lên giận muốn chém hấn một kiếm. Nhưng nàng cố kìm nộ hỏa xuống vì không muốn tại đỉnh Vân sơn lại để cho người khác biết quan hệ giữa mình với tên vô lại này.

“Hấn tên là Bại Thiên. Mà người đừng có nói bậy bạ, ai là biểu muội của ngươi. Nếu ngươi còn nói lời vô lễ thì ta sẽ không bỏ qua cho ngươi”.

“Được rồi, chỉ là ta muốn trêu đùa Lý tiên tử một chút thôi mà”

Bốn người kia đưa ánh mắt kì lạ nhìn Độc Cô Bại Thiên. Bọn họ ai nấy đều là truyền nhân của võ lâm thánh địa, bất luận đi tới đâu cũng đều được mọi người tôn kính. Đặc biệt là đám thanh niên đối với họ còn thêm phần lễ nghi. Họ chưa từng bao giờ gặp qua dạng người như thế này, đặc biệt là các nữ đệ tử của võ lâm thánh địa.

Lý Thi giữ mực quang giết người kia nhìn hẩn giới thiệu bốn người còn lại. Đầu tiên là thiếu nữ sát thủ có khuôn mặt rạng rỡ nét tiêu ý chính là truyền nhân của Ngọc Hư phủ tại Thanh Phong đế quốc Vu Ý. Người có thân hình cao lớn cả người toát lên khí phách nam nhi chính là truyền nhân của Áo Thiên hiên tại Vô Song đế quốc Vương Đạo. Người này người giống như tên, toàn thân toát lên một bá khí凛冽. Người tiếp theo đẹp không thể tả là truyền nhân của Vân Yên các của Tân Minh đế quốc Hoa Vân Phi. Bất quá Độc Cô Bại Thiên không thể tán thưởng vẻ đẹp của người này, cảm giác của hẩn nói chung là rất là lạ. Cuối cùng là một nữ tử như thiên sứ. Độc Cô Bại Thiên nhìn về phía nàng ta gật đầu chào. Nữ tử này chính là truyền nhân của Thủy Tinh cung tại Bái Nguyệt đế quốc, tên chính là Thủy Tinh. Thủy Tinh mặt đối diện với nam tử đã từng cùng mình “thân mật đến mức không thể thân mật hơn thế” này sắc mặt vẫn rất bình tĩnh, không hề lộ ra một biểu hiện gì.

Độc Cô Bại Thiên thăm than

“Mẹ nó chứ, truyền nhân của thánh địa thật....thật khiến cho ta khâm phục. Bọn họ nếu đối phó với ta thì chắc ta sớm diên trong tay bọn họ mất”

Đám người này cũng đã sớm nghe danh của hẩn là một nhân vật phong vân mới nổi, nay gặp nhau thì rất khách sáo hàn huyên một hồi khiến cho Độc Cô Bại Thiên “nhận được ân điển” cả một lúc lâu. Những cái khác không nói thì chỉ riêng tên biến thái truyền nhân của Vân Yên các Hoa Vân Phi kia thì đối với hẩn lại rất có hứng thú, lúc nào cũng đưa mắt nhìn hẩn.

“Để ta đoán thử xem nhé. Ta nghĩ mẹ ngươi nhất định là bất bình thường. Mẹ kiếp, bên cạnh ngươi chẳng phải đã có một siêu cấp nam nhân đẹp trai và một siêu cấp nam nhân mạnh mẽ rồi sao? Ăn chén cơm rồi muốn đòi cả cái nồi a, thật là ớn lạnh quá đi”

Độc Cô Bại Thiên ớn lạnh quay người bỏ đi, Nói gì thì nói tránh được truyền nhân của ngũ đại thánh địa vẫn là hay nhất

“Đúng là tên đồng bóng mà. Mẹ nó, ta thà hàng ngày đánh nhau với Nam Cung Vô Dịch chứ không muốn thấy ngươi lần nữa đâu. Thật là đáng sợ quá đi”

Hẩn vừa đi được vài chục mét tức thì đứng sững người lại

“Trời đất quỷ thần cái con mẹ nhà ngươi! Thật sự gặp mặt Nam Cung Vô Dịch rồi. Ta sao mà đen thế này cơ chứ. Chỉ là thuận miệng nói ra thôi mà, con bà nhà nó”

Đằng xa xa, một thân hình cao lớn đang nhìn hẩn, đứng bên cạnh chính là con tiểu hồ ly diễm lệ Nam Cung Tiên Nhi. Hẩn cũng muốn qua coi hai đại cừu nhân đang muốn làm cái gì. Hẩn tin rằng tại đỉnh Vạn Sơn này thì Nam Cung Vô Dịch cũng không dám làm gì hẩn.

Tiến tới một bước, hẩn bất giác thở ra nhẹ nhõm. Thì ra thân người đó không phải là Nam Cung Vô Dịch mà là lão hồ ly Nam Cung Anh Hùng

“Cái lão hồ ly ngươi thật đáng ghét mà. Muốn thể hiện thân phận gia chủ Nam Cung thế gia của ngươi thì cũng đâu cần bắt chước bộ dạng khí thế của lão già kia làm gì chứ.”

Độc Cô Bại Thiên xác thực không phải Nam Cung Vô Dịch, trong lòng cảm thấy thoải mái, từ từ bước về trước:

“Tiên Nhi tiểu lão bà, ngươi khỏe chứ!”

Giống như không gặp cừu nhân thì mọi người đều dùng bộ mặt tươi cười nói chuyện. Nam Cung Tiên Nhi cười nhẹ nói:

“Độc Cô Bại Thiên, đứng trước mặt ta tốt nhất ngươi đừng có nói nhăng nói cuội. Ngươi đã hỏi thì ta cũng có thể trả lời cho ngươi biết. Nhờ ơn ngươi nên vết thương của ta đã tốt hơn rất nhiều. Bất quá ngươi cũng nên cẩn thận một chút. Ta cũng đang có một món lễ vật cực lớn để tặng lại ngươi đó ”

“Lẽ vật gì? Thật là tốt bụng quá, không giống người một chút nào”

Nam Cung Anh Hùng trầm mặt xuống nói:

“Độc Cô Bại Thiên, người đừng đứng trước mặt bọn ta nói hươu nói vượn nữa. Sự cuồng vọng của người dù không nể mặt Nam Cung thế gia thì cũng nên nể mặt các vị vương cấp cao thủ ở đây”

Lúc này hắn mới chú ý tới bên cạnh Nam Cung Anh Hùng có không ít lão nhân. Khí tức phát tán trên người những lão nhân này người thì ngưng tụ, người thì như hư ảo.....

“Ta XXX lão hồ ly người. Con mẹ nhà người thật là quá âm độc mà. Vừa rồi là do ta không chú ý đến mấy nhân vật bảo hộ cho người. Vậy cũng tốt, lão tử ta trước mặt mấy lão già này vạch trần hành vi vô sỉ đối phó truyền nhân của Thủy tinh cung của các người ra cho biết”

“Thì ra các vị tiền bối cao nhân đều ở đây, vừa rồi tiểu tử vô tâm quá. Bất quá việc này cũng có nguyên nhân nên ta muốn nhờ các vị tiền bối đứng ra làm chủ”

Một lão nhân với khuôn mặt hiền từ cười nói:

“Vừa rồi Nam Cung gia chủ cũng đã đem hết mọi việc nói cho bọn ta biết, chỉ có điều hiện tại không có thời gian. Đại hội cùng sắp sửa bắt đầu rồi. Bọn ta phải đi xử lý mọi việc, mong người hãy chờ một chút”

Độc Cô Bại Thiên quay người bước đi, trong lòng không ngừng chửi rủa Nam Cung Tiên Nhi rồi bước qua một bên.

“Đại hội phong tân thiên vương chính thức bắt đầu.....”

Một lão già bước ra nói

“Người học võ thì nhất định phải có võ đức, phải làm một trang hào kiệt đỉnh thiên lập địa..... còn nữa.....”
giọng điệu của lão nhân trên đài bất chợt biến chuyển:

“Kỳ thật lần đại hội này, các vương cấp cao thủ bọn ta chính là chịu sự ủy thác của người ta.....”

Thanh âm đột nhiên dừng lại. Trên người bảy lão nhân đứng trên đài đột nhiên phát ra bảy đạo khí thể cường mãnh, sau cùng bảy đạo khí thể này nhập làm một tạo thành một khí thể vương giả như quân lâm thiên hạ, làm kinh hãi tất cả mọi người có mặt.

Độc Cô Bại Thiên là người bị kinh hãi nhất. Trên đài bỗng nhiên xuất hiện tới bảy vị vương cấp cao thủ. Ban đầu hắn nghĩ đại hội kỳ này tối đa lắm chỉ có ba hay bốn vương cấp cao thủ mà thôi ai ngờ đầu lại chui ra tới bảy người. Nên biết trên cả đại lục công khai tên tuổi thì bất quá chỉ có khoảng hai mươi vị. không ngờ ở đây lại xuất hiện tới một phần ba.

hắn nhớ khi xưa gặp Huyền Huyền, tiểu ma nữ lúc đó có nói qua. Trong vài chục năm này thì chỉ có một lần duy nhất trên đại lục, các vương cấp cao thủ tụ tập chính là khoảng mười năm trước. Lúc đó, hoàng đế của Thanh Phong đế quốc dùng thân phận bí mật gửi thư mời bảy vị cao thủ tới nhằm tìm hiểu bí mật của địa hạ cung điện. Nhưng đáng tiếc là việc này được tiến hành rất bí mật, không hề công khai ra bên ngoài.

Còn lần này thì vì nguyên nhân gì mà tới một phần ba vương cấp cao thủ tụ tập để cùng tổ chức đại hội phong tân thiên vương này chứ? Không lẽ thật sự xuất hiện một thánh cấp cao thủ chó chết nào đó? Hay là đại hội này do đế cấp cao thủ đứng sau lưng giật dây?

Độc Cô Bại Thiên chợt có một cảm giác – Ngày tàn của hắn đang đến

86. Quyển 4 - Chương 1 : Chí Ái

Trong nội tâm của Độc Cô Bại Thiên chợt cảm thấy lo lắng. Một cảm giác sợ hãi bỗng bùng phát trong tâm hắn. Một trực giác cho hắn thấy vận rủi của hắn đã tới. Trong mấy ngày qua hắn luôn cảm thấy bất an. Cho tới lúc này hắn mới thật sự hiểu rõ, lần tới Vân Sơn chính là ngày mà cuộc đời của hắn có sự thay đổi.

Bảy vị vương cấp cao thủ hợp ở một chỗ tạo nên một uy thế uy hiếp đến mỗi người có mặt tại tràng. Ngay cả Độc Cô Bại Thiên với đề cấp thần thức cũng cảm thấy một áp lực trầm trọng. Khí thế mãnh liệt của bảy vị cao thủ khiến cho cả Vân Sơn đang huyền não trở nên yên tĩnh, tất cả mọi người có mặt đều đưa mắt nhìn về phía bọn họ.

“Thật ra lần đại hội này không phải do bọn ta chủ trì. Bọn ta chỉ là theo sự ủy thác của một vị tiền bối cao nhân, muốn các thanh niên cao thủ trên giang hồ ở cùng một chỗ để từ đó có thể đánh giá được thực lực của lớp hậu bối vì trong tương lai không xa chúng ta sẽ phải đối mặt với một trường hạo kiếp. Cách đây không lâu, một vị tuyệt đại cao thủ từ trong giấc ngủ tỉnh lại, trong tâm cảnh không linh của vị cao thủ đó bỗng cảm thấy một cảm giác bất an, một cảm giác khiến cho ông ấy sợ hãi.....ma kiếp....”

Những lời nói sau đó Độc Cô Bại Thiên không hề nghe thấy gì. Lúc này trong nội tâm của hắn đang trào lên một sự kích động ngút trời

“Cái gì? Tuyệt đại cao thủ từ trong giấc ngủ đã tỉnh lại? Không lẽ giống như những lời nói dối mà Liễu Như Yên đã nói là ngàn năm trước có tuyệt đại cao thủ vì trị thương mà phải ngủ cả ngàn năm và bây giờ đang từ từ tỉnh lại? Không lẽ có một lão bất tử từ trong mộ sống lại và cảm giác bất an mà lão cảm thấy là do chính ta tạo ra? Vô lý. Ta bây giờ quá yếu thì sao lại có thể cảm ứng được chứ”

Nội tâm của Độc Cô Bại Thiên dần tĩnh lặng trở lại.

Lúc này Độc Cô Bại Thiên hoàn hồn lại cùng đám người yên lặng lắng nghe.

“Ma khí chỉ xao động trong nháy mắt nhưng đã cho thấy chỉ có một khả năng. Đó là ác ma cũng muốn từ trong giấc ngủ say tỉnh lại.....”

Tin tức này thật sự quá chấn động khiến cho cả đám người vô lâm ai nấy đều biến sắc.

Tiếp đó, bảy vị vương cấp cao thủ chỉ ra hai mươi người. Hai mươi người này có thể nói là lực lượng chủ chốt trong thanh niên cao thủ đương đại. Trong đó bao gồm truyền nhân của ngũ đại thánh địa và thêm những người mà Độc Cô Bại Thiên cũng rất quen thuộc như Lan Hải Thiên, Bắc Vũ Ti, Thương Tâm Nhân.....Người cuối cùng khiến hắn giật mình nhất chính là đại địch của hắn Nam Cung Tiên Nhi. Hai mươi người này có thể tiến thẳng vào ngũ thập cường, không cần phải tham gia vòng loại của đại hội.

Độc Cô Bại Thiên chữi thăm:

“Hai mươi người đó lại không có tên ta. Cả đám lão già này.....đúng là toàn lão hồ đồ”

Thật ra đối với đại hội lần này hắn cũng rất có ác cảm

“Dựa vào cái gì mà các ngươi có thể đứng ra hiệu triệu thanh niên cao thủ thiên hạ tới đây chứ. Cả đám các ngươi.....”

Lúc này có người hạ giọng nói:

“Mọi người xem, thanh kiếm kia chính là phần thưởng của đại hội – Khấp Huyết thần kiếm”

“Thì ra là một danh kiếm”

Độc Cô Bại Thiên thăm nhủ :

“Thảo nào lại có nhiều người tới đây như vậy”

Hắn mặc dù biết người chiến thắng trong đại hội sẽ có phần thưởng nhưng hắn không biết đó là cái gì. Từ khi lên tới Vân Sơn thì tâm thần của Độc Cô Bại Thiên bất ổn nên căn bản hắn không nghe thấy bảy vị vương cấp cao thủ đề cập tới phần thưởng của đại hội. Thậm chí đến tên tuổi của bảy vị cao thủ hắn vẫn còn chưa biết.

Khấp Huyết thần kiếm được đặt trên đài cao. Đây là một thanh kiếm rất kì dị, không có vỏ kiếm, toàn thân kiếm đều một màu ám hồng sắc khiến người ta không rõ thanh kiếm được làm từ chất liệu gì. Tuy khoảng cách xa nhưng Độc Cô Bại Thiên với đề cấp thần thức cường mãnh của mình đã cảm nhận được từng luồng hàn khí từ thanh kiếm tỏa ra. Hắn biết rõ đây không phải là hàn khí mà chính là sát khí. Và đồng thời hắn cũng hiểu vì sao toàn thân kiếm chỉ một màu ám hồng sắc. Đây chính là một cây sát kiếm

đã từng giết qua vô số người. Tuy hắn biết rõ đây là một thần binh nhưng trong lòng Độc Cô Bại Thiên lại không hề thấy thích thú. Không phải là hắn không thích thần binh lợi khí nhưng hắn biết rõ thanh Khấp Huyết thần kiếm này là thứ tối thích hợp với tiểu công chúa của Nam Cung thế gia – một Nam Cung Tiên Nhi giáo hoạt tàn nhẫn.

Mấy lão đầu tử ở trên đài sau khi nói rõ quy định, Độc Cô Bại Thiên mới thở dài nhẹ nhõm. Một tháng trước, khi hắn mới hành tẩu giang hồ thì vương cấp cao thủ hắn rất là sùng bái. Nhưng khi công lực của hắn ngày càng thâm hậu hơn thì cách nhìn của Độc Cô Bại Thiên về vương cấp cao thủ cũng từ đó thay đổi, chỉ có khâm phục nhưng không hề sùng bái. Vương cấp cao thủ trong mắt người dân bình thường thì chính là một tượng đài nhưng đối với người đã gặp hàng loạt chuyện kì lạ như Độc Cô Bại Thiên thì chỉ là một chuyện bình thường.

Trong thâm tâm Độc Cô Bại Thiên thầm suy nghĩ:

“Cái gì là ma chứ? Người xưa đã lưu truyền di huấn cả bao năm nay : Gặp xá thân thành ma phải giết không tha. Di huấn này tựa như là chân lý không thể thay đổi. Các tiền bối tiên nhân nói ma chính là ma. Câu di huấn này chính là di mệnh của bọn họ để lại”

Cũng có thể do Độc Cô Bại Thiên đã có linh cảm về tai họa sắp giáng xuống, hoặc cũng có thể hắn biết đại hội phong tân thiên vương này có khả năng là để đối phó với người đã từng xá thân thành ma như hắn. Vì vậy hắn đối với bọn họ có gì đó ác cảm, thậm chí là chán ghét. Độc Cô Bại Thiên từ từ tách khỏi đám đông. Hắn muốn một mình được nghỉ ngơi.

Đỉnh vân Sơn là đỉnh núi cao nhất tại Thanh Phong đế quốc. Một năm thì hết nửa thời gian bị chìm trong mây mù, rất khó mà thấy được ánh mặt trời. Độc Cô Bại Thiên ráng căng mắt nhìn thì chỉ thấy những dãy núi phía xa ngoằn ngoèo như một con rắn trườn về phương xa. Cả con sông lớn dưới chân núi thì giống như một dải thất lục quang uốn lượn uyển chuyển, quanh co.

“Nếu nơi này mà có người thì có muốn nhìn cũng không thấy nổi”

Độc Cô Bại Thiên thầm nghĩ

“Vạn vật trong thế gian khi nhìn trong một không gian nào đó đều rất nhỏ bé. Vậy tại sao con người lại có thể làm chủ thế giới”

Một cơn gió thổi qua kéo hắn trở về với hiện thực.

“Mẹ nó, cảm thán cái quái gì chứ. Bây giờ lão tử ta phải suy nghĩ cách đối phó với mọi việc thế nào đây. Hiện tại ngoại trừ Lý Thi thì không một ai biết được việc ta hóa thân thành ma. Mà nữ nhân này....ai da...giống như một trái bom hẹn giờ vậy, tới giờ là bộc phát ra. Ta lại không thể tàn nhẫn với cô ta được.... Mặc dù công lực mình hiện tại đối phó với cô ta không thành vấn đề. Ai da, xem ra cách tốt nhất là quan hệ với đám sư huynh muội của Lý Thi cho tốt thôi”

Với bộ dạng suy nghĩ, Độc Cô Bại Thiên bất giác bước ra khỏi đám đông. Bất chợt hắn nhìn thấy một bóng hình đã từng khiến hắn đau lòng – Tư Đồ Minh Nguyệt.

“Nguyệt nhi, muội ấy cũng tới đây”

Nghĩ tới từng việc trong quá khứ, nội tâm Độc Cô Bại Thiên lại cảm thấy xoắn xang nhưng hắn ráng bình tĩnh trở lại.

“Cái gì là quá khứ thì hãy để cho nó theo gió bay đi”

Hắn bước lại về phía Tư Đồ Minh Nguyệt

“Hai lần trước ta toàn chủ động tránh né, chưa từng chân chánh nói chuyện với cô ta. Hôm nay giải quyết cho xong”

Nghĩ vậy nhưng trong lòng Độc Cô Bại Thiên chợt cảm thấy rất đau xót

Tư Đồ Minh Nguyệt đứng phía ngoài quần hùng, toàn thân mặc một màu trắng tinh khiết hệt như một vị tiên nữ thoát tục. Lúc này nàng cũng đã nhìn thấy Độc Cô Bại Thiên. Ánh mắt hai người cùng nhìn nhau,

nội tâm ai nấy cũng đều chấn động. Độc Cô Bại Thiên nhìn thấy trong ánh mắt Tư Đồ Minh Nguyệt tràn đầy sự ưu sầu, trong thâm tâm nhất thời cảm thấy đau đớn

“Nguyệt nhi sao lại như vậy. Tại sao từ một nữ nhân vui vẻ yêu đời lại trở nên như thế này. Nàng đã trưởng thành nhưng tại sao lại bi ai như thế? Một Nguyệt nhi vui vẻ khả ái sao lại ra như thế này? Sao ánh mắt nàng lại bi thương như vậy....”

Nội tâm Độc Cô Bại Thiên cực kỳ đau đớn

“Là ta đã làm muội ấy trở thành như vậy ư? Hai lần gặp mặt ta không hề cho muội ấy cơ hội giải thích. Ta.....ta đúng là không ra gì mà....”

Càng nhìn ánh mắt tràn đầy bi thương đó, trong thâm tâm Độc Cô Bại Thiên càng kinh hãi. Để cấp thần thức của hắn nhìn thấu qua đôi mắt đó đã cảm thấy một nỗi đau thương vô tận. Lúc này dường như hắn đã hiểu rõ

“Ta đúng là hồ đồ mà! Ta đúng là ngu ngốc mà!”

Hắn cảm thấy bản thân đã phạm một sai lầm cực lớn, không thể tha thứ.

“Những chuyện khi xưa chắc chắn là Nguyệt nhi cố ý làm cho ta thấy. Ta đúng là ngu ngốc mà”

Từng chuyện trong quá khứ dần hiện về trước mắt hắn.

Tư Đồ Minh Nguyệt lần đầu về nhà. Khi đó tại khu rừng bên ngoài Trường Phong trấn, nàng cùng sư huynh đang rất thân mật.....đến khi ba huynh đệ Tư Đồ tới sát phía sau thì nàng mới xấu hổ đứng dậy.....

Độc Cô Bại Thiên nhất thời toát mồ hôi. Khi hắn cùng ba huynh đệ Tư Đồ từ bên đường đi qua, lúc đó sao Tư đồ Minh Nguyệt lại không nhìn thấy chứ? Nàng nhìn thấy mà sao lại cố tình như không nhìn thấy. Nàng đúng là đang cố ý làm như vậy trước mặt mình.

Sau khi trở về Trường Phong trấn, Tư Đồ Minh Nguyệt ở trong phòng đã từng nói với hắn:

“Huynh ấy vì muội mà đã hy sinh rất nhiều. Muội cũng phát hiện ra huynh ấy có nhiều điểm giống huynh, cùng dạng bất khuất bất phục, cùng dạng kiên trì kiên nhẫn. Muội lúc đó đã coi huynh ấy là huynh. Ai ngờ càng lúc càng sâu đến cuối cùng yêu huynh cũng giống như yêu huynh ấy....”

Mặc dù lời nói đã cố ý tránh không đề cập vấn đề nhưng trong đó đã nói rõ là nàng đã từng yêu sư huynh của nàng

“Huynh ấy có lý tưởng, có hoài bão. Huynh ấy muốn phải nổi danh trong võ lâm, muốn tạo một sự nghiệp lớn lao trên đại lục...”

Lúc đó Độc Cô Bại Thiên vẫn chỉ đang là một tên hỗn hồn nhi ở Trường Phong trấn. Tư Đồ Minh Nguyệt khi đó rõ ràng là đã chạm vào sự tự tôn trong lòng hắn.

Nội tâm Độc Cô Bại Thiên chấn động. Tư Đồ Minh Nguyệt nói như vậy, làm như vậy là để cho hắn xem. Nàng muốn mình đừng yêu thích nàng nữa, đó chính là mục đích của nàng. Bề ngoài mà nói thì có lẽ chỉ một mình hắn đang yêu đơn phương, hắn đang tự an ủi mình. Nhưng khi đối diện với Tư Đồ Minh Nguyệt thì hắn cảm thấy một tình yêu vô hạn trong ánh mắt. Không sai, Nguyệt nhi nhất định đang diễn trò. Muội ấy nhất định có điều gì khó nói. Mọi chuyện muội ấy làm chắc chắn là vì cái chuyện khó nói ra đó.

Độc Cô Bại Thiên còn nhớ rất rõ hình ảnh mình cố tình cưỡng bách đưa nàng về Tư đồ thế gia. Khi về tới trước cửa, khuôn mặt Tư Đồ Minh Nguyệt đã đầm lệ

“Bại Thiên ca ca, muội không muốn rời xa huynh”

Độc Cô Bại Thiên giờ mới hiểu rõ. Chính vào lúc đó là lúc tình cảm thật sự của Tư Đồ Minh Nguyệt biểu lộ, là tấm lòng thật sự của nàng. Nàng thủy chung vẫn chỉ yêu có một mình hắn. Chỉ đáng tiếc hắn quá ngu ngốc không nhận ra được điều đó.

Nhớ tới lần chia tay sau cùng, lúc đó Tư Đồ Minh Nguyệt vô cùng đau đớn nói với hắn:

“Bại Thiên ca ca, huynh không thể một lần nữa ôm muội được sao?”

Giọng nói lúc ấy tràn đầy thê lương ai oán, giống như chia tay lần này chính là một sự chia tay sinh ly tử biệt.

Nhưng khi bản thân hắn lúc đó một chút động đậy cũng không có, hắn nhớ rõ lúc Tư Đồ Minh Nguyệt quay người đi đã bật khóc:

“Bại Thiên ca ca, huynh thật là nhẫn tâm”

Điều đó cho thấy trái tim nàng lúc đó thật sự như tan thành từng mảnh

Tâm của độc Cô Bại Thiên như co giật, Nguyệt nhi chịu sự oan uổng quá lớn đi! Ta thật là ngốc mà.

Hắn nhớ lại khi ở Nam Cung thế gia bị Nam Cung Tiên Nhi dùng Điên đảo chúng sinh khiến hắn rơi vào mộng cảnh.

Tư Đồ Minh Nguyệt nắm lấy tay hắn:

“Bại Thiên ca ca, trong tương lai bất luận dù phát sinh chuyện gì thì huynh nhất định phải tin muội, tin muội chỉ yêu có một mình huynh”

“Nha đầu ngốc, ta sao lại không tin muội chứ”

“Tương lai ai biết được sẽ xảy ra chuyện gì. Muội sợ huynh hiểu lầm muội, sợ huynh không nghe muội giải thích, sợ sẽ vĩnh viễn mất huynh. Bại Thiên ca ca, muội không cần huynh phải vĩnh viễn chỉ yêu mình muội, nhưng muội muốn huynh vĩnh viễn phải tin muội.....vĩnh viễn tin muội chỉ yêu một mình huynh”

Đột nhiên thanh âm thiếu nữ hóa thành thê lương :

“Bại Thiên ca ca, huynh không tin muội, huynh không tin muội nữa. Huynh không còn tin Nguyệt nhi nữa rồi”

Hắn từ trước tới giờ không hề tin vào vận mạng nhưng vào lúc này, tự trong nội tâm hắn như đang gào thét

“Đó không phải là mộng. Đó chính là một ám thị. Ta sao lại không tin Nguyệt nhi chứ. Từ nhỏ đến lớn nàng chỉ yêu có một mình ta. Ta sao lại không tin nàng!”

“Nguyệt nhi không hề phản bội ta. Chính là bản thân ta đã tự phản bội trái tim ta thôi”

Tại Khai Nguyên thành, khi hắn cùng Ngân Nhiễm đạo nhân đại chiến bị trọng thương, miệng thổ huyết. Lúc đó Tư Đồ Minh Nguyệt ở bên ngoài cất tiếng khóc như xé lòng:

“”Bại Thiên ca ca...””

Tiếng khóc vẫn còn như vẫn vương ở bên tai hắn.

Hắn hôn mê vì kiệt sức trong ba ngày. Nhưng sao lúc tỉnh lại Nguyệt nhi lại không phát hiện ra. Chuyện này là không thể nào. Nguyệt nhi rất quan tâm tới hắn. lúc nào cũng ở bên cạnh hắn khẳng định là nàng đã sớm nhận ra hắn tỉnh lại. Nếu không thì sao lúc hắn tỉnh lại vẫn còn nghe văng vẳng bên tai:

“Bại Thiên ca ca, huynh cuối cùng cũng đã hành tẩu giang hồ. Huynh không tới Vô Song đế quốc mà lại tới Thanh Phong đế quốc. Nếu chẳng phải muội đại diện sứ môn tới thăm Lý Lâm tướng quân thì căn bản không thể gặp được huynh. Muội biết huynh rất là ghét muội, không muốn nhìn thấy muội. Là do muội ý chí không kiên định nhưng huynh vì sao không cho muội thời gian chứ. Thật ra muội lúc nào cũng nhớ tới huynh

Lúc đó Nguyệt nhi nói nhớ mình chắc chắn là nói thật nhưng còn nói cho nàng thời gian thì chắc chắn là giả. Muội ấy biết mình đã tỉnh lại nên cố ý nói cho mình nghe.

Hai mắt Độc Cô Bại Thiên ửng đỏ. Nguyệt nhi thật chịu sự oan uổng quá lớn. Một Nguyệt nhi vui vẻ yêu đời mà ta yêu nhất lại biến thành một nữ hài tràn đầy ưu thương sâu nặng thật khiến cho hắn đau đớn.

87. Chương 2 : Thử Tình Khả Đãi Thành Truy Ưc

Đôi mắt của Độc Cô Bại Thiên dần ửng đỏ, trong nội tâm tâm cảm thấy rất đau đớn

“Ta thật quá ngu ngốc. Sao ta lại không sớm nhận ra điều đó chứ. Nguyệt nhi, muội cũng thật là ngốc quá đi. Muội có chuyện gì mà không thể nói cho ta biết. Tại sao phải một mình hứng chịu chứ”

Hắn bước nhanh về phía Tư Đồ Minh Nguyệt

“Nguyệt nhi.....”

Thanh âm Độc Cô Bại Thiên run rẩy vang lên

Đôi mắt Tư Đồ Minh Nguyệt đã sớm nhắm lại, từng bước tiến về hướng Độc Cô Bại Thiên.

“Bại Thiên ca ca, huynh.....”

Nàng cố gắng kìm chế nhưng cuối cùng cũng khóc không thành tiếng.

“Nguyệt nhi, muội....muội....muội chịu oan uổng rồi. Muội....không phải có chuyện gì đang giấu ta chứ?”

Thanh âm của Độc Cô Bại Thiên run rẩy cất lên.

Tư Đồ Minh Nguyệt dần bình tĩnh trở lại lau nước mắt cười nói:

“Bại Thiên ca ca, có thể nhìn thấy huynh khiến cho muội rất là vui. Muội còn nghĩ huynh vĩnh viễn không còn quan tâm đến muội nữa”

Tư Đồ Minh Nguyệt vừa bước tới vừa nghẹn ngào nói.

“Nha đầu ngốc, ta sao không quan tâm tới muội chứ. Nguyệt nhi, muội mau nói cho ta biết, muội không có chuyện gì đang giấu ta chứ?”

“Không có”

“Nói dối. Ta từ trong ánh mắt của muội nhìn thấy muội đang rất đau khổ..... muội có việc gì mà không thể nói cho ta biết? Muội thật không có chuyện gì thật sao?”

“Không có, muội thật sự không có. Bại Thiên ca ca, muội không đúng với huynh, huynh bây giờ đã tha thứ cho muội rồi đúng không? Muội.....”

“Tới giờ mà muội vẫn còn giấu ta. Muội còn coi ta là Bại Thiên ca ca hay không? Vì sao lại không thể nói cho ta biết? Nói đi!”

Độc Cô Bại Thiên gần như hét lên

“Lưu sư huynh bị bệnh.....”

“Cái gì.....”

Cả người Độc Cô Bại Thiên như sững lại. Hắn ngàn lần cũng không nghĩ ra Minh Nguyệt lại nói ra một lý do như thế.

“Không lẽ ta đã đoán sai. Không lẽ chỉ có mình ta yêu đơn phương? Nhưng..... nhưng rõ ràng ta cảm nhận được trong thâm tâm Nguyệt nhi có tình cảm sâu nặng với ta. Không thể nào!”

Trong tâm Độc Cô Bại Thiên như đang gào thét.

Hắn ôm Tư Đồ Minh Nguyệt vào lòng

“Nguyệt nhi, muội đừng sợ. Có Bại Thiên ca ca bảo vệ cho muội, không một ai có thể làm tổn thương tới muội. Muội hãy mang chuyện đang khiến muội lo lắng nói cho huynh nghe”

Tư Đồ Minh Nguyệt trong lòng hắn thổn thức:

“Bại Thiên ca ca, muội biết đời này muội đã có lỗi với huynh. Nếu như có kiếp sau thì muội nhất định sẽ gả cho huynh, suốt đời làm vợ của huynh”

Nói xong liền rời khỏi lòng của Độc Cô Bại Thiên.

Độc Cô Bại Thiên cảm thấy đầu óc như trống rỗng. Hắn lẩm bẩm tự nói với mình:

“Đa tình tự cổ không dư hận....”

Hắn thật không thể ngờ để cấp thần thức của mình lại phạm một sai lầm lớn đến như vậy. Ban đầu hắn thật sự muốn kết thúc mối tình giữa hắn và Tư Đồ Minh Nguyệt. Nào ngờ khi nhìn thấy đôi mắt ưu sầu của nàng thì tâm linh của hắn như chấn động. Hắn tưởng rằng tình cảm cùng nỗi bi ai vô tận đó là dành cho hắn, hắn còn tưởng....

Đây đúng là một việc tối sỉ nhục đối với nam nhân. Đó là hiểu lầm tình cảm của người đã từng là người yêu của mình.

Những người xung quanh tò mò đưa mắt nhìn hắn

“Nhìn cái gì mà nhìn”

Độc Cô Bại Thiên giận dữ hét to

Thần sắc tư Đồ Minh Nguyệt hoảng hốt

“Xin lỗi Bại Thiên ca ca, xin lỗi.....xin lỗi...”

Cuối cùng nàng cúi gằm mặt xuống.

Cất không dứt, tâm vẫn còn loạn.

Độc Cô Bại Thiên dần bình tĩnh trở lại nhưng trong tâm của hắn thật là khó mà chấp nhận. Lúc này cảm giác của hắn không biết như thế nào. Có đau khổ, có xót xa, có cảm giác như thất tình? Không, đa phần là cảm giác thất bại! Là người mà bản thân mình đặt nặng tình cảm nhất, là mối tình đầu tiên, cuối cùng đã thất bại triệt để. Thất bại triệt để trong tâm tưởng...triệt để trong.....

Hoa nở hoa tàn, duyên đến duyên đi. Những chuyện khi xưa trong quá khứ cũng nên theo gió mà đi.

Mỗi cá nhân đều có những bí mật riêng. Bi thương cũng được, vui vẻ cũng tốt, tất cả đều là sinh hoạt cuộc sống trong đời người. Cuộc sống đó không thể thay đổi theo ý nguyện. Trong cuộc sống có rất nhiều màu sắc tươi đẹp nhưng cũng tràn đầy sự bất lực bi thương.

“Nguyệt nhi, vừa rồi có phải là ta buồn cười lắm, đúng không?”

“Không, Bại Thiên ca ca, muội biết huynh đối với muội rất tốt. nhưng mà....”

“Nha đầu ngốc, huynh hay nói giỡn trước mặt muội mà, đừng để tâm làm gì. Mỗi người đều có quyền lựa chọn lấy cuộc sống riêng, mỗi người phải can đảm lựa giành lấy hạnh phúc cho mình. Muội không nên tự trách mình. Mỗi ngày nên mở lòng mình ra một chút, phải cười nhiều hơn. Nhìn muội bây giờ ta thật khó mà tưởng tượng nổi. Một tiểu thiên sứ lúc nào cũng rạng rỡ khi xưa đâu mất rồi? Cười lên một cái coi nào”

“Bại Thiên ca ca, huynh thật không trách muội sao?”

“Đương nhiên là thật. Nhìn muội vui thì ta cũng mới thấy vui. Trên thế giới này thật ra đã tồn tại rất nhiều bất công. Nam nhân thì có quyền yêu thích nhiều nữ nhân nhưng có trách thì chỉ nói là nam nhân đó có số đào hoa. Còn như nữ nhân nếu chọn lấy tình yêu của mình thì sẽ chịu rất nhiều áp lực từ xã hội giống như là thuyết trung trinh vậy. Đây thật là một quan điểm bất công. Thế tục là như vậy đó. A, nói cả nửa ngày muội có hiểu ý của ta không? Muội không cần phải tự cắn rứt đâu”

“Bại Thiên ca ca, muội...”

“Được rồi, không cần phải giải thích, ta hiểu mà”

Có thể nói Độc Cô Bại Thiên bây giờ đang cười ra nước mắt. Bề ngoài thì hắn đang rất bình tĩnh nhưng nội tâm thì lại rất đau đớn đến cực điểm. Hắn biết lúc này trong mắt người chưa từng yêu thì hắn đang rất yếu mềm. Nhưng những người đó thì làm sao mà có thể hiểu nỗi lòng hắn chứ

88. Chương 3: Ngã Dục Thành Ma

Đó là một tòa cung điện dưới lòng đất, không có không khí, không có ánh sáng. Khắp nơi chỉ là một bóng đen bao trùm, tử khí ngùn ngụt. Trong tòa cung điện khủng bố đó, một thanh âm như ma quỷ đang gào thét:

“Ai có thể ngăn cản được bước của ta! Ma Thiên, người đã quá nhân từ. giữa thời kỳ hỗn loạn như vậy, người cùng bọn họ chỉ có thể tranh đấu không ngừng!”

Tiếp đó là một tràng cười lạnh lẽo:

“Hắc hắc.....Ma Thiên, ta sớm đã biết người đã quay trở lại nhân gian. Mười chín năm trước, khi người nghịch thiên trọng sinh thì ta đã phát hiện ra. Ta lúc nào cũng quan sát người. Người tính toán vạn lần thế nào thì cũng không ngờ ta đã sớm tỉnh lại. Những người khác vẫn còn chưa ai tỉnh.....chỉ có ta....ha ha....người là tuyệt thế cường giả mà trời đã chú định là do ta sử dụng, là người sẽ mở ra con đường cho ta. Ta muốn từ trng tình cảm của người tạ thành một lỗ hổng, từng bước từng bước bức người tới đường cùng.....Ma Thiên, kỳ thật như vậy là ta đang giúp người! những ân oán tình thù của người tất cả cũng nên kết thúc thôi.....”

Lúc này, thanh niên cao thủ của Thiên Vũ đại lục đang tụ tập như mây trên đỉnh núi Vân Sơn. Những thanh niên hầu hết đều sẽ là cường giả trong tương lai. Hầu hết đều đã đạt tới cảnh giới rất cao, trong số đó có không ít người đã đạt tới cực cảnh – cảnh giới thứ vương cấp.

Trong lần đại hội này, sau khi các thanh niên cao thủ tỉ võ xong thì sẽ được cùng bảy vương cấp cao thủ trao đổi võ công mà họ tâm đắc trong nhiều năm qua. Tuy nhiên đã có một việc phát sinh ngoài ý muốn mà trong lịch sử các đại hội sẽ vĩnh viễn phải ghi nhớ. Có thể nói việc này chính là một bước ngoặt của võ lâm trên Thiên Vũ đại lục.

Một vị vương cấp cao thủ bỗng nhiên hét lên đầy phẫn nộ:

“Tất cả mọi người hãy chú ý”

Ánh mắt quần hùng đều nhìn lên đài. Vị vương cấp cao thủ này sắc mặt lúc này rất khó coi, giọng nói mặc dù rất trầm tĩnh nhưng lại khiến người ta nghe cảm thấy sợ hãi

“Có ai biết người này hiện đang ở đâu không”

Một bức họa cực lớn được mở ra. Trong đó vẽ một thanh niên cao lớn, bộ dạng cực kỳ phóng khoáng, trên khóe miệng người thanh niên như đang lộ một nét tiếu ý.

Người trong hình chính là Độc Cô Bại Thiên. Hắn lúc này đang đứng dưới đài, thấy vậy tức thì biến sắc, quay người lại nói với Tư Đồ Minh Nguyệt

“Nguyệt nhi, bất luận dù có xảy ra chuyện gì thì cũng không được lại gần ta”

Nói xong hắn từ trong đám đông bước ra.

“Hôm nay ông trời quả là đã cho ta nhiều chuyện ngoài ý muốn. Đầu tiên là Nguyệt nhi, bây giờ lại tới bức họa hình ta trên đài. Xem ra việc ta hóa thân thành ma đã tới lúc phải sáng tỏ. Cái gì tới thì sớm muộn cũng tới. Chỉ là không ngờ cả hai việc lại tới cùng một lúc. Ngày hôm nay không chỉ ta giải quyết cho xong chuyện tình cảm mà còn cùng người trong thiên hạ kết liễu cho xong”

Ở dưới đài có không ít người thấy hắn bước ra. Có người hét lớn:

“Người trong hình đang ở nơi này”

“Người đó là do ta phát hiện ra trước. Người không được tranh với ta”

“Ta biết hắn tên là Độc Cô Bại Thiên”

“Nghe nói hắn cũng rất có tiếng tăm”

“Có tiếng tăm thì làm được gì, khẳng định hắn cũng là một tên bại hoại thôi. Người không nhìn thấy lão thiên vương đang rất nổi giận sao?”

“Bại hoại....”

.....

Đám đông bắt đầu bàn tán xôn xao, thậm chí có người còn định xông ra bắt hấn. Độc Cô Bại Thiên nhếch mép cười lạnh. Người là thể này sao! Chỉ là một kẻ có chút ảnh hưởng đánh rắm mà đã khiến cho cả đám người vô tri nhiệt liệt hưởng ứng.....hắn không thèm để ý tới đám đông, cứ tiến thẳng lên lôi đài. Để cấp thần thức cường đại vô bì từ người hấn tán ra khiến cho trên người hấn tỏa ra một khí thể dường như có thể hủy thiên diệt địa.

Đám đông bất giác mất tự chủ tự động tránh đường cho hắn đi. Độc Cô Bại Thiên tung người lên lôi đài

“Ta chính là người mà các ngươi muốn kiếm”

Hắn chẳng hề e sợ nói với vị vương cấp cao thủ kia.

Lúc này, sáu vương cấp cao thủ cũng lên lôi đài vây lấy hắn vào giữa. Dưới đài đám đông tức thì nhốn nháo. Bảy vương cấp cao thủ bao vây lấy một người thanh niên, cái này....thể này là thể nào.....

Một người trong bảy đại cao thủ lên tiếng

“Mọi người nhất định đang rất nghi vấn, vậy để ta nói lại cho mọi người biết. Vừa rồi, bọn ta đã có nói là không lâu sau sẽ có một trường đại chiến, đó chính là chánh đạo cùng ma giao tranh. Nhưng bọn ta thật không thể nào ngờ ma mà chúng ta nói lại có mặt ở đây. Chính là hắn, chính là tên Độc Cô Bại Thiên này.

Đám đông lại xôn xao ầm ĩ. Ma! Ma chính là kẻ không ác không lành? Ma chính là kẻ đáng chết cả ngàn vạn lần? Ma chính là kẻ có khí tức cực kì khủng bố mà vị tuyệt đại cao thủ tỉnh từ trong giấc ngủ đã cảm ứng được.?

“Giết! Giết hắn đi”

“Giết chết hắn”

“Giết chết tên ác ma đó đi”

“Trừ ma vệ đạo, giết hắn đi”

.....

Ta là ác ma! Ta giống ma lắm sao! Người à! Đây chính là con người sao?

Độc Cô Bại Thiên cảm thấy toàn thân nóng bừng, tinh thần hắn lúc này như muốn phát cuồng.

Bảy vị cao thủ hướng xuống dưới xua xua tay, đám đông tức thì bình tĩnh trở lại. Một người trong số lên tiếng:

“Ngươi còn có gì nói nữa không?”

“Ta đương nhiên là có lời muốn nói”

Để cấp thần thức của Độc Cô Bại Thiên trong nháy mắt bao trùm cả trời đất. Một cỗ khí thể từ thân người hấn tỏa ra trùm lấy từng người có mặt. Nội tâm của bảy đại cao thủ tức thì cảm thấy kinh hãi. Dưới mắt bọn họ là một thanh niên rất trẻ, công lực vẫn còn chưa đạt tới cảnh giới ma mà có thể coi vương cấp thần thức của bọn họ chẳng ra cái gì. Đối với bọn họ mà nói thì việc này đúng là không thể tin nổi.

“Ta tôn kính các người nên gọi các người một tiếng tiền bối nhưng hành động của các người thật khiến ta quá thất vọng. Các người dựa vào cái gì mà cho ta là ma? ta có chỗ nào giống ma sao? Ta đã làm việc gì thương thiên bại lý chưa?”

Khí thể cường đại của Độc Cô Bại Thiên không ngừng tăng lên. Đám người trên đài, dưới đài thật sự đã khiến hắn rất phần nộ.

“Ngươi chính là ma, đó là sự thật không thể chối cãi. Bọn ta đương nhiên là đã nắm đủ chứng cứ”

“Tốt, vậy các người hãy trước mặt anh hùng thiên hạ nói ra xem”

“Độc Cô Bại Thiên sinh ra tại Trường Phong trấn ở Hán Đường đế quốc, năm nay mười chín tuổi, là hậu nhân của vũ thánh Độc Cô Chiến Thiên ngàn năm trước.....”

“Ồ....”

Dưới đài tức thì xôn xao. Sự huy hoàng của độc Cô gia ngàn năm trước đã sớm ra khỏi kí ức mọi người nhưng với chân chánh cao thủ thì không bao giờ quên. Ai mà ngờ người thanh niên này lại chính là hậu nhân của vũ thánh ngàn năm trước. Hậu nhân của vũ thánh thành ma, đi theo con đường ngược lại với tổ tông. Một Độc Cô gia đã suy tàn ngàn năm nay lại cho ra đời một nhân vật hiển cho cả võ lâm kinh hãi. Chỉ là nhân vật này không được võ lâm tôn sùng, kính ngưỡng mà lại là một người không thể được tôn tại trong mắt người đời – ma.

“Độc Cô Bại Thiên tại khu rừng ngoài Trường Phong trấn cùng với hai vị công tử nảy sinh ân oán. Trong hỗn chiến chiếm được tinh nguyên thạch mà Chiến Thiên vũ thánh để lại, xá thân thành ma, toàn thân đầy máu sát tử hơn bốn mươi người ngay tại chỗ. Từ đó về sau tiến vào giang hồ nhưng trước sau vẫn tự xưng là người Thanh Phong đế quốc. Hắn vẫn che giấu sự việc hắn đã xá thân thành ma”

Dưới đài tức thì huyên náo

“Đúng là không thể ngờ”

“Giết hắn đi”

“Thật là tàn nhẫn. giết một lèo hơn cả bốn mươi người”

“Ten này đúng là quá vô sỉ, dám mạo xưng là người Thanh Phong đế quốc ta.”

.....

“Cấm miệng”

Độc Cô Bại Thiên giận dữ hét lớn vô hình chúng sử dụng để cảnh thần thức chấn nhiếp. Để cấp thần thức chấn động không gian khiến cho tất cả quần hùng dù ít dù nhiều đều bị ảnh hưởng tới tinh thần. Không gian xung quan tức thì yên tĩnh trở lại.

Sắc mặt của truyền nhân ngũ đại thánh địa ai nấy đều kinh hãi. Bọn họ ai cũng cảm nhận sâu sắc sự đáng sợ từ thần thức cường đại đó, bọn họ không thể tin nó lại phát ra từ trên người Độc Cô Bại Thiên, đặc biệt là Lý Thi. Nàng không thể ngờ chuyện Độc Cô Bại Thiên xá thân thành ma lại bị lộ trong tình cảnh này, càng không thể ngờ chỉ trong vài tháng ngắn ngủi không gặp mà Độc Cô Bại Thiên lại có một tu vi khủng khiếp đến như vậy. Trong thâm tâm nàng thầm nghĩ:

“Hắn lúc này chắc chắn cho là ta đã tiết lộ ra. Hắn muốn nghĩ sao cũng được. Dù hôm nay không bị người phát hiện thì ta cũng phải ra tay với hắn, không thể để hắn tiến thêm được nữa. Nếu không thì chắc vài năm sau chẳng còn ai có thể chế ngự được hắn”

“Những cái mà các ngươi vừa nói là chứng cứ chứng minh ta thành ma sao? Ha ha....thật buồn cười. Vương cấp cao thủ bất quá cũng chỉ như vậy thôi. Ha ha.....”

Độc Cô Bại Thiên cười như điên cuồng

“Không lẽ chứng cứ như vậy còn chưa đủ? Ngươi đã từng xá thân thành ma đó là sự thật không cần tranh cãi. không lẽ ngươi muốn ta dẫn người làm chứng ra sao?”

“Không cần phải như vậy. Ta đích xác là từng hóa thân thành ma, nhưng như vậy thì sao? Từng xá thân thành ma thì là ma sao? Các ngươi vì sao không nói rõ tại sao ta lại giết nhiều người như vậy. Hai tên công tử chó chết của hai thế gia đó mang bí mật không nói cho ai biết tới Trường Phong trấn. Bọn chúng muốn chiếm lấy hắc ngọc thạch gia truyền của ta. đó cũng chính là tinh nguyên thạch trong mắt của các ngươi. Ta cùng bằng hữu vô ý phá kế hoạch của chúng. Bọn chúng tức thì tiến hành đồ sát bọn ta, cơ hồ gần như giết chết gần hết bằng hữu ta. ta phản kháng là sai sao? Không lẽ để cho bọn chúng giết hết bọn ta à?”

“Thoe như bọn ta được biết thì bằng hữu của ngươi không có ai chết cả”

“Các người biết bọn họ vì sao không chết không? Sau khi ta xá thân thành ma đã lợi dụng Ngịch thiên đoạt mệnh đại pháp đem tinh nguyên truyền vào trong người bọn họ. Tinh nguyên trong tinh nguyên thạch vị đó mà cũng mất đi. Các người luôn miệng nói ta là ma, mà làm như vậy sao. Thật là trái ngược với những gì mà các người nói. Danh môn thế gia không quan tâm tới mạng sống con người, ra tay chiếm đoạt, đồ sát vô có. Như vậy chánh đạo với ma có gì khác biệt?”

Bảy đại cao thủ nhất thời cứng họng.

Dưới đài bất chợt truyền lên thanh âm giận dữ:

“Ma chính là ma. Nói gì cũng vô dụng”

“Giết hắn đi”

“Giết chết tên ác ma tàn nhẫn này đi”

.....

“Ha ha.....đây chính là chánh đạo sao? Thiên đạo bất công thì ta nguyện làm ác ma! Nếu trời đã như vậy thì hãy để cho ta đọa lạc thành ma dưới hồng trần đi”

89. Chương 4: Đại Chiên Vân Sơn Chi Điện (thượng)

“Ha ha.....đây chính là chánh đạo sao? Thiên đạo mà như vậy thì ta nguyện thành ma! Đã như thế thì hãy khiến ta ở chốn hồng trần đọa lạc thành ma đi”

“Hỗn lảo, Độc Cô Bại Thiên, người vẫn còn không biết hối cải. Chết đến nơi mà vẫn còn lớn lối như vậy, thật đúng là không còn có thể cứu chữa được nữa”

“Cái gì không biết hối cải, cái gì mà hết thuốc cứu chữa. Ta đã làm cái gì sai, ta làm gì phải hối cải? Ta bị bức phải hóa thân thành ma thì chính là ta sai sao?”

Một vị vương cấp cao thủ lên tiếng:

“Bất kể là nguyên nhân gì thì nên nhớ khi người hóa thân thành ma là đã đáng chết rồi. Người đã phạm vào điều cấm kị của đại lực”

“Đánh rắm, cái đó là sai của ta sao? Mấy lão bất tử các người chỉ toàn lão hồ đồ, ủng hộ cho ta còn gọi các người là tiền bối. Chỉ vì một câu nói đơn giản của tiền nhân “gặp xá thân thành ma phải giết không tha” mà các người muốn giết ta. Đừng nói ta chưa thành ma, mà dù thành ma thì đã sao? Ma thì như thế nào? Khi ta xá thân thành ma không hề nghĩ muốn giết người. Ta chỉ muốn làm sao cứu được bằng hữu của ta. Nhưng đám lão già các người lại không hỏi rõ trắng đen, cứ luôn miệng nói ta là ma thì phải chết không tha. Như vậy là chánh đạo hay sao?”

Dưới đài tức thì đại loạn. Bỗng nhiên lại có người dám chửi rủa vương cấp cao thủ là lão già, lão hồ đồ. Trong mắt bọn họ mà nói thì đơn giản đó là ma đang coi thường chánh đạo.

“Giết hắn đi”

“Chết đến nơi mà vẫn không hối cải. Giết”

“Giết ma”

.....

Hai mắt Độc Cô Bại Thiên lấp lánh thần quang nhìn tất cả quần hùng có mặt, thần thức để cấp cường đại vô bỉ tán phát ra tạo nên một áp lực nặng nề lên tất cả mọi người. Dưới đài tức thì trầm lắng xuống.

“các người nói ta là ma, vậy ta hỏi các người khi ta xuất đạo tới giờ đã làm việc nào thương thiên bại lý hay chưa?”

Không một ai trả lời

“Ta muốn nói với các người, từ khi ‘ma’ xuất đạo tới giờ đã thu thập không biết bao nhiêu phi đạo tại Thanh Phong đế quốc; đem hàng trăm đứa bé không nhà cửa về nuôi dưỡng. Đây chính là việc làm của ‘ma’ đó”

Nói tới đây, ánh mắt Độc Cô Bại Thiên từ từ nhìn từng người có mặt dưới đài. Hắn nhìn thấy tư Đồ Minh Nguyệt đang lo lắng, nhìn thấy Thủy Tinh đang nghi hoặc phân vân, nhưng lại.....nhìn thấy hầu hết mọi người đang có mặt đều rất phẫn hận.

Trong thâm tâm Độc Cô Bại Thiên bỗng xuất hiện một tia hàn ý. Hắn hoàn toàn thất vọng. Tư tưởng diệt ma đã bám rễ trong suy nghĩ mọi người, thật khó mà phá bỏ được. Lúc này trong mắt hắn chỉ có một chữ : Đánh.

Một người trong bảy đại cao thủ lên tiếng:

“Bọn ta cũng không làm khó người. Chỉ cần người tự phế võ công, từ nay không được tập võ thì bọn ta sẽ chữa cho người một con đường sống”

“Hắc hắc.....”

Độc Cô Bại Thiên cười lạnh

“Bảy người các người liên thủ đánh với ta một trận đi. ta hiện tại cũng chẳng còn gì để nói nữa”.

Bảy người đưa mắt nhìn nhau hội ý. Cuối cùng sáu người lui ra bên ngoài, chỉ để một người đứng lại. Đột nhiên, Độc Cô Bại Thiên tung người lên cao chộp lấy Khấp Huyết thần kiếm rồi mau chóng quay trở lại lôi đài.

Bảy đại cao thủ đều kinh hãi. Dưới đài quần hùng đã sớm giận dữ

“Giết! Giết hắn đi.....”

“Tốt, từ hôm nay ta Độc Cô Bại Thiên chính là ma! Ma chính là Độc Cô Bại Thiên! Đám hiệp sĩ chính đạo các người lên cả đi”

Độc Cô Bại Thiên nắm chặt Khấp Huyết thần kiếm đưa thẳng lên trời, cả người đứng hiên ngang giữa đài.

Một cơn gió thổi qua khiến tà áo hắn bay phất phơ. Ngọn gió mùa thu cũng làm cho mái tóc dài đen nhánh của hắn bay loạn xạ, y như rối loạn trong tâm của hắn. Từ bây giờ về sau, chỉ có máu và chiến đón hắn phía trước. Trong thâm tâm Độc Cô Bại Thiên trỗi dậy một nỗi ớn lạnh:

“Độc Cô gia thì sao? Ta sẽ mang lại tai họa diệt gia tới cho mọi người trong gia đình. Lại còn.....lại còn.... Nhưng bọn họ đã nói là ta chỉ cần phế võ công thì sẽ tha cho ta một mạng. Nếu ta làm như vậy thì có lẽ họ sẽ không gây khó khăn cho gia đình của ta.

Trên đài bảy vị vương cấp cao thủ lần nữa lại vây hắn vào giữa. Quần hùng bên dưới lúc này chia nhau ra trấn giữ toàn bộ các thông đạo. Lúc này, hơn mười thanh niên cao thủ cũng lên đài, trong số đó có truyền nhân ngũ đại thánh địa, còn có Bắc Vũ Ti, có Lam Hải Thiên, Thương Tâm nhân.... Toàn bộ họ đều là những người được bảy đại cao thủ chỉ tên miễn vòng loại mà tiến nhập trực tiếp vào hàng ngũ thanh niên cao thủ đương đại.

Bảy vương cấp cao thủ, hơn mười thứ vương cấp cao thủ cùng vây lấy hắn khiến Độc Cô Bại Thiên như đang bị bao vây bởi tường đồng vách thép. Độc Cô Bại Thiên chỉ im lặng nhìn đám người xung quanh, trên miệng lộ nụ cười nhạt:

“Độc Cô Bại Thiên ta dù chết cũng vinh hạnh. Có khá nhiều cao thủ như thế này bao vây lấy một mình ta, Ha ha.....”

Truyền nhân Vu Ý của Ngọc Hư cũng cười lạnh:

“Bất tử chi ma người người đều có thể giết. Đối với người thì chẳng cần phải nói đạo nghĩa làm gì”

Nhìn cái tên được cho là truyền nhân của thánh địa, Độc Cô Bại Thiên có cảm giác chán ghét. Bên cạnh hắn còn có thêm dung nhan rạng rỡ như hoa của “thiếu nữ sát thủ” khiến hắn có một cảm giác đặc biệt

không ổn – gian ác hiểm độc. Bằng vào trực giác mơ hồ, Độc Cô Bại Thiên có cảm giác người này không giống như bên ngoài, là một nhân vật cực kỳ khó đối phó.

“Ha ha....lý do rất chánh đáng. Tất cả các người cùng lên hết đi”

Độc Cô Bại Thiên nắm chặt Khấp Huyết thần kiếm đang tỏa ra huyết quang lạnh lùng nhìn quần hùng.

Bảy đại cao thủ có cảm giác rất mất mặt. Để bọn họ trước mặt anh hùng thiên hạ cùng hợp lực đánh một hậu bối thì đúng là khiến họ sau này không có chỗ đứng trên giang hồ. Nghĩ vậy nên bảy người bất tri bất giác lui về sau đứng qua một bên. Gần mười thứ vương cấp cao thủ khác cũng theo vậy lui xuống, cuối cùng chỉ còn truyền nhân của ngũ đại thánh địa. Năm người này đúng y như lời đồn trên giang hồ, khi đối địch cùng tiến cùng lui.

Độc Cô Bại Thiên lạnh lùng nhìn năm người, huyết quang từ Khấp Huyết thần kiếm không ngừng phát ra

“Các người là truyền nhân của thánh môn, ta là ác ma vạn ác không từ. Ma đối thánh, ha ha...tới đây, tới đây cho thỏa mãn nguyện vọng trừ ma vệ đạo của người”

Lý Thi nhìn bề ngoài tuy không có biểu tình gì nhưng trong nội tâm thì som81 đã không còn giữ bình tĩnh nữa. Đứng góc độ cá nhân thì nàng tuyệt không hề có hảo cảm với Độc Cô Bại Thiên, đặc biệt khi nghĩ tới hấn chọc ghẹo nàng tại Trường Phong trấn là nàng lại như muốn nổi điên lên. Nhưng nàng lại không phải là người không biết nói lý lẽ. Nam tử xấu xa đang đứng trước mặt nàng quả thật chưa hề làm chuyện gì thương thiên bại lý mà ngược lại hấn còn làm không ít chuyện hiệp nghĩa.

Vu Ý thì lại muốn làm sao nhanh chóng liên kết mọi người để tiêu diệt tên ác ma đang đứng trước mặt. Từ khi Độc cô Bại Thiên dùng để cấp thần thức cường mãnh phóng ra đã tạo cho hấn một cảm giác khủng bố sợ sệt. Thần thức người này vượt quá xa so với hấn. Hấn tuyệt không thể để tồn tại một người cùng lứa tuổi với mình mà lại có tu vi vượt xa mình như vậy.

Vương Đạo – truyền nhân của Áo Thiên Hiên thì sắc mặt ngưng trọng nhìn Độc Cô Bại Thiên. Hấn có một cảm giác mãnh liệt rằng đối thủ trước mặt rất đáng sợ. Ánh mắt của Vương Đạo vì thế không hề rời khỏi người Độc Cô Bại Thiên.

Trong năm người thì người khó xử nhất chính là Thủy Tinh của Thủy tinh cung. Đối mặt với người đã từng cùng nàng thân mật quá mức, trong lòng nàng lúc này thật không biết có cảm giác gì. Trước đó không lâu, khi nhìn thấy Độc Cô Bại Thiên trên đỉnh Vân Sơn, trong thâm tâm Thủy Tinh chỉ đơn giản là muốn tìm cơ hội để giết hấn diệt khẩu. Nhưng lúc này, khi thấy Độc Cô Bại Thiên trước mặt anh hùng thiên hạ tỏa ra một khí thế cuồng ngạo, bề ngoài thiên hạ khiến cho nàng cảm thấy người này mới thật sự là.....Nhưng nàng lại không dám buông tha hấn vì nàng đang đối diện là một ác ma, một người mà cả thiên hạ không bao giờ dung thứ.

Biểu hiện kỳ dị nhất trong nam người chính là Hoa Vân Phi. Trong ánh mắt Độc Cô Bại Thiên thì người này chính là người làm hấn thấy “khủng bố” nhất. Lúc này Hoa Vân Phi đang khoanh tay đứng cười hì hì. Nhìn thái độ cho thấy hấn không hề có ý gì muốn ra tay cả.

Vu Ý nói

“Độc Cô Bại Thiên, người là ma, bọn ta là truyền nhân của thánh môn. Từ xưa tới nay chánh tà bất lưỡng lập. Hôm nay bọn ta nhất định phải thể thiên hành đạo”

“Người đứng là lắm điều. Ta đã sớm nói qua là các người cùng lên cả đi”

“Bọn ta là truyền nhân thánh môn, nếu bọn ta làm như vậy thì đối với thánh môn chính là một sự sỉ nhục”

Người nói chính là “thỏ tử” Hoa Vân Phi. Nói xong hấn tức thì lui về phía sau. Vương Đạo cũng theo đó mà lui ra. Lý Thi do dự một chút rồi cũng lui xuống. Nhìn thấy ba người đều đã lui, Thủy Tinh như không còn gánh nặng cũng lui qua một bên, đồng thời thở ra nhẹ nhõm.

Vu Ý thấy vậy tức thì biến sắc nhưng rất nhanh đã khôi phục trở lại

“Tốt, như vậy là công bằng. Ta và người sẽ công bằng quyết đấu một trận. Ta cũng muốn xem rốt cuộc bắt tử chi ma có chỗ nào hơn người”

“Hắc hắc...”

Độc Cô Bại Thiên cười lạnh

“Nói ít lời thừa thải, mau lên đi”

Khấp Huyết thần kiếm đang từ màu ám hồng sắc tức thì hóa thành huyết hồng, đồng thời huyết hồng kiếm mang chói mắt từ kiếm phát ra bay thẳng lên không trung khiến cho người khác nhìn lên đài lúc này có cảm giác như lôi đài đang bị một tia điện huyết hồng sắc đánh xuống. Một đạo huyết quang đánh thẳng về Vu Ý mang theo sát khí lạnh lẽo làm cho quần hùng đều cảm thấy ớn lạnh.

“Phục ma thần kiếm”

Bảo kiếm trong tay Vu Ý bay vút ra tạo thành một tấm lưới ngăn lấy huyết quan. Tiếp đó một đạo ngân sắc kiếm khí bay thẳng tới Độc Cô Bại Thiên.

“Cút con mẹ Phục ma thần kiếm gì của ngươi đi. Lão tử ta chính là ma tôn trong thiên hạ. Giết”

90. Chương 5 : Đại Chiến Vân Sơn (trung)

“Cút Phục ma thần kiếm gì của ngươi đi. Lão tử ta chính là ma tôn trong thiên hạ. Giết”

Độc cô bại thiên rống to, trong mắt ảm ảm huyết quang, tay cầm khấp huyết thần kiếm phát ra khi thể bàng bạc ác cả quần hùng, một khí phách đỉnh thiên. Lập tức một đạo kiếm quang màu hồng huyết dài chọc trời xuất hiện ngay trước người hắn, lúc đó ngân sắc kiếm quang của Vu ý chém tới liền bị đạo huyết quang ngăn bên ngoài. Lập tức đạo kiếm quang màu máu bùng lên như cơn hồng thủy, giận dữ rút gào, điên cuồng nhắm hướng Vu Ý chém tới. ngân sắc quang mang do Vu Ý xuất ra liền bị đánh tan.

Vu Ý không ngừng huy động bảo khiếm xuất ra đạo đạo ngân sắc kiếm mang, kiếm khí trùng trùng như muôn ngàn mũi tên nhắm vào đạo kiếm quan huyết hồng công tới. song thủy chung không thể làm cho đạo huyết quang trùng tán. Khí thể của Độc cô bại thiên lên đến đỉnh điểm, nhất từng bước một về phía trước.

Đồng

Một tiếng vang cực lớn, cả dãy núi vân sơn đều rung lên. “Chiến thiên thần kiếm chung cực áo nghĩa... sát trư thức. Trảm!” Hắc hướng không trung bay lên đồng thời hai tay cầm khấp huyết thần kiếm giơ lên quá đỉnh đầu, sau đó chém thẳng vào Vu Ý. Kiếm khí ngưng tụ thành thực thể xung quanh bảo kiếm, huyết quan tản ra lạnh lòng người, khí thể thật kinh khủng, nhanh như chớp chém thẳng vào Vu Ý.

Tại hiên trường, bảy vị vương cấp cao thủ kinh hãi nhìn lên kiếm quang. Họ biết với thứ vương cấp của hắn khó có thể có được thực lực này. Chỉ có vương cấp cảnh giới mới có thể phát ra hữu hình kiếm khí. Trước mắt bọn họ biết Độc cô bại thiên công lực chỉ đạt tới thứ vương cấp cảnh giới cùng với hai mươi thanh niên cao thủ ngang cấp bật. hôm nay nhờ Khấp huyết thần kiếm đã đề cao thực lực của hắn lên một bậc.

Trước một kiếm kinh khủng, Vu Ý tuyệt không có khả năng tiếp được, nhưng lúc này nếu muốn ngăn Độc cô bại thiên thì đã quá trễ.

“Vu Ý nhanh né tránh.”

Li trư là vương cấp cao thủ gần nhất còn đứng lại hô lên, nhắm về lôi đài đồng thời tay phải giơ cao xuất ra một đạo lam sắc kiếm khí hùng hồn.

lúc này Vu ý trong mắt ko còn nhận thấy đâu là địch thủ nữa, chung quanh chỉ thấy huyết sắc quang mang tràn ngập đồng thời tử vong khí tức từ huyết kiếm với khí thể hủy thiên diệt địa nhắm hướng hắn đánh tới.

Một cảm giác run sợ hiện lên trong lòng, thì dĩ vãng của hắn đầy sáng lan áp tiếng cười là truyền nhân đích thực của ngọc hư cung. Cảm giác kinh khủng như thế này thật sự chưa nếm qua bao giờ.

Vô thượng tâm pháp Ngọc hư ảo ảnh được vận chuyển tới cực hạn thân thể như một quang ảnh bàn bạc hướng sau thối lui. Tàng ảnh Vu ý trên lôi đài bị kiếm khí huyết hồng kích tan. Dù thể hữu hình kiếm khí

cũng ko để cho Vu ý bình yên rồi đi, huyết hồng khí kinh do kiếm khí phát ra đã thừa dịp công kích hấn bay thẳng ra ngoài.

Hấn rống lên đầu đốn, miệng học máu tươi thành vòi, bị thương ko nhẹ. Nội tâm âm thầm cảm thấy vui mừng may mắn thoát môth kiếp nạn, nếu bị hữu hình kiếm khí kích trúng tất nhiên là lập tức tang xương nát thịt. kiếm khí huyết hồng nếu ko tiêu tán thì hấn đa biến thành nhục thể.

Màu đỏ chói mắt từ hữu hình kiếm tốc độ ko giảm vẫn như trước hướng phía trước chém thẳng vào, lúc này lam sắc kiếm khí của vương cấp cao thủ trùng trùng đi lên. Hai cổ hữu hình kiếm khí *****ng nhau tại ko trung phát ra quang mang chói mắt.

Một tiếng nổ rung trời, quang mang mãnh liệt mênh mông tràn ra tứ phía. Trên lôi đài mọi người bị đẩy lui loạn ko đứng vững. lúc này Vu ý cũng xồm xuống dưới lôi đài, hấn vừa tức giận vừa ghen ghét, đòi thủ quả thật quá cường đại cao siêu ko nắm bắt được, mang theo một tia ko cam lòng hấn ngắt đi.

Hết thấy đều phát sinh trong nháy mắt nhìn lên lôi đài tất cả mọi người dị thường khiếp sợ. mọi người tại hiện trường ko nghĩ là Độc cô bại thiên thực lực mạnh mẽ đến thế, tuy hiên vẫn có ngoại lệ. Nam cung tiên nhi chính là một người trong đó, nàng đối với Độc cô bại thiên đích thực có thể nói “hận hấn đầy mình”. kết quả này ko ngoài dự tính của nàng, trên miệng nổi lên nụ cười miềm. thánh môn truyền nhân bị thua Ma diêduf này làm nàng rất cao hứng. nàng chính là huy vọng năm đại thánh địa uy danh bị hao tổn. Độc cô bại thiên cảm thấy khùng bố nhất từ các truyền nhân là Hoa vân phi. Hấn cũng là một người ngoại lệ, vẫn khoan tay đứng nhìn như ko liên quan đến mình.

Lúc này dưới lôi đài đã sôi trào, một trong năm truyền nhân thánh địa đã bị thương, trong sâu thẳm cảm thấy tu vi của Độc cô bại thiên thật kinh khủng đồng thời trong lòng cũng nổi lên quyết tâm phải giết được hấn.

“Hắc! hắc !... đây là truyền nhân của thánh địa hay sao? Mở miệng là muốn thay trời hành đạo, bất quá cũng chỉ thế thôi.” Độc cô bại thiên nhìn liếc qua Vu ý dưới lôi đài.

Giết hấn!

Giết chết hấn! giết chết ác mã....

Đám người bên dưới phấn nộ hô to. Độc cô bại thiên lạnh lùng nhìn mọi người đồng thời thần thức quét qua tất cả quần hùng.

Độc cô bại thiên với hữu hình kiếm khí đánh tan lam sắc quang mang của vị vương cấp cao thủ từ từ đi tới giữa vô đài, vô hình một cổ áp lực lớn lao trên người nó phát ra, hào khí vạn trượng.

Độc cô bại thiên biết đại chiến chính thức bắt đầu nếu muốn bảo toàn tính mạng thoát khỏi nơi đây trước mắt phải qua được vị vương cấp cao thủ này.

Lúc này ở một làng vắng vẻ dưới núi có hai người đang luận đàm:

Tin rằng đại hội lần này không bức tử được ma thì đại cục có thể thay đổi lớn. Ma giáo chúng ta trong đại hội lần này cũng có cơ quật khởi.

Chúng ta khác bọn kia. Khi thời khắc đến, chúng ta ẩn nhẫn nhiều năm tích tụ đã đủ mạnh sẽ vùng lên nắm giữ cục diện.

Với tài năng của chúng ta, khi đó phát động một lần sẽ làm chủ được tình hình, sẽ dọn dẹp đến nơi đến chốn tất cả những thế lực cản trở. Hắc! hắc!

Quyền lực là trong tay ta.

Giữ miệng đi, tránh chuyện nhỏ làm hỏng chuyện lớn.

Độc cô bại thiên tay cầm khắp huyết thần kiếm chỉ hướng vương cấp cao thủ, để cấp thần thức cường đại giúp hấn nắm rõ mọi việc xung quanh. Hấn hiểu được từ khi xuất đạo đến nay trận chiến gian khổ nhất là trận chiến này. Vương cấp cao thủ trước mặt đã chinh qua không biết bao nhiêu cuộc đại chiến còn hấn vô đạo tu luyện một lần mất đi lí trí biến thành ma. Bằng vào tài năng có thể vượt qua hôm nay được không? Nếu thông qua cuộc đại chiến hấn có thể lĩnh ngộ, phá vỡ rào cản cấp bậc thì có thể nhảy lên trở thành

vương cấp cao thủ thực thụ, ngạo thị thiên hạ, ngược lại hẳn sẽ bỏ mạng tại nơi này. Hơn nữa vĩnh mang trên mình ác danh bị người đời nguyên rủa.

“Lão đầu người đừng có tỏ vẻ ta đây, cũng chỉ là con chó để người ta lợi dụng thôi.”

Đối diện vương cấp cao thủ hẳn muốn đánh đòn tâm lý trước mặt dù hẳn biết không có tác *****ng gì. Với cảnh giới này sớm đã không bị ngoại giới tác động chỉ có thực lực mới là chân chính.

Độc cô bại thiên tập trung toàn bộ tinh thần trong tay thủ chắc khắp huyết thần kiếm. toàn bộ tinh lực dồn hết vào kiếm, hẳn biết thần kiếm có thể đề cao công lực hẳn lên một tầng.

Ai cũng vậy, trước lúc sinh tử người ta thường nghĩ tới những gì thân thích quan trọng trong đời mình, và Độc cô bại thiên cũng không ngoại lệ, tâm tình hẳn hướng về Trường phong trấn, tới đại viên Độc cô gia, tới cha mẹ, ông nội, nãi nãi cuối cùng là đám đồng bọn du côn trong trấn đã cùng hẳn lớn lên...

Nhưng điều đó chỉ thoáng qua, hẳn lập tức trở về thực tại. Trong mắt huyết quang ẩn hiện. khắp huyết thần kiếm rít lên “Ồ ồ” như tương thông với tâm ý của hẳn. Phảng phất nghe tiếng quỷ khóc sói tru, tiếng kêu thê lương, ai oán. Khắp huyết thần kiếm phát ra huyết quang chói mắt, hiện trường không ai có thể nhìn thấy gì trong vùng huyết quang. Tầng tầng huyết quang lấy Độc cô bại thiên làm trung tâm tràn ra tứ phía, quanh hẳn xuất hiện một lớp thực thể huyết khí ngưng tụ thành một lá chắn bảo vệ chắc chắn hẳn bên trong.

Chứng kiến dị tượng này ai cũng chấn kinh, không ít người la to “Ma công, giết ma nhân, giết ma công” song cũng có nhiều người biết được điều này là do công pháp tu luyện ma thành. Một lão nhân tự nhủ: “chẳng lẽ... chẳng lẽ đây là dĩ thân ngưng kiếm tối giai cấp. Kiếm khí hóa hình, ngưng khí hộ thể. Trời ạ! Không thể tin được thần công này vẫn còn tồn tại”

“Ma! Trời ạ, dĩ thân ngưng kiếm sơ cấp công pháp, trên đời thật sự có môn thần công này. Trời ạ! Lại bị ma năm giử.”

“Kiếm khí hóa hình, ngưng khí hộ thể.”

Chứng kiến thần công trên lời đài vương cấp cao thủ cả thứ vương cấp cao thủ vô cùng rung động, bọn họ từ khi thấy Độc cô bại thiên thi triển thì đã sớm đoán được là một môn kỳ tuyệt thần công. Bọn họ tâm tình đầy khiếp sợ nhưng trong lòng thì ghen ghét với hẳn vô cùng. Bọn họ như thế nào cũng không nghĩ hôm nay trong trừu ma đại hội có thể thấy được vô thượng tâm pháp. Đó tuyệt đối là một môn chấn cổ thức kim vô thượng tuyệt học, công lực đại mức đại thành có thể xưng vô địch thiên hạ, phá không phi tiên cũng không thành vấn đề.

Vô số huyết sắc kiếm khí không ngừng ảo hóa ra huyết sắc vụ khí tầng tầng lớp lớp bao bọc Độc cô bại thiên ở bên trong. Nhìn hẳn như một cột lửa đang cháy dữ dội, khí thể tỏa ra bức người.

“Kinh thiên thần kiếm chung cực áo nghĩa... dĩ thân ngưng kiếm. Trảm!” Huyết vụ tràn ngập, sát ý ngập trời, một huyết sắc bảo kiếm ngưng tụ tại không trung. Kiếm khí chói mắt rít lênỒ ồ chém thẳng về phía vương cấp cao thủ. Thời gian như dừng lại, thiên địa dường như chỉ còn một đạo huyết quang mỹ lệ nhưng có phần yêu dị ma thôi.

Vương cấp cao thủ thầm than:Ồ hô ai tai. Trước thế kiếm hoàng mỹ như muốn lấy đi toàn bộ sinh khí, thấy được tử khí lâm đầu, tương lai chắn dứt

Đỉnh Vân sớm gió thu hiu hắt, tàn điệp phiêu vũ.

91. Chương 6 Đại Chiến Vân Sơn (Hạ)

Huyết vụ tràn ngập không trung, huyết quang tận trời, ngưng tụ thành một huyết sắc bảo kiếm. Diệt thể hóa hình kiếm khí mang theo lời điện phát ra quang mang huyền ảo đầy yêu dị, trong nháy mắt công tới vương cấp cao thủ.

Vương cấp cao thủ mặc dù trong lòng đã xém quyết sinh tử với Độc cô bại thiên, nhưng đối mặt với một kiếm kinh khủng này cũng không dám có chút đại ý khinh thường. Hai tay huy động hình thành một mảnh

lam quang chấn trước người, hình thể như một quang thuần vững chắc vô cùng. Độc cô bại thiên cầm chắc chuỗi kiếm, kiếm khí bành trướng dữ dội, từ ba thước thành ba mươi trượng, cái thể bảo kiếm thể như hủy thiên diệt địa bổ thẳng vào lam thuần.

“Oành!”

Trời rung đất chuyển, lam huyết nhị khí của vương cấp cao thủ ko ngừng tràn ra tứ phía. Những người quan chiến trên lôi đài không hện mà cùng nhau nhảy xuống lôi đài, không ai dám dè dặt tính mạng mình ra thử uy lực của hai đạo quang kiếm này. Trước mắt hai đạo huyết quang cùng lam quang như quần quít với nhau nhưng không ngừng tỏa ra sát khí. Kiếm khí xuất ra từ tất cả công lực của hai đại cao thủ ai cũng không dễ dàng tiếp nổi.

Độc cô bại thiên bị một cổ cường đại lực lượng kích thẳng lên cao đồng thời vương cấp cao thủ cũng bị kích xuống lôi đài, dưới áp lực khủng bố lôi đài vỡ thành từng mảnh trải khắp không trung. Hóa hình kiếm khí tàng dư bắn về Độc cô bại thiên vô số nhưng đều bị công pháp “kiếm khí hóa hình, ngưng khí hộ thể” ngăn cản bên ngoài.

Hạ xuống dưới lôi đài vương cấp cao thủ phát nhẹ tay áo ra sau đẩy lui những người phía sau, đồng thời xuất ra một kiếm công thẳng về hướng Độc cô bại thiên. Lúc này Độc cô bại thiên trong đầu chỉ nghĩ đến một chữ: “chiến”. Hắn hạ nhanh xuống, một thân công lực nâng lên cực hạn, để cấp thần thức không ngừng ra soát trên người vương cấp cao thủ mỗi động tác nhỏ đều lưu lại trong đầu óc của hắn. Trong tay khắp huyết thần kiếm quang mang bắt đầu ảm đạm dần, cuối cùng biến mất không còn một chút quang mang nào, khôi phục lại màu đỏ đậm của kiếm.

Song tại hiện trường cao thủ đích thực đều cảm ứng được không gian xung quanh khắp huyết thần kiếm mang nhiều biến hóa, tia sáng chiếu tới bị bề cong m không gian ảm đạm. Độc cô bại thiên đang vận dụng cô pháp chiếm thiên quyết trung đích cấm kỵ công phu. Thân thiên đoạt nhật, sở dĩ công lực hắn hiện giờ không thể ra được hết uy lực của công pháp này, chỉ có thể bạo phát lực lượng. Khắp huyết thần kiếm không ngừng hấp thu từng tia tinh khí trong thiên địa, chuẩn bị cho đối thủ một kích cuộn bạo.

Đối diện vương cấp cao thủ đã sớm cảm thấy xung quanh khắp huyết thần kiếm biến hóa kì dị. Hắn cực kỳ cẩn thận, không có chút đại ý khinh thường, toàn thần vận chuyển tới cực hạn. Trong tay, bảo kiếm được vương cấp công lực quán vào phát ra quang mang sáng ngời, lam sắc kiếm khí kết thành một đại kiếm uy thế kinh nhân.

“Sát! Lúc này Độc cô bại thiên từ từ hạ xuống, ảm đạm chi quang khắp huyết thần kiếm bỗng dưng phát ra huyết quang cường đại, trời cao thất sắc nhật nguyệt ảm đạm, Một tiên thiên kiếm khí cực đại thử khắp huyết thần kiếm phát ra, huyết quang thể như vũ bão, trực chỉ đánh xuống dưới.

Cúng lúc lam sắc bao kiếm cũng được vương cấp vào thủ điều động đánh thẳng lên. Lam sắc mang theo sát ý trúng trung, huyết quan sát khí vạn trượng.

“PHÀN!!”

Bầu trời Vân sơn đứt đoạn, thiên địa thất sắc, dư kinh kiếm khí tràn ra như nước vỡ bờ, quang chiến giả bị thương vô số. Người chết kẻ bị thương vô số, tiếng rền vạn trượng. Rốt cuộc vương cấp cao thủ và thứ vương cấp phải vùng kiếm xuất ra từng đạo quang mang ngăn cản huyết lam lưỡng sắc.

Không trung, huyết lam lưỡng kiếm cũng vỡ vụn. huyết kiếm bị chấn nát, Độc cô bại thiên cũng bị đánh tới thổ huyết, không trung để lại một vệt máu dài. Hắn bị đánh bay vào đỉnh của lôi đài, đánh “Rầm”, hắn thổ ra một cụm huyết nhục. Máu tươi phun ra rưới lên khắp huyết thần kiếm, thần kiếm phản phát như sóng dậy, phát ra tiếng “Ồ ồ” thân kiếm rung động. độc cô bại thiên rút nhẹ thân kiếm, thảm thán: “Quả nhiên là thông linh sát kiếm, đừng có gấp, ta sẽ cho người uống máu đến thống khoái.” Hắn bắt hảo nhìn vương cấp cao thủ, trên môn nhếch nhẹ nụ cười.

Vừa rồi, huyết lam kiếm khí tràn ra khiến cho quần hùng trên đỉnh Vân sơn chết hơn mười người, bây giờ thấy Độc cô bại thiên đỉnh lập trên lôi đài vô số người nhắm về phía trước phóng đi. Nhìn đám địch nhân, Độc cô bại thiên cười lạnh, trong tay khắp huyết thần kiếm như có cảm ứng không ngừng rung lên.

Vương cấp cao thủ trên miệng vẫn còn vết máu kêu to: “ Mọi người không nên lên, hấn vẫn còn sát lực.” nói song hướng Độc cô bại thiên bay tới.

Nhưng đã quá trễ, hơn mười người đã vọt tới trước mặt Độc cô bại thiên. Chỉ thấy một ánh hồng lóe lên rồi biến mất. hơn mười tiếng kêu thảm thiết qua đi, trên đất còn hơn mười thi thể, nửa thân người bị đứt đoạn, toàn bộ những người xông lên đều kiếm hủy nhân vong. Vương cấp cao thủ tiến từng bước tới, sắc mặt giận dữ hét:

“Độc cô bại thiên xem ra người đã thành ma rồi, xem mạng người như cỏ rác, hôm nay tuyệt không buồn tha người, sẽ lấy mạng người”

“Tha người, mẹ kiếp. Có ngon thì đem sát tới đây mà lấy. Ta không giết bọn họ, chẳng lẽ ngồi chờ chết sao.”

Độc cô bại thiên khinh khỉnh tiến lên, ánh mắt khinh miệt nhìn quần hùng: “ Bọn họ có ai không nghĩ cách giết ta, ai không cho là trừ ma vệ đạo? Nếu vừa rồi ta không còn một tia khí lực sớm đã bị giết chết. Các người toàn giả nhân giả nghĩa, một lũ hỗn đản, cứ đến đây. Lão tử ma tôn phụng bồi.”

Dưới lời dằn quần hùng sớm sôi trào, kêu gào giận giữ. Vương cấp cao thủ lên tiếng: “ Tốt! nếu người đã dứt khoát ta sẽ khiến tính mạng người chấm dứt tại đây.”

“ Bớt sàm ngôn đi, lũ hỗn đản, ngon đến đây đi.”

Huyết khí từ khắp huyết thần kiếm không ngừng táng phát, kiếm khí từ mũi kiếm không ngừng thụt ra thụt vào đầy yêu dị. Quần thân Độc cô bại thiên huyết vụ tràn ngập. Chóc lát hấn biến thành một huyết nhân, toàn thân là huyết tích đỏ tươi. Như một cái thể hung ma, hấn từng bước từng bước tiến về phía vương cấp cao thủ, vừa đi vừa lớn tiếng: “ Các người là chánh đạo hỗn đản, là ngụy quân tử, cái gì là trừ ma vệ đạo, thể thiên hành đạo, toàn là lũ chó má. Tất cả là các người bắt ta, ép ta thành ma, hôm nay ta đại khai sát giới. gặp thần giết thần, gặp phật giết phật. một ngàn năm nay Độc cô gia đã bắt phạm. Chiến hồn mau giác tỉnh cho ta lực lượng. Độc cô bại thiên từ nay là thiên hạ Ma tôn.”

Độc cô bại thiên nhất tới hai chữ “bại thiên” cảm thấy nhiệt huyết sôi trào, cả người như lửa đốt rống to: “BẠI THIÊN....” Lúc này, giờ phút này chiến ý ngập trời, nội tâm tràn ngập đấu khí cường đại, hấn cảm khắp huyết thần kiếm nhắm vương cấp cao thủ phóng đi.

“Chiến thiên thần kiếm. Sát!” huyết sát kiếm khí từ mũi kiếm chém thẳng vào vương cấp cao thủ. Vương cấp cao thủ cũng nhanh không kém bỏ ra lam sắc quang hoa. Hai cổ hữu hình kiếm khí chạm nhau Độc cô bại thiên bị oanh kích bay ra ngoài, từng ngụm tiên huyết trong miệng phun ra. Vương cấp cao thủ cũng bị thương tương đối nhẹ hơn, trên môi rỉ máu. Độc cô bại thiên mỗi lần bị chấn lui đều kiên trì chống kiếm đứng lên tiếp tục công kích. Kết quả vài lần bị chấn lui cũng làm cho vương cấp cao thủ phun ra một ngụm máu.

Mọi người đều cho Độc cô bại thiên có hành động điên cuồng, dấy dựa trước khi chết. Dám cùng vương cấp cao thủ ngoạn đấu rõ muốn chết.

Quần hùng hò hét: “ Giết hấn! Giết ác ma....”

Độc cô bại thiên sau sáu lần đứng lên thì thân hình như đứng không vững, mọi người ai cũng nghĩ hấn lại nhắm về vương cấp cao thủ. Ai ngờ hấn đột nhiên nhắm về phía quần hùng. Thân thể trong nháy mắt nhanh nhẹn vô cùng. Trong tay khắp huyết thần kiếm tỏa khắp huyết quang mang công về quần hùng. Hấn mặt tình sát phạt và cũng không biết trên mình đã trúng bao nhiêu nhất kiếm, hấn biết hấn giết quần hùng bằng với số vết thương trên người.

Một đạo bạch quang ngăn cản bước tiến của hấn, rồi sau đó các phương hướng lại có mười đại quang mang đồng thời đánh úp về phía hấn. hấn biết mười mấy vị thứ vương cấp cao thủ đã vây quanh hấn kiềm giữ hấn. hấn cảm thấy tử vong cận kề, mười đạo quang mang phản phát như tử thần liêm đao hướng tới hấn tỏa ra tử vong khí tức.

Chung quanh hấn không gian từ từ thông thả có chút vận vẹo, thiên địa tinh khí không ngừng thấu nhập vào hấn, đồng thời khắp huyết thần kiếm cũng hộ ứng, không ngừng phổ ra huyết quang thực thể hóa bố quanh thân hấn huyết sắc quang mạc.

“Ồnh!”

Độc cô bại thiên bị hơn mười đạo quang kiếm đánh bay lên cao, hổ thể huyết sử quang mạc cũng bị vỡ vụn, thiên địa tinh khí bên ngoài cũng bị đánh tan. Hắc toàn thân đầy thương tích, quần áo tơi tả, toàn thân máu thịt bầy nhầy. Hắc vận **ng cầm kị tâm pháp “kiếm khí hóa hình, ngưng khí hộ thể” cầm cố bảo vệ quanh người. Hơn mười đạo vô cùng cường đại kiếm khí mặc dù không nghiền nát thân hắc nhưng toàn thân hắc mạch máu nổi hẳn ra ngoài, cường đại áp lực xé rách cả người toàn thân là máu tươi lã lã, không một chỗ nào là không có huyết nhục. Nhưng hắc có thể ngạo thị thiên địa, có thể tiếp được hơn mười đạo hợp kích của mấy thứ vương cấp cao thủ mà không chết, quả thật là kỳ tích. Cho dù mạnh như đại thành chi cảnh vương cấp cao thủ cũng vị tất có thể còn sống sót. Cả người Độc cô bại thiên từ không trung ngã xuống mặt đất, cả nửa ngày mới từ từ ngời dậy. đối mặt với bất tử chi ma tất cả mọi người đều rung động cực điểm. kinh khủng nhìn hắc ở dưới đất không chết, điều này khó có thể tưởng tượng được.

Lam hải thiên nhếch môi cười lạnh, nhảy tới:

“Độc cô bại thiên ngươi là ác ma, ngươi xem, ngươi bao nhiêu tuổi mà sát nghiệp quá lớn, ngươi đã giết bao nhiêu người? tại Vụ ẩn phong hôm nay ta muốn thay trời hành đạo.” nói xong kiếm trực chỉ Độc cô bại thiên đâm tới.

“Hắc! Hắc!... Đồ tiểu nhân, giả nhân giả nghĩa, vừa rồi ngươi thế nào không dám tiến lên? Bây giờ thấy ta bị trọng thương tưởng tiên lên chiếm tiện nghi, Hừ! nói cho ngươi cùng tất cả mọi người hay lão tử tại thứ vương cấp ta là vô địch” Độc cô bại thiên loạn choạng đứng lên:

“Ta là chí tôn, ta là thiên vương lão tử, ta dù trọng thương nhưng vẫn đủ khả năng thu thập tiên tiểu nhân vô sỉ này”

Mọi người ai cũng muốn giết hắc nhưng nội tâm ai cũng phải thừa nhận với công lực của hắc quả là thứ vương cấp cao thủ hắc là chí tôn.

Máu tươi sớm nhiễm hồng Độc cô bại thiên ngã cả trường bào cũng là huyết bào, hắc toàn thân ngoại trừ mái tóc màu đen là ngoại lệ, hắc như một cái thể huyết ma vương.

Lúc này Lam hải thiên đã đề tăng công lực, trong tay trường kiếm phát ra quang mang yêu dị bổ về phía Độc cô bại thiên.

Độc cô bại thiên hét lớn: “Ma loạn thiên hạ, ta là chí tôn!”

Một đạo kiếm khí ngưng tụ thành một huyết kiếm thật lớn. thanh trường kiếm lập tức đánh tới tức thì hóa hình kiếm khí được thực thể hóa ầm ầm có tiếng sấm gió gào rú thẳng hướng Lam hải thiên công tới. Lam hải thiên quả thực kinh hãi đến tuyệt vọng, hắc vận vận lần không nghĩ được thân thể gần như đã chết như thể mà có thể phách ra một kiếm kinh khủng như vậy. Hắc căn bản không có đường lui, kiếm cao quá đầu ngạnh tiếp chính diện.

“Ồnh...”

Trường kiếm gãy đoạn, máu tươi rơi vấy. Lam hải thiên miệng phun máu tươi, nửa đạo kiếm bị đánh gãy biệt vô âm tín, nằm trên mặt đất sinh tử không rõ.

Độc cô bại thiên hét lớn: “ Ta là thiên vương lão tử, ta là chí tôn.” Sau đó gục ngã tại chỗ.

Hiện trường yên tĩnh đến cực điểm, cơ hồ tất cả mọi người không ai dám tin trước mắt là sự thật, nhưng nó lại chân chính xảy ra, một người cơ hồ gần chết lại đã bại một thứ vương cấp cao thủ.

Bảy vị vương cấp cao thủ định tiến lên, lúc này che mặt nữ Bạc vũ ti bước tới trước: “ Độc cô bại thiên ngươi thái quá tàn nhẫn, ngươi phải biết rằng trong trời đất tà bất thắng chánh. Hôm nay thiên địa Hạo Nhiên Chính Khí thanh trừ mọi tội ác của ngươi. Ngươi chuẩn bị chịu chết đi.”

Nhưng ngay lúc này Độc cô bại thiên lại khiến cho mọi người một lần nữa kinh dị. hắc chớp chớp mắt chậm chậm đứng lên. “ Hắc! hắc...” hắc phát ra trận trận cười lạnh, làm cho người ta không khỏi trong lòng nổi lên hàn ý. một trận gió thu thổi qua, mái tóc đen cùng với huyết bào theo gió phiêu động rung lên, quỷ dị vô cùng. Cả người hắc là máu, cao lớn khôi vĩ thân hình như ma thần ngạo nghễ cô độc trong gió. Độc

cô bại thiên lạnh lùng nhìn lướt qua quần hùng cuối cùng cười lạnh nói: “Đạo cao một thước, ma cao một trượng. Lão tử là Ma tôn trong thiên hạ.”

92. Chương: 7 Huyết Chiến

“Độc cô bại thiên ta khuyên người không nên chấp mê bắt ngộ, như vậy đối với người có chỗ nào tốt? Cứ cho người công lực tuyệt mạnh nhưng người một thân một mình có khả năng thay đổi được cục diện, đổi mặt bảy vị vương cấp cao thủ người có thể thắng không? Người nhìn tứ phía xem, mười mấy thứ vương cấp cao thủ, hàng vạn quần hùng, cho dù bọn họ đứng im cho người giết, người giết có hết không? Người có từng nghĩ cho người nhà của mình không, người ở đây không ngừng giết chóc, những người bị người giết người nhà họ có bỏ qua cho người không?”

“Người từng xả thân thành ma đó là sự thật không thể phủ nhận, nếu đã xảy ra không ai có thể thay đổi được. Người không nên chống đối người trong thiên hạ, ta nghĩ không ai hiểu rõ bất tử chi ma đáng sợ hơn người, bất tử chi ma trong truyền thuyết không nên được phục sinh trên đời. Những sự tình phát sinh đã qua chúng ta không thể thay đổi nhưng đối với thảm cảnh tương lai ai đều không thể không quản tới. Nghe ta hãy vì người nhà, bạn hữu mà nghĩ lại, không nên liên lụy đến họ.” Sau khi nói xong, Bạc vũ ti mắt không chớp nhìn Độc cô bại thiên.

Độc cô bại thiên lạnh lùng nhìn nàng, một lúc sau mới lên tiếng:

“Không thể phủ nhận người nói đều là đạo lý nhưng ta quyết không bao giờ thoả hiệp, nơi đây ta cho dù có tử trận cũng quyết không bao giờ cúi đầu trước bọn tiểu nhân hèn hạ vô sỉ các người. Nếu ta thật sự đã chọc giận nhân sĩ chánh phái các người, vô luận ta giết hay không giết những người này bọn họ cũng sẽ tìm ta báo phò. Chỉ cần ta sống sót bọn họ sẽ không giám làm gì, người cũng đã nói bất tử chi ma đáng sợ và ta nghĩ những người này cũng hiểu được, chỉ cần ta không chết, nếu ai *****ng đến người nhà ta, Hắc! Hắc”

Hắn cười lạnh: “ Tái hữu, người đã phí tâm cơ khuyên giải ta rồi, càng để cho ta được mở rộng tầm mắt, người không ngừng dùng người nhà, bạn hữu để mà đe tính ta, điều này làm cho ta vô cùng phản cảm! Đây là thủ đoạn của chánh đạo đối phó ma sao? Uy hiếp? Đe dọa? Tất cả thật là bỉ ổi còn muốn trừ ma! Các người tất cả nghe cho rõ đây, đừng cho ta thoát khỏi nơi này nếu không. Hắc! Hắc!... nếu ta Độc cô bại thiên có thể sống sót rời khỏi nơi này các người, mọi người dám *****ng đến người nhà ta. Hừ!” Độc cô bại thiên chém mạnh trường kiếm.

“chấp mê bắt ngộ, giết không tha!”

“ Giết ác ma!”

“Bạc vũ ti người không phải nói dùng thiên địa hạo nhiên chính khí để mà gột tẩy linh hồn tội ác của ta, không phải người muốn chấm dứt tính mạng của ta sao? Vì sao còn chưa động thủ, vì sao còn chần chừ chừ chừ? Hắc! Hắc! Người không nghĩ rằng ta có thể đứng lên nổi phải không? Hừ! Đàn bà vô sỉ người chịu chết đi.”

Độc cô bại thiên đưa đề cấp thần thức cường đại khóa chặt Bạc vũ ti, mỗi động tác nhỏ của nàng đều không qua nổi thần thức của hắn. Trong tay khắp huyết thần kiếm phản phát một đạo huyết quang như chớp giạt đánh úp về phía Bạc vũ ti. Bạc vũ ti biết Độc cô bại thiên thực lực hùng hậu mình vĩnh viễn không là đối thủ của hắn. Vốn tưởng thừa dịp đối phương bị thương xuất chiêu đoạt mạng, nhưng bây giờ thấy hắn sinh lực dồi dào căn bản không có dấu hiệu bị thương, nàng không dám cùng hắn tranh phong. Thân thể lập tức bay nhanh né tránh sau đó tay xuất trường kiếm bổ ra một đạo kiếm khí ngã cản dư ba của hóa hình kiếm khí của Độc cô bại thiên.

Bạc vũ ti tránh ra liền xuất hiện một khoảng trống, chớp cơ hội Độc cô bại thiên phóng nhanh qua, thoát vòng vây của thứ vương cấp cao thủ. Hắn vừa định hướng quần hùng phóng đi nhảy mắt xuất hiện một quang mạc cực lớn cản hắn lại. Đề cấp thần thức cho biết đích thực cực đại uy hiếp, hai vương cấp cao thủ cũng xuất ra tiên thiên kiếm khí, quang mạc sâu rộng như biển cả sôi sục hướng hắn mà tiến, uy thế làm người khác khoong thể kháng cự.

Đứng trước tử vong, Độc cô bại thiên vận dụng kinh thiên quyết vô thượng thần công kinh thiên thần hư bộ thi triển đến cực hạn, song cụt thối lui, thân thể như hóa thành một quang ảnh nhàn nhạt, kiếm khí cùng quang mạc bức tới hần, hần lại rơi vào vòng vây củ thứ vương cấp cap thủ.

Cùng lúc quang mạc hạ xuống tại chỗ vừa rồi hần đứng, cát bụi ngập trời một hố sâu xuất hiện trước mắt mọi người. Độc cô bại thiên hít một ngum lương khí, tiến từng bước ánh mắt xem như không có gì.

“Các người ai dám cùng ta chiến một trận?” Độc cô bại thiên đưa ánh mắt nhìn quanh thứ vương cấp cao thủ. Hần đầu tiên thấy truyền nhân của thủy tinh cung, Thủy Tinh nhú mày không biết nàng đang nghĩ gì. Lí thi thần sắc cũng rất phức tạp, dung nhan tuyệt mỹ vẫn cực kỳ băng lạnh. “con thỏ chết” Hoa vân phi vẫn độc nhất vô nhị với bộ mặt công sở, Vương Đạo biểu tình ngưng trọng??? Thương tâm nhân???

Thứ vương cấp cao thủ hôm nay, đương kim thiên hạ đích thị là những thanh niên tuyệt đỉnh cao thủ, là vương cấp cao thủ trong tương lai. Nhưng giờ phút này mỗi người đều biết bằng một người căn bản không là đối thủ của cuồng nhân này, bọn họ lại không bao giờ cùng nhau tiến lên.

Bảy vị vương cấp cao thủ sau khi bức Độc cô bại thiên vào vòng vây của thứ vương cấp cao thủ tựu không tiến tới, bọn họ biết Độc cô bại thiên không bao giờ trốn thoát được, họ muốn xúm biểu hiện của thứ vương cấp cao thủ.

Thương tâm nhân, Bắc vũ ti cùng một người mà Độc cô bại thiên không nhận ra, ba người cùng nhau liên thủ bước ra hàng ngũ của thứ vương cấp cao thủ.

“Hừ! Các người ba người có thể cùng tiến lên một lúc, thế nào, tiến lên đi!” Độc cô bại thiên hét lớn.

Ba đạo quang ngọc tiên thiên kiếm khí đến từ ba hướng khác nhau, áp lực cường đại xa xa quần hùng đều có thể cảm nhận được, uy lực có thể hủy thiên diệt địa.

Độc cô bại thiên huy động khắp huyết thần kiếm, hét lớn: “Hồi toàn tuyệt tình trảm!” một phiến huyết hồng chi quang từ thân kiếm tán phát ra, như một huyết lãng mãnh liệt hướng tứ phía.

Ba đạo tiên thiên kiếm khí hùng dũng cùng huyết lãng gặp nhau ngay lập tức tan rã, biến mất, huyết lãng dần dần hòa vào hư vô. Sát na kiếm khí và huyết lãng tan biến, tam đại thứ cấp cao thủ đều bị chấn lui vài bước, Độc cô bại thiên bị đánh bay lên không trung sau đó nặng nề rơi xuống mặt đất, , miệng học máu tươi, hần gấn gượng đứng lên, hần nhìn quần hùng khắp đỉnh Vân sơn: chẳng lẽ ta Độc cô bại thiên cuối cùng lại bỏ mạng tại đỉnh Vân sơn, người đời thỏa khí. Con mẹ nó, ta không cam lòng! Ta chết thì người nhà ta sẽ làm sao? Ta không cam lòng! Ta không cam lòng! Nhưng... ta phải làm sao thoát khỏi nơi này? Chẳng lẽ trời muốn diệt Độc cô bại thiên ta sao!

Tam đại thứ vương cấp cao thủ lại công tới, Độc cô bại thiên miễn cưỡng giơ cao khắp huyết thần kiếm ngăn cản tam đạo tiên thiên kiếm, máu từ miệng hần trào ra thành vòi. Cuối cùng hần nằm dài trên đất không gượng dậy nổi, ba thứ vương cấp cao thủ cũng đình chỉ công kích. ặc vũ ti vốn định tiến lên thu thập hần nhưng thấy người khác ngừng công kích dù không cam lòng cũng phải từ bỏ ý định.

Độc cô bại thiên cảm giác sinh mạng dần dần biến mất, toàn thân không còn chút sức lực, trên đất muốn động cũng không động được.

Lúc này, bảy đại vương cấp cao thủ tiến tới, một người nói: “Độc cô bại thiên, ngươi bây giờ còn trăn trối?”

“Các người là những lão hồn đản!”

Quần hùng lập tức sôi trào: “Giết! giết hần!...”

Bảy vương cấp cao thủ, một người khoát tay: “như thế này, ma sắp đền tội, không bằng để cho người thân bằng hữu những người chết trong tay y động thủ, như vậy những anh hùng đã chết cũng được báo thù.”

Nói xong bảy người cùng lui ra ngoài, lúc sau thứ vương cấp cao thủ cũng lui ra theo. Giữa sân chỉ còn một mình Độc cô bại thiên nằm trên đất.

Tại đỉnh Vân sơn mọi ánh mắt đều nhìn về phía hần, Độc cô bại thiên lợi dụng thân thiên đoạt nhật đại pháp hấp thu thiên địa tinh khí. Quần hùng đang dần tiến về phía hần trên môi ai cũng lộ nụ cười lạnh.

Đột nhiên hắn nhảy lên, hồng lớn: “Ta Độc cô bại thiên dù có chết cũng không bao giờ chết dưới ta lũ vô sỉ hèn hạ các ngươi, ta sẽ mang các ngươi theo cùng.” Hắn phát ra đạo tiên thiên kiếm khí, lập tức mười mấy người kiếm hủy thân vong, quần hùng kinh hãi, bối rối, Độc cô bại thiên xuất kiếm nhưng kiếm khí không hiển lộ.

“Ha ha!... hắn đã không còn khí lực nữa. Giết hắn!”

“Giết hắn đi!”

Mọi người điên cuồng hướng hắn vọt tới, Độc cô bại thiên nắm chắc khắp huyết thần kiếm nhảy vào, máu tươi tung tóe, đoạn kiếm tán lạn. Độc cô bại thiên biết mình không còn một chút nội lực, một tia kiếm khí cũng phát ra không nổi... Hắn bây giờ chỉ có thể mượn sức lực mạnh mẽ từ thân thể hòa với người vô lâm tranh đấu. Ý vào khắp huyết thần kiếm sắc bắn vô bì, hắn không biết chém gây bao nhiêu bảo kiếm, giết bao nhiêu người, và mình trúng không biết bao nhiêu nhất kiếm. Toàn thân trên dưới máu chảy ròng ròng, kinh khủng hết vết thương này đến vết thương khác, huyết nhục mơ hồ, xương trắng ẩn hiện.

Xa xa có ba người đang nhỏ giọng bàn tán. Một người nói: “Hắn đã đi trên con đường không lối thoát, bây giờ xem như kết thúc.”

“không, không còn, hoàn toàn tuyệt vọng.”

“Hắn đã không còn chút tình nào”

93. Chương 8: Tuyệt Tình - Lệ Tinh

Độc cô bại thiên tay cầm khắp huyết thần kiếm, trong quần hùng chém chém giết giết, cả người huyết thủy nhiễm hồng, ngay cả mái tóc đen cũng đổi màu, máu tươi lâm lâm. Ngoài xa thư vương cấp cao thủ vừa định tiến lên nhưng bị vương cấp cao thủ ngăn lại. “Hãy để cho bọn họ giết chết bất tử chi ma, bất tử chi ma nên chết trong tay quần hùng thiên hạ.”

Độc cô bại thiên toàn thân là máu tươi, hắn cảm giác khí lực chính mình đã nhanh dùng hết, cầm kiếm chiến đấu mà cảm thấy vô lực, thân hình nghiêng ngã cơ hồ không đứng thẳng lên được. Toàn thân đau đau cũng là vết thương che kín, thân thể cao lớn đã sớm chai lì, vết thương cơ hồ không gây cho hắn cảm giác đau đớn. Trên mặt đất đau đau cũng là tàn chi, đoản kiếm, đoản thủ không ngừng điên cuồng hướng hắn vọt tới.

Hắn như sắp ngã xuống, khi đó hắn thấy được cách đó không xa có một người Tư Đồ Nguyệt. Tư đồ mình nguyệt sớm mặt ngập trăng lệ, đang cật lực rẽ đám người phía trước mà tiến về phía hắn. Trong lòng hắn chấn động, thân thể tưởng chừng như có một nguồn sức mạnh tràn trề, tay hắn lại cầm chắc khắp huyết thần kiếm phóng về phía trước.

Không để tâm đến ai chỉ chú ý đến Độc cô bại thiên vết thương trên người vô số, những vết thương đó dù sâu hay cạn thì máu huyết từ miệng chảy ra ròng rã dài trên đất, không biết đến bao giờ dừng.

“Có lẽ chết trước khi chết thấy mặt Nguyệt Nhi đối với ta thế đã tốt rồi, ta sống quá mệt mỏi rồi!” Trong tay hắn khắp huyết thần kiếm mặc sức tung hoành, gạt, đâm, chém, ...

Không trung máu nóng vẫn tung tóe, huyết vụ tràn ngập, lại có mấy người thân chết ngã xuống đất, thân hình tàn phá, đoạn kiếm cùng đoạn đao vung vẩy khắp nơi trên mặt đất. Độc cô bại thiên trên người vô số vết chém có thể thấy được xương trắng bên trong. Hắn vọt tới trước người Tư đồ nguyệt.

“Nguyệt nhi...” Độc cô bại thiên run rẩy kêu lên.

“Bại thiên ca...” nước mắt thâm tình Tư đồ nguyệt đáp lại, lúc này mọi người sửng sốt, không nhìn được đành chỉ công kích.

“Bại thiên ca ca, chờ ngực ngã, cùng muện tiến lên, nhất định sẽ sống sót, người nhất định phải kiên cường lên, ô...ô...”

“Phục” máu tươi từ miệng Độc cô bại thiên trào ra, một thanh chủ thủ sắc bắn thật sâu đâm vào tiểu phúc hắn.

“A.... Nguyệt nhi người... người...” Độc cô bại thiên bay nhanh lui về phía sau, theo hấn là một đạo huyết lưu từ tiểu phúc bắn ra.

Tư đồ minh nguyệt tay cầm chủ thủ thấm đẫm máu tươi ngơ ngác đứng tại chỗ, một cử động cũng không, hai má trằng đầy nước mắt.

“Bất tử chi ma thân đã bị thương nặng, lần này vô luận thế nào cũng giết chết hấn, sát!”

“Giết chết hấn!”....

Quần hùng la hét ầm ỹ nhắm hấn vọt tới.

Độc cô bại thiên trong lòng không nghĩ sẽ bị Tư đồ minh nguyệt dùng chủ thủ đâm hấn, trái tim hoàn toàn tan nát, trong lòng vô hạn phần nộ, vô cùng oán hận... hấn có ý muốn hủy thiên, muốn diệt địa.

Hấn vô cùng bi phẫn xuất ra một kiếm, một đạo kiếm huyết khí được bao quanh là đạo đạo hắc khí, tựa như ma long, quỷ quái, tỏa ra tử vong khí tức đánh về phía quần hùng.

“A.....”

“A.....”

Mười tiếng kêu thảm cất lên, cùng với hơn mười mấy người bị vất thành nhục thể.

Độc cô bại thiên ngửa lên trời hú to: “A.....” Hai mắt biến thành màu máu: “Là các người bức ta... Là các người ép ta... Các người tất cả mọi người bức ta...” Âm thanh bi thê, thảm thiết, mà lại buồn bã. trong mắt hấn chảy ra hai hàng huyết lệ: “Các người, tất cả mọi người phụ ta... thế gian cũng phụ ta, ta phải báo thù, ta muốn báo phục! Ta tuyệt đối không chết được! Các người, tất cả mọi người phải chết.”

Chúng nhân hoảng sợ, trong tâm ai cũng cảm nhận thấy một tia hàn ý.

Độc cô bại thiên khắp huyết thần kiếm lại vung lên, vốn là màu đỏ sậm khắp huyết thần kiếm bỗng biến thành màu đen tỏa ánh sáng ghê sợ, hắc khí nồng đậm từ mũi kiếm phả ra. Hắc quang phản hòa cùng ma diễm kiếm khí hóa hình tầng tầng vây quanh hấn, cả người là huyết dịch này Độc cô bại thiên còn hiển lộ ma diễm hòa với hắc sắc kiếm khí ngang nhiên thách thức.

“Các người, tất cả nghe đây, đừng cho ta thoát đi, nếu không, Hắc! hắc! ...” Lần này thanh âm hấn lạnh băng vô cùng, không còn một tia tình cảm nhân loại.

Một đạo hắc sắc thất luyện quét ngang qua, vô thanh giữa những tiếng kêu gào thê thảm Độc cô bại thiên nhắm hướng vòng ngoài bay nhanh. Cùng lúc bảy vương cấp cao thủ cùng mười mấy thứ vương cấp cao thủ cũng hướng về phía hấn bay theo.

Độc cô bại thiên vận dụng kinh thiên quyết thần công kinh thiên thần hư bộ vận chuyển tới cực hạn, như một lưu quang bay nhanh xuống đỉnh Vân sơn. Nhưng hai vương cấp cao thủ công lực siêu tuyệt đã nhanh hơn hấn đã chặn đứng hấn dưới chân núi, một người nói: “Độc cô bại thiên xem ra người thật sự bắt đầu ma hóa rồi, tuyệt không thể lưu người trên đời này nữa.”

Độc cô bại thiên lạnh lùng không một tia tình cảm lên tiếng: “Là các người bức bách, kết quả này là do các người bức ta, ta sẽ báo thù! ta muốn đồ sát!” Hấn rống to, trong mắt bắn lưỡng đạo huyết lệ nhỏ xuống. Hấn vũ lộng vũ khí hắc sắc từ khắp huyết thần kiếm về phía hai người, phía trước khắp huyết thần kiếm xuất hiện một hắc sắc ma ảnh, gương nanh múa vút nhắm phía hai vương cấp cao thủ.

Hai đại cao thủ tay bạt kiếm, huy ra một một mảnh quang mạc, to lớn như biển rộng sông sâu công kích hắc sắc ma ảnh, ma ảnh bị kích tan nát, hóa thành hư vô.

Chính tại lúc này, hắc sắc yêu vụ bao trùm quần hùng, yêu vụ thoáng chốc như ngấm chìm Vân sơn đỉnh. Tại giải đất Độc cô bại thiên hòa cùng hai vương cấp cao thủ xuất hiện quang minh đại oanh tạc, “Oanh oanh” tiếng sấm vang lên liên miên bất tận.

Vương cấp cao thủ cùng mười mấy thứ vương cấp cao thủ kêu lên bất hảo, toàn lực phóng về phía trước.

Cùng lúc hai tiếng thét thê thảm truyền đến: “A! A!”

Độc cô bại thiên không chút tình cảm cười lạnh: “Hắc! hắc!.. các người chó nên để ta bình thần sốt sốt, chờ ta bắt tử ma công đại thành nhất định sẽ tìm các người bái phỏng!”

Khi chúng nhân vọt tới chỉ phát hiện hai vương cấp cao thủ trọng thương, còn Độc cô bại thiên sớm đã mất bóng.

Sương khói dần tán đi, chỉ thấy sau khi đối chiêu cùng với Độc cô bại thiên hai vương cấp cao thủ phúc bộ bị thủng một lỗ, máu tươi lai láng trên đất, hai người thần sắc ảm đạm, lâu lâu mới thấy một hơi thở, cuối cùng gian nan mới mở được miệng: “Không... không nên... đuổi theo... là để cấp cao thủ... cứu hẩn.” nói xong kiệt lực ngất đi.

Vương cấp cao thủ cùng thứ vương cấp cao thủ hoảng sợ thất sắc.

Từ đồ minh nguyệt đứng ngơ ngác đứng tại nơi Độc cô bại thiên đánh nhau sống chết, đột nhiên nàng phát hiện hai điểm sáng, nàng cúi xuống nhặt lên. Là hai viên tinh oánh trong suốt phát ra ánh hồng bảo thạch, không, là huyết lệ của Độc cô bại thiên, nàng rõ ràng nhớ kỹ Độc cô bại thiên tại thời khắc cuối cùng đã rơi hai giọt nước mắt huyết hồng.

Từ đồ minh nguyệt rút cuộc nhìn không được ôm chặt hai giọt huyết lệ vào lòng, trên mặt hai dòng lệ cuộn rơi.

Lúc này một người tướng tá lễ mạo chậm chậm đi tới, Đại linh nhân: “nhiệm vụ người hoàn thành rất tốt, hãy mau rời đi. Chuyện chúng ta đáp ứng với người sẽ không phản hồi, người yên tâm đi.”

Truyện thuyết lâu đời kể rằng, một người mà chảy xuống huyết lệ ngưng tụ thành tinh thì người ấy nội tâm đã chết.

94. Chương 9 Kiếp Hậu

Hắc sắc yêu vụ tang di, Vân sơn đỉnh khôi phục lại quang cảnh. Cả vùng núi đầu đầu cũng là đoạn kiếm, thân thể bị tàn phá của quần hùng nằm rải rác nơi nơi, trên đất tinh hồng huyết thủy tràn ngập tứ phía trứ lên huyết vụ nồng nặc.

Giá phải trả là hai vương cấp vao thủ bị thương nặng, hơi thở ngắt quãng, hai thứ vương cấp cao thủ nằm dưới đất không dậy nổi, chưa biết sống chết, quần hùng tử trận bảy mươi chín người, hơn tám mươi bảy người bị thương, có thể nói chánh đạo thương vong thảm trọng. Hơn nữa thắng bại không rõ, tại đây vạn quần hùng, mười mấy thứ vương cấp cùng bảy vị vương cấp cao thủ vay công nhưng vẫn để bắt tử chi ma chạy thoát, thiên hạ sôi sục.

Về việc Độc cô bại thiên được đề cấp cao thủ cứu đi chỉ có bảy vị vương cấp cao thủ cùng mười mấy thứ vương cấp cao thủ biết, những người này không dám đem tin tức chấn động này báo thiên hạ, sợ khiến cho quần hùng khùng hoảng. Bọn họ dựa vào trực giác cảm thấy khản định đây có một âm mưu, một vương cấp cao thủ xuống núi trước tìm khắp ngõ ngách nhưng vẫn không lần ra tung tích của đề cấp cao thủ, sau cùng tin tức truyền lại quanh đây không có phát hiện gì.

Quần hùng chỉ biết bắt tử chi ma được người cứu đi nhưng ai cứu đi thì không ai biết được.

Ngày tuyển tân vương phong vương đại hội biến thành trừ ma đại hội, cuối cùng biến thành sát lục đại hội, cại giá mà vô lâm chính đạo đạt được là sự đại sỉ nhục.

Bầu trời Vân sơn thảm đạm, đại hội lại kéo dài thêm một ngày, ngày phong tân vương đại hội biến thành trừ ma đại hội, tất cả nhân sĩ tụ tập cùng một chỗ thảo luận như thế nào có thể truy tầm Độc cô bại thiên, cuối cùng các vương cấp cao thủ trấn yên thiên hạ bằng cách tri danh các cao thủ tiến tới thương thảo tiến hành hành động trừ ma như thế nào.

Nam cung tiên nhi cảm giác thân thể trần trần phát lạnh, không nghĩ Độc cô bại thiên mạnh mẽ như thế, nội tâm ần ần cảm giác sợ hãi: Độc cô bại thiên thật sự đáng sợ! Ta có phải sai rồi không! Nam cung gia có lẽ không nên trêu vào người này... Hừ! Ta không có lựa chọn, nếu cho ta thêm một cơ hội nữa, ta vẫn làm như vậy. một người không thể cho ta sử dụng xóm muông gì cũng sinh tử đại địch, chắc chắn hẳn là địch

từ nay ta phải biện phát sát hấn trước khi võ công đại thành. Ta phải cẩn thận hành động trong tương lai một chút.

Thủy Tinh đứng trầm ngâm ngoài Vân sơn đỉnh, thần sắc phức tạp nhìn về dãy núi xa xa, nội tâm có gì đó mất mát, một chút tiết nuối. Lí thi nhẹ nhàng đi tới sau lưng nang: “Tưởng đến yêu ma đó à?”

“Ta suy nghĩ ... người.”

“Ha ha... Thủy Tinh muội muội đã động lòng trần, không qua mắt được đâu.” Tử hổ tử Hoa vân phi đi lại.

Thủy Tinh liếc mắt nhìn hấn, nhàn nhạt đáp: “Vì cái gì mà trở nên phức tạp thế này, người a! chào ôi!”

Lí thi cảm thán: “Nhiều việc cần phải suy nghĩ.”

Hoa vân phi cũng nói: “Hãy ngẫm lại những gì trước mắt, bắt tử chi ma cùng nhân sĩ chánh phái đấu đá rầm rĩ, đặc biệt làm trọng thương bốn cao thủ trong tay, một là nắm đại thánh địa đích truyền nhâ. Thánh địa chúng ta tình cảnh không ổn a, trong mắt người trần thế địa vị giảm xuống không ít.”

Vương đạo cũng về phía này: “Độc cô bại thiên quả thật quá đáng sợ, theo ta được biết ba tháng trước hấn vừa mới đột phá siêu nhất lưu cao thủ hạn chế tiến nhập siêu cấp cao thủ, không thể tưởng tượng được ba tháng ngắn ngủi hấn tái đột phá. Tiến cảnh như thế chỉ qua vài năm ai có khả năng chế ngự hấn? không lẽ quá khứ lại lặp lại?”

Lí thi nói: “Hấn bây giờ đã sơ lược bắt đầu ma hóa, khi hấn bắt tử ma công đại thành rất khó làm người ta tưởng tượng.”

Thủy Tinh lãnh đạm nói: “Các người có hay không phác giác hấn sở dĩ như thế đều không phải là chúng ta bức bách sao?”

Mọi người đều ngạc nhiên.

Năm nay Vân sơn đỉnh, đại hội tân vương phong vương vĩnh viễn ghi tạc trong lòng người võ lâm trên toàn đại lục. Ba ngày sau, võ lâm quần hùng lục **c xuống núi, năm ngày sau đại chiến bắt tử chi ma trên Vân sơn đỉnh là đề tài được bàn luận sôi nổi nhất, không quá mười ngày đại lục mười chín vị vương cấp cao thủ lần lượt xuất võ lâm vương lệnh, phái tất cả cao thủ thiên hạ tru bắt bắt tử chi ma.

Nhất thời vòm trời đại lục sôi trào, bắt tử chi ma Độc cô bại thiên đại chiến Vân sơn đỉnh sự tình truyền khắp ngõ ngách.

Độc cô bại thiên tại đỉnh Vân sơn hắc yên nổi lên bốn phía trong nháy mắt nổi lên lập tức để cấp thần thức truy tìm tung tích, đó là ba người kì mạo khoáng trung niên, không phải người bình thường, người thường khó nhận biết được, trong đám đông không ai chú ý bọn họ.

Điều hấn kinh ngạc là hắc yên che kín đỉnh Vân sơn trong nháy mắt là do ba người dựng lên, cùng lúc hai thân ảnh như quỷ mị bay nhanh về phía hấn. Hấn chấn động, đây tuyệt đối là vương cấp cao thủ công lực, điều hấn kinh ngạc là hấn mất đi cảm ứng của người thứ ba. Rồi sau đó trong nháy mắt hấn cảm ứng được khí tức của người thứ ba, mà lúc này người thứ ba đã đứng ngay cạnh hấn.

Ngay sau đó người này tay phải phát ra quang mang sáng ngọc, rồi sau đó như một lưu quang nhắm phía Độc cô bại thiên ngăn chặn hai vương cấp cao thủ. Độc cô bại thiên kinh hãi, người này công lực quá kinh khủng, quang mang sáng ngọc như hóa thành thực chất đích thực là tiên thiên kiếm cương, người này tuyệt đối là đế cảnh cao thủ. Hấn biết phía trước hai người vương cấp cao thủ xui xẻo rồi, trong lòng hấn nổi lên một chút thương xót, một khối cảm từ trong lòng nổi lên, hấn thấy chính mình để cho Tư đồ mình nguyệt đậm chảy thủ cơ thể hoàn toàn lạnh hấn.

Quả nhiên oanh oanh như tiếng sấm vang truyền đến hai vương cấp cao thủ kêu thảm thiết, cùng lúc hai người thi phóng hắc yên tiến nhanh tới hấn, khẽ quát: “Chạy mau.”

Hấn không chần chừ theo sát hai người hướng dưới chân núi chạy đi, hấn lớn tiếng cười lạnh: “Hắc! hắc... ta mà không chết, chờ ta mà công hữu thành hôm sau nhất nhất bái hội.”

Bọn họ bốn người chạy xuống đỉnh Vân sơn chạy liên miên trong núi, đã lâu mới dừng lại.

Độc cô bại thiên lạnh lùng nhìn chằm chằm ba người nói: “Nói đi các ngươi vì cái gì cứu ta?”

Đế cấp cao thủ không trả lời hắn, liếc mắt nhìn hắn thật sâu rồi như một làn khói xanh bay đi. Còn lại hai vương cấp cao thủ trong đó một người cười nói: “gặp chuyện bất bình rút dao tương trợ.”

“Hừ! thiên hạ không có chuyện cho ăn không, rốt cuộc các ngươi vì sao cứu ta? Nếu không nói ra ta xem như các ngươi cho tới bây giờ không có cứu ta, lần sau gặp nhau nói không chừng sẽ là cừu nhân tương kiến.” Độc cô bại thiên lạnh lùng nói lời lẽ như không có chút tình cảm.

Hai người cười cười không nói gì cũng hướng phương xa chạy đi.

Độc cô bại thiên chậm rãi tiến lên một tòa sơn điện, sau đó rầm một tiếng ngã sấp trên mặt đất.

Hai vương cấp cao thủ hiện, hai người nhìn Độc cô bại thiên đây người huyết ô trên mặt đất. “Làm sao bây giờ, giúp hắn chữa thương?”

“Ta xem hay là không cần, bất tử chi ma lợi hại nhất chính là chỗ siêu cường tánh mạng lực, hay là chúng ta đi thôi.”

“Chỉ mong chúng ta không phải đem lửa tự thiêu.” Trong nháy mắt không gian lại khôi phục lại sự im lặng vốn có.

Đây là toàn cung điện âm trầm kinh khủng nằm dưới lòng đất, không chút ấm áp, không một tia ánh sáng, hiện hữu chỉ là vô tận hắc ám hòa hàn ý âm sâm. Tại nơi tử khí trầm trọng, âm trầm kinh khủng tận sâu có một người, như ma quỷ kêu to lên: “Vân mệnh xỉ luân đã bắt đầu chuyển động, tất cả đều tuân theo quỹ đạo.” Sau đó cung điện lại lâm vào tình trạng yên tĩnh.

Độc cô bại thiên vẫn hôn mê như trước, lần này vân sơn đỉnh đại chiến là lần xuất đạo gian hiểm một trận đại chiến, có thể nói là cừu tử nhất sanh. Nếu cơ thể hắn không đặc thù sợ rằng đã sớm được thưởng thức mỹ tửu Mạnh bà thang rồi. Dù vậy hắn cũng bị thương nghiêm trọng các quỹ môn quan chỉ một bước, hắn không khác gì người chết, quanh thân đâu đâu cũng là vết thương có thể thấy nổi trội hơn mười đạo, huyết nhục mơ hồ.

Một vụ hắc khí ẩn ẩn lưu động bên ngoài thân hắn, nay hắn xả thân thành ma là do bất tử ma công sơ cấp công pháp hình thành. Đây không phải lần đầu tiên vận hành trong cơ thể hắn, lần đầu là tại Khai nguyên ngoại thành bị đóng băng là do bất tử ma công trong cơ thể lắng lẽ thông thả vận hành, ngưng tụ một lực lượng lớn tinh khí thiên địa giúp hắn chữa trị thương thế, vì thế mà bên ngoài cơ thể hình thành nên bạch ngọc hàn băng rắn chắc. Chỉ có điều lúc ấy thân thể hắn khôi phục thì bất tử ma công cũng đình chỉ vận hành, tựa như cái gì cũng một phát sinh giống nhau, đến bây giờ hắn còn không biết vì thứ gì thương thế hắn không chữa trị mà lành. Bất tử chi ma công trong hắn mạnh mẽ vận dụng, chiến thiên quyết trung đích cấm kỵ phương pháp thâm thiên hoán nhật cũng đồng công hiệu, chỉ có điều trước là chủ động sau là bị động.

Thân thể hắn không gian xung quanh bắt đầu âm đạm, trong thiên địa tinh khí không ngừng hướng về phía hắn. Lúc này bất tử ma công trong cơ thể vận hành với tốc độ giữ dội, cuộn cuộn không ngừng thiên địa tinh khí hướng hòa nhập vào hắn, bốn phía hoa cỏ không ngừng khô héo, suy bại. không gian quanh hắn càng ngày càng âm đạm, cuối cùng hắn như một hắc động, toàn thân ở giữa hắc ám.

95. Chương 10 Bất Diệt Kim Thân

Bất diệt ma công trong cơ thể Độc cô bại thiên thông thả vận hành, hấp thu thiên địa tinh khí, nhật nguyệt tinh hoa. Kinh mạch hắn hao tổn đoạn trầm trọng nhưng bất diệt ma công vẫn cường hoàn vận hành, hắn mặc dù đang hôn mê nhưng thân thể chịu dày vò mãnh liệt không ngừng run rẩy. Vết thương trầm trọng nơi sườn và ngực do dao kiếm tạo thành không ngừng được chữa trị bên ngoài thân thể huyết nhục dị thường kinh khủng các vết thương cũng bắt đầu khép miệng, bình phục.

Bất diệt ma công là nhân thể tại thời khắc cực đoạn kích thích khả năng vận hành một loại bản nguyên tâm pháp.

Trong cơ thể vốn khô kiệt chân khí thì bất diệt ma công chậm rãi ngưng tụ, bất như một dòng suối nhỏ, sau đó không ngừng lớn lên, rồi như nước chảy cuộn cuộn như đại giang thao thao bất tuyệt lưu thông không ngừng trong cơ thể hần. Chân khí mãnh kiệt không ngừng tuần hoàn trong cơ thể, không ngừng sanh sôi, cơ thể hần mọi kinh mạch thương được chữa khỏi, có phần thêm thông suốt đầy sức sống.

Cuối cùng bất diệt ma công kích hoạt chiến thiên quyết cùng kinh thiên quyết cũng bắt đầu từ từ vận hành, ba loại yếu quyết ba loại hành công không phân đường lối đồng thời vận chuyển, chân khí trong kinh mạch thông suốt không gặp trở ngại. Đặc biệt bất diệt ma công sáng lập đường lối hành công khai thông vô số kinh mạch còn chưa biết, khiến cho cơ thân thể hần mạnh mẽ tới mức không có gì thương tổn được, hần sau khi tu luyện đã đạt được căn cơ, vĩnh viễn không cần lo lắng không tái tạo được nội lực bảo vệ thân thể.

Lần này Vân sơn đỉnh đại chiến hần vô đạo tu luyện một lần quá bị thương biến thành ma, trong lúc chiến đấu sanh tử kiến cho vô đạo ngộ cảnh tiến thêm một tầng, chỉ là lúc này hần tâm đã lạnh, hần muốn đạt được vô học thượng đỉnh thì trước mắt phải thực hiện hai điều: một toàn tâm tu ma, hoàn toàn tuyệt tình đạt đến vô thượng tà đạo tuyệt học bất diệt ma công. Hai, thái thượng vong tình, cắt đứt thất tình lục dục, lòng dạ thanh tịnh gạt hết tất cả ân oán tình cừ, để tâm tính đối mặt với nhân thế xem như không.

Trải qua ba ngày ba đêm tích tụ thiên địa tinh khí hấp thụ tinh hoa nhật nguyệt, Độc cô bại thiên thương thể hoàn toàn bình phục, thân thể càng thêm mạnh mẽ, trong cơ thể chân khí mãnh liệt vô tận lưu thông suốt.

Độc cô bại thiên từ hôn mê từ từ chuyển tỉnh, trên người phủ lớp lá vàng. Bất diệt ma công vận chuyển chung quanh hoa lá, cây cối một vùng lớn xung quanh đều suy bại.

Hần chậm rãi đứng dậy, gió thu hiu hắt hần ngang nhiên đứng trên một đồi cao nhìn lại xa xa khung cảnh điêu linh lá vàng tung bay lất phất, thân tha phương cô đơn vô cùng tan tác.

Độc cô bại thiên đứng đó nhìn về Hán đường đế quốc lặng thình bất động, mặt trời rồi cũng lặng nhường cho ánh trăng trên cao, như vậy hần đứng đó cũng được một ngày.

“Cây muốn lặng mà gió không ngừng, sát lục tạo nên lịch sử, lịch sử tạo nên sát lục.”

Độc cô bại thiên tiến vào nơi sâu nhất trong vân sơn, hần vào trong một tòa mật cốc một mình ở trong đó suốt mười ngày, mười mấy ngày nay trong mật cốc tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang lên bên tai lòng hần bắt đầu tê dại.

Tại mật cốc ngay chính giữa một người nam tử cao lớn toàn thân trên người phát ra mẩn mẩn huyết ô, cả người cắm đầy cây nhọn, mặt đất vết máu đọng thành tảng lớn đã biến màu đen.

“Tụ thiên địa sát khí, tập tàn bại thân thể, tu thành minh vương bất động... công... tán!” “Aa...” Thanh âm như quỷ khóc sói tru.

Trong thiên địa hắc sắc sát khí, tử khí không ngừng tiến về phía hần, theo miêng các vết thương do cây nhọn gây ra nhẹ nhẹ thấm thấu vào. Trong thân thể hần sản sinh bạch quang nhàn nhạt, bạch quang không ngừng ngăn cản hắc ám chi khí, hắc bạch quang mang bên ngoài thân thể không ngừng giao tranh. Huyết ô tràn đầy lại biến thành huyết hồng, hướng ra ngoài không ngừng rỉ huyết.

Độc cô bại thiên chứng kiến tất cả, chính tại đây hần hét lớn: “Tàn huyết”

Trên người cắm hàng trăm cây thiết mộc sắc bén nhất nhất phi ra, gần thì ngập sâu trong lòng đất xa xa thì cắm lỗ chỗ trên vách động. Hàng trăm đạo huyết tiễn trên người hần bắn ra, thiên địa sát khí như được lôi cuốn, điên cuồng hướng về huyết tiễn, hắc sắc sát khí liền hòa cùng huyết tiễn bị bức ép quay về. sát khí theo huyết tiễn đảo lưu mà dừng mãnh tràn vào, mấy trăm đạo hắc sắc sát khí hướng vào thân thể không ngừng.

Độc cô bại thiên trong cơ thể bạch quang nhàn nhạt vô lực ngăn cản hắc sắc sát khí, trong kinh mạch tràn ngập chính là sát khí trong thiên địa, bạch quang bị đẩy lùi bước, cuối cùng bị áp hồi vào đan điền.

“Phá công tán.”

Một lượng lớn hắc khí dừng hướng đan điền, bạch khí bị áp càng ngày càng thu hẹp, dần dần bạch quang chỉ còn lại một quang cầu. Cuối cùng đột nhiên “Bách” một tiếng trong phút chốc bạo toái nhiều điểm bạc

quang bị hắc sắc sát khí hoàn tan.

Chân khí do minh vương bất động công sinh ra bị phế, biến thành tinh khí.

“Sát khí hoàn hư, tán.”

Cổ cổ hắc khí trong thân thể từ các miệng vết thương lao ra, đồng thời thân thể tổn hại không chịu nổi. sau đó vô số huyết dịch từ thân thể hắc không ngừng xuất ra, trong phạm vi một trượng quanh thân được che kín tinh hồng huyết thủy. độc cô bại thiên sắc mặt tái nhợt, thân thể suy yếu tới cực điểm. Hắc chậm rãi ngược lên trong mắt kiên định vô cùng, lẩm bẩm: “Đã làm thì phải đạt thành tựu tốt nhất.”

“Tụ cữu thiên tinh khí đắp bất diệt kim thân, tụ.” thiên địa ly tán tinh khí, nhật nguyệt phúc tán tinh hoa cuộn cuộn không ngừng hướng về phía hắc. Linh lực vô cùng cường đại từ đỉnh đầu quán xuống cùng với mấy trăm cổ linh khí từ các miệng các vết thương mãnh liệt nhập vào, trong cơ thể kinh mạch nhanh chóng được nối lại, cường đại linh lực nhanh chóng tu bổ, rồi nối lại, rồi lại tu bổ.

Độc cô bại thiên cảm thấy thân thể mình tựa hồ lần lượt bị xé rách, bị trùng hủy, rồi lần lượt bị ngưng tụ, bị đắp bại. Thân thể chịu đựng cường đại thống khổ, thống khổ nhưng không thể giãy dụa. Như thế một ngày một đêm tình hình càng kịch liệt, hắc khổ sở giãy dụa như giữa ranh giới sống và chết.

Bất tử chi ma Độc cô bại thiên nhắm Vân sơn đỉnh tại Thanh phong đế quốc mà tiến, Thanh phong thành đích thực là nơi phong vân tề hội, Thanh phong đệ nhất gia Nam cung gia tộc là cái đích của các lộ anh hùng. Thiên vũ đại lục mười chín vị vương cấp cao thủ liên danh phát thiên vương tất sát lệnh, một tổ tru ma tiểu đội có thể truy tìm địa điểm Độc cô bại thiên đào vong. Kết thành một tấm lưới chắc chắn bắt đầu từ Thanh phong đế quốc, đương nhiên Vân sơn là trung tâm tản ra các phía, trong khung viên vài trăm dặm đã bị bao vây nước chảy không lọt, hơn nữa vòng vây mỗi ngày càng thu nhỏ.

Năm vị vương cấp cao thủ tọa trấn tại Nam cung thế gia, lúc này đang uống rượu đàm luận.

“May mắn lần này phát hiện bất tử chi ma công lực còn chưa đại thành, a a, thật là trời cao phù hộ.”

“Mặc dù lần đầu tiên giao phong chúng ta thất lợi, nhưng đây chỉ là ngoài ý muốn.”

“Bây giờ đế cấp cao thủ đều đã cho nhau ước thúc, tin rằng lần này không ai có thể cứu được hắc.”

“Trừ khủ bất tử chi ma đại lực sẽ yên tĩnh hơn mười năm ha.”

“Ha ha...”

Ngày thứ hai tới đến trong thiên đị tinh khí độc cô bại thiên thân thể trùng hủy, trọng tổ đạt tới cực chí, hắc cơ hồ nghe được thanh âm xương đầu vỡ vụn.

“Kiên trì, nhất định phải đạt được tối hảo.”

“Vạn ma phê hồn, bất tử kim thân.”

Thiên địa kinh khí không ngừng dừng vọt tới đồng thời vô số ma ảnh từ bốn phương tám hướng bắt đầu tụ lại, vô số ma ảnh vòng quanh hắc bắt đầu xoay tròn, cuối cùng đồng loạt nhập vào hắc.

Ma giáo tối cổ lão nhi thần bí trong lòng bỗng nổi lên gió lớn, mười trường lão ma giáo ẩn cư nhiều năm đều động dung: “Vạn ma phê hồn, bất diệt kim thân! Trời ạ! Chân ma chi thể hiện thân rồi.”

Hắc ám như vực không đáy ẩn bên trong là ma động phong thanh gào rít, ầm ầm như có tiếng sấm.

Mười người đầu bạc tang thương đích trường lão chạy nhanh tới khấu đầu: “thỉnh ma tổ yên tâm, đệ tử dù tan xương nát thịt cũng sẽ nghiền đón chân ma huyết, trợ các vị lão tổ sớm ngày thoát khổ.”

Sau đó mười nhân ảnh lui ra phía sau, một người hướng ra xa nói: “truyền giáo chủ đồ tôn tới đây.”

Vân sơn sâu trong mật cốc bên trong độc cô bại thiên lúc này thân thể trọng phục bị tê hủy rồi sau đó tổ hợp lại vô cùng thống khổ, tinh thần chịu đựng vạn ma phê hồn luyện ngục hành hạ.

Trong thiên địa linh khí hòa vô số ma hồn bay dung hợp khiêu vũ quanh hắc, như thế ba ngày ba đêm thiên địa linh khí rốt cục cũng tán đi, vạn ma cũng tiêu tán vô hình, mật cốc trở nên yên tĩnh.

Độc cô bại thiên đứng ngang nhiên, trong ngoài tất cả thương thế đều bình phục, bên ngoài thân không một vết thương nào để lại, thân hình phiêu trứ nhàn nhật cổ đồng sắc đích bảo quang. “Lực lượng không có tăng cường, nhưng ta rút cuộc thành tựu bất diệt kim thân, ha ha...”

Hắn bò lên trên một đồi núi cao ngất đại nhìn về hướng Hán Đường, cuối cùng quỳ xuống lạy ba lạy.

“Ta không muốn làm thần, cũng không muốn làm ma, ta có máu có thịt tức là người” Khóe miệng nổi lên một tia tàn khốc.

96. Chương 11.độc Cô Bại Thiên Tiểu Ý

Một trận gió thu thoáng qua, mái tóc đen lay động, hắn nhắm triền núi chạy vội đi, kinh thiên thần hư bộ vô thượng tuyệt học một khi thi triển, hắn như một quang ảnh trong nháy mắt biến mất thật là vô ảnh vô tung.

Phụ trách phạm vi quanh Vân sơn chính là ba vị vương cấp cao thủ cùng sáu thứ vương cấp cao thủ, đương nhiên bình thường cao thủ nhiều vô số. Ba vương cấp cao thủ đại lĩnh một nhóm nhân mã, hai thứ vương cấp cao thủ phụ trách một nhóm nhân mã, sáu đội nhân mã chia thành sáu hướng tiến sâu vào trong Vân sơn lòng sức. Bọn họ lưng, tìm tòi ngót hai mươi ngày nhưng ngay cả cái bóng của Độc Cô Bại Thiên cũng không phát hiện được.

Ngày đã gần tàn, sáu đội nhân mã tập hợp tại mật cốc mà Độc Cô Bại Thiên từng ở, nhìn thấy khắp nơi trên đất đều là ô huyết cùng với vô số thiết mộc cắm thật sâu xuống đất, không ai nói gì. Một người trong ba vương cấp cao thủ nói: “Hắn rút cuộc ở chỗ này làm cái gì? Đây là...”

Một vương cấp cao thủ khác nhíu mày nói: “Hắn ở đây có lẽ tu luyện một môn công pháp vô cùng tàn nhẫn, chúng ta phải cẩn thận làm việc, ta khẳng định hắn còn chưa đi xa, hơn nữa có khi ở một nơi kín đáo nào đó đang theo dõi chúng ta”. Nghe như thế mọi người không khỏi rung mình một cái, không kiềm được hướng ra sau nhìn.

Vị vương cấp cao thủ chỉ biết thôi rồi, lúc này tại nơi đây mà nói như thế rất dễ làm người võ lâm dao động, tâm tính khó mà bình tĩnh được. Dù sao mỗi người đối với bất tử chi ma đều có một cảm giác sợ hãi; hơn nữa trước đó vài ngày tại Vân sơn đỉnh đại chiến, bất tử chi ma danh khí càng lớn, mỗi người võ lâm trong lòng không khỏi có ý sợ hãi. Hắn liền trấn tĩnh: “Mọi người không cần lo lắng, lần này bất tử chi ma khó thoát, bây giờ đại lục tất cả người võ lâm đều hướng Thanh phong đế quốc mà tới, nếu chúng ta ở đây bắt gặp được hắn, hắn bây giờ chưa đủ công lực, chắc chắn chết không có chỗ chôn”.

“Ta khẳng định bất tử chi ma còn chưa đi xa, mọi người cẩn thận tra tìm, không nên bỏ sót một chỗ nào. Chỉ cần có thể tìm được hắn, nhất định giăng thiên la địa võng bắt hắn phải phục pháp”.

Đúng lúc này, xa xa truyền đến tiếng hét thảm thiết, âm thanh thê thảm vô cùng, như làm đầu óc tê dại.

Tam đại vương cấp cao thủ cùng sáu thứ vương cấp cao thủ đều hướng ngoài cốc chạy tới, ngoài cốc cây cối rậm rạp, có một người tuổi còn trẻ là võ lâm đệ tử bị đâm vỡ *****g ngực, nhiệt huyết cùng xương cốt lộ hẳn ra ngoài chảy. Tam đại vương cấp cao thủ kiểm tra kỹ, bọn họ khẳng định tuyệt đối là do bất tử chi ma làm. Bất tử chi ma quả thật thái quá kiêu ngạo, bây giờ khắp thiên hạ đều truy nã hắn thế nhưng hắn dám hoành hành không chút gì úy kỵ như thế. Đầu như bốc khói, phân làm ba hướng xa xa đuổi theo, sáu thứ vương cấp cao thủ nhìn lẫn nhau sau đó cũng phi thân đuổi theo.

Còn lại là người võ lâm bắt đầu tìm tòi xung quanh, lúc này Độc Cô Bại Thiên từ một cốc khẩu, khuất sau một cự thạch đi ra, trên mặt nhàn nhật tiểu ý. Lập tức nhiều người phát hiện ra hắn, những người này vẫn tỏ vẻ cường ngạnh: “Ma đầu đáng chết, lá gan người cũng to thật, bây giờ toàn võ lâm đều truy sát người, thế nhưng người dám kiêu ngạo xuất hiện như thế”.

Độc Cô Bại Thiên không hoảng hốt, không vội vàng, tiến lên từng bước một: “Cho tới bây giờ ta không kiêu ngạo, ta chỉ đi trên con đường của chính ta”.

“Lớn mặt ác ma, vừa rồi... kia sát chết đệ tử đó, người dám nói không phải người giết chắc? Người quả thật thái quá hung tàn rồi, không còn nhân tính”.

“Người sai rồi, ta rất có nhân tính, là hấn trước hết nghĩ giết ta, ta chỉ là phòng vệ chính đáng thôi, chẳng lẽ các người cũng muốn giết ta?”

“Các huynh đệ cùng tiến lên giết hấn, giết chết ác ma này”. Một đám người hò hét quyết tử xông tới.

Độc cô Bại Thiên trên mặt lại nổi tiểu ý, nói: “Các người phải nghĩ cho kỹ, thật sự có thể giết được ta sao? Nếu đã như vậy ta chỉ còn cách phòng vệ thôi”. Trên mặt hấn hiện đầy vẻ thành khẩn.

“Các huynh đệ lên, sát...” lập tức hơn hai mươi mấy đạo đao kiếm đánh về phía hấn.

Trong làn đao quang, kiếm ảnh Độc Cô Bại Thiên thong dong không gì bức bách, thân hình như quỷ mị bay tới bay lui. “A!... A!...A!”... Tất cả các đao kiếm công tới hấn đều phản lại ghim ngược trên ngực chủ nhân, máu tươi tung toé, hai mươi mấy thầy người ngã xuống. Mọi người chứng kiến mặt đều biến sắc, Độc Cô Bại Thiên nhìn bọn họ thở dài, nói: “Ai! Vì cái gì lại như thế này? Ta có xuất chiêu với ai đâu? Còn các người cũng muốn giết ta nữa à?”

Lúc này có mấy người lạng lẽ lui về phía sau, sau đó theo phương hướng mấy vị vương cấp cao thủ bỏ chạy, nhưng chưa chạy quá mười thước thì đã bị một đạo kiếm xuyên thấu *****g ngực, hồn du địa phủ.

Độc Cô Bại Thiên nói: “Ta ghét nhất bị hồ ngôn loạn ngữ, bần lộng thị phi”.

Tại hiện trường mọi người đưa mắt nhìn nhau, không dám xuất một tia khí khái, cũng khó trách những người này đều là võ lâm tam lưu, trước mặt sát tinh khó mà bảo vệ được hình tượng.

“Các người còn muốn giết ta không?”

“Sao không trả lời”.

“Xem ra các người đều muốn giết ta, muốn sống thật khó a! Tại thời khắc như vậy ai cũng lo bảo vệ chính mình, ai! Ta cũng đang lúc phòng vệ thôi”. Nói rồi hấn ngừng tụ đầy huyền ô.

Không một ai tại đây không run sợ, bị dọa bởi một thanh niên thân hình cao lớn trong tay cầm vũ khí, lãnh khốc hét: “Khắc gì giết ta! Xin đừng giết, là người khác gạt ta tới, không phải chính ta nguyện ý tới, van các người không nên tru sát ta, a!”

Độc Cô Bại Thiên giận dữ nói: “Ai nói ta muốn giết người, ta chỉ là tự vệ mà thôi, nếu các người không có ý nghĩ giết ta, thì hãy đứng ra một bên”.

Đám thanh niên như được đại xá, cấp cấp hướng một bên chạy tới. Có một số vội vàng hô: “Chúng ta không phải tự nguyện, là bị phân phó tới, chúng ta không dám tru sát bất tử ma vương ni”. Nói xong toàn bộ ném tất cả vũ khí.

Độc Cô Bại Thiên cười nói: “Còn lại đều là những người ương ngạnh cứng đầu, so với bọn vừa rồi chỉ là tham sanh úy tử”.

Những người này trên mặt đều hiện sắc thẹn.

Hấn tiếp: “Nhưng những người còn lại đều là lũ ngu xuẩn, các người tương đối thông minh, chỉ có thông minh mới là nhân tài có thể sống lâu cùng ta”. “Trong các người, ai cao lớn nhất bước ra đây”. Chỉ sau một chút, tất cả đều lui ra sau vài bước, đẩy một người đang hò hét nhưng hấn đứng là một thanh niên cao lớn.

Thanh niên mặt tái xanh, liền lui về phía sau.

“A! được lắm, chính là người, người tới gần một chút”. Độc Cô Bại Thiên hòa hoãn cười cười.

Người thanh niên cảm thấy xương cốt mềm hoặc, liều mạng lắc đầu: “Ma... ma... ma vương đại nhân tha mạng! Ta thực sự không tự nguyện tới, mong người tin tưởng ta”. “À, ta tin người, ta nghĩ mượn người hai kiện y phục, người cũng thấy đó ta trên người y phục tàn tạ, thật sự không dùng được nữa, người có y phục thừa chứ?”

“Còn... còn... còn”. Thanh niên nói một hơi dài mỗi chữ “còn”, vội vàng tìm trong tay nải của mình, đưa ra một bộ y phục tốt nhất.

Độc Cô Bại Thiên rũ bỏ toàn bộ y phục, nhộm đầy huyết ô đã ngả màu, bắt đầu mặc bộ y phục mới tinh của thanh niên đưa qua.

Chính tại lúc này có một người trong đám đông đưa tay nhanh vào *****g ngực, có điều hắn vừa thực hiện thì lập tức không thể cử động được. Hắn hoảng sợ nhìn khối vải bố cắm ở trên tay chính mình, trong mắt tràn ngập thần sắc không thể tin nổi.

Độc Cô Bại Thiên chậm rãi sửa sang lại quần áo, xong rồi mới đi tới trước người nói: “Có cái gì tốt trong này à, để ta khám xem”. Nói rồi tay hắn cho vào trong lòng ngực.

“Nga, nguyên lai là pháo trùng thiên, ngươi nghĩ cách đưa tin cho vương cấp cao thủ hả? Ngươi vì cái gì muốn giết ta sao?”. “Phụ” hắn một chưởng chấn nát *****g ngực, hắn vô tội nhìn khắp quần hùng: “Các người thấy đấy, ta mệnh rất khổ, luôn có người muốn giết ta”.

Những người này sớm bị dọa không nói thành lời, bọn họ đối với vẻ mặt cười hì hì nhưng động cái là giết người, thật sâu trong tâm nổi lên trận trận hàn khí. “Ma... ma vương đại nhân mong người tin tưởng chúng ta, chúng ta... chúng ta tuyệt đối không dám đối với người có chút bất kính”.

“A! tất cả đều là người, như thế nào mới là người, ma nhân khó phân, thật sự làm cho người ta thương tâm, a! Hôm nay chúng ta ở chung coi như là du khoái, lần sau tái kiến”. Nói xong, như một vệt lưu quang hướng vào rừng rậm phóng đi.

Những người này nhìn bóng dáng Độc Cô Bại Thiên biến mất đều, “bịch”, “bịch” tất cả đều ngồi bệt trên mặt đất, mồ hôi sớm ướt sũng y phục.

Cùng lúc đó ba vị vương cấp cao thủ cùng sáu thứ vương cấp cao thủ vừa về tới ngoài cốc. Nhìn thấy tử thi đầy cốc liền hét lên như sấm: “Rốt cuộc sao lại thế này?”

Một người nằm trên mặt đất đứng lên chạy nhanh tới bẩm báo sự việc trải qua vừa rồi. Một vị vương cấp cao thủ tức giận không thôi, rống lớn: “Độc Cô Bại Thiên, tên vương bát đản, ngươi hãy ra đây”.

Trong rừng truyền lại một trận tiếu ý: “Lão đầu không nên ở đó hò hét, quát tháo thì làm được gì”.

Vị vương cấp cao thủ giận dữ, đúng là ngang nhiên khiêu khích, hắn như một làn khói nhẹ hướng vào sâu trong rừng rậm phóng đi; mặc khác hai người vương cấp cao thủ theo sát sau đó. Trong khi bọn họ tiến vào rừng rậm, trong không khí lại truyền đến tiếng Độc Cô Bại Thiên khinh khỉnh cười: “Người không phạm ta, ta không phạm người, truy giết ta tất chết”. Mặc dù hắn khinh người nói ra nhưng mỗi người đều cảm giác được hàn ý.

Mấy người lại hướng nơi phát âm đuổi theo, nhưng tại phương hướng khác lại truyền đến tiếng cười của Độc Cô Bại Thiên: “Các ngươi già rồi, về nhà bế cháu đi”.

Ba người kinh hãi, như vậy kinh công quả thực quá kinh khủng rồi. “Chẳng lẽ đây là thần hư bộ? Trên người hắn che giấu bao nhiêu bí mật a”.

“Thật sự bất hảo khi không bắt được hắn”.

Lúc này giọng Độc Cô Bại Thiên truyền đến: “Lão già hoa ngôn, đúng là điên rồi. Tưởng tróc ta dễ lắm, các ngươi hãy lo bảo trụ tính mệnh mình đi.”

97. Chương 12 Tru Sát Thiên Vương

Thanh âm Độc cô bại thiên trong rừng lúc tả lúc hữu, bay tới bay lui làm người ta khó có thể tra ra hành tung. Mấy vương cấp cao thủ hoảng sợ, đối thủ quá mạnh tuyệt đích kinh công công pháp làm cho họ nổi lên dự cảm vô lực, thua xa về thân pháp thì thế nào mà trừ ma a, căn bản không thể nào tới gần được đối thủ.

Độc cô bại thiên khí tức hoành toàn biến mất trong rừng các vương cấp cao thủ vô năng công phản. Mấy người sắc mặt xanh tái, hằm hằm không nói, bị một hậu bối vũ nhục mà mình hết lần này tới lần khác không làm gì được đối phương, đối với họ mà nói là đại sỉ nhục.

Lúc này tại Vân sơn có tất cả ba vị vương cấp cao thủ, sáu vị thứ vương cấp cao thủ, mấy trăm nhất lưu hảo thủ ngoài ra còn một ít chúng nhân ô hợp, bị Độc cô bại thiên dọa, chọc phá như lũ phế nhân. Mặt trời dần ảm đạm xuống núi, ánh trăng lặng lẽ lên lên tới đầu cây, nhân sĩ chánh phái tập trung trên một ngọn núi nhỏ, ngồi quang đảm lửa an lương khô, lúc này thanh âm Độc cô bại thiên truyền tới: “Đêm nay ánh trăng thật đẹp a, úy, ta nói ba lão hỗn đản các người không biết sẽ đi về đâu?”

“Độc cô bại thiên người thật nhu nhược, đồ tiểu quỷ, có bản lĩnh cùng lão nhân gia tử chiến.”

“Hừ! rốt cuộc ai là người nhu nhược, mấy trăm người đối phó một mình ta, có bản lĩnh đến từng người một, có ai dám cùng ta khiêu chiến, ta cam đoan là đánh hấn đến mẹ hấn nhận cũng không ra.”

Một thứ vương cấp cao thủ nhịn không được đứng ra: “Ác ma, ta nguyện cùng người quyết chiến, người ra đây đi.”

“Hừ! lão tử khinh, bọn người thật vô sỉ thứ vương cấp cao thủ chưa đủ tư cách, trước đây hơn mười ngày mười mấy người liên thủ không có khả năng làm gì lão tử, bây giờ bằng người có khả năng sao? Bây giờ đơn giản muốn dẫn dụ ta hiện thân rồi vây công. Nói cho người biết, lão tử là cơn ác mộng của thứ vương cấp cao thủ các người vĩnh viễn không thể vương tới cao phong.”

“Người... hừ! Độc cô bại thiên chính người nhất gan không nên lấy cớ, ta lấy nhân cách bảo đảm, ta cùng người công bằng thực hiện một trận quyết chiến.”

“Nhân cách của người được mấy đồng, chỉ cần có thể giết ta thì các người chính là trừ ma vệ đạo là người cứu thế, đến lúc đó dù người thấp hèn cũng sẽ được ca tụng là đại trí tuệ, bắt được bắt tử ma vương. Nhìn mặt các người thì cũng làm cho người ta ác cảm rồi.”

“Độc cô bại thiên ta khuyên người hãy tự giác chịu trôi đi, bây giờ có hai vị vương cấp cao thủ chạy tới hán đường để quốc rồi, người... hắc hắc.”

Độc cô bại thiên bình tĩnh đáp: “Người thật đáng thương, làm người ngay đến một điểm kỷ xảo cũng không hiểu. Người đơn giản lợi dụng cha mẹ uy hiếp ta, người nghĩ ta không nghĩ đến những điều có thể uy hiếp được ta sao? Người, những người ở đây tự nhận là chánh đạo vô lâm nhưng toàn là lão già không điều ác gì không làm sẽ có ngày bại lộ trong mắt người vô lâm, người xem bên cạnh ba lão hỗn đản có làm gì được ta không? Mấy trăm vị vô lâm thì có làm được gì? Người đứng là tên ngu xuẩn.”

Độc cô bại thiên chẳng lẽ người không lo cho người nhà hay sao?”

“Vôn ta rất lo lắng, bất quá bây giờ ta không còn lo sợ nữa, đã có quá nhiều người biết chánh đạo vương cấp cao thủ tới Hán đường để quốc tại Trường phong trấn, chẳng lẽ bọn họ còn dám xem thường thiên hạ không sợ mất uy danh bắt người nhà ta, họ không muốn làm nguy quân tử đâu.”

“Ha ha... Độc cô bại thiên người đã bại lộ rồi, xem người trốn đi đâu nào?” Chỉ thấy ba đạo quang mang chói mắt như tử thần liềm đao hướng về phía Độc cô bại thiên lên tiếng đánh úp tới.

“Oành” Ba đạo tiên thiên kiếm khí uy lực không thể xem thường oanh kích tới trên mặt đất xuất hiện một hố sâu thật lớn. Chỉ là Độc cô bại thiên mang theo tiểu ý từ xa truyền đến. “Ha, ba lão rùa đen, ta quên nói cho các người lão tử dùng truyền chi học để nói là Phong hồi cứu chuyển.” Tam đại vương cấp cao thủ sắc mặt âm trầm đáng sợ, trong mắt quả thực phun ra hỏa diễm.

Độc cô bại thiên dần dần đi xa nhưng thanh âm y vẫn truyền đến: “Tất cả mọi người nghe đây, ta không phạm người. Nếu người phạm ta tất chết! Bây giờ tru diệt ta đều xem là địch nhân, nếu nghĩ không cùng ta đối địch thì mau mau rời đi. Nếu như bằng không lần sau gặp lại giết không tha.”

“Lưới trời *****g lộng thừa nhưng khó lọt, Độc cô bại thiên người sớm muộn gì cũng khó thoát trời phạt.”

Một đêm trong núi Vân sơn truy sát bắt tử chi ma trong lòng quần hùng hồi hộp không ngừng, lúc này bị Độc cô bại thiên dọa phá chúng nhân ô hợp thừa dịp ánh trăng mờ khuất đã ba ba hai hai cùng đào vong, đến khi hùng sáng thì không còn bao nhiêu. Ba vị vương cấp cao thủ nghe báo cáo thì hồi lâu không nói gì, tru sát Độc cô bại thiên đích thật quần hùng trong lòng hoang mang bị tru sát giả lấy được quyền chủ động, bọn họ chỉ biết than nhẹ: “Thời thế thay đổi, lòng người khó đoán.”

Trời sáng ba vương cấp cao thủ cùng sáu thứ vương cấp cao thủ liền bắt đầu triệu tập nhân thủ bố trí các loại cơ quan, che giấu các hảo thủ có thực lực cao cường mai phục. Nhưng bọn họ vừa bố trí xong một lúc thì cả một vùng núi bốc cháy, cuộn cuộn tiếng tới, lửa cháy hùng hùng đưa hết thủy bộ trí của bọn họ hoá thành hư vô.

“Con mẹ nó hần quả thật là đồ chó chết, vì đối phó với chúng ta mà phương viên trăm dặm đều hoá thành tro tàn.”

“Quá điên cuồng, thái quá tà ác!”

“Còn đâu mỹ nhiên a...”

“Mọi người không nên hoảng loạn, trên dưới chỉ là một hòn núi, chúng ta mau mau xuống núi thôi.”

Cơn đại hỏa hoạn cả toà núi hoa cỏ, cây cối trong một vùng dã thú lớn nhỏ không ngừng tiêu điều chạy trốn. Người võ lâm sát bên ngoài trên mặt đầy mồ hôi, không ngừng thở hổn hển. Lúc này cách đó không xa đột nhiên truyền lại tiếng hét thảm, tất cả mọi người hướng nơi phát thanh chạy tới, chỉ thấy một người tuổi còn trẻ là võ lâm đệ tử bị chém bay đầu, hai mắt còn mở to, tỏ vẻ vô cùng hoảng sợ, máu tươi chảy lang một vùng.

“Sau lại thế này?” một vương cấp cao thủ hỏi.

“Hắn nói muốn đi tiểu giải, không nghĩ kết quả lại như vậy.”

Chính tại lúc này truyền đến giọng nói của Độc cô bại thiên lạnh băng: “Ta nói rồi đối với ta địch nhân ta không nương tay, tất giết hết. Nếu không nghĩ cùng ta đối địch thì tốc tốc rời đi.”

“Độc cô bại thiên người cho người là gì.” vương cấp cao thủ rít gào. Nhưng xa xa rừng rậm lại khôi phục về yên tĩnh, rốt cuộc không có nửa tiếng động. Một ngày lại có mấy người bị giết, cuối cùng vương cấp cao thủ không đành phải hạ lệnh bắt luận kẻ nào cũng không được tự ý hành động. Quần hùng nội tâm ai cũng không thể bình tĩnh, khủng hoảng tâm tình bắt đầu lan tràn trong mọi người, lại có thêm số lớn người lặng lẽ bỏ đi.

Một đêm mọi người nhất định không ngủ được tiếng kêu thảm không ngừng phá tan sự yên tĩnh của bầu trời đêm, một đêm lại có mười mấy người bị ám sát. Liên tục vài ngày như thế khiến cho người người hoảng sợ, mỗi người tự lo lắng. Mấy trăm quần hùng cuối cùng chỉ còn lại không đủ một trăm, những người khác đều lần tránh chạy thoát. một vương cấp cao thủ giận dữ: “Nhu nhược, đều là lũ sợ chết.”

Một vương cấp cao thủ khác nói: “Thần hư bộ đúng là kinh thế kỳ học, bất tử chi ma có nó đích xác có thể tung hoành thiên hạ, rất khó làm cho người ta phát hiện được tung tích của hắn. Hôm nay chỉ có thể đến Bái nguyệt để quốc thỉnh truy phong thiên vương Hàn lâm, hắn đích thực có tuyệt thế kinh công có thể đuổi theo bất tử chi ma.”

“Cũng đành phải thôi, nhưng phải cử một người có nhân phẩm không nhỏ đi. Cuộc chiến truy sát bất tử chi ma lần này thiên vương đều không tự thân xuất mã, chỉ phái các đệ tử nếu muốn hắn rời núi thì một trong chúng ta phải tự mình đi.”

“Ta đi hãy để ta đi.” một người thoạt nhìn nhỏ tuổi nhất trong ba vương cấp cao thủ nói.

“Duẫn phong huynh người trên đường phải cẩn thận, coi chừng bất tử chi ma ám toán.”

“Hừ! bất tử chi ma ta thật sự chờ mong hắn xuất hiện trước mắt, ta lần trước bỏ lỡ tham gia đại hội trên Vân sơn đỉnh thật sự là tiếc nuối a! Nếu là ta nhất định sẽ không cho hắn chạy thoát, nhất định bắt hắn...” Nói đến đây Duẫn phong nhanh ngậm miệng lại, bởi vì trong hai người còn lại ở đây có một người tham gia đại hội lần trước, nói thế không có khác chi vương cấp cao thủ nọ đích thực không có khả năng, hắn xấu hổ cười cười.

Vị vương cấp cao thủ kia không thềm để ý, chỉ nói: “Duẫn phong huynh trên đường nhất nhất phải cẩn thận.”

Duẫn phong nhắm hướng thông ra Vân sơn lên đường, trong lòng phiền muộn đường đường là vương cấp cao thủ không thể mặc nhiên trước một tên thứ vương cấp cao thủ. Tại mang mang núi rừng hắn đi đi ngày

ba ngàn dặm, chỉ cần một ngày có thể ra khỏi phiên quần sơn.

“Lão vương bát người cũng muốn đào binh à?” cách đó không xa rõ ràng có tiếng Độc cô bại thiên truyền tới.

“Độc cô bại thiên nếu người là một nam nhân thì hãy chờ ta đến trước mặt lão phu quyết chiến một trận.”

Bóng người chợt loé, một người thanh niên nam tử khôi vĩ đi tới trước mặt Duẫn phong. Duẫn phong đây là lần đầu nhìn thấy Độc cô bại thiên, thấy hần thân thể cao lớn không khỏi kinh dị.

“Người rốt cuộc cũng hiện thân, bắt tử chi ma ta sẽ không để cho người tạo cảnh máu tươi huyết sát đại giới.”

“Hắc hắc, các người những người đó không ngừng tru tiền ta, ta vì bảo vệ chính mình phải tiêu diệt địch nhân, chẳng lẽ như thế là sai sao?”

“Độc cô bại thiên người lần này hiện thân khiến cho ta rất kỳ quái, chẳng lẽ không sợ chết, định cùng chiến một trận với ta hả?”

“Lão vương bát, kỳ thật ta sớm đã nghĩ cùng các người lũ chó má vương cấp cao thủ chiến rồi, chỉ có điều các người nhiều người thế mạnh hôm nay cuối cùng cũng có cơ hội. Các người luôn muốn cử hàng cái gì cái gì đại hội, hôm nay ta Độc cô bại thiên cũng làm một lần tên là sát ba ba đại hội. A! chỉ có điều chứng nhân chỉ có một người và một ba ba.”

“Vô tri tiểu tử lớn tiếng chỉ thiệt thân thôi, người dám thề không chạy, người ta đại chiến không chết không ngừng không?”

“Có gì không thể, hôm nay nếu ai đào tẩu chính là còn rùa đen vương bát dẫn.”

“Hắc hắc, chính người nói ra đó hôm nay lão phu phải thay trời hành đạo.” Duẫn phong khoé miệng cười lạnh sau đó xuất bảo kiếm bạt đến.

Hần thân là vương cấp cao thủ công lực cao tuyệt nhưng đối mặt với người trẻ tuổi hần không hề có chút đại ý khinh thường. Độc cô bại thiên cũng nâng khắp huyết thần kiếm trong tay, màu đỏ sậm từ thân kiếm bắt đầu ánh lên.

Duẫn phong từng nghe người ta nói Độc cô bại thiên có khắp huyết thần kiếm tá trợ kiếm oai có thể phát ra uy lực thật lớn huyết sắc kiếm khí, nhưng lần này không như hần tưởng tượng khắp huyết thần kiếm tử khí bao quanh căn bản không có một tia huyết sắc.

Độc cô bại thiên vũ lộng khắp huyết thần kiếm kiếm quang sáng ngọc chém thẳng vào Duẫn phong, kiếm khí màu tím như tàn phá hư không mau lẹ như tia chớp cuồng bạo chung quanh cây cối cao lớn bị dư ba kiếm khí quét qua lập tức ngã rạp xuống đất gãy nát.

Đối mặt với một kiếm uy lực tuyệt mạnh như thế, Duẫn phong cũng phải phát huy hết toàn lực một bạch quang mạc thật lớn mọc lên chắn trước người bảo vệ nghiêm mật. Hai cổ kiếm khí gặp nhau bộc phát một đoàn quang mang chói mắt, xung ra bốn phía. Chung quanh cây cối, núi đá tang tành giữa hai người xuất hiện một hố sâu thật lớn. Độc cô bại thiên thân thể bị kích bay ra ngoài, “Phanh” “phanh” “phanh” “phanh”... hần va vào bảy tám cây to lớn, thân hình trên cao ngã xuống, khoé miệng rỉ máu. “Lão vương bát người cũng mạnh đó.”

Duẫn phong cũng không tốt gì, hần cũng bị chấn lui vài chục bước, mặc dù không chặt vật như Độc cô bại thiên nhưng từ miệng phun ra một ngụm huyết nóng. Khi hần thấy Độc cô bại thiên bị đánh bay thì trong lòng cảm giác có gì đó vui mừng, nhưng khi thấy Độc cô bại thiên từ từ đứng lên trên môi chỉ có chút vết máu thì không khỏi mặt biết sắc.

“Độc cô bại thiên người đã đột phá hạn chế thứ vương cấp tiến vào vương cấp cảnh giới?”

“Hắc hắc, lão rùa đen sợ hãi rồi sao? hừ! lão tử mặc dù còn chưa đi vào vương cấp cảnh giới nhưng có thể vương trung xưng tôn.”

“Vô tri tiểu tử nếu người chưa đạt tới vương cấp cảnh giới vậy người chịu chết đi.” Duẫn phong vừa nói vừa cười lạnh đi tới: “Thật sự đáng tiếc cho người, người rất có tư chất, hắc hắc, bất đồng cảnh giới chênh lệch

về thực lực người khó mà hình dung nổi, hắc hắc, người đi chết đi.” Một hoá hình bảo kiếm lớn vô cùng hướng Độc cô bại thiên bổ tới như cửu thiên lôi điên cuồng mãnh vô cùng giáng xuống. Độc cô bại thiên tử sắc kiếm khí cũng dần hoá hình, một tử sắc thần long thể như thăng thiên bay thẳng tới cự kiếm. Tử bạch lưỡng sắc kiếm khí tung hoành kích động, chốc lát đã tận huỷ núi rừng. Xa xa nhìn lại trong rừng kiếm khí ngập trời, tử bạch lưỡng sắc kiếm khí như hai thần long tại không trung đang kiêu vũ.

Cũng không biết đánh nhau bao lâu, hai người trước ngực đầy vết máu, Duẫn Phong âm thầm lo lắng, hắc cảm giác Độc Cô Bại Thiên như một con gián đánh hoài không chết, mỗi lần ngạnh đấu đều có thể từ dưới đất từ từ đứng dậy, điều đáng sợ hơn hết là hắc cảm giác năng lực kháng cự vượt qua cả hắc, thậm chí cảm giác được đối phương thương thể cũng nhẹ hơn so với hắc. “Mẹ nó, tiểu tử đúng là một quái thai, chẳng lẽ nó thật sự học xong công pháp tàn nhẫn đó?” Hắc nhớ tới sâu trong Vân sơn trong sơn cốc phát hiện huyết ô cùng với một điều, trong lòng hắc nổi lên một tia sợ hãi.

“Xem ra ta phải dùng bảo nhận rồi dù sao nơi đây cũng không có ai thấy cả, hắc hắc, tiểu tử chỉ tại người mệnh khổ thôi.” Hắc âm thầm cười lạnh.

Một đạo bạch quang kiếm khí ánh ngọc nhằm về Độc Cô Bại Thiên, hắc dừng khắp huyết thần kiếm nghênh đón, nhưng lúc này hắc phát hiện trên mặt Duẫn Phong một tia ác tiểu, thầm nghĩ bất hảo thân thể liền bay nhanh lui về phía sau.

Một đạo tiểu quang lượng được giấu phía sau bạch quang, quá trình hắc lùi lại phía sau mặc dù bị bạch sắc kiếm khí ngăn cản nhưng vẫn thoát ra được, nhưng lúc này đạo tiểu quang thể như thủy triều đánh úp tới. Hắc lại dùng khắp huyết thần kiếm ngăn lại, “Đình” một tiếng vang nhỏ, hắc thấy rõ đó là một tiểu phi đao. Phi đao được truyền vào một cổ nội lực cực lớn đánh về phía hắc, thân hình kịch chấn. Phi đao bị khắp huyết thần kiếm chấn nát chỉ là một mảnh vẫn giữ nguyên phương hướng như trước hướng tới hắc, “Phốc” đâm vào ngay tiểu phúc.

Duẫn Phong cười ha hả đi lại: “Độc Cô Bại Thiên để xem người thế nào lại không chết.” Hắc đối với bảo nhân của mình rất tự tin, bên trong ẩn chứa tiên thiên kiếm khí không thể xem thường chỉ cần có thể đánh trúng đối phương thì thân thể cam đoan toàn thân kinh mạch tắc đoạn.

“Uổng cho người tu vi vương cấp cao thủ, không thể tưởng được người lại làm chuyện thấp hèn tiểu nhân như thế!” Độc Cô Bại Thiên đầu đầy mồ hôi.

“Hắc hắc, người thế là đủ tự ngạo rồi, ta từ khi trở thành vương cấp cao thủ tới nay đã hơn hai mươi năm rèn luyện bí mật vũ khí này. Ai! Thần binh vũ khí vốn là hiếm thấy, thần thiết làm thành ám khí thì càng quý hơn, dù tiên thiên kiếm khí có cường đại cũng không chấn nát. Hắc hắc... Độc Cô Bại Thiên bất tử chi ma chết ở trong tay ta.” Duẫn Phong cuồng tiếu nét mặt có chút dữ tợn.

“Người thất sách rồi.”

Duẫn Phong quả thực không dám tin vào chính mắt mình, Độc Cô Bại Thiên nằm trên mặt đất hơi thở ngắt quãng nhưng có thể huy nổi khắp huyết thần kiếm trong tay nháy mắt xuyên thủng ngay trái tim hắc.

“Người... người như thế nào có thể động? này... này... đây là vì cái gì?”

“Bất diệt kim thân” Độc Cô Bại Thiên chậm rãi từ dưới mặt đất đứng lên lạnh lùng nói không chút tình cảm.

Độc Cô Bại Thiên hoảng sợ hai mắt mở lớn sau đó tuyệt khí bỏ mạng.

98. Chương 13 Dữ Ma Cộng Vũ

Độc cô bại thiên thân thể lay động, cuối cùng đập một tiếng ngã sấp trên mặt đất. Phi đao của Duẫn phong ẩn chứa tiên thiên kiếm khí đích thật là một kích chí mạng tất nhiên không thể không gây gì cho Độc cô bại thiên, bả phi đao quả thật đã đâm vào tiểu phúc của hắc. Nhưng bên trong phi đao ẩn tàng tiên thiên kiếm khí còn chưa kịp bộc phát thì đã bị nội lực trong cơ thể lưu chuyển không ngừng vây quanh rồi theo kinh mạch hai chân dẫn nhập xuống đất.

Lúc đó Duẩn phong nhất thời đắc ý vốn không có chú ý dưới chân Độc cô bại thiên bần đất quy liệt, đợi cho hần đắm chìm trong cảnh vui sướng tột độ vì tru sát được bất tử chi ma, sau khi đã ảo tưởng đủ loại cảnh tượng là lúc tử thần liêm đao đâm thẳng vào ngực hần.

Độc cô bại thiên vận chuyển thần công trong cơ thể “Phốc” xuất hiện một bả hàn quang loè loè, tinh tế, thanh nhã vô cùng là đoản phi đao từ trong thân thể rơi ra, cùng với nhiều vết máu từ miệng vết thương phun ra sau đó liền tự động khép lại.

Đao dài ba tấc sắc bén vô cùng, vòng quanh thân đao mông mông vu khí, thân đao mông mông như tờ giấy ẩn ẩn quang hoa lưu động. Độc cô bại thiên hí mắt trong tay cầm chuôi đao lắt lắt đúng là thần binh. “Quả thực nhất kiện nghệ thuật, lão vương bát thật sự có chút lòng tốt, ha, tương lai đây là một kiện vũ khí bí mật,”

Độc cô bại thiên tìm một địa phương yên tĩnh bắt đầu ngồi xuống, dù sao một hồi khổ chiến hần ít nhiều cũng bị nội thương, ngoài ra tiểu phúc đích thật là bị thương, hần không dám có chút ý nghĩ nào khinh thường, hôm nay người khắp thiên hạ đều tru diệt hần, hần phải luôn luôn bảo trì trạng thái tốt nhất. Tại gốc cây đại thụ hần lẳng lặng điều tức, quanh thân tử khí vây vòng, sắc mặt khi thì dữ tợn khi thì hoà hoãn, tâm tình bất định. Qua một lúc lâu hần từ từ đứng lên “Bất diệt kim thân a! Bất diệt kim thân!”

Chính tại lúc này hần đột nhiên cảm giác có người rình coi chính mình, để cấp thần thức cường đại lập tức như bao trùm thiên địa tràn ra bốn phương tám hướng.

Người kia hiển nhiên cảm ứng được Độc cô bại thiên thần thức cường đại, một cỗ thần thức như sóng biển mãnh liệt bàn ra. Không trung hai cỗ thần thức gặp nhau “Oành” tinh thần lực vô cùng cường đại tràn ra bốn phía cây cối bị oanh kích nát vụn, mãnh vỡ bay tung toé. Hiển nhiên đây là một đề cảnh cao thủ, thần thức hai người tại không trung không ngừng giao phong, vô tình lực lượng tràn dần hướng ra ngoài diện tích càng lúc càng lớn, cây cối không ngừng ầm ầm ngã xuống liên tục bị chấn nát. Đây là một trận ám chiến kinh khủng, Độc cô bại thiên căn bản là không thấy được thân ảnh đối phương, nhưng tràn tranh phong vô hình này so với đao thật còn hung hiểm hơn nhiều, một khi bại trận thì có thể vạn kiếp bất phục, từ nay về sau si ngốc cả đời.

Bổng dưng vô ảnh cao thủ thần thức như thủy triều thoái lui, Độc cô bại thiên tư không có ý nghĩ buồn tha đối phương, cường đại vô cùng để cấp thần thức như sóng dữ ngập trời truy theo.

“Phanh”

Hần cảm giác thần thức chính mình như đánh vào một bức tường vô hình, tinh thần lực một trận suy kiệt, hần tập trung tinh thần thu liễm thần thức.

Trong rừng nhất thời tĩnh lặng không chút tiếng động.

Độc Cô Bại Thiên sắc mặt nhợt nhạt, mồ hôi ướt đầm toàn thân, toàn thân không còn chút sức lực, qua một thời gian dài mới hồi phục được chút đỉnh. Lúc này trong rừng vẫn tĩnh lặng, không một tiếng động, hần thử thả thần thức ra ngoài nhưng trong rừng đã không còn một chút khí tức nào của đề cấp cao thủ. Thần sắc hần có chút âm trầm: “Đó là ai? Trong thời khắc cuối cùng có thể dễ dàng luôi được, hơn nữa có thể chặn được thần thức bên ngoài, công lực thật khinh khủng như vậy là đã bỏ đi rồi, giá...” Hần trầm tư không cách nào giải thích được.

“Khi nào ta có thể vận dụng được thần thức công kích a?”

Một cơn gió mùa thu thoáng qua khiến cho phiến phiến lá vàng phiêu vũ.

Độc Cô Bại Thiên tay phất mái tóc dài hướng sơn ngoại đi tới, không ngừng tưởng tượng. Về cảnh các cao thủ trong núi cả ngày bồn chồn lo lắng, cảm giác sợ hãi trước thời khắc đối mặt với uy hiếp của tử vong ha, nghĩ thế hần không kiềm được nụ cười lạnh: “Các bằng hữu ta đã trở lại!”

Chỉ cần khoảng thời gian nửa ngày là hần có thể ly khai được phiến quần sơn này, song xa xa hần thấy một người, dáng người cao lẳng lẳng đứng đó chắc lâu rồi, thân khoát hắc bào rộng thùng thình cả người phát ra khí thế băng bạc, hơn nữa đầu trùm một miếng vải đen chỉ chừa hai mắt lộ ra như đôi hàn tinh sáng ngời.

Bằng trực giác, Độc Cô Bại Thiên đây là một cao thủ, nhưng tuyệt không phải là đề cấp cao thủ đã gặp trong rừng. Hắn tiến đến cách Hắc bào nhân ba trượng thì dừng lại. “Ngươi là người phương nào? Vì sao cản đường ta?”

“Ta đích thực là bằng hữu, ta muốn nói chuyện với ngươi.” Hắc bào nhân thanh âm không mang chút tình cảm, không nhận ra lão là nam hay nữ.

“Bằng hữu? Hôm nay ta còn có bằng hữu? ha ha...”

Hắc bào nhân nói: “Thật sự ngươi ta đều người cùng đường, chúng ta thật là bằng hữu.”

“Ta lấy gì có thể tin tưởng ngươi đây nhỉ?”

“Ta là ma giáo đệ tử, cùng ngươi một dạng, đều bị chánh đạo không tha, ngươi ta đích thực cùng một địch.”

“Hừ, ma giáo? Trong truyền thuyết không phải ma giáo cùng chánh đạo vô từng cộng đồng đối phó bất tử chi ma trong truyền thuyết đó sao?”

“Đó là quá khứ, đó là lịch sử sai lầm. Quá khứ chánh đạo hợp tác ma giáo cùng hợp tác truy sát bất tử chi ma khắp thiên hạ, nhưng sau khi bất tử chi ma diệt vong thì chánh đạo lại tru giết ma giáo đệ tử, ma giáo nguyên khí đại thương, chính vì thế mà sau này phải chịu hạ phong so với chánh đạo. Cùng chánh đạo hợp tác, không thể ngờ bị mắc mưu hổ dữ, đích thực là một sai lầm lớn nhất của ma giáo. Những điều này đều là thể hệ trước đã truyền lại cũng là ma giáo giáo huấn. Hôm nay trong thiên hạ tất cả mọi người đều truy sát Độc Cô huynh chỉ có chúng ta ma giáo không có người nào. Chánh đạo đích danh cao thủ từng hiệu triệu thiên hạ quần hùng đàm luận, bây giờ không phân biệt chánh tà, thiên hạ quần hùng một nhà, tất cả mọi người nên liên thủ lại, cộng đồng đối phó bất tử chi ma. Nhưng chúng ta ma giáo căn bản vốn không có một người thân gia, chúng ta nhất nhất là thể lực đứng về phía Độc Cô huynh. Độc Cô huynh bây giờ còn chưa tin thành ý của chúng ta sao?”

Độc Cô Bại Thiên cười lạnh nói: “Không có bằng hữu vĩnh viễn, chỉ có lợi ích là vĩnh viễn. Tại quá khứ các ngươi vì lợi ích cùng chánh đạo hợp tác cùng nhau truy sát bất tử chi ma. Hôm nay không biết mỗi có lợi ích gì mà các ngươi muốn cùng hợp tác với ta đối phó lại chánh đạo. Thật sự làm cho người ta cảm thán hai chữ “Lòng người” a!”

Hắc đạo lão nhân: “Độc Cô huynh ngươi có vẻ hiểu lầm rồi, chúng ta đích thực vô cùng thành ý mà đến, tuyệt không có gì là bí mật. Ngươi cũng thấy chánh đạo thể lực càng ngày càng lớn, càng ngày càng kiêu ngạo tự đại, cuồng hành vô lý, xói mòn đi chánh khí, nếu cứ tiếp tục để bọn họ tọa thị, nhìn khắp vô lâm thực mà nói bên trong đều hủ bại, vô lâm như phủ một màn ô quang chướng khí, không hề còn chút gì gọi là chánh nghĩa khả thi.”

“Hắc hắc, thật là tiểu thoại, ma giáo các ngươi mà cũng nói chánh khí, giảng giải chánh nghĩa? Đích thực là ta nghe được một lời nói đùa lớn nhất.”

Hắc bào lão nhân nói: “Độc Cô huynh nói sai rồi, xác thật người trong ma giáo có một số hạng người có hành vi không đúng, nhưng đó chỉ là một ít cá nhân còn phần lớn đều là những người nhiệt huyết chi sĩ bị xa suýt. Độc Cô huynh hiện tại không phải cũng bị thiên hạ phần lớn địch nhân thóa mạ, truy sát, nhưng chúng ta biết Độc Cô huynh tuyệt đối là một người hiệp nghĩa, mặc dù người đã từng xã thân thành ma nhưng chúng ta biết hiện giờ người không thành ma. Điều này chỉ là nhân sĩ chánh đạo bức bách người, tại Vân Sơn đỉnh mới tạo thành cảnh người đại khai sát giới.”

Từ đầu đến cuối, sắc mặt Độc Cô Bại Thiên biến đổi liên tục, ban đầu là dữ tợn sau hòa hoãn, tâm tình bất định, sau thời gian dài sắc mặt mới bình tĩnh lại. “Ta bây giờ tình cảnh mà nói thân cô thế cô căn bản không có khả năng đánh giá các ngươi như nào. Kết cuộc nói đi, ma giáo các ngươi rốt cuộc vì cái gì mà cần đến ta, ta không thích vòng vo tam quốc.”

Hắc bào lão nhân ngưng thị nhìn Độc Cô Bại Thiên môht lúc lâu mới nói. “Độc Cô huynh! Kỳ thật chúng ta thật sự muốn cùng ngươi hợp tác, đương nhiên quả thật có một địch phương cần sự trợ giúp của ngươi. Đã như vậy ta nghĩ ngươi tán thành tất cả, ngươi nên biết địch nhân của địch nhân chính là bằng hữu, ngươi cùng chúng ta bây giờ nên xem như là bằng hữu. Nhưng cho dù chúng ta liên thủ lại hơn nữa phải đợi sau khi ngươi vô công đại thành, thể lực chúng ta cũng có thể hoàn toàn cô lập. Ngươi có lẽ không tin sau lưng

chánh đạo là thể lực khổng lồ bất quá ta có thể xác định cho người biết, bất quá người đang thấy chỉ là một phần nhỏ một thể lực âm thầm hoạt động đáng sau mới là thể lực khổng lồ mà người vô pháp tưởng tượng được.

Độc Cô Bại Thiên lạnh lùng nói: “Nói đi, rốt cuộc các người muốn ta làm gì?”

“Ta nghĩ, muốn thỉnh Độc Cô huynh tới ma giáo tổng đàn một chuyến, giúp chúng ta giải cứu mấy vị tuyệt thế cao thủ.”

“Cái gì, tuyệt thế cao thủ?”

“Tại quá khứ không biết qua bao tuế nguyệt tuyệt thế cao thủ bị phong ấn.”

“Cái gì” Độc Cô Bại Thiên thần sắc biến đổi.

Hắc bào lão nhân vừa nhìn sắc mặt không nhịn được có chút bức mình nói: “Chỉ cần Độc Cô huynh ra tay giải cứu mấy vị cao thủ đó thì chúng ta tựa như có một lực lượng cường đại, đối phó với chánh đạo như nắm chắc phần thắng. Dường nhiên nơi này khẳng định là một chỗ tốt cho Độc Cô huynh, ngày tại đỉnh Vân Sơn đại khai sát giới thì ta pháp tòng ở đây ta phát hiện tại cuối thời khắc người mất tình thành nhập ma, nhưng xem ra hôm nay người... nếu ta đoán không sai thì bây giờ người mạnh mẽ áp chế ma tính, dùng mật pháp thành tựu bất diệt kim thân rồi, nhưng là như thế vẫn...”

Độc Cô Bại Thiên bỗng nhiên biến sắc, cả người trong nháy mắt bạo phát ra một khí thế cường đại. “Người biết nhiều lắm, có khi nắm giữ bí mật của người khác không nhất định là chuyện tốt.”

“Khoan, Độc Cô huynh chậm đã, chúng ta đối với người một chút sự tình cũng không hay biết. Chúng ta chỉ thông qua một loại công pháp đặc thù biết người thành tựu bất diệt kim thân mà đoán người áp chế ma tính trong cơ thể. Nhưng thiện nghĩ như thế đối với người có chỗ nào tốt, nói không chừng nhất thời bị người áp chế đến lúc ma tính đột nhiên bộc phát thì không thể thu thập. Có lẽ người còn không biết bất diệt kim thân tại ma giáo chúng ta còn có một danh xưng khác tên là chân ma chi thể...”

99. Chương 14: Định Kế

Độc Cô Bại Thiên rung động không thôi, trong lòng sóng gió nổi lên dữ dội không nghĩ ma giáo nhiều bị ấn như vậy.

“Tại quá khứ không biết qua bao tuế nguyệt tuyệt thế cao thủ bị phong ấn.” câu nói của Hắc bào lão nhân vẫn còn ong ong trong đầu.

Quả thật là một thần thoại, chính là một truyền thuyết! làm cho người ta rung động, tin tức là người ta điên cuồng, thần bí là lại quý giá! Độc Cô Bại Thiên không khỏi nhớ tới cung điện kinh khủng ngoài thành Thông Châu, chẳng lẽ truyền thuyết dùng phong ấn, tuyệt thế cao thủ bị cường hành phong ấn tại đây? Không có khả năng, sao lại có thể! Hắc lần đầu, quả thật thái quá ngông cuồng rồi.

Trước mắt hắn hiện lên cảnh thần bí mà lại kinh khủng ở cung điện dưới lòng đất. Hai đông khẩu đen ngòm phản phản vô hạn ma lực, như đưa hắn lẫn toàn bộ tâm thần hấp dẫn tiến vào.

“Ác ma phong ấn, vạn ma quật khởi, thiện nhập giả tử”

“Phong thánh tuyệt ấn, đại phong thiên hạ, vũ thánh câu diệt, thiện nhập giả tử”

Độc Cô Bại Thiên lâm vào trầm tư: Chẳng lẽ qua vô vàng năm tháng, dưới đất cung điện kinh khủng còn có phong ấn vật còn sống? Chẳng lẽ lúc trước mình cảm ứng được thần thức đều không phải là khí tức tuyệt đại cao thủ còn lưu trữ lại mà là của cường giả xuyên thấu qua phong ấn mà truyền tới thần thức cảm ứng? Quả thật thái quá huyền bí, nếu quả đúng như thế vậy chính mình không biết phiếm thiên địa rốt cuộc che giấu bao nhiêu bí mật đây?

Trước mắt Hắc bào nhân hiển nhiên biết rõ so với hắn kể lại, hơn nữa thần bí ma giáo đệ tử cũng nhiên biết rõ mình tu thành bất diệt kim thân, quả nhiên người trong ma giáo có chỗ lợi hại. Là một đại giáo phái tồn tại từ xưa hiển nhiên cũng cất dấu vô số bí mật, đây là cổ thể lực thần bí mà lại cường đại. Nếu ma giáo

có thể cho ta sử dụng, vậy không còn nghi ngờ chính mình tìm được một thế lực hậu viên có thể đối kháng thiên hạ.

Nghĩ đến chỗ này hần lại lắc đầu, dám chắc đây không thể là sự thật, ma giáo quật khởi chỉ lo cho chính mình. Hôm nay cả thiên hạ đều là địch nhân của mình bọn họ sẽ không đối đầu với người trong thiên hạ. Mặc dù cùng một tự “Ma” nhưng cả hai có bản chất khác nhau. Đã biết ta là “Ma” thì thiên hạ chánh tà lưỡng đạo tất cả mọi người đều không tha, đó cũng chính là ma giáo đích thực là chân ma. Chúng nó chỉ là một cái tên để xưng hô còn vấn đề là bọn họ đại biểu cho tà đạo là võ lâm “Hắc bạch” lực lượng tượng trưng cho “Hắc” đạo, duy trì võ lâm không thể bỏ đi bộ phận này. Mấy ngàn năm qua ma giáo vẫn ở thế hạ phong, bị chánh đạo chèn ép nhưng tuyệt không thể hoàn toàn bị tiêu diệt. Nhân loại không thể không có người xấu” đó chính là nhân tố sản sanh. Có bạch sẽ có hắc vạn vật luôn có mặt đối lập.

Nếu muốn ma giáo cho ta sử dụng chỉ có thể đẩy bọn họ xuống nước nhưng điều này không nghi ngờ gì là khó có thể thực hiện.

Hắc bào nhân nhìn Độc Cô Bại Thiên thu liễm cường đại khí thế không khỏi thở ra một hơi nhẹ. Kỳ thật hần đã chuẩn bị tốt để chiến đấu nhưng như vậy thì mục đích đến đây không thể thực hiện rồi. Độc Cô Bại Thiên vẫn trầm mặt suy tư, Hắc bào nhân đứng đó lẳng lặng nhìn cũng không tiến đến quấy rầy.

Độc Cô Bại Thiên biết được mình tu thành bất diệt kim thân bị ma giáo biết quả thật sát tâm nổi lên nghĩ trước mắt là giết người diệt khẩu. Nhưng tỉnh táo nghĩ lại giết hần cũng như vô bổ, nếu Hắc bào nhân biết thì khẳng định trong ma giáo cũng có nhiều người biết. Trước mắt mình phải làm sao để ứng phó với ma giáo, chính mình phải đối mặt với một bày ác lạng. Không nghi ngờ bọn họ muốn lợi dụng mình phá phong ấn mấy tuyệt thế cao thủ, nhưng khi mình hoàn thành nhiệm vụ lúc đó bọn họ tuyệt đối không thiện đãi mình, sẽ không bao giờ tri ân báo đáp. Nếu như cự tuyệt bọn họ thì không nghi ngờ là liên lạc tội với nữa thế lực trên giang hồ đó là lực lượng hắc đạo, khi đó thiên hạ chân chính là không có chỗ cho hần ẩn thân rồi.

Mình tuyệt không khuất phục bất luận kẻ nào, hôm nay đi trên thiên địa thì còn có gì đáng sợ cho dù khắp thiên hạ là địch thì đã sao? Nhưng vì sinh tồn chính mình không cần phân biệt thị phi hắc bạch chánh đạo cần phải giáo huấn, sẵn đây có ma giáo tiên diễm võ lâm bình yên hơn trăm năm sóng yên biển lặng, diễm phúc của võ lâm xem ra không còn.

Độc Cô Bại Thiên trong đầu đang có ý nghĩ thực hiện một âm mưu điên cuồng: người trong ma giáo gian xảo, hung ác tự lang sói, không có khả năng cùng bọn họ qua lại. Bọn họ muốn mình cùng chính đạo tương tàn hậu ra mặt thu thập tàn cục, tọa thủ ngư ông đắc lợi. Ta không nên cự tuyệt cũng không nên đáp ứng cứu bọn tuyệt thế cao thủ đang bị nhốt ra, một từ “Tha” chỉ cần tìm thời cơ trá tử hoặc một lý do hữu lý không bỏ hoài nghi rồi biết mặt để cho chánh tà đại chiến, tốt nhất là làm cho trời long đất lở, điên đảo cả võ lâm.

Có thể khẳng định trước khi võ công mình đại thành thì tuyệt không thể thả tuyệt thế cao thủ ma giáo ra.

Độc Cô Bại Thiên trong đầu tính nhanh, nhưng hần biết từng chuyện một, từng chuyện một rất nhiều chuyện không hay hần không có khả năng nắm chắc được.

Hắc bào nhân chứng kiến Độc Cô Bại Thiên đã khôi phục thái độ bình thường, hỏi: “Độc Cô huynh có thể cùng ma giáo chúng ta hợp tác?”

“Hắc hắc, người coi nói không bằng lòng được hay sao người hãy về tổng đàn ma giáo trước ta sẽ trực tiếp tới, ta nghĩ rồi bây giờ ta không thể đi cùng người. Ta muốn làm vài chuyện đại sự khiến cho võ lâm khiếp sợ, cho hạng người cuồng vọng biết ít giáo huấn, bằng không trong lòng ta thấy hối hận. Ta nghĩ điều này các người cũng kỳ vọng chứ?” Độc Cô Bại Thiên thần tình có vẻ dữ tợn.

Hắc bào nhân cả kinh: Gã này ma tính trong cơ thể lại nổi lên đây, chắc chắn sẽ có không ít hành động điên cuồng, nhất định sẽ cho chánh đạo một kích lôi đình. Như vậy cũng tốt, gã có thân thủ siêu cường cùng tâm trí xảo trá trong một thời gian ngắn sẽ không bị người tru sát, để sau khi hần điên cuồng sẽ đưa hần về tổng đàn. Bất quá hần không phải có ý từ chối chứ không có thể như vậy chỉ là một tên đơn giản, trong khi ta lại âm thầm chú ý một điểm cũng tốt đẹp thôi.

“Nếu Độc Cô huynh muốn xuất lực báo cừu ma giáo chúng ta tuyệt sẽ không cản trở người, nếu có gì khó khăn chúng ta có thể tùy thời tương trợ. Mong người xớm ngày phản hồi tổng đàn, giải cứu các vị cao thủ để lực lượng chúng ta lớn mạnh thêm.”

“Ta cũng huy vọng xớm ngày cùng các người hợp tác, nhưng không thể không hung hãn đã kích chấn đạo ngũ quân tử một chút ta thật sự khó mà hạ được khẩu khí này.” Độc Cô Bại Thiên vẽ mặt dữ tợn.

“Tốt lắm, nhất định như vậy, Độc Cô huynh cáo từ.” nói xong Hắc bào nhân quay người phi tốc hướng phương xa chạy đi.

Độc Cô Bại Thiên khoe miệng nổi lên tia cười lạnh, nhìn về phương xa lớn tiếng hô: “Đa tạ, hảo tâm ma giáo nhắc nhở ta bắt diệt kim thân lại xưng là chân ma chỉ thể ha ha... ta rút cuộc cũng hiểu được rồi.”

Hắc bào nhân thân thể chấn động, nhưng hắn không có dừng lại, tăng tốc biết mất tại phương xa.

Độc Cô Bại Thiên đứng đó trong chớp lát rồi hướng ngoại sơn xuất phát.

“Nam Cung! Đêm chuyện ta xá thân thành ma công bố công chúng, bức ta đi trên con đường tuyệt lộ. Hừ! Các người chờ xem...”

100. Chương 15: Ta Không Phải Thiên Sứ

Độc Cô Bại Thiên từ trong liên miên Vân Sơn đi tới một tòa trấn nhỏ vô danh trong Thanh Phong đế quốc, trên đường đi tới hắn lấy mặt nạ mà Huyền Huyền cho hắn mang vào, lập tức biến thành một đại hán thân hình khôi ngô. Nghĩ đến Huyền Huyền hắn liền cảm thán: “Tiểu ma nữ ở nơi nào nhỉ? Gặp lại nàng muốn hay không cùng ta đối địch, với ta có sát tuyệt không?”

Hắn vào một tòa tửu lâu, lựa một bàn vắng vẻ trong góc phòng rồi gọi một bàn rượu thịt. Hớp một ngụm rượu hắn không kiềm được tư lự: Vân Sơn đỉnh đại chiến rốt cuộc mình giết bao nhiêu người? Mỗi lần nhắm mắt trong lòng hắn đều hiện lên huyết lãng ngập trời, hơn nữa ẩn ẩn một cỗ khoái cảm, một loại xúc động hủy diệt thả ra. Trong lòng hắn thầm than: Đây là ma tính! Nhưng tất cả đều do người bích bách, là thiên hạ mọi người bức bách!

Từ khi bỏ chủ thủ băng lạnh của Tư Đồ Minh Nguyệt cắm vào cơ thể thì tâm tính hắn đích thực là thâm trầm, nháy mắt tan nát cõi lòng, hắn bắt đầu hoài nghi nhân tính. Huyết vũ tán loạn sát khí lạnh lùng trùng trùng nổi lên ánh mắt cừu hận tuyệt nhìn quần hùng. Đối mặt với cảnh tình nhân hoàn toàn phản bội, đối mặt với những lời phỉ nhổ của thiên hạ quần hùng đích thực tâm tính hắn đã chết! Khoảng khắc hắn cảm giác trong lòng tràn ngập vô cùng hắc ám, không có một tia minh quang, không có một tia ấm áp! Khắc sau hắn cắt đứt tất cả tình cảm loài người, trong lòng rút cuộc không còn tia huy vọng, thậm chí nghĩ đến hủy diệt, hủy diệt cả thế giới! Hắn điên cuồng giết chóc, toàn thân tắm máu nhưng hắn cảm giác vô cùng vui sướng. Cũng thời khắc này mất hắn nhỏ hai giọt huyết tinh lệ, trong lòng hắn rút cuộc không còn chút huy vọng, không thấy được chút ánh sáng!

Khi hắn tiến vào sâu trong Vân Sơn đứng trên một đồi cao nhìn về hướng Hán Đường một ngày một đêm, xa xa hắn nhìn về hướng thân nhân, trong lòng yên lặng rơi lệ, tâm tình hắn đích thực giãy dụa một ngày một đêm, tại lúc cuối cùng hắn quyết định hoàn toàn nhập ma thì hắn cảm thấy một tia rung động mãnh liệt phát ra từ linh hồn.

Khi đó hắn thấy ông nội tại Thanh phong nhìn về phía này, lão nhân râu tóc bạc trắng đỉnh lập hét lớn: “Bại Thiên...” lập tức trong khuôn viên hơn mười dặm đều nghe được tiếng rống giận, như một đạo sét đánh, chu vi hơn mười dặm quang cảnh hỗn loạn, đồng thời làm rung động các tu giả phụ cận. Tại đây Độc Cô Bại Thiên liền hướng về phụ mẫu cùng gia gia, nãi nãi điều cảm giác được nỗi tuyệt vọng bị ai, mẫu tử tình thâm, phụ tử thiên tính, bọn họ biết cỗ tuyệt vọng bị ai đến từ Độc Cô Bại Thiên, Độc Cô Bại Thiên đang phải lựa chọn một lựa chọn sanh tử.

Cũng tại lúc này trong một u cốc tĩnh lặng, một người con gái thân sắc thâm mặt ngập tràn nước mắt, u buồn khôn tả vô cùng đau thương, “Bại Thiên ca ca, ta làm hết thấy là vì người!” Cô gái thủ chặt hai giọt huyết lệ trong lòng nghẹn ngào: “Ta biết làm vậy là vô cùng thương tổn người, nhưng chỉ làm như vậy mới cứu người, chỉ cần người có thể sống sót, ta nguyện bị đẩy xuống mười tám tầng địa ngục, vĩnh viễn bị

người ngược đãi, vĩnh viễn không siêu sinh...” cô gái nghẹn ngào lệ rơi, như Đỗ quyên (con chim quốc) than khóc mềm lòng chiến sĩ.

Tại đây Độc Cô Bại Thiên cảm nhận được tia rung động phát ra từ tâm hồn, hần cảm giác có người luôn gọi hần, phản phát trong bóng tối hần thấy được nhiều điểm sáng, nhiều điểm sáng chỉ hướng dẫn hần đi tới. Hần không có nhập ma, hần mạnh mẽ áp chế ma tính trong cơ thể, mạnh mẽ áp chế linh hồn tội ác dục vọng sâu trong cơ thể. Hần cảm giác thật sâu thật rõ ràng tiếng gọi đến từ Hán Đường, đến từ nhà của hần, đây chính là thân tình kêu gọi, còn có...

Trong khi hần bình tĩnh xuống, hần bắt đầu suy nghĩ đến tương lai, tương lai hần phải đạt cường đại vũ lực, không có võ công mạnh mẽ hần mỗi ngày cũng phải chết hàn vạn lần. Nếu muốn đạt được võ học thượng đỉnh trước mắt hần có hai đường. Một, hết tâm tu ma, hoàng toàn tuyệt tình thành tựu tà đạo vô thượng tuyệt học bất diệt ma công. Hai, thái thượng vong tình, vô vi gạt bỏ thất tình lục dục, mở lòng dung nạp tất cả ân oán tình cừ, mở rộng tâm tính đối mặt với nhân thế phù trần.. Nhưng cả hai hần đều không thể làm được, dứt tình tu ma hần phải đi trên con đường này nhưng sát na cuối cùng hần nghe được lời kêu gọi của người thân lập tức trong lòng tràn ngập áy náy, tuyệt không thể vứt bỏ thân nhân, tuyệt không thể nhập ma. Thái thượng vong tình thì không thể làm được rồi, mình là một con người, là người thì phải có tình cảm, có dục vọng, đây là lí niệm tập võ tái với con người.

Cuối cùng hần chọn chiến thiên quyết hoà cùng kinh thiên quyết từng nhất tới một loại mật pháp không trọn vẹn, tại sơn cốc hần trải qua vô tận thống khổ, vật lộn giữa sanh tử mấy ngày liền rồi cuộc hần cũng hoàng thành bước đầu của bất diệt kim thân. Lúc này thân thể hần trải qua sự tẩy rửa của thiên địa linh khí đã biến hoá khác trước, mặc dù không thể bất diệt nhưng cũng có thể đạt được chín phần, chỉ cần còn một hơi thở, thân thể có bị thương nghiêm trọng cũng có thể nhanh chóng khôi phục. Nhưng hần biết viễn cổ mật pháp này chỉ có thể tiến tới không thể lui được, khi nghĩ ngợi cũng không thể ngưng hần, nếu thời gian tương ứng có điều sẽ không thể đột phá, hần sẽ bị diệt.

Hần không biết chính mình lựa chọn đúng hay sai, hần thấy có lỗi với phụ mẫu, vô luận người trong thiên hạ có thái độ gì đối với tự thân tu tập mật pháp, chính mình đã bước lên con đường không lối thoát. Ngày bất diệt kim thân công thành hần hướng Hán Đường để quốc cung kính dập đầu lạy ba cái.

Độc Cô Bại Thiên từ trong vạn ngàn trần tư trở về hiện thật, hần ngồi trong một góc sáng sửa của tửu lầu trên miệng nóc rượu như uống nước. Tửu lầu rất náo nhiệt, khách nhân lui tới rất nhiều, hần như vậy không bận tâm thả sức uống rượu tuyệt không liên quang mặc dù thỉnh thoảng có người nhìn chằm chằm hần. Độc Cô Bại Thiên không thèm để ý trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người, vẫn cái kiểu uống nước như uống rượu.

Chính lúc này không khí tửu quán phản phát như trầm xuống, không một tiếng động. Độc Cô Bại Thiên ngẩng đầu nhìn lên, hai mỹ nhân cùng nhau bước vào cửa tửu lầu, là hai tuyệt đại giai nhân, là năm đại thánh địa đệ tử Lí Thi cùng Thủy Tinh. Hai người nhìn khắp tửu lầu một vòng thoáng chốc dừng lại trên người Độc Cô Bại Thiên. Trước mọi ánh mắt si mê của mọi người Lí Thi kéo tay Thủy Tinh đi lại hướng Độc Cô Bại Thiên, lập tức mọi ánh mắt trên tửu lầu đều dồn về một người đều có ý nghĩ: cái gã đại hồ tử chỉ biết uống rượu đúng là phế vật.

Độc Cô Bại Thiên ngược lên vừa thấy hai nàng vào tửu lầu, hần thanh sắc bất động buông chén rượu xuống rồi diên cuộn dùng bữa, không cần để ý đến tôn dung, diên cuộn uống rượu, diên cuộn dùng bữa tỏ vẻ rất thô lỗ.

Cảm thấy xấu hổ nhất chính là Thủy Tinh, người trước mắt này đối với nàng mà nói quả thật là “Khắc cốt minh tâm”. Lúc trước nàng cùng Độc Cô Bại Thiên có một đoạn thân mật tiếp xúc, Độc Cô Bại Thiên chính mang cái mặt nạ này. Nàng như phát hỏa nhưng lại đích thực không rõ nguyên nhân, nàng rất đồng tình với nam tử trước mắt này, chứng kiến nam tử đối mặt bị tình nhân phản bội, đối mặt với quân hùng thiên hạ truy sát... khiến nàng cảm thấy bất bình thay hần. Nàng biết như thế có thể có thể đi trên con đường nguy hiểm, ma, thánh thể bất lưỡng lập, nàng không biết từ bắt từ khi nào lại đồng tình với nam tử trước mắt đã từng vũ nhục nàng, chuyển biến này khiến nàng khủng hoảng, thông tuệ như nàng nhất thời cũng không có chủ ý. Nàng biết bởi vì nàng cùng với nam tử trước mắt đã từng thân mật tiếp xúc rồi sau đó xảy ra biết bao sự kiện để lại trong lòng nàng ấn tượng không thể nào phai được. Lí Thi kéo tay nàng tiến lại gần bàn, trong lòng nàng vô cùng bối rối, nàng không biết Lí Thi có hay không phát giác được trước

mắt đó là Độc Cô Bại Thiên, Thủy Tinh thật sự huy vọng nàng không biết, nàng huy vọng hai người nhanh chóng rời khỏi nơi đây. Bởi vì đối với người này nàng dù công hay tư thì đều là địch, thế nhưng lại không có một tia sát ý, nàng sầu khổ vô cùng.

Không biết là Lí Thi có phát hiện được nam tử trước mắt chính là Độc Cô Bại Thiên hay không, dù sao vừa lên lầu nàng liền kéo Thủy Tinh hướng bàn Độc Cô Bại Thiên đi tới.

Hai tuyệt sắc giai nhân ngồi bên cạnh Độc Cô Bại Thiên gọi vài món thanh đạm bắt đầu ăn cơm. Người trong lầu lầu địch thực hâm mộ Độc Cô Bại Thiên được hai mỹ nữ ngồi cùng bàn mắt mọi người như phát hỏa. Cùng lúc đó bọn họ cảm giác tư thế mỹ nhân ăn cơm đích thực là ưu mỹ, nhìn mỹ nhân ăn cơm như một sự hưởng thụ, phần đông ánh mắt đều tập trung tại bàn này. Trước mọi ánh mắt thô thiển hai tuyệt sắc mỹ nữ không có chút để tâm tựa hồ không xem bọn họ ra gì.

Trước sự chú ý của mọi người, Độc Cô Bại Thiên ăn xong hẩn tiện tay bỏ lại một nén bạc sau đó nhắm hướng dưới lầu đi ra. Mọi người thử ra một hơi tên gai mắt cuối cùng cũng đi. Nhưng không lâu hai tuyệt sắc mỹ nữ cũng ăn xong để lại một ít bạc rồi xoay người rời đi. Mọi người không khỏi thất vọng những người này cũng bắt đầu chuẩn bị theo đuôi hai đại mỹ nhân. Nhưng bên cạnh có người hừ lạnh nói: “Các người làm gì, chẳng sống rồi à, nên bỏ chủ ý đó đi, các người biết hai người vừa rồi là ai không? Đó là đệ tử kiệt xuất của năm đại thánh địa.” Những người muốn đuổi theo nhất loạt dừng cước bộ.

Trên đường ngoại trấn Độc Cô Bại Thiên không nhanh không chậm dạo bước, trong tay nắm chắc khắp huyết thần kiếm, hẩn sớm chuẩn bị tốt cho chiến đấu. Hẩn không nghĩ đến chuyện tại địa phương này có thể gặp được người quen, có thể thấy võ lâm chánh đạo đối với mình vô cùng trọng thị, ngay cả địa phương nhỏ này cũng không bỏ qua. Quả nhiên như hẩn sở liệu, chốc lát hai tuyệt sắc mỹ nữ từ sau vọt tới. Lúc này trong lòng hẩn một chút cũng không khẩn trương, mặc dù các nàng cùng với hẩn đều ở cảnh giới thứ vương nhưng hẩn tin tưởng mình tuyệt đối là chỉ tôn trong thứ vương cấp, hơn nữa khắp huyết thần kiếm cùng bắt diệt kim thân cho dù cùng hai người đại chiến hẩn cũng không hề sợ hãi.

Hai người tới phía sau hẩn rồi thả chậm cước bộ, chỉ nghe Lí Thi nói: “từ xưa tới nay thánh, ma thể bất lưỡng lập, đã qua biết bao tuế nguyệt qua biết bao năm tháng có biết bao nhiêu tiền bối xả thân vì nghĩa, không ngại ma đạo lớn mạnh, quyết tâm tru ma, vì thế mọi người đều huy vọng vĩnh viễn là như vậy không có điểm dừng không cho phép dừng lại. Hôm nay bắt tử chi ma tái hiện mặc dù quá khứ hẩn đã vì võ lâm xuất lực nhưng xồm muộn gì ma tính trong người cũng có ngày trỗi dậy. Chỉ có thể cùng đứng lên trừ khử hẩn đây là lựa chọn duy nhất. Dù không có ân oán cá nhân chỉ biết vì võ lâm chính mình phải ứng tận nghĩa vụ trừ ma.”

Lí Thi để lại trong đầu Độc Cô Bại Thiên là một cảm giác phứt tạp. Tại ngoại ô Trường Phong trấn khi nhìn thấy nàng tất cả là cảm giác kinh sợ. Sau khi làm hàng loạt chuyện khinh bạc nàng khiến hẩn phát thiện cô gái này tuy bề ngoài lạnh lẽo nhưng cũng có cái gì đó đáng yêu của một nữ nhân, ở chung với nhau vài ngày về Lí Thi hẩn cũng có chút hiểu. Không thể phủ nhận lúc này hẩn vô cùng thống khổ, lúc đó đối mặt với người con gái xinh đẹp vô song này hẩn vô cùng động tâm, ẩn ẩn hiểu được tình cảm kỳ thác hoặc là qua những cuộc đàm luận. Song khi hẩn nhìn thấy nàng tại Vụ Ẩn phong, hẩn phát hiện nữ tử xinh đẹp vô song này công lực tịnh tiến vượt hẩn càng ngày càng xa. Nữ nhân này càng ngày càng băng lạnh, ẩn ẩn một cảm giác xuất trần.

Đối với phản ứng lúc này của Lí Thi, Độc Cô Bại Thiên cảm thấy ngoài ý muốn, hẩn không nghĩ đến Lí Thi lần này buông tha hẩn, chỉ ám chỉ lần sau gặp quyết không ta.

Lúc này Thủy Tinh thanh tiết, thanh âm ngọt ngào rót vào tai hẩn, mặc dù nàng chỉ tự lẩm bẩm nhưng Độc Cô Bại Thiên biết là đang nói với chính mình: “Có lẽ thế giới này đều không phải xinh đẹp như chúng ta tưởng tượng, nhưng xinh đẹp hay không người phải dụng tâm mà nhìn. Không nên để cừu hận che mờ hai mắt, trong chốn võ lâm vô cùng phức tạp có thể tràn ngập những điều bất đắc dĩ, nhưng không nên nhất thời oán hận cả võ lâm, đợi cho gió êm biển lặng, trời quang mưa tạnh hết thấy đều phá lệ xinh đẹp...”

Độc Cô Bại Thiên ngơ ngác nhìn hái bóng người đi xa phía trước nhất thời không nói gì, qua một lúc lâu mới hồi phục: “Đó thật sự là một thiên sử nhưng ta bắt quá chỉ là một con người.”

101. Chương 16 Hiểm Trung Cầu Sanh

Độc Cô Bại Thiên ngơ ngác nhìn hái bóng người đi xa phía trước nhất thời không nói gì, qua một lúc lâu mới hồi phục: “Đó thật sự là một thiên sứ nhưng ta bắt quá chỉ là một con người.”

Sau khi gặp được Thủy Tinh cùng Lí Thi, Độc Cô Bại Thiên hành động càng thêm cẩn thận hẳn biết các môn phái chánh đạo đối phó với hắn bỏ ra không ít công phu, đến một địa phương nhỏ này cũng phái tới hai thứ vương cấp cao thủ, rõ ràng phương viện trăm dặm chu vi quanh Vân Sơn chắc bố trí vô số cao thủ. Mình khó có thể thoát khỏi phạm vi này, phía trước nhất định có nhiều hung hiểm.

Hắn trong lòng âm thầm tự lượng: tại sâu trong Vân Sơn hắn đã ám sát đe dọa một nhóm lớn người võ lâm, nhất định những tin tức mà mình làm tại sâu trong thâm sơn đã truyền tới mấy vương cấp cao thủ. Nhất định các lão phái một nhóm đông võ lâm tiến vào lòng vực, đồng thời bên ngoài bày thiên la địa võng chờ mình xa vào.

Bất tất lại xảy ra, lúc này nên hung hăng đả kích sĩ khí chánh đạo một chút, cho bọn họ một kích lôi đình, nhất hạ một kích rung động. Tin mình giết chết vương cấp cao thủ Duẫn Phong sẽ nhanh chóng bại lộ trong mắt thế nhân, không hề nghi ngờ sẽ nổi lên một trận ba động đồng thời cũng tạo thành làng sóng tuyệt đối khủng hoảng. Nhưng thế vẫn chưa đủ phải hoàn tất một hoặc hai tràng phong ba khủng khiếp, như vậy bên phía chánh đạo mỗi người đều cảm thấy nguy hiểm, đến lúc đó lòng người hoàn toàn tê liệt, chánh đạo tất nhiên đại loạn. Đến lúc đó ma giáo sẽ không nhịn được nên đá xuống giếng, đến lúc đó mình khả dĩ dẫn đạo, tất nhiên sẽ khiến cho chánh tà đại chiến.

“Hắc hắc, là các người bức ta, chỉ vì cái di ngôn chó má của tiền bối mà cường hoành vô lý truy sát mà ta chỉ vì bảo vệ tánh mạng vì sống sót mà thôi. Võ lâm phải đại loạn sao! Nhất thiết phải tiêu diệt võ lâm, võ lâm hơn trăm năm bình yên phải một lần nữa hứng chịu phong ba.

Độc Cô Bại Thiên tưởng tượng cảnh người võ lâm chánh phái biết được chính mình gây ra trận phong ba cuồng loạn này về mặt không khỏi nở một nụ cười, dăm dăm hét lớn: “Yêu ngôn hoặc húng, đại nghịch bất đạo, ta sẽ thay trời hành đạo.”

“Không! Người như thế này mà thay trời hành đạo được sao.”

Trong lòng hắn âm thầm tính toán: có lẽ ta trên người xảy ra một ít biến hóa, biến hóa này càng ngày càng lãnh huyết, càng ngày càng điên cuồng, nhưng hết thấy đều là các người bức bách.

Độc Cô Bại Thiên trong lòng định đối tượng áp sát là Nam Cung thế gia là Nam Cung Anh Hùng cùng nhi nữ Nam Cung Tiên Nhi, tại Vân Sơn đỉnh đại chiến trước đó hắn đã cùng Nam Cung Tiên Nhi sinh tử như vậy thăm đoán, lần này hắn sợ dĩ trở thành cớ lâm công địch nhất định là có một phần nào do hai phụ tử này cáo mật. Hắn không rõ Nam Cung thế gia là sao rõ được sự tình mình xả thân thành ma, bí mật này ngoại trừ chính mình cùng người nhà và truyền nhân Lí Thi của Vụ Ẩn phong biết, nhưng hắn tin nhân phẩm của Lí Thi nhất định sẽ không tiết lộ bí mật của mình ra ngoài. Phải có kẻ dấu dấu mật nhất định có người ào đó biết rồi tiết lộ bí mật của mình ra ngoài. Xem ra chỉ còn cách tới gặp hai con hồ ly lớn nhỏ Nam Cung Tiên Nhi mới có thể giải đáp nghi vấn này.

Ngày thiên hạ phần đông cao thủ hảo danh đều tới Thanh Phong đế quốc để tru sát bắt tử chi ma Độc Cô Bại Thiên là lúc Hán Đường đế quốc phát sinh đại sự. hại vị vương cấp cao thủ xuất lĩnh một nhóm người hướng tới Thanh Phong trấn tại Hán Đường đế quốc bọn họ chuẩn bị báỉ phỏng Độc Cô gia. Bọn họ qua tìm hiểu biết Độc Cô gia cùng Tư Đồ gia danh chấn Hán Đường đế quốc có quan hệ rất tốt, vì tránh những phiền toái không cần thiết nhóm người lựa chọn đêm tối mới tiến vào trấn. Bầu trời tối đen như mực, những người này không cần sát định phương hướng, tất cả nhẹ nhàng bay vào hướng hậu viện tiến tới. Nhưng chưa ai kịp tiến vào thì đã bị ném ra khỏi tường, kể cả hai vương cấp cao thủ.

Sáng sớm ngày hôm sau, cư dân Thanh Phong trấn vô cùng ngạc nhiên phát hiện bên ngoài tường viện Độc Cô gia nằm la liệt bảy, tám người. Những người này tư thế cổ quái chân tay cứ đờ càn mang theo đao kiếm, nhưng ngoại trừ con mắt còn hoạt động còn lại thân thể với những tư thế kỳ quái cứng đờ nằm trên mặt đất.

Tư Đồ thế gia gia chủ Tư Đồ Kinh Vân nghe được hạ nhân báo lại lắp tức tới hiện trường: “Trương huynh, Lưu huynh hai đại thiên vương sau lại ra thế này...” hắn giết mình miệng mở to không nghĩ đến cảnh những người này cùng với hai vương cấp cao thủ lại nằm trên đất thế này.

Trên đất hai vương cấp cao thủ tư dung vô cùng sáu hổ. Tư Đồ Kinh Vân chạy nhanh qua giải bỏ huyết đạo của họ.

Tất cả cảm thấy sáu hổ từ dưới đất đứng lên, theo Tư Đồ Kinh Vân về Tư Đồ gia, bất quá rời khỏi không ai có thể ngăn đầu mà đi.

Không đến mấy ngày sự kiện này liền truyền khắp võ lâm Hán Đường đế quốc, sau đó mấy ngày trước lại có tin, trong Độc Cô truyền ra một tiếng “lôi đình chi hồng” tiếng rống giận dữ khiến không trung trong phạm vi hơn mười dặm tại trường kích động. Hai sự kiện này nhanh chóng lan truyền trong người võ lâm Hán Đường, đa số đều đoán: Độc Cô gia có một đế cảnh cao thủ, trong mắt người võ lâm một ngàn năm nay không ngừng rơi xuống nhưng gia tộc từ xưa này không phải như ngoại nhân tưởng tượng, hậu đại huyết mạch vũ thánh luôn chảy trong dòng máu là vô địch truyền thừa.

Sau khi chứng kiến sự phát sinh sự kiện này mọi người không ngừng phỏng đoán, mấy vương cấp cao thủ đồng thời cũng thanh minh Độc Cô Bại Thiên làm hại võ lâm, nhưng không liên quan đến nhà hắn, bất luận thế nào cũng không được sanh sự với Độc Cô gia. Người võ lâm đối chiếu hai sự kiện này bất quá không phát hiện được huyền hư trong đó.

Đương nhiên cũng có một ít tin tức không khác biệt đó là có đế cảnh cao thủ xuất hiện, bọn họ cảnh cáo người võ lâm không được hướng về Độc Cô gia.

Lúc này Độc Cô Bại Thiên đang thông thả đi trên tiểu lộ trong rừng, hắn biết người nhà bình an vô sự, tâm tình hắn có chút gì đó nhớ về quê nhà. Mấy ngày nay hắn ngày phục đêm đi, tránh né từng nhóm từng nhóm địch nhân, mặc dù có vài lần song phương chính diện đối mặt nhưng bằng vào mặt nạ trên mặt hắn cũng thuận lợi qua mặt. Đương nhiên nếu như động thủ hắn cũng không ngại những người này, những người này trong mắt hắn không xem ra gì dù có một người thứ vương cấp cao thủ đi nữa.

Nhưng hắn biết phía trước vòng vây trùng trùng mình đang ở trong tình cảnh vô cùng nguy hiểm. Hôm nay hắn đang chạy vội trên tiểu lộ đột nhiên lúc đó cường đại đế cấp thần thức hắn cảm thấy một tia nguy hiểm, một loại trực giác nói cho hắn biết phía trước có một địch nhân cường đại. Hắn bay vào đồi loạn thạch bên cạnh, sau đó vận dụng kinh thiên quyết thần công thu liễm khí tức toàn thân, hắn tránh phía sau một thạch đôi không một cử động.

Xa xa bốn bóng người nhàn nhạt như bốn làn khói xanh bay lại phía Độc Cô Bại Thiên đồng loạt đứng lại chỉ cách hắn không xa.

Độc Cô Bại Thiên từ trong loạn thạch chỉ hở đôi mắt ra nhìn thoáng qua, không kiềm được hít một ngụm thanh khí. Bốn người này có ba người hắn đã thấy qua tại đỉnh Vân Sơn là vương cấp cao thủ, người thứ tư cũng là một người quen là vương cấp cao thủ của Thanh Phong đế quốc Đại bi thiên vương Dương Thụy. Hắn đối với Dương Thụy có ấn tượng rất sâu sắc, lúc trước tại Khai Nguyên thành Lí phủ Dương Thụy thành danh với mười ba thức đại bi cùng với thiên vương của Bái Nguyệt đế quốc Lí Xương tiến hành kinh thế đại chiến để lại trong hắn thật sâu rung động. Khi đó hắn âm thầm theo nhất định một thời gian sau khi công lực thăng lên vương cấp cảnh giới đến lúc đó hòa cùng bọn họ so tài.

Cho đến ngày nay mặc dù hắn chưa thành tựu một thân cương cấp nhưng hắn đích thực có thể cùng tranh hơn thua với vương cấp cao thủ. Nhưng hôm nay vạn vật đã thay đổi hắn đã thành võ lâm công địch không có khả năng cùng người luận bàn, tương kiến chỉ có thể sanh tử chi chiến.

Hắn tránh trong loạn thạch cẩn thận vận dụng thần công thu liễm khí tức chính mình, không dám có một chút khinh thường, hắn biết mình mà ra mặt thì họ nhất định sẽ phát hiện được mình dùng giả diện đối với vương cấp cao thủ mặt nạ không thể che giấu được, bọn họ chỉ cần căn cứ vào khí tức của mình cũng có thể phát hiện được chân tướng, nếu như bị phát giác hắn chết không có chỗ chôn. Cho dù vô thượng tuyệt học Thần hư bộ có thể thoát được bốn người nhưng tung tức đã bại lộ, thì vô pháp thoát hết đợt này đến đợt khác truy sát.

“Thế nào lại không thấy nữa điểm tung tích, Lí Thi cùng Thủy Tinh bọn họ không phải nói hướng này đã thấy qua hử sao? Chẳng lẽ hử thoát khỏi được quá trình truy tung? Có lẽ các nàng ấy nhìn nhầm rồi hoặc chúng ta đã truy qua rồi, vậy mà cũng để hử thoát.”

Độc Cô Bại Thiên trong lòng thầm nghĩ: “Thủy Tinh cùng Lí Thi hai người rất cuộc cũng tiết lộ hành tung của mình ra ngoài, bất quá hai người như thế cũng coi là chí ngã rồi, cũng không lập tức nói cho vương cấp cao thủ, bằng không bọn họ cũng không mất vài ngày mới tìm được nơi này. Có lẽ trong lòng các nàng đối với chánh đạo chắc tràn ngập áy náy, lần sau gặp mặt hẳn định là đao binh tương chiến.”

“Không đúng, ta có cảm giác hử từng xuất hiện ở đại phương này, hẳn nhất định đã tới đây, hơn nữa thời gian còn không lâu.” Vương cấp cao thủ vừa nói vừa quan sát xung quanh.

Độc Cô Bại Thiên nghe được hử để tâm trực tiếp cảm ứng động tĩnh đồng thời cũng hướng nơi các vương cấp cao thủ đánh giá.

Đột nhiên một áp lực trầm trọng truyền tới, đó là cường đại vương cấp thần thức của bốn người đang ép lại phía hử, hử không khỏi phải đưa tay nắm chắc khắp huyết thần kiếm, thậm chí lập tức có thể nhảy dựng lên sử dụng thần hư bộ thoát đi, hử hiểu tứ đại vương cấp cao thủ liên thủ hử không có khả năng phản kháng. Nhưng Độc Cô Bại Thiên không hề động, một mặc hử tập trung toàn thân công lực, một mặt cẩn thận thu liễm khí tức không phóng một chút nào ra ngoài.

Độc Cô Bại Thiên nhớ tới một câu nói của lão phiến tử: “Chạy trốn chết đúng là một sự khảo nghiệm lòng người.” hử bây giờ linh hội thật sâu, một người thật tâm muốn sống mà từng thời từng khắc đối mặt với sự uy hiếp của tử nhân, hử tinh thần cực đại thống khổ.

Bốn vương cấp cao thủ không ngừng triển khai thần thức tại phụ cận tìm tòi, cường đại thần thức không bỏ sót một chút không gian nào.

Độc Cô Bại Thiên âm thầm cảm thấy may mắn chính mình có thể bằng vào để cấp thần thức vận dụng kinh thiên quyết kỳ học thần công làm cho khí tức chính mình hoàn toàn biến mất.

Chính tại đây hử cảm giác một vương cấp cao thủ thứ năm tới, bởi vì có một cổ cường đại thần thức gần liền đang tra xét không gian vùng phụ cận.

Hử trong lòng thầm nghĩ: “Con mẹ nó có phải toàn bộ vương cấp cao thủ trên đại lục tới đây mở hội a

102. Chương 17: Hoả Thiêu Nam Cung

Hử trong lòng thầm nghĩ: “Con mẹ nó có phải toàn bộ vương cấp cao thủ trên đại lục tới đây mở hội a!”

Chỉ nghe người thứ năm nói: “Hắc hắc, thật tưởng chúng ta năm người cùng liên thủ tru bắt một người hậu sinh văn bối, thật là dọa người a!”

“Dọa người? Tại Hán Đường đế quốc lưỡng vị mới thực trải qua cảnh dọa người, vừa mới nhảy vào sơn còn chưa kịp làm gì, thì sao họ cũng cùng đẳng cấp với mình nhưng rồi cũng bị người ném ra khỏi tường, phải nằm băng lãnh ngoài tường qua đêm, hắc hắc”

Sau đó truyền đến một trận bước chân hỗn loạn, lại có một người chạy tới, Độc Cô Bại Thiên biết đây chỉ là một cao thủ bình thường.

Đúng lúc đó hử nghe được thanh âm bối rối: “Bảo cáo các vị thiên vương đại sự bất hảo.”

Đại bi thiên vương Dương Thụy nói: “chuyện gì? Vì sao hỗn loạn như thế?”

“Duẩn phong thiên vương đã bị giết!”

“Cái gì? rốt cuộc sau lại thế này?” một vương cấp cao thủ giận giữ hét, hiển nhiên người này cùng Duẩn Phong giao tình không nhẹ.

“Thì thế...Duẩn... Phong thiên... vương hôm nay được những người sâu trong Vân Sơn phát hiện, họ đoán là bị ma vương hạ sát.” Người này giọng nói run run sắc nhìn vương cấp cao thủ có chút sợ hãi.

“Độc Cô Bại Thiên ta phải băm thây ngươi thành vạn mảnh.” vương cấp cao thủ kia hét lên giận .

Một vương cấp cao thủ khác nói: “Kỳ quái, Độc Cô Bại Thiên không phải chỉ đạt tới thứ vương cấp cảnh giới sao? Như thế nào lại có thực lực như vậy?”

“Duẩn Phong nhất định bị hấn dùng thủ đoạn thấp hèn ám toán rồi.”

“Có lẽ chúng ta phải thay đổi kế hoạch một chút, không thể để hai thứ vương cấp cao thủ thành một tổ, như vậy thái quá nguy hiểm.”

Dương Thụy nói: “Chúng ta hãy về trước xem cái chết của Duẩn Phong ra sao rồi hãy quyết định.”

“Sưu”

“Sưu”

Năm đạo âm thanh phá không, năm bóng người nhàn nhạt nhắm phương xa bay đi.

Độc Cô Bại Thiên toàn thân đổ mồ hôi lạnh, hắn biết chỉ còn có mình ở đây, cả vùng phụ cận không còn vương cấp cao thủ nào ở lại tìm tòi, thần thức cảm ứng liên giải phóng khí tức chính mình.

Hắn lau vài hột mồ hôi trên mặt: “mẹ nó, các ngươi các lão bất tử làm lão tử phải chịu một thời gian dài kinh sợ. A! Duẩn Phong thật sự cảm ơn ngươi, nghĩ không ra, sau khi ngươi chết cũng có thể làm được chuyện tốt, cái này gọi là làm phước vật cho người lợi dụng.”

Cái chết của Duẩn Phong làm đại lục nổi lên một trận phong ba, trong mắt người thường vương cấp cao thủ chính là vô địch song lại bị một người thanh niên chưa được hai mươi tuổi giết chết, cả đại lục đều khiếp sợ. Duẩn Phong là bị tiên thiên kiếm khí đâm thủng ngực chí tử, hiềm nhiên không phải bị người ám toán giết chết, cái này làm cho mọi người cảm thấy thanh niên này thật đáng sợ.

Mọi người đều biết trong Vân Sơn, Độc Cô Bại Thiên bị mấy trăm cao thủ đuổi bắt lại có thể thần nhiên ám sát một lúc hơn mười cao thủ, đối với hắn đã cảm thấy kinh khủng rồi, hắn thật sự bị mọi người ghép cho hai chữ ma vương, cũng từ đó đại danh ma vương Độc Cô Bại Thiên vang vọng đại lục.

Duẩn Phong chết quả thật đối với việc tru sát Độc Cô Bại Thiên nhất định có ảnh hưởng, cơ hồ tất cả các vương cấp cao thủ đều tập trung tại một trấn nhỏ ngoài Vân Sơn, mỗi người đều muốn từ vết thương có thể nhìn ra Độc Cô Bại Thiên làm như thế nào cho Duẩn Phong một kích chí mạng, nhưng tiếc là bọn họ lại không có nhân ra được chút manh mối nào.

Độc Cô Bại Thiên đã thành công trốn ra khỏi vòng vây quanh Vân Sơn, hắn vào phạm vi thể lực của Nam Cung thế gia.

Vân trắng trên cao, khắp sơn trang Nam Cung gia được bao phủ dưới ánh trăng nhàn nhạt, từ xa nhìn lại có vẻ như mộng lung , hài hòa, yên tĩnh. Độc Cô Bại Thiên lặng lẽ tìm nhập Nam Cung gia, mặc dù có đề cập thần thức nhưng hắn không dám phóng thích ra ngoài, sợ kinh động Nam Cung Vô Địch. Hắn biết lão với vừa vào cảnh giới đề cấp cao thủ vô cùng đáng sợ, hắn không nghĩ ngay từ đầu lại kinh động đến lão già này. Bởi thế hắn thu liễm khí tức chính mình, cho nên hành động không được mau lẹ như bình thường cho dù như vậy động tác của hắn cũng vô cùng linh hoạt.

Độc Cô Bại Thiên tránh thoát một nhóm rồi lại một nhóm gia đình tuần tra, chậm rãi tiến về phía hậu viện.

“Mẹ nó, Nam Cung thế gia như thế nào nhiều đình viện như vậy, nếu tìm từng phòng cho dù tìm tới sáng cũng không tìm được phòng tiểu hồ ly.”

Lúc này lại có thể kết kết, rồi một phòng mở cửa, một người khoát quần áo đi ra. “Bụng thật khó chịu...ai u...”

Cùng lúc Độc Cô Bại Thiên nhất loạt tiến lại, quan sát một chút mới phát hiện tên kia nguyên muốn đi nhà xí. Hắn liền phóng lại không chút khó khăn đã điểm trúng ách huyết, tên kia liền bị bắt giữ, muốn hô cũng không ra lời, nhất thời chân tay run rẩy.

Độc Cô Bại Thiên đưa khắp huyết thần kiếm sát cổ hắn, thấp giọng nói: “Ta giải huyết cho ngươi hậu hồi ngươi cái gì ngươi đáp cái đó, cấm gọi nghe thấy không? nếu như bằng không...” nói xong hắn nhịp nhịp kê sát kiếm trên cổ hơn.

Người này bị dọa liều mạng gật đầu, Độc Cô Bại Thiên liền giải huyết đạo cho hắn. Người này không ngừng run rẩy, xuất cả ra quần. Độc Cô Bại Thiên cười thầm, tên này cũng muốn đi rồi, bị dọa tự nhiên khó mà khiếm được.

“Nói Nam Cung Tiên Nhi tiểu tiện nhân ở trong viện nào?”

“Nàng....nàng...nàng...tiểu thư nàng....”

“Mau nói ở đâu, nếu không không còn cơ hội để nói đâu.”

Thật là hữu hiệu, người này bị dọa như vậy liền nói ra kết quả. “Tiểu thư ở tại phòng thứ năm trong viện thông minh, nơi đó vì nàng mà bố trí tiểu viện, khá dĩ gần nhất nơi Lão thái gia, có thể qua thỉnh giáo võ học hay bàn các vấn đề thì tới gặp Lão thái gia bên kia.”

“Lão thái gia kia là Nam Cung Vô Địch cái lão hỗn đản phải không?”

Người này vừa nghe những lời này thấy run sợ, lập cập nói: “là....là Nam Cung ... Vô Địch ... lão gia tử.”

“Cái gì lão gia tử, là lão hỗn đản.”

“là ... là ... lão hỗn đản.”

Độc Cô Bại Thiên âm thầm tự lượng: mẹ nó, tiểu tiện nhân thật là giảo hoạt, cái gì là thỉnh giáo võ học hay cần bàn vấn đề nhất định là phòng bị ta ám sát. Thật sự là giảo hoạt a, tại đỉnh Vân Sơn trong khi tuyệt đại đa số thứ vương cấp cao thủ đều vây công ta, nàng không chút hiện diện, sau khi trở về lại cẩn thận như vậy. A, thật sự phiền toái nha! Có lão hỗn đản bảo vệ nàng hoàn toàn không động được nàng. Chờ coi, chờ ta bắt được ngươi.....

“Nói, Nam Cung Anh Hùng cái lão vương bát đản đó ở tại nơi nào?”

“Lão gia ... tại ... “

“Không nói ngay ta chém một phát là đi châu.”

Người kia vừa nghe những lời này lập tức nói: “Chẳng biết vì sao mấy ngày lão vương bát ở cùng các trưởng lão.”

“Mẹ nó thật là lão hồ ly, phụ tử nhà này đích thật là hồ ly.” Độc Cô Bại Thiên thấp giọng mắng

“Nam Cung Anh Hùng lão hỗn đản có tất cả bao nhiêu người con?”

“Dạ, lão hỗn đản có tất cả ba nhi tử, hai người ở tại trưởng lão viện, cùng các trưởng lão tập võ. Còn đại công tử từ nhỏ đã bí mật ra ngoài học nghệ không có ở nhà.” Độc Cô Bại Thiên phát hiện người này càng lúc càng biết ăn nói, xem ra tên gia hỏa này ngày thường rất được ưa chuộng là một gia nhân phi thường hoạt lưu.

“Người nói con lớn của lão hỗn đản từ nhỏ đã bí mật ra ngoài học nghệ, cụ thể tình huống như thế nào, nói người tại Nam Cung gia thân phận như thế nào?”

“Không đối gặt ngài, ta là đại tổng quản Nam Cung gia, sự kiện này ngoài ta thì không ai biết. Như thế này, ngày tìm đến Nam Cung thế gia gay phiền toái, muốn ta nói cho ngài cũng được, nhưng ngài nhất định phải cam đoan không thương tổn ta.”

“Có thể, chỉ cần người nói thật ta cam đoan không thương tổn người.”

“Sự việc này ta cũng chỉ là vô ý nghe được cuộc đàm luận của Nam Cung Anh Hùng lão hỗn đản cùng lão bát đản, nghe nói Đại công tử Nam Cung Viễn Phong khi còn rất nhỏ đã dùng giả danh để vào học nghệ ở Vụ Ẩn phong, khá dĩ cũng gần mười năm trở lại.”

“Người biết hắn dùng tên gì không?”

“Không biết, những chuyện như thế này một tổng quản như ta hoàn toàn không được biết, chỉ là trước kia ta nghe trộm được.”

“Ân, mẹ nó! Nam Cung Viễn Phong, hừ!” hắc hắc nhất định đại công tử của Nam Cung thế gia tại Vụ Ân phong biết được bí mật của ta sau đó bí mật báo lại cho Nam Cung gia. Rốt cuộc cũng giải được một bí mật nhưng lại thêm một bí mật khác, Nam Cung Viễn Phong tại Vụ Ân phong chính là nam đệ tử nào? hắc hắc như thế nào lại biết bí mật này? Xem ra Nam Cung thế gia thật sự không đơn giản, đầu tiên là Nam Cung Tiên Nhi tu luyện ma giáo tuyệt học điên đảo chúng sanh, bây giờ lại xuất hiện một tên dùng giả danh bá sứ tại Vụ Ân phong là Nam Cung Viễn Phong, Nam Cung thế gia thật sự là một đại địch a!

Độc Cô Bại Thiên không nghĩ tới là đe dọa tên này lại có thể từ miệng hắc hắc được không ít tin tức hữu ích, lập tức điểm huyết hắc, dấu hắc trong một bụi rậm.

Vào khoảng giữa canh ba, chỉ thấy một bóng đen tại sơn trang Nam Cung gia duy động, như một u linh, người chân bước thần hư bộ chính là Độc Cô Bại Thiên. Không tốn chút công phu làm cho các viện lạc Nam Cung thế gia hoả quang tận trời, khói đen nồng đậm, lửa cháy hùng hùng, cùng với vô số tiếng kêu, tiếng mẩn, Nam Cung thế gia nhất loạt hỗn loạn.

Đột nhiên nổi lên một trận thanh âm hùng hồn, bầu trời Nam Cung thế gia kích động, truyền tới tất cả mọi người: “Mọi người không cần phải sợ, khẩn cấp diệt hoả, ta đi chế trụ hoả tặc.”

Độc Cô Bại Thiên vừa nghe thanh âm biết đến lúc phải rời khỏi, ném bỏ mồi lửa trên tay, dụng phong hội cữu chuyển truyền âm nói: “Nam Cung Vô Địch người lão vương bát đản hết cái gì chứ, ta Độc Cô Bại Thiên chính là muốn thiêu huỷ ngươi, ngươi con rùa già có khả năng gì bắt ta? Nam Cung Anh Hùng người hãy rửa sạch cổ lần sau ta nhất định sẽ thu tiêu mạng chó ngươi. Còn tiện nhân Nam Cung Tiên Nhi, ngươi con tiểu tiện nhân, nhất định phải chờ lão tử trở lại, chờ ta xử lý ngươi, hắc hắc...”

Một tiếng thét dài kích động tại không trung Nam Cung thế gia, làm cho đầu óc Độc Cô Bại Thiên tê dại.

“Ta kiêu, con mẹ nó lão hỗn đản này quá lợi hại, ta phải nhanh thoát đi thôi.” Chân vận dụng tối đa thần hư bộ hắc hắc như một đạo quang ảnh bay về phương xa.

Ra ngoài hơn mười dặm hậu hắc hắc quay đầu về phía sau quang sát, chỉ thấy một người thân hình cao lớn mang theo khí thế bức nhân hướng hắc hắc đuổi theo, hơn nữa khoảng cách lại còn gần. “Ta kiêu, người cái lão biến thái, lão tử vận dụng thần hư bộ ngươi cũng có thể đuổi theo, quả thực hắc hắc không phải người.”

“Độc Cô tiểu nhi đừng để ta đuổi kịp ngươi...”

Độc Cô Bại Thiên phản phát như nghe được tiếng cắn răng của Nam Cung Vô Địch, hắc hắc cảm giác da đầu mình như tê dại. “Lão vương bát đản, con mẹ ngươi truy bắt... ta kiêu, người lão biến thái lại thu hẹp khoảng cách.”

103. Chương 18 Đại Mạ Nam Cung Vô Địch

Phía sau đích Nam Cung vô địch càng đuổi càng gần, độc cô bại thiên không nhịn được có chút bức mình, khả dĩ hắc hắc bây giờ công lực nếu muốn đối kháng này để cảnh cao thủ không khác gì muốn chết.

Hắc hắc rốt cục hiểu được để cảnh cao thủ rất đáng sợ, hắc hắc uỷ trượng vô thượng tuyệt học thần hư bộ tốc độ không ngừng tăng lên hắc hắc có khả năng một bộ đều đạt tới cực hạn, nhưng không nghĩ tới lão già này chỉ với khinh thân công tâm không thường phu liên đuổi tới. Có thể khẳng định, khinh công của lão gia tuyệt đối không phải là cường hạng, nhưng hắc hắc chính bằng vào tu vi cao thâm chỉ dùng khinh công bình thường lại rút ngắn khoảng cách hai người. Có thể tưởng tượng nếu hai người động thủ khẳng định là không cân sức.

Độc Cô Bại Thiên phi thường hiểu rõ chi minh, biết rõ lúc này hắc hắc đích tu vi tuyệt không phải là đối thủ Nam Cung vô địch, chỉ có liều mạng đào tẩu.

“Lão đầu tử, ngươi thật không biết xấu hổ, ngươi để cảnh tu vi cư nhiên khi dễ ta lại là hậu sinh văn bối, ngươi thật sự là quá mức thái quá, ngươi không sợ người võ lâm sỉ vả ngươi sao? Ngươi không sợ các đế cảnh cao thủ trách phạt ngươi mạ?”

“Người tên tiểu tử hỗn đản, thúi lắm!” Nam Cung vô địch thật sự nóng nảy, tự nhiên mất hẳn tôn dung, mặt giận hất giọng.”tiểu tử ngươi dám hỏa thiêu Nam Cung thế gia, Nam Cung thế gia khai phá năm trăm năm tới nay hoàn chưa bao giờ chịu đại sỉ nhục như thế này, hôm nay ta nhất định tiêu diệt ngươi.”

“Ta kháo, lão đầu tử có gì mà hỏa khí trùng trùng, có gì mà sỉ mạ? Bất quá không nghĩ qua là ta chơi lửa lửa chỉ đốt của các ngươi gia mấy gian phòng thôi? người như thế nào lại hẹp hòi vậy!”

Nam Cung vô địch cái mũi thiếu chút nữa phát khói, hoàn toàn không có phong phạm để cảnh cao thủ, phá khẩu mắng to:” ta XXX, ngươi lại dám nói vậy... không nghĩ qua là chơi với lửa lửa đốt chúng ta gia mấy gian phòng hử? Người hần là có dự mưu đốt Nam Cung thế gia chúng ta cả một nửa cá sơn trang, đó là chúng ta mấy trăm năm tới cơ nghiệp. Tiểu tử ta xem ngươi có khả năng gì chạy thoát, sau khi bắt được ngươi, xem ngươi nói được gì.”

Độc Cô Bại Thiên một bên liêu mạng mệnh đích bào, một bên cùng Nam Cung vô địch” giải thích”:” ta kháo, lão nhân ngươi bây giờ hiểu được sự ủy khuất rồi. Hoạt kê, tự làm tự chịu, là báo ứng của các ngươi. Người ngấm lại các ngươi đối ta làm những gì, đầu tiên là lừa ta vào Nam Cung gia, đối với ta uy bức lợi dụ, để cho ta phải nghe theo Nam Cung thế gia hiệu lực. Sau khi ngươi bắt hảo lão tiểu tử xuất quan, từ hậu viện chạy đến, ý mạnh hiếp yếu, ý lớn hiếp nhỏ, vô sỉ, hỗn đản, thấp hèn, hạ lưu tóm lại một câu nói, ngươi con mẹ nó không phải hạn tốt đẹp gì. Tiếp theo ngươi này ý trượng để cảnh cao thủ đã đem ta cấp cầm chế, ngươi có biết hay không từ này giờ khắc này bắt đầu vận mệnh ta sẽ cho các ngươi con mẹ nó xảy ra chuyển chết?”

“Sau đó, cháu gái bảo bối Nam Cung tiên nhi, cái con tiểu tiện nhân dụng diên đảo chúng sanh làm ta bị lạc mất bản tính, sau đó tập kích Thủy Tinh truyền nhân của Thủy Tinh trai đích, kết quả không thành lại mang nhục, tự làm tự chịu, hại ta đồng thời cùng các ngươi và Thủy Tinh trai hai phương cừu địch. Bất đắc dĩ ta phải tham gia tân thiên vương phong vương đại hội chết tiết đó, nghĩ đến nơi đó có mấy người đức cao vọng trọng thiên vương cao thủ chủ trì công đạo, nhưng ta còn chưa kịp giải thích, các ngươi có con tiểu tiện nhân nói ta thành bất tử chi ma. Con mẹ nó làm hại lão tử đại chiến vân sơn đỉnh, huyết nhiễm trường bào, thành công địch khắp thiên hạ vô lâm, từ nay về sau thiên hạ tray sát.”

“Lão tiểu tử ngươi nói các ngươi đối với ta như thế? Mà ta chỉ có điều không cần thận đốt các ngươi gia mấy gian cầu oa, ngươi tự đối ta muốn giết tuyệt, ngươi nói ngươi có đức hay không có đức?” Độc Cô Bại Thiên thuyết giảng một hồi dài, có khi vô cùng bi phẫn rít gào, sỉ mạ Nam Cung gia, có khi lại hì hì ha ha đả kích Nam Cung vô địch, Nam Cung vô địch sớm một điều muốn xuất thế, hai điều muốn thắng thiên. Đặc biệt là hần tả một câu”lão tiểu tử”, hữu một câu”lão tiểu tử”, thì Nam Cung vô địch làm sao mà không tức khí. Nam Cung vô địch trong lòng thầm mắng: tốt xấu gì ta lão nhân gia cũng là bát mươi tuổi, nói ta lão hoàn đồng được rồi, ngươi cũng không cho nên kêu như vậy... chứ. Tiểu tử ngươi ngàn vạn lần đừng làm cho ta bắt được ngươi, ta mà bắt được ngươi, dù ngươi có bái dập đầu cũng không thể thoát.

“Độc cô tiểu nhi, ngươi đừng vội mừng ở đó mà miệng lưỡi lợi hại, đừng cho ta nắm được ngươi”

“Nói nhảm, ngươi cái lão ô quy, lão vương bát đản, đừng hòng cho ngươi bắt được ta a? lão tiểu tử ngươi ngươi không xem lại đúng là rùa già, không mau quay lại, một con rùa già như ngươi một điểm cũng không làm được.”

“Oa a tức chết ta mất.” Độc Cô Bại Thiên cũng xem như bản lãnh, tại trường phong trần đích mọi người cuốn cuộn ra xem, để cảnh cao thủ khí tức bức ra như sấm.

Chỉ thấy mờ mờ dưới ánh trăng hai bóng người cao lớn một trước một sau bay nhanh chạy trốn, như một trận gió thoảng, hơn nữa trong gió thỉnh thoảng truyền đến lời mắng chửi.

“Ta kháo, lão tiểu tử ngươi lại như vậy dĩ ý lớn hiếp nhỏ, ý già khi trẻ, lã hỗn đản vô liêm sỉ, ngươi dựa để cảnh tu vi bức ép ta, chúng tổ ngươi ngươi cang dự hồng trần, tham dự trần tục, ngươi chẳng lẽ đã quên để cảnh cao thủ đã có ước định ước định rồi sao? Ngươi chẳng lẽ không sợ sẽ đến lúc để cảnh cao thủ liên thu tìm ngươi gây phiền?”

“Oa a... Ngươi câm miệng cho ta, không ta bỏ chết ngươi oa a..”

“Lão ô quy ngươi quát tháo cái gì, tự như năm trăm con mũi, ba ngày con vịt trước mặt ta hồ phi loạn vũ, phiền a!” Hần cũng không nghĩ lại là ai mới là người gây phiền toái.

“Ta kháo, cái lão hỗn đản lại rút ngắn mớj đoạn, đúng là lão già thấp hèn, vô sở, âm hiểm, hỗn trướng.”

Nam Cung Vô Dịch rất cuộc không nói gì nhưng hai mắt đỏ kè mở trừng trừng, hai hàm răng nghiến chặt phát ra âm thanh rùng rợn.

“Lão già hai ta có thể thương lượng người thấy như thế nào, người không truy đuổi ta nữa thì ân oán trước đó xem như xóa bỏ như thế nào?”

Nam Cung vô dịch sắc mặt âm trầm một câu không nói nhưng dưới chân như cuồng phong không ngừng phía sau truy tới không tha.

“Lão tiểu tử người không nói xem như là cuộc thương lượng này bất thành, sẽ có lúc lão tử có cơ hội sẽ hoàn toàn hủy diệt người cái lão cẩu oa, trăm chết tên tiểu tử Hùng cầu, xxx tên tiện nhân cháu gai người, sau đó bán vào kỹ viện, cho người phong vân năm này qua năm khác thê lương mà chết.”

Nam Cung vô dịch cuối cùng cũng chịu không được: “Độc Cô Bại Thiên miệng người thật độc địa, Nam Cung vô dịch trên danh để cảnh cáo thủ thế nhất định sẽ bằm người thành vạn đoạn.”

Độc Cô Bại Thiên cười một tràng lớn, hẳn biết dù mình có tự sát cũng không thể chết trong tay Nam Cung vô dịch, lão già này khẳng định hận chết mình đến chết.

Độc Cô Bại Thiên vô luận thóa mạ như thế nào đi nữa Nam Cung vô dịch đều một tiếng cũng không nói. Hai người lúc này khoảng cách càng ngày càng gần còn không quá hai mươi trượng.

Độc Cô Bại Thiên nổi hung tâm, dùng răng cắn đầu lưỡi phun ra một búng huyết vụ tốc độ hẳn liền tăng lên cực đại. “ta kháo, người khác đều cho ngựa phóng huyết phi nước đại, con mẹ nó Nam Cung vô dịch lão hỗn đản bức lão tử phóng huyết để tăng tốc, ta XXX...”

Hai người lúc đó lại rời rộng khoảng cách, từ đầu đến giờ hai người kinh qua gần trăm dặm, Độc Cô Bại Thiên đã xém hăm lại, lúc này hẳn rồi cuộc không còn đủ khí lực đấu với Nam Cung vô dịch, hơi thở hồng hộc.

Hắn biết tinh huyết từ đại giới hoá giảm nên tốc độ cũng chậm lại, mà Nam Cung vô dịch cùng hắn khoảng cách lại bắt đầu rút ngắn, hắn quay đầu nhìn Nam Cung vô dịch thấy hai mắt đỏ ngầu như phun ra hỏa quang ập tới, hắn lập tức không chút do dự, lại phun ra một búng huyết vụ tốc độ lại tăng lên chạy trước.

Cứ như vậy Độc Cô Bại Thiên không ngừng phóng huyết, khi đoạn đường lên gần hai trăm dặm lúc này Độc Cô Bại Thiên cảm thấy mình như hư thoát mà mắt thấy Nam Cung vô dịch như sắp đuổi kịp.

Đột nhiên hắn nghe được thanh âm nước chảy, trong lòng rung động hẳn nhanh chóng hướng tiếng nước chạy tới. Lúc này trời cũng hừng hửng sáng, chỉ thấy phía trước là một con sông lớn, nước sông chảy siết, chồm trứ, rít gào, uống lượng chảy về phương xa. Hắn trong lòng run lên: con mẹ nó, nại hà cũng không bằng, ta mà xuống không lập tức biến mất mới lạ, có khác gì chịu chết sao?

Hắn vừa quay mặt lại nhìn thì thấy Nam Cung vô dịch đã gần tới trước mặt, chỉ thấy lão sắc mặt nanh ác, hai mắt đỏ ngầu, như một hung thần.

“Ta kháo, vào tay lão tiểu tử thà chết bởi người khác còn hạnh phúc hơn, hiết cách xuống nước thôi.” Hắn liếc nhìn Nam Cung vô dịch rồi vọt nhanh tới. “Lão tiểu tử, tiền ta hơn trăm dặm cũng phải đến lúc chia tay, người thật hỗn đản, lão tử phải đi đây.”

Nghe Độc Cô Bại Thiên loạn ngôn ướ ử lại thấy hắn hướng xuống dòng sông, Nam Cung Vô Dịch trở nên nóng nảy, toàn thân thăng thiên như một đạo quang điện lập tức tới ngay sát sau lưng hắn. Đây là thành tựu mà Nam Cung Vô Dịch sau khi thành tựu để cảnh bí mật luyện thành tuyệt học, chỉ trong chớp mắt có thể đi được quãng cách hơn bốn trượng, nếu như luận võ cùng cấp có thể tưởng tượng được là một kích trí mạng. Lúc này mắt thấy Độc Cô Bại Thiên sắp đầu tảo, hắn bắt đầu dĩ phải dùng đến thân pháp này, đồng thời trong lòng cũng thấy dùng nó để đối phó với một thứ vương cấp cao thủ lại là hậu sinh văn bối cũng cảm thấy lãng phí.

Độc Cô Bại Thiên thấy như vong hồn cận kề, mặt mũi trắng bệch nếu tại đây mà rơi vào tay lão già này không cần tưởng tượng cũng biết là sống không bằng chết. “liều mạng! lão tử dù nguyên khí đại thương

cũng không để tại nơi đây rơi vào tay lão tiểu tử.” nghĩ là làm, hướng hướng về phía Nam Cung Vô Dịch phun ra một ngụm huyết vụ, huyết vụ nồng đậm quang mang lập lòe, sau đó nhanh chóng ngưng tụ.

“Dĩ chi huyết hóa hình vu kiếm, huyết mạch thần kiếm thành hình, Ngưng!” huyết vụ phi toái tụ lại cùng nhau đồng thời ngưng tụ thành một thần kiếm huyết quang lấp lăm, chính thật là một thanh bảo kiếm.

“Thần kiếm tru ma, diệt!” sát khí lẫn nhiên huyết quang thiêm thiêm, huyết vụ thần kiếm sát khí trùng thiên đâm thẳng về phía Nam Cung Vô Dịch.

Nam Cung Vô Dịch hét một tiếng lớn, vốn hấn đã bay nhanh tới sau lưng của Độc Cô Bại Thiên, nhưng một thanh huyết hồng thần kiếm sát khí sâm sâm đã tiến tới trước mặt hấn vô cùng thống hận tên tiểu tử hỗn trưởng trong miệng thốt ra một tiếng. hơn nữa thần kiếm cũng đã tới trước ngực

Hấn thầm mẫn: cái tên tiểu hỗn đản không hổ là bất diệt Ma Vương, dĩ nhiên cũng có bản lĩnh quỷ dị. Hấn có cảm giác huyết hồng thần kiếm mạng theo lực lượng cường tuyệt, kinh khủng, lập tức không có chút đại ý khinh nhờn. Hữu thủ thần tốc cho vào trong người lấy ra một thanh đoản kiếm, kích xạ vô kiên bất tồi tiên thiên kiếm cương. Quang hoa chói mắt hòa cùng huyết vụ thần kiếm đánh tới, “Phanh” một tiếng đại chấn, huyết vụ thần kiếm bị chấn vụn, hóa thành một đoàn huyết vụ kích xạ ra chung quanh, cùng lúc đó Độc Cô Bại Thiên xoay người tiềm nhập vào trong làng nước.

Nam Cung Vô Dịch mãnh liệt phóng về phía trước, nhưng hấn kinh hải phát hiện huyết vụ kích xạ xuyên qua y phục, liền nhanh chóng vận khởi hộ thể chân khí ngăn cản huyết vụ.

104. Chương 19 Sơ Khuy Bất Tử

Nhưng tốc độ vẫn như trước không giảm, chỉ sát na tại chỗ Độc Cô Bại Thiên trầm mình xuống sông hấn liền có mặt. Hai tay huy động quất to: “Khởi”

Lập tức cả Độc Cô Bại Thiên vừa vào trong nước cùng một phương lớn nước sông bị đề khởi lên không trung, tọa thành một bức họa rất quỷ dị: một nam tử cao lớn như “nhất ngư” bị vây trong “ngư hang”, bốn phía là một khối nước cực lớn, tổng lượng cũng phải ngàn cân “ngư hang” hòa “nhất ngư” bị chèn ép ngưng tụ tại không trung.

Lúc đầu Độc Cô Bại Thiên không có chút cảm giác mình đang bị ngưng liểu tại không trung, nhưng bỗng nhiên hấn có cảm giác mình không cử động được, bị một cổ lực lượng trói buộc, khi hấn phát hiện chính mình cùng với một lượng lớn nước sông bị ngưng trụ trên không trung thì sắc mặt đại biến, môi không ngừng hấp động.

Nam Cung Vô Dịch không cần tưởng cũng biết người kia đang không ngừng mắng mỗ mình không ngoài “lão tiểu tử” “lão hỗn đản”, “lão ô quy”... hấn nhất thời cảm giác tức giận vô cùng, bị một người hậu sanh văng bới như thế vũ nhục, huống hồ đây là người mà hấn vô cùng thống hận.

Độc Cô Bại Thiên cảm giác chính mình đang bị vây trong nước không khác gì như một con cá, thậm chí còn không bằng, cá ít nhất còn cử động còn mình dù một cử động nhỏ cũng không thể động được. Hấn trong lòng âm thầm cười khổ: cuối cùng cũng rơi vào tay lão biến thái, sau này dù có muốn chết cũng không dễ dàng, hiện tại chính mình nhất nhất có khác gì một con cá a!

Nam Cung Vô Dịch hai tay phát ra quang mang nhàn nhạt, khổng chế “Thủy đoàn” trên không trung, mặc dù hấn đã đạt đến cảnh cao thủ nhưng khổng chế mấy ngàn cân tại không trung cũng phải cố hết sức. Bất quá cho dù cố hết sức hấn cũng cố kiên trì trong chốc lát, phải vũ nhục thật tốt tên tiểu tử hỗn trưởng này, “Độc Cô Bại Thiên ngươi không phải rất cuồng vọng sao? Ngươi xem ngươi bây giờ giống dạng gì, khác gì một tiểu ngư.”

Độc Cô Bại Thiên môi lại bắt đầu hấp động, Nam Cung Vô Dịch quả thức bị chọc tức, hấn biết tiên hỗn đản lại bắt đầu mạ người. Sắc mặt hấn dữ tợn: “ngươi tin hay không ta lập tức giết ngươi, chẳng lẽ ngươi đối với ta một đề cảnh cao thủ không một điểm tôn kính sao?” Nói xong những lời hấn cảm thấy chính mình có chút kỳ quái, đúng vậy hấn hiểu được, hấn một đề cảnh cao thủ khát vọng được mọi người tôn kính, nhưng từ khi hấn trở thành đề cảnh cao đến nay hấn vẫn giấu kĩ thể nhân không ai biết sự tồn tại của hấn một đề cảnh cao thủ, chỉ có tên kia biết bí mật của hấn nhưng lại đối với hấn một cổ khinh thường.

Chánh tại đây hấn sững sờ trước công phu, hấn hoảng sợ phát hiện lúc trước Độc Cô Bại Thiên công đến huyết mạch thần kiếm bị hấn đánh nát biến thành huyết vũ lúc này hóa thành huyết vụ, đang ăn mòn y phục hấn. Bởi vì hai tay hấn không ngừng hướng ra ngoài thấu tổng công lực khổng lồ mấy ngàn cân “Thủy đoàn” lúc này công lực hấn tiêu hao không ít, hộ thân cương khí đã cực kỳ bạc nhược, huyết sắc vụ khí đã tiến tới sát ngoài thân hấn.

Nam Cung Vô Dịch biết không thể chần chờ được nữa, hai tay tề huy đánh về phía “Thủy đoàn” trên không trung, và chính mình cũng nhanh lùi về phía sau thụt ly khỏi huyết vụ.

Quang mang sáng ngọc kích “thủy đoàn” nát vụn, Nam Cung Vô Dịch thanh thanh sở sở chứng kiến Độc Cô Bại Thiên không chỉ miệng hộc máu tươi hơn nữa khắp toàn thân đều có cảnh xuất huyết, hấn biết tên tiểu tử hồn trưởng mạch máu toàn thân đã bị chấn vỡ. Sau đó Độc Cô Bại Thiên rơi vào trong nước một lúc sau thì mất dạng. Nam Cung Vô Dịch biết tiểu tử chết chắc, không có chuyện một thứ vương cấp cao thủ có thể ngăn cản nổi một kích của hấn một đệ cảnh cao thủ. Nhưng không thể bắt được Độc Cô Bại Thiên vũ nhục một phen thật tốt hấn cũng có cảm giác thật đáng tiếc. Hơn nữa Nam Cung Vô Dịch đối với một kích cuối cùng của mình phi thường không hài lòng, không có khả năng đánh nát đối phương điều này vượt quá ý liệu của hấn.

Độc Cô Bại Thiên rơi vào trong làn nước lạnh như băng, cảm giác thân thể chính mình đều tan nát, loại cảm giác này cùng với cảm giác lúc trước tại sâu trong Vân Sơn tu luyện bắt diệt kim thân tương tự. Thân thể hấn phản phát như bị xé rách thật đau đớn thống khổ, nhưng ý thức hấn lại vô cùng rõ ràng, hấn thật sự vô cùng thống hận chính mình, vì cái gì không mê đi. Thân thể thống khổ thần thức lại vô cùng nhạy cảm như vậy hấn lại càng thêm cảm thấy thống khổ. Hấn cảm giác mình đang trầm xuống, hấn biết đây là vì trên người có khắp huyết thần kiếm, khắp huyết thần kiếm thoát nhìn cũng như bảo kiếm bình thường không có gì khác biệt nhưng kì thực nặng vô cùng chừng bảy tám mươi cân.

Độc Cô Bại Thiên trong lòng âm thầm nguyên rủa: “ta khát, khắp huyết thần kiếm a, khắp huyết thần kiếm, người con mẹ nó hại lão tử rồi. Nam Cung Vô Dịch kia cái lão ô quy không đánh chết ta, người lại hại ta bị nước yếm chết.” Độc Cô Bại Thiên lúc này động cũng không thể động, thân thể chậm rãi trầm xuống. Bởi vì không có dưỡng khí hấn cảm thấy mất dần cảm giác, đối với sự thống khổ của thân thể cũng không hề miễn cảm.

Điều làm Độc Cô Bại Thiên giận dữ là hấn không hoàn toàn mất đi tri giác, như vừa hôn mê vừa thanh tỉnh, mơ mơ màng màng. Khi hấn cảm giác hít thở không thông, nhìn không được há mồm cuồng nhiệt rút nước sông thì trong cơ thể, kinh mạch trở tắc đình chỉ bị chân khí bị bức bách vận hành giải khai các huyết đạo bị bị trở tắc, bắt đầu trong cơ thể lặng lẽ thông thả vận hành. Đồng thời bất tử ma công cũng nhẹ nhàng vận chuyển, thiên địa tinh khí du li trong nước phản phát như bị chiêu dẫn không ngừng hướng về phía hấn.

Hấn cuối cùng cũng tỉnh táo bởi vì bất tử ma công vận chuyển, hấn rốt cuộc không có cảm thấy hít thở không thông. Thần thức của hấn lập tức cảm thấy nhạy cảm vô cùng, hấn lại cảm giác thân thể thương tích bị thương mang lại cho hấn vô cùng thống khổ. Đồng thời hấn phát hiện kinh thiên quyết hòa chiến thiên quyết vận chuyển đồng thời mọi vị trí đều được chân khí trong cơ thể tuần hoàn vắng phục, sanh sanh không thôi. Chân khí vận chuyển theo đường tuyến dị thường quỷ dị, khác hẳn võ học phạm trù mà hấn nhân thức, thâm chí cùng với lý luận võ học mà hấn nắm giữ hoàn toàn trái ngược. Chân khí vận chuyển theo những đường tuyến có khi đi qua một ít tử huyết trên cơ thể, điều này bình thường hấn nghĩ cũng không dám nghĩ đến, chân thật có thể nói sanh tử một đường. Nhưng hấn ngạc nhiên phát hiện đây đúng là công pháp quỷ dị, chung quanh hấn thiên địa tinh khí không ngừng hướng về phía hấn mà tới.

Độc Cô Bại Thiên đây là lần đầu tiên cảm giác thiên địa tinh khí như thế thật đáng yêu, không chỉ khiến hấn không hề hít thở không thông, hơn nữa hấn có thể cảm giác rõ ràng thân thể chính mình giảm bớt sự thống khổ, hấn thậm chí cảm giác được các mạch máu bị đứt đoạn, phá toái đang dần khép lại, ứ huyết trong thể nội bị bài trừ ra ngoài cơ thể. Tại giờ khắc này hấn hoàn toàn quên đi lúc trước hấn tu luyện bắt diệt kim thân thì quá trình thiên địa tinh khí cải tạo thân thể tạo cho hấn cự đại thống khổ.

Hấn cảm giác mình bước vào một phiên thiên địa võ học, đây là lĩnh vực không một người biết, tại phiên lĩnh vực này kì kinh bát mạch căn bản không tính là kì, phiên lĩnh vực này kinh mạch cũng tính là kì, lúc này phối hợp lại là kì mạch

Hắn nhớ tới lúc trước tại ngoài thành Khai Nguyên bị Ngân Nhiên đạo nhân đả trọng thương, rồi sau đó bị đóng băng đích thực tạo ngộ kỳ lạ, lần đó sau khi hắn phá băng ra không chỉ thương tích bình phục mà thể chất càng thêm mạnh mẽ. Còn có một lần sau khi huyết chiến quần hùng tại Vân Sơn đỉnh hắn trọng thương hôn mê ba ngày ba đêm, cuối cùng tình hình cũng cùng một loại ạo ngộ.

Chẳng lẽ tất cả hết thảy đều là vì trong thể nội ta tồn tại cổ công pháp không rõ? Ta vì cái gì có loại công pháp này, đột nhiên bất tử chi ma bốn đại từ này xuất hiện trong óc hắn. Hắn cả kinh, chẳng lẽ đây là bí mật của bất tử chi ma, đây là hậu quả do ta xả thân thành ma đã để lại bất tử ma công?

Dần dần ánh sáng càng ngày càng ám, Độc Cô Bại Thiên đã trầm tới đáy sông. Phía trên sông lớn này thủy thể hung dữ nhưng đáy sông lại gió êm sóng lặng, Độc Cô Bại Thiên lẳng lặng nằm ở đáy sông lúc này thần thức nhạy cảm vô cùng, tựa như động như bất động. Hắn ngạc nhiên phát hiện thân thể mình phát ra hào quang nhàn nhạt, tại đây sông hôn ám hắn trông thật bắt mắt.

Độc Cô Bại Thiên hiểu được điều này không phải tự thân hắn phát ra, đây là kết quả của thiên địa tinh khí hội tụ xung quanh thân thể hắn mà thành. Chẳng lẽ đây là bất tử ma công là nguyên nhân bất tử? Có thể tự động hấp thu thiên địa tinh khí, tùy lúc sử dụng. Đây là tình huống đầu tiên hắn tỉnh táo cảm nhận bất tử ma công vận hành, hành công lộ tuyến không thể tưởng tượng nổi, hiểm trở, hiệu quả chữa thương thậm chí có chút khoa trương, chỉ cần những thành tựu này cũng đủ nói lên sự thần kỳ của công pháp.

Độc Cô Bại Thiên âm thầm ghi nhớ hành công lộ tuyến quý dị này, hắn có một dự cảm chỉ cần có thể thâm nhập hiểu biết bản chất của bất tử ma công, hắn có thể tiến vào một phiên thiên địa vô học.

Lần này thương thế hắn thập phần nghiêm trọng, một chưởng của Nam Cung Vô Dịch không chỉ làm cho mạch máu bên ngoài đứt đoạn mà lực phủ ngũ tạng cũng phát sinh lệch lạc. Nếu không phải hắn vừa mới luyện thành bất diệt kim thân, đừng nói hắn hiện tại mới là thứ vương cấp cao thủ mà cho dù vương cấp cao thủ cũng khó mà chịu nổi một kích mãnh liệt của đệ cảnh cao thủ.

Tại đáy sông hắc ám, một đoàn ánh sáng bao bọc Độc Cô Bại Thiên bên trong, thân thể bị thương của hắn không ngừng được chữa trị.

Bất tử ma vương Độc Cô Bại Thiên đại danh một lần nữa truyền khắp võ lâm, quần hùng đang truy sát Độc Cô Bại Thiên biết được bất tử ma vương không chỉ thành công thoát khỏi vòng vây của bọn họ, hơn nữa tại sơn trang Thanh phong đệ nhất võ lâm thế gia Nam Cung gia tộc phóng hỏa nhất thời thiêu hủy bốn phần, kinh ngạc há hốc mồm.

Ma diễm kiêu ngạo! tất cả mọi người đều thấy khủng hoảng.

Âm thần lang tỏa dậy lên từ bên trong, Độc Cô Bại Thiên hữu ý “tạo thế”: huyết chiến Vân Sơn đỉnh, kiếm trảm thiên vương cao thủ Duẫn Phong, hỏa thiêu Thanh Phong đệ nhất võ lâm thế gia Nam Cung, hắn đích thực là đại biểu cho sự tàn bạo, hủy diệt, cường hoành... vô hình trung hắn thành cái đích của mọi người, thành yếu phạm đứng đầu trên võ lâm tất sát bảng trăm năm trở lại.

105. Chương 20 Thần Bí Đế Cảnh Cao Thủ

Sáng sớm, mặt trời đỏ hồng chậm rãi nhô lên khỏi bình nguyên, ánh nắng nhu hòa sáng rõ khu tan vụ khí bàn bạc chiếu sáng cả vùng quê. Tại đây khí hậu cuối mùa thu, cả vùng quê như một phiên hoàng kim, trong cốc năm trăm dặm trở lại đều là bông lúa đã đến mùa thu hoạch. Giữa phiên hoàng kim có một con sông lớn uốn lượn chảy về phương xa. Nước sông chảy cuộn trứ, rít gào, hung dữ vô cùng. Thổ nhưỡng hai bên bờ sông không ngừng được nước sông bồi bổ, mang đến cho nhân dân hai bên bờ sông sự phồn thịnh, phú túc, dân bản sứ thần thiết gọi con sông này là mẫu hà.

Trong lúc ánh dương quang đang xua tan đi những đám sương thì trong một sát ma một tử sắc quang trụ từ trong dòng sông bắn nhanh ra, đâm thẳng lên trời cao hơn mười thước. Thật lớn thủy liên từ tử sắc quang trụ làm trung tâm hướng bốn phía kích xạ, giữa quang trụ và nước sông giao tiếp xuất hiện một toàn qua (soáy ốc) thật lớn. toàn qua không ngừng xoay tròn, trong nước tại nơi chảy xiết dần dần xuất hiện một người chân không chấm đất. Một bóng người cao lớn từ trong toàn qua bắn lên không trung, hắn vũ lộng bảo kiếm, vô kien bất tời thiên kiếm khí phát suất phiến phiến tử mang sáng ngọc.

Nông dân đang làm việc thì thấy từ trong dòng sông một tử sắc quang đoàn đằng không bay lên như một mặt trời thứ hai thì thất kinh ngậy người, đối với bọn họ thì đây quả thực là một thần tích, vô số người tay buông nông cụ cùng hướng về sông lớn mà lễ bái.

Bên trong quang đoàn Độc Cô Bại Thiên hiển nhiên phát hiện những cử động thành kính của nông dân hai bên dòng sông, hấn đối với những hành động của mình vô tình tạo thành kết quả này không nhận được ngăn người, hấn âm thầm hiểu được là phải nhanh chóng thoát khỏi nơi này trước mắt tình huống thật là không hay, nhưng cẩn thận nghĩ lại hấn vừa cười khổ vừa lắc đầu. Hấn hướng bờ sông bay tới, chỉ một sát na hấn hạ xuống bờ sông liền hướng về phương xa vọt đi. Hấn không muốn phá đi mộng đẹp trong lòng những thường dân lương thiện ở hai bên bờ này, làm cho bọn họ tin là vừa rồi bọn họ đã thấy thủy thần, rất nhanh hấn biến mất tại phía xa xa vùng nguyên dã.

Khi mọi người lễ bái đứng lên thì thấy thần tích đã biến mất, nhưng trong lòng bọn họ tràn ngập niềm vui sướng, bởi vì thần đã chiếu cố đến bọn họ, thần không lúc nào không chú thị đến bọn họ.

Độc Cô Bại Thiên ra khỏi vùng quê, đi tới một thành trấn, tin tức truyền vào tai hấn từ một người lại một người đều có liên quan tới hấn. Hấn thành đệ nhất cuồng đồ hung tàn trăm năm trở lại đây, có cả một hệ liệt miêu tả chân diện mục của hấn cho mọi người biết: bắt tử ma vương là một người tàn bạo, hung ác, cường hoành, hèn hạ, vô sỉ, là họa loạn đại hại của vô lâm.

Đồng thời hấn thành nhân vật đệ nhất vô lâm được săn lùng với giá trăm vạn kim tệ tiền thưởng, đứng đầu yểm phạm trên vô lâm tất sát bảng. Thiên hạ vô luận phát ra vô số các trừ ma tiểu đội, Thanh Phong đế quốc khắp ngõ ngách đều có thợ săn ma lùng sục.

“Mẹ nó, ma giáo như thế nào lại chưa có hành động, chẳng lẽ họ cứ để mặt cho chánh đạo vô lâm khí khí thế càng ngày càng cao lên? Ta làm hết thấy không đều không đạt tới hiệu quả đã dự định, chánh đạo vô lâm không chỉ không đại loạn hơn nữa còn gần bó. Ma giáo cái bang hỗn đản thật giảo hoạt, lại án binh bất động. thật sự là một vấn đề phiền toái a, đầu đầu a. Có lẽ...” Độc Cô Bại Thiên lâm vào trầm tư. Hấn nhớ tới tại sâu trong Vân Sơn theo như lời của Hắc bào nhân nói, chánh đạo thiên hạ cao thủ vô số, hiển lộ tại thế nhân trước mắt người trần thực lực chánh đạo bất quá chỉ là một phần nhỏ của một núi băng.

“Có lẽ ...”

Bỗng nhiên hấn có cảm giác bị người theo dõi hiện lên trong lòng hấn, hấn bất động thanh sắc, vẫn như trước tại trấn nhỏ chậm rãi hành tẩu, nhưng cường đại đề cấp thần thức được tán phát ra vô thanh vô tức. Thần thức tán phát ra không bỏ sót một người đều nhẹ nhàng phát qua từng người tại ngã tư đường, không ngoài dự liệu. Một lát sau người làm hấn có cảm giác bị theo dõi như một trận gió thoảng qua tự khắc lặng lẽ lui bước, tức khắc vô tung.

“Tốt đúng là địch nhân đáng sợ, thế nhưng có thể trốn thoát được sự truy tìm của ta, rốt cuộc là ai? Như thế khẳng định tu vi cấp thâm là một kinh địch, chánh đạo nhân sĩ thật không chỗ nào vắng mặt. Xem ra lại có một trận đại chiến rồi, nói thế tại trấn nhỏ này sẽ bắt đầu huyết chiến. Bất quá nếu người không muốn tại địa phương này có nhiều người động, ta cũng có thể an tâm ở lại đây hai, ba ngày.”

Hấn liệu chỉ có vương cấp cao thủ mới có thể lợi dụng hoàn cảnh phụ cận để né tránh sự truy tìm của đề cấp thần thức của hấn, và đề cấp cao thủ không nghi ngờ gì cũng có thể làm được việc này.

Không nghi ngờ gì người này là một đối thủ cường đại, đối thủ đạt tới cảnh giới này hấn không thể nắm bắt được, nhưng dựa vào trực giác hấn biết cao thủ này đã đi rồi. chẳng lẽ “nàng”. Ban ngày hành động rõ ràng là khiêu khích, bất quá như vậy Độc Cô Bại Thiên càng thêm yên tâm, hấn tin với tính cách của người kia sẽ không bả giờ đánh lên mình.

Liên tiếp nhiều ngày huyết chiến hôm nay hấn phá lệ tìm một chút an bình, hấn lẳng lặng nằm trên giường trong một khách điểm, tâm tình có cảm giác vô cùng thư thái. Đồng thời trong lòng hấn cũng có một chút cảm giác là lạ: “Ta đang làm sao vậy, như thế nào lại có cảm giác này? Dĩ vãng cho tới bây giờ nhiều lúc an nhàn cũng không có hiện tượng cảm thụ như tại đây, thậm chí có một cảm giác hạnh phúc. Kháo, cho dù các bang phái chánh đạo hỗn đản truy kích làm tinh thần lão tử quá khẩn trương, hiện tại chánh là đang trong mộng sao.”

Kỳ thật mỗi một người trong lòng đều như vậy, khi hấn bị vây dưới trạng thái hạ phong, thì vô luận đối với hoàn cảnh xung quanh hoặc đối với tâm tính bản thân mà nói tất cả đều rất bình thản, thậm chí có cảm giác chết chóc. Nhưng một khi trạng thái này bị phá vỡ hấn lại kinh dị trước hạnh phúc đến với mình, Điều

Độc Cô Bại Thiên thả lỏng tâm tình hưởng thụ cảm giác an bình khó được dần dần tiến vào mộng đẹp.

Một hắc ảnh vô thanh vô tức tiến vào phòng hấn, hắc ảnh đứng trước giường chăm chú nhìn Độc Cô Bại Thiên đang ngủ bất động thật lâu. Người này phản phát như sứ giả đến từ địa ngục toàn thân chìm trong hắc ám, ngay cả ánh trăng nhàn nhạt từ cửa sổ cũng vô pháp chiếu sáng chút nào trên người hấn, tất cả quang hoa chiếu trên thân thể hấn (nàng) chỉ sất na như bị hấp thụ hoàng toàn, biến mất vô ảnh vô tung, hấn (nàng) chung quanh thân thể như một vùng hắc ám. Trên người này chỉ có duy nhất song nhãn lóe sáng trong phòng tối đen như hai hàn tinh sáng ngời.

Trong tuyệt đối hắc ám người này nhìn kỹ Độc Cô Bại Thiên thật lâu, cuối cùng phát ra một tiếng than nhẹ.

Tiếng thở dài này không nghi ngờ gì như một đạo sấm sét truyền vào tai Độc Cô Bại Thiên thật lâu kích động, Độc Cô Bại Thiên lập tức ngồi dậy. Hấn chỉ thấy một hắc ảnh đậm đậm như một đạo hắc sắc thiên điện từ song cửa bay thẳng ra ngoài. Hấn nhanh chóng choàng trường sam từ cửa cửa phi thân ra gắt gao đuổi theo bóng đêm phía trước. Hấn chân dụng thần hư bộ môn khoáng thế thần công vận chuyển tới cực hạn đuổi tới không ngừng tha.

Nhưng vô luận dù hấn có cố gắng thế nào, giữa hắc ảnh và hấn vẫn bảo trì một cự ly không đổi, đang đuổi theo hấn âm thầm tự lượng: “người này chính là người theo dõi ban ngày, hấn (nàng) hiện tại có khí tức cùng với người ẩn nấp ban ngày đích thực cùng một dạng. Là địch nhân đáng sợ, thế nhưng vô thanh vô tức len vào phòng ta làm gì.” Nghĩ đến điều này hấn nhất thời ngầy dại, đúng vậy, người này vô thanh vô tức tiến vào phòng hấn, nếu như muốn thủ hạ tính mệnh hấn dễ như trở bàn tay, hấn nhất thời toát mồ hôi lạnh.

“Khẩn định là để cảnh cao thủ!” Hấn trong lòng kinh thán: “người này! Để cảnh cao thủ! Chẳng lẽ là Nam Cung Vô Dịch lão vương bát đản? khăng định là không phải, nếu là lão tiểu tử thì ta có mười mạng cũng không còn, khăng định trong phòng mình đã cho một kích chí mạng, quyết không như người trước mắt dẫn dụ mình ra ngoài. Không nghĩ là lấy tính mạng ta chứ, thần bí để cảnh cao thủ a!”

Mấy ngày gần đây hấn liên tục tiếp xúc với ba để cảnh cao thủ, ngoại trừ Nam Cung Vô Dịch. Tại Vân Sơn đỉnh để cảnh cao thủ đã cứu thoát hấn so với người này thân hình cao có chút sai lệch, cũng khả dĩ bài trừ. Còn lại là một người lúc hấn tru sát thiên vương cao thủ Duẩn Phong thì *****ng độ với để cảnh cao thủ nọ, để cảnh cao thủ này chưa bao giờ gặp mặt cũng đồng dạng thần thần bí bí, hai người cách một phiến thụ lâm tiến hành một trường thần thức đối kháng, hấn (nàng) sau âm thầm bỏ đi thật làm cho người ta khó hiểu.

“Chẳng lẽ người này chính là để cảnh cao thủ thần bí cùng ta tiến hành quá trình đối kháng thần thức? Hấn (nàng) vì cớ gì đã hai lần tìm tới ta.”

Nháy mắt hai người đã ra ngoài tiểu trấn, thần bí để cảnh cao thủ dừng lại, Độc Cô Bại Thiên bảo trì một khoảng nhất định so với hấn (nàng) cũng dừng lại, thủ chặc khắp huyết thần kiếm. Mặc dù có ánh trăng nhàn nhạt nhưng Độc Cô Bại Thiên ngạc nhiên phát hiện mình như thế nào lại không thể thấy rõ dung mạo của đối phương thậm chí ngay cả thân hình cũng vô pháp thấy rõ, đối phương như ở giữa một phiếm tuyệt đối hắc ám vậy, chỉ có ánh mắt lờ lờ tỏa sáng quang man.

“Người là ai? Cớ sao dẫn ta đến đây?”

Một tia thanh âm méo mó từ người trước mặt truyền ra, không rõ là nam hay nữ, là gia hay trẻ, “Thời khắc này người mà ở tại khách điểm đã bị ba vương cấp cao thủ cùng với sáu thứ vương cấp cao thủ bao vây, ta chỉ dẫn người tức tốc ly khai thôi.”

Độc Cô Bại Thiên sửng sò, hấn không nghĩ là thần bí để cảnh cao thủ trước mắt dĩ nhiên là cứu hấn một mạng, ba vương cấp cao thủ, sáu thứ vương cấp cao thủ, quả thực là một thế lực quá lớn hấn cho dù có

mười mạng cũng không còn. Không ngờ chánh đạo tin tức lại thông linh như vậy, như thể đã sớm phát hiện ra mình rồi.

“Xin hỏi người là.....?”

“Không nên biết ta là ai, ta chỉ có thể giúp người lần này thôi. Người nên biết để cảnh cao thủ luôn có một quy củ, không thể tham dự vào chốn võ lâm phạm tục, giống như ta giúp người lại là ma bị mọi người trong thiên hạ không ngừng truy sát, thì càng phạm vào tội kỵ, người tốt nhất là tự lo cho mình.” Nói xong thì hướng phương xa bên khứ.

Độc Cô Bại Thiên ở phía sau lớn tiếng hô: “Đa tạ tiền bối chỉ điểm, văn bối ngày khác nhất định báo đáp.”

“Người nên hướng phía tây mà đào mệnh, có khi thoát khỏi sự truy sát của chánh đạo.”

Độc Cô Bại Thiên một trận ngẩn người, thần bí để cảnh cao thủ này trong lúc đó đã biết hắn là bắt tử chi ma vẫn phản lại ước định của để cảnh cao thủ, hắn (nàng) vì cái gì?

Đột nhiên sắc mặt hắn biến đổi, tựa hồ nghĩ tới cái gì, “Chẳng lẽ là Huyền Huyền?” nhưng rồi hắn lại lắc đầu, Tiểu nha đầu này không lẽ lại điên điên thế hơn nữa thần bí cao thủ thâm trầm quyết không giống với tính cách của Huyền Huyền, nếu là nàng khẳng định trước đó đã trêu chọc mình một phen. “A! Đã lâu không gặp được nàng, không biết khi gặp lại nàng có hay không muốn xem ta là địch, nếu nàng thật sự muốn giết ta, ta đây thật sự chết chắc.”

Hắn hướng phía tây điên cuồng bên tẩu, đến khi hùng đông hắn mới ngừng chân.

Lúc này cao thủ võ lâm đều hướng về trấn nhỏ nơi hắn từng ở tụ tập, bắt tử chi ma từng hiện thân ở đây, tại trấn nhỏ nhanh chóng trở thành địa điểm diễn ra phong vân tề hội.

Tại hậu viện Nam Cung thế gia, Nam Cung Vô Địch sắc mặt thiết thanh, khi hắn nghe được tin Độc Cô Bại Thiên lại hiện thân trên võ lâm quả thực tức muốn vỡ phổi. Đã thiêu hủy gần nửa trang viện của hắn, còn sỉ mạ hắn tên hỗn đản thế nhưng lại không chết khiến hắn tức giận không thôi. Đồng thời hoài nghi công lực của nhỉnh mình, hắn không hiểu nổi một chương của hắn ẩn chứa để cảnh công lực vì sao lại không kết thúc được tính mạng của đối phương.

106. Chương 21: Sát Khí Tận Trời

Độc Cô Bại Thiên hướng phía tây điên cuồng bên tẩu, đến khi hùng đông hắn mới ngừng chân.

Lúc này cao thủ võ lâm đều hướng về trấn nhỏ nơi hắn từng ở tụ tập, bắt tử chi ma từng hiện thân ở đây, tại trấn nhỏ nhanh chóng trở thành địa điểm diễn ra phong vân tề hội.

Tại hậu viện Nam Cung thế gia, Nam Cung Vô Địch sắc mặt thiết thanh, khi hắn nghe được tin Độc Cô Bại Thiên lại hiện thân trên võ lâm quả thực tức muốn vỡ phổi. Đã thiêu hủy gần nửa trang viện của hắn, còn sỉ mạ hắn tên hỗn đản thế nhưng lại không chết khiến hắn tức giận không thôi. Đồng thời hoài nghi công lực của nhỉnh mình, hắn không hiểu nổi một chương của hắn ẩn chứa để cảnh công lực vì sao lại không kết thúc được tính mạng của đối phương.

Nam Cung Tiên Nhi bên cạnh khẽ cười nói: “Gia gia, hãy nguôi ức khí, cẩn thận kéo tổn hại thân thể. Độc Cô Bại Thiên cái tên con con có gì đặc biệt hơn người, bây giờ chúng ta muốn hắn sống thì hắn sống, muốn hắn chết thì tự không thể tránh khỏi.”

“Tiên Nhi, người ngàn vạn lần không nên xem nhẹ tên Độc Cô Bại Thiên này, hắn tiềm lực thực sự vô cùng, lần đầu tiên gặp lại hắn khiến ta kinh hãi, lần gặp lần này khiến ta chấn động. Thật sự không hổ là bắt tử chi ma a!”

“A a, gia gia quá đề cao hắn, hắn trước đó đã từng xả thân thành ma thì sau này hắn tất sẽ thành bắt tử chi ma. Chỉ tiếc hắn công lực còn chưa đại thành, đã bị ta phát giác, hắn đích thị là bị ai, hắn vị tất đạt tới bắt tử chi cảnh thì đã lọt vào vòng vây truy sát của cao thủ khắp thiên hạ. Hắn dựa vào cái gì để sống sót, hừ!”

Nam Cung Tiên Nhi ngữ khí càng ngày càng bằng lãnh: “Hắn dám mạ ta, hừ! hắn không phải từng truy giết qua ta, đây là ta trả thù đối với hắn, ta sẽ khiến hắn ném mùi vị bị người trong khắp thiên hạ truy sát, để hắn giãy dụa trong sanh tử, để hắn cảm ném giác tử thần luôn chờ chờ ngoài cửa, để hắn mỗi ngày đều trong tràn ngập tử vong sợ hãi mà vượt qua, cuối cùng để cho hắn tinh thần suy sụp mà chết.”

“Người vận dụng lực lượng bí mật của gia tộc.” Nam Cung Vô Dịch hỏi.

“Không có, trong khi mọi người truy sát hắn tùy lúc ta chỉ là bảo hộ cung cấp cho chánh đạo cao thủ ít tin tức, tin rằng bọn họ lúc này đã tìm được cái tên đại tứ đản. Tên đại tứ đản như thế nào lại hỏa thiêu của ta mấy trang viện, hừ! Bây giờ hành tung bại lộ hắn chỉ có nước chết”

“Tiên Nhi, người sai rồi, tiểu tử này rất xảo hoạt, hắn hỏa thiêu trang viện chúng ta mặc dù rất nguy hiểm, nhưng như thế lại tạo rất nhiều oanh động a! Ta rất rõ mục đích của hắn, hắn là đối với chánh đạo vô lâm tiến hành một lần uy hiếp, để cho mọi người đều cảm thấy khủng hoảng, như vậy sẽ tạo thành vô lâm hỗn loạn. Nếu ta đoán không sai là hắn muốn kéo ma giáo xuống nước, tiểu tử này hoàn toàn không phải là một thứ đơn giản, hừ!” Nam Cung Vô Dịch nghĩ tới tình cảnh cả nửa ngày bị Độc Cô Bại Thiên sỉ mạ “lão tiểu tử”, “Lão hỗn đản” trong lòng lập tức như hỏa diễm nổi lên, hận hắn không chịu nổi, điều làm cho hắn không chịu được đó là chính tên tiểu tử bị hắn đánh cho một chưởng tưởng rằng hắn đã chết, ai ngờ không đến một ngày hắn lại xuất hiện một cách bình thường. Nam Cung Vô Dịch trong lòng buồn bực vô cùng.

Nam Cung Tiên Nhi dung nhan như hoa nổi lên nhàn nhạt tiếu ý: “A a, ta hiểu được rồi, tiểu tử này rất có hứng thú. Trước đó luôn tìm cách giết hắn, cho nên lần này vừa nghe hắn gặp xui xẻo ta trong lòng liền cao hứng vô cùng, a, thật là để cho thắng lợi làm mờ ý nghĩ. Nếu chúng ta biết được mục đích của hắn, chúng ta có phải là” Nam Cung Tiên Nhi lộ ra nụ cười sáng lạng.

“Người đủ sức làm việc này sao.” Nam Cung Vô Dịch nói.

“A a, Đối phó với tên tiểu tử này như thế nào đây? Ân, tính ra hắn làm như vậy bất quá là huy vọng sỉ mạ chúng ta, cứ để mặc cho hắn huyên não thật tối đi. Khi hắn huyên não đủ rồi cũng là lúc chúng ta thu thập hắn. Đến lúc đó” Nam Cung Tiên Nhi dung nhan vô song phát ra tròng lãnh tiểu cực không hòa hợp.

Độc Cô Bại Thiên hướng phía tây đi thẳng một đường, nội tâm hắn đang tự hỏi tại sao ma giáo còn chưa hành động, hắn lại nghĩ tới Nam Cung thế gia. Thanh Phong vô lâm đệ nhất gia này đã tâm không nhỏ, nhất tâm vọng tưởng thiên hạ đại loạn, rồi sau đó nhất thống đại lục. Hắn ẩn ẩn hiểu được gia tộc này đang âm thầm che giấu một cổ lực lượng ngầm ngầm. hơn nữa cổ lực lượng này nhất định vô cùng cường đại, bằng không Nam Cung Tiên Nhi cũng không dám trước mặt mình biểu thị nàng muốn làm nữ hoàng của vòm trời đại lục.

Độc Cô Bại Thiên đi vào một phiến hoang nguyên, nơi đây không một người ở, nơi nơi toàn là cỏ dại, một phiến thê lương. Bỗng nhiên hắn cảm thấy sát khí làm cho người ta từ đáy lòng nổi lên một cổ thê lương.

“Ra đi, không cần phải giả thần giả quỷ ản tàng.”

Ba Hắc y nhân đi ra, ba người mặt cùng che một tấm lụa xanh mỏng. Từ thân hình ba người có thể thấy được đây là hai nam một nữ, hai nam tử thân tài khôi vĩ trên người tỏa ra sát ý lăm lăm. Nữ tử thân hình thập phần lả lướt, đường cong hoàn mỹ nhưng trên người cũng đồng một dạng tỏa ra sát ý nồng đậm.

Độc Cô Bại Thiên chấn động, sát ý trên người ba người quá nặng, ẩn ẩn tỏa ra khí tức tử vong. “Ba người các người là ai?”

“Đến lấy mạng của ngươi.” Nữ tử ở giữa lạnh lùng nói, thanh âm mặc dù thanh thúy nhưng khiến người nghe trong lòng không khỏi mọc lên một cổ hàn khí.

“Thiên hạ muốn giết ta khả dĩ, các người ba người được gì?”

Nam tử đứng bên trái quát: “Người muốn chết.” Dứt lời trường kiếm trong tay phát ra quang mang yêu diễm rất nhanh hướng về phía Độc Cô Bại Thiên. Mặt khác lúc đó hai người kia cũng động tiến lên, nam tử bên phải cũng nã kiếm hướng hắn bổ tới, còn lại nữ tử lập tức như một làn khói nhẹ bay nhanh vòng ra sau lưng hắn, giơ kiếm đâm vào hậu tâm hắn. Ba đạo quang mang sáng ngọc như tử thần liềm đao đồng loạt hướng về phía hắn, tỏa ra tử khí trầm trọng.

Độc Cô Bại Thiên cả kinh, hần nghĩ cả ba người đều đạt thứ vương cấp cảnh giới, điều đáng sợ hơn chính là cả ba người đều tỏa ra sát khí lấn liệt, ba người này rõ ràng là người chuyên môn giết người, rất nhanh trong đầu hần hiện lên hai chữ sát thủ. Trước mắt không có thời gian cho hần suy nghĩ, chân bước thần hư bộ, để lại chỗ đó một tàn ảnh chân thân hiem nhiên đã thoát ra khỏi vòng vây.

Đạo tàng ảnh lập tức bị tiên thiên kiếm khí của ba người kích nát, ba đạo tiên thiên kiếm khí tung hoành vô đối, tại không trung hoa xuất ba đạo quang mang sáng ngọc.

Độc Cô Bại Thiên quang sát trên trán đổi mồ hôi lạnh: “Hãy khoan động thủ, các người rốt cuộc là ai? Vì sao trên người sát khí trầm trọng như vậy?”

“Đã sớm nói người rồi, chúng ta tới giết địch nhân.” Vẫn là nữ tử nói chuyện.

“Hừ! các người là sát thủ?”

Nữ tử che mặt cười lạnh nói: “Hắc hắc, người sắp chết, đó là cái chắc, như thể người có thể xưng hô bọn ta là, ta là sát nhân nhất, đây là sát nhân nhị, còn đây sát nhân tam.” Vừa nói vừa chỉ hai nam tử.

Nam tử cao lớn có cái tên là sát nhân nhị nói: “Can gì cùng hần trước sau cũng thế, đối với người chết có gì tốt mà đàm luận. sát”

Ba bóng người lại vây Độc Cô Bại Thiên vào giữa, ba đạo tiên thiên kiếm khí cùng lúc quyen lại tiến tới, nhiệt độ chung quanh lập tức giảm xuống. Độc Cô Bại Thiên biết đây là do sát khí của đối phương vô tình hình thành, không gian chung quanh tản ra tử vong khí tức. Hần trong tay cầm khắp huyết thần kiếm phát ra tiếng kêu “Ồ ô”, hần biết thanh kiếm này là tuyệt thế hung khí, bây giờ cảm thấy được tử vong khí tức rõ ràng là rất cao hứng. Hần tay cầm khắp huyết thần kiếm bay lên trời, tránh thoát hợp kích của ba người, sau đó từ cao trên không trung đầu hạ cước thượng đáp xuống, trong tay khắp huyết thần kiếm không ngừng huy động, một đạo lại lộ đạo tiên thiên kiếm khí nhanh như tia chớp hướng xuống ba người dưới mặt đất bổ tới, nhất thời tử diện loạn vũ.

Xa xa nhìn lại, một phiến tử sắc quang mang từ không trung rơi thẳng xuống như một quang mạc rơi chắc ba người trên mặt đất vào bên trong.

Ba sát thủ trong quang mạc mắt thường khó có thể thấy được tốc độ tụ lại rồi nhất khởi, ba người vai kề vai, ba kiếm tề huy, ba sắc kiếm khí hóa thành một phiến thái mang hướng lên không trung đâm thẳng vào tử diện ngăn cản bên ngoài.

Trong phút chốc “Oanh long long” âm thanh vang vọng không ngừng bên tai.

Trên vùng nguyên dã bốn sắc kiếm khí tại không trung giao tranh vũ lộng, tung hoành tiên thiên kiếm khí tản ra chung quanh, cỏ dại, cự thạch, thạch giáo phiến phiến phân toái, hóa thành cát bụi.

Độc Cô Bại Thiên tại không trung đột nhiên chuyên chiết phi xuất, lướt ngang mấy thước khoảng cách, sau đó nhẹ nhàng hạ xuống trên mặt đất.

Nữ sát thủ sát nhân liết mắt sáng ngời âm thanh lạnh lùng nói: “Đây là kinh công gì?”

Độc Cô Bại Thiên khéo miệng nổi lên một tia đùa cợt lạnh: “Hắc hắc, ta không đứng lâu la tử nhân.”

“Muốn chết.” sát nhân nhị cả giận nói.

Nữ sát thủ sát nhân nhất nói: “trước hết hãy bắt hần, chỉ chờ lại chút khẩu khí, lúc đó xem hần có nói ra hay không.”

Nói xong những lời này ba sát thủ tái không thuyết thoại, bảo kiếm nhị lập. một cổ sát khí từ nơi ba người đứng tán phát ra làm cho người ta có cảm giác áp lực, sợ hãi, suy sụp. Độc Cô Bại Thiên biết ba người này bình thường sát nhân vô số, bằng không trên người không có khả năng có được tử vong khí tức nùng nặc như vậy, trong tay ba sát thủ này khẳng định không ai thoát khỏi.

Đột nhiên lúc này trên mặt đất bần đất rung động, chuôi ra vô số lão thử(chuột), những lão thử này vừa mới lên mặt đất chạy chưa xa thì lỗ tai xuất huyết mà chết.

Độc Cô Bại Thiên nheo mắt, ba người này quả thật đáng sợ, vừa rồi cảnh lão thử chết đi cho thấy bọn họ có thể giết người một một cách vô hình, đây là cảnh giới sát thủ tuyệt đỉnh.

“Thê phong kiếm”

Huyết lệ kiếm”

Diệt hồn kiếm”

Ba sát thủ đồng thời quát to.

Tại trường lập tức nổi lên hàn ý phá cốt, giữa sâm sâm sát khí nổi lên ba đạo quang mang yêu diễm phóng thẳng lên cao, ba đạo kiếm khí hợp thành một, hình thành một bả kiếm quang vô cùng cự đại, chung quanh kiếm quang tử khí hắc sắc không ngừng bùng hiện, tử vong khí tức lập tức tràn ngập cả trường địa.

Chữ Tình Nó Hận Tôi đang trong diễn đàn Thăng/Bớt điểm cho Chữ Tình Nó Hận Tôi Thông Báo Nội Dung Xấu Trả Lời Với Trích Dẫn Multi-Quote This Message Phúc Đáp Nhanh Thanks

107. Chương 22: Nguyên Dã Đại Chiến

Độc Cô Bại Thiên tỏ vẻ ngưng trọng chưa từng thấy, Khấp Huyết thần kiếm trong tay rút lên “vù vù”, thân kiếm đỏ sậm mỗi lúc một sáng, sau cùng đỏ đến độ muốn nhỏ xuống từng giọt máu. Kiếm mang màu máu được hắc khí quán quanh từ mũi kiếm phun ra, tụ tập vô số tử khí. Rồi tiên thiên kiếm khí biến thành biến thành kiếm mang tím sẫm.

“Độc Cô Bại Thiên, ngươi chết đi.” Ba sát thủ cùng hét lên.

Quang kiếm khổng lồ tỏa ra hào quang yêu diễm, chém thẳng vào Độc Cô Bại Thiên, lớp tử khí đen ngòm bao quanh kiếm mang cơ hồ có thể nuốt chửng hết ma diễm, nhất tề cuốn tới. Hắn đã tích tụ đủ sức mạnh, kiếm khí hóa hình biến thành tử vụ mệnh mông bảo vệ chủ nhân, đạo tiên thiên kiếm khí nơi mũi Khấp Huyết thần kiếm ngưng tụ thành một thanh ma kiếm chói lòa, quang hoa của tử sắc ma kiếm sáng rực hàm chứa sắc đỏ yêu dị, tạo thành hình thái đáng sợ. Ma kiếm không hề chịu lép, rút lên lạnh lạnh, xuyên phá tầng tầng tử khí đen ngòm, vạch thành một vòng cung quỷ dị nghênh đón quang kiếm.

Tử sắc ma kiếm và quang kiếm vô thanh vô tức va chạm rồi nát vụn, nhanh chóng tan biến, chỉ lưu lại tàn ảnh trên không trung, tử khí bốn bề cũng bị quét sạch. Trong quá trình đối quyết lạnh lẽ, mọi cây bụi quanh năm xanh tốt trong phạm vi mấy trượng cạnh đó đều mất đi sinh cơ, trở nên vàng vọt, gió nhẹ thổi qua là tan thành bột tung bay. Cơ hồ nơi này chưa từng có cây cối gì, chỉ là một vùng đất trọc lốc.

Ba sát thủ trào máu miệng, loạng choạng lui liền ba trượng, lúc dừng lại thân thể cả ba vẫn không ngừng lắc lư.

Độc Cô Bại Thiên lún xuống đất đến tận đùi, trong vòng một trượng quanh hắn, dù là cây bụi hay nham thạch đặc hữu của vùng hoang dã đều hóa thành những hạt cát, phảng phất một vùng sa mạc thu nhỏ. Hai tay cầm kiếm của hắn cơ hồ nứt xương, đau đớn vô cùng, không ngừng run lên, Khấp Huyết thần kiếm thiếu điều rơi xuống. Hắn không nhớ mình nuốt xuống bao nhiêu ngụm máu, không để một giọt nào chảy ra khóe miệng. Không muốn để ba sát thủ biết mình bị nội thương nghiêm trọng, hắn dụng lực nhắc mình lên, thoát khỏi vùng sa mạc đó.

“Hắc hắc, ba tên các ngươi không đến nỗi tệ quá.” Gương mặt hắn tuy mỉm cười, nhưng trong lòng chỉ muốn bật khóc, mới nhích động mà ngũ tạng lục phủ như bị đao cắt, đau đớn vô cùng.

Sát thủ số ba đưa tay áo lau máu trên miệng, cười lạnh: “Tiểu tử quả nhiên danh bất hư truyền, bất quá gặp phải bọn ra, ngươi nên trách số mình xui xẻo, ngươi chết chắc rồi.”

Nữ sát thủ lạnh giọng: “Nếu ngươi tiếp được một đòn sau chót, bọn ta sẽ tha cho ngươi.”

“Hắc hắc, nói dễ nghe thật, sợ thì triển xong các ngươi muốn cản ta cũng hữu tâm vô lực.” Trong lòng Độc Cô Bại Thiên đang xáo động, hắn muốn thi triển Thần Hư bộ bỏ chạy, để không phải nhìn thấy mặt ba địch thủ, với công lực hiện tại của hắn đồng thời đối phó với ba vương cấp cao thủ, chắc chắn chỉ có đường chết. Nhưng điều khiến hắn nhức đầu là cả ba đều thuộc hàng tuyệt đỉnh sát thủ, sở trường của sát thủ là

truy đuổi, nếu hắn bỏ chạy, chắc chắn không bao lâu sau, ba sát thủ sẽ tìm được, nhưng nếu không chạy, trước mắt hắn có mỗi cò đường chết.

“Ba người sẽ liên thủ xuất chiêu?”

Sát thủ thứ hai cười lạnh: “Hắc hắc, sợ hả?”

Nữ sát thủ cũng cười lạnh: “Hắn đương nhiên sợ, hiện tại đang nghĩ cách trốn chạy, chẳng quan chúng ta không cần lo việc tìm thấy hắn. Hắn đang thăm dò chúng ta xem có phải sau một đòn, chúng ta sẽ dừng tay chẳng, ta nói không sai chút, Độc Cô Bại Thiên?”

Trong lòng Độc Cô Bại Thiên mắng mỗ không ngớt, cảm giác nữ sát thủ quả không dễ đối phó.

“Mĩ nữ sát thủ đúng là thông minh, nàng thử đoán xem ta đang nghĩ gì đi? Hắc hắc...” Đoạn hắn quan sát kỹ lưỡng nữ sát thủ, hai mắt sáng rực khi nhìn thấy chỗ “hấp dẫn”.

Nữ sát thủ lạnh lùng đáp: “Chốc nữa người còn sống hăng nói, cứ việc mơ mộng giữa ban ngày đi.”

Ba sát thủ tụ lại, mục quang lạnh lùng, đủ thấy sau lớp sa xanh, gương mặt họ đều nặng nề cực độ.

Độc Cô Bại Thiên quyết định đánh liều một phen, tuy không phải địch thủ của ba địch nhân liên thủ nhưng chỉ đối phó với một sát chiêu, hắn còn đủ lòng tin, hắn tin rằng trong khoảnh khắc sẽ khiến tiềm lực bản thân triệt để bạo phát, qua được chiêu đó là không còn gì phải sợ. Hắn thầm lấy làm may mắn bởi hành động giả bộ không thụ thương đang mang lại tác dụng, buộc ba địch nhân muốn quyết chiến một chiêu.

Ba sát thủ bắt đầu thôi động bảo kiếm, ba làn sáng vút lên, tử khí trong thiên địa phảng phất bị thu hút, từ bốn phương tám hướng tràn tới, vây chặt ba người, tử vong khí tức dày đặc lại phủ kín toàn trường. Tử khí đen ngòm tựa ô vân, lại như ma diễm kinh nhân, chiếu rọi khung cảnh trở nên giống hệt ở ma giới. Chỉ một thoáng, thân ảnh ba sát thủ tan biến trong tử khí, chỉ còn ba đạo kiếm khí tỏa sáng giữa hắc vụ.

Đột nhiên, tử khí đen ngòm nhất tề tràn về phía ba đạo kiếm khí, kiếm khí thu liễm rồi tan biến vô hình, tử khí vẫn điên cuồng tụ vào trường kiếm của ba sát thủ, rồi tử khí cũng tan biến, đất trời sáng trong trở lại. Ba thanh trường kiếm đen xì như mực, thân kiếm đen đến độ tỏa ánh lấp lánh, quang hoa yêu dị lóe lên không ngừng như có ma tính.

Độc Cô Bại Thiên hít một hơi khí lạnh, trong lòng chấn động cực độ, ngày trước hắn tu luyện Bất diệt kim thân tại sơn cốc giữa mây mù từng dẫn đạo tử khí trong thiên địa, không ngờ ba sát thủ cũng biết mật pháp này. Hắn không hề do dự lựa chọn công pháp tương phản, Thâu thiên đoạt nhật trong Chiến Thiên quyết từ từ vận chuyển trong thân thể, Bất Tử ma công hắn vừa luyện thành cũng được vận chuyển cẩn trọng.

Hai loại công pháp đều giúp hắn hút lấy tinh khí trời đất, nhưng khác nhau ở chỗ Thâu thiên đoạt nhật có đặc tính bị động, cần phải chú tâm mới hút được, thuộc về nhóm ma công nghịch thiên, nơi nào nó lướt qua, cây cối, sinh linh sẽ lụi tàn. Bất Tử ma công còn bá đạo hơn, chỉ hơi dẫn đạo là tự động hút tinh khí, hung mãnh hơn nhiều Thâu thiên đoạt nhật, dễ dàng ảnh hưởng đến tâm trạng người sử dụng.

Thiên địa tinh khí không ngừng tràn về chỗ Độc Cô Bại Thiên, bốn bề quanh hắn trở nên âm đậm vô quang, thân thể cơ hồ ẩn vào vùng hư vô đen tối.

Kết quả này hiển nhiên vượt ngoài ý liệu của ba sát thủ, cùng nhìn nhau, cảm giác tích tụ đủ sức mạnh, đồng thời vùng trường kiếm đen nhánh, quang mang yêu dị bổ vào địch thủ. Ba thanh trường kiếm rít lên chói tai, tựa hồ quỷ khóc sói tru, hắc sắc tử khí ngút trời bùng lên trong sát na, như đám mây đen trùm lên Độc Cô Bại Thiên. Từ xa nhìn lại, trên vùng bình nguyên hoang dã phảng phất đầy mây đen dồn tụ xuống mặt đất, khiến người ta tưởng mình đang ở ma giới tối tăm, nơi nào cũng là ma diễm vô biên.

Bị Bất Tử ma công ảnh hưởng, Độc Cô Bại Thiên hưng phấn vô cùng, quên hết uy hiếp của tử vong, trong lòng chỉ còn chiến ý ngút trời. Kinh qua tu luyện Bất Diệt kim thân, thân thể được “rèn giũa” không ngừng hút lấy thiên địa tinh khí, hắn nhanh chóng chém ra một kiếm, nhất kiếm hàm chứa toàn thân công lực, lấy tinh khí khắp đất trời làm sức mạnh, như con thần long gào rống, lao bổ vào vùng tử khí. Tử khí đen ngòm và bạch quang chói mắt cùng va nhau.

“Ầm, ầm, ầm...”

Trên vùng bình nguyên hoang dã phẳng phất có vô số tạc đạn phát nổ, tiếng nổ không ngớt vọng vào tai, vô vàn tia chớp trắng lóe như ngân xà loạn vũ, cơ hồ xé toạc hư không.

Bốn bóng người văng ngược về hai hướng, ba sát thủ bị hất bay mười mấy thước rồi từ trên không rớt xuống, liên tục phun máu.

Độc Cô Bại Thiên cũng không khá hơn, lại thụ nội thương nghiêm trọng, không khống chế nổi nữa, liên tục phun máu. “Mẹ nó chứ, lão tử có phải trời sinh xui xẻo không, hai ba ngày lại thụ thương, vừa thoát khỏi con rùa đen vương bát đản Nam Cung Vô Dịch thì lại gặp ba con quỷ sát thủ này, ta XXX...” Hắn tuy thụ nội thương nghiêm trọng, thân thể khó lòng động đậy, nhưng tâm tình sa vào trạng thái cuồng bạo, phần nộ cùng cực.

Tử khí đen ngòm và thiên địa tinh khí quang mang tỏa rộng sau cùng cũng tan biến, trong phạm vi mấy chục trượng đều bị phá hủy, nham thạch tan nát thành một vùng sa mạc nhỏ hoang lương.

Ba sát thủ dìu nhau đứng dậy.

Độc Cô Bại Thiên cảm giác lạnh buốt từ đầu đến chân, gần như không động đậy được, không còn cả khí lực đứng dậy, khác nào một con dê đợi người ta đến mổ xẻ. Trong lòng hắn quá bất bình, dốc chút khí lực sau cùng, hai tay cầm Khấp Huyết thần kiếm gian nan đứng dậy, nếu lúc đó có gió nhẹ thổi qua tất y đổ xuống.

Ba sát thủ lạnh lùng nhìn hắn, nữ sát thủ lạnh giọng: “Người mạnh lắm.” Rồi cả ba quay đi.

Trong lúc họ quay đi, Độc Cô Bại Thiên phát hiện ánh mắt ba người ẩn ước nụ cười, tựa hồ rất hài lòng với biểu hiện của hắn.

Hắn sững người.

108. Chương 23: Tàng Thân

Nhìn theo ba sát thủ xa dần, Độc Cô Bại Thiên ử rũ ngồi thụp xuống, lúc này hắn không còn nữa tia đầu chí, thân tâm mệt mỏi vô cùng. Vết thương đau thấu tim phổi trên mình khiến hắn cơ hồ hôn mê. Nhìn trường địa vừa hóa thành một khoảnh sa mạc, hắn tỏ vẻ hoang mang, lẩm bẩm: “Đó là kết quả do đòn đối quyết sau cùng giữa ta và ba sát thủ ư?”

Kết quả này đủ khiến vương cấp cao thủ trong võ lâm kinh hãi thất sắc, trong phạm vi mấy chục trượng, cây cối bị hủy diệt hết, nham thạch tan nát, hoàn toàn không thấy dấu hiệu sinh mệnh, chỉ còn một vùng chết chóc.

Gió thu lùa qua, ánh mắt Độc Cô Bại Thiên lại trong trẻo, “uy lực đòn này đáng sợ như vậy nhưng sử dụng quả thật phiền hà, cần thời gian tích lũy sức mạnh, nếu có thể nhanh chóng sử dụng thiên địa tinh khí, hóa thành sức mạnh bản thân thì có nơi nào trong thiên hạ cản chân được ta?”

Một lúc lâu sau hắn mới từ từ bò dậy, cảm giác toàn thân phẳng phất tan rã, đau đớn cực độ. Kinh Thiên quyết, Chiến Thiên quyết, Bất Tử ma công cùng vận chuyển, kinh mạch bế tắc trong thân thể được đả thông hết, thân thể nhanh chóng khôi phục. Chân khí trong kinh mạch cũng bắt đầu từ chỗ nhỏ bé phát triển thành hùng hậu, chân khí lưu chuyển mỗi lúc một thông suốt, cứ vận hành như vậy đến lúc trời tối, thương thế của hắn được điều trị gần như khỏi hẳn. Nếu võ lâm nhân sĩ tầm thường biết rằng vết thương nặng như thế chỉ mất một ngày là khỏi, họ không kinh ngạc mới là lạ.

Vàng trắng lạnh treo cao ở góc trời, thiên địa trắng bạc một màu. Độc Cô Bại Thiên kiếm một chút thức ăn hoang dã, nước trên đồng lửa, một chốc sau mùi thơm nức mũi tỏa ra. Nếu không phải đang bị người thiên hạ truy sát, tình cảnh này sẽ khiến hắn thoải mái lắm. Lúc còn ở quê nhà Trường Phong trấn, hắn thường cùng bạn bè nướng thịt thú hoang ở khu rừng ngoại vi tiểu trấn, lúc đó vui vẻ làm sao! Nhưng mới không đầy nửa năm, hắn đã trở thành công địch của cả thiên hạ, một ma nhân bị người đời thóa mạ.

Một tia thất lạc, một tia mù mờ cùng dâng lên, đây là niềm vui hắn từng có nhưng giờ tan biến hết, tuổi hoa niên như nước trôi, một đi không trở lại. Rất nhanh chóng tiếp đó nội tâm hắn dấy lên hào khí xung thiên, đối địch với cả thiên hạ đã sao, đời người trăm năm nổi chìm nổi, chỉ là một vòng tròn nhỏ xíu, tất cả khác nào mây khói trôi qua trước mắt, thoáng cái là tan biến. Hắn tin rằng bên ngoài thế giới này

còn không gian khác rộng lớn hơn, trong lĩnh vực chưa biết tới đó có lẽ có thánh cấp cao thủ, có thần tiên... mục tiêu sau cùng của hắn là đạt đến lĩnh vực đó.

Hắn chìm vào giấc ngủ trong tâm tình phức tạp như thế, mơ thấy một thế giới quái dị. Ở đó mọi người đều bất lão bất tử, vĩnh sinh bất diệt, ai cũng có sức mạnh kinh nhân, giống như thần được người đời nhắc đến. Không gian đó được gọi là Bể Ngạn, một vùng đất lạnh, là thiên đường của nhân gian. Nhưng sát na sau, tất cả đều thay đổi, đất trời tối tăm, mọi thứ hóa thành hư vô, sau cùng cả không gian phá toái, những người bất lão bất tử, vĩnh sinh bất diệt không còn tồn tại vĩnh hằng nữa, đều bị tiêu diệt. Trong sát na không gian phá toái, hắn tựa hồ nghe thấy mấy tiếng hô hoán: “Đợi chúng tôi... sẽ tương kiến sau...” Không có nguyên nhân, không có kết quả, tất cả tràn tới quá đột nhiên.

Hắn kinh hãi tỉnh dậy, mắt còn rướm lệ. “Ta XXXX#?..... %- %..... mộng với mê vợ vắn, khiến lão tử không được thống khoái, bao nhiêu buồn bực cứ để gió cuốn đi. Đều tại ba tên quỷ sát thủ đó, khiến lão tử không ngủ yên nữa, mới tạo thành ác mộng.” Hắn mắng một hồi, cảm giác thoải mái hẳn. Đang là nửa đêm, từ sâu thẳm vùng hoang dã truyền lại tiếng sói tru “hú...ú...ú...” khiến người ta rụng rời chân tay. Còn lâu mới đến trời sáng, hắn lại nằm xuống: “Trên trời ném xuống một vị thần tiên muội muội, bắt cần trúng mình ta...” rồi hắn lại ngủ say.

Gió mát buổi sớm đánh thức hắn, Độc Cô Bại Thiên dụi mắt, hoang mang nhìn quanh, hồi lâu mới định thần. “Chà, lão tử bị mấy tên khốn chính đạo bức đến nước này, đành cứ đi tiếp vào đại thảo nguyên mênh mông này. Để cảnh cao thủ lạ mặt đó khuyên ta nên đi về hướng tây, không phải bảo ta tránh xa con người, thoát khỏi hồng trần ư, lão tử đến biến thành khổ đầu đà mất.”

Hắn đứng dậy hoạt động gân cốt, định đi vào vùng sâu thảo nguyên, đột nhiên phát hiện ngoài xa có ánh sáng lóe lên. “Bình khí sắc bén lắm”, Độc Cô Bại Thiên lập tức cảm giác được nguy hiểm, biết rằng toán khốn kiếp chính đạo đuổi tới. “Mẹ nó chứ, chúng đúng là chó săn, mũi thính quá.”

Hắn định bỏ chạy nhưng vẫn hơi do dự, thương thế chưa hoàn toàn bình phục, nếu bỏ chạy có khi sẽ bị người ta bắt kịp, lúc đó đau đớn và mệt mỏi giao hòa, quyết không chống nổi chúng. Hắn cúi đầu nhìn vết cát dưới chân, nghiêng rằng: “Liều một phen ‘nơi nào nguy hiểm nhất cũng là nơi an toàn nhất’, phương pháp này cũ lắm rồi nhưng cũng đành vậy.”

Hai chân hắn giẫm lên cát mịn, vận công lực toàn thân lên, quát lớn: “Chìm xuống.” Thân thể hắn chìm xuống cát, hô hấp được nín lại, thu liễm thần thức, lén vận dụng Bất Tử ma công hút lấy thiên địa tinh khí, duy trì nhu cầu của thân thể.

Tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên, một tên, hai tên, ba tên, bốn tên, năm tên. Độc Cô Bại Thiên trốn dưới đất thẳm chửu rủa, năm tên này công lực phi thường cao minh, với công lực hiện tại của hắn, ở cự ly gần như thế cũng chỉ nghe thấy tiếng động nhẹ. Đột nhiên lòng hắn máy động, phảng phất nghe được tiếng bước chân của người thứ sáu, hắn xác định rõ, quả thật là thế. Hắn cả kinh, công lực người này còn cao thâm hơn năm người trước, đúng là địch thủ đáng sợ.

Sáu người dừng lại, đi đi lại lại, hiển nhiên đang quan sát hiện trường.

“Hắn từng xuất hiện ở đây.” Giọng nói trong trẻo vang lên.

Ngoan ngoãn cũng không được, Độc Cô Bại Thiên vừa nghe là nhận ra ai, chính thị Thủy Tinh, truyền nhân của Thủy Tinh cung trong ngũ đại thánh địa, là thiên sứ khả ái đó.

“Không sai, hắn từng giao thủ với người ta ở đây.” Lại một giọng nữ tử.

Độc Cô Bại Thiên thầm nhủ: “Không ổn rồi, lẽ nào chính là truyền nhân của ngũ đại thánh địa, cộng thêm người thứ sáu đó chẳng phải cao thủ thứ vương cấp đó ư, nếu để chúng phát hiện, ta khó lòng thoát chết.”

Sự thật chứng minh suy tưởng của hắn, truyền nhân Vương Đạo của Ảo Thiên hiện trầm giọng: “Trường đại chiến đáng sợ thật, nếu tại hạ đoán không sai, sa mạc này là kết quả trận chiến tạo ra. Đúng là quyết chiến kinh thiên động địa.”

“Ha ha, tiểu tử đó ngày càng lợi hại, lúc trước ở Vụ Ẩn phong, hắn còn xa mới đạt đến vương cấp cảnh giới, tuyệt đối không qua nổi mười chiêu của mỗ, không ngờ chỉ ba tháng ngắn ngủi không gặp, hắn đạt đến cảnh giới này.”

Độc Cô Bại Thiên nhận ra yêu nữ Bạc Vũ Ti, hần nhớ ra việc bị yêu nữ đá vào hông một cước ở Vụ Ẩn phong, hại hần đau đớn ba tháng liền, lẩm bẩm: “Mẹ nó chứ, yêu nữ cứ đợi mà xem, lọt vào tay ra, người sẽ nếm mùi.”

Hần lại nghe thấy giọng Thương Tâm Nhân: “Từng có bốn người quyết đấu ở đây, toàn là cao thủ.”

Lí Thi nói: “Xem ra ba cao thủ đồng thời xuất thủ đối phó hần.”

Thương Tâm Nhân đáp: “Có thể ba người đó không đến cùng lúc, nhiều khả năng một người đến đại chiến với hần, không địch nổi phải bỏ chạy rồi người thứ hai, thứ ba lục tục đến nơi giao đấu với hần. Dù thế nào, Độc Cô Bại Thiên này cũng không đơn giản, càng lúc càng lợi hại.”

Lí Thi nói: “Không, khẳng định ba người đồng thời đại chiến với hần. Các vị xem, một bên có một vũng máu, bên kia có ba vũng, nếu giả thiết chỗ bãi máu này là Độc Cô Bại Thiên thì bên kia vừa khớp với vị trí tốt nhất ba người liên thủ đối địch.”

Độc Cô Bại Thiên ở dưới lòng đất nghe mà kinh hoàng, không ngờ trên mặt đất để lại nhiều dấu vết như vậy, sớm biết đã hủy hết đi. “Mấy tên khốn này lúc nào mới đi, mẹ nó chứ, hại lão tử giật mình thon thót. Không đúng, phải sáu người cơ, sao kẻ đó không lên tiếng nhỉ?”

Cùng lúc, người thứ sáu lên tiếng, suýt nữa dọa cho Độc Cô Bại Thiên phải chui ra, không hiểu lúc nào đối phương đến đúng vị trí trên đầu hần. “Mồ tin rằng hần cùng ba cao thủ đồng thời đại chiến, hơn nữa sau cùng còn trọng thương, ba cao thủ rút lui trước một bước. Từ đống tro này cho thấy hần ngủ qua đêm ở đây, chắc là liệu thương, vết thương của hần tuyệt đối không nhẹ, giờ vẫn chưa khỏi. Hần đi rất vội vàng, không kịp xóa dấu vết ở hiện trường, vậy có nghĩa gì? Hần phát hiện ra chúng ta mới vội bỏ chạy.”

Độc Cô Bại Thiên nghe ra người thứ sáu này là truyền nhân Vân Yên các Hoa Vân Phi, cũng là “quái vật” hần ghét nhất, nghe giọng là sồn gai ốc. Hần không ngờ công lực đối thủ lại cao siêu như vậy, đứng đầu sáu người. Càng không chịu được là gã lại đứng trên đầu hần, toàn thân hần đều khó chịu. “Mẹ nó chứ, tên ‘quái vật’ này khiến ta ghét quá, chốc nữa ta sẽ gọi đầu người một trăm lần. Ta X# *%...” Hần thầm mắng.

Thương Tâm Nhân góp lời: “Không sai, miễn cho rằng hần bị trọng thương, chắc chạy không xa, chúng ta đuổi ngay tất sẽ bắt được.”

Bạc Vũ Ti cũng nói: “Không sai chút nào, khẳng định hần chạy không xa, hơn nữa không còn năng lực chiến đấu, chúng ta chia ra tìm.”

Độc Cô Bại Thiên cảm giác tiếng bước chân xa dần, năm người đã đi, nhưng không thấy ‘quái vật’ rời đi.

Cùng lúc đó Hoa Vân Phi đột nhiên lên tiếng, như thể đang lẩm bẩm: “Chuột ở trong hang là an toàn nhất. Ôi, con chuột đáng thương, vào hang trốn cũng không nên để lại nhiều dấu lông thế này.”

Độc Cô Bại Thiên hồn phi phách tán, khẳng định Hoa Vân Phi đã phát hiện ra mình, lòng mà gã nói tới chính là mấy sợi tóc dính lại lúc hần chìm xuống đất.

109. Chương 24: Lang Quân

Độc Cô Bại Thiên nảy ra xung động, chỉ muốn chui lên khỏi lòng đất, bị ‘quái vật’ phát hiện rồi, trốn tránh cũng vô dụng.

Nhưng đúng lúc đó Hoa Vân Phi lại nói: “Chuột chú việc ẩn trong hang, không ai phát hiện được đâu, ta sẽ thu dọn cửa hang cho người, để người an toàn hơn. Ôi, con người ta luôn thiên lương, quét nhà cũng không muốn thương tổn đến con kiến, gặp con chuột đáng ghét này cũng không nhẫn tâm làm hại, đúng là thiên lương hơn cả người xuất gia.”

Độc Cô Bại Thiên giận bề phôi, “tên ‘quái vật’, ta XXX#%*...hãy đợi đấy...” Bất quá hần không dám động đây, tuy “quái vật” yểm hộ hần như vậy, rất giống kiểu ‘người cùng phe’ nhưng ai biết được trên mặt đất còn người khác hay không. Hần lấy làm lạ, không sai nghĩ thông vì có gì truyền nhân một trong ngũ đại thánh địa lại trợ giúp? Có phải ‘quái vật’ này chấm trúng hần? Toàn thân hần nổi da gà, hết sức khó chịu.

Hoa Vân Phi lại nói: “Tuy ta không thích sát sinh nhưng không có nghĩa ta không ghét bọn chuột xấu xa, ta giẫm giẫm giẫm này...” Gã giẫm mạnh chân vào phía trên đầu Độc Cô Bại Thiên.

Độc Cô Bại Thiên quả thật muốn khóc không ra nước mắt, “trời ạ, sao ta lại gặp phải loại biến thái thể này, con mẹ tên ‘quái vật’, tên nhân yêu! Ta XXXX...” Vô tình, hần nắm chặt Khấp Huyết thần kiếm, phát ra một làn sát khí.

Hoa Vân Phi trên mặt đất giật mình, nhanh nhẹn nhảy tránh sang một bên.

“Con chuột đáng chết, còn định cắn người ta? Có tin ta gọi mấy con mèo mướp đến ăn sạch ngươi, không chừa lông xương nào lại không?”

Độc Cô Bại Thiên buông lỏng Khấp Huyết thần kiếm, than thảm: “Thần ơi! Ma ơi! Mau đuổi tên khốn biến thái này đi, ta không chịu được nữa rồi...”

Hoa Vân Phi nói: “Ta nghe nói nửa ngày nữa sẽ có mười mấy vương cấp cao thủ đến thảo nguyên này, hình như sẽ ở lại mấy ngày, để phòng một tên khốn chạy sang phía tây.”

Độc Cô Bại Thiên rung động, không ngờ ‘yêu quái’ lại cho hần biết sự tình cơ mật thể này.

Tiếng bước chân xa dần, hần vẫn ẩn thân dưới đất.

Nửa ngày sau, mấy chục cao thủ đến rồi đi, không ngừng tìm kiếm trên thảo nguyên.

Độc Cô Bại Thiên ở dưới lòng đất ngấm vận chuyển Bất Tử ma công, Chiến Thiên quyết, Kinh Thiên quyết, chân khí trong cơ thể liên miên, thân thể thụ thương qua nửa ngày điều tức liền triệt để khôi phục như trước.

Lại qua một lúc lâu, hần ước lượng rằng đã đến đêm, lén tung thần thức ra, cẩn thận dò xét tình huống. Quanh đó yên tĩnh, không hề có khí tức cao thủ, thỉnh thoảng vang lên tiếng thú gào.

Hần vận chuyển chân khí trong thể nội, thoát khỏi trói buộc của lớp đất. Hần hít sâu một hơi không khí trong lành, đồng thời vận chân khí, thổi sạch cát bụi trên người.

“Bọn khốn đó sao lại ngăn ta đi về phía tây nhỉ? Lẽ nào đi về phía đó ta sẽ tự do? Lão tử cứ thử đi xem sao, có gì cổ quái chẳng?”

Hần sử dụng Thần Hư bộ, như dải khói nhẹ lướt đi trên thảo nguyên, một đồng lửa ngoài xa đập vào mắt, hỏa quang nhấp nháy ẩn hiện bóng người.

“Thủy Tinh, Lí Thi, Thương Tâm Nhân, Vương Đạo, Bạc Vũ Ti, còn cả ‘quái vật’ XXXX, toán này mạnh thật. “ Hần đi vòng ra xa, tiếp tục tiến về hướng tây. Thoáng sau, lại một đồng lửa hiện lên trong mắt, trong mắt hần co lại, bên đồng lửa là ba người che mặt áo đen, cũng là ba sát thủ cùng hần đại chiến lúc trước. Hần vẫn ôm mối nghi hoặc với ba người này, ánh mắt họ lúc rời đi hiện lên trong óc: thoáng hiện nụ cười.

“Vì sao nhỉ, lẽ nào họ không giết ta? Ba tên khốn không muốn giết ta thì còn liều mạng với lão tử làm gì nhỉ?” Hần nhìn ba sát thủ rồi trầm tư, một lúc sau nhìn họ lần cuối đoạn quay người bước đi.

Hần đi về phía tây một ngày một đêm, đến vùng sâu của thảo nguyên, nơi này hiếm thấy bóng người, đất đai tuy rộng lớn nhưng hiếm có ai khai khẩn, ngoại trừ vài ba hộ nông gia. Nếu tiếp tục đi về phía tây đại thảo nguyên đại thảo nguyên, khung cảnh sẽ càng hoang vắng, đi càng gần càng có khi không gặp ai.

Gió thu lạnh lùng thổi đồng lửa cạnh Độc Cô Bại Thiên lập lòe, hần nằm ngửa nhìn trời, ngây ngô xuất thần.

Tinh không vô biên lấp lánh ngàn sao, vũ trụ vĩnh hằng vô tận, so với thiên địa mệnh mang thì xã hội con người thật nhỏ bé làm sao.

Vinh nhục của một người có là gì, đời người trăm năm qua nhanh, chỉ là một chấm phá trong dòng lịch sử vô tận, thậm chí không bằng một hạt bụi.

“Hú....ú....uuuu” Tiếng sói tru đánh thức hần.

Đồng lửa cạnh hần đã tắt ngóm, đôi mắt xanh lét nhìn hần từ trong bóng tối, mười mấy con ác lang hung mãnh vây chặt bốn bề.

Công lực hiện tại của hần đủ để so sánh với vương cấp cao thủ, đương nhiên hần không để tâm đến mấy con ác lang. Hần cảm Khấp Huyết thần kiếm nhanh chóng đứng dậy, kiếm quang đỏ tía vút ra.

“Gừ...” Mấy tiếng hú thê thảm vang lên, máu bắn tứ tán, ba con sói gục xuống vũng máu. Số sói còn lại hú lên thê thiết.

“Ta khinh, gào con mẹ các người ấy, phiền chết đi được.” Độc Cô Bại Thiên lại vung Khấp Huyết thần kiếm, mấy con sói lao tới lại gục xuống.

“Mẹ người chứ, mấy con súc sinh cũng định học theo bọn khốn, định bắt nạt lão tử hả?”

Nháy mắt sau, mười mấy con ác lang biến thành xác chết hết lượt.

“Không ổn, mấy tên vương cấp cao thủ cứ chó đó nhất định nghe thấy rồi, bọn sói đáng chết.” Hần vừa rửa vừa chạy về phía tây.

Vừa chạy một lát, hần cảm giác có điều khác lạ, mùi máu tanh xộc vào mũi. Hần dừng lại, đứng tại chỗ cẩn thận giới bị. Đột nhiên để cấp thần thức của hần nắm bắt được khí tức nguy hiểm, mùi máu tanh đến từ phía trước mặt.

Hần cảm Khấp Huyết thần kiếm nhìn về phía trước mặt tối tăm, cảm giác mặt đất chuyển động, một đám mây đen ập tới nhanh chóng, hung quang xanh lét nhìn hần chằm chằm.

“Hồng rồi,” hần quay người bỏ chạy, “con bà nó chứ, lão tử đúng là mệnh khổ, người thiên hạ truy sát đã đành, mấy con sói ngu xuẩn các người thích nhiệt náo cái gì hả. Đàn sói thảo nguyên cũng định truy sát lão tử, đúng là nhà đột gặp mưa rào.”

“Hú...uuu” Tiếng sói tru vang vang, khiến người ta sởn gai ốc. Đàn sói ngập đất, vó số con hung lang từ bốn phương tám hướng ập tới, có thể dùng từ ‘ngút trời’ để hình dung.

Hần sử dụng Thần Hư bộ, vận chuyển môn tuyệt thế khinh công này đến cực hạn, bỏ đàn sói lại xa lắc phía sau, nhưng phía trước và bên sườn liên tục có mấy con ác lang nghe tiếng lao tới.

“Hú...uu” Độc Cô Bại Thiên giật mình, cũng hú lên như tiếng sói, một con sói xám từ bên sườn ập tới, chụp sát mình hần.

“Ta khinh, làm gia gia người suýt chết khiếp.” Hần thở phào, “chạy cũng không phải cách, sau cùng vẫn không thoát được.” Hần thấy đàn sói sau lưng mỗi lúc một đông, bất giác nhíu mày.

“Hắc hắc, có cách rồi, xua sói đuổi hổ, khốn kiếp sẽ tự đấu nhau, hắc hắc...” Hần chạy ngược lại.

Từ xa nhìn lại, đàn sói đông đặc đuổi theo một bóng người lao nhanh trên thảo nguyên. Độc Cô Bại Thiên tuy bị đàn sói truy đuổi nhưng vẫn không át được niềm vui.

“Hắc hắc, lũ khốn, ác báo đến này.”

Hần thấy ngoài xa có mấy đồng lửa lập lòe. “Xem ra không ít kẻ truy sát ta.” Hần nhanh chóng lao về phía ánh lửa.

Lần này có không ít cao thủ đến truy sát hần, mãi lúc trời tối mới dựng trại nghỉ chân. Hiển nhiên họ cũng phát hiện động tĩnh trên thảo nguyên, thi nhau đứng dậy quan sát. Độc Cô Bại Thiên bỏ đàn sói lại phía sau, đến đó trước một bước.

“Mấy tên khốn chính đạo, nghe cho rõ đây, mau ra chịu chết, lão tử đến báo thù.”

Mấy chục người nhanh chóng lao ra, đều là người quen cũ, không là cao thủ thứ vương cấp cũng là vương cấp cao thủ, thực lực hùng hậu ghê người. Ai nấy nhìn hần chằm chằm, sát khí lan tràn.

Hoa Vân Phi bước ra, lớn tiếng nói: “Độc Cô Bại Thiên, người không cần mạng nữa, muốn đến tìm chết hả?”

“Ta khinh, tên ‘yêu quái’, lão tử hiện giờ công lực đại thành, đến thu thập các người.” Sau cùng hắn cũng tìm được cơ hội mắng tên nhân yêu khiến hắn khó chịu cả nửa ngày nay, đồng thời cũng muốn kéo dài thời gian, để đàn sói bao vây họ.

“Lẽ nào người tìm được ma vực?” Giọng Hoa Vân Phi run lên.

“Không sai.” Độc Cô Bại Thiên tuy không hiểu ma vực là gì nhưng ra vẻ ngạo nghễ.

Tất thấy đều cả kinh thất sắc.

Cùng lúc có người hô lên: “Không ổn, đàn sói. Cả hơn vạn con ác lang.”

110. Chương 25: Lưu Huyết Đích Dạ Vãn

Vô số điểm lục quang trên thảo nguyên nhìn chúng nhân chằm chằm, mùi mau tanh nồng lan khắp toàn trường.

“Hú...uuu” Đàn sói tru lên liên tục, thoáng sau cả thảo nguyên lồng lộng tiếng tru.

Chúng nhân đều là cao thủ, cường giả không phải thứ vương cấp cũng là vương cấp, nhưng đối diện với ngàn vạn ác lang đều phải biến sắc. Mười mấy cường giả này đi đến đâu trong vô lâm cũng đủ tư cách xưng thực lực hùng hậu, cơ hồ quét sạch mọi thứ, đối diện với đàn sói đen đặc, họ cũng chỉ còn cách dùng đến thượng sách trong ba mươi sáu kế – chạy.

Không hiểu ai hô lên đầu tiên: “Độc Cô Bại Thiên, tên vương bát đản, ta XXXX...” rồi cắm đầu chạy. Chúng nhân tẩu đi như đàn ong, lao về phía chưa bị đàn sói vây phủ, vận chuyển công pháp khinh thân đến cực hạn.

Độc Cô Bại Thiên từ lúc đến đây đã ngẫm vận chuyển Bất Tử ma công và Thâu thiên đoạt nhật, hút lấy thiên địa tinh khí, từng điểm từng điểm nguyệt hoa bị hắn tụ tập lại, năng lượng dâng tràn khiến hắn cảm giác bản thân sắp nổ tung. Nhận ra người đầu tiên hành động, hắn vội sử dụng Thần Hư bộ, như tia sáng vút đi, thoáng sau đã chặn trước mặt kẻ đó.

Đó là một cao thủ thứ vương cấp, giật mình khi thấy hắn xuất hiện tựa quỷ mị, liên tục lùi mười mấy bước, mình gã không dám đấu với cường nhân đáng sợ như hắn.

“Người điên rồi, ngăn cản ta làm gì? Đàn sói. Sói.” Gã nóng lòng gào lên, vừa nhìn gương mặt đầy hoảng sợ là biết gã chưa từng trải qua trận đại chiến nào.

Đám đông phía sau đã chạy tới, đồng thời đàn sói cũng gầm rú, áp sát từng tấc một.

Một vương cấp cao thủ tóc muối tiêu nói: “Độc Cô Bại Thiên, mau tránh ra, ân oán của chúng ta tạm dẹp sang một bên.”

Những cao thủ khác cũng thi nhau bạt đao tuốt kiếm, lao vút tới, trong thời khắc sinh tử này, mỗi người đều muốn thoát khỏi đàn sói càng sớm càng tốt.

Độc Cô Bại Thiên cười lạnh: “Ta bị người ta truy sát, chưa từng thấy các vị nâng cao quý thủ, giờ tính mệnh các vị bị uy hiếp liền bảo lão tử bỏ qua ân oán, tránh sang một bên hả, hừ! Hắc hắc...” Hắn giơ Khấp Huyết thần kiếm, kiếm thân hừng hực thiên địa tinh khí vô tận liền phát ra quang mang chói lòa.

Hai cao thủ thứ vương cấp nói: “Tiền bối còn nói chuyện thừa thãi đó làm gì? Hắn đếm tìm chết, chẳng phải càng tốt ư, chúng ta thuận tiện trừ khử ma đầu này luôn.” Hai người vung trường kiếm chém Độc Cô Bại Thiên, hai đạo tiên thiên kiếm khí xé không khí xẹt tới.

Độc Cô Bại Thiên nhanh nhẹn chém ra một kiếm, quang kiếm đỏ tía khổng lồ vút ra. Hai cao thủ thứ vương cấp vội vàng chém ra một kiếm làm sao có thể sánh với một đòn hắc tích tụ thiên địa tinh khí từ lâu. Thoáng sau, quang kiếm chấn tan tiên thiên kiếm khí, uy thế không giảm mà vẫn hung mãnh bổ tới, mọi cao thủ đều cả kinh, vội đánh tan quang kiếm. Hai cao thủ thứ vương cấp nhọt nhọt mặt mày.

Đàn sói ập tới, chúng cao thủ vừa dùng kiếm ngăn cản vừa lao vào Độc Cô Bại Thiên, phía sau lưng hắn là chỗ đàn sói thừa thớt nhất.

Khấp Huyết thần kiếm trong tay hắt lại sáng chói, toàn bộ thiên địa tinh khí dâng tràn thân kiếm, thanh kiếm chứa đầy sức mạnh rít lên ong ong, phẳng phất đang khát thêm máu nóng.

“Chiến Thiên diệt thế trăm!” Hắc gầm vang.

Ác lang từ phía sau lưng hắt xông tới đều sững lại vì hoảng sợ, mấy cao thủ trước mặt lại cảm giác được khí tức nguy hiểm, vội vàng lui lại.

Quang kiếm đỏ tía vút lên, quang mang chiếu sáng trời đêm, nhất kiếm kinh thế ẩn chứa thiên địa tinh khí vô tận phát ra tiếng nổ chấn động màng tai, phẳng phất sét từ chín tầng trời giáng xuống. Chúng cao thủ không thể lùi lại nữa, vội quét sạch toán ác lang lao tới rồi vung ra một kiếm. Thiên địa tinh khí hùng hậu hóa thành tiên thiên kiếm khí va chạm với kiếm khí do chúng cao thủ phát ra trong lúc gấp gáp.

“Ầm.”

Khói bụi mù mịt, cát vàng ngập trời, tình cảnh Độc Cô Bại Thiên đối quyết với ba sát thủ che mặt tái hiện, có điều ba sát thủ được đổi thành cao thủ khác. Trong phạm vi mấy chục trượng mờ mịt khói bụi, mùi máu tanh nồng khiến người ta muốn thổ ra.

Lần này Độc Cô Bại Thiên giữ lại một phần sức mạnh, ngay sát na hai lần kiếm khí va nhau, hắc sử dụng Thần Hư bộ, nhanh chóng thoát khỏi lỗ hổng giữa đàn sói.

Khói bụi tan đi, quanh đó đều hóa thành sa mạc, ác lang lọt vào vòng áp lực đều tan xương, mấy cao thủ phải đón đỡ nhất kiếm đều trắng nhợt mặt mày.

Vô số thây sói ngã rạp ngoài rìa sa mạc, mùi máu nồng nặc bốc lên.

Có người gào lên: “Chẳng lẽ hắc thật sự đến ma vực...”

Thời gian không cho phép họ cả nghĩ.

“Hú...uuuu...” Đàn sói phía ngoài bị kích nộ, mũi máu càng kích thích hung tính của chúng, vô số hung lang lao bổ vào toán cao thủ bị vây khốn trong trường. Lập tức mấy chục lần tiên thiên kiếm khí dấy lên, kiếm khí tung hoành, máu văng tung tóe, thây sói liên tục ngã rạp, tiếng tru vang lừng.

Độc Cô Bại Thiên ẩn mình ngoài xa đàn sói, nhìn trận chiến thảm liệt mà nhũn mày. Hắc không quan tâm đến sống chết của ai, nếu Thủy Tinh và Lí Thi mất mạng thì hắc không khỏi hổ thẹn. Khi thiên hạ quần hùng đều muốn tru sát hắc, họ vẫn chưa lối thoát, khiến hắc cảm động khôn tả. Nhưng hắc biết họ vẫn đứng về phía chính đạo, sẽ có ngày quyết đấu sinh tử với hắc.

Hắc nhìn vào trong trường, bất giác bật cười, mấy cao thủ thứ vương cấp liều mạng chặn trước mặt họ, cạnh mấy nữ tử trẻ tuổi cũng có cao thủ thanh niên bảo vệ.

Hắc không dám thở than, mị lực của mấy nữ tử quả thật vô biên, trong tình huống này còn người muốn là hộ hoa sứ giả. Bất quá hắc tin rằng không lâu nữa, những thanh niên đó sẽ thay đổi cách nghĩ, khi phát hiện lực khí sắp cạn, tất sẽ quay sang giữ gìn để thoát thân.

“Với công lực của bọn chúng, tuyệt đại đa số sau cùng sẽ thoát, nhưng muốn an lành e rằng không dễ. Có mấy tên ngu xuẩn này bảo vệ Thủy Tinh và Lí Thi, họ tất không phí bao nhiêu công lực, sẽ không nguy hiểm gì đâu.”

Mấy con sói ở ngoại vi nhận ra hắc, liền lao tới, hắc vội vàng sử dụng Thần Hư bộ bỏ chạy, thoáng sau đã vô ảnh vô tung.

Đến chỗ an toàn, hắc liền cười điên cuồng, “ha ha... đúng là ác nhân sẽ gặp báo ứng, chiến đấu với đàn súc sinh, ha ha...”

“Ồ, không được, giờ là tiết thu, nơi nào cũng có cỏ khô, bọn khốn đó đốt lên tất đàn sói sẽ chạy hết. Ồi, chúng đúng là tốt số, bất quá hiện giờ chúng đang say máu, nhất thời không thể nghĩ ra cách này. Lão tử phải lợi dụng thời gian này khôi phục công lực.” Hắc liền dả tọa điều tức, khôi phục công lực bản thân. May mà lần này ai cũng vội vàng dùng kiếm, không ngành tiếp công lực, bằng không hắc đã trọng thương.

Sau chín vòng điều tức, công lực của hắc khôi phục hoàn toàn.

Hắn lén quay lại chỗ đàn sói, đứng xa quan sát, hỏa quang xung thiên, đàn sói chạy tứ tán, trong khói lửa còn nồng mùi máu tanh.

Đàn sói bị đuổi hết, mười mấy bóng người liêu xiêu bước ra từ hỏa quang, ai nấy toàn thân đầy máu, không hiểu là máu bản thân hay máu sói dính vào.

“Mẹ nó chứ, bọn khốn này không ai làm sao, mạng lớn thật.”

Bạc Vũ Ti rít lên: “Ta cầm tên Độc Cô Bại Thiên đến chết được, tương lai bắt được phải chế làm tám...nhiều máu sói thể này, ghê quá, ọe...” Thị cong người nôn thốc nôn tháo.

“Mẹ nó chứ, định giết lão tử thì lão tử phải tính cách bắt người.”

Lại có giọng chói tai rít lên: “XXX, Độc Cô Bại Thiên lòng lang dạ sói, vong ân phụ nghĩa, XXXXX... con chuột đáng chết, biết vậy giẫm chết người rồi XXXX...” nam tử đó thân thể cao lớn, chính là ‘yêu quái’ đối với Độc Cô Bại Thiên.

Hắn đứng trong bóng tối lẩm bẩm: “Tên ‘nhân yêu’ này mắng độc địa thật, sao đàn sói không biến người thành nhân yêu thật nhỉ.”

Thương Tâm Nhân lên tiếng: “Hoa huynh nói Độc Cô Bại Thiên vong ân phụ nghĩa, huynh có ơn gì với hắn?”

“Cút, Thương Tâm Nhân người cứ việc thương mẹ người đi, ban nãy lúc đối phó với đàn sói sao không thấy người hỏi, chỉ biết chạy quanh Thủy Tinh và Lí Thi, không tên nào đến giúp ta. Còn cả người, người, người... mấy tên khốn kiếp, không ai đến giúp ta, bọn sắc lang chỉ biết lấy lòng mi nhân, lũ khốn...”

Hoa Vân Phi như một cụ già lẩm mồm, mắng mỏ toán cao thủ thứ vương cấp trẻ tuổi, họ đều phi thường “kị húy” gã, không ai dám cãi, vương cấp cao thủ tiền bối giả đồ không nghe thấy gì.

Độc Cô Bại Thiên từ xa nhìn gã ‘nhân yêu’, liên mắng thầm: “Tên này đúng là ‘Cục Phẩm’ của nam nhân khiến người ta sồn gai ốc, đầu thai nhầm rồi. Không phải người có cục hàu, tất lão tử cho người là nữ nhân mất, nửa đời sau này cứ làm nữ nhân đi.”

“Độc Cô Bại Thiên, con rùa đen vương bát đản, ta XXXX...”

“Tên nhân yêu biến thái, đợi đấy.” Độc Cô Bại Thiên từ từ lẩn vào bóng tối, “chúng ngăn ta đi về hướng tây, có phải sợ ta đến được ‘Ma Vực’, là nơi thế nào nhỉ?”

111. Chương 26: Bắt Tử Tà Thuyết

Độc Cô Bại Thiên càng nghĩ càng thấy “Ma vực” có điều cổ quái, lợi dụng vô thượng khinh công Thần Hư bộ lén quay lại chỗ đồng lửa, định nghe ngóng tin tức từ các cao thủ.

Hoa Vân Phi đã thu liễm phong thái như bà già lẩm mồm, có điều vẫn còn cầu nhàu. Thấy gã hơi quá đáng, một vương cấp cao thủ hỏi: “Vân Phi, mi không mệt sao?”

“Vâng, tiểu tử nhìn thấy mấy tên trọng sắc khinh bạn này là lại giận, nhớ đến tên khốn Độc Cô Bại Thiên đáng chém vạn dao lại muốn phát cuồng.”

Bạc Vũ Ti cười: “Hoa huynh đệ thú vị thật, nếu không phải biết chắc huynh đệ là nam tử, muội sẽ cho rằng huynh là nữ nhi đấy, ha ha...” Thị khẽ mỉm cười.

Sắc mặt Hoa Vân Phi thoát trắng thoát đỏ, rồi trở lại bình thường: “Mi nhân, nàng dám sỉ nhục ta như vậy, cần thận đêm nay ta đến phòng nàng.”

“Cứ đến, xem ai sợ ai.” Bạc Vũ Ti cười lạnh lạnh.

Số cao thủ thứ vương cấp còn lại không phản ứng, xem ra đã quen thuộc với tính cách cả hai.

“Khụ khụ...” Mấy vương cấp cao thủ không chịu được nữa, người vừa lên tiếng nói: “Vân Phi, mi lại phạm phải sai lầm nữa, biết chưa?”

“Vân bối không biết.”

“Lúc trước chúng ta thật sự không nên cho các người biết chuyện ma vực, sợ các người không giữ bình tĩnh được, sẽ tiết lộ mất. Các người còn trẻ quá, chưa hết xung động, kết quả là...”

Nhắc đến ma vực, tất cả lập tức yên tĩnh lại.

“Đúng là vân bối quá xung động,” Hoa Vân Phi ủ rũ, “lúc vân bối thấy dáng vẻ hần quá trầm ổn, tưởng rằng hần có chỗ ỷ trượng, lại nghĩ đến ma vực mà các tiền bối nói, nên buột miệng nói ra.”

“Không trách mi được, còn trẻ quá mà.”

Lí Thi nói: “Tiền bối, ma vương đó lẽ nào đã tìm được ma vực?”

“Có lẽ là chưa, dù hần tìm được cũng không tiến vào?”

“Vì sao?” Các cao thủ thứ vương cấp hỏi, ngay cả Thủy Tinh vốn lạnh nhạt nhất cũng tỏ ra quan tâm.

Một vương cấp cao thủ khác nói: “Việc liên quan đến ma vực vô cùng bí ẩn, ngay cả bọn ta gần đây mới biết, nói gì các người. Lúc trước chỉ nói sơ qua để các người ngăn hần đừng đi về phía tây rồi sa vào ma vực trong truyền thuyết, ma tính đại phát, triệt để đẩy lên bất tử ma lực trong thân thể. Hiện tại sẽ cho các người biết rõ.”

Độc Cô Bại Thiên trong bóng tối cũng nín thở lắng nghe, sợ lẽ lọt mất từ nào.

“Cõi đời này có nhiều nơi thần bí, dù mạnh như đế cảnh cao thủ cũng không dám lấy thân mạo hiểm, luôn kính nhi viễn chi những nơi đó. Ở vùng hoang dã này, phía bên kia là đại thảo nguyên vô biên, qua hết thảo nguyên là sa mạc mênh mông. Ma vực ta nhắc đến nằm trong sa mạc đó. Vốn bí mật này dù vương cấp cao thủ cũng không biết, bởi chúng ta cũng không đủ khả năng đặt chân vào đó. Chúng ta nhờ được một vị tiền bối đạt đến tu vi đế cảnh chỉ điểm mới biết đến một nơi như thế.”

“Đó là một nơi đáng sợ, từ xa quan sát chỉ thấy nơi đó tối tăm, không hề có ánh sáng, phẳng phất là một không gian cách li, không liên quan gì đến thế giới này. Cả ngày trong ma vực đều thấy âm phong gào rú, tử khí âm u, ma khí dày đặc đen ngòm như khói liên tục phiêu đảng ra bên ngoài, nhìn cũng đủ rùng mình. Bên rìa ma vực chất đầy xương trắng của người và súc vật, phẳng phất như địa ngục, không hiểu số xương này tích lũy qua bao năm tháng, bột xương phong hóa phủ kín cát trên sa mạc. Từ xa nhìn lại, những đồng xương trắng đáng sợ đó ánh lên chói mắt bên cạnh rìa hắc ám.”

Tất thấy đều hít một hơi khí lạnh, nơi đó có khác gì nhân gian địa ngục.

“Không hiểu từ đời nào, tuyệt đỉnh cao thủ trong vô lâm vô tình biết được nơi đó, một đế cảnh cao thủ vài công lực siêu tuyệt vượt vạn dặm, từ các nơi thuộc Thiên Vũ đại lục đổ về ma vực, nhưng từ khi họ vào đó đều không còn ai nghe thấy gì nữa, vĩnh viễn tiêu tan. Đó là thảm án trong lịch sử vô lâm, nhưng chỉ được lưu truyền trong hàng ngũ các đế cảnh cao thủ. Có lẽ vị tiền bối đó biết con người có lòng hiếu kỳ, nên không kể về nơi bí mật đó với người đời, đề phòng sẽ có vô số người hy sinh lãng phí.”

“Lẽ nào xưa nay chưa ai chân chính hiểu được ma vực?” Một thanh niên cao thủ thứ vương cấp buột miệng.

“Nghe ta kể từ từ, nếu không có sự việc sau đó thì các đế cảnh cao thủ sao lại gọi nơi đó là ma vực.” Vị vương cấp cao thủ tiếp lời: “Mấy chục năm qua đi, trong vô lâm không ngớt có đế cảnh cao thủ đến dò xét, kết quả không ai may mắn sống sót. Rồi đến một thời đại không rõ, vô lâm xảy ra loạn động, trường loạn động này vang danh lịch sử vô lâm. Một vị ngạo thế thiên tài hoành không xuất thế, quật khởi như sao băng tỏa sáng, chiếu sáng cả Thiên Vũ đại lục. Mới chưa đến hai mươi tuổi, ông ta đã đột phá được vương cấp hạn chế, tiến vào đế cảnh, rồi đi khiến chiến các lộ cao thủ trong thiên hạ. Thiếu niên thiên tài như thế quả thật gây chú ý, vô số hào quang cùng chiếu lên mình ông ta.”

“Rồi ông ta biến chất, mất đi bản tính, trong một đêm đã cuồng tính đại phát, bắt đầu đồ sát người trong vô lâm, nơi nào ông ta đi qua đều đẩy lên mưa máu gió tanh, cơ hồ không ai ngăn được. Ngay cả những đế cảnh cao thủ ngang cấp cũng không ngăn được, ông ta đánh xong là rút, lúc đông lúc tây, vĩnh viễn không để ai nắm được hành tung. Sau đó ông ta càng trở nên ác độc, không từ việc gì không làm, đặc biệt thích gian sát nữ tử, danh môn khuê tú trong thiên hạ đều lâm nguy, có không ít nữ tử trẻ tuổi tự hủy dung nhan, tránh cho gia tộc gặp họa.”

“Lúc đó có người nghĩ ra cách, dùng nữ tử đẹp nhất trong thiên hạ dẫn dụ thiên tài cuồng tính đại phát, triệt để mất đi bản tính đến ma vực, tám đế cảnh cao thủ bí mật đi theo, chuẩn bị vây ráp ông ta. Tất cả đều thuận lợi, thiếu niên điên cuồng tà ác đó bị bảy, tám cao thủ đồng cấp vây công, sa vào tuyệt cảnh. Sau cùng ông ta thoát được, bắt quả toàn thân công lực tận phế, mất đi một thân võ công ngạo thế.”

“Người đó là ai, tà ác như vậy thì đại đa số người võ lâm phải biết mới đúng, vì sao chỉ có đế cảnh cao thủ biết?” Vương đạo hỏi.

“Người đó rất nổi danh, hơn nữa người nào trong võ lâm cũng biết đến một cao thủ tà ác như vậy.” Vương cấp cao thủ đáp.

“Ông ta là ai, lẽ nào là Bất tử chi ma trong truyền thuyết? Không thể nào, ngay cả thánh cấp cao thủ cũng không làm gì được ông ta?”

Wương cấp cao thủ thở dài: “Chính là Bất tử chi ma, ma vực vì ông ta mà xuất hiện. Ban này là khi ông ta chưa thành ma, những bí mật liên quan đến việc này chỉ có cao thủ đế cảnh trở lên mới biết.”

“Thiếu niên tà ác sau này trở thành Bất tử chi ma?” Mọi cao thủ trẻ tuổi đều kinh hãi.

“Không sai, chính là ông ta, thiếu niên điên cuồng tà ác đó trở thành Bất tử chi ma hung danh vang xa. Ai cũng cho rằng thiếu niên tà ác đó không thể gây ác được nữa, các đế cảnh cao thủ hiểu rằng không đầy mười ngày, ác ma sẽ chết vì vết thương. Nhưng tất cả đều nhầm, ác ma mình đầy máu đó không chết, lại lấy được tinh nguyên thạch của thánh cấp cao thủ để lại, không ai biết vì sao ác ma lấy được, nhưng từ đó ông ta thật sự xá thân thành ma. Khi ác ma lại xuất hiện nhân thế, càng trở nên tà ác, thấy người là giết, không kể già trẻ nam nữ, không kể có phải người võ lâm hay không. Những đế cảnh cao thủ cả kinh phát hiện, ác ma đã đột phá đế cảnh hạn chế, có xu thế tiến vào thánh cảnh, họ ngăn cản không nổi nữa. Đó là những năm tháng đổ máu, võ lâm đầy mưa máu gió tanh, là những ngày bi thảm nhất lịch sử võ lâm, nơi nào cũng thấy giết chóc... ma diễm ngút trời, không ai ngăn được.”

“Ác ma khi chưa đầy ba mươi đã đột phá đế cảnh hạn chế, tiến vào thánh cảnh, mười năm này là những năm đen tối nhất lịch sử võ lâm, cũng là thời đại sỉ nhục nhất với võ lâm...” Vương cấp cao thủ không kể rõ sự tình nhưng ai cũng hiểu đó là kí ức không nên nhớ lại.

“Ngay sát na ác ma thành thánh cấp cao thủ, có năm tuyệt thế cao thủ cảm ứng được, năm người đều đạt đến thánh cấp cảnh giới, không còn tính toán việc phạm tặc nữa nhưng vẫn cảm ứng được khí tức của ác ma. Năm vị thánh cấp cao thủ lại phải nhúng tay vào trần thế, đại chiến kinh thiên động địa với ác ma, trận chiến đó khó lòng tưởng tượng, không trung toàn là kiếm quang tung hoành, cương khí mãnh liệt lan tràn, chưởng lực chấn động màng tai, khói bụi mù mịt, cát đá ngập trời. Người tầm thường trong võ lâm chỉ có thể quan sát từ xa, không dám đến gần nửa bước. Khi tất cả kết thúc, nơi diễn ra trận chiến khiến tất cả kinh hãi, hoàn toàn không thể do sức người tạo thành được, toàn là vực sâu, núi non nhấp nhô... Những dấu vết đó là dấu hiệu của trận đại chiến kịch liệt, tàn khốc. Năm vị thánh cấp cao thủ đương nhiên an toàn, lấy năm đánh một, thực lực phải hơn hẳn, ác ma cũng đạt được danh hiệu bất tử qua trận chiến đó, thể hiện cho người đời chỗ đáng sợ của mình...”

“Ngũ tạng của bất tử ác ma tan nát, xương cốt gãy rời, nhưng sau cùng hai mắt đỏ ngầu, triệt để nhập ma, thoát khỏi vòng vây của các thánh cấp cao thủ. Tốc độ của ác ma lúc đó vượt khỏi cực hạn của thân thể con người, sức địa thành thốn, phù quang lược ảnh, ngự không phi hành, mọi tuyệt kĩ được thể hiện huyền diệu, vượt khỏi phạm trù của võ kĩ, mà là thuật pháp...”

Độc Cô Bại Thiên trong bóng tối không hiểu sao lại dấy lên bi thương, hết sức khó chịu. Trong sâu thẳm lòng hấn vang lên giọng nói thê lương: “Những kẻ coi thường cõi đời... ta phải giết...tất cả đều phụ ta... chân tướng sẽ phơi bày...”

112. Chương 27: Ma Vực Truyền Thuyết

“Ác ma họa loạn võ lâm mười năm sau cùng cũng bị ngũ đại thánh cấp cao thủ đả bại nhưng không ai cười nổi, ác ma thể hiện cho người đời thấy được khái cảnh đáng sợ — bất tử ma thân. Hấn vốn tan nát ngũ tạng, xương cốt gãy nát nhưng không chết, tấm thân thoi thóp đó thoát khỏi vòng vây của năm thánh cấp

cao thủ. Nửa năm sau, Bất tử chi ma vẫn không lộ diện, võ lâm cũng được yên bình nửa năm, nhưng ai cũng cảm thấy nặng nề, không ai biết khi nào hắn sẽ quay lại. Nửa năm này, ngũ đại thánh cấp cao thủ quyết định dùng tâm thái nhập thế bước chân vào hồng trần, năm người chia ra các phương, lần lượt sáng lập Áo Thiên hiền, Thủy Tinh trai, Vụ Ẩn phong, Ngọc Hư phủ, Vân Yên các. Đó là nguồn gốc của ngũ đại thánh địa.”

Mọi cao thủ thứ vương cấp cả kinh, ngoài nhìn truyền nhân của ngũ đại thánh địa.

Lí Thi nói: “Không sai, nguồn gốc về ngũ đại thánh địa quả có ghi trong điển tịch của Vụ Ẩn phong, ngũ đại thánh địa xác thật do năm vị thánh cấp cao thủ thành lập, nhưng những điều ghi chép rất sơ lược.”

Vương cấp cao thủ tiếp lời: “Sau nửa năm, Bất tử chi ma lại hiện thế, nhân một đêm tối đã lén đột nhập Áo Thiên hiền, ác ma vô sỉ đánh lén khai sơn tổ sư của phái này khiến nhất đại võ thánh mất mạng, cả võ lâm chấn kinh. Rồi hắn dựa vào Bất Tử ma công đấu với bốn vị thánh cấp cao thủ còn lại, ác ma tà ác lại giảo trá, vừa đấu vừa chạy, dấy lên vô số trường mưa máu gió tanh. Bốn vị thánh cấp cao thủ thật sự nổi giận, đuổi theo sát sạt. Đại chiến sinh tử giữa các thánh cấp cao thủ, người võ lâm không thể nhúng tay, chỉ biết đứng xa quan sát.”

“Bất tử chi ma thất bại bỏ chạy, sau cùng chạy vào biên giới Thanh Phong đế quốc hiện giờ, trúng phải đòn trí mạng của bốn thánh cấp cao thủ, không đủ sức gây ác cho võ lâm nữa. Người võ lâm nhân cơ hội, cũng truy sát hắn. Bất tử chi ma thụ thương nghiêm trọng, không còn sức chiến đấu, cứ chạy về phía tây, quần hùng được bốn vị thánh cấp cao thủ dẫn đầu đuổi theo. Ai cũng cảm thấy thắng lợi hiện ra trước mắt, năm tháng tối tăm họa loạn thiên hạ sẽ qua, nhưng khi Bất tử chi ma chạy vào đại thảo nguyên phía tây liền tan biến vô ảnh vô tung.”

“Sau cùng, chỉ còn bốn thánh cấp cao thủ cùng mọi đế cảnh cao thủ ở lại, những người còn lại quay về. Những người ở lại toàn là cao thủ đỉnh nhọn của võ lâm, thực lực siêu tuyệt. Nửa tháng sau, họ tìm thấy Bất tử chi ma ở chính giữa đại thảo nguyên, lúc đó thân thể hắn rữa nát nhiều chỗ, cả Bất Tử ma công cũng không giúp hắn bất tử được. Nếu lúc đó các cao thủ kết thúc tính mạng hắn, hoặc cứ mặc kệ tất sẽ không phát sinh thảm kịch sau đó.”

“Bốn vị thánh cấp cao thủ cực kỳ hiếu kì với Bất Tử ma công, không hiểu vì sao hắn thụ thương như vậy mà không chết. Họ thương rồi quyết định tạm lưu lại tính mệnh của hắn, hồng nghiên cứu thân thể. Ác ma thoi thóp liền bộc lộ bản chất tà ác, hết sức phối hợp với bốn vị thánh cấp cao thủ, để họ thoải mái nghiên cứu thân thể. Hắn cố ý nói với bốn thánh cấp cao thủ rằng hắn chạy về phía tây vì muốn nhân mấy ngày còn sống sau cùng này đến một nơi kinh hồn trong truyền thuyết.”

“Nơi đó chính là ma vực chúng ta vẫn gọi bây giờ, lúc đó còn chưa có tên. Phát hiện ra ma vực đầu tiên là đế cảnh cao thủ khi xưa, đối với mọi đế cảnh cao thủ, nơi này là chốn đáng sợ chứa đầy câu hỏi, mấy chục năm liền đều có đế cảnh cao thủ đến thăm dò. Mãi đến khi Bất tử chi ma họa loạn võ lâm, các đế cảnh cao thủ mới chuyển chú ý từ ma vực sang ác ma. Còn bốn thánh cấp cao thủ do ẩn thế nhiều năm nên không biết có một nơi như thế, liền động lòng hiếu kì. Bốn người hỏi các đế cảnh cao thủ đi cùng, biết chắc có nơi thần bí đáng sợ như vậy liền quyết tâm đến dò xét.”

“Bất tử chi ma liền quăng ra miếng mồi thơm nói rằng hắn sắp chết, trước khi chết cũng muốn biết bí mật của ma vực, hắn có một môn công phu, khả dĩ kích phát mọi tiềm năng thân thể, dù trọng thương thế nào cũng đủ khả năng đẩy công lực lên mức cao nhất. Hắn đồng ý cùng vào ma vực rồi cho người bên ngoài biết bí mật. Ai nấy đều động lòng, nhất là các đế cảnh cao thủ, họ hiểu rõ với công lực của mình không thể vào ma vực được, giờ có ác ma đặt đến thánh cấp cảnh giới đồng ý làm vật thí nghiệm, đúng là việc họ mong còn không được.”

“Chúng cao thủ áp giải Bất tử chi ma sắp chết đến ma vực trong sa mạc, dọc đường bốn thánh cấp cao thủ nghiên cứu thân thể ác ma, đồng thời cho hắn vận chuyển Bất Tử ma công, không hiểu có phải Bất tử chi ma cố ý ẩn giấu hay ma công không có cách hành công mà bốn người không tìm hiểu được gì.”

“Đến gần ma vực, tâm tình bốn thánh cấp cao thủ càng lúc càng nặng nề, tu vi vô thượng của họ cảm nhận được phía trước có dao động khác lạ. Thần sắc Bất tử chi ma cũng ngưng trọng hẳn, nói rằng hắn cảm giác được sức mạnh tử vong, trong ma vực chứa đầy khí tức tử vong. Thánh cấp cao thủ không nghĩ ra còn gì trên đời khiến họ cảm thấy bất an, tu vi đến cảnh giới như họ đủ để lật tay thành mây, trở tay làm mưa,

gần như là thần tiên dưới đất. Bất tử chi ma vào ma vực rồi họ liền cảm ứng được nguy hiểm, triệu tập mọi đế cảnh cao thủ lại, lệnh cho họ quay về ngay.”

“Để cảnh cao thủ lục tục rời khỏi sa mạc nhưng họ không toàn bộ rút đi như lời thánh cấp cao thủ yêu cầu, cách một quang lại có người ở lại trấn thủ, thuận tiện sẽ truyền tin ra ngoài. Bất tử chi ma tiến vào ma vực, thiên địa liền ngập trong âm phong gào rú, sấm chớp nhập nhằng, ma khí hắc ám lan tràn, phảng phất đang nổi giận, tủa đi khắp bốn phương, bốn vị thánh cấp cao thủ vội vận công chống lại. Lúc đó Bất tử chi ma gầm lên chấn thiên trong ma vực, thanh âm như quỷ khóc sói tru, ai nghe thấy cũng rụng rời. Tiếng rú vang lên suốt ba ngày đêm, bốn vị thánh cấp cao thủ cùng các đế cảnh cao thủ ngoài xa không hiểu chuyện gì xảy ra trong đó, cái gì khiến ác ma đạt đến thánh cảnh phải kêu gào như thế.”

“Khi tất cả trở lại bình tĩnh, từ trong ma vực vang lên giọng nói bằng lạnh của Bất tử chi ma: ‘Ta tuân thủ ước định giữa chúng ta, cho các người biết bí mật. Ma vực này là nhân gian địa ngục, dù cao thủ công lực đạt đến cảnh giới thánh cấp tiến vào cũng cử tử nhất sinh, ta chỉ ở ngoài rìa ma vực, chưa hề vào sâu. Còn mấy lời sau, ta chỉ muốn nói với thánh cấp cao thủ, để cảnh cao thủ mau đào mệnh, ta cho các người ba ngày, sau đó ta sẽ đại khai sát giới.’ Không ai hoài nghi lời ác ma, nhưng đế cảnh cao thủ sao có thể cứ thế bỏ chạy, thề chết cũng muốn ở lại. Sau cùng bốn thánh cấp cao thủ bất buộc, họ mới bắt đầu quay về. Không ai hiểu Bất tử chi ma nói gì với bốn thánh cảnh cao thủ mà khi các đế cảnh cao thủ rời khỏi sa mạc được trăm dặm thì vang lên tiếng nổ kinh thiên động địa, từ phía ma vực lóe lên sấm sét, cát bụi mù mịt, ma khí trùm kín nửa tầng không.”

“Địa vực đó hoàn toàn bị hắc ám bao trùm, phảng phất ngày tàn của thế giới giáng lâm. Đại bộ phận đế cảnh cao thủ quay lại sa mạc, những người không quay lại không vì sợ chết mà cần người truyền tin ra ngoài. Không ai biết ma vực xảy ra chuyện gì, nửa tháng sau chỉ có hai thánh cấp cao thủ trọng thương quay lại, hai vị kia và các đế cảnh cao thủ đều không ai sống sót. Tin tức này như sấm động trời quang, chấn động cả vô lâm. Hai vị thánh cảnh cao thủ không nói rõ ma vực phát sinh chuyện gì, chỉ để lại một phong thư rồi vội vàng đi ngay, đại ý bức thư là họ phải đến một nơi thần bí, lấy tự do bản thân làm cái giá để cầu xin trợ lực dẹp yên trường họa loạn cho vô lâm. Nếu họ không trở về, nhất định con cháu đời sau gặp kẻ nào xía thân thành ma phải giết ngay, không được để kẻ đó đặt chân nửa bước vào ma vực.”

“Sự tình sau đó không có gì bí mật với người vô lâm. Bất tử chi ma tiếp tục họa loạn vô lâm ba năm nữa, thời đại đổ máu bi thảm nhất lịch sử vô lâm diễn ra, Bất tử chi ma sát nhân cả vạn, máu nhuộm đỏ bầu trời, xương khô dưới chân hằn chằng thành núi. Sau cùng một vị ngạo thế thiên tài đạt đến bán tiên chi thể dốc công lực cả đời mới tru sát được hắn, cũng có người nói rằng là một vị tiên nhân hạ phạm, dùng vô thượng tiên lực hủy diệt Bất tử chi ma.”

“Bất tử chi ma bị tiêu diệt, cả thiên hạ vui mừng...”

Mọi cao thủ thứ vương cấp trẻ tuổi vây quanh vương cấp cao thủ đều im lặng, đoạn bí sử này quá chấn động, họ vừa hoảng sợ Bất tử chi ma vừa không dám tin vào những nơi thần bí như thế lại có trên đời.

Hoa Vân Phi vỗ trán: “Trời ạ, đầu tiểu bối nứt ra mắt, Thiên Vũ đại lục quả nhiên có nhiều nơi li kì cổ quái như vậy, thần bí quá chừng.”

Vị vương cấp cao thủ nói: “Bí mật này vốn không phải thứ các người nên biết nhưng hiện tại vô cùng ngặt nghèo, bắt buộc phải cho các người biết, hiện đã hiểu vì sao phải ngăn Độc Cô Bại Thiên đi về phía tây chưa?”

Thủy Tinh nói: “Với công lực hiện tại của hắn, dù đến ma vực cũng không làm được trò trống gì, chúng ta không cần lo lắng quá, hơn nữa chưa chắc hắn biết nơi đó.”

Vương cấp cao thủ tán đồng: “Đích xác hắn không biết nhưng các người đừng quên lần trước ở đỉnh Vân sơn ai đã cứu hắn, hai vương cấp cao thủ cùng một đế cảnh cao thủ, ai dám chắc họ không đến giúp hắn. Hơn nữa, bọn ta biết rằng còn một vị đế cảnh cao thủ thiên tài rất thân thiết với hắn, mọi cao thủ tiên bối đều nhúc nhích với thiên tài này.”

Bạc Vũ Ti hiểu kì: “Là người thế nào?”

“Chỉ biết tiên bối đó gọi thiên tài này là Loạn thế tiểu ma tiên.”

113. Chương 28: Quyết Trạch

Độc Cô Bại Thiên lén lui lại, ẩn mình vào bóng tối. “Bắt tử chi ma”, “Bán tiên chi thể”, “Tiên nhân”..... lẽ nào hắn cũng sẽ sa vào vòng xoáy đó, trong lòng không thể yên tĩnh lại.

“Loạn thể tiểu ma tiên là ai? Lẽ nào là Huyền Huyền, lâu lắm không có tin tức của ả rồi.”

Ba ngày sau, Độc Cô Bại Thiên đến đại thảo nguyên mệnh mông, vùng thiên địa rộng lớn này khiến tâm tình hắn thư sướng vô cùng. Chả trách người ta nói những dân tộc du mục trên thảo nguyên hào sảng hơn hết, sống trong hoàn cảnh này không muốn hào sảng không được. “Ồ đâu ầu đấy” hóa ra là ý này.

Hắn tránh xa nhưng mục dân, không muốn quấy nhiễu đời sống yên bình của họ, tránh cho họ gặp phiền nhiễu không đáng.

Độc Cô Bại Thiên ta mấy tháng trước còn là du côn chưa xa nhà, không ngờ chỉ mấy tháng đã ‘Danh Động Thiên Hạ’, thành ‘Nhân Vật Phong Vân’ đứng đầu thiên hạ, việc đời đúng là khó lường.”

Gió sớm phất qua, hắn tỉnh dậy, nhanh chóng đứng lên, nắm chặt Khấp Huyết thần kiếm, trốn vào bãi cỏ khô úa.

Một bóng người như u linh xuất hiện trước mặt, vô thanh vô tức, như thể đột nhiên hiện ra. Người này mặc thanh y, che mặt bằng sa đen, tạo cho người đối diện cảm giác hư vô phiêu diêu, tuy gần trước mắt mà như xa cách chân trời, không ai nắm bắt được.

“Tu vi đáng sợ thật, gần thể này mà còn không nắm bắt được, không rõ là nam nữ, già trẻ, cao thủ quá.” Hắn đứng dậy, trước mặt cao thủ thể này, không cần phải ẩn tàng.

Thanh y nhân thấy hắn y phục lam lũ, ánh mắt tỏ ra dao động, vô hình trung toát lên khí thể kinh nhân.

Độc Cô Bại Thiên cảm giác được khí tức quen thuộc, liền máy động, hô lên kinh hãi: “Là đế cảnh cao thủ đó.” Đêm đó chính cao thủ thần bí này báo tin mới giúp hắn thoát được vòng vây, rồi chỉ điểm cho hắn đi về hướng tây, tránh khỏi quần hùng truy sát.

Với tu vi hiện tại cùng công pháp đặc thù tạo cho thần thức của hắn sắc bén vô cùng, dựa vào linh giác miễn duệ, chỉ nhìn là nhận ra người tới là đế cảnh cao thủ thần bí.

“Người thật ra là ai, vì sao lại bám theo ta?”

“Ta tuyệt đối không có ác ý.” Thanh y nhân cất giọng rin rít, căn bản không đoán được tuổi tác, giới tính.

Độc Cô Bại Thiên nhìn đối phương chằm chằm, con người này khiến hắn có cảm giác hư vô phiêu diêu ngày càng rõ rệt. Hắn bắt đầu dè dặt vận dụng để cấp thần thức quan sát nhưng khí tức của thanh y nhân phẳng phất tan biến, không gian quanh người đó uốn cong, tứ phía biến thành ảm đạm vô quang, rồi hoàn toàn ẩn vào vùng hắc ám tuyệt đối.

Độc Cô Bại Thiên cảm giác thần thức đập vào bức tường vô hình, bị chặn lại.

“A!” Y buột miệng than thở, thân phận khác của thanh y nhân xuất hiện trong óc, “người từng cùng ta đối kháng thần thức, sau khi ta tru sát Doãn Phong tại vân sơn, nghỉ ngơi trong khu rừng thì chính người lên quan sát ta, người đã dùng phương pháp này hóa giải thần thức của ta. Thật ra người có mục đích gì, sao lại bám theo ta?”

“Ta nói rồi, không hề có ác ý, chỉ là được người ta nhờ, giúp đỡ khi người cần.”

“Ai ủy thác cho người?”

“Một người từng là bằng hữu của người.”

“Ai?”

“Xin lỗi, không thể nói được.”

Độc Cô Bại Thiên trầm tư, cần phải có danh khí lớn thế nào mới yêu cầu được một đế cảnh cao thủ trợ giúp thiên hạ công địch như hắn. Trừ phi đối phương cũng là đế cảnh cao thủ, hơn nữa còn có giao tình

thâm hậu với thanh y nhân, bằng không quyết không thể yêu cầu đến giúp hắn. Cái đêm ba hôm trước, hắn chính ta nghe lên vương cấp cao thủ giảng giải bí mật về Bất tử chi ma liền hiểu nguyên nhân vì sao người võ lâm quyết tâm truy sát kẻ nào xá thân thành ma. Bí sử này từng nằm trong tay đế cảnh cao thủ, họ lẽ ra phải không có hảo cảm gì với Bất tử chi ma, quyết giết hắn mới đúng.

Hắn từng có giao tình với hai đế cảnh cao thủ, một là Huyền Huyền, một là lão lừa đảo đã mất công lực. Trừ phi hai người này tự xuất thủ còn có khả năng, lão lừa đảo có thể gạt ra ngoài, lẽ nào là Huyền Huyền? Nhưng người này thâm trầm như vậy.... hắn sa vào mù mịt, không hiểu gì.

Giọng nói khàn khàn của thanh y nhân vang lên: “Đừng đoán lung tung nữa, người không đoán ra được đâu, ta được bằng hữu nhờ cậy mới đến chỉ điểm.”

“Nói đi.” Độc Cô Bại Thiên trầm giọng.

“Hiện tại người không nên đến ma vực, người biết ma vực?”

“Biết.”

“Biết là tốt. Tránh cho ta phải phí hơi, hiện tại lập tức đổi phương hướng, rời khỏi Thanh Phong đế quốc, tìm nơi nào đó ẩn tàng một thời gian.”

“Vì sao?”

Thanh y nhân nói: “Lẽ nào người định đến ma vực, công lực hiện tại của người căn bản không vào đó được. Ta làm mọi việc chỉ để người thoát khỏi việc bị người tiên hạ truy sát, chứ không hề bảo người vào ma vực, tu vi của ta vào đó cũng chết chắc. Lần đó ta bảo người đi về phía tây nhằm khiến cao thủ chính đạo nghi thần nghi quỷ, tưởng rằng người biết bí mật. Chúng sẽ hoảng sợ, tuy biết công lực của người không vào được, nhưng vì phóng vạ nhất, vẫn sai cao thủ ngăn cản, bao nhiêu bố trí của chúng từ trước sẽ rối tung. Người lại lợi dụng cơ hội này rời khỏi Thanh Phong đế quốc, lúc chúng phát hiện người không vào ma vực, lại bố trí từ đầu thì người đã rời đi từ lâu.”

“Người đến chỉ vì cứu ta?”

“Không sai.”

“Vì sao người lại làm vậy?”

“Ta nói rồi, ta nhận lời bằng hữu nhờ cậy.”

Độc Cô Bại Thiên gật đầu: “Đa tạ! Chính như người nói, đây là cơ hội tuyệt hảo, nhân cơ hội này thi triển kế kim thiên thoát xác, thoát khỏi Thanh Phong, nhưng ta không thể làm thế, nhất định phải đến ma vực một chuyến.”

“Người quá cố chấp.”

“Có lẽ.”

114. Chương 29: Lộ Kiến Bất Bình

Thanh y nhân nói: “Nếu người đã chọn, ta cũng không cản, trách nhiệm của ta đã hết, người tự lo cho mình.” Đoạn thân hình loáng lên, như dải sáng lao đi, thoáng sau tan biến trong thảo nguyên.

“Ầm.”

Tiếng sấm đánh thức Độc Cô Bại Thiên khỏi trầm tư. “Sắp mưa rồi, đúng là không đoán được thời tiết.”

“Lộp độp,” mưa đổ.

Hắn nhanh chóng lao vào lều trưởng gần đó có mấy hộ mục dân sinh sống.

“Đại thẩm, xin được làm phiền, tiểu diệt có thể trú mưa ở đây chăng?”

Một nữ nhân trung niên da bánh mật nhìn ra ngoài, nở nụ cười thuần phác điển hình của dân du mục thảo nguyên. “Mau vào đi, cẩn thận không lại bị nước mưa thấm ướt rồi sinh bệnh.” Lời lẽ chân thật khiến lòng Độc Cô Bại Thiên ấm lại, từ khi rời nhà, hiếm khi hắn được nghe những lời ấm áp như vậy.

Hoàn cảnh sống khắc nghiệt khiến mục dân sống không sung túc lắm, đây lại là một hộ bình thường, trong nhà hơi tối tăm, xem ra đời sống không lấy gì làm dễ chịu. Một bé trai chừng mười ba, mười bốn vừa rời khỏi giường, hiếu kì nhìn Độc Cô Bại Thiên.

“Đại thẩm, hai mẹ con đại thẩm sống ở đây thôi sao?”

“Không, đại thúc và đại ca của cậu đã ra ngoài.”

“À, còn sớm mà, ngoài trời đã mưa rồi.”

“Cũng còn cách nào đâu, hôm qua có mấy thớt ngựa chạy mất, họ buộc phải dậy sớm đi tìm.”

Độc Cô Bại Thiên hiểu rõ đời sống khổ khổ của mục dân, biết mấy con súc sinh đó là gia sản của họ.

“Hài tử, cậu không phải người thảo nguyên, xem dáng vẻ phong sương thế này, nhất định có việc gấp mới đến đây.”

Hắn gật đầu, thâm nhủ, việc gấp lắm chứ, đại sự sinh tử đó.

“Xem này, y phục của cậu rách nát hết rồi, nếu không hiem, cứ mặc y phục của đại ca cậu vào đã.” Đoạn bà đi vào trong.

Đổi sang y phục của mục dân, Độc Cô Bại Thiên nghiêm nhiên thành dân thảo nguyên, thân thể cao lớn, gương mặt thật thà, chỉ là hai mắt thỉnh thoảng phát ra thần quang khiến hắn trở nên bất phàm.

“Đại thẩm, đa tạ.”

“Không cần khách khí, phạm người vào thảo nguyên đều là khách của đại thẩm, cậu cứ đợi ở đây, đại thẩm đi nấu cho cậu chút đồ ăn.”

Độc Cô Bại Thiên thầm cảm thán: “Người tốt là đây.”

Cậu bé chú ý đến Khấp Huyết thần kiếm trên mình hắn, nhìn không chớp mắt. Cậu bé có làn da đen rám, đôi mắt đen láy, dễ khiến người ta yêu mến.

“Muốn xem hả?”

“Vâng.” Cậu bé gật đầu.

“Cẩn thận, sắc lắm đấy.” Độc Cô Bại Thiên đưa bảo kiếm tới.

Một chốc sau, đại thẩm thiện lương mang lên mấy món đơn giản, tuy không phải đồ ăn sang trọng nhưng ăn vào rất thơm ngon, mấy hôm nay hắn toàn ăn thịt nướng vô vị.

Bên ngoài, sấm sét ì ùng, mưa trút ào ào, đất trời ngập trong màn nước. Lò lửa ấm áp đặt giữa nhà, Độc Cô Bại Thiên chìm vào giấc ngủ. Lúc hắn mở mắt, mưa vẫn chưa ngớt, đại thẩm thiện lương đi đi lại lại với vẻ bất an, cậu bé cũng tỏ ra nóng ruột, liên tục chạy ra cửa ngóng đợi.

“Đại thẩm, tiểu diệt giúp gì được chẳng?” Độc Cô Bại Thiên nhận ra hai mẹ con đang lo lắng, tối rồi mà đại thúc và đại ca còn chưa về, nhất định hai mẹ con đều lo lắng.

“A, cậu tỉnh rồi. Đại thẩm chỉ hơi lo cho đại thúc của cậu nhưng không quan hệ gì, chốc nữa họ sẽ về thôi.”

Đến bữa cơm tối, hai cha con vẫn chưa về, đại thẩm đứng ngồi không yên.

“Đại thẩm cho tiểu diệt biết hướng họ đi, tiểu diệt sẽ đi tìm.”

“Không được, cậu là người là, không quen thuộc thảo nguyên, sao lại để cậu đi tìm.”

“Yên tâm đi, đại thẩm phải nhận ra cháu không phải người thường, bằng không một mình sao dám đến đại thảo nguyên.”

“Chuyện này...” Đại thẩm chân thật lo lắng quá, sau cùng cũng cho hắn biết hướng chồng và con trai đi.

Độc Cô Bại Thiên dặn: “Đại thẩm, hy vọng đừng cho ai biết tin tức cháu đến đây, sợ sẽ gây ra phiền hà đó.”

“Được rồi, hài tử đi đường cẩn thận.”

“Đại thẩm yên tâm.”

Hắn bước vào màn mưa, nước mưa lạnh ngắt thấm ướt y phục nhưng trong lòng hắn ấm áp, hôm nay hắn mới cảm nhận được chân tình nhân gian đã lâu không thấy.

Trời sắp tối, chỉ có ánh chớp thỉnh thoảng rạch ngang tầng không, chiếu rọi thảo nguyên, khung cảnh mờ mờ.

Hắn sử dụng Thần Hư bộ, thân hình lướt nhanh, nhất định hai cha con nọ gặp phiền hà hoặc nguy hiểm gì đó. Nhiều ngày nay, hắn sống giữa mũi tên lưỡi kiếm, cảm nhận được tình cảm ấm áp của đại thẩm, lòng hắn vô hạn cảm kích, quyết định phải đưa được hai cha con nọ bình an trở về. “Ta là ma mà.” Hắn tự giễu mình.

Độc Cô Bại Thiên đi đến nửa đêm dưới trời mưa, sau cùng cũng thất ngoại xa có ánh lửa mờ mờ, lòng liền máy động, lặng lẽ tiến tới. Trong nhà có mấy gương mặt lạ, mỗi người đều đeo đao giắt kiếm, thoáng nhìn cũng nhận ra không phải người thảo nguyên.

Hắn thầm nhủ: “Nhanh thật, cả mấy người này cũng đuổi tới đây, các vương cấp cao thủ không phải còn đến sớm hơn ư, chưa biết chừng còn vượt cả ta.”

Trong nhà một người hung hãn nói: “Lão già, còn chần chừ chừ cái gì, mau lên, không thiếu tiền của người đâu mà sợ.”

Độc Cô Bại Thiên lúc đó mới chú ý thất trong góc còn mấy người nữa. Mấy nam nữ thảo nguyên dồn lại một chỗ, hình như là một gia đình. Ngoài ra còn có một trung niên tóc muối tiêu và một thanh niên khỏe miệng rỉ máu ngồi dưới đất, hắn dám khẳng định người cần tìm đây rồi.

Trung niên nói: “Khách nhân phương xa, xin các vị đừng bắt tôi giết con ngựa đó được không? Tiểu nhi thích nó nhất, lẽ nào đổi sang con khác không được?”

“Không được, những con khác vừa già vừa gầy, chỉ mỗi con đó còn khá béo, mau giết nó đi, đến lúc đó đại gia cao hứng sẽ thưởng cho người mấy đồng.”

“Không được, tuyệt không được giết nó con không đồng ý.” Thanh niên dính máu trên miệng nói.

“Thằng nhóc chán sống rồi hả, đại gia không chỉ không trả tiền, ăn thịt ngựa của người xem người dám làm gì.” Một đại hán đeo đao đi tới.

“Không được, không được thịt.”

“Mẹ nó chứ. Dám lảm lời với đại gia.”

“Bốp.” Đại hán vung tay, thanh niên kêu lên thảm thiết, lăn lông lốc.

Một người cạnh đó khuyên: “Hài tử, cứ để chúng giết đi, dù gì cũng là ngựa chạy mất mới tìm về.”

Phụ thân thanh niên cũng khuyên: “Hài tử đừng sinh cường nữa, mặc chúng giết đi.”

“Vì sao, đó là ngựa của chúng ta, vì sao họ lại không chịu nghe lí lẽ.” Thanh niên tỏ ra kích động.

Độc Cô Bại Thiên thầm thở dài: người thảo nguyên quả nhiên thật thà, lương thiện, việc không công bình hơn thế trên đời thiếu gì, chỉ là họ sống trên thảo nguyên tĩnh lặng, chưa từng gặp mà thôi.

Mấy nhân vật võ lâm trong nhà cười vang: “Ha ha, vì sao ư? Óc con mẹ ngươi bằng đậu hũ à, ngăn được bọn ta sao, lão tử để ngươi sống thì ngươi được sống, bắt ngươi chết thì ngươi phải chết, còn dám hỏi vì sao, cút con mẹ ngươi đi.” Một đại hán lại tung chân đá thanh niên lăn xa.

“Lão già còn ngăn ra làm gì, mau giết ngựa đi, lẽ nào đợi chúng ta giết con trai lão, lão mới chịu đi, mẹ nó chứ.” Đại hán lại tát trung niên.

Trung niên cúi mặt xuống: “Các vị trả bao nhiêu tiền?”

“Mẹ nó chứ, còn muốn tiền nữa hả, chần chờ lâu như vậy, không giết các người đã là khoan dung rồi, cút, mau đi mổ thịt.”

Mắt Độc Cô Bại Thiên bốc lửa, đá tung cánh cửa, sát khí lạnh lùng xộc vào.

Tất thấy đều sững người, mấy nhân vật võ lâm nhanh chóng có phản ứng, hoảng hốt rút lên: “Ma vương!”

“Các người tự sát hay đợi ta động thủ.”

“Không, xin ma vương tha mạng.” Mấy người cùng kêu lên, không còn uy phong như ban nãy nữa.

“Tha mạng? Hắc hắc... “ Độc Cô Bại Thiên cười lạnh: “Ban nãy không phải ta không cho các người cơ hội, ta đến đây nhưng vẫn ở ngoài quan sát, ban đầu cho rằng các người là hán tử hào sảng, không đến nỗi lắm, đang tranh chấp gì đó với mục dân. Không ngờ các người là loại bỏ đi, không bằng chó lợn, tưởng rằng nắm tay cứng thì tùy ý điều khiển sinh tử của người khác sao? Được, cứ nhắm vào ta này.”

“Không dám, không dám, ma vương đại nhân tha mạng.”

Mấy mục dân trong nhà hiển nhiên đang hồ đồ, không ngờ mấy đại hán ban nãy còn diệu vũ dương uy, giờ lại run rẩy trước một thanh niên.

“Vốn hôm nay tâm trạng của ta rất tốt, con mẹ các người phá hỏng hết, đáng chết.” Độc Cô Bại Thiên bạt Khấp Huyết thần kiếm, hàn ý thấu xương trần khắp nhà.

Mọi người đều run lên, hần nhận ra ánh mắt ai cha con nọ tỏ ra hoảng sợ, liền thu hồi kiếm lại.

“Mấy tên các người theo ta ra ngoài kia.”

Đúng lúc đó trong mưa vang lên giọng nói: “Độc cô huynh có hứng quá, hóa ra phát uy ở đây.

115. Chương 30: Vũ Dạ Khiếu Thiên

“Ai?”

“Độc cô huynh vô lí quá, cố nhân tương kiến, sao phải nóng nảy vậy.”

Độc Cô Bại Thiên bước ra màn mưa, đồng thời vẫy tay ra sau lưng, mấy nhân vật võ lâm cúc cung theo chân.

Trong mưa có bốn người đứng sẵn, hai lão nhân, hai thanh niên, hần chỉ nhận ra thanh niên vừa lên tiếng.

“Tân Minh đế quốc, truyền nhân của Khiếu Thiên kiếm pháp Vương Tây Phong!” Tròng mắt hần co lại.

“Không ngờ Độc cô huynh còn nhớ tiểu đệ, lúc trước chúng ta cùng được liệt vào thất cường trên Vụ Ân phong, không ngờ chỉ mấy tháng ngắn ngủi lại xảy ra nhiều chuyện như vậy.”

“Thế sự khó lường, các người đến vây bắt ta?”

“Xưa nay tiểu đệ vẫn muốn cùng uống một chén với Độc cô huynh, nhưng xem ra hiện tại chỉ còn cách nói chuyện bằng đao kiếm.”

“Hình như người cũng là thanh niên có huyết khí, trước khi giao chiến, ta muốn các người để ta xử lí xong một việc đã.”

“Việc gì vậy? Mời Độc cô huynh nói ra.”

“Ta muốn xử lí mấy tên không ra gì này.” Độc Cô Bại Thiên chỉ vào mấy người sau lưng:

“Cụ thể vì sao, cứ vào trong nhà hỏi mục dân là rõ.”

Thanh niên đứng cạnh Vương Tây Phong nói: “Người nói xử lí là xử lí, coi chúng ta là không khí ư? Dám lớn lối như vậy, định xử lí võ lâm đồng đạo trước mặt chúng ta, quá khoa trương rồi.”

Hai lão nhân thần sắc bất động, Vương Tây Phong lại xua tay: “Tiểu Ngôn im đi.” Rồi nói với Độc Cô Bại Thiên: “Đạo ma bất lương lập, hiện tại tiểu đệ vẫn tin tưởng Độc cô huynh chưa thành ma, mời.”

Độc Cô Bại Thiên quay sang nói với mấy nhân vật võ lâm đang run rẩy: “Cho các người một cơ hội, chạy đi, ai chạy nhanh nhất ta sẽ tha mạng.”

Mấy người nghe Vương Tây Phong nói xong, gần như tuyệt vọng, cứu tinh duy nhất đã rũ bỏ, nhưng giờ lại có hy vọng, tức thì tinh thần phấn chấn, liều mạng bỏ chạy.

Độc Cô Bại Thiên nói với Vương Tây Phong: “Ta không muốn mục dân thấy cảnh máu me, chúng ta đổi chỗ khác, các vị theo ta.”

Đằng trước vang lên tiếng kêu thảm, mấy nhân vật võ lâm để tranh chấp cơ hội sống sót, bắt đầu tàn sát nhau, chỉ còn lại một người đứng vững: “Ha ha, chỉ còn lại mình ta, ta sống rồi, ha ha...”

Trong lúc sinh tử, khía cạnh tà ác của nhân tính bộc lộ.

Nụ cười của người đó cứng lại, mũi kiếm đỏ rực xuyên thấu qua ngực, máu theo nước mưa chảy xuống, nhạt màu dần, lúc xuống mặt đất chỉ còn màu hồng nhạt.

“Ầm.”

Sét giáng xuống, điện quang chiếu sáng trời đêm, kẻ đó chết không nhắm mắt.

“Người... vì sao...”

“Đồ ngốc, người nhìn xem, đồng bạn bị người giết gục ngã trước mặt người.”

Đất trời tối om, mưa trút ào ào, thế giới trở nên ngập trong màn nước đen ngòm.

Độc Cô Bại Thiên đối diện bốn người, hộ thể chân khí cuộn cuộn tràn ra.

“Chát.”

Mưa chạm vào mình hắn bị hắt văng, quanh người bốc lên làn hơi, y phục ướt sũng bị hộ thể chân khí nung nóng, hong khô hết. Chân khí vô hình ngăn chặn nước mưa lại, hình thành một màn nước bên ngoài thân thể hắn.

Bốn người đối diện tỏ vẻ ngưng trọng, nắm chắc trường kiếm, mũi chỉ vào hắn.

Vương Tây Phong nói: “Độc cô huynh là bậc kỳ tài, với tu vi thứ vương cấp đánh bại thiên vương cao thủ Doãn Phong khiến người ta khâm phục, Vương mẫu tự biết không phải đối thủ nên mời hai vị thúc thúc cùng đến.”

“Được, để mẫu lĩnh giáo tuyệt học của ba vị.” Trên mình hắn dấy lên chiến ý ngàn ngạt.

Thanh niên cạnh đó nói: “Đại ca, để đệ.”

“Không được, đệ lui lại, tu vi của đệ còn lâu mới đấu được với hắn.”

Thanh niên bắt đầu lùi lại.

“Ầm.”

Một tia chớp rạch ngang trời, chiếu sáng mặt đất, bốn bóng người quay tít trong mưa. Tia sét trên không ẩn đi, mặt đất lại rực lên bốn đạo điện quang, tiếng sấm nổ vang,

“Đây là Khiếu Thiên kiếm pháp danh dương thiên hạ của Vương gia ư? Hay lắm, hay lắm.” Khóe môi Độc Cô Bại Thiên chảy ra mấy giọt máu.

Ba người còn lại trong mưa cũng không khá hơn, lồng ngực phập phồng, khí huyết đảo lộn.

“Không sai, chính là Khiếu Thiên kiếm pháp gia truyền.” Vương Tây Phong nói.

“Vương gia ở Tân Minh đế quốc quả nhiên bất phàm, một lần cử tới ba cao thủ thứ vương cấp.”

Bốn người lại lao vào nhau, kinh khí tung hoành tứ phía, kiếm mang rực rỡ trên không. Thanh niên đứng ngoài xa thầm tặc lưỡi, cảnh giới này còn lâu y mới đạt đến.

“Ầm.”

Bốn ngọn kiếm khí va nhau, Độc Cô Bại Thiên bị hất văng, phun máu liên tục, ba người khác cũng lắc lư không ngừng.

“Hảo kiếm pháp, tuy chỉ là tâm pháp tàn khuyết của Khiếu Thiên quyết mà uy lực đến mức này, đúng là thần công tuyệt kĩ!” Độc Cô Bại Thiên từ từ bò dậy.

Bóng người lại loáng lên, bốn chiếc bóng mờ như lưu quang giao nhau trên thảo nguyên, kiếm khí xung thiên, đứng xa chỉ thấy quang hoa rực rỡ.

Sáu bóng người từ xa lao tới, là sáu thanh niên cao thủ thứ vương cấp Lí Thi, Vương Đạo, Thủy Tinh, Hoa Vân Phi, Bạch Vũ Ti, Thương Tâm Nhân, nhanh chóng vây kín bốn người đang giao đấu.

Lúc này Độc Cô Bại Thiên đang trong trạng thái kì diệu, vô dục vô cầu, kiếm lướt đi theo tâm ý, đối diện với ba cao thủ vậy công mà không hề dao động. Phảng phất hần không nhận ra sáu cao thủ vừa tới, chỉ một lòng múa thanh trường kiếm, kiếm thức kì diệu tốt độ. Tam đại cao thủ phảng phất trở thành bạn tốt cùng luyện kiếm với hần, liên tục chiết chiêu, không hề tạo thành mảy may uy hiếp. Ngoại giới có hồ không ảnh hưởng gì, tất cả nằm trong tay hần, bị hần dẫn dắt.

Bọn Vương Tây Phong nhanh chóng nhận ra, vô cùng bất an, kiếm thức của đối thủ không có sát ý nhưng kiểu giao đấu bị khống chế này còn khó chịu hơn chết.

“Ầm.”

Một con rồng tím ngất từ Khấp Huyết thần kiếm hóa hình, khí thế hùng hậu, hất ba ba người bọn Vương Tây Phong.

Con rồng tan vào màn đêm, thảo nguyên lại chìm trong bóng tối.

Ba người không tiếp tục tấn công, cùng các cao thủ thứ vương cấp vừa đến bao vây Độc Cô Bại Thiên.

Kiểm quang lại sáng lên, trong trường chỉ có mình Độc Cô Bại Thiên không ngừng múa kiếm, từng đạo kiếm quang rải ra, kiếm khí tung hoành, quang mang càng lúc càng dày, uy lực cũng lớn dần. Kinh khí khiến toán cáo thủ quanh hần phải lui lại, không ai dám xông lên, chúng nhân đều chìm trong kiếm thức tinh diệu của hần.

Sét nổ vang, kiếm thức của hần lại thay đổi, khí thế trải ra mệnh mang, chém ngang bổ dọc, phảng phất urong tay hần không phải trường kiếm mà là đao côn cương mãnh.

Chúng nhân vây quanh sợ hãi, bốn chữ “Cực kiếm thăng hoa” ánh lên trong óc, kiếm đạo đến cảnh giới nhất định sẽ không giới hạn trong kiếm pháp, đao, thương, chùy, côn...đều sử dụng được, thăng hoa thành thiên binh bách nhận. Độc Cô Bại Thiên hiển nhiên đã nâng tu vi kiếm pháp đến cảnh giới “Cực kiếm thăng hoa”, đột phá trọng đại về kiếm đạo.

Kiểm pháp trong tay hần mỗi lúc một nhuần nhuyễn, kiếm tùy ý động, tùy tâm sở dục, màn sáng rực rỡ từ thân thể hần tản ra, chúng nhân liên tục lùi lại.

Kiểm mang tan đi, đất trời tối tăm trở lại, tuy có tiếng mưa lộp bộp nhưng chúng nhân vẫn cảm giác lặng ngắt.

Quang hoa tái hiện, Độc Cô Bại Thiên nhắm hai mắt, Khấp Huyết thần kiếm như thần long bay múa.

Vương Tây Phong và hai thúc thúc cả kinh kêu to: “Khiếu Thiên kiếm pháp, hần...hần sao lại biết Khiếu Thiên kiếm pháp?”

Những cao thủ khác tuy không biết môn kiếm pháp này nhưng cũng hiểu qua qua về môn tuyệt học danh động thiên hạ này. Quanh Độc Cô Bại Thiên kiếm quang lấp lánh, quang mang lóe lên, ẩn ước vang lên tiếng sấm, chính là đặc trưng của Khiếu Thiên kiếm pháp.

“Khiếu Thiên kiếm pháp đệ cửu thức, Khiếu Thiên kiếm pháp đệ thập thức..... đệ thập tứ thức, trời ơi! Hần lại biến pho kiếm pháp này, sao có thể nhỉ? Chúng ta mới thi triển có một lần trước mắt hần.” Hai lão nhân hãi hùng kêu lên.

Thi triển xong thập tứ thức Khiếu Thiên kiếm pháp, Độc Cô Bại Thiên diễn luyện lại, liên tục ba lần, lần sau tinh thâm hơn lần.

Một lão nhân khác lẩm bẩm: “Lẽ nào hần từng biết pháp môn vận khí của Khiếu Thiên kiếm pháp...đây...đây là... rõ ràng hần nắm vững tinh túy của kiếm pháp.”

Tất cả đều thất sắc, ai nấy dị thường chấn kinh.

Độc Cô Bại Thiên dựa vào cảm giác diễn luyện phi kiếm pháp, phảng phất trong lòng chứa thứ gì đó, “không phát ra không được.”

Hần diễn luyện đến lần thứ năm, đệ thập tứ thức kết thúc nhưng hần không dừng lại. “Àm.” Một đạo kiếm quang xung thiên, chiếu sáng toàn trường.

“Sao có thể...sao có thể... đó là đệ thập ngũ thức trong truyền thuyết.” Vương Tây Phong kích động dị thường.

“Àm.” Lại một đạo quang mang, như sét nổ trên chín tầng trời giáng xuống, tạo thành một cái hố sâu trên mặt đất.

Chúng nhân bất giác lùi lại.

Vương Tây Phong ràn rụa nước mắt: “Khiếu Thiên kiếm pháp đệ..... đệ thập lục thức, đệ thập lục thức này.”

Đệ đệ và hai thức thức của y cũng si dại nhìn Độc Cô Bại Thiên. Bọn Lí Thi, Vương Đạo, Bặc Vũ Ti vừa chấn kinh vừa say mê, hoàn toàn chìm trong nhất kiếm tuyệt mỹ vừa rồi.

Đột nhiên, lôi điện giáng xuống, nối liền với Khấp Huyết thần kiếm trong tay Độc Cô Bại Thiên, thân kiếm sáng lên quang mang chói mắt, màn đêm cơ hồ trở thành ban ngày, thảo nguyên sáng rực.

Tất cả mọi người có mặt đều không quên phút giây đó trọn đời, Độc Cô Bại Thiên như ma thần, tay cầm Khấp Huyết thần kiếm, kiếm thân nối liền với lôi điện, hào quang rực đến chân trời.

“Đệ thập thất thức..... thần kĩ tái hiện!” Vương Tây Phong không tự chủ được quỳ xuống.

Hai thức thức của y, một tả một hữu nhanh chóng đỡ y lùi lại. Đồng thời, mọi cao thủ thứ vương cấp lao vút về phía xa.

Độc Cô Bại Thiên vẫn nắm chắc Khấp Huyết thần kiếm giơ lên cao.

Các cao thủ đều lộ vẻ hoảng sợ, trong khoảnh khắc này, ai nấy đều cảm giác được bản thân thấp kém, bé nhỏ, không ngờ chỉ trong khoảnh khắc Độc Cô Bại Thiên đạt đến cảnh giới đó.

Chỉ có một người ngoại lệ, Vương Tây Phong gào to: “Bỏ ra, bỏ ra. Đừng ngăn cản, tiểu diệt muốn thất thập thất thức Khiếu Thiên kiếm pháp..... đệ thập thất thức.”

Không ai để tâm đến y, chúng nhân nào dám dừng bước, họ biết rằng uy lực của nhất kiếm đằng sau hủy thiên diệt địa. Chạy xa cả dậm họ mới ngoái lại nhìn, nam tử cao lớn ngạo nghễ đứng giữa quang mang vạn trượng, như thần tự ma! Khấp Huyết thần kiếm trong tay hần không chém về bất kỳ chỗ nào, quang mang rực sáng rơi xuống, cắm vào mặt đất.

“Àm, âm, âm.”

Đất lay núi chuyển, từng vết nứt khổng lồ từ chỗ nam tử như thần ma đó lan xa đến dưới chân chúng nhân.

Thủy Tinh nhìn dải sáng, mắt ướt nhoe, Lí Thi và Bặc Vũ Ti đều thất thần, kì thật tất cả đều đang xúc động.

“Ta muốn bái hần làm thầy... muốn bái hần làm thầy.” Vương Tây Phong quỳ dưới đất lẩm bẩm, mắt ánh lên tia sùng bái cuồng nhiệt.

Lời lẽ đột ngột kéo chúng nhân về hiện thực.

Một trong hai thức thức của y nói: “Tây Phong, cháu điên rồi sao, hần là ma.”

Cùng lúc đó ô vân cuộn cuộn từ xa tụ về, vô số tia chớp tụ lại chỗ Độc Cô Bại Thiên, tiếng sấm chấn động hồn người, ánh chớp hút lấy tâm thần.

Sấm sét từ bốn phương tám hướng tụ thành một quang trụ khổng lồ từ trên không nối liền với Độc Cô Bại Thiên.

Hai lão nhân ràn rụa nước mắt: “Đó là... phạm trù vượt khỏi Khiếu Thiên kiếm pháp...là...là... thượng cổ thần công Khiếu Thiên quyết. Trong đời được thấy thần công hiện thế, chết cũng không tiếc.”

Quang trụ không hóa thành một đòn hủy thiên diệt địa như chúng nhân tưởng tượng mà chỉ tồn tại mấy giây rồi tan biến. Mặt đất lại lay động, đêm mưa tối tăm phát ra làn sáng rực rỡ trên lưng chừng không, cả thảo nguyên sáng như ban ngày, sau đó lại chìm trong tăm tối vô biên.

116. Quyển 5 – Chương 1: Tứ Tự Kiếm Ý

Thiên địa tối tăm trở lại, mưa trút ào ào, nước mưa lạnh băng ướt sũng y phục chúng cao thủ, lạnh cả vào lòng họ. Nhất kiếm kinh thiên bác đại tinh thâm của Độc Cô Bại Thiên vừa xuất ra chấn động lòng họ. Trong sát na, y tiến lên một cảnh giới chúng nhân khó lòng vươn đến, nhất kiếm huyền diệu để lại ấn tượng cả đời họ khó quên.

Bốn thúc diệt Vương Tây Phong ràn rụa nước mắt, kiếm quang hùng hồn đó là cảnh giới gia tộc họ mấy chục đời khổ công cũng không đạt tới, còn đệ thập ngũ thức, đệ thập lục thức... là mục tiêu từ lúc ấu thơ cầm thanh kiếm họ đặt ra để cả đời phấn đấu. Gia tộc của họ có mộng tưởng là luyện thành Khiếu Thiên kiếm pháp hoàn chỉnh, hôm nay bốn thúc diệt không chỉ được thấy tuyệt thế kiếm pháp đầy đủ mà thấy cả thần công — Khiếu Thiên quyết trong truyền thuyết.

“Dù bây giờ ta chết ngay cũng không còn gì tiếc nuối, hôm nay ta được thấy cảnh giới chí cao của Khiếu Thiên kiếm pháp — Khiếu Thiên quyết, ông trời đãi ta không bạc.” Vương Tây Phong rơi nước mắt cười vang, rồi nhắc chân chạy điên cuồng về nơi quang mang vừa tan biến.

“Tây Phong, quay lại.” Hai lão nhân đuổi theo như gió, khinh công cao kinh người, nhanh chóng bắt kịp Vương Tây Phong, phân ra hai bên chộp lấy tay y, giữ cứng lại.

“Buông tay, buông tiểu diệt ra, đừng ngăn cản, để tiểu diệt đến đó.”

“Tây Phong, cháu điên rồi, đó là ma quỷ, là ác ma... cháu... cháu đúng là làm chúng ta tức chết được.”

“Ma quỷ? Ác ma? Ha ha... buồn cười thật. Ma quỷ phát huy được cảnh giới tối cao của Khiếu Thiên kiếm pháp đến lâm li tận trí ư? Ác ma cũng biết môn thượng cổ thần công đó ư? Là trong lòng các thúc thúc có ma quỷ.”

“Lớn mật, cháu đúng là đại nghịch bất đạo, dám cãi lại trưởng bối... cháu... cháu đúng là làm chúng ta tức chết được.”

“Tiểu diệt mặc kệ, cháu phải theo Độc Cô Bại Thiên học tập Khiếu Thiên kiếm pháp, tiểu diệt tin rằng người luyện Khiếu Thiên kiếm pháp đến tuyệt đỉnh không phải là ác ma, nếu các vị cho y là ma, tiểu diệt muốn làm kẻ đi theo ma.”

Hai lão nhân giận dữ xuất thủ điểm hết mấy đại huyệt trên mình Vương Tây Phong.

Lúc đó, sáu cao thủ thứ vương cấp cũng định thần lại, Bắc Vũ Ti run giọng: “Đáng sợ quá, Độc Cô Bại Thiên vừa nãy đạt đến cảnh giới nào nhỉ? Khiến người ta có cảm giác bất lực, không dấy lên nổi ý niệm phản kháng, ma quỷ, hẳn là ác ma.”

Hoa Vân Phi cũng nói: “Sao ban nãy hẳn đột nhiên đạt đến cảnh giới đó, không thể nào.”

Lí Thi tỏ vẻ nghĩ ngợi: “Trên đời không có gì không thể, chỉ là chúng ta chưa từng nghĩ tới.”

Thương Tâm Nhân nói: “Biểu hiện của hẳn vừa nãy như là của người khác, phảng phất không phải chính hẳn, mà là một tuyệt thế cao thủ đạt đến hóa cảnh, không thể tin được.”

Vương Đạo nhìn Vương Tây Phong nằm dưới đất, hỏi hai lão nhân: “Tây Phong huynh không sao chứ?”

“Không sao, nó chỉ kích thích quá độ, tỉnh lại là ổn, các vị đừng hiểu lầm.”

“Vâng, tiền bối cả nghĩ quá, bọn vân bối sao lại không tin Vương gia, truyền nhân của Khiếu Thiên kiếm pháp? Bất quá bọn vân bối lấy làm kì quái, ban nãy tiền bối thật sự thấy tâm pháp hoàn chỉnh của Khiếu Thiên kiếm pháp?”

Hai lão nhân kích động trở lại: “Bọn lão phu sao lại nhìn nhầm, đích xác xác là cảnh giới tối cao của Khiếu Thiên kiếm pháp. Nhất kiếm sau cùng của hắn đã siêu thoát Khiếu Thiên kiếm pháp, hiển nhiên là thượng cổ thần công Khiếu Thiên quyết uy lực hủy thiên diệt địa.”

Tất thấy lại trầm mặc, sự tình xảy ra trong đêm mưa này quá quỷ dị, nhất thời khó lòng tiếp nhận.

Thủy Tinh im lặng này giờ lên tiếng: “Chúng ta đến xem, biết đâu phát hiện được gì.”

Tất cả cùng giật mình, tình cảnh ban nãy quá chấn động, trong lòng mỗi người đều hoảng sợ, đột nhiên nghe nói cần đến hiện trường, chúng nhân hít sâu một hơi khí lạnh.

Hoa Vân Phi nhìn Thủy Tinh với vẻ cổ quái, cười hì hì bảo: “Thủy Tinh sư muội quả thật lớn mật, ban nãy hắn thay đổi đến không tin nổi mà sư muội vẫn muốn đến xem thì thật bội phục, bội phục!”

Thủy Tinh đỏ bừng mặt rồi lạnh giọng: “Hoa sư huynh, mục tiêu chúng ta đến đây không phải để trừ diệt y ư? Hiện tại biết hành tung của hắn, lẽ nào không nên đến xem? Có phải sư huynh bị biểu hiện của hắn dọa chết khiếp rồi không?” Rồi cầm tay Lí Thi: “Lí sư tỷ, chúng ta đến xem, được không?”

Lí Thi do dự: “Được, chúng ta lên đến xem.”

Thủy Tinh thần nhiên nhìn Hoa Vân Phi: “Hoa sư huynh nhất gan, cứ trốn ở đây là được, thật không hiểu sao huynh không phải là con gái?”

Hoa Vân Phi như bị giẫm vào đuổi, nhảy dựng lên: “Ta là đại trượng phu đỉnh thiên lập địa.”

Tất cả cùng bật cười.

Hoa Vân Phi đỏ lựng mặt mày, càng tỏ ra ngượng ngùng.

Sau cùng, cả toán thận trọng tiến về phía quang mang vừa tan biến.

Mưa rào ướt sũng y phục chúng nhân, ai nấy mang tâm trạng khẩn trương đến nơi Độc Cô Bại Thiên diễn luyện kiếm pháp. Chỉ thấy một cái hố cực lớn, sâu hút xuất hiện trước mắt, vỏ sò rãnh nứt lan về xa, chúng nhân hiểu rằng đó là kết quả do uy lực tuyệt đỉnh của Khiếu Thiên kiếm pháp đệ thập thất thức tạo thành.

Thương Tâm Nhân rung mình ớn lạnh: “Đáng sợ thật, con người sao tạo ra được thế này.”

Hai thúc thúc của Vương Tây Phong nói: “Con cháu Vương gia vô năng, mấy chục đời vẫn không thể hoàn chỉnh Khiếu Thiên kiếm pháp, nhưng... một ác ma lại đạt đến cảnh giới tối cao... ôi.”

Huyệt đạo của Vương Tây Phong được giải, y vừa khôi phục tri giác liền vội vàng đứng dậy, “Độc Cô Bại Thiên, Độc Cô Bại Thiên đâu? Ta phải bái y làm sư phụ, làm sư phụ.” Y nhìn rõ tình hình, liền ngăn người, “A! Đó là uy lực của nhất kiếm thứ mười bảy, sau cùng ta cũng thấy rồi, cũng thấy rồi.”

Ngoài xa, tám bóng người lướt tới như gió, là mấy lão nhân, đều tỏ vẻ ngưng trọng.

“Tiền bối, các vị đến rồi.” Lí Thi bước lên thi lễ.

“Ừ, thật ra vừa phát sinh việc gì, bọn ta ở xa cảm thấy bất an, loáng thoáng thấy được một cao thủ siêu tuyệt.” Mấy người ở cách mười mấy dặm, thấy thỉnh thoảng phía này sáng chói, liền đến nơi xem xét, phát hiện khung cảnh đáng sợ đến thế, liền ngăn người: “Chuyện...chuyện này là sao?”

Mấy cao thủ thứ vương cấp giằng giải lại sự tình vừa phát sinh, các vương cấp cao thủ chấn kinh cực độ.

Đúng lúc đó đệ đệ của Vương Tây Phong đột nhiên kêu lên kinh hãi: “Bên này có chữ.”

Chúng nhân vây đến xem, trên mặt đất có mấy đại tự như được viết bằng ngân câu: thiện đãi mục dân (đối xử tốt với mục dân).

“Là ý gì nhỉ?” Bạch Vũ Ti hỏi.

Thúc thúc của Vương Tây Phong nhớ lại tình cảnh gặp Độc Cô Bại Thiên, vội giải thích.

Vương Tây Phong đột nhiên kêu lớn: “Khiếu Thiên kiếm pháp!”

Mấy thanh niên kinh ngạc, lập tức cúi xuống quan sát kỹ càng nhưng trừ bốn chữ, hoàn toàn không thấy gì đặc biệt.

Vương Tây Phong tức giận: “Các ngươi tránh ra.” Chúng cao thủ biết lúc này tâm tình y không ổn định, không muốn so đo làm gì, cùng lùi lại.

Vương Tây Phong bật trường kiếm, bắt đầu diễn luyện Khiếu Thiên kiếm pháp, từ đệ nhất thức đến đệ thập tứ thức, bảy tám lần. Chúng nhân đều lắc đầu thở dài, cho rằng y bị kích thích, đầu óc hồ đồ mất rồi.

Nhưng khi y diễn luyện đến lần thứ chín thì một đạo hào quang chói lòa vút lên trời, chiếu sáng mặt đất.

“A.”

“A.”

.....

Chúng nhân bất giác buột miệng hô lên kinh hãi.

Hai thúc thúc của y kích động: “Khiếu Thiên kiếm pháp đệ thập ngũ thức!”

Chúng nhân lập tức hiểu ra, bốn chữ dưới đất ẩn chứa chân nghĩa của Khiếu Thiên kiếm pháp, vội nhìn xuống, hy vọng phát hiện được gì đó. Nhưng trừ bốn thức diệt họ Vương, tất cả đều thất vọng, họ không nhận ra mấy may chân nghĩa của kiếm pháp.

117. Chương 2: Tiền Quân Sa Mạc

Chúng nhân biết nguyên nhân vì người họ Vương đã tu luyện Khiếu Thiên kiếm pháp, nên nhận ra mạnh mẽ.

Vương Tây Phong coi chúng nhân là không khí, diễn luyện Khiếu Thiên kiếm pháp như say như si, kiếm khí tung hoành. Hai thúc thúc và đệ đệ của y nhủ mày nhìn bốn chữ “Thiên đải mục dân” hồi lâu rồi đứng dậy cầm kiếm lên, hập tứ thức Khiếu Thiên kiếm pháp được ba người luyện đi luyện lại nhưng uy lực của đệ thập ngũ thức không hề xuất hiện.

“Ôi, nhìn thấy chân ý của Khiếu Thiên kiếm pháp mà không thể luyện thành đệ thập ngũ thức, lão hủ ngu độn.”

“Xem ra chúng ta vô duyên với Khiếu Thiên kiếm pháp.”

Hai thúc thúc của Vương Tây Phong cảm thán.

Đệ đệ của Vương Tây Phong như phát điên, liên tục múa tít trường kiếm. Chúng nhân đều lắc đầu thở dài, luyện thể này đừng nói ngộ ra đệ thập ngũ thức, ngay cả tinh luyện căn bản vốn có cũng không thể. Tính nóng nảy là đại kị của tu luyện kiếm pháp, không tẩu hỏa nhập ma là may.

“A!” đệ đệ của Vương Tây Phong kêu lên thê thảm, phun ra một ngụm máu lớn, trường kiếm tuột tay, gục xuống.

“Tiểu Ngôn, cháu sao rồi?” Hai thúc thúc của y vội chạy đến, đỡ y khỏi đồng bùn, xoa bóp hoạt huyết. “Hài tử ngốc, luyện kiếm như cháu không phải sẽ hỏa nhập ma mà ư, đạo võ công trọng một chữ ngộ, không thể nóng lòng được.”

Các vương cấp cao thủ cùng cao thủ thứ vương cấp vây quanh nhìn bốn chữ dưới đất mà không hiểu gì, không hiểu sao Độc Cô Bại Thiên để lại kiếm ý.

Vương Tây Phong hoàn toàn chìm đắm vào kiếm pháp, phảng phất không để ý đến ngoại giới, quanh y kiếm quang lấp lánh, loáng thoáng có tiếng sấm.

Một vương cấp cao thủ nói: “Khá lắm, tiểu tử quả nhiên có ngộ tính.”

Một vương cấp cao thủ khác tỏ vẻ ngưng trọng: “Độc Cô Bại Thiên chẳng phải ngày càng bất phàm ư!”

“Đúng, mỗi thấy phải có việc gì đó đặc thù xảy ra, với công lực hiện tại của hắn vốn không thể đạt đến cảnh giới này.”

“Àm.”

Tia sét vạch ngang tầng không, chiếu sáng mặt đất.

Vương Tây Phong tỉnh ra, thu trường kiếm vào vỏ, chăm chú nhìn bốn chữ, hồi lâu vẫn không nói gì.

Mưa gió đã tạnh, phương đông sáng dần, chúng cao thủ thảo luận cả đêm cũng không đi đến kết luận gì, không hiểu việc gì xảy ra với Độc Cô Bại Thiên.

Sau cùng họ nhất trí rằng thực lực chân chính của hắn chưa đạt đến mức đáng sợ như đêm qua, quyết định đuổi theo tiếp.

Vương cấp cao thủ lại chia nhân thủ truy tìm hành tung của hắn, lúc phân phó đến Vương Tây Phong, y không cự tuyệt. Từ đêm qua ngộ ra đệ thập ngũ thức của Khiếu Thiên kiếm pháp, y trở nên trầm mặc.

Một thúc thúc nói với y: “Tây Phong, cháu nên nghĩ thông, đừng quên rằng nghĩa vụ của người võ lâm là trừ ma vệ đạo. Hắn dù để lại bốn chữ chân ngôn khiến cháu hiểu được kiếm chiêu thứ mười lăm nhưng ma vẫn là ma, từ cổ đạo ma không thể đứng cùng nhau.”

“Tiểu diệt biết mình làm gì, càng hiểu rõ thế nào là đúng là sai. Thúc thúc, mau về nhà, đưa cả bốn chữ này về trường lão đường, để phụ thân tiểu diệt và các trưởng lão nghiên cứu kỹ lưỡng.”

Một vương cấp cao thủ giao tình sâu sắc với Vương gia ở Tân Minh đế quốc nói: “Bốn chữ này với Vương gia các vị đúng là tài sản vô giá, nên đưa về trước, nếu Khiếu Thiên kiếm pháp lại hiện thế, chính đạo võ lâm lại có thêm một môn thần công tuyệt kỹ hoàn thiện.”

Sau cùng đệ đệ và hai thúc thúc của Vương Tây Phong quay lại Tân Minh đế quốc, bản thân y đi vào thảo nguyên.

Trời đã sáng, được mưa rào rửa sạch, không khí thảo nguyên trong lành đặc biệt. Tầng không xanh biếc, ngàn dặm không một gợn mây, bậc dọc trong lòng Độc Cô Bại Thiên bay biến sạch, bình tĩnh vô cùng. Hắn bỏ xa chúng nhân, ung dung cất bước trên thảo nguyên.

Đêm qua ba thúc diệt Vương Tây Phong thi triển Khiếu Thiên kiếm pháp khiến hắn nảy sinh cảm giác thân thiết, quen thuộc chưa từng có, nảy sinh một tia minh ngộ, xung động chỉ muốn xuất ra Khiếu Thiên kiếm pháp, thân thể tự thực hiện động tác, kiếm chiêu tinh diệu cùng kiếm ý thâm ảo được hắn thể hiện hoàn hảo.

Lúc đó hắn chìm vào cảnh giới vi diệu, tu vi lập tức tăng lên mức tuyệt thế cường giả, đủ lòng tin hủy thiên diệt địa. Trong lòng hắn lại an bình, vô hi vô ưu, vô dục vô cầu, thấy chúng nhân bỏ chạy cũng không nổi sát cơ, thậm chí quên cả việc họ là cừu nhân đang truy bắt mình.

Nhất kiếm thứ mười bảy có uy lực hủy thiên diệt địa bị hắn găm xuống đất, chấn động đó khiến tâm linh hắn run rẩy, ba chữ Khiếu Thiên quyết ánh lên trong óc. Hắn không hiểu từ lúc cảm ngộ Khiếu Thiên kiếm pháp lại dấy lên bí mật trong sáu thẳm cõi lòng, hay Khiếu Thiên quyết ẩn trong đó khiến hắn ngộ ra Khiếu Thiên kiếm pháp. Bất quá, sau những gì xảy ra với Kinh Thiên quyết và Chiến Thiên quyết, hắn không còn mặn cảm với chấn động thần bí đó nữa. So ra, lần này còn bình tĩnh hơn, hắn vẫn tỉnh táo, không hề “mê man” tí nào.

Thần thức miễn duệ của hắn “nhìn rõ” nhất cử nhất động của Vương Tây Phong, nhận ra cố chấp với kiếm pháp và ý tưởng đặc dị của y, liền nảy sinh hảo cảm, cố ý để lại kiếm ý trong bốn chữ.

.....

Nhiều ngày nay, Độc Cô Bại Thiên luôn sống giữa sinh tử, tiềm năng thân thể được giải phóng, ngày nào tu vi cũng gia tăng mãnh liệt, công lực một ngày đi ngàn dặm. Cũng như mực nước trong túi luôn dâng, sau cùng đến cực hạn, từng giọt nước tụ lại khiến túi trũng xuống. Được “giọt nước” Khiếu Thiên quyết kích thích, hắn xung phá được hạn chế của thứ vương cấp, tiến vào lĩnh vực vương cấp.

Ba ngày trôi qua, Độc Cô Bại Thiên đến rìa thảo nguyên, bổ sung đầy đủ nước uống rồi tiến vào đại mạc mênh mông.

Đại mạc cô yên trực, trường hà lạc nhật viên. (Cột khói lẻ loi trên sa mạc, mặt trời lặn xuống sông dài. Vốn là 2 câu thơ trong bài Sứ chí tái thượng của Thi phạt Vương Duy đời Đường)

Biển cát mênh mông trải ra trước mắt, trong sâu thẳm là ma vực khiến các đế cảnh cao thủ cũng sợ hãi, hẩn biết chuyến đi này là chuyến đi chết chóc, nhưng cũng quyến rũ cực độ, buộc hẩn cất bước. Hẩn khát vọng tìm hiểu những lĩnh vực chưa biết, muốn biết nơi đó ẩn chứa gì. Những gì chưa biết khiến người ta hiếu kì, đầy hưng phấn. Hẩn mang tâm trạng đó đi liền ba ngày trong sa mạc.

Dao động khe khẽ dấy lên từ vùng sâu sa mạc, lòng y cũng dao động theo.

118. Chương 3: Ma Vực

Thời tiết sa mạc biến hóa khó lường, ban sớm còn trời trong xanh biếc, nhưng đến trưa chợt nổi cuồng phong, cát bụi mịt trời. Nhìn cát vàng mờ mịt, Độc Cô Bại Thiên cảm thán: đời người chìm nổi, thoáng chốc thay đổi vạn lần.

Gió lốc cuồng mãnh thổi đến chiều mới dừng, hẩn bò dậy khỏi mặt cát, tiếp tục cất bước.

Càng đến gần trung tâm sa mạc, hẩn càng bất an, không hiểu trong ma vực ẩn tàng thứ gì mà cách xa ngàn dặm đã ảnh hưởng đến tâm lý. Đi suốt ba ngày, hẩn dần quen với khí hậu thất thường ở sa mạc.

Khi hẩn vào sa mạc được hai ngày, các cao thủ truy sát cũng đuổi sát đến rìa sa mạc. Họ nhận định rằng hẩn đã biết bí mật về ma vực, rằng có một đế cảnh cao thủ— Loạn thể tiểu ma tiên giúp đỡ hẩn. Chúng nhân không vội vào mà chờ đợi các cao thủ từ Thanh Phong đế quốc đến rồi mới cùng tiến vào vùng sa mạc thần bí.

Ngày thứ ba, các lộ nhân mã tề tựu, mấy vương cấp cao thủ bắt tay vào bố trí, chọn ra hơn trăm cao thủ tập hợp thành đội ngũ tinh nhuệ, chuẩn bị vào sa mạc giết ma. Số còn lại đợi ở ngoài, nếu Bất tử chi ma may mắn thoát ra, thì lập tức vây công.

Đội ngũ diệt ma hùng hổ tiến vào sa mạc, mang theo mười mấy con lạc đà chở đồ dùng. Trong số tiến vào có mười vương cấp cao thủ tiền bối, hai mươi cao thủ thứ vương cấp đủ lứa tuổi, còn lại đều là cao thủ đạt đến cảnh giới cao siêu. Thanh thế này khiến chúng nhân tràn đầy lòng tin rằng Độc Cô Bại Thiên khó lòng thoát được kiếp nạn.

Độc Cô Bại Thiên ở trong sa mạc vô tình đi lạc hướng, lúc nhận ra đã qua mất một ngày đêm.

“Mẹ nó chứ, dao động lúc mạnh lúc yếu đáng chết, hại lão tử nhận sai hướng.” Hẩn lầm bầm, cởi túi nước xuống uống một ngụm.

“Không hiểu lần này quyết định đúng hay sai, có lẽ ta không nên đến đây.” Hẩn bất an trong lòng nên thấy sự việc có vẻ không ổn, “ta sao thế nhỉ, sao lại do dự, con mẹ nó, đã đến rồi tất sẽ bình an.”

Năm ngày sau, hẩn cũng đến được rìa ma vực, suốt thời gian này, hẩn đi bước nào cũng thấy lòng rung động, cảm giác này mỗi lúc một rõ ràng. Sau cùng rung động trở thành chấn động, áp lực vô hình đè nặng lòng hẩn, cơ hồ nghẹt thở.

Lúc đó hẩn cách ma vực trong truyền thuyết không đầy trăm dặm, tử vong khí tức nồng đượm nổi lên trong lòng. Từ xa nhìn lại chỉ thấy một màu ảm đạm, tựa hồ có âm phong nhẹ thổi tới.

“Cách xa thế mà âm u đáng sợ thế này, đến gần chẳng phải quỷ khí lạnh lùng ư, ma vực chết tiệt có phải là cửa vào địa ngục không?”

Đến gần, Độc Cô Bại Thiên cuối cùng cũng thấy ma vực trong truyền thuyết, vùng đất này chìm trong tối tăm, phẳng phất là một không gian cách li, không liên quan gì đến thế giới. Cả phiến địa vực tử khí âm u, ma khí dày đặc đen ngòm như khói, không ngừng tỏa ra phía ngoài, trông mà lạnh mình.

Hắn rùng mình, dù bình thường vẫn lớn mật, giờ đối diện với chốn như nhân gian địa ngục không khỏi rợn tóc gáy.

Hắc ám phảng phất như lỗ đen khổng lồ khảm vào sa mạc, phát ra ma lực vô tận, ma khí phiêu đảng trên không trung đầy quỷ khí, khác nào ác hồn đang nhe nanh múa vuốt.

Càng gần hơn, Độc Cô Bại Thiên tựa hồ nghe thấy vạn con quỷ gào khóc, câu nào cũng nát lòng rỏ máu, khiến lòng người chấn động.

Cảnh tượng rùng mình đập vào mắt hắn, ngoài rìa ma vực toàn là xương người và gia súc trắng nhợt, phảng phất như tu la trường, không hiểu tích lũy qua bao nhiêu năm mà bột xương đã phủ đầy mặt cát, phóng mắt nhìn, những bộ xương trắng rợn người này tựa như một vùng trắng nổi bật giữa đêm đen.

Hắn đến trước ma vực, chân đạp lên tàn cốt phát ra tiếng xào xạo tử vong. Từ tiếng xương vỡ, hoàn toàn không còn âm thanh gì, hình như hắn đang vào một vùng lặng ngắt. Tử vong khí tức dày đặc quấy nhiễu tâm thần, khiến hắn bất an, xưa nay hắn chưa từng cảm giác tử vong gần mình đến thế.

“Con mẹ nó chứ, dọa người ta chết khiếp.” Hắn lau mồ hôi lạnh trên trán, bình tĩnh lại, “đây là ma vực kinh hồn trong truyền thuyết. Sau cùng ta cũng thấy được.”

Hắn nhìn vạn bộ hài cốt dưới chân, chợt mềm lòng. “ Bao nhiêu là sinh mệnh, nơi này thiếu gì cô hồn du đảng.” Chợt hắn có cảm giác vô lực khi đối diện với ma vực khiến cả đế cảnh cao thủ cũng kiêng dè, có vào không trở ra.

Cùng lúc, ma vực lặng ngắt chợt ào ào cuồng phong, sấm sét ầm ầm, cát bụi ngút trời, hắc ám ma khí lan tràn như đang trong cơn giận, tản đi tứ phía, trùm kín nửa bầu trời.

Độc Cô Bại Thiên cả kinh thất sắc, thi triển Thần Hư bộ lùi lại nhanh chóng, ma khí cuộn cuộn lướt qua mình khiến hắn toát mồ hôi lạnh.

Tuy thoát khỏi phạm vi ma khí hoành hành nhưng trong sa mạc vẫn cuồng phong trận trận, cát vàng mịt mờ khiến người ta không mở nổi mắt. Tiếng gió u u như quỷ khóc sói gào, chọc vào tai người ta khiến ai nấy sởn gai ốc kinh hoàng.

Một giống xương bị cuồng phong cuốn lên đập vào eo hắn. “Bộp.” Bị hộ thể chân khí của hắn chấn tan, bột xương li ti tản theo gió hết, chỉ trong nháy mắt đó, vô số khô cốt bay theo gió, tung hoành trong không gian.

Độc Cô Bại Thiên lại lùi bước, tránh xa ma vực, điều khiến hắn kì quái là rời khỏi ma vực không xa lắm, tất cả liền bình lặng, không hề có mảy may dao động. Từ xa nhìn lại, ma vực cuộn cuộn gió, ma khí ào ào lan tràn, điên cuồng lan tỏa trên tầng không. Ngoài rìa, vùng xương trắng cũng phiêu đảng, cát bụi mù mịt, nhưng vẫn bình tĩnh hơn nhiều.

Hắn hít một hơi khí lạnh, “mẹ nó chứ, cổ quái quá.”

Hắn không dám liều mạng tiến vào, đợi khí gió lặng mới bước đến. Vốn hắn cho rằng lần này sẽ khiến cuồng phong, bão cát trong ma vực dậy lên, nhưng không giống như hắn tưởng tượng, ma vực lại yên lặng tuyệt đối. Cơ hồ tình cảnh lúc trước chưa xảy ra, chỉ là ảo giác mà thôi.

Quan sát liền ba ngày, Độc Cô Bại Thiên nắm được một phần quy luật của thế giới hắc ám này, chỉ vào mỗi buổi trưa, ma vực mới ào ào ma khí, ngoài rìa cũng nổi cuồng phong, thổi tung cát bụi.

Chúng cao thủ truy đuổi hắn trải qua vô số cơn bão cát, mất mạng oan uổng không ít, sau cùng cũng đến địa điểm cách ma vực không đầy hai trăm dặm. Chúng nhân đều bất an, dừng lại chuẩn bị chấn chỉnh đội ngũ trước khi tiến quân ma vực.

119. Chương 4: Quyết Chiến Lai Lâm

Một trăm võ lâm cao thủ của Thiên Vũ đại lục đến được ma vực trong truyền thuyết, nhìn vùng tăm tối đầy ma diễm, chúng nhân hít một hơi khí lạnh. Vùng đất được coi là phần mộ của đế cảnh cao thủ hiện

ra trước mắt, toàn thể đều chấn động. Nghe là một việc, tận mắt thấy lại là việc khác, nơi thần bí trong truyền thuyết phát ra dao động năng lượng khiến lòng người ớn lạnh.

Cát bay cuồng loạn, mây che kín trời, ma diêm ngục ngút, hắc vụ mờ mịt, xương trắng lạnh lùng, tử khí vô biên.

Đó là chốn địa ngục nhân gian, cánh cửa thông với ma giới, nguồn gốc của vạn ác, một thế giới tối tăm đối lập với cõi đời.

“Các vị xem màu trắng phiêu đảng kia là gì.”

“Là... là xương trắng... xương trắng vương dưới đất bị cuồng phong thổi tung lên.”

“A!”

“A!”

.....

“Địa ngục! Không ngờ truyền thuyết lại là thật, vạn bộ hài cốt chất thành núi, màu trắng vô tận đúng là khô cốt.”

“Bóng tối vô tận, ma diêm ngút trời, tử khí âm u, đó... đó là vì sao? Trên đời sao lại có nơi đáng sợ như thế, vốn nó không nên xuất hiện trên đời.”

Chúng nhân lo lắng, nhao nhao bàn luận.

Một vương cấp cao thủ nói: “Các vị không nên lo lắng, ma vực tuy đáng sợ nhưng chỉ cần chúng ta không bước vào, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.”

Thương Tâm Nhân góp lời: “Không ngờ ma vực trong truyền thuyết lại là nơi thế này, trừ khiến người ta chấn động, còn thần bí vô cùng, quả muốn vào xem một phen.”

Một cao thủ cạnh đó giật mình: “Huynh đệ, không nói đùa chứ? Tại hạ không nghe lầm chứ hả?”

Thương Tâm Nhân tự giễu: “Ha ha, mỗ chỉ nói thôi, lấy đầu ra bảo lãnh ấy, mỗ tự biết phải trăm năm nữa mới có thể.”

Vương Đạo mỉm cười: “Thương Tâm huynh bắt tất tự phí bạc, trên đời không gì không thể, với tư chất của huynh dài chưa biết chừng năm, ba chục năm nữa là vào được ma vực.”

Thương Tâm Nhân lắc đầu: “Trừ phi mỗ không còn thương tâm, triệt để chết cả cõi lòng, đến đây tự sát, còn không cả đời sẽ không tới.”

Nhìn ma vực tối om, Thủy Tinh ngơ ngẩn xuất thần, đồng thời với cảm giác bất an trong lòng, nàng lại hi vọng, đan xen với thất lạc. Lí Thi nhìn đồng bạn với vẻ lo lắng, mấy hôm nay nàng loáng thoáng thấy rằng Thủy Tinh không được bình tĩnh, hình như có tâm sự.

“Hai vị mỹ nữ sư muội không phải đang nghĩ tới huynh chứ? Ngàn vạn lần đừng nghĩ tới huynh, huynh đây không sợ gì, chỉ sợ người ta tương tự mình.” Dung nhan tuấn mỹ của Hoa Vân Phi nở nụ cười mê người, nghiêng người lướt đến cạnh hai đại mỹ nữ, cùng là truyền nhân thánh địa nên gã không ngại ngần gì, sẵn sàng đùa cợt với hai nữ tử như tiên tử.

Chúng nhân đã thích ứng với cách nói năng “nhăng cuội” của gã, không đến nỗi kinh ngạc, nhưng sau lưng vẫn có người nói lên: “Tên nhóc con, tiên tử dễ chạm vào thế sao.”

Lí Thi lạnh lùng liếc gã: “Hoa sư huynh, xin hãy nói năng tôn trọng một chút, tiểu muội không có hứng nói chuyện không đâu.”

Thủy Tinh cất tiếng lạnh lạnh: “Hoa sư huynh sao lại mang tiếng lòng ra nói? Muội biết sư huynh thường hận vì sinh ra làm thân nam nhân, thường lên liếc Vương Đạo sư huynh, Thương Tâm Nhân sư huynh, còn cả những thanh niên anh tuấn khác. Nhưng sư huynh không cần trực tiếp nói mình thích nữ sắc đâu, tất cả đều biết, đều hiểu cho huynh.”

Sắc mặt Hoa Vân Phi lúc đỏ lúc tím, không ngờ Thủy Tinh không hay nói năng lại tung ra đòn hồi mã thương như thế, nhất thời có cảm giác không còn nơi nào để giấu mặt, thậm chí xấu hổ quá hóa giận. “Thủy Tinh sư muội... hừ.” Đoạn giậm chân bước sang bên.

Chúng nhân cười vang.

Bạch Vũ Ti che mặt cười: “Hoa huynh đệ, dáng vẻ vừa rồi rất giống nữ nhân, đến với tỷ tỷ, tỷ tỷ sẽ yêu quý, để mọi người thấy được dương cương chi khí của đệ.” Đoạn mỉm cười quyến rũ, đưa cánh tay mảnh mai như ngọc ra, tư thế mê hoặc vô cùng.

Hoa Vân Phi then quá hóa giận, sau cùng cũng bật cười, quả thật nhất tiểu bách mị sinh, “Được, mỹ nhân, huynh đến đây.” Rồi đi đến chỗ Bạch Vũ Ti.

Bạch Vũ Ti cười rộ, tránh sang bên: “Ha ha, đệ đệ ngốc, tỷ tỷ còn không biết lòng dạ đệ ư, mau tìm Vương Đạo sư huynh và Thương Tâm Nhân sư huynh đi.”

“Ha ha.....” Chúng nhân cười to, vốn họ run sợ trước ma vực, trong lòng phi thường khấn nguyện, giờ mấy người này đùa cợt, tất cả nhẹ nhõm hẳn.

Đợi khi tất cả bình tĩnh lại, một võ lâm cao thủ hỏi: “Kì quái, Độc Cô Bại Thiên phải đến rồi chứ nhỉ, sao không thấy bóng dáng hắn?”

Kì thật ai nấy đều mang nghi vấn này nhưng chúng nhân tránh không hỏi, họ sợ hấn vào ma vực rồi an toàn thoát ra. Dù khả năng này không lớn, nhưng vẫn lo lắng trong lòng.

Cả trăm cao thủ truy sát ma nhân lập tức yên tĩnh, chỉ còn tiếng gió rít vù vù.

Bạch Vũ Ti đột nhiên kêu lên: “Các vị xem, đằng kia có người, phải Độc Cô Bại Thiên không?” Thị chỉ về phía ma vực.

Một bóng người cao lớn đứng bên rìa ma vực, phẳng phát hòa tan vào bóng tối, cũng quỷ dị, thần bí như thế.

“Không sai, là Độc Cô Bại Thiên.”

“Là ma đầu đó.”

.....

Chúng nhân kêu réo, vừa phẫn nộ vừa sợ hãi, sợ bóng người cao lớn kia bước vào ma vực rồi sẽ hoành không xuất thế như truyền thuyết.

Gió ngừng lặng, bạch cốt thi nhau rớt xuống đất, ma khí đen ngòm dịu đi.

Nam tử cao lớn ngạo nghễ đứng đối diện với ma vực, trên đồng xương trắng lạnh lẽo.

Cách biệt không lâu, quần hùng lại thấy thanh niên quấy loạn cả võ lâm. Từ trận đại chiến ở Vân sơn, tru sát Thiên vương Doãn Phong, hỏa thiêu Nam Cung, đại chiến ở thảo nguyên, dẫn đàn sói vây công công võ lâm tinh anh, giờ hắn lại tìm thấy ma vực trong truyền thuyết, không hiểu hắn còn gây ra việc kinh thiên động địa gì nữa.

“Độc Cô Bại Thiên, ngươi muốn triệt để thành ma ư?” Một vương cấp cao thủ hỏi.

Độc Cô Bại Thiên từ từ quay lại đối diện quần hùng, tỏ ra bình tĩnh, mục quang kiên nghị. “Ta thành ma hay không, với các ngươi chẳng phải vấn đề ư? Là kẻ đáng chết, là kẻ phải bị tru sát.”

“Ngươi đã biết kết quả còn muốn chống cự ư, ngươi tin rằng sẽ thoát được thiên hạ quần hùng truy sát ư?”

Độc Cô Bại Thiên cười lạnh không đáp.

“Ngươi đi đến đâu, chết chóc đến đó, tay ngươi dính chưa đủ máu người sao, lẽ nào còn chấp mê bất ngộ?” Vương cấp cao thủ nổi giận.

“Những kẻ đó chết chưa hết tội, ta vì muốn sống sót, không còn lựa chọn nào nữa, đều do các người bức bách. Mỗi người đều có quyền lợi sinh tồn, các người dựa vào đâu mà muốn ta chết, muốn nắm quyền sinh sát ta. Mấy tên khốn các người muốn đoạt sinh mạng người khác, tất phải trả giá tương đương.”

Hoa Vân Phi hỏi: “Độc Cô Bại Thiên, người tin rằng thoát được vòng vây của hơn trăm vị giang hồ hảo thủ sao?”

“Tên nhóc người không cần lo lắng, ta muốn đi là đi, ai ngăn được?”

Hoa Vân Phi vừa bị Thủy Tinh và Bạch Vũ Ti trêu chọc, vốn đã điên tiết, không ngờ bị thêm một câu “tên nhóc” liền giận phát điên. “Độc Cô Bại Thiên người không thể chết yên lành được, ta phải chế người làm tám khúc, để người tan nát hình thần, vĩnh viễn không được siêu sinh.”

“Tên nhóc người ác độc lắm. Con mẹ nó chứ, lão tử nguyên người cả đời này là nhân yêu, kiếp sau sẽ mọc tai dài mắt đỏ, là con gái.”

“Ta giết người, Độc Cô Bại Thiên đáng chết.” Hoa Vân Phi tuốt kiếm, bắt chấp tất cả lao tới.

Nhưng cao thủ khác cũng nắm đao tuốt kiếm, từ từ tiến tới, bên ngoài ma vực đầy sát khí.

Thoáng sau, Hoa Vân Phi đến trước mặt hắn, bảo kiếm vạch ra một vòng cung tuyệt đẹp, kiếm mang như dải lụa cuốn tới.

Độc Cô Bại Thiên không tuốt Khấp Huyết thần kiếm, hữu thủ khẽ giơ lên, quang mang đỏ tía bắn ra, va vào dải lụa.

Sóng khí ào ào, Hoa Vân Phi lùi mấy bước dài. “Người... phát được kiếm khí bằng tay không... người đạt đến cảnh giới vương cấp đại thành? Đêm đó xảy ra việc gì, có phải vì cơn mưa đó mà người...” Gã ngừng lời, nhớ lại khí thế kinh khủng của Độc Cô Bại Thiên thể hiện, quả thật gã không với tới được.

Cả trăm người lặng ngắt, thanh niên này khiến họ quá chấn động. Chỉ mấy ngày không gặp, hắn lại đột phá, khiến người ta lạnh buốt cõi lòng.

Cùng lúc, Hoa Vân Phi quay lưng về phía quần hùng, nhỏ giọng nói với Độc Cô Bại Thiên: “Quả dưa ngốc người định vào ma vực? Ta khuyên người mau đào tẩu, nếu tiến vào chỉ thêm một oan hồn trong đó mà thôi.”

“Nhân yêu, người thật ra là ai, vì sao mấy lần giúp ta?” Độc Cô Bại Thiên không máy môi, ngậm truyền âm, lại mắng: “Nhân yêu...”

“Độc Cô Bại Thiên, ta XXX, ta không phải nhân yêu gì hết, con mẹ người nói năng tôn trọng một chút.” Hoa Vân Phi lại truyền âm: “Với tu vi hiện tại của người, cộng thêm Thần Hư bộ nhất định có cơ hội thoát được vòng vây, người có chịu chạy không?”

“Muốn trốn chạy thì ta không đến đây.”

Cùng lúc đó, mười mấy võ lâm cao thủ đến sau lưng Hoa Vân Phi, đứng thành một hàng, trường kiếm chỉ vào Độc Cô Bại Thiên. Sát khí lạnh lẽo dâng tràn, kinh khí vô hình khiến bạch cốt dưới đất lạo xạo, sát ý lan khắp toàn trường.

Một vương cấp cao thủ lớn tiếng: “Độc Cô Bại Thiên, người quấy loạn võ lâm, hôm nay chúng ta kết liễu.”

“Hừ, các người không sợ ta bước vào ma vực, rồi lại xuất hiện giống Bất tử chi ma trong truyền thuyết ma tôn thiên hạ ư?”

“Với tu vi hiện tại của người nếu vào ma vực mà không chết thì là ý trời, võ lâm chịu được họa loạn Bất tử chi ma trong truyền thuyết, không sợ xuất hiện thêm một Bất tử ma vương, từ cổ tã không thể thắng chính!”

“Hắc hắc...ta là tà, các người là chính.” Độc Cô Bại Thiên cười lạnh: “Hừ. Đạo cao một thước, ma cao một trượng!”

Trên vùng đất đầy xương trắng, tử khí vô biên sắp khai màn một trường đại chiến

120. Chương 5: Lưu Huyết Ma Vực

Trăm vị võ lâm cao thủ vây thành hình bán nguyệt quanh Độc Cô Bại Thiên, bên ngoài ma vực.

“Kì tài trời sinh sao lại trở thành ma. Độc Cô Bại Thiên, ta vốn phi thường thưởng thức thiên tư võ học của người, nhưng đạo ma không thể đứng cùng nhau, chúng ta nước lửa không dung nhau, hôm nay phải sinh tử đại chiến, không chết không ngừng.” Người nói là Đại Bi thiên vương Dương Thụy, vương cấp cao thủ hẳn biết đến đầu tiên.

“Hắc hắc... không chết không ngừng tay...” Độc Cô Bại Thiên rút Khấp Huyết thần kiếm, khe khẽ vuốt ve, tuyệt thế hung khí lấy được trên đỉnh Vân sơn phát ra hồng quang lạnh lẽo, như làn sương giá, như máu đọng lại. “Ai dám đấu với ta?”

Chúng nhân nhìn nhau, có người hô lên: “Ma đầu người tội ác đầy mình, chết chưa hết tội, không cần phải tỏ ra đạo nghĩa với người làm gì, giết.” Một toán cao thủ xông lên, đao kiếm nhất tề chém vào hắn, kiếm khí tung hoành.

“Hắc hắc...không cần phải tỏ ra đạo nghĩa với ta làm gì hả! Các vị anh hùng, xem kiếm.” Phong mang đỏ tía hóa thành quang nhận khổng lồ, rít lên lạnh lói, chém ngược lại.

“Ầm.”

Mười mấy người xông lên bị quang nhận hất bay, có người mặt mũi nhợt nhạt, có người miệng rỉ máu, có người lão lão chực ngã. Trong trường liên lặng ngắt, mười mấy người này có hai cao thủ thứ vương cấp, còn lại đều là cao thủ đạt mức siêu tuyệt vậy mà cả toán vẫn thất bại.

Chấn động.

Chúng nhân buộc phải đánh giá thực lực chân chính của Độc Cô Bại Thiên.

Dương Thụy tỏ ra ngưng trọng, bước khỏi hàng ngũ.

“Tiểu hữu quả nhiên xuất chúng, Dương mỗ mong được đấu một trận công bình ở đây, không hiểu ý tiểu hữu thế nào?”

“Quyền chủ động trong tay các vị, mỗ được chọn lựa ư? Hơn nữa có lợi như vậy, mỗ lấy lí do gì cự tuyệt.” Độc Cô Bại Thiên bình tĩnh, không hề dao động.

“Mời.”

Dương Thụy cầm thanh thiết kiếm lấp lánh hàn quang, nhìn đối thủ trẻ tuổi quật khởi như sao băng chăm chăm. Ông ta cảm khái vô vàn, nếu không vì truyền thuyết xa xưa đó, có lẽ ông ta sẽ kết thành bằng hữu với hắn, nhưng không còn cơ hội đó nữa rồi.

Độc Cô Bại Thiên không dám sơ ý, tuy lúc hắn còn ở cảnh giới thứ vương cấp từng tru sát thành công cao thủ thiên vương cấp Doãn Phong, nhưng giờ đối thủ là vương cấp cao thủ đỉnh cao này, hẳn không được phép lơ đãng. Hắn tin rằng tính cách, phẩm chất quyết định thành tựu của một người, Doãn Phong có vẻ nhân nghĩa đạo đức, phong phạm cao thủ nhưng chỉ là tiểu nhân vô sỉ, tính cách đó chỉ giúp gã trở thành hạng cuối trong các vương cấp cao thủ, không thể so với Đại Bi thiên vương.

“Ầm, ầm, ầm.”

Tiếng sấm khê vang lên, trên đầu Độc Cô Bại Thiên tụ tập ô vân, Khấp Huyết thần kiếm rung rung, tử quang xuất hiện, một tia sét bổ vào Dương Thụy.

Có người hô lên kinh hãi: “Khiều Thiên kiếm pháp, thần công gia truyền của Vương gia ở Tân Minh đế quốc.”

Chúng nhân không khỏi nhớ lại đêm mưa kì lạ trên thảo nguyên, hẳn như thần linh xuất thế, khiến họ chấn động vô cùng, đến giờ vẫn còn bất an.

Tia chớp tím bổ mạnh vào Dương Thụy, thân hình Dương Thụy quay tít, trường kiếm lúc đâm lúc chém, bạch quang rạng rỡ, vang lên tiếng xoàn xoạt. Người xoay chuyển, kiếm khí tung hoành.

Chúng nhân dù hận không thể được tính mạng hấn ngay nhưng cũng phải bội phục tu vi võ công của hấn. Hấn còn trẻ mà đối kháng với cao thủ thành danh mấy chục năm vẫn công thủ rõ ràng, không hề có dấu hiệu thất bại, quả khiến người ta kinh hãi. Đương nhiên đại đa số đều đổ kị, đổ kị hấn còn trẻ đã võ công cao siêu, bản thân mình lại không được như thế.

Giữa làn kiếm khí tung hoành, Độc Cô Bại Thiên tung người lơ lửng trên không, Khấp Huyết thần kiếm rực thần quang, tiếng sấm ầm ầm nổi lên. Tia sét khổng lồ từ thân kiếm xẹt ra, giáng xuống.

Đồng thời, trường kiếm của Dương Thụy chém lên trời, kiếm khí trắng ngần hóa thành trường long vút lên.

Làn giao phong này ngưng tụ công lực toàn thân của hai người, kiếm khí tung hoành rít lên vù vù. Hơn trăm cao thủ đứng quanh buộc phải lùi lại.

Đòn hợp kích của hai cao thủ bắn vào ma vực, quang mang như ngựa hoang sút cương lao vào vùng tối tăm.

Im lặng.

Nhất thời trong trường yên lặng đến cực điểm, ai nấy nín thở.

Đột nhiên hắc sắc vụ khí ào ạt tràn ra, hút sạch kiếm khí, vụ khí không hề dừng lại mà tiếp tục lan rộng. Thân hình Độc Cô Bại Thiên nhanh chóng hạ xuống rồi lướt sang bên, Dương Thụy cũng không dám chần chừ, nhanh chóng lướt đi. Hai đại cao thủ tránh né hắc sắc vụ khí, đồng thời phát động công kích đối phương, phong mang đỏ tía và trắng toát không ngừng giao chiến trên không.

“Ầm.”

Uy lực hợp kích – sóng khí hùng hậu đổ vào hắc sắc vụ khí, vụ khí lồng lộn tản ra, rải vào quần hùng. Quần hùng vội vàng tránh đi nhưng không ít người bị làn khí đen đánh phải, lập tức vang lên vô vàn tiếng kêu thảm.

“Mau tránh đi, đó là hắc ám ma khí trong ma vực.” Mấy vương cấp cao thủ kêu to.

Hắc vụ tan hết, có ba người trở thành đồng máu thịt bầy nhầy, thân thể nhiều chỗ lộ cả xương ra, tử trạng thê thảm, bảy tám người khác thân thụ trọng thương, thân thể bị ma khí làn thổi rữa nghiêm trọng.

Chúng nhân hít sâu một hơi khí lạnh, đến giờ mới chân chính minh bạch điểm đáng sợ của ma vực, chưa vào đã hung hiểm như vậy, thì bên trong hiểm ác khó lường.

Dương Thụy trúng đòn sau chót của Độc Cô Bại Thiên, há miệng thổ ra một ngụm máu lớn, sắc mặt nhợt nhạt, lão đảo chực ngã. Ông ta lau máu trên miệng: “Anh hùng xuất thiếu niên, lão phu bại rồi, bại tâm phục khẩu phục.” Đoạn buồn bã lui lại.

Chúng nhân cả kinh, Đại Bi thiên vương bại rồi!

Quần hùng không tiếp nhận được hiện thực này, cao thủ vô địch mấy chục năm đã thất bại.

Dương Thụy khác với Doãn Phong, Doãn Phong ngồi lên được cái ghế vương cấp cao thủ còn gây ra tranh cãi nhưng Dương Thụy đã đạt tới cảnh giới vương cấp đại thành, được coi là đỉnh nhọn trong các vương cấp cao thủ. Mà ông ta cũng thất bại trước một thanh niên mới quật khởi.

Chấn động.

Im lặng.

Chúng nhân không tin được vào sự thật trước mắt.

Trong một tháng nay, Độc Cô Bại Thiên bị người thiên hạ truy sát, nhận rõ nét xấu xa của người đời, hiểm người khiến hấn tôn kính tận đáy lòng. Nhưng bóng dáng cô đơn kia chắc chắn là một, vị cao thủ tiền bối này công lực trác tuyệt, đáng cho người ta tôn kính, nhưng vì lập trường bất đồng, không thể chia sẻ gì.

Độc Cô Bại Thiên lặng lẽ nhìn theo bóng dáng thất lạc, mọi an ủi đều là giả dối.

“Giết!” Trong đám đông không hiểu ai hét lên, mấy chục người điên cuồng lao vào hấn.

Hấn nhếch môi cười lạnh, quay người lùi lại vào ma vực.

“Không được, mau lùi lại.” Một vương cấp cao thủ kêu to.

Thời khắc không còn sớm, hắc đạo ở đây ba ngày để đến cơ hội này liên vận công lực toàn thân, Bất Tử ma công, Thâu thiên đoạt nhật đại pháp toàn lực vận chuyển, thiên địa tinh khí như bị thu hút, tràn về phía hắc. Quanh hắc trở nên ảm đạm vô quang, tối tăm mù mịt rồi quang hoa rực rỡ, nhất thời thân thể rực hào quang đoạn quang hoa chói lòa liên tục vút lên trời, nhất kiếm kinh thiên ngưng tụ thiên địa tinh khí bổ thẳng vào ma vực.

Đồng thời, Độc Cô Bại Thiên thi triển Thần Hư bộ, lướt sang một bên, như dải sáng rời xa hiện trường.

Kiểm khí kinh hồn đập vào ma vực.

“Ầm.”

Tiếng nổ động trời vang lên, ma khí hắc ám trong ma vực như nộ hải cuồng đào gầm gào tràn ra, toàn bộ vùng ngoại vi ma vực chìm trong tối tăm, mặt đất run rẩy, thình không ảm đạm hắc đi.

Cuồng phong gào rú, núi lay đất chuyển.

“A! Cứu mệnh!”

“Thiên nộ!”

.....

Quần hùng loạng choạng, những kẻ nhát gan bắt đầu nói lung tung, lớn tiếng gào khóc.

Mặt đất chấn động, mấy chục người gục dưới đất, hắc ám ma khí tràn vào, quần hùng thương vong thảm trọng.

Thình không triệt để ảm đạm vô quang, quanh ma vực âm phong gào rú, hắc khí cuộn cuộn, ma diễm ngút trời, phảng phất như diệt thế ma tôn giáng lâm.

Tiếng gào khóc vang vọng, ma khí dần tan đi, thiên địa trong trẻo trở lại, ma vực chung quy cũng bình tĩnh.

Bên ngoài ma vực như tu la trường, mấy chục người máu thịt bầy nhầy, xương trắng lộ ra, tử trạng vô cùng thê thảm. Hơn bốn chục người còn lại sắc mặt nhợt nhạt.

“Độc Cô Bại Thiên, ngươi mất hết nhân tính rồi, độc ác thật.” Một vương cấp cao thủ rơi lệ thét.

Độc Cô Bại Thiên không hề tỏ vẻ ăn năn, ung dung đứng ngoài xa. “Các người muốn giết ta, ta vì tự vệ nên không còn cách nào khác. Ta nói rồi, muốn đoạt sinh mệnh người khác tất phải trả giá tương đương. Các người là người, ta cũng vậy, vì sao ta chết không hết tội còn các người có người thương vong lại trở nên đau đớn như thế?”

“Người không phải là người, người là ma, là ma quỷ.” Một vương cấp cao thủ rít lên lao vào hắc.

Chúng nhân đều bật trường kiếm, sát khí thăm liệt tràn khắp nơi.

Nhìn toán tinh anh của tinh anh lao tới, Độc Cô Bại Thiên mỉm cười, trong lòng không khỏi thoáng qua tia cay đắng. Hắc nhận ra Thủy Tinh xưa nay chưa từng có sát khí với mình cũng cảm kiếm lao tới.

Hắc biết rằng lần này cả thiên hạ không còn ai đồng tình với mình, khác nào một con sói cô độc, chật vật giãy giụa.

“Mộ xuân tam nguyệt, dương hoan thảo trường, thiên hàn địa đông, vấn thủy tự lang? Nhân tâm liên dương, lang tâm độc sảng, thiên tâm nan trắc, thế tình như sương.....” (Tháng ba cuối xuân, dê vui cỏ cao, trời lạnh đất cứng, hỏi ai nuôi sói? Lòng người chỉ lo cho dê, lòng sói đơn độc một mình, lòng trời khó đoán, tình thế gian như sương ...) tiếng ngâm thê lương vang lên, hắc rảo bước tới ma vực.

121. Chương 6: Hô Hoán

Hắn bước đến chỗ ma vực, quần hùng đuổi sát, mấy chục vị võ lâm cao thủ nhìn hắn với ánh mắt đỏ ngầu chờ hận. Hắn vẫn thản nhiên bước vào ma vực.

“Không!” Tiếng thét run rẩy vang lên, một thần bí nhân mặc hắc bào lao tới như điện xẹt, thoáng cái vượt qua vòng vây của quần hùng, đến sát rìa ma vực.

“Xoạt.”

Tiếng xé lụa vang lên, tay áo hắn bị người đó xé tan, phát phơ trong gió.

Người đó đỏ ngầu ra, do mặt che sa đen, chỉ lộ đôi mắt ra ngoài nên chúng nhân không nhận ra vẻ mặt. Hồi lâu sau, người đó chợt lướt đi khỏi đám đông như dải sáng, mấy giọt lệ từ trên không rơi xuống. Hắc bào nhân đi đến đều như gió, không để lại mảy may dấu vết.

Chúng nhân dù kinh ngạc trước thần bí nhân đến rồi đi nhưng nhanh chóng dồn chú ý vào ma vực. Từ lúc Độc Cô Bại Thiên vào ma vực đến giờ, trong đó vẫn yên lặng. Một khắc sau mới vang lên tiếng hắn gào thét thê thảm, như quỷ khóc sói tru.

Qua một khắc, tiếng rú lặng dần, ma vực trở lại yên tĩnh.

Chúng nhân nhìn nhau, không hiểu phía trong xảy ra chuyện gì.

“Độc Cô Bại Thiên chết rồi.” Đại Bi thiên vương Dương Thụy tỏ vẻ không buồn không vui, nhưng vẻ mặt lão thoáng u uất.

“Thật sự vậy ư, sao tiền bối khẳng định như vậy?” Bạc Vũ Ti hỏi.

Những người khác đều hiếu kì, muốn biết đáp án.

“Bất tử chi ma trong truyền thuyết vào ma vực với tu vi thánh cảnh, kêu gào suốt ba ngày đêm rồi hoành không thoát đi. Tu vi của Độc Cô Bại Thiên này sao so với ma vương năm xưa được, tiếng gào chỉ kéo dài một khắc là tận, xem ra đã khí tuyệt thân vong.”

Hóa ra là vậy, tất cả như trút được gánh nặng.

Một vương cấp cao thủ nói: “Tuy thế, nhưng ta vẫn chưa yên tâm, vẫn có cảm giác ác ma không thể dễ dàng chết như thế.”

Một vương cấp cao thủ khác nói: “Chi bằng chúng ta ở lại đây thêm ba ngày xem hắn có thoát được không. Tin rằng ba ngày là cực hạn, dù ma vương trong truyền thuyết cũng chỉ trụ được bằng ấy thời gian.”

Chúng nhân nhất trí tán thành.

Trong lòng chúng nhân vừa khấn trương vừa kích động, Độc Cô Bại Thiên khiến cả thiên hạ bất an có thể đã diệt vong do bị họ truy sát, tương lai họ sẽ có được vinh dự. Nhưng vẫn lo lắng hắn không chết, rồi lại như ma quỷ thoát ra, chỉ e lúc đó không ai sống sót.

Ma vực không hề động tĩnh, chúng nhân đều nhẹ nhõm, bắt đầu cười nói.

“Ha ha...Độc Cô Bại Thiên cũng chết rồi.”

“Ông trời có mắt.”

“Hắn đúng là ngu xuẩn cực điểm, ma vực được coi là phần mộ của đế cảnh cao thủ, với tu vi của hắn mà dám vào, đúng là ngu xuẩn.”

“Ác gặp ác báo!”

Khoảnh khắc Độc Cô Bại Thiên ngao nghễ tiến vào ma vực, lập tức cảm giác phía sau có người lao tới, để cấp thần thức siêu tuyệt được vận dụng, hắn phát hiện chính là đế cảnh cao thủ thần bí vẫn luôn trợ giúp mình. Hắn do dự một chốc rồi vẫn tiến vào, một ống tay áo bị thần bí nhân xé rách nhưng hắn không dừng bước.

Ma khí hắc ám tràn tới, khí tức kinh hồn vây chặt lấy hắn.

Kinh Thiên quyết, Chiến Thiên quyết, Khiếu Thiên quyết, Bất Tử ma công cũng vận chuyển, chân khí trong thể thể lưu chuyển không ngừng, quanh mình xuất hiện một làn sáng mờ mờ cách ngăn ma khí. Nhưng áp lực kinh hồn khiến hắn di chuyển gian nan, vất vả lắm mới đi được mấy thước. Nơi này tối tăm vô biên, mắt người hoàn toàn mất tác dụng.

Đi thêm mười mấy thước, sau cùng hắn không chịu nổi nữa, chân khí rút đi như nước triều. Ma khí lập tức tràn tới, tính chất ăn mòn được phát huy khiến hắn không thở nổi, tử vong khí tức triệt để vây chặt lấy hắn.

Đau đớn.

Đau đớn vô cùng.

Độc Cô Bại Thiên cảm giác toàn thân như bị xé tan, phẳng phất cả ngàn mũi dao nhọn đâm vào thân thể. Hắn biết đây là ma khí xâm nhập, sức mạnh thần bí của ma vực đang thôn tính mình.

“A.....” hắn kêu lên, hai tay theo vô thức đập lại, liền kinh hãi nhận ra tay mình đã bị xé toạc, lộ cả xương ra ngoài.

“Lẽ nào Độc Cô Bại Thiên ta chết ở đây, quyết định này là sai lầm? Ta XXXX, chiến hồn trong thân thể còn không mau tỉnh lại, mang cho ta sức mạnh...” Vốn hắn định vào ma vực, mượn uy hiếp của cái chết để kích phát sức mạnh thần bí trong thân thể. Qua nhưng lần lần ngộ ra Kinh Thiên, Chiến Thiên một cách kì dị cùng đêm mưa lạnh hội Khiếu Thiên quyết, hắn tin rằng thân thể mình ẩn chứa sức mạnh kinh nhân, chỉ là hiện thời chưa sử dụng được.

Hắn thầm than: “Vốn định vào tử địa để sống sót, hiện tại lại thành tự sát...”

Hắn cảm giác da thịt toàn thân bị ăn mòn, cái chết đã gần lắm, mệt mỏi vô vàn dâng lên, hắn gần như hôn mê. Đột nhiên dưới chân hắn thụt xuống, một khe nứt vô thanh vô tức mở ra, hồng mang lóe sáng, hắn rơi xuống.

Quần hùng tuy thấy trong đó lóe hồng quang nhưng không để ý, hoàn toàn không coi là việc gì đáng để tâm.

Độc Cô Bại Thiên cảm giác mình đang rơi nhanh.

“Bộp.” Hắn đập xuống mặt đất.

Hắn nhận ra toàn một màu máu đỏ, trải ra vô tận.

Hắn nằm bất động, thân thể cơ hồ tan rã. “Ma khí đáng sợ quá, Bất diệt kim thân của ta còn thành thể này.” Hắn dần tỉnh táo, khả năng tư duy hồi phục, “đây là nơi nào, nhưng tia sáng màu máu là gì nhỉ, sao lại xuất hiện hồng quang?”

Hắn từ từ giơ tay, không nén được buột ra tiếng kêu thảm, ngón tay chỉ còn lại lóng xương trắng hếu, huyết nhục bầy nhầy. Không cần nghĩ hắn cũng biết thân thể có vô khối vết thương như thế.

Hắn đưa tay sờ lên mặt với tâm trạng bất an.

“A.....” hắn gào lên thê thảm.

Gương mặt lảng mịn giờ nát bét, dung mạo bị hủy sạch.

Hắn muốn đứng lên nhưng không còn khí lực.

“Vì sao lại thể này, sức mạnh trong thân thể không hề động tĩnh, biến ta thành người không ra người, quỷ không ra quỷ?” Hắn lại hôn mê.

Trong sâu thẳm lòng hắn vang lên tiếng thở dài: “Sức mạnh phải do tự bản thân lãnh ngộ, dựa vào ngoại giới để tăng cường công lực, khó lòng đại thành. Tuy nhiên chúng ta... ôi.”

Không hiểu bao lâu sau, Độc Cô Bại Thiên tỉnh lại. Nhìn màn quang mang màu máu trước mắt, hắn ngăn người, thân thụ trọng thương, dung mạo bị hủy, bị khốn trong ma vực, phải làm sao đây.

Từ từ, hần cảm giác mình động dậy được, cổ nén cơn đau, chặt vật đứng dậy.

Nhờ Bất diệt kim thân, hần không hề chết bởi thân thể bị ăn mòn “không thành hình dạng gì”, dù toàn thân đều là vết thương thì hần chỉ thấy hư nhược mà thôi.

Hần cố lấy lại tinh thần quan sát chung quanh, hóa ra đang ở trong một thạch thất bày một chiếc bàn, một chiếc giường và một cái ghế.

Dao động nhẹ nhẹ từ phía ngoài truyền vào khiến hần nảy sinh cảm giác thân thiết, như thể người thương đang gọi.

122. Chương 7: Tình Lệ

Độc Cô Bại Thiên gian nan bước ra khỏi thạch thất, nhờ vào ánh sáng màu máu quan sát cảnh tượng chung quanh.

Hai bên lối đi ngoài thạch thất khắc đầy những hình vẽ thần bí từ xa xưa: nô long nhe nanh múa vuốt, phượng hoàng múa trên chín tầng trời, thần thú nhiều chân, thần tướng uy vũ, ma vương bá khí lăm liệt, tiên tử thánh khiết, yêu tiên dâm dăng, chòm sao phức tạp, đường nét không thể phân định rõ ràng.

Mọi nét vẽ đều sống động, phảng phất có linh hồn, chực bay khỏi tường. Những dấu vết trải nhiều tang thương này cho thấy tất cả đều từ vô số năm tháng trước kia, tồn tại qua ngàn vạn năm đến giờ.

Tiếng gọi khiến Độc Cô Bại Thiên cảm thấy thân thiết truyền tới lúc được lúc mất, hấp dẫn trái tim xoay vần của hần, khiến hần hưng phấn dị thường. Tình cảm yêu thương sâu thẳm từ đáy lòng dâng lên, cơ hồ người yêu sống chết không rời đang ở đằng trước.

Tuy thân thể còn đau đớn vì thương thế, khiến hần tâm lực tiêu tụy nhưng tiếng gọi yêu thương tạo cho hần động lực bước tới, vô oán vô hối.

Hình vẽ cổ xưa hai bên lối đi phát ra quang mang nhàn nhạt, khung cảnh vừa thần kì vừa yêu dị.

Dù hai bên có vô số thạch thất thần bí, nhưng hần không dừng lại, đi một mạch tới.

Gần lại rồi, gần hơn nữa, tiếng gọi yêu thương càng lúc càng mạnh mẽ.

Thạch thất trong cảm giác xuất hiện trước mặt, hần đưa đôi tay máu thịt bầy nhầy, gian nan đẩy cánh cửa.

“Ầm.”

Thạch môn mở ra, màu máu tan hết, ánh sáng nhu hòa chiếu rọi, niềm yêu thương phảng phất như nước triều tràn tới. Hần quan sát gian thạch thất, bất tri bất giác hai mắt đầy lệ. Bức tượng bạch ngọc trong ngăn tọa lạc ở chính giữa, một nữ tử tuyệt đại phong hoa nhìn hần yên bình, ánh mắt đầy trù mến.

Hần run rẩy bước tới, dịu dàng vuốt ve gò má nữ tử như ngọc, nước mắt dâng tràn.

Ngàn năm tìm kiếm, vạn năm đợi chờ, tức mệnh luân hồi. Trong khoảnh khắc này, lòng hần giăng vạn sợi tơ tình, nữ tử bằng ngọc này khiến hần rung động, linh hồn run rẩy. Nàng là nữ nhân gắn với vận mệnh hần, là một phần không thể thiếu của sinh mệnh.

Từng hình ảnh nổi lên trong lòng:

Buổi đêm trăng sáng treo cao, một nữ tử phong hoa tuyệt đại ngự phong phi hành như nữ thần, một nam tử ngây ngô nhìn nàng, yêu thương như nước biển dâng lên trong mắt. Nữ thần theo gió bay xa, nam tử vẫn ngơ ngẩn nhìn lên mà đêm...

Ngày xuân cỏ xanh mướt, dung nhan tuyệt thế vô song của nàng mỉm cười xán lạn giữa trăm hoa, nhìn hần si dại, hần lại không nhìn thấy, chuyên tâm luyện kiếm...

Buổi hoàng hôn lay rây mưa. Nữ tử mỹ diệu vô song đi bên hần, chiếc ô mở ra một vùng đất trời riêng cho hai người...

Bức tranh không ngừng biến hóa:

Hào khí xung thiên, uy lẫm thiên hạ. Hấn tung hoành chốn sa trường, lấy thủ cấp chủ tướng địch giữa vạn quân, nàng đẹp như thiên tiên đánh trống trợ uy...

Một tay hấn cầm kiếm, tay kia ôm nàng sắc mặt nhợt nhạt, khoe miệng rỉ máu. Hấn vượt lên cả thiên hạ, coi quần hùng trước mặt như không khí. Nhất kiếm vung lên, vạn người không địch nổi...

Hấn đứng trên đỉnh Thiên Sơn, lấy thân ngưng kiếm, thân hóa thành cầu vồng kinh thiên dài mấy chục trượng, xẻ tan hư không trước sự ngưỡng vọng của mấy vạn quần hùng. Vạn đạo hào quang từ hư không phá toái xạ xuống, khiến hấn phiêu dật như thần. Khi hấn đặt một chân vào hư không, lòng đau đến cực điểm, ngoảnh nhìn tuyệt thế dung nhan gục trong vũng máu, liền rút bàn chân hướng về Bỉ Ngạn lại.

Tám tuyệt thế cao thủ vây chặt hấn, cương phong mãnh liệt, sát khí xung thiên khiến không gian quanh hấn méo mó. Đầu tóc hấn rối bù, miệng thổ máu không ngừng, sắc mặt trắng nhợt nhưng vẫn ngạo nghễ, mũi nhân phong hoa tuyệt đại đẹp đến nghẹt thở từ trên trời đáp xuống, ôm hấn vào lòng, tám đạo cương khí đánh trúng lưng nàng. Nàng như đóa hoa thê lương héo tàn, úa vàng...

Hấn không tin nàng nữa, cho rằng nữ tử mỹ lệ vĩnh viễn sẽ phản bội hấn, lòng đau như cắt, hấn đi khắp thiên hạ. Dù nhìn thấu sinh tử, vô địch thiên hạ thì sao? Mấy chục năm sau, lòng hấn vẫn đầy tiếc nuối. Lúc hấn ngoái lại tìm nàng giữa biển người mệnh mang thì bất ngờ biết rằng ngay đêm ra đi đó, nàng đã qua đời. Hấn vuốt ve di vật duy nhất của nàng – tình chi lệ tinh màu lam, rồi buồn bã rơi lệ...

.....

Một hình ảnh quán quít cả đời, sinh tử khổ đau, ruột gan đứt đoạn.

Kiếp trước đời này, đời này kiếp trước, yêu hận quán quýt, sinh tử ràng rịt.

Độc Cô Bại Thiên rướm lệ, ngửa mặt kêu to: A.....” Vết thương khủng khiếp trên thân thể không thể so với nỗi đau trong lòng, nội tâm hấn cay đắng cực điểm. Từng mảnh kí ức tàn khuyết thuật lại tình yêu đau đớn nhưng đẹp đẽ, bi thương của hấn qua từng kiếp, sinh tử luân hồi, vĩnh viễn khó quên. Hấn ôm chặt bức tượng ngọc vào lòng, sợ rằng buông ra sẽ mất đi tình cảm vĩnh hằng trong lòng.

Vầng sáng nhu hòa từ bức tượng phủ lên thân thể hấn. Hấn cảm giác ngọc tượng ấm dần, thậm chí sung mãn khí tức sinh mệnh. Hấn kích động muốn khóc to, lẩm bẩm: “Lẽ nào trời già muốn tặng ta một niềm vui bất ngờ, để nàng sống lại?” Tim hấn như ngừng đập, khẩn trương cực độ nhìn bức tượng.

Nhưng hấn thất vọng vì ngọc tượng không sống lại, vẫn nhìn hấn hiền hòa. Làn sáng nhu hòa phủ lên hấn, bao nhiêu vết thương lành lại hết, đồng thời yêu thương vô tận như nước triều dâng lên. Là chân ái từ ngàn vạn năm trước, là tình yêu không hồi hận vượt qua thời không.

Hấn say mê, hai mắt lại mơ hồ. Đến khi nhận ra thương thế dần tan biến thì kinh hoàng phát hiện ngọc tượng đang nứt toác, từng vết nứt xuất hiện trên tấm thân bạch ngọc.

“Không.” Hấn gào lên lạc giọng: “Là ta sai lầm, là ta sai. Đời đời kiếp kiếp đều là ta sai. Lúc còn sống nàng đau lòng vì ta, hóa thành ngọc tượng cũng vì ta mà chết, ta không cần gì, chỉ cần có nàng ở bên. Nàng luôn vô oán vô hối vì ta, còn ta luôn vô duyên vô cớ tổn thương nàng, lẽ nào đều là vận mệnh? Vì sao!? Vì sao!? Vì sao chúng ta không thể ở bên nhau?”

Trái tim hấn vỡ tan theo từng vết nứt trên người ngọc.

Tim nhỏ máu, tim tan tành.

Hấn phun một ngụm máu lớn, dòng máu đỏ tươi vẩy trên khối ngọc trắng ngần, đẹp đẽ u buồn.

Khối ngọc ảm đạm vô quang lại sáng lên mờ mờ, khiến tim hấn đầy ảm áp, thân thể thụ thương lành lại.

“Cắc.”

Người ngọc vỡ tan từng mảnh.

“A, không.” Hấn ngã ngửa, mất đi tri giác.

Trong lúc mờ mịt, thiếu nữ mỹ diệu vô song đi đến cạnh hấn, “Thiên, dù tương lai phát sinh việc gì, chàng phải tin thiếp, tin rằng thiếp chỉ yêu mình chàng.”

“Nha đầu ngọc, sao ta có thể tin muội?”

“Không ai biết tương lai sẽ phát sinh chuyện gì, thiếp sợ chàng sẽ hiểu lầm, sẽ không nghe thiếp giải thích, sợ vĩnh viễn mất chàng. Thiên, thiếp không mong chàng vĩnh viễn yêu mình, chỉ cần chàng vĩnh viễn tin thiếp... vĩnh viễn tin... vĩnh viễn tin rằng thiếp chỉ yêu mình chàng.”

Chợt thiếu nữ biến thành buồn thảm: “Thiên, chàng không tin thiếp, không tin Tình Nguyệt nữa rồi.” Giọng nàng cay đắng tốt độ: “Thiên, thiếp vĩnh viễn yêu chàng.”

“Tình Nguyệt, ta vĩnh viễn tin nàng, Nguyệt nhi, ta vĩnh viễn tin tưởng nàng.” Độc Cô Bại Thiên hét lên, tỉnh khỏi hôn mê.

Nhìn mớ ngọc nát dưới đất, hấn lại rơi lệ đau lòng như dao cắt. Ai nói nam tử không có nước mắt? Chính tình chí tính, lệ tiếc thương sẽ rơi.

Hắn ôm mớ ngọc nát vào lòng: “Tình Nguyệt, Tình Nguyệt! Ta không cần gì, chỉ cần có nàng.” Từng giọt lệ chảy dài, rơi trên bạch ngọc, quang mang sắc lam dần lên.

Đột nhiên, lam quang nhàn nhạt từ bạch ngọc phin ra, ánh sáng nhu hòa cùng yêu thương vô tận tràn về phía hắn.

Độc Cô Bại Thiên đại hỉ, mỉm cười trong nước mắt: “Tình Nguyệt, ta biết nàng sẽ không bỏ ta.” Tay hắn run rẩy lần đến giữa đồng ngọc vỡ.

Một tinh thể màu lam, hình trái tim phát ra lam quang nhu hòa xuất hiện trước mắt.

“Tình chi lệ tinh!” Hắn run giọng, nhớ lại hình ảnh tàn khuyết trong kí ức, nỗi hận kiếp trước nỗi đau kiếp này.

Tình chi lệ tinh từ từ bay lên, rơi xuống tay hắn.

Đó là nước mắt tình nhân ngưng đọng lại, hai mắt hắn mờ đi. Thiếu nữ xuất hiện trong lúc hắn hôn mê lại hiện lên trước mắt, nói những lời tương tự.

Hắn vươn tay ra ôm nàng, “Tình Nguyệt, ta vĩnh viễn tin nàng, yêu nàng.” Nhưng vòng tay trống không.

Hắn nhìn lệ tinh đầy si mê, đau đớn, hối hận, ăn năn... mọi tâm trạng lần lượt dâng lên.

“Àm.”

Kiếp trước đời này, đời này kiếp trước, Tình Nguyệt kiếp trước và Minh Nguyệt kiếp này hợp lại.

“A! Tình Nguyệt, Nguyệt nhi là một.” Độc Cô Bại Thiên ngẩn người, sau cùng cũng hiểu vì sao lúc bị Diên đảo chúng sinh của Nam Cung Tiên Nhi chế trụ ở Nam Cung thế gia, óc hắn lại hiện lên Tư Đồ Minh Nguyệt, nàng cũng nói những lời như thế. Giống như lời Tình Nguyệt nói từ kiếp trước.

“Thiên, khi chàng rơi lệ vì thiếp, thiếp sẽ xuất hiện trước mặt chàng.” Lời lẽ nhu hòa từ lệ tinh hình trái tim vang vào lòng hắn, là tinh thần lạc ấn từ vạn năm trước để lại.

Dung nhan đau thương vô hạn của Tư Đồ Minh Nguyệt hiện lên trong lòng hắn.

“Tình Nguyệt, ta nợ nàng quá nhiều, kiếp này nhất định không để phải hối hận nữa. Nguyệt nhi ngọc của ta, Nguyệt nhi khả ái, muội nhất định chịu nhiều uất ức, nhất định đau đớn gấp mười ta, Nguyệt nhi, ta đến đây, đợi ta.”

Trong khoảnh khắc này không còn gì quan trọng nữa, hắn chỉ muốn đến với Tư Đồ Minh Nguyệt thật nhanh, ôm nữ nhân quan trọng nhất đời vào lòng, nghe nàng kể kể, để nàng thống khoái khóc cho vơi đi bao nhiêu ảm ức.

123. Chương 8: Hồi Phản

Hắn đến gian thạch thất lúc đầu, vung kiếm chém vào thạch bích kín kín.

“Bộp.”

Thạch bích không mấy may tổn lại, nhưng hai cánh cửa ngằm trên nóc mở ra, ma vực quanh năm tối tăm lại xuất hiện trước mắt. Trong sát na, làn sáng màu máu trong thạch thất làm ma khí nhạt đi, hắc phi thân trở lại mặt đất. Thạch bích tự động đóng lại, hồng quan tan hết, ma vực lại chìm trong hắc ám tuyệt đối.

Ma khí ào ào tràn tới, tử vong khí tức vô tận vây chặt lấy hắc. Ma khí tử vong còn cách hắc ba thước liền dừng sững lại, dải lam quang mờ mờ ngăn chặn ma khí, nhu hòa bao kín hắc.

Tình chi lệ tinh, tuyệt thể khuynh tình.

Lòng hắc chưa xót, đến giờ mà tình yêu ngàn năm, vạn năm trước chưa tan, vẫn bảo vệ hắc không rời.

Trong lệ tinh ẩn tàng gì thì hắc không còn thời gian cân nhắc, cũng không muốn truy cứu vì sao một nơi như ma vực lại có tượng của Tình Nguyệt, hiện tại chỉ muốn đến gặp Tư Đồ Minh Nguyệt thật nhanh.

Quần hùng bên ngoài ma vực nhìn rõ ràng, ma vực vốn hắc ám đột nhiên xuất hiện một đạo lam quang nhu hòa, soi tỏ thân ảnh cao lớn. Vì sao hình trái tim màu lam dính sát ngực bóng người đó, ngăn cách hắc với ma khí.

“Âm.”

Chúng nhân chấn động, nhân ảnh đó không phải Độc Cô Bại Thiên thì là ai được nữa, không ai ngờ kẻ chết chắc lại không chết.

Độc Cô Bại Thiên rảo bước ra khỏi ma vực, không hề chậm chể, vung kiếm chém vào quần hùng. Kiếm mang đả tía khiến quần hùng tỉnh lại, lập tức kiếm khí tung hoành. Ma vực bình tĩnh chưa được một ngày lại sát khí xung thiên.

“Các người tránh hết ra cho ta, ai ngăn ta tất chết.” Hắc vẫn tơ máu trong mắt hắc, đỏ đến phát sáng, còn đáng sợ hơn lúc xá thân thành ma.

“Giết!” mọi võ lâm cao thủ có mặt đều nổi sát tâm, không ai dám giữ gìn nữa, họ chỉ muốn giết bằng được nam tử vừa xuất hiện. Kẻ xá thân thành ma thoát khỏi được ma vực tất nhiên đáng sợ, chỉ có nhân lúc này giết đi mới giữ cho võ lâm được yên tĩnh.

Không ít người nhìn chăm chăm vào ngực hắc với vẻ tham lam, họ cảm giác được trong áo hắc có một viên tinh thạch thần bí.

Sát ý vô tận tràn khắp toàn trường, niệm lực hùng hậu liên tục chấn nát xương trắng rải dưới đất, tiên thiên kiếm khí tung hoành, Độc Cô Bại Thiên xông phá trung vây.

Đột nhiên ma vực lại bắt đầu dấy âm phong, ma khí ào ạt, ma khí vô tận điên cuồng tràn. Vùng xương trắng cũng nổi cuồng phong, cát bụi ngập trời, xương khô theo gió bay lên, cảnh tượng tựa địa ngục tu la trường.

Hắc biết cơ hội đã đến, mỗi khi giờ ngộ hai khắc, ma khí trong ma vực lại lại điên cuồng lan tỏa, giờ đang là giữa trưa, chính thị thời cơ đào tẩu tốt nhất.

Chúng nhân kinh hoàng quan sát ma vực, thể công chậm lại, hắc liền mở đường máu ra khỏi vùng bạch cốt.

“Mau lùi lại, cẩn thận ma khí lại tràn ra.” Một vương cấp cao thủ gọi.

“Hắc không chạy được đâu, ma đầu đã trúng mấy đạo tiên thiên kiếm khí, dù không chết, nội tạng cũng tổn hại, đuối.”

“Lần này quyết không để hắc chạy mất, phải lấy mạng hắc.”

.....

Hơn bốn mươi người truy đuổi gắt gao, nhưng cự ly với hắc mỗi lúc một xa, họ làm sao sánh với Thần Hư bộ của hắc.

Hắn không biết mình may mắn hay bất hạnh, lúc nào cũng bị truy sát nhưng đến lúc quan trọng lại cứu tử nhất sinh thoát thân. Máu từ khoe môi hắn chảy xuống, đổ cả vạt áo trước ngực. Cảm giác ầm ập từ ngực lan khắp toàn thân, tạng phủ nội thương được khí tức đầy sinh cơ bao phủ, từ từ lành lại.

“Hồng rồi, ta XXX...” Hắn phát hiện túi nước bị kiếm khí đâm trúng trong lúc giao đấu, đã cạn hết.

Hắn cảm đầu chạy, trong óc chỉ còn ý nghĩ: “Ta nhất định phải sống sót khỏi sa mạc, không thể chết bây giờ được.”

Ngày nối ngày qua đi, đi liền ba ngày trong sa mạc, hắn khô rộp hết môi vì khát, sau cùng ngã gục xuống. Lúc hắn tỉnh lại là giữa trưa, cát vàng bỏng rất chích vào lưng nhoi nhói, thái dương nóng hừng hực chiếu vào khiến da hắn gần như nứt toác.

Hắn hiểu hơn ai hết khí hậu biến đổi vô thường của sa mạc, ban đêm trăng lạnh treo cao, lạnh lẽo thấu xương, ban ngày lại mặt trời rừng rực, nóng như lò lửa.

Môi hắn rộp lên, nứt nẻ.

“Mẹ nó chứ, cứ thế này lão tử sớm muộn gì cũng chết ở đây.” Hắn vuốt ve tình chi lệ tình, cảm giác thoải mái hẳn, liêu xiêu đứng dậy lên đường.

Đột nhiên tiếng chim ưng ré vang, một con ưng lớn bay lượn trên không.

“Hắc hắc, trời không tuyệt đường người, lão tử chịu nhiều khổ nạn như vậy, sao lại cứ thế mà chết.”

Hắn lão đảo đi được vài bước rồi ngã bịch xuống, con ưng lao xuống như quang tiễn, thoáng cái đã tới đỉnh đầu hắn, song trào sắc bén thò ra.

“Bộp.”

Một đạo quyền phong đánh trúng bụng con ưng, nó rít vang rồi rớt xuống, giãy giãy mấy cái trước khi im lìm.

Mấy ngày đói khát khiến Độc Cô Bại Thiên uống máu chim ưng theo kiểu dã nhân.

Hắn đứng lên giữa làn cuồng phong cát bụi, lướt về xa xăm.

Ngoài xa, một bóng người cao lớn cầm kiếm đứng trên gò cát.

Độc Cô Bại Thiên chậm bước, từ từ xiết chặt Khấp Huyết thần kiếm.

Vương Tây Phong ôm quyền: “Độc cô huynh không cần khẩn trương, tiểu đệ không có ác ý, đến để báo ơn, đón lấy.”

Đón lấy túi nước và lương khô, Độc Cô Bại Thiên tỏ vẻ cảm kích: “Tiểu huynh đệ không sợ liên lụy?”

“Ha ha, sợ thì đã không đến, Độc cô huynh cứ đi, tiểu đệ đoạn hậu.”

Độc Cô Bại Thiên nhìn y thật sâu: “Hảo ý tâm linh, đa tạ. Bất quá tại hạ không cần trợ giúp, huynh đệ đi đi.”

“Vì sao? Huynh truyền cho tiểu đệ Khiếu Thiên kiếm pháp, tiểu đệ giúp chút việc cón con này không được ư?”

“Qua bao lần sinh tử đại chiến, còn ngại gì mấy truy binh cón con này?”

“Ha ha, Độc cô huynh quả nhiên hào khí xung thiên, Vương mỗ đi đây.”

Nhìn theo bóng Vương Tây Phong, hắn thở dài: “Lấy chữ nghĩa làm đầu, có huyết tính, chỉ là nên nghĩ cho người thân hơn nữa, dính vào ta... người sẽ vạn kiếp bất phục. Mẹ nó chứ, sao ma nhân như ta lại càng lúc càng lương thiện.”

Ba ngày sau, hắn quay lại thảo nguyên, năm ngày sau, từ thảo nguyên bay lên mấy chục con bồ câu đưa thư về các nơi thuộc Thanh Phong đế quốc.

Ngày thứ sáu, thanh danh Bất tử chi ma Độc Cô Bại Thiên chấn động mỗi nhân vật võ lâm của Thiên Vũ đại lục.

Đồn rằng: Độc Cô Bại Thiên hạ sát năm mươi sáu cao thủ trong sa mạc, một mình vào ma vực trong truyền thuyết, lấy được một viên ma tinh thần bí rồi an toàn thoát lui, từ sa mạc thoát ra thảo nguyên, dọc đường dấy lên mưa máu gió tanh, đang trở về Thanh Phong đế quốc.

Ma vực trong truyền thuyết chấn kinh võ lâm, truyền thuyết về Độc Cô Bại Thiên càng khiến võ lâm bất an.

Họ đồn rằng thời đại đổ máu sắp tới.

124. Chương 9: Vì Ái Hạ Địa Ngục

Độc Cô Bại Thiên từ sa mạc vào thảo nguyên nhưng đối sẵn hắc là vô số cao thủ phục kích. Trận đại chiến này dị thường tàn khốc, máu cùng lửa, sinh cùng tử, chỉ trong một đêm thảo nguyên lại nhận thêm mấy chục u hồn.

Vàng tịch dương ngả về phía tây, thỉnh không đỏ rực một màu, thảo nguyên thoáng đặng cũng đỏ ối, càng trở nên thê lương. Độc Cô Bại Thiên toàn thân đều là vết thương, mỗi tắc da thịt đều rướm máu mới thoát khỏi trùng vây. Hắc lặc lự cất bước, máu nhỏ đầm dề, hôn hôn trầm trầm suốt nửa ngày, hắc không chịu nổi nữa, gục xuống đất.

Vàng trắng sáng treo cao trên trời, nguyệt hoa như thủy triều tràn về phía hắc, mấy loại thần công trong thân thể hắc cùng vận chuyển, tham lam hút lấy tinh hoa ánh trắng. Nguyệt quang nhu hòa tựa nước ấm, tựa gió mát, dịu dàng vuốt ve thân thể trọng thương.

Đột nhiên, một đạo lam quang từ ngực hắc xạ ra, tạo thành một chiếc bong bóng lớn trùm lên hắc. Quang trụ từ chân trời giáng xuống lam quang, tinh hoa ánh trắng như nộ hải cuồng đào tràn lấp, năng lượng hùng hậu bao phủ mỗi tắc da thịt của hắc.

Mấy loại thần công được năng lượng cung cấp liên vận chuyển thật nhanh, thể phách Bất diệt kim thân tỏa ra bảo quang, kinh mạch phá tổn cùng ngũ tạng lục phủ thụ thương nhanh chóng lành lại.

Tại Nguyệt Quang điện cách xa vạn dặm, một lão phụ nhân từ từ mở mắt, hai đạo quang mạng như thực chất bắn ra. “Lệ tinh của Nguyệt thần. Đây...đây là...” Lão phụ nhân tỏ vẻ ngạc nhiên.

Nữ tử đẹp như thiên tiên cạnh đó nhìn hiện tượng kì dị trên không, tỏ ra kinh ngạc: “Sư phụ, sao vậy, thật ra có chuyện gì? Lệ tinh của nữ thần nào?”

Lão phụ nhân im lặng hồi lâu mới đáp: “Theo truyền thuyết, nữ thần yêu một người không nên yêu, rũ bỏ cả vị trí thần linh cao cao tại thượng để lưu lạc nhân gian. Mấy kiếp yêu thương, mấy kiếp ruột gan tan nát, nữ thần hóa thành người phàm đau lòng rồi ra đi...từ đó không còn thấy nữa, chỉ còn lại tình chi lệ tinh màu lam dưới nhân gian. Đồn rằng nếu tình chi lệ tinh rơi vào tay người năm xưa nữ thần yêu thương, được y dùng nước mắt tình yêu suốt ba kiếp tưới tắm, lệ tinh sẽ phát sáng, nữ thần lại xuất hiện.”

“Quang trụ trên thỉnh không vừa nãy là sức mạnh phong ấn trong tình chi lệ tinh nối liền với tinh hoa ánh trắng. Tình chi lệ tinh hiện thể phát sáng, người nữ thần yêu năm xưa đã xuất hiện, nữ thần..... nữ thần cũng sẽ xuất hiện...”

“Sư phụ, thật vậy ư? Sao con nghe giống thần thoại quá.” Thiếu nữ hiếu kì, “nhưng truyền thuyết này thật cảm động.”

“Có lẽ là thần thoại, hoặc là một câu chuyện chân thật, do Bái Nguyệt giáo lưu truyền lại từ xưa.”

Về mặt thiếu nữ hoang mang: “Nữ thần vì người yêu mà lưu lạc nhân gian, rồi lại vì người đó mà tan biến...”

Hiện tượng kì dị trên không kéo dài nửa thời thần mới tan, thảo nguyên trở lại tĩnh lặng.

Độc Cô Bại Thiên cảm giác toàn thân đầy sức mạnh, thân thể thụ thương hồi phục như kì tích. Lòng hắc dị thường kích động, dấy lên nguyện vọng muốn lập tức nhìn thấy Tư Đồ Minh Nguyệt.

Cầm Khấp Huyết thần kiếm lên, hần bắt đầu quay về.

Mấy hôm nay hần giết mười bảy kẻ cản đường, thấy ánh mắt hoảng sợ trước khi chết của mấy kẻ đó, hần không hề bắt nhẫn, đập lên thi thể địch nhân tiến bước.

Một thanh niên tuấn mĩ dị thường cười con thuần mã đối diện với hần. Lúc mới thấy người này, hần suýt phát cuồng, một lúc lâu sau mới bình tĩnh lại. Hóa ra là Lưu sư huynh của Tư Đồ Minh Nguyệt, không phải lần đầu hai người gặp mặt nhưng là lần đầu đối thoại.

“Tại hạ Lưu Kim Bát, ở đây cung hầu đại giá Độc cô huynh lâu rồi.”

“Không dám nhận đại giá, võ lâm công địch còn đúng đôi phần.”

Lưu Kim Bát thản nhiên cười: “Trong lòng Độc cô huynh nhất định phi thường thống hận tại hạ, đúng không?”

“Đã từng.”

“Đã từng?”

“Lần đầu tiên thấy huynh đài ở cạnh Nguyệt nhi, ta thật sự thống hận, thậm chí muốn quyết đấu với huynh đài. Sau đó nghĩ thông, yêu một người là yêu tất cả của người đó, nàng đã tìm thấy hạnh phúc lí tưởng, ta nên cao hứng mới đúng. Tuy nghĩ lại những chuyện đó, trong lòng liền cay đắng vô cùng, nhưng nghĩ đến tương lai, tuế nguyệt qua đi, nỗi đau sẽ nhạt dần, đến khi hóa thành hồi ức đẹp đẽ.

Yêu không phải là chiếm hữu.

Dù thích vàng trắng cũng không thể đem trắng bỏ vào chậu rửa mặt.

Nhưng ánh trăng vẫn chiếu sáng phòng ta.

Yêu một người.

Có thể dùng phương thức khác để có được.

Để người yêu trở thành hồi ức vĩnh hằng.

Ôi, nhất thời cảm khái, để huynh đài cười chê.”

Lưu Kim Bát nói: “Vậy là Độc cô huynh đã hoàn toàn rũ bỏ được gút thắt trong lòng, từ giờ không hỏi đến việc của Nguyệt nhi nữa?”

“Không, mới mấy ngày trước, ta đúng là như huynh đài nói, triệt để rũ sạch hình bóng Nguyệt nhi trong lòng, nhưng hiện tại ta không đời nào. Ta thật sự nên vả cho mình mấy cái, Nguyệt nhi lớn lên từ bé với ta, vì sao ta lại hoài nghi nàng, tình cảm của ta và nàng sâu như vậy, nàng sao có thể phản bội ta. Nha đầu ngốc đó luôn nghĩ cho người khác, chưa từng nghĩ cho mình, dù bị ám ức lớn bằng trời cũng giả bộ không có gì. Nguyệt nhi khả ái nhất định vì nguyên nhân đó, cố ý diễn kịch với huynh đài cho ta xem, trong lòng nàng nhất định đau đớn cực điểm.” Hai mắt Độc Cô Bại Thiên xạ ra hàn quang, lạnh lùng nhìn Lưu Kim Bát.

Lưu Kim Bát cảm giác toàn thân lạnh ngắt, bất giác rung mình: “Hai vị quả nhiên là thanh mai trúc mã, Nguyệt nhi liệu trước được có ngày huynh đài sẽ hiểu trong lòng nàng chỉ yêu mình huynh đài, nhưn không ngờ lại nhanh như vậy. Không sai, tất cả đều chỉ là vở kịch được hợp diễn, đạo diễn là Nguyệt nhi.”

Độc Cô Bại Thiên không nói gì, lặng lẽ lắng nghe.

“Huynh đài có biết cùng lúc Nguyệt nhi tổn thương huynh, lòng nàng thống khổ thế nào không, biết là tổn thương người mình yêu mà vẫn phải làm. Từ khi rời nhà đi học nghệ, nàng chỉ gặp huynh ba, bốn lần, lần nào tìm nàng cũng nát tan.”

“Yêu người thật sâu mà phải giả bộ thương tổn, yêu huynh đài nhưng buộc phải chôn xuống đáy lòng. Biết là tình yêu có thể đạt được mà lại tự tay đập đi, sống không vui, chết còn gì tiếc nuối. Lúc nàng cầm chủy thủ vào mình huynh, cầm giọt huyết lệ ngưng thành tuyết tình lệ tình, linh hồn nàng bắt đầu phiêu linh, tàn tạ...”

“Mộng tưởng từ bé của một thiếu nữ là cùng người yêu thương nắm tay nhau đi đến lúc bạc đầu, nhưng đúng lúc đó hoa mộng tưởng nở tươi nhất, nàng phải tự tay bóp nát, ném cánh hoa đầm máu xuống địa ngục.”

“Có lẽ cái chết mới là kết cục tốt nhất cho nàng, nhưng nàng không thể chết, muốn vì huynh mà chấp nhận luyện ngục giày vò...”

“Tình yêu bắt nguồn từ linh hồn, toàn tâm toàn ý yêu huynh, nhưng lại tự tay xé tan mối tình ấu, nhất cả vì muốn huynh sống an lành.”

“Đóa hoa mềm yếu một mình phiêu linh, héo tàn ở địa ngục.”

Lưu Kim Bát gầm lên: “Lúc nàng lặng lẽ vì huynh chấp nhận giày vò khổ sở thì huynh ở đây? Làm gì? Có phải huynh quên lời thề lúc xưa, hoài nghi lòng trung trinh của nàng, hoài nghi ái tình giữa hai người. Huynh là tên khốn vô tình vô nghĩa.”

125. Chương 10: Sinh Tử Cảm Ngộ

“Ta là một tên khốn.” Độc Cô Bại Thiên rống lên: “Nói đi, nàng thế nào rồi, vì sao lại thế?”

“Tại hạ không biết.” Lưu Kim Bát đáp.

“Ta giết người.” Độc Cô Bại Thiên không nén được lửa giận, bạt Khấp Huyết thần kiếm chém Lưu Kim Bát.

Đối diện với nhất kiếm sát khí đằng đằng, Lưu Kim Bát bất động, từ từ nhắm mắt lại. Khấp Huyết thần kiếm đặt lên cổ y, kiếm phong lạnh lẽo khiến làn da y nổi gai ốc, nhưng sắc mặt vẫn bình tĩnh, không hề tỏ ra hoảng sợ.

“Người dám lừa ta.” Sắc mặt Độc Cô Bại Thiên cực kỳ khó coi.

“Tại hạ không lừa, những gì vừa nói đều là thật.”

Độc Cô Bại Thiên khẽ động Khấp Huyết thần kiếm, một vết máu xuất hiện trên cổ Lưu Kim Bát, đồng thời hai mắt bắn ra hàn quang, nhìn y chằm chằm.

“Tất cả là do tiểu đệ nhận ra trong mắt Nguyệt nhi, mắt nàng nói lên tất cả.”

“Người có vẻ rất hiểu nàng.” Giọng Độc Cô Bại Thiên không che giấu được cơn giận.

“Tại hạ rất hiểu nàng, vì thời thời khắc khắc đều để ý đến nàng. Nhưng nàng không hiểu tại hạ, thời thời khắc khắc đều nghĩ đến huynh đài. Nàng cực lực thu thập tin tức về huynh đài, huynh xuất đạo mấy tháng, thực hiện được những gì... nàng đều nắm rõ. Lòng nàng theo huynh phiêu đảng tại giang hồ, huynh là toàn bộ sinh mệnh nàng.”

“Đủ rồi, người đứng là lắm lời, nói thẳng vào nội dung mau.”

“Hiện tại huynh còn không hiểu? Tại hạ thật sự chỉ từ đôi mắt nàng mà nhận ra những điều đó, biết rằng nàng hi sinh vì huynh. Huynh và nàng gặp nhau mấy lần, lẽ nào không qua ánh mắt mà nhận ra ý nghĩ trong lòng nàng? Không nhậ ra nỗi niềm của nàng.”

“Vì sao Nguyệt nhi không nói với ta? Vì sao lại quay lưng với ta? Có việc gì buộc nàng phải làm thế? Ai uy hiếp đến tính mạng ta được? Hiện tại người toàn thiên hạ coi ta là địch nhân, ta còn ngại có thêm một địch nhân lợi hại? Nguyệt nhi gốc gác thế?”

“Hừ. Tự cho mình là đúng. Huynh tưởng mình thiên hạ vô địch chắc, có bản lĩnh thì đừng chạy nữa, đấu với thiên hạ quần hùng. Có bản lĩnh thì cứu Nguyệt nhi khỏi khổ nạn đi.”

Mắt Độc Cô Bại Thiên bắn hàn quang: “Nói, nàng đang ở đâu?”

Lưu Kim Bát ủ rũ, ngẩn ra hồi lâu mới nói: “Từ sau khi tham gia Tân thiên vương phong vương đại hội ở Vân sơn, nàng đau lòng vô cùng, trái tim cơ hồ chết lặng, phảng phất biến thành cái xác mất đi linh hồn. Tuy tại hạ theo sát nàng nhưng vẫn bị nàng bỏ lại.”

“Cái gì?” Độc Cô Bại Thiên nóng lòng.

“Trước khi nàng biến mất, tiểu đệ từng nghe nàng lầm bầm: ‘Nhất Định Có Cách..... Nhất Định Có Cách..... Trường Sinh Cốc..... Cầu Trường Sinh.....nhưng hiểu nàng nói gì.’”

Độc Cô Bại Thiên đẩy Lưu Kim Bát ra, giờ hắn đã biết Tư Đồ Minh Nguyệt đi đâu.

“Độc Cô Bại Thiên, tại hạ hy vọng trên đời không có huynh đài, hận vì sao chúng ta sinh cùng thời đại. Nhưng vì Nguyệt nhi, tại hạ hy vọng huynh sống, là ma cũng được, là nhân cũng được, chỉ hy vọng huynh đài tốt với Nguyệt nhi.”

Độc Cô Bại Thiên dừng chân ngoái lại: “Người yên tâm, Độc Cô Bại Thiên ta còn hơi thở, quyết không để Nguyệt nhi chịu ảm ức nữa.”

“Được, hãy nhớ những lời hôm nay. Dùng con ngựa này đi, huynh đài sẽ đi nhanh hơn.” Y nói đoạn nhảy khỏi lưng ngựa.

Độc Cô Bại Thiên phi thân lên ngựa, lập tức đi ngay.

Một thốt ngựa lao nhanh trên đại thảo nguyên, dọc đường tuy không ngừng có người võ lâm ngăn cản, nhưng cao thủ chân chính đều bị bỏ lại phía sau, nên hành trình của hắn rất thuận lợi.

Qua mấy ngày bốn ba, sau cùng hắn cùng đến rìa thảo nguyên.

Chợt mặt đất rung động, một toán nhân mã đen đặc từ xa tiến tới. Vô số kỵ binh khôi giáp lấp lánh, cầm đao thương, sát khí đằng đằng tràn trề phía trước.

Độc Cô Bại Thiên hít sâu một hơi khí lạnh, không ngờ có quân đội ngăn cản. Chính giữa đội quân có một lá đại kỳ tung bay, chữ Trần to cỡ cái đầu thêu trên cờ.

“Độc Cô Bại Thiên, còn không mau xuống ngựa chịu trói.” Mấy ngàn người nhất tề gầm lên, thảo nguyên vang vang.

Đó là lực lượng quân đội, nếu đơn độc đối chiến, kỵ binh không sánh được với người võ lâm thông thường nhưng hợp lại liền biến thành một thanh lợi kiếm, một người khổng lồ. Mấy ngàn người này di động rất có tổ chức, kỷ luật, liên tục thay đổi đội hình, phong tỏa lớp lớp con đường hắn phải đi qua.

“Lẽ nào trời muốn Độc Cô Bại Thiên ta vong?”

Sát khí vô biên lan khắp thảo nguyên, mùi vị máu tanh lan tỏa, đó tuyệt đối là cảnh quân tinh nhuệ từng trải sa trường, vào sinh ra tử.

Một viên chiến tướng giục ngựa ra đối diện với Độc Cô Bại Thiên: “Ma vương còn không mau xuống ngựa chịu chết, bọn ta vâng lệnh hoàng đế đến lấy mạng ngươi.”

“Ta phạm pháp ở đâu, luật nào? Dựa vào đâu muốn lấy mạng ta?”

“Tặc tử lớn mật, chết đến nơi còn không hối cải, ngươi họa loạn võ lâm, khuấy nhiễu Thanh Phong đế quốc, chẳng phải tội ác cùng cực ư?”

“Ta họa loạn võ lâm, khuấy nhiễu Thanh Phong đế quốc từ lúc nào? Ta luôn bị người ta truy sát, phải tự giữ mình, lẽ nào đó là sai lầm? Các ngươi không hiểu thị phi, nhúng tay vào việc võ lâm, cố tình đổ tội cho ta, thì có gì không được.”

“Lớn mật, chết không hối cải, giết cho ta.”

Vạn con ngựa lao tới, vô số kỵ binh xông về phía hắn, sát khí ngút trời.

“Mạng ta xong rồi.” Độc Cô Bại Thiên than dài.

Trước mặt cả vạn kỵ binh, sức một người không thể làm được, cái chết chỉ là sớm muộn.

Độc Cô Bại Thiên cầm Khấp Huyết thần kiếm giục ngựa lao tới, kiếm khí rực rỡ vạch thành quang mang yêu dị chém vào binh sĩ, máu văng tung tóe, vô số thi thể rớt xuống. Trận chiến thảm liệt không hề có kèn

hiệu, có trống trận, có điều hung hiểm hơn chiến trường chân chính cả trăm lần. Khấp Huyết thần kiếm đi qua chỗ nào là máu văng tóe, kiếm gãy đao cụt bắn khắp không trung.

Mặt đất toàn là thi thể què cụt, máu nhuộm đỏ lôm, huyết khí bốc hơi nghi ngút, hòa thành huyết vụ theo gió bay đi, mùi máu tanh lan khắp chiến trường.

Độc Cô Bại Thiên cạn kiệt sức lực, vô số vết thương khiến thân thể gã run lên, Khấp Huyết thần kiếm trầm xuống, gần như không cầm nổi nữa. Nhưng kị binh vẫn như thủy triều xông tới, càng đáng sợ là mỗi binh sĩ đều không sợ chết, tranh nhau tiến tới.

Hắn muốn chạy, nhưng biết rằng tuyệt đối không thoát được mấy ngàn kị binh truy kích, dù Thần Hư bộ thần kị hơn nữa cũng chỉ có thể tạm thời bỏ rơi chúng nhân, thời gian kéo dài sẽ kiệt lực, bị kị binh bắt kịp.

“Phập.”

Hắn đâm xuyên ngực một binh sĩ, máu nóng phun vào mặt hắn, khiến mắt hắn đỏ lôm. Trong sát na mắt hắn nhòe đi, một cây trường thương vô thanh vô tức đâm vào phía sau ngực, hắn cảm giác được liên rập người xuống lưng ngựa, nhưng động tác vẫn chậm một chút. Máu văng lên, trường thương cắm vào lưng hắn, cơn đau buốt khiến hắn suýt nữa rút khỏi lưng ngựa.

Cơn giận nổi lên, hắn vung kiếm chặt đứt trường thương rồi chẻ đôi đầu kẻ đánh lén. Máu đỏ, não trắng cùng bắn tóe, chiến tượng gục ngã trong tiếng ngựa hí vang rền.

“Tướng quân!”

“Tướng quân!”

“Tướng quân!”

.....

Quanh đó hô vang, rồi gầm lên giận giữ, vô số kị binh điên cuồng lao tới, vô số đao kiếm nhún vào thân thể hắn.

Độc Cô Bại Thiên biết rằng mình vừa giết một đại nhân vật, khiến các binh sĩ phần hận. Chiến đấu đến giờ, hắn đã giết vô số kị binh, máu nhuộm đỏ mỗi tấc da thịt, y phục sớm đã biến thành màu đỏ từ lâu, dính sát vào thân thể. Nếu chỉ tính chuyện tìm người bồi táng, hắn đã lấy đủ vốn, hiện tại gần như đỡ đần, tử vong không còn đáng sợ. Hắn vung Khấp Huyết thần kiếm như cái máy, máu bản thân và của địch nhân liên tục văng lên không.

Lúc hắn cảm thấy kiệt lực, không còn mấy may sức mạnh, cảm giác thương tang nhận rõ được hết nhân thể phù hoa dâng lên trong lòng. Sinh thì sao, tử thì sao, một khoảng sinh mệnh kết thúc thì một đoạn khác lại bắt đầu, sinh tử luân hồi, tịch diệt thiên đạo. Vĩnh sinh và tịch diệt đều là hình thức biểu hiện của sinh mệnh, là cảnh giới nối liền.

Trong thời khắc sinh tử này, óc hắn liên tục nảy sinh cảm ngộ.

Sinh tử cách nhau một đường tơ, tử rồi sẽ sinh, sinh rồi sẽ tử, sinh sinh tử tử, tử tử sinh sinh.

“Ầm.”

Đầu óc hắn nổ vang, tinh thần phần chấn.

Không có sinh, sao lại tử, không có tử, sao lại sinh được? Sinh tử bốn tượng thông, chưa hẳn sẽ không nhìn thấu được sinh tử.

Ngay lúc đó, đao kiếm ở ngoại giới trở nên chậm chạp vô cùng, toàn thân hắn đầy sức mạnh. Đao kiếm “chậm chạp” áp sát thân thể bị Khấp Huyết thần kiếm phát ra sau lại đến trước cắt đứt, rồi máu bắn tung tóe. Mấy chục người vây công hắn không tin vào mắt mình, đao kiếm rõ ràng trúng người địch thủ mà cuối cùng kẻ chết là mình, chết mà không nhắm mắt.

Độc Cô Bại Thiên vui mừng cực độ, chỉ muốn hét lên, trong thời khắc sinh tử vừa rồi, hắn đã minh ngộ, tiến một bước dài trên con đường sinh tử. Vốn đó không phải là điều người ở cảnh giới như hắn đạt được, có điều vì nguyên nhân đặc biệt, hắn xác xác thật thật cảm thụ thấy.

“Sinh tử tương thông, tử rồi sẽ sinh, sinh rồi sẽ tử. Ban này chân lực của ta cạn rồi lại tái sinh, đúng rồi, đạo lý tương đồng, tử rồi sinh, chân khí cạn là có thể tái sinh. Đao kiếm của đối phương vì sao lại biến thành chậm thế nhỉ? Lẽ nào ta thành tựu được thiên nhân thông trong truyền thuyết? Ha ha...” Hắc cười vang, gương mặt đầy máu hung hãn vô cùng.

Nhưng ngay khoảnh khắc đó đao kiếm đang chậm chạp trở lại nhanh chóng, hắc cả kinh thất sắc.

“Mẹ nó chứ, lão tử lại là cao thủ trong khoảnh khắc.”

126. Chương 11: Tiêu Thệ

Trong trận sinh tử đại chiến, Độc Cô Bại Thiên xông pha đột kích liên tục. Kiếm gãy, chân tay đứt tứ tán, máu nhuộm đỏ thảo nguyên. Khi kiệt lực, vì hắc cảm ngộ sinh tử mà khôi phục công lực nhưng rồi công lực này cũng cạn kiệt, địch nhân vẫn xông lên không ngừng.

Trong khoảnh khắc sinh tử, một thốt bạch long mã từ xa lao tới như điện chớp, thoáng cái đã đến chiến trường.

“Dừng tay.” Tiếng quát vang lên, tuy là giọng nữ tử nhưng toát lên nét uy nghiêm.

Binh sĩ không nhận ra, vẫn xông vào Độc Cô Bại Thiên, mấy tướng lĩnh cao cấp thì nhau xuống ngựa bước tới quỳ lạy: “Tham kiến công chúa.”

“Ta lệnh cho người lập tức dừng tay, nghe rõ chưa?” Mắt phượng của nữ tử chứa sát ý.

“Vâng, mặt tướng đã hiểu.”

“Dừng tay.”

Tướng lệnh ban ra, binh sĩ tất phải nghe lời, lần lượt lui xuống. Độc Cô Bại Thiên toàn thân đầm máu, thở hồng hộc, hoàn toàn không còn sức chiến đấu. Hắc người nhìn nữ tử vừa tới, lại là Đào Khí nữ Thắng Nam hắc gặp ở Vụ Ẩn phong. Đào Khí nữ tinh ranh khi trước giờ cao quý vô cùng, vô hình trung toát lên khí thế uy nghiêm.

“Đào Khí nữ.”

“Cuồng đồ lớn mật không được vô lễ, thấy công chúa điện hạ, còn không mau xuống ngựa hành lễ.” Mấy tướng quân nổi giận.

“Công chúa?” Độc Cô Bại Thiên trợn mắt, không tin nổi cô gái hoạt bát, điêu ngoa đó lại là công chúa của Thanh Phong đế quốc. “Đúng rồi, chẳng trách khi ấy nàng ta muốn mình gia nhập quân đội, cống hiến cho quân vương. Tuy đã đoán nàng ta lai lịch không nhỏ nhưng không ngờ lại là công chúa một nước.”

“Không ngờ là công chúa điện hạ, lúc trước thảo dân không biết, nếu có chỗ nào đắc tội mong được bỏ quá.” Độc Cô Bại Thiên ôm quyền trên lưng ngựa.

“Không biết không có tội.” Hiển nhiên Thắng Nam nhớ lại lúc ở Vụ Ẩn phong, Độc Cô Bại Thiên từng bất kính với mình, tuy không vội định tội hắc nhưng rõ ràng trong lòng coi hắc chẳng tốt lành gì.

“Độc Cô Bại Thiên, không ngờ gặp lại trong tình huống này, vốn ta cho rằng có ngày các hạ sẽ giúp sức cho Thanh Phong đế quốc, xem ra... ôi, việc đời khó lường.” Thắng Nam công chúa nhíu mày ngài, tư thái ung dung hoa quý thể hiện rõ rệt.

Độc Cô Bại Thiên thâm bực bội, Thắng Nam biến thành công chúa thì hắc còn chấp nhận được nhưng vì sao khí chất của nàng ta lại biến đổi đến như thế thì hắc không hiểu. “Đúng rồi, vị công chúa này lúc đó muốn chiêu nạp cho Thanh Phong đế quốc nên mới rũ bỏ phong thái công chúa... đáng sợ.”

“Vâng, thảo dân không ngờ lại được tương kiến với công chúa trong tình cảnh này, theo công chúa, việc hôm nay nên kết thúc thế nào?”

“Giết, giết hắc đi.” Binh tướng đồng loạt gào lên.

“Lớn mật, dám lượn tiếng trước mặt bản công chúa.”

Binh tướng vội im lặng.

“Để hần đi.”

“Công chúa, không thể để hần đi.” Binh tướng cùng hô.

“Thật ra ai được nói?” Thăng Nam giận dữ

“Nhưng... đó là mệnh lệnh của bệ hạ. Hơn nữa hần giết nhiều người của chúng ta như vậy, sao có thể bỏ qua.”

“Độc Cô Bại Thiên thuộc về võ lâm, việc hần làm không uy hiếp đến an nguy của Thanh Phong đế quốc, quan phủ không nên nhúng tay vào. Phụ hoàng nhất thời bị yêu ngôn mê hoặc, mới hạ lệnh cho các người dẫn quân truy sát, ta về sẽ báo lại rõ ràng. Còn người nào tử trận sẽ được hậu táng, phát thêm tiền tuất cho gia quyến, kẻ bị thương được thưởng mười lạng vàng, mau lui đi.”

“Nhưng... hần thật sự đáng chết... không chỉ giết vô số binh sĩ, còn giết cả một vị tướng lĩnh.”

Thăng Nam dựng đôi mày liễu, mắt phượng chứa sát ý, nhìn tướng quân với vẻ bức dọc: “Các người nghe ai? Ta nói hay các người nói có giá trị?”

“Tuân mệnh!”

Nhìn theo đại đội nhân mã dần xa, Độc Cô Bại Thiên mới lên tiếng: “Đa tạ công chúa cứu mệnh, sau này thảo dân sẽ báo đáp.”

Thăng Nam mỉm cười: “Ha ha, thật không ngờ các hạ lại nói ra được những lời nghiêm túc báo ơn như vậy, lúc ở Vụ Ẩn phong, các hạ vô lại phi thường.”

“Lúc đó thảo dân không biết công chúa đại giá, đắc tội nhiều rồi, mong công chúa điện hạ đừng trách tội.”

“Ôi. Không vui tí nào, hiện tại các hạ lại biến thành thế này, chỉ biết cút cung võ mông ngựa, không có khí phách.”

Thấy Thăng Nam trở lại hình tượng Đào Khí nữ, Độc Cô Bại Thiên ngẩn người: “Thật ra là tính cách nào của cô ta mới là thật sự, lẽ nào cô ta không cố ý làm vậy chỉ để thu nạp mình?”

“Được, nếu công chúa không thích những lời khách khí, tại hạ không khách khí nữa. Hiện tại thiên hạ ai ai cũng truy sát tại hạ, không hiểu sao công chúa lại cứu giúp?”

Thăng Nam tắt nụ cười, tỏ vẻ nghiêm túc: “Được, nói với các hạ không sao. Lúc ở Vụ Ẩn phong, ta nhận ra căn cốt của các hạ đặc biệt, thành tựu võ học sau này sẽ phi thường nên có ý muốn lôi kéo về Thanh Phong đế quốc. Nhưng việc chưa kịp thành thì các hạ lại trở thành công địch của thiên hạ. Theo truyền thuyết về Bất tử chi ma, người như các hạ không dễ dàng chết đi được, ta phát hiện các hạ luôn gặp dữ hóa lành, không hiểu do vận khí các hạ giống hệt trong truyền thuyết hay là nhờ bản lĩnh đặc thù. Sau khi biết các hạ an nhiên thoát hiểm khỏi ma vực, ta liền hiểu rằng các hạ không thể chết trong vô danh, sớm muộn cũng có ngày gây phong vân. Đắc tội với các hạ có lợi gì, chỉ bằng nhân lúc này hóa địch thành bạn, tính toán trước cho tương lai.”

“Hắc hắc, không ngờ công chúa xem trọng mỗ như vậy, thật khiến mỗ kinh hãi. Nhưng công chúa sao lại cho mỗ biết sự việc mang tính giao dịch này, nếu thế cứ cố ý bố trí, lúc cứu người làm ra vẻ bi tráng, khiến mỗ cảm kích, hiệu quả không phải sẽ cao hơn ư?”

“Ta không tin trên đời có lời nói dối vĩnh viễn, sớm muộn gì các hạ cũng biết. Thành ra cứ nói thẳng mục đích, làm người nên có đạo. Sau này các hạ tu thành vô thượng ma công, hi vọng không gây họa cho Thanh Phong đế quốc, đây là mục đích của ta.”

“Ban nầy công chúa cứ để người ta giết tại hạ luôn, không phải sẽ xong ư?”

“Ta tin vào trực giác của mình, hiện giờ người chưa thể chết được.”

.....

Độc Cô Bại Thiên cười bạch long mã do Thăng Nam tặng, lướt đi như bay.

Hắn ngồi trên lưng ngựa, nhớ lại những lời Thăng Nam nói, công chúa này hành động quả bất ngờ, lại xem trọng ma nhận như hắn, cho rằng hắn sẽ có thành tựu. Nàng ta không sợ sau khi hắn thành ma sẽ lục thân bất nhận, mà coi hắn là “đầu tư cứu mệnh”, không hề do dự cho hắn biết mục đích. Thật ra nàng ta là một công chúa giáo hoạt hay ấu trĩ đây?

Mấy hôm nay Thanh Phong để quốc lưu truyền câu chuyện về bạch mã đại hiệp, cười bạch long câu vượt đi vạn dặm, chém giết vô số kẻ ác.

Kì thật vị bạch mã đại hiệp này là Độc Cô Bại Thiên, dọc đường có không ít trộm cướp nhòm ngó bạch long câu, kết quả đều bị hắn “thể thiên hành đạo”, thu lấy mỹ danh đại hiệp.

Nhưng không đầy mấy ngày lại có tin tức mới, bạch mã đại hiệp không phải hiệp mà là ma vương Độc Cô Bại Thiên, dọc đường lạm sát vô cớ, họa loạn Thanh Phong.

Độc Cô Bại Thiên lắc đầu thở dài, vốn mấy hôm trước còn là đại hiệp, chỉ vì tiết lộ cái tên Độc Cô Bại Thiên liền biến thành ma vương hiếu sát thành tính.

Nhân sĩ diệt ma vừa mất dấu hắn nghe thấy tin này đều cao hứng, thi nhau phục kích, tinh anh võ lâm từ đại thảo nguyên quay về cũng rượt theo.

Trước mặt có sói, sau lưng có hổ, hắn cứ thế qua ải chém tướng, giết vô số võ lâm nhân sĩ, dấy lên mưa máu gió tanh.

Võ lâm liên tục có tin dữ:

Ngày mồng bảy tháng mười hai, Trung Châu đại hiệp bắt hạnh thân vong trong lúc truy bắt ma vương Độc Cô Bại Thiên.

Ngày mồng tám tháng mười hai, Minh Hồ thất kiệt bị ma vương tàn nhẫn giết chết.

Ngày mồng chín, Hải Sơn lục quái, Minh Dương bát nghĩa chết dưới tay ma vương.

Mồng mười tháng mười hai, Phong, Vũ, Lôi, Điện tứ hùng...

Tin dữ nối nhau khiến nhân sĩ võ lâm chính nghĩa bị phản dị thường.

Tinh anh võ lâm đuổi theo hắn dùng bồ câu đưa thư khuyến cáo các nhân sĩ võ lâm chính đạo nếu chưa đạt đến vương cấp cảnh giới hoặc không nắm chắc, tuyệt đối không ra tay, để tránh thương vong vô ích. Chỉ cần quan sát hành tung của hắn rồi báo lại cho cao thủ chân chính.

Đồng thời chính thức thông báo với cả võ lâm, Độc Cô Bại Thiên đã đột phá thứ vương cấp hạn chế, được liệt danh vào hàng ngũ vương cấp cao thủ, võ lâm đệ thập cửu vương— Bất tử ma vương ra đời. (Không tính những vương giả ẩn tàng giữa hồng trần.)

Bất tử ma vương Độc Cô Bại Thiên là vương cấp cao thủ trẻ nhất trong võ lâm gần trăm năm nay, được coi là thiên chi kiêu tử, vô số chú ý được dồn hết lên mình hắn. Có điều với thân phận Bất tử ma vương, hắn khiến cả võ lâm chấn động, ai nấy đều sợ, không ai muốn hắn công lực đại tiến, đừng nói đến chuyện xưng tụng hắn.

Những thiên vương cao thủ biết rõ về hắn, không dám công bố việc hắn mới tập võ không lâu, sợ khiến mọi người càng chấn động.

Hắn một mình một ngựa thoát được trùng vây của Thanh Phong đế quốc, tiến sang Hán Đường đế quốc. Càng đến gần Trường Sinh cốc, tâm tình hắn càng trầm trọng, nỗi đau từ đáy lòng cất lên, tình chi lệ tình trước ngực cũng rung động không ngừng, khi lệ tình ngừng rung, hắn cảm giác lòng buột xé, trái tim phẳng phất vừa bị đập tan.

“Không, Nguyệt nhi không thể chết.” Hắn kinh hoàng cảm giác được sinh mệnh Tư Đồ Minh Nguyệt đang tan biết, nỗi niềm chán nản vì không thể hồi thiên dâng tràn.

Cùng lúc, năm vương cấp cao thủ từ từ tiến tới. “Thịch, thịch, thịch...” ngũ đại cao thủ đi bước nào, mặt đất lại chấn động.

Hắn biết rằng không thể tránh được một trường vương giả đại chiến.

127. Chương 12: Ngũ Vương

Gió thổi dịu dịu, năm thân ảnh cao lớn tiến tới, khí thế hùng hậu như núi đổ, nặng nề đến độ khiến người ta không thở nổi. Họ tiến bước nào, đất rung bước ấy, tim Độc Cô Bại Thiên cũng đập nhanh theo.

“Thanh Phong đế quốc Huyết thiên vương Tần An.”

“Thanh Phong đế quốc Ảnh Sát thiên vương Lưu Nhất Phi.”

“Bái Nguyệt đế quốc Truy Phong thiên vương Hàn Sấm.”

“Hán Đường đế quốc Lưu Vân phi tiên thiên vương Lăng Phi.”

“Hán Đường đế quốc Tu La thiên vương Triệu Trình.”

Ngũ đại cao thủ dàn hàng, báo danh hiệu với hắn.

“Hắc hắc, Độc Cô Bại Thiên mỗ có tài đức gì mà phiên đến năm vương cấp cao thủ đại giá quang lâm, thật sự được yêu mến mà kinh hãi.” Hắn lạnh lùng nhìn năm người.

Trừ Tu La thiên vương Triệu Trình, bốn người còn lại đều là người quen. Lúc ở Lí phủ trong Khai Nguyên thành thuộc Thanh Phong đế quốc, hắn từng thấy Huyết thiên vương Tần An, Ảnh Sát thiên vương Lưu Nhất Phi cùng Truy Phong thiên vương Hàn Sấm. Lưu Vân phi tiên thiên vương Lăng Phi là ân sư của Lí Thi, tôn chủ của Vụ Ẩn phong, hắn từng gặp tại đại hội Chiến Thiên tinh nguyên.

“Độc Cô Bại Thiên, người khiến chúng ta liên tục bất ngờ, không ngờ tuổi trẻ đã đột phá xong thứ vương cấp cảnh giới, tiến vào hàng ngũ vương cấp cao thủ, võ lâm có thêm một thiên vương cao thủ. Mấy hôm nay danh tiếng Bất tử ma vương Độc Cô Bại Thiên truyền khắp võ lâm. Ôi, tiếc rằng... người có ma thể, từng xá thân thành ma, thiên tài tuyệt thế mà lại là ma. Bọn ta buộc phải trừ khử, tiếc cho căn cốt của người...” Huyết thiên vương Tần An cảm thán.

Lưu Vân phi tiên thiên vương Lăng Phi nói: “Độc Cô Bại Thiên, không người người lại từng xá thân thành ma. Ý trời, Hán Đường đế quốc vừa xuất hiện một vương cấp cao thủ trẻ tuổi lại phải hủy đi.”

Độc Cô Bại Thiên chú ý đến Lăng Phi hơn cả. Lúc ở Vụ Ẩn phong, hắn cho rằng vương cấp cao thủ này không phải là nhân vật sáng khoái, hành sự quả cảm, mà là đại kiêu hùng ẩn tàng tại võ lâm thánh địa. Giờ gặp lại vẫn thấy cảm giác ấy, xem ra không ai nhận rõ được ông ta.

“Hừ, mỗ không muốn nói nhiều, cá ngày đối diện với các võ lâm cao thủ rêu rao chính nghĩa như các vị, mỗ phiên đến chết rồi, muốn chém giết cứ lên, mỗ tiếp đến cùng.”

Cảm giác nát lòng lại dấy lên, hắn chìm trong bi thương, biến sắc nói với vẻ đau đớn: “Các vị tiên bối có thể cho tại hạ một ngày, sau đó chúng ta sẽ kết thúc tất cả.”

“Ý người là hiện giờ phải đi?” Lưu Nhất Phi hỏi.

“Không sai, tại hạ không chạy, mà buộc phải đi. Các vị không phải đều là chính đạo nhân sĩ, thường nói phải thể thiên hành đạo, trừ bạo an lương hay sao. Hiện tại tại hạ phải cứu người, không đi không được.”

Tu La thiên vương Triệu Trình cười lạnh: “Hắc hắc, ma đầu người thì cứu ai, ngu tằm ngu mã tằm mã, chắc cũng là nhân vật ma đạo. Muốn đi hả? Hừ, gặp bọn ta thì đừng hòng.”

Độc Cô Bại Thiên nóng lòng như lửa đốt, hắn có cảm giác linh hồn chi hỏa của Tư Đồ Minh Nguyệt tựa hồ cháy tàn rồi, hận không thể mọc cánh đến với nàng ngay.

“Các người tránh ra.” Hắn gầm lên, Khấp Huyết thần kiếm quang mang đại thịnh.

Truy Phong thiên vương Hàn Sấm nói: “Độc Cô Bại Thiên, hôm nay trừ phi người đạp lên thi thể bọn ra, bằng không người phải nằm lại đây.”

Nộ!

Kinh!

Hận!

Lòng hần bùng bùng, lửa giận ngùn ngụt, hần còn không còn thời gian nữa, sinh mệnh Tư Đồ Minh Nguyệt đang nguy kịch, nếu hần không đến kịp,... Hần không dám nghĩ thêm.

Tiếng rống gầm vang, quang mang đỏ tía vút lên, Độc Cô Bại Thiên rời lưng ngựa, cầm Khấp Huyết thần kiếm lao vào năm địch thủ.

Màn sáng chói lọi được năm người phát ra khiến thái dương cũng thất sắc.

Tiên thiên kiếm khí đỏ tía không tiến nổi nửa phân trước màn sáng, sau cùng tan biến vô tung vô tích. Màn sáng như thái dương tỏa rạng, hào quang vạn đạo, vô số kiếm khí hóa hình xạ vào hần. Cây cối hai bên đường thủng lỗ chỗ, đá núi hóa thành bột, bay tung theo không trung. Độc Cô Bại Thiên chặt vật chống đỡ.

Đương nhiên cả năm đều là cường giả trong hàng ngũ vương cấp cao thủ, là cao thủ vô địch trong mắt người võ lâm, năm người hợp lực chứng tỏ quyết tâm tất sát cao độ.

Hóa hình kiếm khí từ Khấp Huyết thần kiếm liên tục bắn ta, hóa thành hơi sương, ngưng tụ trước mặt hần thành một tầng ánh sáng đặc thù. Kiếm khí của năm cao thủ đánh trúng, hần lùi lại mười mấy bước, mỗi bước thổ ra một ngụm máu.

“Hèn mặt, có giỏi thì các người đơn đấu với ta, cam đoan ta sẽ đánh cho mẹ các người không nhận ra được.”

Mấy vương cấp cao thủ đều hổ thẹn, đồng thời nổi giận. Tuy vẻ ngoài họ chỉ mới bốn, năm chục tuổi nhưng thực tế đều ngoài sáu mươi, thậm chí sắp tám mươi, bị người ta nói là đánh cho mẹ cũng không nhận ra, tất nhiên phải nổi giận.

“Tiểu bối, hiện ngươi là kẻ đứng đầu trong võ lâm tất sát băng, cần gì phải nói đạo nghĩa với người, trừ được ngươi là võ lâm thanh tịnh hơn, chịu chết đi.”

Năm người lại xông lên.

Bạch long mã cảm thấy khí thế của năm người liên hí vang, vòng qua năm người lao đi.

Trận chiến này thực lực chênh lệch rõ rệt, một vương cấp cao thủ dù công lực đến đâu cũng không chơi lại năm người đồng cấp. Độc Cô Bại Thiên vừa lo cho sinh mệnh Nguyệt nhi ở xa, thậm chí thống hận mình vì sao vô năng, chưa bao giờ hần khát vọng sức mạnh như thế. Người yêu đang lúc lâm nguy sinh tử, hần lại bị chặn ở đây. Càng nghĩ hần càng nóng lòng, xuất chiêu càng loạn xa, sau cùng hú lên vang vọng.

“Mấy tên khốn, uống cho ta trước đây tôn kính các người là tuyệt đỉnh cao thủ trong võ lâm. Ta nhờ vào. Đều là loại vô sỉ, lấy lớn hiếp nhỏ. Độc Cô Bại Thiên ta phát thề, nếu Nguyệt nhi xảy ra chuyện gì, ta sẽ khiến cả võ lâm vào cảnh vạn kiếp bất phục.” Sắc mặt hần hung hãn, trán nổi gân xanh.

Sắc mặt năm đại cao thủ xanh lè.

Truy Phong thiên vương Hàn Sấm nói: “Xem ra ngươi thật sự thành ma rồi, hôm nay ngươi chết chắc.”

Kiếm khí tung hoành, kinh phong ào ào, chỉ trong một khắc, Độc Cô Bại Thiên đã đầm đìa máu.

Lam quang nhu hòa từ ngực hần tỏa đi toàn thân, thân thể đầy vết thương lại tràn sức sống, kinh khí sung mãn. Lòng hần cùng đau nhói, nỗi bi thương ngập trái tim, niềm mất mát, cay đắng cùng dâng lên. Hần cảm giác mình vừa mất đi cả thế giới.

“Không, Nguyệt nhi, nàng không thể chết.”

Hần điên cuồng xung phá công kích của ngũ đại cao thủ, cái giá phải trả là bị năm đạo kiếm khí đánh trúng lưng.

Nhưng hần không tan nát thành thịt vụn như năm vương cấp cao thủ tưởng, dù lưng tóe máu, xuất hiện năm vết thương đáng sợ, nhưng hần vẫn lao đi.

Ngũ đại cao thủ đuổi sát.

Hắn rần rụa nước mắt, run rẩy từ linh hồn khiến hắn hiểu ra, sức mạnh phong ấn trong tình chi lệ tình là từ linh hồn của Tình Nguyệt, mỗi lần hắn thụ thương, lệ tình lại tràn ra quang mang nhu hòa chữa lành. Hắn cảm giác được lệ tình có liên hệ đến Tư Đồ Minh Nguyệt hiện tại, mỗi lần lam quang xuất hiện hắn lại biết sinh mệnh nàng sút đi một phần.

Việc đó Tình Nguyệt từ kiếp trước đã dự liệu được. Khi hắn gặp uy hiếp, nàng hi sinh sinh mệnh để bảo vệ hắn.

Hắn hét lên với năm người sau lưng: “Các người đều là hung thủ, sớm muộn cũng có ngày ta bắt các người lấy máu ra trả.” Thần Hư bộ được thi triển đến cực hạn, thân hình như quang ảnh lao đi.

Ban đầu hắn bỏ xa năm người, nhưng dần dần một bóng người mờ mờ bám theo, cách hắn không đầy năm trường. Sát ý lạnh tanh cùng tiên thiên kiếm khí bắn tới.

Hắn cả kinh, mấy hôm nay hắn vẫn dựa vào Thần Hư bộ để tung hoành, trừ để cảnh cao thủ trong võ lâm không ai bắt kịp.

Hắn không quay lại cũng biết là ai, lúc trước thiên vương cao thủ Doãn Phong từ Vân sơn định tìm một vương cấp cao thủ khinh công vô song đến bắt hắn, chính là Truy Phong thiên vương Hàn Sâm. Xem ra lần này năm vương cấp cao thủ chuẩn bị đầy đủ, quyết giết bằng được hắn.

Hắn lật tay chém lại một kiếm, kiếm khí đỏ tía va vào bạch quang, sóng khí và kiếm khí tản đi, cây cối đổ rào rào. Hắn mượn luồng sóng khí này, thân thể như mũi tên rời dây cung vút đi.

Truy Phong thiên vương Hàn Sâm bị ngăn bước, cự ly liền giãn ra thành mười trượng.

Đột nhiên từ hai bên đường túa ra vô số người võ lâm, dẫn đầu là Vu Ý, truyền nhân Ngọc Hư cung, một trong ngũ đại thánh địa. Trên đỉnh Vân sơn, Vu Ý từng bị Độc Cô Bại Thiên đả thương, suýt nữa mất mạng, mất mấy ngày tu dưỡng mới lành lại.

Hắn hận Độc Cô Bại Thiên vô cùng, vốn Tân thiên vương phong vương đại hội ở đó là cơ hội tốt cho thiên chi kiêu tử như y thể hiện thân thủ trước mặt thiên hạ quần hùng, ai ngờ xuất hiện một Bất tử chi ma vô danh, đánh cho y thổ huyết, mất hết mặt mũi, không chỉ khiến giấc mộng thành đế nhất cao thủ lớp trẻ tan thành hư vô mà khiến y phải chịu nỗi nhục bại trong tay ma trước mặt sư môn.

Cừu nhân gặp nhau liền không giữ được bình tĩnh, Vu Ý dẫn theo gần trăm cao thủ vây chặt hắn lại.

Y chỉ kiếm vào Độc Cô Bại Thiên, nghiêng răng: “Bất tử chi ma vương ngươi để ta đợi đến khổ, ba ngày đêm rồi.”

“Bại tướng dưới tay thì đợi thêm trăm năm cũng có sao? Ngăn được ta ư?”

Mắt Vu Ý cơ hồ phun lửa, vốn y cho rằng bại trong tay Độc Cô Bại Thiên là đại nhục, câu nói này khác nào đâm vào gan ruột y. “Độc Cô Bại Thiên, ngươi đừng dương dương đắc ý, nếu không phải các vị tiền bối có lệnh cho bọn ta không được hơn thua với ngươi thì ta nhất định tự tay đánh bại ngươi. Hừ! Bất quá, hôm nay ngươi sẽ phải quỳ dưới chân ta.”

“Ha ha, buồn cười quá. Đánh bại ra? Ngươi dựa vào đâu? Hiện tại ta được liệt vào võ lâm đệ thập cửu vương, một cao thủ thứ vương cấp nhỏ xíu như ngươi dựa vào đâu đòi đấu với ta. Trước đây ngươi là bại tướng, hôm nay, sau này, vĩnh viễn đều thế.” Độc Cô Bại Thiên lạnh lùng đáp.

Mắt Vu Ý lóe lên tia độc ác xen lẫn đồ kị: “Độc Cô Bại Thiên, ngươi may mắn thoát chết lần trước, lần này tuyệt đối không để ngươi thoát, mấy vị tiền bối định tự tay diệt ngươi, nhất định ngươi không sống qua được hôm nay.”

Độc Cô Bại Thiên nhìn năm vương cấp cao thủ đuổi tới phía sau, sắc mặt dị thường bình tĩnh: “Sống thì sao? Chết thì thế nào? Sống được vui vẻ, chết không hối tiếc. Loại người như ngươi không đáng bàn đến hai chữ này, ngươi vốn không biết gì ý nghĩa của sinh tử.”

128. Chương 13: Tuyệt Địa

Gió thu hiu hắt, lá rụng xào xạc.

Sát ý vô tận khiến Độc Cô Bại Thiên như đang ở trong mùa đông giá, toàn thân lạnh buốt, sát khí từ tứ phía tràn về, hần như lá thuyền lắc lư trong sóng dữ.

Hơn trăm người vây chặt lấy hần, ai cũng tỏ vẻ phần hận xen lẫn hưng phấn. Họ muốn được xem trận đại chiến vương cấp cao thủ trừ ma, Bất tử ma vương danh truyền thiên hạ sẽ bị diệt trừ trong tay họ.

Năm vương cấp cao thủ tỏ ra nghiêm túc, hoặc cầm lợi kiếm hoặc bắt kiếm quyết, nhìn yếu phạm hàng đầu trên võ lâm tất sát bằng chăm chăm.

Mọi lời nói đều là thừa thải, trừ tiếng hô hấp hưng phấn của chúng nhân, chung quanh lặng ngắt.

Độc Cô Bại Thiên rũ bỏ được cảm giác nát lòng lúc này, lòng hần yên tĩnh, vô dục vô cầu, chân khí trong thể nội vận chuyển thanh thoát, liên miên. Hần cầm Khấp Huyết thần kiếm giờ lên trước ngực, tay trái bắt quyết bảo vệ bụng dưới.

“Xoạt.”

Mấy phiến lá vàng bị hộ thể chân khí của các đại cao thủ chấn nát, cùng lúc, sáu bóng người di động như chớp, tiên thiên kiếm khí ào ạt bắn ra, cây cối gục đổ trong tiếng nổ ầm ầm, đá nát tan, cát bụi mờ mịt.

Chúng nhân đứng xa quan sát, vừa sợ vừa hưng phấn. Vu Ý nhìn Độc Cô Bại Thiên trong làn kiếm khí tung hoành, vừa phục vừa ghanh ghét, mắt hiện rõ nét âm độc.

Chiến trường liên tục mở rộng, chúng nhân lùi lại mãi, trận chiến kinh điển giữa các vương cấp cao thủ tạm ngưng sau tiếng nổ. Cát bụi tan đi, kiếm khí lặng hết, Độc Cô Bại Thiên trắng nhợt mặt mày, toàn thân đầy máu hiện ra trước mắt chúng nhân.

“Hảo!”

.....

Chúng nhân cùng hoan hô.

“Độc Cô Bại Thiên người còn chóng cự vô vị ư? Mau hạ vũ khí, sám hối với võ lâm.” Vu Ý tỏ ra chính khí凛冽.

“Ha ha...ha ha...ta nên sám hối, vì sao trước đây không giết nhiều người, sám hối vì sao những lúc quan trọng lại mềm lòng. Nếu trời cao cho ta cơ hội nữa, nhất định võ lâm sẽ máu chảy thành sông.”

“Nghịch chương chấp mê bất ngộ, đến chết không hối cải.” Tu La thiên vương Triệu Trình nói.

“Ngộ con mẹ ngươi, cải con mẹ ngươi ấy.” Độc Cô Bại Thiên gầm vang, móc tình chi lệ tình ra, dịu dàng vuốt ve: “Nguyệt nhi, nàng ngốc lắm. Có gì không thể nói với ta mà một mình nàng gánh vác?” Hần ngẩng nhìn trời hồi lâu.

Chúng nhân thấy lệ tình liền hô lên: “Ma tinh thần bí, vật của ma vực, là khôi bảo chống lại được sức mạnh của ma vực.” Nhiều người tỏ ra tham lam.

“Người tự sát hay để bọn ta tiễn ngươi?” Tu La thiên vương Triệu Trình xanh lét mặt mày, xưa nay chưa ai dám bất kính với ông ta như Độc Cô Bại Thiên vừa rồi, lòng ông ta đầy sát ý.

Cùng lúc đó, giọng nói không phân rõ nam nữ già trẻ vang lên: “Hắc hắc, mất mặt thật. Một bọn vương cấp cao thủ bắt nạt trẻ con, lão nhân gia đến đây.” Một bóng người mặc hắc bào vút tới, khinh công cao siêu như vậy khiến chúng nhân chấn kinh không nói được thành lời.

“Xin hỏi tiền bối tôn tính đại danh?” Huyết thiên vương Tần An lên tiếng, hiển nhiên lão phát hiện người này công tham tạo hóa, thực lực đạt mức để cảnh.

“Tên chỉ là tiếng gọi, biết cũng có ý nghĩa gì, các người cứ coi như ta đến cứu hần là được.” Đoạn chỉ vào Độc Cô Bại Thiên.

“Nhưng... tiền bối, hắc phải chết, hắc có ma thể, họa loạn vô lâm, nếu hiện giờ không giết hắc, tương lai còn ai không chế được.”

“Tùng xá thân thành ma là có ma thể? Các người không ngừng truy sát, hắc vì giữ mình mới phản kích mà coi là họa loạn vô lâm? Vớ vẩn. Ai nói...thôi, không lãng nhăng nữa, lão nhân gia muốn đưa người đi, ai định cản?” Hắc bào nhân lạnh lùng nhìn quần hùng.

Lưu Vân phi tiên thiên vương Lăng Phi nói: “Tiền bối vì sao nhất định cứu hắc, người có giao tình với hắc?”

“Chà, các người còn chưa chịu bỏ cuộc, nói những lời sáo rỗng đó là gì. Nói thật, ta được bằng hữu ủy thác, hôm nay phải đưa hắc an toàn rời khỏi đây.”

Vu Ý gào lên: “Không được, bọn ta khó khăn lắm mới dồn hắc vào tử địa được, chỉ một câu nói đưa đi là đưa, hình như hơi quá dễ dàng.”

Hắc bào nhân phát tay về phía Vu Ý, toàn bộ nhân vật đứng ở phái đó đều bị đại lực nhu hòa đẩy dạt ra, đoạn nắm tay áo Độc Cô Bại Thiên: “Đi.” Thân hình cả hai vút lên không.

“Đuổi.” Mấy vương cấp cao thủ hạ lệnh.

Một bóng trắng chạy về phía Độc Cô Bại Thiên, chính là bạch long câu vừa chạy đi.

“Lên ngựa trước đi, ta giúp người kéo dài thời gian.” Hắc bào nhân giục.

“Nhưng...các hạ...”

“Yên tâm, ta muốn đi thì cả thiên hạ chưa ai ngăn được.”

Độc Cô Bại Thiên nhìn đối phương rồi giục ngựa lao đi. Với tốc độ của bạch long câu, mất một ngày mới đến Trường Sinh cốc. Dọc đường dù gặp vô số phục binh song không có coa thủ thật sự nên hắc ung dung qua được nửa ngày.

Đêm xuống, hắc dựa vào ánh trăng lao đi trên con đường núi rộng rãi, bạch long câu đầm đìa mồ hôi, tốc độ không còn như trước. Bôn ba cả ngày, long câu thần tuần cũng có vẻ mệt mỏi. Hắc nhảy xuống ngựa định bỏ nó mà đi nhưng bạch long câu cứ đi theo. Sau cùng, hắc đành dừng lại bên bờ suối cho long câu nghỉ.

Càng gần Trường Sinh cốc, gã càng bất an, không cảm giác được dao động của tình chi lệ tinh, nội tâm cũng không thấy sinh mệnh khí tức của Tư Đồ Minh Nguyệt.

Nghỉ ngơi nửa thời thần, hắc lại lên ngựa, chột phía sau vang lên tiếng vó.

“Hắc nhất định đang ở phía trước, lần này quyết không để hắc thoát.”

Độc Cô Bại Thiên nhíu mày, cứ thế này chúng quyết tâm đuổi hắc vào tận Trường Sinh cốc nhưng hắc không được lựa chọn, thời gian chính là sinh mệnh của hắc.

“Đi.” Hắc lại lên ngựa.

Mặt trời mọc đằng đông, hào quang vạn đạo, rực rỡ đủ màu.

Trường Sinh cốc hiện ra trước mắt, qua được sườn núi này là Trường Sinh cốc. Bạch long mã lao tới, sau lưng truy binh dày đặc.

“Độc Cô Bại Thiên, người chạy đi đâu, dù để cảnh cao thủ đó đến cũng không cứu được người.”

Độc Cô Bại Thiên thoáng nhìn cũng nhận ra Đại Bi thiên vương Dương Thụy, cả Lí Thi, Thủy Tinh, Hoa Vân Phi. Cao thủ đến ma vực đã về, coi như hầu hết cao thủ của Thiên Vũ đại lực đều tập trung ở đây.

Tu La thiên vương Triệu Trình nói: “Tiểu nhân Độc Cô Bại Thiên, còn không mau dừng lại.”

Độc Cô Bại Thiên bình tĩnh đáp: “Sống thì thế nào, chết cũng có sao, các người đến đi.”

Ảnh Sát thiên vương Lưu Nhất Phi nói: “Độc Cô Bại Thiên, giờ người chết ngay cũng đủ tự hào, mười lăm vị thiên vương cao thủ đã đến để đối phó mình người, cả trăm năm nay mới xảy ra việc thế này, người chết cũng được nhắm mắt.”

Mười lăm vị vương cấp cao thủ xông lên đầu tiên, theo sau là mấy chục cao thủ thứ vương cấp, và vô số quần hùng.

“Lần này người còn sống sót, đúng là thiên lí nan dung.” Một vương cấp cao thủ thét lên, người này là một trong mười vương cấp cao thủ đến ma vực, hận hận nhập cốt.

Mười lăm nhân ảnh nhanh như lưu tinh lao tới. Hắn bỏ ngựa nhảy lên, lao về phía trước. Vẫn có một bóng người nhanh hơn hắn, chính là Truy Phong thiên vương Hàn Sấm.

Trước mặt là thiên vương, sau lưng có truy binh, hắn biết hiện giờ không thể đấu với các vương cấp cao thủ, đành chạy tạt ngang sang phía đông con đường. Bạch long mã theo sát, cả người và ngựa cùng trốn tránh truy sát.

Vực sâu xuất hiện trước mặt, chặn đứng đường lui. Nhìn vô số truy binh sau lưng, hắn tuyệt vọng thật sự, không bỏ chạy nữa. Trường Sinh cốc chỉ còn không đầy năm dặm nữa là tới, ngay trước mắt rồi mà đành trơ mắt nhìn. Gần trong tác gang, biển trời xa cách.

Bạch long câu cọ đầu vào người hắn, hắn mỉm cười cười lên lưng nó.

Mười lăm vương cấp cao thủ, mấy chục cao thủ thứ vương cấp lạnh lùng nhìn hắn. Trận tru ma quy mô lớn này sắp đi đến kết cục hoàn mỹ, Bất tử ma vương họa loạn vô lâm phải chịu phép.

Độc Cô Bại Thiên bình tĩnh dị thường, ánh mắt quét qua một lượt: Đại Bi thiên vương Dương Thụy, Truy Phong thiên vương Hàn Sấm, Lưu Vân phi tiên thiên vương Lăng Phi, Tu La thiên vương Triệu Trình... Lí Thi, Thủy Tinh, Vương Đạo, Bạc Vũ Ti...

Ai nấy đều lạnh lùng, hắn ngửa mặt hú vang, nhìn Trường Sinh cốc ngay trước mắt thì hắn lại buồn bã. Gần trong tác gang, biển trời xa cách. Tư Đồ Minh Nguyệt chưa rõ sống chết đang ở đó mà hắn chỉ biết cách không nhìn về.

Hắn không nghe thấy tiếng chúng nhân kêu la, chỉ ngây ngô nhìn Trường Sinh cốc.

Chúng lúc đó Vu Ý và mấy cao thủ thứ vương cấp trẻ tuổi xông lên, tiên thiên kiếm khí lạnh lẽo bắn ra.

Bạch long câu hí vang, đằng không lao thẳng về phía vực sâu.

129. Chương 14: Phương Hồn Vĩnh Thệ

Gió thu hiu hắt, lá rụng xào xạc.

Biển người mệnh mang, cổ nhân nơi nào?

Đất trời dằng dặc, ai hiểu lòng ta?

Vung kiếm hỏi trời, đời người là gì?

Độc Cô Bại Thiên và bạch long câu từ vách núi rơi xuống, gió rít vù vù bên tai, cảnh vật bốn phía nhanh chóng lùi lại.

“Ta chết thế này ư? Sống được vui vẻ, chết không còn đáng tiếc. Nhưng ta còn bao nhiêu nỗi hận, ta không cam lòng.”

Độc Cô Bại Thiên tỏ vẻ ăn năn vỗ nhẹ lên đầu bạch long câu: “Mã nhi, mã nhi, xin lỗi mi.” Đột nhiên hai chân hắn điểm nhẹ lên lưng ngựa, thân người tạt ngang, Khấp Huyết thần kiếm quang mang đại thịnh, tiên thiên kiếm khí đâm vào vách đá. Vụn đá tung tóe, thần kiếm găm vào, đà rơi được hãm bớt, kiếm thế chưa hoàn toàn phải chịu lực xung kích, hắn rút kiếm ra, bởi sợ kiếm sẽ gãy đôi.

Lập tức đà rơi lại gia tốc, gió núi rít vù vù khiến hắn không mở nổi mắt. Hắn cứ rút kiếm rồi cắm vào, lúc đầu đà rơi được khống chế, tốc độ giảm đi, nhưng nội lực hắn cạn dần, Khấp Huyết thần kiếm đâm vào đá chỉ tóe lửa, không còn thuận lợi cắm vào nữa.

“Mạng ta xong rồi.” Tốc độ rơi xuống mỗi lúc một nhanh, nhưng hắn khó lòng cầm kiếm vào vách đá nữa.

Năm mươi, bốn mươi, ba mươi, ha mươi, mười trượng... càng lúc hấn càng gần mặt đất.

Sau cùng cũng tích đủ sức mạnh, hấn đâm mạnh cây kiếm vào vách đá, nắm chặt chuôi, dồn hết công lực toàn thân vào hai tay, mặc cho từ cổ tay đến cẳng tay căng ra.

“Keng.”

Tiếng kêu vang vọng, Khấp Huyết thần kiếm quang mang đại thịnh rồi gãy làm đôi, thần binh không còn nguyên vẹn.

Xung lực khiến hổ khẩu của hấn nứt toác, máu phun như suối. Thân thể hấn chậm lại, đà rơi yếu hấn, còn cách mặt đất chừng bảy trượng. Ngay lúc thân thể gia tốc, hấn lại cầm kiếm vào vách đá.

“Keng.”

Lưỡi kiếm gãy không ngáp vào vách đá được, thân thể hấn rơi xuống tiếp, lưỡi kiếm vạch một vết sâu trên vách đá, tia lửa văng tung tóe.

Từ phía dưới vang lên tiếng hí thê thảm của bạch long câu, thiên lí mã thần tuấn trở thành một đồng thịt.

Đoạn kiếm liên tục ma sát với vách đá, thân thể hấn tuy không rơi chậm đi nhưng cũng không tăng lên. Còn cách mặt đất ba trượng, hấn đẩy mạnh vào vách, rơi thẳng xuống thân thể bạch long câu máu thịt bầy nhầy ở dưới.

“Bộp.”

Huyết nhục bạch long câu tung lên, hấn rơi xuống mình nó, xung lực khiến hai chân hấn suýt gãy, ngũ tạng lục phủ đảo lộn.

Thần câu chết, bảo kiếm gãy, bản thân hấn trọng thương.

Hấn phun máu, từ từ đứng dậy, ngẩng nhìn quần hùng trên vách đá, mắt bắn ra hàn quang lạnh băng.

Quần hùng xôn xao, tiếng chửi rửa, gầm thét vang lên không ngừng.

“Không còn thiên lí nữa, thế mà cũng không chết.”

“Khốn kiếp, sao tên trời đánh này không chết?”

“Chết tiệt, nếu hấn không có thần binh lợi khí như Khấp Huyết thần kiếm tất đã chết cả vạn lần.”

“Trời không có mắt.”

.....

Độc Cô Bại Thiên chất đá lên thi thể bạch long câu, ném kiếm gãy đi đoạn rảo bước vào Trường Sinh cốc.

Mấy vương cấp cao thủ trên núi phát tay: “Đuổi!”

Vô số quần hùng như mãnh hổ hạ sơn lao xuống, tiếng hò hét động trời.

Trường Sinh cốc trước mắt rồi, thân thể trọng thương của Độc Cô Bại Thiên lao đi như bay, quần hùng hạ sơn vầm bám theo.

Gần, gần lại rồi.

Chạy suốt ngàn dặm, mục đích là Trường Sinh cốc này, người trong lòng hấn ở đó, mà hấn vừa kích động vừa hoảng sợ. Từng bước tiến vào trong cốc, hấn nảy sinh nỗi sợ, sợ rằng chờ đợi mình là sự thật tàn khốc.

Dù đối diện thiên hạ quần hùng hấn cũng chưa từng bắt an thế này, đủ loại tình cảm: khẩn trương, kích động, thất lạc, bàng hoàng, sợ hãi... dâng lên.

Quần hùng đến cửa cốc, bao vây chặt chẽ, họ coi hấn đã thành ba ba trong rọ, mọc cánh cũng khó thoát.

Vô số cao thủ phía sau giữ cự ly trăm bước với hấn, cùng vào cốc. Họ hiểu kỳ không hiểu ma vương vì sao bất chấp tất cả, như con thiêu thân lao vào lửa để từ ma vực ở Thanh Phong đế quốc chạy đến tận đây.

Bên trong Trường Sinh Cốc của Hán Đường đế quốc, một năm bốn mùa luôn luôn rực rỡ tươi đẹp, sinh khí sung mãn.

Tại nơi đây còn lưu lại một truyền thuyết từ thời xa xưa, tương truyền tại thời kì viễn cổ bên trong Trường Sinh Cốc có một đại ma quân sinh sống, người này có một thân võ công xuất thần nhập hóa tung hoành đại lục, ngạo thị giang hồ lúc bấy giờ không gặp địch thủ.

Không biết vì sao, ma quân làm cho tiên nhân nổi giận, một trường tiên ma đại chiến xảy ra ngay tại bên trong cốc. Ma quân không thẹn là kì tài tuyệt thế, đã tu luyện nhục thể đến tiên ma cảnh giới, thực lực khiến cả tiên nhân cũng khó đối phó.

Đại chiến diễn ra liên tục ba ngày ba đêm, nhưng kết quả như thế nào không ai biết được. Rất lâu sau có vài cư dân ở bên ngoài cốc mới dám vào xem xét, chỉ thấy trong cốc khắp nơi tan hoang, cành lá gãy rụng khắp mặt đất, xương thú chồng chất như núi. Mấy chục năm sau đó bên trong cốc cỏ cây không mọc được, không có một chút sinh khí, một dải tĩnh lặng và chết chóc.

Trải qua hàng trăm năm tro cùng tuế nguyệt, bên trong cốc từ từ khôi phục lại sinh cơ, dần dần trong Trường Sinh Cốc một năm bốn mùa xanh tươi rực rỡ như hiện tại, cảnh sắc tràn ngập sinh khí.

Dù vậy, từ đó không ai muốn đặt chân vào cốc nữa bước.

Chỉ là truyền thuyết xa xưa nên theo thời gian dần bị người đời quên lãng.

Nhưng hiện tại, cao thủ đạt tu vi để cảnh trở lên của đại lục không quên nơi này, mười chín năm trước trong cốc xuất hiện huyết quang xông lên trời, chấn kinh mỗi tuyệt đỉnh cao thủ có cảm ứng.

Độc Cô Bại Thiên đương nhiên cũng không quên, đó là nơi hắn sinh ra với bàn tay có giọt máu ngưng đọng, hiện tượng kì dị lúc đó khiến cả nhà hắn phải dọn nhà chỉ sau khi hắn ra đời hai ngày.

Dù trong cốc tuổi trẻ róc rách, kì hoa dị thảo tô điểm như trong tiên cảnh, Độc Cô Bại Thiên không lòng dạ nào ngần ngừ, vừa bằng hoàng vừa sợ hãi, chạy thật nhanh vào trong.

Hình ảnh kì dị như thần tích xuất hiện trước mắt chúng nhân, chính giữa Trường Sinh cốc có một thiếu nữ đang ngồi lơ lửng cách mặt đất ba trượng. Dung nhan nàng không khuynh thành như Lí Thi, Thủy Tinh, Nam Cung Tiên Nhi nhưng trên mình phát ra thần thánh khí tức không ai so được. Nàng nhắm mắt, lặng lẽ nổi trên không, cao quý thánh khiết như nữ thần.

Quanh mình nàng hào quang vạn đạo vô số dải sáng lan đi khắp Trường Sinh cốc, khí tức hiền hòa lan khắp mỗi góc ngách, tỏa vào lòng người đầy yên tĩnh.

Nhìn thiếu nữ như thần ấy, mỗi người đều có cảm giác bình an, không còn sát niệm.

Lập tức toàn trường lặng ngắt, vô số người vô lâm quỳ xuống lễ bái.

“Thần tích!”

“Nữ thần!”

.....

Độc Cô Bại Thiên mặt đầy lệ, hắn không cảm giác được sinh mệnh khí tức của Tư Đồ Minh Nguyệt nữa. Thiếu nữ đầy khí tức thần thánh trên không chỉ là thân xác, kinh hồn nàng đã khô kiệt từ lâu, dấu ấn sinh mệnh tan biến vô tung vô tích, hào quang quanh nàng chỉ là năng lượng còn tồn lại...

Bi thương vô tận, đau đớn vô tận, hắn thổ huyết theo mỗi bước đi, loạn choạng tiến tới.

“Nguyệt nhi, ta vẫn đến chậm. Trong Trường Sinh cốc cầu trường sinh, vì sao? Tất cả là vì sao? Trời già kia, ta hận ngươi, hận tất cả, ta phải diệt thế. Ta phải diệt thiên.”

Mắt hắn đỏ lệ, miệng phun máu, cùng hòa vào nhau chảy xuống ngực, nhỏ xuống đất.

Thân thể mảnh mai, đầy thần thánh khí tức của Tư Đồ Minh Nguyệt từ từ rơi trên không, như đóa hoa mềm yếu héo tàn...

Từ từ, từ từ rơi vào lòng Độc Cô Bại Thiên.

Trong khoảnh khắc quần hung thấy thần tích, bách hoa ở Trường Sinh cốc héo tàn, từng cánh hoa theo gió rụng rơi, hoa như nước mắt bay bay giữa không gian...

Quanh Độc Cô Bại Thiên và Tư Đồ Minh Nguyệt đầy hoa rụng, hắt tan nát ruột gan, đau lòng cực độ, buồn vô tận, thương vô vãn...

Hắn ôm nàng vào lòng, trước mắt nhòe đi.

Một cô bé mặt hoa da phấn luôn đi theo ở đằng sau cậu bé, thanh âm vừa mềm mại lại vừa ngọt ngào :
“Bại Thiên ca ca, huynh đi chậm một chút, muội theo không kịp đâu”.

“Bại Thiên ca ca, công muội đi...” Cô bé leo lên lưng hắn, mỉm cười ngọt lịm.

Đôi mắt cô bé long lanh nhìn hắn, nói rất chân thật: “Bại Thiên ca ca, muội sau này nhất định sẽ gả cho huynh.”

Rồi tiếp sau đó, cảnh tượng trước mắt chợt biến đổi, thiếu nữ thơ ngây xinh xắn ngày nào đã vụt biến thành một cô gái diễm lệ. Thiếu nữ đến sau lưng hắn, đưa hai tay bịt mắt, “đoán xem muội là ai nào?”

Thiếu nữ lấy mảnh khăn tay ra lau mồ hôi cho hắn, nũng nịu: “Bại Thiên ca ca, đừng đánh nhau nữa, đi chơi với muội nào.”

Thiếu nữ tựa đầu vào vai hắn, dịu dàng nói: “Bại Thiên ca ca, muội muốn vĩnh viễn ở bên huynh.”

Thiếu nữ lớn lên, biến thành một cô nương mỹ lệ: “Bại Thiên ca ca, dù tương lai phát sinh việc gì, huynh phải tin muội, tin rằng muội chỉ yêu mình huynh.”

“Nha đầu ngốc, sao ta tin lời muội được?”

“Không ai biết tương lai sẽ phát sinh chuyện gì, muội sợ huynh sẽ hiểu lầm, sẽ không nghe muội giải thích, sợ vĩnh viễn mất huynh. Bại Thiên ca ca, muội không mong huynh vĩnh viễn yêu mình, chỉ cần huynh vĩnh viễn tin muội... vĩnh viễn tin... vĩnh viễn tin rằng muội chỉ yêu mình huynh.”

Thiếu nữ trở nên buồn bã, thê lương: “Bại Thiên ca ca, huynh không tin muội, không tin Nguyệt nhi nữa rồi.”

Mắt nàng đầy đau thương, sầu muộn vô tận, ở ngoài xa xăm nhìn hắn...

Thình không rải mưa phùn, hoa rơi rụng, nước mắt tuôn, mảnh hồn thơm xa mãi...

130. Chương 15: Tổ Tôn Tam Đại

Tại Nguyệt Quang điện xa xôi, một lão phụ nhân ngoài năm mươi chợt có cảm ứng: “Không, sao lại thế được, toàn bộ linh lực của Nguyệt thần phát ra trên đại lục đều tịch diệt.”

Thiếu nữ sau lưng bà ta càng kinh ngạc: “Sao có thể như thế... lẽ... lẽ nào nữ thần sẽ chết?”

Lão phụ nhân đau đớn: “Nữ thần từ bỏ thần vị cao cao tại thượng để xuống nhân gian, không còn là thần nữa lại chỉ còn non nửa linh lực, đương nhiên sẽ chết đi, sa vào luân hồi. Chỉ là... chỉ là lần này nữ thần sẽ vĩnh viễn tan biến, chuyện này...” Bà tỏ ra đau khổ.

Trong Trường Sinh cốc ở Hán Đường đế quốc, ôm đóa hoa Tư Đồ Minh Nguyệt vừa rụng, hai mắt hắn trống rỗng nhìn trời phẳng phất linh hồn đã rời nhục thể, không còn biết gì đến ngoại giới.

Thiên hạ quần hùng tề tụ ở Trường Sinh cốc, thấy Bất tử ma vương bị vây chặt nhưng không ai dám vui mừng trước cảnh ma vương sắp bị diệt. Ngược lại đều thấy bi ai vô tận.

Lúc thiếu nữ trong lòng ma vương lơ lửng trên không, phát ra khí tức thần thánh khiến lòng họ an lành, quên cả cừ hận, căm sát niệm. Khoảnh khắc thiếu nữ rơi xuống, hoa trút xuống như mưa khóc, lòng họ rung động mạnh, nhiệt tình diệt ma vương hiển nhiên nhạt hơn hẳn cảm thương thiếu nữ qua đời.

Một người run giọng: “Thần tích vừa rồi...thiếu...thiếu nữ đó rõ ràng là nữ thần. Thần... thần sao lại chết được?”

“Đúng. Thần tích, thần...sao lại chết được?”

“Nữ thần.....”

.....

Quần hùng không giữ được bình tĩnh nữa, lại bắt đầu hô hoán.

Lúc đó họ mới nhớ ra còn một Bất tử ma vương Độc Cô Bại Thiên.

Có người nổi giận: “Bỏ thi thể cô nương đó xuống, có mặt vô số nhân sĩ võ lâm chính đạo, ai cho phép người khinh nhờn.”

“Bỏ cánh tay bẩn thỉu của người ra.”

“Bỏ bàn tay dơ bẩn ra.”

“Giết tên hung đồ vô lâm.”

“Giết tên hung thủ tay dính đầy máu.”

“Giết tên bại loại đi.”

.....

Từng gương mặt lạnh lùng, phẫn hận đập vào mắt Độc Cô Bại Thiên, tiếng trào lộng, mắng mỏ... ào ào.

Dao kiếm cùng rời khỏi vỏ, Trường Sinh cốc đầy đao quang kiếm ảnh, tiếng leng keng vang lên không ngớt.

Độc Cô Bại Thiên ôm Tư Đồ Minh Nguyệt đứng dậy, hai mắt trống rỗng bắn ra hàn quang lạnh thấu xương, quét qua khắp quần hùng, giọng nói lạnh tanh: “Các người đều phải chết.”

Ngay cả thiên vương cao thủ như Truy Phong thiên vương Hàn Sấm cũng rung mình ớn lạnh trước ánh nhìn của hắn, hàn ý dâng lên trong lòng.

Chúng nhân nghẹt thở, rồi lại gầm lên: “Nói láo, giết hắn, giết hắn đi.” Quần hùng gào hét, đưa mắt nhìn vương cấp cao thủ đợi lệnh.

Lam Hải Thiên âm trầm: “Hừ, chết đến nơi còn nói nhăng cuội.” Từ khi bị Độc Cô Bại Thiên đánh bại ở đỉnh Vân sơn, y vẫn dưỡng thương đến gần đây mới hồi phục, vội vàng tới đây hùng rửa nhục.

Bặc Vũ Ti che mặt cười nói: “Độc Cô Bại Thiên người đứng là lớn lối, chúng ta đều chết ư? Ha ha, buồn cười quá, người tưởng mình sống qua được hôm nay? Người chắc chắn không còn đất chôn chôn.”

Sắc mặt Vu Ý rạng rỡ như vàng dương, khiến mấy hiệp nữ đứng cạnh ngạc nhiên, y bật cười: “Độc Cô Bại Thiên, ngày chết của người đến rồi, còn dám buông lời ngông cuồng, như thể người thiên hạ đổ oan cho người. Hừ. Tự cổ tã không thắng chính, ma nhân người rồi cũng phải chịu phép, anh linh các võ lâm hiệp sĩ trên trời có thể ngủ yên được rồi.”

“Cút chó, bọn tiểu nhân vô sỉ các người cũng xứng là hiệp sĩ?” Độc Cô Bại Thiên giận dữ cực điểm, hai mắt vẫn tơ máu, nghiêng răng kèn kẹt. “Nếu không phải các người không ngừng tru sát ta, dồn ta vào cảnh vạn kiếp bất phục, Nguyệt nhi đời nào hao tận linh hồn năng lượng, các người hại chết nàng, không ai được sống.”

Các vương cấp cao thủ nhìn nhau, nhớ đến năng lực của tuyệt thế cường giả. Khi một người ti vi đến thánh cấp cảnh giới, rồi nhìn thấu sinh tử, có thể sử dụng sức mạnh linh hồn, nhưng cái giá là tâm thần bất tử cũng nhẹ thì trọng thương, nặng thì mất mạng.

Họ nhìn thiếu nữ trong lòng Độc Cô Bại Thiên, nhất thời đầu hoang mang, làm sao tin được nữ tử trẻ tuổi nh thế lại đạt đến thánh cấp cảnh giới, song thần tích ban này buộc họ phải tin.

Hoa Vân Phi nói: “Một mình người địch nổi chúng ta ư? Nhìn cho rõ tình thế, ta khuyên người đừng động thủ, bằng không...”

“Giết hắn. Giết hắn đi.” Quần hùng áp sát từng bước.

Cùng lúc, tiếng long ngâm hổ khiêu từ xa truyền lại, tầng không Trường Sinh cốc vang vang: “Ai dám động đến cháu ta, Độc Cô Phi Vũ đến đây.”

Tiếng hú gần lại, chúng nhân kinh hãi, theo thanh âm mà đoán thì người đó còn ở ngoài mấy dặm, thoáng cái đã vào trong cốc.

Một lão nhân râu tóc bạc phơ, tà áo bay bay như thần tiên, xuất hiện tại Trường Sinh cốc.

“Gia gia!” Độc Cô Bại Thiên kích động, từ khi rời nhà hành tẩu giang hồ, phần lớn thời gian bị người ta truy sát, sống giữa sinh tử, hắc lãnh đủ nhân tình thế thái âm lạnh, lâu lắm rồi không cảm nhận được tình thân ấm áp.

Trong khoảnh khắc sống chết này, chân tình lại về bên hắn, như từ sa mạc sâu thẳm vang lên tiếng lạc đà, như tiếng tiêu vang lên ở đầu hoang nguyên thoáng đãng, trái tim khô cạn của hắn lại được tưới đẫm.

Nháy mắt, thân ảnh phiêu dật của Độc Cô Phi Vũ đến trước mặt hắn, “hài tử, đã để cháu chịu nhiều khổ ải.”

Độc Cô Bại Thiên mấp máy môi, nhưng cổ họng như bị chẹn ngang, không nói thành lời.

“Cháu không cần nói gì, gia gia biết hết rồi, hôm nay chỉ cần gia gia còn, không ai động được đến cháu.”

Hai mắt Độc Cô Bại Thiên nóng bừng, nước mắt suýt trào ra: “Gia gia... Nguyệt nhi... Nguyệt nhi chết rồi.”

“Cái gì?”

Độc Cô Phi Vũ biến sắc, phát ra sát khí lạnh lẽo: “Ai? Ai dám hại Nguyệt nhi?”

“Nguyệt nhi vì cứu con, hao tận linh hồn mà chết.”

“Không đúng, nơi này cổ quái lẩn, hình như có trận pháp tỏa hồn đoạt phách.” Độc Cô Phi Vũ tỏ ra ngưng trọng, chăm chú quan sát tứ phía Trường Sinh cốc.

Lúc đó quần hùng mới tỉnh lại, biết rằng lão nhân mới đến này là gia gia của Độc Cô Bại Thiên, vừa kinh vừa sợ ông ta.

Cách đây không lâu, hai thiên vương cao thủ từng dẫn người xông vào hậu viện Độc Cô gia, kết quả bị ném ra ngoài không thương tiếc. Lúc đó võ lâm chấn kinh, biết rằng trong Độc Cô thế gia suy tàn cả ngàn năm nay có một đề cảnh cao thủ. Giờ được thấy tận mặt, lại thêm một lần cảm thụ.

Tu La thiên vương Triệu Trình bước lên nói: “Tiền bối nhất định là lão gia chủ Độc Cô thế gia, với tu vi đề cảnh của tiền bối lẽ nào còn không buông bỏ được tục sự chốn hồng trần?” Hàm ý rõ ràng muốn nhắc nhở Độc Cô Phi Vũ về ước định giữa các đề cảnh cao thủ.

“Ta không phải người võ lâm, xưa nay chưa từng nhúng vào việc giang hồ, càng không biết ước định gì đó giữa các đề cảnh cao thủ, chỉ biết đạo này cháu trai liên tục bị truy sát, chịu đủ khổ nạn, ta đến cứu nó.”

“Lẽ nào tiền bối không biết truyền thuyết Bất tử chi ma?”

“Có câu đại nghĩa diệt thân.”

“Tiền bối là người siêu thoát, không nên dính vào phạm tục.”

Mấy vương cấp cao thủ đồng thời lên tiếng.

Ngoài cửa cốc vang lên tiếng hú, một trung niên tiến vào: “Ma là gì? Đạo là gì? Ai phân biệt rõ ràng được? Các người chỉ biết truy sát kẻ từng xá thân thành ma, đó là đạo ư? Nó vì muốn sống sót phải phản kháng, thế là ma sao? Thiên đạo xa vời, lòng người còn mãi, đạo và ma đâu thể định nghĩa qua một truyền thuyết xa xưa, ai dám khẳng định trong đó không ẩn tàng một âm mưu kinh thiên?”

Độc Cô Bại Thiên run giọng: “Cha.”

Người đến là Độc Cô Ngôn Chí.

Một vương cấp cao thủ tức giận trừng mắt: “Đúng là nói nhăng, vì con trai đã đánh nhưng dám nhục mạ tiên hiền thì không thể. Thời đại Bất tử chi ma tồn tại là những năm tháng tối tăm đáng sợ, người lại định thay đổi lịch sử, điên đảo hắc bạch, quả nhiên vô sỉ cực độ.”

Độc Cô Phi Vũ nói: “Hắc hắc, hay cho lịch sử, các người hiểu rõ võ lâm sử như vậy, có ai cho lão phu biết bốn ngàn năm trước thật ra có chuyện gì mà trong một đêm bao nhiêu tuyệt thế cao thủ đều biến mất vô ảnh vô tung? Ai nói được? Hắc hắc, nói không được hả, chân tướng bốn ngàn năm trước đều tan trong dòng lịch sử, có ai hiểu được việc về Bất tử chi ma đây?”

“Hừ, giả biện, Bất tử chi ma họa loạn võ lâm, hôm nay không thể để hắc thoát.” Một vương cấp cao thủ nói, không vì trước mắt có đế cảnh cao thủ mà chịu tôn kính.

Lúc đó ba đời Độc Cô gia đã đứng cạnh nhau, Độc Cô Ngôn Chí lên tiếng: “Được, các người muốn diệt ma, cứ đến đi, Độc Cô gia suy tàn ngàn năm cũng đến lúc xuất hiện võ lâm.”

Độc Cô Bại Thiên đắng lòng, vì hắc mà cả gia tộc phải dính vào, dù phụ thân và gia gia lợi hại đến đâu cũng không địch nổi ngàn ấy cao thủ.

Hắn cúi đầu nhìn Tư Đồ Minh Nguyệt, lòng nhói lên: “Cha, gia gia, đưa Nguyệt nhi đi đi, con...”

“Không cần nói nữa, ba đời nhà chúng ta sẽ đại hội thiên hạ quần hùng tại Trường Sinh cốc, xem ai làm gì được.” Khí chất phiêu dật xuất trần của Độc Cô Phi Vũ tan hết, sát khí lăm lăm nổi lên, kinh khí từ quần áo ông rung phần phật, cả ba ông cháu đứng đó như chiến thần.

Độc Cô Ngôn Chí bật trường kiếm, khí thế trở nên kinh nhân, tu vi vương cấp bộc lộ rõ rệt.

Minh Vương Bất Động của Độc Cô gia vốn là tâm pháp xuất thế, nhưng hai người giờ đây sát khí, Độc Cô Bại Thiên biết cả hai chuẩn bị liều mạng.

Độc Cô Bại Thiên khẽ đặt Tư Đồ Minh Nguyệt xuống bãi cỏ gần đó, hít sâu một hơi, Kinh Thiên quyết, Chiến Thiên quyết, Khiếu Thiên quyết, Bất Tử ma công cùng vận chuyển, kinh khí kinh hồn tràn ra khiến hoa bay tứ tung, mưa tạt đi hết.

“Giết!” Vô số người võ lâm lao tới.

Máu văng tung tóe, binh khí gãy gục.

Từ khi biết Tư Đồ Minh Nguyệt chết, Độc Cô Phi Vũ thực sự nổi giận, ra tay vô cùng tàn khốc.

Cao thủ võ lâm thông thường chưa kịp đến gần ông một trượng đã bị tiên thiên cương khí đánh nát xác, máu văng tứ tán.

Đế cảnh cao thủ là đỉnh núi không thể vượt qua trong mắt người võ lâm thông thường, là tồn tại không kém gì thần linh.

Rất nhanh, quanh Độc Cô Phi Vũ máu chảy thành sông, chân tay gãy, thi thể chất như núi, huyết vụ liên tục bốc lên, mùi máu tanh nồng khiến người ta muốn thổ ra.

Mười lăm vị vương cấp cao thủ đứng xa quan chiến nhíu mày, hạ giọng thương lượng rồi phi thân về phía Độc Cô Phi Vũ.

Độc Cô Ngôn Chí cầm trường kiếm múa tít, kiếm khí tung hoành, tiên thiên kiếm khí chém gãy vô số binh khí, máu văng tung tóe, mạng người ngã rạp như cỏ. Không lâu sau, ông bị hai vương cấp cao thủ vây lấy, ba người giao chiến kịch liệt, người võ lâm bình thường không thể nhúng tay vào.

Độc Cô Bại Thiên thấy gia gia bị mười vương cấp cao thủ vây chặt liền nóng lòng, rồi phụ thân bị hai vương cấp cao thủ cầm chân, càng khiến hắn nóng lòng, mấy lần định xông tới nhưng đều bị chặn lại. Năm cao thủ thứ vương cấp thanh niên Vu Ý, Bạc Vũ Ti, Vương Đạo, Thương Tâm Nhân, Lam Hải Thiên vây lấy hắn, tám thân đây vết thương càng lúc càng hư nhược.

Tuy quần hùng tổn thất thảm trọng, nhưng khi ba người bị từng toán cao thủ bao vây thì cục diện dần ổn định, sớm muộn gì họ cũng phải chịu phép.

Đột nhiên cảm giác lạ lùng dâng lên trong lòng Độc Cô Bại Thiên, hấp lực hùng hồn từ thình không hút lấy hắn, thân thể hắn như muốn bay lên, cười gió mà đi.

131. Chương 16: Thái Cổ Di Trận

Độc Cô Bại Thiên kinh hãi không thôi, vốn không hiểu việc gì xảy ra, vận công lực toàn thân vào hai chân, đứng vững dưới đất. Hắn càng bị động, năm cao thủ thứ vương cấp xuất ra kiếm khí như cầu vòng, kiếm mang sáng rực tựa dải lụa bảy màu tấn công mọi yếu huyệt trên mình hắn. Hắn toàn lực chống cự, hóa hình kiếm khí trải khắp toàn thân, đẩy lên màn sáng phòng ngự. Nhưng hợp lực của năm cao thủ thanh niên kinh nhân, đánh tan màn sáng, toàn thân hắn máu chảy như suối, lão đảo chực ngã.

Cạnh đó, Độc Cô Phi Vũ bị mười vương cấp cao thủ vây cùn, dần dần yếu thế, liên tục tóe máu. Nhưng lão nhân như con sư tử nổi giận, tu vi để cảnh được thể hiện lâm ly, cương khí mãnh liệt liên tục va chạm với tiên thiên kiếm khí của thập đại cao thủ, tiếng leng keng vang lên không ngớt. Trường kiếm của mười người thình thoảng lại vỡ nát, nhờ chiến thuật biến người mới đủ thời gian thay kiếm.

Quần hùng cực kỳ kinh hãi, không ngờ một lão nhân chỉ bằng tẩm thân máu thịt mà đối kháng được mười vương cấp cao thủ, quả thật vượt ngoài lý lẽ thông thường, nhất thời họ không tiếp nhận được.

Độc Cô Ngôn Chí không dễ chịu hơn, một mình đối phó với hai vương cấp cao thủ, ban đầu còn chống cự được, dần dần ba vương cấp cao thủ khác đang quan chiến thấy không hạ được ông liền cử thêm một người gia nhập. Tam đại cao thủ nhất tề vây công khiến ông toàn thân nhỏ máu, không địch nổi.

Độc Cô Bại Thiên thấy gia gia và phụ thân đều nhuệ máu như mình, trong lòng bị phần dị thường, khoe mắt cơ hồ nứt ra.

Người quan chiến phía ngoài càng kinh hãi, một võ lâm thế gia sa sút lại sản sinh được ba tuyệt đỉnh cao thủ, tùy tiện một người cũng khó tìm địch thủ trên giang hồ. Nếu không vì Độc Cô Bại Thiên xá thân thành ma, gia tộc này sẽ lại huy hoàng, uy chấn đại lục. Hiện giờ họ sẽ bước lên con đường không lối về, như hoa đàm chợt hiện rồi tàn.

Hấp lực trên không càng lúc càng lớn, thân thể Độc Cô Bại Thiên bay bay, lúc nào cũng có thể rời mặt đất. Hắn không chống lại nữa, chuyên tâm đối phó năm cao thủ thứ vương cấp, vận dụng xảo diệu hấp lực nên Thần Hư bộ càng có uy lực, thân hình như quỷ mị lách qua năm người, từ chỗ bị động trở thành có thủ có công.

Bọn Vu Ý, Lam Hải Thiên vây công hắn thềm nóng lòng, hợp lực năm người vẫn không hạ được đối phương, quả thật họ nảy sinh cảm giác thất bại.

Vu Ý cười lạnh: “Độc Cô Bại Thiên, ngươi coi gia gia và phụ thân ngươi xem họ vì người mà trở thành thế nào. Vốn họ có thể tiêu điều tự tại tại tiểu ngạo sơn thủy, sống những ngày tháng an nhàn, nhưng vì con cháu không ra gì như ngươi, họ phải liều mạng già. Độc Cô gia xuất hiện bại loại như ngươi...đúng là ... hắc hắc...”

Lam Hải Thiên cũng cười: “Không ngờ Độc Cô gia có thực lực này, một lão bất tử đạt đến mức tuyệt đỉnh cao thủ để cảnh, một đạt mức vương cấp đại thành, hắc hắc, quả nhiên không hổ là đệ nhất võ lâm thế gia ngàn năm trước. Tiếc thật, võ lâm thế gia sau ngàn năm suy tàn vừa quật khởi lại xuất hiện con cháu phá gia, thật xấu mặt, đúng là nhục đến uy danh Chiến Thiên võ thánh ngàn năm trước.”

“Ha ha, người như hắn còn mặt mũi sống trên đời, không hiểu da mặt dày đến đâu.” Bạc Vũ Ti bật cười: “Tàn sát chính đạo hiệp sĩ, đẩy gia tộc vào cảnh vạn kiếp bất phục, lãnh huyết vô tình, khiến nữ tử tâm ái mất mạng. Nữ tử khả ái làm sao, vì thế mà tan biến, chết vì tình yêu, buồn thật.”

Lòng Độc Cô Bại Thiên nhỏ máu, dù biết cả ba đang cố phá đầu chí của mình nhưng không hắn hoàn toàn vô lý, nếu không vì hắn, gia gia và phụ thân đâu phải huyết chiến ở đây, không vì hắn thì Nguyệt nhi đâu có chết.

Bi!

Nộ!

Hận!

Sát ý vô tận lan ra, Độc Cô Bại Thiên toàn thân nhuộm máu như ma vương đến từ địa ngục, chiến ý ngút trời.

Mấy người vây công hấn cả kinh thất sắc, không ngờ Bất tử ma vương không nóng lòng mà dấy lên đấu chí, sát khí như nước triều cuốn tới.

Độc Cô Bại Thiên tuy không có kiếm nhưng từ khi trở thành vương cấp cao thủ, có thể dùng tay trực tiếp phát ra kiếm khí. Quang mang sáng chói, chiếu đôi tay nhuộm máu của hấn thành gợn trong suốt, yêu dị vô cùng. Dưới thế công dồn dập của hấn, năm cao thủ thứ vương cấp liên tục bị dồn ép.

Vu Ý và Lam Hải Thiên nhìn nhau cười hiểu ý, rồi ra đưa mắt hiệu cho Bạc Vũ Ti di chuyển sang phía thi thể Tư Đồ Minh Nguyệt.

Sáu thanh niên cao thủ vừa đấu vừa di động, càng lúc càng đến gần Tư Đồ Minh Nguyệt.

Lam Hải Thiên rất “không cẩn thận” phát một đạo kiếm khí về hướng Tư Đồ Minh Nguyệt dưới đất. Độc Cô Bại Thiên biến sắc, nhanh chóng lướt tới phát ra hóa hình kiếm khí ngăn lại, hấn lập tức sa vào bị động.

Bạc Vũ Ti hiểu ra ý đồ của Vu Ý và Lam Hải Thiên, cả ba thường xuyên “thất thủ” khiến Độc Cô Bại Thiên liên tục sa vào cảnh nguy hiểm.

Vu Ý đâm mạnh ra, kiếm mang chói rực quét về phía Tư Đồ Minh Nguyệt, mắt Độc Cô Bại Thiên phun lửa, thân thể dính sát mặt đất thoát khỏi vòng vây, kịp thời đưa Tư Đồ Minh Nguyệt khỏi đạo kiếm mang.

Hấn ôm thi thể Tư Đồ Minh Nguyệt, nổi giận gầm lên với năm người: “Các ngươi vô sỉ.”

Quần hùng tuy thấy hành vi của mấy thanh niên hơi quá phần, nhưng chẳng phải việc của riêng ai, cần phải tru diệt Bất tử ma vương, không tránh khỏi sử dụng những thủ đoạn phi thường.

Lúc đó Độc Cô Phi Vũ và Độc Cô Ngôn Chí đều nhuộm máu, Độc Cô Bại Thiên nhìn hai người, gan ruột như tan nát, nước mắt ướt nhòa. Hấn ôm Tư Đồ Minh Nguyệt lao về phía họ, nhưng năm thanh niên cao thủ cùng quần hùng quan chiến đâu có để cho hấn toại nguyện, vây chặt vòng trong vòng ngoài.

Hấn ôm Tư Đồ Minh Nguyệt đột vây, dần đến chính giữa Trường Sinh cốc, nơi Tư Đồ Minh Nguyệt từ không trung rơi xuống.

Đột nhiên hấp lực kinh hồn từ không trung tràn xuống, hấn và Tư Đồ Minh Nguyệt cùng bị hút. Vô số đạo hào quang từ khắp Trường Sinh cốc chiếu vào thân thể hấn cũng như Tư Đồ Minh Nguyệt, vạn đạo quang mang nổi nhau.

Trường Sinh cốc nhất thời lặng ngắt, các vương cấp cao thủ vây công Độc Cô Phi Vũ và Độc Cô Ngôn Chí đều dừng lại, chăm chú nhìn hiện tượng kì lạ trên không.

Nhân cơ hội này, Độc Cô Phi Vũ và Độc Cô Ngôn Chí tựa lưng vào nhau, không ai chú ý đến họ, tất cả đang mãi nhìn “Thần tích”.

Độc Cô Bại Thiên đứng trên hư không, cách mặt đất chừng ba trượng, ôm Tư Đồ Minh Nguyệt, mặt đầy vết máu, như ma thần nhìn chúng nhân phía dưới. Lúc hấn thấy gia gia và phụ thân sa vào hiểm cảnh, cơ hồ muốn hủy diệt tất cả người vô lâm, nhưng hấn không thể động đây, bị sức mạnh vô hình trói chặt trên không, chỉ biết trơ mắt nhìn xuống.

Đột nhiên, ngũ sắc quang mang nổi lên với hấn tựa như ông hút, điên cuồng hút nội lực của hấn ra ngoài. Hấn kinh hãi, không ngờ hào quang tựa tiên khí đó lại hung hiểm như vậy, cảm giác vô lực dâng lên, chốc nữa thôi, hấn sẽ hao tận nội lực.

Hấn hoa mắt ngắt đi, nhưng hấp lực không ngừng lại, hấn cảm giác được tinh khí bản thân – năng lượng sinh mệnh— đang điên cuồng tràn ra, linh hồn phảng phất bay mất.

Tử vong, hấn cảm giác mình sắp chết, ý thức mơ hồ dần.

Ngay lúc hần mất tri giác, sinh mệnh chỉ năng đang tràn ra ngoài đột nhiên dừng lại, bắt đầu quanh về, từng tia khí tức mát lạnh chảy ngược. Đồng thời hào quang ngũ sắc ảo hóa thành một hư ảnh trước mắt hần, một thiếu nữ ngập trong khí tức thần thánh xuất hiện.

“Nguyệt nhi!” Hần muốn gào lên nhưng không thể mở miệng, chỉ biết kích động gào trong lòng. Nhìn Tư Đồ Minh Nguyệt trước mắt và trong lòng, hần đắm hoang mang.

Trong lúc đó quần hùng hình như không thấy gì, chỉ ngây người nhìn hần và nàng trong làn sáng.

Giọng thiếu nữ run rẩy: “Bại Thiên ca ca...sau cùng chàng cũng đến, không ngờ thiếp còn được thấy chàng. Vốn thiếp hồn phi phách tán, nhờ sức mạnh của chàng, hồn phách mới miễn cưỡng ngưng tụ...trong lòng chàng còn oán Nguyệt nhi không? Kì thật, thiếp chỉ yêu chàng, muốn gả cho chàng biết bao... thiếp biết chàng còn nhiều nghi vấn, nhưng thời gian không nhiều, không thể cho chàng biết toàn bộ sự tình. Chàng nghe đây, trong Trường Sinh cốc có một tòa thái cổ di trận tên Tỏa hồn Đoạt phách, Tỏa hồn đại trận có thể giữ cho người ta giữ được linh thức, hồn phách bất tán. Đoạt phách đại trận ngược lại, đoạt hồn phách, phá linh thức người ta. Chàng có một địch thủ, mười chín năm trước khi chàng ra đời, hần đã phong bế Tỏa hồn, khởi động Đoạt phách đại trận, để đại trận phong tỏa một phách của chàng, lúc nào cũng giữ liên hệ, khi thời cơ chín muồi sẽ đoạt hồn phách chàng... khụ...” thân ảnh Tư Đồ Minh Nguyệt mờ đi.

“Nguyệt nhi!” Hần gào lên trong lòng.

“Bất quá, hiện tại Đoạt phách đại trận bị thiếp mượn sức chàng phá hủy triệt để, hồn phách của chàng đã quay lại, không bị uy hiếp nữa. Bại Thiên ca ca, chàng phải cẩn thận, hần vốn đã hồn phi phách tán, nhưng không hiểu sao lại đột phá được phong ấn, quay về Vong Tình ma cung. Có lẽ chàng không hiểu thiếp nói gì nhưng thiếp không có thời gian giải thích. Chàng phải hiểu rằng Vong Tình ma quân lẽ ra phải chết đã không chết... khụ...” thân ảnh Tư Đồ Minh Nguyệt mờ dần, “Bại Thiên ca ca...thiếp thật sự... yêu chàng...”

“Không. Nguyệt nhi!” Hần chảy tràn lệ, trong hô lên lạc giọng.

Điểm điểm quang hoa tan đi, người cũng tiêu tan.

Sấm nổ vang trên tầng không Trường Sinh cốc, mưa trút ào ào, mây đen cuộn cuộn che kín lòng cốc.

Chúng nhân trong cốc nhìn hần đứng trên không với tâm tình phức tạp.

Nước mưa, máu, nước mắt hòa vào nhau trên mặt hần.

“Ầm.”

Tia chớp xe toang màn đêm.

Thế giới trong mắt Độc Cô Bại Thiên biến đổi, làn sáng nổi lên với hần đưa tới vô số hình anhe.

Niềm ưu thương của Tư Đồ Minh Nguyệt tràn xuống Trường Sinh cốc, nàng như mất hết sinh khí.

“Bại Thiên ca ca, huynh nhất định sẽ hận muội đến chết, sẽ không còn thích Nguyệt nhi nữa.”

“Vì sao vận mệnh cứ trêu cợt chúng ta, vì sao chúng ta không thể bên nhau?” Tư Đồ Minh Nguyệt đau buồn.

“Vong Tình ma quân là tiểu nhân bỉ ổi, xưa nay hần không phải đối thủ của chàng, chỉ biết ám toán sau lưng...”

“Chàng có biết ngày đầu tiên rời nhà đi học nghệ, thiếp đã gặp một việc không tin nổi, một tên ma quỷ đến gặp, cho thiếp thấy được quá khứ, biết được một phần kiếp trước. Thiếp kinh ngạc, đau lòng... cảm thán trò đùa của vận mệnh với mình...”

“Ma quỷ đó gọi là Vong Tình ma quân, hần dùng Tỏa phách đại trận giam giữ một phách của chàng, khi thời cơ đến sẽ khiến chàng hồn phi phách tán. Hần biết mình không thể thành cường giả mạnh nhất, không thể phá tan ngăn cách để đến vùng đất mộng tưởng của thánh cảnh cao thủ — Bỉ Ngạn. Hần phải dựa vào chàng mở cánh cửa thông sang Bỉ Ngạn. Nhưng hần vừa hận vừa sợ chàng, muốn đồng hóa chàng phải khiến chàng tuyệt tình rồi vong tình, cũng như hần...”

“Ma quỷ cho thiếp hai lựa chọn, một là giúp hần khiến chàng tuyệt tình rồi vong tình, thì giữ được tính mạng chàng. Hai là không hợp tác, hần lập tức vận dụng Đoạt phách đại trận diệt hồn phách chàng, trừ đi hậu hoạn vĩnh viễn. Thiếp thỏa hiệp, thiếp không muốn chàng chết, dù chàng diệt tình tuyệt tính, không để ý đến thiếp thì thiếp cũng muốn chàng sống.”

“Thiếp làm theo lời hần, dùng Lưu sư huynh đả kích chàng, thiếp biết lúc đó chàng hận Nguyệt nhi lắm. Thiếp cùng buốt lòng, định bất chấp tất cả cho chàng biết chân tướng nhưng rồi thiếp nhẫn nhịn được, thiếp... chỉ muốn chàng sống... còn về thiếp... đợi chờ kiếp sau...” Tư Đồ Minh Nguyệt ràn rụa nước mắt, khóc không thành tiếng.

“Trên đỉnh Vân sơn, dù những cao thủ chính đạo không biết chàng từng xá thân thành ma, ma quỷ đó cũng sẽ tiết lộ... sát na chảy thủ đâm vào chàng, lòng thiếp nát tan... thấy chàng nhỏ tuyệt tình lệ tình trong truyền thuyết, thiếp cảm giác linh hồn mình bay xa...”

“Hần muốn sau ba năm thiếp sẽ tổn thương đến chàng, nhưng thiếp thật không làm được, dù như vậy giữ được tính mạng chàng thì chàng sẽ thống khổ cả đời...”

“Thiếp không tin Đoạt phách đại trận không phá được, hôm nay thiếp cảm ứng được sức mạnh bị phong ấn— tình chi lệ tình. Vong Tình ma quân nằm mộng cũng không ngờ việc này, giờ hần đang say ngủ, linh lực sinh mệnh của thiếp có thể phá trận. Thiếp lấy tinh huyết làm vật dẫn, có thể triệu hoán sức mạnh trong tình chi lệ tình, nhưng... thiếp không được thấy chàng nữa...”

Thần sắc Tư Đồ Minh Nguyệt thê lương, phẳng phất như sinh li tử biệt, sau cùng dứt bước đi đến giữa Trường Sinh cốc.

Năng lượng sinh mệnh của nàng tan đi, nàng bay lên như nữ thần, vô số ánh sáng rực rỡ trong Trường Sinh cốc chiếu xuống mình nàng, một thân ảnh mờ mờ từ thể nội nàng bay ra.

“Tạm biệt, Bại Thiên ca ca, thiếp không biết chàng có thấy được tin tức này không. Chỉ sợ chàng không thấy, lại sợ chàng thấy nó. Không thấy tất lòng chàng cay đắng lắm, cho rằng thiếp tuyệt tình phản bội. Thấy rồi, chàng sẽ đau lòng...” Thân ảnh mờ dần, rồi không thấy nữa.

“Nếu...sau khi hồn thiếp tan... còn giữ được một chút linh thức... linh thức lạc ấn, thiếp sẽ.. lang thang giữa đất trời...đợi chàng, nếu chàng lên được thiên đường, thiếp sẽ... theo chàng. Nếu chàng ở địa ngục... thiếp sẽ.. ở cạnh chàng... thiếp thật lòng... yêu chàng...”

Quang ảnh tiêu tan, người cũng tiêu tan.

Độc Cô Bại Thiên ràn rụa, nước mắt và nước mưa đọng trước ngực Tư Đồ Minh Nguyệt, hai giọt lệ tình đỏ rực tan chảy...

Đập vào mắt hần là hình ảnh gia gia và phụ thân đầy máu, bên tai vang vọng tiếng thị Tư Đồ Minh Nguyệt đầy thê thương: “Nếu...sau khi hồn thiếp tan... còn giữ được một chút linh thức... linh thức lạc ấn, thiếp sẽ.. lang thang giữa đất trời...đợi chàng, nếu chàng lên được thiên đường, thiếp sẽ... theo chàng. Nếu chàng ở địa ngục... thiếp sẽ.. ở cạnh chàng... thiếp thật lòng... yêu chàng...”

Trước mắt hần đỏ rực, cảm giác huyết dịch bản thân sôi trào, chiến hỏa trong lòng rực cháy, hận không thể đá tan trời, đập nát đất, hận không thể hủy diệt cả thế giới. Sức mạnh vô biên tràn ngập thân thể, hần lại hành động được.

Hần đập lên hư không, hú lên thê lương: “A... ta không muốn lên thiên đường, không muốn xuống địa ngục, ta muốn yêu muốn hận, không cần siêu thoát, muốn dọa lạc trong hồng trần cuộn cuộn.”

132. Chương 17: Thâu Thiên Đoạt Nhật

Nhất thời, mái tóc Độc Cô Bại Thiên biến thành màu tím, hai mắt đỏ lựng, như ma thần nhìn quần hùng đầy giận dữ.

“Xá thân thành ma!”

“Hần thành ma rồi.”

“Ma quỷ đến rồi.”

.....

Trường Sinh cốc đại loạn, quần hùng hoảng loạn.

“Các vị đừng nên hoảng hốt, chỉ là xá thân thành ma thôi mà. Có gì đáng sợ đâu, chúng ta nhiều người thế này chả lẽ sợ mình hấn?” Một vương cấp cao thủ lớn tiếng.

Quần hùng xôn xao dần yên tĩnh, thi nhau tuốt đao kiếm chỉ vào Độc Cô Bại Thiên trên không.

Hắn lạnh lùng nhìn tất cả, cước đạp hư không bước tới hai bước, tay trái ôm Tư Đồ Minh Nguyệt, tay phải xòe về hướng Độc Cô Phi Vũ và Độc Cô Ngôn Chí, dải bạch quang nhu hòa từ lòng tay hắn phát ra, bao lấy hai người, thoáng sau vết thương trên mình họ lành lại hết.

Quần hùng há hốc mồm, vương cấp cao thủ ban nãy càng kinh hãi. Cước đạp hư không, tay phát ra thánh quang, chỉ có thánh cảnh cao thủ trong truyền thuyết mới thực hiện được, lòng ông ta lạnh ngắt.

Không biết ai đó hô to: “Giết!”

Vô số đao kiếm bị ném lên không trung, khắp nơi toàn đao quang kiếm ảnh.

“Lui.” Độc Cô Bại Thiên gầm lên.

Đao kiếm ngưng lại hết cách người hấn ba thước, rồi bắn ngược lại với tốc độ gấp mười.

“Phập.”

“Phập.”

.....

Huyết quang xuất hiện, vô số người gào lên, mình cầm chính đao kiếm của mình.

“Giết!”

Trường Sinh cốc ngập trong tiếng thét.

Vu Ý hận Độc Cô Bại Thiên nhập cốc, trốn trong góc đối giọng: “Đừng sợ, hấn chỉ xá thân thành ma, kiên trì một lúc là hấn bị đánh về nguyên hình, sẽ hư nhược vô cùng, trẻ con cũng giết được.”

Quần hùng tinh thần đại chấn.

Độc Cô Bại Thiên như điện quang từ không trung vụt xuống chỗ gia gia và phụ thân, bao phủ họ bằng một màn sáng mờ mờ rồi bay lên, thoáng sau biến mất khỏi tầm mắt quần hùng.

Đằng không lướt đi mấy trăm trượng, y từ trên không đáp xuống, giao Tư Đồ Minh Nguyệt cho Độc Cô Ngôn Chí.

“Bại Thiên, con định đi đâu...” Độc Cô Ngôn Chí kéo hấn vốn định quay bước.

“Con phải giết hết.” Hai mắt hấn đỏ rực, xạ ra ánh sáng cừ hận.

“Xá thân thành ma, tuy khiến công lực con lập tức tăng cao nhưng rồi sẽ hạ xuống, con... không nên đến đó.”

“Cha, gia gia, các người cứ yên tâm, con nhất định sẽ sống sót, không cần lo cho con. Tư Đồ đại thúc sắp đến, các người về cung họ đi, không giúp được gì cho con đâu. Con đã biết ai hại chết Nguyệt nhi, sẽ báo thù cho nàng.” Giọng hấn tuy băng lạnh nhưng toát lên tình nghĩa nồng đượm, đoạn quỳ xuống lạy Độc Cô Phi Vũ và Độc Cô Ngôn Chí ba cái, rồi lướt lên không.

Thoáng sau ngoài xa xuất hiện một đội nhân mã đông đảo, chính là cao thủ của võ lâm thế gia Tư Đồ gia tộc ở Hán Đường đế quốc.

Độc Cô Bại Thiên tin rằng họ sẽ không đến đối phó với mình, từ xa hấn chỉ nghe thất tiếng gào bi phẫn: “Minh Nguyệt ...” Toán nhân mã cùng gia gia và phụ thân hấn rút đi.

Lúc hắn quay lại Trường Sinh cốc, quần hùng trong cốc chuẩn bị rút đi lại sôi trào. Hắn đáp xuống giữa cốc, lạnh lùng nhìn quanh, sau cùng mục quang nhìn lên mình Vu Ý.

Cơn mưa rào như trút tạnh dần, cầu vồng hiện lên phía chân trời, trong Trường Sinh cốc nồng nặc sát khí. Một đạo kiếm cương vụt tới.

“Bộp.”

Tay phải Vu Ý hóa thành bãi máu trên không, tan đi lập tức.

“A...” Tiếng gào vang vọng, người khác sồn gai ốc.

Chúng nhân biến sắc, rồi cùng rống lên.

“Giết ác ma này đi.”

“Giết hắn.”

.....

Vô số người lao vào hắn.

“Tan.”

Những người đó chưa kịp lọt vào phạm vi một trường quanh hắn liền nổ tung, máu bắn tung tóe, lan khắp toàn cốc. Khi sương máu tan đi, mặt đất còn lại toàn xương tan thịt vụn, màu đỏ và trắng đan nhau, vô cùng bắt mắt.

Độc Cô Bại Thiên toàn thân nhuộm máu, mắt đỏ rực, tóc tím sẫm, như ma thần khát máu quét nhìn quần hùng, mười mấy vương cấp cao thủ lạnh lùng quan sát nhất cử nhất động của hắn.

Ánh mắt hắn nhìn đến các cao thủ thứ vương cấp trẻ tuổi: Lí Thi, Thủy Tinh, Vương Đạo, Bắc Vũ Ti, Lam Hải Thiên, Hoa Vân Phi, Thương Tâm Nhân, Vu Ý mất tay phải... chúng nhân tỏ vẻ khó xử, nét mặt không ai giống ai.

Quần hùng quanh đó run cầm cập, đối diện với thực lực kinh hồn hắn vừa thể hiện, ai nấy đều sợ hãi.

“Ha ha...” Hắn ngửa mặt cười vang, giọng nói lạnh lẽo cất lên: “Các người không phải tự nhận là chính phái hiệp sĩ trừ ma vệ đạo ư? Đến đây, ác ma trong mắt các người đang đứng đây, đến diệt ta đi.”

Tu La thiên vương Triệu Trình nói: “Độc Cô Bại Thiên, người đừng cuồng vọng, tự cổ tà không thể thắng chính, hôm nay người nhất thời đắc ý, sau này sẽ ném trái đắng.”

“Hừ, vì câu này, ta để người sống, tương lai cho người xem cái gọi là “Tà Không Thể Thắng Chính”, nát.”

Hai đạo kiếm cương đỏ tía vút ra, đập vào tay Triệu Trình. “Bộp.” “Bộp.” Máu văng lên, xương thịt rơi xuống, hai tay Triệu Trình từ đầu vai trở xuống đứt đoạn, máu phun như suối.

Độc Cô Bại Thiên cười tàn nhẫn, “Hắc hắc, xem ra võ lâm đúng là nơi ý mạnh hiếp yếu, cường giả là trên hết, khi ta trốn tránh, các người khoa trương nào là diệt ma, đồ ma, tru ma! Hôm nay ta đứng trước mặt mà không ai dám xông lên, hắc hắc... hiệp sĩ đấy!”

Lí Thi thản nhiên bước ra: “Độc Cô Bại Thiên, hôm nay người giết thêm một người, tội nghiệt thêm một phần, lẽ nào người muốn học theo Bất tử chi ma trước kia? Nên biết nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên, dù hôm nay người ma diễm ngút trời, sau này tất thất bại.”

“Ha ha.....” Độc Cô Bại Thiên ngửa mặt cười vang: “Biệt hiệu của ta không phải Bất tử chi ma ư? Các người đã coi ta là ma từ lâu rồi.”

Rồi giọng biến thành lạnh: “Lúc trước ta phạm sai lầm gì, mà các người đều truy sát? Vì bốn chữ rắc rối “Xá Thân Thành Ma” ư? Hôm nay ta xá thân thành ma, có mất bản tính không? Ta có biết thành công cụ chỉ biết giết người không? Không. Tất cả đều do các người bức ta, ta sẽ cho các người tội nguyên, để máu nhuộm đỏ trời, xương chất thành núi.”

Cùng lúc, không hiểu ai hét vang: “Liều với tên ác ma này, không lâu đâu là hắn sẽ trở lại nguyên hình, giết.”

Chúng nhân điên cuồng lao vào hắn.

“Sẽ có nhiều người trong các ngươi sống sót, ta muốn các ngươi được thấy chân tướng của lịch sử, nhưng đại đa số đều phải chết.”

Đoạn hắn lao lên không, khoe miệng nở nụ cười tà ác, nhìn xuống quần hùng dưới chân.

Hắn hét vang như rồng gầm hổ rống, vang xa mấy chục dặm, “Thâu- thiên- đoạt- nhật!”

Màn khí đen lan tràn toàn thân, dao động kinh hồn tràn về phía quần hùng. Người nào công lực hơi cao một chút liền lui lại, vô số người bị áp lực như núi ép đến bất động, sức mạnh không thể kháng cự ập lên họ. Điểm điểm bạch quang từ mình họ phát ra, tràn về phía Độc Cô Bại Thiên trên không.

Quần hùng thoát được kiếp nạn, mấy nhân vật tiền bối hô lên kinh hãi: “Đúng là Thâu thiên đoạt nhật ma công!”

“Không, đây là Thâu thiên đoạt nhật ma công biến dị, ma công chân chính chỉ đoạt tinh hoa thảo mộc, cùng thiên địa tinh khí!”

.....

Chết thống khoái không đáng sợ, nhưng khí đối diện với tử vong, trở mắt nhìn bản thân chết thống khổ, lúc đó mới thấy sợ hãi. Tinh khí và sinh mệnh chỉ năng của quần hùng đứng dưới Thâu thiên đoạt nhật, liên tục tràn ra, ai nấy đều mệt mỏi, như mất đi hết sinh khí.

Mấy trăm người liên tục gào thét, thanh âm hỗn loạn, bạch quang từ mình họ tụ lại thành một quang trụ khổng lồ xạ vào Độc Cô Bại Thiên trong bóng tối.

Quần hùng kinh hoảng, vô số đạo kiếm ném lên không, nhưng cách vùng bóng tối ba thước liền dừng lại rồi thi nhau rơi xuống, hóa thành bụi, theo gió tung bay.

Thanh âm mấy trăm người dưới đất nhỏ dần, bạch quang phát ra cũng mờ dần. Họ có cảm giác, về sinh mệnh tan đi, sinh mệnh trôi qua. Khi bạch quang tan đi, ai nấy nổ tung, huyết nhục đỏ rực, xương trắng rợn người trải khắp Trường Sinh cốc. Máu tụ thành sông, bốc lên từng làn nghi ngút, lan khắp mỗi tấc không gian, mùi tanh khiến người ta muốn thổ ra.

Trên mình mấy ngàn quần hùng dính đầy thịt vụn và máu, ai nấy bị phẫn vô cùng.

Trong Trường Sinh cốc như tu la trường, trở nhân gian luyện ngục đúng nghĩa.

Trên không Trường Sinh cốc đột nhiên rực quang hoa, toàn thân Độc Cô Bại Thiên sáng lên vạn đạo hào quang, thái dương trên trời cũng thất sắc. Vô số đạo quang mang rực rỡ chiếu xuống chân trời, quần hùng vừa mê hoặc vừa cảm hận, sinh mệnh chỉ năng của mấy trăm người bị hắn rải vào không trung.

Độc Cô Bại Thiên im lặng nhìn hư không hồi lâu.

Hồi lâu sau, hắn mới từ từ quay về phía Tây thần nhiên nói: “Lão bắt tử ngươi đến rồi, ta đợi đã lâu lắm.”

133. Chương 18: Thánh Cấp Đại Chiến

Khí tức hùng hậu tường hòa từ phía tây truyền lại, quần hùng thụ thương trong cốc lập tức cảm giác vết thương giảm hẳn đau đớn, tựa như được tắm gió xuân.

Một trung niên nam tử anh tuấn từ ngoài Trường Sinh cốc bay vào, toàn thân phát ra quang mang nhu hòa, như tiên nhân hạ phàm. Trung niên dừng cách Độc Cô Bại Thiên mười trượng: “Người đợi ta?”

“Đúng là lão bắt tử ngươi, không phải đến vì ta ư, đến rồi sao không hiện thân?” Độc Cô Bại Thiên lạnh lùng nhìn tuyệt thế cao thủ mới xuất hiện?

“Không lâu trước đây ta cảm ứng được nơi này có một cường giả, cho rằng cố nhân xuất thế, không ngờ lại gặp kẻ xá thân thành ma.” Trung niên nhìn khắp cảnh tượng thâm, giọng trở lên lạnh: “Đều do người giết?”

“Không sai, đều do ta giết.”

“Vì sao người làm như vậy? Lẽ nào không biết rằng người thường và thánh cảnh cao thủ cách nhau rất xa mà đành lòng hạ thủ? Ma chung quy vẫn là ma, hôm nay ta phải đòi công đạo cho những người đã chết.”

Chúng nhân trong cốc nghe rõ đoạn đối thoại, lập tức hoan hô.

“Trời còn giúp chính đạo vô lâm, thánh giả đã ra mặt, Bất tử chi ma sẽ chịu phép.”

“Thánh cảnh cao thủ!”

“Tuyệt thế cường giả!”

.....

Có người bật khóc vì vui mừng, thấy được ánh sáng thắng lợi trong lúc tuyệt vọng, nhất thời không thể thích ứng kịp, tiếng hoan hô vọng mãi.

Hôm nay tuyệt đối không phải ngày bình thường với cả vô lâm Thiên Vũ đại lục, đầu tiên là Độc Cô Bại Thiên xá thân thành ma đạt mức thánh cảnh nhanh chóng, tiến hành đại đồ sát thảm tuyệt, rồi lại xuất hiện một thánh cấp cao thủ trong truyền thuyết.

Hai việc này báo hiệu Thiên Vũ đại lục bình tĩnh nhiều năm sẽ bước vào giai đoạn hỗn loạn.

Độc Cô Bại Thiên cười lạnh: “Ta đợi câu này của người, để lão tử thấy thánh cấp cao thủ có gì đặc sắc?”

“Theo ta.” Vị thánh cấp cao thủ lướt về bình nguyên cách đó không xa.

Độc Cô Bại Thiên bám theo.

Người vô lâm trong cốc đều ngẩn ra, ngự không phi hành với họ là thuật của thần tiên, hồi lâu sau chúng nhân mới phản ứng, đuổi theo hướng hai người vừa đi.

Trên đỉnh núi cách bên ngoài Trường Sinh cốc không xa có một vùng bình nguyên.

Độc Cô Bại Thiên và địch thủ đứng trên không nhìn nhau, từ đầu tới giờ hai người không nói nhiều, tựa hồ chỉ muốn đại chiến luôn.

Quần hùng vô lâm đứng cách ngàn thước, ai nấy đều tỏ vẻ khấn trương.

Uy thế kinh hồn từ khoảng giữa Độc Cô Bại Thiên và thánh cấp cao thủ tỏa ra, khí thế như biển lớn dâng tràn, tràn về phía quần hùng.

Đối diện với khí tức hủy thiên diệt địa, chúng nhân đều bất lực, ai nấy run rẩy, chỉ muốn lễ bái hai người.

Đó là phong tư vô địch của tuyệt đại cao thủ, chỉ đứng gần một chút là ai nấy đều bất giác thần phục.

Độc Cô Bại Thiên như cầu vồng lao vào thánh cấp cao thủ, tay phát ra thiên kiếm cương dài mấy trượng, quang mang chói lòa, đoạt hết thần chí người ta. Cương khí rít lên xoàn xoạt, như muốn xé toạc hư không, thoáng sau đến ngay trước mắt thánh cấp cao thủ.

Tiên thiên kiếm cương tím sẫm hùng hậu va vào mình thánh cấp cao thủ, phá tan thành bốn năm mảnh.

Quần hùng cả kinh thất sắc, buột miệng hô lên kinh hãi.

Độc Cô Bại Thiên trầm than: “Không ổn.”

Hắn phát giác thân thể đó chỉ là tàn ảnh của đối phương, bản thân trung niên đã đến sau lưng hắn. Hắn không quay lại, tung ngược một quyền rồi lướt tới.

“Ầm.”

Quyền chưởng và nhau phát ra quang mang sáng chói, dao động năng lượng lan tràn, quần hùng ngoài xa đều loạn choạng lui lại.

Độc Cô Bại Thiên lao tới mấy trăm trượng mới dừng lại, há miệng phun ra một ngụm máu. Vừa va chạm hấn đã thiệt thòi, chỉ bởi chưa từng kinh qua đại chiến hủy thiên diệt địa giữa các thánh cấp cao thủ với nhau nên thiếu kinh nghiệm chiến đấu ngự không phi hành.

Quần hùng thấy hấn phun máu, liên hoan hô không ngớt.

Hấn lau máu trên miệng: “Mẹ nó chứ, lão tử không phát uy, các ngươi sẽ coi thường ta là con mèo bệnh.” Thân hình lại di động, lập tức đến cách thánh cấp cao thủ mười trượng, đồng thời trong tay phát ra quang kiếm mười mấy trượng, theo thể Thái Sơn áp đỉnh bổ xuống đầu đối phương.

Thánh cấp cao thủ thân hình như thiểm điện, tan biến trước mắt quần hùng, nhưng lần này Độc Cô Bại Thiên nắm bắt được tung tích địch thủ, tử sắc quang kiếm chém ngang, đồng thời vung tả quyền chặn đường lùi.

Thánh cấp cao thủ tựa hồ không muốn tránh nữa, bổ ra bảy chưởng, quang kiếm nát tan, hóa thành điểm điểm quang hoa tan biến trên không, tiếng ầm ầm vang lên không ngớt.

Tiếp đó ông ta đón tả quyền của Độc Cô Bại Thiên, quần chưởng giao nhau, tiếng nổ vang vọng khắp nơi.

Độc Cô Bại Thiên đằng không, bổ thẳng vào đầu thánh cấp cao thủ, cương khí mãnh liệt như nộ hải cuồng đào tràn tới.

“Ầm.”

Thánh cấp cao thủ tránh đi, cương khí giáng vào mặt đất, lập tức đất đai run lên, xuất hiện một miệng hố lớn trên bình nguyên. Mười mấy vết nứt khổng lồ lan ra xa.

Quần hùng ngẩn ngơ, trận giao phong hủy thiên diệt địa này khiến họ chấn động sâu sắc, thậm chí sợ hãi tận đáy lòng. Họ không ngờ một người với tám thân huyết nhục làm cách nào gây ra lực phá hoại kinh thiên động địa như thế.

Khoảng thế đại chiến trên không vẫn tiếp tục, hai thân ảnh như thiểm điện di động cực nhanh, cương khí kinh nhân giao nhau, thỉnh thoảng kiếm cương lại giáng xuống, tạo thành phá hoại kinh hồn với bình nguyên.

Dưới đất bụi mịt trời, trên không kiếm cương rực rỡ, thánh cấp đại chiến xứng danh đệ nhất từ thời Thiên Vũ đại lục loạn động bắt đầu đi đến hồi khốc liệt. Hai tuyệt thế cao thủ thi triển tuyệt học, kì chiêu quá thức cùng xuất ra liên miên.

Độc Cô Bại Thiên chấp hai tay, phát ra quang nhận gào rú hướng vào thánh cấp cao thủ. Ông ta biến sắc, vội tránh đi, quang nhận chém vào đỉnh núi cạnh đó.

Ngoài xa vang lên tiếng nổ kinh thiên động địa, khói sương mù mịt, cát bụi đầy trời, đỉnh núi tan tành.

Quần hùng lảo bảo: “Thật ra là sức mạnh kiểu gì? Lẽ nào thời đại thần ma sắp đến? Vô nhân tâm thương nên rút chân khỏi vô lâm.”

“Lão hủ có may mắn được thấy trận kinh thế đại chiến thế này, không uống kiếp sống.”

“Người vô lâm nên đi đâu về đâu đây!”

Chúng nhân nghị luận nhao nhao, ai nấy tỏ vẻ không hiểu.

Lúc đó, thánh cấp cao thủ nhân lúc Độc Cô Bại Thiên hao tận lực đạo, dùng thân pháp quỷ thần mạc trắc lao tới, đại lực kinh nhân xuất ra.

Tình huống nguy cấp cực độ, hấn muốn tránh cũng không kịp. Thánh cấp cao thủ nở nụ cười thắng lợi, màn sáng chụp xuống Độc Cô Bại Thiên.

Đột nhiên Độc Cô Bại Thiên ngửa mặt hú vang, hai tay rực quang mang, hóa thành hai thanh đoản kiếm sắc bén. Tuyệt thế thần kiếm rạch tan màn sáng, đâm vào ngực thánh cấp cao thủ.

Thánh cấp cao thủ như thấy quỷ, sắc mặt biến hẳn, loạng choạng lùi lại. Dù vậy vẫn bị Độc Cô Bại Thiên chém đứt một lọn tóc.

Thánh cấp cao thủ lùi xa trăm trượng mới dừng lại, tỏ ra ngưng trọng nhìn hẳn chăm chăm: “Kinh Thiên thần quyết! Đúng là Kinh Thiên thần quyết lấy thân ngưng kiếm. Sao có thể, ta hoa mắt rồi.”

Đang lúc ông ta kinh ngạc, Độc Cô Bại Thiên lại lao tới, thân kiếm từ tay hẳn trải ra, kiếm cương bổ mạnh. Dù ông ta tránh thoát nhưng vẫn bị cương phong quất trúng, phun máu đầm đề.

“Hắc hắc.....” Độc Cô Bại Thiên cười lạnh, tung chân đá ra.

Trong phút giây sinh tử, thánh cấp cao thủ tránh được làn cương khí mãnh liệt nhưng toát mồ hôi lạnh đầy mình, lại lùi thêm trăm trượng: “Đợi một chút, ta có điều muốn hỏi.”

Độc Cô Bại Thiên đứng trên không, lạnh lùng nhìn đối thủ: “Nói.”

“Người thật sự biết Kinh Thiên thần quyết?” Rồi nhìn hẳn với vẻ khấn trương.

“Thần quyết thì không dám, Kinh Thiên quyết còn được.”

“Chuyện...chuyện này là thế nào?” Thánh cấp cao thủ tỏ vẻ không tin nổi, “người học bằng cách nào?”

“Người quản chuyện đó làm gì?”

“Được, người không muốn nói cũng được, chúng ta không cần đấu tiếp nữa.”

“Hắc hắc, người nói không đánh là không luôn sao?” Độc Cô Bại Thiên cười lạnh.

“Chúng ta vốn không cần giao đấu làm gì, nếu tiếp tục thì dao động năng lượng nhất định sẽ khiến những nhân vật phiền phức đang ngủ say tỉnh dậy, trận đại chiến không tiền tuyệt hậu sẽ khơi mào.”

“Đại chiến bùng nổ không liên can đến ta, ta thích thiên hạ đại loạn. Các chính đạo nhân sĩ không phải thích truy sát người khác sao, có đại chiến cứ để các người đánh, ha ha...”

Thánh cấp cao thủ tỏ vẻ trầm trọng, bí mật truyền âm: “Trận đại chiến này mọi tuyệt đỉnh cao thủ của Thiên Vũ đại lục đều không thể đứng ngoài, là chiến trường cần đạo ma liên hợp, không thánh cấp cao thủ nào tránh được, là trách nhiệm và nghĩa vụ chung.”

“Người muốn nói Bất tử chi ma bị người thiên hạ truy sát sẽ liên hợp với các người?”

“Không sai, người cần tham gia. Bất quá hiện tại người chưa đủ để xưng là Bất tử chi ma, chỉ là kẻ xá thân thành ma, nếu thật sự thành tựu Bất tử ma thân, người sẽ là chủ lực trong trận chiến.”

“Ha ha...trò đùa, vì thế người thiên hạ truy sát ta, ta lại hợp tác với các người? Vớ vẩn, lão tử tọa sơn quan hổ đấu, chẳng phải vui hơn ư?”

Thánh cấp cao thủ tiếp tục truyền âm: “Ta vừa biết những tào ngộ của người qua lời nghị luận dưới kia, người bị như thế này đều do định nhân chúng của chúng ta.”

“Người nói gì?”

“Lịch sử nằm trong tay kẻ thống trị, mấy lần đại chiến chúng ta đều bại nên diện mạo lịch sử cũng biến đổi. Ta nói Bất tử chi ma là chủ lực phe chúng ta, chúng tất hận người, nên khiến người thành xấu xa trong dòng lịch sử, khiến những anh tài thành tựu Bất tử ma thân bị người vô lâm vốn nằm trong tay người ta truy sát. Người là kẻ bất hạnh, bị kẻ khác vu hãm, nhưng tất cả đều do định nhân chung của chúng ta dàn xếp.”

“Hắc hắc, đúng là nói còn hay hơn hát.”

“Tin hay không tùy người, nhưng ta nhắc người rằng năm năm nữa sẽ có đại chiến, người từng xá thân thành ma, chúng tất sẽ tìm đến, lúc đó người muốn giữ mình cũng không được.” Thánh cấp cao thủ nhìn hẳn: “Ta biết lòng người đầy oán hận, bất quá người nên nghĩ đi, tất cả đều do chúng, nhưng người vô lâm tâm thường này chỉ là công cụ bị lợi dụng, người giết nhiều nữa cũng vô dụng, họ sẽ cho rằng người là ác ma, đồng thời thấy mình thành hiệp sĩ vệ đạo, chết cũng quang vinh. Như thế người trừ được cục tức trong lòng ư? Chỉ có đánh bại nguyên hung mới mang lại cho người trong sạch, khiến chân tướng rõ ràng.”

Độc Cô Bại Thiên đáp: “Người đúng là lắm chuyện.”

Thánh cấp cao thủ thấy vẻ mặt hần không lạnh lùng như trước nữa, nói tiếp: “Ma và đạo vốn bất lưỡng lập, nhưng đến thánh cấp cảnh giới, quan niệm đó nhạt lấm. Đạo là gì? Ma là gì? Không có giới hạn xác định, cả hai đều theo đuổi chí lý trong trời đất, mong có ngày siêu thoát sinh tử, sánh cùng nhật nguyệt, thọ ngang trời đất. Người tuy tập ma công nhưng thứ theo đuổi sau cùng cũng giống ta, nên chúng ta chính là minh hữu.”

“Hắc hắc, đúng là buồn cười, lúc gặp ta người còn nói rằng ‘Ma Chung Quy Vẫn Là Ma!’ hiện tại lại giảng giải đạo lý ma đạo đồng quy, không thấy mâu thuẫn sao?”

Thánh cấp cao thủ đỏ mặt: “Ban nãy tâm cảnh của ta sa vào hạ thừa, người nên biết dù là thánh cấp cao thủ cùng từ người võ lâm tu thành qua từng bước, dù sau cùng nhận rõ bản chất ma và đạo nhưng chân lý cốt tử vẫn còn chút gợn, có lúc khó tránh. Nói nhiều như vậy, ta chỉ muốn người hiểu rằng, nên đối phó địch nhân chân chính, ta sẽ giúp người thay đổi hoàn cảnh hiện tại. Với thân phận của ta mà đứng ra ngăn cản những kẻ truy sát người, tin rằng họ sẽ phải cân nhắc.”

“Vì sao chỉ một Bất tử chi ma lại khiến chân tướng của lịch sử thay đổi?”

“Vì khiến chúng hoảng sợ.”

“Nói lâu như vậy thật ra chúng là thần thánh phương nào?”

“Khi người đạt đến thánh cấp cảnh giới chân chính sẽ hiểu.”

Thấy ánh mắt Độc Cô Bại Thiên lạnh lẽo, thánh cấp cao thủ thở dài: “Được rồi, cho người biết một chút chân tướng, không hiểu từ niên đại nào, vì nguyên nhân gì mà trận chiến nổ ra, cách một khoảng thời gian song phương lại khai chiến, có thắng có bại. Nhưng mấy lần gần đây chúng ta đều thất lợi, trận chiến bốn ngàn năm trước thảm liệt hơn hết, buộc mọi võ thánh phải ẩn cư chữa thương, phe chúng ta không ngóc dậy nổi. Bốn ngàn năm nay tuy không có đại chiến, nhưng chiến đấu ngầm lại không ngừng...”

134. Chương 19: Táng Tinh

“Đủ rồi, người không cần nói nữa.” Độc Cô Bại Thiên cắt lời thánh cấp cao thủ truyền âm, “Hắc hắc, đúng là khiến người ta hy vọng, thật mong có ngày Thiên Vũ đại lục đại loạn.” Hần cười lạnh.

“Người... người coi lời ta như gió thoảng qua tai?” Thánh cấp cao thủ tức giận.

“Lão bất tử người uy hiếp ta?” Hần nhìn đối phương chăm chăm, thân thể phát ra sát khí kinh hồn, quần hùng cách cả ngàn thước vẫn thấy lạnh.

Thánh cấp cao thủ đối nhãn với hần, giữa hai cặp mắt cơ hồ lóe hàn quang, dao động hùng hậu xuất hiện khiến không trung đầy lên cơn lốc xoáy, phát ra tiếng rền rẹt như xé lụa.

“Bộp.”

Chim chóc bay qua nổ tung, hóa thành máu, lông bay tung tóe.

Thánh cấp cao thủ thở dài: “Người không thể rũ hết ân oán cá nhân, nhìn từ góc độ đại cuộc, nghĩ cho các võ lâm ư?”

“Vứt cái đại cục con mẹ ấy đi, vứt cả võ lâm đi, có ai nghĩ đến ta, cho ta không!” Độc Cô Bại Thiên tỏ vẻ bi phẫn, “ai trả lại tính mệnh Nguyệt nhi cho ta, ai khiến được nàng trở lại nhân gian? Nếu không vì những nhân sĩ chính đạo liên tục truy sát ta, Nguyệt nhi đã không chết, chính chúng gián tiếp hại Nguyệt nhi. Ta phải trả thù, phải trả thù.” Mất hần vằn đỏ, điên cuồng thét lên.

Không cần dùng truyền âm chi thuật nữa, hần thét lên lồng lộng, vang khắp bình nguyên. Câu “Ta phải trả thù, phải trả thù” như tiếng sấm nổ.

Người võ lâm ngoài xa nhìn nhau, đều rúng động.

Thánh cấp cao thủ hét lên: “Người đồ sát gần ngàn người, lẽ nào còn chưa đủ? Lúc ta đến đã phát hiện trên đỉnh Trường Sinh cốc ngưng tụ sinh mệnh chi năng hùng hậu, đừng tưởng ta không biết ý đồ của người, đừng cho rằng ta là tên ngốc. Với cách xá thân thành ma tổn hao sức mạnh như thế mà giao đấu với ta, không đầy nửa ngày sẽ trở lại nguyên hình, lúc đó người lấy đầu ra toàn mạng. Người bất chấp hậu quả đại chiến với ta, không phải định khiến ta bớt chú ý chăng? Để kéo dài thời gian đến lúc số ta sinh mệnh chi năng phát huy tác dụng. Hừ, lão nhân gia ta tu luyện ngàn năm, không hiểu chút gì những chỗ cổ quái trên đại lục này há chẳng sống thừa ư. Mục đích của người đã đạt, đừng giở trò nữa.”

“Hắc hắc, lão bất tử quả nhiên có chút bản lĩnh, vậy mà cũng nhìn ra. Từ đầu người đã cố ý thành toàn cho ta?”

“Tiểu bối nói với trưởng bối nên khách khí một tí, đừng nói linh tinh, dù gì ta cũng nhân vật tổ tông của người.”

“Phi, già không chết sẽ thành tặc. Bất quá do người biết điều, ta cũng nể mặt, không làm khó chúng.” Độc Cô Bại Thiên nở nụ cười tà ác, bay về phía Trường Sinh cốc. Đến lúc biến mất khỏi tầm mắt chúng nhân hẳn mới lạnh lùng cất giọng: “Mẹ nó chứ, để các “anh hùng” chết như thế chẳng phải dễ dàng quá ư, hừ.”

Hắn ngẩn ra nhìn Trường Sinh cốc trống trải, hồi lâu mới định thần, vận tu vi thánh cảnh tổng hết thì thể ra ngoài.

Lúc hắn lại xuất hiện trên không, từ xa nhìn lại thấy thánh cấp cao thủ đang tiếp nhận tham bái của người võ lâm, dằn dò gì đó. Hồi lâu sau, quần hùng mới không cam tâm rút đi, tất cả trở lại yên tĩnh.

Thánh cấp cao thủ đến trước mặt hắn: “Còn năm năm, hi vọng trong thời gian này người lần những gì nên làm, không bị cừu hận che mờ mắt.”

“Hắc hắc, năm năm, hắc hắc, cơ hội được lắm.” Đoạn hắn hôn mê trong Trường Sinh cốc.

Vàng trắng lạnh treo cao trên trời, ánh trăng trong veo rọi xuống cốc mông mông lung lung. Trong giấc mộng hắn thấy Tư Đồ Minh Nguyệt, thấy tiếng cười vui lúc nhỏ, thấy tình cảm sâu đậm lúc lớn, chuyện cũ cứ hiện lên trong lòng. Rồi mảnh u hồn mờ trước mặt, tan biến hoàn toàn, hắn lại ràn rụa nước mắt.

Hắn gầm lên, “không!” rồi tỉnh lại, lau hết nước mắt trên mặt, lòng đau như dao cắt.

Cô bé gọi hắn lúc thơ ấu đã đi như thế, cô bé yêu thương hắn sâu sắc, vô oán vô hối hy sinh cho hắn đã tan biến như thế.

Có cảm giác chi khi trầm mặc mới chịu thừa nhận là “Tương tư”. Có duyên phận chỉ khi tỉnh mộng mới tin là “Vĩnh hằng”. Có tâm tình chỉ khi li biệt mới hiểu là “mất mát.”

Đêm dài đằng đẵng, mình hắn ngẩn ngơ trong cốc. Hồi lâu sau mới móc ra viên tình chi lệ tình màu lam, mượn ánh trăng nhìn nó chăm chú. Tình thể đã mất đi ánh sáng, những đường nứt nẻ hiện rõ, không còn cảm ứng được dao động ấm áp trong đó.

Độc Cô Bại Thiên đến giữa Trường Sinh cốc, tổng một quyền xuống đất, đợi khi miệng hổ xuất hiện mới chôn lệ tình.

Nỗi nhớ như dòng sông nhỏ

Chẳng lặng lẽ trong giấc mộng

Nỗi lòng vượt qua núi sông rực rỡ sắc màu

Tìm lại ánh mắt đã xa

Một mình lang thang dưới trời sao

Để tương tư hóa thành sao băng

Viết lên nỗi ưu thương dưới trời sao xán lạn.

“Nguyệt nhi, những gì nên làm ta đã làm, nếu không khiến được linh thức của nàng bất diệt, ta sẽ phát huyết thể, tương lai sẽ lên trời xuống đất, trăm thân diệt phật, cũng sẽ tự lại linh thức cho nàng.”

Ba ngày sau, hấn ra khỏi Trường Sinh cốc, nơi đến là ma giáo thánh địa Thiên Ma cốc trong truyền thuyết. Thiên Ma cốc vốn là nơi thần bí, hiểm người biết rõ vị trí, chỉ nghe đồn trong đó hung hiểm vô cùng, như nhân gian luyện ngục, người ngoài chỉ có vào chứ không ra được. Nhưng tu luyện trong cốc lại có nhiều lợi ích, một ngày tương đương với ba ngày bên ngoài, chính điều này khiến ma giáo nhiều cao thủ như mây.

Giang hồ xôn xao, trận tru ma hơn tháng đã kết thúc thảm đạm với hơn ngàn người mất mạng.

Tuy họ đẩy thù hận Bất tử ma vương Độc Cô Bại Thiên nhưng không thể làm gì vì một thánh cấp cao thủ lên tiếng yêu cầu không được truy sát hấn.

Mấy ngày sau, một nghề cổ xưa của võ lâm lại sôi động — sát thủ. Không thể đường đường chính chính được thì ngấm ngầm ám sát. Theo các nhân sĩ thạo tin, cái tên Độc Cô Bại Thiên được treo trên bảng hành thích, liên tục có người dồn tiền vào để truy sát hấn, giá từ trăm vạn đồng vàng lên đến trên ngàn vạn, khiến vô số tổ chức sát thủ phát cuồng.

Vừa gỡ võ lâm tất sát bằng xuống lại treo ám sát bằng lên, quả thật hấn khiến người ta “yêu thương.”

Nghe thấy tin đồn xôn xao trên đường, hấn cười tàn khốc: “Các người muốn chơi thì ta tiếp đến cùng. Thiên Ma cốc, ta đến đây, các tuyệt thế cường giả trong Ân Ma động, ta đến cứu các vị, hắc hắc.”

135. Chương 20: Phong Khởi Vân Dũng

Võ lâm luôn phong phong vũ vũ, không bao giờ bình lặng, võ lâm thế gia Nam Cung gia tộc ở Thanh Phong đế quốc đang bàn tính nội bộ.

Nam Cung Tiên Nhi luôn tươi cười, đẹp đến độ khiến người ta hoa mắt hiện tại mất đi thần thái cũ, mày ngài nhíu chặt lo lắng.

“Cha, gia gia, xem báo cáo này đi.”

Nam Cung Vô Dịch cao lớn đón lấy, xem qua rồi thở dài: “Độc Cô Bại Thiên này khiến người ta giật mình, chỉ thoáng chốc lại đạt đến thánh cấp cảnh giới, không tin được.”

Nam Cung Anh Hùng tiếp lấy, liền biến sắc, ngẫm nghĩ một chốc rồi nói: “Hóa ra gần ấy người tru sát, định dồn hấn không còn đất táng thân mà kết quả lại như vậy.” Rồi đi đi lại lại trong phòng hai vòng: “Hấn không chết, quả là bất ngờ với cả võ lâm, không ai biết sẽ xảy ra chuyện gì, chúng ta phải tính kĩ.”

Nam Cung Tiên Nhi nhíu mày: “Sự tình này khiến cả thánh cấp cao thủ xuất hiện, là đại sự mấy trăm năm nay, con nghĩ sẽ có gì đó xảy ra.”

Thị vốn có trực giác sắc bén, cảm giác không yên lòng trước sự kiện vừa xảy ra, thiên chi kiêu nữ của Nam Cung gia tộc từ bé đã được dạy dỗ toàn những tinh anh, có cách nhìn nhận riêng, dựa vào thiên phú và quá trình bồi dưỡng nên thành thực, trí tuệ hơn hấn tuổi đời. Thị cảm giác được võ lâm sẽ xảy ra những việc động trời, thậm chí có liên quan đến Độc Cô Bại Thiên.

Ngẫm nghĩ một chút, thị lên tiếng: “Có lẽ lúc đầu chúng ta đã sai lầm, chạm vào người không nên chạm: Thanh niên, không, tên khốn, quật khởi nhanh như sao băng trong võ lâm.” Hiển nhiên nàng ta nhớ lại việc lúc xưa hấn truy sát mình, với bạc kim chi ngọc điệp thì đó là sỉ nhục không tiếp nhận nổi, mãi mãi không quên. “Hấn quả thực thần bí, chúng ta vẫn đánh giá thấp hấn, dù hấn từng xá thân thành ma mà chúng ta cũng chỉ muốn trừ diệt hấn chứ chưa từng nghĩ có ngày phải đề phòng. Có lẽ gần đây gia tộc chúng ta thuận lợi quá, đã lơ lỏng cảnh giác, lúc xử lý một số việc đã ơ hờ, thật sự phải tỉnh táo lại.”

Ngưng một lát, thị lại nói: “Con nghĩ sách lược đối phó Độc Cô Bại Thiên của chúng ta cần thay đổi, nếu tiếp tục truy sát hấn thì thật bất trí.”

Nam Cung Anh Hùng nói: “Lẽ nào chúng ta phải hóa địch thành bạn với hấn? Không thể được, xảy ra nhiều việc như vậy cũng do chúng ta, hấn tất không bỏ qua. Con đừng quên ai đã đem bí mật hấn xá thân thành ma cho thiên hạ biết, khiến hấn phải tứ xứ đào vong. Tên khốn đó đốt mất quá nửa trang viên Nam Cung gia khiến chúng ta mất mặt, lẽ nào lại tha cho hấn?”

Nam Cung Tiên Nhi đứng dậy, nhìn ra ngoài cửa cười lạnh: “Con không quên hẳn từng truy sát mình, không quên hẳn từng hỏa thiêu Nam Cung, sớm muộn gì cũng có ngày buộc hẳn trả gấp bội. Bất quá hiện tại chúng ta không thể động tới hẳn, hẳn không còn là kẻ thất thế, tuy có không ít tổ chức sát thủ làm phiền nhưng tuyệt đối không uy hiếp được hẳn. Chúng ta phải đợi, đợi cơ hội thích hợp, rồi hãy...” thị làm động tác chém tay.

“Còn phải đợi đến bao giờ? Ta thấy đây là cơ hội tuyệt hảo, nhân lúc nhiều người thuê sát thủ hành thích hẳn, chúng ta góp một tay.”

“Cha, sao hôm nay cha mất hẳn lãnh tĩnh vậy? Chúng ta nên phái người đi theo nhưng không được gây bất lợi cho hẳn, thậm chí có lúc phải báo cho hẳn biết. Con tin rằng phạm kẻ nào ám sát hẳn đều chịu hậu quả, như vậy chúng ta đừng dính vào là hơn.”

Nam Cung Anh Hùng hỏi: “Tất yếu vậy ư?”

“Tất yếu, chắc chắn phải thế. Con tin rằng không lâu nữa hẳn sẽ hành động, lúc đó những kẻ thuê sát thủ hành thích hẳn sẽ khó sống.”

Nam Cung Anh Hùng thở dài: “Tên khốn, có địch nhân như hẳn quả thật ăn ngủ không yên.”

Mắt Nam Cung Tiên Nhi lóe lên: “Không có địch nhân vĩnh viễn, chỉ có lợi ích vĩnh viễn.”

Nam Cung Vô Địch vẫn bế mục dương thần đứng dậy: “Tất cả cứ theo lời Tiên nhi.” Đoạn cất bước đến diễn võ sảnh.

oOo

Vu Ý đưa tay trái đỡ tay phải, rít lên: “Tên khốn Độc Cô Bại Thiên, người khiến ta mất tay phải, ta phải lấy mạng người, đáng chết, người cứ đợi đấy, để xem ai hơn ai.” Đoạn diên cuồng cười vang.

Cách không xa lắm, cung chủ Ngọc Hư cung nhíu mày hỏi đệ tử: “Sư huynh con từ khi hạ sơn quay về vẫn như vậy hả?”

Đệ tử trẻ tuổi đứng cạnh đáp: “Vâng, sư huynh thường cười rồi khóc, đại phu nói sư huynh bị đả kích quá lớn, cần tu dưỡng một thời gian mới khỏi.”

Ngọc Hư cung chủ thở dài: “Con phái mấy người trông nom, không được để nó hạ sơn, biết chưa?”

“Vâng, đệ tử biết rồi.”

oOo

Trên Lạc Thiên phong ở Thanh Phong đế quốc, một thiếu nữ tuyệt mỹ mặc y phục trắng phất phới trong gió, như tiên tử xuống trần. Vị tiên tử cao ngạo đang nổi giận đỏ cằm trường kiếm lấp lánh hàn quang, sát khí xung thiên, đạo đạo kiếm khí tung hoành giữa hư không, phảng phất ở đó có cừu nhân bất cộng đái thiên.

Một màn sáng từ người nàng rực lên, hàn khí lãnh liệt khiến không khí bốc hơi nước, bạch vụ mênh mông dâng lên. Thoáng sau, trong vòng ba trượng dày đặc vân vụ tựa tiên khí, càng khiến nàng giống xuất trần tiên tử, cơ hồ sắp theo gió bay đi.

Một trung niên nam tử đứng xem thâm gật đầu, tỏ vẻ khen ngợi.

Thiếu nữ quát: “Vạn lí tuyết phiêu!”

Sát na sau, trong vòng mười trượng quanh nàng bay lên hoa tuyết, ánh nắng chiếu vào càng rực rỡ xán lạn, mỹ lệ vô cùng. Hoa tuyết càng lúc càng dày, sau cùng đất trời chìm trong màn lông ngỗng, đồng thời không khí lạnh thấu xương, ẩn chứa sát ý vô tận, dòng khí lạnh leo cùng sát khí lãnh liệt đan nhau.

Chỉ mấy giây sau, quanh thiếu nữ trắng xóa một màu, hoa tuyết trên không tung bay, mặt đất toàn tuyết.

Cách đó không xa, một trung niên mỹ phụ đến cạnh nam tử, tỏ ra kinh ngạc: “Vũ nhi sao vậy, hình như đây nộ khí trong lòng, con gái không nên như thế.”

Trung niên nhú mày: “Hai tháng nay nó rất khác thường, không hiểu làm sao nữa. Nàng có nhận ra hiện giờ công lực của nó một ngày tiến ngàn dặm, mới hai tháng đã từ siêu cấp cao thủ tăng lên thành cao thủ thứ vương cấp.”

Cùng lúc, hoa tuyết quanh thiếu nữ xuất hiện thêm nhiều vật sáng chói, nhìn kĩ thì là băng hoa tuyết diệp, nhiệt độ trong không khí càng giảm xuống. Băng hoa trong suốt như có sinh mệnh, mùi thơm thoang thoang phát ra.

Trung niên mỹ phụ động dung: “Tu vi của nó lại đạt đến cảnh giới này, thật khiến người ta cả kinh.”

Trung niên nói: “Nàng xem kĩ đi.”

Trung niên mỹ phụ quan sát kĩ con gái, càng kinh ngạc hơn, băng đao quanh đó đang múa lượn, phát ra tiếng vù vù.

Trung niên mỹ phụ thở dài: “Xem ra công phu của con gái đã vượt chúng ta, có lẽ tiến vào hàng ngũ vương cấp cao thủ, thật không hiểu sao tiến cảnh lại kinh hồn như vậy.”

“Đúng, chỉ e trong Lạc Thiên cung trừ các trưởng lão thoái ẩn, Vũ nhi là lợi hại nhất.” Trung niên cảm khái, trong giọng nói không khỏi vui mừng.

Cùng lúc, thiếu nữ thu công, đi khỏi vùng hoa tuyết.

“Cha, mẹ, con muốn vào Lạc Thiên động tìm Phi hoa phi diệp Lạc Thiên công hoàn chỉnh trong truyền thuyết?”

“Cái gì? Không được.” Hai vợ chồng cùng hô lên.

“Vũ nhi, con không biết ở đó nguy hiểm thế nào đâu, ngàn năm nay, phạm đệ tử nào tiến vào đều không trở ra, con đừng lấy tính mạng làm trò đùa.” Trung niên tỏ vẻ nghiêm túc.

Trung niên mỹ phụ cũng nóng lòng: “Vũ nhi đừng phá nữa, sao con lại có ý nghĩ cổ quái như thế, công phu của con đã khá lắm, gần như vô địch lớp trẻ, còn chưa đủ ư? Ta và cha con chỉ có mình con là bảo bối, sao con lại bỏ mặc tình cảm của cha mẹ, đến Lạc Thiên động làm gì.”

“Cha mẹ, con nhất định phải vào, phải tìm thấy thần công trong truyền thuyết, dù có hung hiểm hơn cũng mặc. Cha mẹ cứ yên tâm, con sẽ giữ mình, mạng của con không chỉ thuộc về con, mà còn thuộc về cả người yêu thương, nuôi dưỡng con.” Nàng lại nũng nịu: “Cha mẹ, cứ để con vào, con sẽ không sao đâu, sẽ khiến Lạc Thiên cung phát dương quang đại.” Đoạn nín cổ trung niên mỹ phụ, tựa vào người bà.

Ba ngày sau, hai vợ chồng dẫn vô số môn nhân đệ tử tiễn nàng vào nơi cực hàn thần bí — Lạc Thiên động.
oOo

Trong tổng đàn Ma giáo, các trưởng lão ẩn thế nhiều năm lên đại điện, giáo chủ Cái Thiên Phong ngồi cạnh, cùng với vô số cao thủ ma giáo.

Một lão nhân tóc bạc run giọng: “Thiên Phong, có tin gì về Độc Cô Bại Thiên chăng?”

Dù mấy lão nhân hư nhược nhưng không ai trong đại điện dám bắt kính, chúng nhân biết họ chính là cao thủ vô địch chân chính của ma giáo. Họ đều thành danh giang hồ từ mấy chục năm trước, từng là nhân vật hô phong hoán vũ, từng phản lão hoàn đồng, rồi lại già đi, người trẻ nhất cũng ngoài trăm tuổi, tu vi hiếm có đối thủ trên đời. Nhưng họ đều không thể tiến vào thánh cấp cảnh giới, không thể nhìn thấu sinh tử.

Cái Thiên Phong tuy gần sáu mươi nhưng vẫn cung cung kính kính với các nhân vật tiền bối này.

“Thánh nữ vừa về, mang theo tin tức mới nhất về Độc Cô Bại Thiên.”

“À, còn không mau cho vào gặp chúng ta.”

“Vâng, người đâu, mau mời thánh nữ.”

Không lâu sau, một nữ tử che mặt, thân hình xinh đẹp bước vào đại điện.

“Bái kiến các vị lão tổ tông, bái kiến giáo chủ.” Nữ tử thi lễ với chúng nhân.

“Miễn lễ, mau bẩm báo với các trưởng lão.”

“Hiện giờ Độc Cô Bại Thiên đã đến Bái Nguyệt đế quốc, dọc đường hấn khoa trương, đến đâu cũng nói sẽ tới làm khách của Thiên Ma cốc khiến chính đạo võ lâm bất an. Mấy chục thích khách đến hành thích nhưng đều bị hấn hạ thủ, theo dự đoán, sát thủ chân chính chưa xuất hiện, chắc vẫn đợi hấn. Còn có một số kẻ khả nghi, lại đi báo tin cho hấn, với hoàn cảnh hiện tại của hấn, thật khó tưởng tượng rằng có thể lực nào đó trợ giúp.”

Các trưởng lão gật đầu, nói với Cái Thiên Phong: “Thiên Phong, mau phái người bảo vệ Độc Cô Bại Thiên an toàn đến được Thiên Ma cốc.”

“Vâng.”

Trưởng lão ngồi ở vị trí cao nhất đứng dậy đi hai vòng trong đại điện: “Theo tin tức mấy ngày trước, Độc Cô Bại Thiên vừa mất đi hồng nhan, chúng ta hạ thủ từ phương diện này.” Đoạn nhìn thánh nữ đầy ý vị.

Mắt thánh nữ ánh lên tia hoảng loạn, dịu giọng: “Lão gia gia, con là tôn nữ của ngài, đừng đẩy con vào đồng lửa. Hơn nữa trong ma giáo thiếu gì nữ tử xinh đẹp, lúc cần nào sợ không có nhân tuyển.”

Lão nhân nhìn nàng ta, lộ ra nét nhu hòa, vỗ đầu đầu yêu thương: “Sao ta lại bỏ con, bất quá thật sự cần con giúp, để bản giáo lại quật khởi, con...”

Thánh nữ cắt lời lão nhân, bước lên lay vai lão, nũng nịu: “Con biết tổ gia gia sẽ nghĩ cho con, chắc không làm khó con.”

Mấy nữ đệ tử trong đại điện đều tỏ vẻ hâm mộ, họ biết chỉ có thánh nữ mới dám vô lễ như thế với các trưởng lão.

Thánh nữ tiếp lời: “Tổ gia gia, sao người lại chịu nhịn tên Độc Cô Bại Thiên đó như vậy, mặc cho hấn khiêu khích quan hệ giữa chúng ta và toán chính đạo nhân sĩ ngu xuẩn đó? Trực tiếp bắt hấn, chúng ta dùng máu hấn giải khai phong ấn không được ư?”

Lão nhân cười: “Con nghĩ đơn giản quá, nếu là thế thì chúng ta để hấn tung hoành giang hồ làm gì? Chân ma chi huyết xác thật mở được phong ấn nhưng cần người có ma thể tự giải, nên chúng ta phải nhẫn. Một khi những tuyệt thế cao thủ bị phong ấn của bản giáo thoát khỏi, hắc hắc...”

136. Quyển 6 – Chương 1: Sát Thủ

Trên đường đi đến Thiên Ma Cốc mặc cho vô số sát thủ tổ chức giám sát nhưng Độc Cô Bại Thiên không buồn lo lắng vẫn luôn “hát vang tiến về phía trước”, thậm chí còn chủ động gây hấn. Có không ít sát thủ chưa kịp thực hiện ám sát đã bị hấn đi trước một bước giết chết. Thậm chí có một số đội sát thủ thực lực yếu muốn “thừa nước đục thả câu” nhưng ngược lại còn bị hấn đuổi giết cuối cùng toàn quân bị tiêu diệt.

Đương nhiên đó đều là một số ít những sát thủ có thực lực yếu, những tập đoàn sát thủ có thực lực mạnh mẽ còn chưa cử bất cứ một sát thủ nào xuất kích, bọn chúng luôn biết đạo lý “bọ ngựa bắt ve, chim sẻ rình phía sau”, sợ rằng có kẻ thứ ba trong bóng tối không cần tốn sức đoạt lấy thành quả thắng lợi của bọn chúng. Vì thế nên bọn chúng đang đợi, đợi đến thời cơ thuận lợi nhất giáng cho Độc Cô Bại Thiên một đòn trí mạng.

Nhóm người mà Nam Cung thế gia bí mật phái đi cũng giúp ích cho Độc Cô Bại Thiên không ít, có không ít đám sát thủ nhỏ lẻ đã chết trong tay bọn họ. Giới sát thủ vì vậy đối với nhóm người “giúp hổ làm ác”, “ném đá xuống giếng” này thống hận không thôi, nhưng không có bất cứ cách gì nắm bắt được tung tích của bọn họ.

Trời đêm không sao, cả đất trời tối đen. Hai bóng người khê lướt trên đường sau đó biến mất và màn đêm.

Trong trời đêm lồng gió Độc Cô Bại Thiên không cảm thấy buồn ngủ, trong đầu hấn không ngừng hiện lên những hình ảnh của Tư Đồ Minh Nguyệt. Từ nhỏ luôn quần quýt, đến khi lớn quý mến rồi đến khi sinh tử li biệt tại Trường Sinh cốc. Những hình ảnh đó luôn dày xé làm trái tim hấn luôn nhói đau khiến cho hấn

chỉ muốn hủy diệt, hủy diệt Vong Tình ma quân trong Vong Tình ma cung, hủy diệt tất cả những kẻ giả nhân giả nghĩa trên đời này.

Mấy ngày nay dòng máu thù hận không ngừng sôi sục trong người hắn, sự tàn bạo dẫm máu chiếm cứ tâm thần của hắn. Một số ít tổ chức sát thủ tam lưu chưa kịp triển khai hành động thì đã bị tan thành tro bụi dưới sự thù hận của hắn.

Hắn khẽ thở dài đưa mắt nhìn ra ngoài song cửa, để cấp thần thức miễn duệ của hắn cảm ứng có hai cao thủ có công lực không yếu đang tiếp cận nơi này. Không nghi ngờ gì, đó là hai tên sát thủ, gần đây liên tục trải qua những trận đánh dẫm máu khiến cho hắn đối với tử vong khí tức vô cùng miễn cảm, cho dù cách xa cả trăm trượng vẫn cảm ứng được sát khí đặc thù trên người hai tên sát thủ.

Hai tên sát thủ cẩn thận lần dò từng bước tiếp cận căn phòng mà Độc Cô Bại Thiên đang trú ngụ.

Độc Cô Bại Thiên khoe miệng khẽ cười lạnh, tuy đang ngồi bất động trước khung cửa sổ nhưng trong lòng lại tràn đầy khát vọng dẫm máu. Đến khi hai tên sát thủ vừa tiếp cận căn phòng thì một tia sáng lóe lên vụt qua cửa sổ lao về phía hai tên sát thủ.

“Phụp”

“Phụp”

Hai tiếng vang lên trong trẻo tiếp theo đó là tiếng của hai vật nặng đổ xuống cùng với tiếng đinh đang của hai thanh kiếm rơi xuống va vào mặt đất.

Độc Cô Bại Thiên mở cửa phòng thì chỉ thấy hai tên che mặt toàn thân bận đồ đen nằm chết trên mặt đất, máu từ trước ngực vẫn đang chảy ra, chỉ cần dùng mắt nhìn qua cũng biết là không thể nào sống nổi. Hai thanh kiếm gãy rơi cách đó không xa, ở trên còn dính một thanh chủy thủ mỏng manh sắc bén, đó chính là kì môn vũ khí của Thiên Vương Doãn. Thanh chủy thủ này trong tay Độc Cô Bại Thiên lần này ngoài việc đoạt đi sinh mạng của hai tên sát thủ còn chém gãy hai thanh bảo kiếm, đúng là không hổ danh là kì môn hung khí.

Sự khát máu trong lòng Độc Cô Bại Thiên dần dần lắng xuống theo những dòng máu chậm chậm chảy ra từ hai thi thể trên mặt đất. Sau đó hắn cúi xuống nhặt lấy thanh chủy thủ rồi bước vào trong phòng, hắn biết không cần hắn phải động tay động chân thì cũng có người giúp hắn xử lí hai thi thể kia.

Đêm nay được xác định là một đêm không bình thường, vào canh ba Độc Cô Bại Thiên bị một luồng sát khí thấu xương làm cho giật mình tỉnh giấc, dựa vào bản năng hắn nhanh chóng lăn người từ trên giường xuống mặt đất. Đồng thời ngay lúc đó, một luồng tiên thiên kiếm khí phóng tới chiếc giường ra làm đôi. Độc Cô Bại Thiên từ dưới đất bật lên thì thấy một kẻ mặc áo đen che mặt điển hình của một sát thủ đang đứng ở phía góc tối của căn phòng.

Tên sát thủ một lần nữa vung kiếm chém về phía hắn, sát khí lạnh lẽo khiến cho nhiệt độ của không khí hạ xuống. Có thể thấy tên sát thủ này đã đạt tới thứ cảnh giới vương cấp, công lực thâm hậu, kinh nghiệm lão luyện chuyên hướng tới những điểm yếu chết người của Độc Cô Bại Thiên mà tấn công. Từ khi bắt đầu thì Độc Cô Bại Thiên còn bị dồn vào cảnh luống cuống chân tay nhưng dù sao công lực của hắn cũng đã đạt đến vương cấp, dù cho trong tay không có kiếm thì tên sát thủ căn bản không làm khó được hắn.

Mấy chiêu dạo đầu qua đi, sát thủ áo đen đã bị Độc Cô Bại Thiên áp đảo ngược lại, kiếm chiêu xuất ra không còn sự sắc bén. Đúng lúc đó, căn phòng vốn lơ mơ đột nhiên bùng phát ra một luồng khói đen dày đặc kèm theo mùi hôi thối. Độc Cô Bại Thiên giật mình nhảy dựng lên, đây rõ ràng là khói độc. Hắn vội vung chưởng lên muốn đẩy tên sát thủ ra khỏi phòng nhưng tên áo đen vẫn liềm chết bám lấy hắn quyết không buông, kiếm chiêu phát ra càng lúc càng nhanh và ác độc.

Độc Cô Bại Thiên hừ lạnh một tiếng, thầm nhủ: “Vốn muốn vui đùa với ngươi một chút, nhưng đây là do người tự mình tìm lấy cái chết”.

Hắn liền phát tay, một luồng ánh sáng lập tức phá tan bóng tối, một thanh chủy thủ giống như một con độc xà lao vút về phía tên áo đen.

Tên áo đen giật mình kinh ngạc, bởi vì trước khi tới đây, tổ chức sát thủ của y đã nghiên cứu về chiêu số võ công của Độc Cô Bại Thiên rất kĩ nhưng chưa từng nghe qua hần sử dụng ám khí.

Thanh chủy thủ dễ dàng xuyên qua thân thể tên sát thủ, tạo thành một tia máu bắn ra không trung cuối cùng cắm ngập vào bức tường.

Tên sát thủ giống như một con trạch trơn tuột lao qua cửa sổ ra ngoài, trong chớp mắt đã ra đến bên ngoài tòa nhà.

“Muốn chạy? Không dễ như vậy đâu, người nghĩ rằng kẻ nào cũng có thể đến giết ta sao?” Độc Cô Bại Thiên rút thanh chủy thủ ra khỏi tường, rồi cầm kiếm lên đuổi theo như bay.

Sát thủ là chức nghiệp am hiểu nhất về tiềm hành, ẩn tung, chạy trốn đương nhiên cũng là một loại bổn sự không cần phải nhắc đến. Kinh công của y rất cao nhưng y lại bất hạnh khi gặp phải Độc Cô Bại Thiên với Thần Hư bộ pháp, cự ly giữa hai người càng lúc càng bị thu hẹp lại.

Đến một khúc rẽ thân hình tên thích khách đột nhiên dừng lại, sau đó chậm chậm quay người lại nhìn Độc Cô Bại Thiên.

“Không hay, trúng mai phục”. Ý nghĩ này vụt hiện lên trong đầu hần.

Trên các mái nhà, các bờ tường lần lượt xuất hiện những bóng đen, đồng thời có rất nhiều bóng đen từ bốn phương tám hướng xuất hiện, tay lăm lăm đao kiếm.

“Xem ra các người cũng hao phí không ít tâm tư, vì một mình ta mà bày ra trận thế lớn thế này. Ta cũng đã nghĩ tới, sát thủ tổ chức có thể xuất ra một tên cao thủ thứ vương cấp sao lại có thể giản đơn chỉ phái một người đi ám sát ta, thì ra sớm đã cho người mai phục ở đây. Hắc hắc, các người cho rằng như vậy là có thể lấy được tính mệnh của ta? Đúng là tức cười, khi quần hùng thiên hạ hợp lực vây đánh ta cũng không làm khó được ta, bằng vào đám người này của các người... ha ha ...” Độc Cô Bại thiên cất tiếng cười vang, trên mặt hiện lên vẻ khinh thường.

Một tên áo đen cười lạnh : “Độc Cô Bại Thiên, người chó vội đắc ý, người cho rằng tuyệt đỉnh cao thủ mới có thể giết được người hay sao? Giết người cũng là một loại kĩ xảo, một loại nghệ thuật. Đám người từng truy sát người lúc trước đều là những tên vô biên chỉ biết dùng sức trâu mà lao tới bị người khác lợi dụng mà không biết. Người chân chính biết loại “nghệ thuật” này là loại người chỉ cần có thể giết được đối phương thì có thể không từ thủ đoạn”.

Nói đến đây, tên áo đen đột nhiên lùi lại một bước, đồng thời một trận mưa tên bắn về phía Độc Cô Bại Thiên.

“Đáng chết, đúng là không từ thủ đoạn, không ngờ ta lại bị hổ, mẹ nó chứ!” Độc Cô Bại thiên ngậm rủa một tiếng vội vàng vận chuyển công lực trong người rút kiếm vung lên tạo thành một vòng bảo vệ. Tất cả những mũi tên chạm vào vòng bảo vệ do lưới kiếm tạo lên đều bị chém nát vụn rơi rụng khắp mặt đất.

Hần một mặt chống đỡ mưa tên, một mặt hét lớn: “Đúng là người chết vì của cải, chìm chết vì thức ăn. Đám người chán sống các người bằng vào chút bổn sự nhỏ nhoi này mà cũng đòi giết ta? Các người trông thấy rồi đó, thứ này đối với ta căn bản không chút một chút tác dụng nào”.

“Độc Cô Bại Thiên, ta khuyên người nên giữ chút sức lực đi, muốn đả kích sĩ khí của chúng ta? Hắc hắc, đã là sát thủ thì thần kinh phải vững như thép, không bao giờ lung lay bởi mấy câu nói của người”.

Độc Cô Bại Thiên cười lạnh: “Ta đúng là không biết các người lấy cái gì để giết ta, chẳng nhẽ lại bằng mấy thứ phế liệu này sao?”

Đối diện với sự vênh váo của Độc Cô Bại Thiên, đám sát thủ chỉ im lặng bất động, đợi đến khi Độc Cô Bại Thiên bị tiêu hao sức lực thì mới lao lên.

Độc Cô Bại Thiên sao lại không biết ý đồ của bọn chúng, hần liền vận công lực toàn thân, trường kiếm lập tức trở lên sáng rực, một luồng ánh sáng phóng vọt ra khiến cho đám tên trên không từng đang bắn tới tận thành bụi phấn lả tả rơi xuống. Ngay sau đó hần như quỷ mị lao về phía tên sát thủ thứ vương cấp mà hần đã đánh thương trong phòng của khách sạn.

Trước khi hấn kịp lao tới chỗ tên sát thủ thì từ phía sau y đột nhiên xuất hiện hai bóng người. Độc Cô Bại Thiên chợt thấy lạnh sống lưng, bằng vào cảm giác hấn biết rằng hai kẻ này tuyệt đối là cao thủ thứ vương cấp. Hấn than thầm kể sách của đám sát thủ đúng là cẩn mật, tất cả đều là do hấn tự đâm đầu vào lưới.

Ba tên sát thủ thứ vương cấp lành lùng nhìn hấn, ba thanh trường kiếm khê rung lên. Ba đạo tiên thiên kiếm khí cùng lúc phóng về phía hấn. Đối mặt với những luồng kiếm khí chói lòa phá tan màn đêm, dòng máu hận thù trong cơ thể hấn lại sôi sục, vô tận sát ý trong lòng hấn dâng lên. Hấn liền chém ra một kiếm, nhát kiếm tràn đầy khí phách như một ngôi sao băng nghênh đón một đòn toàn lực của ba cao thủ thứ vương cấp.

Ánh sáng chói mắt hiện lên giữa bốn người, giống như mặt trời sáng rực cả trời đêm kèm theo những tiếng ầm ì không ngớt. Tuyết còn phủ trên những bờ tường xung quanh tan chảy như gặp phải ánh mặt trời.

Bốn người đồng thời cùng lui về phía sau mấy bước để lại trên mặt đất những vết chân hằn lên mặt đường. Tên sát thủ lúc trước bị thương thì giờ vết thương trên ngực lại nứt toác, máu tuôn xối xả.

Ở phía xa xa trong bóng tối có một đám người đang ẩn náu, nếu như Độc Cô Bại Thiên nhìn thấy thì nhất định sẽ nhận ra đám người này chính là đám “thủ hạ miễn phí” có “nghĩa vụ” không ngừng thông báo cho hấn.

Lúc này nhóm người này đang khê bàn tán, một kẻ trong đó nói : “Tổ chức sát thủ được xếp thứ hai đúng là danh bất hư truyền, có thể cùng một lúc phái ra ba tên sát thủ thứ vương cấp, đúng là rộng rãi. Độc Cô Bại Thiên có thể sống sót hay không thật là khó nói trước được”.

“Vậy chúng ta còn không mau đi giúp hấn”.

Người vừa mới nói lập tức gất lên: “Người đúng là kẻ ngu ngốc, người cho rằng Nam Cung tiểu thư muốn chúng ta thật lòng giúp hấn sao, người quên là tiểu thư đã nói rằng phải “hành sự tùy cơ ứng biến” hay sao? Dồn Độc Cô Bại Thiên vào chỗ chết mới là tâm nguyện lớn nhất của tiểu thư!”.

Độc Cô Bại Thiên bình ổn huyết khí đang không ngừng nhộn nhạo trong người, trường kiếm chìa về phía ba tên sát thủ. Ba tên siêu cấp sát thủ ánh mắt sắc lạnh nhìn hấn chằm chằm. Bốn người cứ giữ nguyên tư thế như vậy, một luồng áp lực vô hình xuất hiện giữ hai bên khiến cho mỗi người có mặt tại đây đều có cảm giác bị đè nén, bức bối.

Đúng vào lúc này thì có tiếng xé gió vòng lại, một loạt mũi tên bắn thẳng về phía Độc Cô Bại thiên.

“Đáng chết.” Độc Cô Bại Thiên chửi đồng một tiếng, trường kiếm chém về phía mũi tên.

Đồng thời lúc đó ba thanh kiếm của ba tên siêu cấp sát thủ cùng lúc chém xả về phía Độc Cô Bại Thiên.

Đối mặt với ba luồng tiên thiên kiếm khí khủng khiếp, hấn không chút lo lắng, tay phải vũ lộng trường kiếm chém nát tất cả những mũi tên phóng tới, còn thanh chủy thủy bên tay trái vung lên đón đỡ đòn tấn công của ba tên cao thủ thứ vương cấp. Lại là sức mạnh đối kháng lẫn nữa, thanh chủy thủ cùng với ba luồng tiên thiên kiếm khí va mạnh vào nhau.

Thân thể Độc Cô Bại Thiên khê run rẩy, suýt ngã phải liên tục lùi lại mấy bước mới có thể đứng vững.

“Đáng chết, bọn rác rưởi các ngươi”. Đối mặt với đám sát thủ không ngừng bắn tên về phía người, Độc Cô Bại Thiên cảm thấy phiền phức, sát ý trong lòng dâng lên đến đỉnh điểm. trường kiếm tay phải cùng với chủy thủ tay trái để chéo trước ngực hét lớn :

“Giết”.

Hai luồng hóa hình kiếm khí hiện lên giữa không trung sau đó phân ra thành vô số đạo kiếm khí bắn về phía đám cũng tiền thủ.

Đối mặt với Độc Cô Bại Thiên bao bọc trong ánh sáng, đám sát thủ không có chút sợ hãi, tên vẫn bắn như mưa về phía hấn.

Nhưng đám tên này tiến vào gần Độc Cô Bại Thiên khoảng nửa thước đều bị một luồng sức mạnh ngăn chặn và chấn nát thành bụi bay phát phơ trong không trung.

Tất cả mọi người đều kinh hãi, thấy không có biện pháp nào có thể tạo thương tổn cho hắn, đám sát thủ liền vội vã lui lại. Đó chính là quy tắc của sát thủ, tuyệt đối không tấn công vô ý nghĩa.

Nhưng lúc đó thì đã muộn, trong mắt Độc Cô Bại Thiên lúc này ngập tràn sát ý, chân hắn đạp Thái hư thân bộ, như hổ lọt vào giữa bầy dê, máu tươi không ngừng tuôn ra mỗi chỗ hắn lướt qua. Hai mũi kiếm và chủy thủ trong tay hắn như là lưỡi hái tử thần không ngừng cắt đứt những sinh mạng, lúc này sinh mệnh dường như không đáng giá đến một xu. Máu nhiễm đỏ cả mặt đất, trong không khí nồng nặc mùi tanh tươi, trong chớp mắt mặt phố đã xuất hiện đầy rẫy xác chết.

Đến khi bên cạnh hắn không còn một kẻ nào đứng được lúc đó dòng máu sôi sục trong hắn mới dần dần lắng xuống.

Đột nhiên, Độc Cô Bại Thiên cảm giác được nguy cơ rất lớn, hắn nhớ tới ba tên cao thủ thứ vương cấp, ba tên siêu cấp sát thủ vì sao lại không có ý ngăn cản mình?

Lúc hắn nhìn ngang ngó dọc tìm kiếm ba tên siêu cấp sát thủ thì mấy tên sát thủ đẩy một cỗ đại pháo xuất hiện trước mặt hắn, nòng pháo đen ngòm chìa thẳng về phía hắn, dây dẫn đã được châm ngòi, chỉ một chốc đã cháy gần hết.

Hắn cảm thấy lạnh buốt cả xương sống, đây chính là một sát cục được bố trí rất là tỉ mỉ.

Kinh ngạc qua đi, vào thời khắc sinh tử trong lòng Độc Cô Bại Thiên đột nhiên trở lên bình tĩnh đến kỳ lạ, không có chút sợ hãi. Nhưng đây không có ý là hắn đã buông xuôi tính mệnh của mình. Thân thể hắn đột ngột lao về một bên cùng lúc đó dây dẫn nổ đã cháy hết, nhưng không có tiếng nổ lớn như hắn tưởng tượng, khẩu pháo chỉ phun ra một đám lửa nhỏ, cũng chỉ là một đám lửa nhỏ mà thôi.

Ba tên siêu cấp sát thủ vội vã xuất hiện phóng về phía mấy tên sát thủ đẩy pháo quát nạt: “Có chuyện gì xảy ra vậy? Có chuyện gì xảy ra vậy?” Bọn chúng thực sự muốn phát điên, kế hoạch hoàn mỹ như vậy đột nhiên lại bị phá sản.

Một tên sát thủ liền cúi người xuống kiểm tra, sau đó nhỏ giọng nói: “Đạn pháo hình như đã bị kẻ nào đó lấy đi, thay vào đó là một chút thuốc súng mà thôi”.

“Cái gì!? Ta XXXX...” Ba tên siêu cấp sát thủ vừa kinh hãi vừa phẫn nộ.

Độc Cô Bại Thiên đứng dậy, cười lạnh: “Muốn lấy mạng của lão tử? Con mẹ các ngươi cứ mơ đi!”

137. Chương 2: Loạn Thế Tiểu Ma Tiên

Ba sát thủ thứ vương cấp nhìn hắn hần học, mắt như muốn phun lửa, không sao ngờ được kết quả này. Ba người tuy có lòng muốn đánh tiếp nhưng sát thủ thụ thương đầu tiên không còn trụ nổi, vết thương lại thấm máu ra ngoài, chúng sát thủ đều tỏ vẻ bất cam rời đi, đồng thời các tử sĩ Nam Cung thế gia quan sát ngoài xa cũng lặng lẽ rút lui.

Độc Cô Bại Thiên tuy muốn truy kích nhưng đành áp đặt xung động, bởi còn sát thủ đệ nhất của Thích Huyết vẫn lên quan sát, nếu đang lúc hắn đối đầu với tổ chức sát thủ đệ nhị mà Thích Huyết sát thủ xuất hiện thì hắn tất nguy hiểm.

“Chết tiệt, người ma giáo sao còn chưa xuất hiện, lão tử bày ra trận thế hoành tráng, đợi các ngươi đến thu thập tàn cuộc.”

Nhìn hòng pháo đen ngòm, hắn có cảm giác chết đi sống lại, thật sự sinh tử mong manh.

“Thật ra ai mang đạn pháo đi rồi nhỉ, khẳng định không phải bọn ma giáo đáng chết, nếu là chúng chắc đã tăng công với ta.”

Cùng lúc, hắn cảm ứng được thần thức hùng mạnh xuất hiện gần đó, cảm giác từng quen biết dấy lên trong lòng.

“Mẹ nó chứ, để cảnh cao thủ! Lẽ nào lão vương bát đản Nam Cung Vô Dịch đến? Nếu là lão ôn dịch này, lão tử chỉ còn nước chạy.” Hắn chưa tính toán xong, sau lưng xuất hiện khí tức mạnh đến độ khiến hắn rùng mình.

Hắn không nghĩ ngợi gì, ném cả trường kiếm và đoản chủy ra phía sau, hai làm tiên thiên kiếm khí như bùn đất tan vào biển cả, vô ảnh vô tung. Hắn không thể xoay người lại bởi như thế sẽ bị đối phương tấn công không thể trả đòn ngay, chỉ còn cách lao tới thật nhanh. Nhưng khí tức nghẹt thở vẫn bám sát sau lưng, khiến hắn không dám ngừng chân.

Độc Cô Bại Thiên uất ức cực điểm, bị đuổi chạy suốt mười mấy dặm, rồi khỏi tiểu trấn mà vẫn không nhận rõ diện mạo kẻ đang bám theo. Hắn muốn lớn tiếng mắng chửi nhưng sợ bị lãnh một chưởng nên đành vận chuyển Thần Hư bộ đến cực hạn, mà vẫn không cắt đuôi được.

“Mẹ nó chứ, xong rồi, cứ thế này mà mệt chết thì thật xui xẻo.” Hắn ném cả trường kiếm và đoản chủy trong tay về phía sau, đoạn quay phắt lại, đẩy mạnh song chưởng.

Đáng sợ là hai món binh khí được dồn vương cấp công lực, quang hoa lấp lánh đó bị người kia dùng tay không bắt lấy dễ dàng, nhưng không dùng chính binh khí của hắn đón song chưởng của hắn, mà nhẹ nhàng tránh sang bên, rồi thực hiện động tác khiến hắn khóc dở mếu dở: dùng chủy thủ cắt vụn thanh trường kiếm.

Nhìn rõ người đó rồi, hắn dậm cả kinh, người đó mặc thanh y, mặt che khăn sa, chính là đế cảnh cao thủ thần bí vẫn trợ giúp hắn.

“Là các hạ...” Hắn sững người, hồi lâu không nói được lên lời, “ban nãy các hạ lấy đạn pháo đi.”

Giọng người đó vẫn như trước, không thể nhận ra già trẻ nam nữ: “Nói thừa, không phải ta thì tên ngốc người đã chết một vạn lần rồi.”

Độc Cô Bại Thiên run giọng: “Cô...cô là...Huyền Huyền.”

“Huyền Huyền? Huyền Huyền là ai?”

“Ta biết cô nhất định là Huyền Huyền, lúc ta bị người thiên hạ truy sát thì trừ cô còn ai đến cứu? Trừ cô còn ai có tu vi cao thâm đến thế này?”

“Hi hi, không ngờ bị người nhìn ra, từ lúc nào mà Tiểu Bạch ngu ngốc biến thành thông minh như thế nhỉ. Thật là mất hứng, sao người không giả bộ không nhận ra để ta cao hứng một lát. Bị nhận ra sớm thế này thì còn gì là vui vẻ.” Đoạn nàng cúi khăn sa xuống, tỏ vẻ bất cam.

“Huyền Huyền, thấy cô thật sự vui quá, ta...” Thấy thiên chi kiều nữ, Độc Cô Bại Thiên cam giác mắt nóng lên, nước mắt suýt nữa rơi xuống, cổ lăm lăm nén được.

Hắn cảm động vô cùng, cả thiên hạ đối địch với hắn, chính tà lưỡng đạo tru sát hắn thì cô bé này bất chấp ước định giữa các đế cảnh cao thủ mà ngầm ngầm trợ giúp.

“Người đúng là, lêu lêu lêu, nam nhi mà như nữ nhân, mắt đỏ như thỏ trắng, đúng là Tiểu Bạch.”

Tâm tình kích động của Độc Cô Bại Thiên dần lắng đi, nghe Huyền Huyền “phê phán”, bất giác lại nở nụ cười. Đó mới là Huyền Huyền mà hắn biết, là bản sắc tiểu ma nữ. Nhìn Huyền Huyền đang vui vẻ, tâm tình đau buồn, u uất bao ngày của hắn tựa hồ được quét sạch, thậm chí muốn bật cười theo.

“Huyền Huyền, trước khi ta vào ma vực, hình như thấy một người ăn mặc giống cô, cùng che mặt, rơi mấy giọt lệ vì ta, rồi đau lòng lui đi, người đó ...hắc hắc...”

“Tên khốn còn dám nói hảm, lúc thấy người vào đó làm ta sợ quá. Ta vất vả lắm mới tìm được tiểu đệ chơi cùng, không ngờ người ngốc đến hết thuốc chữa, lại chạy vào ma vực, cũng may người mang mệnh con gián, vừa cúng vừa hồi.”

“Đau lòng quá, không ngờ cô...cô coi ta thành bạn chơi, hại ta lo lắng cho cô lâu vậy?”

Huyền Huyền lấy làm lạ: “Người lo cho ta?”

Độc Cô Bại Thiên đáp: “Đúng, ta còn cho rằng cô thích ta, ôi, ta sợ lúc đó cô tuấn tình vì ta, đau lòng quá.”

“Con heo kia, Tiểu Bạch đáng chết, lúc ở Vụ Ẩn phong ta còn chưa tính toán với người, hôm nay lại đòi giở trò, ta giận rồi.” Đoạn cười cười bước tới.

Độc Cô Bại Thiên run lên, tuy hấn quen tiểu ma nữ chưa lâu nhưng hiểu rõ thủ đoạn của nàng. Lúc mới quen đã ném đủ khổ đầu rồi, giờ lại thấy nụ cười quen thuộc, hấn phảng phất nhìn thấy ác ma vấy tay với mình.

“Khụ, Huyền Huyền, co thấu trăng đêm nay đẹp lắm không?”

“Hi hi, đúng là đẹp thật, đáng tiếc là đêm nay không có trăng.”

“Ta ngất mắt.” Hấn thăm thẹn, định tìm chủ đề tiểu ma nữ không chú ý đến nữa nhưng không thành.

“Khụ, đúng đúng, hôm nay không có trăng, là thời tiết tốt để đi ăn trộm. Nơi này không có bảo tàng nào nhỉ? Chi bằng chúng ta thám thính một phen, cũng như lần xuống cung điện dưới lòng đất Thông Châu thành ở Thanh Phong đế quốc, kích thích thật.”

“Kích thích cái khí gió, hiện tại ta chỉ muốn có mỗi một việc – đánh người.”

Độc Cô Bại Thiên như mũi tên rời dây cung, lao vút đi, vận chuyển Thần Hư bộ đến cảnh giới cực chí.

“Ồ, mấy tháng không gặp mà người lợi hại thế này, chạy nhanh lắm.”

“Ta ngất mắt.” Độc Cô Bại Thiên thăm thở dài, tiểu ma nữ nháy mắt đã đến sau lưng hấn: “Công phu của ta so với Huyền Huyền đã đạt tới để cảnh, quả thật không sánh nổi.”

Hai người chạy như gió trên đường, tiếng Độc Cô Bại Thiên vang lên ngoài xa: “Huyền Huyền, chúng ta vừa gặp mặt, không nên thế này, ta đi cùng cô được chăng?”

“Không được, không có nửa điểm thành ý.”

“Vậy...”

Độc Cô Bại Thiên vừa chạy vừa “mặc cả”, sau cùng nói: “Để thể hiện thành ý, ta quyết định lấy thân ra đền đáp, cô thấy thế nào?”

“Hi hi, ta thấy...thế này đi.”

“A, Huyền Huyền, cô... cô thả sự hạ thủ...ái dà...”

Hai người đuổi đuổi chạy chạy, đến khi Độc Cô Bại Thiên kêu thăm liên hồi gục xuống thì “truy sát” mới kết thúc.

Hồi lâu sau, hấn mới nói: “Huyền Huyền, lúc trước cô xen vào việc của ta, để cấp cao thủ khác không gây khó dễ cho cô ư?”

“Họ không có chứng cứ, hừ, cũng phải xem ta là ai đã?”

Độc Cô Bại Thiên suýt nữa bật cười, hấn không ngờ tiểu nha đầu không chỉ là “kẻ khó trêu” với hấn mà trong các đế cảnh cao thủ cũng được coi là “tác nhân phiền hà.”

“Cô được xưng là ‘Loạn thế tiểu ma tiên’?” Hấn mỉm cười nhìn nàng.

“Chết tiệt, lão đầu tử chết tiệt lại lộ ra rồi, người gặp lão lừa đảo ở Vụ Ẩn phong?”

“Ha ha... không phải, không phải...a nghe một toán vương cấp cao thủ nói.” Hấn bật cười đáp.

“Mấy lão khốn đó lại nói ra việc của ta, hừ hãy đợi đấy. Người còn cười.” Huyền Huyền phẫn hận trừng mắt nhìn hấn.

Hấn giật mình dừng cười: “Ta thấy danh hiệu ‘Loạn thế tiểu ma tiên’ rất dễ nghe, sao cô lại không thích như vậy nhỉ?”

“Hừ, dễ nghe cái gì? Vừa loạn thể, vừa ma, cứ gọi ta là tiểu tiên tử được rồi.”

Độc Cô Bại Thiên nhủ thầm: “Nếu là ta sẽ gọi cô là ‘Loạn thể tiểu ma nữ’.” Ngoài miệng hần lại nói: “Đúng, nên gọi là Huyền Huyền tiểu tiên tử.” Song không giấu được nụ cười.

Huyền Huyền trừng mắt: “Ta nghĩ ra rồi, lúc đó hình như có cả một lão đầu tử họ Độc Cô đặt danh hiệu cho ta. Tuy trong các đệ cảnh cao thủ không có lão nhưng ta biết công lực của lão có thừa đứng vào hàng ngũ đó.” Đoạn ánh mắt nhìn Độc Cô Bại Thiên càng lúc càng sáng, “việc của người gây loạn giang hồ xông xáo cách đây chưa lâu, ta nghe nói gia gia người thể hiện công lực đỉnh cấp để cảnh, xem ra, hắc hắc...”

“Cô không nghĩ người đó là gia gia ta đó chứ? Hình như cô liên tưởng hơi quá mức, hơn nữa...hơn nữa...dù thật sự là lão nhân gia cũng có gì liên quan đến ta.”

“Cha nợ con trả, hừ, ai bảo người là tôn tử của lão đầu xấu xa đó.”

“Đợi đã, hiện tại còn chưa khẳng định được đó là gia gia ta, sao cô vô đoán.” Độc Cô Bại Thiên giật mình.

“Yên tâm, vừa mới ‘hoạt động’ gân cốt xong, ta chưa muốn ‘vận động’ nữa.”

Độc Cô Bại Thiên vô cùng phiền muộn: “Tiểu nha đầu tuy có ân huệ lớn với ta nhưng...sẽ có ngày công lực của ta hơn cô, lúc đó...hắc hắc...”

“Người cười cái gì?”

“Không...không có gì, Huyền Huyền sao người đó lại đặt danh hiệu này cho cô?”

Hiếm khi tiểu ma nữ tỏ vẻ ngại ngùng: “Lão đầu xấu xa đó, đúng là nhỏ mọn, ta chỉ mượn tiền của lão mà thôi.”

“Mượn tiền là ‘vô tình lấy’ từ túi người ta hả?”

“Đúng, nhưng bị lão đầu xấu xa đó lặt lẽ ‘lấy’ lại.”

“A, hóa ra là vậy, cô...” Độc Cô Bại Thiên muốn cười vang nhưng không dám thành tiếng.

Huyền Huyền phẫn hận: “Lúc đó ta không còn một đồng, định ‘mượn’ lão mà không được, sau cùng đánh với lão một trận, tiền không được đồng nào mà được danh hiệu khó nghe đó.”

Độc Cô Bại Thiên chỉ biết than thầm: “Đúng là thiên chi kiêu nữ! Đúng là tiểu ma nữ! Đúng là Loạn thể tiểu ma tiên!”

138. Chương 3: Tiến Phát Thiên Ma Cốc

“Người thở dài cái gì? Con người gì mà mộ khí trầm trầm, so với lúc ta mới gặp có khác nào hai người. Có phải vì bị người ta truy sát hai tháng nên biến thành thế này?” Huyền Huyền hỏi.

“Ôi, cô còn nhỏ, có những việc không tự trải qua không thể hiểu được, sau này cô sẽ hiểu.”

“Phì phì phì, ai nhỏ hả? Người lớn hơn ta bao nhiêu? Còn tưởng mình là lão đầu chắc? Ta biết rồi, nhất định là vì nữ tử tên Tư Đồ Minh Nguyệt gì đó, đúng không? Không ngờ đại sắc lang người si tình như thế.”

Độc Cô Bại Thiên cười: “Cô biết nhiều nhỉ, không phải vì thích ta nên mới lén điều tra đó chứ?”

“Đi chết đi.” Huyền Huyền túm cổ áo hần ném đi, giận dữ nói: “Ai thích nghe mấy chuyện xấu xa của người, chỉ cần hiện giờ người không chết, tương lai làm tiểu đệ của ta là được. Hiện tại giang hồ ai không biết người vì một nữ tử ma đi ngàn dặm từ cực tây Thanh Phong đế quốc đến Trường Sinh cốc ở Hán Đường đế quốc. Tuy các danh môn đại phái hận người cực độ nhưng người lại được không ít thiên kim tiểu thư thông cảm. Hi hi, ta thấy Bất tử ma vương nên đổi danh thành đại sắc ma mới đúng.”

“Cô đừng có suốt ngày tiểu đệ thế có được không, không sợ tổn thương tình cảm giữa ca ca muội muội chúng ta hả...” Thấy Huyền Huyền trừng mắt, hần vội đổi thành: “Là tình cảm giữa huynh muội, à giữa bằng hữu.”

“Tiểu Bạch đáng chết, nghe cho rõ đây, ngươi là tiểu đệ của ta, sau này không được nói lằng nhằng nữa, nghe rõ chưa.”

“Tiểu đệ của cô? Vì sao?”

“Hi hi, nghĩ đi, ai nấy đều sợ Bất tử ma vương nhưng ta, Vô thánh vĩ đại nhất trong tương lai lại thu phục được Bất tử chi ma, ngươi nói xem uy phong bao nhiêu!”

“Ngất mất.” Độc Cô Bại Thiên trợn tròn mắt, đây là ý niệm kiêu gì, thật không hiểu tiểu ma nữ suy nghĩ cái gì nữa.

Mặc kệ hấn tỏ ra âm ức, tiểu ma nữ tiếp lời: “Lần đó tuy trên đường tới Trường Sinh cốc, ta có giúp ngươi nhưng vì mấy lão đầu khôn kiếp xuất hiện nên sau cùng ta không dám đi theo. Nghe nói lần ấy ngươi uy phong rờ rờ, xá thân thành ma rồi một mình khiêu chiến hơn ngàn người, thật hi vọng ngươi đạt tới bất tử chi cảnh trong truyền thuyết đó. Ngươi nghĩ xem, Vô thánh tối vĩ đại như ta mà có một nhân vật đáng sợ đi theo thì... thật sướng đến phát khóc.” Đoạn mắt nàng sáng rõ, ra vẻ say sưa.

Độc Cô Bại Thiên ủ rũ không thêm ủ rũ trước ý nghĩ vừa điên cuồng vừa cổ quái li kì của tiểu ma nữ, buộc phải đưa tay xua xua trước mặt nàng: “Tĩnh lại đi.”

Huyền Huyền phần hân gạt tay hấn ra: “Tiểu Bạch đáng chết, sau này phải chú ý, không được quấy nhiễu lúc ta đang suy nghĩ.”

Độc Cô Bại Thiên thầm than: “Ngất mất, đó là suy nghĩ cái gì, phải là nằm mơ giữa ban ngày.”

“Ta nghe nói ngươi muốn đến Thiên Ma cốc, chúng ta phải tính kế lâu dài.”

“Chúng ta? Tính kế lâu dài? Cô cũng muốn đi?”

“Cái gì mà ‘cũng’, ma giáo thần bí như thế, ta xưa nay vẫn muốn đi, nhưng không tìm được nơi, thật không biết Thiên Ma cốc ở đâu.”

Độc Cô Bại Thiên nhìn nàng với vẻ cổ quái, e rằng tiểu ma nữ đến đó nhất định quấy tung lên.

“Được việc này phải tính kế lâu dài, cô muốn đi cùng ta cũng được.”

“Thế sao được, họ cần ngươi chứ không phải ta.”

“Cô định thế nào?”

“Ta biết người ma giáo sẽ đến tìm ngươi trong hai ngày nữa, lúc đó ngươi cứ theo chúng, ta lén đi theo, dọc đường ngươi để lại ám ký cho ta, nhưng phải kín đáo vào.”

Độc Cô Bại Thiên nghi hoặc nhìn Huyền Huyền: “Còn phải để ám ký nữa ư, có tất yếu phải thế không?”

“Ngươi biết cái gì, ma giáo tuy từng bị diệt nhưng không đầy trăm năm trước lại đầy nhân tài, cao thủ như mây, tất nhiên phải có chỗ hơn người. Ta nghe nói mấy chục năm trước trong ma giáo có mấy người đạt tới để cảnh cao thủ, không hiểu bao năm nay họ tu luyện đến cảnh giới nào. Thiên Ma cốc xưa nay vẫn là nơi thần bí, người ngoài chỉ biết lảng máng phạm vi chứ không biết vị trí cụ thể. Ta đoán rằng có tuyệt đỉnh cao thủ ngầm xử lý những người đến thăm dò, nên khi người ma giáo đến đón ngươi, khẳng định có để cảnh cao thủ đoạn hậu, ta không thể đi gần quá.”

Độc Cô Bại Thiên hít sâu một hơi khí lạnh: “Đạt tới để cảnh cao thủ từ mấy chục năm trước ư? Ma giáo đúng là cao thâm mỵ trặc.”

Huyền Huyền nói: “Cho ngươi biết thêm một bí mật, tổ chức sát thủ đệ nhất đại lục Thích Huyết được ma giáo chống lưng.”

Độc Cô Bại Thiên lại cả kinh.

“Cứ thế đi, đến lúc đó ngươi để lại ám ký cho ta, giờ mau về khách sạn, biết đâu người ma giáo đã đến rồi.” Dứt lời tiểu ma nữ tan biến như gió.

Lúc hấn về đến khách sạn, trời đã sáng bánh, vào phòng rồi hấn liền vùi đầu ngủ, không còn tập đoàn sát thủ đệ nhất uy hiếp, hấn không cần lo lắng, chỉ còn mỗi một việc gây chuyện để ma giáo đến thu dọn.

Một ngày sau cũng có người tìm tới, một trung niên tướng mạo bình thường, nếu đứng trong đám đông tất không ai chú ý đến.

Độc Cô Bại Thiên ngồi trên ghế, thư thái uống trà, lắng nghe trung niên nói.

“Độc Cô công tử, trên dưới tề giáo đều cảm kích việc công tử giúp đỡ. Người đón công tử đã tới, tôi nay muốn mời công tử lên đường.”

“Sao phải đến tới, ta sợ đi vào ban đêm lắm.”

“Chuyện này, công tử không hiểu rồi, chính giáo xưa nay không ưa bản giáo, lần này công tử thẳng thắn nói là muốn đến thánh địa Thiên Ma cốc, càng khiến chính giáo cảnh giác hơn, không ít cao thủ đang tới đây. Hơn nữa có những thế lực khác cũng chia mũi dùi vào công tử...là... tập đoàn sát thủ đệ nhị đại lục cũng tham dự, các gia tộc e dè công tử đã phái tử sĩ trong gia tộc tới, chuẩn bị ngầm gây bất lợi. Để công tử được an toàn, nên...”

Độc Cô Bại Thiên cười lạnh: “Đối diện các lộ cao thủ thiên hạ truy sát, ta còn không sợ, mấy tên vô danh không dám nhìn ai đó thì ta ngại gì?”

Trung niên vội cười phụ họa: “Công tử thần uy cái thế, hai tháng nay thanh danh công tử vang khắp đại lục, thật khiến bọn tiểu nhân nở mày nở mặt. Bọn tiểu nhân biết họ căn bản không làm gì được công tử, nhưng giờ đã khác, đợi khi chúng ta giải được phong ấn của các tuyệt thế cao thủ tiền bối thì muốn thu thập chính giáo thế nào thì thu thập.”

Độc Cô Bại Thiên cười lạnh trong lòng: “Lúc đó chắc khai đao đầu tiên với ta, hắc hắc, e rằng lần này các người sẽ công cốc thôi.” Ngoài mặt hần lạnh lùng nói: “Được rồi, người đi đi, nếu muốn mời ta đến ma giáo thì ngày mai đến đón. À, đúng rồi, thuận tiện cho người biết luôn, hiện ta trọng thương, tạm thời không thể động thủ, an toàn do các người phụ trách.”

Trung niên nhăn nhó ra khỏi phòng.

Đêm đó hần ngủ yên lành, dù bên phòng liên tục vang lên tiếng binh khí va chạm, với hần hóa ra lại thành âm nhạc thôi miên.

Hôm sau, đợi khi hần ăn sáng xong, trung niên lại tới: “Công tử sẵn sàng lên đường chưa?”

Hần lau mép, nhấp một ngụm trà: “Được, đi thôi.”

Bên ngoài khách sạn có hơn mười người đứng, ai nấy mắt sáng rực, thoát nhìn biết là cao thủ. Một lão già gầy gò đứng giữa khiến hần giật mình thực sự, tu vi rõ ràng đã đạt đến vương cấp cảnh giới, ngoài ra còn hai thanh niên hai bảy, hai tám tuổi cũng khiến hần chú ý, họ đều đạt đến cảnh giới thứ vương cấp.

Hần nhìn hai người này, chợt nảy ra cảm giác từng gặp, một chốc sau liền tỉnh ngộ, không phải là số hai và số ba trong ba sát thủ bị mặt ở thảo nguyên phía tây Thanh Phong đế quốc ư? Xem ra Huyền Huyền không nói ngoa, tập đoàn sát thủ đệ nhất đại lục đúng là người ma giáo, lần đó họ muốn thử xem hần đạt đẳng cấp nào hoặc muốn bắt hần đi. Hần liền trở nên khí phẫn, hôm đó hần chặt vật như vậy rồi mà chúng còn té nước theo mưa, đúng là đáng chết.

Thấy sắc mặt hần không lành, trung niên vội nói: “Xin mời công tử lên ngựa, đã chuẩn bị xong hết rồi.”

“Được, đi thôi.” Như ngàn sao vây quanh vàng trắng, quanh Độc Cô Bại Thiên là vô số bảo tiêu, cả toán tiến về Thiên Ma cốc.

Dọc đường hần cực kỳ thông dong, bình quân cứ nửa thời thần lại thấy một trận đấu hoành tráng, nhìn mấy người bị mặt đấu với cao thủ ma giáo, hần lại được dịp “thoải mái ngắm nhìn.”

“Chán thật, sao kém thế nhỉ, không thấy người ma giáo nào đổ máu. Mẹ nó chứ, không có cao thủ nào đến à?” Độc Cô Bại Thiên ngậm rủa.

Nếu người ma giáo biết hần nghĩ vậy, không thổ huyết mới là lạ.

Dọc đường cứ đấu đấu giết giết, dần dần hần cũng thấy thích thú.

Cứ vậy ba ngày liền, ma giáo thiệt hại mấy hảo thủ, nhưng hắn nhận ra nét lãnh khốc vô tình của họ, vương cấp cao thủ và hai cao thủ thứ vương cấp chỉ bất động trên lưng ngựa, không quan tâm đến sinh tử của thuộc hạ.

Hắn lên tiếng hỏi thì vương cấp cao thủ hồi đáp: “Nếu thực lực của đối thủ cao hơn, tại hạ sẽ xuất thủ, còn chết dưới tay đối phương thì là họ đáng chết, ma giáo chỉ cần tinh anh chứ cần gì phế vật.”

Hắn thầm kinh hãi: “Chả trách ma giáo cao thủ như mây, một mình chống lại được cả chính đạo, tuyệt không phải may mắn.”

Lại thêm hai ngày, mọi đột kích tắt hẳn, hắn biết không còn cách Thiên Ma cốc bao xa, họ đều bị để cảnh cao thủ trong bóng tối xử lý.

Lại thêm một ngày nữa, cả toán tiến vào dãy núi ở cực đông Hán Đường đế quốc, nơi này đá dựng lồm chồm, cây cối rợp trời, như tiến vào không gian sinh tồn của người nguyên thủy.

Dao động thoát có thoát không dấy lên trong lòng Độc Cô Bại Thiên, hắn không lạ gì với loại dao động này, lúc ở cung điện dưới lòng đất Thông Châu thành tại Thanh Phong đế quốc hoặc ở ma vực, khí tức của tuyệt đại cường giả lưu lại cũng thế này. Hắn biết mình đã đến Thiên Ma cốc trong truyền thuyết.

139. Chương 4: Thiên Ma Cốc

Độc Cô Bại Thiên kích động vô cùng, tuyệt đại cường giả để lại không ít dấu tích tại đây, nhất định có những bí mật chưa ai biết, khẳng định không chỉ đơn giản là phong ấn các tuyệt thế cao thủ của ma giáo từ xưa.

Hắn lớn tiếng: “Thiên Ma cốc, ta đến đây.”

Cao thủ ma giáo tỏ vẻ kì quái nhìn hắn, không hiểu hà cớ ngôi sao Thái Bạch này lại kích động đến thế.

Độc Cô Bại Thiên hít sâu một hơi: “Thiên Ma cốc ở gần đây rồi.”

Vương cấp cao thủ hơi kinh ngạc nhìn hắn: “Không sai, tới Thiên Ma cốc rồi, trước đây có vô số người đến thám thính bí mật nhưng đều vô hiệu, vì sao công tử phát hiện?”

“Hắc hắc, vì ta là ma trung chi ma.”

Người ma giáo tuy cực độ bất mãn trước lời lẽ cuồng vọng của gã nhưng không dám nói ra.

Qua một vạt rừng nguyên thủy, vách đá dựng đứng xuất hiện trước mặt chúng nhân, hắn tỏ vẻ hồ nghi, thấy vậy chúng nhân đều không giấu được nét đắc ý.

Hắn há hốc miệng nhìn chăm chăm từng người ma giáo nhảy xuống vách đá, vương cấp cao thủ gầy gò nói: “Mời.”

Hắn đột nhiên biến sắc, nhưng rồi lãnh tĩnh lại, rảo bước tới nhìn xuống thâm cốc không đáy, chợt hé nụ cười. Hắn tin rằng ma giáo chúng nhân không điên, khẳng định không vô duyên vô cớ ngu xuẩn tự sát, họ dám nhảy xuống tất không ngủ yên gì. Hơn nữa hắn không tin khi chưa giải được phong ấn cho các tuyệt thế cao thủ bị phong ấn, họ lại hại hắn.

Hắn tung mình nhảy xuống, thân hình không rơi xuống nhanh như tưởng tượng, không đầy một trượng đã chạm đất. Tiếp đó cảnh vật trước mắt hắn chợt biến đổi, một sơn cốc rộng rãi phong cảnh tú lệ xuất hiện, trong cốc cỏ xanh mơn mẫm, hoa nở rộ rực rỡ, mùi hương thoang thoảng đưa, ngoài xa là đỉnh đài lâu các cùng nước chảy rì rào, cảnh tượng như thế ngoại đào nguyên.

Hắn há hốc miệng, không dám tin vào mắt mình, không sao ngờ nổi mình lại đến một vùng thiên địa khác.

Cạnh đó, ma giáo chúng nhân đều mỉm cười, nhớ lại lúc mình vào ma giáo thánh địa học nghệ, tình cảnh không phải cũng như vậy ư.

Vương cấp cao thủ cười: “Không cần kỳ quái, chắc công tử có nghe nói đến kỳ môn độn giáp, ma giáo thánh địa Thiên Ma cốc có bày tuyệt thế đại trận, gọi là Thiên Ma khốn thần, vì thế người ngoài không thể tìm

được vị trí chính xác của bản giáo. Nếu không có người bản giáo dẫn đường, người ngoài đừng mơ tiến vào nửa bước, dù cố tình tiến vào, dù công tử có bản lĩnh thông thiên cũng sẽ sa vào cảnh vạn kiếp bất phục.”

“Tòa đại trận này lợi hại vậy ư?”

“Đương nhiên, đám ngụy quân tử chính giáo khuynh đảo vô lâm, dốc toàn lực truy sát, bản giáo phải lùi vào Thiên Ma cốc. Mặc cho chính giáo rải thảm tìm kiếm nhưng không tìm ra tung tích của các tiền bối, dù có người vào đại trận cũng rơi thẳng xuống mà thôi. Đáng cười là đám ngụy quân tử đó lắm ầm lên là đã diệt sạch bản giáo, đúng là vô sỉ.”

Độc Cô Bại Thiên không khỏi lo lắng cho tiểu ma nữ, dù dọc đường để lại không ít ám ký nhưng vẫn thấy bất an vô cùng.

Vương cấp cao thủ tiếp lời: “Đừng nói cao thủ thông thường, dù là thánh cấp cao thủ cũng không thể vượt qua, giáo điển có ghi lại rằng năm xưa có một vị thánh cấp cao thủ định xông qua Thiên Ma tỏa thần đại trận nhưng phải ôm hận quay về.”

Từ đáy lòng hắc, thanh âm lâu lắm không thấy xuất hiện lại vang lên: “Thiên Ma tỏa thần là cái gì, chẳng qua là chút ảo pháp, đợi đến khi thánh cảnh thiên nhân mở ra thì tất cả đều rõ mồn một.”

Thiên Ma cốc cực rộng, hắc được chúng nhân dẫn đường, tiến vào đại điện nghị sự của ma giáo, trên điện có bày bức tượng ma quỷ hung ác cực độ. Hắc muốn bật cười, phật giáo cúng phụng phật đà, bồ tát, la hán, đạo giáo thờ tam thanh, không ngờ ma giáo có ma tượng riêng, không hiểu là những yêu ma nào.

Hai bên đại điện chật ních người, khí tức của ai cũng miên man. Hắc thầm kinh hãi, cảm ứng không dưới mười người đạt tới cao thủ thứ vương cấp trở lên. Trên chiếc ghế ở chính giữa điêu khắc yêu ma có một trung niên chừng sáu mươi, dáng vẻ không giận mà oai, khí thế hùng hồn loang thoáng phát ra.

“Lẽ nào đó là ma giáo giáo chủ, lãnh tụ tối cao của vô lâm tà đạo?” Hắc thầm đoán.

Vương cấp cao thủ gầy gò đi trước thi lễ: “Thuộc hạ không phụ lời giao phó của giáo chủ, đã đưa Độc Cô công tử tới.”

“Ha ha...Độc Cô công tử quả nhiên thân mang ma đạo vương giả chi khí, còn trẻ đã đạt được tu vi này, thật là may mắn cho ma đạo chúng ta.” Ma giáo giáo chủ Cái Thiên Phong cười ha hả.

“Đâu có, giáo chủ quá khen thôi, giáo chủ mới là người hùng tài đại lược, tranh bá thiên hạ chỉ là chuyện trong tay.” Hắc giả ý cung kính.

“Người đâu, mau mời Độc Cô công tử ngồi.” Cái Thiên Phong ra lệnh.

Tiếp đó Cái Thiên Phong giới thiệu với hắc mọi người trong đại điện: trưởng lão, hộ pháp, sứ giả...đến khi hắc choáng váng mới giới thiệu xong. Xem ra ma giáo chúng nhân phi thường trọng thị hắc, phàm những ai hơi có thân phận đều có mặt.

Chúng nhân cực kỳ cung kính với hắc, bởi bội phục thật lòng thanh niên đã quấy loạn thiên hạ lên này.

Nghe những lời thật thật giả giả đó, hắc thầm cười lạnh: “Không phải các ngươi muốn ta dốc hết sở năng giải khai phong ấn nên giờ mới kính lễ thế này. Khi ta hoàn thành nguyện vọng cho các ngươi rồi thì sẽ trở mặt ngay.”

Tiếp đó, ma giáo chúng nhân không nhắc gì đến việc giải phong ấn, trên điện bày tửu yến tẩy trần cho hắc. Chúng nhân liên tục kính rượu hắc, dù đã vận công hóa giải, sau cùng hắc vẫn thấy đầu óc quay cuồng, mê mê hồ hồ gục xuống bàn.

Chúng nhân bật cười, trong lúc mơ màng hắc cảm giác mình được hai cánh tay mềm mại đỡ vào một gian phòng. Lúc tỉnh lại, mặt trời đã mọc lên ba con sào, mở mắt ra là hắc sa vào cảnh ngưỡng ngưỡng vô cùng: đang nằm trong vòng tay ngọc. Hai nữ tử cực kỳ xinh đẹp quần lấy hắc như vôi bạch tuộc.

Tức thì mặt hắc nóng bừng, cố nhớ lại, hình như đêm qua rất điên cuồng, còn tưởng là mộng cảnh, nào ngờ là thật. Hắc khẽ rút tay ra, định trở dậy thì hai nữ tử đã mở mắt, hồ thẹn nói: “Công tử, bọn tiểu tì đến thị hầu.”

“Không cần, tại hạ tự mặc được.” Đoạn hấn cuống cuống mặc y phục vào. Dù thế, hai nữ tử vẫn đến hai bên thị hầu hấn chỉnh trang y phục.

“Mẹ nó chứ, người ma giáo đúng là đầy ma tính, không cần hỏi lão tử có cần không, lại đưa hai nữ tử tới.”

“Ồ, các vị về đi, nơi này không cần các vị hầu hạ.”

Hai nữ tử biến sắc, run giọng, gần như bật khóc: “Lẽ nào công tử ghét bọn tiểu tỳ?”

“Không phải ghét bỏ mà thật sự tại hạ không cần người hầu, tại hạ không quen.”

“Mong công tử thương tình, giáo chủ đã hạ lệnh, nếu bọn tiểu tỳ khiến công tử không vui, bị công tử đuổi đi thì bọn tiểu tỳ khó sống.”

“Tại hạ không bảo các vị đi vì bức mình, thật sự là không quen với việc được hầu hạ.”

“Hu hu...” Hai nữ tử bắt đầu bật khóc.

“Ngừng ngừng ngay...” Hấn không chịu được cảnh nữ tử khóc lóc, cũng không hi vọng họ mất mạng, hà huống họ đã phát sinh quan hệ thân mật với hấn.

Hai nữ tử ngừng khóc, nhìn hấn với vẻ vô cùng đáng thương.

Hấn nói: “Nếu liên quan đến tính mạng thì hai vị ở lại đi.”

Hấn ừ rừ bước ra khỏi phòng, không muốn cả ngày đối diện với hai nữ tử tình ý dâng tràn.

Thiên Ma cốc thần bí mặc trác không hề đầy nguy hiểm như ngoại giới tưởng tượng, ngược lại cảnh sắc nơi này như chốn thế ngoại đào nguyên. Lối đồn nguy hiểm ở bên ngoài vẫn thịnh hành có lẽ vì Thiên Ma tỏa thần đại trận.

Hấn lần lượt gặp đệ tử ma giáo, ai cũng khách khí chào hỏi.

Hấn đi dạo mông lung trong cốc, bất tri bất giác đến một quảng trường, đập vào mắt là bức tượng đồng. Không hiểu bức tượng đã trải qua bao nhiêu tuế nguyệt mà bề mặt lốm đốm rêu, đó là bức tượng một trung niên nam tử cao lớn chấp tay sau lưng, như ma thần đang nhìn xuống chúng sinh. Tuy chỉ một bức tượng nhưng phát ra khí thế bức nhân thoát khó thoát không.

Hấn thâm kinh hãi, nhất định là tuyệt đại cường giả từ xa xưa của Thiên Ma cốc, bức tượng vẫn còn vương lại một tia tinh thần lạc ấn mới phát ra được khí thế bức nhân thoát khó thoát không đó, thật ra là thần thánh phương nào?

“Đúng là nhất đại nhân kiệt!” Hấn thật lòng khen ngợi.

“Ha ha, tiểu hữu cũng cảm giác được khí thế bức nhân thoát khó thoát không? Đúng là hiếm có, không có tu vi để cảnh trở nên khó lòng cảm ứng được.” Một lão giả không hiểu xuất hiện sau lưng hấn từ lúc nào.

Độc Cô Bại Thiên giật mình thất sắc, lần đầu tiên hấn bị người ta vô thanh vô tức đến sau lưng mà không phát giác. Quay lại nhìn lão nhân thì hấn không giấu được nét kinh ngạc, da mặt lão nhân nhăn nhúm đến không thể nhăn nhúm hơn được nữa, đỉnh đầu chỉ còn lơ thơ vài sợi tóc bạc, gầy gò khô tã như da bọc xương, lại còng xuống, cơ hồ chỉ một trận gió thổi qua là ngã gục.

“Ông ta bao nhiêu tuổi rồi nhỉ?” Hấn thâm ước lượng, đồng thời liên hệ đến tu vi đáng sợ đến sau lưng hấn mà không phát ra tiếng động. Sau cùng hấn khẳng định lão nhân này chính là nhân vật đạt tới đến cảnh từ mấy chục năm trước, như Huyền Huyền đã nói.

“Tu vi của tiền bối cao lắm, nhất định là ma giáo danh túc, tin rằng tiền bối biết bức tượng này là ai.”

“Đương nhiên, đó là khai sơn tổ sư của ma giáo Thiên Ma lão tổ, là Vô thánh mạnh nhất cổ kim.” Đoạn đôi mắt mờ đục của lão nhân phát ra thần quang sáng rực.

“Vô thánh vĩ đại nhất? Không phải là cổ vãng kim lai đệ nhất cao thủ ư?” Độc Cô Bại Thiên kinh hãi.

“Không sai, người là Vô thánh của Vô thánh?” Ánh mắt lão nhân đầy sùng kính.

“Đã là Vô thánh của Vô thánh, vì sao ông ta lại chết?”

“Ai nói người chết, không ai giết được lão tổ.”

“Lẽ nào là bị phong ấn? Các vị nóng lòng tìm tại hạ là vì ông ta?” Độc Cô Bại Thiên hỏi.

“Hắc hắc, tiểu hữu liên tưởng hơi quá đà rồi, trên đời không ai phong ấn được lão tổ, chỉ là người biến mất thôi, rồi sẽ có ngày người trở lại, hắc hắc...” Ánh mắt lão nhân đầy cuồng nhiệt, không giống một người đang lúc gần đất xa trời tí nào.

“Lẽ nào xưa nay chưa ai sánh được Thiên Ma?”

Lão nhân trầm tư hồi lâu: “Có, từng có một người, hơn nữa người đó xác thật mạnh hơn Thiên Ma lão tổ, bất quá chỉ là từng mà thôi vì người đó đã tan nát hình thần, không thể quay lại cõi đời nữa.”

140. Chương 5: Ấn Ma Động

“Từng có cao thủ còn mạnh hơn, thậm chí hơn cả Thiên Ma?” Độc Cô Bại Thiên cả kinh hỏi.

“Không sai, nhất thân tu vi của người đó chấn cổ thức kim, ngạo thế vạn đại, không ai sánh được.” Lão nhân hạ giọng, lộ vẻ sầu muộn.

“Là ai?” Độc Cô Bại Thiên nóng lòng hỏi.

“Ông ta là ai? Là...ôi, vạn năm rồi, tuế nguyệt phiêu diêu, nhưng tên ông ta vĩnh viễn là cấm kỵ với ma giáo.” Đoạn lão nhân tỏ vẻ buồn bã đi về xa xăm.

“Một người chết cả vạn năm mà vẫn được tôn sùng như vậy thì lúc sinh tiền tất phải vinh diệu tột đỉnh.” Nghĩ đến người đó lúc còn sống vô hạn phong quang, Độc Cô Bại Thiên kích động trong lòng: “Sống là nhân kiệt, chết cũng làm quỷ hùng. Đại trượng phu xuất hiện giữa thiên địa, thì phải cả đời oanh oanh liệt liệt, tạo ra thật nhiều truyền kỳ.”

Lúc hần nhìn sang hướng lão nhân đi thì đã vô ảnh vô tung.

“Công lực của lão đầu quá đáng sợ.”

Hần lại nhìn tượng Thiên Ma, quay người bước đi.

Hần khẽ nhắm mắt, thi triển để cảnh thần thức, nắm bắt dao động thoát có thoát không đó. Từ khi đặt chân vào cốc, dao động đó luôn quấn lấy hắn, phảng phất đang hô hoán, chỉ là hắn chưa có thời gian cảm ứng.

Lẫn trong dao động là tình cảm thâm lương, cô độc, cừ hận phảng phất đang nói với hắn nỗi niềm cô tịch mấy ngàn năm nay.

Hần tử tử mở mắt, sau cùng xác định được phương hướng dao động xuất phát, chính là hướng lão nhân vừa đi. Đặt chân lên con đường lát đá xanh, hắn đến dưới một gò núi nhỏ, một tảng đá lớn khắc ba đại tự xuất hiện: “Ấn Ma cốc”. Phía cuối con đường thông sang một sơn cốc khác, hắn không ngờ Thiên Ma cốc thoáng dăng lại còn một tiểu cốc nhỏ hẹp khác.

Cùng lúc đó dao động trở nên mạnh hơn hẳn, đương nhiên các tuyệt thế cao thủ ma giáo bị phong ấn qua các đời đều trong tiểu cốc này. Hắn hơi do dự, có nên vào không, vì không thấy bóng người nào, chính là chốn cấm địa. Kỳ quái là không ai trông nom, xem ra bên trong hung hiểm khó lường, hắn vội rảo bước vào.

Ở cốc khẩu Ấn Ma cốc còn có ánh sáng, nhưng càng đi vào càng tối tăm, đến nơi sâu nhất thì như lạc vào đêm đen, thiên địa ảm đạm vô quang, chung quanh tối om.

Mười mấy lần dao động nhất tề tràn tới, phảng phất tranh nhau kể lể, dao động nào cũng đạt mức mạnh hơn hết. Hắn cả kinh, vốn cho rằng chỉ có mấy là, xem ra ở đây có tới mười mấy thánh cấp cao thủ bị phong ấn, thực lực của ma giáo đáng sợ vô cùng.

“Tiểu hữu đến rồi?” Cùng lúc, giọng nói già nua vang lên đột ngột.

Độc Cô Bại Thiên giật mình quay lại, lão nhân hần gáp lúc trước đứng trong bóng tối cách hần không xa, còn cả chín lão nhân già nua như thế đứng cùng. Mười cặp mắt già nua đang nhìn hần không chớp, ai nấy tỏ vẻ kinh hãi.

“Quả nhiên tiểu hữu tự tìm đến đây, bọn lão phu đã không tìm nhầm.” Lão nhân nói chuyện lại lên tiếng.

“Ngất mất.” Độc Cô Bại Thiên nhủ thầm.

Lúc đó hần mới hiểu vì sao người ma giáo không vội đi tìm mình giải cứu các tuyệt thế cao thủ, họ tính trước hần sẽ tự đến đây.

Lão nhân tiếp lời: “Chỉ người có ma tính mới đến được đây, chỉ người tu luyện thành chân ma chi thể mới đủ khả năng giải cứu các cao thủ tiền bối bị phong ấn.”

“Vì sao các vị khẳng định được mỗi tu luyện thành chân ma chi thể?”

“Ha ha, sau trận huyết chiến trên đỉnh Vân sơn, bọn lão phu đã biết trên đời có người tu luyện thành chân ma chi thể.”

“Vì sao các vị biết?”

“Các tuyệt đại cao thủ bị phong ấn của bản giáo lúc nào cũng tranh chấp với phong ấn, do lâu ngày tiêu hao nên không còn đủ khả năng thám thính ngoại giới lâu dài, ngày đó mọi phong ấn đều phát ra dao động cực mạnh. Theo giáo điển ghi lại, tình huống này xảy ra chỉ trong hai khả năng, một là người bị phong ấn muốn thoát khỏi, hai là có người tu luyện thành loại thần công cổ xưa đó, loại thần công phá giải được bất kỳ phong ấn nào. Sau đó không lâu vô lâm lan truyền tin đồn tiểu hữu xá thân thành ma, qua nhiều lần khẳng định mới biết người đó là tiểu hữu.”

“Thần công cổ xưa? Là môn nào?”

“Năm tháng trôi qua, môn thần công kinh thế đó đã thất truyền, chỉ có mấy lão bất tử như bọn lão phu biết tới. Tầng thứ nhất Bất diệt kim thân, cũng gọi là chân ma chi thể, tầng thứ hai Bất tử chân thân, còn sau đó là cảnh giới nào thì không phải thứ chúng ta hiểu được.”

Mắt Độc Cô Bại Thiên lóe hàn quang: “Loại công pháp đó lợi hại lắm ư? Thật sự hữu hiệu hơn hết để giải phong ấn?”

Một lão nhân nhìn hần đầy thâm ý: “Đương nhiên lợi hại, mấy thánh cấp cao thủ liên thủ mới phá giải được phong ấn nhưng người biết công pháp đó không cần công lực cao lắm, dùng sức một người dẫn phát trận pháp là có thể phá giải phong ấn, tất cả đều nhờ vào thần thông của công pháp đó.”

“Nói vậy không khác nào thiên địa đệ nhất thần công ư?”

“Ha ha, lão phu biết tiểu hữu nghĩ gì, bất quá lão phu khuyên cậu đừng si tâm vọng tưởng, lấy được tầng tâm pháp thứ nhất của công pháp này đã là phúc lớn bằng trời rồi, dù thế nào cũng không tìm được phần còn lại.” Dứt lời lão thở dài: “Môn thần công cổ xưa này đã theo người đó tan biến khỏi thế gian vĩnh viễn.”

“Người đó? Có phải tuyệt đại thiên kiêu mạnh hơn Thiên Ma?” Độc Cô Bại Thiên hỏi.

Mười lão nhân cùng trầm mặc, hần biết đó là cấm kỵ của ma giáo.

Một lão nhân phá tan trầm mặc: “Mặc cho công pháp đó lợi hại đến đâu, đã biến mất khỏi xếp hạng thiên hạ thần công, coi như bị lịch sử chối bỏ.”

Rõ ràng lão nhân có thành kiến với chủ nhân pho công pháp, đồng thời cũng không có hảo cảm với chính công pháp.

“Thiên hạ thần công bài danh bằng? Nói rõ xem nào.” Lần đầu tiên Độc Cô Bại Thiên biết rằng thần công cũng có xếp hạng.

Một lão nhân đáp: “Việc đã xa xưa lắm rồi, thiên hạ thần công có cứu đại thần quyết là huyền ảo hơn hết, không môn nào xếp trên môn nào, là Ngạo Thiên quyết, Kinh Thiên quyết, Chiến Thiên quyết...Ma Thiên quyết. Truyền lại đến giờ, mọi công pháp không còn như xưa, nói cho đúng hiện giờ thì Thiên Ma quyết của ma giáo đứng đầu cứu đại thần công.”

“Thiên Ma quyết?”

“Không sai, Thiên Ma quyết và Ma Thiên quyết xuất phát từ một nguồn, Thiên Ma quyết thoát thai từ Ma Thiên quyết, nhưng không kém hơn tí nào.”

Độc Cô Bại Thiên lòng hoa nở rộ, thầm đắc ý: “Mẹ nó chứ, lão tử thân hoài Chiến Thiên quyết, Khiếu Thiên quyết, Kinh Thiên quyết mà các người dám nói Thiên Ma quyết đứng đầu, đúng là lớn lối.”

Nhưng ngoài miệng lại nói: “Nói như vậy, thần công dần thất truyền, võ công của người đời ngày càng kém ư?”

“Không thể nói vậy được, tất cả đều phát triển, cứu đại thần công xác thật mất đi bản chất nhưng mấy ngàn năm nay xuất hiện không ít công pháp thần kỳ ...”

Cùng lúc, dao động trong không gian ngày càng mạnh, Độc Cô Bại Thiên thậm chí nghe được tiếng rít lạt, bất giác lộ vẻ hồ nghi.

Một lão nhân nói: “Tiểu hữu nghe không sai đâu, đó đúng là một loại âm thanh quái dị, bọn lão phu sẽ dẫn đi.”

Mười lão nhân dẫn hần đi vào nơi tối nhất trong Ẩn Ma cốc.

“Đây là Ẩn Ma động phong ấn cao thủ bản giáo.”

Một động khẩu tối om xuất hiện, so với động khẩu này thì tình cảnh tối tăm trong cốc vẫn là sáng sủa. Ẩn Ma động phẳng phất hút hết ánh sáng, khiến thị lực con người vô dụng ở đây.

Độc Cô Bại Thiên thở dài: “Tối quá.”

“Đúng, nơi này hấp thu toàn bộ ánh sáng bên ngoài, tiểu hữu không thấy cả Ẩn Ma cốc đều ảm đạm vô quang ư?”

“Ta chú ý từ trước rồi, vẫn lấy làm bức bối vì trên đỉnh cốc có thái dương mà trong cốc ảm đạm vô quang, như thể có bày một tòa đại trận.”

Một lão nhân nói: “Mấy ngàn năm nay đều như vậy, người bị phong ấn sở dĩ chống chọi lại được giày vò là nhờ những kẻ hở của phong ấn lấy thiên địa tinh khí ít ỏi mà duy trì sự sống. Vì nguyên nhân này mà trong cốc luôn ảm đạm vô quang.”

Độc Cô Bại Thiên trầm lắng bầm: “Còn ngoan cường hơn cả gián nữa.”

“Các tiên bối nhất định cũng cảm ứng được tiểu hữu đến nên mới phát ra dao động mạnh như vậy.”

Độc Cô Bại Thiên nói: “Chúng ta vào xem sao.”

Một lão nhân nói: “Tiểu hữu đi sau lưng bọn lão phu, nếu tinh thần dao động xam nhiễu thì dừng hoảng sợ, họ không có ác ý, bởi họ biết tiểu hữu đến cứu họ thoát khổ.”

Hần thận trọng theo chân mười lão nhân vào Ẩn Ma động, lão nhân đi đầu móc một cái hộp trong ngực áo ra, lấy một viên dạ minh châu đặt lên tay, Ẩn Ma động sáng hần lên.

Đi chừng ba mươi trượng, chúng nhân dừng bước, một lão nhân chỉ vào cánh cửa: “Trong này phong ấn đại trưởng lão đời một trăm linh chín Huyết Ma lão tổ.”

Độc Cô Bại Thiên nhìn ma đầu hung ác trên thạch môn, hỏi: “Sao trưởng lão lại bị phong ấn?”

“Không biết, giáo điển không ghi lại, ngay cả những việc của mọi người bị phong ấn ở đây cũng rất ít được nhắc đến.”

Đi thêm mấy chục trượng nữa, các lão nhân dừng lại: “Trong này phong ấn giáo chủ đời thứ bảy mươi hai Âm Nguyệt ma quân, Âm Nguyệt thần công của bản giáo là do người sáng tạo ra.”

Càng đi Độc Cô Bại Thiên càng kinh hãi, vì người bị phong ấn từ càng lâu, ở chỗ sâu nhất là đồ tôn của Thiên Ma, giáo chủ ma giáo đời thứ ba Thông Thiên thần ma, ông ta bị phong ấn gần vạn năm rồi.

141. Chương 6: Ma Nữ Trọng Thương

“Một vạn năm, một người bị phong ấn vạn năm.” Độc Cô Bại Thiên kinh hãi hô.

“Không sai, Thông Thiên ma tổ đã bị phong ấn vạn năm, chịu đủ khổ ải.”

“Bị phong ấn vạn năm mà vẫn có thể giữ cho linh thức bất diệt?”

“Đương nhiên, Thông Thiên ma tổ kinh tài tuyệt đỉnh, hơn ba mươi tuổi đã ma công đại thành, danh chấn thiên hạ, ba mươi lăm tuổi đã siêu phàm nhập thánh, trực thông hóa cảnh. Người là một trong những nhân vật mạnh nhất lịch sử ma giáo, dù trong lịch sử vô lâm cũng là nhân vật nổi danh vạn cổ. Nếu không phải trước khi bị phong ấn, người thụ trọng thương thì ai phong ấn được? Có lẽ vì thương thể hao tận gần hết tinh lực, bằng không người đã phá ấn lâu rồi.”

Phảng phất hồi ứng cùng lời của trưởng lão ma giáo, thạch môn bị phong ấn toát ra tinh thần dao động hùng hồn, chúng nhân lập tức cảm giác nghẹt thở.

“Mạnh, mẹ nó chứ, mạnh quá.” Độc Cô Bại Thiên thầm kinh hãi, bị phong ấn vạn năm mà còn thể này thì năm xưa hẳn ông ta đáng sợ thế nào, không khó để tưởng tượng ra lúc ông ta còn tung hoành đại lục thì phong quang vô hạn đến đâu.

“Tiểu hữu cảm giác thấy không, tâm tình của lão tổ hiện tại bị phần thể nào. Một vạn năm rồi, lão tổ trọng thương mới bị phong ấn, nếu ý chí người không như sập thép chắc đã tan nát hình thần vì phong ấn rồi.”

Độc Cô Bại Thiên tự nhủ: “Sao ta lại cảm giác thấy cảm giác đó hơn cả bị phân, mà là oán niệm, e rằng vì thể mà ông ta trụ lại đến giờ được, cũng nhờ cừ hận không thể phai nhạt đó. Nếu ông ta phá được phong ấn mà kẻ phong ấn năm xưa còn sống thì tốt, bằng không thì oán khí ngập lòng này sẽ mang lại cho đại lục họa kiếp vô biên. Ôi, nếu tu vi của lão tử đạt tới thanh cấp, tới hóa cảnh thì sẽ nghĩ cách thả ông ra, mặc cho ông tung hoành. Tiếc là tu vi hiện thời của lão tử quá thấp, thả ông ra thì lão tử làm sao đây, thôi, cứ tiếp tục ‘oán hận’ đi.”

Hắn cố ý nhíu mày: “Năm xưa vị tiền bối này dị thường thần dũng, phong ấn của tiền bối cũng mạnh hơn hẳn người khác, muốn giải khai khó hơn nhiều.”

Ma giáo thập đại nguyên lão thở dài: “Đúng, phong ấn Thông Thiên lão tổ mạnh hơn của người khác nhiều, nhưng dù thế nào chúng ta cũng phải nghĩ cách cứu người.”

“Nói đùa à, các người cứ ở đây mà mơ mộng đi.” Độc Cô Bại Thiên thầm nhủ.

Rời Ấn Ma động, rời ra Ấn Ma cốc, hắn vẫn không thể bình tĩnh được, cứ đi lơ đãng trong cốc, suy tư vô vàn.

Từ Ấn Ma cốc nghĩ đến cung điện dưới lòng đất Thông Châu thành, những cao thủ bị phong ấn ở ma động đều còn sống thì không khó tưởng tượng rằng những tuyệt thế cao thủ bị phong ấn ở cung điện dưới lòng đất vẫn có người chưa chết.

Nhớ lại kỳ ngộ ở cung điện dưới lòng đất, hắn vẫn kinh hãi, hai lần tinh thần dao động khiến hắn hoang mang luan quần mãi, hắn không hiểu nổi hai người đó có liên quan gì đến mình. Còn cả dao động mạnh mẽ nhất đó khiến hắn hoảng sợ, kết hợp với tin tức của ma giáo thập đại trưởng lão tiết lộ thì người bị phong ấn mạnh tới cực độ, nếu không trọng thương thì đã phá ấn rồi. Hắn không tưởng tượng được nếu ông ta thoát được, đại lục sẽ rung động thế nào.

Từ di tích bị phong ấn mà xét thì lịch của cung điện dưới lòng đất còn lâu đời hơn Ấn Ma động, càng kinh hãi là trải qua gần đây năm tháng mà tinh thần dao động trong cung điện vẫn mạnh hơn ma động, hiển nhiên tu vi của người bị phong ấn ở đó còn cao hơn tuyệt thế cao thủ bị phong ấn của ma giáo.

“Mẹ nó chứ, đáng sợ thật, không hiểu thần thánh phương nào có được thần thông phong ấn Võ thánh.” Hắn biết không phải một người mà làm được như thế, cũng không phải chỉ một nhóm, nhiều Võ thánh như thế thì không thể cùng thuộc một thời đại. Dù thế nào, người thực hiện phong ấn càng mạnh hơn, khó tưởng tượng được hiện giờ họ ẩn thân ở đâu.

Nghĩ đến đây, hắn lại bất an.

Trong lòng dậy sóng, càng nghĩ càng nghi hoặc, sau cùng hấn chìm vào giấc ngủ trên bãi cỏ mềm mại.

Lúc hấn tỉnh lại đã thấy sao mọc chi chít, mình động đầy sương, quay về gian phòng được ma giáp sắp xếp sẵn thì hai nữ tử mỹ lệ đang lo lắng chờ đợi.

“Công tử về rồi, bọn tiểu tì lo quá, tưởng là công tử gét bỏ mà đổi nơi ở, như thế giáo chủ sẽ trách phạt.” Giọng cả hai run rẩy, xem ra họ thật sự sợ hãi.

Độc Cô Bại Thiên bó tay, hai nữ tử dù nhan sắc không tệ nhưng nói thật hấn không có nửa điểm hứng thú với họ. Tư Đồ Minh Nguyệt qua đời khiến hấn đau thương lắm rồi, nhất thời không còn tâm tình làm gì với nữ tử khác. Hấn hạ quyết tâm, ngày mai sẽ nói rõ với ma giáo giáo chủ Cái Thiên Phong, không cần họ phục thị, cũng không cần lấy mạng họ.

“Ồ, các vị chuẩn bị cho mấy món ăn.”

“Vâng.” Hai nữ tử vâng lời, một chốc sau đã mang lên, lại rót rượu gấp thức ăn thị hầu.

Hấn vừa ăn vừa uống, ngẫm nghĩ vì sao cùng là người mà vận mệnh lại khác nhau như thế. Mạnh như Thiên Ma sẽ vạn cổ lưu danh, vạn chúng kính ngưỡng, nhưng hai nữ tử này lại đáng thương vô cùng, cả sống chết của bản thân cũng không được quyết, hoàn toàn dựa vào sắc mặt người ta. Trên đời quá nhiều bất công, Độc Cô Bại Thiên ta nhất định phải nắm vững vận mệnh, làm chủ đời mình.

Ăn xong, hấn bảo hai người: “Các vị ngủ tại phòng khách đi.”

Thấy hai người định nói, hấn nói trước: “Bằng không các vị cứ quay về chỗ cũ.”

Hai người vội cúi đầu thu dọn rồi ra phòng khách.

Hấn thở phào, nhưng nằm trên giường rồi mà không thể ngủ nổi, đầu óc toàn là hình ảnh các thánh cấp cao thủ bị phong ấn.

“Mẹ nó chứ, Thiên Ma cốc không phải thánh địa tu luyện võ công ư, lão tử nhất định đưa công lực tăng lên cảnh giới mới.”

Cùng lúc, ngoài cửa vang lên tiếng bước chân thật nhẹ, hấn nhíu mày bởi nghe ra là tiếng chân hai nữ tử.

Cửa khẽ mở ra, hai người mặc áo ngủ mỏng tang bước vào.

“Ta không phải bảo hai người ngủ ngoài phòng khách ư? Sao lại vào đây?”

“Bọn tiểu...tiểu tỳ đến thị hầu công tử.” Hai nữ tử vừa nói vừa đổ mắt đến cạnh giường.

“Ta ngắt mắt, ta nói rồi, không cần thế này, các vị yên tâm, nhất định ta sẽ ca ngợi các người trước mặt giáo chủ.”

Nhưng hai nữ tử như thế không nghe thấy gì, cởi áo ra...

Đang lúc hấn hồi hộp thì đột nhiên gió khẽ nổi lên trong phòng, một bóng người xuất hiện: “Hi hi, tiếp đi chứ.”

Là tiểu ma nữ Huyền Huyền ngồi cạnh bàn, chằng tay lên cằm, tỏ vẻ thú vị nhìn ba người.

Hai nữ tử lập tức ré lên, nhặt y phục mặc vào thật nhanh.

Độc Cô Bại Thiên cũng vô cùng ngỡ ngàng, tuy hấn không làm gì, nhưng giờ cũng thấy mặt nóng bừng.

“Các vị tiếp tục đi, lẽ nào ta quấy nhiễu? Các vị coi như không nhìn thấy ta.” Hai nữ tử lập tức chạy thẳng ra ngoài phòng khách.

Độc Cô Bại Thiên nảy ra xung động muốn bóp cổ Huyền Huyền, nhưng để tránh bị bóp cổ lại, hấn đành chịu nhịn.

“Sao ngươi không nói gì, hay là có tật giật mình?”

Độc Cô Bại Thiên: “...”

“Ha ha...” tiểu ma nữ thấy hấn tỏ ra bức dọc, liền bật cười vang.

“Huyền Huyền, sau cùng cô cũng vào được, cô không vào thì ta sẽ...”

“Người định thế nào?” Huyền Huyền tỏ ra hiếu kỳ.

“Chuẩn bị hậu sự cho cô.”

“Độc Cô Bại Thiên, tên đại sắc lang khốn kiếp người dám nguyên rửa ta thế hả. Người mới không sống lâu được, lại ở đây phong lưu khoái hoạt, thế nào cũng có ngày chết trong tay nữ nhân.” Tiểu ma nữ chống nạnh, nộ khí trùng trùng.

“Đúng, ta sợ có ngày sẽ chết trong tay cô.” Hắc ra vẻ sợ hãi.

“Người...phù.”

Huyền Huyền vùng quỳ, vừa định xông lên chọt há miệng phun máu, máu đỏ rải trên đệm giường trắng tinh, cực kỳ bắt mắt.

Độc Cô Bại Thiên cả kinh: “Huyền Huyền, cô sao vậy, ai đã thương cô?”

Hắc vội đỡ tiểu ma nữ sắp ngã xuống, lấy tay áo lau máu cho nàng.

“Huyền Huyền, cô đừng dọa ta.” Hắc đỡ nàng nằm xuống giường, tỏ ra cực độ khẩn trương.

“Đừng chạm vào ta.” Huyền Huyền chặt vật gạt tay hắc khỏi vai.

“Huyền Huyền, cô thật ra bị sao, ai đã thương cô thành thế này? Ta giúp cô liệu thương.” Đoạn hắc định dồn công lực vào.

“Đừng, không cần...”

Độc Cô Bại Thiên tỏ vẻ không hiểu: “Huyền Huyền, lẽ nào cô không tin ta, ta chưa từng làm gì bất lợi với cô.”

“Khụ...” Huyền Huyền lại ho ra máu: “Người...tên khốn...ai sợ người, vết thương của ta không thể mượn ngoại lực, bằng không sẽ nặng thêm, chỉ dựa vào mình từ từ chữa trị.”

“Có nặng không?” Hắc tỏ vẻ lo lắng.

“Tuy... nặng.. nhưng không ảnh hưởng đến tính mạng.” Huyền Huyền chặt vật đáp.

Độc Cô Bại Thiên hơi thở hắt ra, rồi tức giận nói: “Ai đã thương cô.”

Thấy hắc vừa khẩn trương vừa giận dữ, Huyền Huyền nở nụ cười: “Người...định báo thù cho ta hả? Nhưng....người ta là để cảnh cao thủ, người...”

“Để cảnh cao thủ? Lẽ nào là cao thủ ở ngoài Thiên Ma cốc đó?”

Huyền Huyền chặt vật gạt đầu.

“Cô còn gây loạn như vậy nữa, vì sao vào nhà rồi không chữa thương trước?”

“Tiểu Bạch đáng chết dám mắng ta?” Thấy hắc tỏ vẻ lo lắng, Huyền Huyền chợt thấy ấm lòng: “Ta cũng không ngờ thương thế phát tác nhanh thế, người...đỡ ta dậy, ta phải... vận công liệu thương.”

Độc Cô Bại Thiên cẩn thận đỡ nàng dậy rồi làm hộ pháp.

Đêm đó Huyền Huyền thổ máu bảy lần, tuy không nhận ra vẻ mặt nàng sau lớp mặt nạ nhưng chỉ cần thấy nàng liên tục run lên là hiểu đau đớn thế nào.

Đêm đó Độc Cô Bại Thiên lo lắng suốt, khẩn trương vạn phần.

142. Chương 7: Ma Giáo Chi Bí (thượng)

Đến khi trời sang, Huyền Huyền mới từ từ mở cặp mắt vô thần ra.

“Tiểu Bạch, toàn thân ta đau quá.” Mắt nàng ầng ậng nước.

Lòng hần nhũn ra, không ngờ tiểu ma nữ bình thường vẫn khiến người ta đau đầu cũng có lúc nhu nhược thế này. E rằng lần đầu tiên tiểu nha đầu ném đòn nên thần thái nữ nhi hiển hiện đủ cả.

“Ngoan, đừng khóc, Bại Thiên ca ca nhất định giúp muội trả thù, nhất định sẽ đánh cho để cảnh cao thủ chó chết đó sồn đãi.”

“Ha ha...” Huyền Huyền bật cười rồi nghiêm mặt: “Người là ca ca của ai, người là tiểu đệ của ta.” Đoạn vung vẩy quyền đầu.

Độc Cô Bại Thiên cười khở, vừa tỏ ra thần thái tiểu nhi nữ chưa được mấy phút, Huyền Huyền lại khôi phục bản sắc tiểu ma nữ.

“Ca ca cũng được, tiểu đệ cũng được, hiện giờ cô phải nghe ta, mau nhắm mắt ngủ đi, ta sai người chuẩn bị một ít thuốc bổ, cô quá hư nhược rồi.” Đoạn hần đỡ Huyền Huyền nằm xuống giường.

Huyền Huyền trềng mắt nhìn hần rồi hậm hực nằm xuống, nhanh chóng thiếp đi.

Độc Cô Bại Thiên gọi hai nữ tử hầu hạ ở phòng khách vào, dặn họ không được lộ việc của Huyền Huyền ra, cảnh cáo họ không được rời viện lạc nửa bước.

Hai nữ tử ban đầu còn hoảng sợ, sau đó dần trấn định lại, liên tục gật gù vâng lời.

Sau cùng Độc Cô Bại Thiên mới dặn dò họ chuẩn bị một số thứ bổ dưỡng, một chốc sau hai nữ tử bưng bát canh sâm lên.

Hần thăm gặt đầu, có thứ đại bổ thế này, thương thế của Huyền Huyền sẽ nhanh chóng hồi phục.

“Huyền Huyền, tỉnh lại đi.”

“Đừng làm ồn.” Tiểu ma nữ lười nhác quay người đi.

“Huyền Huyền, ăn một chút đã.”

“Không ăn, không ăn, đừng ồn nữa.” Huyền Huyền kéo chăn che kín đầu.

Ha ha...” Thấy tiểu ma nữ cư xử như hài tử, không nén được bật cười, “còn không dậy, ta sẽ lật chăn ra đấy.”

“Người dám!” Huyền Huyền thò đầu ra.

“Mau uống canh sâm đi, thương thế của cô sẽ mau khỏi.”

Huyền Huyền tỉnh lại liền mỉm cười: “Chà, cũng coi là có lương tâm, người mà cũng suy nghĩ chu đáo như thế.”

Lúc Huyền Huyền ngủ lại, Độc Cô Bại Thiên rời khỏi tiểu viện, đi khắp Thiên Ma cốc tìm được thảo liệu thương cho tiểu ma nữ. Hần để nàng ở lại một mình mà không lo lắng đến an nguy bởi tin rằng dù người ma giáo phát hiện hành tung Huyền Huyền cũng không dám làm gì, hiện tại nàng là khách nhân của hần. Đương nhiên tốt nhất là họ không phát hiện ra nàng.

Hần đột nhiên phát hiện một bóng người quen loáng lên trong một tòa tiểu viện.

“Con thỏ chết Hoa Vân Phi! Mặc...mặc y phục nữ nhân.” Hần tỏ vẻ không tin nổi.

“Lẽ nào ta hoa mắt?” Lúc hần nhìn lại, bóng người đã vào tiểu viện.

“Không thể có chuyện hoa mắt, thần thánh ơi, ma quỷ ơi. Không phải là con thỏ chết đó chứ, sao lại đến ma giáo thánh địa Thiên Ma cốc? Hơn nữa còn mặc y phục nữ nhân, đồ biến thái.”

“Lẽ nào chính đạo bắt đầu đối phó ma giáo, con thỏ chết trà trộn vào?” Hần thăm đoán, nhưng thấy không có khả năng lắm.

Ý nghĩ đáng sợ thứ hai dấy lên: “Lẽ nào con thỏ chết vô là người ma giáo, ẩn thân tại thánh địa?” Hần giật mình, nếu là thế thì sự tình nghiêm trọng rồi, ngũ đại thánh địa tuyển đệ tử luôn hết sức cẩn thận, nuôi dưỡng từ lúc bé, hóa ra ma giáo đã tính toán từ mười mấy năm trước rồi, các chính đạo nhân sĩ đều bị qua mặt.

“Tâm cơ của ma giáo quá thâm trầm. Nhất định con thỏ chết là con cháu nhân vật quan trọng nào đó của ma giáo. Con cháu...đúng rồi.” Nghĩ đến đó, hấn cả kinh.

“Hoang đường, nam nhân đáng ghét đó lại là nữ tử, trời đất ơi, ta phải nghĩ ra từ lâu mới phải, nam nhân sao lại biến thái như thế. Ai bảo cứ có cục hầu là nam nhân? Nhất định thị giả trò diễn kịch, biết mình mỹ điểm vô song, giả trang nam nhân không dễ nên cố ý giả bộ là người biến thái. Hay cho con thỏ chết, giáo hoạt lắm.”

Hấn cả kinh vì suy tưởng của mình, ngẫm nghĩ lại mọi hành vi của Hoa Vân Phi, khẳng định thị là người ma giáo, bằng không đâu thể mấy lần giúp đỡ mình.

“Ma giáo chết tiết này dã tâm lớn thật, lại trực tiếp cài người vào thánh địa, không chỉ Vân Yên các bị cài người mà mọi thánh địa đều thế.”

Đồng thời nhớ đến vị đại công tử vô danh của Nam Cung thế gia nhất định là con cò được Nam Cung thế gia gài vào Vụ Ẩn phong, có lẽ chính y lúc trước đã truyền tin cho gia tộc việc hấn từng xá thân thành ma.

“Xem ra ngũ đại thánh địa thật sự sa sút rồi, bị thế lực bên ngoài xâm nhập nhiều như thế mà không biết, tình cực tất suy mà.”

“Mặc kệ chúng, dù gì các người đều không tốt lành gì, cứ đầu đi, lão tử tọa sơn quan hổ đấu.” Hấn suy nghĩ đầy ác độc, hái mấy loại thảo dược trị thương trong cốc rồi về nơi ở.

Thấy Huyền Huyền vẫn ngủ say, lòng hấn ấm lại, trong khi cả thiên hạ đối địch với hấn thì nàng vẫn nằm trợ giúp.

Hấn gọi hai nữ tử hầu hạ lại: “Hai người trông nom cô nương này cho tốt, sắc thuốc này lên, đợi khi cô nương tỉnh lại thì cho uống.”

“Vâng,công tử. ”

“Ta phải ra ngoài, nếu có ai phát hiện tung tích nàng mà tìm đến đây thì các vị nói rằng cô nương này là bằng hữu tốt nhất của Độc Cô Bại Thiên ta, ai dám động đến một sợi tóc thì ta sẽ sống chết với kẻ đó, việc giải phong ấn coi như dẹp bỏ.”

Hấn rời khỏi căn phòng, đi thẳng tới căn tiểu viện u tĩnh của Hoa Vân Phi mà hấn vừa phát hiện.

Tòa viện đó nằm đơn độc, không hề có nhiều công trình chung quanh, bên ngoài là hoa viên rộng lớn, mùi thơm nức xộc vào mũi, hấn thi triển Thần Hư bộ, vô thanh vô tức đến nơi, lẩn vào bụi cỏ quan sát động tĩnh, sau cùng xác định thân phận của chủ nhân không hề tầm thường, tựa hồ trạch viên của nhân vật cao cấp trong ma giáo, hiếm có người đi lại hay gây huyền ảo.

Thân hình hấn như làn khói nhẹ lướt vào viện tử, ẩn thân sau bụi hoa, quan sát cẩn thận.

Trong viện có một khoảnh ao nhỏ, lá sen bập bềnh xanh như ngọc bích, vô số đóa hoa hồng nhạt điểm xuyết. Một nữ tử chân trần thần sắc điềm tĩnh, ngồi cạnh ao, đôi chân ngọc khẽ khua trong làn nước, đẹp đến không tả, lại đượm ý thơ.

Độc Cô Bại Thiên than: “Đẹp thật.”

143. Chương 8 : Ma Giáo Chi Bí (hạ)

Chỉ nhìn thấy mỗi bóng nữ tử đó mà Độc Cô Bại Thiên dấy lên cảm giác kinh diễm.

Nữ tử khẽ quay lại, gương mặt xinh đẹp vô ngần xuất hiện trước mắt hấn, dù đã chuẩn bị sẵn mà hấn vẫn kinh hãi trừng mắt há miệng. Không phải dung nhan của nữ tử tuyệt thế vô song mà gương mặt đó hoàn toàn giống với Hoa Vân Phi, có điều dịu dàng hơn Hoa Vân Phi mà thôi.

Mồm hấn hóa thành hình chữ O, thầm nhủ: “Hay cho con thỏ chết, hay cho con ranh, giả trang giống lắm.”

Lúc đó Hoa Vân Phi khác hấn lúc trước, toàn thân đầy linh khí, xuất trần tựa đóa hoa lan trong cốc vắng.

Độc Cô Bại Thiên nuốt nước bọt, hồi lâu mới định thần lại được.

“Ngoan ngoan cũng không được, mị lực của con ranh này kinh nhân thật, à, bất quá ta cũng có tiềm chất của sắc lang.”

Đúng lúc đó, một thị nữ xinh đẹp bước tới, tay bưng một chén trà.

“Mời thánh nữ uống trà.”

Hoa Vân Phi u nhã đón lấy, hớp một ngụm rồi đặt vào khay.

Độc Cô Bại Thiên cả kinh, Hoa Vân Phi lại là ma giáo thánh nữ, thân phận cao quý vô cùng.

Hoa Vân Phi cất giọng lãnh lút: “Tên hồn thể ma vương đó đến Ấn Ma cốc chưa?”

“Hồn thể ma vương?” Độc Cô Bại Thiên ngẫm tức tối, “lẽ nào nói ra? Từ lúc nào ta biến thành hồn thể ma vương?”

“Bẩm thánh nữ, người đó từng vào Ấn Ma cốc, cả Ấn Ma động nữa, chỉ là không biết khi nào sẽ giải phong ấn.”

“Hắn bình tĩnh thật, thật không hiểu đang giữ trò gì, ồ, có tin tức gì mới lập tức báo cho ta ngay, biết chứ?” Giọng Hoa Vân Phi có phần uể oải.

“Con ranh này đang nói ta, đúng là bực mình, lại nói lão tử là hồn thể ma vương, hừ, không thể tha thứ được.”

Đang là ban ngày nên hắn không tiện hành động, vốn định quay đi thì câu nói của thị nữ khiến hắn dừng bước ngay.

“Tiểu thư, nước đã chuẩn bị xong, tiểu thư có tắm ngay không?”

Lòng hắn như mở cờ, con thỏ chết này hưởng thụ thật, ban ngày mà muốn tắm, tuy nhiên biến thành nữ nhân nhưng vẫn không mất đi nét —biến thái.

“Được rồi, ban này luyện công phu một chốc, thân thể cũng hơi mệt, người đi chuẩn bị cho ta một ít nước thơm.”

“Vâng.” Thị nữ lui đi.

Độc Cô Bại Thiên lén bám theo thị nữ ra tận hậu viện.

“Ồ, chắc là ở đây.” Hắn thấy thị nữ đi vào một gian nhà, liền tung mình ẩn ra sau cửa sổ.

Đợi khi thiếu nữ lui đi, hắn vẫn bất động, lặng lẽ chờ đợi.

Một chốc sau, cửa phòng được đẩy ra, hắn thu liễm toàn bộ thần thức.

Rồi tiếng y phục rơi xuống đất khiến người ta liên tưởng đủ điều, tiếng dội nước vang lên, rồi cả tiếng Hoa Vân Phi hát khe khẽ.

“Con thỏ chết, tắm còn bày lăm trò, hát với hò.”

Hắn ngẫm phát ra một đạo ám kinh, vô thanh vô tức đẩy cánh cửa dày, như linh miêu lách vào thật nhẹ nhàng.

Một tấm bình phong ngăn cản thị tuyến, bên ngoài là y phục của Hoa Vân Phi. Nhìn mớ y phục khơi gợi liên tưởng, khóe môi hắn hiện nụ cười.

Hắn bỏ hết lại thành một bọc đeo lên lưng, rồi nghênh ngang đi vào phía trong bình phong.

“Ai? Tuyệt nhi lớn mật thật, ta đã nói rồi khi ta tắm, cả người cũng không được vào.” Bên trong vang lên tiếng nói ngọt ngào của Hoa Vân Phi.

Độc Cô Bại Thiên im lặng, tiếp tục đi vào, vòng qua bình phong vào phòng tắm.

“A, Tuyệt nhi, người càng lúc càng lớn mật...a!” Hoa Vân Phi thất thanh: “Người...Độc Cô Bại Thiên...sao...người lại vào đây... lưu manh...cút ra ngay.”

Trong phòng ngập hơi nước, ở giữa là một thùng gỗ lớn dập dềnh cánh hoa, mùi thơm thoang thoảng tỏa khắp. Một tuyệt sắc nữ tử xoắn tóc ngồi giữa thùng, nét mặt đầy kinh hoàng, hai tay che trước ngực, nhưng không che hết được, làn da trắng nõn như ngọc, lấp lánh mê người, do khăn trương quá độ, thân thể thị run rẩy không ngớt, đôi gò bồng đảo rung rinh theo.

Nét quyến rũ không lời này Độc Cô Bại Thiên cảm giác huyết mạch căng phồng, vội hấp khí ngưng thần, áp chế dục niệm.

“Ha ha...ta nên gọi cô là con thỏ chết Hoa Vân Phi hay là thánh nữ?” Hắc mỗ cười trên cọt.

“Người...” Hoa Vân Phi hồ thẹn không biết trốn vào đâu, chưa từng ngờ sẽ xảy ra tình huống hôm nay nên loạn hết lên, đồng thời vô cùng hoảng sợ.

Qua chừng một chốc, thị lãnh tĩnh lại, thăm mắng mình hồ đồ, không phải mình cũng biết võ công ư, sao lại sợ hãi giống như nữ tử bình thường thế nhỉ?

Thị vừa định động đây, Độc Cô Bại Thiên đã nói: “Ngồi im đấy, nếu cô dám nhảy ra, ta nhất định sẽ theo sát, chắc cô cũng biết khinh công của ta, nên tin rằng ta có năng lực bám theo. Ta dám chắc cô không có thời gian mặc y phục, không tin cứ thử đi. Ồ, ta thấy nhìn nữ nhân khỏa thân chạy ngoài đường cũng là loại hưởng thụ không tệ, nhất là tuyệt sắc nữ tử như cô, thật là đáng giá.” Hắc mỗ nụ cười như ác ma.

Hoa Vân Phi muốn bật khóc, chưa từng bao giờ thị bị sỉ nhục thế này, muốn thoát thân cũng không được, chỉ biết lỏa thể đối diện với hắc.

“Người...người...tên ma quỷ, ta...” mắt thị lóe hàn quang.

Độc Cô Bại Thiên vội quát: “Từ từ đã, nếu cô thật sự bất chấp hậu quả, thì cứ lao ra.” Đoạn hắc bật cười: “Chỉ là ta đã nghĩ ra một cách rất hay là hét to khiến người trong Thiên Ma cốc biết rằng thánh nữ cao ngạo nhất của họ đang ở trần chơi trốn tìm với người ta. Cô nói xem sẽ thế nào, sẽ rằng tất cả sẽ kéo đến đây, lúc đó thì...hắc hắc...” Hắc đắc ý cười vang.

Mắt Hoa Vân Phi liên tục lóe hàn quang, thẹn quá thành giận, sắc mặt đỏ lựng biến thành xanh lét.

“À, xem ra cô không muốn ở cạnh ta, ta thật sự đáng ghét vậy ư?” Đoạn hắc tỏ vẻ ngây thơ, tiếp lời: “OIOi, xem ra vui một mình chi bằng chia sẻ, đã thế, để mọi người trong Thiên Ma cốc đến hân thưởng ‘bản sắc mỹ nữ’ của thánh nữ.” Hắc làm vẻ định hô to.

“Người dám!” Hoa Vân Phi quát to, đoạn ử rũ ngồi xuống nước, cả người run lên.

“Đúng là ‘thanh thủy xuất phù dung’. Đẹp quá, đúng là kiệt tác của trời cao.” Độc Cô Bại Thiên cố ý làm ra vẻ say mê.

“Người...người sẽ chết không yên lành.” Hoa Vân Phi không tìm câu chữ nào thích hợp, đánh nguyên rửa hắc, đồng thời nhìn hắc với vẻ cẩn thận.

“Chết không yên lành là chết thế nào? Lẽ nào chết dưới hoa mẫu đơn?”

Thấy vẻ mặt hắc đầy bất hảo, Hoa Vân Phi thật sự sợ hãi, lớn tiếng: “Độc Cô Bại Thiên, đừng quên đây là Thiên Ma cốc, người dám gây chuyện ở đây dù mười cái mạng cũng không giữ được.”

“Ta sợ quá.”

Hoa Vân Phi nó tay với nam tử vô lại như hắc, vừa sợ vừa kinh hãi.

Thân hình hắc đột nhiên loáng lên như quỷ mị, Hoa Vân Phi chưa kịp hành động gì thì hắc đã quay lại, tay xách theo một người.

Chính là thị nữ A Tuyệt. Hắc vung tay ném nàng thị nữ bị điểm huyết xuống đất, rồi cười hì hì với Hoa Vân Phi: “Xin hỏi Hoa tiểu thư cao ngạo mỹ lệ, cô còn ai nữa không?”

“Hừ.” Hoa Vân Phi ngoảnh mặt sang một bên.

“Chà, đại tiểu thư nóng tính quá, xem ra chúng ta chưa hiểu nhau, thế này vậy, chúng ta cứ ngồi xuống trò chuyện.”

Hoa Vân Phi lập tức hoa dung thất sắc, run giọng: “Đừng lại đây, ta nói, trong phủ chỉ có ta và A Tuyết.”

Độc Cô Bại Thiên tung chân đá vào huyệt đạo A Tuyết: “Tiểu thư nói đúng không?”

Cô thị nữ sợ rùn người, ban nãy chỉ nghe thấy trong nhà có tiếng động lạ, mới liều mạng đến ngoài cửa, sớm biết thế này quyết không bao giờ đến.

“Đúng thế, tiểu thư nói không sai, tiểu thư thích yên tĩnh, nên nơi này chỉ có hai chủ tớ tiểu tì.”

Độc Cô Bại Thiên lại điểm huyệt nàng ta, quay lại nói với Hoa Vân Phi: “Ta đến đây vốn có ác ý với cô, chỉ muốn hỏi cô mấy câu, niệm tình từng quen nhau, ta quyết không làm khó cô.”

Hoa Vân Phi rít lên: “Thế...thế này còn không phải làm khó ta ư, người...người ...sau này ta còn nhìn ai được nữa, người là ác ma, là ma quỷ.” Thị suýt bật khóc.

“Được rồi, được rồi, đừng tự làm khổ mình, ta đâu có làm gì cô, đúng là oan uổng như Đậu Nga mà. Thế này nhá, ta lùi lại mấy bước, được chưa?” Hấn y lùi lại mấy bước.

“Khụ, câu đầu tiên, tên thật của cô là gì?”

Hoa Vân Phi trừng mắt, quát: “Người hỏi làm gì?”

Độc Cô Bại Thiên lạnh nhạt: “Hiện tại ta đang hỏi cô, chúng ta đều là người thông minh, không cần phải nói nhiều.”

“Người...ta tên Hoa Vân Tiên.”

“Trong ma giáo, trừ vị trí thánh nữ, cô còn thân phận nào khác không?”

“Không có.”

Độc Cô Bại Thiên cười lạnh: “Thật hả, ta nghĩ chắc có thể kiểm chứng qua thị nữ của cô. Nếu cô không muốn hợp tác, ta không ngại đối bất tử chi ma trở thành sắc ma.”

“Người...được lắm, ta là tăng tăng tôn nữ của đại trưởng lão trong thập đại thái thượng trưởng lão..”

“À, được, thân thể hiển hách. Trong ma giáo, trừ mười người này còn mấy để cảnh cao thủ?”

“Có thể còn hai mà cũng có thể còn ba.”

“Nói rõ chút đi.”

“Một trưởng lão đạt tu vi để cảnh quanh năm lang thang ở đại lực, hiếm khi trở về, một trưởng lão khác đang tu luyện trong...trong cốc, còn cả giáo chủ. Không ai biết tu vi của giáo chủ đạt đến cảnh giới nào, nhưng theo suy đoán là để cảnh.”

“Nói dối, sao cô không tính đến trưởng lão để cảnh trông nom bên ngoài Thiên Ma cốc?”

“A, sao...người lại biết?”

“Nếu cô còn nói dối nữa câu, đừng trách ta không khách khí.”

Hoa Vân Tiên rung động, không hiểu hà cố đối phương biết được nhưng việc cơ mật như thế, không dám giấu giếm kẻ mạo tác cao thâm như hắn.

“Đúng, ban nãy ta nói nhầm, vị trưởng lão đó không tu luyện trong cốc, kỳ thật luôn trông nom cửa cốc.”

“Không đúng, ma giáo có tới mười trưởng lão để cảnh đời trước, đời này vì sao lại kém thế, chỉ có ba để cảnh cao thủ.”

“Chuyện này...”

“Khụ, ta nên giao lưu với Tuyết nhi nhỉ.”

Hoa Vân Phi nghiêng rằng: “Trong mười thái thượng trưởng lão chỉ có đại trưởng lão và thất trưởng lão tự tu luyện đến để cảnh, những người khác đều được tiên bối tặng cho một phần công lực. Ma giáo có một loại Truyền Nguyên đại pháp, khả dĩ truyền công lực cho người khác. Mỗi vị tiên bối tu vi cao thâm trước khi chết đều đem công lực truyền cho văn bối.”

“Nói vậy, không phải ma giáo ngày càng nhiều để cảnh cao thủ ư?”

“Không hẳn, Truyền Nguyên đại pháp là hành vi nghịch thiên, càng truyền nhiều công lực, hung hiểm càng lớn, nên các tiên bối chỉ có thể cho hậu bối một phần công lực, hơn nữa suốt đời mỗi người chỉ sử dụng được công pháp này một lần, tức là không thể truyền toàn bộ công lực cho một người.”

“À, không ngờ trên đời có công pháp kỳ diệu như thế, ồ, nói cho ta rõ về để cảnh cao thủ bên ngoài Thiên Ma cốc đi.”

144. Chương 9: Ti Bĩ Vô Sĩ.

“Ta không rõ lắm về để cảnh cao thủ đó.” Thấy Độc Cô Bại Thiên cười bất hảo, Hoa Vân Tiên cả kinh, vội nói: “Ta nói thật đó, không chỉ ta không hiểu mà tuyệt đại đa số tiên bối trong cốc đều không biết, chỉ biết người là nhân vật cùng thời với sư phụ giáo chủ, trừ thập đại thái thượng trưởng lão ra, địa vị của người là nguyên lão được tôn sùng nhất.”

“Chết tiệt, lại là một lão bất tử, đúng là phiền.” Hắc nhố giọng lầm bầm: “Bình thường ông ta vẫn ở ngoài cốc?”

“Đúng, luôn ở ngoài đó, nhưng không ai chỗ cụ thể.”

“Vì sao ông ta cam tịch tịch, cao thủ để cảnh lại chịu làm người trông coi cửa?”

“Chuyện này...người như họ được gọi là người bảo vệ Thiên Ma cốc, mỗi đều đều có một tuyệt đỉnh cao thủ trông nom cửa vào ma cốc, đều là những Vô Sĩ hiểu vô thành cuồng, mọi điển tịch trong giáo đều mặc ý cho họ đọc, coi như là phần thưởng lớn nhất.”

“Cuồng nhân hiểu vô? Mẹ nó chứ, không phải là cao thủ số một số hai ma giáo sao?” Độc Cô Bại Thiên vốn định hỏi rõ tình huống rồi báo thù cho Huyền Huyền, nhưng giờ vô cùng hoảng sợ, đồng thời hiểu rằng tiểu ma nữ là để cảnh cao thủ cũng bị đánh thành trọng thương.

“Hoa Vân Tiên cô đúng là bản lĩnh đầy mình, không chỉ là còn là truyền nhân của Vân Yên các trong ngũ đại thánh địa, thật khiến người ta bội phục sát đất. Ta không hiểu vì sao cô là nữ tử mà thánh địa lại ai phát hiện? Chắc họ đưa cô lên núi từ lúc còn bé, ta không tin mấy lão ôn dịch đó mù mắt hết, không nhận ra giới tính của cô.”

Độc Cô Bại Thiên vỗ trán, chợt tỉnh ngộ: “Ngất mất, chắc chắn họ biết, xem ra là cô bày trò huyền hư với người giang hồ mà thôi.”

Hoa Vân Tiên đỏ mặt, hung hăng nhìn hắc.

“Ma giáo an bài bao nhiêu nội ứng trong ngũ đại thánh địa?”

“Không biết.”

Thấy thị tỏ vẻ kiên nghị, Độc Cô Bại Thiên hiểu rằng không thể moi gì được về chuyện này, xem ra thị một lòng trung thành, động đến lợi ích của ma giáo là không đáp.

Hắc vốn định hỏi thêm nhưng sợ lâu quá sẽ xảy ra chuyện với Huyền Huyền, hơn nữa cũng không tin Hoa Vân Tiên sẽ nói thật hết.

Nghĩ vậy, hắc mở tung cái bọc trên lưng, rải từng món y phục của Hoa Vân Tiên ra đất, rồi cầm cái yếm màu lục nhạt lên mũi hít sâu, cười hì hì: “Thơm quá.”

Hoa Vân Tiên đỏ mặt tía tai, phẫn nộ đến mức mắt cũng phun lửa: “Lưu manh, vô lại, hạ lưu ...”

“Tuy có quen con thỏ chết Hoa Vân Phi từ trước nhưng với Hoa Vân Tiên tiểu thư quả thật mới quen biết. Để sau này có kỉ niệm, hắc hắc, xin lỗi nhé, ta quyết định thu tạm một món lễ vật không tầm thường của Hoa tiểu thư, để nhìn vật lại nhớ đến tuyệt đại phương dung của tiểu thư. Ta lấy cái áo lót này vậy.”

“A.. tên cầu tặc vô sỉ, mau trả ta...lấy ra, trả cho ta.” Hoa Vân Tiên giận xì khói.

“Không được, Hoa tiểu thư không hẹp hòi thế chứ nhỉ, chỉ là một cái áo lót thôi mà, chi bằng ta tặng tiểu thư một món.” Độc Cô Bại Thiên cười hì hì.

“Ai cần y phục bẩn thỉu của người, mau trả...trả ta.”

“Trả cô? Hắc hắc tuy ta không sợ cô đi kể lể với giáo chủ hoặc đại trưởng lão gì đó nhưng ta không muốn cô biến ta thành tên khốn kiếp ác bất xá trước mặt họ. Dù sao ta cũng là thanh niên ngồi ngồi, để cô hủy mất danh dự chẳng phải se oan uống quá ư? Nên...khụ...ta mà phải đội ‘nỗi oan không giải được’ thì đành mang món y phục này đến ‘giải thích’ với từng người trong Thiên Ma cốc.” Đoạn hắc lại bật cười hăng hắc.

Nhìn nụ cười như ác ma của hắn, Hoa Vân Tiên chỉ muốn phát cuồng.

“Độc Cô Bại Thiên, người ti bỉ hạ lưu, không hề có tí khí khái nào của Bất tử ma vương, chỉ là tiểu nhân vô sỉ.”

“Như cô muốn, ta hạ lưu vậy.” Thân hình hắn như điện, tiếng vang lên là người lướt tới, sờ lên ngực Hoa Vân Tiên rồi lao ra ngoài cửa sổ.

“Ha ha, hôm nay đúng là một đêm vui vẻ, Tiểu Tiên Tiên, lần sau lại tìm cô thân mật.”

Tiếng hắc xa dần, Hoa Vân Tiên nhảy khỏi mặt nước, nhanh chóng mặc y phục vào, rồi trong nhà vang lên tiếng rít chói tai, rồi tiếng bình hoa vỡ tan vang choang choảng, cả gian nhà rung rinh, rồi đổ ầm ầm xuống.

Nhiều giáo chúng ma giáo nghe thấy động tĩnh, lập tức có mấy chục thân ảnh lao tới, tuyệt đại đa số đều còn trẻ, đều ngưỡng mộ Hoa Vân Tiên. Khi họ thấy thánh nữ xoa tóc, sắc mặt xanh lét đứng trên đồng gạch ngói vụn, rồi thấy thị nữ hôn mê bất tỉnh dưới chân thì đều cả kinh, cho rằng địch nhân đánh tới.

“Thánh nữ không sao chứ?”

“Thánh nữ sao vậy?”

“Địch nhân, địch nhân ở đâu?”

Lửa giận trong lòng Hoa Vân Tiên dần lắng lại, nghe thấy chúng nhân quan tâm, gò má liền nóng lên.

“Đa tạ các vị quan tâm, không có địch nhân nào hết, chỉ là một con chuột thôi, cả ta và Tuyết nhi đều sợ quá, không cẩn thận tạo thành động tĩnh này. Thật không phải, đã quấy nhiễu các vị.”

Thấy Tuyết nhi còn hôn mê bất tỉnh, chúng nhân đều không tin lời thị, nhưng chỉ biết lên tiếng an ủi.

Dù họ không tin chuyện Hoa Vân Tiên sợ chuột nhưng để lấy lòng thánh nữ, ngày hôm sau cả Thiên Ma cốc lao vào diệt chuột.

Lúc Độc Cô Bại Thiên biết tin, cười lẩn lộn.

Sau khi rời phòng Hoa Vân Phi, hắn cứ cười mãi, có thể đùa cợt tiên tử thánh địa cùng ma giáo thánh nữ như vậy, cả hắn cũng bất ngờ.

Cảm giác ấm áp, mịn màng trước lúc đó khiến hắn mỗi lần nghĩ lại đều dậy lên cảm giác khác thường.

Lúc về đến tiểu viện, tiểu ma nữ đã tỉnh lại, đang uể oải nằm trên giường.

“Tiểu Bạch, người đi đâu đấy?”

“À, ta ra ngoài có chút việc.”

“Có chút việc? Sao ta thấy người đầy dâm tiện nhỉ, chắc không phải việc tốt lành gì.” Huyền Huyền cười nửa miệng nhìn hắn.

Hắn có tật giật mình, thầm nhủ: “Hồng rồi, sáng nay tiểu nha đầu còn mê mê hồ hồ, hiện tại sao lại tỉnh thần rờ rở thế nhỉ?”

Hắn thở dài: “Ôi, đúng là không hiểu lòng người tốt. Ta phí lực đi nghe ngóng về cừu nhân của cô, mà lại bị cô châm chích, đau lòng quá.”

Lập tức mắt Huyền Huyền sáng lên.

145. Chương 10: Đồi Sách

“Thật hả? Người nghe ngóng được tình hình về tên ôn dịch đó?” Tiểu ma nữ tỏ vẻ vui mừng, xem ra vô cùng hận ma giáo để cảnh cao thủ đã đả thương mình.

Độc Cô Bại Thiên nói lại tin tức nghe được từ Hoa Vân Tiên: “Khụ...lão tặc đó quá thần bí, ta hỏi bao người mới biết đôi chút. Lão là nhân vật cùng thời với sư phụ của ma giáo giáo chủ Cái Thiên Phong, là Võ Cường trời sinh, cao thủ số một số hai ma giáo. Cô bại trong tay lão cũng không oan.”

“Ai bại trong tay lão?” Nghe đến từ “bại”, tiểu ma nữ lập tức giận dữ trừng mắt: “Hừ, nếu không phải lão đầu tử ti bỉ vô sỉ đó đánh lên sau lưng, ta sao lại thụ thương. Nghĩ đến là giận, đường đường là ma giáo để cảnh cao thủ lại đánh lên sau lưng hậu bối, lão đầu đáng chết...hãy đợi đấy.”

“Không phải, lão đánh lên cô, khụ...ở đây chỉ có hai chúng ta, không cần phải thế?”

Huyền Huyền hung hãn nhìn hắn: “Sao lại không, lão đánh lên ta, lão cũng như người, nhìn là biết không phải người tốt.”

“Ta ngất mất, sao lão lại giống ta? Độc Cô Bại Thiên ta dù thế nào cũng là thanh niên tốt, lại bị cô hủy hết...đừng lấy lão ra so sánh với ta.”

“Được, coi như người mạnh hơn lão tặc đáng chết đó, nói đi, người có cách gì thu thập lão, hừ! Không lột da được lão đầu đó, uống cho ta xưng là tiểu tiên tử.”

Độc Cô Bại Thiên định chỉnh lại thành tiểu ma tiên hoặc tiểu ma nữ, nhưng thấy nụ cười của nàng như tiểu ác ma, liền nuốt lại lời.

“Khí sắc của cô tốt hơn nhĩ, thương thế chắc không có vấn đề gì, hại ta lo uống cho cô nửa ngày nay.”

“Chút thương thế này sao làm khó được ta, chỉ hai ba ngày là khỏi hẳn.”

“Vậy ư? Hóa ra vết thương xoàng, khụ...lẽ nào sáng nay ta hoa mắt, sao lại thấy có người nước mắt lưng tròng, còn nói toàn thân đau đớn.” Độc Cô Bại Thiên mỉm cười.

“A, người...muốn chết.” Khó thấy tiểu ma nữ lộ vẻ ngượng ngập.

Trước khi tiểu ma nữ phát tác, Độc Cô Bại Thiên vội chuyển chủ đề: “Huyền Huyền, vì sao cô lại thụ thương, nói lại kĩ càng việc đêm qua đi, chúng ta sẽ tìm cách đối phó với để cảnh cao thủ đó.”

Huyền Huyền nhíu mày: “Người cùng biết, người có để cảnh thần thức có thể tùy ý thu liễm khí tức, đạt được hiệu quả che giấu hành tung, tối qua ta thu liễm khí tức, theo ám kí của người để lại, đến trên vách đá bên ngoài Thiên Ma cốc, không còn đường nữa, không biết làm gì thì đột nhiên phái dưới có dao động mạnh mẽ, ta nhất thời hiếu kì nhìn xuống. Ai ngờ đột nhiên xuất hiện một người, ta bị đánh trúng một chưởng, thân thụ trọng thương rồi thì không phải đối thủ của lão, nên ta theo lối cũ chạy quay lại. Nhưng lão đầu tử xấu xa đó như âm hồn bất tán theo sát. Ta không còn cách nào, vòng vèo mấy lần trong rừng rồi quay lại vách đá, nhảy xuống từ đó.”

“Rồi cô nhảy xuống từ vách đá đó?” Độc Cô Bại Thiên tỏ vẻ kinh hãi, lúc hắn thấy ma giáo chúng nhân nhảy từ đó xuống, đã đại khái đoán ra mà lúc vương cấp cao thủ giục già, hắn còn do dự nhưng tiểu ma nữ này không hề hiểu gì lại chủ động nhảy xuống, thật sự khiến người ta bội phục can đảm.

“Bội phục, bội phục, không ngờ cô có đảm sắc đó.” Độc Cô Bại Thiên nói.

Tiểu ma nữ ngưng ngáp: “Lúc đó ta hết cách, lão đầu xấu xa đó đang đuổi tận giết tuyệt, quay lại là tử lộ, nên đành nhảy, không ngờ nhảy đúng, bên dưới lại là Thiên Ma cốc thần bí.”

Nói đoạn nàng hung hãn trừng mắt nhìn hần: “Ta suýt nữa mất mạng, còn ngươi ở đây phong lưu khoái hoạt, đúng là đáng ghét.” Đoạn nắm chặt quyền đầu.

Độc Cô Bại Thiên biết nàng nhất định nghĩ đến việc hai nữ tử lỏa thể đem qua, đồng thời lấy làm may mắn là nàng vẫn còn hành động bất tiện, bằng không thể nào mình cũng ăn đòn.

“Ồ, hóa ra là thế, cô cứ an tâm dưỡng thương đi, còn về làm cách nào lão khốn để cảnh đó, chúng ta cứ từ từ nghĩ đối sách.” Hần nhìn y phục Huyền Huyền đầy vết máu: “Cô nhìn mình đi, y phục dính đầy huyết tích, sao không thay?”

Tiểu ma nữ tỏ vẻ lúng túng: “Ta...ta không mang theo y phục để thay.”

“Ha ha, con gái mà rời khỏi nhà lại không mang y phục để thay?” Độc Cô Bại Thiên cảm giác buồn cười.

“Con gái thì sao? Ta không thích mang theo mà chỉ thích mua, hừ.” Huyền Huyền giận dữ quay đi.

“Ha ha...”

Độc Cô Bại Thiên cười vang bước ra, một lúc sau mang y phục nữa vào: “Này, thay đi.”

“A, tên đại sắc lang.” Thấy hần cầm y phục nữ tử mà hết sức thản nhiên, nàng giận giữ: “Người...ăn cắp ở đâu?”

“Ăn cắp là thế nào, cô quên rằng có hai nữ tử thị hầu ở đây sao? Y phục của họ đó, mau thay đi.” Hần đi ra ngoài, lầm bầm trong lòng: “Cái yếm đó là của ma giáo thánh nữ, hắc hắc...”

Qua ba ngày chữa trị, thương thế của Huyền Huyền hoàn toàn khôi phục, trong mấy hôm nay Độc Cô Bại Thiên cho nàng biết tình hình trong Ấn Ma động, thương thảo đối sách cẩn thận.

Việc phong ấn khiến Huyền Huyền vừa kinh ngạc vừa hiếu kỳ, nếu hần không cẩn thận nàng đã xông thẳng vào Ấn Ma động.

Đương nhiên nàng nhớ ra cung điện dưới lòng đất Thông Châu thành, đàm luận hồi lâu vẫn không khẳng định được cung điện dưới lòng đất đó có giống Ấn Ma động không, là nơi bí mật phong ấn của một siêu cấp đại phái.

“Người định thế nào, lẽ nào thật sự giải cứu các tuyệt thế cao thủ bị phong ấn?” Huyền Huyền hỏi, gương mặt đầy hưng phấn, nhưng không khỏi lo lắng, “được thấy các cao thủ vô địch trong truyền thuyết là cơ hội khó thấy nhưng người trong ma giáo mà trở mặt thì...”

“Hắc hắc...ta sao lại ngốc đến thế, nhờ cơ duyên xảo hợp, ta từng có được ba bản bí tịch, trang sau cùng có nhắc đến một loại công pháp không đầy đủ từ thời viễn cổ, hợp cả ba lại trở thành pháp quyết Bất diệt kim thân. Không ai biết rằng trong pháp quyết này trừ kỹ xảo giải phong ấn còn ghi cả phương pháp khống chế người bị phong ấn, lúc đó...hắc hắc...”

“Bất diệt kim thân?” Mắt Huyền Huyền sáng lên, phảng phất không nghe thấy gì, kéo tay hần, mè nheo: “Tiểu Bạch...”

Độc Cô Bại Thiên giật thót mình, dãi ngộ này xưa nay hần chưa từng được hưởng, không hiểu sao lần này nàng đổi tính, nhưng câu tiếp theo khiến hần hiểu ngay mục đích của tiểu ma nữ.

“Tiểu Bạch...có thể cho ta xem pháp quyết Bất diệt kim thân chẳng?”

146. Chương 11: Đế Cảnh Đại Chiến

Độc Cô Bại Thiên cả kinh trước mấy lời “thân mật” đó nhưng không buông tay Huyền Huyền, mà nắm càng chặt: “Ồi, đau lòng. Ta vốn tưởng cổ vũ dũng khí cho ta, mở lòng với ta, cho ta biết chân tình, hóa ra cô lại vì pháp quyết Bất diệt kim thân.”

“Người...” Huyền Huyền xảo diệu thoát khỏi tay hắn, rồi nói: “Đầu óc người toàn ý nghĩ xấu xa, thật không hiểu cả ngày nghĩ những chuyện gì. Hừ, uống cho ta vào sinh ra tử cứu người, không ngờ người lại hẹp hòi như vậy, không dành cho người ta xem pháp quyết.”

Độc Cô Bại Thiên cười: “Của ta không phải của cô ư, tuy cô không nói nhưng ta biết là vì cô thẹn, khụ... nên có thể nói là...ta hiểu cô. Pháp quyết này chỉ cần cô muốn xem, ta sẽ cho ngay.”

Bị hắt trên cột như vậy, Huyền Huyền không hề biến sắc, đủ thấy pháp quyết Bất diệt kim thân quyền rũ thế nào với nàng.

“Được, người nói đi, ta sẽ cân nhắc.”

“Cô tìm cho kỹ xem quanh đây có cao thủ không.” Hắn tỏ vẻ nghiêm túc.

Huyền Huyền hiểu ý, bộ pháp quyết này ảnh hưởng trọng đại đối với ma giáo, ở chỗ người ta mà phơi bày bí tịch là việc vô cùng nguy hiểm.

Tiểu ma nữ trải đế cảnh thần thức thám thính cẩn thận, rồi ra hiệu mọi việc đều ổn.

Độc Cô Bại Thiên đến bên bàn, cầm bút viết mấy nét rồi bắt đầu chép lại pháp quyết, Huyền Huyền đứng sau lưng hắn, nhìn không chớp mắt với vẻ hưng phấn.

Thoáng sau, hắn viết xong pháp quyết Bất diệt kim thân, đưa cho nàng: “Đọc xong đốt ngay.”

Tiểu ma nữ kích động đón lấy tờ giấy, chăm chú đọc, một thoáng sau khẽ nắm tay, biến tờ giấy thành tro tàn, rồi nắm mắt ngẫm nghĩ: “Không tin được, công pháp này thần kì quá, chỉ là trong quá trình tu luyện hình như hơi quá tàn nhẫn với mình.”

Độc Cô Bại Thiên nói: “Tàn nhẫn? Nhu và cương cần phải cân bằng, không trả giá sao lại có thành quả, tập võ tu luyện vốn là hành vi nghịch thiên, mỗi loại công pháp đều chứa hung hiểm, chỉ có điều công pháp bình thường thì hung hiểm ít hơn, cuối cùng thứ gì phải đến sẽ đến, tránh cũng được.”

“Ồ, ta quả thật học được nhiều thế, lại tiến thêm một bước trở thành Võ thánh vĩ đại nhất, hi hi, có kẻ theo hầu như người cũng không tệ.”

Độc Cô Bại Thiên: “...”

Qua hai ngày ngộ võ, tinh thần Huyền Huyền hình như phơi phơi hẳn, tuy không đến mức cả ngày tu luyện pháp quyết Bất diệt kim thân, nhưng hiểu rõ chân nghĩa, tầm nhìn được mở rộng, thoáng thấy được ánh sáng của đỉnh cao võ đạo.

Ma giáo phảng phất đã quên hẳn, không vội vàng đi tìm hắn giải phong ấn Ân Ma động như tưởng tượng, chỉ hàng ngày sai người đưa thức ăn tới. Chăm sóc hắn vẫn là hai nữ tử xinh đẹp đó, bắt đầu từ khi tiểu ma nữ vào tiểu viện ở cùng, hai nữ tử không dám đề nghị “phục vụ đặc biệt” với hắn nữa.

Độc Cô Bại Thiên suýt phát cuồng vì ma giáo thánh nữ Hoa Vân Tiên vẫn trầm tĩnh như thế không có chuyện gì xảy ra, chỉ có thị nữ Tuyết Nhi biết là trong lòng tiểu thư căm hận cực điểm, thậm chí nảy ra xung động giết chết Độc Cô Bại Thiên, mỗi khi thị nhìn hắn, Tuyết Nhi đều lạnh mình, sợ mình trở thành đối tượng bị diệt khẩu.

“Huyền Huyền, đến lúc rồi, tới nay chúng ta bắt đầu hành động.” Độc Cô Bại Thiên vừa nghịch lưỡi dao vừa nhẹ giọng nói với tiểu ma nữ.

“Được, ta cũng muốn trả đũa lão đầu tử khốn kiếp đó.” Tiểu ma nữ chỉ sợ thiên hạ không loạn đương nhiên đồng ý, hà huống là giúp nàng báo thù.

Trong bóng tối, hai bóng người như làn gió nhẹ tránh khỏi thị vệ canh gác của Thiên Ma cốc.

“Tiểu Bạch, không ngờ khinh công của người tiến bộ vậy, miễn cưỡng theo kịp ta.”

“Hộc...hộc...” Độc Cô Bại Thiên thở dốc: “Tiểu nha đầu...sao cô chạy nhanh thế, ta... thì triển Thần Hư bộ, thiên hạ đệ nhất khinh công đấy.”

“Cái gì mà thiên hạ đệ nhất khinh công? Vẫn không theo kịp thân pháp của ta.”

“Khụ...không phải từ bé cô đã bị vị sư phụ biến thái đó đuổi theo ư.” Độc Cô Bại Thiên bật cười.

“Sư phụ người mới là biến thái, có người mới cả ngày bị người ta đuổi, hừ.”

Hai người vừa đi tới cốc khẩu Thiên Ma cốc vừa tranh chấp.

“Vù.”

Còn cách cốc khẩu trăm trượng, Huyền Huyền đưa tay lên môi, truyền âm: “Mau tĩnh tâm ngưng thần, thu liễm khí tức.”

Còn cách năm chục trượng, nàng lại truyền âm: “Tiểu Bạch người đi trước, ta lén theo sau.”

“Không được, kế hoạch của chúng ta không phải thế.”

“kế hoạch không đổi, ta đột nhiên cách trả đũa lão đầu tử xấu xa đó là lấy gậy ông đập lưng ông, người đi làm mờ, ta theo sau đánh lén lão.”

“A, đại tỷ, tiểu muội, tiểu ma...” Độc Cô Bại Thiên không nói chữ “nữ” trong cụm “tiểu ma nữ” ra.

Huyền Huyền mỉm cười bảo hấn yên tâm: “Không quan hệ gì, đừng sợ, ta bảo đảm người không bị uy hiếp.”

Dù hấn không vui một trăm hai mươi lần cũng đành chấp nhận, khẽ nhảy lên Thiên Ma cốc, vượt khỏi phạm vi Thiên Ma tỏa thần đại trận.

Con đường yên tĩnh đến đáng sợ, hấn thận trọng cất bước, tay cầm chắc thanh chủy thủ. Năm mươi bước, một trăm bước...hấn đã đi được hơn trăm trượng, nhưng đế cảnh cao thủ đó vẫn chưa xuất hiện, bàn tay cầm chủy thủ toát mồ hôi lạnh, nếu bảo không khẩn trương là lừa gạt người khác, lúc nào cũng phải đề phòng đế cảnh cao thủ đánh lén, có ai không bất an?

Hấn đi xuống núi đến một vạt rừng, khó nhẹ lướt qua, tiếng lá cây xào xạc vang lên.

“Vụt.”

Dạ diệu kinh hoảng bay lên, Độc Cô Bại Thiên giật mình, suýt nữa ném đoản chủy trong tay ra. Hấn đưa tay lau mồ hôi lạnh trên trán, chưa kịp hạ tay xuống thì dao động kinh hồn từ phía sau lan tới.

“Đến rồi.” Độc Cô Bại Thiên biết rằng giây phút sinh tử là đây, đoản chủy trong tay như dải lụa bắn ngược lại, đồng thời thi triển Thần Hư bộ đến cực hạn, vút tới như mũi tên rời cung.

Dù vậy, quyền kinh kinh nhân vẫn đánh trúng lưng hấn.

Cùng lúc, tiểu ma nữ ẩn sau lưng hấn lao tới như thiểm điện.

Đế cảnh cao thủ trông coi cửa Thiên Ma cốc dừng công kích với Độc Cô Bại Thiên, vận công lực toàn thân lên lưng, chuẩn bị ngạnh tiếp một chưởng đó.

“Bịch.”

“Bịch.”

Hai tiếng nổ vang động, tiếng đầu tiên là Độc Cô Bại Thiên bị quyền phong của đế cảnh cao thủ quét trúng, loạn choạng lao tới mười mấy bước. Tiếng nổ thứ hai là chưởng lực của Huyền Huyền vỡ trúng lưng đế cảnh cao thủ, ông ta thổ máu đầm đề.

Tiểu ma nữ đắc ý cười lớn: “Ha ha...gậy ông đập lưng ông, xú lão đầu người nên chịu phục, nếu không thì chúng ta tiếp tục.”

Đế cảnh cao thủ hừ lạnh, lau vết máu trên mép, quay lại nhìn nàng: “Tiểu bối, lần trước đế người trốn, hôm nay người quay lại đúng là lớn mật.”

“Lão đầu xấu xa đừng khoác lác, nếu lần trước lão không đánh lén, ta đã đánh cho lão bò ra lâu rồi.”

Độc Cô Bại Thiên trấn định huyết khí trong thân thể, xác định không thụ thương liền đến cạnh Huyền Huyền. Lúc đó hấn mới có dịp quan sát người trông coi cửa ma giáo: tóc hoa râm, gương mặt nhăn nhúm...quả thật

như Huyền Huyền nói, nhìn bề ngoài ông ta không khác một lão đầu bình thường, không có gì đặc biệt, nhưng bá khí toát lên lại thể hiện rõ tu vi bất phàm.

Đế cảnh cao thủ cười lạnh: “Tiểu nha đầu đến báo thù chẳng? Được, lúc trước ta đánh lén ngươi, lần này ngươi trả đũa, coi như ngang nhau, lần trước ngươi bỏ chạy chứ lần này xem đi, lão nhân gia có bỏ chạy không?” Đoạn vung song chưởng lao vào tiểu ma nữ.

Huyền Huyền không chịu kém, vỗ ra một chưởng, tiên thiên cương khí như đóa hoa ánh sáng rực lên trong bóng tối, hướng tới đế cảnh cao thủ. Cây cối hai bên đường không chịu được cương khí cỡ này, vô thanh vô tức đổ rạp rồi hóa thành bột, riêng đế cảnh cao thủ lao tới hình như không bị ảnh hưởng, đối chưởng với tiểu ma nữ.

“Àm.”

Như thể núi lở, khu rừng lắc lư, Độc Cô Bại Thiên lộn mấy vòng ra ngoài, từ chỗ lưỡng đại đế cảnh cao thủ, đá văng tứ tán, cây cối ngã rào rào, trong vòng hai mươi trượng trống trơn.

Hắn đứng ở ngoài xa, cảm giác kinh hoàng, than thầm: “Đẳng cấp khác nhau, công lực quả thật một trời một vực.”

Một chưởng này hai cao thủ ngang nhau, đoạn thân hình cả hai như quỷ mị lao vào nhau, gần như đang thi triển thân ngoại hóa thân, chỗ nào cũng thấy bóng họ cùng cương khí chói lòa.

Chân khí ràn rạt, cương phong ào ào, chỉ thoáng sau cả vạt rừng hóa thành bình địa.

Độc Cô Bại Thiên thầm nóng lòng: “Mẹ nó chứ, lão đầu xấu xa này khó chơi thật, không then là Vô Cuồng của ma giáo, bị Huyền Huyền đánh lén một chưởng mà vẫn đáng sợ như vậy.”

Huyền Huyền cũng kinh hoàng không kém, không ngờ tu vi của đối thủ thâm hậu đến thế.

“Hắc hắc, tiểu nha đầu thấy chưa, lão nhân gia dù thụ thương cũng không đào tẩu.”

“Lão đầu đáng chết, đừng ngông cuồng, hôm nay quyết phải hạ ngươi.”

“Được, lão nhân gia lâu rồi không gặp đối thủ, ngứa tay lắm rồi.”

Mái tóc tiểu ma nữ dựng lên, khí chất thay đổi hẳn, quang huy mờ mờ tràn khắp toàn thân, khiến thánh khiết như nữ thần.

Ma giáo đế cảnh cao thủ biến sắc: “Không ngờ tiểu nha đầu ngươi lại biết môn thần công thất truyền, để lão phu dùng Thiên Ma quyết lĩnh giáo, xem ai hơn ai.”

“Thiên Ma quyết!” Đế cảnh cao thủ quát to, cả không gian ảm đạm hẳn, chìm vào hắc ám tuyệt đối, khí thế cường giả bao trùm thiên hạ phát ra.

147. Chương 12: Trưởng Lão Điều Đình

Hắc ám vô tận trùm kín tứ phía, phẳng phất mở cánh cửa tối tăm sâu thẳm thông với dị giới. Lực trường hùng hồn từ ma giáo đế cảnh cao thủ khuếch tán ra, đá vụn, cây gãy trong vòng hai mươi trượng đều bay lên không.

Cảm giác bức bối phát ra, rồi trở nên trầm trọng, khiến ai nấy tâm tình phiền muộn, như có viên đá lớn đè trong lòng.

Độc Cô Bại Thiên càng lúc càng kinh hoàng, ma giáo đế cảnh cao thủ phát ra khí thế như núi lở, khiến hắn không thở nổi, nên hắn lo lắng cho Huyền Huyền.

Phía cuối hắc ám là ánh sáng, quanh mình tiểu ma nữ rực rỡ quang huy thần thánh, đáng vẻ cực độ cao quý, ngược hẳn với đáng vẻ điêu ngoa hàng ngày. Thiên Ma khí từ mình đế cảnh cao thủ phát ra gặp bạch quang như băng tuyết gặp ánh nắng, nhanh chóng tiêu tan.

Bóng tối không thể phủ trùm lên ánh sáng, ánh sáng cũng không hoàn toàn xua tan được bóng tối, một bên là bạch quang mờ mờ, một bên là vô tận hắc ám. Hai người đối chọi như vậy một hồi, đá núi lơ lửng chung quanh đều tan nát.

Trường quyết đấu vô thanh này giữa thần công chưa biết tên của Huyền Huyền và Thiên Ma lực trường, dao động kinh hồn như sóng nước lan ra tứ phía, ngoài xa núi lở cây gục rào rào.

Độc Cô Bại Thiên liên tục lùi lại, chiến trường không còn là nơi an toàn, hắn đứng cạnh khu rừng, quan sát từ xa.

Khí thế của hai đối thủ trong trường không ngừng dâng cao, dao động càng lúc càng mạnh, lực trường chấn nát mọi vật thể lơ lửng trên không.

Hắn biết quyết chiến sắp nổ ra, cả hai đã tích đủ sức mạnh, tiếp đó sẽ là một đòn kinh thiên.

Tuy hắn không động thủ nhưng trong lòng khẩn trương vô cùng, tim đập thình thịch. Hắn mà biết Vô Cuồng mạnh thế này, quyết không đời nào bày trò đánh lén như tối nay.

Trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc đó, mười bóng người, mười lão nhân không thể già hơn vô thanh vô tức xuất hiện.

“Dừng tay.” Một lão nhân quát to.

Cùng lúc, mười làn kinh khí kinh hồn tràn vào, gạt cả hai đối thủ ra.

Hai đế cảnh cao thủ bị bức lùi lại mấy bước dài, lực trường hình thành giữa họ tan đi.

Độc Cô Bại Thiên thấy cả hai bị bức lùi, tức thì nhẹ lòng hắn, kết cục này cũng không tệ, nesu cả hai tiếp tục đấu tất sẽ thành sinh tử, ai thắng ai bại rất khó nói.

Mấy lão nhân vừa đến là ma giáo thập đại nguyên lão, cũng chỉ có họ mới tách được hai đế cảnh cao thủ đang dốc toàn lực.

Huyền Huyền quát to với Vô Cuồng: “Xú lão đầu coi như ngươi may mắn, lần tới nhất định không tha cho ngươi.”

Vô Cuồng kêu to: “Tiểu nha đầu đừng ngông cuồng, hôm nay nếu chúng vị trưởng lão tách chúng ta ra, nhất định ngươi lạc bại thân vong.”

“Nói nhăng, nếu không phải mấy lão đầu này đến thì tiểu lão đầu ngươi nhất định ăn đòn của ta.” Tiểu na nữ không hề chịu kém, ra vẻ không phục thì đánh tiếp.

Độc Cô Bại Thiên giật mình, không ngờ tiểu ma nữ dám gây hấn ngay cả trước mặt mười một vị đế cảnh cao thủ, nhưng đáng vẻ điêu ngoa đó quả thật khả ái.

Hắn vội đến trước mặt nàng, kéo tay: “Được rồi, được rồi, hôm nay coi như hòa nhau.” Hắn sợ nàng thật sự lao tới.

“Hừ, nể mặt ngươi, hôm nay ta tha cho lão đầu xấu xa đó.”

Vô Cuồng bị tiểu ma nữ đánh lén một chưởng, vốn đã cảm thấy rất mất mặt, giờ đáng vẻ khoa trương của nàng, tức thì lửa giận bùng lên: “Tức chết ta mất, hôm nay ta quyết tử chiến với ngươi, xem ai mạnh hơn ai.”

Một trong thập đại trưởng lão lên tiếng: “Tiểu Tam còn không mau lui xuống, hai vị này đều là bằng hữu ma giáo, là khách quý của chúng ta.”

Độc Cô Bại Thiên suýt bật cười, không ngờ Vô Cuồng hùng mạnh này lại có cái tên đơn giản như vậy - Tiểu Tam.

Hắn cố nén cười, nhưng người khác lại không. Huyền Huyền liền cười vang, mắt hết đáng vẻ thực nữ: “Ha ha...Tiểu Tam...ha ha...”

“Tiểu nha đầu cảm miệng.” Vô Cuồng xanh lét mặt mày gào to.

“Không im, Tiểu Tam, Tiểu Tam, Tiểu Tam...” Huyền Huyền như đứa trẻ nghịch ngợm, liên tục gào to, sau cùng còn không quên nháy mắt với Võ Cuồng.

“Tức chết thôi.” Võ Cuồng kêu to, định lao tới.

Độc Cô Bại Thiên vội giữ chặt Huyền Huyền định xông lên, vị trưởng lão vừa lên tiếng lại chặn trước mặt Võ Cuồng.

“Tiểu Tam, không nghe lời ta hả?”

“Cha, tiểu nha đầu này khinh người quá.” Trán Võ Cuồng nổi gân xanh, hiển nhiên thật sự nổi giận.

Độc Cô Bại Thiên và Huyền Huyền lại há hốc miệng, không ngờ hai người này là cha con, lại cùng đạt tới tu vi để cảnh.

Độc Cô Bại Thiên kéo tay tiểu ma nữ, nhẹ giọng: “Tiểu nha đầu đừng gây họa nữa.”

Sau cùng Võ Cuồng bị phụ thân lôi đi, thấy hai cha con khuất bóng rồi, một trưởng lão ma giáo mới nói: “Thằng bé Tiểu Tam này tay rất có thiên phú về phương diện tập võ nhưng hiểu quá ít về nhân tình thế thái, không khác nào trẻ con ngây thơ, không biết đến tâm cơ, có chỗ nào đắc tội, mong hai vị ngàn lần đừng trách.”

“Chuyện...chuyện này...” Độc Cô Bại Thiên lúng túng, việc này nói cho cùng hấn và Huyền Huyền gây ra trước, ma giáo lại xin lỗi khiến hấn đỏ mặt, tuy rằng trước đây Võ Cuồng đánh Huyền Huyền một chưởng nhưng chức trách của ông ta là bảo vệ Thiên Ma cốc, không thể đổ tội cho việc đó được.

Không ngờ là tiểu ma nữ lại bỏ tính điêu ngoa, tỏ vẻ nghiêm túc nói với vị trưởng lão kia: “Kì thật việc này phải trách vãn bối quá lỗ mãng, mong tiền bối bỏ quá.”

“Ha ha, hiểu lầm thôi mà, cô nương là bằng hữu của Độc Cô tiểu hữu, coi như người một nhà, được rồi, coi như xong.”

Sóng gió được dẹp yên, Độc Cô Bại Thiên và Huyền Huyền lại quay vào Thiên Ma cốc.

Độc Cô Bại Thiên vô cùng hoang mang, sao những người này lại hình như có quen Huyền Huyền, lại đến rất đúng lúc, lẽ nào họ sớm đã phát hiện nàng vào Thiên Ma cốc?

Lúc hấn nói nghi vấn đó cho Huyền Huyền nghe thì tiểu ma nữ ngẫm nghĩ: “Ta biết rồi, hôm đó ta thụ thương chạy vào Thiên Ma cốc, có lẽ vô tình bị một lão đầu nhìn thấy, lúc ấy ta cũng cảm giác có người bám theo sau lưng nhưng quay lại thì không thấy gì. Hừ, mấy lão tặc này cũng khá lắm.”

Độc Cô Bại Thiên nói: “Hóa ra là vậy, nhất định họ giám thị chúng ta, bằng không đầu thế tẩu xảo phát hiện ra cô như vậy, cũng không thể xuất hiện quá đúng lúc. Hình như họ chưa yên tâm về ta.”

“Mấy lão đầu tử này già thế rồi còn làm những việc như thế, thật không biết hổ thẹn.” Tiểu ma nữ tức giận.

“Cô còn bảo người ta không xấu hổ, biểu hiện của cô hôm nay...ha ha...”

“Thế nào? Biểu hiện của ta hôm nay thế nào? Nói đi.”

“Giống một cô bé khả ái.”

“Chà. Tiểu Bạch đáng chết, đứng lại, chạy đi đâu.”

148. Chương 13: Linh Ma Tái Hiện (thượng)

Huyền Huyền huyền bị ma giáo thập đại nguyên lão phát hiện rồi, liền không che giấu hành tung nữa, quang minh chính đại “tiêu diêu” trong cốc, ngay cả bảo tọa giáo chủ trong đại điện nghị sự cũng có dấu chân vui vẻ của nàng, Ẩn Ma cốc Ẩn Ma động cũng vậy, thậm chí tượng Thiên Ma ở quảng trường còn in năm dấu tay sâu hoắm của nàng...

Mấy hôm sau, ma giáo chúng nhân liền biết trong Thiên Ma cốc có một tiểu ma nữ đang quấy tung cả cốc, chúng nhân đều tránh.

“Hắc hắc, khi ta mở phong ấn các tuyệt thế cao thủ trong Ấn Ma động thì ta sẽ có thêm một toán thủ hạ vô địch...” Trong đêm yên tĩnh, dưới ánh trăng nhu hòa, Độc Cô Bại Thiên ngồi trên chiếc ghế mây trong tiểu viện, chìm vào cảnh giới đẹp đẽ thần du thái hư.

Cảm ứng kì diệu nảy sinh trong lòng, hần đứng dậy ngay.

“Tiểu nha đầu lại định đến đâu đó gây họa.”

Huyền Huyền nhân lúc hần thần du thái hư, lên ra ngoài cửa.

“Chà, Tiểu Bạch tỉnh rồi à, ta còn tưởng ngươi vẫn ngủ, nên không định đánh thức.” Đoạn biến sắc: “Hừ, ta xuất quan liên quan gì đến ngươi mà hung hăng với ta thế hả?”

“Còn không liên quan đến ta sao? Cô làm những gì hả, khắc một con rùa đen lên tượng Thiên Ma cũng không sao, ai bảo hần ‘có nỗi khổ mà không nói ra’, nhưng cô ngàn vạn lần không nên vẽ con cún lên mặt vị trưởng lão đang đả tọa vận công đó, hại người ta suýt nữa tẩu hỏa nhập ma. Cũng không hần tuyệt đối không được vẽ nhưng cô vẽ cho người ta tẩu hỏa nhập ma riêng thì không sao, lại cố ý để lộ cho chúng nhân đều biết, khiến người ta tìm đến chỗ ta, tốt xấu gì cô cũng nên nể mặt người ta, vương cấp cao thủ đấy.”

Hai nữ tử xinh đẹp hầu hạ hần và Huyền Huyền suýt ngất xỉu, đó là dạy dỗ tiểu ma nữ, hay là thông đồng với nàng.

“Còn nữa, cô mặc yếm của ma giáo thánh nữ đã dành, vì sao còn lên ăn trộm hết y phục của người ta, cưỡng bách nam đệ tử ma giáo mặc vào? Không phải cô không được đùa với người ta nhưng sao lại bày trò hoành tráng như thế hả? Cứ điểm huyết nàng ta ném vào phòng ta là xong.”

Lần này hai nữ tử thật sự ngất xỉu, họ phát hiện ở đây không chỉ có một tiểu ma nữ đáng sợ, còn cả một ông thầy ác ma nữa.

Huyền Huyền nghe hần nhắc lại những “công tích vĩ đại” của mình, lúc đầu còn cười ranh mãnh, nhưng nghe đến cái yếm thì chớp chớp đôi mắt to hút hồn người, rồi đột nhiên biến sắc, tím lên lãnh lói: “A ...Tiểu Bạch đáng chết, không phải ngươi đưa cho ta y phục hai vị tỷ tỷ này mặc ư? Người...người dám đến ăn trộm y phục của thánh nữ chết tiệt đó, lại lừa ta mặc, đồ khốn. A...”

Tiểu ma nữ rít lên lao vào trong nhà.

Kỳ thật hần nói xong liền hối hận, thậm tự trách: “Ngất mất, hôm nay ta uống có tí xíu rượu, sao lại xung động như vậy, nói ra toàn chuyện cơ mật?”

Một lúc sau, tiểu ma nữ đổi y phục khác, hung hãn lao tới.

“Tiểu Bạch đáng chết, ta hận ngươi, tên phong lưu hiếu sắc ngươi đi ăn cắp áo lót của người ta đã dành, vì sao lại còn giữ trò, đồ biến thái.”

Thấy nàng tiến tới, hần thấp thỏm: “Lần này tiểu ma nữ giận rồi, cầu xin bồ tát bảo vệ.”

“Khụ...Huyền Huyền...chuyện này...không phải hôm nào cô cùng tắm rửa ư...”

“Tên biến thái, việc này mà ngươi còn chú ý hả, ta không tha cho ngươi.” Huyền Huyền tiến thêm một bước.

“Oan uổng, không phải ta chú ý cô, chẳng qua viện tử quá bé.”

“Tên đại sắc lang còn giáo biện, rõ ràng mang ý bắt lương, vì sao lúc trước ngươi làm thế?”

“Chuyện này...hôm đó không tìm được, hai vị tỷ tỷ có thể làm chứng, họ vội vàng đến nơi, không mang thừa, nên...” Đoạn hần đưa mắt ra hiệu cho hai nữ tử.

Cả hai hiểu ý: “Đúng, Độc Cô công tử nói không sai.”

Tiểu ma nữ đảo mắt mấy lần, tỏ vẻ phần hận: “Tiểu Bạch đáng chết nhớ đấy, món nợ này khi nào rồi liễu Thiên Ma cốc ta sẽ tính, ta hận ngươi.” Đoạn chạy ra ngoài.

Độc Cô Bại Thiên thở phào, không ngờ nàng nói vậy, “sự kiện nghiêm trọng” lại trôi qua.

Hần gọi với theo: “Huyền Huyền có gây họa thì chú ý, đừng quên những điều ta vừa nói.”

“Mặc kệ ta.” Từ xa vang lên giọng tiểu ma nữ.

Hắn quay lại nhìn hai nữ tử xinh đẹp đang há hốc miệng, mỉm cười bảo: “Thế nào, ta tuần tú vậy ư?” Đoạn không thèm quay lại, bước ra khỏi phòng.

Hai nữ tử thâm thì: “Hai ác ma.”

Người, sự, vật bị coi là “ma” trong ma giáo nhiều không kể xiết, ví như cái hồ nhỏ gợn sóng biếc trong Thiên Ma cốc được gọi là Linh ma hồ. Gió đêm rì rào, ánh trắng trong khiến Linh ma hồ chìm trong khí tức thần bí. Tương truyền Linh ma hồ là nước mắt của một vị Vô thánh ma giáo tên Linh ma tích tụ thành, mỗi đêm trăng tròn ở đây lại xuất hiện lời nữ tử thâm, mặt hồ đầy bi ý, nữ tử trẻ tuổi đến hứa nguyện là thành sự thật, Linh ma sẽ giúp đỡ thực hiện.

Một đêm trăng tròn, mặt hồ phiêu đăng mấy lá thuyền do nữ tử trẻ tuổi chèo, vì truyền thuyết đó mà mỗi đêm trăng tròn, họ thường đến đây hứa nguyện.

Không hiểu từ ai mà tiểu ma nữ biết được truyền thuyết Linh ma, liền lén đến bên hồ. Thật sự nàng cảm nhận được bi ý nhân nhật, ư thương không thể hóa giải dâng lên trong lòng.

“Kỳ quái thật, sao ta khó chịu như thế.” Nàng sinh ra đã vui vẻ, chưa từng thương cảm như thế này.

“Lẽ nào truyền thuyết là thật? Nước mắt Linh ma ngưng tụ thành hồ, vào đêm trăng tròn, nữ tử trẻ tuổi đến hứa nguyện là thành sự thật còn nam tử đến sẽ gặp ác mộng ngút trời? Ha ha, ta lừa Tiểu Bạch đáng chết đến vậy, dám đối xử với ta như vậy, xem ta xử lý người thế nào.”

Độc Cô Bại Thiên đang nghĩ cách ứng phó với mọi loại phiền hà do tiểu ma nữ gây ra, cách đối diện với đệ tử ma giáo đến tố cáo thì nàng mỉm cười xuất hiện.

“Tiểu Bạch, ta đưa ngươi đến một nơi rất vui.”

Độc Cô Bại Thiên trấn định: “Nói đi, lần này cô chạm đến ma giáo giáo chủ hoặc thập đại nguyên lão, cần ta thu dọn tàn cục?”

“Hừ, nói cái gì hử, ta ‘hoạt bát’ vậy ư? Sao lại nghĩ ta xấu xa như vậy, thỉnh thoảng ta có đùa vui với người ta nhưng không có ghê gớm như ngươi nói. Thật đấy.”

Độc Cô Bại Thiên vội cười hòa: “Ha ha, Huyền Huyền, là chuyện gì?”

Huyền Huyền bĩu môi: “Vốn là việc vui chia cho người hưởng cùng, hiện tại...hừ.”

“Khụ...thật ư? À, không, được ra sức vì Huyền Huyền tiểu thư là vinh hạnh, có gì cần tại hạ giúp thì cứ nói.”

Huyền Huyền hừ lên: “Giả dối, nghe đến hảo sự liền đổi giọng ngay, thật không muốn đưa ngươi đi nữa.”

Độc Cô Bại Thiên cười: “Thôi xí xóa, không nên tính toán nữa.”

Tiểu ma nữ nhún mày: “Được, lần này tha cho ngươi, lần sau không có đâu. Bất quá, chốc nữa ngươi phải nghe theo ta mọi sự.”

Độc Cô Bại Thiên nhìn nàng, hi vọng phát hiện gì đó qua nét mặt nhưng đành thất vọng.

“Được, ta nghe theo cô.”

“Ha ha, vậy được rồi, chúng ta đi xem tiểu hồ thần bí đó.”

Hai người đến bờ Linh ma hồ. Nhìn nước hồ lặn tẩn, lòng Độc Cô Bại Thiên xao động, cảm thị được bi ý dị thường, cũng như Huyền Huyền, chỉ là cảm giác của hắn còn mạnh hơn.

“Chuyện này...” Hắn trầm tư: “Ta sao thế, sao lại thấy lòng đau thế nhỉ?”

Tiểu ma nữ cắt ngang: “Tiểu Bạch, bên kia có thuyền trống, đi mau, đừng ngần ra nữa, hôm nay ngươi chèo.”

Hai người nhảy lên tiểu thuyền, Độc Cô Bại Thiên vung tay, đưa thuyền ra giữa hồ.

Lúc đó hắn mới phát hiện toàn nữ tử đi thuyền, không có nam nhân nào.

“Huyền Huyền, cô dám lừa ta, lần này ta lại bị cô lừa, vì sao ở đây không có nam nhân?”

“Ồ, không có nam nhân hả? Lần tới ta gọi người là Độc Cô muội muội nhé?”

“Người...người, ta nói là sao trừ ta ra lại không có nam nhân nào?”

“À, ta nghĩ ra rồi, hình như nghe nói đây là hồ của nữ tử, không hoan nghênh nam nhân, nam nhân đến là gặp ác mộng.”

Độc Cô Bại Thiên: “...”

“Tiểu Bạch, ánh mắt người kiểu gì vậy, muốn thi xem mắt to hơn mắt ta chẳng? Người không biết như thế xấu lắm hả? Mắt trợn lên khó coi lắm.”

“Ồ, Tiểu Bạch sao lại nhắm mắt, mắt không to bằng ta nên nhận thua?”

Độc Cô Bại Thiên nằm thẳng đờ trên thuyền: “Bị cô chọc tức chết rồi.”

“Ha ha...đáng kiếp. ai bảo người lừa ta mặc đồ của thánh nữ xấu xa đó, hừ.”

Lúc đó số thuyền trên mặt hồ nhiều hẳn, ánh mắt các nữ tử nhìn Độc Cô Bại Thiên đều kì quái, chỉ chỉ trỏ trỏ rồi lên cười sau lưng.

Độc Cô Bại Thiên thấy xung quanh toàn nữ tử, rồi nhận ra nét mặt họ, liền như ngồi trên nệm kim, không thoải mái nổi.

Hắn nhìn quanh kêu to: “Nhìn cái gì, còn không mau hứa nguyện.”

Không hiểu sao một nữ tử gào lên: “Một nam nhi sao lại đến đây vào đêm trăng tròn, biến thái!”

“Ta thích thế, cô quản được sao?” Hắn tỏ vẻ ngượng ngập vô cùng.

“Ta nguyện rửa người ngã xuống hồ.”

“Ngã xuống hồ đó.”

Độc Cô Bại Thiên: “...”

Huyền Huyền cười: “Tiểu Bạch phải cẩn thận đó, nghe nói những lời nữ tử trẻ tuổi khấn nguyện ở đây linh lắm, không chừng chốc nữa người ngã xuống hồ thật.”

Hắn bực mình: “Đều do cô hại.”

Huyền Huyền đắc ý cười to, ra vẻ người làm gì được ta.

Hắn máy động linh cơ, nói với các nữ tử đang bàn luận: “Biến thái cái gì, vợ ta sợ nước, nên ta đưa nàng đến đây.”

Huyền Huyền tức giận, đá mạnh một cước, suýt nữa hắn nhào xuống nước.

Đúng lúc đó, quang trụ từ trên trời giáng giống giữa hồ.

“A...”

“A...”

Nữ tử trong hồ đều hô lên kinh ngạc: “Linh ma hiển thánh, kỳ quan mấy trăm năm khó gặp, ai đến quang trụ đầu tiên sẽ thực hiện được nguyện vọng.”

Huyền Huyền tỏ vẻ say mê: “Oa, đẹp quá, nguyệt hoa ngưng tụ thành quang trụ.”

Ngất mất, tiểu nha đầu lại mơ mộng, Độc Cô Bại Thiên lắc lắc đầu.

Chợt bình một tiếng, một con thuyền lớn va vào lá thuyền của hắn. Độc Cô Bại Thiên cảm giác mình bay lên, lao vào quang trụ.

“Ai thất đức thế hả, thuyền cái loại gì mà không có mắt.” Hắn ngằm rửa.

Ngay sát na lao vào quang trụ, hấn quay lại xem thủ phạm, Hoa Vân Tiên đứng trên con thuyền, nhìn hấn đầy vẻ giận dữ.

“Đây là báo ứng, vì sao Huyền Huyền không bị hất bay đi?”

Chợt tiếng Huyền Huyền hô to: “Tiểu Bạch, người bay khó coi quá.”

“Ta ngất mất, tiểu nha đầu.”

149. Chương 14: Linh Ma Tái Hiện (hạ)

“Hoa Vân Tiên, đồ xú bà nương, con thỏ chết, chốc nữa ta sẽ tính sổ với ngươi. Hứa nguyện ở Linh ma hồ thiêng thật, mới bị rửa ngã xuống hồ là lập tức thành gà ướm. Ta cầu với Linh ma rằng mọi nữ tử trên thuyền đều rút xuống hồ như ta...” Hấn chưa khấn xong, đã chui vào trong quang trụ, mọi nữ tử đi thuyền cạnh đó đều hô lên.

Giữa hồ xuất hiện quang trụ nguyệt hoa, là kỳ cảnh mấy trăm năm mới có, bị một nam tử trẻ tuổi lọt vào đầu tiên khiến chúng nhân đều kinh ngạc, đồng thời phần hận cực độ với hấn, nam tử lỗ mãng này đã phá hỏng kì ngộ của họ.

Chúng nhân không cam tâm, nhiều nữ tử chèo thuyền vọt tới, định tiến vào quang trụ đầu tiên, nhưng còn cách ba trượng thì không thể tiến lên tắc nào, bị lực đạo cổ quái ngăn cản.

Ưu thương dịu dịu dâng trong lòng Độc Cô Bại Thiên, khiến hấn thất thần, kí ức đã mất từ từ sống lại. Tiến vào quang trụ rồi, hấn liền chìm xuống nước, theo quang trụ xuống tận đáy hồ.

Dao động thoát có thoát không từ đáy hồ truyền lên, như gió nhẹ mây vờn, phiêu hốt bất định. Lòng hấn ngập bi ai, cảm giác mất cả thế giới dấy lên trong lòng, phảng phất tim vỡ thành vạn mảnh.

Đau đớn!

Lòng đau! Linh hồn run rẩy.

Những gì đã từng xảy ra.

Quá khứ.

Những gì đã qua.

Vết thương ẩn sâu trong hồn lại vỡ nát, nỗi đau mất Tư Đồ Minh Nguyệt tràn ngập, càng gần đáy hồ lòng hấn càng đau đớn.

Hấn tựa hồ lại thấy nụ cười ngây thơ của Minh Nguyệt, thanh khiết như thiên sứ, xán lạn như hoa khoe sắc. Nháy mắt sau là dao quang kiếm ảnh, mưa máu gió tanh, mặt đất chìm trong hắc ám, thiên sứ gãy cánh ngã xuống địa ngục, đóa hoa héo tàn phiêu diêu trong gió mưa.

Có những nỗi đau không thể trốn tránh được, dù cố ý che giấu cũng vĩnh viễn không thể quên, khi lộ ra thì sẽ tan nát cõi lòng, hồn đau như kim chích.

Hấn muốn hô lên điên cuồng nhưng nước hồ băng lạnh đã tràn vào miệng. Khoảnh khắc này, hấn cảm thụ được khí tức của Tư Đồ Minh Nguyệt nên vừa chấn kinh vừa đau đớn, quên mất tâm linh đang trọng thương tuần máu.

Dưới quang trụ nguyệt hoa thánh khiết chiếu soi, hấn nhìn thấy hình ảnh cả đời khó quên, Tư Đồ Minh Nguyệt mặc tà áo trắng nhắm chặt mắt nằm dưới đáy hồ, vàng sáng mờ mờ trùm kín thân thể nàng.

Đó không phải căn nguyên khiến linh hồn hấn rung lên, lệ nóng tràn cả vào hồ, thị tuyến mơ hồ dần, lòng hấn gào lên: “Ông trời, đừng đùa cợt ta nữa, được không!”

Lúc hấn tỉnh táo lại, gương mặt thánh khiết của Minh Nguyệt, nụ cười thuần chân đó lại hiện lên trong mắt hấn.

“Nếu đây là mộng, vĩnh viễn đừng khiến ta tỉnh lại, ta nguyện vĩnh hằng sống trong hư ảo.”

Gần đến rồi, mắt hấn chảy ra giọt lệ màu lam, xuyên qua nước hồ rơi trên dung nhan Tư Đồ Minh Nguyệt. Hấn đưa tay vuốt ve gương mặt khiến lòng hấn đau đớn đang ngủ say, Tư Đồ Minh Nguyệt mở mắt, hóa thành tia sáng vút đi, lao vào trước khi tay hấn chạm tới.

Nước hồ dao động kịch liệt, cột sóng khổng lồ từ trung tâm hồ lan ra, một nữ tử cười sóng lướt lên không, quang trụ nổi với lòng hồ tan hết, nguyệt hoa tập trung cả vào mình nàng, cô ngạo mà thánh khiết như nữ thần.

Mọi nữ tử trong Linh ma hồ đều sững người, bức tranh thần dị này khiến họ từ chấn kinh, mê hoặc chuyển thành kinh hãi.

“Đó là Linh ma!” Không hiểu ai hô to.

“Linh ma.”

“Linh ma hiển thánh!”

Tiếng kêu râm ran, rồi tất cả đều nhắm mắt hứa nguyện.

Huyền Huyền cảm thụ sớm hơn hết dị thường trong hồ, sát na nữ tử cười sóng lướt lên không, nàng dựa vào tuyệt thế kinh công đưa con thuyền lên bờ, nhìn nữ tử trên không đến xuất thần.

“Oa, đó là thực lực thánh cấp sao? Tương lai sẽ có ngày ta đạt đến thánh cấp cảnh giới, sẽ ngự không phi hành, ha ha...”

Cảnh tượng kì dị này khiến Hoa Vân Tiên chấn kinh vô cùng, nhìn chăm chăm nữ tử trên không: “Thật là Linh ma hiển thánh ư? Ta không tin, ta không tin truyền thuyết vô căn cứ, nhất định là một vị tiên bối phá phong ấn thoát ra. Nếu...nếu đúng là Linh ma hiển thánh, ta cầu xin tên Độc Cô Bại Thiên đáng chết đừng bao giờ trời lên mặt nước, cả tiểu ma nữ vạn ác đó nữa...”

Vừa dứt lời, mặt nước lại dao động kịch liệt, Độc Cô Bại Thiên nhảy khỏi mặt nước, chuyển người trên không, đặt chân xuống một con thuyền nhỏ cạnh đó.

“Tiểu Bạch, ta ở đây.” Huyền Huyền đứng trên bờ vẫy tay.

Độc Cô Bại Thiên như thể không nhìn thấy nàng, ngơ ngẩn nhìn lên không, gương mặt đọng mấy giọt lệ.

“Nguyệt nhi, là muội ư? “

Nữ tử trên không không phản ứng, đôi mắt nhìn về chân trời xa xăm thật lâu mới u oán ngâm nga:

Một trường phong hoa tuyết nguyệt, mấy độ lòng đau.

Si tâm oán luyến ai người thấu?

Cứ để bụi trần tung bay.

Mưa gió sớm mai bay bay nơi Bỉ Ngạn

Khi nào sẽ tạnh?

Lệ âm thầm rơi, lòng tan nát

Mưa gió mây trắng nào hiểu được, chỉ còn chàng ở bên

Bóng chàng dần xa, lời chưa nói...

Tiếng ca thê lương, người nghe đau lòng cực độ, mọi nữ tử trong hồ đều sững sờ, việc xảy ra hôm nay đối với họ thật khó tin.

Độc Cô Bại Thiên đột nhiên tỉnh lại, đó không phải Minh Nguyệt, là Tình Nguyệt.

“Tình Nguyệt...” Hấn thét to.

Nữ tử từ tốn quay lại nhìn hấn chăm chăm.

“Tình Nguyệt...”

Nữ tử trên không hình như nghĩ ngợi, rồi tỏ vẻ mừng vui, bay về phái hấn.

Hấn giang tay đón nàng, trong khoảnh khắc đó, hấn phảng phất thấy Tư Đồ Minh Nguyệt sà vào lòng hấn như lúc bé, ánh mắt dần ầng àng nước. Nỗi đau nén trong lòng lâu ngày hóa thành niềm vui, “Nguyệt nhi, nàng về rồi.”

Nhưng hấn không chụp được gì, hai tay trống trơn, thân ảnh Tình Nguyệt mờ dần, sau cùng hóa thành lam sắc lệ tinh lấp lánh, rơi vào tay hấn.

“Không, Nguyệt nhi quay lại đi.” Hấn hét lên.

Niềm vui mất rồi lại được tan biến, niềm hụt hẫng khiến hấn không chịu nổi.

“Vì sao trời cao thích trêu cợt ta như vậy, một giấc mộng cũng chân thật đến thế...” Hấn chìm trong hụt hẫng.

Lam sắc lệ tinh toát ra hơi ẩm, khí tức tường hòa chảy vào thể nội hấn.

Lòng hấn hiện lên thân ảnh Tình Nguyệt: “Thiên, không hiểu năm tháng nào chàng mới phát hiện được viên lệ tinh này, khi chàng khóc vì thiếp, thiếp sẽ xuất hiện trước mặt chàng...”

Hấn ngẩn người, thân ảnh đó quen thuộc làm sao, lời lẽ cũng quen thuộc quá, lúc ở ma vực hấn từng được nghe.

“Lẽ nào có hai viên tình chi lệ tinh, cả hai đều phong ấn linh hồn nàng?” Hấn kích động, “Nguyệt nhi được cứu rồi, lúc trước ta dồn sinh mệnh chỉ năng vào Trường Sinh cốc cộng thêm tình chi lệ tinh này...Ha ha...” Hấn cười vang.

“Ha ha...trời tuyệt người, người lại không tuyệt, lão tử phải nghịch thiên.”

150. Chương 15: Phong Ấn Địch Lực Lượng

Hấn khoa tay múa chân, cười như phát cuồng: “Ha ha...”

Nữ tử trong hồ đều ngẩn người, đêm nay xảy ra quá nhiều bất ngờ, ai ngờ Linh ma hiện thân rồi lại lao vào lòng nam tử.

Huyền Huyền dịu giọng: “Ôi, Tiểu Bạch điên rồi, Tiểu Bạch đáng thương...”

Hoa Vân Tiên giận thầm, không sao ngờ được Linh ma hiện thân, hiển nhiên Linh ma có quan hệ không tầm thường với Độc Cô Bại Thiên: “Tên khốn đáng ghét, hừ...”

Khi hấn bình tĩnh lại, Linh ma hồ cũng tĩnh lặng, nữ tử trên mặt hồ đều đã tản đi, chỉ còn lại con thuyền nhỏ của hấn trên mặt hồ.

Hấn múa hai tay, định đi vào bờ, nhưng vừa lên thì thấy một bóng đen lao vút tới.

Hấn tránh sang bên, hóa ra Huyền Huyền, tiểu ma nữ bước tới với vẻ mặt không hiền lành gì.

“Khụ... tiểu nha đầu muốn làm gì? “

“Lấy ra.”

“Cô nói cái gì? “

Huyền Huyền mỉm cười: “Ta bảo đưa vật trong tay ngươi ra.”

“Cô nói gì, ta không hiểu.” Hấn ra vẻ ngây thơ.

“Hừ, Tiểu Bạch đáng chết, lẽ nào muốn ta động thủ?” Tiểu ma nữ thò bàn tay trắng nõn ra, khua khua quyền đầu.

“Nhầm rồi, tiểu nha đầu không thể văn nhân được một chút hay sao? Cô thấy ta thành thể này rồi còn giả trò, không có phong phạm để cảnh cáo thủ tí nào.”

“Mặc kệ ta, ta thích thế. Nói, người có giao không.” Tiểu ma nữ không hề chịu bỏ cuộc.

“Cô không thử xem đây là đầu ư, cách Ấn Ma cốc không xa, gọi mấy lão bắt tử tới xem cô xử lý thế nào.”

“Người có chịu đưa không?”

Đối diện với Huyền Huyền đang bức sát, hần cũng bó tay, rồi đành thỏa hiệp: “Về đã rồi cho cô xem.”

Huyền Huyền lập tức sáng mắt, cười cao hứng: “Ha ha, hóa ra người có thu hoạch, đúng là thánh nhân đãi kẻ khù khờ.”

“Ngất mất thôi.” Độc Cô Bại Thiên thầm nhủ: “Tiểu ma đầu đáng ghét này hóa ra chỉ dọa thôi, chứ không khẳng định được trong tay ta có gì, tiểu nha đầu giáo hoạt.”

Hần thầm hận đã mắc lõm thì Huyền Huyền lại cười hơn hở.

“Cô cười đi, cười nữa đi, cười đến khi mặt nhăn hết, không còn gả cho ai được nữa.”

“Hừ, ta không cần, sao phải gả cho người ta, hơn nữa làm gì có ai xứng với ta.”

Độc Cô Bại Thiên phẫn hận nghiêng răng kèn kẹt, thầm nhủ: “Tiểu nha đầu người sớm muộn gì cũng phải lấy ta, cứ chờ mà xem.”

Về đến tiểu viện, Huyền Huyền vội cầm tay hần: “Mau đưa cho ta.”

“Ta bảo cho cô lúc nào, chỉ nói là cho cô xem...” Chưa dứt lời hần đã bị nàng điểm huyệt.

“Tiểu Bạch lắm chuyện quá, yên tĩnh một chút đi.” Đoạn ấn hần xuống ghế.

Độc Cô Bại Thiên vừa giận vừa hận, ngàn vạn lần đề phong mà vẫn bị tiểu nha đầu ám toán, nhưng dù động thủ thật sự, hần vẫn là kẻ xui xẻo.

Hần trơ mắt nhìn Huyền Huyền lấy viên lam sắc lệ tinh ra, định lên tiếng mà không thể, á huyệt đã bị tiểu nha đầu điểm rồi, hần nóng lòng đến đỏ bừng mặt.

Huyền Huyền trừng mắt: “Nhỏ mọn, không phải chỉ là viên đá ư, sao người lại coi trọng thế nhỉ?”

“Vớ vẩn, đá hả?” Độc Cô Bại Thiên cực kỳ bức mình vì bị người ta coi trân châu là gạch đá.

“Ồ, đá gì nhỉ? Đẹp thật, lấp lánh, chạm vào mát tay, cũng được, ta thích lắm.” Tiểu ma nữ tỏ vẻ vui mừng.

Thấy nàng yêu thích, hần rùng mình, đó là “thứ cứu mệnh” Minh Nguyệt, nếu bị tiểu nha đầu lấy mất, muốn cướp lại thật không đơn giản.

“Tiểu Bạch, tặng viên đá này cho ta đi.”

Độc Cô Bại Thiên thầm nóng lòng, cực kỳ muốn thét to: “Không được.” Nhưng không thoát thành tiếng.

“Nói thêm lần nữa, cho ta đi.” Đoạn tiểu nha đầu nhanh chóng giải á huyệt cho hần.

Chữ “không” vừa buột ra khỏi miệng gã thì bị nàng dùng khăn lông chuẩn bị sẵn chụp lại, đoạn chiếc khăn nhanh chóng được rút lại, chữ “được” thoát khỏi miệng hần.

“Được, được rồi. Tiểu Bạch ngoan lắm, ta biết là người đồng ý mà.” Huyền Huyền nhảy tung tăng, vẫy vẫy cái khăn.

Độc Cô Bại Thiên muốn khóc mà không được, thở hắt ra rồi lú lẫn: “Không được, viên lệ tinh này tuyệt đối không thể cho cô, ta còn phải dùng để cứu người.”

“Người nói cho ta, sao lại không giữ lời?”

Độc Cô Bại Thiên nghiêng răng: “Vớ vẩn, ta đồng ý lúc nào, tiểu nha đầu người dùng quỷ kế.”

“Tiểu Bạch xấu xa dám xúc phạm ta, còn mắng ta, hừ! Ta không trả xem người làm gì được ta.”

Độc Cô Bại Thiên vừa định lên tiếng thì lại bị tiểu ma nữ điểm huyệt.

Tiểu ma nữ nổi giận quay đi, đặt tay lên cằm ngắm nghía lam sắc lệ tinh trên bàn.

“Ồ, hình như viên đá này có năng lượng dao động, kỳ quái thật, lẽ nào là Thái hồng thạch khiến vĩnh viễn giữ được tuổi xuân, nhất định rồi, ha ha, phát tài rồi, nghiền nát ra bôi lên mặt là vĩnh viễn giữ được thanh xuân, ha ha...”

Độc Cô Bại Thiên suýt ngất xỉu, đúng là ma nữ khiến người ta đau đầu. Lòng hấn vạn phần như lửa đốt nhưng không thể cất tiếng.

Đúng lúc đó, tiểu nha đầu vỗ lên mình hấn, giải khai huyết đạo.

“Huyền Huyền, ngàn vạn lần đừng...”

“Biết rồi, trêu ngươi thôi.” Huyền Huyền cắt lời.

Tiểu ma nữ cười xòa: “Nhưng ngươi cho ta biết lý do.”

Độc Cô Bại Thiên biết lại bị tiểu ma nữ lừa gạt: “Vật của ta, sao phải cần lý do?”

“Nhưng giờ nó trong tay ta, ngươi bảo có cần lý do không?”

Độc Cô Bại Thiên ổn định tâm thần rồi, quyết định cho nàng biết việc gặp Tình Nguyệt lệ tinh ở ma vực.

Ma vực lệ tinh, Trường Sinh cốc thần tích, Vong Tình ma quân, kỳ ngộ ở đây Linh ma hồ...hấn nhất nhất kể lại.

Nhìn hấn chìm trong đau thương, Huyền Huyền kêu lên: “Oa, Tiểu Bạch, những gì ngươi trải qua quả nhiên thú vị.”

Nhìn tiểu ma nữ khiến người ta đau đầu, hấn không nén được, thò ngón tay gõ mạnh lên đầu nàng.

“Cô đúng là tiểu ma nữ, ta thương tâm thể này cô còn lòng dạ đùa cợt, hừ.”

“Úi chà, đau chết mất, Tiểu Bạch đáng chết dám động chân động tay với ta...” Đoạn nàng dấm mạnh hai quyền.

Tuy hai quyền này không khiến hấn thổ huyết nhưng đau đến méo xệch miệng, “cô là đồ bạo lực, định dấm chết ta hả?”

Huyền Huyền cũng không chịu kém, trả đũa: “Thật đau vậy ư? Ta không dấm mạnh.”

Độc Cô Bại Thiên vừa xoa ngực vừa trách: “Không mạnh? Cô không nghĩ đến cách biệt giữa chúng ta ư, một con khủng long vô tình giẫm phải thanh niên tuấn tú thì thanh niên chịu được chăng?”

“Đi chết đi.” Huyền Huyền xanh mặt, tung quyền dấm hấn vắng đi.

Hấn đập vào cửa sổ, rơi ra ngoài: “A...cô là đồ bạo lực...”

“Bịch.”

Ngoài song cửa vang lên tiếng vật nặng rơi xuống.

Hai nữ tử ma giáo hầu hạ hấn trốn biệt trong phòng, mấy hôm nay họ sợ run người trước hành vi của tiểu ma nữ, chỉ lo chạm đến nàng sẽ rước họa vào thân.

Hồi lâu sau, hấn mới lắc lư bước vào: “Tiểu ma nữ ngươi định giết ta hả.”

Huyền Huyền cũng thấy quá đáng, nhỏ giọng: “Ai bảo ngươi gọi người ta là ma nữ, rồi cả nữ bạo chúa nữa, còn nhân lúc ta không chú ý gõ ta một cái đau đến chảy nước mắt. Ta lớn ngần này chưa có ai dám đối đãi như thế. Lần này...coi như hòa.”

“Ta ngất, gặp phải tiểu ma nữ như ngươi bảo ta phải làm sao, lẽ nào cô định đại phát thần uy đánh ta vắng đi tiếp?”

“Hi hi...” Huyền Huyền cười ranh mãnh.

Đêm khuya người vắng, tiểu viện hấn ở vẫn rực đèn đuốc.

Hấn và Huyền Huyền đang thương nghị việc trong Ân Ma cốc.

Huyền Huyền nói: “Nếu người thả các ta tuyệt thế cao thủ đó ra, thực lực của ma giáo sẽ bành trướng cực điểm, thế cân bằng trên giang hồ bị phá vỡ, một phe độc bá cũng không phải hay ho gì, Tiểu Bạch nên cân nhắc cho kĩ.”

Độc Cô Bại Thiên đáp: “Không lo, ta đã nói rồi mà, ta có năng lực khống chế các tuyệt đại cao thủ đó. Ta muốn vô lâm đại loạn, vô lâm bình an lâu quá rồi, hồ nước trong biến thành đục từ lâu, nên trên toàn là rác rưởi, không khơi thông dòng thì chông chính của giang hồ vĩnh viễn không thể trong sạch lại. Để ma nhân ta dựng lại ngọn cờ chính nghĩa cho vô lâm, hắc hắc...”

“Dừng đắc ý quá, nói đi, sẽ để cho ta mấy tuyệt đại cao thủ làm thủ hạ?”

“Ừ, để ta nghĩ xem, có ba...”

Hai người thảo luận đường hoàng, không hiểu nếu ma giáo chúng nhân biết được sẽ phản ứng thế nào.

Trong phong lại vang lên tiếng cười giòn tan: “Xem ra chuyến đi ma giáo lần này rất đáng, không ngờ thú vị như vậy.”

Độc Cô Bại Thiên cười: “Hắc hắc, nếu thập đại ma giáo trưởng lão biết các tuyệt đại cao thủ được thả sẽ phục vụ chúng ta tất sẽ phát điên, ngày mai chúng ta sẽ giải phóng ấn đầu tiên, quả thật đáng chờ đợi.”

“Hắc hắc...”

Cả hai mỉm cười, nhưng dù thế nào tiếng cười cũng đầy gian tà như kẻ đạt thành âm mưu.

Đêm dài đằng đẵng, Độc Cô Bại Thiên chìm vào giấc ngủ trong tâm tình kích động.

Mặt trời mọc ở đằng đông, Thiên Ma cốc vĩnh viễn không quên ngày đặc biệt này, ma giáo tuyệt đại cao thủ bị phong ấn mấy ngàn năm sẽ phá ấn thoát ra.

Độc Cô Bại Thiên và Huyền Huyền được mấy ngàn đệ tử ma giáo hộ tống, đi vào trong cốc.

Đám đông hùng hồn, ai nấy đều kích động, ma giáo giáo chủ Cái Thiên Phong và thập đại nguyên lão đi hai bên, phía sau là thánh nữ cùng những nhân sĩ cao cấp.

Chúng nhân dừng bước trước Ấn Ma cốc, áo lực kinh hồn tràn ra.

Độc Cô Bại Thiên hít sâu một hơi khí lạnh: “Đây là...”

Ma giáo giáo chủ Cái Thiên Phong đáp: “Đời nào ma giáo cũng tìm cách cứu các vị lão tổ thoát ra, sau đó liền phát hiện khi tập trung đông giáo chúng ở ngoài, sức mạnh phong ấn trong Ấn Ma động sẽ tràn ra đối phó với sức mạnh ngoài cốc, dù thế thì các lão tổ vẫn không thoát khỏi được. Bất quá hôm nay đã khác, chúng ta liền thủ tất sẽ cứu được các lão tổ thuận lợi thoát khỏi.”

151. Chương 16: Phong Ma Ấn Đại Khai

Độc Cô Bại Thiên cảm thán: “Sức mạnh phong ấn quả nhiên uy thế bức người, đủ thấy năm xưa những tuyệt đại cao thủ này mạnh đến mức nào.”

Một câu nói này cũng khiến chúng nhân vô hạn cảm khái, nếu họ không bị phong ấn, ma giáo sẽ mạnh cực độ.

Hắn và Huyền Huyền vào trong Ấn Ma cốc, ma giáo giáo chủ Cái Thiên Phong và thập đại nguyên lão theo sau, còn lại đều phải ở lại bên ngoài.

Thiên Ma cốc ảm đạm vô quang còn quỷ dị hơn ngày trước, trong không khí đầy năng lượng dao động, bức bối đến độ khiến người ta không thở nổi.

Những người bị phong ấn tựa hồ cũng cảm ứng được điều khác thường, từ Ấn Ma động phát ra từng sợi tinh thần ẩn ký, lòng cổ đầy phần nổi, hoảng sợ, bàng hoàng, bức bối. Ấn Ma động thậm chí phát ra cả tiếng ma khiếu trầm trầm.

Trên tầng không Ẩn Ma cốc dày đặc mây đen, sấm động ầm ỉ.

Nhìn thiên địa dị tượng, đệ tử ma giáo trong Thiên Ma cốc đều hoảng sợ.

Độc Cô Bại Thiên thăm chặc lưỡi: “Đáng sợ, vừa vào trong cốc, chưa giải phong ấn đã khiến thiên địa thất sắc, nếu phong ấn bị giải khai thì thật khó tưởng tượng.”

Tiểu ma nữ Huyền Huyền chỉ sợ thiên hạ không loạn cười bảo: “Đúng rồi, ta thường nghe nói trời giáng sấm xuống tất có yêu nghiệt xuất thế, lẽ nào trong Ẩn Ma động phong ấn toàn yêu quái, ôi chà, đáng sợ quá.” Đoạn liên tục vỗ vỗ lên ngực.

Ma giáo giáo chủ và thập đại nguyên lão giận xì khói ra lỗ mũi, không nói nửa câu, dù sao người cần nhờ vả ở đây, ‘qua sông thì phải lụy đò’ mà.

Độc Cô Bại Thiên đi đi lại lại trong Ẩn Ma cốc quan sát cẩn thận, rồi cắt cổ tay rải máu tươi vào mười nơi khác nhau trong đó.

“Đợi lúc ta động thủ giải phong ấn, mười nơi này sẽ tiếp dẫn năng lượng chí thuần chí chính trong thiên địa, dựa vào thượng cổ mật pháp, mười lần sức mạnh này sẽ do ta sử dụng nhưng cũng cực kỳ nguy hiểm, không cẩn thận là ta tan nát cả hình thân. Mời giáo chủ đi tìm mười đệ tử tư chất tốt, giam vào mười nơi đó.”

“Chuyện này...” Ma giáo giáo chủ nhíu mày: “Có phải là...”

“Bước đầu tiên là huyết tế, không chỉ cần máu của ta, cần cả sinh linh tế thiên, họ thay ta ứng kiếp, còn sống sót hay không là trông vào tạo hóa của họ, nếu giáo chủ không nỡ thì đừng vọng tưởng giải khai phong ấn.” Độc Cô Bại Thiên lạnh giọng.

“Được, lão phu sẽ đi tìm mười đệ tử tư chất tốt.” Cái Thiên Phong đồng ý.

Thoáng sau, mười đệ tử ma giáo run run rẩy rẩy bước vào, Cái Thiên Phong đích thân điểm huyết họ, đặt vào đại điểm đã định.

Độc Cô Bại Thiên nói: “Huyết tế đã xong, giờ mời giáo chủ và chúng vị trưởng lão theo mỡ vào động, Huyền Huyền ở ại bên ngoài, nếu có gì dị thường, lập tức thông báo cho bọn ta biết.”

Hắn và Huyền Huyền đã thương lượng trước việc này, quá trình giải phong ấn quá nguy hiểm, hắn không muốn cả hai đều nguy hiểm.

Huyền Huyền liếc hắn thật sâu: “Người phải cẩn thận.”

Độc Cô Bại Thiên, ma giáo giáo chủ và thập đại nguyên lão tiến vào Ẩn Ma động.

Trong Ẩn Ma động lạnh lẽo ma khí, từng làn sóng sức mạnh hùng hồn tràn tới, chúng nhân để hấn đi giữa, dựa vào ánh sáng từ mấy viên minh châu, lần từng bước vào trong.

Độc Cô Bại Thiên dừng lại ở phong ấn chi môn thứ nhất, vượt hình ma đầu hung ác trên cánh cửa đá: “Người này bị phong ấn sau cùng?”

Cái Thiên Phong đáp: “Không sai, trong này phong ấn Huyết Ma lão tổ, đại trưởng lão đời thứ một trăm linh chín của bản giáo.”

Trong thạch môn truyền ra dao động hùng hậu, như thúc giục chúng nhân mau phá giải.

Độc Cô Bại Thiên rút tay lại, tiếp tục cất bước, cảm giác sức mạnh người này kém hơn những người bị phong ấn khác một chút, hắn không muốn thả ra những quái vật thông liên, nên phải tìm một kẻ kém nhất trong các thánh cấp cao thủ rồi khống chế.

Tiếng đó là nơi phong ấn: giáo chủ thứ bảy mươi hai Âm Nguyệt ma quân, đại trưởng lão đời sáu mươi ba Xích Phát cuồng ma...

Những người này phát ra tinh thần dao động mạnh yếu khác nhau, nhưng phong ấn sau cùng khiến Độc Cô Bại Thiên chấn động hơn hết, người bị phong ấn là đồ tôn của Thiên Ma, giáo chủ ma giáo đời thứ ba Thông Thiên thần ma, bị phong ấn gần vạn năm mà ma hồn bất khuất không hề bị mài mòn, phong ấn chi môn phát ra dao động mạnh hơn hết.

Hắn thầm nhủ: “Đánh chết ta cũng không mở phong ấn cho người, nếu thả người ra thì ta khốn kiếp làm sao. Đợi đấy, đợi khi nào ta mạnh nhất sẽ thả người ra.”

Hắn đi một vòng quanh Ấn Ma động rồi quay lại chỗ phong ấn Huyết Ma lão tổ, dù còn mấy thánh cấp cao thủ bị phong ấn khác cũng chỉ ngang ngửa nhưng hắn chọn người cuối cùng bị phong ấn của ma giáo. Nguyên nhân chỉ vì nơi này gần cửa động nhất, nếu có gì bất trắc sẽ chạy ra nhanh nhất.

Hắn từ từ rải máu tươi lên thạch môn, rồi lại vẽ một phù hiệu kỳ quái lên đó.

Ma giáo chúng nhân lặng lẽ đợi hắn hoàn thành.

Hắn nói: “Hiện tại mỗi người uống một giọt máu của ta.” Đoạn xòe tay ra.

Một nguyên lão hỏi: “Vì sao?”

Hắn đáp: “Huyết tể sinh linh trong Ấn Ma cốc tuy hóa giải được đại bộ phận thiên sát, nhưng vẫn còn một phần theo sức mạnh chí cường tràn vào trong động, trong quá trình giải phong ấn ta không thể coi nhẹ, bởi không còn sức chống lại thiên sát. Lúc cần thiết các vị thay ta chống đỡ thiên sát, chỉ thế ta mới tính tâm giải phong ấn được.”

Chúng nhân nhìn nhau, không ngờ quá trình giải phong ấn lại hung hiểm đến thế.

Uống xong máu hắn, hắn bảo họ ngồi thành nửa vòng tròn trước phong ấn chi môn, đoạn hắn vẽ một phù hiệu kì quái quanh họ, bản thân ngồi vào chính giữa.

“Bước thứ hai đã xong, giờ phải tiến hành bước thứ ba là phá ấn, các vị chuẩn bị xong chưa?” Hắn hỏi.

Chúng nhân gật đầu: “Bắt đầu thôi.”

“Tất cả dồn công lực lên mình ta.” Hắn hạ lệnh.

Sự tình đến nước này, chúng nhân không còn lựa chọn, mười một luồng đại lực từ các cường giáo tràn vào mình hắn.

Hắn vô cùng khấn trương, chỉ cần sai sót là sức mạnh sẽ xé tan hắn.

“Chân ma phá!” Hắn quát to.

Hắn đẩy mạnh song chưởng tới, bạch quang chói lòa từ lòng tay phát ra, như dải lụa ấn vào phong ấn chi môn.

“Ầm.”

Tiếng nổ vang lên, vang khắp vòng mười dặm, Thiên Ma cốc như gặp địa chấn, trong Ấn Ma cốc ma khiêu chấn thiên, ma diễm từ đó bốc lên nghìn ngút.

“Phong ấn giải rồi, phong ấn giải rồi.” Đệ tử ma giáo hoan hô.

Nhưng một làn sức mạnh hùng hồn hơn lan ra khắp chế ma khí, hai làn sức mạnh quần lấy nhau, phong vân thâm biến, thiên địa thất sắc.

Lúc đó trong Ấn Ma động, Độc Cô Bại Thiên liên tục thay đổi hai tay, mỗi lần kích vào thạch môn hắn lại dùng máu tươi vẽ một phù hiệu, từng chiếc một đổ rục lên, sau cùng dưới sức tác động của bọn hắn và sức mạnh phong ấn cùng sức mạnh của Huyết Ma lão tổ cùng tác động, thạch môn sáng chói mắt, quang trụ trắng toát vút lên, lao khỏi Ấn Ma động.

Quang trụ chói lòa vừa thoát khỏi Ấn Ma động, thỉnh không liền cuộn cuộn mây đen, che kín cả lòng cốc.

Mọi đệ tử ma giáo đều ngăn người nhìn thiên địa dị tượng.

Cuồng phong ào ào, mây đen dày đặc ảm ỉm sấm sét, tiếng sấm kinh thiên động địa, tia sét khổng lồ từ trên không bổ xuống. Mười đệ tử ma giáo bị dùng để huyết tể trong Ấn Ma cốc liên tục kêu lên thê thảm, biến thành than. Mười làn sóng máu bay ngược vào mây đen, tụ hết sấm sét vào một chỗ hóa thành quang trụ giáng xuống, nối liền với quang trụ từ trong động dấy lên.

Quá nửa số người bên ngoài Ấn Ma cốc nhũn ra, không dám tin vào sự việc xảy ra trước mắt, cảm tưởng đang chứng kiến thần thoại.

Sấm động âm ì, hai quang trụ nối nhau rồi, sức mạnh như nộ hải cuồng đào tràn vào Ấn Ma động, quét tan một thước tường đá cứng rắn của tòa động thành bột, bụi bay mù mịt.

Độc Cô Bại Thiên và các cường giả ma giáo không dám sơ ý, chăm chú nhìn làn sóng năng lượng.

“Âm.”

Năng lượng kinh hồn va vào liễu thạch môn bị phong ấn, cường quang chiếu rọi mỗi góc ngách Ấn Ma động, thiên địa phẳng phát xoay chuyển, mặt đất lật ngược, năng lượng tràn khỏi động, lao vào ma giáo chúng nhân bên ngoài, thổi tung tất cả như cỏ khô.

Ngay lúc quan trọng này, hắc quát to: “Tiếp dẫn thiên sát.”

Mười một cường giả ma giáo vội vận công lực toàn bộ vào quang trụ, tầng tầng huyết vụ trong đó cùng năng lượng tràn ra, ma giáo chúng nhân đều thổ huyết gục xuống, đồng thời thạch môn bị phong ấn tan nát, quang trụ xung kích cũng trở nên ảm đạm vô quang.

Độc Cô Bại Thiên lao vào thạch môn như thiểm điện, dựa vào ánh sáng mờ mờ hắc phát hiện trong thạch thất có một người gầy khô đang nằm. Hắc nhanh chóng chạy tới nhưng tới gần liền kêu to lùi lại ba bước. Hình người đó không thể gọi là người, đầu tóc trọc lóc, da nứt nẻ, dính sát vào xương, là một xác ướp mới đúng.

Hắn lớn mật xông lên lần nữa, cẩn thận đưa tay chạm vào ngực “xác ướp”, rồi thấy vọng vì không thấy nhịp tim, không còn sinh mệnh từ lâu lắm rồi.

Hắn thất vọng, cúi đầu trầm tư, lẽ nào bạch quang tan rồi, thánh cấp cao thủ bị phong ấn này đã chết từ lâu. Kh ông đứng, trong lúc giải phong ấn, hắc cảm ứng được sức mạnh xung kích từ trong thạch môn.

Đột nhiên điểm điểm dao động năng lượng khiến hắc giật mình, đều từ “xác ướp” phát ra.

“Trời ơi.” Hắc hiểu ra, xác ướp chỉ là hao hết năng lượng mà thôi.

Hắn nhanh chóng cắn mười ngón tay, máu nhuộm đỏ hai bàn tay, liền đó ném xác ướp lên không, bàn tay vẽ thành quỹ tích thần bí ấn vào “xác ướp”.

Ánh sáng mờ mờ bên ngoài tràn vào thạch thất, tay hắc chạm vào đầu, quang mang theo đến đó. Thời gian phẳng phát đình chỉ. Bàn tay hắc như có ma lực vô hình, không gian quang xác ướp uốn khúc, tất cả đều chậm lại. “Xác ướp” dừng trên không, phẳng phát không chịu lực hấp dẫn, cứ đứng yên đó, chỉ có đôi tay quỹ dị của hắc liên tục vỗ vào “xác ướp” vang lên tiếng chát chát.

Đánh xong lần thứ một trăm linh tám, hắc đã hoàn thành bước phá giải phong ấn thứ tư: thu phục.

Hắn gần như hư thoát gục xuống.

152. Chương 17: Huyết Ma? Đệ Nhất Mỹ Nữ?

Không hiểu bao lâu sau, Độc Cô Bại Thiên chậm hắc kinh lực, lao vút tới cạnh “xác ướp” đưa tay sờ vào thân thể khiến người ta kinh rợn đó. Hắc cảm giác rõ ràng tinh khí trong thiên địa đang tràn tới thể nội “xác ướp”, thoáng sau lồng ngực khô quắt của “xác ướp” thoáng có tiếng tim đập thật khẽ.

“Me nó chứ, đúng là quái vật.” Độc Cô Bại Thiên thầm mắng, thánh cấp cao thủ này khiến hắc hiểu ra nhiều việc.

Người bị phong ấn lâu năm cơ hồ cũng tự phong bế cơ năng sinh mệnh, mỗi tia tinh khí đều là năng lượng sinh mệnh của họ nên họ không dám lãng phí, đồng thời còn lấy cả năng lượng bên ngoài phong ấn chi môn để kéo dài mạng sống. Bị phong ấn lâu năm, mỗi thánh cấp cao thủ đều bị dày vò như ở trong địa ngục.

Hắn rùng mình: “Quá trình này đáng sợ thật, vĩnh viễn chìm trong hắc ám vô tận, một mình vật vờ cô đơn, tất cả chỉ để kéo dài mạng sống, chịu đựng dày vò vô hạn. Đáng sợ thật, kẻ phong ấn khi xưa thật quá tàn nhẫn, có khác nào ác ma.”

“Chắc là ban nãy hắn xung kích phong ấn nên hao tận năng lượng, nếu mà không chết thì đúng là quái vật.”

Tay hắn lại lần mò khắp mình “xác ướp”. “Công pháp quỷ quái gì mà mỗi lỗ chân lông đều trao đổi năng lượng? Lẽ nào toàn thân hắn, bộ vị nào cũng đều vận chuyển tiêu hóa năng lượng như kinh mạch, đúng là mạnh đến biến thái, khác biệt giữa thánh cấp cao thủ và tuyệt đỉnh cao thủ phổ thông là thế? Khoảng cách này khó mà vượt được.”

Không biết bao lâu sau, nhịp tim của “xác ướp” nhanh hẳn, đồng thời năng lượng điên cuồng tràn tới. Đột nhiên “xác ướp” mở bừng mắt, hai đạo huyết hồng chi quang từ hốc mắt sâu hoắm xạ ra, thân thể gồ phật dậy khiến Độc Cô Bại Thiên giật mình ngồi phệt xuống.

“Xác ướp” chụp tay phải hắn vốn đang sờ mó, nói một câu khiến hắn suýt nữa hộc cơ: “Tên biến thái ngươi dám phi lễ với ta, muốn chết hả?”

Giọng nói già nua, rín rít, trầm trầm đó khiến hắn cơ hồ không tin vào tai mình. “Vớ vẩn, người người... lại nói ta phi lễ, lão quái vật ngươi đúng là biến thái, sao lại nói thế nhỉ, ta đang nằm mơ hả?”

Hắn cấu mạnh vào đùi, không sao ngờ rằng thánh cấp cao thủ đó sống lại rồi liền nói ra một câu như thế, quả thật hoạt kê đến cực điểm.

Lúc hắn thấy mắt thánh cấp cao thủ đó phun ra làn sáng màu máu, lòng chợt lạnh đi.

“Ngươi dám bảo ta già, có ai không biết Hứa Nặc ta là thiên hạ đệ nhất mỹ nữ.” Thánh cấp cao thủ da bọc xương điên cuồng kêu lên.

“Điên rồi, điên rồi, lão ôn dịch này đầu óc có vấn đề, không ngờ lại có một thánh cấp cao thủ thần kinh.” Độc Cô Bại Thiên thầm nhủ.

“Ngươi dám lên mặt ta thần kinh, chết đi.” Thánh giả vừa sống lại nhắc hắn đập vào thạch bích. Độc Cô Bại Thiên thử giấy, cảm giác không phí lực lắm đã thoát được bàn tay của thánh cấp cao thủ, vội tránh sang bên.

“Vớ vẩn quá, đúng là biến thái, lão quỳên quái ngươi lại biết ta nghĩ gì.”

Thánh cấp cao thủ điên cuồng hét lên: “A... tiểu bối đợi đấy, ta quyết không tha ngươi.” Thiên địa tinh khí trong động như sóng lớn tràn về phía xác ướp.

Trên tầng không Ản Ma cốc không còn sấm sét, mây đen cũng tan đi, dị tượng đều tan biến.

Đang lúc ma giáo chúng nhân cho rằng tất cả đã kết thúc thì năng lượng dao động hùng hậu đột nhiên từ Ản Ma cốc lan ra ngoài. Tinh khí thiên địa như nước triều tụ vào trong cốc, Ản Ma cốc ảm đạm được năng lượng chiếu sáng rực, năng lượng tụ thành một dòng đổ vào lòng cốc.

Bóng tối trong Ản Ma động bị xua tan, thiên địa tinh khí tinh thuần lan tỏa khắp động, ma giáo giáo chủ và thập đại nguyên lão vốn thân thụ trọng thương, tỉnh lại khỏi hôn mê, thiên địa tinh khí dày đặc khôi phục thân thể trọng thương của họ, chỉ nửa thời thần là lành lặn hoàn toàn.

Họ bỏ dậy, thấy thiên địa tinh khí không ngừng tràn về thạch môn phong ấn Huyết Ma lão tổ, bất giác đều vui mừng, thạch môn đã bị phá hủy, tinh khí này đương nhiên do lão tổ ngưng tụ.

Họ hoan hô như trẻ con, tuy kích động cực độ nhưng không ai dám tiến lên, sợ bị nghiền nát trong cơn bão năng lượng.

Trong thạch thất, Độc Cô Bại Thiên trốn sang bên, ngơ ngẩn nhìn kỳ cảnh trước mắt. Thiên địa tinh khí vô tận chiếu sáng thạch thất, trên tường điêu khắc nhiều bức phù điêu tinh tế. Trong đó có một nhóm phù điêu mô tả ác ma cười lên cợt nhả, con rồng giãy giữa chừng hai sừng bị ác ma nắm chặt, không còn lực phản kháng, sau cùng nó bẻ gãy một cây long giác, ác ma chảy huyết lệ để cợt nhả bay đi. Một bức khác là cảnh hải đồng ngày thơ ấu bò lên bờ xuống tượng thần, sau cùng đắm tan bức tượng.

“Phù điêu xuất hiện trong thạch thất phong ấn thánh cấp cao thủ quyết không tầm thường, chúng biểu thị điều gì? Nhưng khắc phù điêu ở đây, người thường sao có thể nhìn thấy, lẽ nào là cho người bị phong ấn xem, để họ chiêm nghiệm trong những năm tháng bị phong ấn? Là ý nghĩa gì?”

“Quyết không phải ngẫu nhiên, ở cung điện dưới lòng đất thành Thông Châu có những phù điêu cổ quái, ở ma vực tại Thanh Phong đế quốc cũng có...vì sao mỗi nơi phong ấn lại khắc hình thể nào, dự báo điều gì?” Trong lòng hắn đầy nghi hoặc.

Lúc hắn nhìn sang thánh cấp cao thủ “xác ướp” liền sửng sốt bởi biến hóa vô cùng kinh nhân.

Thiên địa tinh khí hùng hồn tràn vào từng làn từng làn, tụ lên mình thánh cấp cao thủ, làn da nứt nẻ dần trơn mịn, như được tưới đẫm mà phồng lên, ‘hình người’ ban đầu của thánh cấp cao thủ không còn đáng sợ như xác ướp lúc đầu nữa.

“Quá bất ngờ, sao lại phồng lên như bóng khí thế nhỉ? Đúng là...quái vật.”

Đột nhiên hắn há hốc mồm kinh ngạc, suýt nữa gục xuống.

Vùng ngực khô đét của thánh cấp cao thủ lồi lên hai chỗ, là hình dáng của nữ tử.

“Thần thánh ơi.” Hắn không nhận được nữa, ngồi sụp xuống.

“Lại lại là...một nữ tử, thần thánh ơi, thạch thất này không phải phong ấn Huyết Ma lão tổ ư? Mẹ nó chứ, loạn rồi, thế gian loạn rồi, Huyết Ma lão tổ lại là...là nữ tử.”

“Ban này những gì thị nói đều là thật, thị...”

“Chắc chắc...chả trách thị nói ta phi lễ, thần thánh ơi, ta lại đi phi lễ với một lão thái bà, hu hu... ta khóc mất, sao ta lại ngu xuẩn đến thế nhỉ.”

“Hức...đúng rồi, thị nói mình là thiên hạ đệ nhất mỹ nữ, ta ngất mất, thiên hạ đệ nhất mỹ quỷ thì có, có khi một ngàn tám trăm năm trước người rất đẹp, hiện tại...có khác gì ác mộng, hức...mỗi khi nghĩ đến người, ta không dám chạm vào nữ nhân nữa.”

Hắn hối hận vô cùng, tự oán tự than mãi.

Biến hóa với Huyết Ma lão tổ còn tiếp diễn, thể phách “hình người” dần rõ ràng, thân ảnh yêu kiều xuất hiện trước mắt hắn.

Hắn lại cả kinh, “chuyện này...không tin được, khô lâu mọc thịt.”

Thiên địa tinh khí không ngừng tràn về thân thể Huyết Ma, được năng lượng gột rửa, nhục thể liên tục biến hóa.

Làn da đầy căng liền chuyển từ sắc đen sang trắng, bộ ngực đặc trưng của nữ nhân cũng đầy lên, cái đầu trọc lóc mọc ra một lớp tóc ngắn đen nhánh.

“Chuyện...chuyện này...thần thánh ơi, ma quỷ ơi, khô lâu đáng sợ hóa thành thái bà giờ lại...ngày càng trẻ...”

Huyết Ma liên tục biến hóa, hắn dần kinh ngạc đến cứng người.

Không hiểu bao lâu sau, thiên địa tinh khí vốn điên cuồng tràn về Ấn Ma động dần ngừng lại.

Nước miếng hắn chảy xuống tận chân, tuyệt đại giai nhân khuynh thành khuynh quốc không mặc gì đang đứng trước mặt, mái tóc đen dài, gương mặt tuyệt mỹ, làn da như ngọc, hai trái đào tiên vun cao, vòng eo mảnh mai, cặp chân dài thon, cả....

“Ta...ta không nằm mơ chứ, ta...ta vừa sờ vào đầu nhỉ, ừ, ngừ, hình như sờ chừng mấy khoảnh khắc, đúng là đáng chết, sao lại vội vàng thế, hình như chỉ sờ nhẹ vào đùi là thôi, ta...ta hồ đồ rồi, sao không sờ thêm mấy cái. Cũng...cũng không thể trách ta, ban này có đẹp thế này đâu, vì sao cùng một người lại khác nhau đến thế? Ô...ta hối hận quá, hối hận không sờ thêm...” Đầu óc hắn loạn thành một mớ.

Đột nhiên tuyệt đại giai nhân mở mắt, trong mắt như mê vụ khiến người ta nhìn vào là say mê, nhưng hai đạo huyết hồng chỉ quang xạ ra, nàng ta hé làn môi anh đào, nhẹ giọng: “Ngàn năm rồi, sau cùng ta cũng

thấy mặt trời.” Giọng nói thánh thót như suối trong, vang khắp Thiên Ma cốc, lọt vào tai mỗi đệ tử ma giáo.

“A...” Tiếng hú như long ngâm hổ khiếu vang vọng trên tầng không Thiên Ma cốc.

Độc Cô Bại Thiên ngã ngồi, ma giáo giáo chủ Cái Thiên Phong và thập đại nguyên lão cùng vào thạch thất cũng khí huyết sôi trào, dừng phất lại.

“Huyết Ma đã trở lại,” tuyệt đại giai nhân trong thạch thất dựng đứng mái tóc, hồng quang trong mắt xạ ra như lãnh điện, quang mang xuất hiện ánh xạ nàng ta như thái dương nữ thần cao ngạo. Huyết Ma khẽ vung tay, cả thạch thất rung lên, đồng thời cả Ẩn Ma động lắc lư, vách động nứt nẻ, từng tảng đá lớn rơi xuống.

Đại trưởng lão lớn tiếng: “Mau mau lùi đi.” Mười một bóng người nhanh như thiểm điện lao khỏi Ẩn Ma động. Nhưng đã muộn, Huyết Ma trong thạch thất liên tục múa tít hai tay, từng dải quang mang tống ra.

“Phá!” Huyết Ma quát lớn, cả Ẩn Ma động sụp xuống, khói bụi lan tràn.

“Mở.” Huyết Ma lại quát lớn, phía trên thạch thất nổ tung, ánh sáng tràn vào, thị vẫy tay, hút Độc Cô Bại Thiên đến, xách cổ áo hắn lao ra ngoài.

Ma giáo giáo chủ Cái Thiên Phong và thập đại nguyên lão bị khốn trong Ẩn Ma động đột nhiên sụp đổ, đối diện với áp lực kinh hồn, mười một người dốc toàn lực kháng cự, thân thể vừa khôi phục lại trọng thương thổ huyết không ngừng.

Huyết Ma xách Độc Cô Bại Thiên lao lên không, tầng không Ẩn Ma cốc vốn âm đạm vô quang vì nàng ta xuất hiện mà sáng rực. Gió phất qua khiến hắn tỉnh lại, phát hiện đang cùng tuyệt sắc mỹ nữ ở rất gần, bất quá tư thế có phần bất nhã; bị xách cổ áo bay lên cao.

Mùi u hương say người xộc vào mũi hắn, lòng hắn nóng lên nhưng nhanh chóng lãnh tĩnh lại: “Đó là Huyết Ma, tuyệt thế cường giả từ ngàn năm trước.”

“Ôi, sao ta lại quên mất, ta đã lợi dụng Cổ pháp trong Bất diệt kim thân hạ cấm chế, còn sợ cái gì?”

153. Chương 18: Tiểu Ma Nữ Vs Huyết Ma

“Tên khốn đáng chết ngươi dám hạ cấm chế với ta, đúng là muốn chết, ồ, không ngờ ngươi biết pháp quyết Bất diệt kim thân, ngươi đúng là vô sỉ, sao dám làm vậy với ta?” Huyết Ma đột nhiên lên tiếng.

Nếu Độc Cô Bại Thiên lơ lửng được chắc giờ cũng sợ hãi đến rơi xuống. Hắn lắp bắp: “Ngươi...ngươi biết ta nghĩ gì sao?”

“Ta khinh, tên tiểu tử dám tiện ngươi lại có lăm ý nghĩ hạ lưu như vậy thật tức chết ta mất.” Huyết Ma đỏ bừng mặt, hồng quang ẩn hiện trong mắt.

Lần này Độc Cô Bại Thiên cũng sờ: “Ngươi...ngươi biết được ta nghĩ gì?”

“Tức chết ta thôi, tên tiểu tử hạ lưu.” Huyết Ma ném mạnh hắn xuống đất.

Tai hắn vang lên tiếng gió, cảm giác đang rút nhanh xuống, vội ổn định tâm thần, đề cập thần thức xuất ra.

Huyết Ma đứng trên không kêu thê thảm lao vút xuống chụp cổ áo hắn.

“Ngươi làm gì với ta?”

“Đương nhiên khởi động cấm chế trên mình ngươi.”

“Ngươi...ta giết ngươi.” Mắt Huyết Ma bắn ra hồng quang, nhìn hắn đầy phần hận.

“Ban này không phải ngươi làm rồi ư? Ném ta lần nữa là xong.”

“Ngươi...”

“Người đã biết pháp quyết Bất diệt kim thân, nên biết chúng ta liền mệnh, ta cũng gieo một trăm linh tám đạo tinh thần ấn ký vào thể nội người, ta chết thì người cũng không sống được, còn người chết thì xin lỗi, ta vẫn sống như thường.” Độc Cô Bại Thiên cười lạnh.

A...” Mắt Huyết Ma đỏ rực, ngửa mặt hú vang, phát ra vạn trượng quang mang, ma khí lan tràn khắp Thiên Ma cốc.

Ma giáo xưa nay coi trọng cường giả, tâm pháp cùng gốc nên đệ tử trong Thiên Ma cốc nhanh chóng nắm bắt được khí tức chí cường chí thịnh của Huyết Ma, đều run run rẩy rẩy, hoảng sợ vô cùng.

Ma diễm rực lên trong cốc, không ai chú ý thấy rằng bức tượng Thiên Ma khê run lên.

Tiểu ma nữ Huyền Huyền ngẩng nhìn Huyết Ma trên không, mắt không khỏi lóe ánh sao hâm mộ.

“Oa, tuyệt quá, ta mà bay được có phải tốt không, Tiểu Bạch chết giẫm sao còn chưa hạ xuống để Huyết Ma đưa ta bay đi hai ba vòng.”

Huyết Ma đang liều mạng xung kích một trăm linh tám đạo tinh thần ấn ký, không biết rằng mọi đồ tử đồ tôn đều bò lê bò toài dưới đất.

“A...” Thị rống lên rồi đành bó tay, ma tức như nước triều rút đi, đệ tử ma giáo trong Thiên Ma cốc như đang nằm mộng chợt tỉnh lại.

Thị hét lớn: “Tên khốn người mau giúp ta giải khai cấm chế.”

“Hắc hắc, có thể ư, ta mà giải khai cấm chế cho người là người xé xác ta ngay.” Kỳ thật hắc vốn sợ hãi, Huyết Ma đọc được suy nghĩ thì tất sẽ đọc được cách giải cấm chế. Tuy hắc có thể giết chết đối phương trước khi cấm chế được giải nhưng chưa đến lúc vạn bất đắc dĩ hắc không muốn làm vậy.

Nét ưu thương loáng qua mắt Huyết Ma rồi nhẹ giọng: “Không ngờ sau ngàn năm, Huyết Ma vừa thoát khốn lại mất đi tự do.”

Trong lòng Độc Cô Bại Thiên chợt chua xót, nhẹ giọng: “Chúng ta đi ra đã, có chuyện gì nói sau, người có muốn đệ tử đồ tôn đến hân thưởng ngọc thể chăng?”

Huyết Ma ủ rũ xách Độc Cô Bại Thiên đáp xuống Ấn Ma cốc.

Tiểu ma nữ Huyền Huyền cao hứng: “Ái chà, Tiểu Bạch đáng chết dám giở trò, oa Huyết Ma tỷ tỷ xinh đẹp quá, Tiểu Bạch tên đại sắc lang này có dám bắt nạt tỷ không? Tiểu Bạch đáng chết có mau quay mặt đi không, không thấy tỷ tỷ còn chưa mặc áo ư?”

Độc Cô Bại Thiên há hốc miệng: “Người... tiểu nha đầu gọi thị là ‘tỷ tỷ’, ta không nghe nhầm chứ?”

Huyền Huyền gõ mạnh lên đầu hắc: “Cần gì người quản, mau cởi áo ngoài ra.”

“Cô không mặc áo ngoài ư?”

“Tên sắc lang, còn muốn ta thoát y hả, người đúng là xấu xa từ đầu đến chân.”

Huyết Ma nhìn tiểu ma nữ với vẻ kỳ quái, với tu vi cao thâm mặc trặc, thị dĩ nhiên nhận ra Huyền Huyền đạt tới đệ cảnh, lấy làm kinh ngạc bởi không ngờ còn nhỏ tuổi thế đã đạt tới cảnh giới này, đồng thời hết sức thú vị với cô bé cổ quái đó.

Độc Cô Bại Thiên nói: “Hắc hắc, tiểu ma nữ nên cẩn thận, vị ‘tỷ tỷ’ của người có thể đọc được ý nghĩ của người khác đấy.”

Huyền Huyền không tính toán đến việc bị hắc gọi là tiểu ma nữ, giật mình lùi lại mấy bước: “A, thật ư?”

Huyết Ma nói: “Muội muội đừng sợ, tỷ tỷ chạm tay phải vào hắc nên mới biết được ý nghĩ, bằng không sao lại biết hắc nghĩ gì trong lòng.”

“À, vậy muội yên tâm rồi, tỷ tỷ thật là đẹp.”

Độc Cô Bại Thiên cơ hồ ngất xỉu, thầm nhủ: “Huyết Ma lại gọi tiểu ma nữ là muội muội, thật...thật là..thái quá. Còn nữa, tiểu ma nữ bình thường vẫn điều ngoa sao giờ ngoan ngoãn như con nít, câu nào cũng tỷ tỷ, ngọt ngào chết người, ta...không mơ chứ, ma nữ lại đổi tính.”

Rất nhanh, hần hiểu ra ý đồ của tiểu ma nữ.

Huyền Huyền cười ngọt ngào: “Tỷ tỷ, có thể dùng tay trái đưa muội bay lên không xem một lần chẳng?”

Huyết Ma vừa giận vừa buồn cười, không ngờ cổ bé này có mục đích nhờ vả như thế. Bất quá thị thật sự thích Huyền Huyền, nên cười: “Chà, tiểu muội muội, đúng là tinh ranh, được rồi, tỷ đưa muội đi một vòng.” Nhưng có ý đưa tay phải ra.

Tiểu ma nữ giật mình lùi lại.

“Ha ha, muội muội đừng sợ, trêu muội thôi.”

Tiểu ma nữ hồ nghi: “Tỷ tỷ không lừa muội chứ, tay trái có thể thi triển ‘Tha tâm thông’ không?”

Huyết Ma sững người: “Không ngờ tiểu muội muội biết nhiều thế, cả ‘Tha tâm thông’ nữa. Bất quá tỷ tỷ chỉ thi triển được bằng tay phải, tiểu muội muội có biết không?”

“Hắc hắc, mắt muội thi triển được ‘độc tâm đại pháp’, vỏ ngoài của Tha tâm thông.” Đoạn nàng liếc nhìn Độc Cô Bại Thiên.

Hần cực kỳ phiền muộn, trước đây ở Vụ Ẩn phong, nàng từng dùng công pháp đó khiến hần kể hết những chuyện xấu hời bé.

“Được rồi, tiểu muội nắm cho chắc, lên.” Huyết Ma đưa tay trái nắm lấy eo Huyền Huyền, đưa nàng lên cao.

Hần than: “Đãi ngộ sao lại ngược nhau thế này, ta cứu thị khỏi thạch thất phong ấn mới được xách cổ áo bay lên cao, nhưng tiểu ma nữ chỉ gọi mấy tiếng tỷ tỷ là được dìu lên.”

Ma giáo chúng nhân đang ngập trong niềm vui thánh cấp cao thủ phá ấn thoát ra, chợt nghe thấy trên đầu có tiếng cười vui, liền cả kinh ngẩng lên.

“Ha ha, hay quá, không ngờ thánh cấp cao thủ khoái hoạt thế này.” Tiểu ma nữ kích động hô to trên không.

Huyết Ma hiển nhiên phi thường yêu mến “tiểu muội muội” này, đưa nàng bay đi bay lại khắp cốc.

“Trời ơi, Huyết Ma lão tổ đang bay, đúng là thần nhân.”

“Đó là thánh cấp cao thủ Huyết Ma lão tổ của ma giáo chúng ta? Đẹp thật.”

“Câm mồm, cẩn thận lão tổ lột da người.”

“A, ta không hoa mắt chứ, không phải tiểu ma nữ đó ư?” Một đệ tử ma giáo hô lên kinh hãi.

“Đúng là thị.”

“Tiểu ma nữ nào?”

“Huynh đệ sao lại cô lậu quả văn như vậy? Quên mất chuyện hai ngày trước tượng Thiên Ma bị khắc hình rùa đen ư, Lý trưởng lão không cẩn thận mắng mấy câu, đang đêm dả tọa vận công thì bị người ta vẽ con cún lên mặt, suýt nữa tẩu hỏa nhập ma.”

“Đúng, hình như là vậy.”

“Cái gì mà hình như, thiên chân vạn xác, đúng là tiểu ma nữ đó làm.”

“Hừ, nhỏ tiếng đi, thánh nữ ở kia kìa.”

“Cái gì, chuyện này liên can gì đến thánh nữ?”

“Huynh đệ không biết cả việc này ư, hiện tại Thiên Ma cốc có ai không biết, nghe đâu tử quần áo của thánh nữ bị lấy cắp hết, rồi thấy một vài nam đệ tử trong giáo mặc. Biết ai làm không? Là tiểu ma nữ đó, vì thế mà thánh nữ đi gặp cả giáo chủ lẫn các thái thượng trưởng lão trong Ẩn Ma cốc nhưng kết quả vẫn công cốc.”

Một đệ tử ma giáo cười: “Bất quá, việc đó không đến nỗi tệ lắm.”

“Vì sao lại nói thế?”

“Hắc hắc, nghĩ đi, bình thường gặp mặt thánh nữ cũng khó, hiện tại có thể chạm vào y phục, các người nói xem ...hắc hắc...”

Tiếng cười phát ra bày tỏ hiểu ý.

“Nghe nói y phục của thánh nữ lên đến cả ngàn lạng, tiểu ma nữ chuyển này giàu to.”

“Ôi, các sư huynh có tiền chuyển này sẽ được hưởng thụ về tinh thần rồi.”

“Thánh nữ đang kiểm tiền ‘mua lại’, hắc hắc, nghe nói thánh nữ sẽ phá sản mất.”

Toán đệ tử bất lương này đang bàn luận, không ngờ một nữ tử mặt mũi xanh lét đã đứng sau lưng.

“A, thánh nữ!” Một đệ tử bất lương lớn tiếng hô.

Chúng nhân hét lên bỏ chạy, thánh nữ Hoa Vân Tiên vác bảo kiếm lưng sục khắp Thiên Ma cốc, đệ tử ma giáo gào lên liên tục.

Trên có tiểu ma nữ kêu réo, dưới thánh nữ chạy tứ tung, Thiên Ma cốc nháo nhào lên.

Độc Cô Bại Thiên nhìn hai ma nữ trên không, thở dài: “Không ngờ Huyết Ma còn một khía cạnh như thế, ôi, ta nên đối đãi thế nào?” Hắn nhớ lại thần sắc buồn bã của thị lúc ở trên không, một người bị giam trong tối tăm cả ngàn năm, vừa thoát thân lại bị hạ cấm chế, quả khiến người ta đồng tình.

“Tiểu ma nữ bội tín, trước khi giải phong ấn còn nói muốn ép mấy thánh cấp cao thủ làm thủ hạ, hiện tại lại vào hòa với Huyết Ma.”

Thiên Ma cốc rồi cũng yên lặng lại, tiểu ma nữ bay đủ rồi liền theo Huyết Ma vào ở tại Ẩn Ma động.

Độc Cô Bại Thiên hỏi: “Huyền Huyền, cô không thấy mấy lão gia tử ma giáo rời khỏi Ẩn Ma động ư?”

Huyền Huyền tỏ vẻ ngượng ngập: “Hình...hình như không thấy.”

“A, cô muốn nói là... họ vẫn chưa ra?”

“Đúng.”

“Sao cô không bảo đệ tử ma giáo vào thanh lý trong động?”

“Ta bảo họ nơi đó quá nguy hiểm, phải trốn đi cho xa.”

Độc Cô Bại Thiên: “...”

“Vậy không phải càng tốt ư? Cho chúng ở trong đó chịu khổ. Ai bảo bình thường chúng vẫn vênh vang, thấy ta lại ra về.”

“Sai rồi, cô nãi nãi ma nữ ơi, tốt xấu gì người ta cũng là giáo chủ và thái thượng trưởng lão, không thể mỗi lần thấy cô là lại rón rén. Sao cô có thể chỉ vì một câu nói là đưa mười một vị tuyệt đỉnh cao thủ vào đó tống táng? Nếu họ đều chết, năm mươi năm nữa ma giáo cũng đừng mơ khôi phục nguyên khí, vậy thì mấy lão đầu tử giả dối của chính giáo càng vĩnh viễn đuôi cho cao, thiên hạ hồng mất.”

Tiểu na mũ nói: “Yên tâm, không chết được đâu, mấy bộ xương đó cứng lắm, chỉ gãy mấy khúc là cùng.”

“...” Độc Cô Bại Thiên thật sự tức giận, nói với Huyết Ma: “Chuyện này ...Huyết Ma...à, tên cô là Hứa Nặc nhi, Hứa tiên bối mau cứu mấy đồ tử đồ tôn ra đi?” Đến giờ hắn vẫn không biết nên đối diện với Huyết Ma thế nào.

Huyết Ma Hứa Nặc khẽ giơ tay, từng tảng đá lớn từ Ẩn Ma động sụp đổ bay ngược lên không, tóe rơi ầm ầm ra ngoài. Mười mấy lạng như vậy, Ẩn Ma động được thanh lý gọn ghẽ, mười một cường giả ma giáo có tới sáu người hôn mê sâu, năm người đang chặt vật đứng vững.

Đại trưởng lão và giáo chủ Cái Thiên Phong phản ứng đầu tiên, vội thi lễ: “Đệ tử xin ra mắt lão tổ tông.”

“Ha ha...” Huyền Huyền bật cười vang.

Một toán siêu cấp lão đầu tử rụng hết răng lại hành lễ, gọi nữ tử mỹ lệ như hoa như ngọc là lão tổ tông, quả thật hoạt kê.

Huyết Ma Hứa Nặc cũng thấy ngượng, trầm giọng: “Được rồi, các người mau đi liệu thương, rồi hãy đến gặp ta.”

Nhưng khi họ biến mất, thị lại lạnh lùng trừng mắt nhìn hắc: “Người thật ra là ai?”

“Ta là Độc Cô Bại Thiên, ân nhân cứu người khỏi phong ấn.”

“Hừ, đừng giả bộ, lúc ở trên không ta phát hiện một phần kí ức của người không thể thám thính được, lúc ta vận công cũng vô tình phát hiện thể nội người ẩn chứa sức mạnh chí cường chí đại, thật ra người là ai?”

Huyền Huyền nói: “Tỷ tỷ nói gì? Hắc không phải Tiểu Bạch hử, còn bị người giang hồ gọi là Bất tử chi ma, bất quá không uy phong tí nào, cả ngày bị người ta truy sát như chuột qua đường, nếu không phải muội tiếp cứu thì hắc đã bị người ta ‘thay trời hành đạo’ rồi.”

Độc Cô Bại Thiên nói: “Ta nói lại, ta là Độc Cô Bại Thiên.”

154. Chương 19: Ma Nữ Di Họa

Huyết Ma Hứa Nặc lạnh lùng nhìn Độc Cô Bại Thiên: “Bất kể người thừa nhận hay không, thân thể người tuyệt đối có điều cổ quái.”

Độc Cô Bại Thiên lạnh lùng, không đáp.

Huyền Huyền tỏ vẻ như trẻ con hiếu kì, đi vòng quanh hắc hai vòng: “Im lặng, hừ, không ngờ Tiểu Bạch đáng chết lại giấu ta nhiều bí mật như vậy.”

Hắc cười khổ im lặng.

Thiên Ma cốc Ẩn Ma động mấy ngàn năm nay không ai phá được phong ấn, Huyết Ma phá ấn thành công khiến thần thoại Phong ma ấn vĩnh viễn phong tỏa thánh ma bị phá tan.

Huyết Ma lão tổ tái hiện khiến đệ tử ma giáo hoan hân cổ vũ, ai cũng thấy được tương lai huy hoàng, ma giáo sẽ ma tôn thiên hạ.

Nhưng đang khi chúng nhân say sưa với niềm vui thì không ai biết quyền sinh sát của Huyết Ma lão tổ đã nằm trong tay người khác. Huyết Ma Hứa Nặc theo Độc Cô Bại Thiên về nơi hắc ở, đương nhiên không thiếu tiểu ma nữ Huyền Huyền theo chân, dọc đường nàng cơ hồ bức Độc Cô Bại Thiên đến độ phải tự sát.

“Chà, Tiểu Bạch nói mau, thân thể người có gì cổ quái?”

“Mau, nói đi.”

“Có phải trong thân thể người có thiên niên quỷ hồn?”

“Hay là hồ tiên nhập vào?”

“Tiểu Bạch, ấn đường của người tối sẫm, tử kiếp không xa nữa, đại nạn sắp tới rồi, mau để lại di ngôn, nói rõ mọi bí mật cho ta, đừng để đến lúc chết mà người ta vẫn còn biết người là yêu quái.”

“Tiểu Bạch đáng chết có chịu nói hay không, không nói đừng trách ta không khách khí, đầu tiên ta sẽ bẻ vai người rồi bẻ lỵ một chân, dù gì người cũng không thích nói, cắt luôn đầu lưỡi là ổn. Còn nữa mắt người cả ngày đều híp lại, cũng nên móc ra, ồ, tóc cũng nên nhổ để lột chuồng ngựa.”

“Hừ, tức chết ta mất, người còn không nói, ta sẽ lột sạch y phục người rồi ném vào phòng mấy lão bà bảy, tám mươi tuổi.”

Sau cùng Huyền Huyền giận quá, kéo mạnh tai hắc: “Nói mau.”

“Ai da, bạo lực quá, nữ bạo long nhẹ tay chút, đau chết ta mất.”

“Nói mau, nếu không nói ra sẽ biến ngươi thành con thỏ trắng, không, tai còn dài hơn tai thỏ luôn.”

“Được, ta nói, ta nói, ta cũng không biết thân thể mình có gì cổ quái, chỉ là mỗi lần ta phần nộ đến cực điểm, không khống chế được tình cảm thì sẽ bạo phát sức mạnh khiến cả ta cũng sợ hãi, chuyện này...là thể nào thì ta cũng không rõ, có thể do xá thân thành ma.”

“Ngươi lừa đảo, coi ta là con nít ư? Mau nói thật đi.” Huyền Huyền vẫn kéo tai hắn.

“Cô vốn là con nít, lại còn khuynh hướng bạo lực, con gái bình thường đâu có như cô.” Hắn đã kích không đúng lúc.

“Muốn chết, dám nói thể hả, ai là trẻ con, ai không bình thường, ai có khuynh hướng bạo lực?” Huyền Huyền vừa nói vừa dụng lực kéo tai hắn.

“A... vậy mà còn không phải khuynh hướng bạo lực? Mau buông tay, đứt tai ta.” Độc Cô Bại Thiên liên tục kêu to.

Huyết Ma Hứa Nặc nhìn hai người, bất giác nở nụ cười, đồng thời cân nhắc đến những lời hắn nói, đột nhiên chen lời: “Độc Cô...Độc Cô Bại Thiên.” Huyết Ma tỏ ra không thích ứng khi gọi tên hắn, thị vẫn chưa xử lý hoàn hảo quan hệ với hắn, theo lý thuyết thì hắn cứu thị thoát khỏi, nên báo đáp nhưng hắn lại hạ cấm chế, vì thế không thể tha thứ được.

“Khi ngươi cực độ phần nộ, không khống chế được tình cảm thì sẽ bùng lên sức mạnh chí cường?”

Huyền Huyền hiểu kì, buông tay ra, đợi hắn đáp.

“Không sai, đúng đấy.”

“Ừ, tình huống rất phức tạp, hình như có nguyên thần cực mạnh bị phong ấn trong thân thể ngươi, có lẽ là quỷ hồn nhập thể, hồ tiên thượng thân như Huyền Huyền nói. Còn khả năng nữa là vốn ngươi có tiềm lực này, chỉ là đang cố ý áp chế.” Đoạn Huyết Ma Hứa Nặc nhìn hắn không chớp mắt, phẳng phất đang dò xét suy nghĩ trong lòng hắn.

“Không biết.” Hắn tựa hồ không muốn nói về nguyên do sức mạnh đó.

“Thể nội ngươi có sức mạnh chí cường?” Huyền Huyền hỏi.

“Đúng vậy, ta cảm giác được.” Huyết Ma đáp.

“Không phải chứ? Muội chỉ cần một tay cũng đánh gục được hắn.” Huyền Huyền thò quyền đầu, ra vẻ gây hấn trước mặt hắn.

Hắn ra vẻ không thấy, quay đầu sang bên.

Huyền Huyền đột nhiên lớn tiếng: “Nói vậy là Tiểu Bạch đáng chết kỳ thật rất mạnh, còn hơn cả muội, nếu như hắn bạo phát?”

“Đúng.” Huyết Ma cười.

“Hừ.” Huyền Huyền tức giận: “Nói vậy là việc hắn đại phát thần uy tại Trường Sinh cốc không phải là khoát lác, cũng không phải giang hồ phóng đại lên? Được, muội phải bế quan, phải đột phá.”

Nàng nói là làm, về đến tiểu viện Độc Cô Bại Thiên ở liền thỉnh giáo những vấn đề không hiểu về võ học với Huyết Ma suốt cả tối.

Hôm sau, được Huyết Ma đi cùng, nàng đến đại điện nghị sự của ma giáo, nói với giáo chủ rằng cần một gian mật thất yên tĩnh nhất, không bị ai quấy nhiễu.

Ma giáo giáo chủ và các đích thái thượng trưởng lão thụ thương mong Huyền Huyền đi đâu một thời gian còn không được, lập tức thống khoái sắp xếp mật thất ở ngay sau đại điện nghị sự. Trước khi Huyền Huyền vào, Huyết Ma viết kinh nghiệm năm xưa mình phá để thành thánh đưa cho. Từ hôm đó Huyền Huyền bắt đầu bế quan.

Thấy giáo chủ và thập đại thái thượng trưởng lão kinh ngạc, Huyết Ma lão tổ đưa Huyền Huyền vào xong liền về ngay chỗ Độc Cô Bại Thiên ở, trước khi về còn dặn không ai được đến quấy nhiễu, thị cần nghỉ ngơi một thời gian.

Lúc lại gặp hấn, Huyết Ma lạnh lùng nói: “Nói đi, thật ra ngươi muốn gì?”

“Ôi, ta muốn làm gì ngươi hử, chỉ bằng ngươi làm...thị nữ của ta, được không?”

“Nằm mơ, thánh giả có tôn nghiêm riêng, như thế thà bảo ta chết luôn.” Huyết Ma tức giận.

“Chuyện này...đừng hiểu lầm, làm thị nữ của ta không phải như thế, là ngươi bảo vệ an toàn cho ta là được.”

“Hừ, tên hạ lưu ngươi nghĩ gì mà ta lại không biết ư? Đừng mơ mộng, trước khi bị phong ấn ta đã hai trăm bảy mươi chín tuổi, đủ làm nãi nãi của tổ nãi nãi ngươi.”

“Ngươi...ta xấu xa vậy ư?”

“Hừ!” Huyết Ma lạnh lùng đáp.

Độc Cô Bại Thiên nói: “Buộc một Võ thánh công tham hóa cảnh phải vâng lời ta thì tất ngươi không phục. Chỉ bằng chúng ta đánh cược, nếu trong ba năm mà ta nhìn thấu sinh tử, tiến vào hàng ngũ thánh cấp cao thủ thì ngươi làm thị nữ cho ta, nếu ta không làm được, ta sẽ giải cấm chế cho ngươi, thế nào?”

“Ngươi... Ha ha, hai mươi tuổi mà muốn nhìn thấu sinh tử, tiến vào hàng ngũ thánh cấp cao thủ? Đừng mơ, dù thể nội có lần sức mạnh chí cường cũng không thể giúp ngươi đột phá sinh tử hạn chế, sức mạnh không phải là yếu tố chính để vượt vòng sinh tử.”

“Ngươi có dám đánh cá không?”

“Đương nhiên, ngươi phải giữ lời đấy.”

“Đương nhiên, Độc Cô Bại Thiên ta nói là giữ lời. Nhưng phải có một điều kiện phụ, ngươi đã bảo ta không có khả năng đột phá sinh tử chỉ cảnh, vậy thì không thể giúp ngươi không công được. Trong ba năm này, ngươi phải giúp ta ba việc, được chăng?”

“Phải xem là việc gì đã.”

“Quyết không làm khó ngươi, ngươi là người ma giáo, những việc đó đều hợp với lập trường ma giáo.”

“Được, ngươi nói đi, ba việc gì?”

Độc Cô Bại Thiên trầm tư rồi nói: “Việc đầu tiên là ta muốn ngươi khuấy loạn võ lâm Thiên Vũ đại lục.”

Chỉ nháy mắt hấn đã quyết định vận mệnh tương lai của võ lâm.

Huyết Ma đáp ngay: “Không thành vấn đề, còn việc thứ hai và ba?”

“Ta chưa nghĩ ra, giúp ta việc đầu tiên đi đã.”

“Hiện tại chưa được, ba tháng sau đi, bị phong ấn lâu như vậy, thân thể ta hư nhược đến cực điểm, cần thời gian hồi phục.”

“Được, ta đợi ngươi.”

Đoạn đối thoại ngắn ngủi đó khiến võ lâm sa vào cuồng phong bạo vũ.

“Còn gì nữa không?” Huyết Ma hỏi.

“Còn, đương nhiên, trong lòng ta còn nhiều nghi vấn.”

Huyết Ma lạnh lùng: “Nếu ngươi muốn hỏi ai phong ấn thì tốt nhất nên ngậm miệng, ta không đáp được.”

“Vì sao?” Độc Cô Bại Thiên tỏ vẻ không hiểu.

“Vì tương lai ma giáo, ta không muốn vì một câu của ta mà ma giáo qua vạn năm lại bị hủy diệt.”

Hấn cả kinh: “Sao có thể?”

Huyết Ma lạnh lùng: “Còn gì không thể, ta đã thấy một phần kí ức của người, người quên rồi ư? Tổ tiên của người có một thánh cấp cao thủ, thế lực Độc Cô gia tộc lúc đó bành trướng cực điểm, nhưng bị diệt chỉ trong một đêm, người còn hiểu vì sao ư? Nên những việc liên quan đến phong ấn, đừng hỏi ta.”

“Chuyện này...” Ngẩn ngẩn ra.

Rồi từ đó Huyết Ma ngày nghỉ đêm mới xuất hiện, tối nào cũng đi khắp Thiên Ma cốc, Độc Cô Bại Thiên lấy làm kì quái, hỏi vì sao thị không bế quan, Huyết Ma đáp rằng khổ tọa bế quan của thánh cấp cao thủ khác với tuyệt đỉnh cao thủ phổ thông, thánh cấp cao thủ dùng tâm để cảm ứng sức mạnh chí cường trong thiên địa.

Hắn từng lén theo mấy lần nhưng đều bị Huyết Ma phát giác, có điều hắn phát giác thị thường dừng ở hai chỗ lâu nhất.

Gần như tối nào thị cũng đến đứng một chỗ trước mặt tượng Thiên Ma, có những lần đứng cả đêm. Hắn từng thử nhìn mặt Huyết Ma xem có phát hiện gì không nhưng đáng tiếc lần nào khi đứng đó, mặt thị cũng không biểu lộ gì. Chỉ có một lần, hắn phát hiện ra có điểm cổ quái, hình như tượng Thiên Ma khế lắc, nhưng Huyết Ma lại không phản ứng rồi. Sau cùng hắn không xác định được là thật hay chỉ là ảo giác.

Linh ma hồ là nơi Huyết Ma dừng chân khá lâu, thậm chí tại đó thị không ngại để lộ nội tâm, lần nào đến đó cũng đều buồn bã, thậm chí rơi lệ.

Độc Cô Bại Thiên rung động, vừa thắc mắc vừa lo lắng, nhưng không hiểu đang lo lắng, thắc mắc gì, chỉ loáng thoáng có cảm giác.

Không còn tiểu ma nữ hoành hành, Thiên Ma cốc bình tĩnh hẳn, đương nhiên cũng xảy ra những việc thú vị. Đồn rằng, y phục “đi lạc” của thánh nữ Hoa Vân Tiên đều được đại trưởng lão “thu hồi”, thị thoát được nỗi khổ đi “tìm áo”. Nhưng sự tình qua chưa lâu, lại có tin rằng cái áo lót duy nhất của thánh nữ bị mất nằm trong tay Độc Cô Bại Thiên, giờ vẫn chưa về với chủ cũ.

Tin lan ra thì mỗi lần Độc Cô Bại Thiên rời khỏi cửa là cảm nhận được sát khí khủng khiếp, nam đệ tử ma giáo đều nhìn hắn với ánh mắt giết người, nếu không phải giáo chủ và thái thượng trưởng lão từng dặn không được bất kính với hắn thì e rằng họ đã ăn thịt hắn lâu rồi.

“Đáng sợ, ai lộ ra tin này, chắc không người ngoài nào biết, lẽ nào là tiểu ma nữ vạn ác đó? Nhưng ả bế quan rồi cơ mà.”

Ba ngày sau, hắn cũng hiểu rõ sự tình, tội đồ chính là tiểu ma nữ, nàng khắc rõ trên đầu tượng Thiên Ma việc hắn “vô tình xông vào” phòng tắm của thánh nữ, đương nhiên không quên cải biên cho thêm phần hấp dẫn.

Khi một đệ tử ma giáo quét dọn bức tượng phát hiện ra thì suýt nữa đã ngã sấp mặt xuống. Rồi một đồn mười, mười đồn trăm, đệ tử ma giáo cả Thiên Ma cốc đều biến. Sự tình càng lan đi càng sai sự thật, bề ngoài là Độc Cô Bại Thiên cướp áp lót của thánh nữ, ngầm ngầm là tin đồn tối nào hắn cũng nghỉ lại phòng thánh nữ.

Từ khi lời đồn lan ra, tối nào trước viện của thánh nữ cũng có một toán đến bắt “sói”, họ ở đó mấy đêm liền nhưng không bắt được sắc lang mà chỉ vài con chim đêm xấu số. Dù không có chứng cứ nhưng chúng nam đệ tử ma giáo nhìn hắn ngày càng ác cảm, cảm giác lạnh lẽo đó khiến hắn rùng mình.

Độc Cô Bại Thiên quay về nơi ở: “Tiểu ma nữ vạn ác đúng là đáng ghét, dù bế quan cũng hại ta, thật là họa hại ngàn năm.”

Trong khi hắn ra vào nơm nớp thì thánh nữ cũng không dễ chịu hơn, lời đồn cơ hồ khiến Hoa Vân Tiên phát cuồng, chỉ muốn lập tức đem hắn ra chém, đương nhiên càng hận tiểu ma nữ hơn. Lần trước Huyền Huyền đồn âm chuyện áo lót của thị ra ngoài, lần này vẫn là nàng dựng chuyện, nếu không phải giáo chủ ngăn cản, thị thật sự muốn phá tan đại điện, lôi cổ tiểu ma nữ ra.

155. Chương 20: Ngạo Thiên Ma Nữ

Thi thoảng Độc Cô Bại Thiên thất Hoa Vân Tiên, ba chữ “con thỏ chết” vừa buột ra là tới ba chục mũi phi đao lao tới, rồi là công kích như cuồng phong bạo vũ. Nếu ma giáo thái thượng đại trưởng lão không đến nhanh, Hoa Vân Tiên tất đã quyết tử với hắc, ánh mắt nhìn hắc như phun lửa, không còn tí nào đoan trang của bậc thánh nữ, càng không còn tí xú nào phong phạm truyền nhân kiệt xuất nhất Vân Yên các.

“Nữ nhân...”

Không được mấy ngày, Hoa Vân Tiên vội vàng đến Vân Yên các, bởi ở Thiên Ma cốc ngày nào thị cũng có xung động muốn giết người. Hơn nữa thì rời Vân Yên các cũng khá lâu rồi, cần tiếp tục diễn kịch.

Thời gian trôi nhanh, thoáng cái hắc đã ở Thiên Ma cốc được hai tháng, lợi dụng thiên địa tinh khí dày đặc ở đây mà khổ tu mấy đại thần quyết, tu vi tiến bộ kinh nhân, gần như đạt đến cảnh giới vương cấp đại thừa, có dấu hiệu phá vỡ thành đế. Nhưng đến bước cuối cùng, hắc lại không tiến nổi, tuy để cảnh hiện ra trước mắt mà không thể chạm vào.

Ma giáo tựa hồ đã khôi phục được yên tĩnh, mọi đệ tử chăm chỉ tu luyện võ công, giáo chủ và thập đại trưởng lão không đến yêu cầu Độc Cô Bại Thiên tiếp tục giải phong ấn, hiện tại họ còn chưa hoàn toàn lành thương thế.

Hắc cảm thán: “Những ngày không có tiểu ma nữ, Thiên Ma cốc nhạt nhẽo thật, cứ như nước lã, không có mùi vị gì.”

“Ta thấy người nhàn quá hóa sầu chăng?” Huyết Ma lạnh giọng.

Thiên Ma cốc bình tĩnh được hai tháng, sáng đó lại xôn xao, đại diện nghị sự lắc lư như gặp động đất, tiếng nổ vang lên rồi từ phía sau đại diện vang lên tiếng hú của nữ tử như rồng gầm phượng gáy vang khắp cốc. Các đệ tử trông nom đại diện choáng váng, các trưởng lão vội vàng đến nơi đều ngạc nhiên phát hiện ngôi điện hùng vĩ thi nhau sụp đổ, một nữ tử mặt đầy sát khí đang tung hoành trong đó.

Toàn thân nàng nhàn nhạt tử mang, khí thế hùng hồn phát ra khiến các trưởng lão ma giáo đều rung mình.

“Tiểu ma nữ làm gì?” Một trưởng lão rít lên hỏi.

Mái tóc dài của tiểu ma nữ không gió mà dựng lên, tử mang lóe sáng trong mắt, lạnh lùng nhìn trưởng lão ma giáo đó, rồi không nói gì tung ra một đòn phách không chuông, tử sắc cương khí rít lên như nộ long lao vút tới.

Áp lực kinh hồn cùng cương phong mãnh liệt khiến sắc mặt vị trưởng lão nhợt nhạt, không dám tranh phong mà cấp tốc lùi lại. Tuy tránh được đạo tử sắc cương khí, nhưng áp lực từ cương phong vẫn khiến ông ta thổ huyết không ngừng, thân thể lắc lư như lá thuyền giữa biển lớn.

Một đòn phách không chuông đã khiến một trưởng lão chưa rõ sống chết, tất cả đều rung động, mấy trưởng lão lão run rẩy, không biết nên làm gì, tu vi này đã vượt khỏi tưởng tượng của họ, tuyệt đối không đối phó được.

“Mau đi mời giáo chủ.” Một trưởng lão lớn tiếng nói với đệ tử.

Tiểu ma nữ như phát điên, công kích ào ạt cả người và vật trong đại điện, gần như mọi bức tượng đều bị chấn tan, rồi nàng tung chuông đánh thủng nóc, phi thân lên ngồi trên bảo tọa giáo chủ, lạnh lùng nhìn xuống các trưởng lão và giáo chúng ma giáo mới tập hợp lại, khí thế hùng hậu của nàng khiến ma giáo chúng nhân run rẩy.

Lúc này tiểu ma nữ như tu la thần, mặt đầy sát ý.

“Tiểu ma nữ này sao vậy?” Mấy trưởng lão nhìn nhau, không biết xảy ra chuyện gì khiến tiểu ma nữ nổi giận như vậy.

Ma giáo giáo chủ Cái Thiên Phong nghe báo cáo xong liền thở dài: “Không ngờ Thiên Ma cốc mới bình tĩnh lại, ma nữ lại phá quan gây ra đại loạn, lẽ nào ả tẩu hỏa nhập ma.”

Lúc dẫn người đến nơi, ông ta vừa hay thấy được tình cảnh sau cùng, ma giáo đại diện hùng vĩ hóa thành ngôi nát ngổn ngang, đệ tử ma giáo đều run run rẩy rẩy trốn biệt ngoài xa, không ai dám xông lên.

Tiểu ma nữ bay vút lên khỏi màn bụi, sát khí tràn ra khiến người ta không lạnh mà run, tiến bước về phía ma giáo giáo chủ.

“Cái gì? Súc địa thành thốn.” Ma giáo giáo chủ cả kinh, ngưng trọng nhìn tiểu ma nữ: “Huyền Huyền, cô tẩu hỏa nhập ma rồi, không biết ư?”

Huyền Huyền im lặng tung chưởng, Cái Thiên Phong vội giơ tay phải lên ngăn.

Hai đạo cương khí một đen một tím như long quyển phong tràn ra ngoài, đệ tử ma giáo sướm đã tránh xa, tránh họa sát thân. Hai đạo cương phong quay tít, điên cuồng lan khắp đại điện đổ nát, khi tất cả lắng đi thì ma giáo giáo chủ lùi liền bảy bước, khoe miệng rỉ máu, sắc mặt trắng nhợt. Toàn bộ mái ngói đã hóa thành cát bụi, ma giáo đại điện triệt để tan biến.

“Giáo chủ...”

“Giáo chủ...”

Chúng đệ tử ma giáo không dám tin vào sự thật, trong mắt họ Cái Thiên Phong là vô địch, không ngờ lại bại trong tay một tiểu nha đầu chưa đầy hai mươi.

“Mau đi mời thái thượng trưởng lão.” Không hiểu ai hô lên.

Kỳ thật không cần mời, thập đại thái thượng trưởng lão đã tới, họ nghe thấy tiếng tiểu ma nữ rú lên lúc phá quan, hiện giờ đang lao tới.

Ma giáo giáo chủ tỏ vẻ thất lạc, hồi lâu sau mới bình tĩnh: “Hảo công phu, hảo thần thông, Ngạo Thiên quyết tái hiện, Thiên Ma quyết không thể độc bá được, cô nương còn trẻ mà tu vi đã đạt mức kinh thể hải tục vì sao không tu luyện cho chắc chắn mà cố gắng thành công theo hướng hủy diệt.”

Tiểu ma nữ nghe thấy ba chữ “Ngạo Thiên quyết”, nhân thần băng lạnh lóe lên như đang suy nghĩ gì đó.

Ma giáo giáo chủ xác định Huyền Huyền đã tẩu hỏa nhập ma.

Thập đại thái thượng trưởng lão đã tới, vây chặt tiểu ma nữ.

Tử mang lóe lên trong mắt Huyền Huyền, đột nhiên cuồng tính đại phát, điên cuồng tấn công chúng nhân.

Với người ma giáo, rõ ràng tiểu ma nữ đang tự sát, bởi họ cho rằng trừ thánh cấp cao thủ, trên đời không còn ai dám đồng thời khiêu chiến mười để cảnh cao thủ thành danh nhiều năm.

Tiểu ma nữ hành động thể khác nào vũ nhục thập đại trưởng lão, trừ hai người đối chưởng với nàng, còn lại đều lui bước.

Ma giáo giáo chủ Cái Thiên Phong nói: “Các vị sư tổ đừng khinh địch, tiểu ma nữ tuy tẩu hỏa nhập ma, nhưng công lực tăng cao, sắp đạt đến lúc quan trọng, ngàn vạn lần phải cẩn thận.”

“Cái gì?” Mấy lão nhân đều tỏ vẻ không tin được, họ từ một đệ tử ma giáo tu luyện đến để cấp cao thủ thì người trẻ nhất cũng ngoài sáu mươi, rồi sau đó phản lão hoàn đồng, tu vi để cấp bước vào đại thành nhưng không tiến được nữa, mấy chục năm qua, họ lại già đi. Giờ nghe nói một nữ tử chưa đầy hai mươi sắp vượt qua bước cuối cùng đó, sao có chuyện họ không kinh hãi.

“Con còn hoài nghi là ả sử dụng Ngạo Thiên thần quyết đã thất truyền.” Cái Thiên Phong dặn.

Thêm hai người trong thập đại trưởng lão gia nhập vòng chiến, sáu người khác lùi lại.

Mọi đệ tử ma giáo đều lui xa mấy trăm thước.

Đây là trận kinh thể đại chiến, mấy trăm năm không xuất hiện trong võ lâm, bốn để cảnh cao thủ thành đế nhiều năm liên thủ đại chiến võ đế mới nổi.

Dù thắng hay thua, tiểu ma nữ đều có thể ngạo thị đương đại.

Tứ đại đế cảnh cao thủ như bốn bức tường kiên cố vây chặt Huyền Huyền, bốn làn Thiên Ma cương khí kết lại ép tới kinh nhân, không gian phụ cận chịu tác dụng của Thiên Ma lực trường, gần như uốn khúc, mơ hồ hẳn đi.

Ở giữa là màn tử mang chói lọi, hai mắt tiểu ma nữ rực tử quang, toát lên sát khí lãnh liệt, hai tay không ngừng múa tít, nhẹ nhàng mà không thiếu ngạo cốt. Cường quang chói lòa từ hai tay nàng phát ra, lực trường do Thiên Ma cương khí cấu thành dao động kịch liệt, đại lực lan tràn.

Tử quang càng lúc càng mạnh, dao động trên không ào ạt khiến mặt đất rung rinh theo, tử mang từ trong Thiên Ma lực trường lao ra, tiểu ma nữ triệt để đột phá phong tỏa của tứ đại đế cảnh cao thủ liên thủ. Sức mạnh như nộ hải cuồng đào từ năm người tràn ra bốn phía, chấn động cả không trung, thi thoảng có phi điều bay ngang đều bị chấn tan, dưới chân năm người nứt nẻ lan dài trăm thước, cả Thiên Ma cốc phẳng phát đang chấn động.

Thanh thế của ngũ đại đế cảnh cao thủ kinh người, Thiên Ma cương khí và Ngạo Thiên cương khí điên cuồng tràn ra, năm làn quang mang bốn đen một đỏ như thần long uốn lượn, trong vòng trăm trượng mọi thứ đều hóa thành cát bụi.

Bốn đế cảnh cao thủ nhột nhột mặt mày lùi lại mấy bước, tiểu ma nữ gấp người thỏ ra ba ngụm máu.

Độc Cô Bại Thiên ở ngoài đám đông lao vút tới, nhưng bị Huyết Ma kéo lại.

“Người định làm gì? Bỏ ra, người không thấy muối muối bị người ta bắt nạt ư?”

Huyết Ma sững người, cảm của: “Ta đương nhiên thấy, nhưng muối ấy không sao hết, trận đại chiến này phi thường trọng yếu, người không được làm càn.”

Mắt hần lóe lên, không nói thêm câu nào.

Huyền Huyền từ từ đứng dậy, đáng sợ là gương mặt nàng xuất hiện mấy vết nứt.

“A...” Ai nấy đều kinh hãi.

Vết nứt dần loang rộng, sau cùng mặt Huyền Huyền rơi xuống, gương mặt khác như mộng như ảo xuất hiện trước mắt chúng nhân. Dung nhan này không nên xuất hiện ở trần thế, mọi từ ngữ hoa mỹ đều không đủ để hình dung.

Ai nấy ngẩn ra, Độc Cô Bại Thiên cũng thế, còn chấn động hơn cả lúc thấy Lý Thi, Nam Cung Tiên Nhi, Hoa Vân Tiên, hẳn đã biết gương mặt Huyền Huyền không phải mặt thật nhưng không ngờ dung mạo thật sự của nàng lại tuyệt diệu đến thế, trong các nữ tử hần biết chỉ có Huyết Ma sánh được.

Huyền Huyền lộ ra chân dung, tử quang trong mắt càng sáng.

“A...”

Nàng kêu lớn, mắt xạ ra tử mang dài nửa thước, rồi sức mạnh khủng khiếp từ thể nội tràn ra, tử sắc quang mang nhàn nhạt trùm kín toàn thân, khí thế tô thêm cho nàng bóng dáng cao lớn như núi, lúc này nàng không còn là tuyệt đại giai nhân mà giống tuyệt đại cường giả uy chấn thiên hạ.

“Thành rồi, nha đầu lại bước thêm nữa bước, đã thành á thánh, chỉ cách thánh cấp chút xíu, thật không ngờ, đúng là kì tích.” Huyết Ma kích động.

Mọi đệ tử ma giáo đều run lên, ma giáo thập đại thái thượng trưởng lão đều tỏ ra kích động và hâm mộ, cô gái này đạt đến cảnh giới cả đời họ theo đuổi nhưng không với tới, với họ được chứng kiến đế cảnh cao thủ trở thành thánh cấp cao thủ cũng không còn gì phải ân hận nữa.

156. Chương 21: Bá Tuyệt Thiên Địa

Hai mắt Huyền Huyền rực tử mang, khẽ giơ tay lên, Ngạo Thiên cương khí tím sẫm như nước triều tràn ra, tiên thiên cương khí hùng hậu khiến chúng nhân quan chiến ngoài xa đều hoảng sợ, kẻ công lực hơi kém là không đứng vững nữa, nhũn chân ngã xuống đất.

Ma giáo thập đại trưởng lão cùng hành động, mười lần Thiên Ma khí như mây đen vây chặt tử mang.

“Thiên la địa võng tỏa ma hồn!” Thập đại trưởng lão cùng quát.

Thình không ảm đạm, mặt đất rung lên, thiên địa tinh khí trong Thiên Ma cốc điên cuồng tràn tới, năng lượng dao động khiến đệ tử ma giáo bất giác lùi lại cả trăm trượng.

Tử sắc quang mang trên mình Huyền Huyền bị chèn ép, dần ảm đạm rồi hình thành một dải tử quang cách người nàng một thước, bên ngoài nữa là Thiên Ma cương khí. Chúng nhân chỉ thấy trong hắc ám vô tận lấp lóe tử quang mờ mờ.

Ngay lúc Thiên Ma cương khí triệt để phong tỏa Huyền Huyền thì hai tay nàng chập lại, phong mang dài chừng ba thước phun ra, tử sắc kiếm cương như xé mây cắt sương, chẻ tan vàng cương khí mỏng manh nhất phía trên đầu. Nàng vút lên không, liên tục đạp bảy bước, thoát khỏi vòng vây của thập đại trưởng lão, lúc đáp xuống đất, cước bộ hơi loạng choạng.

Vừa đứng vững, nàng đan chéo hai tay, hai đạo phong mang như nộ long vút ra tấn công mười địch thủ.

“Ngạo Thiên kiếm quyết!” Ma giáo giáo chủ Cái Thiên Phong quan chiến ngoài xa hô lên.

Một trưởng lão hỏi: “Ngạo Thiên kiếm quyết có gì đặc dị?”

Cái Thiên Phong đáp: “Nói về kiếm pháp, đứng đầu là Kinh Thiên thần kiếm, nhưng thật ra kiếm quyết trong Ngạo Thiên thần quyết cũng lợi hại như thế, hai pho kiếm pháp này mà luyện đến cực chí cảnh giới đều có thể lấy thân hóa kiếm, cắt đứt vạn vật, thậm chí phá toái hư không.”

Đệ tử ma giáo cạnh đó đều háo hức, có người hạ giọng: “Nếu Ngạo Thiên quyết thần kỳ như vậy, Thiên Ma quyết của chúng ta không so được ư?”

Ma giáo giáo chủ lắc đầu: “Không thể nói vậy, xét về kiếm pháp, Thiên Ma quyết xác thật không bằng Ngạo Thiên quyết, nhưng công pháp bá đạo nhất của bản giáo là Thiên Ma chương, so hai môn với nhau không thể xác định ai hơn được.”

“Nói vậy, Thiên Ma chương là thiên hạ đệ nhất chương?” Một đệ tử ma giáo hỏi.

“Gần như vậy.” Ma giáo giáo chủ đáp, nhấn mạnh thêm: “Nếu Ma Ngọc thủ không xuất thế.”

Lúc đó khí thế của tiểu ma nữ như cầu vồng, tử sắc kiếm cương tung hoành, chống cự lại mười đệ cảnh cao thủ mà không hề sút kém. Thân hình thập đại trưởng lão như điện, không hề tỏ ra già nua tí nào, lại bao vây Huyền Huyền, mười đôi tay đen như mực, Thiên Ma cương khí miên miên bất tuyệt đổ tới.

Trong Thiên Ma lực trường, tử sắc cương khí tung hoành tứ phía, đôi ngọc thủ của tiểu ma nữ hóa thành kiếm phong, bức tường cương khí do thập đại trưởng lão dày công tạo thành lại bị hóa giải.

Mái tóc đen nhánh, tròn mắt tím sẫm, tuyết thể dung nhan, thân thủ ngạo thế, thiên chi kiêu nữ đấu với mười vị vô địch, ba trăm năm nay tuy lịch sử vô lâm chưa sinh thêm được Vô thánh nhưng nhất đại thiên kiêu sắp hình thành.

Huyền Huyền bị thập đại đệ cảnh cao thủ vây công nhưng càng lúc càng thoải mái, tử sắc quang hoa trên mình mỗi lúc một sáng.

Huyết Ma Hứa Nặc tỏ vẻ kinh ngạc, liên tục gật đầu: “Được, được, nhanh lắm, tiến lên một chút...”

Độc Cô Bại Thiên kích động hết mức, tuy không phải hấn sắp thành Vô thánh nhưng thật lòng cao hứng cho tiểu ma nữ bởi hấn chưa quên rằng trong giờ phút nguy nan nhất chính nàng ra tay cứu giúp.

“A...” Huyền Huyền hú vang nhảy lên không, khí tức tuyệt đại cường giả như nộ hải cuồng đào lan khắp Thiên Ma cốc, đệ tử ma giáo ngoài xa run lên, quá nửa run lấy bảy bỏ ra đất.

Lúc này nàng đã hoàn toàn tỉnh lại, cố vượt quan ải, thoát khỏi tẩu hỏa nhập ma, tránh được nguy cơ tan xương nát cốt.

“Ngạo Thiên thần kiếm!” Nàng quát vang, giọng như châu ngọc rơi xuống, nhưng vang khắp Thiên Ma cốc.

Huyết Ma tỏ vẻ khấn trương, Độc Cô Bại Thiên nhận ra, cũng trở nên lo lắng, thầm khấn: “Huyền Huyền nhất định sẽ thành công.”

“Dĩ - thân - ngưng - kiếm!”

Huyền Huyền giẫm lên hư không, toàn thân phát ra vạn trượng quang mang như mặt trời chính ngọ, một cây thần kiếm khổng lồ xuất hiện.

Đột nhiên tiếng nổ ầm ầm vang lên, vùng đất phong ấn Ấn Ma cốc cũng phát ra quang hoa chói lói như thể, giữa làn sương là hai chữ cổ kính “phong ấn”.

“Phong ấn” lao tới như chớp, không trung lang lên tiếng sấm.

Huyết Ma quát lớn: “Không ổn.” Đoạn phi thân lên không.

Hai chữ “phong ấn” bay qua tượng Thiên Ma liền dừng lại, ma khí xung thiên quét vào quang hoa.

A...” Ma giáo giáo chủ thất thanh: “Lẽ nào Thiên Ma muốn quay lại?”

Khí thể của bức tượng bá tuyệt thiên địa, lắc lư một lúc nhưng rồi lại yên tĩnh, ma khí từ tượng Thiên Ma phát ra chảy ngược về lòng tượng.

Dải quang hoa “phong ấn” từ Ấn Ma cốc dâng lên bị ma khí hút mất chữ “phong”, chữ “ấn” may mắn thoát nạn, không đổi hướng mà đập vào Huyền Huyền vừa hóa thân thành thần kiếm.

Huyết Ma múa tít hai tay thi triển Huyết Ma thần công biến hóa từ Thiên Ma quyết, Huyết Ma cương khí như hải lãng tống về phía làn quang hoa chữ “ấn”, sóng máu vô tận nhuộm đỏ nửa tầng không Thiên Ma cốc.

Nhưng khi song máu va vào quang hoa liền tan rã tựa hoa tuyết gặp ánh nắng, chỉ tạm thời giảm được tốc độ của làn sáng.

Huyết Ma biến sắc mặt, lớn tiếng: “Huyền Huyền, nghe rõ tỷ nói không? Mau dừng lại, tỷ tỷ bị phong ấn quá lâu, nguyên khí đại thương, không chặn được sức mạnh phong ấn này. Muội dừng lại đi, không thì không kịp.”

Huyền Huyền đang lúc thần du thái hư, không nghe được nửa chữ, thần kiếm đang liên tục hấp thu tinh khí trong thiên địa, chuyển biến thành quang ảnh.

Huyết Ma không chặn nổi, cương khí màu máu quét ngược, thị thổ huyết trên không, lăn người ngã xuống.

Đại trưởng lão quát to: “Mau kết Thập ma loạn thiên đại trận!”

Thập đại thái thượng trưởng lão đứng thành mười góc, liên tục xuyên qua xuyên lại theo quy tắc rồi quát lớn: “Thập ma loạn thiên!”

Mười làn Thiên Ma chân khí kết lại, hình thành một con cự long đen ngòm, từ từ bay lên chặn đà Huyết Ma rơi xuống. Huyết Ma ổn định thân hình, thở hắt ra một hơi rồi đáp xuống đất, quát lớn với mười đệ cảnh cao thủ: “Mau cản chữ Ấn.”

Thập đại trưởng lão vâng lời, cự long lại bay lên trời, đập vào làn sáng hình chữ Ấn, bị đứt làm đôi, Thiên Ma cương khí ngút trời tan biến, thập đại thái thượng trưởng lão liên tục liên tục phun máu, mặt mũi cực độ.

Độc Cô Bại Thiên nóng lòng, trơ mắt nhìn quang hoa chữ Ấn đập vào thần kiếm do tiểu ma nữ hóa thành, ngửa mặt hú vang: “Xá thân thành ma! Xá thân thành ma! Ta phải xá thân thành ma!”

Dù hấn hết thể nào cũng vô dụng.

Quang hoa cuối cùng cũng đập vào Ngạo Thiên thần kiếm, thần kiếm run lên, lăn xuống đất. Quang hoa bám sát, rồi liên tục va vào thần kiếm ba lần.

Thần kiếm mờ hấn ánh sáng, rồi hiện ra thân ảnh Huyền Huyền tóc tai rối bù, sắc mặt nhợt nhạt, hai mắt nhắm chặt, miệng không ngừng phun máu.

“A...giấc trời, ta hận lão.”

Độc Cô Bại Thiên ngửa mặt hú vang, mắt hấn ướt lệ, tình cảnh Tư Đồ Minh Nguyệt gục ngã ở Trường Sinh cốc hiện lên, hiện giờ cũng nào có khác gì.

Đóa hoa mềm yếu từ trên không rơi xuống vùng tối tăm vô tận, dung nhan buồn bã toát lên buồn thương dịu dịu, ánh mắt mờ đục như ẩn chứa thiên ngôn vạn ngữ...

Huyền Huyền đang lúc hồi quang phản chiếu, cổ nháy mắt tìm gì đó trong đám đông, lúc thấy hấn, nàng hé nụ cười nhợt nhạt nhưng rồi máu trào ra không ngớt đã xóa tan nụ cười.

“A, không, không thể...không thể... giấc trời đáng chết, vì sao ngươi luôn đối đã với ta như vậy? Ta phải diệt Thiên.” Hấn hét lên như phát cuồng.

“Xá thân thành ma! Xá thân thành ma! Để ta xá thân thành ma. Sức mạnh ẩn trong sâu thẳm linh hồn mau thức dậy, ta nguyện dùng sinh mệnh đổi lấy sức mạnh trong thoáng chốc.”

“A...” Hấn ngửa mặt hú vang, cảm giác từ xa xưa ùa về, sức mạnh dâng lên khiến thân thể hấn cơ hồ vỡ tung.

Mọi người trong Thiên Ma cốc đều ngẩn ra.

Không hiểu có phải lời thề độc của hấn phát huy tác dụng hay đúng lúc hấn đạt đến yêu cầu xá thân thành ma mà mái tóc đen nhánh biến thành màu tím, mắt đỏ lựng, quang mang đỏ tía trùm kín toàn thân, rít lên vang vọng: “A... phải tru Thiên.”

Hấn lao lên không, tay phải ấn mạnh vào quang hoa chữ Ấn, bá khí thăm liệt chấn động cửu thiên thập địa, ma diễm nổi lên thiên địa. Quang hoa bị chấn tan trong khoảnh khắc, tan vào hư vô, ma diễm xuyên qua tinh khí do Thiên Ma tỏa thần đại trận tích tụ ngàn năm trên tầng không Thiên Ma cốc.

Đồng thời, thánh giả ngủ say mấy ngàn năm ở Thiên Vũ đại lục đều bị kinh tỉnh, từ những nơi thần bí cùng vang lên tiếng hô kinh hãi.

“Y quay lại rồi.”

“Y còn sống?”

“Lẽ nào là y?”

“Không phải y đã linh thức tịch diệt rồi ư?”

“Sao có thể, quyết không thể nào.”

“Linh thức nghịch thiên!”

“!”

Độc Cô Bại Thiên đón lấy thân thể nhu nhược của Huyền Huyền trên không, lướt về nơi nàng cư trú.

Giờ trong Thiên Ma cốc không còn đủ hai chục người đứng vững, những người khác đều nhũn ra.

Sắc mặt Huyết Ma trắng nhợt, lẩm bẩm: “Đáng sợ quá, sức mạnh đó khiến cả thánh giả cũng sợ hãi...quyết không phải sức mạnh của Võ thánh cận đại, có thể là Cổ võ thánh.”

Ma giáo giáo chủ Cái Thiên Phong đứng trước thập đại thái thượng trưởng lão, nhỏ giọng: “Không...không phải là Ma Ngọc thủ ư?”

Đại trưởng lão nói: “Hai tay y ban đầu biến thành màu máu, huyết khí lan tỏa rồi lại chuyển thành màu xanh đen, ma khí liểu nhiễu, sau cùng bạch quang lóe lên, bàn tay lại biến thành màu ngọc trắng, quang mang cực kỳ yêu dị.”

Một trưởng lão khác tiếp lời: “Nếu trên đời có cái gọi là chí mỹ thì bàn tay Độc Cô Bại Thiên vừa rồi là đôi tay mỹ lệ nhất, lấp lánh như ôn ngọc, mảnh mai bóng bẩy, tuyệt đối là Ma Ngọc thủ bá tuyệt thiên hạ.”

Cái Thiên Phong lẩm bẩm: “Loạn rồi, thiên hạ đại loạn, nhưng không phải là do ma giáo chúng ta.”

Một thái thượng trưởng lão nói: “Đúng, đại loạn sắp xảy, Thiên Ma phát ra khí tức chí cường, lời sấm sắp thành thật.”

Cái Thiên Phong hỏi: “Lời sấm gì?”

“Thiên Ma từng nói: ‘nộ oán xung thiên, họa loạn vô biên, bách thánh đại chiến, huyết thủy mạn thiên’..lâu quá rồi nên nội dung sau đó thất truyền.”

Cái Thiên Phong nói: “Nộ oán xung thiên, lẽ nào vừa rồi là...”

Một thái thượng trưởng lão đáp: “Đúng vậy.”

Cái Thiên Phong nói: “Truyền thuyết xa xưa nói rằng Thiên Ma sẽ có ngày trở về, có phải kiếp này không?”

157. Chương 22: Huyền Huyền Tẩu Liễu

Độc Cô Bại Thiên ôm Huyền Huyền lao đi như chớp, thoáng sau về đến tiểu viện hắc ở, đặt nàng lên giường, hai tay phát ra quang mang nhu hòa. Huyền Huyền không ngừng thổ huyết, sắc mặt trắng nhợt, máu nhuộm đỏ cả đệm giường.

Hắc nóng ruột cực độ, trong mắt hồng quang đại thịnh, tay trái phát lên đỉnh nhà, chưởng phong hất văng mái lá, nghiền nát thành bột vụn tan tác trên không. Tay hắc kéo lên, tay phải đỡ Huyền Huyền dậy, đặt sau lưng nàng, thiên địa tinh khí do Thiên Ma tỏa thần đại trận tích tụ ngàn năm như nộ hải cuồng đào tràn tới. Tông Thiên Ma cốc năng lượng dao động kịch liệt, từng làn sóng thiên địa tinh khí tràn vào tay trái hắc, rồi nhập vào thân thể.

Thiên thiên đoạt nhật, bá tuyệt thiên hạ!

Thiên địa tinh khí lên miên từ hắc chảy sang Huyền Huyền, quang mang nhu hòa khiến nàng ngừng thổ huyết, bạch quang mờ mờ bao phủ tứ phía.

Nếu không có tinh khí do Thiên Ma tỏa thần đại trận tích tụ, chắc cây cối trong cốc đã héo tàn hết, dù vậy màu sắc cũng đều ảm đạm hắc, không còn sinh khí như xưa.

Độc Cô Bại Thiên phảng phất đứng trong hư vô, nơi hắc đứng tới om, như thể trong phòng đột nhiên xuất hiện hắc động, trái ngược hắc với nơi Huyền Huyền nằm rực rỡ quang mang.

Huyết Ma đứng bên ngoài viện tử hắc ở, thở dài: “Thiên thiên đoạt nhật, thu thiên địa tinh khí, đoạt tinh hoa nhật nguyệt!”

Lúc đó thập đại thái thượng trưởng lão và ma giáo giáo chủ đang thảo luận chuyện Thiên Ma trở lại.

“Lẽ nào Thiên Ma vĩnh sinh cùng thiên địa?” Cái Thiên Phong hỏi.

Một trưởng lão đáp: “Không hiểu, đó là câu đố thiên cổ.”

“Lẽ nào Thiên Ma cũng bị phong ấn, có điều không phải trong Thiên Ma cốc Ẩn Ma động?”

“Không thể nào, không ai có thể phong ấn Thiên Ma, vô thượng thần thông của người không có đối thủ trong thiên địa.”

Một thái thượng trưởng lão khác tiếp lời: “Ta cũng nghĩ không phải vì nguyên nhân nào từ bên ngoài, người độn thể có lẽ vì đã chán ngán trần thế.”

Ma giáo giáo chủ Cái Thiên Phong nói: “Khí tức bá tuyệt thiên hạ do tượng Thiên Ma phát ra là sao, nếu không phải đó bức tượng thì đồ nhi chắc đã cho rằng Thiên Ma phục sinh.”

Một trưởng lão nói: “Ta vẫn hoài nghi Thiên Ma ở trong Thiên Ma cốc, người chưa từng rời khỏi cốc.”

Đại trưởng lão nói: “Quá nhiều câu đố chưa giải được, để ta đi mời Huyết Ma lão tổ.”

Ma giáo giáo chủ cùng các trưởng lão tới tiểu viện Độc Cô Bại Thiên ở, Huyết Ma đang cúi đầu trầm tư.

Bọn Cái Thiên Phong cảm nhận được năng lượng hùng hậu đang tràn tới, họ đều thất kinh.

“Tiền bối...”

Đại trưởng lão chùng giọng: “Có chuyện gì vậy, lẽ nào là Thâu thiên đoạt nhật?”

Huyết Ma nhìn họ, có phần vừa ý với lối xưng hô này: “Không sai, chính là Thâu thiên đoạt nhật.”

Cái Thiên Phong nói: “Hôm nay có quá nhiều bất ngờ, thật không tưởng tượng nổi.”

Một thái thượng trưởng lão nói với Huyết Ma: “Hôm nay chắc đã ứng với lời sấm của Thiên Ma lão tổ, phong vân sắp nổi, mời tiền bối chỉ điểm.”

Huyết Ma nói: “Việc phải diễn ra sớm muộn cũng vậy, bất tất cả nghĩ, không hiểu ta sẽ chỉ điểm gì?”

Một trưởng lão nói: “Xin tiền bối giải đáp một vài mê hoặc.”

“Được, các người hỏi đi.”

“Phong ấn vừa rồi là gì?”

“Ta nghĩ chắc là do thánh cấp cao thủ bản giáo cố ý để lại cấm chế, đề phòng có người trong giáo phá để thành thánh.”

“Chuyện...chuyện này đáng sợ thật, thật ra là vì sao? Tiền bối...”

“Đừng hỏi ta nguyên nhân, ta không thể trả lời, còn gì cần hỏi nữa không?”

Cái Thiên Phong nói: “Sao tượng Thiên Ma lại như vậy? Đột nhiên phát ra khí tức kinh hồn, có phải Thiên Ma sống mãi cùng thiên địa? Thật sự sẽ quay về Thiên Ma cốc.”

Huyết Ma trầm tư nhìn tượng Thiên Ma, tựa hồ đang nghĩ ngợi, hồi lâu mới nói: “Có lẽ Thiên Ma vẫn ẩn tàng tại Thiên Ma cốc.”

“Cái gì?”

Chúng nhân đều chấn kinh.

“Đó chỉ là suy đoán của ta, nếu nói Thiên Ma vĩnh sinh cùng thiên địa thì sao người lại không lộ diện? Ta đoán rằng vạn năm trước người đã thụ trọng thương, hiện đang ‘say ngủ’, cao thủ thánh cấp cảnh giới đều dùng phương pháp này để chữa lành tâm thân sắp chết. Nếu Thiên Ma muốn ‘say ngủ’ thì người chọn đâu? Rất rõ ràng là Thiên Ma cốc!”

“Việc này...” Thập đại thái thượng trưởng lão và ma giáo giáo chủ Cái Thiên Phong há hốc miệng, nhưng không nói thành tiếng.

Thân ảnh Huyết Ma dần xa.

Cái Thiên Phong lớn tiếng: “Tiền bối, Thiên Ma có khả năng ngủ say ở đâu?”

“Có lẽ bức tượng này là bản thân của ngài.” Huyết Ma biến mất về hướng Linh ma hồ.

“Sao...sao có thể?”

Cả toán cũng lui đi.

Cuối cùng Độc Cô Bại Thiên cũng xuất hiện khỏi bóng tối, nhìn dung nhan tuyệt mỹ của Huyền Huyền nhợt nhạt, lòng hắn nhói lên, dù hắn giữ được mạng nàng nhưng còn Minh Nguyệt? Minh Nguyệt sẽ sống lại ư? Hắn không dám chắc.

“Tiểu nha đầu ngủ ngon đi, tỉnh dậy mọi thứ đều ổn.” Hắn dịu dàng đứng trước giường Huyền Huyền nói.

Đúng lúc đó mi mắt tiểu ma nữ đột nhiên nháy, mở bừng đôi mắt vô thần, hoang mang nhìn hắn.

Lòng hắn trầm xuống, Huyền Huyền mất trí nhớ, chuyện này...

“Huyền Huyền, cô còn nhận ra ta không?”

“Người không phải Tiểu Trư ư?”

“...Cái gì đây, mắt trí nhớ cũng không nên gán ghép kiểu đó.” Hắc lẩm bẩm, rồi cố rặn cười: “Huyền Huyền, cô quên ta rồi ư, không sao, rồi cô sẽ từ từ nhớ ra.”

“Vậy ư? Người có thể cho ta biết người là ai không?” Dáng vẻ nàng vô cùng ngây thơ.

Lòng hắc nhói lên, dịu giọng: “Ta là người thân nhân của cô, là người tốt nhất với cô.”

“Vậy là Tiểu Trư, hắc vẫn đối tốt với ta.” Ánh mắt Huyền Huyền hiện lên nụ cười.

“Tiểu ma nữ dám hí lộng ta?” Hắc giận run lên, “tiểu nha đầu vừa tỉnh lại liền giở trò, hại ta lo gần chết.”

“Ha ha, thú vị, ngốc thật, câu đầu tiên ta nói người là Tiểu Trư, tên khốn người liền chiếm tiện nghi luôn, cái gì mà tốt nhất với ta, đúng là khốn kiếp.”

“Người...ta còn chưa đối đủ tốt với người ư?”

“Được rồi, biết là người không tệ, coi như còn có lương tâm.” Đột nhiên sắc mặt nàng ảm đạm hắc.

“Huyền Huyền sao thế? Không khỏe chỗ nào?”

“Hu hu...” Huyền Huyền đột nhiên bật khóc, “suýt nữa ta đã thành thánh cấp cao thủ nhưng hiện tại...hu hu...”

“Đừng khóc, đừng khóc, tất cả có thể bắt đầu lại? Chỉ cần cô bình an là được rồi.”

Tiếng khóc của Huyền Huyền nhỏ dần, rồi nàng chìm vào giấc ngủ.

Độc Cô Bại Thiên nói: “Ôi, chỉ có lúc này cô mới giống con gái, lẽ nào sức mạnh đến mức độ nào đó thì tính cách cũng biến hóa?”

Ba ngày sau, cuối cùng nàng cũng xuống khỏi giường được.

Hắc không rời nàng nửa bước, cùng tản bộ trong Thiên Ma cốc.

Đệ tử ma giáo nhìn cả hai với ánh mắt khác nhau, với Huyền Huyền là ánh mắt khâm phục, nghĩ đến phong thái lấy thân ngưng kiếm của tiểu ma nữ là họ đều bay bổng. Ánh mắt nhìn hắc đầy nét hoảng sợ như thấy yêu ma, họ vĩnh viễn không quên cảnh hắc đại phát thần uy, cứ như ma vương hóa thân.

“Ta đáng sợ vậy ư? Thấy ta như thấy quỷ, đúng là...” Hắc thở dài.

Huyền Huyền cười: “Đương nhiên, tâm người vốn ác, tướng do tâm sinh, hôm đó họ thấy dáng vẻ ác ma của người, không sợ mới là lạ.”

“Tâm ta vốn ác, không phải cô ở cạnh ta sẽ nguy hiểm lắm ư?”

“Hừ, người khác sợ người chứ ta thì không.”

“Vậy sao? Hiện tại thương thế của cô còn chưa khỏi, không đánh lại ta, hắc hắc...” Hắc cười đầy vô lại.

“Hừ, sợ người mới là lạ, người dám giở trò ta sẽ bảo Hứa Nặc tỷ tỷ thu thập người.”

“Nhảm rồi, người ta tốt xấu gì cũng hơn ngàn tuổi, làm tổ nãi nãi của tổ nãi nãi của cô cũng được đấy, mà cô cứ gọi ‘tỷ tỷ’, ‘tỷ tỷ’ mãi.”

“Ta rất vui, ta thích lắm.”

“Cô thích thế thì cứ gọi, bắt quá...hắc hắc, Hứa đại tỷ của cô không ở đây.” Hắc mỉm cười.

“Tiểu Bạch đáng chết, không được nhìn ta kiểu đó.” Huyền Huyền mắng.

“Ta nhìn cô như vậy mà cô bảo là dâm dục thì ta đau lòng lắm.”

“Xấu xa, đừng giở trò.”

Nhìn dung nhan tuyệt mỹ của nàng, hắc chợt xung động, ôm eo nàng kéo vào lòng.

“A...” Huyền Huyền kêu lên: “Tên đại sắc lang dám giở trò, mau buông tay, bằng không ta gọi người ta.”

Độc Cô Bại Thiên ngăn người, lẩm bẩm: “Ta còn tưởng cô là tiểu ma nữ vĩnh viễn trốn tránh, không ngờ...ai da, cô cầu ta làm gì, ta mới khen có hai câu mà cô đã hiện nguyên hình.”

“Mau buông tay.”

Hắn không buông mà ôm chặt hơn.

“Tiểu Bạch đáng chết, mặt người lớn thật, còn không bỏ tay là ta hô lên.”

“Cô hô đi, để người ma giáo nhìn thấy cảnh này cũng hay.”

Huyền Huyền đỏ mặt, hổ thẹn: “Tiểu Bạch đáng chết hôm nay dám bá đạo thế này, không sợ khi thương thế lành ta sẽ thu thập người sao?”

Độc Cô Bại Thiên lại ngăn người, thật không hiểu sao tiểu ma nữ lại đổi tính, biến thành người khác, lại biết hổ thẹn.

“Không sợ, ta biết cô không đành đánh ta nữa.”

“Mặt dày, xấu xa, hừ.”

Hai người cứ yên lặng ôm nhau, tất cả không cần phải nói ra.

Hồi lâu sau, Huyền Huyền mới nói: “Tiểu Bạch, nếu ta chết đi, nhiều năm sau người còn nhớ ta không?”

Lòng hắn chợt dấy lên cảm giác không lành, lớn tiếng: “Huyền Huyền, đừng nói thế, cô vĩnh viễn sẽ không sao, ta không thể để cô chết trước mặt mình.”

“Hi hi, trêu người thôi, tưởng thật ư?”

“Dù là đùa cũng không nên nói thế.”

“Biết rồi, à, người...”

“Ha ha, đó là trừng phạt cô.” Độc Cô Bại Thiên hôn nhẹ lên má nàng.

Huyền Huyền đỏ bừng mặt, đưa tay ngơ ngẩn chạm vào nơi in dấu nụ hôn.

“Có phải dư vị vô cùng không?” Hắn cười hỏi.

“Chết đi.” Huyền Huyền đẩy hắn ra.

Mười mấy ngày là quãng thời gian hắn thấy ấm áp nhất, trừ thỉnh thoảng tán chuyện với Huyết Ma, cả ngày nàng cùng hắn rong ruổi, góc ngách nào trong Thiên Ma cốc đều in dấu chân hai người, đều vang tiếng cười vui.

Lại một đêm trăng tròn, Linh ma hồ vẫn như xưa, nghênh đón vô số nữ tử trẻ tuổi Thiên Ma cốc đút hứa nguyện.

Hắn và nàng tựa vào nhau ngồi trên bờ hồ, lặng lẽ hôn thương ánh trăng, đến khi mặt hồ tĩnh lặng lại, ai nấy đều rời đi, mới cùng nhảy xuống lá thuyền chèo ra giữa hồ.

“Huyền Huyền cầu đi.”

“Lệ tình cũng bị người lấy rồi, ta còn gì mà hứa nguyện, mà Nguyệt nhi muội muội của người không còn ở đây nữa.”

Hắn trầm mặc hẳn.

Huyền Huyền cười: “Được rồi, không cần thương cảm, coi như ta lỡ lời.”

“Vây phạt cô... hắc hắc.”

“Đáng ghét, đại sắc lang.”

Độc Cô Bại Thiên lén hôn lên má Huyền Huyền.

“Vết thương của cô khỏi hẳn chưa?”

Huyền Huyền nói: “Nếu người không giữ quy củ, ta sẽ không tha thứ.”

Hắn cười đáp: “Không nghiêm chỉnh? Lại hôn như ban nãy chẳng?”

“Muốn chết?” Huyền Huyền giờ chường lên, nhưng được nửa chừng lại dừng lại, ôm cổ hắn hôn luôn lên môi.

Độc Cô Bại Thiên cả kinh, lần đầu tiên nàng chủ động thân mật, hơn nữa lần này hai người thân mật hơn hết, hắn cảm giác rõ thâm tình của nàng, hồi lâu sau vẫn không nở rời.

“Tiểu Bạch, nhiều năm sau người còn nhớ đêm nay không?” Giọng nàng hơi run.

Bất quá hắn không chú ý thấy, “đương nhiên sẽ nhớ, ta sẽ nói với hài tử của chúng ta là mẹ các con tại năm này tháng này, ngày này định tình với phụ thân, rồi mới có các con, nên các con phải nhớ ngày đó là sinh nhật đầu tiên.”

“Muốn chết, lấy đầu ra loại phụ thân không ra gì như người.” Huyền Huyền cười mắng.

“Ngày vĩ đại thế này đương nhiên phải nói với hài tử.” Hắn phản bác.

Huyền Huyền nhìn vàng trắng trọng: “Chúng ta hứa nguyện rồi về thôi.”

“Được.”

Hai người nhắm mắt, nàng lẩm nhẩm mấy câu, Độc Cô Bại Thiên lắng tai nghe nhưng không rõ.

“Huyền Huyền, cô cầu gì?”

“Người nói trước đi.”

“Nguyện vọng của ta là tương lai chúng ta sẽ sinh được hai đứa con khả ái, sống vui vẻ với nhau.”

“A...người...” Mắt Huyền Huyền ánh lệ.

“Sao cô lại khóc, vui quá hả?”

“Người...tên xấu xa, không nghiêm chỉnh gì cả.”

“Ta thay đổi sang điều khác được không?”

“Không được đổi, muộn quá rồi, chúng ta về đi.”

“À, đi thôi, cô còn chưa nói ra lời cầu xin.”

Huyền Huyền đáp: “Nguyện vọng của ta là người tìm được một người vợ tốt bình bình an an, khoái khoái lác lác sống đến hết đời.”

Hắn cười: “Còn phải hứa nguyện ư? Chúng ta sống cùng nhau nhất định rất vui.”

Huyền Huyền ậm ừ, cúi đầu cất bước.

Về đến tiểu viện, trước lúc ngủ, nàng kích động nói: “Tiểu Bạch, đừng quên ta.”

“Cô nói gì?” Độc Cô Bại Thiên hồ nghi.

“Ta nói là người không được quên thời gian vui vẻ đêm nay, không phải người nói là một ngày trọng đại phi thường ư?”

“Không quên đâu.”

“Nhớ nhé.”

“Nhớ.”

Sáng hôm sau, lúc hắn tỉnh lại phát hiện đầu giường có thư, mở ra xem, sắc mặt liền nhợt đi.

“Tiểu Bạch:

Ta đi đây, đừng đau lòng, đừng đau khổ, đừng nhớ đến ta.

Hôm đó ta phá để thành thánh thất bại, tuy người tạm thời giữ lại tính mạng ta nhưng trăm mạch đã sai lạc, Hứa Nặc tỷ tỷ cũng giúp đỡ nhưng nói rằng người ngoài không giúp được, chỉ khi ta tự nhận ra sinh tử, tiến sang thánh cấp linh vực mới tự cứu được mình, nhưng hi vọng xa vời quá.

Ta đi đây, sẽ bế tử quan, có lẽ mười năm, trăm năm, thậm chí vĩnh viễn không xuất quan.

Trước khi đi, ta vốn không muốn dính líu đến người, để người không vương vấn gì nhưng ta không làm được, người có trách không?

Quả dưa ngọc dừng đợi, tìm lấy một cô nương tâm ái mà đi ẩn cư, rũ sạch cừu hận trong lòng, người cũng nói Vong Tình ma quân khó tránh kiếp nạn bách thánh đại chiến, người không cần tự thân động thủ...

Hi hi, ngàn vạn lần đừng khóc.

Huyền Huyền từng đánh người, mắng người, cũng hơi thích người.

Ngày, tháng, năm.

158. Chương 23: Huyền Huyền Chi Sư

Cuối cùng Độc Cô Bại Thiên cũng hiểu vì sao mấy ngày nay nàng khác thường như thế, kêu lớn lên: “Huyền Huyền...cô bế tử quan ở đâu?” Hắn lao về phía Linh ma hồ, quả nhiên thấy Huyết Ma Hứa Nặc.

“Huyền Huyền đi đâu rồi?” Hắn nóng ruột kêu to.

Huyết Ma nhìn Linh ma hồ, mắt thoáng mờ đi, một lúc sau mới đáp: “Ta không biết.”

“Sao người lại không biết, mau cho ta biết đi, nhất định cô biết nàng đi đâu.” Hắn nắm vai Huyết Ma lắc mạnh.

Huyết Ma Hứa khẽ tránh, thân thể phát ra ánh sáng mờ mờ, hất hắn bắn ra.

“Ta thật sự không biết, kỳ thật người tìm thấy thì sao? Chỉ biết trở mắt nhìn ư? Người có cách trợ giúp sao? Chỉ bằng cứ giữ lại một phần ảo tượng đợi khi nào đó Huyền Huyền quay lại.”

“Người...sao lại nói thế? Huyền Huyền mang ẩn tật, trong lòng vô cùng buồn bã, sao lại để nàng không có ai chiếu cố?”

“Muội ấy ở lại cũng chết, lại không thể tĩnh tâm, chỉ khi trong lòng không còn vương vấn, tâm trong sáng nhất mới có thể lĩnh ngộ sinh tử.”

Độc Cô Bại Thiên thất thần: “Huyền Huyền có mấy phần thành công?”

“Một.”

“Gi cơ?”

Huyết Ma nói: “Huyền Huyền khác hẳn mọi người, nếu qua được ải này thì tiền đồ thênh thang, không thể hạn lượng được. Tuy lần này nàng ta không vượt được nhưng cũng dừng tạm ở thánh cấp cảnh giới trong khoảnh khắc, hạt giống thánh cấp đã gieo vào tâm, có điều hạt này có lớp vỏ cứng. Nếu đột phá được hạn chế, thanh cấp ban đầu này sẽ tiến lên một cấp, dù cường giả trong các Cổ võ thánh sống lại cũng không hơn được.”

“Nhưng... là cử tử nhất sinh, nếu nàng không thể tái đột phá...” Hắn không nói tiếp được.

Huyết Ma đáp: “Đúng, gian hiểm vô cùng nhưng người nào không trải qua sao có thể trở thành nhân thượng nhân.”

Độc Cô Bại Thiên hỏi: “Nàng ta cần bao lâu?”

“Trong vòng ba năm nếu không thể đột phá sinh tử chi cảnh, kinh mạch Huyền Huyền sẽ đứt hết.”

“Cái gì?” Độc Cô Bại Thiên nhớ đến nội dung bức thư: Ta đi đây, sẽ bế tử quan, có lẽ mười năm, trăm năm, thậm chí vĩnh viễn không xuất quan.

“Hóa ra chỉ là ba năm, nàng chỉ an ủi ta...” Hắc sững sờ, trông lòng chua xót cực độ.

Huyết Ma thấy hắc thất hồn lạc phách liền bật cười: “Ha ha, nói thật với người, Huyền Huyền tuyệt đối sẽ đột phá được hạn chế sinh tử, vì Ngạo Thiên quyết nàng ta tu luyện là một trong cửu đại thần quyết, công pháp đỉnh cấp để đột phá thánh cấp cảnh giới Hà hoàng ta sao lại một bản Thiên Ma quyết tặng cho, nên nàng ta sẽ không nguy hiểm gì.”

“Thật ư? Nếu có thêm thần quyết để tham khảo không phải hy vọng sẽ nhiều hơn ư? Mau cho ta biết nàng ở đâu, ta sẽ mang đến Kinh Thiên quyết, Chiến Thiên quyết, Khiếu Thiên quyết.”

“Cái gì?” Huyết Ma kinh hãi mở bừng mắt, không dám tin vào tai mình, “người... thân hoài tam đại thần quyết?”

“Đúng vậy, mau cho ta biết, Huyền Huyền ở đâu?”

“Thật không tin nổi.” Huyết Ma thở dài: “Nhưng không cần, có Thiên Ma quyết để Huyền Huyền tham khảo là được rồi, quá nhiều tâm pháp chỉ tổ phân tâm.”

Độc Cô Bại Thiên thất lạc, bàng hoàng, mê mang mấy ngày liền, rồi lại dốc lòng tu luyện võ công.

Huyền Huyền vạn phần lưu luyến rời Thiên Ma cốc, đi một bước ngoái lại ba lần, không hiểu còn cơ hội quay lại không. Đến cực đông Hán Đường đế quốc, nàng nhìn mặt biển mênh mông, lẩm bẩm: “Ta về rồi.”

Lá thuyền của nàng an toàn đi một mạch bảy ngày trên biển, đến một hòn đảo không lớn nhưng dày đặc chim bay trên trời thành đàn. Cảnh tượng trên đảo như chốn thế ngoại đào nguyên, thác tuôn suối chảy, hoa thơm chim hót, các loại cây không biết tên lừng lững quả chín rộ đủ màu, nhiều loài động vật nhỏ khả ái nhay nhót, cảnh sắc mỹ lệ đến mức khiến người ta say mê.

Đột nhiên trên đảo vang lên tiếng hú dài, các loài động vật hoảng sợ run rẩy, chim biển vỗ cánh bay cao, nước biển phía ngoài vốn bình tĩnh chợt dậy sóng cao ngập trời, thanh thế kinh nhân.

Hồi lâu sau tiếng hú mới dừng, rồi vang lên tiếng cười: “Ha ha, tiểu nha đầu còn biết đường về hả, vi sư tưởng con vĩnh viễn không quay lại.”

Một lão nhân râu tóc bạc phơ xuất hiện trước mặt nàng.

“Con nhớ sư phụ nên quay về.”

“Nhớ ta? Đi một mạch cả năm, xem ra con đã quên lão đầu tử này, có phải gặp phức tạp gì không nên mới định nhờ lão nhân gia ta giúp?”

“Hừ, lão đầu tử sao lại nói vậy, phí công con nhớ người, từ xa xôi về thăm.”

“Tiểu nha đầu ham chơi, cái gì cũng quên hết, ta không tin con nhớ ta.” Mắt lão nhân chợt sáng lên tử mang, chụp cổ tay Huyền Huyền: “Để vi sư xem.”

Lão nhân nhắm mắt trầm tư rồi tỏ vẻ ngưng trọng: “Sao con lại thành thế này?”

Huyền Huyền bật khóc: “Sư phụ, con không sống lâu nữa, không thể đưa tiễn người, hu hu...”

“Phi phui, mồm quạ đen, lão nhân gia ta là bất tử chi thân, sao lại chết được. Trẻ con đại miệng, cứ để gió thổi đi.”

“Hu hu... nhưng con không sống được nữa, sư phụ là người con trông từ nhỏ đến lớn, thật con không đành bỏ đi, hu hu...”

“Phi phui, tiểu nha đầu nói cái gì, là ta trông nom con đến lớn đấy chứ.” Lão nhân giận đến vênh râu lên.

“Hu hu... cũng thế thôi, lúc sư phụ thấy con thì con cũng nhìn sư phụ, hu hu... sư phụ, con không đành xa người...” Huyền Huyền chùi hết nước mũi lên mình lão nhân.

“Tiểu nha đầu xấu tính này, đứng dậy đi, đây là y phục mới của vi sư.”

“Sư phụ, con sắp chết rồi, người còn tính đến y phục ư, hu hu...” Huyền Huyền tựa vào mình lão nhân, vừa khóc vừa kéo râu.

“Được rồi, được rồi, nói xem thật ra là chuyện gì đi, để sư phụ nghĩ cách.”

“Một tháng trước con đến Thiên Ma cốc chơi...rồi...đột phá hạn chế sau cùng của đệ cấp, tiến vào thánh cấp cao thủ, hu hu...”

“Cái gì, con đạt đến thánh cấp cảnh giới, không hổ là đồ đệ của ta. Ha ha...”

“Hu hu... lão đầu tử còn cười được ư, lẽ nào không thấy con đã trở thành như cũ?”

“Ừ, nói tiếp đi.”

“Rồi...”

“Con nói là tượng Thiên Ma đột nhiên tràn ra ma khí?” Sắc mặt lão nhân ngưng trọng vô cùng: “Lẽ nào Thiên Ma thật sự quay lại? Rồi sau nữa?”

“Rồi...”

“Không thể nào, tên Tiểu Bạch đó xuất ra được phong mang đỏ tía quán thông thiên địa hả?”

“Đúng, thế nào hả lão đầu tử?”

Lão nhân lẩm bẩm: “Lẽ nào hôm đó cảm giác của ta là thật? Sao có thể, hắn đã linh thức tịch diệt cơ mà? Lẽ nào thật sự trở lại?”

“Hu hu... lão đầu tử, con đã thế này mà người không quan tâm.” Huyền Huyền kéo mạnh râu lão nhân.

“A... buông tay, tiểu nha đầu dã man, yên tâm đi, vì sư chắc chắn sẽ chữa lành cho con.”

“Hiện giờ sư phụ còn lừa con, Huyết Ma đã cho con biết sự thật, hu hu...”

“Loại tiểu bối vô danh như Huyết Ma biết cái gì, con không thử xem sư phụ là ai hả?”

“Hu hu... sư phụ là ai, có phải là thiên niên lão yêu quái?”

“Ha ha, sư phụ là kẻ đẹp trai nhất thiên địa, còn đẹp trai hơn cả Thiên Ma xấu xa đó, là kẻ mạnh nhất, mạnh hơn cả kẻ biến thái...”

“Thật ra sư phụ là ai, lẽ nào là yêu quái?”

“Nói nhăng, sư phụ con là cao thủ vĩ đại nhất thiên địa, đệ nhất Vô thánh trong truyền thuyết.” Lão nhân cười ha hả, vung tay chụp lên không, đám mây từ xa bay tới bị tổng sang hướng khác.

“Sư phụ đúng là yêu quái.”

159. Chương 24: Thần Công Ma Luyện

Thoảng cái Độc Cô Bại Thiên đã ở Thiên Ma cốc ba tháng, trong cốc ai cũng biết đến cuồng nhân như hắn, đầu tiên đã đại phá Phong ma ấn, cứu đích thánh cấp cao thủ Huyết Ma lão tổ bị phong ấn ngàn năm rồi dùng Ma Ngọc thủ quán thông thiên địa, tử sắc ma diễm uy chấn cửu thiên thập địa. Bốn chữ Độc Cô Bại Thiên vang vọng trong ma giáo, đồng nghĩa với sức mạnh, với ma vương.

“Vì sao? Vì sao võ công của ta đình trệ, không tiến thêm tí nào?” Hắn ngửa mặt hú vang.

Từ khi Huyền Huyền đi rồi, hắn không ngừng nghỉ tu luyện võ công, nhưng không tiến bộ được nửa phần, tu vi chỉ dừng ở cảnh giới vương cấp đại thừa, Tiểu viện hắn cư trú trở thành cấm địa, đệ tử ma giáo đều đi vòng thật xa, sợ rằng nhờ may không cẩn thận sẽ bị cuồng nhân khát võ bắt vào thí nghiệm, một tháng trước có mấy chục vị đệ tử vì bất cẩn mà trở thành đối thủ luyện võ của hắn, tới giờ vẫn chưa bỏ dẫy được.

Trước đây, các nam đệ tử vì nguyên nhân thánh nữ Hoa Vân Tiên mà luôn tỏ địch ý với hắn, luôn tìm cơ hội giáo huấn, nhưng giờ chỉ mong ma vương không tìm tới làm phiền là may lắm rồi.

“Ngay cả đệ cấp cảnh giới mà không đột phá nổi thì khi nào ta mới tiến vào thánh cấp lĩnh vực?” Hắn đắm mạnh, đánh tan một gốc cổ thụ.

“Muốn biết gì sao người không thể đột phá chẳng?” Không hiểu từ lúc nào Huyết Ma đến sau lưng hắn.

“Vì sao, lẽ nào ta không có thiên phạt đó.”

Huyết Ma đáp: “Sai, không phải người không có thiên phạt đó mà thiên phạt của người chấn cổ thước kim, cảnh giới vương cấp đại thừa là mục tiêu cả đời của người khác, nhưng người mười tám tuổi mới tập võ, chưa đầy hai năm đã đạt tới, thật sự là kỳ tích không tưởng tượng nổi. Thời gian gần đây đình trệ vì trong lòng người có quá nhiều thứ tối tăm, tâm ma đã ngăn cản người tiến lên.”

Độc Cô Bại Thiên lẩm bẩm: “Tâm ma? Ta có tâm ma gì?”

Huyết Ma nói: “Còn cần ta nhắc ư? Nghĩ ngợi lắm nên sinh ra tâm ma, người không quên được Tư Đồ Minh Nguyệt, lòng đam oán hận Vong Tình ma quân, vì muốn báo thù cho nàng ta mà nộ oán vô tận ngập tâm cảnh như khu rừng lặng, duệ trí của người bị che kín, linh đài tối tăm, cuồng bạo và giết chóc không chừa người khiến trái tim thanh tịnh đã mất, trong tình cảnh này người đột phá được mới là lạ.”

Hắn im lặng hồi lâu.

Huyết Ma tiếp lời: “Huyền Huyền chưa biết sống chết thế nào, người hoang mang nên tâm ma thêm mạnh, còn nhớ lúc trước người hét lên “Thiên đáng tru sát” chẳng?” Đoạn nhìn hắn đầy thâm ý: “Đó là khát vọng trong tiềm thức của người, xem ra người gánh vác quá nhiều thứ.”

Hắn ngẩn ra hồi lâu rồi đột nhiên bật cười: “Ha ha ha...hoang đường, đúng là hoang đường. Người nói ta bị cừu hận che lấp tâm trí? Theo người thì mặc cho việc bị thảm thế nào phát sinh cũng phải thần nhiên như thường? Thế còn là người ư, đó là thần, Độc Cô Bại Thiên ta chỉ là kẻ trần tục, không phải là thần không có cảm tình, không bằng cả sức sinh đó.”

Huyết Ma nhìn hắn đầy thương xót: “Người quá kích động, trên đời có nhiều việc chúng ta không thể thay đổi được, vì thế nên thay đổi chính mình, quên cái gì nên quên, nhớ cái gì nên nhớ.”

Hắn cười lạnh: “Vì sao phải chịu nhún, phải khuất phục vận mệnh đáng chết đó, vận mệnh của ta không phải do trời định đoạt.” Trong lúc đó, sâu thẳm hồn hắn như có gì đó thức tỉnh, cực độ bất cam trước vận mệnh mà nảy ra xung động muốn chà đạp thần linh.

Huyết Ma nói: “Người ta rồi có lúc cạn lực, mạnh hơn nữa thì sao, cải biến được nhiều vận mệnh hơn chẳng? Thánh cấp cao thủ đã vượt qua được cực hạn thể năng, sức mạnh có thể di sơn di hải, ngăn sông cắt suối, thậm chí vĩnh sinh cùng thiên địa, nhưng thế thì sao, nếu họ có thể bất chấp mọi pháp tắc, làm sao đến nỗi bị người ta phong ấn trong hắc ám vô tận, thậm chí hình thần đều bị diệt.”

Độc Cô Bại Thiên nói: “Hắc hắc thế có nghĩa là gì? Chỉ là họ đủ mạnh, dù là Thiên Vũ đại lực hay nơi trong truyền thuyết —Bỉ Ngạn, đều là thế giới cường giả làm vua. Chỉ cần có đủ sức mạnh là sẽ chế định được quy tắc, như kiểu hoàng triều ở Thiên Vũ đại lực ‘khắp dưới gầm trời, đều là đất vua; khắp nơi bên nước, đều là bề tôi của vua’. Mọi pháp quy đều là công cụ của cường giả thống trị, lấy đâu ra công bằng? Có quy tắc nào không phục vụ cường giả, nếu ta đủ sức mạnh vượt ra thì ai làm gì được ta? Ai chế ước được ta?”

“Trong thế giới kẻ mạnh thống trị, sức mạnh quyết định tất cả, cái gì mà vận mệnh, vận mệnh vì sao lại biến đổi liên tục? Vì sao nhiều thánh giả mất tự do, thậm chí liên lụy cả đệ tử đời sau? Chẳng phải vì họ không đủ mạnh, không thể thay đổi được hiện thực ư?”

Huyết Ma thấy toàn thân hắn bùng phát sức mạnh, u oán thở dài: “Sức mạnh đến đâu mới là chí cường, như võ thành cũng không thể chạm đến vô hình pháp tắc đó, nếu Võ thánh nào đạt đến cảnh giới thần linh, vượt lên mọi sức mạnh trần thế, nếu gặp phải pháp tắc vô hình đó chưa chắc họ đã không cố kị, rõ ràng trong chón u minh có đôi tay nào đó thay đổi vận mệnh con người, là thiên đạo. Thiên đạo duy trì cân bằng cho thế gian, thiện ác thưởng phạt đều từ đó mà ra, không ai thoát được.”

Tóc Độc Cô Bại Thiên dựng lên, hai mắt đỏ ngầu, lạnh giọng: “Thiên là cái gì? Đạo là gì? Lòng ta tức là Thiên, là Đạo. Thuận thiên cũng được, nghịch thiên cũng được, ta phải đi con đường riêng, thần ngăn giết thân, phạt chặn thì giết Phạt, ngay cả thiên đạo hư vô phiêu diêu ngăn cản thì ta cũng dám nói – ta sẽ diệt thiên đạo.”

Cả hai không nhắc đến pháp tắc vô hình đó đại biểu cho cái gì, nhưng Huyết Ma cảm giác hắn đã biết chân tướng việc thánh giả vạn năm nay đều bị pháp ấn, thậm chí còn biết nhiều hơn thế. Kỳ thật lúc này trong lòng hắn đang bị tìm cảm đột ngột ảnh hưởng, càng thêm căm ghét thiên đạo hư vô.

Hắn nhìn tượng Thiên Ma ngoài xa, nói: “Ta hiểu rõ nguyên nhân vô công của mình ngừng lại rồi, ta đã biết nên làm gì.”

Huyết Ma: “Người...”

“Tâm ma? Vì sao ta phải ức chế cảm thụ chân thật trong lòng? Hắc hắc, cứ để tâm ma càng mạnh hơn, thần công sẽ được mài giũa.”

“Cái gì? Thần công mài giũa? Người muốn cố gắng vượt ải? Người không sợ tẩu hỏa nhập ma, sa vào cảnh vạn kiếp bất phục ư?”

“Có gì đáng sợ, không mạo hiểm sao thu được thành quả. Ta chỉ là người phàm, không thể và không muốn khắc chế vui buồn trong lòng, càng không thể đi đến cảnh giới rầm rộ vô hỉ vô ưu, vô cảm tình đó. Xem ra chỉ có ma là thích hợp với ta nhất, tùy tâm sở dục, ta sẽ lấy ma tính trong lòng để tu luyện thần công.”

Hắn đi về khu rừng cách đó không xa.

Huyết Ma nhìn theo bóng hắn, lẩm bẩm: “Thần công mài giũa... Kinh Thiên quyết, Chiến Thiên quyết, Khiếu Thiên quyết, thần quyết cuối cùng biến thành ma quyết... phá thần thành ma...”

Độc Cô Bại Thiên vào rừng, hít sâu một hơi quát to: “Vong Tình ma quân, người chết đi.” Tay phải xuất ra một đạo kiếm khí phát ra một hàng cây, tiếng động ầm ầm vang lên, cát bụi mù mịt.

Hắn phát tiết oán khí trong lòng, nghịch chuyển ý nghĩa của mấy thần quyết, không còn cường cầu tĩnh tâm tu luyện nữa mà tùy tâm sở dục, thậm chí cố xông qua chướng ngại.

Từ hôm đó người ma giáo không dám bước vào vạt rừng đó nữa bước, bởi còn cách rất xa họ đã cảm nhận được ma khí kinh nhân.

Đệ tử ma giáo bàn luận nhì nhao:

“Ta khinh, Độc Cô Bại Thiên đó sao còn chưa đi?”

“Ngắt mất thôi, nếu người để giáo chủ và thái thượng trưởng lão nghe được, họ không rút gân người mới là lạ. Hắn là hi vọng giải cứu cao thủ các đời của bản giáo bị phong ấn, chúng ta phải phí bao công lao mới mời đến đây.”

“Nhưng hắn quá đáng sợ, bên ngoài tiểu viện của hắn, cả khu rừng suốt ngày ngập ma khí, cách xa đã tìm đập chân run, hắn đúng là còn ma hơn cả người ma giáo chúng ta.”

“Đúng, trước kia còn không nhận ra đây, chỉ biết hắn sắc lớn bằng trời, khinh nhờn thánh nữ.” Nói đoạn, đệ tử đó nhìn quanh, sợ thánh nữ đột nhiên xuất hiện trước mắt.

“Yên tâm, thánh nữ vẫn chưa quay về, bất quá nghe nói hai ngày nữa người sẽ về Thiên Ma cốc.”

“À.” Đệ tử đó tựa hồ yên lòng, “không ngờ hắn không chỉ hiểu sắc, còn là ma vương, mang bản chất của ác ma.”

“Đúng, vốn tưởng tiểu ma nữ đi rồi thì Thiên Ma cốc sẽ yên tĩnh, không ngờ ma vương chân chính lại xuất hiện.”

“Ma tổ che chở, nguyện là hắn đi nhanh cho.”

Độc Cô Bại Thiên rèn giũa thần công, khu rừng rậm rạp bị biến thành bình địa, chỉ mấy mươi mấy ngày mà khí chất của hắn biến hóa hạo hạo, cười thì vui vẻ nhưng nổi gợn là như ma vương giáng thế, bá khí hiển hiện. Phong cách của các thần công tuyệt kỹ Kinh Thiên quyết, Chiến Thiên quyết, Khiếu Thiên quyết khác hẳn trước kia, chiêu thức không đổi, pháp quyết vẫn thế, nhưng ý cảnh đã triệt để cải biến. Tuy kiếm khí vẫn sáng, phong mang vẫn rực nhưng ma khí rần rạt khiến người ta không nghĩ ngờ gì đó là vô thượng tuyệt học của ma đạo.

“Tùy tâm sở dục không ngờ lại có hiệu quả, sắp đột phá vương cấp hạn chế, tiến vào đế cảnh rồi.” Nhìn kiếm khí phát ra từ tay mình, hắn lại cười nhạo: “Ma khí mạnh thể này, hắc hắc, không ngờ cứu đại thần quyết vào tay ta lại biến thành ma công. Xem ra thật sự có tiềm chất thành ma, lúc trước bị người ta coi là Bất tử chi ma cũng không oan.”

Thời gian trôi đi, nháy mắt, hắn đã ở Thiên Ma cốc được bốn tháng.

Bên ngoài Thiên Ma cốc phơi phơi hoa tuyết nhưng trong cốc xanh rờn cây cối, hoa thơm nức nức. Thiên Ma cốc bốn mùa là xuân, công lao chủ yếu do Thiên Ma tọa thần đại trận, thiên địa tinh khí vô tận tận từ bốn phương tám hướng tràn về, sinh cơ rào rạt, biến cốc địa thành thánh địa tu luyện võ công, tu luyện một ngày ở đây bằng ba ngày bên ngoài. Hiện giờ Độc Cô Bại Thiên công thâm lực hậu, thân thể đầy ma tính, hoàn toàn biến thần quyết thành ma quyết.

160. Chương 25: Đột Lai Địch Hôn Nhân

Thời gian này, hắn cũng gặp ba sát thủ trẻ tuổi, lúc họ tiến vào tiểu viện, hắn hơi sững người bởi lâu nay đệ tử ma giáo luôn kính nhi viễn chi, căn bản không ai vào chỗ hắn ở nửa bước.

“Là các người.” Từ khí tức của họ, hắn nhận ra là ba sát thủ che mặt từng gặp trên đường bỏ chạy về sa mạc ở phía tây Thanh Phong đế quốc.

Hai nam tử cao lớn lãnh khốc, nữ tử lại lạnh lùng vô hạn, phát ra sát khí nhàn nhạt. Hắn biết cả ba cố ý tới, họ là sát thủ, từng trải vô số sinh tử nên tất nhiên trên mình có loại sát khí không thể rũ sạch.

Cả ba thấy hắn rồi cũng đều cả kinh, vì họ cảm nhận được ma tức nồng đậm, loại khí chất có được sau khi tu luyện vô thượng tuyệt học ma đạo. Nhưng ma giáo giáo chủ và chúng cao thủ tu luyện Thiên Ma quyết tu luyện mấy chục năm cũng không đạt được ma tức như thế, hiển nhiên là vì hắn mang sẵn ma tính trong mình.

“Ha ha, không ngờ Độc Cô huynh còn nhớ ra ba người mờ.” Nữ tử xinh đẹp bật cười, tựa như mặt hồ tan băng, nước tỏa dịu dàng.

“Sao lại quên được, sát thủ kiệt xuất của tổ chức sát thủ thiên hạ đệ nhất, ồ, phải là ma giáo sát thủ mới đúng, dù gì chủ nhân của Thích Huyết là ma giáo. Hôm đó ba người khiến ta suýt chết, đến giờ vẫn nhớ rõ, không rõ ba vị đến đây lần này có việc gì, lẽ nào muốn lấy mạng mờ, nhưng lần này... hắc hắc.” Độc Cô Bại Thiên cười lạnh.

Nữ sát thủ nói: “Độc Cô huynh đừng hiểu lầm, bọn ta tự biết mình, hiện giờ huynh sắp tiến vào hàng ngũ đế cảnh cao thủ, bọn ta sao dám múa rìu trước cửa Lỗ Ban.”

Một nam sát thủ nói: “Chúng ta cũng tạm coi là có quen nhau, vốn tại hạ cũng định đến thăm đại giá, chỉ là có nhiệm vụ bận rộn, tận hôm nay mới rảnh rồi đến tham bái.”

Hắn không nói gì, lặng lẽ lắng nghe họ.

Một nam sát thủ khác nói: “Khụ...nge nói trước kia Độc Cô huynh bất kính với Hoa sư muội, không hiểu là thật hay giả?” Trong mắt ba sát thủ ánh lên hàn quang.

Độc Cô Bại Thiên biết ba người là đệ tử kiệt xuất nhất lớp trẻ ma giáo, nhất định đã nghe lời đồn, đến trút giận giúp Hoa Vân Tiên.

Độc Cô Bại Thiên cười gian xảo: “Hắc hắc, không nên nhắc đến, chỉ là chút kỷ niệm mà thôi, nếu nàng ta cảm thấy không công bằng thì tại hạ tặng một món là được.” Hắn lôi một cái quần cộc từ trong đồng quần áo bẩn trên giường ra: “Có qua không có lại là vô lễ, là lỗi của tại hạ, à, mong các vị chuyển lễ vật đến cho nàng ta.”

A...” nữ sát thủ thẹn đỏ mặt, lạt giọng: “Độc Cô Bại Thiên, tên khốn người quá đáng lắm rồi...hừ.” Thị quay mặt đi, sát khí càng mạnh hơn.

Hai nam sát thủ xanh lét mặt mày, không ngờ hắn chẳng cố kị gì, giờ luôn trò này.

“Độc Cô Bại Thiên, người quá khinh người, hôm nay bọn ta sẽ trả lại công đạo cho Hoa sư muội.”

“Người có dám cùng chúng ta ra ngoài kia không?”

Độc Cô Bại Thiên bật cười: “Ha ha, Hoa sư muội của các vị muốn các vị đến đây hả. Muốn làm phiền ta, cứ nói thẳng ra, hà tất lắm chuyện thế này, mỹ nhân muốn thì sao ta lại không tới.”

Nữ sát thủ nói: “Được, vậy chúng ta đi ra.”

Độc Cô Bại Thiên đoán không sai, hai ngày trước Hoa Vân Tiên về Thiên Ma cốc, vừa hay mấy hảo hữu sát thủ từ Thích Huyết minh về, vô tình biết mấy hôm trước thị bị một tiểu ma nữ tên Huyền Huyền và Độc Cô Bại Thiên đùa cợt, liền quyết tâm trút giận họ. Hoa Vân Tiên hận hai vị ác khách đó cực độ, đương nhiên muốn giáo huấn, có điều là tiểu ma nữ vạn ác đã rời Thiên Ma cốc, thị bèn dồn hết âm ức lên mình Độc Cô Bại Thiên.

Đương nhiên cả nhóm hiểu rằng không thể giết hă, cũng không thể để giáo chủ và các thái thượng trưởng lão biết, chỉ nên lên cho hăn một trận.

Hăn và ba sát thủ đến một vạt rừng, giữa rừng là một bãi đất trống, nơi quyết đấu riêng tư của đệ tử ma giáo.

Lúc này bãi đất đông đặc người, quyết không dưới trăm người, phần lớn đều trẻ tuổi và là những tiểu đầu mục có đôi phần ảnh hưởng trong giáo. Họ đều do Hoa Vân Tiên và mấy hảo hữu mời tới, chủ yếu là quan chiến rồi truyền bá kết quả họ giáo huấn Độc Cô Bại Thiên đi khắp nơi, lấy lại danh dự cho thánh nữ.

Cạnh Hoa Vân Tiên còn có một nam một nữ trẻ tuổi, Độc Cô Bại Thiên nhận ra cả hai đều đạt tới cảnh giới thứ vương cấp. Ba sát thủ, Hoa Vân Tiên, và thêm hai người này, tức là sáu cao thủ thứ vương cấp, bất quá hăn không để tâm, giờ công lực của hăn khác xưa, chỉ còn cách để cảnh một chút xíu nữa.

“Ồ, lẽ nào thị đạt tới vương cấp cảnh giới?” Hăn đột nhiên sững người, phát hiện Hoa Vân Tiên vô tình để lộ khí tức hơn xa cao thủ thứ vương cấp, nhớ lại trước đây thị giả ý cùng chính đạo nhân sĩ truy sát hăn, chưa từng thi triển võ công thật sự, nên hăn luôn hiểu lầm rằng thị chỉ là cao thủ thứ vương cấp. Giờ hăn mới đột nhiên tỉnh ngộ rằng “con thỏ chết” này đã đạt tới vương cấp cảnh giới, chỉ là hăn không để ý mà thôi.

Hăn cười vang: “Hóa ra Hoa huynh đệ, không, Hoa tiểu thư đã đạt tới vương cấp cảnh giới, mỗ đúng là mắt kém, lẽ ra phải đoán được đường đường ma giáo thánh nữ, truyền nhân kiệt xuất của Vân Yên các, thân kiếm sở học hai nhà, sao lại chỉ là cảnh giới thứ vương cấp nhỉ? Tiểu thư che giấu tốt lắm.”

Dung nhan Hoa Vân Tiên lạnh như sương: “Độc Cô Bại Thiên, hôm nay người sẽ phải trả giá đắt vì những hành vi ngu xuẩn lúc trước, ta phải cho người hiểu ý nghĩa hai chữ hối hận.”

“Hối hận? Hắc hắc, con người sống trên đời khẳng định có những việc hối hận, bất quá ta không mảy may hối hận vì những gì đã làm với cô, ha ha, cái áo ngủ đó mềm lắm.”

“Chết đi, tên vô sỉ.” Hoa Vân Tiên giận quá bật kiếm lao vào hăn.

Mấy đệ tử ma giáo quan chiến thì nhau kêu: “Giết, giết, giết đi...”

Ba sát thủ đứng cạnh Hoa Vân Tiên, một nam một nữ cùng tuốt trường kiếm chém vào Độc Cô Bại Thiên.

Hăn tránh khỏi nhát kiếm của Hoa Vân Tiên, lớn tiếng: “Từ từ, ta có lời muốn nói.”

Mấy người vây công hăn dừng lại, lạnh lùng quan sát.

“Mấy tên các người vây công ta không thành nhưng bên ngoài còn hơn trăm người, không phải định đánh hội đồng chứ? Nếu vậy ta sẽ chạy luôn, không đánh lại thì chạy thôi.”

Hoa Vân Tiên nói: “Mấy người bọn ta đủ rồi, nếu không sợ người bỏ chạy, mình ta cũng đủ đối phó người.”

Hăn cười lạnh: “Chỉ bằng cô hả, hắc hắc, đã thế các người cùng lên đi, nếu thua thì phải xem các người rút đi thế nào.”

“Chịu chết đi.” Ba sát thủ lao lên, ba đạo kiếm khí tung hoành, quang mang chói lòa như điện vòng trum lên hần.

Hần không hề sợ hãi trước đòn liên thủ của mấy thanh niên cao thủ, ngạo nghễ vung kiếm, tay còn lại nắm quyền, thiên địa tinh khí điên cuồng tràn tới, trường kiếm sáng chói lên phát ra sát khí lạnh lùng, tay hần lấp lánh như bạch ngọc, ma tức mạnh mẽ khiến các đệ tử ma giáo quan chiến đều run rẩy.

“Giết.”

Hần quát to, trường kiếm như kinh thiên trường hồng bổ tới sáu người, diện quang va chạm với sáu đạo kiếm khí phát ra tiếng nổ nhức tai, ở xa nghe như tiếng sấm, sáu lần kiếm khí tan như mây khói, trong sáu người, trừ Hoa Vân Tiên, đều lùi liên ba bước dài.

Đồng thời tả quyền của hần lóe lên quang mang huyền hoặc, uy lực lôi đình triệt tiêu hợp kích của sáu người, ma tức lan tỏa ào ào trên không, kinh khí mãnh liệt khiến vạn rừng cây cuồng phong.

“Ma Ngọc thủ!” đệ tử ma giáo quan chiến kêu lên, tuyệt đại đa số họ từng thấy hần dùng Ma Ngọc thủ đánh vỡ phong ấn, ấn tượng về quyền pháp này cực sâu, giờ tuy không có uy lực như trước nhưng ma tức của một quyền này vẫn khiến người ta sợ hãi.

Một quyền đầy bá khí này khiến sáu thanh niên cao thủ có cảm giác vô lực, họ liên thủ tuy cũng có uy lực như thế nhưng uy thế kém xa. Sáu lần kiếm khí dệt thành màn lưới chụp xuống Ma Ngọc thủ.

“Ầm.”

Kinh khí hùng hồn va nhau, kiếm khí chói lòa bắn tứ tán, tiên thiên kiếm khí phá tan vạn rừng ngoài xa, như hoa tuyết tung bay trên không; đệ tử ma giáo quan chiến đều chạy ra xa, hoảng sợ nhìn lại.

Khi tất cả lắng đi, hần bình tĩnh đứng giữa trường đấu, sáu thanh niên cao thủ nhợt nhạt mặt mày.

Sáu người tản ra, cước bộ khê di động, mũi kiếm chỉ vào Độc Cô Bại Thiên, tinh khí trong dờng dao động liên hồi, từ từ tụ lại, sáu người dần phát ra quang mang mờ mờ, nhất là Hoa Vân Tiên như vàng trắng sáng, quang huy chói lòa.

Độc Cô Bại Thiên tỏ vẻ ngưng trọng, hai tay nắm chặt thanh kiếm, thiên địa tinh khí không ngừng tràn về, khác hẳn với sáu người vây công là nơi hần đứng càng lúc càng ảm đạm, sau cùng tối sầm lại, toàn thân hần chìm trong hắc ám, như một hắc động đột nhiên xuất hiện, khiến người ta bất an.

Bảy người trong rừng phát ra năng lượng dao động, khí tức hùng hậu khiến chúng quân quan chiến ngoài xa nghệt thở.

Bảy người rồi cũng hành động, sáu lần tiên thiên kiếm khí như nộ long gầm lên, với uy thế hủy thiên diệt địa lao vào Độc Cô Bại Thiên, năng lượng dao động kêu vang như sấm, không gian như thể bị xé tan, vạn vạn biến hình thành mơ hồ.

Đột nhiên nơi Độc Cô Bại Thiên đứng sáng lên, năng lượng hần tích tụ đều bùng phát như mặt trời chính ngọ khiến người ta không dám nhìn thẳng. Hai cầm kiếm bằng hai tay, quét mạnh ra theo thể hoành tảo thiên quân, quang kiếm hóa hình rõ rệt, quang mang lao vút lên không, kinh động đến mọi đế cảnh cao thủ trong Thiên Ma cốc, mười mấy bóng người nhanh chóng lao tới.

Nhất kiếm của hần va vào sáu lần kiếm khí, quét sạch tất cả, sáu lần tiên thiên kiếm khí tiêu tan, thậm chí không vang lên tiếng nổ nào. Sáu người vây công hần có tới năm thở máu văng xa, trường kiếm trong tay vỡ vụn, Hoa Vân Tiên tuy không bị hất đi nhưng sắc mặt nhợt nhạt, trường kiếm chỉ còn lại một nửa.

Kết quả đó vượt ngoài mọi ý liệu, lục đại thanh niên cao thủ ma giáo liên thủ mà vẫn bại trong tay hần.

Trường kiếm trong tay hần không chịu nổi sức mạnh tích tụ nên vỡ vụn, hần ném chuôi kiếm đi, thân hình như thiểm điện lao vào Hoa Vân Tiên vón đang kiệt lực, không còn sức trả đòn.

Hần đã nhận ra, đoạt lấy nửa thanh trường kiếm rồi ôm thị vào lòng, cười ha hả.

“Thanh niên cao thủ ma giáo chỉ thế mà thôi. Ha ha...”

Hoa Vân Tiên vừa xấu hổ vừa giận, năm vị hảo hữu nằm gục dưới đất, nhìn hấn đầy giận dữ, mắt như phun lửa.

Theo quy định, đệ tử ma giáo quan chiến không được xông lên, nhưng thấy tình nhân trong mộng bị ôm, ai nấy bật đao xuất kiếm lao tới.

Độc Cô Bại Thiên ung dung nhìn đệ tử ma giáo xông lên, vì hấn cảm giác được ma giáo giáo chủ ở gần đó, bèn cười cợt rồi đột nhiên hôn nhẹ lên má Hoa Vân Tiên.

Hoa Vân Tiên cấp nộ công tâm, trợn mắt ngất đi. Độc Cô Bại Thiên vội bấm vào hân trung thị, đồng thời tay phải lén truyền chân khí vào lưng.

Hoa Vân Tiên tỉnh lại ngay, rít lên: “A...”

Đệ tử trẻ tuổi của ma giáo phần khích, thoáng sau đã đến trước mặt hấn.

Cùng lúc vang lên tiếng quát: “Dừng tay hết cho ta.”

Thanh âm như tiếng sấm vang, tất cả đều bị chấn trụ, cùng dừng chân.

Mười mấy lão nhân vào trong rừng, là ma giáo giáo chủ và các thái thượng trưởng lão.

Hoa Vân Tiên thấy đại trưởng lão liền khóc to, “lão tổ tông...”

Đệ tử ma giáo thi nhau gọi: “Mong giáo chủ và các trưởng lão chủ trì công đạo, Độc Cô Bại Thiên sắc lớn bằng trời, dám công nhiên khinh nhờn thánh nữ.”

Thái thượng đại trưởng lão tức giận mắng: “Các người nói lung tung gì vậy, ta đã hứa gả Vân Tiên cho Độc Cô thiếu hiệp, lần này bất quá là hai người họ đùa thôi, các người đừng có hòa theo, mau lui đi cho ta.”

“Cái gì?”

“Không thể nào.”

“Không phải sự thật.”

“Sao có thể gả thánh nữ cho hấn?”

Ma giáo giáo chủ tức giận: “Lớn mật, các người dám không nghe lời liên thái thượng đại trưởng lão? Mau lui hết cho ta.”

Chúng nhân thấy giáo chủ phát nộ, giật mình chạy khỏi khu rừng.

Hoa Vân Tiên nghe xong, liền biến sắc: “Không, con không lấy hấn, bỏ ta ra, tên vô sỉ.”

Năm thanh niên cao thủ nằm dưới đất cùng kêu: “Giáo chủ, trưởng lão, các vị sao lại đẩy Vân Tiên xuống hầm lửa?”

Thái thượng trưởng lão nói: “Chúng ta cũng vì hạnh phúc của Vân Tiên.”

Độc Cô Bại Thiên nhìn Hoa Vân Tiên trong lòng, cười hăng hắc: “Ta buông tay đây, nàng đứng cho vững...”

161. Quyển: 7 – Chương 1: Ma Thành

Hoa Vân Tiên xấu hổ vô cùng, không nhịn được nổi giận mắng: “Mau bỏ bàn tay dơ bẩn của người ra.”

Độc Cô Bại Thiên không những không buông tay, ngược lại càng ôm chặt hơn, cả thân hình mềm mại của Hoa Vân Tiên đều dán chặt vào người hấn.

“Hắc hắc, đa tạ giáo chủ cùng các vị trưởng lão đã thành toàn, bất quá miễn không thể lấy thánh nữ làm vợ được.”

Giáo chủ Ma giáo cùng thập đại thái thượng trưởng lão đều sửng sốt, bọn họ không thể hiểu được vì sao Độc Cô Bại Thiên lại cự tuyệt. Hoa Vân tiên then quá hóa giận. Tên khốn kia miệng nói không cưới nàng làm vợ, mà tay vẫn ôm chặt mình không buông, tư thế ám muội khiến nàng muốn phát cuồng.

Ma giáo giáo chủ Cái Thiên Phong hỏi: “Tại sao?”

“Bởi vì mõ đã có hai vị hôn thê rồi.”

“A, vì sao lão phu chưa bao giờ nghe thiếu hiệp nói qua, ở đâu lại có hai vị nữ tử?”

“Một người chính là tiểu công chúa Tư Đồ Minh Nguyệt của Tư Đồ gia tộc - Vô lâm đệ nhất thế gia ở Hán Đường đế quốc, còn một người nữa các vị cũng đã biết, chính là người vừa mới rời đi – Huyền Huyền, chắc là các vị chưa quên?”

Giáo chủ ma giáo Cái Thiên Phong cùng thập đại trưởng lão đưa mắt nhìn nhau, bọn họ đều có ấn tượng sâu sắc đối với hai người này, Tư Đồ Minh Nguyệt qua đời tại Trường Sinh Cốc thì Độc Cô Bại Thiên ma tính đại phát, tàn sát hơn ngàn cao thủ vô lâm chính đạo, có thể thấy được tình cảm sâu đậm hẳn dành cho nàng. Tiểu ma nữ Huyền Huyền, bọn họ quen thuộc đến mức không thể quen thuộc hơn, thực sự là một tiểu ôn thần, làm cho bọn họ đau đầu không thôi, cầu sao cầu trăng mãi cuối cùng cũng mang tiểu sát tinh kia đi. Ngày nàng đi, trong Thiên Ma cốc tiếng hoan hô vang dội, ngay cả những nhân vật Ma giáo cấp cao cũng đều âm thầm cao hứng.

Nhưng Nhưng hai người này một chết một trọng thương, ngay cả Huyền Huyền đang trọng thương cũng không chắc có thể giữ được mạng sống, bọn họ thật sự không rõ vì sao Độc Cô Bại Thiên lại nói hai người nợ là vị hôn thê của hắn.

Giáo chủ Ma giáo nói: “Hết cách, nếu như thiếu hiệp đã có hai vị thê tử rồi, cưới thêm một người nữa cũng có sao đâu. Đại trưởng phu năm thê bảy thiếp là điều bình thường. Còn hướng hồ chi Tư Đồ tiểu thư đã ... ôi, cứ như vậy đi, qua vài ngày nữa lão phu sẽ chủ trì hôn lễ cho hai người, gần đây Ma giáo phát sinh nhiều sự tình, cũng cần không khí hôn lễ để vui vẻ một chút

Độc Cô Bại Thiên dở khóc dở cười, đường đường là Ma giáo thánh nữ, truyền nhân kiệt xuất của Vân Yên các – một trong ‘ngũ đại Thánh địa’, không ngờ lại trở thành vợ của hắn một cách đầy bất ngờ, thế sự thật khó lường! Nếu như chuyện này truyền ra ngoài, không biết là có bao nhiêu thiếu hiệp giang hồ phải tự sát đây.

Sắc mặt Hoa Vân Tiên tái xanh, thân hình không ngừng run rẩy do tức giận, giáo chủ Ma giáo phát hiện ra tình cảnh khó xử của thị, liền mở miệng nói: “Ừ, này ... xin Độc Cô thiếu hiệp hãy tự trọng, bỏ Tiên nhi ra đi.”

“A...Thật xin lỗi, thật xin lỗi Hoa tiểu thư.” Ngoài miệng hắn nói xin lỗi nhưng cánh tay vừa mới buông ra vẫn không quên vuốt nhẹ một cái lên eo của Hoa Vân Tiên.

Hoa Vân Tiên sợ hãi kêu lên, nhanh chóng giằng ra, sau đó xoay người trốn mất nhìn hắn, nếu không phải nàng không còn chút khí lực nào, có lẽ đã lao tới ăn thua với hắn rồi.

Lúc này nắm sát thủ nằm dưới đất đã thấy Hoa Vân Tiên thoát khỏi sự khống chế của Độc Cô Bại Thiên liền nói: “Hoa sư muội, muội về trước đi.”

Ý tứ của bọn họ rất rõ ràng, lúc trước bọn họ từng nói đỡ cho Hoa Vân Tiên nói chuyện, thỉnh cầu giáo chủ Ma giáo không gả nàng cho Độc Cô Bại Thiên nhưng cũng không có hiệu quả gì, các nhân vật Ma giáo cấp cao đã nói rõ ràng với những đệ tử Ma giáo rời đi, đó là một sự thật rất khó thay đổi, bọn họ chỉ còn cách ám chỉ nàng hãy mau bỏ chạy.

Hoa Vân Tiên không hiểu được ý tứ của bọn họ, hung hăng trừng mắt liếc Độc Cô Bại Thiên rồi xoay người đi ra khỏi khu rừng.

Mấy lão già trong ma giáo làm sao lại không nhìn ra được trò trẻ con này, thái thượng đại trưởng lão nói: “Tiên nhi, trước đây vài ngày Ma giáo xảy ra rất nhiều sự tình, nên mấy ngày nay cốc khẩu Thiên Ma cốc đã bị phong bế.”

Hoa Vân Tiên nhất thời đứng sững lại, toàn thân cứng đờ..

Nắm vị sát thủ đang nằm trên mặt đất liền nói: “Giáo chủ... trưởng lão sao các ngài có thể đẩy Hoa sư muội vào hầm lửa thế này?”

Độc Cô Bại Thiên vô cùng phiền muộn, mấy sát thủ cứ nói đi nói lại hắn là một biển lửa đáng ghét, hắn nhin không được giận dữ nói: “Giáo chủ, trưởng lão, mỗi không nói là sẽ cưới Hoa tiểu thư làm vợ, mỗi muốn lấy nàng làm thiếp.”

“Cái gì?”

“Người nằm mơ à!”

“Hoa sư muội sẽ không đời nào gả cho người.”

Năm sát thủ lớn tiếng mắng chửi.

Hoa Vân Tiên cao giọng hét lên: “Độc Cô Bại Thiên đáng chết kia người nằm mơ, ta quyết sẽ không gả cho người, người là tên khốn khiếp vô sỉ, người là đồ khốn nạn ...”

“Chuyện này...” thái thượng đại trưởng lão nhất thời cảm thấy khó xử, Hoa Vân Tiên là cháu chắt của lão, gả thì cho Độc Cô Bại Thiên cũng là bất đắc dĩ. Thứ nhất là vì muốn lợi dụng hấn giải cứu những tuyệt thế cao thủ còn lại của đang bị phong ấn cho ma giáo, hai là trước đó Độc Cô Bại Thiên cùng Hoa Vân Tiên đã gây ra nhiều chuyện thị phi, nhân cơ hội này để họ chính thức trở thành vợ chồng

Tuy Độc Cô Bại Thiên đã nói rõ rằng hấn có hai vị hôn thê, nhưng hai người một chết một bị thương, hơn nữa tiểu ma nữ đang bị trọng thương kia không chắc sẽ sống sót, cho nên lão không để trong lòng, nhưng lần này lại nghe Độc Cô Bại Thiên muốn cưới Hoa Vân Tiên làm thiếp, đại trưởng lão có phần khó chịu. Nói gì thì nói Hoa Vân Tiên cũng là hậu bối có quan hệ huyết thống với lão, nếu gả làm thiếp cho người khác, đường đường là thái thượng trưởng lão của Ma giáo biết giấu mặt mũi vào đâu.

Khuôn mặt thái thượng trưởng lão sầm xuống: “Độc Cô thiếu hiệp, yêu cầu của thiếu hiệp có vẻ quá mức rồi đó, Vân Tiên gả cho thiếu hiệp cùng với người khác đã đủ ấm ức rồi, làm sao thiếu hiệp lại có thể đưa ra yêu cầu vô lễ thế được?”

“Hắc hắc, dường như không phải là mỗi muốn lấy nàng ta, mà là các vị muốn gả nàng ấy cho mỗi, nếu như các vị cho rằng như vậy là ỷ khuất cho nàng ta, thôi vậy.”

Giáo chủ Ma giáo nói: “Nếu muốn Vân Tiên được gả làm thiếp cho thiếu hiệp, không phải là không được, nhưng thiếu hiệp phải cam đoan, ngoại trừ hai vị cô nương kia, không được cưới thêm bất kỳ một vị thê tử nào nữa.”

“Điều đó là đương nhiên, muốn trở thành chính thê của mỗi đâu có dễ dàng.”

Nhìn nụ cười đáng ghét của Độc Cô Bại Thiên, Hoa Vân Tiên nàng chỉ muốn đập cho hấn một trận, rồi sau đó cầm kiếm giết chết hấn.

Thái thượng đại trưởng lão cũng hiểu được ý tứ của giáo chủ Ma giáo, hai vị chính thê của Độc Cô Bại Thiên, một chết một trọng thương, cũng coi như không, huống hồ sau này hấn cũng không cưới thêm chính thê nữa, cho nên Hoa Vân Tiên làm thiếp cũng như là làm thê tử, tuy nói làm thê có phần ỷ khuất thị, nhưng nghĩ lại Hoa Vân Tiên có thể làm thê tử vô danh hữu thực, lão cũng không nói thêm gì nữa.

“Ai, không đúng a, hấn nói sau này không thu chính thê, chẳng lẽ hấn lại muốn ...” Nghĩ tới đây, thái thượng đại trưởng lão nói: “Thiếu hiệp nói không thu chính thê nữa, vậy sau này người có thu thêm thiếp không đây?”

“Cái này... chuyện sau này ai có thể nói chính xác đây.”

“Hừ!” Thái thượng đại trưởng lão hừ lạnh một tiếng.

Một trường hôn nhân đột ngột giống như một vở hài kịch không có thật đã kết thúc.

Độc Cô Bại Thiên đang nằm trên giường, nghĩ đến thái độ lồng lộn của Hoa Vân Tiên, không nhin được cười.

Hắn không hề buồn ngủ, mặc y phục đi ra tiểu viện, đi tới khu rừng cây ở tiền viện.

Ánh trăng như nước nhu hòa chiếu rọi trên khắp các ngõ ngách, làn sáng trong trẻo nhưng lạnh lùng càng làm cho rừng cây thêm phần mông lung mờ ảo.

Độc Cô Bại Thiên ngổn ngang suy nghĩ, hần lảng lạng đứng trong rừng cây, suy tư đủ điều, từ ngày đầu tiên hần bước vào giang hồ cho đến bây giờ....

Con đường hần đi chỉ toàn ‘mưa máu gió tanh’.

Vô số sinh mệnh đã chết dưới kiếm của hần, hơn ngàn vong hồn đó kỳ thật đối với hần vô oán vô cừu nhưng quyết định của vận mệnh khiến hần không thể lựa chọn, thân nhập ma thể, hần chỉ đành vung đồ đao trong tay, đối diện với những “dũng sĩ” xông lên.

Nghĩ lại lợi khí trong tay mình như giống như một liềm xén cỏ không ngừng đoạt lấy sinh mệnh, hần có một cảm giác không chân thật, một thiếu niên ngây thơ có thể bị tổn thương vì một mối tình đầu giản đơn đã biến đi đâu mất? Một thiếu niên từng khoái lạc vô ưu, thích cùng bạn bè quây phá khắp trong trấn này đi đâu mất?

Chỉ trong vòng nửa năm ngắn ngủi, con đường nhân sinh của hần đã rẽ sang hướng khác, trở thành công địch của vô lâm giết người như cắt cỏ - lãnh huyết ma vương.

Hần đã mất đi nhiều lắm, nhiều lắm.

Trong Trường Sinh cốc, cái chết của Nguyệt nhi khiến lòng hần đau như cắt, nhìn nữ tử mình yêu thương biến thành từng điểm quang hoa, chậm rãi biến mất trong không trung, cảm giác đau khổ bất lực khiến hần cả đời không quên được ...

May mắn là hần đã tìm được Lệ Tinh thứ hai, hần tin tưởng rằng sẽ có một ngày Nguyệt nhi sẽ trở lại nhân gian.

Huyền Huyền, một tiểu ma nữ vừa đáng yêu vừa đáng ghét, khiến người khác đau đầu, là một nữ tử quan trọng khác trong đời hần, những ngày ở bên cạnh nàng đều ngập niềm vui.

Tiểu ma nữ định phá ‘Đế’ thành ‘Thánh’ thất bại, thân mang trọng thương, làm cho hần khấn nguyện vài ngày, nhưng rốt cuộc hần cũng không hề vì nàng mà lo lắng, chỉ vì nàng chính là ‘Thiên Chi Kiều Nữ - Huyền Huyền’.

Nghĩ lại từ lúc bước chân vào giang hồ đến nay, rút cục là hần phụ giang hồ, hay là giang hồ phụ hần, hần không có gì để nói. Bởi vì sự tình còn lâu mới kết thúc, khi hần quay trở lại giang hồ, sẽ lại làm dậy lên những trận sóng gió mới.

Bất quá thủy chung trong lòng hần cũng có điểm áy náy, nữ hài tử đáng yêu, tiểu cung chủ Lạc Thiên cung Lãnh Vũ, bị hần làm tổn thương sâu sắc, thiếu niên vừa bước vào giang hồ còn ngông cuồng, tùy tiện hành động, kết quả....

Hần không biết làm sao có thể trả được món nợ phong lưu này

“Ài, nếu đổi là người khác thì thật là tốt.”

Độc Cô Bại Thiên liên tưởng đến Nam Cung Tiên Nhi, nữ tử tàn nhẫn xảo trá này tựa như một đóa hoa anh túc.

“Hắc hắc....” Hần bật cười lạnh.

Hình ảnh lão lừa gạt, lão Thích thoáng quá trong óc hần, không hiểu sức mạnh ẩn thế này hiện giờ thế nào, không biết không biết lão lừa gạt đã khôi phục tu vi để cảnh chưa.

“Thay đổi, thay đổi rồi, hắc hắc, sau này ta vẫn tùy tâm sở dục, có lẽ bản chất ta vốn là ma.”

Chân khí trong nội thể Độc Cô Bại Thiên cuộn cuộn dâng lên, ánh trắng như nước từ bốn phía cuộn cuộn đổ về phía hần, rừng cây vốn ảm đạm mờng lung phút chốc sáng rực lên. Cả người hần như phát sáng, trên người quang mang lấp lánh.

Ma khí vô tận phát ra từ trên người hần, ma tức tràn ngập từng tắc không gian trong rừng

Mái tóc dài của hần bay lên, không gió mà chuyển động, hai mắt đen thẳm hang sâu không đáy thật khiến người khác cảm thấy kinh khủng. Kinh Thiên quyết, Chiến Thiên quyết, Khiếu Thiên quyết, Bất Tử ma

công cùng vận chuyển, sức mạnh như thủy triều lấy hắc làm trung tâm tỏa ra xung quanh. Ma khí vô địch làm cho cây cối trong vòng ba trượng xung quanh hắc ầm ầm gãy đoạn, sau đó nát vụn ra.

Độc Cô Bại Thiên lớn tiếng hét một tiếng: “Ma thành!”

Trong màn đêm yên lặng, hai từ ‘Ma thành’ làm chấn động cả Thiên Ma cốc.

162. Chương 2: Ma Lão Thành Phật

Ma khiêu như sóng dữ từ trong cốc vang vọng hồi dài.

Giáo chủ ma giáo Cái Thiên Phong ở trong phòng cảm thán: “Thế gian lại có thêm một đế cảnh cao thủ nữa rồi.”

Trong Ân Ma cốc, thập đại thái thượng trưởng lão cảm xúc bất đồng, cùng thở dài.

“Đế cảnh sơ thành.”

“Lại một người mới rất có triển vọng.”

“Nhớ lại trước đây ta đạt đến đế cảnh thì cũng đã bảy hai tuổi.”

“Thành đế đã trăm năm rồi, ta giờ vẫn quanh quẩn ở cảnh giới này.”

“Tuổi trẻ thật hay.”

Cả người Độc Cô Bại Thiên nóng vô cùng, toàn thân trên dưới phảng phất như tràn ngập sức mạnh vô tận, còn có một cảm giác khó chịu không thể phát ra. Hắc ở trong rừng thỏa sức vẫy vùng, kiếm khí sáng rực từ trong tay hắc phát tán ra, tựa thần long, tựa thiểm điện, phong mang vô tận làm cho cây lá khắp nơi bay lên, một gốc cây cổ thụ to lớn đổ xuống hóa thành bụi phấn, trong rừng quang mang trở nên hỗn loạn.

Đến một lúc sau, quang mang sáng rực từ từ thực chất hóa, tiên thiên kiếm khí xảy ra biến hóa, kiếm cương đổ tía được thay thế bởi tiên thiên kiếm khí.

“Ha ha... ta rốt cục cũng thành đế rồi.”

“Kính Thiên quyết!”

Hắc rút thanh trường kiếm bên hông ra, bắt đầu thi triển Kính Thiên Thần Kiếm, chém mười nhát, chém trăm nhát, hàng ngàn kiếm ảnh hợp lại một chỗ, ngưng tụ thành một màn sáng, Kính Thiên Thần Kiếm như muốn phá nát hư không, làm cho không gian bị xé rách, vận vẹo.

“Chiến Thiên quyết!”

Chiến ý cao vút, tựa như muốn cùng trời cao tranh cao thấp, khí phách ngang tàng làm cho các loại dã thú trong rừng sâu cũng cảm thấy run sợ.

“Khiêu Thiên Quyết!”

Kiếm quang rực lên, phong lôi dồn dập, cương khí đỏ tía cùng với tiếng sấm rầm rầm làm cho khu rừng rung chuyển.

Hôm nay nhất định là một đêm không ngủ, tiếng ầm ầm trong rừng cây làm kinh động đến tất cả đệ tử ma giáo trong cốc. Nhưng không một người nào dám tiến đến gần quan sát, ai cũng biết đó là một cuồng nhân, không ai nguyện ý treading vào hắc.

Ngày hôm sau, đệ tử ma giáo đều trợn mắt há mồm, mảnh rừng tại tiền viện của Độc Cô Bại Thiên đã biến thành bình địa, khắp mặt đất đều là cành cây gãy nát, rừng cây đã hoàn toàn biến mất.

“Ồi trời ơi, ta không nằm mơ đấy chứ, một mảng... một mảng rừng cây biến mất rồi.”

“Tên cuồng nhân này, lần này là rừng cây, lần sau không phải là Thiên Ma đại điện sao.”

“Hừ, bé miệng thôi, cẩn thận không bị hắc phát hiện, cầm cái miệng chó của ngươi lại đi!”

“Im ngay!”

“Thật sự không sợ à, người xem hấn đang đi đến gần nhà người kia.”

“Trời ạ, không thể nào, ...nhà của ta, ơ.. người, tên khốn nhà người dám lừa ta à!”

Trải qua vương cấp tôi luyện, sau khi tiến vào đế cảnh, khí chất của Độc Cô Bại Thiên xảy ra biến hóa, khi cười thì bình thản, làm cho người khác có cảm giác như gió xuân, khi giận thì khí phách凛 nhiên, khiến cho người khác phải run sợ.

Lúc trước khi hấn còn là nhất lưu cao thủ bình thường tu vi tinh thần đã đạt tới đế cấp cảnh giới, ngày nay đế cấp thần thức cùng tu vi đế cảnh đã phù hợp với nhau.

Lúc này Độc Cô Bại Thiên từ trong tiểu viện đi ra, một đệ tử ma giáo đang đứng trước mảnh đất bằng phẳng chỉ trở phát hiện ra hấn. Tất cả mọi người đều chấn động, cuồng nhân trước mắt bỗng đứng lại khác hấn, mỗi cử động giơ chân, nhấc tay đều thông thả, khác với khí tức cuồng bạo trước kia.

Chúng nhân cũng bớt sợ hãi, nhìn hấn chỉ chỉ trỏ trỏ bàn tán.

Độc Cô Bại Thiên hướng bọn họ lạnh lùng liếc mắt, ánh mắt như kiếm sắc trong không gian tạo thành hai đạo lãnh điện. Áp lực trầm trọng làm người khác tự cảm thấy khó hít thở, một đám đệ tử ma giáo ngăn ra như trụ gỗ không thể động đậy. Đến khi thân ảnh của Độc Cô Bại Thiên dần dần đi xa, một người mới giống như tỉnh mộng hồi thần lại, mỗi người đều toát mồ hôi lạnh trên lưng.

“Ma quỷ kia!” Một đệ tử ma giáo hét lớn một tiếng, xoay người chạy ra xa.

Sau đó tất cả mọi người bỏ chạy trốn chết.

Độc Cô Bại Thiên nhàn nhã tản bộ trong Thiên Ma cốc, ngày thường là Lãnh điện diêm la, lúc này bình đạm như thế, thu hút nhiều đệ tử ma giáo quan sát, nhưng ánh mắt băng lạnh lại làm mỗi người đều run sợ không thôi.

Ma giáo Giáo chủ Cái Thiên Phong than thở sau lưng Độc Cô Bại Thiên: “Đây mới là chân ma!”

Ma giáo thập đại thái thượng trưởng lão không biết từ khi nào cũng đã âm thầm đi ra, mỗi người đều kinh hãi không thôi.

“Ma lão thành phật, phật lão thành ma, chân thân hấn quả nhiên mang đầy ma tính.”

“Hậu sinh đáng sợ thật!”

Hoa Vân Tiên đang buồn bực đến phát điên, giáo chủ ma giáo cùng thập đại thái thượng trưởng lão đến nói mười ngày sau, nàng sẽ kết hôn cùng Độc Cô Bại Thiên, đồng thời cũng nói cho nàng biết ma giáo sẽ không đối phó với Độc Cô Bại Thiên nữa. Bởi vì các nhân vật cao cấp của ma giáo cho rằng Độc Cô Bại Thiên hôm nay đã bước vào ma đạo, không thể quay đầu lại nữa.

Tưởng tượng buộc phải gả cho tên Độc Cô Bại Thiên ghê tởm kia, Hoa Vân Tiên khó mà ngồi yên, nhưng cũng không có biện pháp gì, hôn lễ càng ngày càng gần, nàng càng càng mệt mỏi.

“Ghê tởm, thật đáng chết, tên khốn này sao không tẩu hỏa nhập ma đi.”

‘Huyết Ma’ Hứa Nặc rốt cục cũng đã tự khôi phục được bảy thành công lực thánh cấp cảnh giới, hấn đi tới trước mặt Độc Cô Bại Thiên, cả hai người đều kinh hãi.

Hứa Nặc nói: “Người cuối cùng cũng tiến lên ma đạo rồi, đời này, kiếp này người đã bước vào con đường không có lối về rồi.”

Độc Cô Bại Thiên nói: “Ma đạo không có ranh giới, biến phật không có bến bờ, khởi điểm tuy bất đồng nhưng kết thúc giống nhau, vì lẽ gì mà phải quay lại?”

Huyết Ma Hứa Nặc nói: “Nghĩ không ra kẻ thân hoài tam đại thần quyết cuối cùng cũng bước lên ma đạo rồi, thật sự khiến người ta không nghĩ ra!”

“A, chẳng lẽ cửu đại thần quyết đều là từ chính đạo mà ra, ma đạo lại không có một loại tuyệt học nào sao?”

“Có, cửu đại thần quyết là một cách nói phổ biến, trong đó có mấy loại tuyệt học được xưng là ma quyết, mà không phải thần quyết, như ‘Ma Thiên quyết’ cùng ‘Thiên Ma quyết’, còn có ‘Diệt Thiên ma quyết’ nữa.”

Độc Cô Bại Thiên cười nói: “Có lẽ ma tính sớm đã mọc rễ trong tâm ta rồi, cho dù là cả ngày có đối mặt với thần, cũng khó mà cải biến ma tính trong ta được.”

Huyết Ma Hứa Nặc nói: “Cung hỉ người đạt đến lĩnh vực để cảnh, ta xem việc trở lại giang hồ, không cần ta phải xuất đầu rồi, hiện tại thánh cấp cao thủ không ra mặt tại trần thế, xem ra đã không còn ai có khả năng làm phiền người rồi.”

Hàn quang trong mắt Độc Cô Bại Thiên lóe lên, lạnh lùng nói: “Nhưng người ta muốn đối phó không phải là cao thủ trần thế bình thường, người cứ việc theo những gì ta nói mà đi làm, ta nhất định sẽ tuân thủ ước định của chúng ta, trong vòng ba năm nếu ta không thể thành thánh, nhất định giúp người giải khai cấm chế.”

Huyết Ma nói: “Tu vi của người tuy đạt tới cực chí cảnh giới, nhưng ma tính của người làm cho người ta sợ hãi, người lẽ nào thật sự muốn thiên hạ đại loạn sao?”

“Không, ta không người đi giết một người nào, ta chỉ muốn người làm náo loạn vô lâm, làm cho trời đất quay cuồng, phải cho những lão già khốn kia hiện thân.”

Huyết Ma nói: “Người là nói thánh cấp cao thủ ẩn tàng trong trời đất sao?”

“Đúng.”

“Người điên rồi, người nghĩ người là ai, không sai, người với tu vi để cảnh tại trần thế đích xác khó gặp địch thủ, nhưng nếu muốn trêu chọc thánh cấp cao thủ, thì khác nào lấy trứng chọi đá?”

Độc Cô Bại Thiên nói: “Ta đâu có nói ta sẽ đi trêu chọc bọn họ, ta chỉ muốn xem xem sau khi thánh cấp cao thủ bước vào trần thế, thiên hạ sẽ biến thành cái gì, tên phong ấn thánh cấp cao thủ mà hiện thân, bọn họ sẽ làm cái gì?”

“Người...” Huyết Ma sắc mặt đại biến nói: “Người đúng là một tên điên!”

Độc Cô Bại Thiên nhìn đám mây trắng phía xa xa, nhạt giọng nói: “Kỳ thật nguyện vọng lớn nhất của ta hiện giờ là giết chết Vong Tình ma quân.”

Huyết Ma không nói gì, một lúc lâu sau mới nói: “Vì ước định lúc trước của chúng ta, ta cũng sẽ đi tới trần thế, nhưng có thể không làm theo lời nói đó của người?”

Độc Cô Bại Thiên nói: “Vây cũng tốt, ta ở tại Thiên Ma cốc một thời gian cũng quá lâu rồi, đã đến lúc đi ra rồi, ta lâu rồi không có trở lại giang hồ.”

Nhìn bóng lưng Độc Cô Bại Thiên, Huyết Ma lẩm bẩm nói: “Ma lão thành phật, phật lão thành ma.”

Ba ngày sau, Huyết Ma rời Thiên Ma cốc, giang hồ phong ba một lần nữa dấy lên.

Nháy mắt cái đã trôi qua mười ngày, Hoa Vân Tiên muốn điên lên mất, nghĩ đến hôm nay phải kết hôn với đại cửu nhân, nàng nhịn không được nghiêng răng nghiêng lợi, lại nghĩ tới sau này sẽ phải cùng con tiểu ma nữ vạn ác đó thờ cùng một chồng, chung sống với nhau dưới một mái nhà, nàng lại điên lên, nảy ra xung động muốn giết người.

“Trốn, ta nhất định phải chạy trốn, ta đường đường là ma giáo thánh nữ, sao có thể làm thiếp người khác, huống chi còn người này cực đáng ghét, tưởng bắt ta khuất phục sao, hừ!”

Trong Thiên Ma cốc huyền não vô cùng, không khí như ngày tết, nhưng nhìn kỹ mới phát hiện các nam nữ trẻ tuổi đều mặt ủ mày chau. Có kẻ cười vui có kẻ sầu, ma giáo giáo chủ cùng thập đại thái thượng trưởng lão từ khi biết Độc Cô Bại Thiên tiến vào ma đạo, hải lòng phi thường với cuộc hôn nhân này, còn nam đệ tử tuổi trẻ tuổi trong ma giáo như tan nát cõi lòng, nhìn thấy người tình trong mộng của mình cũng người khác kết duyên, tất cả đều đau khổ vô vàn.

Tiệc rượu không biết làm say bao nhiêu người, làm vỡ bao nhiêu mộng, ai vào dự tiệc không cẩn thận là giẫm vào chân kẻ thất tình đang say ngổn ngang.

Độc Cô Bại Thiên mặc hôn phục đỏ hồng, dắt theo Hoa Vân Tiên đầu đội khăn trùm màu đỏ tiến vào điện đường.

“Nhất bái thiên địa.” Hoa Vân Tiên thân thể cứng ngắc, quỳ xuống một cách miễn cưỡng.

“Nhị bái cao đường.” Đương nhiên trưởng bối song phương đều là ma giáo Giáo chủ và thập đại thái thượng trưởng lão.

“Phu thê giao bái.” Hòa Vân Tiên thân mình cứng lại, thể nào cũng không chịu bái lạy.

Tình cảnh nhất thời căng thẳng lên, có không ít nam đệ tử ma giáo hưng phấn không thôi.

Có người nhỏ giọng nói: “Thánh nữ, chúng tôi tôn trọng lựa chọn của người.”

“Chúng tôi ủng hộ người.”

Có không ít đệ tử ma giáo ưỡn ngực, ngẩng cao đầu lên.

Ma giáo giáo chủ và ma giáo thái thượng trưởng lão lạnh lùng quét ánh mắt xuống dưới đám đệ tử, nhưng người này lập tức cảm thấy như rơi vào hố băng, đến hắt hơi cũng không dám nữa.

Hoa Vân Tiên âm thầm khấn nguyện, nắm sát thủ bằng hữu của nàng đã nói sẽ kéo người tới đại nháo hôn lễ, hơn nữa còn cam đoan sẽ cứu nàng ra, nhưng vào lúc này dưới uy hiếp kinh nhân của đệ cảnh thần thức của Ma giáo giáo chủ và thái thượng trưởng lão, những người đó xem ra đã không dám hành động nữa rồi.

Điều này làm cho Hoa Vân Tiên cảm thấy sợ hãi vô cùng, nàng đột nhiên cảm giác thân thể mất kiểm soát, đang từ từ quỳ xuống. Nàng thân bất do kỷ, quỳ xuống cùng Độc Cô Bại Thiên bái lạy, nàng thiếu chút nữa thì thét lên, nhưng xuyên qua tấm khăn trùm, nàng cảm thấy nụ cười của Độc Cô Bại Thiên rất đáng ghét, liền minh bạch được là do hắn đang làm trò quỷ.

Mấy ngày trước nghe người khác nói Độc Cô Bại Thiên đột phá hạn chế vương cấp chi cảnh, bước chân vào đệ cấp, nàng có phần không tin tưởng, nhưng lúc này, nàng đã thật sự tin rồi.

Nàng âm thầm chửi mắng đối phương: “Tên khốn này thật đáng ghét, hắn không thêm để tâm đến danh dự của đệ cảnh cao thủ sao.”

163. Chương 3: Cáo Biệt Thiên Ma Cốc

Hoa Vân Tiên mặc dù tức giận vạn phần, nhưng lại không có biện pháp gì, đành phải bái đường thành thân với Độc Cô Bại Thiên dưới sự chứng kiến của mọi người. Sau khi bái đường, Độc Cô Bại Thiên đứng dậy ánh mắt lạnh lùng quét một lượt qua toàn bộ các đệ tử của ma giáo, thần thức đệ cấp cường đại như kinh đào hải lãng bao phủ toàn bộ đại điện. Khí thế kinh hồn, khí phách凛冽. Ma tức này khiến cho các đệ tử trẻ tuổi run sợ.

Hoa Vân Tiên qua khăn che mặt, nhìn rõ tất cả, chợt đỡ ra, lần đầu tiên nàng phát giác được tên ghê tởm này lại có một bộ mặt uy nghiêm như vậy, cảm giác lúc này so với tên Độc Cô Bại Thiên lúc nào cũng cười hi hi kia quả là giống như hai người trái ngược nhau.

“Không ngờ hắn lại có uy phong như vậy, còn có chút phong thái của nam nhân, bất quá đáng chết là hắn lại muốn thành thân với ta ... hừ, nằm mơ! Cho dù là có bái đường rồi ta cũng có thể đào tẩu.”

Mọi người có mặt vốn mang tính toán riêng tham gia hôn lễ của Độc Cô Bại Thiên nhưng chứng kiến khí thế của hắn toát ra như thế thì lập tức câm như hến.

Độc Cô Bại Thiên cười to, nói: “Cảm tạ các vị đã tham gia hôn lễ, mỗi kính mọi người một chén.” Nói xong hắn rót đầy một bát, đưa lên cao ra ý mời mọi người.

Tuyệt đại đa số người ở đây vừa bị thần thức đệ cảnh của hắn áp bức, còn chưa hồi phục lại tinh thần. mơ màng cảm chén rượu giờ lên. Độc Cô Bại Thiên uống từng ngụm rượu, sau đó hắn lau miệng rồi nói: “Hắc hắc, đêm xuân một khắc đáng ngàn vàng, xin lỗi, ta ...”

Độc Cô Bại Thiên còn chưa nói xong, giáo chủ ma giáo đã cắt đứt lời hắn, cười nói: “Sao thiếu hiệp sao lại có thể đi như thế được, không được, tuyệt đối không thể đi nhanh như thế được, không cùng với mỗi người ở đây uống một chén thì tuyệt đối không thể đi được.”

“Cái này ... tửu lượng của mỗ rất kém.”

Mọi người trong ma giáo thấy Độc Cô Bại Thiên bị lâm vào thế bí, đều đồng thanh hô lên:

“Không được, tuyệt đối không thể đi.”

“Như thế nào thì cũng phải cùng chúng ta uống mấy chén.”

Hoa Vân Tiên thầm thở dài một hơi, nếu tên Độc Cô Bại Thiên khờ khạo này cùng tiến vào động phòng thì nàng thật sự không biết làm gì, nàng thật sự sợ hãi, không dám chọc giận hắn.

Thánh nữ Hoa Vân Tiên được nha hoàn đưa vào tân phòng, Độc Cô Bại Thiên bị giáo chủ ma giáo kéo đi từng bàn chạm cốc. Chỉ mới một vòng mà hắn đã có cảm giác lâng lâng, như là đang đờn đàn giá vũ. Hắn lập tức vận nội lực bức rượu ra ngoài, mới dễ chịu hơn một chút.

Hoa đăng thấp lên, trong đại điện của ma giáo mọi người ca múa vui vẻ, hương rượu phiêu dật, người say nghiêng ngả nằm đầy trên mặt đất.

Độc Cô Bại Thiên bước nặng bước nhẹ xuyên qua đại điện đi về phía hậu viện.

Động phòng hoa chúc, đèn nến sáng rực, căn phòng toàn một màu đỏ, Hoa Vân Tiên yên lặng một cách hiếm thấy, ngồi cạnh giường không nhúc nhích.

Độc Cô Bại Thiên tuy đã bức rượu ra ngoài nhưng vẫn còn hơi say sưa, bước chân của hắn lảo đảo. Đi đến bên giường, một tay liền luồn vào trong ống tay áo màu hồng mà nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Hoa Vân Tiên, còn tay kia thì kéo khăn che mặt của nàng.

Sự kiện kinh ngạc xảy ra, vốn tân nương xinh đẹp như hoa lại biến thành một con đại mã hầu, hai con mắt nó đảo loạn lên, nhưng không thể động đậy, hiển nhiên là bị người khác điểm huyết đặt lên giường. Độc Cô Bại Thiên đưa tay giải huyết, gõ mạnh nó một cái.

“Trời đất.”

Sắc mặt hắn xanh xám lại, hét lên như sấm, không nghĩ Hoa Vân Tiên lại hí lộng hắn như thế.

Tờ giấy từ mình con khỉ rơi xuống, hắn cầm lên, suýt nữa mũi xì khói.

“Người đến từ Độc Cô gia ở Hán Đường, ta đến từ Thiên Ma mật cốc, người cầm bàn tay mềm mại của ta rồi, hãy để chúng ta thề nguyện.”

“Thái dương thần ơi, con ranh chết tiệt đừng để cho ta bắt được người, thật là tức chết đi được, hừ...”

Độc Cô Bại Thiên vo tờ giấy ném xuống đất, đột nhiên bật cười.

“Chà, người thật là có ý tứ, con nhóc chết tiệt kia dám bỏ trốn vào đêm tân hôn, đừng để cho ta bắt được người, hắc hắc ...”

Hắn lại nhặt tờ giấy lên, đi về phía đại điện.

Giáo chủ ma giáo thấy Độc Cô Bại Thiên đi đến nở nụ cười nói: “Ha ha, đúng là một hảo tiểu tử, vừa rồi lão phu còn tưởng rằng cậu lén đi đến hậu viện nữa chứ, mau lại đây, cùng cạn một chén nào.”

Độc Cô Bại Thiên hắc hắc nở nụ cười, nói: “Giáo chủ, ngài xem đây là cái gì?” Nói xong hắn đưa tờ giấy ra.

Giáo chủ ma giáo cầm lấy xem qua, sắc mặt hiện ra vẻ mặt khó coi, nói: “Có chuyện gì xảy ra?”

“Hay là mời giáo chủ đi cùng mỗ đến nơi động phòng mà nhìn một chút.”

Giáo chủ ma giáo và Độc Cô Bại Thiên đi về phía hậu viện, khi vào phòng thấy một đại mã hầu mặc hồng y liền bật cười lớn.

“Ôi, không ngờ con nhóc Vân Tiên này lại tinh nghịch như vậy, ha ha ...”

Độc Cô Bại Thiên tức giận nói: “Tinh nghịch, nếu chuyện này truyền ra ngoài thì mặt mũi ta phải để đi đâu đây?”

Cái Thiên Phong nói: “Không sao, sẽ không truyền ra ngoài, hơn nữa trước đó nó đã cùng cậu báỉ đường, không chạy trốn được đâu. Nó có muốn chạy trốn thì cũng không thể thoát, có một vị tiên bối tọa trấn tại cốc khẩu của Thiên Ma cốc, không ai có thể tùy tiện ra vào cốc, nó trốn thế nào được.”

“Hừ.” Độc Cô Bại Thiên hừ lạnh một tiếng.

Cái Thiên Phong nói: “Đi, lão phu cùng cậu đến cửa cốc xem, nói không chừng nha đầu đó đang chuẩn bị trà trộn thoát ra.”

Hai người như hai cơn gió lướt đi đến cốc khẩu Thiên Ma cốc.

“Ai đó?” Một tiếng hét như sấm vang lên trong tai hai người.

“Vớ vẩn, Tiểu Tam Tử, không cần phải hét lớn như thế, bằng vào khả năng của ngươi chẳng lẽ không thể cảm ứng được khí tức của chúng ta sao, ngươi có phải là muốn trả thù việc lúc trước ta cùng Huyền Huyền thu thập ngươi.” Độc Cô Bại Thiên từ sau khi vừa đạt đến đế cảnh linh vực, đối với những đế cảnh cao thủ cũng không quá mức sùng bái như trước, đối mặt với Võ Si của ma giáo càng không hề cổ kị, bắt đầu trêu chọc.

“Oa, thật là tức chết ta, cái tên tiểu tử nhà ngươi, chuyện lần trước ta còn không có tìm ngươi tính sổ, lần này ngươi lại tìm đến.” Võ Si rống lớn phóng đến chỗ Độc Cô Bại Thiên.

Giáo chủ ma giáo giật mình, nhanh chóng ngăn hai người.

“Sư thúc bớt giận, Độc Cô Bại Thiên này chính là khách quý bản cốc hiện đang giải phong ấn cho Thiên Ma cốc chúng ta .. cái này ...” Cái Thiên Phong không có cách nào giải thích cho ổn thỏa, âm thầm chửi Độc Cô Bại Thiên là tên khốn, gây chuyện khắp nơi.

Kỳ quái nhất chính là, Võ Si nóng tính như lửa, sau khi nghe xong lại không so đo cùng Độc Cô Bại Thiên.

“Nể tình ngươi hiện giờ là khách quý của Thiên Ma cốc chúng ta nên ta sẽ không làm khó ngươi, mau nhanh chóng hồi cốc đi.”

“Ta muốn ra khỏi cốc xem một chút.”

“Không được, chức trách của ta chính là trông coi cho Thiên Ma cốc, sao có thể để cho ngươi tùy tiện xuất cốc chứ.”

Độc Cô Bại Thiên quay ra sau nhìn giáo chủ ma giáo nói: “Giáo chủ của ngươi ở chỗ này, cho phép muốn ta xuất cốc, chẳng lẽ ngươi lại cãi lệnh?”

Võ Si nói: “Ta không nghe thấy.”

Độc Cô Bại Thiên quay đầu ra sau nhìn giáo chủ ma giáo.

Cái Thiên Phong bắt đầu dĩ lên tiếng: “Chúng ta hãy về trước đi.”

Độc Cô Bại Thiên mặc dù không hề e ngại gì đế cảnh cao thủ, nhưng hắn cũng không muốn đại chiến với Võ Si, liếc nhìn Võ Si rồi theo giáo chủ ma giáo rời đi.

“Ngài làm giáo chủ thật là oai phong!” Độc Cô Bại Thiên châm chọc.

Cái Thiên Phong nói: “Ông ấy chính là sư thúc của lão phu, lão phu phải nể mặt vài phần, không ngờ tiểu nha đầu Vân Tiên này lại thần thông quảng đại, thuyết phục được cả quái sư thúc, dám chắc tiểu nha đầu đã trốn ra khỏi Thiên Ma cốc, bất quá thiếu hiệp cứ yên tâm đi, nó cùng cậu báỉ đường rồi thì đã trở thành vợ cậu rồi.”

“Cái gì mà yên tâm? Là các người muốn mỗ cưới nàng ta, không ngờ mỗ lại bị nàng ta lại đùa bỡn, con nhóc chết tiệt này đừng để cho ta bắt được, bằng không ...”

“Thiếu hiệp gọi nó là gì?”

“A, không có gì.”

Việc Hoa Vân Tiên đào hôn lúc nửa đêm đã bị kẻ có chủ ý lan truyền rộng rãi, ngoại trừ tin đồn đúng sự thật ra thì còn có các loại giả thuyết khác nhau như vốn Hoa Vân Tiên không cùng bái đường với Độc Cô Bại Thiên, lúc đó tân nương đã bị đổi thành một đại mã hầu, Độc Cô Bại Thiên và đại mã hầu kết thành vợ chồng, Độc Cô Bại Thiên sau khi say rượu đã cùng hầu tử động phòng, sáng ngày thứ hai sau khi tỉnh rượu mới phát giác

Độc Cô Bại Thiên nghe được những việc đó buồn bực vô cùng, vừa ăn óc khỉ, vừa nổi dóa: “Con ranh chết tiệt kia người chạy không thoát đâu, hừ ...”

Hôn lễ biến thành nháo kịch cũng qua đi, sau vài ngày buồn bực, hắn đến tìm giáo chủ ma giáo để cáo biệt.

“Cái gì? Thiếu hiệp phải đi?” Giáo chủ ma giáo tỏ vẻ không vui.

“Đúng vậy, mỗi muốn trở lại giang hồ một thời gian, bắt quá các người cứ yên tâm, một thời gian sau mỗi sẽ trở về giúp các vị phá bỏ phong ấn.”

“Tại sao phải đi?”

“Chẳng lẽ lão thật sự không biết sao? Ta còn có chút ân oán ở bên ngoài giang hồ, hơn nữa ta muốn đi thì trên đời này không ai có thể cản được.” Thần thức để cảnh của Độc Cô Bại Thiên phóng ra, đối chọi cùng giáo chủ ma giáo.

Sắc mặt của giáo chủ ma giáo trầm xuống, lạnh lùng nhìn hắn, hai người đều ngưng vọng, song nhãn tựa như hồ như có ánh lửa điện ẩn hiện, một trận dao động xuất hiện trong không trung, chân khí mệnh môn nhộn nhạo mãnh liệt trong phòng.

Cuối cùng cái bàn nằm giữa hai người nát vụn, hóa thành một đám bột phấn, bay khắp không trung. Ngoài phòng các ma giáo đệ tử đang định đến gần, đột nhiên cả gian phòng lắc lư, “ầm”, bốn bức vách của căn phòng bay đi, nóc phòng bị sức mạnh đẩy bay lên trên trời cao.

Gian phòng bị hủy là do trận chiến tinh thần ngấm ngấm của Độc Cô Bại Thiên và giáo chủ ma giáo.

Hai người đồng thời thu liễm thần thức để cảnh lại.

“Tốt lắm, người đi đi.” Giáo chủ ma giáo than thở: “Trước kia bọn lão phu đã liệt cậu vào nhóm phải chết, đến lúc phá giải hoàn toàn phong ấn thì cũng chính là ngày chết của cậu, nhưng bây giờ thì không giống nữa, cậu đã chính thức gia nhập ma đạo, từ nay về sau Thiên Ma cốc vĩnh viễn mở cửa cho cậu, tuyệt đối sẽ không làm khó dễ.”

Độc Cô Bại Thiên nói: “Yên tâm đi, mỗi sẽ quay lại, tất cả các cao thủ tuyệt thế bị phong ấn đều sẽ được thấy ánh mặt trời, tất cả Võ thánh sẽ trở về.”

Hắn nhanh chóng hướng ra khỏi Thiên Ma cốc mà đi, ánh bình minh phía sau hắn rực lên

164. Chương 4: Giang Hồ Chi Loạn (thượng)

Trong Thiên Ma cốc cỏ xanh mơn mẫm, hoa tươi đưa hương, ngoài cốc đang lúc mùa đông lạnh giá, gió lạnh rít gào, hoa tuyết tung bay, đất trời trắng xóa một màu.

Một thân ảnh cao lớn một mình đi trên tuyết, hoa tuyết phơi phới cách người hắn ba thước liền như bị cản lại, rơi xuống rào rào, trên mặt tuyết không hề có dấu chân hắn, quả là đạp tuyết vô ngần.

Nếu người giang hồ thấy cảnh này, nhất định sẽ kinh hãi, người này đạt đến cảnh giới chân cương hộ thể, đi ngàn dặm trên sóng không có dấu chân, là dấu hiệu của đệ giả vô địch nơi trần thế.

Chính là Độc Cô Bại Thiên, hắn vượt qua đỉnh núi, bò theo vách đá, sau cùng cũng đến một bình nguyên.

Hàn phong lạnh cắt da, hắn chỉ mặc tà áo mỏng, tựa hồ giá lạnh không ảnh hưởng tí nào. Lưng hắn đeo một cây kiếm to bản, còn lớn hơn cả đao, có lẽ chỉ loại kiếm đó mới thích hợp với người cao lớn như hắn.

Bóng người cô đơn trên tuyết không hề tiêu điều, thân thể hần phát ra khí tức tường hòa, nếu ma giáo giáo chủ và thập đại thái thượng trưởng lão nhìn thấy, nhất định sẽ nói: “Ma lão thành phật.”

Nhưng cảm giác kỳ sẽ phát hiện khí tức tường hòa ẩn chứa dấu chí cao ngất, chiến ý ngùn ngụt. Đó là bản tính hiếu chiến, hay là tà ác ẩn chứa dưới vẻ hòa hoãn?

Hần đứng trên tuyết gọi to: “Độc Cô Bại Thiên đã trở lại.”

Thanh âm như rồng kêu trên chín tầng trời, vang vọng trên không, hoa tuyết bị chấn động rơi rào rào, đất trời trắng xóa một màu cũng run rẩy theo.

Võ lâm còn chưa biết gã đang trên đường quay lại, không ngờ ma vương này lại trở lại nhanh thế, nhưng lần này e rằng hắn sẽ bị cải hiệu thành ma đế.

Những ngày hần vắng bóng, võ lâm cũng không được yên bình.

Ngày thứ ba hần vào Thiên Ma cốc, từ Độc Cô gia vang lên tiếng gầm giận dữ. Ba ngày sau, võ lâm Hán Đường đế quốc đồn rằng phụ thân Độc Cô Bại Thiên là Độc Cô Ngôn Chí phá vương thành đế, tiến vào hàng ngũ tuyệt đỉnh cao thủ trong thiên hạ. Tin tức gây ra chấn động, không ai quên được trận chiến Trường Sinh cốc, tổ tôn ba đời nhà hần đã đổ máu. Giờ võ lâm thế gia suy tàn này có thêm một đế giả, tất nhiên người ta phải sợ hãi.

Độc Cô Ngôn Chí sinh ở Trường Phong trấn, lớn lên ở đó, với người võ lâm chỉ là tiểu nhân vật không đáng gì, thậm chí không được coi là người võ lâm, vì bản lĩnh kiếm tiền của ông hơn hẳn tài năng võ học. Ông được coi là cao thủ võ học sau trận đại chiến Trường Sinh cốc, trong trận chiến thảm liệt đó, mình ông đấu với ba vương cấp cao thủ, tuy mình đầy vết thương nhưng công lực cao thâm mạc trắc đó chính xác là tu vi cảnh giới vương cấp đại thừa.

Đại chiến xảy ra ở Trường Sinh cốc nhưng không kết thúc ở đó, mười ngày sau khi Độc Cô Ngôn Chí phá vương thành đế, liền bắt đầu chinh đông phạt tây khắp võ lâm, khiến cả Hán Đường đế quốc xôn xao. Độc Cô Ngôn Chí bình thường vẫn ôn nhã, tựa hồ đã nhiễm ma tính, đại khai sát giới khắp Hán Đường đế quốc.

Phàm kẻ nào từng truy sát Độc Cô Bại Thiên mà lại phạm nhiều tội ác đều bị giết, nếu không gây ác thì bị phế võ công. Trường huyết kiếp này khiến võ lâm Hán Đường đế quốc bất an. Hình thức kết đảng như khi truy sát Độc Cô Bại Thiên không tái hiện, ai nấy chỉ lo giữ mình, tan tác như nắm cát.

Mười mấy vương cấp cao thủ trong võ lâm đều chỉ quan sát, các cao thủ khác cũng vậy, không ai dám khinh cử vọng động với Độc Cô Ngôn Chí. Họ chưa quên một nhân vật đáng sợ khác trong đại chiến Trường Sinh cốc — Độc Cô Phi Vũ. Lão nhân tóc bạc tiên phong đạo cốt đó khiến mọi cao thủ từng tham gia đại chiến có ấn tượng không phai, một mình đại chiến thập đại vương cấp cao thủ, thân thủ cái thế khiến tất cả đều lạnh mình.

Độc Cô Phi Vũ là đế cảnh cao thủ du hí hồng trần, ẩn tàng tại trần thế nhiều năm còn chưa xuất kích, sao họ dám ra tay? Nếu hai đế cảnh cao thủ liên thủ xuất kích, có khác nào võ lâm lâm vào cảnh họa kiếp?

Độc Cô Ngôn Chí tàn sát bốn phương, lại thêm một tin tức lan khắp võ lâm: đế cảnh cao thủ ẩn tàng trong đệ nhất thế gia Tư Đồ gia tộc của võ lâm Hán Đường đế quốc hoành không xuất thế. Nghe nói đó là bá phụ của Tư Đồ Minh Nguyệt, từ bé đã là thiên tài, công lực đạt tới cảnh giới vương cấp đại thừa thì tẩu hỏa nhập ma, nằm liệt giường. Tư Đồ Minh Nguyệt vốn thông cảm lại kính yêu vị bá phụ này, lúc nào cũng chăm sóc tỉ mỉ, khiến bậc kỳ tài cảm nhận được tình thân ấm áp trong cảnh tuyết vọng.

Khi thân thể lạnh lẽo của nàng được đưa về, bậc kỳ tài ngoài năm mươi tuổi, nằm liệt giường gần hai mươi năm liền không khống chế nổi, khóc lóc mấy ngày liền không bình tĩnh được. Trong lúc tuyết vọng, bị phần liên phát sinh kỳ tích, lão nhân nhiều năm chưa xuống giường chột lạnh bệnh, Minh Nguyệt tâm kinh tu luyện mấy chục năm đột phá cảnh giới sau cùng, đạt tới viên mãn. Kỳ tài vẫn là kỳ tài, lão nhân dựa vào Minh Nguyệt tâm kinh sáng tạo ra Huyết Nguyệt ma kinh, trong một đêm đạt tới hàng ngũ tuyệt đỉnh cao thủ đế cảnh.

Một tháng sau, lão nhân vào giang hồ. Vì cái chết của cháu gái, vì Độc Cô Bại Thiên bất hạnh trong trận chiến, cứu hận khiến ông ta mất lý trí, chỉ cho rằng mọi nhân vật từng tham dự đại chiến Trường Sinh cốc đều đáng bị truy sát. Ông ta đồ sát điên cuồng, máu nhuộm Hán Đường.

Hai võ đế đại náo Hán Đường, Minh Vương Bất Động của Độc Cô Ngôn Chí cùng Huyết Nguyệt ma kinh của Tư Đồ lão nhân danh chấn võ lâm, chỉ hai tháng sau, Độc Cô Ngôn Chí được gọi là Nộ Đế, Tư Đồ lão nhân được gọi là Huyết Đế.

Đối diện với hai vị võ đế diên cuồng đồ sát, ai nấy đều hoảng sợ, kẻ thông minh đều trốn đi mất tích.

Sau cùng hai vị võ đế tựa hồ đạt thành ước định, chia thành hai hướng tiến đến thánh địa Vụ Ẩn phong ở Hán Đường.

Trận đại chiến đất trời mù mịt, đá bay khắp trời, cương khí sáng rực khắp Vụ Ẩn phong, quang hoa khiến đỉnh núi thần bí xuất hiện chân diện mục. Đỉnh Vụ Ẩn phong và thính không đều được cương khí soi sáng như ban ngày.

Đại chiến kinh thiên động địa kéo dài một ngày đêm, không ai biết kết quả.

Nộ Đế cùng Huyết Đế biến mất khỏi giang hồ, Vụ Ẩn phong tựa hồ cũng thành tử khí trầm trầm, hiếm khi có đệ tử hạ sơn.

Người ta nhao đoán xem kết quả thế nào, có người nói lưỡng đế bị tuyệt đỉnh cao thủ ẩn cư trên Vụ Ẩn phong tiểu diệt, cũng có người nói toàn bộ cao thủ trên núi bị hai võ đế đánh tan tác nhưng họ cũng trọng thương rút đi. Nhưng nhiều người tin rằng cao thủ cấp cao của Vụ Ẩn phong không bị diệt, dù gì đây cũng là cổ phái ngàn năm, nhất định tàng long ngoạ hổ, có tuyệt đỉnh cao thủ ẩn thân.

Đương nhiên họ không tin hai võ đế bị diệt, vì lão võ đế Độc Cô Phi Vũ của Độc Cô gia không ra tay, chúng nhân tin rằng trận chiến lưỡng bại câu thương.

Hai võ đế đột nhiên biến mất, người võ lâm đang hoảng sợ thổ phào, nhưng không lâu sau Huyết Ma hiện thế.

165. Chương 5: Giang Hồ Chi Loạn (hạ)

Công lực Huyết Ma cao thâm mạt trắc khiến tất cả hoảng sợ, một cao thủ không ai đoán được công lực nông sâu thế nào đã hoành không xuất thế.

Huyết Ma không giết người nhưng nơi nào đi qua đều khiến người ta sợ hãi. Hia trăm ba mươi nhân khẩu một võ lâm thế gia ở Tân Minh đế quốc bị treo lên xà nhà đánh cho tóe máu, nhưng không ai mất mạng. Một danh phái ở Bái Nguyệt đế quốc bị lột sạch y phục ném ra chợ khiến toàn phái mất hết danh dự. Thanh Phong đế quốc...

Lại thêm một sự kiện chứng minh Huyết Ma đang muốn theo gió bẻ măng, khuấy loạn giang hồ vốn đang loạn động khiến cả thiên hạ võ lâm đại loạn, nhưng luôn hạ thủ lưu tình, không lấy mạng ai.

Lúc Độc Cô Bại Thiên trở lại giang hồ, cũng là khi Huyết Ma dừng tay. Hắn ngồi trong góc một tửu lâu, lặng lẽ nghe người giang hồ kể chuyện mới nhất.

“Ôi, Nộ Đế cùng Huyết Đế vừa im hơi thì lại mọc ra một Huyết Ma, đúng là chưa qua tai lại đến nạn.”

“Thật ra Huyết Ma là kẻ thế nào? Sao lại đột nhiên xuất hiện kẻ như thế, trước đây đâu có nghe ai nói đến?”

“Ai biết được, tự nhiên xuất hiện như từ trên trời rơi xuống.”

“Có người nói hắn là tỷ tỷ của Bất tử chi ma, không biết là thật hay giả.”

“Nói láo, cái gì mà chị ruột, là vợ hắn.”

“Vớ vẩn thật, không phải...chuyện này... hai cao thủ siêu cấp hợp lại thì đúng là ác mộng.”

“Bất tử chi ma đúng là hạnh phúc, nghe nói dung nhan Huyết Ma chim sa cá lặn, nguyệt thẹn hoa nhường, khuynh thành khuynh quốc, đúng là quốc sắc thiên hương.”

“Nghĩ thôi cũng đủ hâm mộ.”

“Hừ, nhỏ tiếng chút đi, cách đây không lâu có mấy võ lâm bằng hữu bàn đến Huyết Ma, bị hấn tìm đến, kết quả miệng sưng đến nổi đủ để cho cả con lừa chui vừa.”

“Đúng, nhỏ tiếng chút đi, nghe nói cả Tu La thiên vương Triệu Trình của Hán Đường đế quốc cũng bị hấn chế ngự dễ dàng, cạo sạch râu tóc Triệu thiên vương, khắc một con rùa đen lên mặt, còn tô cả màu, e rằng cả đời Triệu thiên vương không rửa được dấu vết trên mặt.”

“Đúng là đáng sợ.”

“Nghe nói mọi vương cấp cao thủ đều bị dọa chết khiếp.”

“Sợ cái gì, không nghe nói gì ư, Huyết Ma đã lui khỏi giang hồ, chắc trở về bên cạnh Bất tử chi ma.”

“Ồi, Huyết Ma và Bất tử chi ma đúng là xứng đôi, ời ời.” Một sợi tóc xuyên qua tai người vừa nói, máu theo tóc mai chảy xuống.

Một nữ tử che mặt tiến vào tửu lâu, khí thế phát ra khiến người ta ghê sợ, run lên.

“Các người đang bàn luận về ta?” Giọng nữ tử lạnh tanh.

Mấy cao thủ đang bàn luận lập tức run rẩy, cao thủ siêu cấp như Huyết Ma xuất hiện trước mắt mà ban nãy họ còn nói này nói kia về đối phương.

“Xin tha mạng.”

“Huyết cô nương tha mạng...”

.....

“Cút.”

Mấy cao thủ cầm đầu bỏ chạy.

Độc Cô Bại Thiên không lấy làm lạ khi Huyết Ma xuất hiện ở đây, hấn đoán trước từ quy luật hoạt động của đối phương, đoán rằng sẽ từ đây trở về Thiên Ma cốc.

Thấy dáng vẻ đáng thương các cao thủ, hấn chợt nảy ra cảm giác không thật, vốn không có thù hận gì với họ, tìm họ báo thù không có ý nghĩa gì. Hấn tự hỏi lẽ nào sau khi sức mạnh đạt mức quá cao, liền mất hứng thú với đối thủ nhược tiểu.

“Hắc hắc, nàng đến rồi.”

“Hừ.” Huyết Ma hừ lạnh, chiếc ghế Độc Cô Bại Thiên ngồi nổ tung, vội lách sang một bên.

“Không cần nổi nóng, mấy người vừa nãy gán cho chúng ta quan hệ, không phải việc của ta.”

Huyết Ma lạnh lùng nói: “Không ngờ sau ngàn năm người giang hồ lại vô sỉ đến thế, được rồi, nhiệm vụ của ta đã hoàn thành, phải về Thiên Ma cốc.”

“Người mới ra ngoài mấy ngày, vội trở lại làm gì? Hơn nữa mới chỉ mấy ngày, người làm được gì?”

“Trước khi ta xuất hiện, cha ngươi và một vị đế cảnh cao thủ lật tung cả giang hồ lên, ta chỉ vẽ rắn thêm chân mà thôi, hiện tại giang hồ loạn đủ rồi.”

Độc Cô Bại Thiên ngẫm nghĩ: “Thế này đi, người đến ngũ đại thánh địa một chuyến đi, hắc hắc, hiểu ý ta chứ? Rồi hăng về Thiên Ma cốc.”

“Không được.” Huyết Ma đáp: “Ta đã đến ngũ đại thánh địa, nơi nào cũng cảm ứng được khí tức thánh giả, hiện tại ta không thể động thủ với nhân vật cấp Võ thánh, phải về Thiên Ma cốc triệt để khôi phục công lực.”

“Gi vậy? Ngũ đại thánh địa đều có khí tức thánh giả, thật vậy ư?” Độc Cô Bại Thiên cả kinh.

“Đương nhiên là thật, người tưởng ngũ đại thánh địa đều chỉ là hư danh ư, cổ quái qua ngàn năm sao lại không có thánh cấp cao thủ.”

“Được rồi, người về Thiên Ma cốc đi.”

Độc Cô Bại Thiên thất thần, nghĩ đến mọi khả năng có thể xảy ra.

Huyết Ma, tuyệt thế cao thủ mạnh đến mức khiến người ta không đoán được, như hoa đàm chợt nở trên giang hồ rồi biến mất, khiến người ta nghi hoặc vô tận, có điều không ai ngờ trong trường đại loạn động sau đó, Huyết Ma lại xuất hiện, nhưng không trở thành tiêu điểm khiến người ta chú ý.

Trên đường về nhà, Độc Cô Bại Thiên lo lắng vô vàn, biết ngũ đại thánh địa có khí tức thánh giả, hấn thăm nóng lòng, bởi trước đó phụ thân hấn từng đại chiến ở Vụ Ấn phong.

Gần quê tình cảm càng dâng trào, đến gần Trường Phong trấn, hấn càng khẩn trương, từ lúc đặt chân vào giang hồ đã nửa năm, đa phần thời gian hấn đều chạy trốn, gần như ngày nào cũng bên bờ tử vong. Thấy bốn bề cảnh sắc ngày càng trở nên quen thuộc, hấn thêm kích động.

Chuyện cũ như mây khói, niềm vui ngày xưa đều từ vùng đất đáng mến này.

Lúc hấn đi qua vạt rừng bên ngoài trấn, bất giác dừng lại, đó là nguồn gốc của niềm vui, cũng là nơi bắt hạnh của hấn bắt đầu.

Để tránh sự quẫn thúc của người nhà, hấn và bạn bè trong trấn từng coi nơi này là mảnh đất lành, đánh đám, vật lộn, nướng thức ăn ở đây...vui vẻ vô cùng, không ai ước thúc hay quản lý. Từng chút việc xưa nổi lên trong lòng, bao tiếng cười vui, bao nhiêu năm tháng vô lo trôi qua trong khu rừng đó.

Nhưng bất hạnh cả hấn cũng từ đây, hấn đã gặp Minh Nguyệt và sư huynh nàng, rồi rời nàng ra giang hồ, hát khúc bi ca. “Nguyệt nhi khả ái sao lại gốc như vậy, có gì không nói được với ta?” Hấn rửa rủa nước mắt.

Nhớ đến cô bé thường theo chân mình lúc năm, sáu tuổi, lòng hấn ảm áp, lúc đó Minh Nguyệt mũm mĩm, xinh đẹp như búp bê sứ, gương mặt ngây thơ đó càng khiến người ta yêu thương.

Thoáng chốc y như nhìn thấy Tiểu Minh Nguyệt nhảy chân sáo đến chỗ mình, bên tai còn vang lên những lời nũng nịu.

“Bại Thiên ca ca đợi muội.”

“Bại Thiên ca ca, muội mệt rồi, công muội đi.”

“Bại Thiên ca ca, lớn lên muội sẽ gả cho huynh.”

.....

Lòng hấn như dao cắt, nhớ đến những chuyện cùng Minh Nguyệt, chỉ muốn phát cuồng, muốn hủy thiên, muốn diệt địa. Hấn vĩnh viễn không quên cảnh vĩnh biệt ở Trường Sinh cốc: đại chiến các lộ hào hùng trong thiên hạ, huyết sát ngàn dặm cũng không vãn hồi được sinh mệnh nữ tử tâm ái, thấy nàng héo tàn như đóa hoa nhu nhược, lòng hấn tan nát...

Con đường dang dở, gạt hết niềm vui từng có và cả nỗi buồn, tay hấn nắm chắc tình chi lệ tinh lấy được trong Thiên Ma cốc.

Tiểu trấn không thay đổi, vẫn náo nhiệt như thế, tiếng chào hàng vang lên bất tuyệt. Hấn cũng khác xưa, thanh danh của hấn ngày nay như “mặt trời chính ngọ”, không muốn gây lên sóng gió với quê hương, bèn thi triển Thần Hư bộ, như một đạo điện quang lướt qua đường, người đi đường chỉ cảm thấy gió vụt qua mà thôi.

Vượt qua bức tường cao, hấn vào trong sân nhà, hai cỗ thần thức siêu cấp đột nhiên hướng tới, uy thế khiến tuyết đọng trên phòng rơi xuống.

Hấn vui mừng ra mắt, hiện tại khẳng định được rằng cha hấn không sao, bằng không trong nhà lấy đâu ra hai đế cảnh cao thủ.

Hai nhân ảnh như hai đạo điện quang vụt tới, một người tiên phong đạo cốt, hạc phát đồng nhan, người còn lại mới trung niên, phong thái nho nhã, chính là gia gia Độc Cô Phi Vũ và phụ thân Độc Cô Ngôn Chí.

“Cha, gia gia...” Độc Cô Bại Thiên nghẹn ngào.

Rời nhà nửa năm, tuy gặp mặt hai người hai lần nhưng chưa kịp nói ra câu nào, hấn đã kích động.

Độc Cô Phi Vũ và Độc Cô Ngôn Chí không dám tin vào mắt mình, họ đồng thời cảm ứng thấy thần thức đề cấp tiếp cận Độc Cô gia, không ngờ lại là Độc Cô Bại Thiên.

“Ha ha...” Độc Cô Phi Vũ cười vang: “Không then là cháu ta, hai mươi tuổi đã đạt đến đề cấp cảnh giới, ha ha, Độc Cô gia suy tàn lại đồng thời xuất hiện ba võ đế, ha ha...”

Độc Cô Ngôn Chí thấy con trai bình an trở về liền kích động mãi: “Độc Cô gia chúng ta không muốn lặp lại tình cảnh ngàn năm trước, luôn bồi dưỡng ở chốn nhân gian, không ngờ vẫn bị người ta đến đề đầu, cả thiên hạ truy sát con trai ta, thật khinh người thái quá. Lần này tam đế của Độc Cô gia cùng xuất hiện, quét sạch cả vô lâm cũng không ai ngăn được.”

Hấn cảm giác phụ thân đã biến đổi, trên mình xuất hiện bá khí, không còn nụ cười của người chăm chăm lo kiếm cơm, có lẽ đó là cơn giận chân chính.

Độc Cô Phi Vũ nói: “Đây không phải nơi chuyện trò, chúng ta vào nhà.”

Mẫu thân và nãi nãi Độc Cô Bại Thiên nghe nói hấn về, liền vui mừng đến phát khóc.

“Bại Thiên cháu về rồi...”

“Thiên nhi, con đã về rồi...”

Thân tình khó rũ bỏ nhất, dù sa vào hoàn cảnh ác liệt đến đâu, hấn vẫn nhớ đến người nhà, sau nửa năm vào sinh ra tử mới trở về, mắt hấn đầm lệ.

Thân tình vẫn vít, cả nhà đoàn tụ, già trẻ đều cười vui, nghe hấn kể lại những gì trải qua trong nửa năm này.

Đương nhiên có những việc phải đợi mẫu thân và nãi nãi đi rồi hấn mới cho Độc Cô Phi Vũ cùng Độc Cô Ngôn Chí biết, bởi quá kinh thế hãi tục.

Kì ngộ ở cung điện dưới lòng đất Thông Châu thành đại chiến tiên linh ở Vụ Ẩn phong, nguồn gốc Kinh Thiên, Chiến Thiên, Khiếu Thiên tam đại thần quyết, thánh cấp đại chiến ở Trường Sinh cốc cùng chuyển đi Thiên Ma cốc...

Hấn không giấu giếm gì, kể lại rõ ràng, Độc Cô Phi Vũ và Độc Cô Ngôn Chí chấn kinh mãi, rồi trầm tư, có những việc họ đã biết, có những việc họ chưa từng nghe, dù kiến đa thức quảng cũng phải im lặng.

Độc Cô Phi Vũ ngẫm nghĩ hồi lâu: “Nhưng việc này và điều cổ quái trong thân thể cháu, ta cho rằng tất cháu cũng có ý thức mơ hồ, ôi, có những việc phải tự cháu làm.”

Độc Cô Ngôn Chí hỏi: “Con định thế nào?”

Độc Cô Bại Thiên đáp: “Con không muốn cha và gia gia nhúng vào, con đủ khả năng xử lý.”

Độc Cô Ngôn Chí đáp: “Nghe những kì ngộ vừa rồi, cha biết con đã đi lên con đường không đoán trước được, con tự lo cho mình đi.”

Độc Cô Bại Thiên gật đầu mỉm cười: “Cha và gia gia đừng lo, thánh cấp cao thủ thì sao, con là Bất tử chi ma, tự có cân nhắc.”

166. Chương 6 :trường Sinh Cốc Chi Ước (hạ).

Độc Cô Bại Thiên trở về tuy khiến cả nhà cười vui nhưng chỉ là niềm vui tạm thời, không ai quên được Tư Đồ gia ở bên kia con đường.

Nhớ đến Tư Đồ Minh Nguyệt mất mạng tại Trường Sinh cốc, cả nhà lại đau lòng, thương cảm vô vàn.

Độc Cô Bại Thiên run giọng: “Mộ... Minh Nguyệt...ở đâu? Con muốn...đến thăm nàng.”

Độc Cô Phi Vũ đáp: “Minh Nguyệt chưa được hạ táng.”

“Thật...ư? Nhục...nhục thân nàng đã bị tổn hại?”

“Minh Nguyệt, con bé này, ôi.” Độc Cô Phi Vũ thở dài: “Lúc ở Trường Sinh cốc về đã kinh động đến Tư Đồ Kinh Lôi, bá phụ nó. Cháu chắc cũng nghe người giang hồ xưng tụng danh hiệu Huyết Đế. Ông ta cũng là người đáng thương, vốn là kì tài, lúc luyện công tẩu hỏa nhập ma. Minh Nguyệt từ bé đã chăm lo cho ông ta, ông ta xem nó như con đẻ, coi nó quan trọng hơn mạng hơn. Nghe tin nó bất hạnh, Tư Đồ Kinh Lôi còn đau lòng hơn cha mẹ nó, ôm thi thể nó khóc mãi, không chịu buông ra, ai khuyên cũng không được.”

“Ông ta ôm nó suốt ba ngày rồi đột nhiên biến mất. Tư Đồ gia chấn kinh, tưởng ngoại địch xông vào cướp thi thể Minh Nguyệt và Tư Đồ Kinh Lôi liệt giường nhiều năm, phát vô số con cháu đi tìm nhưng không có kết quả. Sau ba ngày, Tư Đồ Kinh Lôi đột nhiên xuất hiện như từ trên trời rơi xuống, xuất hiện tại Tư Đồ thế gia, trừ buồn bã ra thì đã khỏi bệnh. Về nhà rồi, ông ta mặc kệ người nhà hỏi han, trực tiến vào mật thất bế quan. Sau một tháng liền sáng tạo ra Huyết Nguyệt ma kinh, võ công đạt đến cảnh, phá quan xuất hiện, khiến cả Tư Đồ thế gia kinh ngạc.”

“Tư Đồ Kinh Lôi bỏ qua cả gia tộc, bèn rời nhà ngay, đại náo võ lâm, huyết sát tứ phương, cùng phụ thân cháu một tây một đông tiếp ứng nhau. Sau đó phụ thân cháu được người ta gọi là Nộ Đế, Tư Đồ Kinh Lôi được gọi là Huyết Đế, cả hai đại chiến Vụ Ẩn phong, phụ thân cháu mang thương thế trở về, còn Tư Đồ Kinh Lôi không hiểu đến đâu?”

“Thương thế của phụ thân có nghiêm trọng không? Tư Đồ bá phụ đi đâu, không ai phát hiện ư? Nhục thân Nguyệt nhi ở đâu? Tư Đồ bá phụ giấu nàng ở chỗ nào?” Độc Cô Bại Thiên nóng lòng hỏi liền mấy câu.

Độc Cô Ngôn Chí nói: “Không sao hết, ta không sao. Còn về Tư Đồ Kinh Lôi và Nguyệt nhi, không ai biết họ ở đâu.”

“Phụ thân...”

“Có phải cháu định hỏi vì sao phụ thân đột nhiên đại khai sát giới với võ lâm, khác hẳn với tính cách thường thấy hả?” Độc Cô Phi Vũ hỏi.

“Vâng.”

“Phụ thân cháu từ Trường Sinh cốc về, cấp nộ công tâm, suýt tẩu hỏa nhập ma, rồi được ông áp chế tâm ma, công lực có dấu hiệu đột phá cảnh giới vương cấp đại thừa, tâm ma lại quấy nhiễu nó. Trong lúc hết cách, ông đành trợ giúp một tay, lại áp chế tâm ma, nó tiến lên để cấp cảnh giới, có điều tâm ma càng nặng. Ông sai nó vào giang hồ đại khai sát giới để dẹp bớt ma hỏa trong lòng.”

“A, còn kết quả đại chiến Vụ Ẩn phong thế nào?”

“Vụ Ẩn phong xuất động hai đế cảnh cao thủ, kết quả lưỡng bại câu thương.”

“Hóa ra là vậy.” Đến giờ Độc Cô Bại Thiên mới biết nguyên nhân phụ thân hắn trở thành Nộ Đế, tỏ ra lo lắng, “Phụ thân hiện tại đã ổn rồi chứ?”

“Không sao rồi.”

“Vậy con yên tâm rồi, mấy hôm nữa con sẽ lại vào giang hồ, con nghĩ dù đã gây ra nhiều chuyện như vậy, chắc không ai dám đến Độc Cô gia kiếm chuyện.”

Độc Cô Ngôn Chí nói: “Con yên tâm, không ai dám đâu.”

Độc Cô Phi Vũ nói: “Tiểu tử ra giang hồ đừng coi thường tất cả, nên nhớ giang hồ không chỉ có mình cháu là đế cảnh cao thủ, giữa các đế cảnh cao thủ có ước định không được tùy ý can dự vào việc trong võ lâm. Lần trước phụ thân cháu và Tư Đồ Kinh Lôi gây loạn, e rằng nhiều lão bất tử không chịu nổi nữa, nên cẩn thận.”

“Vâng, con biết rồi.”

Li biệt luôn thường cảm, lần li biệt này có lẽ phải vài năm sau mới tương kiến, có thể...

Mẫu thân và nữ nhi Độc Cô Bại Thiên quyến luyến mãi, đến lúc hắn đi vẫn không nói thành lời, không ngừng nức nở.

Độc Cô Bại Thiên lại nghiêng răng nhìn người nhà rồi quay đi, đến đường liền thi triển Thần Hư bộ, lướt đi như bay. Hắn không đến Tư Đồ gia thăm phụ mẫu Minh Nguyệt, cũng không gặp ba huynh đệ Tư Đồ, bởi hắn hổ thẹn với họ đã không giữ được tính mạng Minh Nguyệt, không còn mặt mũi gặp họ. Còn bạn bè thừa nhỏ ở Trường Phong trấn, tuy hắn muốn gặp nhưng nghĩ đến nhục thân Minh Nguyệt còn chưa biết ở đâu, hắn lại nóng lòng tựa lửa đốt, hận không thể mọc cánh bay khỏi trấn đi tìm.

Đại tuyết mịn mù, một thân ảnh cao lớn cất bước trên đường.

“A...”

Độc Cô Bại Thiên ngửa mặt hú vang, rồi rảo bước đến Hán Đường đế quốc đệ nhất danh lâu Quan Tinh lâu.

Hắn rảo bước lên lầu, không khí đầy yên tĩnh, tụ tập rất nhiều người vô lâm, đa phần nhận ra hắn, dù không gặp mặt cũng đã thấy ảnh hắn. Thấy Bất tử ma vương ngày trước tái hiện giang hồ, lòng họ kinh hãi cực điểm.

Hắn lạnh lùng nhìn quần hùng, tuốt cây kiếm dài nửa thước ra, lập tức vô số người hô lên kinh hãi, đoạn bạt trường kiếm theo. Trên lầu liền rực đao quang kiếm ảnh, tuyết đại đa số các cánh tay cầm đao kiếm đều run run, thậm chí có người sợ quá rơi cả trường đao.

“Ha ha...” hắn cười vang, “tiểu nhị mang rượu thịt lên đây.”

Hỏa kế bùng rượt thịt bốc hơi nghi ngút lên, run rẩy bước qua rừng đao kiếm. Độc Cô Bại Thiên nghênh ngang tựa vào ghế, cầm kiếm xuống sàn, lập tức mấy cao thủ bị dọa đến mức rơi cả trường kiếm.

Độc Cô Bại Thiên nhìn mấy nhân vật gì đang cố đứng vững với vẻ cười cợt: “Muốn chạy cứ chạy, hà tất ra vẻ.”

Tất thấy đều biến sắc, họ đều trọng danh dự, nên cùng nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng nghĩ đến tính mạng, lửa giận trong lòng lại tắt ngóm.

Tuy ai cũng muốn rời khỏi chốn “Thị phi” này, nhưng lại sợ người khác cười nhạo, nên đều cố đứng lại.

Độc Cô Bại Thiên uống một ngụm lớn, ném cái bát đánh choang xuống bàn, vỗ mạnh: “Lão tử nói các ngươi không nghe ư? Ta muốn các ngươi cút, mau cút cho ta, có nghe thấy không?”

Chúng nhân nhột nhột, có người không nhịn được, mắng lại: “Bất tử chi ma tội ác đa đoan, tay dính đầy máu tanh, bọn ta không làm phiền lẽ ra ngươi nên thắp hương bái phật, ngươi lại xuất hiện giang hồ, không sợ chính nghĩa chí sĩ vây ráp ư?”

“Ta khinh, chí sĩ hử, vì loại xú trùng các ngươi mà hai từ chí sĩ mất ý nghĩa, lần này Độc Cô Bại Thiên ta xuất hiện để quét sạch các ngươi.” Độc Cô Bại Thiên đang cố ý, hắn muốn kích nộ mọi người có mặt.

Quả nhiên có vài người không đứng yên được, mắng lớn: “Bất tử chi ma ngươi đừng đắc ý, đừng cho rằng phụ thân ngươi thành đế mà muốn làm gì thì làm, không lâu nữa sẽ có đế cảnh cao thủ chính đạo xuất thế, lúc đó ngươi đừng mơ thoát kiếp nạn.”

“Hắc hắc, buồn cười thật, ta từng dựa vào người khác ư, trước đây ta chỉ nhớ có một bọn vô sỉ liên hợp phục kích ta, nhưng không làm gì được, hắc hắc, vô sỉ... cho các ngươi cơ hội nữa, còn không cút thì ta đếm đến mười, một kẻ nào còn ở lại, ta sẽ lấy tai.”

“Độc Cô Bại Thiên, ngươi quá khoa trương.”

“Ha ha... trước đây các ngươi liên hợp vây bắt ta, sao không lăm lè, nhất định lấy mạng ta, hôm nay lão tử khoa trương thì sao?” Hắn nhìn mọi người với vẻ trào lộng, thần thái khoa trương vô cùng, không hề coi ai ra gì.

“Người...”

Chúng nhân tất tiếng trước thái độ cuồng vọng của hắn.

“Một, hai, ba....tám...”

Hắn đếm đến tám, có người không chịu được, cầm đầu chạy xuống lầu.

“Mười.” Hắn đứng dậy, tuốt kiếm phát ra quang mang chói lòa.

“A.....”

“A.....”

“A.....”

.....

Trên lầu vang lên mấy chục tiếng kêu thảm, máu phun tứ tung, dưới lầu xuất hiện mấy chục đôi tai.

Độc Cô Bại Thiên lướt ra ngoài song cửa như điện mang, người còn lơ lửng lại chém ra một kiếm.

“Ầm.”

Trước Quan Tinh lầu xuất hiện một rãnh sâu cả thước, dài chừng năm sáu thước, các cao thủ vừa bỏ chạy cùng ngx gục.

“Ta nói rồi, chỉ cần một tên không chịu chạy, tất cả đều phải để tay lại. Trảm.”

Một đạo kiếm cương phân thành mấy chục đạo nhỏ, chuẩn xác cắt gọn mấy chục đôi tai, máu tươi gặp khí lạnh liền ngưng thành huyết tinh rơi xuống, mặt đất đỏ lôm.

Tiếng kêu thảm không ngớt vang lên.

Độc Cô Bại Thiên quát to: “Cầm mồm, dứt hết hco ta.”

Chúng nhân lập cập chạy xuống lầu, có mấy người cố vót vát mặt mũi: “Độc Cô Bại Thiên, Bất tử ma vương, đừng hòng khao trương, sớm muộn cũng có ngày ngươi sẽ thân bại danh liệt, chết không đất chôn.”

“Ta ghét nhất bị ai uy hiếp.” Độc Cô Bại Thiên vỗ mạnh một chưởng, mấy người đó không kịp phản ứng đã bị cương khí đánh nát, mưa máu rải khắp nền tuyết.

Số còn lại rùng mình, không dám thở mạnh, cầm đầu bỏ chạy.

Độc Cô Bại Thiên lớn tiếng: “Ta không có ý giết mấy tên tôm tép các ngươi, mượn các ngươi truyền lời. Mười ngày nữa, Độc Cô Bại Thiên ta ở Trường Sinh cốc cung hầu các lộ anh hùng thiên hạ đại giá quang lâm.”

Thấy toán cao thủ võ lâm dần biến mất, hắn lẩm bẩm: “Minh Nguyệt, để thu thập nhiều sinh mệnh chi năng cho nàng, ta sẽ đại khai sát giới. Ta sẽ khiến Trường Sinh cốc thây chất như núi, võ lâm sóng máu ngập trời.”

167. Chương 7: Lãnh Huyết Tàn Khốc.

Bất tử ma vương tái hiện giang hồ, như tảng đá ném xuống nước dấy lên ngàn tầng sóng, võ lâm vốn loạn càng thêm loạn. Nộ Đế, Huyết Đế không còn giết chóc nữa, tung tích Huyết Ma không còn, nhưng kẻ gây loạn giang hồ lại xuất hiện, ý nghĩa là gì?

Hắn khiêu chiến với cả võ lâm, hơn trăm cao thủ mất tai truyền tin đi khắp nơi rằng Độc Cô Bại Thiên muốn đại chiến các lộ anh hùng thiên hạ tại Trường Sinh cốc. Hắn dựa vào đâu để một mình đấu với cả thiên hạ? Bằng công lực vương cấp đại thừa?

Có người đoán rằng hắn mấp mé tiến vào để cảnh, dù chiến bại cũng vẫn dễ dàng thoát đi, nhưng đại đa số tin rằng hắn không thể đột phá trong ba tháng, làm gì có ai tăng được công lực nhanh thế.

Giang hồ đại loạn, không ít người hận Bất tử chi ma, lúc ở Vân sơn hắn từng tàn sát gần trăm tính mạng, trên đường đào vong càng nhiễm máu tanh, nhưng đáng sợ nhất là đại chiến Trường Sinh cốc ba tháng trước: chết cả gần ngàn người. Giờ hắn tái hiện giang hồ, thân bằng của những người chết tuy sợ tu vi kinh nhân của hắn song vì muốn báo thù mà bốn ba khắp nơi, tập kết mọi lực lượng.

Khiến người võ lâm kinh ngạc là đại đa số vương cấp cao thủ như biến mất khỏi nhân gian, không thấy bóng ai.

Người ta đồn rằng đại đa số vương cấp cao thủ đều ngộ hại, bị Bất tử chi ma tàn nhẫn ám sát, tên ma vương đó lãnh khốc vô tình, thậm chí không tha cho người nhà của họ. Nhưng một cao thủ vô tình nhìn thấy một vương cấp cao thủ “đã bị hại” trong núi, lời đồn liền tan ngay. Người võ lâm bàn luận rằng lẽ nào cả vương cấp cao thủ cũng sợ hãi, trốn hết vào núi sâu?

Cả võ lâm kinh hoàng, mạnh như cao thủ vương cấp đại thừa còn trốn tránh, người tầm thường phải làm sao?

Không lâu sau, tin tức khiến võ lâm phấn chấn truyền khắp giang hồ, vương cấp cao thủ không bị hại, cũng không sợ Độc Cô Bại Thiên, họ đang đi tìm các đế cảnh cao thủ ẩn thế, để chế ngự Nộ Đế, Huyết Đế và Huyết Ma, dẹp loạn cho giang hồ.

Nhất thời tin đồn dấy lên, mỗi ngày đều có tin tức chấn động.

Giang hồ sắp loạn, tất có ma hiện, ai nấy đều tin như thế, mà họ nhắc đến là Độc Cô Bại Thiên.

Hắn chỉ cười lạnh trước tin đồn, đội tuyết đi theo lối cũ đến Trường Sinh cốc.

Trường Sinh cốc là chốn thần bí, đồn rằng từng có ma xuất hiện, giờ lại có thêm một câu chuyện ái tình thê lương. Trong và ngoài cốc là hai thế giới khác nhau, bên ngoài hoa tuyết tung bay, nhưng bên trong ấm áp như mùa xuân, cây cối xanh mướt.

Chốn thế ngoại này nếu không vì lời đồn liên quan đến thượng cổ ma quân chắc đã đẩy ních người ở, có lẽ người võ lâm không sợ ma quân nhưng kì quái là không ai đến đây khai sơn lập phái.

Độc Cô Bại Thiên từng ẩn ẩn ước ước nghe gia gia nhức đến Trường Sinh cốc, hắn sinh ra ở đó, tay động giọt máu, “Bại”, hữu thủ là chữ “Thiên”, hồng quang vút lên tận trời, Độc Cô Phi Vũ đoán rằng hắn ít nhiều có liên quan đến vị ma quân nọ.

Cả nhà Độc Cô Phi Vũ sống ở đó một thời gian, tự thân cảm thụ lời đồn xa xưa. Trường Sinh cốc không phải nơi sống được lâu dài, ở ít ngày sẽ có ích với thân thể, thần thanh khí sảng, bách mạch thông sướng, thậm chí nâng cao được tu vi, nhưng ở lâu, sinh mệnh chỉ năng sẽ cạn dần, nên tuy cảnh sắc dị thường, mà không ai dám cư trú.

Nhìn cảnh sắc quen thuộc trong cốc, hắn đau lòng, nhớ đến những đức tính tốt của Minh Nguyệt, giờ nàng đã gửi hồn thơm nơi chín suối, lòng hắn lại cay đắng vô vàn.

Hắn điều chỉnh nội tức, lặng lẽ cảm thụ dao động khác thường trong cốc, không hiểu là sức mạnh gì, bèn cho là linh thức của Minh Nguyệt đang gọi.

“Minh Nguyệt đợi ta, nhất định sẽ để nàng tái hiện nhân gian.”

Độc Cô Bại Thiên lang thang trong cốc tìm hiểu địa hình, hắn muốn chuẩn bị chu đáo trước khi đại chiến.

“Chỉ được thắng, không được bại.”

“Vạn nhất quá nhiều vương cấp cao thủ đến thì sao? Ồ, không đâu, chỉ mười ngày mà đang lúc tuyết lớn chỉ có vương cấp cao thủ của Hán Đường đế quốc và Thanh Phong đế quốc đến kịp, cộng lại không quá sáu người, họ mà đến, hắc hắc...”

“Mẹ nó chứ, mấy lão bất tử đế cảnh cao thủ có thật sự nhảy khỏi quan tài không nhỉ, nếu thế...”

“Ta có nên chuẩn bị thuốc nổ, ừ, vô độc bất trượng phu, vì Nguyệt nhi dù sau này có xuống địa ngục cũng không hối hận.”

“Hắc hắc, ta đã nhập ma, xuống địa ngục có sao, có khí chúng còn sợ hơn.”

Hắn tính toán mọi bề, dự trù mọi khả năng tình huống, ba ngày sau đã bố trí xong xuôi, còn cách bốn ngày mới đến ước hẹn.

“Chắc không còn gì sai sót? Để ta nghĩ xem, ồ, không ổn, còn có một toán sát thủ. Mẹ nó chứ, lần trước tên thánh cấp cao thủ cút chó đó đã nói không được đối địch với ta, mấy tên thấy tiền sáng mắt này không ngừng phục kích ta, lần này cũng có không ít quái tử thủ hám lợi tới. Mẹ nó, lão tử sẽ lấy gậy ông đập lưng ông, lão tử ám sát lại, hắc hắc, lão tử có thời gian, nhất định đốt cháy tổng đường các ngươi, hừ.”

Hắn cười lạnh.

“Chắc toán sát thủ đã tới, nhất định chúng đến trước để bố trí, hòng một đòn trúng ngay, được, lão tử đùa với ngươi một phen.” Hắn lướt ra ngoài Trường Sinh cốc, khinh công của hắn đạt tới cảnh giới đi ngàn dặm trên sóng không dấu vết, không hề in dấu lên mặt tuyết.

Tiểu trấn gần đây nhất cũng cách mười dặm, nhưng với hắn chỉ là nháy mắt. Hắn đạt một gian phòng ở khách sạn, nằm trên giường dưỡng sức.

Đợi khi màn đêm buông xuống, hắn qua cửa sổ, như u linh đi khắp tiểu trấn, tìm khắp mọi khách sạn. Trải qua vô số lần sinh tử đại chiến, hắn cực kỳ mẫn cảm với sát khí máu tanh, lập tức có thể nhận ra ai là sát thủ.

Tối đó hắn không phát hiện ai có sát khí trên mình, tối hôm sau lại xuất hiện.

Sau cùng, ở một khách sạn, hắn phát hiện liền ba người, không phải hắn từng trải qua sinh tử tất không cảm nhận được khí tức khát máu của họ.

Hắn cười lạnh, phát hiện một người đạt đến cảnh giới thứ vương cấp, thuộc hàng kim bài sát thủ, nhưng với hắn chỉ là đối thủ không đáng gì. Hắn vô thanh vô tức vào trong phòng, cười lạnh với ba sát thủ Hắc hắc...: ““

Nhìn vị khách không mời đột nhiên xuất hiện, cả ba kinh hãi, đợi khi nhìn rõ khuôn mặt hắn thì thần sắc đều biến đổi, không ai ngờ sát tinh tìm tới sớm như thế.

“Hắc hắc, ta biết ngươi.” Độc Cô Bại Thiên chỉ vào sát thủ ở giữa nhà: “Thành viên tập đoàn sát thủ thiên hạ đệ nhị, từng ám sát ta trên đường đến Thiên Ma cốc, vừa vào viện tử ta liền cảm ứng được khí tức của ngươi.” Hắn trêu cợt: “Hắc hắc, các ngươi thiếu tiền? Thế nào, định đến lấy mạng ta, bắt quá ít người đến quá, mang theo hai phế vật này.”

Ba sát thủ giận giữ nhợt nhạt mặt mày.

Giọng Độc Cô Bại Thiên vô cùng lạnh lẽo: “Các ngươi có ai lựa chọn, một là nói ra chủ trả tiền, ai thuê các ngươi giết ta, cho ta biết tổng đường của các ngươi ở đâu, như thế ta sẽ tha mạng. Thứ hai, không cần nói gì, các ngươi sẽ thống khổ ba ngày đêm mới chết. Các ngươi chọn đi.”

“Không chọn cả hai cách.” Sát thủ đạt đến cảnh giới thứ vương cấp lạnh lẽo đáp.

“Hừ, dám dùng giọng đó với ta, các ngươi tưởng mình là ai, vô đế, Vô thánh chắc? Ta khinh, mấy tên quái tử thủ tay nhuộm máu tươi, để lão tử thay trời già mắt mù hành đạo.”

Ba sát thủ biến sắc, vội tuốt trường kiếm, trong nhà vang lên tiếng leng keng của kim loại va nhau. Độc Cô Bại Thiên dùng tay không giao thủ mấy chiêu, mỗi lần bùng ra là mấy sát thủ như bị sét đánh, ngón tay hắn như kim cương đúc thành, đại lực xuất ra khiến chúng muốn thổ huyết.

Qua vài hiệp, Độc Cô Bại Thiên nhanh như thiểm điện, vờ ra mấy chiêu, ba thanh kiếm đúc bằng tinh cương bị chấn gãy thành mấy đoạn đỉnh đang rơi xuống, hắn điểm nhanh mấy lượt lên mình các sát thủ đang học máu, trối cả ba lại xách về Trường Sinh cốc.

“Bịch.”

Độc Cô Bại Thiên ném chúng xuống đất: “Nói đi, mai là kẻ trả tiền, tổng đường của các ngươi ở đâu? Ai đáp trước sẽ được sống.”

Đầu lĩnh sát thủ lạnh giọng: “Chết cũng không nói, không cần lãng phí thời gian nữa, muốn giết cứ giết.”

“Hắc hắc, nhanh gọn lắm, để ngươi ném mùi trước.” Độc Cô Bại Thiên tóm tay phải địch nhân vịn mạnh. “Cắc”, máu tươi trào ra, nhuộm đỏ đất, nửa thân thể sát thủ chìm trong máu.

“A.....”

Sát thủ hét lên điên loạn, mồ hôi cùng máu hòa vào nhau.

“Nói hay không.” Hai mắt Độc Cô Bại Thiên đỏ ngầu, hung ác vô cùng, như ma quỷ báo thù từ địa ngục trời lên.

“A... không nói... chết cũng không.”

“Hắc hắc, ngươi tưởng thế là anh hùng? Các ngươi đều tàn hại tính mạng người khác, ta tuyệt đối không thông cảm với loại người như các ngươi. Thêm chút đau đớn nữa nhé.” Độc Cô Bại Thiên lại vịn cẳng chân địch nhân, bẻ gãy lòi.

Máu lại phun ra, mất đi một tay rồi một chân, sát thủ đau đến chết ngất, toàn thân nhuộm máu.

Hai sát thủ còn lại mặt cắt không còn hột máu, ngoảnh mặt sáng một bên, không đành nhìn.

Độc Cô Bại Thiên như ma vương khát máu, lạnh lùng nhìn họ: “Bình thường các ngươi lấy mạng người ta, có nghĩ tới ngày hôm nay không, có biết đến ý nghĩa hai chữ bất nhân chăng? Hắc hắc...nếu không nói, chốc nữa đến lượt các ngươi.”

Hắn phong bế huyết đạo trên cẳng chân và tay gãy của sát thủ, không để máu trào ra, tuốt kiếm múa một hồi, lát sau sát thủ đầm đìa máu, chịu thêm hơn trăm vết thương nhỏ xíu, máu chỉ hơi thấm ra. Hắn móc ra một nắm muối bôi lên vết thương, sát thủ liền rú lên tựa lợn bị chọc tiết.

“Nói hay không? Cho ngươi cơ hội cuối.”

“Không nói...chết... cũng không.”

“Được, ngươi cứng miệng lắm, cứ từ từ đợi chết.” Độc Cô Bại Thiên đổi muối thành đường, rải lên mình sát thủ. Đoạn ném vào một góc. Không lâu sau, đàn kiến gần đó bu tới, sát thủ bị giày vò không thành hình người rú lên rưng rùi.

Hai mắt hắn đỏ ngầu như mắt sói, nhìn hai sát thủ chằm chằm, hung hãn nói: “Các ngươi thấy rồi đó, hắn chính là tấm gương, các ngươi nói hay không?”

Đột nhiên mùi khai từ chỗ hai sát thủ bốc ra, cả hai sợ quá đến độ không khống chế được, hạ thân ướt sũng.

Độc Cô Bại Thiên nhu mày, nín thở rít lên: “Nói hay không?”

“Nói...ta nói...”

“Tôi... cũng nói...”

Hai sát thủ sợ đến mềm người, chúng vừa qua huấn luyện, lần đầu tiên tham gia hành động, không ngờ chạm mặt phải ma quỷ khát máu như Độc Cô Bại Thiên.

“Chúng tôi... sẽ nói hết... xin.. đừng đầy đoạ.” Giọng cả hai run rẩy, toàn thân lập cập.

“Được, nói đi.”

“Tổng đường của bọn tôi ở...”

“Im mồm...không được nói...” Sát thủ bị đầy đoạ gần chết, giờ bị cả vạn con kiến bao vây, toàn thân đen kịt, tuy gào rú thảm thiết nhưng nghe thấy hai đồng bạn thỏa hiệp liền cố nén cơn đau thấu tim, lúm tiếng mắng.

“Ha ha, giờ còn định ra oai, cầm mồm cho ta.” Độc Cô Bại Thiên nhặt cành cây dưới đất lên ném ra.

Cành cây vẽ một đường cong đẹp đẽ trên không, đập vào mồm sát thủ.

“Phập.”

Máu phun trào, cành cây đánh rụng hết răng y, miệng nứt toác, máu me đầm đìa không nở nhìn.

Độc Cô Bại Thiên như ma nhân, cơ hồ không nhìn thấy, thậm chí vẻ mặt không hề biến đổi.

Sát thủ mất đi một tay, một chân, mình đầy kiến bâu, khoe miệng đầm đìa máu nhưng vẫn cứng cỏi vô cùng.

“Độc Cô... Bại Thiên...ta cảm giác được...người khác trước...xem ra lời đồn trên giang hồ là thật...người đã phá vương thành để ... hắc hắc...đừng tưởng thành võ đế...là thiên hạ không ai chế ngự được...sát thủ bọn ta cũng có người lấy được mạng người...hà hưởng....sát thủ của bọn ta sắp đến...dù người bản lĩnh thông thần...cũng không so được ngón tay của đại nhân...người đợi...chết đi...”

Sát thủ nói xong liền đau đến hôn mê đi.

“Hắc hắc, ta đợi chết hay các người đợi chết.” Độc Cô Bại Thiên búng một viên đá tới, đập vào huyệt đạo khiến y tỉnh lại, trong Trường Sinh cốc lại vang lên tiếng thét thê thảm.

Hắn vừa dữ tợn vừa đáng sợ, tà ác vô cùng, như có lệ quỷ nhập vào.

168. Chương 8 : Ma Đạo.

“Hai tên các người mau nói tiếp, mặc kệ hắn can ngăn hay không, không được dừng lại, bằng không ... hắc hắc, hậu quả thì các người biết rồi.”

“Minh... minh bạch.”

“Chậm đã, trả lời ta câu này trước, lần này sao các người chỉ cử mấy người này, những kẻ khác đâu?”

“Lần này...vừa hay mấy người bọn tôi có mặt tại Hán Đường đế quốc, những người khác...chỉ có người của Thanh Phong đế quốc...đến hôm đó... mới tới...” Hai sát thủ thầm than: “Vì sao bọn ta lại đến Hán Đường đế quốc vào lúc này nhỉ?”

“Ừ được, nói tiếp đi.”

“Tổng đường...của bọn tôi tại Tân Minh đế quốc, cụ thể ở đâu...bọn tôi không biết...bọn tôi chỉ là đệ tử bên ngoài, hiện tại mới kết thúc luyện tập...theo sát thủ cũ đi làm nhiệm vụ, chưa có cơ hội đến tổng đường, bắt quả bọn tôi đoán rằng...ở phụ cận đô thành Tân Minh đế quốc.”

“Ồ.” Độc Cô Bại Thiên nói, “ai trả tiền cho các người giết ta?”

“Việc này... hình như rất đông, nghe nói đều là gia quyến của người bị giết, cụ thể là ai...thì bọn tôi không rõ...”

“Nhiều hử, có kẻ nào chi ra thật nhiều tiền không, chắc là kẻ quyết lấy bằng được tính mạng ta.”

“Có...bất quá...bọn tôi không rõ lắm, dù sao đẳng cấp bọn tôi cũng quá thấp...” Thấy Độc Cô Bại Thiên tỏ vẻ hung hãn, hai sát thủ sợ đến bật khóc: “Ma vương... không ... ma đế...không, Độc Cô đại hiệp tha mạng...chúng tôi đều nói thật...không có nửa câu gian trá...”

“Ta biết các người nói thật, nhưng tư từng nói, nếu trả lời được thì ta tha cho, nhưng các người không trả lời toàn bộ, không câu nào làm ta vừa lòng, sao ta tha được nhỉ?” Độc Cô Bại Thiên cười lạnh.

Hai sát thủ vô cùng hoảng sợ, run giọng: “Xin, xin ma đế...thả chúng tôi...xin ngài...”

Độc Cô Bại Thiên hỏi: “Các người giết người chưa?”

“Không.”

“Có.”

Hai sát thủ trả lời ngược nhau.

Độc Cô Bại Thiên nhìn sát thủ chưa giết người, rút lên: “Thật ra giết hay chưa?”

“R...ô ời.”

“Giết bao nhiêu người?”

“Mười bảy người.”

“Người giết bao nhiêu?” Hấn hỏi sát thủ còn lại.

“Giết... mười chín người.”

“Các người còn chưa được chính thức hành động, lẽ nào đều giết họ trong lúc luyện tập?”

“V..âng.”

“Như vậy mỗi sát thủ đều giết mười mấy người trong lúc luyện tập?”

“V..âng.”

“Các người còn mặt mũi nào sống trên đời này, dựa vào đâu mà cầu xin ta tha cho, mấy tên không bằng cho lợn các người nên chết sớm cho rồi.” Giọng Độc Cô Bại Thiên lạnh lùng vô kể: “Bất quá, ta tuyệt đối không để các người chết được thống thống khoái khoái.”

Hấn bẻ gãy từng đốt tay hai sát thủ rồi đến hai chân, trước khi xé tan.

Cả hai gào lên như sói tru quỷ khóc, vang khắp Trường Sinh cốc, máu đỏ lôm, xương trắng nhorr, chân tay tung tóe..

Cảnh tượng thảm liệt khiến người ta muốn thổ ra.

Độc Cô Bại Thiên không thềm để tâm, lại rải đường lên hai sát thủ mình đầy vết thương, đem cả hai cùng sát thủ bị đầy dọa đến chết ra cốc khẩu, để đầu thò ra ngoài đó còn thân ở trong cốc. Như thế đầu chúng không bị kiến cắn, giữ được tỉnh táo, từng giờ từng khắc thấm thía cơn đau.

Để phòng chúng tự sát, hấn đánh gãy hết răng cả ba. Phương pháp của hấn quả thực độc ác nhưng hấn không có cảm giác cắn cá gì, coi đó là chuyện đương nhiên.

Nhưng nếu có ai ở đó sẽ nhìn ra nét dị thường của hấn, hai mắt đỏ lôm, trên mình thoáng xuất hiện ma khí tím đen, đáng sợ như hung ma.

Hấn rảo bước vào trong Trường Sinh cốc, lòng cốc rung lên nhưng hấn không hề cảm giác được, làm khí đen tựa khói tràn tới, thấm vào thân thể hấn.

“Tòa hồn Đoạt phách đại trận giờ chỉ còn Tòa hồn, vốn Đoạt phách đại trận định lấy mạng ta, nhưng... lại đoạt mạng Nguyệt nhi. Tòa hồn ... Tòa hồn, thật sự còn giữ được điểm điểm linh thức còn lại của nàng ư?” Lòng hấn ảo não.

Lúc đó trong Trường Sinh cốc, càng nhiều ma khí tím đen tràn vào hấn, cả lòng cốc đều ảm đạm. Ma khí liễu nhiễu quanh hấn vốn đang đỏ ngầu hai mắt, sau cùng cạnh hấn cuộn cuộn mây đen như cái thể ma vương bay lên, lướt khắp cốc. Hấn đã mất tri giác, hành động dựa hết vào bản năng, tựa hồ bị tiềm thức chi phối.

Hấn cước đạp hắc vân, đứng ở giữa cốc, mây gió cuộn cuộn, thiên địa thất sắc, phù vân trên trời tựa hồ nhuộm đen, trong vòng mười dặm đều chìm vào bóng tối.

Cuồng phong dấy lên, bóng tối giáng xuống, tử khí trầm trầm, phảng phất chứa tể tà ác từ địa ngục trở lại nhân gian. Trong hư không hắc ám vô tận, chỉ có hai điểm sáng màu máu trên tầng không Trường Sinh cốc phát sáng, huyết hồng chỉ quang lạnh lẽo vô ngần, không hề mang nét tình cảm của nhân gian.

Lời lẽ băng lạnh như đến từ cửu u địa phủ, như ma âm, tựa quỷ gào: “Hắc hắc, dù ngàn kiếp hiểm nguy, dấu hồn phi phách tán, linh thức của ta vẫn còn, đánh khắp bách thể luân hồi, mặc kệ lục đạo vô thường, ta vẫn vĩnh sinh. Thiên đạo! Thiên đạo! Thiên đã không còn đạo, hà tất phải phụng Thiên. Đạo đã chết, ma sẽ sinh. Ma hải vô biên, thần ma bại thiên!”

Dưới một tòa ma điện trong lòng đất ở Bái Nguyệt đế quốc xa xôi, một trung niên toàn thân rực hồng quang tĩnh lại.

“Cái gì, Vạn lí ánh tượng, người...”

Ông ta tỏ vẻ hoảng sợ.

“Sao có thể... người ... Ma Thiên...người đã quay lại rồi... ta...ta không có ý đối địch với người, chỉ là thấy người trước đây không đủ độc ác nên mới giúp một tay.”

Phía trước trung niên đang phát ra ma quang đỏ rực là đôi ma nhãn đỏ lờm, gương mặt phía sau ảm đạm vô quang, cực kỳ mơ hồ, không thể nhìn rõ.

Giọng nói tàn khốc băng lãnh vang lên trong ma điện: “Nên nhớ, hiện giờ ta tên Bại Thiên.” Hai chữ “Bại Thiên” buông ra, ma điện đột nhiên nổi cuồng phong. “Vong Tình Ma quân ... Vong Tình Ma quân, lúc xuất thủ người nên cân nhắc phân lượng của mình, người tưởng mình là ai, là tên đồ đệ Thiên Ma của ta, kẻ bất thành khí phản bội sư môn đó ư? Người tưởng mình là tên trộm vô sỉ, lén ăn trộm bộ Ngạo Thiên quyết của ta ư? Kẻ mạnh hơn chúng ta còn không coi ra gì, tính gì người. Đừng tưởng người thoát được phong ấn của tuần thiên sứ giả là đủ tung hoành nhân gian giới, kẻ mạnh hơn người không ít, Cổ vũ thánh nhiều tuổi hơn người vẫn còn nhiều lắm.”

“Người ngàn lần, vạn lần đừng động đến ta, Thiên không diệt nổi ta, tính gì người. Có bao kẻ mạnh hơn người, chưa ai dám động thủ với ta khi ta hư nhược nhất, người còn không hiểu ư? Lẽ nào người đã quên trước đây ta giáo huấn người thế nào? Có những người không thể đắc tội, bởi hậu quả là — chết. Người cứ chuẩn bị đợi chết đi.” Ma nhãn đỏ màu máu lạnh lùng nhìn Vong Tình Ma quân.

Trên mình Vong Tình Ma quân hồng quang đại thịnh, lạnh giọng: “Hừ, người khác sợ người chứ ta thì không, đừng tưởng mình vô địch vô giới. Không sai, trước đây ta không phải đối thủ của người, bị người truy sát không còn đường lên trời xuống đất, hắc hắc, lúc đó tuần thiên sứ giả xuất hiện nên ta còn sống. Hắc hắc, người biết chưa? Hơn vạn năm nay ta khổ luyện ma công, để mong có ngày tranh hơn thua với người. Hắc hắc, hơn vạn năm nay ta từng bị tuần thiên sứ giả truy bắt, từng bị Cổ vũ thánh đàn áp nhưng ta đều qua được, đợi ngày người tái hiện nhân gian. Dựa vào đâu người ta bảo người là mạnh nhất, vì sao bọn ta phải tránh tuần thiên sứ giả mà chúng lại thỏa hiệp với người. Ta không phục, phải quyết chiến với người.”

Ma nhãn hồng quang đại thịnh: “Sai rồi, tuần thiên sứ giả không thỏa hiệp với ta mà không làm gì được. Dù ở đâu, chỉ cần người đủ mạnh, mọi quy tắc đều không trói buộc được, người sẽ tùy tâm sở dục, nhưng ngoài cường giả còn có cường giả khác, cũng như ngoài pháp tắc này còn có pháp tắc khác. Người chưa có tư cách khiêu chiến với ta, ngay cả quy tắc của tuần thiên sứ giả mà người không phá được, còn lâu mới là đối thủ của ta. Hắc hắc... Trường Sinh cốc cần nhiều sinh mệnh chi năng, người tu luyện mấy vạn năm, tích tụ nhiều linh như vậy, đúng là thứ quá tốt, cổ mà bảo trọng thân thể, không lâu nữa, ta sẽ đến lấy bổ phẩm là người.”

Vong Tình Ma quân giận phát điên, bị người ta coi là tử vật, không khác nào bổ phẩm. Vạn năm khổ tu, sớm khiến lão hùng tâm rờ rở, giờ bị đả kích mạnh. Lão vùng mạnh tay phất ra ngoài, hồng quang thăm liệt xuyên qua ma nhãn, toàn thân run lên: “Lão bất tử, được...được...được...ta đợi người, lần này nếu ông trời không khiến người tịch diệt linh thức, lão tử cũng sẽ lấy mạng người.”

“Chú ý phong độ, khí độ, hắc hắc, người còn chưa đủ tư cách...” ma nhãn đỏ máu mờ dần, ma điện trở lại yên tĩnh, nhưng Vong Tình ma quân không bình tĩnh nổi, nhảy chơi chơi, “Lão bất tử, người sẽ hối hận.”

Trường Sinh cốc ngập mây đen, trong bóng tối vô tận sừng sững bóng dáng cao lớn đó.

“Sống được vui thì chết không hối hận.”

Trong cốc tan hết ma khí, mây đen trong vòng mười dặm tan dần, đất trời trong trẻo trở lại.

Độc Cô Bại Thiên từ trên không đáp xuống, như tỉnh mộng, thở phào một hơi, nhìn ma khí chưa kịp tan đi, lòng thoáng mất mát.

Hắn đi vào trong cốc, ba sát thủ bị kiếm bu kín, cảnh thành không còn ra hình người, nhiều nơi lộ cả xương trắng ra, tuy còn sống nhưng tiếng kêu gào vang lên liên tục. Lúc họ thấy hắn tới gần, đều sợ hãi cực độ, họ nhìn rõ dị tượng trong cốc, cho rằng hắn là hóa thân của ma quỷ.

“Loạn thế... xuất ma, thiên tượng... đại loạn...không ngờ người đúng là ma quỷ...” Đầu lĩnh sát thủ chặt vật nói.

Độc Cô Bại Thiên thấy ba người lâm vào thảm trạng, trong lòng cũng ớn lạnh, thầm nghĩ: “Ta sao vậy, lại thi triển thủ đoạn thảm vô nhân đạo như vậy, chúng đáng chết, nhưng...”

Ba sát thủ càng kinh hãi hơn, nhận ra hung khí trên mình hắt tan hết, phát ra khú tức tường hòa, quái dị vô cùng, họ cho rằng đó là bản lĩnh đặc thù của ma quỷ.

Ma khí tan hết, Độc Cô Bại Thiên cảm giác thân thanh khí爽, cương khí trong thể nội tựa hồ ngưng luyện hẳn, tu vi có dấu hiệu tinh tiến.

Hắn không nhìn đến thảm trạng của ba người, đi vào trong cốc, trước khi đi, hắn vung kiếm vạch mấy chữ lớn dưới đất: Giết sạch cẩu hùng trong thiên hạ.

169. Chương 9 : Huyết Lưu Thành Hà.

Còn cách ước hẹn mười ngày, hắn đi quanh Trường Sinh cốc, cảm nhận dao động năng lượng trong đó.

Bên ngoài tuyết bay mịn mù, bên trong hoa rơi phơi phới.

Độc Cô Bại Thiên lặng lẽ nhìn ngàn hoa héo tàn, lòng buồn thương vô tận, tựa hồ nhìn thấy thân thể mềm oặt từ trên không rơi xuống, rơi vào địa ngục vô tận hắc ám...

Khoái lạc xa xưa, ưu thương xa xưa...

Hoa tàn lụi, thiên sứ gãy cánh, gương mặt thân thuộc, thân ảnh cô đơn, một mình nhìn ánh sáng trong bóng tối...

“A...” Hắn ngửa mặt hú vang: “Cừu hận vô tận, dùng máu để trả, máu vắng ngút trời...”

Mặt trời mọc lên đằng đông, hôm đó là ngày lịch sử vô lâm Thiên Vũ đại lục vĩnh viễn ghi nhớ, quần hùng thiên hạ nhất tề hướng đến Trường Sinh cốc, tuyết đại đa số từ Hán Đường đế quốc. Đại tuyết ngăn lối, người vô lâm nước khác không thể đến kịp.

Có người đoán Bất tử ma vương cố ý giở trò, cô lập thế lực vô lâm Hán Đường đế quốc, sẽ điên cuồng đồ sát trước khi vô lâm các người khác tới nơi, rồi sẽ tiếp tục phá tan viện quân.

Bất quá tuyết đại đa số đều không tin một mình hắn đối kháng được cả vô lâm.

Băng thiên tuyết địa trắng xóa, thỉnh không tựa hồ cũng ẩn chứa nét bất tường, không dưới năm trăm người vô lâm Hán Đường đế quốc kéo tới, đằng sau còn người lục tục đến nữa.

Nhìn toán người kéo đến, Độc Cô Bại Thiên mỉm cười tàn nhẫn. Hắn đi vào trong cốc, ẩn mình vào bóng tối.

Quần hùng rình rang đến cửa cốc, cảnh tượng thảm tuyết nhân hoàn đập vào mắt tất cả, ba thân thể máu thịt bầy nhầy nằm ở cửa Trường Sinh cốc, đến gần mới thấy không phải máu thịt gì mà là ba khô lâu đầm đìa máu.

Ba bộ xương mới trắng xóa, dàn kiến đen nghịt đang cắn xé ba thi thể, những thứ từ trong bụng thi thể lòi ra khiến người ta buồn nôn.

“Ôc...”

Có người không nhịn được nôn ọe.

“Tàn nhẫn quá.”

“Thảm vô nhân đạo.”

“Tên ma vương đáng chém vạn đao.”

“Quyết không thể để hắn đào tẩu.”

“Nhất định lấy mạng hắn.”

.....

Tiếng mắng chửi vang lên.

Trong lúc quần hùng mắng chửi, Độc Cô Bại Thiên đang thầm lạnh lùng quan sát, đánh giá mỗi cao thủ có mặt, phát hiện trong số năm trăm người này chỉ có hai vương cấp cao thủ, còn cao thủ thứ vương cấp chỉ là năm người, hẳn cười lạnh, trận chiến này quá chênh lệch...

Dê cừu tuy đông nhưng không chống nổi một con sư tử.

Năm trăm người nhao nhao tuốt kiếm, lớn tiếng: “Cầu tặc Độc Cô Bại Thiên mau ra đây, bọn ta đến lấy mạng người.”

“Ha ha, một đám tham sống sợ chết đến Trường Sinh cốc, không dám vào sao? Hán Đường cầu hùng chỉ thế mà thôi.”

Năm trăm người biết hẳn ở trong cốc sâu, không lo hẳn đánh lên ở cốc khẩu, bàn thận trọng tiến vào.

Trong cốc là cả biển hoa, vạn đoá hoa đủ màu đua sắc, tươi tắn như nụ cười, nơi nào cũng ngát hương.

Cảnh đẹp trước mắt mà không ai hân thưởng, họ không quên cảnh tượng đáng sợ lần trước, Bất tử ma vương xá thân thành ma đại khai sát giới, hơn ngàn người mất mạng ở đây, ai dám chắc dưới gốc những đoá hoa tươi này không có máu thân nhân, có lẽ màu hoa tươi thắm kia được chính máu người vô lâm tưới tắm.

Ai nấy đều khần trương, đến giờ Bất tử ma vương vẫn chưa hiện thân, nỗi sợ lại lan tràn trong lòng họ.

Rồi tiếp đó là ... lo lắng, bất an.

“Độc Cô Bại Thiên, con chuột co đầu rút đuôi, có giỏi thì ra đi, đừng trốn trong bóng tối không dám ra nhìn ai nữa.”

“Bất tử ma vương người ra đây, lão tử đến đấu với người ba trăm hiệp, đánh cho cha mẹ người phải khóc...”

“Ác ma ra đây, trả mạng người thân cho ta...”

“Đồ vô sỉ mau ra chịu chết...”

Tiếng mắng mỗ không ngừng.

“Phụt.”

Một cao thủ gục xuống, máu từ lưng y phun ra, cành cây khô cắm lên đó, xem ra khó lòng sống được.

“Ác ma ra đây, a...”

Lại một người gục xuống, viên đá nhỏ xuyên qua đầu y, não tương trắng xóa phun ra.

“Độc Cô Bại Thiên người hẹn bọn ta đến quyết chiến, tự thân lại trốn tránh đánh lén, là bản lĩnh gì?”

“Ha ha... đối phó các người còn cần đạo lý ư? Đạo lý bị các người ném sạch rồi, ta cần gì nữa.” Giọng Độc Cô Bại Thiên lúc tả lúc hữu, phiêu hốt bất định, như quỷ mị.

“Việc gì đây? Hẳn ở đâu?” Có những cao thủ hoảng sợ ré lên.

“Đừng sợ, đó là tuyệt học truyền âm Phong hồi cửu chuyển, hẳn cố lộng huyền hư, cứ mặc kệ.” Một cao thủ cao tuổi giải thích.

“Phụt.”

Máu lại phun ra, lão cao thủ vừa nói xong liền gục xuống vũng máu.

Sát khí vô hình lan khắp Trường Sinh cốc, vô lâm quần hùng đến tru sát Độc Cô Bại Thiên cảm thấy hơi lạnh thấu xương, tựa như lưỡi kiếm tuốt trần đặt lên ngực họ, ai nấy đều sợ hãi.

“Phập.”

“Phập.”

“Phập.”

.....

Hai mươi bảy, hai mươi tám...ba mươi bảy...

Quần hùng xôn xao yên tĩnh lại, không ai dám lên tiếng, bốn mươi mấy cao thủ cất tiếng mắng ban này hoặc bị cảnh khô hoặc bị đá vụn đánh gục, nằm trong vũng máu. Trường Sinh cốc lặng ngắt như tờ.

Chỉ còn tiếng thở hồng hộc và tiếng răng va nhau lập cập của những cao thủ hoảng sợ quá đổi.

Nỗi sợ lan rộng trong lòng người, trong quần hùng...

“Độc Cô... Bại Thiên...là nam nhi thì...ra đi...” Một cao thủ trung niên không chịu được, kinh hoàng ré lên.

“Ha ha...buồn cười thật, đây là cầu hùng Hán Đường đế quốc ư? Mất mặt...” Độc Cô Bại Thiên ở trong bóng tối cười nhạt: “Vụ Ẩn phong trong Võ lâm ngũ đại thánh địa có ai đến không?”

Không ai đáp.

“Hắc hắc, đáng cười, đường đường võ lâm thánh địa lại không phái ai đến tham dự tru ma, hắc hắc...”

“Hừ, Bất tử ma vương đừng khoa trương, các trưởng lão Vụ Ẩn phong đang đến, chốc nữa sẽ tới, cũng là lúc ngươi chịu trời.”

“Vậy chúng ta đợi thêm.” Hần dứt lời, người vừa nói gục xuống vũng máu.

Thời gian qua nhanh, bên ngoài Trường Sinh cốc không động tĩnh gì, quần hùng trong cốc trải qua quãng thời gian dài vô, đều sợ hãi cùng ực.

“Ha ha...võ lâm thánh địa ... ha ha...” Độc Cô Bại Thiên thư thả bước ra: “Ha ha... thánh địa? Thánh địa của các ngươi đâu? Ha ha...”

Cả Trường Sinh cốc vang vọng tiếng cười như sấm của hắn, âm ba khiến hoa cỏ trong cốc rào rào trút xuống, từ trên không rụng ào ào.

Quần hùng thống khổ bất kham.

Độc Cô Bại Thiên không cần che giấu để cảnh khí tức nữa, để cấp thần thức lan tỏa như dòng nước chảy, hùng hồn tựa cơn sóng trào dâng, sát cơ vô tận cùng sát khí lạnh lùng tràn ra.

Mỗi cao thủ đều cảm giác bản thân lá thuyền trong biển lớn, phiêu diêu phiêu diêu, lúc nào cũng thể chìm.

“Mấy tên hư ngụy các ngươi chết đi...”

Mấy cao thủ võ lâm đứng đầu cảm giác đầu óc như bị kim châm, rồi trào máu miệng gục xuống.

Ai nấy hít sâu khí lạnh, công lực nào đây, chỉ giao chiến tinh thần thoáng chốc mà mấy chục vị võ lâm cao thủ mất mạng.

Siêu cường!

Đáng sợ.

Ai nấy đều run rẩy, hoảng sợ vô cùng, mọi cao thủ có mặt đều tin rằng lời đồn đáng sợ Độc Cô Bại Thiên thành đế là thật, lãnh huyết ma vương đứng trước mặt họ là võ đế chỉ xuất hiện trong lời đồn đại.

Bất tử ma đế hoành không xuất thế trong võ lâm!

“Hắn...là... đế cảnh cao thủ...” Một cao thủ kêu lên.

“Ma đế.....”

Danh hiệu đáng sợ nhưng vang dội được đặt lên đầu Độc Cô Bại Thiên.

“Ha ha...” hắn ngửa mặt cười vang, dao động tinh thần lan tràn theo tiếng cười.

“Nguyệt nhi, nàng nhìn này, ta sẽ dùng máu tươi vô tận mở cửa địa ngục cho nàng.”

“Mấy tên vô sỉ các ngươi chịu chết đi.”

Hai mắt Độc Cô Bại Thiên đỏ ngầu, hé nụ cười gần như tà ác, giơ cao thanh kiếm to bản, như hổ vào đàn dê, nơi nào hắn đi qua là quang mang sáng chói, không ai chống nổi tiên thiên kiếm cương, đao gãy rơi đầy dưới đất, tay chân bay loạn không trung, máu rải ngập trời, sương máu mờ mịt, mùi tanh nồng khiến người ta muốn thổ.

Hắn tựa hồ phi thường hưởng thụ khoái cảm máu tươi tung tóe này, ban đầu còn phát ra tiên thiên kiếm cương giết địch, sau cùng thu liễm luôn, chỉ dựa vào tốc độ quỷ mị tàn sát đám đông. Lưỡi kiếm sắc lẹm quét ngang quét dọc, vô số thân thể không lành lặn gục ngã sau lưng, tạng phủ đủ màu ộc ra, mùi tanh khiến ai nấy chực hôn mê. Máu nhuộm đỏ áo hắn, như tu la thần từ địa ngục trở về, đáng sợ cực độ.

Hơn trăm cao thủ đối diện với ma vương khát máu, dần thấy bất lực, vô số đao kiếm gãy vụn trên không, từng toán gục xuống vũng máu.

Độc Cô Bại Thiên điên cuồng giết chóc, vận chuyển Thần Hư bộ đến cực hạn, lướt đi như quỷ mị, thân ảnh qua nơi nào là thi thể ngã rạp.

“Thập bộ sát nhất nhân, thiên lí bất lưu hành.” (Vốn là hai câu thơ trong bài Hiệp khách hành của Lý Bạch, tạm dịch: Trong mười bước giết người bén nhọn; Nghìn dặm xa vùng vậy mà chỉ)

Đó là trận đồ sát một phía, dưới đất máu chảy thành sông, hơi bốc nghi ngút.

“Keng.”

“Keng.”

Tiếng kim loại va chạm khiến Độc Cô Bại Thiên điên cuồng tỉnh lại, một thanh trường kiếm chặn cây kiếm của hắn lại.

“Con quỷ xấu xí này là ai?” Hắn cảm nhận được đối phương đạt tới vương cấp tu vi, nhưng lần này chỉ có hai cao thủ đẳng cấp này vây bắt hắn.

Người này mặt mũi loang lổ, nhìn kĩ là vẽ một con rùa đen, cười thảm: “Người không nhận ra ta?”

“Là người, Tu La thiên vương Triệu Trình.” Hắn nhờ ra địch thủ cũ, nghe nói cách đây không lâu bị Huyết Ma tìm tới, không ngờ lại thành thế này.

“Cũng là báo ứng, mấy tên vương cấp cao thủ các người đã già, mắt mũi hoa hết, hạ thiên vương tất sát lệnh khắp vô lâm để truy sát ta, hôm nay ngày chết của người đã tới.” Độc Cô Bại Thiên gầm lên, ma khí tím đen tràn ra.

“Chịu chết đi.” Hắn thét.

Tiên thiên kiếm cương hóa thành kinh thiên cự long lao vào vương cấp cao thủ, quang hoa sáng rực khiến tất cả đều phải nhắm mắt.

“Ầm.”

Trường kiếm trong tay Triệu Trình nát vụn, toàn thân như bị rút hết sinh mệnh, gục ngay xuống.

Hắn lại vung kiếm, Triệu Trình bị chém thành mười sáu khúc, khi ma đế toàn lực ra tay, chưa đầy ba chiêu, nhất đại thiên vương đã mất mạng.

Đột nhiên sát khí lơ mơ ập tới, Độc Cô Bại Thiên thi triển Thần Hư bộ, lách đi trong một phần vạn giây, lách khỏi bóng dáng tử thần.

Lại là một vương cấp cao thủ, người này che mặt, mặc hắc y.

“Tổ chức sát thủ thiên hạ đệ nhị?” Độc Cô Bại Thiên lạnh lẽo hỏi.

“Đúng vậy.” Giọng đáp cũng lạnh không kém.

“Chết đi.” Độc Cô Bại Thiên cuồng nộ, mất đi lý trí, ma khí điên cuồng tràn ra, khí thế hơn hẳn lúc đấu với Triệu Trình mấy phần, sau lưng xuất hiện ma ảnh hung ác.

Cương khí vô tận, phong mang sáng rực tụ thành mà sáng trước mặt hắn.

“Nát.” Hấn quát vang, vung hữu quyền lên.

“Phập” quyền cương đánh vỡ trường kiếm, chấn tan tiên thiên kiếm khí và thân thể sát thủ. Sát thủ đạt đến vương cấp cảnh giới này bị hấn dùng một quyền đánh gục, không trung đọng lại hơi máu.

Trường Sinh cốc như địa ngục tu la trường, chỗ nào cũng là tử thi, máu tươi, Độc Cô Bại Thiên vẫn tru sát không nghỉ.

Tiếng kêu thảm, giận giữ, tiếng thét tuyệt vọng...

Trường Sinh cốc bình tĩnh lại, thân ảnh hấn cao lớn đứng trên vô số tử thi, máu bốc hơi nghi ngút khắp lòng cốc.

Bao trùm thiên hạ, duy ngã độc tôn!

Trận đó, quần hùng Hán Đường để quốc chết sạch năm trăm người trong Trường Sinh cốc, máu chảy thành sông...

170. Chương 10 : Huyết Thủy Mạn Thiên.

Độc Cô Bại Thiên đứng trên vô số thi thể, huyết vụ vẩn vít trước mặt, từng giọt máu từ mái tóc hấn, từ y phục nhỏ xuống. Hấn lạnh tanh, hai mắt trống rỗng, tựa hồ nối liền với hư không vô tận. Ma ảnh khổng lồ đứng sau lưng hấn ngửa mặt nhìn trời, thần tình đầy bi thương, nỗi sầu dàu dàu, ai oán vô tận như gió thu thê lương phát qua Trường Sinh cốc...

Hai mắt hấn trống rỗng, nhìn vô số thi thể trong vũng máu, lẩm bẩm: “Lẽ nào ta thật sự... phải đánh bại Thiên? Thiên...thật sự không thể bại? Độc Cô Bại Thiên...không có đường lùi chẳng...?”

Sầu thương lan khắp Trường Sinh cốc, gió thổi hiu hắt, Độc Cô Bại Thiên tựa như tượng đá đứng đó bất động, ma ảnh sau lưng nanh ác vô cùng, nhưng cũng buồn đau như hấn.

“Nhân gian vô địch, sẽ được đến Bỉ Ngạn, nơi đó còn là vô địch chẳng?”

Hấn nhìn ma ảnh sau lưng, lẩm bẩm: “Tướng do tâm sinh, ma do tâm khởi, bản tôn chân ma, chân ma bản tôn...”

Sau khi đối thị với ma ảnh, hấn như trải qua cả vạn năm, có tiêu tan, có vĩnh hằng...

Bi ai ngút trời, cơn giận vô biên... như con sông từ tận cổ chảy về... vào lòng hấn, vào cốt tủy...

Hấn ngửa mặt hú vang: “Đáng tru sát...Thiên.”

Ma ảnh hung ác hóa thành ma khí đen sẫm tiến vào thân thể hấn, khiến hấn mất bản tính.

Trường Sinh cốc đầy hơi máu, cuồng phong ào ào, thi thể đều nổi lên không, ngay cả máu chảy dưới đất cũng chảy ngược.

Năm trăm thi thể tan nát nổi lên không một cách quỷ dị, xếp dày đặc trên tầng không Trường Sinh cốc, ro máu xuống dưới khiến cả cốc đều nhuộm đỏ, huyết thủy mạn thiên...

Hấn như hóa thành ma quỷ, đến phía trên năm trăm thi thể, đỉnh đầu hấn đỏ lôm máu.

“Ta phải khiến thân chất thành núi, Trường Sinh cốc sóng máu ngập trời.” Hấn tuy cất giọng băng lạnh, ma diễm ngùn ngụt nhưng khóe mắt chảy xuống mấy giọt lệ.

Hình ảnh khó quên lại xuất hiện trước mắt mất đi bản tính như hấn.

Thân ảnh Tư Đồ Minh Nguyệt mờ mờ phiêu dang trên tầng không Trường Sinh cốc, lời cũ như vang vọng.

“Nếu...sau khi hồn thiếp tan... còn giữ được một chút linh thức... linh thức lạc ấn, thiếp sẽ.. lang thang giữa đất trời...đợi chàng, nếu chàng lên được thiên đường, thiếp sẽ.. theo chàng. Nếu chàng ở địa ngục... thiếp sẽ.. ở cạnh chàng... thiếp thật lòng... yêu chàng...”

Bóng hình mờ dần...

Bất lực, đau lòng...

Nước mắt hần nhỏ xuống...

“Thầy chưa đủ vạn, máu chưa ngập trời, chưa đủ...chưa đủ...” Hần điên cuồng gầm lên: “Trường Sinh cốc cần ma huyết, cần thánh huyết, cần cả thiên huyết...nổ.”

Năm trăm thi thể nổ tung, xương thịt, máu me trộn vào nhau ngập trời.

Hần quát to: “Đừng trách ta tận diệt linh thức các người, phải trách không hiểu điều thiện ác, không biết lượng sức. Tụ.”

Máu thịt của năm trăm người sáng lên mờ mờ, sinh mệnh chi năng như thủy triều ngưng tụ trên tầng không Trường Sinh cốc, sau cùng huyết nhục hóa thành cát bụi, còn sinh mệnh chi năng ngưng tụ thành dải năng lượng kinh nhân.

“Tỏa hồn đại trận— mở!”

Dải năng lượng hóa thành quang mang nhu hòa khuếch tán vào trong cốc, Trường Sinh cốc sáng lên, mặt đất tựa hồ hưởng ứng, cũng phát ra quang mang, hai dải sáng dần hình thành trên không, nhìn kĩ mới thấy là hai chữ theo cổ thể từ xa xưa: Tỏa hồn.

Chừng nửa khắc sau, quang hoa tắt hết, tan biến trong Trường Sinh cốc.

Độc Cô Bại Thiên từ trên không đáp xuống, thất thần một lúc, hình ảnh không liền mạch lúc này lóe lên trong óc, hần ngẫm nghĩ một lúc rồi nói đầy kiên định: “Đã không thể lùi thì ta cứ tiến lên, ma hành thiên hạ.”

Hần cầm kiếm đi ra ngoài cốc.

Hần đi được chừng nửa thời thần, ba thân ảnh như điện quang lao vào, gió khe phất là ba người đã xuất hiện trong cốc.

Râu tóc ba người đều trắng xóa, y phục trắng ngần không nhiễm bụi trần, dáng vẻ tiên phong đạo cốt.

Nhìn xương thịt tan nát khắp nơi, họ đều biến sắc.

Một người nói: “Công lực cao thâm, thủ đoạn độc ác, hần đã tiến vào để cảnh, chúng ta không ra tay, thiên hạ không ai chế ngự nổi nữa.”

Một người khác lên tiếng: “Ôi, đến chậm một bước, bằng không đâu đến nỗi thảm thế này.”

Người thứ ba nói: “Tốt nhất là khuyên hần, bức hần vào tuyệt lộ chỉ e kết quả lưỡng bại câu thương”

“Hần giết nhiều người như vậy, còn tha thứ được ư? Chúng ta tha hần thì người thiên hạ cùng các đế cảnh cao thủ khác có tha không? Giờ cũng thấy được ma tức hùng mạnh của hần, đang dần đặt lên đỉnh cao ma đạo, không thể quay lại nữa.”

“Đúng, chúng ta tuy tiếc tài nhưng không thể để hần tiếp tục phát triển.”

Trường Sinh cốc phất gió, ba người lại biến mất.

Trong tiết trời đầy tuyết, con đường dẫn đến Trường Sinh cốc vẫn náo nhiệt, vô lâm đổ xô tới.

Lúc họ vào cốc liền như thấy quỷ, vội vàng trở ra, khắp nơi toàn thi thể nát vụn, mùi tanh lợm khiến họ tan gan vỡ mật chạy mất.

Trận đại chiến Trường Sinh cốc chấn kinh vô lâm, năm trao cao thủ Hán Đường đế quốc tham chiến đều mất mạng, kể cả thiên vương cao thủ Tu La thiên vương Triệu Trình, cùng mấy chục cao thủ thứ vương cấp, đương nhiên không ai biết đến sát thủ thiên vương cấp.

Tin tức này như thùng thuốc súng được châm ngòi, lan khắp mỗi góc ngách Thiên Vũ đại lục, ai nấy đều tin Độc Cô Bại Thiên thành đế, ma đế xuất thế tất thấy kinh hãi.

Trước có Nộ Đế, Huyết Đế đại loạn vô lâm, giờ Bất tử ma đế hoành không xuất thế, ma đế còn tàn bạo hơn hai người trước, loạn động sắp quét qua vô lâm.

Cao thủ từng tham gia vây bắt hần đều hoảng sợ, tìm đường trốn tránh. Giới sát thủ càng tệ, con dê báo được treo lên đầu thích sát bằng suốt ba tháng chỉ trong một đêm biến thành củ khoai bồng tay. Nhìn thấy món tiền ngàn vạn lạng, họ định đồng ý rồi lại rút lui, cứ do do dự dự mãi.

Tình thế vô lâm đối hần, ba tháng trước ai nấy hô hào đi vây bắt Độc Cô Bại Thiên, giờ họ từ thợ săn biến thành mối săn. Những ai truy sát Bất tử ma để đều run rẩy, nếu một đế cảnh cao thủ nhìn tới, coi như ngày chết đã định.

Những đại gia tộc, đại thế lực có ảnh hưởng thay nhau xuất động, lại thành lập những nhóm trừ ma nhưng tiếng sấm lớn mà mưa nhỏ, số người hưởng ứng kém xa trước.

Các trưởng lão thở dài: “Con người mà, hiện thực lắm.”

Có những thanh niên xung động, đến báo danh còn lớn tiếng: “Trừ ma vệ đạo, ai cũng có trách nhiệm, ta muốn lấy mạng ác ma đó...”

Tiếc rằng chưa nói xong đã bị trưởng bối trong nhà xách tai lôi về.

Ngũ đại thánh địa giữ im lặng, không hề phản ứng.

Mọi người nhai nhao bàn luận, không biết rằng ngũ đại thánh địa đã bí mật xuất động để cảnh cao thủ hạ sơn, nếu gặp Độc Cô Bại Thiên sẽ nổ ra để cảnh đại chiến kinh thiên động địa.

Vô lâm nổi sóng ngầm, thời đại loạn động đang đến, chắc chắn sẽ có nhiều kẻ bị lãng quên, nhiều kẻ danh động thiên hạ...

171. Chương 11: Lạc Thiên Phong.

Một đỉnh núi phiêu diêu động tuyết dày cả thước, tòa đại điện hùng vĩ tọa lạc trên đó, là Lạc Thiên cung vang danh ngàn năm.

Trên quảng trường trước cung điện, vô số đệ tử Lạc Thiên cung đang diễn luyện võ nghệ, công pháp tu luyện của môn phái này mang lại kết quả là công lực chỉ hàn chí âm, được coi là một môn kỳ công tuyệt nghệ. Chưởng lực được phát ra chạm vào hoa tuyết trên không liền bằng phong cả hoa tuyết, hình thành một tầng băng mỏng, liền đó băng bị chưởng lực đánh tan, hóa thành băng đao xạ đi tứ tán.

Cung chủ Lãnh Phong và phu nhân thấy công phu của đệ tử tinh tiến, liền mỉm cười, nhưng nhìn kỹ sẽ thấy phía sau nụ cười là nỗi lo sâu thẳm.

Hai vợ chồng lo lắng cho đứa con gái cưng duy nhất Lãnh Vũ, từ bé nàng đã được coi như báu vật. Ba tháng trước Lãnh Vũ công lực đại thành, gần đạt mức vương cấp cảnh giới, liền yêu cầu được vào cấm địa Lạc Thiên động tìm thần công đã mất — Phi hoa phi điệp Lạc Thiên công. Vợ chồng Lãnh Phong biết cấm địa vô cùng nguy hiểm, ngàn năm nay có bao đệ tử kiệt xuất trong cung thay nhau tiến vào nhưng không ai trở ra, vì thế họ cự tuyệt yêu cầu của con gái. Song Lãnh Vũ quật cường vô cùng, tìm mọi cách để được vào cấm địa.

Sau cùng, Lãnh Phong đành đồng ý, trước khi nàng vào, liền phái một vị trưởng lão công lực cao thâm giúp nàng một tay, đưa tu vi đạt đến vương cấp cảnh giới, lúc đó hai vợ chồng mới hơi yên tâm.

Nhưng đã ba tháng rồi, Lãnh Vũ vẫn chưa trở ra, hai vợ chồng lo lắng khôn cùng. Các trưởng lão công lực cao thâm trong phái đều lắc đầu than thở, đương nhiên Lạc Thiên cung lại mất đi một đệ tử kiệt xuất.

Lạc Thiên động là nơi thần bí, ẩn chứa nhiều bí mật, từ mấy ngàn năm trước khi Lạc Thiên cung sáng lập, số người vào động mà còn sống trở ra không quá mười đầu ngón tay, nhưng công lực ai nấy đều đạt đến hóa cảnh, rồi sau đó khổ tu, đạt đến thánh cấp cảnh giới. Nhưng điều đáng tiếc là mỗi thánh cấp cao thủ đều không mang được bảo điển tông truyền thuyết — Lạc Thiên công trở ra, sau đó vì hậu bối hỏi gặng, một vị tổ sư thánh cấp cao thủ nói: “Thần công không phải ai cũng luyện được, muốn luyện thành Lạc Thiên công, tất phải vào đó tự thân trải qua nỗi khổ cực hàn, còn sống mới đủ tư cách, bằng không dù lấy được công pháp cũng không thể tu luyện.”

Vợ chồng Lãnh Phong nhớ đến dáng vẻ khả ái của con gái liền đau lòng, lệnh cho đệ tử tan đi, cả hai nắm tay nhau nhìn về đỉnh núi.

Đột nhiên tiếng hú từ dưới núi vang lên, như sấm động.

“Võ học hậu tiến Độc Cô Bại Thiên đến bái sơn.”

Vợ chồng Lãnh Phong chấn động cõi lòng, thanh danh cao thủ siêu cấp quấy loạn võ lâm này vang như sấm bên tai họ, hà huống Ngân Nhiễm đạo nhân của Lạc Thiên cung từng xung đột với hần, ngay khi hần mới xuất đạo đã lừng danh ở Lạc Thiên cung. Vợ chồng Lãnh Phong biết rõ tính khí Ngân Nhiễm đạo nhân, hiểu rằng phần sai thuộc về lão nên không gây chuyện với Độc Cô Bại Thiên. Đến khi con gái họ hạ sơn điều tra, họ cũng không biết việc xảy ra giữa hần và Lãnh Vũ.

Mấy hôm nay danh tiếng ma đế vang khắp ngõ ngách liễu Thiên Vũ đại lục, huyết án Trường Sinh cốc chấn kinh cả cá võ lâm, các phái đều chú ý hành động của hần, nhưng hần chợt biến mất tăm.

Kì thật Độc Cô Bại Thiên cố ý như vậy, hần muốn những kẻ từng vây đánh mình phải sống trong lo âu, trong ác mộng. Không có tin tức, họ càng bị nỗi sợ giày vò, cũng coi như bị hành hạ, khi họ hoảng sợ cực điểm, gần như sụp đổ sẽ là lúc hần xuất hiện.

Hần đã nghĩ rồi, nhận thấy nên kết thúc chuyện với Lãnh Vũ, thành thử mới lên núi bái phỏng.

Lạc Thiên phong xôn xao, mọi đệ tử đều tụ tập trước quảng trường, các trưởng lão ẩn tu cũng xuất quan, bước ra đại điện.

Tà áo lam nhạt của hần tung bay phần phật trong gió, rảo bước đến quảng trường Lạc Thiên cung, để cảnh thần thức không cố ý phát ra nhưng khí thế trầm tĩnh tự nhiên lộ ra phong phạm tuyệt đỉnh cao thủ.

Nhìn hần đến gần, chúng nhân Lạc Thiên cung hơi thấp thỏm, tuy bản phái nhiều cao thủ nhưng nhân vật đáng sợ này mang trong mình vô số truyền kì, khiến ai cũng hoảng sợ.

“Võ học hậu tiến Độc Cô Bại Thiên bái kiến các vị tiền bối.” Hần ôm quyền với trưởng lão đứng đầu và vợ chồng họ Lãnh.

Ai nấy đều thở phào, xem ra ma đế không muốn động can quan, bằng không khách khí thế này làm gì.

“Độc Cô công tử vượt ngàn dặm đến thăm Lạc Thiên phái, không hiểu vì chuyện gì?”

“Tiền bối là...”

“Lão phu là Lạc Thiên cung chủ Lãnh Phong.”

Độc Cô Bại Thiên cả kinh, không ngờ trung niên lại là phụ thân Lãnh Vũ, bất giác hần thấy hổ thẹn.

“Tiền bối có thể đi dạo trò chuyện với văn bối chăng?”

Lãnh Phong ngăn người.

Độc Cô Bại Thiên vội nói: “Tiền bối yên tâm, văn bối quyết không có ác ý, hà huống Lạc Thiên cung tàng long ngọa hổ, vị tiền bối sau lưng kia đã đạt đến đế cảnh, văn bối muốn tung hoành ở đây cũng chưa biết hươu chết về tay ai.” Mắt hần bắn ra hàn quang, nhìn lão nhân râu tóc bạc phơ ở sau lưng cung chủ.

Lão nhân thông dong bước ra, mỉm cười với hần: “Hậu sinh khả úy, không ngờ còn trẻ như vậy đã đạt đến đế cảnh, càng không ngờ mới nhìn đã nhận ra tu vi của lão phu.”

Cả Lạc Thiên cung đều chấn kinh, môn nhân đệ tử chưa từng biết rằng trong cung có một tuyệt đỉnh cao thủ đế cảnh, cả Lãnh Phong cũng không ngờ vị sư thúc lười nhác của mình lại đạt đến cảnh giới này.

Độc Cô Bại Thiên nói: “Khí tức cường giả dù che giấu thế nào cũng không nổi.”

Lão nhân gật đầu: “Được lắm, được lắm, lão phu coi như còn thông minh, không nhận lời mời của mấy lão bất tử đó hạ sơn tru sát các hạ, bằng không tính mạng lão e rằng đã nằm lại bên ngoài. Lão phu lười nhác quen rồi, không thích đa sự ở trong võ lâm, chỉ cần không chạm đến Lạc Thiên cung, việc bên ngoài không liên can đến lão phu.”

Độc Cô Bại Thiên nói: “Trước đây Lạc Thiên cung không phải người truy sát nên văn bối sẽ không động thủ. Lần này đến đây thật sự có việc Lãnh cung chủ, có thể đi bộ trò chuyện chăng?”

Lãnh Phong nói với môn nhân đệ tử: “Lui hết đi.”

Môn nhân đệ tử lui xuống, chỉ còn lại mấy vị trưởng lão và vợ chồng họ Lãnh.

“Độc Cô công tử, mời vào trong đàm đạo.”

Vừa đi, Độc Cô Bại Thiên vừa hỏi dò: “Lãnh tiểu thư có nhà chăng?”

Vợ chồng họ Lãnh tỏ vẻ đau buồn, mẫu thân Lãnh Vũ nói: “Vũ nhi nó...” rồi nghẹn ngào.

Các trưởng lão khác đều đi khỏi, chỉ còn lại lão nhân tu vi để cảnh: “Vũ nhi vào cấm địa Lạc Thiên động, ba tháng rồi vẫn chưa trở ra.”

“Cái gì?” Độc Cô Bại Thiên kinh ngạc kêu lên, hẳn từng nghe đến Lạc Thiên động của Lạc Thiên cung là nơi vô cùng đáng sợ, không ngờ nàng lại vào trong động. Hẳn hiểu ngay nàng muốn có được thần công nên mạo hiểm tiến vào, cố gắng tu luyện thành thần công nhanh chóng, e rằng có liên quan đến hắn. Lãnh Vũ có lẽ nghe giang hồ đồn rằng công lực hắn liên tục tăng cao, nếu nàng muốn báo thù tất không phải đối thủ nên mới thực hiện hạ sách đó.

Lão nhân lại nói: “Trước khi Vũ nhi vào động, ta giúp nó tiến vào vương cấp cảnh giới, tất duy trì được một thời gian trong đó, nhưng nếu mấy hôm nữa không ra, chỉ e...ôi.” Lão thở dài.

Độc Cô Bại Thiên nói với Lãnh Phong: “Tiền bối có thể cho văn bối đến Lạc Thiên động khẩu quan sát chăng?”

“Đương nhiên có thể.” Để cảnh cao thủ trả lời thay Lãnh Phong, đi trước dẫn đường.

Lạc Thiên động ở điểm sâu nhất trong cung, động khẩu tối tăm như viên cổ ác thú há hoác mồm, hung hãn như mồn nứt chừng vạn vật trên đời, khí tức băng lãnh chí âm chí hàn khiến hơi thở của mấy cao thủ biến thành băng hoa rơi xuống.

Nhìn vào Lạc Thiên động tối tăm, Độc Cô Bại Thiên hít một hơi khí lạnh, đó là khởi nguồn của võ học Lạc Thiên cung? Khác nào cửa vào địa ngục.

Để cảnh cao thủ nói: “Lạc Thiên động thông xuống lòng đất theo hình tròn ốc, là thế giới chưa ai biết, ngàn năm nay bản phái có vô số đệ tử kiệt xuất xuống thăm dò đều không trở lại, dần dần người đời quên nơi này, hiếm khi có ai đủ dũng khí xuống đó. Họ tin đây là thông đạo nối với địa ngục, chứ không phải mê cung chứa thần công.”

Vợ chồng Lãnh Phong chưa xót, tưởng tượng đến cảnh con gái còn trong địa huyết hắc ám như ma quật này, không hiểu đã xảy ra chuyện gì đáng sợ, càng cảm thấy rùng mình.

Cửa động tối tăm chí âm chí hàn, hàn khí thấu xương toát ra khiến người ta khó lòng chịu nổi, loáng thoáng xuất hiện khí tức lạnh lùng...

“Đây là...” Độc Cô Bại Thiên tỏ vẻ hồ nghi, nhìn để cảnh cao thủ.

“Đừng nhìn lão phu, lão phu cũng không biết bên trong có gì, khí tức lạnh lẽo đó cách một khoảng thời gian lại tràn ra, không lâu sau liền tan biến. Trong đó là thế giới không thể đoán nổi, ai biết là có gì, là thế nào?” Lão nhân bình thần nói: “Hơn ngàn năm nay, lúc mạnh nhất khí tức đó từ xuyên phá cả đại điện Lạc Thiên cung mà thoát ra, lúc yếu ớt thì như hiện giờ. Lão phu từng vì hiếu kỳ, định vào trong nhưng lão đầu tử này trời sinh sợ chết, sau cùng không dám. Có lẽ ngày nào đó khi sinh mạng lão phu sắp kết thúc, sẽ vào đó xem xét, tất không còn ân hận gì nữa.”

Để cảnh thần thức của Độc Cô Bại Thiên điên cuồng tràn vào động, hẳn muốn thử cảm nhận thế giới lạ lẫm đó. Nhưng hắn thất vọng, trừ khí tức lạnh lẽo dày hơn ra, không còn cảm nhận được gì, hình như vô cùng thông thoáng, cơ hồ là hư không vô tận.

172. Chương 12: Lạc Thiên Động.

Độc Cô Bại Thiên không chịu bỏ cuộc, dùng thần thức cảm ứng cổ khí tức, liên tục đan kết với nó, là hình thức linh thức giao hòa. Khiến hắc kinh ngạc là cổ khí tức hình như linh trí rất thấp, chỉ là dao động năng lượng, nhưng phát ra khí tức vô cùng quen thuộc, cảm giác tựa như lúc hắc ở cung điện dưới Thông Châu thành, phảng phất có thứ gì đó nối liền với sinh mệnh hắc. Nhưng dao động không mạnh như ở Thông Châu.

Độc Cô Bại Thiên chấn kinh vô cùng, không hiểu sao lại như vậy, chợt hỏi Lãnh Phong: “Lãnh tiên bối, Lạc Thiên cung lập phái bao lâu rồi?”

Chợt bị hỏi như vậy, Lãnh Phong sững người nhưng vẫn kịp đáp.

“Lạc Thiên cung đại khai thành lập từ năm ngàn năm trước.”

“Cổ phái đã lâu quá rồi.” Độc Cô Bại Thiên thở dài, lại hỏi: “Lúc lập phái có phải Lạc Thiên động đã tồn tại rồi?”

“Không sai, nghe nói khai phái tổ sư vi bất cẩn rơi vào Lạc Thiên động, vì họa được phúc, tu thành vô thượng thần công. Ngày luyện thành băng phong mười dặm, băng hoa tuyết diệp bay khắp trời, thần công được đệ tử đời sau xưng là Phi hoa phi diệp Lạc Thiên công, thậm chí có người đồn rằng thần công từng đánh rớt cả một toàn thiên cung. Vì có thần công này nên tổ sư mở phái ở đây, nhưng chỉ dạy cho đệ tử công pháp không đầy đủ, muốn tu luyện thần công hoàn chỉnh, không tự thân vào động tất không thành, nhưng nếu thất bại sẽ mất đi sinh mệnh.”

Hắc tỏ vẻ nghi ngại: “Nói vậy Lạc Thiên động là chỗ còn cổ xưa hơn nữa, tổ sư khai phái của quý phái không tự sáng tạo thần công mà lấy ở trong này?”

“Chính thị.”

Độc Cô Bại Thiên dựa vào trực giác vi diệu biết Lạc Thiên động hình như có liên quan mật thiết với mình, muốn vào xem. Hắc nghĩ rằng vì gần đây công lực đại thành, nghệ cao gan lớn, hà huống động huyết như cửa địa ngục này hấp dẫn vô cùng, quyến rũ hắc vào thám thính ảo diệu.

“Tiền bối, văn bối định vào trong đó xem sao, nếu thấy Lãnh tiểu thư sẽ cứu luôn ra.”

Vợ chồng Lãnh Phong cả kinh, vốn họ không hiểu Bất tử ma đế vì sao lại tới Lạc Thiên phong, giờ hắc nói vậy càng khiến họ rối lên.

Thấy họ kinh ngạc, hắc hồ thẹn: “Văn bối từng nợ Lãnh tiểu thư một món nợ trong giang hồ, lần này đến báo ơn, tiểu thư đã vào hiểm địa, văn bối phải cứu ra mới báo đáp được.”

Món nhân tình lớn làm sao, lấy mạng ra đền đáp thì đúng là nhân tình không nhỏ tí nào, vợ chồng Lãnh Phong hồ nghi.

Độc Cô Bại Thiên nói: “Lãnh tiểu thư từng cứu mạng văn bối, ơn này phải trả bằng mạng.”

Lão nhân đặt đến để cảnh tu vi lên tiếng: “Để y vào, lão phu thấy y quả nợ Vũ nhi nhân tình, nếu y không vào đó, cả đời sẽ không yên.” Rồi nhìn hắc đầy thâm ý.

Độc Cô Bại Thiên toát mồ hôi lạnh, trong lòng vô cùng hồ thẹn: “Lão bất tử này nhân quang sắc quá, lẽ nào lão đã biết, ồ,... mất mặt thật, cứ như bị lão nhìn rõ chân tơ kẽ tóc.”

Vợ chồng Lãnh Phong chối: “Sao thể được, trong đó quá hung hiểm, Độc Cô công tử mà vào, khó ai biết được lành dữ, vợ chồng lão phu không thể an lòng.”

Lão để cảnh cao thủ nói: “Yên tâm, lão đầu tử đã bói rồi, Vũ nhi phải có quý nhân tương trợ mới thoát khỏi được, quý nhân có lẽ là Độc Cô công tử.”

Vợ chồng họ Lãnh như thế thấy được ánh sáng cuối đường hầm, kích động vô cùng: “Thật ư?”

“Đương nhiên là thật, thuật bói toán của ta xưa nay vẫn chuẩn xác, ai chả biết thế.”

Mẫu thân Lãnh Vũ nói: “Thật thế ư? Sao tiểu diệt không nghe nói rằng sư thúc biết bói toán?”

“Môn này...ta mới học chưa lâu, chỉ bói cho mấy đệ tử thiên tài trong phái, chúng đều bảo là rất linh.”

“À.”

Độc Cô Bại Thiên: “...”

Vợ chồng họ Lãnh vận phần cảm kích, nhìn theo hắn đi vào Lạc Thiên động.

“Lão đầu này rõ ràng muốn ta vào, đúng là... còn tìm có nữa...”

Trong Lạc Thiên động âm đạm vô quang, xòe tay không thấy năm ngón, động phủ hình xoáy ốc như đường núi ngoằn ngoèo uốn lượn.

Dù hắn đạt đến đệ cảnh, hàn khí vẫn khiến da hắn nổi gai ốc, có thể tưởng tượng lúc Lãnh Vũ mới đạt đến vương cấp cảnh giới đi vào phải chịu nỗi khổ cực hàn thế nào.

Không hiểu đi bao lâu, Độc Cô Bại Thiên cảm giác địa thế dần phẳng, nhưng lạnh hơn nhiều, nếu nhỏ ra, nước bọt rơi miệng liền đông thành băng ngay, rơi xuống đất vụn vụn lập tức.

Hắn thăm chặc lưỡi, lại thêm một lúc nữa, địa thế phẳng dần, hình như đã đến lưng núi.

Phía trước dần sáng lên, hắn bước nhanh tới, chỉ thấy một viên minh châu khảm vào tường băng trên đầu, chiếu thông đạo sáng như ban ngày.

Cảnh tượng tương tự như cung điện dưới Thông Châu thành, chỉ có điều thay vào cung điện hào hoa làm bằng bạch ngọc là chất liệu hàn băng thiên nhiên. Lập tức hắn hiểu ra gì đó, nhưng lập tức mất đi linh cảm.

Từ bóng tối ra ánh sáng, nhiệt độ hạ hẵn xuống, dòng khí lạnh lùng như dao cắt. Hắn phát hiện mấy chục bức tượng băng, đều là người bị đông đến chết, có già có trẻ, nam có nữ có. Đương nhiên đó đều là đệ tử kiệt xuất của Lạc Thiên cung vào tìm bảo điển rồi mất mạng ở đây.

Càng đi vào, băng thi càng nhiều, hắn thăm kinh hoàng, mấy ngàn năm nay không hiểu bao nhiêu người chết ở đây. Hầm cảm khái, đều là tiền bối từ mấy ngàn năm trước, thần công hấp dẫn nhiều người như vậy, cũng hại nhiều người như vậy, dục vọng của con người quả...

Dần dần thi thể ít đi, đi được đến cuối đều là cao thủ, ít nhất cũng đạt tới vương cấp cảnh giới. Nhưng kết cục của họ rất thảm chết rồi thân thể bị đông cứng, vỡ tan dưới đất, không giữ được hoàn chỉnh. Cũng may đến giờ hắn vẫn chưa phát hiện thi thể Lãnh Vũ.

Thêm nửa tuần trà, hắn đến một đại điện, hàn khí ở đây khiến hắn không chịu nổi, cảm giác ngứa ngáy dâng lên, da hắn cứng lại, không còn cảm giác.

Đúng lúc đó, tam đại thần quyết trong thể thể hắn và Bất Tử ma công đột nhiên vận chuyển với tốc độ gấp mười bình thường, cảm giác quay cuồng tan biến, thần trí hãn tỉnh lại.

“Nguy hiểm, đây không phải là nơi ở lâu.” Hắn thật sự hoài nghi việc Lãnh Vũ còn sống, cả để cảnh cao thủ thân hoài thần quyết như hắn còn chắt vật như vậy, hà huống nàng mới là vương cấp cao thủ.

“Chắc vẫn còn sống, nàng ta tu luyện băng công từ bé, chắc thích ứng được với nhiệt độ ở đây.” Hắn thăm an ủi.

Qua đại điện đó, hắn sang đại điện khác không hiểu hùng vĩ, rộng lớn hơn bao nhiêu lần, minh châu sáng chói như mộng như ảo, trên tường băng khắc các loại phù chú cùng các loại đồ đẳng.

Ba thi thể tan vỡ dưới đất, đại điện còn một bức tượng băng nữa, một nữ tử xinh đẹp tuyệt luân nhưng gương mặt hơi lạnh lùng bị băng phong trong đó.

“Lãnh Vũ!” Hắn lạc giọng kêu lên.

Lãnh Vũ hình như đang nghỉ ngơi, chăm chú nhìn phù hiệu trên bức tường băng.

“Lê nào...ta đến chậm một bước?” Hắn ngẩn ra, tuy không có cảm tình với nàng, trong lòng hắn luôn ăn năn, giờ hắn thật lòng muốn cứu sống nàng.

Nhìn dung nhan như ngọc trong băng, lòng hấn nhói lên, cũng vì hấn mà nàng mới như thế. Hấn vào giang hồ, giang hồ phụ hấn nhiều nhưng hấn cũng phụ người khác, chính là nàng.

Hấn đưa tay, vận công lực toàn thân tống vào bức tượng, hơi sương bốc lên, khối băng tan dần, nhưng hơi nước nhanh chóng đóng thành băng rơi xuống gần đó.

Thân hình hoàn mỹ của Lãnh Vũ thoát ra, nhưng vẫn còn cứng đờ.

Độc Cô Bại Thiên định vận công lực lần nữa, chợt vang lên tiếng quát giận dữ: “Ai quấy nhiễu đồ nhi của ta luyện công.”

Giọng nói bằng lạnh như lưỡi đao khiến hấn lạnh thấu xương, thấu tâm, không ngờ trong băng điện này còn người khác.

“Con cún nào đang sửa đây?” Hấn bị giọng nói làm cho giật mình, đâm ra không vui, lời lẽ không hề cung kính tí nào.

“Tiểu tử dám nói thế với trưởng bối hả?”

“Ta không biết ngươi là người hay yêu quái, nói gì đến trưởng bối, ngươi là ai, trốn trong bóng tối mà không dám thò mặt ra?” Kì thật lòng hấn cực kỳ thắc thỏm, người kia cất giọng phiêu diêu bất định, khiến hấn không tìm được vị trí. Bản thân hấn cũng biết truyền âm công pháp Phong hồi cửu chuyển, nên thông thương sẽ tìm được vị trí người nói, có điều lần này hấn không tìm ra, quả thật kinh ngạc, chắc chắn công lực người đó cao hơn hấn.

“Ta ư? Ha ha, e rằng trên đời không còn ai nhớ ra tên ra. Tiểu tử, thấy ngươi quan tâm đến con bé này, chắc không có ác ý, nên tốt nhất mau nghe lời ta, đừng động đến nó. Nó đang tu luyện Lạc Thiên quyết được ta truyền thụ, không có gì nguy hiểm, nhưng đang lúc quan trọng.”

“Lạc Thiên quyết? Lạc Thiên công, Lạc Thiên quyết....” Hấn khẽ lẩm bẩm rồi tỉnh ngộ, hóa ra thần công ở đây là một trong cửu đại thần quyết.

“Người này là ai, phụ thân Lãnh Vũ đã nói ngàn năm nay không ai thoát được khỏi đây mà? Lẽ nào là..”

Độc Cô Bại Thiên vô cùng chấn kinh, hấn biết mình gặp một võ thành trong truyền thuyết, một lão quái vật mấy ngàn tuổi.

173. Chương 13 : Băng Điện.

“Lão quái vật... con mẹ nó là lão quái vật ngàn tuổi.” Độc Cô Bại Thiên lẩm nhẩm thành tiếng, ngàn năm nay không ai ra khỏi nơi này, tuổi lão chắc phải trên ngàn, đương nhiên là một Võ thánh.

“Tiểu tử đang mắng ai? Ai là lão quái vật?”

“Ta đang mắng lão khốn kiếp, lão khốn là lão quái vật. “

“Tức chết ta thôi... tiểu quỷ khôn lỏi này ở đâu ra mà dám lớn mặt như vậy, thấy lão tổ tông mà không dập đầu hành lễ, dám lớn tiếng bất kính.”

“Ầm, ầm, ầm.”

Tiếng nổ vang lên, bức tường băng đột nhiên nứt toác, một khối băng lớn từ trong lao ra, tỏa ánh sáng trắng mờ mờ, lạnh lùng thấu xương.

“Ta khinh, kẻ bị đóng băng đến chết, bị giam trong đó.” Độc Cô Bại Thiên gọi.

Khối băng dừng lại cách hấn một trượng, bên trong loáng thoáng thấy một nhân ảnh, quang hoa liên tục lóe lên, nhân ảnh rõ dần, hiện ra một lão nhân râu tóc bạc phơ. Lão nhân rất già, da nứt nẻ, thân thể giòn xương, như khô lâu bọc da, đáng sợ là toàn thân lão còn khảm trong băng mà vẫn nói chuyện được.

“Tiểu tử là đệ tử đời bao nhiêu của Lạc Thiên cung, sao lại không tôn kính với tổ sư như thế? Sư phụ ngươi không dạy dỗ hả? Thấy tổ sư sao không quỳ?”

Khóe môi lão không động nhưng âm thanh vang lên trong lòng Độc Cô Bại Thiên.

“Người là khai phái tổ sư của Lạc Thiên cung?”

“Đúng vậy.”

“Ta ngất.” Độc Cô Bại Thiên cả kinh, hắn thấy khai phái tổ sư Lạc Thiên cung, nhân vật từ năm ngàn năm trước. “Thấy quỷ rồi, con mẹ nó chứ ta lại thấy lão quái vật từ năm ngàn năm trước.”

Lúc mới gặp Huyết Ma, hắn đã kinh ngạc, không ngờ hôm nay lại gặp một lão bắt tử còn già hơn.

“Tiểu tử vô lễ quá, thấy bản tổ sư mà dám lải nhải những lời bất kính. Người có tư chất siêu phàm, chịu được nỗi khổ cực hàn của nơi chí âm, ta vốn định truyền cho bản linh nhưng tên khốn người lại không hiểu đạo lý gì sắt... Ta thật sự yêu mến nhân tài nhưng người làm ta thất vọng. Lạc Thiên cung là nơi tôn sư trọng đạo, quyết không cho phép đệ tử nhục mạ tổ sư, hôm nay ta sẽ thanh lý môn hộ.”

Độc Cô Bại Thiên như tỉnh mộng: “Chuyện này... .. lão quái... à tiền bối, văn bối không có ý như thế, chẳng qua quá kinh hãi, không ngờ hôm nay lại được thấy khai phái tổ sư của Lạc Thiên cung.”

“Hừ.”

Lão nhân kì thật không muốn lấy mạng hắn, thấy hắn an nhiên đến được đây cũng phải kinh ngạc, có ý muốn thu đồ đệ ban nãy chỉ dọa hắn, thấy hắn xin lỗi liền hoan hỉ vô cùng. Lạc Thiên cung ngàn năm không có nhân vật nào xuất chúng, không ngờ chỉ hai tháng nay mà lão gặp được hai thanh niên nam nữ tư chất bất phàm, nhất là nam tử này tiềm lực vô biên, ngay cả tu vi thánh cấp của lão cũng không dò ra nông sâu.

“Tiểu tử người cổ quái thật, là kẻ khác đã quỳ xuống, xin ta dạy thần công, còn người như thế ta phải cầu người không bằng.”

Độc Cô Bại Thiên cười: “Nếu tiền bối muốn dạy, dù văn bối không quỳ, tiền bối cũng sẽ chỉ điểm Lạc Thiên quyết.”

“Hắc hắc, người tự phụ thật.”

Độc Cô Bại Thiên đáp: “Không giấy tiền bối, văn bối không phải đệ tử Lạc Thiên cung, không có ý với Lạc Thiên quyết. Văn bối đến đây là vì nàng ta.” Đoạn hắn chỉ vào Lãnh Vũ còn đang cứng đờ ở gần đó.

“À, người không phải là đệ tử Lạc Thiên cung? Chưa học qua công pháp còn thiếu Lạc Thiên quyết, làm thế nào kháng cự được chí âm cực hàn ở đây? Lẽ nào người biết thần quyết khác.”

“Không giấu tiền bối, văn bối đích xác tu luyện thần quyết khác.”

Lão nhân trong băng chợt mở bừng cặp mắt nhắm chặt, hàn băng nơi hốc mắt nứt toác, hai đạo hàn quang thấu ra.

“Thần quyết gì?”

“Kinh Thiên quyết, Chiến Thiên quyết, Khiếu Thiên quyết, sau khi thể chất biến văn bối dị xuất hiện cả Bất Tử ma quyết.”

“Cái gì?” Lão nhân kinh hãi: “Hóa ra thân hoài tam đại thần quyết, còn là bất tử ma thể, người vì sao lại đến đây?”

Độc Cô Bại Thiên đáp: “Văn bối nói rồi, đến vì Lãnh Vũ, cũng là cô gái toàn thân cứng đờ kia, cần phải đưa nàng ra.”

Hai đạo hàn quang từ mắt lão nhân xạ ra cơ hồ hóa thành thực chất, sắc bén như lợi kiếm.

“Lẽ nào người không đến vì mưu đồ khác nữa?”

“Văn bối thân hoài tam đại thần quyết, nơi này có gì đáng để phải mạo hiểm sinh mạng?” Nói đoạn, các loại thần công trong thân thể hắn không chịu khống chế, tự vận chuyển, ma khí từ thể nội hung hậu tuôn ra.

Ma khí sau lưng hắn ngưng tụ thành một ma ảnh khổng lồ, bá khí lâm liệt, uy thế vô địch, cả băng điện ngập trong ma tức.

Lão nhân trong băng khối chấn động nhưng vẫn bất động, lặng lẽ quan sát.

Trong lòng Độc Cô Bại Thiên có mấy phần bàng hoàng, mấy phần hoang mang, chợt nảy ra cảm giác có lời hô hoán thân thiết từ xa xăm.

Hắn tiến tới, lúc chạm vào tường băng, bức tường tự động tách ra, một lối đi ảm đạm vô quang dẫn về xa xôi. Hắn kiên định cất bước, lão nhân theo sát.

Dao động càng lúc càng mạnh, khí tức lạnh lẽo tràn tới, đến cuối lối đi liền không còn băng tuyết, mà xuất hiện một thạch môn khổng lồ. Hắn không nghĩ ngợi, lập tức đẩy mạnh, cánh cửa kêu vang rồi dạt sang bên.

Ánh mắt lão nhân trong băng lóe lên thần sắc chấn kinh, rồi tỏ vẻ vui mừng, lầm bầm: “Phong ấn chi môn chưa ai mở lại bị mở ra dễ dàng. Trời ơi, tốt quá, ha ha...”

Sát na thạch môn bị đẩy ra, quang hoa rực rỡ, sát khí lạnh lẽo vút lên tận trời.

Lão nhân thềm kêu không ổn, lùi khỏi lối đi như điện quang, ra đến đại điện, khối băng phát ra quang mang trắng xóa, bảo vệ Lãnh Vũ dạt sang bên.

Sát khí lạnh lẽo lướt qua, ở cửa động Lạc Thiên động bốc lên quang mang chói lòa, xuyên qua đại điện, bay lên mây xanh, trong vòng ngàn dặm đều nhìn thấy. Mọi tuyệt thế cao thủ ẩn thân thể ngoại đều cảm ứng được sát khí.

Thiên Ma cốc, tượng đồng Thiên Ma lắc lư, cả sơn cốc rung chuyển, tiếng ma gào bắt cam từ bức tượng vang lên tận mây xanh.

Quanh một hòn đảo nhỏ, sóng nổi ào ào, sư phụ Huyền Huyền ngửa mặt hú vang, chấn động tầng không, vân vụ tan hết.

Từ mọi nơi trên Thiên Vũ đại lục phát ra khí tức của tuyệt thế cường giả, chỉ trong thoáng chốc, mọi đế cảnh cao thủ nơi trần thế đều cảm ứng được thánh giả khí tức.

Độc Cô Bại Thiên lúc đó đang ở trong thạch thất, ma ảnh sau lưng cảm một vật tựa như cửa, tựa như đao lại tựa như kiếm, vạn trượng sát khí từ vật đó phát ra.

Thần sắc ma ảnh càng lúc càng nanh ác, vật cổ quái trong tay hắn dần ảm đạm theo, sau cùng biến thành một bình khí bình thường.

“Xoạt.”

Món vũ khí cắm vào nền đá dưới chân hắn.

Hắn nhỏ lên quan sát kĩ, vật này không có răng cửa sắc bén, chỉ có đường nét trơn nhẵn, bảo là đao thì không đúng, là kiếm lại càng không.

Độc Cô Bại Thiên nhìn đi nhìn lại, từ góc độ nào cũng thấy nó giống chiếc chìa khóa cổ quái.

Lão nhân trong băng lại xuất hiện trước mặt hắn, kích động: “Sau cùng ta cũng đợi được, sau cùng ta cũng đợi được, ha ha...”

Độc Cô Bại Thiên kinh ngạc nhìn lão, không hiểu sao lão lại thất thái như vậy.

“Lão quái... à tiền bối sao vậy?”

“Ha ha, ta sắp thoát khốn, ngao du bốn biển, ha ha...”

“Vậy lão nhân gia nói cho rõ, bằng không người ta nóng lòng chết đi được.”

Hồi lâu sau, lão nhân mới bình tĩnh lại: “Nếu người dễ dàng mở được thạch môn bị phong ấn từ thượng cổ tức là người có chỗ bất phàm, cho người biết bí mật của các tuyệt thế cao thủ cũng không sao.”

“Lão nhân gia ta sớm đạt đến cảnh giới Cổ vô thánh, cứ ở mãi đây, nếu không tự bằng phong thì trăm năm một lần tuần thiên sứ giả sẽ đến làm phiền. Hiện tại, ta đã được giải thoát, hoàn thành nhiệm vụ. Ha ha... sau này ta sẽ ngao du bốn biển, dễ dàng thoát được toán tuần thiên sứ giả, không cần lo lắng nữa. Ha ha, vài ngàn năm nữa, lão nhân gia ta cũng sợ chúng nữa, ha ha... ta tự do rồi.”

“Cái gì mà loạn xạ như vậy, vẫn bối không hiểu gì, lão nhân gia nói rõ một chút đi.”

“Ta quá kích động, nói đơn giản một chút vậy, năm ngàn năm trước, ta vô tình vào tòa băng điện cực hàn này, cũng là nơi người và tiểu nha đầu đang đứng, và thấy được phù chú kì quái trên tường. Nhìn kĩ mới biết là một loại văn tự cổ, dựa vào tạo nghệ cổ văn cao thâm, ta nhanh chóng hiểu được nội dung. Là một bộ võ học công pháp thâm ảo, ta ở đây ăn băng uống giá suốt ba mươi năm, sau cùng cùn tu luyện xong.”

“Nhưng lúc đó một đạo ma ảnh đột nhiên xuất hiện trước mặt, ta tuy chấn kinh nhưng không hoảng loạn, vì thần công đã thành, dù là thần ma quỷ quái, ta cũng không sợ. Nhưng ma ảnh đáng chết đó chỉ nói mấy câu thôi, rằng ta tập luyện Lạc Thiên quyết bị nguyên, cả đời phải ở lại đây trông coi, bằng không sẽ không thoát được nạn tán công. Ta chỉ coi là hấn đánh rầm, nhưng ai ngờ...con mẹ nó...” Lão nhân kích động đến mức buột ra tiếng mắng.

“Bị hấn nói trúng, ta rời khỏi đây không đầy một tháng liền cảm giác công lực giảm dần, sinh mệnh chi năng tan biến rất nhanh, buộc phải quay lại. Về đây, tất cả lại khôi phục, con mẹ nó chứ quái đản thật. Sau đó ma ảnh buộc ta thề độc phải ở lại đây trông coi, cho đến khi có người tới, không dùng võ lực mở được thạch môn. Rồi theo sắp xếp của hấn sáng lập Lạc Thiên cung, chế định một vài quy củ. Mấy ngàn năm nay trừ người và tiểu nha đầu, chỉ có bốn người đến được băng điện. Ngoài ra còn ba người vào đến, nhưng lập tức vỡ tan thân thể.”

“Ta làm theo lời dặn, truyền Lạc Thiên quyết cho chúng, kì quái là sau khi chúng rời đi lại không xuất hiện trạng thái như ta, không hề bị nguyên. Ta bực dọc vô cùng, nhưng mấy ngày sau bị một lão bất tử, lão khốn còn già hơn tìm đến. Lúc đó ta mới phát hiện chân tướng là do lão khốn đó giả trò, lừa ta cả ngàn năm, tức chết đi mất...”

Ngực lão nhân trong băng pháp phòng, khối băng vỡ tan không ít.

“Ma ảnh hóa ra là hấn giả thành, công lực ta biến mất cũng do hấn giả trò. Hấn đúng là du côn, vô lại, lưu manh. Hấn cho ta biết chân tướng, đồng thời cảnh cáo rằng thánh cấp cao thủ không thể tùy tiện thề độc, nếu không tuân thủ, sẽ có ngày ứng nghiệm.”

“Ta tất nhiên không tin tên vô lại đó nhưng lúc đó hấn không hiểu từ đâu lôi một bọn tuần thiên sứ giả tới, ta suýt nữa bị chúng bắt. Sau cùng tên lưu manh đó giúp ta thoát được kiếp nạn. Nhưng... nhưng hấn uy hiếp, nếu ta không ngoan ngoãn về Lạc Thiên động bảo vệ băng điện, mỗi trăm năm hấn sẽ dẫn tuần thiên sứ giả tới, mẹ nó chứ, lão du côn, lão vô lại, lão lưu manh, ta XXXXX...”

174. Chương 14: Kinh Biển.

Độc Cô Bại Thiên tuy cả kinh nhưng vẫn muốn bật cười, Vô thánh cũng có lão vô lại như thế, quả thật chết cười.

“Ha ha...” Hấn bật cười vang.

“Lại có Vô thánh như thế, ha ha... cười chết mất, ha ha...”

“Người còn cười nữa...” Vô thánh trong khối băng trợn tròn mắt tức giận, hai đạo hàn quang xạ ra.

Độc Cô Bại Thiên nói: “Khụ... tiền bối có nghĩ rằng lão du côn đó cũng là sự phụ của mình, lão không lấy lớn hiếp nhỏ đã là tốt rồi. Với võ lực của lão, muốn làm khó tiền bối chắc ... hắc hắc...”

Thấy lão nhân tỏ vẻ giận, hấn liền ngừng lời.

Lão nhân nói: “Hấn còn không làm khó ta chắc? Giam ta ở đây năm ngàn năm, cả ngày co đầu rút cổ như rùa đen. Ta mà đánh được hấn, ta nhất định... hắc hắc...” Lão nhân đổi hướng khối băng, tựa hồ cẩn thận tìm kiếm, đủ thấy di uy của lão vô lại đó đến hiện giờ vẫn khiến lão nhân cố kị, thật khiến người ta tức lười.

“Tiền bối tìm gì?”

“Hắc hắc, không tìm gì hết.” Lão nhân cười ngược.

Độc Cô Bại Thiên nói: “Tiền bối chỉ biết có thể, không còn gì khác ư?”

“Ừ, không còn gì, ngoài thể ra, lão du côn không cho ta biết gì nữa, chỉ bảo ta ở đây trông nom.”

Độc Cô Bại Thiên lắc lắc món đồ sắt dài trong tay: “Lão vô lại đó có nói phía sau phong ấn chi môn là vật gì không? Nếu là binh khí sao lại hình dạng này? Nếu không phải, sao lại nặng sát khí như thế?”

“Để lão nhân gia nghĩ xem, ồ, nhớ ra rồi, lão du côn đó hình như có nói rằng trong cánh cửa chứa một chiếc chìa khóa, chìa khóa trong truyền thuyết.”

“Chìa khóa, không nhầm chứ, sao lớn vậy.” Độc Cô Bại Thiên lắc lắc chìa khóa trong tay, “sử dụng làm binh khí cũng được.”

Chiếc chìa khóa khổng lồ lại cổ quái, ngang với thanh kiếm của hắn, là binh khí cũng vừa tay.

“Đúng, là chìa khóa, ta nhớ rõ. Lúc đó lão du côn hình như rất đau lòng, nói phải thay cố nhân bảo vệ thạch môn phong ấn này, bên trong chứa một chiếc chìa khóa khiến mọi Võ thánh thời đại đó đều thèm muốn.”

“Chìa khóa?” Độc Cô Bại Thiên khẽ vuốt, cảm nhận dao động nhẹ nhẹ, nỗi buồn nhẹ nhàng như đưa hắn về thời tuyên cổ.

Phảng phất hắn hóa thân thành cao thủ vô địch, đứng trong hàng ngũ bách thánh, cầm chìa khóa chiến đấu... rồi đại chiến với một nhóm tuấn thiên sứ giả... thượng thiên nhập địa, tung hoành nhân gian giới...

Hào tình bi tráng tan như mây khói...

Hắn thoáng ngẫm nghĩ, nhìn chăm chăm vào thượng cổ di vật.

Võ thánh trong băng tựa hồ nhớ ra: “Đúng rồi, nghe lão du côn đó nói, chìa khóa là vật duy nhất mở được thần cung gì đó.”

“Thần cung gì?” Độc Cô Bại Thiên nóng lòng hỏi.

“Ta nghĩ ra rồi, là Nguyệt thần cung. Lúc đó lão khốn cũng nói vậy, rằng nếu vật trong đó xuất hiện, cánh cửa Nguyệt thần cung sẽ lại mở ra.”

Mắt Độc Cô Bại Thiên sáng lên: “Ông ta có nói thần cung ở đâu không?”

“Không.” Võ thánh trong băng tỏ vẻ bức mình: “Tiểu quỷ hỏi nhiều thế, được rồi, ta sắp rời khỏi đây, còn gì cần hỏi cứ hỏi đi.”

Độc Cô Bại Thiên ngẫm nghĩ: “Mấy đồ đệ của lão nhân gia đã ra rồi, theo lý chắc họ cũng thành Võ thánh.”

Lão nhân tỏ vẻ buồn bã: “Chết mất hai đứa, một đứa biến mất, hiện giờ ta chỉ cảm ứng được khí tức của một đồ đệ.”

“Chết mất hai người, một biến mất?”

“Hai đứa bị đánh chết, một bị phong ấn, còn lại một đứa cũng giống như ta, trốn trong núi sâu bế quan tu luyện.”

Độc Cô Bại Thiên cảm thấy bi ai, mạnh như Võ thánh cũng vẫn còn nhiều việc chưa xong, đau lòng đến thế.

Thế nào là mạnh nhất? Mạnh nhất thì sao? Trong mắt người đời Võ thánh là mạnh nhất nhưng vẫn gặp phải họa sát thân, hoặc bị phong ấn, sống trong trời đất tắt không khỏi phiền não. Có lẽ chỉ khi linh thức tịch diệt, mới thật sự không còn sóng gió.

Hắn hỏi: “Lão nhân gia định mang Lãnh Vũ đi?”

Lão nhân nói: “Không, nó chưa từng thấy ta, khi nó chăm chú quan sát tường băng, ta đọc cho nó nghe mấy chữ cổ đó. Nếu nó tỉnh lại, người bảo nó ta đi rồi là được.”

Nói đoạn, khối băng nứt toác rồi nổ vang, tan thành vạn mảnh, lão nhân gầy gò từ trong lướt ra.

Thiên địa tinh khí tràn tới điên cuồng, băng điện tựa hồ vang lên tiếng sấm, tiếng quỷ gào, phong lôi trận trện. Lão nhân gầy gò bị chìm trong quang hoa, tựa quả cầu da phồng lên, da thịt dần căng ra, trở thành nhẵn nhụi.

Chừng nửa thời thần sau, một trung niên tướng mạo đường đường xuất hiện trước mặt Độc Cô Bại Thiên, nháy mắt lão bá đã biến thành đại thúc.

Hắn tuy không phải lần đầu tiên chứng kiến một việc đặc dị như vậy nhưng vẫn không khỏi kinh ngạc.

“Lão... lão nhân gia có phải là bề ngoài vàng ngọc., bề trong...cái gì đó không?”

“Hừ.”

Trung niên hừ lạnh, không giận mà oai, lạnh nhạt đáp: “Người tự xử lý đi, ta phải đi, nếu tiểu nha đầu luyện công gặp vấn đề gì, người giúp nó một tay.”

Đoạn lướt đi như điện quang.

Độc Cô Bại Thiên như đang trong mộng, cầm chắc chiếc chìa khóa bước ra ngoài. Đến băng điện, nhìn thân thể Lãnh Vũ cứng đờ, hắn lẩm bẩm: “Rõ ràng cứng rồi là lão quái vật còn nói là tu luyện thần công.”

Hắn đi quanh Lãnh Vũ hai vòng, định rũ bỏ lớp băng động trên mặt nàng, nhưng nhớ đến lời Võ thánh liên thôi.

Độc Cô Bại Thiên ở trong Lạc Thiên động ba ngày, liên tục vận chuyển thần công trong thân thể chống lại khí chí âm chí hàn. Hắn nghiên cứu chiếc chìa khóa, nhưng hắn thất vọng vì nó không xuất hiện mảy may dao động, cũng không còn khí tức lạnh lẽo, thật khiến người ta hoài nghi lúc phá trừ phong ấn, sát khí phát ra đó có phát ra từ nó không.

Bên ngoài thân thể Lãnh Vũ kết một lớp băng cứng, tái băng phong nàng.

Mười ngày sau, trong băng điện phát ra lớp lớp dao động tinh thần, lớp băng bao quanh Lãnh Vũ có khí tức sinh mệnh.

Độc Cô Bại Thiên tỉnh lại, nhảy bật lên, chăm chú nhìn khối băng.

Dao động tinh thần càng lúc càng mạnh, khối băng lắc lư, hai mắt Lãnh Vũ tựa hồ lóe quang hoa.

“Cốp, cốp.”

Từ trên mình nàng, khối băng nứt toác, từng mảnh từng mảnh rơi xuống. Dung nhan tuyệt mỹ lạnh như băng sương lộ ra, hai mắt xuất hiện thần thái, thần quang lấp lánh.

Đột nhiên nàng nhìn thấy Độc Cô Bại Thiên đứng cạnh đó.

“Người...là người...” Dung nhan nàng thẩm biến, làn da trắng ngần trở thành xanh lét, há miệng thổ ra một ngụm máu.

Lãnh Vũ hoa dung thẩm đậm, thần thái lúc này tan biến, sa vào cảnh tẩu hỏa nhập ma.

Độc Cô Bại Thiên kêu lớn không ổn, vội đến sau lưng nàng, song chưởng tổng ra một cỗ nội lực hồn hậu. Cương khí tinh thuần của hắn được tam đại thần quyết luyện hóa liên miên tràn vào thể nội nàng.

Chân khí có được từ thần quyết như dòng nước miên man chảy vào thân thể Lãnh Vũ, màu xanh lét trên mặt tan dần, huyết mạch dần thông sướng.

Ba tháng nay, Lãnh Vũ ngày đêm khổ tu, tu vì dần thâm hậu, tuy chưa tham ngộ được Lạc Thiên quyết nhưng chỉ còn cách để cảnh không xa, mười mấy hôm nay nàng ở trong cảnh giới kì diệu, tuy thân thể cứng lại nhưng cảm giác thần thức đang ngưng luyện, càng lúc càng mạnh, thể chất dần thay đổi theo hướng thoát thai hoá cốt.

Nàng tin tưởng rằng ngàn năm nay mình là người duy nhất đạt đến đây, chỉ cần sau này khổ luyện sẽ được như lời vị tiên bối ngâm chỉ dẫn, công tham hóa cảnh, ngộ thông sinh tử, đạt đến thánh cấp cảnh giới.

Nàng tuy không biết mình ở trong trạng thái nửa ngủ nửa mê này bao ngày, nhưng chắc chắn rất lâu. Bất quá nàng vận lần không ngờ mở mắt ra lại thấy ngay đại cừu nhân, vừa kinh vừa giận. Cơn giận công tâm, lại thêm chân khí bên ngoài mới vận chuyển, thành thử nàng tẩu hỏa nhập ma, triệt để hôn mê.

Qua nửa thời thần sau, nàng từ từ tỉnh lại, cảm giác bàn tay ấm áp đặt sau lưng, cương khí tinh thuần không ngừng tràn vào huyết đạo, hiện tượng tẩu hỏa nhập ma tan hết, thoáng có dấu hiệu đột phá vương cấp cảnh giới, bước vào đế cảnh.

Lãnh Vũ cảm giác khí tức quen thuộc sau lưng, biết là ai, trong lòng có trăm ngàn ý vị, không ngờ được đại cừu nhân cứu mạng. Bao ngày nay nàng sống nhờ cừu hận, giờ hân ở sau lưng, còn giúp nàng phá quan tiến vào đế cảnh, nàng lại có cảm giác không chân thật.

“Cừu nhân, cừu nhân...” Trong lòng nàng liên tục nhắc nhở.

Thân thể nàng rung lên, xung phá vương cấp hạn chế, bước vào đế cảnh, mắt nàng ánh lên hàn quang. Nàng quay lại xuất chưởng phát lực, ngọc thủ mềm mại như ngọc, quang huy lạnh lẽo đập vào ngực hân.

Độc Cô Bại Thiên bị đánh thổ máu, thân thể lao vút đi, đập vào tường bằng. Từng ngụm máu ộc ra, băng điện cực hàn khiến dòng máu bóng lập tức biến thành huyết tinh, quanh hân toàn là những cục băng đỏ lôm.

Hân liên tục ho ra máu, tựa hồ không thể dừng lại. Sau cùng sắc mặt hân trở nên nhợt nhạt, một lớp băng mỏng ngưng kết, nháy mắt sau, hân bị băng phong, thân thể cao lớn ngập trong khối băng.

Trong lòng nàng vô cùng phức tạp, tuy tự tay hạ được cừu nhân nhưng nàng không vui tí nào, mà mấy phần mất mát, mấy phần bàng hoàng, thậm chí hoang mang...

175. Chương 15: Cừu Tiêu Hận Tán.

Lãnh Vũ hoang mang rời khỏi Lạc Thiên động, từ cửa động vang lên tiếng hú lãnh lói, tuyết đọng trên Lạc Thiên phong rung động.

Mười ngày trước, sát khí trong Lạc Thiên động xông lên mây, môn nhân đệ tử Lạc Thiên cung kinh hãi một thì cha mẹ Lãnh Vũ kinh hãi mười. Giờ nghe thấy thanh âm quen thuộc, cả hai vợ chồng kích động đến bật khóc.

“Vũ nhi ra rồi... Vũ nhi ra rồi... tốt quá.”

Môn nhân đệ tử Lạc Thiên cung tràn về phái động khẩu, cả những trưởng lão hiếm khi xuất hiện cũng đến.

Dung nhan Lãnh Vũ lạnh như băng sương, vô hình trung phát ra khí thế bức nhân, khiến người ta không thể nổi đó là uy thế của đế vương, thần thức ngưng luyện như biển lớn, buộc người ta kính phục, không dám nhìn vào.

Các trưởng lão và cha mẹ nàng vượt qua đám đông đến cửa động, Lãnh Vũ thấy cha mẹ liền nhảy tới.

“Cha...mẹ...”

Ba người ôm nhau, đế cảnh khí tức của nàng tan hết, gương mặt đầy lệ, đệ tử Lạc Thiên cung thở phào, áp lực ban nãy biến mất.

Hồi lâu sau cả nhà mới tách ra, lão đế cảnh cao thủ bước lên nói: “Vũ nhi đã tiến vào đế cấp cảnh giới, đáng mừng lắm, Lạc Thiên cung từ nay có thêm một tuyệt đỉnh cao thủ trẻ tuổi.”

Các trưởng lão đều khen ngợi.

“Ác mộng ngàn năm không ai sống sót rời Lạc Thiên động đã kết thúc.”

“Lạc Thiên cung chúng ta sau cũng cũng xuất hiện kì tài.”

“Cổ phái ngàn năm sẽ chấn chỉnh hùng phong.”

...

Lão đế cảnh cao thủ cất lời: “Vũ nhi, Độc Cô công tử đâu, sao không thấy, lẽ nào công tử...”

Cha mẹ nàng cũng nóng lòng: “Vũ nhi, Độc Cô Bại Thiên công tử đâu, công tử đến cứu con, sao lại không thấy?”

“Y đến cứu con?” Lãnh Vũ kinh hãi, mắt lóe lên thần sắc phức tạp.

Lãnh Phong hỏi: “Không thấy công tử ư?”

Lãnh Vũ đáp: “Không... không thấy...”

Vợ chồng họ Lãnh tỏ vẻ nóng lòng, Lãnh Phong nói: “Sao lại như vậy, công tử sao lại biến mất trong đó, đã đạt đến cấp cảnh giới cơ mà.”

Mẫu thân nàng nói: “Vũ nhi không thấy công tử ư? Ôi, kì thật hài tử đó không tệ, tuy người giang hồ nói nó thành ma quỷ nhưng ta thấy nó là người biết báo ơn. Nó vì nợ ơn con mà không ngại xa xôi đến Lạc Thiên cung, biết con vào Lạc Thiên động liền không do dự vào ngay, lấy mạng báo đáp. Người tốt sao lại không được trả ơn...ông trời phù hộ...”

Tâm tình Lãnh Vũ càng phức tạp: “Y đến báo ơn, có nói gì không?”

“Không, chỉ nói nhất định phải cứu con ra, dù mất mạng cũng được.”

Lãnh Vũ không nói gì nữa, một lúc lâu sau mới lên tiếng: “Con vào tìm y...”

Thấy cha mẹ tỏ vẻ lo lắng, nàng bảo: “Yên tâm, con đã thích ứng với khí cực hàn trong đó, không sợ Lạc Thiên động nữa.”

Chúng nhân nhìn theo nàng bước vào động.

Băng điện cổ kính trầm tĩnh, Lãnh Vũ nhẹ nhàng bước vào.

Toàn thân Độc Cô Bại Thiên bị một lớp băng dày bao phủ, Lãnh Vũ vận công đánh tan, làm lộ ra thân thể cao lớn trong đó. Sắc mặt hắc nhợt nhạt, không còn hột máu nào, hô hấp cũng ngừng hẳn, tinh thần không mấy may dao động, sinh cơ đã tuyệt.

Lãnh Vũ lẩm bẩm: “Người chết rồi... mối thù của ta đã báo...nhưng...nhưng ta không thấy vui, có lẽ vì người cố đến cứu ta. Người muốn bù đắp? Người đã bù đắp rồi, nhưng bù đắp cái gì? Nếu ta biết người đến cứu, có lẽ đã tha mạng cho người, nhưng người không còn cơ hội nữa... hiện tại nhất thiết đến lúc kết thúc, người không còn nợ ta, ta cũng không còn ăn năn, giữa chúng ta cừu- tiêu- hận- tán...”

Lãnh Vũ tan biến vào bóng tối trong băng điện, bốn chữ “Cừu tiêu hận tán” vang vọng...

Giang hồ đại loạn, Bất tử ma đế uy nhiếp vô lâm, những người từng xung đột với Độc Cô Bại Thiên ngày nào cũng hoảng sợ. Bất tử ma đế đột nhiên như tan biến khỏi nhân gian, càng khiến người ta hoảng sợ, không hiểu lúc nào hắn sẽ đột nhiên xuất hiện, lại gây ra huyết kiếp.

Các đế cảnh cao thủ ẩn mình ở trần thế đi tìm khắp bốn biển người, cao thủ mới nổi ma đến khiến không ai dám coi thường. Nhưng họ không dám hành động rầm rộ, chỉ ngầm tìm kiếm, bằng không kinh động Nộ Đế của Độc Cô gia và Huyết Đế của Tư Đồ gia thì sẽ đẩy lên giang hồ họa kiếp, trừ hai người này còn cả lão vô đế- Độc Cô Phi Vũ nữa. Lão nhân thành đế mấy chục năm này, không ai biết tu vi của ông đạt đến cảnh giới nào. Một khi khiến ông xuất thủ tất sẽ là tai nạn đáng sợ, nếu tứ đế liên thủ đại chiến giang hồ, tinh anh vô lâm sẽ gục ngã vô số, hậu quả không ai dám nghĩ tới...

Người giang hồ hoảng sợ, đế cảnh cao thủ tìm kiếm... vô lâm hỗn loạn...

Lạc Thiên phong, Lạc Thiên động, thân mình Độc Cô Bại Thiên lại kết một tầng băng dày, hắn bị băng phong đã ba chục ngày, lớp băng phát sáng yêu dị. Từng tia tinh thần dao động truyền ra, càng lúc càng mạnh.

Lãnh Vũ đứng trên đỉnh Lạc Thiên phong, nhìn về xa xăm, giữa làn mây khói cuộn cuộn, chợt có cảm giác siêu thoát, đời người trăm năm qua vội vàng, vinh nhục ân oán cá nhân chỉ là một thoáng ngắn ngủi...

“Ta sao vậy, thù báo rồi, hận tan rồi, sao lại có cảm khái xuất thế. Độc Cô Bại Thiên có cảm khái này mới đúng, nếu hấn bỏ hết ân oán giang hồ sẽ thế nào? Hấn có rũ bỏ không?”

Lãnh Vũ minh bạch rằng giang hồ đối với hấn cũng như quan hệ giữa hấn và nàng, hấn có thể để thỉnh tội, lấy mạng ra trả, giang hồ có thể chẳng? Bao nhiêu người như thế, bao nhiêu hận như thế, hấn sẽ bỏ qua ai, tha cho ai?

“Ân oán giữa ta và người, cũng như giữa người và giang hồ, ha ha, giang hồ...ta giúp các người một việc lớn. Độc Cô Bại Thiên, ta giúp người lựa chọn... cái chết với người đúng là không công bằng, nhưng...ôi.” Tiếng thở dài nặng nề vang lên trong gió.

Trong lòng Lãnh Vũ không còn vướng bận, quyết định từ đây một lòng tu võ, sẽ có ngày nhìn thấu sinh tử, đạt đến thánh cấp cảnh giới trong truyền thuyết. Tuy nàng biết con đường đó rất dài nhưng nhất định sẽ đạt đến, thánh giả ẩn thân từng truyền một cỗ thánh nguyên vào thân thể nàng, được Độc Cô Bại Thiên trợ lực đã bước đầu có hiệu quả, nàng bước chân vào đế cảnh. Rồi sau này, cỗ chân nguyên đó mọc rễ, trở thành cổ thụ. Đương nhiên quá trình này luôn cần “nước tưới”, “nước” chính là Lạc Thiên quyết.

Trong gió lại vang lên tiếng thở dài, Lãnh Vũ biến mất vào Lạc Thiên cung nội.

Mười lăm ngày sau, trong băng điện Lạc Thiên động vang lên tiếng băng vỡ giòn tan, từng mảnh băng trên mình Độc Cô Bại Thiên lả tả rơi, thân thể cao lớn lại lộ ra.

Thần sắc hấn không còn nhợt nhạt, hơi thở miên man, tựa hồ đang ngủ say.

Một chương của Lãnh Vũ hàm chứa vô thượng uy lực của đế cảnh, chấn tan ngũ tạng hấn, người khác tất không thể sống sót. Nhưng thân thể biến dị đã giữ lại tính mạng cho hấn, Bất Tử ma công và pháp quyết Bất diệt kim thân tự vận chuyển, khiến sinh cơ của hấn không đứt.

Hàn băng phong tỏa hấn, nhưng Bất Tử ma công và pháp quyết Bất diệt kim thân vận hành nhanh hấn, mười mấy ngày nay hấn sa vào trạng thái giả chết, hai công pháp Bất tử, Bất diệt tự chữa lành, thân thể thoi thóp sau cùng cũng triệt để phục nguyên.

Từ sinh đến tử, từ tử đến sinh, Bất Tử ma công của hấn từ chỗ sơ cấp đã triệt để đại thành, Bất diệt kim thân lên thêm một tầng, sau này không cần chú tâm cũng tự động tuần hoàn lưu chuyển, thể chất hấn tiếp tục biến dị, mạnh mẽ hơn nhiều.

Kì thật sinh tử tôi luyện mang lại cho hấn ảnh hưởng không chỉ có thế, không qua sinh tử thì sao lại nhìn thấu được sinh tử, chỉ người nào trải qua mới nắm chắc được ảo bí của sinh tử, tiến vào lĩnh vực thánh cấp, vĩnh sinh cùng trời đất.

Mười lăm ngày trải qua sinh tử, mười lăm ngày Bất tử ma biến, mười lăm ngày tự lại kim thân, hấn tiến bộ một bước gian nan, đạt đến đỉnh cao đế cảnh.

Nhìn khắp giang hồ, nếu thánh cấp cao thủ ở thế ngoại không xuất hiện, chỉ có những lão đế cảnh cao thủ thành đế nhiều năm mới có thể so sánh với hấn.

Ma đế không thẹn là bậc vô đế.

Độc Cô Bại Thiên từ từ tỉnh lại, phát giác đang nằm trong băng điện, thân thể không hề cảm thấy lạnh lẽo, biết rằng công lực lại tiến.

Cương khí lan tràn như sắp nổ tung, hấn ngửa mắt hú vang, âm ba cuộn cuộn thoát khỏi Lạc Thiên động, vang đến Lạc Thiên phong.

Chừng nửa khắc sau, cả Lạc Thiên cung lại chấn kinh, Lạc Thiên động tiếp tục chao chất, sao lại không khiến họ kinh ngạc.

Mọi đệ tử đổ về phía đó.

“Là ai, lẽ nào là Độc Cô Bại Thiên?”

“Y còn sống?”

“Trời ơi.”

“Lạc Thiên động lại có thêm người sống sót, thần kì.”

...

Vợ chồng Lãnh Phong đến hiện trường đầu tiên, họ vốn lo lắng vì chuyện hắc không trở ra, giờ nghe tiếng hắc hú nên hoan hỉ vô cùng.

Các trưởng lão khác cũng đổ về động khẩu.

Tâm tình Lãnh Vũ phức tạp hơn hết, mười mấy ngày trước nàng thấy hắc chết đi, lòng chợt được giải thoát, rồi lại cảm ngộ trên Lạc Thiên phong, triệt để xóa đi cừu hận, nhưng giờ nghe giọng hắc... lòng nàng đại loạn, hồi lâu mới bình tĩnh được.

Lãnh Vũ do dự một chốc rồi cũng tới.

Độc Cô Bại Thiên đeo chiếc chìa khóa ở sau lưng, từ trong động nhảy vọt ra.

Trước mắt hắc đông đặc những người, nhưng hắc lập tức thấy ngay vợ chồng Lãnh Phong mặt đầy lo lắng và lão đế cảnh cao thủ.

Hắc định tới chào hỏi nhưng cảm giác được quang mang lạnh lẽo chiếu lên mình, là Lãnh Vũ vừa bước vào đế cảnh.

Giọng nói nhỏ nhẹ vọng vào tai hắc: “Người liều chết vào Lạc Thiên động cứu ta, lấy mạng đổi mạng... người chết rồi, ta tha thứ cho người. Giờ người sống lại, thấy người là ta không thể quên được nỗi sỉ nhục, không thể ức chết xung động muốn giết người, nhưng ta đã giết người một lần... người đi đi, giữa chúng ta cừu tiêu hận tán, người đừng bao giờ đến Lạc Thiên phong, ta không muốn thấy người.”

176. Chương 16 : Ma Đế Quy Lai.

Độc Cô Bại Thiên sững người nhìn Lãnh Vũ, nàng ngượng ngập vô cùng, bởi ánh mắt mọi người đều theo hắc nhìn vào nàng.

Lãnh Phong ho lên: “Mọi người dừng đứng đây nữa, Độc Cô công tử vừa thoát khỏi, nhất định rất mệt, chúng ta đừng quấy nhiễu nữa, để công tử nghỉ.”

Môn nhân Lạc Thiên cung tản đi, Lãnh Phong dẫn Độc Cô Bại Thiên đến một gian đại điện, vị trưởng lão đế cảnh cũng theo chân.

Lãnh Phong nói: “Độc Cô công tử sao giờ mới ra, chúng tôi lo cho công tử lắm, đồng thời rất hổ thẹn, thật không nên để công tử vào đó, nếu có gì không may, cả đời chúng tôi sẽ hối hận.”

Mẫu thân Lãnh Vũ nói: “Tạ ơn trời đất, coi như Độc Cô công tử bình an quay về, bằng không lão thân sẽ hối hận cả đời.”

Độc Cô Bại Thiên vô cùng ngượng ngập, Lãnh Vũ đứng bên lạnh lùng nhìn hắc. Nàng vốn định lén về phòng nhưng bị mẫu thân kéo vào.

Lão đế cảnh cao thủ của Lạc Thiên cung nói: “Ha ha, chuyển vào Lạc Thiên động này, Độc Cô công tử thu hoạch không nhỏ, lão phu thấy công tử mất lộ thần quang, hô hấp miên man, hiển nhiên công lực đại tiến. Lão đầu tử e rằng không so được, công tử chắc đã đạt đến cảnh giới đỉnh cao đến cấp. Quả thật anh hùng xuất thiếu niên.”

Độc Cô Bại Thiên chỉ biết cười trừ trước những câu hỏi nhiệt tình của chúng nhân.

Lúc đó mẫu thân Lãnh Vũ kéo nàng tới: “Độc Cô công tử đa tạ công tử liều mạng vào động cứu Vũ nhi, tuy không gặp nó nhưng tâm ý của công tử khiến chúng tôi cảm kích bất tận. Vũ nhi sao không mau đa tạ Độc Cô công tử, vì con mà công tử suýt mất mạng.”

Hắc vội nói: “Không cần cảm tạ, việc đó vẫn bối nên làm, vẫn bối từng nói là nợ Lãnh tiểu thư một mạng.”

Lãnh Vũ lạnh lùng nhìn hắc, nhưng thấy cha mẹ đều tỏ vẻ cảm kích, liền cúi đầu: “Đa tạ, bây giờ không ai nợ ai. Mẹ, con không khỏe, con nghỉ trước đây.”

Mẫu thân nàng lấy làm lạ, nhưng không cả nghĩ: “À, được rồi, con chú ý giữ sức khỏe.”

“Vâng.”

Lãnh Vũ dần đi xa.

Lão đế cảnh cao thủ nhìn hần với vẻ ám muội: “Ha ha, tiểu tử có chuyện mờ ám gì, bằng không sao lại nhìn Vũ nhi của ta với ánh mắt đó.”

Hần kêu lớn: “Lão nhân gia nói phải tính đến trách nhiệm, Lãnh tiểu thư không nhìn văn bối chứ văn bối không tránh né. Có lẽ trước kia văn bối từng theo đuổi nhưng tiểu thư cự tuyệt, giờ thấy văn bối nên tiểu thư không tự nhiên.”

“À, tiểu tử từng theo đuổi Vũ nhi?” Lão đế cảnh cao thủ lấy làm thích thú, không tỏ ra đứng đắn tí nào.

“Vâng.”

Lão đế cảnh cao thủ nói: “Cung chủ, lão phu thấy hôn nhân này không tệ, Vũ nhi đã đạt đế cảnh, trong giang hồ trừ Độc Cô thiếu hiệp, còn ai xứng với nó?”

Lãnh Phong nhũ mày, tuy Độc Cô Bại Thiên tạo cho ông ấn tượng không tệ nhưng danh tiếng của hần trong gì không tốt đẹp gì, dù trước kia hần không phải ma thật sự thì những gì đang làm cũng là tiêu chuẩn của ma. Ông ta phải lo cho tiền đồ của Lạc Thiên cung, không thể quyết định sai lầm vì một chút ơn mà dồn Lạc Thiên cung vào tuyệt lộ.

Nếu thật sự gả Lãnh Vũ cho ma đế, với ác danh của hần nhất định sẽ bị mắng chửi không ngớt. Hiện thời uy danh của hần cao ngất, nhất thời sẽ không sao nhưng lâu dài tất sẽ khiến cả võ lâm vây công, có thể khiến Lạc Thiên cung bước vào tuyệt lộ, thậm chí đứng trước nguy cơ diệt phái.

Hơn nữa, hai đế cảnh cao thủ trẻ tuổi kết hợp đủ khiến mọi cừu nhân chịu lui bước nhưng miệng đời vu hãm, các lão đế cảnh cao thủ ẩn thế nhất định sẽ xuất động, lúc đó mới không ổn.

Tính đến chuyện đó, Lãnh Phong nói: “Việc này...để Vũ nhi tự chủ, việc của những người trẻ tuổi mà.”

Mẫu thân Lãnh Vũ nói: “Đúng, Độc Cô công tử tuy là nhân trung chi long, nhưng việc của Vũ nhi cứ để nó làm chủ.”

Độc Cô Bại Thiên đáp: “Chuyện này... Lãnh cung chủ, văn bối có thể gặp Lãnh tiểu thư chăng, văn bối có lời muốn nói, xong rồi sẽ đi.”

Lãnh Phong đồng ý: “Đương nhiên được, bất quá Độc Cô công tử đừng vội đi, vì Vũ nhi mà công tử vào Lạc Thiên động mãi giờ mới ra, chúng tôi còn chưa báo đáp.”

“Không, việc của văn bối còn nhiều, gặp Lãnh tiểu thư rồi thì nên đi.”

“Vậy à, thế cũng được, theo ta.”

Lão đế cảnh cao thủ ở sau lưng giơ ngón tay cái lên: “Người trẻ tuổi có thừa dũng khí, chúc cậu thành công.”

Vợ chồng Lãnh Phong giả bộ không nghe thấy những lời nhăng cuội của sư thúc, Độc Cô Bại Thiên chỉ biết cười khổ.

Đến nơi Lãnh Vũ ở, mẫu thân nàng vào trước, một lúc sau mới ra: “Độc Cô công tử vào đi.”

Vợ chồng Lãnh Phong nhìn nhau rồi lui đi.

Độc Cô Bại Thiên thấp thỏm đi vào tiểu viện của Lãnh Vũ, một gốc hàn mai đang nở tung trong tuyết, hương thơm ngan ngát. Nàng đứng trong sân nhìn cây hoa, sắc mặt liên tục biến đổi.

“Lãnh tiểu thư...”

“Không phải ta bảo ngươi đi rồi sao, sao còn chưa đi?” Giọng nói lạnh lẽo cất lên.

“Tại hạ muốn gặp tiểu thư một lần.”

“Đã gặp rồi, ngươi đi đi.”

“Không, tại hạ còn lời muốn nói.”

Lãnh Vũ giận giữ: “Nói đi, nói xong đi mau, bằng không ta sẽ giết ngươi lần nữa.”

Độc Cô Bại Thiên không biết mở miệng thế nào, động não một lúc mới nói: “Lãnh tiểu thư, tại hạ...muốn cầu hôn tiểu thư.”

“Cái gì?!” Lãnh Vũ không sao ngờ rằng hắn lại nói như vậy.

“Ngươi...ngươi lớn mật thật, tha mạng cho ngươi thì ngươi lại được chân lân đầu, vọng tưởng...” Nàng xanh mặt.

Độc Cô Bại Thiên nói: “Lãnh tiểu thư vạn lần đừng nổi giận, nghe xong đã được không?”

“Nói.”

“Vì không thể xử lý mọi việc trên đời hoàn hảo, tại hạ thừa nhận có lỗi với tiểu thư, nhưng tiểu thư có biết, tại hạ... từ lúc chia tay rồi không thể dứt khỏi tình yêu với tiểu thư. Trong những ngày đào vong đầu óc tại hạ chỉ có hình bóng tiểu thư, cơ hồ mỗi thời mỗi khắc đều nhung nhớ...” Chợt hắn không thể nói tiếp, hóa ra nói láo khó như thế.

Hắn muốn đền bù cho nàng nhưng không biết nên thế nào, sau cùng cho rằng cưới nàng là phương pháp lưỡng toàn kỳ mỹ, nên mới bịa ra những lời đó.

“Sao không nói nữa, nói đi...” Lãnh Vũ lạnh lùng: “Những lời xấu xa đó là ngươi nói ra ư?”

“Đúng vậy, Lãnh tiểu thư, tại hạ xin thề, thật sự muốn cưới tiểu thư.”

Lãnh Vũ lạnh lùng đáp: “Có những thứ không thể đền bù, sự tình xảy ra rồi vĩnh viễn không thể quay lại, ngươi đừng nói những chuyện cuội nữa.”

Độc Cô Bại Thiên tỏ vẻ nóng nảy: “Bằng cách nào tiểu thư mới chịu lấy tại hạ, phải có điều kiện chứ.”

“Ta không gả cho ngươi đâu, ta biết ngươi muốn đền bù nhưng không cần, tình cảm không thể nói có là có, đâu cần phải thương lượng.”

“Không được, tiểu thư nói điều kiện ra đi.”

Lãnh Vũ cười lạnh: “Ngươi muốn vậy thì ta nói, muốn cưới ta phải cần thần linh khiêng kiệu, võ thánh dẫn đường.”

Độc Cô Bại Thiên tỏ ra thật thà: “Nếu tại hạ làm được, tiểu thư sẽ lấy tại hạ?”

“Nếu ngươi làm được, ta sẽ. Ngươi đi đi.”

“Được, tại hạ sẽ quay lại.”

Độc Cô Bại Thiên vội bước ra.

Lúc rời khỏi Lạc Thiên phong, hắn không cáo biệt vợ chồng Lãnh Phong, nhưng Lãnh Vũ hòa và lão đế cảnh cao thủ nhất định cảm giác được hắn đã đi.

Từ hướng Lãnh Vũ truyền lại dao động khe khẽ, còn từ hướng lão đế cảnh cao thủ vang lên tiếng nói khẽ: “Tiểu hữu đi mạnh giỏi...”

Nhớ lại biểu hiện vừa rồi của mình trước Lãnh Vũ, hắn chợt tên tò, mọi hành động đó không khác gì kẻ dấn độn.

“Chuyện này...đúng là bêu xấu, lão tử không có thiên phú về phương diện này.”

“Ôi, lòng hổ thẹn nên không làm gì nên hôn, nếu là tiểu tiện nhân Nam Cung Tiên Nhi đó thì , hắc hắc...”

Sau cùng hắn cũng rời Lạc Thiên phong, lại bước chân vào giang hồ.

“Đúng rồi, lão bà Hoa Vân Tiên của ta đi đâu nhie, sao không có tin gì trên giang hồ?”

Đêm trăng trong, Thanh Phong đế quốc, tại một tiểu trấn vô danh, hai lần đế cảnh thần thức giao phong.

Cảm giác bức bối trùm khắp tiểu trấn, nặng nề đến mức người ta không thở nổi.

Độc Cô Bại Thiên biết trong trấn có một đế cảnh cao thủ, lai giả bất thiện, hẳn nhận ra địch ý của đối phương.

“Hắc hắc, đế cảnh cao thủ đã xuất động rồi, tuyệt đỉnh cao thủ trong truyền thuyết cơ đấy.” Từ lúc vào giang hồ, đế cảnh cao thủ đầu tiên hắn gặp là Huyền Huyền, rồi đến Nam Cung Vô Dịch. Vào Thiên Ma cốc, hắn gặp mấy lão quái già đến không thể già hơn, trong đầu óc hắn không mấy lão quái vật là người thường, sống được đến giờ cũng là kì tích rồi.

Giờ hắn hiểu rõ thực lực của đế cảnh cao thủ, biết rằng hậu quả đại chiến rất đáng sợ.

“Hắc hắc, mấy lão bất tử không cảm lòng được rồi, đã đến thì đừng trách lão tử không khách khí.”

Hắn thu lại đế cảnh thần thức, tĩnh tâm ngưng thần điều tức, chuẩn bị cho một trường đại chiến.

Nửa đêm, hắn đứng lên, hai mắt rực thần quang, bắn ra quang mang lãnh khốc.

“Hắc hắc, đế cảnh cao thủ thì sao, lão tử giết tất kẻ nào cản đường. Hôm nay ta phải cho vô lâm thấy hậu quả, dù đế cảnh cao thủ trên vào ta cũng đổ máu như thường.”

Ở góc khác của tiểu trấn, đế cấp thần thức hùng hồn tràn ra, va chạm với thần thức của hắn.

Hắn đứng dậy nhanh chóng lướt ra ngoài trấn.

Dưới ánh trăng, một thân ảnh dài thượt đứng dưới gốc cây, đế cảnh thần thức phát ra từ người này.

Hắn thầm cười lạnh: “Hắc hắc, Thanh Phong đế quốc sẽ bắt đầu đổ máu từ đây.”

177. Chương 17: Bại Đế.

Đế cảnh cao thủ đứng đối diện là một trung niên vẻ ngoài chỉ chừng hơn bốn mươi, đôi mắt sáng tựa sao. Tuy tùy ý đứng cạnh rừng cây nhưng khí thế trầm ngưng như núi, khiến người ta không dám coi thường.

Độc Cô Bại Thiên bước tới ba bước, mỗi lần đặt chân đều vang động, mặt đất rung rinh, cảnh thần thức như nộ hải cuồng đào tràn tới.

Trung niên không đổi tư thế, hết sức ung dung, đế cảnh thần thức tràn ra nghênh đón, hai cổ thần thức va nhau, thân thể cả hai run lên kịch liệt.

Mắt Độc Cô Bại Thiên bắn lãnh điện, thể nội cương khí điên cuồng tràn ra, quanh hắn tựa như có sóng vỗ. Trung niên không chịu kém, kinh khí kinh nhân phát ra, sau lưng vang lên tiếng đồ gãy lách cách.

Hai làn cương khí va nhau trên không. “Ầm.” Tiếng nổ động trời phát ra, cả hai cùng lui lại mấy bước, hoa tuyết dưới đất tung lên, một vạt rộng cây cối nghiêng ngả. Cương khí mãnh liệt tỏa ra tứ phía, sau cùng, ở khoảng giữa hai người xuất hiện một miệng hố lớn.

Cả hai chưa xuất thủ nhưng hung hiểm không khác gì, đối quyết giữa đế cảnh cao thủ luôn mang uy lực kinh thiên động địa.

Độc Cô Bại Thiên lạnh lùng: “Ở đâu? Sao lại cản đường lão tử?”

“Hừ.” Đế cảnh cao thủ lạnh giọng: “Thanh niên nói năng không cần nặng giọng, cẩn thận gió lớn khiến ngươi thụt lùi.”

Độc Cô Bại Thiên đáp: “Mỗ luôn đi trong mưa máu gió tanh, chút gió này có là gì, vì sao ngươi chặn đường lão tử?”

Trung niên cười: “Ha ha, vì sao chặn đường ngươi chắc không cần giải thích ngươi cũng hiểu, chúng ta phải ác chiến một trận, ngoài ra không nên nói gì. Thắng được ta, ngươi bước qua xác ta mà đi. Thua thì xin lỗi, ngươi sẽ để mạng lại, trả công đạo cho những người đã chết.”

Độc Cô Bại Thiên bật cười: “Ha ha...được, nói nghe đầy khí, ta là ma nhân thập ác bất xá, vinh hạnh lắm mới được ngươi nể mặt đầu một trận. Hắc hắc, những kẻ tử nạn hử? Trời đất thiếu gì bất công, ai có thể biện bạch mọi điều, ta thừa nhận trong số ta từng giết có người tốt, có loại khốn kiếp, ngư long hỗn tạp, tốt xấu trộn lẫn, nhưng đều do họ gây hấn trước, ta chỉ vì bảo vệ mình, chỉ vì giữ mạng nên mới ra tay. Trận chiến Trường Sinh cốc, ngươi cho rằng ta tàn nhẫn? Năm trăm cao thủ cầm đao kiếm nhất tề xông tới, ngươi sẽ lựa chọn thế nào? Lẽ nào ngươi bảo chư vị ngồi xuống bàn luận cùng nhau, được chẳng? Hắc hắc, kẻ sát nhân thì chỉ có giết chóc thôi. Ta không cần gì, chỉ muốn làm một võ nhân bình thường, sống an an ổn ổn, nhưng từ khi xuất đạo đã bị người ta đội cho cái mũ “ma” lên đầu, buộc phải đào vong khắp nơi, bị truy sát cùng kiệt.”

“Ta được chọn chẳng? Ta có cách ư? Ta muốn vô duyên vô cớ sát nhân? Lần nào ta cũng bị vây công, bị truy đuổi. Hừ, nên lần này ta sẽ đổi vai diễn, ta phải cho những kẻ sát nhân hiểu rằng muốn giết ta phải đổ máu trước. Ngươi— tự nhận mình là đệ cảnh cao thủ nên hồ đồ, sẽ là tể phẩm đầu tiên của ta ở Thanh Phong đế quốc, ta phải lấy máu các ngươi nhuộm đỏ Thanh Phong.”

Đế cảnh cao thủ ngửa mặt cười vang: “Ha ha... ngươi không thấy mình quá cuồng vọng ư? Ta thừa nhận ngươi là thiên tài, còn trẻ đã đạt tới đệ cảnh lĩnh vực, đáng để kiêu ngạo. Nhưng thiên tư của ngươi dù cao hơn nữa cũng không thể nào so được với người bước vào đệ cảnh mấy chục năm.”

Độc Cô Bại Thiên cười nhạt: “Chỉ có lão hồ đồ ngươi mới tự kiêu như thế, hôm nay ta sẽ cho ngươi mở mắt, hiểu thế nào sóng Trường Giang lớp sau xô lớp trước, lớp trước tan trên bãi cát. Tiếp chưởng, chịu chết đi.”

Cương khí cuồng bá như hồng thủy tràn tới, quang mang sáng chói chiếu ban đêm sáng như ban ngày, sát ý lạnh lẽo, khí thế hùng hồn, một đòn này hàm chứa uy thế vô song. Đế cảnh cao thủ biến sắc, vung song chưởng nghênh đón.

“Ầm.”

Tiếng nổ đùng đục vang lên, đế cảnh cao thủ trượt về phía sau, phong mang rực rỡ xé tan y phục ông ta, phong phạm cao thủ đương nhiên tan biến hết, trông không khác nào khát cái.

Đế cảnh cao thủ cuồng nộ, mái tóc dựng lên, cương khí lan tràn, lại lao vào hấn, hai đế cảnh cao thủ quần lấy nhau.

Ánh trắng lạnh lẽo, tuyết trắng ngời ngời, hai thân ảnh như hai dải sáng quần quýt, không ai nhìn ra động tác.

Quang mang rực rỡ liên tục bùng lên, hoa tuyết dưới đất lại tung bay, vạt rừng gần đó liên tục đổ xuống...

Độc Cô Bại Thiên không giữ gìn nữa, thể hiện sức mạnh tối cao, một đạo kiếm cương khổng lồ hóa thành nộ long bổ vào đối phương. Đế cảnh cao thủ biến sắc, không ngờ một thanh niên mới vào đệ cảnh lĩnh vực lại đạt đến mức đại thừa của các võ đế, bất giác lạnh buốt trong lòng, nét sợ hãi không thể tả bằng lời. Đối diện với kiếm cương như thế, ông ta chỉ còn cách tránh né.

Công kích của hắn không chỉ có vậy, hóa thành trăm ngàn đạo kiếm cương mỏng mảnh lao tới tựa mưa chầm, toàn thân địch thủ chìm trong mưa ánh sáng.

Đế cảnh cao thủ phát cuồng, đẩy ra tầng tầng cương khí, tuyết đọng cạnh chỗ hai người đại chiến đã tan biến vô ảnh vô tung, toàn là những miệng hố sâu hút.

Cát bay đá chạy, khói bụi mịt trời, tầng tầng cương khí như kinh đào hải lãng ngăn chặn mọi công kích của Độc Cô Bại Thiên.

Quang hoa tan đi, đế cảnh cao thủ tóc tai rối bời, khoe miệng rỉ máu.

Độc Cô Bại Thiên hơi nghệt thở, lạnh lùng nhìn đế cảnh cao thủ rồi bật cười: “Ha ha, lão hồ đồ ngươi không phải tự cao lắm sao, sao giờ lại trở thành thế này, hắc hắc, để xem hôm nay ngươi diệt ma hay bị ma diệt. Nhìn cho rõ này, lão tử khiến ngươi thua tâm phục khẩu phục.”

Toàn thân hắn phát ra quang mang chói lọi, cương khí phun ra như liệt diễm bùng bùng, tầng tầng vây phủ hắn. Ma ảnh khổng lồ hình thành sau lưng hắn, tựa như hung thần đến từ địa ngục, ma tức ngút trời bốc lên.

Hắn bước tới, mỗi bước đều khiến mặt đất rung lên, vết nứt vươn xa. Hắn như ngạo thế cự nhân cười lạnh nhìn đế cảnh cao thủ.

Ông ta mất sạch lòng tin, khí tức cỡ đó khiến ông ta có cảm giác bất lực, cùng là đế cảnh cao thủ mà ông ta thấy mình nhược tiểu như anh nhi. Thanh niên này không phải là người mà là hóa thân của ma quỷ. Ông ta tuốt trường kiếm nhiều năm không dùng đến từ sau lưng ra, trường kiếm lạnh lùng sáng loáng như nước hồ thu, thoạt nhìn cũng biết là thần binh giá trị liên thành. Bàn tay cầm kiếm run run, hiển nhiên người cầm đang khấn trương.

Đế cảnh cao thủ chưa từng nghĩ đến cảnh này, hoàng đế của võ giả, tuyệt đỉnh cao thủ của trần thế mà cũng hoảng sợ đến thế khi đối diện với một thanh niên nhỏ hơn mấy chục tuổi.

Trường kiếm như nước thu phát ra quang mang vạn trượng, kiếm khí xung thiên, cương khí kinh hồn vút tới, bổ mạnh vào Độc Cô Bại Thiên.

Võ nhân trong vòng mấy chục dặm đều cảm nhận được sát khí xung thiên, ai nấy đều chấn kinh, hiểu là tuyệt đỉnh cao thủ đang đối quyết, hai võ đế đang tiến hành sinh tử đại chiến. Võ số người nhìn về, quang mang chiếu sáng nửa thính không, sát khí lạnh lẽo khiến ở ngoài mấy chục dặm cũng phát lạnh.

Đế cảnh cao thủ phi thường mãn ý với nhất kiếm này, không ngờ trong tình huống hoảng sợ lại phát ra nhất kiếm đỉnh cao.

Thanh thế nhất kiếm vô hạn, phong mang khiến thiên địa thất sắc, có điều nhất kiếm này cũng như đóa hoa đàm nở rộ, tàn trong lúc đẹp nhất. Gặp phải Độc Cô Bại Thiên như ma thần, cương khí ngoài thân thể hắn cháy lên như lửa, ma tức bá thiên tuyệt địa.

Không cần chiêu thức hoa dạng, không cần lý lẽ võ thuật phức tạp, hắn xuất một quyền đơn giản nhất. Trong đêm đen như có vàng dương sáng lên, nhất kiếm của đế cảnh cao thủ lập tức ảm đạm, bị một quyền đơn giản đánh tan ngay lúc huy hoàng nhất.

Võ nhân quanh đó chưa kịp thốt ra lời ca ngợi nhất kiếm thì bị vàng sáng buộc phải nuốt ngược lại. Sức mạng của vàng sáng khiến họ hoảng sợ, nhất kiếm quá nhỏ bé so với vàng sáng. Nhất kiếm là đóa băng hoa xán lạn thì quyền cương tựa vàng dương gay gắt.

Đế cảnh cao thủ kinh hai trợn tròn mắt, không dám tin vào mắt mình, thấy nụ cười điên cuồng như ma quỷ của địch thủ, biết rằng mình đã rời xa thế giới lắm rồi.

Một quyền chí cuồng chí bá đâm tam kiếm cương, đánh tan luôn cả binh khí của ông ta, mọi phòng ngự đều bị thổi tan. Nhìn quyền đầu phát ra cương khí nóng rẫy ập tới, càng lúc càng gần mặt, ông ta nhắm mắt lại.

Mắt Độc Cô Bại Thiên là sát cơ vô tận, nhưng trong phút cuối hắn nảy ra ý niệm điên cuồng, thu quyền lại. Cương khí mãnh liệt còn cách đế cảnh cao thủ không đầy một tấc liền hoá thành vô số làn kiếm khí li ti, cắt thân thể ông ta đầm đìa máu.

Độc Cô Bại Thiên cười điên cuồng, vung tay cắt đứt một lọn tóc lớn của đế cảnh cao thủ.

Mắt ông ta toàn là lửa giận, nhưng nhìn vào đôi mắt như ma thần, rồi ma ảnh hung ác khổng lồ sau lưng hắn, lòng ông ta lại đầy sợ hãi.

Hắn cười to: “Ha ha, đế cảnh cao thủ thì sao, cũng không chống nổi một đòn. Ta cho ngươi ha lựa chọn, một là chế trước mặt ta, hai là bỏ chạy. Chạy đến đâu, ta đuổi đến đấy, chỉ cần thoát được là ta tha mạng.”

Hắn quyết định sẽ truy sát đế cảnh cao thủ vô địch trong lòng võ nhân Thanh Phong đế quốc đến khi ông ta chảy tới giọt máu sau cùng, ngay dưới tầm quan sát của họ.

178. Chương 18: Hiêu Trương Bạt Hổ.

Mắt đế cảnh cao thủ lóe lên thần sắc phức tạp, sau cùng không ngoái lại, bỏ chạy ngay.

Độc Cô Bại Thiên cười lạnh: “Hắc hắc, để cảnh cao thủ bảo vệ chính nghĩa, hình tượng vô địch trong võ lâm, đại hiệp coi nhiệm vụ là diệt trừ tuyệt thế hung ma mà cũng khuất phục ma uy để sống sót, hắc hắc. So với ma nhân giết người để sinh tồn như ta thì cao thượng hơn bao nhiêu nhỉ? Ta trải qua vô số sinh tử nhưng chưa từng tham sống sợ chết. Con người mà, miệng nói một đằng nhưng rồi cũng làm một nẻo. Hắc hắc...”

Độc Cô Bại Thiên thi triển Thần Hư bộ, lệ làng bám theo.

Máu từ những vết thương li ti trên mình để cảnh cao thủ nhuộm đỏ áo, toàn thân đỏ lôm. Ông ta không còn lựa chọn, người ta là dao thót, mình là cá thịt, để sống sót thì phải vứt bỏ tôn nghiêm để cảnh.

Nụ cười lạnh chế nhạo của hắn khiến ông ta giận giữ vô cùng, lửa giận lại tăng lên nhưng rồi tắt ngay...

Để cảnh cao thủ và hắn quay lại tiểu trấn, hắn đánh vào vào lưng ông ta, xách ông ta vào khách sạn.

“Hắc hắc, ngày mai sẽ hay lắm đây.” Hắn nở nụ cười tàn nhẫn, chìm vào giấc mộng.

Sáng sớm, hắn đợi mặt trời lên ba con sào mới dậy rửa mặt, vỗ vào huyệt đạo để cảnh cao thủ.

Ông ta tức giận: “Vì sao ngươi đánh ngất ta. Nói lời mà không giữ lời?”

“Nửa đêm nửa đêm chạy ngoài đường có ý vị gì, hiện giờ hăng đi. Ta nói rồi, chỉ cần thoát được là ngươi tự do, nhưng phải chạy đến chỗ có người, bằng không ta bắt được là giết luôn. Hơn nữa mỗi lần bắt kịp là ta phải để lại một vết thương cho ngươi.”

Để cảnh cao thủ hận hắn cực độ, trên nền tuyết trắng, hai nhân ảnh lao như bay, không để lại dấu vết. Người đi đường đều nhìn, tỏ vẻ chấn động.

Vô số bồ câu đưa thư bay về các hướng.

Nhất thời tin tức lan khắp mọi ngõ ngách Thanh Phong:

“Bẩm báo đường chủ, phát hiện hai tuyệt đỉnh cao thủ tỉ thí khinh công, hai người đạt đến cảnh giới đi ngàn dặm sóng không dấu chân, có lẽ là để cảnh cao thủ.”

“Bẩm bang chủ, phát hiện hai tuyệt đỉnh cao thủ đến thành X.”

“Bẩm gia chủ, hai đế cảnh cao thủ đang đi rất nhanh.”

“... một đế cảnh cao thủ tựa hồ đang truy sát một đế cảnh cao thủ khác...”

“...Đêm qua hai đế cảnh cao thủ đại chiến, kiếm khí xung thiên, sáng nay thấy họ lao đi rất nhanh...”

“...hai đế cảnh cao thủ đại chiến, một người trọng thương bỏ chạy, người còn lại đuổi sát...”

“...tối qua tiểu trấn Z xuất hiện thân ảnh Bất tử ma đế ...”

“... ma đế và một đế cảnh cao thủ đại chiến...”

“... ma đế đánh bại một đế cảnh cao thủ vô danh, hiện đang truy sát...”

...

Thám tử các môn phái võ lâm đưa tin ngày càng sát sự thật, sau cùng chân tướng cũng phơi bày trong mắt võ nhân Thanh Phong đế quốc: hôm qua ở, Độc Cô Bại Thiên đại chiến đế cảnh cao thủ tại tiểu trấn Z, kiếm khí xung thiên, sau khi khổ chiến đã toàn thắng. Hiện đang truy sát đế cảnh cao thủ đến thành X.

Võ lâm đều kinh hãi, Bất tử ma đế biến mất lâu ngày tái hiện giang hồ, hơn nữa đại chiến với đế cảnh cao thủ thành danh nhiều năm, giành được toàn thắng. Tin tức như hòn đá vụn cân ném xuống mặt hồ lặng lẽ, ngang tàng sóng dấy lên, võ lâm hoảng sợ cực độ.

Thành X, đế cảnh cao thủ đầu tóc rối bù, chạy gần trăm dặm cộng thêm thương thế nghiêm trọng nên đã kiệt lực, thở hồng hộc mãi.

Võ nhân trong thành đã nhận được phi cấp truyền thư, giờ tận mắt thấy đế cảnh cao thủ vô địch bị đuổi như chó nhà có tang, hình tượng vô địch lập tức tan tành. Võ nhân toàn thành lạnh ngắt cõi lòng, cả đế

cảnh cao thủ cũng không phải đối thủ của ma để thì thế gian còn ai đối phó được hắn? Lẽ nào phải đợi nhân vật trong thần thoại truyền thuyết — thánh cấp cao thủ xuất hiện ư?

Thấy thảm trạng của đệ cảnh cao thủ, võ nhân thành X cảm phần, hận không thể xông lên chém nát xác ma đầu vạn ác, nhưng chỉ dám nghĩ trong đầu.

Độc Cô Bại Thiên tăng cước bộ, đến sau lưng đệ cảnh cao thủ, vung roi ra quật đánh chát vào lưng.

Y phục tan nát, máu văng tứ tán, đệ cảnh cao thủ loạn choạng, suýt nữa ngã gục.

Một phần võ nhân có mặt tỏ ra khó chịu, số còn lại thản nhiên, đứng trên đường nhìn cảnh khuất nhục.

Độc Cô Bại Thiên ngửa mặt cười vang, tiếng cười ẩn chứa đôi phần bi thương, chỉ vào võ nhân cách đó không xa: “Nhìn đi, những kẻ nguời liều mạng bảo vệ, những chí sĩ chính nghĩa có máu có thịt, những hiệp sĩ đạo mạo đó. Hắc hắc, chúng làm gì? Lạnh lùng nhìn người chịu nhục, thấy ma nhân ta tác oai tác phúc mà chúng chỉ biết đứng đần ra. Hắc hắc, chính là gì? Cái gì là tà? Hắc hắc...?”

Lời hắn như cái bạt tai đích đáng giáng vào mặt võ nhân thành X, họ đều hổ thẹn, nhưng chỉ thể thôi, không ai dám xông lên.

Mắt đệ cảnh cao thủ lóe lên tia bi ai, mắt mắt cực độ.

Hắn cười lạnh: “Lúc ta còn nhược tiểu, người võ lâm hợp lại vây công, ta trốn đến sa mạc ở phía tây Thanh Phong đế quốc mà vẫn cả đoàn người truy sát, đào vong đến đâu ta cũng không thoát được người thiên hạ bám theo. Lúc đó ai cũng là đại hiệp, là hóa thân chính nghĩa. Hắc hắc... khi ta đạt đệ cảnh, dương uy ở trận chiến Trường Sinh cốc, dù ta đứng ở thành thị phồn hoa trước mắt cả toán cao thủ thì chúng cũng không truy sát, ai nấy đều trốn tránh, đại hiệp mất bóng, chính nghĩa cũng tan.”

“Còn người, nếu bình thường chắc chúng sẽ tôn người là thần, còn hiện tại, người chỉ là vô dụng trong mắt chúng. Nhìn đi, ta nói trước mặt mà làm gì có ai bước ra, hắc hắc, nhân tính đầy thôi.”

Ngày đó là ngày khuất nhục nhất với võ nhân thành X, phi cấp truyền thư truyền tin đi khắp Thanh Phong đế quốc.

Vô số lời mắng mỏ, khiển trách đổ vào thành X, từ đây võ nhân thành này không thể đứng chân trên giang hồ, trở thành danh từ bại loại. Nhưng nếu Độc Cô Bại Thiên không đến đó mà đến thành H, thành K thì sao?

Hắn ngửa mặt cười vang: “Ha ha... lão tử đứng trước mặt các người đây, đến mà lấy mạng đi.”

Có người định tiến lên, hắn quát to: “Không ai được nhúc nhích, ai đi nửa bước ta diệt toàn gia.”

Tất cả đều bất động, kinh hãi đứng yên nhìn hắn.

“Hai bang phái lớn nhất thành X là gì?”

Có người nhỏ giọng: “Thiết Huyết bang và Lưu Vân phái.”

Độc Cô Bại Thiên lại nói: “Phụ trách hai bang phái đó đâu?”

Chúng nhân nhìn nhau, sau cùng có người nói: “Không thấy.”

“Được rồi, giờ các người cử ra hai người đi thông tri cho phụ trách hai bang phái đó, nửa thời thần sau phải đến đây, bằng không ta sẽ khiến cả hai phái trừ danh khỏi võ lâm.”

Hắn vung tay tùy tiện chỉ hai người, cả hai như được đại xá, chạy ngay đi.

Không lâu sau, đầu lĩnh hai bang phái chạy tới, thần sắc không giấu được nét hoảng sợ.

Độc Cô Bại Thiên nói: “Hai người chuẩn bị cho ta một cỗ xe, không cần lừa ngựa, các người...hắc hắc, kéo xe cho ta.”

Thủ lĩnh hai phái biến sắc, sau cùng phải nhẫn nhịn, không lâu sau xe được kéo tới, bắt quá hiện tại xe ngựa biến thành xe người.

Trước khi lên xe, Độc Cô Bại Thiên còn giậm mạnh chân, mặt đất rung lên, toàn thể võ nhân lão đảo, lắc lư một lúc mới ngã. Vết nứt khổng lồ xuất hiện tại chỗ hắn đứng lúc trước, vươn xa mấy chục thước.

Hắn nhảy lên xe, nói với thủ lĩnh hai phái: “Kéo xe mau, đi nào.”

Đế cảnh cao thủ đi trước, hai bang chủ dùng tay kéo xe tiến bước.

Lịch sử võ lâm vĩnh viễn ghi nhớ ngày hắc ám đó của thành X, cũng là mối sỉ nhục cả thành vĩnh viễn không rửa được.

Hành vi của hắn lan khắp Thanh Phong đế quốc, hắn không chỉ khuất nhục võ nhân thành X mà khuất nhục cả đế quốc. Một cái bạt tai đích đáng.

“Tin tức mới nhất, các vị biết chưa? Bất tử ma đế sắp đại sát bốn phương.”

“Dừng, tin mới nhất gì, tôi qua đã biết rồi.”

“Tin mới nhất là đế cảnh cao thủ bị hắn nô dịch, phải đi dẫn đường cho hắn, chuông giáo hai phái bị hắn coi là trâu ngựa kéo xe.”

Một lão nhân than: “Bi ai quá, đường đường Thanh Phong đế quốc, ngàn vạn người lại chịu khuất phục ma uy của một kẻ, để Bất tử ma đế khoa trương đến thế, ôi.”

“Tin tức mới nhất, tin tức mới nhất, Bất tử ma đế đến thành H, đồ sát một phái ba trăm người, trăm thảo trừ căn tất cả.”

Lão nhân than: “Loạn thế, loạn thế, đế cảnh cao thủ ở đâu, vì sao còn chưa xuất hiện?”

...

Lúc hắn từ thành X ra, không hề đắc ý, hắn bị ai cho người võ lâm, giang hồ trọng huyết tính, trọng nghĩa khí, nhưng thành X lại luân lạc đến thế...

Hắn không muốn sát nhân ở đây, vì cho rằng loại tiểu nhân đó không đáng cho mình ra tay, hắn muốn làm lớn chuyện, giết thì phải cỡ đại gia tộc như Nam Cung thế gia, cổ phái ngàn năm như ngũ đại thánh địa, có điều hiện giờ sức hắn chưa làm được. Hắn phải tạo thế, phải khiến võ lâm có cảm giác hoảng sợ, thuận ta thì sống, chống ta tất vong. Hắn muốn ai cũng sợ hãi, khi hắn công kích các đại thế lực, các võ nhân tạp nhạp sẽ không dám quần chân. Hắn muốn cô lập các đại thế lực.

Hôm đó hắn đến thành H, sai đế cảnh cao thủ mở đường, hai chuông giáo kéo xe, khung cảnh kinh thế hãi tục đó kinh động võ nhân toàn thành. Bang phái tổ chức lớn nhất thành tổ chức hơn trăm người mai phục hắn ở vực rừng hoang, đợi khi hắn đến sẽ dùng mưa tên đón tiếp.

Hắn phát hiện ra họ từ lâu, toàn thân chìm trong cương khí như hỏa diễm, ám tiễn cách người ba tấc liền dừng lại rồi nổ tung. Trận đồ sát một phía đó diễn ra, hắn vì lập uy nên dùng thủ đoạn máu tanh, không tha một ai. Khi giết xong người cuối cùng, toàn thân hắn nhuộm máu như ác quỷ tu la, huyết khí bốc lên ngàn ngút trong rừng.

Ngoại giới đồn rằng hắn giết sạch một phái hơn ba trăm người chỉ là đồn đại, thật sự hắn chỉ giết hơn trăm người. Tin tức càng lan truyền càng xa sự thật, bay khắp Thanh Phong đế quốc.

Việc đó vô tình đạt thành hiệu quả hắn kì vọng- Bất tử ma đế là cao thủ đáng sợ nhất, là ác ma chí hung chí tàn.

Mưa sắp đổ nên gió ngả nghiêng, Thanh Phong đế quốc không còn bình tĩnh.

Ma đế hoành hành Thanh Phong, có người thấy vương cấp cao thủ từ mấy chục năm trước xuất hiện tung tích, có vị chuông giáo thấy tổ sư rời phái nhiều năm thoáng hiện vào ban đêm...

Họ tin rằng đế cảnh cao thủ cuối cùng cũng xuất thủ...

179. Chương 19: Ma Tính.

Nam Cung thế gia, Nam Cung Tiên Nhi vẫn đẹp rực rỡ như thế, nhưng nét mặt không giấu được nét lo lắng. Thị đứng trước song cửa nhìn tuyết rơi, mây ngai lúc chầu lúc giãn, tựa hồ đang suy tư.

Gần đây Bất tử ma để đại sát bốn phương, lấy máu chinh phục vô lâm, không ai dám so đo, dìm vô lâm vào ma kiếp mấy trăm năm mới có. Để cảnh cao thủ cũng bại, còn ai chế trụ được hắn, thánh cấp? Đó là nhân vật chỉ tồn tại trong truyền thuyết. Hiện giờ chỉ còn các cao thủ để cảnh liên hợp tru ma mới mong thắng lợi, nhưng thiên hạ dù lớn song tìm vô để ở đâu. Dù những vô để đó hiện thân, liệu có rũ bỏ danh dự, liên hợp với nhau ư?

Nam Cung Tiên Nhi phiền não vô cùng, tuy nghe tin vô để các nơi xuất hiện, xong muốn liên hợp họ còn khó hơn lên trời. Hà huống, dù họ liên hợp xuất thủ, Bất tử ma để cũng đâu dễ dàng bị vây. Nam Cung Tiên Nhi hiểu hắn rất rõ, biết hắn luôn đi men bờ tử vong nên có khả năng đào sinh, không dễ đối phó tí nào.

Thị biết hắn sớm muộn gì cũng tìm đến Nam Cung thế gia. Có thể nói Nam Cung thế gia góp phần đẩy hắn vào con đường thành ma, “uống nước nhớ nguồn”, Độc Cô Bại Thiên sẽ có ngày điên cuồng báo thù gia tộc của thị. Vấn đề này quả thật khiến người ta đau đầu, có phần hối hận với quyết định lúc trước, thật không nên bức bách kẻ đáng sợ như hắn.

Thị đẩy cửa sổ, gió tuyết lạnh lùng thổi vào nhà, cảm thụ hàn ý thấu xương, đầu óc dần lãnh tĩnh. Thị ngẫm nghĩ một chốc rồi đi ra ngoài sân.

Nam Cung Vô Dịch và Nam Cung Anh Hùng đang uống trà trong sảnh. Nam Cung Anh Hùng thoáng buồn, ông ta cũng đang lo lắng về Độc Cô Bại Thiên. Nam Cung Vô Dịch vẫn thản nhiên, ba tháng nay ông ta càng trẻ trung hơn, nhìn chỉ chừng hơn ba mươi, thật không tưởng tượng nổi đó là ông già đã ngoài tám chục. Vết tuế nguyệt trên mặt ông ta ngày càng ít, công lực ngày càng thâm hậu.

“Tiên nhi đến ngồi cạnh gia gia.” Nam Cung Vô Dịch tựa hồ đang vui, cười hớn hở.

Nam Cung Tiên Nhi nói: “Gia gia, tu vi của người lại tinh tiến, đúng là đáng mừng.”

“Ha ha... đúng thế, vì thế gia gia mới vui.”

Nam Cung Tiên Nhi nhũu mày: “Nhưng...gia gia có nghe nói tên khốn Độc Cô Bại Thiên đó cũng đã phá vỡ thành đế, đang đại khai sát giới ở Thanh Phong đế quốc. Nghe nói hắn còn đánh bại một đế cảnh cao thủ...” Thị nhìn Nam Cung Vô Dịch rồi nói tiếp: “Gia gia.... không lo lắng gì sao? Chúng ta từng đối phó hắn, nhất định hắn sẽ trả đũa.”

“Ha ha...có gì lo lắng, không cần sợ.” Nam Cung Vô Dịch tỏ ra thản nhiên.

Nam Cung Anh Hùng cạnh đó sáng mắt lên, biết rõ tính tình phụ thân, khi không nắm chắc, lão quyết không mạnh miệng.

“Cha, có đối sách gì ư?”

Nam Cung Vô Dịch hơn tám mươi, Nam Cung Anh Hùng hơn sáu mươi, nhưng giờ diện mạo hai người nghịch đảo, phụ thân trẻ hơn con trai nhiều. Lão nhân tóc bạc gọi người tóc đen là cha, quả thật bất luận bất loại.

Nam Cung Vô Dịch cười: “Hắc hắc, tạm thời không nói được.”

Nam Cung Tiên Nhi nũng nịu: “Gia gia, có đối sách gì mau nói ra đi, không thì cháu lo lắng, lúc nào cũng nghĩ đối sách.”

Nam Cung Vô Dịch cười: “Hắc hắc, lúc Độc Cô Bại Thiên đến cứ gả cháu cho hắn là xong, cháu đẹp thế này, hắn từ chối sao?”

“Đáng ghét, giờ mà gia gia còn đùa cháu.”

“Ha ha, không cần lo, gia gia sao lại không lo cho cháu, dù thiên hoàng lão tử đến, gia gia cũng đảm bảo cho cháu bình an vô sự.”

“Gia gia, người tự tin đánh bại được hắc? Con cảm giác tu vi của hắc trở nên cực kỳ đáng sợ, nhưng đáng sợ là tốc độ tiến bộ, cách một thời gian lại nhảy vọt.”

Nam Cung Vô Dịch tự tin vô cùng: “Yên tâm, gia gia chưa muốn liều mạng với hắc, chỉ cần hắc đến, hắc hắc, quyết không để hắc chiếm nửa phần tiện nghi.”

Nam Cung Anh Hùng hỏi: “Cha, không thể tiết lộ một chút ư?”

Nam Cung Tiên Nhi cũng nói: “Đúng, gia gia, nói đi, cháu nóng lòng chết được.”

Nam Cung Vô Dịch đáp: “Không phải ta không muốn nói, mà không thể, ta đã đồng ý với người ta không tiết lộ.”

Nam Cung Anh Hùng hỏi: “Người khác?”

Nam Cung Tiên Nhi cũng tỏ vẻ kinh ngạc.

Nam Cung Vô Dịch đứng dậy đi ra ngoài: “Tiên nhi, cháu mau luyện Diên đảo chúng sinh đến đại thừa chi cảnh, sớm muộn gì cũng có ngày cháu sẽ đứng trên chúng sinh.”

Nam Cung Tiên Nhi trầm tư nhìn bóng Nam Cung Vô Dịch, sau cùng mắt sáng lên: “Cha, Diên đảo chúng sinh không phải là công pháp ma giáo ư, nghe nói trong ma giáo cũng đã không còn chân truyền, công pháp này chúng ta lấy được từ đâu?”

Nam Cung Vô Dịch tỏ vẻ hồi ức, hồi lâu mới nói: “Chuyện này...lúc ta còn nhỏ đã thấy công pháp này, cô cô con từng luyện qua, chỉ tiếc là trời ghét hồng nhan, cô cô con đã chết sớm. Lúc đó là gia gia ta đưa cho nó luyện, chắc là tổ tiên chúng ta lấy được từ ma giáo...”

“Cha, không thấy nhà chúng ta lạ ư, từ lúc bé con đã có cảm giác trong nhà có mãnh thú. Mỗi khi trăng tròn, nó lại lén thò ra thở, và con không dám rời khỏi phòng. Tuy con chưa từng thấy nó nhưng thật sự có cảm giác.” Nam Cung Tiên Nhi tựa hồ giống một tiểu cô nương bị dọa nạt, không còn tí ranh mãnh nào.

Nam Cung Vô Dịch cũng động dung, hồi lâu mới nói: “Ta cũng có cảm giác như vậy, lẽ nào...”

Hai cha con nhìn nhau, đều tỏ vẻ chấn động, rồi tỏ ra hưng phấn.

Hôm đó Độc Cô Bại Thiên tiêu diệt một phái hơn hai trăm nhân mạng, vì hắc biết đó là một cứ điểm bí mật của tập đoàn sát thủ đệ nhị từng ám sát hắc, ẩn dưới lớp vỏ chính nghĩa.

Máu lại tung tóe, mạng người như cỏ rác, tay chân gãy...

Tiếng rên rỉ, mảnh chửi...

Đồ sát tanh máu, báo thù điên cuồng, Bất tử ma để nổi giận...

Độc Cô Bại Thiên đến thành D, hắc gọi để cảnh cao thủ vào phòng.

“Ha ha, mời lão nhân gia ngồi.” Hắc cười cợt.

Để cảnh cao thủ đã không còn tức nữa, mấy hôm nay phải chịu khuất nhục khiến ông ta gần như cứng đờ lại. Đường đường tuyệt đỉnh cao thủ nơi trần thế lại trở thành kẻ dọn đường cho người ta, ông ta vô cùng khó chịu nhưng cái chết còn đáng sợ hơn, để sống sót, ông ta chọn cách lặng lẽ nghe theo hắc sai bảo.

Nỗi bi ai vô thanh, ông ta lặng lẽ ngồi xuống.

Độc Cô Bại Thiên chợt có cảm giác nhói lòng, hắc phản phát thấy hình ảnh mình trong ánh mắt mất mát của đối phương, cảm giác từng quen nhau dấy lên.

Hắn đột nhiên thấy có lỗi với lão nhân có vẻ ngoài còn trẻ này, tỏ ra chí thành nói: “Lão nhân gia, mấy hôm nay có lỗi với tiền bối, hiện giờ tiền bối có thể đi.”

Để cảnh cao thủ rúng động, tỏ vẻ chấn kinh, rồi đứng lên thản nhiên đi ra ngoài.

Độc Cô Bại Thiên nói: “Có mấy lời muốn tặng tiền bối.”

Để cảnh cao thủ quay lưng lại, dừng chân nhưng không ngoái lại.

“Để sinh tồn mà chịu thỏa hiệp không phải điều sỉ nhục, bản năng con người là tiếc mạng, quyết định của tiền bối trong tình huống đó là chính xác. Văn bối vì chưa đi đến cuối tuyệt lộ nên chưa thỏa hiệp, một khi gặp tình huống đó cũng sẽ chọn như tiền bối...”

“Chàng trai, không cần an ủi.” Đế cảnh cao thủ tỏ ra mất mát.

Độc Cô Bại Thiên nói: “Nhất kiếm của tiền bối hôm đó khiến văn bối nhớ mãi, không phải ngại sợ hãi, mất đi khí thế liều mình thì thắng bại khó nói lắm.”

Đế cảnh cao thủ rung động quay lại: “Người muốn nói gì?”

“Văn bối cũng muốn nói là tu vi chân thật của tiền bối đã đạt đến đỉnh để cấp, nhưng tâm cảnh vẫn chưa. Nếu tiền bối quên được hết những gì trong mấy ngày qua, quên được mất của việc tru ma này, tất sẽ có ngày vượt để cảnh, bước vào thánh cấp lĩnh vực.”

Đế cảnh cao thủ lại rung động.

Hắn nói: “Đời người vô vàn, chỉ trải qua vinh nhục được mất chốn bụi hồng mới chân chính hiểu được chân đế đời người, mới hiểu được ảo bí sinh tử...”

Đế cảnh cao thủ trầm ngâm: “Ta hiểu rồi, tâm ma của ta đã trừ.”

“Ha ha...” Đế cảnh cao thủ đột nhiên bật cười, bước đi.

“Tiểu hữu, ta là Kiếm đế, hi vọng có ngày gặp cậu tại thánh cấp lĩnh vực.” Thanh âm xa dần.

“Được, lúc đó có lẽ cần kiếm thánh trợ lực.”

Đế cảnh cao thủ khuất bóng, Độc Cô Bại Thiên tự trào: “Hắc hắc, ma như ta đúng là thất bại, còn phạt hơn cả phạt, chỉ điểm cho ông ta ngộ đạo. Tâm ma của ta là gì? Tâm chướng cản ta bước lên thánh cấp lĩnh vực là gì? Hắc hắc, ta là ma mà.” Hắn ngửa mặt hú vang: “Ta cần ma tính, không gì ngăn cản được ta.”

Trong truyền thuyết xa xưa, từng có thời đại đen tối, Bất tử chi ma hoành hành thiên hạ, chính nghĩa chí sĩ thiên hạ vây công nhưng bất tử ma nghệ áp quần hùng, ngạo thị đương đại, sát vương trăm đế, tàn sát các lộ anh hùng hào kiệt khiến người ta nhắc đến là biến sắc...

Đó là thời đại tanh máu, là một đoạn sử khuất nhục, đạo tiêu ma trưởng, ma tôn thiên hạ...

Sau đó tuy có thánh giả xuất thế, nhưng là quần thánh đấu với ma, có không ít võ thánh bị diệt.

Bất tử ma để họa loạn giang hồ, chém giết bốn tứ phương, giang hồ động loạn. Cũng có bất tử chi thân, cũng gây loạn giang hồ, tin đồn về Bất tử chi ma tái hiện lan khắp mọi góc ngách Thanh Phong đế quốc.

Lịch sử tối tăm lại tái hiện? Một bất tử ma nhân sẽ sáng tạo ra truyền thuyết hắc ám?

180. Chương 20: Bất Đế Lai Tập.

Đại tuyết tung bay, băng phong ngàn dặm, phía bắc Thanh Phong đế quốc chìm trong màu tuyết trắng. Gió bắc gào rú, hơi lạnh thấu xương, lòng người võ lâm Thanh Phong đế quốc càng lạnh hơn.

Bất tử ma để chinh sát võ lâm đã mười ngày, mười ngày qua mười thành, võ nhân ở đó đều chịu nhục, chỉ có ba ngôi thành dám chống lại ma uy nhưng thất bại, cái giá là đổ máu, uy danh Bất tử ma để càng thịnh.

Không ai dám chỉ trích, không ai dám tranh phong. Vương cấp cao thủ tựa hồ tan biến khỏi nhân gian, cao thủ ở đâu? Lòng người võ lâm gọi.

Bái Nguyệt đế quốc, đệ tử kiệt xuất Thủy Tinh của Thủy Tinh cung đứng trên một đỉnh núi, bạch y bay bay, tuyết đại dung nhan như Quảng Hàng tiên tử sắp cười gió bay đi. Nàng nhìn xuống băng tuyết thế giới bên dưới, lòng sinh cảm ứng.

“Bất tử ma để họa loạn giang hồ, cao thủ giang hồ ở đâu? Tổ sư đã hạ sơn, nhưng kiếm thánh gia gia bại rồi, nếu tổ sư và những người khác cũng bại thì sao?”

Nghĩ đến giang hồ loạn động, lòng nàng đi đến quyết định, thân ảnh tuyệt mỹ tan biến vào đỉnh núi...

Độc Cô Bại Thiên đại khai sát giới, ngạo kiều giang hồ, rửa sạch sỉ nhục mấy tháng này, nhìn máu tung tóe trước mặt, hẳn chợt thấy khoan khoái.

Mỗi khi sinh mệnh tan biến trước mặt, máu nhuộm trường bào, mắt hẳn lại hiện lên ảo ảnh. Trong một thế giới đỏ máu, hẳn đứng trên vạn tượng khô cốt, máu tươi đỏ như nộ hải cuồng đào lan tràn, còn khô cốt tựa con thuyền dập dềnh trong huyết lãng, tiến đến Bỉ Ngạn chưa biết tên... Nhưng huyết hải vô biên, dù vượt sóng thế nào cũng không thể thoát được huyết hải vô biên...

Tâm hẳn trầm luân, chém giết mười ngày khiến hẳn dần khát máu...

Bản thân hẳn cũng thấy mình thay đổi nhanh. Càng ngày càng hoang mang.

“Ta đang biến đổi, vì sao lại thế? Lẽ nào bản tính của ta là ác? Ta thật sự là kẻ xấu thập ác bất xá? Sao lại thế? Ta sao vậy? Vì sao ta nghĩ đến giết chóc? Vì sao muốn hủy diệt nhất thiết? Ta thật sự là ma quỷ ư?”

Hắn bắt đầu thấy hoảng sợ, cảm giác linh hồn mình đọa lạc, không chịu khống chế, sa xuống vực sâu tội ác.

“Ta có trái tim ma quỷ, thuần chân thiện lương chỉ là vỏ ngoài, nhưng vỏ ngoài bị người vô lâm vô tình xé tan, ma quỷ chi tâm liền tỉnh khỏi vực sâu tội ác. Ta có xung động muốn hủy diệt thế giới. Ta muốn giết chóc, muốn chinh chiến... ta còn là ta? Ta là ai, sao lại thế? A...”

Hắn hú vang, tiếng hú lên tận mây xanh, phi điều rơi xuống, hoa tuyết bay lên.

Tiếng hú tan đi, thần trí hẳn tỉnh lại, sát ý trong lòng nhạt dần, cảm xúc lạnh lẽo lại dấy lên, như đang ở cuối thu.

“Giết chóc không ngừng, ta được gì? Chém giết đổ máu, ta được gì? Máu có thể vãn hồi tất cả ư?”

Mấy đêm nay khi nhắm mắt là hẳn nghĩ đến nụ cười thuần chân của Minh Nguyệt, lòng lại nhói đau.

Giấc mộng như sự thật liên tục nổi lên trong óc, trong mộng Minh Nguyệt đứng xa nhìn hẳn: “Bại Thiên ca ca, đừng giết chóc, đừng chinh phạt vô lâm nữa, đừng để cừu hận che mờ tâm linh, đừng để máu tươi làm vấy bẩn con đường đưa huynh sang Bỉ Ngạn. Định nhân thật sự của huynh không phải mấy vô nhân nhu nhược này, đừng kéo vô lâm vào vòng tròn nhỏ hẹp. Huynh phải tung cánh bay cao khỏi thình không, về Bỉ Ngạn...”

“Không, ta đi rồi còn nàng thì sao? Ta phải dùng ngàn vạn sinh linh tưới đẫm linh thức nàng ở Trường Sinh cốc, phải tận mắt thấy nàng phục sinh. Đạo đã đã chết, ma sẽ sinh, trời cao không có mắt thì để ma lãnh đạo thiên hạ. Ta không cần con đường toàn hoa tươi dẫn sang Bỉ Ngạn, cũng không cần tuần thiên sử giả bày ra con đường toàn kim quang thông sang đó. Mỗi người có con đường riêng, ta là ma, phải đi trên ma lộ, dùng máu mở cửa sang đó, ta phải đánh vào Bỉ Ngạn...”

Như thật lại như ảo, hẳn vô cùng bàng hoàng: “Ta là ma, thật sự phải huyết tẩy thiên hạ ư? Ta là ma sao còn do dự?”

“Mẹ nó chứ, lão tử sao lại phiền não như vậy?”

“Lẽ nào ma cũng có tình?”

“Mặc kệ, ra khỏi Thanh Phong rồi tính.”

Không lâu trước đó, có người thấy vương cấp cao thủ từ mấy chục năm trước xuất hiện tung tích, có vị chưởng giáo thâu tổ sư rời phái nhiều năm thoáng hiện vào ban đêm...

Độc Cô Bại Thiên nghe lời đồn, sớm dự liệu thời khắc này là chuyện sớm muộn. Kiểm để thăm bại, nhất định khiến mấy lão bất tử đánh giá lại hẳn, có thể là mấy vị võ đế liên hợp xuất thủ.

Bất quá, hẳn không lo lắng, lúc còn ở vương cấp cảnh giới từng đối diện với mấy cao thủ thứ vương cấp vậy công mà không hề sợ, đấu lực cũng không sa vào hạ phong, hẳn tin rằng với trạng thái đế cảnh đỉnh cao hiện tại cùng bất tử ma thân, bị mấy đế cảnh cao thủ vây công cũng không đến mức vất vả. Hà huống hẳn thực lòng muốn đại chiến với các đế cảnh cao thủ.

Hắn vĩnh viễn không quên tiểu ma nữ lực địch thập đế tại Thiên Ma cốc, trong trận chiến kinh thiên động địa đó, tiểu ma nữ còn nhỏ tuổi nhưng tuyệt thế phong thái có thể sánh với tôn sư, giấy khắc đó vĩnh hằng đọng lại trong lòng hắn. Hắn cũng khát vọng đại chiến như thế, dù viễn cảnh sau đó không lấy gì sáng sủa, nếu không trải qua tử kiếp, sao có thể nhìn thấu sinh tử?

“Sinh tử đại chiến, tử sinh đại chiến, nghĩ đến là hưng phấn. Chỉ là hiện tại ta còn phải là mấy việc, chưa thể tiến hành sinh tử đại chiến.”

Đã gần hoàng hôn, cách đó mấy trăm dặm, tám đế cảnh cao thủ từ tám hướng tiến đến thành L, nơi hắn có mặt.

Trong khách sạn, hắn nằm trên giường, vuốt ve chiếc chìa khóa cổ quái lấy được ở Lạc Thiên cung: “Để người làm chìa khóa thì ủy khuất quá, Nguyệt thần cung là chốn thế nào mà cần thứ chí kiên chí ngạnh, sát khí xung thiên như người làm chìa khóa, bá lực quả thật vô cùng.”

Từ hôm hắn đẩy phong ấn chi môn, chìa khóa phát ra sát khí xung thiên rồi liền biến thành chìa khóa bình thường, không còn gì khác lạ. Hắn từng thử dùng công lực để cảnh đẩy vào vẫn không khiến nó cong đi, quả thật khó tin. Là thần binh ở nhân gian, để cảnh cao thủ hơi vận công là hủy được, nhưng chìa khóa này rất cổ quái, dù làm thế nào cũng không tổn hại, sây sát gì.

“Cổ quái quá. Coi người là chìa khóa thì đại tài tiểu dụng, không có lưỡi mà vẫn phát ra sát khí xung thiên, ma gọi người là Ma Phong vậy.”

Ma Phong chưa từng động tĩnh chợt khê run lên, kêu vù vù, tựa hồ đã nhận danh tính.

“Vớ vẩn, người thành tinh rồi hả, lại... mẹ nó chứ, đáp được lời ta.” Hắn suýt nữa ném Ma Phong xuống đất.

Ma Phong lại run lên, dao động truyền tới, cùng hòa vào thần thức hắn.

Khoảnh khắc đó, hăm cảm giác linh hồn mình bay lên, xuyên việt giới hạn thời không, trở về thời đại thượng cổ cường giả như rừng, bách thánh tranh tôn.

Chém giết, chém giết...

Chém giết vô vàn...

Máu mờ mắt hắn, linh hồn tung bay quanh hắn, mạnh như Cổ vô thánh cũng khó lòng đỡ được một đòn của Ma Phong, sát khí lan đến trời cao, phong mang tung hoành...

Không ai tranh phong nổi...

Hắn khao khát máu, khao khát giết chóc...

Hồi lâu sau, hắn trở lại hiện thực, mở bừng mắt ra thì trước mắt đỏ lòm màu máu, lòng rung động hồi lâu mới bình tĩnh được. Hắn chợt hiểu, gần đây mình trở nên khát máu, tâm tính mê man tất có liên quan đến Ma Phong cổ quái này.

“Là Ma Phong tội ác? Hay là tâm ta ác?”

Lúc đó Ma Phong đột nhiên rung động, kêu lên khe khẽ, thần thức hắn vươn ra vô hạn, tám cổ thần thức kinh hồn xuất hiện trong phạm vi hắn cảm nhận được, từ tám hướng có tám tuyệt đỉnh cao thủ tiến tới.

Hắn cả kinh, nảy sinh cảm giác, từ xa mấy trăm dặm kia. Thần kì thật, huyền diệu quá, sao lại cảm ứng được đối thủ từ mấy trăm dặm?

“Lẽ nào vì Ma Phong? Ma Phong cảnh báo giúp ta?”

“Yêu quái kia, yêu quái, thành tinh mất rồi.”

Hắn nắm chặt Ma Phong, lại dụng tâm cảm ứng, tám đối thủ cực mạnh đang di động, tám tuyệt đỉnh cao thủ tựa hồ cũng cảm ứng được thần thức hắn.

Tám đạo công kích tinh thần từ tám hướng tràn tới, thân thể run lên, sắc mặt nhợt nhạt mở bừng mắt.

“Mẹ kiếp, mạnh thật. Mấy lão bắt tử đều thành tinh rồi, thế mà cũng bị cảm ứng.”

Tám đế cảnh cao thủ từ tám hướng cũng chấn động dị thường, một đạo thần thức từ trên không giáng xuống khiến họ không kịp trở tay, suýt nữa kêu lên. Thần thức đến nhanh đi cũng nhanh, càng khiến họ ngạc nhiên là không phát hiện tung tích người đó, thậm chí không biết đi theo hướng nào, thật sự khó tin nổi.

Hắn điều tức hồi lâu mới khôi phục, cảm Ma Phong đến trước cửa sổ, nhìn trời đêm tối tăm, cười lạnh: “Hắc hắc, một đêm tươi đẹp.”

Hắn vô thanh vô tức rời khách sạn, một tia sét đen lướt qua thành L, thi thoảng có người đi đêm cũng chỉ thấy tia sét loáng qua mà thôi.

Bát đế tới tấn công, ma đế xuất kích.

Màn đêm tối tăm, mặt đất trắng xóa, một thân ảnh cao lớn vụt qua, dấy lên làn tuyết.

Tám dặm nhanh chóng lùi lại, hắn dừng bước, cảm Ma Phong đứng sừng sững.

Từ đường chân trời, một lão nhân râu tóc bạc phơ tiến tới từng bước, tuy còn cách cả dặm nhưng khí thế tựa tòa núi áp tới. Lão nhân cất bước nhẹ nhàng là mặt đất rung theo, phẳng phất cự nhân đang di động.

Hắn giơ Ma Phong, ngửa mặt hú vang, trong vòng mấy dặm hoa tuyết rụng rào rào, mười trượng quanh hắn thì hoa tuyết bay ngược lên.

Ma khiêu trường không, đại chiến sắp khai màn.

181. Chương 21: Đế Chiến.

Lão nhân đang tới chợt dừng bước, mặt đất dừng rung động, thiên địa tựa hồ tĩnh lặng. Độc Cô Bại Thiên hạ Ma Phong xuống, lạnh lùng nhìn lão nhân cách trăm thước.

Màn đêm không che được phong thái tiên phong đạo cốt, lão nhân xuất trần này toát lên khí thế bao trùm thiên hạ. Hoa tuyết bay múa, áo xam bay bay, lão nhân tựa hồ là nhân vật thần tiên.

Hai người cùng im lặng đánh giá đối phương, tuyết hoa phơi phơi trùm lên cả hai một tấm màn trắng ngần.

Giữa tĩnh lặng ủ mằm gió bão, Độc Cô Bại Thiên đeo Ma Phong ra sau lưng, tạm thời không muốn mượn thần binh chi uy, bá khí ào ào trào ra. Thiên địa ào ào tuyết, lão hân không chịu kém, thân ảnh phiêu dật phẳng phất cao lớn hẳn, khí thế hùng hồn điên cuồng tuôn tràn.

Cương khí vô hạn từ hai đế cảnh cao thủ lan tràn trong thiên địa, cả hai cùng rảo bước tới, bước nào cũng khiến mặt đất run lên, xuất hiện những vết nứt khổng lồ.

Trên mình hắn phẳng phất có hỏa quang, cương khí đỏ tía như liệt diễm rừng rực, cách người hắn một thước liền ngưng thành hộ thể quang mang rất dày. Còn cách lão nhân mười mấy thước, hắn đột nhiên gia tốc, như thể điện mang đỏ tím vút tới.

Khí thế vô biên, cương khí mãnh liệt cùng với tuyệt kỹ— Ma Ngọc thủ bá thiên tuyệt địa trong Chiến Thiên quyết vút tới với khí thế một đi không trở lại, sức mạnh của hắn lên đến đỉnh điểm. Hắn phong rần rạt, ma tức lan tràn, thiên địa rực quang mang, cơ hồ đang run rẩy.

Lão nhân là nguyên lão Thủy Tinh cung, gia gia của Thủy Tinh, nhất thân tu vi đạt đến đỉnh của đế cảnh. Đối diện với cao thủ mới nổi nhưng ông ta không dám khinh thị, từ đầu đã điều chỉnh bản thân về trạng thái tốt nhất.

Đối diện với đòn công kích bá thiên tuyệt địa, ông ta không tránh mà chính diện nghênh đón, thanh đao dài ba trượng phát ra hóa hình cương khí cùng hàn quang lạnh lẽo, sức mạnh hùng hậu như thiểm điện vạch ngang tầng không. Phong vân biến đổi, thiên địa thất sắc, loáng thoáng có tiếng sấm sét.

Đao, quyền va nhau trên không, quang mang rực rỡ chiếu sáng thiên địa và lòng lão võ đế cùng Độc Cô Bại Thiên, cả hai cùng ngạc nhiên trước đòn công kích kinh thiên động địa. Sức mạnh cực chí được họ thể hiện lâm ly, cao thủ tuyệt đỉnh toàn lực đối quyết, khiến màn đêm hóa thành ban ngày, vô nhân trong mấy trăm dặm đều thấy hiện tượng dị thường này, ai đều kinh ngạc, mười ngày trước họ chưa quên trường kinh thế

đại chiến giữa Bất tử ma đế và Kiếm Đế, Kiếm Đế thảm bại, trở thành nô dịch. Mười ngày sau, đại chiến tuyệt đỉnh lại xuất hiện, lòng họ thắc thỏm, vô đề xuất thủ lần này là nhân vật tuyệt đỉnh, nhưng kết quả thế nào?

Nếu lại thất bại, người vô lâm sẽ thật sự nguội lạnh ý chí, sẽ cho rằng trên đời không ai địch nổi Bất tử ma đế, từ đây hắn sẽ ma tôn thiên hạ. Cường quang kinh động mọi cao thủ tầm thường, kinh động cả hai đế cảnh cao thủ ở gần lão vô đề nhất. hai người hóa thành hai đạo hàn phong từ cách đó mấy chục dặm lao tới.

Độc Cô Bại Thiên cảm giác hơi thoát lực, thân thể tê dại, lão võ thánh Thủy Thiên Ngân cũng mệt mỏi, nhưng trong lòng cả hai đều hưng phấn. Đối thủ khó cầu, mấy khi gặp địch nhân ngang ngửa, cả hai như gặp được gì đó, trong lòng ngộ ra, sức mạnh lại tăng lên, nhưng sau cùng đều không tìm được thứ quan trọng nhất.

Bạch tuyết bay bay, thiên địa lại bình tĩnh.

Độc Cô Bại Thiên từ từ điều tức cương khí trong thân thể, hồi lâu sau mới hồi phục, lão vô đề cũng vậy, mắt bắn ra thần quang.

“Độc Cô tiểu tử khá lắm, đánh ngang với lão phu, ôi, hậu sinh khả úy!”

Độc Cô Bại Thiên thông hận những kẻ cậy già, vừa định lên tiếng trả đũa thì lão vô đề lại nói.

“Lão khốn Độc Cô Phi Vũ có tôn tử thế này, dù thanh danh lão thế nào thì thực lực đó đủ khiến lão kiêu ngạo khoe khoang.”

Độc Cô Bại Thiên vò đầu bứt tai, xem ra lão nhân là bạn cũ của gia gia hắn.

“Vậy ... lão... tiền bối...” Hắn cố đổi hai chữ “lão khốn” thành “Tiền bối”.

“Tiền bối quen gia gia văn bối, nhưng không thể nói về lão nhân gia như vậy, tiền bối là a?”

Lão vô đề cười ha hả: “Lão phu là nguyên lão Thủy Tinh cung Thủy Thiên Ngân, tiểu tử chắc đã thấy tôn nữ Thủy Tinh của ta?”

“Thích.”

Độc Cô Bại Thiên trầm mắng, lại là gia gia của thiên sứ khả ái đó, hắn đỏ mặt, thầm nhủ: “Lão đầu này chắc chưa biết ta từng thân mật tiếp xúc với tôn nữ của lão? Nên đa tạ Nam Cung Tiên Nhi, hắc hắc...” Hắn mỉm cười.

“Tiểu tử cười dâm cái gì? Ta vừa nhắc đến tôn nữ là người biến thành như vậy hả? Đáng đánh.” Độc Cô Bại Thiên theo ý thức vội bịt miệng: “Đầu, có gì đầu.”

“Ha ha...” Lão nhân bật cười: “Tiểu tử được lắm, hắc hắc...”

Độc Cô Bại Thiên đỏ mặt, thầm nhủ: “Lão đầu này...đúng là...”

Hắn tỏ vẻ nghiêm túc: “Lão nhân gia, văn bối quả thật cho rằng tôn nữ của người rất xinh đẹp, vừa thấy đã thương yêu, ngài...ngài định gả nàng cho văn bối, vậy văn bối xin đa tạ, hắc hắc...”

Lão nhân trừng mắt: “Không được nghĩ bậy, dám nhắm vào tôn nữ của ta, ta liều với người.”

“Hắc hắc...” Độc Cô Bại Thiên cười ranh mãnh: “Đây là lão nhân gia nhắc trước, không phải nhắc văn bối ư, Bất tử ma đế hiện giờ chưa có vợ, Thủy Tinh lại ôn nhu khả ái, hiểu biết mọi bề, mỹ diệu vô song, chính là thê tử tốt, sao văn bối có thể bỏ qua. Ồ, văn bối quyết định rồi, nhất định sẽ cưới nàng, lão nhân gia không đồng ý thì văn bối sẽ cướp.”

Lão đầu giận vênh râu mép: “Người dám nhắm vào tôn nữ cả lão phu, lão phu liều với người, nhất định xông tới Hán Đường, đánh vào Độc Cô gia.”

“Hắc hắc...” Độc Cô Bại Thiên bật cười.

Mấy lời đùa vui nửa thật nửa giả qua đi, hai người lại trầm ngâm, sau cùng lão nhân nói: “Độc Cô tiểu tử đừng tay đi, tìm nơi ẩn cư, lão phu đảm bảo không ai đến làm khó.”

Độc Cô Bại Thiên cảm động, lão nhân tuy chỉ nói mấy lời nhưng chữ nào cũng ngàn cân, hấn giết nhiều người như vậy, tay nhuộm đầy máu mà lão lại bảo đảm cho hấn vô sự, an toàn thoát thân, tất nhiên áp lực dồn lên lão không nhẹ. Những đế cảnh cao thủ khác nghĩ thế nào? Ngũ đại thánh địa nghĩ thế nào? Rất có thể ông ta sẽ thân bại danh liệt, bị người ta mắng là đồng đảng ác ma, từ vị trí đế cảnh cao thủ cao cao tại thượng sa xuống vũng bùn, thậm chí liên lụy người nhà. Cái giá đó không nhẹ tí nào.

Lão nhân nói: “Ta quen gia gia tiểu tử mấy chục năm rồi, lão bất tử đó không thích hiển sơn lộ thủy, không khoe khoang võ công của mình nên các đế cảnh cao thủ khác không biết đến. Nhưng ta biết lão bất tử đó thế nào, học được từ lão rất nhiều, hơn nữa từ lâu đã nợ một món, hôm nay thả tiểu tử coi như báo đáp.”

Độc Cô Bại Thiên ngẫm nghĩ rồi quyết định, hấn chưa đến mức phải ẩn cư, dù sau này sẽ chạm đến những tuyệt thế cao thủ đáng sợ, nhưng hấn tin với tu vi không ngừng tăng tiến của mình, sớm muộn cũng có ngày xưng hùng thiên hạ. Điều chủ yếu là hấn không muốn liên lụy lão nhân, liền kiên quyết cự tuyệt.

“Không, vân bối xin nhận tâm ý của tiền bối, nhưng vân bối không thỏa hiệp, bằng vào đâu mà phải ẩn cư, vân bối sợ ai trong thiên hạ?” Hấn tỏ vẻ lưu manh, lão tử là ma đế, lão tử sợ ai?

Lão nhân nhấn mạnh: “Tiểu tử, lão phu chỉ nghĩ cho người, nghĩ mà xem từ cổ đến giờ mấy ai chỉ một mình mà ngạo khiêu thiên hạ, dù đắc ý nhất thời, hoặc xưng hùng tám năm mười năm, song không ai có được kết quả mỹ mãn. Tiểu tử cứ thế nào thì chịu thiệt cuối cùng là người, ta không tin lời đồn xá thân thành ma sẽ họa loạn giang hồ, ta tin tiểu tử là thanh niên có huyết tính, có điều đã giết quá nhiều người rồi, cũng nên dừng tay.”

Độc Cô Bại Thiên đáp: “Cây cối có mùa thu, đời người quan trọng nhất là quá trình chứ không phải kết quả. Tiểu tử không dừng tay được, lão nhân gia có tin số mạng không, tất cả đều được sắp đặt rồi, đến lúc vân bối đủ mạnh sẽ thoát được lời nguyền của số mệnh.”

Lão nhân thở dài: “Lão phu không để tiểu tử lạm sát người vô tội nữa, nếu tiểu tử định tiếp tục huyết tẩy giang hồ, đập qua xác ta trước đã, nào đến đây, chúng ta lại đại chiến.”

Mắt Độc Cô Bại Thiên hung quang đại thịnh, lạnh lùng nhìn lão vô đế, đột nhiên bật cười:

“Lão nhân gia đúng là khả ái! Ha ha...”

Đoạn hấn lao về xa xăm.

Lão nhân vuốt mũi: “Cái gì, lão nhân gia ta khả ái, ta sống gần chín mươi năm rồi mới lần đầu nghe người ta nói vậy.”

Giọng Độc Cô Bại Thiên từ xa vọng lại: “Là khả thân khả kính!”

“Hừ, tiểu tử gạt ta.”

Lão nhân do dự một chốc rồi không đuổi theo.

Độc Cô Bại Thiên nhờ Ma Phong sau lưng cảm ứng được hai đế cảnh cao thủ đang đến đây, hấn đã dự liệu trước được đại chiến với đế cảnh cao thủ sẽ dẫn dụ các tuyệt đỉnh cao thủ khác chú ý. Bất đại đế cảnh cao thủ từ tám hướng vây ráp, nhất định không cách nhau quá xa.

Kế hoạch ban đầu của hấn là nhanh chóng đả thương một đế cảnh cao thủ, dẫn dụ hai người đến cứu viện, rồi hấn bỏ người bị thương, nghênh kích một cao thủ đến cứu rồi hăng đả kích sao cho hữu hiệu, cứ vậy cho đến khi mệt mỏi mới bỏ chạy. Thủy Thiên Ngân xuất hiện là một bất ngờ.

Bất quá, hấn không đổi kế hoạch, nghênh đón một đế cảnh cao thủ. Đó là một đêm điên cuồng.

182. Chương 22: Dạ Chiến Bát Đế.

Hàn phong gào rú, hoa tuyết bay bay. Trên mình hấn ngàn ngạt cương khí đỏ tía như liệt hỏa rừng rực cháy, ánh tỏa chói mắt, hấn tựa sao băng từ trên không vút tới.

Thoáng chốc hấn chạy được mấy chục dặm, gió tuyết đã dừng, vạn rừng động tuyết dày xuất hiện trước mặt, tinh quang điểm điểm, màn đêm như nước, nhưng màn đêm yên tĩnh này ẩn chứa sát cơ.

Hắn đi vào trong rừng, thân ảnh cao lớn hòa vào rừng cây.

Chừng nửa khắc sau, một thân ảnh như thiểm điện lao tới, cương khí trên mình hắn vạch thành dải sáng trên không. Người mới đến vẻ ngoài chừng hơn bốn mươi, đôi mắt sáng rực trong đêm như sao.

Ông ta cảm nhận được điểm dị thường trong rừng, biết có đế cảnh cao thủ che giấu hành tung. Bá khí vô hạn từ mình ông ta phát ra, cương phong mãnh liệt tuôn phần phật, như chiến thần ngang nhiên đứng đó, lạnh lùng quan sát khu rừng.

“Ra đây, giả thần giả quỷ là bản lĩnh cái gì, tu vi của chúng ta đến mức này rồi còn giở trò khỉ đó ư?”

Trong rừng lặng ngắt.

“Hừ.”

Ông ta hừ lạnh, giậm chân xuống đất, mặt đất run lên, vết nứt vươn vào rừng, từng hàng cây gục ngã.

Đế cảnh cao thủ đi vào rừng, nơi ông ta đi qua, cây cối thì nhau đổ gục sang hai bên, một rãnh sâu xuất hiện.

Thân ảnh loáng qua trước mắt ông ta, đế cảnh cao thủ như điện quang rượt theo, hai bóng người tựa gió lốc quét qua đầu là từng vạt rừng ngã rạp.

Đột nhiên thân ảnh cao lớn phía trước lóe lên mấy lần rồi tan biến, đế cảnh cao thủ dừng lại, thần thức trải ra như nước khắp khu rừng, nhưng tìm mãi vẫn không thấy gì. Ông ta hồ nghi, lại dụng tâm cảm ứng, sau cùng phát hiện dao động mỏng manh sau một gốc cây cách đó năm mươi thước.

Đế cảnh cao thủ thần nhiên, thân hình như quỷ mị lao đi khắp rừng, lúc gần nhất chỉ cách nơi phát ra dao động ba trượng. Thoáng sau ông ta lại đến đó, chợt vung song chưởng mãnh liệt, cương khí như kinh đào hải lãng chiếu sáng cả khu rừng.

Nhưng lúc đó, đế cảnh cao thủ thảm hối hận, trên cây cổ thụ cầm một bình khí cổ quái, tựa đao mà không phải, tựa kiếm mà cũng không phải, không có lưỡi nhưng toát ra hàn quang lạnh lùng.

Độc Cô Bại Thiên từ dưới tuyết lao lên, tổng mạnh một quyền vào lưng đế cảnh cao thủ, trong lúc sinh tử tồn vong, thân bình ông ta như tia chớp xẹt ngang ba trượng. Cương khí mãnh liệt lao qua sát sạt, y phục toàn thân ông ta bị xé rách tan, đáng vẻ vô cùng nhếch nhác.

“Ha ha...” Độc Cô Bại Thiên cười vang, từ trên không đáp xuống.

“Tiểu bối vô sỉ dám đánh lén.”

“Ta khinh, lão ôn dịch người đánh lén ra trước, đừng có ra vẻ rồi xuất kỳ bất ý công kích giả thân của ta, không ngờ bị đánh lén lại hả? Hắc hắc...”

Đế cảnh cao thủ đồ lạng mặt mày: “Tiểu bối giả trá, nhưng hôm nay đừng hòng thoát khỏi diệt vong.”

“Lão tặc đừng lớn lớn, hôm nay để xem ai diệt vong ai.”

“Hừ, tiểu nhân vô tri, bọn ta đã bày ra thiên la địa võng, người thoát được ư?”

Độc Cô Bại Thiên tỏ vẻ lưu manh vô lại: “Ta khinh, lão khốn người có gì đáng sợ? Lão tử đã biết các người từ bốn phương tám hướng vây bắt, hắc hắc, bằng mấy tên mục nát các người mà định tru sát ta? Không đủ phân lượng đâu. Các người đều già rồi, giang hồ không còn là thiên hạ của các người nữa, mau về nhà ôm cháu đi, bằng không khó lòng thoát cảnh bị tiêu diệt.”

Đế cảnh cao thủ đại nộ: “Tiểu bối đừng hòng nói láo, tự lo cho mình đi.”

“Hắc hắc, lo cho ta? Ta có gì phải lo lắng, tám người các người thì sao, ai làm gì được ta?”

Đế cảnh cao thủ định mắng nhưng nhớ ra gì đó liền biến sắc: “Ban nãy người đại chiến với Thủy Thiên Ngân?”

“Thừa hơi, trừ bản ma đế, trên đời còn ai thu thập lão ôn dịch đó nhanh thế.” Độc Cô Bại Thiên tỏ vẻ bức mình.

Đế cảnh cao thủ biến hẩn sắc mặt, không ai hiểu thực lực giữa các đế cảnh cao thủ hơn ông ta, công lực Thủy Thiên Ngân tuyệt đối là cường giả của võ đế, không mấy ai so được, trong bát đế đến đây lần này, công lực Thủy Thiên Ngân cao nhất, giờ cũng bị ma đế đả bại, ông ta không kinh hãi thế nào được.

“Không thể, ông ta sao có thể bại?”

“Lão ôn dịch đó có gì xuất sắc, chưa tiếp được năm chục chiêu của ta đã thổ huyết.”

“Nói láo.” Đế cảnh cao thủ lại rung động, nếu ông ta đấu với Thủy Thiên Ngân chắc cũng không chống nổi năm mươi chiêu, giờ Thủy Thiên Ngân không đấu nổi bằng ấy chiêu với thanh niên này, ông ta sao có thể là đối thủ. “Thủy lão hữu thể nào rồi?”

Giọng Độc Cô Bại Thiên lạnh băng: “Chết rồi, ngươi muốn tìm cứ việc đi theo.”

Đoạn tóc hẩn dựng lên, lãnh diện trong mắt lóe sáng, bước lên tổng mạnh song quyền vào đế cảnh cao thủ.

Đế cảnh cao thủ bị câu nói ‘chết rồi’ của hẩn khiến cho chấn động, kì thật lúc thấy hẩn, ông ta đã có dự cảm không lành, võ đế Thủy Thiên Ngân dù không thương vong, khẳng định cũng không thắng được hẩn, bằng không sao lại để hẩn ung dung thoát đi.

Một quyền uy mãnh được phát ra nhân lúc ông ta thất thần, dù vội nghênh đón nhưng ông ta không vãn hồi được thể yếu, cương khí tung hoành trong rừng, sát khí xung thiên, từng bụi cây đổ gục. Hoa tuyết ngừng rơi, nhưng gỗ vụn như hoa tuyết từ trên không rải xuống, thoáng sau, khu rừng bị hủy sạch, đâu đâu cũng là cành cây gãy.

Sát khí xung thiên lại khiến võ nhân trong vòng mấy chục dặm chấn kinh, họ chứ định thần được sau trận kinh thế đại chiến thì đế cảnh đại chiến lại bắt đầu, đúng là một đêm điên cuồng...

Từ hướng khác, đế cảnh cao thủ tới cứu Thủy Thiên Ngân, thấy ông ta bình an mới thở phào, nhưng không nói câu nào bởi sát khí xung thiên của đế cảnh đại chiến từ hướng khác bốc lên.

Hai người nhìn nhau, nhanh chóng lướt tới, Thủy Thiên Ngân vừa lướt đi vừa mắng thăm: “Xú tiểu tử này lớn mật thật, đại chiến với ta xong lại dám gây hấn đế cảnh cao thủ khác, đúng là...”

Ở hướng khác, đế cảnh cao thủ cũng cảm ứng được sát khí, nhanh chóng lao về chỗ Độc Cô Bại Thiên đang đại chiến.

Hẩn chưa dùng toàn lực, còn phải giữ gìn cho mấy trận đại chiến nữa.

Hai người giao thủ ba mươi chiêu, hẩn nhảy lên không chúc đầu xuống, võ liên bảy chưởng vào đế cảnh cao thủ vào dưới.

Cương khí cuồng mãnh hóa thành quang trụ thực thể nối liền hẩn và mặt đất, đế cảnh cao thủ bị vây trong đó cơ hồ nổ tung thân thể. Ông ta miễn cưỡng đẩy lên hào quang trù lấp thân thể, liên tục thổ huyết, sắc mặt nhợt đi. Trong vòng mười trượng rần rạt cương khí, mặt đất lún xuống, khi Độc Cô Bại Thiên hạ xuống thì diện tích bốn năm trượng quanh đó lún xuống nửa trượng.

Đế cảnh cao thủ lắc lư nhảy lên từ dưới hố, nhìn hẩn thật sâu rồi lướt đi.

Hẩn không truy kích, dù muốn lấy mạng đối phương cũng không được, chỉ cần tạo uy thế trong đêm nay, làm chấn kinh võ lâm, hẩn tất giữ sức, sáng tạo truyền thuyết bất bại.

Hẩn hít sâu điều tức, khi cương khí khôi phục như cũ, hẩn rảo bước, càng đi càng nhanh...

Đêm điên cuồng, Độc Cô Bại Thiên điên cuồng...

Hiện tại người võ lâm trong vòng trăm dặm đều không ngủ được, hai trận kinh thế đại chiến bạo phát liên tục khiến ai nấy tin rằng cuối cùng đế cảnh cao thủ cũng ra tay, Bất tử ma đế tất nguy ngập. Ai nấy đều mong ngóng, chờ đợi, nhìn chăm chú vào trời đêm.

Bất quá, không ai ngờ đêm nay lại là đêm Bất tử ma đế chủ động xuất kích, ma kích bát phương...

Qua đêm nay, tình thế võ lâm sẽ thay đổi lớn, hoặc Bất tử ma đế diệt vong, võ lâm thanh bình, hoặc Bất tử ma đế ma uy đại chấn, đại sát bốn phương, đánh bại các lộ đế cảnh cao thủ, rồi ma tôn thiên hạ...

Đó là một đêm kinh tâm động phách, khiến người ta khó quên, nhiều năm sau người ta vẫn nhắc đến trận kinh thế đại chiến này...

Nam Cung thế gia, hai cha con Nam Cung Anh Hùng và Nam Cung Tiên Nhi nhận được phi cấp truyền thư, liền hưng phấn vô cùng.

Nam Cung Tiên Nhi kích động: “Bát đế xuất kích, cùng vây diệt Bát tử ma đế, hắc hắc, Độc Cô Bại Thiên có mạnh nữa cũng không thoát được, không ngờ các võ đế lại liên hợp...”

Nam Cung Anh Hùng cười tươi: “E rằng qua đêm nay, Bát tử ma đế sẽ vĩnh viễn trừ danh khỏi võ lâm...”

Nam Cung Vô Dịch từ bên ngoài bước vào: “Các con quá coi thường đế cảnh cao thủ, nếu võ đế một lòng đào tẩu, e rằng bị mấy người cùng truy kích cũng vẫn thoát được, trừ phi trong số họ có người tinh thông một môn khinh công tinh diệu. Tám vị đế cảnh cao thủ tuy thân thủ bất phạm nhưng khinh công không có gì đặc biệt, Độc Cô Bại Thiên lại tinh thông Thần Hư bộ.”

Nam Cung Tiên Nhi nhú mày ngài: “Nói vậy là hần không sao?”

Nam Cung Vô Dịch thở dài: “Chắc không nguy hiểm sinh mạng, các con quên là lúc trước ta từng truy sát hần, nhưng vẫn để hần thoát, hà huống giờ hần mới bước vào đế cảnh lĩnh vực, khinh thân công phu càng cao minh.”

Cùng lúc phi cấp truyền thư lại tới, Nam Cung Tiên Nhi vui ra mặt đón lấy: “Gia gia xem này...”

Nam Cung Vô Dịch xem qua rồi thở dài: “Đúng là tên điên, lại quá chiêu với hai đế cảnh cao thủ...”

Một lúc sau, Nam Cung Anh Hùng nhận được tin mới nhất, tỏ vẻ ngưng trọng: “Tiểu tử này vừa đại chiến với đế cảnh cao thủ thứ ba, tu vi đáng sợ thật.”

Nam Cung Vô Dịch cũng biến sắc lấm bầm: “Tên điên này...”

...

Khi lần thứ tư sát khí xung thiên từ trận đại chiến đế cảnh bốc lên, võ nhân trong vòng trăm dặm đều xôn xao, phi cấp truyền thư truyền tin đi khắp võ lâm, người nhận tin đều hoảng sợ.

Trong đêm hoảng loạn đó, truyền thuyết bất bại được khai sáng...

183. Chương 23: Uy Chấn Thiên Hạ.

“Các vị xem, ở hướng tây nam.”

“A...”

“A...”

...

Vô số người hô lên, cường quang chói lòa, sát khí xung thiên lần thứ năm bốc lên, quang mang khiến người ta không mở mắt, sát khí băng lạnh buộc tất cả dù cách mấy dặm cũng không lạnh mà run.

“Đáng sợ quá, Bát tử chi ma quá ghê gớm.”

“Trời ơi, hần đại chiến với đế cảnh cao thủ thứ năm, ma quỷ này không phải là người.”

“Ma quỷ, khủng khiếp, lẽ nào Bát tử ma đế thật sự vô địch thiên hạ?”

“Chả lẽ trên đời không ai đối phó được hần?”

“Ngay mai ta sẽ ẩn cư, rời xa giang hồ, đáng sợ quá rồi.”

“Ta cũng ẩn cư, Bát tử ma đế còn ở giang hồ ngày nào, ta vĩnh viễn không quay lại.”

Một lão nhân cao tuổi nhìn các võ nhân đang bàn luận, lắc đầu: “Thời thế chao đảo, lòng người suy tàn, Bất tử ma để lợi hại hơn nữa cũng chỉ là nhục thể phàm thân, nếu người võ lâm cùng xông lên, hắn còn sống được ư? Ôi, con người.”

Một thanh niên chạy đến trước mặt lão nhân: “Gia gia còn lẩm bẩm gì nữa? Mau về nhà, tối nay chúng ta đi nơi khác.”

Lão nhân hỏi: “Muộn thế này còn đi đâu?”

Thanh niên đáp: “Tạm thời tránh Bất tử ma để, một thời gian sau sẽ quay về.”

Lão nhân kinh hô: “A, sao không cho gia gia biết sớm, đi, chúng ta mau thu dọn.”

...

Đại sảnh Nam Cung thế gia sáng rực, tổ tôn ba đời đều có mặt, dung nhan tuyệt mỹ của Nam Cung Tiên Nhi đầy nghi hoặc: “Thật ra hắn định làm gì? Hắn điên rồi, thật không thể hiểu nổi.”

Nam Cung Anh Hùng cũng thở dài: “Bất tử ma để đáng sợ thật, quả không tưởng tượng nổi, chỉ mới hai thời thần mà hắn đã đại chiến với năm vị võ đế. Lẽ nào thể năng của hắn không có cực hạn? Kinh khủng.”

Nam Cung Vô Dịch nhắm mắt đứng cạnh cửa sổ hồi lâu, tựa hồ cảm giác sát khí xung thiên ngoài ngàn dặm, tưởng tượng ra tư thế của Độc Cô Bại Thiên hiện giờ, dùng sức một mình đấu với quần đế, khí phách quả bất phàm.

Lão tự biết mình không làm được, tuy thành để hơi muộn nhưng cảm giác công lực tiến bộ thần tốc, bản thân không khỏi tự đắc, tin rằng công lực của mình không kém bất kì đế cảnh cao thủ tiền bối nào. Có điều nghĩ đến Độc Cô Bại Thiên, lão lại lạnh buốt lòng, quả thật hắn là hậu bối khiến người ta hoảng sợ.

Lão quay lại thở dài: “Hiện tại ta thật sự bội phục Độc Cô Bại Thiên, chỉ một mình mà khiến võ lâm đảo điên, ai nấy nghe tên đều biến sắc, không muốn khâm phục không được.”

Nam Cung Tiên Nhi nói: “Gia gia sao lại nó vậy, hắn... hừ.”

Nam Cung Vô Dịch đáp: “Đêm nay hắn dạn chiến bát đế, e rằng trong võ lâm trừ các lão đế cảnh cao thủ, không còn ai tranh phong nổi. Hắn muốn sáng tạo thần thoại bất bại, triệt để đánh tan hình tượng vô địch của đế cảnh cao thủ.”

Nam Cung Tiên Nhi hỏi: “Vậy thì sao? Lẽ nào chúng ta cũng sợ hắn?”

Nam Cung Vô Dịch nói: “Đại gia tộc như chúng ta đương nhiên không sợ nhưng con thử đặt mình vào vị trí của võ nhân bình thường đi, đế cảnh cao thủ cao cao tại thượng bị Bất tử ma để đánh rớt khỏi thần đàn, hình tượng vô địch tan tành, họ dám đối kháng với hắn ư? Sau này võ lâm như nắm cát vụn, không thể tụ được.”

Nam Cung Tiên Nhi mỉm cười: “Gia gia nghĩ sâu quá, con cũng nghĩ đến tình huống này, vị tất tệt như gia gia nghĩ. Người võ lâm luôn mù quáng, mặc kệ hiện giờ Bất tử ma để ma uy đến đâu, ngày khác mà có tuyệt đỉnh cao thủ đứng ra, khẳng định vẫn có nhiều người đi theo, nên chúng ta không cần lo lắng quá.”

Nam Cung Vô Dịch lắc đầu: “Đơn giản như vậy thì tốt, chỉ sợ không còn đế cảnh cao thủ nào đủ sức ảnh hưởng đến thế, trừ phi người đó cũng sáng tạo được thần thoại bất bại, bằng không khó mà hiệu triệu được người võ lâm. Độc Cô Bại Thiên thật khiến người ta chờ đợi, ta muốn đại chiến với hắn.”

Nam Cung Anh Hùng nói: “Cha, sao lại nghĩ vậy, ngàn vạn lần đừng giao thủ với tên điên đó, hắn hận Nam Cung gia nhập cốt, tất sẽ dùng âm mưu quỷ kế, chúng ta đừng chính diện đấu với hắn.”

Nam Cung Vô Dịch đáp: “Đúng, tiểu tử này đã nhắm vào bố cục của chúng ta để lại, lần này hắn dạn chiến bát đế để uy nhiếp võ lâm, cô lập đại thế lực như chúng ta. Nhất định tới đây hắn sẽ nhắm vào chúng ta.”

Thân mình Nam Cung Vô Dịch dâng lên chiến ý ngàn ngạt.

Nam Cung Anh Hùng và Nam Cung Tiên Nhi nhìn nhau, Nam Cung Tiên Nhi nói: “Gia gia định đại chiến với tên khốn đó sao? Trước đây từng nói hắn đến cũng không để chiếm tiện nghi, lẽ nào lại tự thân động thủ?”

Nam Cung Vô Dịch nói: “Hiện tại các con không cần biết việc này, bất quá ta thật sự khát vọng được đấu với hắc một trận, các con không thể hiểu được để cảnh cao thủ. Đối thủ khó tìm, nếu tìm được đối thủ xứng tay để sinh tử đại chiến, lợi ích thu được đủ cho nửa đời.”

Ngoài ngàn dặm, lần thứ sáu dâng lên sát khí, quang mang chói lòa khiến trăng sao thất sắc.

Hồi lâu sau quang mang mới tắt, sát ý lãnh liệt động mãi không tan.

Tóc tai hắc rối bời, khoe môi vương máu, sắc mặt hơi nhợt nhạt. Đại chiến mấy trận liền, nhất là ngạnh tiếp đòn sau cùng với để cảnh cao thủ thứ sáu khiến hắc thổ ba ngụm máu lớn. Đương nhiên để cảnh cao thủ đó cũng không khá hơn, mang nội thương nghiêm trọng chạy mất, hắc tin rằng đòn sau chót của mình khiến đối phương ít nhất cũng phải nghỉ ngơi nửa năm.

Hắc nắm chặt Ma Phong, cảm ứng được dao động thần thức của võ đế thứ bảy, khoe môi thoáng cười lạnh, nhắc Ma Phong tiến tới.

Tâm tính hắc dần tan đi, hai mắt đỏ lôm, trăn loáng thoáng hiện ma văn, sau mấy trận đại chiến kinh thiên động địa, tâm tình bạo ngược mà hắc áp chế lại trở dậy. Hắc như mãnh thú sẵn sàng cắn người, rồi điên cuồng lao vào quần thảo. Gần rồi, hắc cảm ứng được khí tức của võ đế thứ bảy.

Hắc nhìn trăng trên trời, phát hiện vàng trăng trong đã biến thành vàng trăng máu, ánh sao ngập trời hóa thành điểm điểm máu đỏ.

“A...” Hắc ngửa mặt hú vang.

Hắc biết xung động khát máu của mình bị áp chế lại thức tỉnh, hắc lo rằng mình sẽ mất đi bản tính...

Hiện thời không cho phép hắc cả nghĩ, võ đế đó đã xuất hiện, đáng vẻ chừng bốn năm chục tuổi, tướng mạo hết sức bình thường, thân thể cao gầy, y phục giản dị... nhưng thần thức như thể đã ngừng luyện, tràn ra tựa đại dương.

Hắc kinh hãi, biết gặp phải để cảnh cao thủ đạt tới đỉnh cao, công lực không kém hơn Thủy Thiên Ngân. Ác chiến khó tránh, lòng hắc thoáng dấy lên cảm giác hưng phấn, xung động khao khát máu tươi ẩn trong tiềm thức, khí tức cuồng bạo bao trùm, ma tức phủ khắp tứ phía.

Để cảnh cao thủ nhíu mày: “Ma tức cuồng bá thế nào, xem ra ngươi đã tiến vào ma đạo.”

Hai mắt hắc đỏ ngầu, mặt đầy hung ác rít lên: “Ma đạo thì sao? Lão tử không phải vẫn bị xưng là ác ma ư?”

Để cảnh cao thủ bình đạm đáp: “Đúng, cùng là tu luyện, ma đạo thì sao? Nếu ngươi mới bước vào ma đạo, ta sẽ không xuất sơn, không động thủ với ngươi, nhưng ngươi ngàn lần vạn lần không nên lạm sát vô tội, huyết tẩy giang hồ.”

“Đủ rồi, lão ôn dịch, ta không cần ngươi dạy dỗ, lúc trước người thiên hạ truy sát ta nhiều như vậy sao ngươi không hạ sơn, ta vừa xuất thủ liền bị mấy lão quái vật vây công, hắc hắc... khỏi lắm lời, tốt nhất là ngươi chuẩn bị để mạng lại.” Mất hắc toàn màu máu, hiện tại chỉ muốn giết chóc điên cuồng.

Để cảnh cao thủ gạt đầu: “Đúng là chúng ta không cần nói đạo lý, ngươi đã mất bản tính, sa vào điên cuồng. Bất quá trước khi động thủ ta cảnh cáo ngươi, trong mấy tháng ngắn ngủi mà công lực của ngươi tăng cao, tâm ma cũng không ngừng mạnh lên, cứ thế này rồi sẽ tẩu hỏa nhập ma, triệt để mất bản tính.”

Hắc cười vang: “Ha ha... đúng là nói láo, lão tử vốn là ma, ma tính càng mạnh, công lực càng thâm hậu, sao lại tẩu hỏa nhập ma.” Đoạn hắc lao vào đối thủ, cương khí tuôn tràn, không trung dao động kịch liệt.

Khi trường kinh thế đại chiến thứ bảy nổ ra, võ nhân đều cứng người, hoàn toàn mất lòng tin vào để cảnh cao thủ, thân ảnh Bất tử ma đề lớn lên trong lòng họ, thành nhân vật cấp ma thân khiến tất cả hoảng sợ.

Một võ nhân nhỏ giọng: “Không hiểu để cảnh cao thủ đó thế nào rồi, nếu họ chết hết, võ lâm nguyên khí mất cả trăm năm cũng không khôi phục được, vô số thân công tuyệt kỹ bị hủy.”

“Đúng, quả là ma kiếp mấy trăm năm không gặp, thiên hạ không ai tranh phong được.”

...

Thế nào mới là mạnh nhất? Mới là vô địch? Hành động điên cuồng của Độc Cô Bại Thiên trong đêm đó sáng tạo ra truyền thuyết bất bại, bốn chữ Bất tử ma đế từ nay nặng hấn.

Hắn vào để cảnh cao thủ ngang sức, giao chiến từ ngoài vào trong rừng, rồi lại từ trong rừng lên đỉnh núi.

Cả hai dùng ngón tay thay kiếm, trên đỉnh núi rực rỡ phong mang, kiếm khí xung thiên, cương khí xẹt đến đâu là sáng chói đến đó, như ban ngày. Từng tảng đá lớn liên tục lăn xuống, tiếng ầm ầm vang lên không ngớt, trận đối quyết giữa hai võ đế tuyệt đỉnh khiến thiên địa biến sắc.

Từ xa bầy nhân ảnh lao vút tới, dẫn đầu là nguyên lão Thủy Tinh cùng Thủy Thiên Ngân và để cảnh cao thủ thứ tám chưa giao thủ với Độc Cô Bại Thiên, năm người khác là bại tướng của hắn.

Trong mấy người này, để cảnh cao thủ chưa giao thủ với hắn tức giận hơn hết, từ lúc đi cứu Thủy Thiên Ngân tới giờ, ông ta chưa ngừng chân, liên tục đuổi sau gót hắn. Liên tục gặp đồng bạn chiến bại nhưng nào thấy bóng hắn.

Giờ ông ta mới thấy Bất tử ma đế khiến mình chạy đôn chạy đáo liên tục đọc quát to: “Dừng.”

Hai người tách ra, ông ta quát to: “Mồ đến lĩnh giáo tuyệt học của Bất tử ma đế, lão bằng hữu ra nghỉ đi.”

Tâm tình cuồng bạo của Độc Cô Bại Thiên đã bình tĩnh, nhận rõ tình thế, biết rằng nên dừng tay.

Hắn bạt Ma Phong ra, ngửa mặt hú vang, ma âm lan tỏa trong vòng mấy dặm.

Đoạn hắn lớn tiếng: “Mấy lão bất tử, tiểu gia không đùa nữa, đi thôi.”

Bát đại đế cảnh cao thủ dần trận chặn hắn lại, người chưa giao thủ với hắn đi đầu.

Hắn cảm Ma Phong, như thần ma đỉnh thiên lập địa, ma ảnh hung ác khổng lồ ảo hóa sau lưng, ma tức như kinh đào phách ngàn, từ trên núi tràn ra.

Mọi đế cảnh cao thủ đều cả kinh thất sắc, lòng run lên.

“Giết!”

Hắn quát to, Ma Phong chém mạnh ra, tia sét đen bùng lên, sức mạnh khiến cả đỉnh núi lay động.

Bát đại đế cảnh cao thủ bị năng lượng đẩy dạt ra, hắn hú vang.

“Để cảnh cao thủ bất quá như vậy, Ma Phong trong tay, hỏi thiên hạ anh hùng, ai chống được một đòn của ta...”

184. Chương 24: Vấn Thiên Hạ Anh Hùng Thuỳ Dữ Tranh Phong.

Sơn cốc vang vọng câu nói của Độc Cô Bại Thiên: “Để cảnh cao thủ bất quá như vậy, Ma Phong trong tay, hỏi thiên hạ anh hùng, ai chống được một đòn của ta...”

...

Bát đại đế cảnh cao thủ ngẩn ngơ đứng trên núi, đều như phỗng đá, không ai nói gì.

Tu vi đến cảnh giới như họ, khát vọng lớn nhất là đột phá, tiến vào cảnh giới mới, mục tiêu cao nhất là đạt đến cực cảnh võ đạo...

“Hỏi thiên hạ anh hùng, ai chống được một đòn của ta...”

Câu nói bộc lộ hào khí của họ, khiến họ nhớ lại năm tháng xa xưa, cùng lăn lộn giữa máu và lửa, họ vượt khỏi những anh kiệt cùng lứa, uy chấn nhất phương.

Ai không từng tuổi trẻ khinh cuồng, không muốn vô địch thiên hạ? Đó đều là mộng tưởng của họ, từ lúc còn là thanh niên vô danh tới khi thành võ đế được vạn người kính ngưỡng, quá trình này bao hàm vô vàn gian khổ. Khi tóc nhuộm bạc, mặt đầy nếp nhăn, tuế nguyệt mài mòn hào tình cái thế trong lòng, xóa tan giấc mộng xưa...

Nhưng hôm nay, một hậu bối trẻ tuổi, bị người ta gọi là Bất tử ma đế, là công địch vô lâm, là ma quỷ giết người như ma lại nói ra giấc mộng trong lòng họ. Ngôi sao băng mới quật khởi này chỉ trong nửa năm đã rực rỡ phong mang, chiếu sáng cả Thiên Vũ đại lục, thanh niên vô địch “hỏi thiên hạ anh hùng” khiến tám cao thủ ngậy người...

Hồi lâu sau, một lão nhân mới nói: “Già rồi, không còn tráng chí hào tình như năm xưa.”

Chúng nhân cảm khái vô vàn.

“Đời người có mấy lần hai mươi năm, lúc hai mươi tuổi ta từng hào khí can vân, coi thường thiên hạ, hai chục năm sau liền thu liễm, thêm hai chục năm nữa thì ẩn cư, hai chục năm gần đây đã quên giang hồ, chắc giang hồ cũng quên ta rồi.”

“Ta chưa từng vô địch thiên hạ, nhưng từng khao khát vô hạn, hôm nay thấy ở người khác mộng tưởng thừa xưa, thấy được hiện thực.”

“Ta cảm giác huyết dịch không còn già nữa, hôm nay lại thấy cuộc sống mới, chợt thấy mình trẻ lại.”

...

Tám tiếng hú vang vọng từ đỉnh núi vang lên, trong vòng trăm dặm ong ong mãi.

Hào khí dâng lên: “Hỏi thiên hạ anh hùng ai dám tranh phong.”

Âm tất, tám thân ảnh chia ra tám hướng lao đi.

Bất tử ma đế dạ chiến bát đế, đêm đó khiến tất cả sôi trào, câu nói của ma đế trước khi đi cùng tiếng hú của tám đế cảnh cao thủ chứng minh rằng Độc Cô Bại Thiên đã đi.

Đêm trắng, vô số người lo lắng, bàng hoàng, hoảng sợ...

Mấy ngày sau đó, lời đồn bất bại về Độc Cô Bại Thiên dạ chiến bát đế như mọc cánh, lan khắp các góc ngách Thiên Vũ đại lục. Ma đế như mặt trời chính ngọ, ma uy chấn động lòng người, ai nấy đều hoảng sợ, bát đại vô đế còn bại thì ai tranh phong được với hắn?

Giang hồ sôi lên, nhiều võ nhân từng vây ráp hắn lui về ẩn cư, đáng cười là trong núi sâu có lúc đồng thời xuất hiện nhiều người ẩn cư, sau khi họ kinh ngạc, thậm chí còn nhận ra người quen...

Giang hồ đại loạn...

Có vui tất có buồn, có buồn tất có vui, trên giang hồ sôi trào, giang hồ hoảng sợ thì ở đại điện ma giáo ngập tiếng cười.

“Ha ha... thống khoái, đúng là thống khoái!”

“Thật khiến lòng người mở cờ.”

“Không ngờ Độc Cô Bại Thiên xuất chúng như vậy, đại bại các lộ anh hùng hào kiệt trong thiên hạ, quả là ma xuất thiếu niên.”

...

Ma giáo giáo chủ Cái Thiên Phong nói: “Một đêm chiến bát đế, quả nhiên xuất sắc. Với công lực của y nếu thánh cấp cao thủ không ra mặt, coi như vô địch thiên hạ.”

Một giáo chúng hỏi: “Ngay các thái thượng trưởng lão của bản giáo cũng không phải đối thủ của y?”

Cái Thiên Phong thở dài: “E rằng như vậy, có lẽ chỉ có tiểu nha đầu vô pháp vô thiên trong Thiên Ma cốc so được, bất quá tiểu nha đầu đã trọng thương, e rằng lành ít dữ nhiều.”

Một giáo chúng khác hỏi: “Nói vậy Độc Cô Bại Thiên vô địch thiên hạ, cả thiên hạ không ai làm gì được y?”

Ma giáo giáo chủ Cái Thiên Phong đáp: “Không thể nói thế, nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên, ai biết được trên đời còn cao thủ nào lợi hại hơn. Bất quá, Độc Cô Bại Thiên là mạnh nhất lịch sử vô lâm gần trăm năm nay.”

“Ý giáo chủ là trăm năm trước từng có một cao thủ vô địch...”

Cái Thiên Phong đáp: “Không sai, trăm năm trước từng có người vô địch thiên hạ, cũng nổi danh như Độc Cô Bại Thiên bây giờ. Nhưng hần là nhân sĩ chính đạo, thập đại thái thượng trưởng lão từng ném mùi với hần, chính hần góp phần ép bản giáo vào Thiên Ma cốc, không xuất hiện giang hồ nữa.”

“Cái gì, hần chỉ một mình đấu với “thập đại thái thượng trưởng lão?”

“Đương nhiên không nhưng chỉ mình hần đấu với mấy vị trưởng lão mà không bại.”

“Hần còn sống không?”

Cái Thiên Phong đáp: “Thập đại thái thượng trưởng lão đều tại thế, các người bảo hần có sao không? Nếu hần đã tiến lên thánh cấp linh vực thì tốt, còn không sớm muộn gì cũng vào giang hồ, lúc đó Độc Cô Bại Thiên sẽ gặp phiền phức.”

“Đúng, lão bắt tử đó mà còn sống...hần chắc lớn tuổi rồi, chắc không thể vào giang hồ nữa rồi?”

Ma giáo giáo chủ nói: “Nếu hần đã thành thánh cấp cao thủ, đương nhiên không xuất thủ, còn không thì...hắc hắc, Độc Cô Bại Thiên mà tung hoành quá, sớm muộn gì cũng kinh động hần, năm xưa hần được xưng tụng là Chiến đế, người như thế và tính cách như thế, sao lại bỏ qua đối thủ mạnh như hiện tại?”

“Như vậy ma đế và chiến đế tất yếu sẽ đại chiến?”

Cái Thiên Phong đáp: “Có thể lắm, hơn nữa hậu quả rất thảm liệt, có thể là lưỡng đế cùng vong.”

“Ma đế còn trẻ, nếu cùng lão quái vật đó đồng quy vu tận thì đáng tiếc, tổn thất đó với chúng ta khó ước lượng được.” Từ khi Độc Cô Bại Thiên tiến quân ma đạo, người ma giáo không coi hần là người ngoài nữa.

Cái Thiên Phong nói: “Chỉ kì vọng Chiến đế đã thành thánh, bằng không kinh thế chi chiến khó tránh lắm.”

Phong tuyết phiêu diêu, truyền nhân kiệt xuất nhất của Bái Nguyệt quốc Thủy Tinh cung Thủy Tinh đưa phụ mẫu rời khỏi cung.

Sau khi nàng biết tin Bất tử ma đế dạn chiến quần đế, liền lo lắng cho gia gia, sau cùng biết ông bình an mới thở phào.

Giữa vùng tuyết mênh mang, Thủy Tinh như thiên sứ xuống nhân gian, mặt ánh lên quang huy thánh khiết. Nàng đã quyết định, phải đi tìm Độc Cô Bại Thiên, khuyên Bất tử ma đế bắt dừng giết chóc nữa.

Nàng biết mình không thuyết phục được hần nhưng đã tính đến kết quả tệ nhất, sẽ cùng hần đồng quy vu tận.

“Ta không vào địa ngục thì ai. Ta là đệ tử thánh địa, nên làm gì đó cho thiên hạ thương sinh.”

Toàn thân nàng phát ra quang huy thánh khiết, từ xa nhìn lại như băng tuyết nữ thần.

Độc Cô Bại Thiên ở đâu?

Hần đang vui mình trong băng tuyết, đại chiến một đêm khiến hần mệt mỏi cực độ, đồng thời thân thể thụ nội thương nghiêm trọng. Lúc đầu hần ẩn trong sơn động khô ráo vận công liệu thương nhưng không lâu sau thì không chịu nổi. Vạn tầng ma ảnh ập tới, các loại hư ảnh liên tục nhấp nháy trước mắt: người thân bị cắn xé, hần bị giẫm đạp, tiếng kêu thảm không ngớt, tiếng gào rú bể phổi vang vang khiến hần thống khổ bất kham.

Tuy biết không phải sự thật nhưng lúc đó hần đang yếu ớt, phải dốc toàn lực điều trị nội tạng đang nứt ra nên không thể áp chế ma niệm trong lòng. Giày vò về tâm linh khiến sau cùng hần hét lên thất thanh, sau cùng cũng biết mùi vị tấu hỏa nhập ma là thế nào.

Dù tu luyện tuyệt học ma đạo cũng khó tránh tấu hỏa nhập ma, trong lòng ai cũng có ma niệm, có tính nóng nảy trời sinh. Không ai thay đổi được hay tránh được.

Vạn tầng ma ảnh qua đi sẽ là phong quang, khiến lòng người trải rộng...

Ảo ảnh biến chuyển, huyết lãng vô biên như nộ hải cuồng đào, nuốt chửng hắc, hắc giãy giụa trong sóng máu...

Sau cùng đầu hắc đau buốt, chạy thẳng vào vùng tuyết, vùi mình vào đông tuyết.

Tuyết lạnh lùng khiến đầu óc hắc tỉnh lại, nhãn nhin thống khổ do ma ảnh giày vò, cố tích tụ công lực liệu thương.

Thiên địa phiêu tuyết, lòng hắc lại nhỏ máu, huyết hồng vô biên nuốt chửng hắc, ma ảnh hung ác từ trên mình hắc thoát ra. Hắc đang mê man, cũng may trạng thái này giúp hắc thoát được tẩu hỏa nhập ma, cương khí tự vận chuyển, liên miên không dứt.

Ma ảnh từ thân mình hắc xuất ra ngẩng nhìn thình không xám xịt như đang suy ngẫm, hồi ức, sau cùng lộ ra thần sắc đau thương vô hạn.

Ma ảnh lẩm lẩm: “Thần... ma... đều do ‘con người’ định nghĩa...nhưng thần có ma tính, ma có thần cách. Bề ngoài đẹp đẽ là thần, không che giấu gì là ma. Thà trở thành ma.”

Ma ảnh tiến lên không, đứng lặng ở lưng chừng trời nhìn xuống mặt đất mênh mang, tựa hồ không nở rời, tựa hồ lưu luyến: “Sẽ tan biến, sẽ quay về hư vô... Một năm? Ha năm? Có lẽ tùy thời điểm, hắc hắc, có gì phải cảm thương đâu, ta là hắc, hắc là ta, chỉ là quên đi một đoạn kí ức mà thôi, thứ nên nhớ thì nhớ, nên quên thì quên.”

Ma ảnh đột nhiên đỉnh thiên lập địa, ma khí vô biên như mây đen cuộn cuộn quấn quanh, trong hắc ám vô tận chỉ còn đôi con ngươi máu sáng rực.

Hai đạo huyết quang từ máu hắc bắn ra đến tận Thiên Ma cốc, tượng Thiên Ma rung lên, khóe mắt thoáng ánh lệ.

Ma ảnh trên mặt tuyết nhìn về biển lớn ở phương đông, hai đạo huyết quang dấy lên ngàn tầng song. Sư phụ Huyền Huyền đang lơ lửng trên không, bị ngọn sóng cao trăm thước hất xuống nộ hải cuồng đào, nhưng nhanh chóng bay vút lên. Ông ta không hề nổi giận, mà tỏ vẻ buồn thương: “Mẹ nó chứ, không cần thương cảm như thế có được không, lại thế nữa rồi...”

Ma ảnh lại chuyển hướng, nhất thời huyết hồng quang mang lướt qua vô số nơi thần bí của Thiên Vũ đại...

185. Chương 25: Viễn Phó Tàn Minh.

Huyết hải cuồng đào, vô biên ác lãng, Độc Cô Bại Thiên tỉnh khỏi ác mộng. Quanh hắc là sương trắng ngùn ngụt do tuyết tan bốc lên, một mình hắc nằm giữa hoang vu trống trải.

Lòng hắc dấy lên cô độc, một mình độc chiến giang hồ, đối kháng cả thiên hạ, phấn đấu giữa vạn tầng sát cơ, dù sắp chết cũng không ai biết, một mình ở giữa hoang dã chịu đựng tịch tịch và tử thần.

Phía sau vô địch thiên hạ là cô tịch vô tận, mắt hắc tỏ rõ nét mắt mát...

“Hắc hắc, ma tịch thiên hạ, một bóng phiêu linh... Độc Cô Bại Thiên ta từ một thiếu niên vô lo vô nghĩ trở thành ma nhân cả thiên hạ đều đều sợ, chỉ mới nửa năm ngắn ngủi. Thế sự vô thường, đời người...”

Lúc này, hắc quả thực ủ rũ, thật sự muốn buông tay, từ đây ẩn cư Trường Sinh cốc, cách xa cuộc đời giả dối. Nhưng nghĩ đến những gì trải qua trong nửa năm qua, hắc lại bất cam, lửa giận bùng bùng, máu sôi lên, vì sao phải trốn tránh, phải thỏa hiệp?

Hắc đứng dậy, tuốt Ma Phong bỏ mạnh, ma khí đỏ tía tràn ra, vạch thành tia sét chói lòa trên không trung, phong lôi trận trận, thiên địa thất sắc.

Bảy ngày sau, thương thế của hắc khôi phục như cũ, hắc không vào giang hồ, không đến thành trấn đông đúc mà một bóng đi trên nền tuyết mênh mang.

Hắc ngẫm nghĩ xem nên đi đâu về đâu, tuy không định lập tức ẩn cư nhưng có phần mệt mỏi, mệt mỏi trước cảnh cả ngày chém giết trong giang hồ, ghét cả mùi máu tanh xộc vào mũi khi máu đỏ rải trước mắt.

“Giang hồ giả dối đã mài mòn nhuệ khí của ta ư? Hay ta ghét bỏ thật rồi?” Đáp án rõ ràng là hấn ghét, loáng thoáng nhận ra đối thủ mạnh của mình không ở giang hồ mà là tuyệt thế cao thủ đang ngủ say, hoặc là...

Hấn không nghĩ nữa, cảm giác vô cùng mệt mỏi, còn quá nhiều việc đang đợi hấn.

“Có lẽ cường giả phải lặng lẽ nếm trải tịch mịch, nhưng ta thật sự mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi vài ngày.”

Bất tử ma đế đại chiến giang hồ, huyết sát Trường Sinh cốc, mười ngày chính phục mười thành, dạ chiến bát đế...được giang hồ đồn rộng, nhưng ma đế đột nhiên biến mất, nửa tháng không xuất hiện.

Có người đoán ma đế Độc Cô Bại Thiên đại chiến quần đế, thân thụ trọng thương, giờ đang chữa trị. Lời suy đoán vừa truyền ra giang hồ thì những thanh niên nhiệt huyết sôi trào liền đứng lên chủ trương rằng toàn võ lâm nên đi tìm diệt ma đế. Nhưng không đầy nửa ngày sau, những tiếng hô hào tan hết, các thanh niên bị bằng hữu kéo đi hoặc bị người nhà bắt về, kết quả ngay trong đêm gia tộc đó cũng rời đi ẩn cư luôn.

Họ không tin ma đế trọng thương đến vong mạng, ai cũng cho rằng hấn là ma quỷ bất tử, càng đánh càng mạnh. Đó là sự thật, hấn trưởng thành trong vòng vây của thiên hạ quần hùng, bị sinh tử bức bách nên tiềm năng của hấn được thể hiện, mỗi lần chết đi sống lại là tu vi lại cao thêm một tầng. Vô số lần bị tử vong uy hiếp, vô số lần được máu tanh tẩy lễ đã tạo thành Bất tử ma đế đáng sợ như hôm nay.

Độc Cô Bại Thiên lại lên nơi đầu tiên bức hấn tiến vào con đường thành ma – đỉnh Vân sơn. Vân vụ liễu nhiễu, bạch tuyết ngời ngời, nơi đây hấn bị người ta vạch trần sự thật về ma thể, về xá thân thành ma khiến người thiên hạ hợp lại vây công. Nơi này Minh Nguyệt đã xuất hiện, khiến lòng hấn nát tan, trong lúc tuyệt vọng, suýt nữa hấn đã diệt hết tình cảm, bước lên tuyệt lộ...

Nhìn lại chuyện xưa, hấn cảm khái vô vàn, bao nhiêu kỉ niệm tụ thành dòng sông chảy vào lòng hấn.

Đối diện với người thương phản bội, bị thiên hạ chỉ trích, với bảy vương cấp cao thủ vây ráp, với kiếm khí lạnh lẽo của mười mấy cao thủ thứ vương cấp, thanh niên cô ngạo đó vẫn gờ ngang kiêu...

“Ha ha... đó là chính đạo ư? Thiên đạo không còn, ta nguyện là ma. Đã vậy ta sẽ dọa lạc thành ma trong chốn bụi hồng.”

“Mặc mẹ phục ma thần kiếm, lão tử ma tôn thiên hạ, giết.”

“Ta là thiên vương lão tử, là chí tôn.”

“Đạo cao một thước, ma cao một trượng!”

...

Những lời cuồng vọng khi xưa giờ còn vang vọng bên tai.

“Ha ha...” Hấn đột nhiên cười vang, lúc còn là cảnh giới thứ vương cấp, hấn đã cuồng vọng như vậy, giờ nghĩ lại thú vị vô cùng.

Có một việc hấn vẫn nghi hoặc, đến khi Minh Nguyệt qua đời mới đoán được đại khái. Khi ở trên đỉnh Vân sơn, hấn đang tận lực thì có ba cao thủ đến cứu, một người đạt đến đế cảnh, hai người còn lại cũng đạt tới vương cấp cảnh giới. Lúc ấy hấn cảm ơn đức họ nhưng giờ nghĩ lại, họ nhất định là cao thủ do Vong Tình ma quân sai đến, ngầm thừa gió bẻ măng, bức hấn bước lên tuyệt lộ.

Hấn càng hận Vong Tình Ma quân hơn, thoáng cảm nhận được chính sức mạnh ẩn tàng trong thân thể là thứ khiến Vong Tình Ma quân sợ hãi, song hấn không dám chạm vào, sợ bị sức mạnh phản lại, có điều vẫn ngầm ngầm thực hiện những thủ thuật tiểu xảo.

“Vong Tình Ma quân, sẽ có ngày ta mang người đến Trường Sinh cốc, đánh cho người hồn phách tiêu tán, linh thức tịch diệt.”

“Xem ra người còn nha trảo trong giang hồ, ta sẽ bắt đầu từ chúng.”

Mấy hôm sau, hấn đi qua hết những nơi từng chạy qua khi bị truy sát, trừ phần mộ của đế cảnh cao thủ — ma vực. Nghĩ đến ma vực, lòng hấn lại có cảm giác bất lực, không hiểu sao luôn muốn trốn tránh nơi đó.

“Đủ rồi, trải nghiệm nửa năm, có những việc không thể tránh được, ta phải quay lại giang hồ, sớm chấm dứt mọi ân oán.”

Ma đế hoang mang nhiều ngày rồi cũng quay lại giang hồ, giang hồ lại sôi lên.

Hắn không đánh đến Nam Cung thế gia, cũng không đến ngũ đại thánh địa, đi một mạch qua Thanh Phong đế quốc đến Tân Minh đế quốc, hắn muốn diệt gọn tổ chức sát thủ thiên hạ đệ nhị. Còn về Nam Cung thế gia và ngũ đại thánh địa, sẽ là mục tiêu về sau, hắn từng muốn hạ thủ với Nam Cung thế gia nhưng vừa nghĩ đến việc đó trong lòng lại có cảm giác không lành. Hắn luôn tin vào trực giác, loại trực giác từng giúp hắn thoát được vô số hiểm kiếp.

Người võ lâm không lần ra suy tư của hắn, không hiểu hắn vì sao lại rời Thanh Phong đế quốc. Nhất là người Nam Cung thế gia càng không hiểu nổi, họ tưởng rằng sau khi hắn xác lập uy thế vô địch trong võ lâm sẽ tìm đến, nhưng sự thật không phải vậy. Đâm ra họ đều nghi hoặc.

Nam Cung Vô Dịch nói: “Lẽ nào hắn cảm ứng thấy gì?”

Nam Cung Tiên Nhi hỏi: “Gia gia nói gì? Hắn cảm ứng được gì?”

“Rồi cháu cũng biết thôi.”

Mười ngày sau, ở đô thành Tân Minh đế quốc xuất hiện một thanh niên cao lớn, chính thị Độc Cô Bại Thiên. Người giang hồ tuy biết hắn đến Tân Minh đế quốc nhưng không biết hắn đi đường nào, càng không hiểu hắn đến đâu, vì sao vào Tân Minh rồi liền đột nhiên biến mất. Hắn không muốn đánh rần động cỏ, chỉ muốn lên đến tổng đường sát thủ rồi đồ sát, triệt để trừ thảo trừ căn.

Võ nhân Tân Minh đế quốc hoảng sợ, trong lúc đó hai thiếu nữ vẫn đang đi tìm hắn.

Một người là truyền nhân Thủy Tinh trai Thủy Tinh, nàng mang quyết tâm xá thân diệt ma uy. “Ta không vào địa ngục thì ai vào”. Thủy Tinh từ Bái Nguyệt đế quốc đến Thanh Phong đế quốc, nhưng lại mất dấu Độc Cô Bại Thiên, hắn như tan biến khỏi nhân gian, vô ảnh vô tung. Mười mấy ngày sau mới có tin hắn tái xuất giang hồ, Bất tử ma đế rút khỏi Thanh Phong đế quốc đến Tân Minh đế quốc. Nàng liền đi theo.

Người còn lại là truyền nhân Vân Yên các trong ngũ đại thánh địa, kiêm ma giáo thánh nữ Hoa Vân Tiên. Hoa Vân Tiên vô cùng nóng lòng, sợ Độc Cô Bại Thiên đến vì mình, vạn nhất hắn đến Vân Yên các tìm “người vợ chạy trốn” thì hỏng bét. Thị không thể để việc này xảy ra, nên sau khi rời Vân Yên các bèn sai người của ma giáo và thánh địa đi tìm ma đế, nhất định tìm được hắn trước khi hắn “đi tìm vợ.”

Hắn đến kinh thành vì lúc bức cung ba sát thủ ở Trường Sinh cốc, biết rằng tổng đường của chúng cách kinh thành không xa. Hắn bí mật đến nơi, nghỉ ngơi liền ba ngày trong khách sạn, điều chỉnh thân thể đến trạng thái tốt nhất.

Hắn biết trong tổng đường sát thủ không chỉ có một vương cấp cao thủ, thậm chí có cả đế cảnh cao thủ, khẳng định sẽ phải đương đầu với một trường ác chiến.

Trong một khách sạn ở đô thành Tân Minh đế quốc, một nam tử dị thường tuấn mĩ đứng trước cửa sổ, sau lưng có một hắc y nhân đang quỳ.

“Bẩm báo thánh nữ...”

Thanh niên nam tử bực bội cất lời: “Nói bao nhiêu lần rồi, đừng gọi ta là thánh nữ lúc ở ngoài, có nghe không hả.” Chính là Hoa Vân Tiên.

“À, vâng, thánh nữ, không, công tử, bọn tiểu nhân đã tìm ra hạ lạc của Độc Cô công tử.”

Hoa Vân Tiên càng giận: “Không phải Độc Cô công tử, là Độc Cô khốn kiếp, nhớ chưa?”

“Chuyện này...” Hắc y nhân líu lưỡi, ma giáo giáo chủ đã hạ lệnh không được đối địch với hắn, thậm chí khi cần phải giúp một tay, nhưng thánh nữ Hoa Vân Tiên và hắn có ân oán vi diệu, khiến các giáo chúng khó xử.

Sau cùng y vẫn phải nghe lời Hoa Vân Tiên: “Bọn tiểu nhân phát hiện Độc Cô... Độc Cô khốn kiếp...trong một khách sạn.” Y báo địa điểm cho Hoa Vân Tiên.

Mắt thị sáng lên: “Hiện tại Tân Minh có tổng cộng bao nhiêu đệ tử, bắt được tên khốn đó chưa?”

Hắc y nhân suýt nữa ngồi phệt xuống cười, bất đại để cảnh cao thủ còn không làm gì được hắn, hà huống mấy người họ, hơn nữa ma giáo giáo chủ mà biết họ đối phó với hắn, không lọt da họ ra mới là lạ.

Hoa Vân Tiên hừ lạnh: “Lẽ nào tự ta phải đi đối phó với tên khốn đó?”

186. Chương 26: Tân Minh Đế Đô.

Hắc y nhân toát mồ hôi lạnh, không dám thở mạnh trước mặt Hoa Vân Tiên, có thể theo ý thị xưng hô Độc Cô Bại Thiên là khốn kiếp nhưng quyết không dám tổ chức người đi bắt hắn.

“Thánh nữ tha tội, không phải thuộc hạ kháng lệnh mà vì giáo chủ đã ra lệnh đệ tử ma giáo không được chạm đến Độc Cô Bại Thiên, nếu bọn thuộc hạ xuất thủ sẽ bị xử phạt bằng cực hình, xin thánh nữ thể lượng.”

Hoa Vân Tiên nhìn hắc y nhân, lạnh giọng: “Lẽ nào người không biết là ở ngoài không cần chịu lệnh đó? Hiện tại là lúc rồi, có những việc không làm là lỗ mất, quyết định của ta không thể sai.”

Hắc y nhân thầm nghĩ: “Được lắm, đừng tưởng bọn ta cả năm ở ngoài mà không hiểu tình huống trong cốc, sớm đã biết các người là hoan hỉ oan gia, việc giữa phu thê mà muốn người ngoài nhúng tay, hắc hắc...”

Thấy y im lặng, Hoa Vân Tiên tức giận: “Được, các người ngày càng lớn mật, coi lời ta như gió thoảng. Đừng quên giáo chủ nói rằng mọi việc bên ngoài do ta quyết.”

Hắc y nhân nói: “Vâng được, nếu thánh nữ nhận trách nhiệm mọi việc, thuộc hạ tuân mệnh.”

“Hừ, các người tiếp tục giám thị nhất cử nhất động của Độc Cô Bại Thiên, rút cao thủ đến đợi lệnh, người đi đi, có gì về báo cho ra ngay, giờ ta muốn suy nghĩ.”

Đợi khi hắc y nhân lui đi, thị nhấp một ngụm trà với vẻ phi thường bất nhả, rồi hậm hực: “Tên khốn này sao lại đến đây, thật đau đầu, nếu hắn thật sự đến Vân Yên các tìm ta thì còn mặt mũi nào, tên đáng chết...” Nghĩ đến tính cách Độc Cô Bại Thiên, thị hơi sợ hãi, việc gì hắn cũng dám làm, hắn không thèm tính đến lợi ích của ma giáo, tám chín phần sẽ đến Vân Yên các “tìm vợ”. Đường đường đệ tử tối kiệt xuất của Vân Yên các mà rơi vào cảnh đó thì thanh danh của Vân Yên các sẽ mất hết, tuy thị là nội gián trong thánh địa nhưng chưa đến lúc phản lại. Thị đã ở đó mười năm, cũng có cảm tình rất sâu, thật không muốn ma giáo và Vân Yên các phát sinh xung đột, càng không muốn Bất tử ma đế mờ tối.

Lúc tiểu ma nữ ở Thiên Ma cốc, thị gần như tức đến phát điên, tiểu ma nữ vạn ác đó không từ việc gì không làm, khiến hình tượng thánh nữ của thị tan biến hết, nghĩ đến lại nghiêng răng nghiêng lợi. Những nhớ đến việc bá đường thành thân cùng Độc Cô Bại Thiên, thị không nhịn được cười.

“Đáng chết, dù dùng sức của ma giáo và Vân Yên các cũng không bắt được hắn, võ lực không xong, thì nên làm sao?” Thị đi một vòng trong phòng, mắt chợt sáng lên: “Đúng, hạ độc, tuy là cách cũ rích nhưng là biện pháp duy nhất.”

Từ lúc vào khách sạn ở, Độc Cô Bại Thiên vẫn điều chỉnh trạng thái, mấy ngày liền không ra ngoài. Hắn nảy sinh trực giác có người ngầm giám thị mình, kẻ đó nhiều kinh nghiệm, luôn cách khách sạn trăm thước, không phạm sai lầm là vào khách sạn trú ngụ.

“Ai đó nhỉ? Giờ mà vẫn dám chạm vào ta, lẽ nào người của tổ chức sát thủ nghe tin gì đó nên phát hiện ta trước?”

Ngày thứ nhất không có động tĩnh gì, hôm sau vẫn vậy, đến ngày thứ ba hắn mới phát hiện dị thường, đồ ăn mỗi ngày đều có độc, hơn nữa là Đoạn hồn tán nổi danh khiến hắn giạt mình. Tu vi đến cảnh giới như hắn, độc được không có tác dụng, uống thuốc độc với ăn muối không khác gì nhau, nhưng độc được kịch liệt vẫn có thể lấy mạng hắn, như Đoạn hồn tán.

Ăn cơm xong, hắn vội vận công lực toàn thân bức độc ra, nếu người khác tất rất phí công nhưng hắn mang bất tử ma thể, thể chất khác hẳn người thường, chỉ uống xong một chén trà là bức tất cả ra. Rồi hắn ra vẻ không khỏe, gọi lão bản khách sạn vào nhờ đi mời đại phu.

Nghe nói hần bị bệnh, Hoa Vân Tiên ở khách sạn khác cười sằng sặc.

“Không ngờ tên ngốc đó lại dễ đối phó như vậy, chỉ một chút độc được đơn giản là xong, không hiểu sao người giang hồ không đánh lại hần mà không dùng cách này?”

Thị sai hắc y nhân: “Ngày mai đổi sang Hạc đỉnh hồng, không cần lo, hần tuy thanh danh hiển hách nhưng kinh nghiệm giang hồ rất tệ.”

Hôm sau, Độc Cô Bại Thiên phát hiện độc được đã biến thành Hạc đỉnh hồng, hần thật sự phục những kẻ dùng độc, dùng gần ấy loại, không tệ chút nào.

“Mẹ nó, dám đối phó lão tử kiểu này, đừng để ta bắt được... giờ cứ đợi xem các người còn trò gì?”

Mấy ngày nữa, các loại độc được mạnh như Tì sương, Thất bộ đoạn hồn đều được hần ném, sau cùng hần được biết mùi vị các loại độc được – khó uống vô cùng.

“Mẹ nó, nhiều thế nhì, các người nên dừng tay chứ.”

Ngày thứ bảy, hắc y nhân đến bẩm báo Hoa Vân Tiên: “Thánh nữ đoán không sai, Độc Cô Bại Thiên ‘bệnh’ đến không dậy nổi, cứ thế này hần sẽ chết mất.”

“Bệnh chết cũng đáng, ai bảo hần ngu xuẩn như vậy.” Hoa Vân Tiên đi hai vòng trong nhà: “Tối nay động thủ, bắt tên ‘Bệnh Quỷ’ đó cho ta.”

“Vâng.” Hắc y nhân quay đi.

Tinh quang điểm điểm, màn đêm như nước.

Mấy chục bóng đen cùng nhảy vào khách sạn, vây lấy khách xá.

Hần nghe động tĩnh bên ngoài, nở nụ cười lạnh, thầm nhủ: “Cuối cùng các người không nhẫn được nữa, để lão tử kiến thức xem là thần thánh phương nào.” Hần thu liễm công lực để cảnh, không để lộ khí tức cường giả.

Ánh đuốc chao đi, hai nhân ảnh vào trong nhà, rồi thêm sáu người, hơn ba chục người nữa bên ngoài đều khẩn trương.

Độc Cô Bại Thiên ra vẻ cả kinh, nằm trên giường, chặt vật động cựa: “Các...các người là ai? Vì sao xông vào phòng ta?”

Hần y nhân thấy hần như vậy liền thở phào: “Độc Cô công tử, xin đặc tội, chúng tôi chỉ phụng mệnh hành sự.” Đoạn phát tay: “Mời Độc Cô công tử thượng lộ.”

Độc Cô Bại Thiên tưởng họ định động thủ. Vừa vận công lực, nhưng phát hiện họ thu binh khí đến đỡ mình, liền áp chế xung động lại.

Họ điểm vài hai mươi mấy đại huyết của hần rồi mới yên tâm công đi.

Mấy chục người lướt đi trong đêm nhưng không phát ra âm thanh.

Hoa Vân Tiên ở nhà cứ bất an, đi đi lại lại.

“Tặc tử đó bị đầu độc rồi, chúng có đặc thủ chăng?” Càng nghĩ càng thấy bất an, cảm giác mình quá vội vàng, hiện tại cả giang hồ không làm gì được Bất tử ma đế, chút xíu kĩ xảo đó được chăng? Thị run lên.

Cùng lúc ngoài xa vang lên tiếng dạ hành nhân xé không khí.

Thị tỉnh khỏi trầm tư, biết thủ hạ đã về, không ra đón mà chuồn qua đường cửa sổ.

Hắc y nhân đứng ngoài cửa: “Bẩm báo thánh nữ, đã đưa Độc Cô công tử về rồi.”

Độc Cô Bại Thiên nghe thấy hai chữ “Thánh nữ” liền liên tưởng đến Hoa Vân Tiên, liền cảm giác thật kì, quả nhiên là người ma giáo, mỗi người đều có một chút ma tức.

Hần nhủ thầm: “Mẹ nó chứ, con nhóc này, lão tử chưa tìm mà người dám động đến lão tử, hắc hắc, là người tự tìm đến đó nhé.”

Hắc y nhân không thấy ai đáp, đẩy cửa ra chỉ thấy căn phòng trống, Hoa Vân Tiên không hiểu đi đâu.

Độc Cô Bại Thiên thấy cửa sổ mở toang, biết “con nhóc” gian hoạt nhận ra khí tức nguy hiểm, chạy mất rồi.

Hắn không che giấu tu vi nữa, để cảnh thần thức tràn ra, tất thấy biến sắc, run rẩy.

“Công...công tử không sao?” Hắc y nhân nhợt nhạt, run giọng.

“Hắc hắc, chút xíu độc được làm gì được ta, thiên hạ có bao người muốn lấy mạng mà ta vẫn sống nhăn, mấy bao cở các người làm gì được ta?”

Ma giáo chúng nhân xám ngoét mặt mày, hắc y nhân đầu lĩnh run lên: “Mong Độc Cô công tử tin rằng bọn tiểu nhân chỉ phụng mệnh thánh nữ đến bắt công tử, chứ không phải đó là lập trường của ma giáo. Giáo chủ từng dặn rằng nếu Độc Cô công tử cần giúp đỡ gì, bọn tiểu nhân phải dốc toàn lực giúp. Chỉ là lần này bọn tiểu nhân bị thánh nữ bức vào đường cùng mới mạo phạm công tử, mong công tử đừng trút giận lên ma giáo.”

Độc Cô Bại Thiên thấy họ có vẻ không nói láo, liền dặn: “Các người ở lại đây đợi, không có lệnh của ta, không ai được rời khỏi, hiểu chưa?”

“Hiểu.” đệ tử ma giáo hoảng sợ đáp.

Hắn cầm Ma Phong, để cảnh thần thức như nước triều tản ra, tìm kiếm cẩn thận khắp mấy dặm.

Đột nhiên khoe môi hắn nở nụ cười, nhảy khỏi song cửa men theo con đường dần ra ngoại thành. Lúc đến cửa thành hắn phát hiện đã đóng, liền men theo hộ thành hà, nhảy lên không, dù không cầm theo Ma Phong hắn cũng cảm giác được khí tức của Hoa Vân Tiên.

Đi chừng hai dặm, hắn phát hiện Hoa Vân Tiên đang cầm đầu chạy phái trước, hắn cười ha hả: “Nàng đừng chạy, ta đến đây, để xem ai dám bắt nạt nàng.”

Hoa Vân Tiên hoảng sợ chạy khỏi đô thành, không ngờ mới kịp thở phào thì nghe thấy tiếng hắn, lập tức hoa dung thất sắc.

“A, tên vô lại khốn kiếp, đuổi theo ta làm gì?”

“Ha ha, lão bà, nàng không biết ư? Ngày nào nàng cũng cho thêm gia vị vào cơm, ta ăn quen rồi, muốn giữ nàng ở cạnh, hàng ngày nấu cơm cho ta.”

187. Chương 27: Thánh Nữ.

Hoa Vân Tiên biết không chạy được liền đứng lại, sầm mặt: “Người nói nhăng cuội cái gì, có việc chẳng, không có gì thì ta đi đây.”

Độc Cô Bại Thiên đáp: “Thái độ của nàng là gì vậy, vừa thấy ta đã thế rồi. Ta tìm nàng đương nhiên có việc, ban nãy ta bảo rồi, muốn nàng hàng ngày nấu cơm cho ta.”

“Người đừng mơ, ầm đầu hả, tỉnh lại đi.” Hoa Vân Tiên không hề khách khí đả kích.

Độc Cô Bại Thiên cười: “Ồ, nàng sao lại vô lương tâm như thế, nàng là vợ ta, yêu cầu của ta quá đáng ư?”

Hoa Vân Tiên vừa then vừa giận: “Độc Cô Bại Thiên người tự trọng cho ta, ai là vợ người, đừng có nói nhăng.”

Hắn cười hì hì: “Chúng ta đã bái đường thành thân, chỉ còn thiếu động phòng, hôm đó nếu nàng không chạy mất thì giờ chúng ta đang trăng mật, chi bằng tối nay chúng ta động phòng.”

Hoa Vân Tiên giật mình lùi lại mấy bước, run giọng: “Người...đừng ầu, nếu người có ý xấu, ta lập tức chết trước mặt người.”

Độc Cô Bại Thiên tỏ vẻ đau lòng: “Ta đáng sợ vậy ư, ta cao lớn anh tuấn thế này mà nàng sợ thế, ta thật đau lòng lắm...”

“Người đừng giở trò, hừ.”

Lúc đó Độc Cô Bại Thiên đã đến cạnh thị: “Sao không chạy nữa, đáng vẻ nàng chạy dễ coi lắm, lẽ nào đang câu dẫn ta?”

“Tên khốn người.”

Độc Cô Bại Thiên từ từ tắt cười: “Nói đi, cô tự ý muốn hại ta hay do ma giáo sai?”

Hoa Vân Tiên ngoảnh mặt sang bên, lạnh giọng: “Tự ta thấy người không thuận mắt đến muốn đầu độc, giáo huấn người một phen.”

“Vậy ư, sao ta lại cảm giác là ma giáo cũng tham dự, đang tính chuyện có nên trả đũa không?”

Thấy hần tỏ vẻ nghiêm túc, Hoa Vân Tiên hoảng lên: “Không, việc này không liên can đến ma giáo, do ta quyết định.” Đột nhiên nhận ra nụ cười của gã: “Tên khốn dám lừa ta, hừ.”

“Ta lừa cô? Lúc trước cao dùng đại mã hầu để tiêu khiển ta, ta chưa tính sổ ngược lại cô còn giở trò với ta, đúng là vừa ăn cướp vừa la làng.”

Nghe hần nhắc đến “sự kiện đại mã hầu”, Hoa Vân Tiên mỉm cười: “Là người tự chuốc, tên khốn người thích người khác còn muốn lấy ta làm thiếp, nếu lúc đó đánh được người thì ta giết người lâu rồi.”

“Hắc hắc, lấy làm thiếp thì sao, cũng là gả cho ta thôi mà, lần này cô ngoan ngoãn làm vợ ta mấy ngày đi.”

“Cái gì? Người tính hay thật, nếu người tới bữa, ta lập tức tự sát.” Hoa Vân Tiên thật sự hơi sợ.

Độc Cô Bại Thiên đáp: “Hiện tại đệ tử ma giáo có ai không biết cô được gả cho ta, lẽ nào cô còn lấy người khác được? Nhìn khắp giang hồ, có ai dám động đến vợ Độc Cô Bại Thiên ta?”

“Người...” Hoa Vân Tiên giận không nói thành lời, sau cùng thốt lên: “Dù gì người cũng không được tới đây.”

“Được, bắt quá cô phải ở cạnh ta một thời gian.”

“Để làm gì?”

“Bồi dưỡng cảm tình, từng chút một ấy mà, bằng không khi cô già vẫn một bóng thì ta thật tội quá.”

“Hừ.” Hoa Vân Tiên giận dữ hừ lạnh.

Độc Cô Bại Thiên nói: “Cô muốn đi cũng được, ta không cản, nhưng ta giải quyết xong việc trước mắt sẽ đến Vân Yên các đòi vợ, cô tự nghĩ đi.”

“Người...đồ vô lại.”

Những đệ tử ma giáo đợi ở khách sạn nóng lòng vô cùng, sợ Độc Cô Bại Thiên trút giận lên ma giáo, hồi lâu sau chợt nghe tiếng hần cười.

Bất tử ma đế và thánh nữ Hoa Vân Tiên cùng về, Độc Cô Bại Thiên hớn hờ còn Hoa Vân Tiên mặt mũi xanh lét, không dễ coi tí nào.

Đệ tử ma giáo nhìn nhau, hắc y nhân đầu lĩnh thầm nhủ: “Ta nói rồi, các người là hoan hỉ oan gia, may mà không xảy ra gì, đúng, Bất tử ma đế sẽ không gây khó dễ cho bọn ta, cũng không trút giận lên ma giáo.”

Độc Cô Bại Thiên nói với họ: “Các người đi đi, bọn ta muốn nghỉ ngơi, nhưng các người không được rời khỏi Tân Minh đô thành, hai ngày nữa sẽ có nhiệm vụ cho các người.”

“Vâng.” Ma giáo chúng nhân lui đi.

Hoa Vân Tiên nóng lòng, Độc Cô Bại Thiên nói quá ám muội, nếu để toán đệ tử đồn ra thì dù thị nhảy xuống Hoàng Hà cũng không rửa sạch được.

Thị vội nói: “Tên khốn nói gì vậy, cái gì mà “bọn ta muốn nghỉ ngơi”, tên khốn người cứ nghỉ, ta phải ra ngoài.”

Độc Cô Bại Thiên kéo thị lại, nói với đệ tử ma giáo: “Nhìn cái gì, còn không đi mau.”

“Vâng.”

Thoảng sau không còn ai, ánh mắt ai trước khi đi cũng đầy quái dị.

Hoa Vân Tiên vừa then vừa giận, cơ hồ phát cuồng.

“Độc Cô Bại Thiên, tên khốn mau bỏ tay ta ra, ta hận không giết chết ngươi.”

Độc Cô Bại Thiên cười to, lỏng tay ra: “Vội làm gì, ta không ăn thịt cô đâu.”

“Ngươi...tên khốn ngươi, sau này ta làm thế nào dám nhìn mặt đệ tử ma giáo?” Dung nhan tuyệt mỹ của thị thoảng ánh lệ.

Độc Cô Bại Thiên cười: “Cô là vợ ta, cần gì giải thích, cô đang cảm động đến rơi lệ kìa, ta vui lắm, sau cùng cũng khiến cô cảm động.”

“Đi chết đi.” Hoa Vân Tiên không nhịn được nữa, vỗ mạnh một chưởng vỗ vào hắc, nhưng với tu vi để cảnh của hắc, tu vi vương cấp của thị không mấy may uy lực gì, dễ dàng bị hắc cầm tay.

“Ồ, dáng vẻ cao hừng của nàng kì lạ quá, phương thức biểu đạt cũng khác người, vừa khóc vừa đánh, đúng là đặc biệt.”

Hoa Vân Tiên dừng khóc: “Tên vô lại bỏ tay ta ra.”

Độc Cô Bại Thiên buông tay: “Cô thế này không được, đường đường ma giáo thánh nữ, đệ tử kiệt xuất nhất của thánh địa Vân Yên các sao lại nói khóc là khóc?”

Hoa Vân Tiên giận dữ quay lại gầm lên: “Ta vui thì liên quan gì đến ngươi.”

“Ha ha...” Độc Cô Bại Thiên bật cười: “Hay, hay lắm, thánh nữ lại khóc, ha ha...”

Hoa Vân Tiên nổi giận: “Ngươi vừa ý chưa?”

Độc Cô Bại Thiên đáp: “Kì thật ta làm vậy cũng là tốt cho cô, giáo chủ và thập đại thái thượng trưởng lão một lòng muốn gả cô cho ta nhưng hôn lễ lại xảy ra bất ngờ, khiến họ ngỡ ngàng, lần này ta bày trò trước mặt đệ tử ma giáo, tin tức sẽ nhanh chóng truyền về trong giáo, khiến họ cao hứng chẳng phải tốt ư?”

“Ngươi...tự ngươi khó xử thì có, hừ. Ngươi giữ ta lại có ý gì?”

Độc Cô Bại Thiên tỏ vẻ nghiêm nghị: “Được rồi, việc trước kia ta không tính toán với cô, giữ lại là có việc cần thương lượng.”

Hoa Vân Tiên bảo: “Nói đi.”

“Cô hiểu gì về tổ chức sát thủ thiên hạ đệ nhị?”

Hoa Vân Tiên đáp: “Tổ chức đệ nhất do ma giáo khống chế, còn chức sát thủ đệ nhị lai lịch lai thần bí, kì thật thực lực không hề kém hơn tổ chức đệ nhất, giáo chủ từng hoài nghi sau lưng chúng có đại thể lực chống đỡ.”

“À, sau lưng chúng có đại thể lực chống đỡ?”

“Đúng.”

Độc Cô Bại Thiên đi hai vòng quanh nhà: “Cô bảo nên diệt chúng thế nào?”

“Một...mình ngươi á?”

“Một mình không được sao?”

“Ngươi đúng là điên.”

Độc Cô Bại Thiên cười: “Có lẽ trước đây ta điên một mình nhưng giờ hai chúng ta cùng điên.”

Hoa Vân Tiên cự tuyệt ngay: “Không được, ta không thể cùng xuất hiện cùng ngươi, không biết rồi sẽ gặp phiền hà gì.”

Độc Cô Bại Thiên nói: “Yên tâm, cô ở trong tối hiệp trợ ta, hơn nữa không chỉ có hai chúng ta, cô nên dẫn đệ tử ma giáo theo, dù gì thì diệt tổ chức sát thủ đệ nhị, ma giáo có lợi nhất, khẳng định giáo chủ sẽ tán thành.”

Hoa Vân Tiên thoáng động lòng.

Hắn lại nói: “Nếu không thấy thế chưa đủ, có thể kéo cả Vân Yên các vào, chính tà hợp lực diệt cái nhọt độc đó đi.”

Hoa Vân Tiên nói: “Người điên rồi, định kéo cả hai thế lực ra?”

“Có gì không được, lúc đó cô dẫn người Vân Yên các, ta dẫn người ma giáo, liên thủ diệt thế lực tà ác đó, tạo thành giai thoại ma đề và thánh địa tiên tử liên thủ đối địch lưu truyền vô lâm, khiến người ta hâm mộ.”

Hoa Vân Tiên cảm câu: “Người nói những cái gì, đầu óc đang nghĩ vớ vẩn gì hả? Nhưng lời người không phải vô lí, ta có thể động dụng lực lượng Vân Yên các nhưng khó lòng hợp tác với người. Hiện thời, với người thánh địa, người còn nguy hiểm hơn tổ chức sát thủ đệ nhị.”

Hắn đáp: “Phải tính toán lâu dài, chúng ta phải tính cách kéo cả lực lượng của ma giáo và thánh địa vào.”

Hoa Vân Tiên nói: “Chà, sao người nói thế nhỉ, ta thấy như người đang bày ra âm mưu gì đó ‘tính cách kéo cả lực lượng của ma giáo và thánh địa vào’, ta cảnh cáo người đừng làm loạn, đừng có giả trò.”

Hắn cười: “Cô cả nghĩ quá, ta không có ý đó, chỉ muốn diệt gọn tổ chức sát thủ đệ nhị.”

Hoa Vân Tiên nhìn hắn đầy thâm ý: “Dùng cho rằng ta không biết người tính toán gì, người định kéo thánh địa và ma giáo vào cùng một chỗ, để người đời thấy rằng cả hai không phân biệt gì, có lợi là hợp tác, tất sẽ giảm bớt áp lực của cừu nhân dồn lên người, đúng không?”

“Nói thật ta còn chưa nghĩ đến đó, cũng nhờ cô nhắc, không tệ đâu. Lão bà, sao nàng thông minh thế nhỉ, biện pháp đó cũng nghĩ ra, không thẹn là vợ ta.” Hắn đắc ý, ôm Hoa Vân Tiên quay hai vòng quanh phòng.

Hoa Vân Tiên rít lên: “A, tén khốn buông ta...” Thị đẩy mạnh, ngăn cản tay hắn.

188. Chương 28: Đảo Môi Đích Thánh Nữ.

“Ha ha, lão bà thông minh lắm.” Độc Cô Bại Thiên khẽ thơm lên má Hoa Vân Tiên rồi mới đặt thị xuống.

Hoa Vân Tiên thất thanh ré lên, không dám tin vào việc mình bị thơm.

“A...”

Độc Cô Bại Thiên vội bịt tai tránh sang bên.

“Tên khốn, ta phải giết người.” Thị lao tới, liên tục xuất chiêu.

Hắn vội chụp lấy tay thị: “Nàng bình tĩnh đi, đừng giận mà hại đến thân thể.”

Nhưng Hoa Vân Tiên tựa hồ mất lí trí, điên cuồng công kích, tay bị giữ thì tung chân, thậm chí há răng ra cắn.

Hắn không đề phòng, bị đá trúng một cước, bị cắn trúng một miếng, vội điểm huyết thị, rồi ném lên giường.

“Hắc hắc...”

Thấy hắn tỏ vẻ xấu xa, Hoa Vân Tiên tựa hồ tỉnh lại, run giọng: “Người...tên khốn mau giải huyết cho ta.”

“Giải huyết cho cô rồi ta lại bị đá, bị cắn thì làm sao đây.” Vừa nói hắn vừa đến cạnh giường.

Hoa Vân Tiên lại ré lên: “A...đừng đến đây...”

Độc Cô Bại Thiên vội điểm huyết cam của thị, rồi nằm xuống bên cạnh.

Hoa Vân Tiên lại biến sắc, suýt nữa ngất đi, nhưng không thể nói hay động đậy, chỉ biết trừng mắt lên.

Hắn nằm đối diện, cười bảo: “Lão bà, chúng ta bái đường nhưng chưa động phòng, thế này coi như động phòng đi, chà, không ngờ có ngày lại thế này, ngủ đi.”

Tim Hoa Vân Tiên muốn vọt khỏi lồng ngực, cho rằng khó thoát vuốt sói, đã tính đến trường hợp xấu nhất nhưng ngạc nhiên là hắn rất quy củ, không chạm vào thị. Cứ thấp thỏm như thế, dần dần thị cũng chìm vào giấc ngủ.

Độc Cô Bại Thiên là nam nhân nghiêm túc, không hề có ý nghĩ bất lương, nhưng nghĩ đến việc đó là lại nghĩ đến Minh Nguyệt, lòng đau khôn tả, tạm thời hắn không quên được nàng.

Ngủ đến nửa đêm, Hoa Vân Tiên bị kinh tỉnh, hóa ra hắn không ngủ yên, trở mình liên tục, vai tì vào mình thị. Thị giận dữ vô cùng, nhưng không còn cách nào, đành cố nhắm mắt nhưng đang lúc lơ mơ ngủ thì Độc Cô Bại Thiên đột nhiên trở mình, hất thị xuống nền.

Hoa Vân Tiên giận đến suýt ngất, lần đầu tiên khó coi thế này, ngủ cũng bị bắt nạt, nằm dưới đất băng lạnh, thị rửa hắn cả trăm lần.

Đột nhiên bịch một tiếng, hắn ngã xuống, rơi đúng mình thị, lúc đó công lực toàn thân thị bị phong bế, không còn nửa phần để hộ thể, bị đập đến chảy nước mắt, ủy khuất cực điểm, đồng thời hận hắn vô vàn.

Hắn mơ hồ mở mắt, dần tỉnh lại, thấy rõ tình cảnh liền vui như mở cờ nhưng ngoài miệng vẫn nói: “Lão bà sao lại chui xuống phía dưới ta, nàng...nàng đã làm gì ta? Có phải nàng...không nhận được... đã...ta...”

Hoa Vân Tiên cơ hồ phát điên, đúng là vô lại của vô lại, hai mắt thị như phun lửa, nếu động đậy được chắc đã cắn cho hắn một miếng đích đáng.

Thấy ánh mắt thị phần hận, hắn đột nhiên bật cười: “À, hóa ra chúng ta ngã xuống đất, nàng đúng là tốt, lại lo cho ta, sợ ta ngã đau nên ngã xuống trước.”

Hoa Vân Tiên giận quá, chột xung phá được á huyết, rít lên chói tai: “A...Độc Cô Bại Thiên, tên khốn làm ta tức chết...” Đoạn cắn vào vai hắn.

“Ha ha...” Hắn lại điểm huyết thị, ôm lên giường.

Lần này hắn ngủ rất ngoan ngoãn, không ngã xuống giường mà chỉ thỉnh thoảng đá thị một cước.

Thị giận đến xanh lét mặt mày, nhưng chỉ biết ngấm ngầm giận.

Sáng hôm sau, hắn giải khai huyết đạo cho thị, việc đầu tiên thị làm là xé nát cái giường rồi đập phá mọi thứ trong phòng, sau cùng rít lên thấu trời xanh.

Thị đánh không lại hắn, biết xuất thủ chỉ tổ khiến gã vô lại đó giở trò, đành trút giận vào đồ vật.

Độc Cô Bại Thiên nhìn mà rùng mình, thầm nhủ: “Đáng sợ, đáng sợ, nữ nhân nổi giận đều đáng sợ.”

Khi tất cả yên lặng lại, hắn nói: “Lão bà nàng không cần làm vậy, đây là nơi chúng ta động phòng, nàng hủy đi như thế, đúng là...sau này muốn nhớ lại cũng không còn nguyên nữa.”

Hoa Vân Tiên không nói gì, chạy ra khỏi phòng, lập tức trợn mắt lên, bảy tám đệ tử ma giáo từ các phòng thò ra, đang nhìn về phía thị.

“A, các người không phải đi rồi sao, ở đây làm gì?” Hoa Vân Tiên phát giác má nóng lên, lại bị người ta nhìn thấy cũng hắn từ một phòng đi ra, quả thật không biết nói gì.

Mấy đệ tử vội bước ra, hoảng sợ đáp: “Bọn tiểu nhân vâng lệnh Lưu đàn chủ ở lại nghe thánh nữ và Độc Cô công tử sai khiến.”

“Đi, cút hết cho ta.” Hoa Vân Tiên rít lên: “Ta lại không biết cứ điểm của các người hả, mau đi.”

Mấy đệ tử nhìn nhau, lao đi như bay.

Độc Cô Bại Thiên cười ha hả: “Ha ha, thế này giáo chủ biết chúng ta liền cánh liền cành, sẽ càng vui.”

Hoa Vân Tiên cơ hồ phát cuồng.

“Lão bà, đừng giận chứ.”

Thấy hấn tỏ vẻ vô lại, Hoa Vân Tiên bó tay: “Thật ra ngươi muốn gì?”

Độc Cô Bại Thiên đáp: “Cô mau triệu tập lực lượng của Vân Yên các ở đế đô, ta sẽ hiệu lệnh cho thể lực của ma giáo ở đây, chúng ta hợp lực diệt tổ chức sát thủ đệ nhị.”

“Ngươi điên rồi, hôm qua ngươi nói thật ư? Không được, hiện tại ta không thể đi cùng ngươi không thể để ma giáo và Vân Yên các dính dáng đến nhau.”

Độc Cô Bại Thiên nói: “Lời ta nói đương nhiên là thật, cô là vợ ta, dù thế nào cô cũng nên giúp ta, huống hồ việc này có lợi cho ma giáo. Lúc ta tìm hiểu rõ tình hình tổ chức sát thủ đệ nhị, cô dẫn người Vân Yên các giả đồ tiêu diệt những kẻ cùng hung cực ác, coi như cô không biết đó là tổ chức sát thủ đệ nhị thiên hạ. Ta dẫn người ma giáo ngấm đồ sát chúng, chúng ta một sáng một tối thì ai biết được, dù có biết thì cô cùng có thể chối phắt là chỉ xảo hợp gặp phải việc đó. Cô là đệ tử tối kiệt xuất của Vân Yên các, ai dám không tin?”

Hoa Vân Tiên lạnh giọng: “Trừ muốn diệt tổ chức sát thủ đệ nhị, chắc ngươi định quấy tung cả ma giáo và thánh địa hã, rồi giảm đi áp lực lên mình? Đúng là một công đôi việc.”

Độc Cô Bại Thiên nói: “Vân Tiên, cô giúp ta đi, dù sao cùng không tổn hại gì đến cô, chắc cô không muốn chồng bị hiểu lầm là kẻ không việc ác gì không làm, người vô lâm nhìn nhận như vậy không sao, nếu cả thiên hạ coi là thế thì ta bị ai quá. Hiện tại ta không chỉ muốn đả kích thể lực chính đạo vô lâm mà còn phải rửa sạch tội danh cho mình.”

Hoa Vân Tiên nói: “Đừng có ngon ngọt, ta nghe không quen. Ngươi không phải là ác nhân? Bức ta lấy người, hừ. Thật ra có giúp ngươi hay không, ta còn phải cân nhắc.”

Độc Cô Bại Thiên nói: “Cô cân nhắc bao lâu?”

“Có lẽ một tháng, có khi một năm, ta phải đi đây, lần này ngươi không để ta đi thì đừng mong ta giúp ngươi.”

Độc Cô Bại Thiên cười: “Được, ta đưa cô đi, bất quá ta sẽ liên lạc thế nào đây, đừng để ta đợi không chứ.”

Hoa Vân Tiên nói: “Ta không dám để ngươi đưa, ta tự đi được. Muốn liên hệ, có thể thông qua người ma giáo, tốt nhất đừng quấy nhiễu ta.”

Nhìn thị rời đi, khoe môi hấn mỉm cười, thị không cự tuyệt, chứng tỏ sự tình sắp đạt thành.

Hấn thi triển để cảnh thần thức tìm kiếm, không lâu sau phát hiện mấy đệ tử ma giáo vừa đi khỏi, liền vội đuổi theo.

“A, Độc Cô công tử, có việc gì chăng?” Mấy đệ tử thấy hấn đột nhiên xuất hiện, vội hỏi.

Độc Cô Bại Thiên nói: “Các ngươi về nói với Lưu đàn chủ, tổng đà tổ chức sát thủ đệ nhị thiên hạ ở phụ cận Tân Minh đế đô, ta sẽ giúp ma giáo diệt chúng. Bảo đàn chủ tìm mọi cách thám thính nơi tổ chức này tọa lạc, đồng thời chuẩn bị sẵn nhân thủ, sẵn sàng phối hợp với ta. Tốt nhất là xin tăng viện từ Thiên Ma cốc, sau lưng tổ chức sát thủ rất có thể là một thể lực đáng sợ chống lưng.”

Mấy đệ tử gật đầu rồi nhanh chóng rút đi.

Hấn quay về khách sạn đang ở, trong lòng hưng phấn vô cùng, không lâu nữa sẽ có biến cố lớn, ma giáo, thánh địa và Bất tử ma đế liên thủ diệt tổ chức sát thủ đệ nhị thiên hạ, ma đạo và chính đạo liên kết không hiểu sẽ khiến người thiên hạ nghĩ thế nào, liệu còn phân biệt chính tà nữa chăng?

Hiển nhiên, như thế vẫn là chưa đủ, nhưng nếu thể lực sau lưng tổ chức sát thủ đệ nhị là phe chính đạo thì sao? Hấn xua tay: “Đúng là đáng chờ đợi.” Hấn có trực giác rằng thể lực đó nhất định liên hệ mật thiết với đại môn phái nào đó thuộc chính đạo.

“Cứ kéo Vân Yên các vào đã, rồi lột mặt thể lực đứng sau tổ chức sát thủ, hắc hắc, nếu kéo được cả thể lực thánh địa vào càng hay.”

Hấn không biết rằng Thủy Tinh, truyền nhân Thủy Tinh trai đã đến Tân Minh đế đô, nếu biết chắc hấn đã nhảy bật lên vì vui.

Thủy Tinh dựa vào thể lực của Thủy Tinh trai phân bố tại Tân Minh đế quốc, thám thính nhiều nơi liền biết rằng hắn đã đến đế đô, vì thể mới theo chân.

189. Quyển 8 – Chương 1: Nguyệt Dạ Đàm Tâm.

Thủy Tinh sử dụng lực lượng Thủy Tinh trai thăm dò khắp nơi, cuối cùng cũng tìm được nơi trú ngụ của Độc Cô Bại Thiên.

Nàng vừa mừng vừa lo, nàng không biết lúc nàng gặp Độc Cô Bại Thiên, có nên nói đối phương nên dừng tay lại. Thủy Tinh một mình bồi hồi suy nghĩ dưới trăng lạnh, nàng hiểu nỗi đau lớn nhất của Độc Cô Bại Thiên chính là cái chết của Tư Đồ Minh Nguyệt, nếu như muốn chữa lành vết thương của hắn chỉ còn cách làm Tư Đồ Minh Nguyệt sống lại.

Nhìn vầng trăng sáng lạnh lẽo, hoa tuyết bay bay, nàng nghiêng rằng hạ quyết tâm, sải bước tiến về khách sạn nơi Độc Cô Bại Thiên trú ngụ.

Hai ngày này, Độc Cô Bại Thiên vẫn đang chờ đợi tin tức của đệ tử Ma giáo, nhưng đệ tử Ma giáo vẫn chưa tìm ra được cứ điểm bí mật của tổ chức sát thủ đệ nhị thiên hạ.

Quả nhiên là tổ chức sát thủ chuyên nghiệp, công tác bảo mật không ngờ lại tốt như vậy. Hừ, các người có trốn tốt đến mấy, ta có phải đào xuống ba thước đất cũng phải tìm cho ra các người, coi như là tên ma đầu ta có chút cống hiến cho thiên hạ. Chính vào lúc này, hắn đột nhiên cảm giác một cỗ thần thức cảm ứng mạnh mẽ, phát ra một cỗ khí tức quen thuộc.

“Ai vậy nhỉ, lại giữa đêm đến bái phỏng Bất tử ma đế ta? Lẽ nào lại là một con thỏ chết giả trò”.

Thủy Tinh nhẹ nhàng tiến vào viện tử của Độc Cô Bại Thiên, đến trước cửa, nàng do dự một chút, dù sao đây cũng là lần đầu tiên giữa đêm hôm nàng đến phòng một thanh niên nam tử.

“Quý khách đến chơi, mời vào.”

Thủy Tinh nhẹ nhàng đẩy cửa phòng, từng bước tiến vào. Hai cặp mắt gặp nhau.

“Là cô, Thủy Tinh”.

Mấy tháng không gặp, Thủy Tinh vẫn dung mạo như tiên, chỉ là dung nhan như hoa có thêm ít nhiều ưu sầu, hơn nữa vị truyền nhân thánh địa có vẻ hơi mỏi mệt.

Độc Cô Bại Thiên dù thế nào cũng không nghĩ đến là nàng. Trước đây khi hắn nhờ “trò chơi” của Nam Cung Tiên Nhi, đã từng có cơ hội thân mật với Thủy Tinh. Nghĩ đến kỷ niệm tươi đẹp đó, hắn ngây người ra, hắn thật không hiểu vì sao Thủy Tinh lại tìm gặp hắn.

“Là ta.” Thủy Tinh cũng rất xấu hổ, nàng nhớ lại chuyện xảy ra trong quá khứ, nàng cũng ngẩng nhìn Độc Cô Bại Thiên.

Vài tháng không gặp, Độc Cô Bại Thiên tăng thêm phần tang thương, vài tháng sinh tử đào vong, vài tháng ưu sầu, làm hắn tiêu tụy đi nhiều.

Độc Cô Bại Thiên cười nói: “Ha ha, không ngờ thánh địa tiên tử đến tìm, có phải là muốn tiêu diệt kẻ là ma ta không?”.

Thủy Tinh nói: “Độc Cô Bại Thiên, ta đến tìm người, căn bản không nghĩ đến chuyện động thủ, nếu như muốn động thủ, ta không đến đây một mình. Ta tự biết cái gì là đúng. Ta tìm người để nói một số chuyện”.

“A, lẽ nào muốn cùng ta đàm đạo phong hoa tuyết nguyệt? Nhìn kìa, bên ngoài có tuyết, lại có trăng, thật là ông trời xếp đặt”.

Thủy Tinh nói: “Độc Cô Bại Thiên, người không cần chọc cười linh tinh, ta thực sự có chuyện muốn bàn với người”.

“Được, ta xin rửa tai lắng nghe”.

“Chúng ta ra ngoài đi”.

“Được, ta cũng đang có ý đó”.

Hai người rời khỏi khách sạn, đi ra đường lớn, lúc này đã là nửa đêm, đường xá vắng tanh, ngoại trừ hai người bọn họ, không có đến một người thứ ba.

Thủy Tinh nói: “Chúng ta ra khỏi thành, đi ra vùng thảo nguyên hoang dã bên ngoài.

Độc Cô Bại Thiên nói: “Được, có thể cùng thánh địa tiên tử đạp tuyết dưới trăng, thật là cầu còn không được”.

Thủy Tinh nói: “Người không sợ ta đã bố trí người sẵn để tiêu diệt người sao?”.

Độc Cô Bại Thiên cười nói: “Ta nghĩ thánh địa tiên tử không ngu ngốc đến thế? Cái phương pháp thô thiển đó vô hiệu với ta, do đó cô chắc chắn không làm thế.”

“Người thật tự phụ”.

Độc Cô Bại Thiên tự trào nói: “Có thể là tự phụ, có thể là cuồng vọng”.

Hai người nhanh chóng rời khỏi Tân Minh đô thành, dưới ánh trăng lấp lánh, trên tuyết trắng ngần, hai người từ từ bước đi, nam anh tuấn cao lớn, nữ đẹp tựa thiên tiên, hai người trông giống như một đôi thần tiên quyến thuộc.

Độc Cô Bại Thiên hỏi: “Cô tìm ta rốt cục có việc gì?”.

Thủy Tinh quay sang nhìn hắn nói: “Ta muốn cùng người tâm sự”.

“Tâm sự với ta, ha ha?”. Độc Cô Bại Thiên ngẩng mặt lên trời cười lớn: “Thánh địa tiên tử tâm sự cùng con ma này. Mọi người đều lánh xa ta, mọi người đều muốn mau chóng tiêu diệt ta? Người lại tìm ta tâm sự! Nói, rốt cục là có chuyện gì?”

Thủy Tinh vẻ mặt thành thành nói: “Ta thực sự có thành ý, quyết không hư ngụy dối trá”.

Độc Cô Bại Thiên trợn trừng mắt nhìn Thủy Tinh nói: “Cô muốn cùng ta tâm sự chuyện gì?”.

Chúng ta nói chuyện về những gì người đã trải qua? Ta biết nguồn gốc của mọi bất hạnh của người liên quan đến đỉnh Vân sơn, liên quan đến sự thật của việc người xả thân thành ma. Cổ nhân có lời nguyên: “Kẻ nào xá thân thành ma giết chết không tha”. Chính lời này đã hại người, cũng hại cả võ lâm. Mọi người tin tưởng vào lời lưu ngôn đó, truy sát người, bức người vào đường cùng. Giang hồ thực sự đã phụ người rất nhiều, người chỉ là một thiếu niên vừa xuất đạo, đâu đã biết gì? Còn chưa kịp biết chuyện gì xảy ra đã bị giang hồ gán cho một chữ “MA”.

“Bị người thiên hạ hiểu nhầm, bị tất cả chữ mắng, một mình đào vong thiên hạ, trải qua vô số kiếp nạn sinh tử. Ta biết trong lòng người tràn đầy oán hận, người giận mọi người, giận thiên hạ thương sinh. Có lúc ta thực sự hoài nghi, võ lâm đang diệt ma, hay là đang tạo ra một con ma hùng mạnh. Tại Ma vực, nhìn nhân thần thê lương, thần tình mất mát của người, ta biết trong đau đớn vạn phần, toàn thiên hạ đều bức bách người, không ai có thể được tâm tình của người. Không có ai hiểu được nỗi bi ai lớn nhất của đời người là gì? Người bất hạnh trở thành một kẻ đáng thương, sai không phải là người, mà chỉ bởi vì người đã từng xá thân thành ma.”

“Ta biết những chuyện đó vẫn chưa thực sự bức người vào đường cùng, cái làm người thực sự phát điên chính là Tư Đồ Minh Nguyệt. Ta không biết Minh Nguyệt rốt cục vì sao lại chết. Nhưng nhìn biểu hiện sau đó của người, ta biết bên trong ắt phải có ẩn tình rất lớn. Người không có cách nào phát tiết, liền đem mọi đau đớn, khổ sở trong lòng, toàn bộ quy cho võ lâm. Võ lâm phụ người quá nhiều, người muốn báo thù. Hơn nữa, là sự báo thù điên cuồng.”

“Ta hiểu tâm trạng bây giờ của người, trơ mắt nhìn người mình yêu chết đi, trong lòng lại không có cách nào, niềm hối hận không thể xoay trời chuyển đất, âm thầm gặm nhấm linh hồn người, làm người không cách nào chịu đựng nổi. Người giang hồ cuối cùng đẩy người lên con đường thành ma, người đã chọn Ma giáo, tiến vào Thiên Ma cốc, Ta không biết người đã trải qua cuộc sống ở đó thế nào, nhưng sau khi người rời đó đã khác trước rất nhiều.”

“Trên người người sung mãn ma khí, không biết có phải là do Thiên Ma cốc thực sự có ma lực đặc biệt, làm cho một thanh niên bản tính thiện lương biến thành kẻ lạt sạt đầy máu tanh. Người đại khai sát giới tại Trường Sinh cốc, không ngờ đã giết chết hơn năm trăm người. Trong lòng người đã từng có nửa điểm hối hận không? Ta nghĩ người không có, có chăng chỉ là khoái ý. Năm trăm nhân mạng, đó thực sự là một trường đại sát kiếp, đó là bao nhiêu tội nghiệt. Khi nghe thấy tin tức đó, ta đã kinh hoàng, ta thực sự không dám tin vào tai mình.”

“Lẽ nào người đã thực sự bước lên con đường ma đạo không có lối về, người không sợ cuối cùng triệt để mất đi bản tính? Ta từng nghe có người nói cảnh giới tối cao của võ học là đồng quy, đến lúc đó không có phân chia ma đạo hay chính đạo, nhưng ta không tin. Có thể giữa chúng có một giao điểm, nhưng đến cuối cùng vẫn phải phân ra, lần lượt đi theo con đường của riêng nó. Võ công của ta không cao bằng người, nhưng về võ lý ta cũng biết ít nhiều. Ta nghĩ cảnh giới tối cao của ma đạo chính là tiêu diệt tất cả tình cảm của nhân loại, cuối cùng tiến vào huyết ma, cảnh giới ác ma tàn bạo. Đến lúc đó căn bản đừng có nói đến thân tình, hữu tình, có lẽ đến cả cha mẹ cũng quên mất, ta không hi vọng người biến thành một người như vậy.”

“Độc Cô Bại Thiên không cần phải giết chóc nữa, không cần phải tại giang hồ đại khai sát giới nữa, bây giờ người còn oán giận gì nữa? Người đã đánh bại cao thủ đệ cửu tinh, người đã giết rất nhiều người, vẫn chưa đủ sao. Cơn giận của người, oán hận của người, vẫn chưa phát tiết hết sao? Ta biết nỗi đau đớn nhất trong lòng người chính là Tư Đồ Minh Nguyệt, nhưng nàng đã chết rồi, không thể sống lại được nữa. Nếu như người nguyện ý dừng tay, ta tình nguyện thay thế Minh Nguyệt, vĩnh viễn ở bên cạnh người, vĩnh viễn không bao giờ rời xa người”.

Những điều Thủy Tinh nói, đều làm cho Độc Cô Bại Thiên cảm thấy đau lòng, rất nhiều câu đã nói đúng tâm lý của hắn.

Những gì hắn đã trải qua từ khi xuất đạo đến giờ, phảng phất lại hiện ra trước mắt hắn lần nữa. Tâm tình của hắn từ lâu rồi đã không còn bình tĩnh được nữa. Mắt nhìn nữ tử giống như thiên sứ trước mặt, trong lòng hắn nảy sinh một cảm giác không thật, nữ tử này thật là thiện lương, không ngờ lại hi sinh bản thân, đến cầu xin hắn dừng tay.

“Ha, ha...Thủy Tinh à, ta không như cô lại lương thiện đến như vậy, cũng không nghĩ cô lại thực thà như thế. Cô đã từng nghĩ, ta giả vờ đáp ứng cô, sau đó ta không thực hiện, trực tiếp bắt cô mang đi thì sao nào?”.

Thủy Tinh nói: “Ta không phải là kẻ lừa dối. Mọi hậu quả ta đều đã nghĩ qua, sớm đã tính đến trường hợp tốt nhất và xấu nhất. Nhưng ta tin tưởng người, ta biết bản tính của người không phải là xấu, tất cả đều do một lời đồn cổ xưa vô lý hại người, cũng hại cả giang hồ.”

“Cô tin tưởng con ma như ta? Ha ha...”

Độc Cô Bại Thiên ngẩng đầu lên trời cười lớn, nhưng đến phút cuối tiếng cười có chút cay đắng. Cả giang hồ đều coi hắn là kẻ thù, không ngờ lại có một nữ tử hiểu được hắn như vậy. Điều này làm cho hắn vô cùng cảm động, nhưng cũng làm cho hắn vô cùng bi ai.

Hắn đã quyết tâm, nhất định phải dành lại cho mình thanh danh, một thanh danh của ma. Điều đó sẽ phải trả một cái giá như thế nào? Hoặc có lẽ cần thánh địa tạo cho con ma như hắn một chữ “Hảo”. Hắn bắt đầu nảy sinh ý đồ đối với thánh địa.

“Ta tin tưởng người, những gì ta nói đều là những lời từ tận đáy lòng. Ta thực sự nguyện ý cùng người ẩn cư, người có dừng tay không? Bất tử ma đế đã uy chấn giang hồ, những người người giết cũng đã đủ rồi”.

“Cho dù là ta dừng tay, người của thiên hạ cũng sẽ không tha cho ta.”

Thủy Tinh nói: “Ta đã nói rồi, chúng ta cùng ẩn cư, đến lúc đó chúng ta ra biển, tìm một hòn đảo nhỏ không người, chỉ có hai người ta và người, vô ưu vô lo sinh hoạt, cách xa cái ồn ào và hư ngụy của trần thế. Chúng ta cùng nắm tay nhau sống đến già.”

Độc Cô Bại Thiên than thở trong lòng: “Thật là một cô gái tốt, thật giống như một thiên sứ. Ta cũng đã sớm chán ghét cái giang hồ đầy lừa dối và máu tanh này rồi. Nhưng bây giờ ta chưa thể cứ như thế mà rút lui, ta còn rất nhiều việc phải làm. Ta cũng nghĩ giống như cô, nhưng ta không có biện pháp biến nó thành

sự thực”. Trong lòng hần cảm khái, nói với Thủy Tinh: “Cô thực sự là một cô gái tốt, nhưng ta thực sự bất lực, ta có nỗi khổ bất đắc dĩ trong lòng”.

Thủy Tinh lặng lẽ nhìn hần nói: “Ta có thể đợi người một khoảng thời gian, nhưng cầu xin người đừng đại khai sát giới nữa có được không?”

190. Chương 2: Thủy Thiên Ngân.

Độc Cô Bại Thiên cười nói: “A, Thủy Tinh. Vì sao cô lại làm như thế? Làm thế này đâu có gì tốt với cô đâu

Thủy Tinh nói: “Thủy Tinh trai là võ lâm thánh địa, tôn chỉ ban đầu là trăm yêu trừ nghiệt, không phò võ lâm chính nghĩa. Ta tuy chỉ là một cô gái, nhưng vẫn hiểu được những đạo lý đó. Ta muốn làm một chút gì đó cho người võ lâm, ta không muốn nhìn thấy có nhiều người nữa chết dưới tay người, ta cũng không muốn nhìn thấy người từng bước từng bước đọa lạc thành ma, Độc Cô Bại Thiên, người dừng tay lại đi.”

Độc Cô Bại Thiên nói: “Được, vậy cô hãy đợi ta một đoạn thời gian, ta xử lý xong những việc cần làm, rồi sẽ quy ẩn”.

“Người nói thật chứ?” Thủy Tinh đầy vẻ kinh ngạc

“Đương nhiên. Đại trượng phu nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy. Ta nói đã nói là làm.”

Thủy Tinh đột nhiên run rẩy nói: “Có phải người muốn sau khi huyết tẩy võ lâm, rồi mới quy ẩn. Nếu là như vậy, thì sự quy ẩn của người đâu có ý nghĩa gì đâu”.

Độc Cô Bại Thiên nói: “Yên tâm, ta không giết lạm sát vô cớ, ta chỉ muốn tiêu diệt một số đại ác nhân thật sự, ha ha, coi như là một kẻ làm ma như ta vì võ lâm mà cống hiến.”

Thủy Tinh càng khẩn trương nói: “Những ác nhân chân chính mà người nói chỉ là những người đó, ta biết người vẫn có thành kiến đối với thánh địa. Nhưng người không thể vì cơn giận của một người mà tìm đến thánh địa. Thánh địa truyền thừa ngàn năm, đã có rất nhiều cống hiến cho võ lâm. Cho dù đôi lúc không công bằng, cũng không thể triệt để phủ định.”

“Ai, không ngờ trên giang hồ hỗn tạp vẫn còn có những cô gái tốt như cô, thật là khó gặp a. Cô yên tâm, ta nói muốn tiêu diệt những kẻ tà ác, quyết không giết nhầm một người tốt nào.”

“Hi vọng người nói được có thể làm được”.

Độc Cô Bại Thiên nói: “Ta có thể cho cô biết hành động hiện tại của ta. Cái mà ta muốn tiêu diệt trước tiên là tổ chức sát thủ thiên hạ đệ nhị, cô không phản đối chứ?”

“A” Thủy Tinh ồ lên một tiếng kinh ngạc: “Người nói thật không? Gia gia của ta cũng muốn tiêu diệt bọn chúng, nhưng không tìm được căn cứ bí mật của bọn chúng, người tìm được không?”.

Độc Cô Bại Thiên nghe Thủy Tinh đề cập đến gia gia của nàng, trên mặt đột nhiên hiện lên thần sắc cổ quái. Cách đây không lâu hần một đêm chiến bất đề, lão vô đề đó đã ba lần cảnh cáo hần, không được có ý đồ gì với Thủy Tinh. Không ngờ mới chỉ hơn chục ngày, Thủy Tinh không ngờ lại đến tận cửa. Nếu như mà đề lão vô đề Thủy Tinh Ngân biết được, nhất định sẽ tức xì khói, nói không chừng còn vượt ngàn dặm truy sát hần. Nghĩ đến bộ dạng hấp tấp vội vã của lão nhân chính nghĩa đáng kính đó, trên khóe miệng hần xuất hiện một nét cười gian xảo.

“Đúng, ta muốn tiêu diệt cái ung nhọt mang họa đến cho võ lâm đó, mặc dù bây giờ chưa tìm ra được, nhưng sẽ sớm thôi.”

Thủy Tinh nhìn thấy hần nhếch mép cười, liền hỏi: “Người cười cái gì đó?”.

Độc Cô Bại Thiên cười nói: “Cuộc sống thật là kì diệu, lão quái đầu gia gia của cô gần đây còn cảnh cáo ta không được có ý đồ gì với cô, không ngờ hôm nay...hắc hắc”

Thủy Tinh đỏ mặt nói: “Gia gia của ta không phải lão quái đầu, người không được gọi như vậy, còn nữa hôm nay...” Nói đến đây, nàng không nói nữa, nàng vội quay mặt sang một bên rồi nói: “Người định một mình đối phó tổ chức sát thủ thiên hạ đệ nhị sao?”

Độc Cô Bại Thiên nói: “Không phải là cô muốn khuyên ta sớm ngày dừng tay sao, vậy thì hãy giúp ta đi. Ta cần sức mạnh của cô, đến lúc đó, nếu như ta điều tra được cứ điểm bí mật của tổ chức sát thủ thiên hạ đệ nhị, ta muốn nhờ cô ở bên hỗ trợ, cô thấy thế nào?”

Thủy Tinh nhú mày nói: “Người muốn nói là ta cùng người liên thủ, điều này...đối với thanh danh của Thủy Tinh trai...ôi, được rồi, ta sẽ giúp người lần này, ta không quan tâm người khác nghĩ thế nào, thanh giả tự thanh, trọc giả tự trọc. Chỉ cần đến lúc đó người đừng quên những điều người đã nói hôm nay là được.”

Độc Cô Bại Thiên trong lòng có chút không yên, phát hiện có chút không phải với Thủy Tinh. Hắn căn bản muốn lợi dụng lực lượng của Thủy Tinh trai để tạo thế, nhưng trong lòng hắn có chút do dự. Hắn suy nghĩ một lúc, quyết định không quá làm khó Thủy Tinh.

“Đến lúc đó làm sao liên hệ được với cô, ta làm sao có thể tìm được cô?”

Thủy Tinh nói: “Ta sẽ đến tìm người, không cần người tìm ta”.

Độc Cô Bại Thiên nói: “Được, khi nào có tin tức, ta lập tức thông báo cho cô”.

Hai người bắt đầu đạp tuyết quay về, dưới ánh trăng sáng và lạnh lẽo, bóng hai người đổ dài trên đất, Độc Cô Bại Thiên đột nhiên nảy sinh cảm giác không thật. Không ngờ hắn lại có thể cùng thánh địa tiên tử tản bộ dưới tuyết dạ, hắn không kìm được lại nhếch mép cười.

Thủy Tinh quay đầu lại hỏi “Người cười cái gì vậy?”

“A, nếu như để người trong thiên hạ biết được chúng ta đi cùng nhau, ta đoán sẽ có rất nhiều thanh niên tuấn kiệt vô cùng bị phấn, cho dù biết không địch lại ta, cũng sẽ tìm ta liều mạng, đương nhiên các vị tiền bối cũng thế, ta nghĩ gia gia của cô sẽ là người đầu tiên tìm ta quyết chiến.”

“Người...nói vậy, gia gia rất tốt với ta, người tôn trọng các quyết định của ta, từ trước đến giờ chưa từng can thiệp vào chuyện của ta, hơn nữa lần này, ta cũng không có giấu người.”

Độc Cô Bại Thiên vô cùng kinh ngạc nói: “Cô đã báo trước với lão”.

“Ta gửi cho người một phong thư”.

“A...” Độc Cô Bại Thiên tức thì há hốc mồm ra: “Cô...cô gửi lại cho lão một bức thư, trời ạ, cô...ta...tiểu thư, muội muội, đại tỷ, cô...ôi. Phiền phức rồi đây, không cần vài ngày, lão đầu đó không giết đến tận nhà không được.”

Thủy Tinh cười đắc thắng: “Người không phải là muốn tiêu diệt tổ chức sát thủ đệ nhị thiên hạ hay sao? Gia gia ta đến, không phải là rất tốt sao? Người có thể giúp người một tay”.

Độc Cô Bại Thiên nhìn thấy bộ dạng đắc thắng của nàng, không kìm được ý nghĩ đen tối, hắn đột nhiên dùng hai tay ôm lấy Thủy Tinh, nói: “Dù gì thì gia gia của cô cũng đến, đến lúc đó ta có nói gì cũng vô nghĩa, lão sẽ không tin tưởng ta, vậy chỉ bằng trước lúc lão đến, ta thực sự làm chuyện xấu một chút”.

Thủy Tinh giãy giụa nói: “Tên vô lại nhà người mau bỏ ta ra”.

Độc Cô Bại Thiên cười nói: “Cô không phải là khuyên ta quy ẩn, muốn gả cho ta sao, hiện giờ sao lại có bộ dạng thế này?”

Thủy Tinh ngừng giãy giụa, ai oán nói: “Ta hi vọng người sớm thôi xuất giang hồ, nhưng người có làm như vậy không? Nếu như người làm vậy, ta nhất định sẽ cùng người bỏ đi, đến lúc đó chúng ta hằng ngày ở cạnh nhau”. Nói đến đây, Thủy Tinh lại đỏ hết cả mặt lên.

Độc Cô Bại Thiên nhìn bộ dạng của nàng như vậy, trong lòng không nỡ bất kính đối với nàng, vội buông tay ra rồi nói: “Cho ta một khoảng thời gian”

“Được, ta đợi người”

Hai người kết thúc cuộc đi dạo trong đêm tuyết rơi, trở về Tân Minh đô thành.

Độc Cô Bại Thiên nằm trên giường ngẫm tính toán, bây giờ Ma giáo, Vân Yên các, Thủy Tinh trai hợp làm một, đảm bảo sẽ làm cho tổ chức sát thủ đệ nhị thiên hạ tan thành mây khói, thậm chí có thể tiêu diệt triệt để thế lực chống lưng cho tổ chức sát thủ đó.

“Hắc hắc, chính tà đại liên hợp, xem người thiên hạ còn gì để nói, ai, Thủy Tinh thật là một cô gái tốt. Lão đầu tử đó ngàn vạn lần đừng có tìm đến đây gây sự”.

Độc Cô Bại Thiên không biết, lúc này Thủy Thiên Ngân, gia gia của Thủy Tinh, đang điên cuồng tức giận.

“Tinh nhi làm sao lại có thể ngây thơ như thế? Làm sao chẳng nói lời nào đã tự động đi như thế, hài tử này quá thiện lương, làm như thế đâu có gì tốt, nhờ tên Độc Cô tiểu tử đó...” Đến đây lão không dám nghĩ tiếp nữa, lão cảm thấy muốn điên lên.

“Nếu như tên xú tiểu tử đó dám động đến cháu gái của ta, ta...ta...khóc à. Không được. Ta phải nhanh chóng tìm được bọn chúng, làm sao có thể hi sinh hạnh phúc một đời của Tinh nhi để đánh đổi với tên tiểu tử khốn khiếp đó chứ.”

Sang ngày thứ hai, Thủy Tinh Ngân liền vội vàng rời khỏi Thủy Tinh trai, căn cứ vào lộ tuyến mà Thủy Tinh môn nhân cung cấp, lão nhanh chóng tiến về phía Tân Minh đô thành.

Chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, Tân Minh đế đô sóng gió sắp nổi lên, Ma giáo, Vân Yên các, Thủy Tinh trai ba đại thế lực bí mật tập hợp về đây.

Thông qua điều tra khắp nơi, cuối Ma giáo cũng phát hiện ra điều bất thường ở một tòa sơn trang bên ngoài Tân Minh đô thành. Những người ra vào đây đều vô cùng thần bí, hơn nữa trên người đều có khí tức đặc thù của sát thủ - sát khí.

Khi Độc Cô Bại Thiên biết được tin này, vô cùng tức giận, hấn cho đệ tử Ma giáo tiếp tục thám thính, sau đó đem tin tức này lần lượt thông báo với Hoa Vân Tiên và Thủy Tinh, nhắc bọn họ chuẩn bị cho tốt, sẵn sàng cho việc tấn công tổ chức sát thủ đệ nhị.

Đến ngày thứ ba, đệ tử Ma giáo cuối cùng cũng điều tra được tòa sơn trang đó chính là Tổng đà của tổ chức sát thủ, Độc Cô Bại Thiên trong lòng nặng như đá đeo. Đúng lúc mà hấn đang chuẩn bị bố trí nhân thủ, vị khách không mời mà đến Thủy Thiên Ngân như một trận cuồng phong lao vào khách sạn nơi hấn trú ngụ, không thèm gõ cửa, trực tiếp phá nát cửa tiến vào phòng của hấn.

“Độc Cô tiểu tử, ta liều mạng với người, người giết cháu gái ta ở đâu rồi, mau giao ra cho ta, nếu không ta sẽ chứng người lên, xào người, nướng người, luộc người...ta với người một mất một còn”. Sau khi lao vào phòng, Thủy Thiên Ngân chụp lấy cổ áo Độc Cô Bại Thiên, chăm chăm nhìn hấn.

“Uy, lão đầu mau bỏ ta ra, ta bị người làm chết ngạt mất, ta mà chết đi, cháu gái lão sẽ thành quả phụ đó”.

Câu nói chọc tức của Độc Cô Bại Thiên, lập tức làm cho lão đầu gầm lên như sấm.

“Á à, tiểu tử người làm ta tức chết đi được, ta chẳng đã cảnh cáo người, người dám động đến một cọng lông của cháu gái ta, ta sẽ băm người ra thành vạn mảnh. Tên tiểu tử hỗn láo vô sỉ nhà người, tại sao người chẳng có điểm nào giống như gia gia của người, Độc Cô Phi Vũ mặc dù cũng rất vô lại, nhưng tuyệt đối không phải là loại không biết xấu hổ, người...đồ bại hoại...cháu gái đáng thương của ta...”

“Uy, lão đầu tử, người nói năng phải có đạo lý một chút, người nói là ta không được động đến cô ấy, ta thực sự không động đến, mà là cháu lão đụng đến ta trước”.

Thủy Thiên Ngân dùng lực lắc lắc người hấn nói: “Tên tiểu tử nhà người da mặt còn dày hơn cả da heo, nói, cháu gái ta ở đâu, còn không mau mang nó giao cho ta”.

“Lão không phải tìm thấy ta sao, còn sợ không tìm thấy cháu lão”.

“Ta bắt người phải mau giao cháu gái ta ra đây, cháu gái ngoan của ta nhất định đã phải chịu không ít khổ sở”.

Độc Cô Bại Thiên nói: “Ta cũng không biết cháu lão đang ở đâu, nhưng mỗi buổi tối cô ta đều đến đây, lão ở đây từ từ đợi đi”.

Thấy hắn nói như thế, trong lòng Thủy Thiên Ngân trong lòng lạnh giá, giống như một quả bóng bị xì hơi, lão một bệt xuống một chiếc ghế bên cạnh.

“Ai, Tinh nhi đáng thương, thật là mệnh khổ, gia gia đến muộn một bước, cháu đã rơi vào ma trảo. Ô...xin lỗi cháu. Sao cháu lại ngốc đến như thế, vì sau cháu lại làm như vậy? Muốn chinh đồn tên tiểu tử này sao không nói ra? Trước đây ta nể mặt gia gia của hắn, do đó mới chưa động đến hắn. Gia gia của cháu ngày trước cũng đâu phải tay vừa, có chiêu xấu nào mà chưa từng dùng qua. Ta tìm tám lão huynh đệ không thu thập được hắn, ta tìm mười tám người chả lẽ lại không làm được? Quang minh chính đại không được thì bí mật tiến hành chẳng được sao? Bí mật không được, tất cả các huynh đệ bắt toàn gia của hắn chẳng lẽ lại không được?”.

Độc Cô Bại Thiên nghe đến lạnh cả xương sống, trong lòng nghĩ: “Lão khốn này thực là độc ác, đó là trưởng lão của thánh địa sao? Giống như là một lão lưu manh hơn.”

191. Chương 3: Vạn Sự Cự Bị.

Độc Cô Bại Thiên nói: “Trời, lão già, lão nhân gia người không phải là tàn nhẫn như thế chứ? Ngài xuất thân từ đâu chứ? Không phải là từ thánh địa sao? Sao mà ta lại cảm thấy một đại ca xã hội đen đang đứng trước mặt ta vậy?”.

Thủy Thiên Ngân gằn giọng nói: “Tiểu tử, ta mà thấy Tinh nhi bị một chút ủy khuất nào, ta sẽ một mắt một còn với người”.

Màn đêm nhanh chóng buông xuống, Thủy Tinh chiếu lệ đến chỗ Độc Cô Bại Thiên nghe tin tức tình báo của tổ chức sát thủ đệ nhị, vừa mới tiến vào khách sạn, nàng đã cảm thấy khí tức quen thuộc.

Nàng rào bước tiến vào, vừa mở cửa đã thấy Thủy Thiên Ngân lắc lư mái tóc bạc ra đón.

“Tinh nhi, khổ thân con, gia gia đến muộn mất. Không sao, Tinh nhi của chúng ta xinh đẹp như thế này, lo gì không lấy được chồng. Lại đây, nói cho gia gia nghe, tên khốn này khi phụ con như thế nào, gia gia lột da hắn, rút gân hắn, giúp con hả giận”.

Thủy Tinh lập tức đỏ bừng cả mặt nói: “Gia gia nói gì kì vậy. Sao người lại nói như vậy, con với hắn chẳng có quan hệ gì”.

Độc Cô Bại Thiên cười hì hì từ bên cạnh bước ra: “Tinh nhi, sao giờ nàng mới đến, gia gia của nàng biết được nàng ở cùng ta, sắp ăn tươi nuốt sống ta rồi đây này”.

“Ai thèm ở cùng với người, không được nói bậy. Gia gia đừng nghe hắn nói bậy, không có chuyện đó đâu”.

Thủy Thiên Ngân nghi ngờ nhìn hai người, không hiểu đang có chuyện gì xảy ra.

Độc Cô Bại Thiên cười nói: “Tinh nhi đừng có giận dữ thế, không phải là nàng nói muốn giới thiệu ta với gia gia của nàng sao, à, ta thật là ngốc, ta sớm phải gọi người là gia gia mới đúng”. Hắn quay người nói với Thủy Thiên Ngân: “Lão đầu, ta xin lỗi, vừa rồi vợ quá ta quên mất. Từ giờ trở đi, ta và Tinh nhi cùng gọi ngài là gia gia, gia gia, mời người ngồi”.

Thủy Thiên Ngân tức giận vùng vằng lên, nhưng cuối cùng không phát ra, một lúc sau lão mới nói: “Hừm, suýt chút nữa bị tiểu tử nhà ngươi lừa mất, cháu gái ta, ta còn không hiểu sao, trước giờ chưa bao giờ nó nói dối ta. Tên tiểu tử nhà ngươi mà còn dám chiếm tiện nghi của Tinh nhi, thì đừng trách ta không khách khí với người”.

Độc Cô Bại Thiên cười hăng hắc nói: “Lão nhân gia đến thật là đúng lúc, không phải là người muốn chia rẽ tình cảm chúng ta đấy chứ? Chuyện của bọn trẻ chúng ta, lão nhân gia người can thiệp vào làm gì? Ai, một đôi uyên ương đáng thương, bị một lão già phong kiến chia rẽ”.

Thủy Tinh giận dữ cấu vào tay Độc Cô Bại Thiên một cái: “Không cho người nói bừa nữa”.

Thủy Thiên Ngân nhìn thấy, trong lòng thầm nghĩ: “Không phải Tinh nhi thực sự thích tên tiểu tử khốn kiếp này đây chứ? Làm sao có thể như thế? Nhưng thực sự là không ổn, à, ta phải đem nó đi ngay với được”.

Lão đẩy Độc Cô Bại Thiên sang một bên, nắm lấy tay Thủy Tinh: “Đi, về với gia gia, tránh xa tên tiểu tử khốn kiếp này ra, con không sợ tên khốn này có ý đồ đen tối với con hay sao?”.

Dứt lời lão kéo Thủy Tinh bước ra ngoài.

Độc Cô Bại Thiên nói với Thủy Tinh: “Hãy nói với gia gia của cô chuyện về tổ chức sát thủ đệ nhị thiên hạ, sáng mai quay lại đây nghiên cứu đối sách. Hiện giờ chúng ta đã có đủ lực lượng, ta cũng đã tra ra được cứ điểm bí mật của tổ chức đó”.

Thủy Tinh gật đầu, cùng Thủy Thiên Ngân đi ra.

Hôm sau, trời vừa sáng, Thủy Thiên Ngân đã đến bên ngoài phòng của Độc Cô Bại Thiên.

“Độc Cô tiểu tử dậy mau”.

Độc Cô Bại Thiên đau khổ than trời, miễn cưỡng chui từ trong chăn ấm ra.

“Lão đầu người thật là quá đáng, trời còn chưa sáng đã tới đây om sòm, còn để cho người khác ngủ không hả?”.

Thủy Thiên Ngân không đợi mời, tự động tiến vào, ngồi xuống ghế nói: “Tuổi trẻ không nên quá lười biếng. Ta tuổi cao thể mà đã dậy rồi, nói gì đến bọn thanh niên nhà người”.

Độc Cô Bại Thiên nói: “Lão nhân gia ngài không phải là phải vội rời đi sao? Sao còn vẫn chưa đi, nếu không đi, lúc nào ta cũng có thể trở thành cháu rể của ngài”.

“Hừm.”

Lão già hừ lên một tiếng rồi nói: “Người tốt nhất đừng có tưởng bở, cháu gái bảo bối của ta làm sao có thể gả cho tên tiểu tử hỗn láo như người được. Ta chưa đi bởi vì nghe được chuyện của tổ chức sát thủ thiên hạ đệ nhị, muốn tìm người thương lượng, làm sao có thể tiêu diệt cái ung nhọt này”.

Độc Cô Bại Thiên dậy rửa ráy một chút, rồi ngồi xuống nói: “Kì thực cũng chẳng có gì để thương lượng, lão nhân gia ngài dẫn đầu đồ tử đồ tôn ở Tân Minh để đồ cùng ta đánh vào là được, tất nhiên là thân tập, đối phó với tổ chức sát thủ này thì không cần phải nói đến cái gì gọi là giang hồ đạo nghĩa”.

Thủy Thiên Ngân nói: “Ta cũng nghĩ như vậy, bằng vào hai chúng ta, thiên hạ còn có ai có thể ngăn trở được, lần này nhất định phải tiêu diệt triệt để tổ chức tà ác này. Nhưng mà tốt nhất là tiểu tử nhà người phải để cho chúng ta xuất đầu, ta không muốn để Thủy Tinh trai mang tiếng xấu”.

“Hừm, lão đầu người thật là quá không trượng nghĩa, công lao lớn thế lẽ nào đều rơi hết vào tay Thủy Tinh cùng các người? Lần này đối với ta mà nói là một cơ hội tuyệt vời, ta còn muốn cho người thiên hạ một dịp kinh hãi, ta muốn cho bọn chúng nhìn thấy Bất tử ma để tiêu diệt các thế lực tà ác như thế nào, vì vô lâm cống hiến như thế nào?”.

“Được rồi, người ít nằm mơ đi, mau nói lúc nào thì chúng ta sẽ động thủ”. Lão đầu nóng nảy nói.

Độc Cô Bại Thiên nghĩ ngợi một lúc: “Việc không thể chậm trễ, tối nay chúng ta động thủ được không, giết cho bọn chúng không kịp trở tay”.

“Được, ta cũng có ý đó”.

Tiếp đó, Độc Cô Bại Thiên nói cho lão già biết địa điểm bí mật của tổ chức sát thủ đó

“Lão nhân gia nhất định phải mang theo đồ tử đồ tôn của người, đến lúc đó không được để thoát một tên sát thủ nào, chúng ta phải vây gọn giết sạch”.

“Ha ha, yên tâm đi, tiểu tử, nhất định phải làm biến mất cái ung nhọt này”.

“Vậy được, mời lão nhân gia lại nhà, ta muốn ngủ tiếp”.

“Tên tiểu tử nhà ngươi thật là lười biếng, thật không hiểu một thân công lực của ngươi làm sao mà tu luyện được”. Thủy Thiên Ngân quay người rời đi.

Thủy Thiên Ngân vừa rời đi được một lúc, Độc Cô Bại Thiên hóa thành một làn khói bay ra khỏi khách sạn, thông qua đệ tử Ma giáo, hắn đã biết được nơi ở của Hoa Vân Tiên, liền bay thẳng về phía đó.

Cộc cộc.

Hắn gõ cửa

Bên trong truyền ra tiếng kêu thoảng thốt của Hoa Vân Tiên: “Ai?”.

“Lão bà, là ta”.

Hoa Vân Tiên vừa bị người ta đột ngột gọi dậy, đang vô cùng sợ hãi. Có người có thể vô thanh vô tức đến bên ngoài cửa, hiển nhiên công lực cao hơn nàng rất nhiều. Nhưng khi nghe thấy tiếng Độc Cô Bại Thiên, nàng tức giận nói: “Rút cục là tên hỗn láo nào, sớm thế đã gõ cửa”.

Độc Cô Bại Thiên vận công chấn gãy then cửa, đẩy cửa bước vào.

“A, tên khốn kiếp nhà ngươi sao lại dám vào, bước ra”. Hoa Vân Tiên mặc dù đã mặc áo ngủ, nhưng vẫn có cảm giác hai má đỏ bừng, không ngờ Độc Cô Bại Thiên lại phá cửa xông vào.

“Đã là phu thê rồi, vẫn còn xấu hổ thế, thật là...” hắn ngang nhiên ngồi bịch xuống ghế.

Hoa Vân Tiên tung chăn trùm lên đầu Độc Cô Bại Thiên, nhanh chóng mặc quần áo vào.

“Ài, thơm quá”. Tiếp đó hắn nhìn chằm chằm vào Hoa Vân Tiên đang mặc đồ, nịnh nọt: “Lão bà có thân hình thật tuyệt, lại mặc đồ nam trang, nhìn có chút đầu Ngô mình Sở, nhưng mà tổng thể mà nói, vẫn đẹp”.

Nghe thấy hắn ngồi bình luận lung tung, Hoa Vân Tiên càng thêm đỏ mặt, tức giận nói: “Ta chưa từng thấy ai mặt dày như ngươi, đã vô sỉ lại còn vô lại, nói đi, tìm ta có chuyện gì?”.

Độc Cô Bại Thiên nghiêm túc nói: “Đệ tử Ma giáo đã phát hiện chỗ ở của thiên hạ đệ nhị tổ chức sát thủ, ta đến đây để thông báo với nàng, đêm nay ta dự định hành động. Hôm nay nàng tập hợp tất cả các đệ tử Vân Yên các tại Tân Minh để đồ, tối nay chuẩn bị xuất kích”.

Hoa Vân Tiên nhú mày nói: “Không có đệ tử Vân Yên các tham gia không được hay sao?”.

“Đương nhiên, nàng nghĩ thiên hạ đệ nhị tổ chức sát thủ là đơn giản hay sao, muốn một mẻ lưới quét sạch bọn chúng, tốt nhất là phải chiếm ưu thế về lực lượng”.

“Được, để ta suy nghĩ một chút, trước buổi tối sẽ trả lời ngươi”.

“Được, ta đợi nàng”. Độc Cô Bại Thiên quay người rời đi.

Hoa Vân Tiên ngồi trước bàn trang điểm, chải chuốt mái tóc dài óng ả của mình, cuối cùng quyết định giúp Độc Cô Bại Thiên.

Độc Cô Bại Thiên ở khách sạn phân phù đệ tử Ma giáo chuẩn bị chiến đấu, sau đó bắt đầu đả tọa điều tức, vận chuyển huyền công.

Trời dần tối, gió bắc gầm rít, trời lạnh thấu xương.

Độc Cô Bại Thiên cuối cùng cũng nhận được câu trả lời đồng ý của Hoa Vân Tiên.

Sau nửa đêm, ba nhóm lực lượng xuất hiện xung quanh một tòa sơn trang bên ngoài Tân Minh để đồ.

Khi Thủy Thiên Ngân, Thủy Tinh, Hoa Vân Tiên nhìn thấy nhau, đều ngẩn người ra, rồi tất cả cùng nhìn về phía Độc Cô Bại Thiên.

Độc Cô Bại Thiên vội vàng xua tay nói: “Đừng nhìn ta, sự tình vừa có thay đổi, do đó ta tìm thêm một nguồn hỗ trợ nữa”.

Không biết là hắn nói với Thủy Thiên Ngân và Thủy Tinh, hay là nói với Hoa Vân Tiên, ba người đều hừ một tiếng.

Ba người đều là người quen, đã từng gặp trước đây. Hoa Vân Tiên lập tức thi lễ với Thủy Thiên Ngân, sau đó kéo Thủy Tinh sang một bên trò chuyện. Hiển nhiên Thủy Tinh sớm đã biết chuyện nàng cải nam trang.

Thủy Thiên Ngân sầm mặt nói: “Tiểu tử, không ngờ ngươi còn gọi thêm người, không ngờ lại lôi kéo được nhân mã của hai trong năm thánh địa, hừm, còn những kẻ đang ẩn nấp kia là thần thánh phương nào?”

Độc Cô Bại Thiên không dám nói là người của Ma giáo, đành nói: “Bọn họ là nhân mã của Độc Cô gia, làm sao, lão đầu, ta đủ thành ý chưa, không giấu diếm chút nào”.

Thủy Thiên Ngân hừ lạnh một tiếng

Ba đạo nhân mã bắt đầu bao vây sơn trang trước mặt, sát khí vô hình lan tỏa trong không trung.

Độc Cô Bại Thiên và Thủy Thiên Ngân chia hai hướng từ trước và sau tiến vào bên trong, Hoa Vân Tiên, Thủy Tinh cùng các đàn chủ Ma giáo thống lĩnh cao thủ của mình lần lượt tiến vào theo.

Tổng đà của Thiên hạ đệ nhị tổ chức sát thủ dưới ánh sáng của trăng trắng hắt trên nền tuyết, mang một màu trắng thê thảm, từ bên trong phát ra một cỗ khí tức lạnh lẽo.

Cùng lúc, Độc Cô Bại Thiên và Thủy Thiên Ngân đồng thời cảm ứng được một cỗ khí tức cường giả, một cỗ thần thức để cảnh từ trong trang viện hùng dũng lan tỏa, tiếp theo là một tiếng cười vang: “Quý khách đã đến cửa, cần gì phải dấu đầu hỏ đuôi, không sợ ảnh hưởng đến thân phận sao?”.

Lúc này tất cả sát thủ trong trang viện đều bị kinh động, tất cả các ngọn đèn đột ngột vụt tắt.

Độc Cô Bại Thiên vung tay ra hiệu cho mọi người phía sau tiếp tục theo kế hoạch tiến lên, rồi truyền tranh vào bên trong: “Bắt tử ma để Độc Cô Bại Thiên đến bái phỏng”. Âm thanh hùng hồn như sấm dậy, lan tỏa khắp trang viện.

192. Chương 4: Dã Tập Sát Thủ.

Người có danh, cây có bóng, bốn từ “Bắt tử ma để” vừa thốt lên, sơn trang lập tức đại loạn, tất cả các sát thủ đều vô cùng kinh hoàng.

Thời gian gần đây, thủ đoạn huyết tinh của Độc Cô Bại Thiên sớm đã vang danh giang hồ, dưới ma uy của hắn, cho dù là những sát thủ thường xuyên trải qua khảo nghiệm sinh tử cũng không kìm được phải rét run lên.

“Ha ha, thì ra là ma để quang lâm, không đón tiếp sớm được, xin mời vào”. Cùng với lời mời, một bóng xanh xuất hiện trước mặt bọn Độc Cô Bại Thiên, đó là một lão già thấp lùn, nhỏ bé.

Độc Cô Bại Thiên lạnh lùng nhìn y nói: “Ngươi là ai?”.

Kẻ mới đến đáp: “Ma để đã không biết ta là ai, vì sao lại đánh vào sơn trang của ta”.

“Hừm, ta đến để tiêu diệt tổ chức sát thủ thiên hạ đệ nhị, ta biết những người ở đây đều là những quái tử thủ hai tay nhuộm đầy máu tanh, ta chỉ biết ngươi là một lão sát thủ, còn thân phận cụ thể của ngươi, đương nhiên là ta không biết”.

Lão sát thủ nói: “Xem ra ngươi đã biết đây chính là tổng đà bí mật của tổ chức sát thủ đệ nhị, ta không thừa nhận thì chỉ là trò cười, coi như là thừa nhận. Đúng, đây chính là tổng đường của sát thủ, đối với cái mũi của ma để các hạ, ta thực sự bội phục, không ngờ có thể tìm đến nơi này”.

Hoa Vân Tiên ở phía sau tiện thể chêm vào: “Không sai, tên khốn này ngoại trừ da mặt rất dày, còn có cái mũi rất dài, coi như là người xui xẻo, bị hắn soi trúng”.

Độc Cô Bại Thiên nói: “Ngươi thân là một cao thủ để cảnh, lại không thoát ra khỏi trần thế ô trọc để tĩnh tâm tu luyện, không ngờ lại tổ chức ra một tổ chức tà ác như thế này, thật là đánh phanh thuyền xé xác”.

Sát thủ để cảnh nói: “Ha ha, nếu như trên thế giới này không có ai cần sát thủ, chúng ta đã sớm bị giải tán rồi. Sự thực chứng minh là rất nhiều người không từ bỏ được những tổ chức như thế này, thậm chí có những

trưởng lão đạo mạo của các đại phái cũng tìm đến chỗ chúng ta để làm ăn. Người không chỉ trích những người đó, vì sao lại muốn thảo phạt chúng ta, những người nhận tiền giúp thân chủ giải quyết tai nạn.”

Độc Cô Bại Thiên nói: “Bởi vì nghề nghiệp của các người quá bẩn thỉu, các người hút máu người, tác người là một lũ ma quỷ tham lam.”

Sát thủ đế cảnh ngẩng đầu cười vang: “Ha ha...Ma đế à, người không cảm thấy những gì người nói thật đáng cười hay sao? Chúng ta nhuộm đầy máu tanh? Những người bị người giết hình như không ít hơn bọn ta? Hai lần đại chiến Trường Sinh cốc, người đã giết bao nhiêu người? Không ít hơn một nghìn người, nhiều hơn chúng ta nhiều, người mà gia nhập tổ chức sát thủ thì sẽ là vương bài sát thủ số 1 từ trước đến nay”.

Độc Cô Bại Thiên đáp: “Cùng là giết người, nhưng ta là vì sinh tồn, chỉ bắt đắc dĩ vì bảo vệ mình mà thôi, còn các người đem tính mạng người khác ra làm giao dịch, tính chất hoàn toàn bất đồng”.

Sát thủ đế cảnh cười nói: “Ha ha, cái thế giới này chỉ lấy thực lực ra mà giảng đạo lý, người không phải là muốn tiêu diệt tổ chức của bọn ta sao? Được thôi, hãy thể hiện thực lực của người đi”.

Độc Cô Bại Thiên nói: “Người thật là thẳng thắn ,hôm nay ta đã dám đến, đương nhiên chẳng coi các người vào đâu, lát nữa đến lúc động thủ, ta muốn xem các người có bản lĩnh gì. Nhưng mà trước khi động thủ, ta có một việc chưa rõ, muốn nghe các người giải thích một chút”.

Sát thủ đế cảnh nói: “Có chuyện gì?”.

Độc Cô Bại Thiên nói: “Sau lưng các người có phải có một thế lực chống đỡ cho các người phải không?”,

Đế cảnh sát thủ nói: “Buồn cười, đường đường là tổ chức sát thủ đệ nhị, sao có thể là vật trong tay người khác được, không có kẻ nào có thể khống chế được chúng ta”.

“Hừm, ta không tin, sau những các người khẳng định có một thế lực khác”.

Sát thủ đế cảnh nói: “Xem ra người đã sớm điều tra qua chúng ta, nhưng đã làm người thất vọng rồi, thực sự không có kẻ nào khống chế chúng ta, chỉ có vài vị khách sộp thường xuyên chiếu cố chúng ta mà thôi, nhưng mà là ai, ta không thể tiết lộ được”.

Độc Cô Bại Thiên biết rằng có hỏi nữa thì cũng không thu được gì, bèn thôi.

Lúc này, nhóm người do Thủy Thiên Ngân dẫn đầu đã vô thanh vô tức từ phía sau tiến vào sơn trang, do những sát thủ trong sơn trang đều tập trung chú ý vào Độc Cô Bại Thiên ở tiền viện, căn bản không chú ý đến nhóm người này.

Còn những kẻ canh gác ẩn nấp xung quanh, đều không qua được cảm ứng của thần thức đế cảnh, tất cả các trạm gác ngầm đều bị thân thủ siêu tuyệt của lão dọn sạch.

Lúc này Độc Cô Bại Thiên cùng sát thủ đế cảnh giương cung bạt kiếm, đại chiến chuẩn bị bắt đầu.

Nhưng đúng vào lúc này, đế cảnh sát thủ cảm ứng được khí tức của lão võ đế Thủy Thiên Ngân, lập tức biến sắc. Lúc trước y chỉ tập trung quan sát Độc Cô Bại Thiên, không chú ý đến động tĩnh phía sau sơn trang. Hiện giờ lại phát hiện một đế cảnh cao thủ tập kích, làm sao không kinh hoàng cho được.

Độc Cô Bại Thiên quay đầu nói với Thủy Tinh và Hoa Vân Tiên: “Lát nữa ta đối phó với lão già này, các người dẫn quân đánh giết vào trong, không được cho tên nào chạy thoát”.

Dứt lời hất cổ áo choàng quăng sang một bên, tấm áo chùng nát vụn giữa không trung, cuốn theo chiều gió.

Sát thủ đế cảnh nói: “Độc Cô Bại Thiên, có lẽ tu vi của người đủ cao thâm, đủ khủng bố, nhưng người chỉ có tu vi cao thâm mà thôi, người không hiểu được kỹ xảo giết người, giết người cũng là một môn nghệ thuật, không nhất định phải có công pháp cao thâm, tu vi hơn người, hôm nay ta sẽ dạy cho người một bài học”.

Dứt lời, y cũng cởi áo choàng ra.

Độc Cô Bại Thiên bật cười, lão già này thật là tự phụ, không ngờ dám định dạy cho hắn một bài học. Không phải hắn chưa bao giờ giết người, hơn nữa còn giết không ít, đâu thêm để ý đến những lời đó của sát thủ đế cảnh. Tay hắn nắm chặt Ma Phong, nhưng cuối cùng vẫn chưa rút ra

Thân thể nhỏ bé của sát thủ để cảnh bạo phát một cỗ bá khí kinh người, cương khí hùng hồn từ trong cơ thể của y hùng dũng lan tỏa, dao động kinh hồn, khiến những người khác cảm thấy vô cùng rung động.

Độc Cô Bại Thiên xua tay về phía sau nói: “Các người chuẩn bị tiến công đi”.

Dứt lời, y sải bước về phía cao thủ để cảnh đó, mỗi bước chân, mặt đất đều trung chuyển, chiến ý ngút trời.

Thủy Tinh ở phía sau kêu lên: “Cẩn thận một chút”.

Hoa Vân Tiên lẩm bẩm: “Yên tâm, tên khốn này không chết được đâu, càng đánh càng mạnh”.

Độc Cô Bại Thiên không chú ý đến lời nói của mấy người phía sau, hấn không ngừng tích tụ cương khí bên trong cơ thể, thân thể dần dần phát ra quang mang nhàn nhạt, cương khí từ bên trong cơ thể lan tỏa ra.

Hai cao thủ để cảnh cuối cùng cũng bắt đầu giao phong chân chính.

Hoa Vân Tiên, Thủy Tinh dân thủ hạ từ hai bên đánh thẳng vào trong.

Lúc này trong sơn trang đã trở lên hỗn loạn, lão võ đế vô thanh vô tức tiến vào bên trong, đã tiêu diệt rất nhiều cao thủ, lão xuất thủ vô tình, những sát thủ gặp phải lão không chết thì cũng trọng thương.

Sơn trang đại loạn, Ma giáo, Vân Yên các, Thủy Tinh trai diên cuồng chém giết, sát khí ngập trời trong đêm tuyết trắng.

Tổ chức sát thủ đệ nhị thiên hạ, mặc dù thực lực hùng hậu, lực lượng cường đại, nhưng cũng không cách nào chống được sự liên thủ của ba bên, chỉ trong hơn chục phút, sơn trang máu chảy thành sông.

Nhưng không phải là vì tổ chức sát thủ đệ nhị thiên hạ không có sức chiến đấu, trong sơn trang có bốn cao thủ vương cấp, một đế bốn vương, cộng thêm một vương cấp cao thủ bị Độc Cô Bại Thiên giết chết trước đó, có thể tưởng tượng được thực lực của tổ chức này như thế nào.

Nhưng bốn cao thủ vương cấp vừa xuất hiện liền bị Thủy Thiên Ngân chặn lại. Bốn đạo kiếm khí lóe lên, quang mang rực rỡ, nhưng tiên thiên kiếm khí vô tận gặp phải tiên thiên cương khí của lão võ đế, liền mất đi sự lợi hại thường ngày, giống như những quãng sáng pháo bông biến mất giữa không trung.

Bốn vị vương cấp cao thủ khổ sở ứng phó cương khí của Thủy Thiên Ngân, cử tử nhất sinh.

Hoa Vân Tiên với thân thủ vương cấp đột kích giữa đám sát thủ, thân hình phiêu dật, nhưng xuất thủ vô tình, từng đóa hoa máu nở rộ sau lưng nàng.

Xét một cách tương đối, Thủy Tinh quá mềm lòng, không nỡ giết một sát thủ nào, chỉ đánh ngã mà thôi.

Hung hãn nhất là ma giáo đệ tử, những kẻ này ra tay tàn độc, mỗi kiếm đều thấy máu, giết cho bọn sát thủ bỏ chạy tán loạn.

Chưa đầy một khắc, tổ chức sát thủ đệ nhị thiên hạ hoàn toàn tan rã, không phải là bọn chúng quá yếu, mà là đối thủ quá mạnh. Lão võ đế dùng lời đình chỉ uy, chớp mắt đã hạ gục hai cao thủ vương cấp, chỉ còn hai tên khổ sở tránh né, đầu lĩnh đã như vậy, thủ hạ nào còn tâm tình tái chiến nữa.

Binh bại như núi đổ, hỗn chiến chớp mắt chuyển thành đồ sát đơn phương, sơn trang máu chảy thành sông.

Lúc này, đại chiến giữa Độc Cô Bại Thiên và đế cảnh sát thủ đến hồi gay cấn. Hấn không ngờ thực lực của lão sát thủ này lại mạnh như vậy, hơn nữa, đúng như y nói, y thực sự nắm được không ít kỹ xảo sát nhân. Ví dụ như lợi dụng địa thế, dùng thực lực để cảnh phóng phi đao, hất được phần, dùng đoản kiếm trong tay xảo diệu phản xạ ánh trăng, khiến Độc Cô Bại Thiên hoa cả mắt, sau đó đột tập...những sát chiêu cổ quái xuất ra vô tận.

Độc Cô Bại Thiên hóa giải từng chiêu, những đòn thứ sát xảo diệu của sát thủ đế cảnh đều bị hóa giải, hai người giao chiến kịch liệt giữa không trung bạo phát từng đoàn quang mang lóe mắt, cương khí mãnh liệt bắn ra khắp nơi.

Trong sơn trang, tiếng la chém giết càng ngày càng ít đi, khiến sát thủ đế cảnh vô cùng bất an, y dần dần mất đi vẻ ung dung ban đầu.

Độc Cô Bại Thiên cười ha hả nói: “Người không phải là muốn dạy ta kỹ thuật giết người sao? Hiện giờ hoảng hốt cái gì?”.

Sát thủ đế cảnh gần giọng nói: “Không ngờ người lại mời nhiều viện thủ đến như vậy, Bất tử ma để có nhiều nhanh vượt từ bao giờ vậy?”.

“Người không cần phải biết, chết đi”.

Độc Cô Bại Thiên tiến lên một bước, tung ra một quyền vô cùng cương mãnh, cương khí vô tận điên cuồng cuộn về phía trước, không trung ẩn ước truyền lại từng trận ì ùng, năng lượng vô cùng lan tỏa khắp trang viện, dao động kịch liệt khiến những kẻ đang giao chiến ở ngoài xa cũng phải run lên.

Sát thủ đế cảnh biến sắc, y biết được uy lực của quyền này, cũng biết Độc Cô Bại Thiên muốn cùng y tiến hành đòn đấu cuối cùng. Y không dám chủ quan, quăng thanh kiếm trong tay đi, gầm lên một tiếng, thân thể phát ra những tiếng răng rắc. Thiên địa tinh khí cuộn cuộn tụ vào người y, toàn thân y như một vực sâu hút nước, hút tất cả thiên địa tinh khí vào bên trong.

Lúc này, thân hình nhỏ bé của cao thủ đế cảnh phảng phất như to lên gấp nhiều lần, toàn thân phát ra một cỗ khí tức chấn nhiếp lòng người, lực lượng trong cơ thể y hung dũng bành phái, cường hoành vô tận, ẩn ước có quang mang xuất hiện, y cũng huy động một quyền, nghênh đón Độc Cô Bại Thiên.

Độc Cô Bại Thiên thâm kinh ngạc, hiện giờ y thực sự tin vào câu nói, nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên. Một đầu lĩnh của tổ chức sát thủ tham luyện hồng trần tục sự, không ngờ lại có tu vi cao thâm như vậy, không ngờ lại có một loại công pháp tương tự như Thâu thiên đoạt nhật đại pháp, đây thực sự là một cường địch.

Hai đòn tấn công cường liệt của hai đại cao thủ cuối cùng cũng va chạm vào nhau, cương khí rục rở bắn ra bốn phía, quang mang lóa mắt xông lên tận trời, tường viện xung quanh trang viện biến mất như băng tuyết dưới ánh nắng, cuối cùng hóa thành cát bụi, các phòng ốc ở phía xa cũng bị ảnh hưởng, sụp xuống từng mảng.

Năng lượng dao động kịch liệt lan tỏa rất xa, đám sát thủ và đệ tử ba phái đều bị ảnh hưởng, rất nhiều người bị hất văng ra đất.

Độc Cô Bại Thiên khoe miệng rỉ máu tươi, hấn ít nhiều cũng bị thương nhẹ, còn sát thủ đế cảnh liên tục phun ra ba ngụm máu tươi, chạy như bay trốn vào phía trong sơn trang.

Nhưng một đạo thân ảnh nhanh chóng chặn trước mặt y, lão võ đế Thủy Thiên Ngân cười ha ha nói: “Chớ vội chạy, ta còn chưa thân thiết với người, ồ, sao ta thấy người thật là quen”.

193. Chương 5: Sát Thủ Tổ Chức Phúc Diệt.

Sát thủ đế cảnh bị lão Võ đế Thủy Thiên Ngân chặn lại đã vô cùng kinh sợ, lại nghe thấy câu nói của lão, càng thêm hoảng hốt.

“Lão già khốn nhà người là ai?”. Y đã cảm ứng được tu vi khủng bố của lão võ đế.

“Ta là Thủy Thiên Ngân của Thủy Tinh trai”.

Sát thủ đế cảnh kinh ngạc nói: “Thì ra là người”.

Thủy Thiên Ngân tử tế quan sát lão sát thủ trước mặt nói: “Người là ai, vì sao ta thấy người rất quen mặt?”.

“Ha ha, người thấy quen mặt ư? Vậy người thử nhìn ta cẩn thận xem ta rút cục giống ai?”

Thủy Thiên Ngân kinh ngạc nói: “Là người, không phải năm mươi năm trước, người đã chết rồi sao? Tên khốn không điều ác gì không làm như người không ngờ vẫn còn sống ư?”.

Sát thủ đế cảnh cười lạnh nói: “Bọn già khốn nạn các người đều còn sống, ta chết làm sao được? Năm mươi năm trước ba đại cao thủ bao vây tấn công ta, ha ha, ta vẫn còn sống sót, thật là bất ngờ phải không?”.

Độc Cô Bại Thiên không hiểu, đứng bên cạnh hỏi: “Thủy lão tiền bối, tên này rốt cục là thần thánh phương nào?”.

Thủy Thiên Ngân ngần ngừ một lúc, cuối cùng trợn mắt nói: “Trẻ con hỏi lung tung làm gì, người chỉ cần biết được đây là một tên khốn kiếp cùng hung cực ác là được”.

Sát thủ đế cảnh cười lạnh nói: “Có gì mà không nói được, người chỉ sợ ta làm mất mặt môn nhân của thánh địa nên mới không chịu nói thôi. Người trẻ tuổi kia, ta có thể nói cho người biết, lão không muốn ta nói, ta lại muốn nói. Năm mươi năm trước, ta vốn là truyền nhân kiệt xuất nhất của Ngọc Hư phủ, nhưng không cẩn thận phạm phải một vài lỗi nhỏ, bị bọn chúng đuổi khỏi sư môn. Đuổi ta đi thì cũng được, nhưng trong lúc ta đang tiêu diêu khoái hoạt trên giang hồ, không ngờ bọn chúng còn tìm đến, bức ta không còn lối thoát, mới gia nhập tổ chức sát thủ này”.

“Ta khinh” Thủy Thiên Ngân tức giận phun ra một câu chữ: “Người làm như người là một người tốt, bị người ta bức bách biến người thành người xấu hử. Sao người không nói vì sao người bị đuổi khỏi sư môn, người nhìn trộm nữ đệ tử tắm, không biết hối cải, còn định hành động dâm tà. Người ở trong giang hồ, vì sao môn nhân thánh địa còn truy sát người? Người không có tội ác nào không làm, đã làm đạo tặc hái hoa, lại còn làm độc hành đạo, loại người như người không đáng bị người khác truy sát sao?”.

Độc Cô Bại Thiên trong lòng thầm cao hứng, hẳn không ngờ tên sát thủ đế cảnh này từng là truyền nhân kiệt xuất của thánh địa. Tin tức này mà truyền ra giang hồ, không biết sẽ gây chấn động đến mức nào?.

Sát thủ đế cảnh cười lạnh nói: “Tên già khốn nhà người thật là đa sự, năm mươi năm trước truy sát ta, hiện tại lại đến giết ta, tên khốn bất tử nhà người thật là phiền phức”.

Thủy Thiên Ngân tức run cả râu: “Ta mà già ư? Người trẻ hơn ta được mấy tuổi, cần thì gọi ta một tiếng thúc thúc đi?”.

Độc Cô Bại Thiên cười thầm bên cạnh.

Sát thủ đế cảnh tức trợn ngược cả hai mắt, y thở hổn hển nói: “Lão khốn, người thì có bản lĩnh gì chứ, ta hiện giờ trọng thương trên người, có bản lĩnh đợi ta khỏe lại, rồi cùng người đánh một trận”.

“Diên à, đợi người lành lại? Thêm năm mươi năm nữa à? Người nghĩ hay lắm, hôm nay để người thoát đi, ta còn mặt mũi nào nữa. Người nói ta chiếm tiện nghi của người ư, được, người tiếp tục đánh nhau với tên tiểu tử hỗn láo kia đi, ta quyết không can thiệp”.

Sát thủ đế cảnh nhìn Độc Cô Bại Thiên rồi lại nhìn Thủy Thiên Ngân, y do dự một lúc, y không nguyện ý đối đầu với bất kỳ ai trong hai người này. Cuối cùng y quyết định chọn Thủy Thiên Ngân, bởi vì vừa rồi cùng Độc Cô Bại Thiên đại chiến, y có một cảm giác bất an, đó là một cảm giác run rẩy phát ra từ trong linh hồn, y có một cảm giác không thể chiến thắng đối phương.

Thủy Thiên Ngân nhìn thấy sát thủ đế cảnh cuối cùng chọn lão, tức giận gầm lên âm ỉ: “Tên quái tử thủ khốn nạn nhà người, không ngờ lại chọn ta, lẽ nào ta thực sự không bằng tên tiểu tử hỗn láo kia hay sao? Thật là làm ta tức chết đi được, xem ta làm sao thu thập người, không đánh cho người quỳ xuống đất cầu xin, ta sẽ...ta sẽ đánh tiếp”.

Sát thủ đế cảnh không đáp lời, nhanh chóng xông lên, hai tay vung ra đại chiến cùng Thủy Thiên Ngân, cương khí mãnh liệt bắn ra bốn phía, những kẻ khác đang giao chiến đều sợ hãi tránh xa ra.

Độc Cô Bại Thiên thấy lão võ đế giao chiến cùng sát thủ đế cảnh, liền đi vào bên trong trang viện. Bên trong xác người chồng chất, máu chảy thành sông, một cảnh tượng vô cùng thảm liệt. Chỉ còn một bộ phận nhỏ của tổ chức sát thủ đệ nhị thiên hạ vẫn ngoan cố phản kháng, còn đại bộ phận đều đã bị tiêu diệt.

Đương nhiên, Ma giáo, Vân Yên các, Thủy Tinh trai cũng tổn thất không nhỏ, không ít đệ tử cũng gục xuống trong vũng máu tươi.

Trang viện chìm một màn sương máu, tổng đà của tổ chức sát thủ đệ nhị thiên hạ từng tung hoành giang hồ đã bị tiêu diệt như vậy.

Thủy Tinh cùng Hoa Vân Tiên đứng bên ngoài quan sát thủ hạ chiến đấu, chỉ còn vài chục tên sát thủ, bọn họ không cần phải ra tay nữa.

Thế nhưng dị biến đột ngột xảy ra, hai tử thi sát thủ cách Thủy Tinh và Hoa Vân Tiên không xa đột nhiên bật dậy, lao về phía hai nàng. Trong lúc hoảng hốt, hai người chút nữa bị trọng thương.

Hai kẻ này chính là hai tên sát thủ vương cấp lọt lưới, bọn chúng vốn muốn giả chết nằm trên đất, đợi cơ hội tốt nhất tấn công hai nàng. Nhưng Độc Cô Bại Thiên đột nhiên xuất hiện tại hậu viện, phá vỡ kế hoạch của bọn chúng. Bất tử ma để khẳng định có thể cảm ứng được vương cấp thần thức của bọn chúng, tình thế không cho phép bọn chúng tiếp tục giả chết nữa, chỉ đành liều mạng tập kích hai nàng trước mắt Độc Cô Bại Thiên. Nếu như có thể bắt được một người làm con tin, có lẽ bọn chúng sẽ còn cơ hội sinh tồn.

Hai nàng vất vả chống đỡ hai vương cấp cao thủ này.

Độc Cô Bại Thiên không chọn giúp Hoa Vân Tiên, mà phi thân tấn công cao thủ vương cấp phía Thủy Tinh. Bởi vì Thủy Tinh với tu vi chỉ gần đạt đến cảnh giới vương cấp đã không còn chống đỡ được sát chiêu lăng lệ của đối phương.

“Lũ sát thủ các ngươi thật là chưa xuống tuổi vàng chưa chịu chết, hôm nay đại thế đã mất, mà vẫn còn ngoan cố”. Một quyền của hắn giáng thẳng lên thân kiếm của sát thủ vương cấp, trường kiếm lập tức gãy vụn ra.

Sát thủ vương cấp sắc mặt xám ngoét, nắm chặt chuôi kiếm nhanh chóng đào tẩu, nhưng làm sao có thể nhanh hơn Thần Hư bộ của Độc Cô Bại Thiên. Hắn tung cước đá văng địch thủ xuống đất, liên tục điểm vào hơn chục huyệt đạo của y.

Đệ tử ba phái đứng bên trốn mất há hốc mồm, đường đường là vương cấp cao thủ, không ngờ lại bị Bất tử ma dễ bắt giữ như một kẻ bình thường.

Sau đó, Độc Cô Bại Thiên đứng cạnh Thủy Tinh, quan sát Hoa Vân Tiên cùng tên vương cấp sát thủ còn lại đại chiến.

Hoa Vân Tiên tức giận quát lene: “Tên khốn mặt dày như da voi kia, còn không đến giúp ta”.

Độc Cô Bại Thiên cười vang: “Lão...con thỏ non kia, nàng đang nói với ai đấy?”.

Thủy Tinh giục hắn: “Nhanh giúp một tay, giải quyết nhanh lên”.

Độc Cô Bại Thiên tiến lên phía trước, hắn cùng Hoa Vân Tiên một trước một sau vây tên sát thủ vào giữa. Sát thủ vương cấp cười thảm, thế này thì còn đánh làm sao được, một truyền nhân vương cấp của Hoa Yên các, y đã khó lòng ứng phó, giờ lại thêm Bất tử ma để, đánh nữa cũng chỉ thêm nhục. Y biết rằng hôm nay không còn đường sống nữa, rơi vào tay bọn Độc Cô Bại Thiên thì khó tránh khỏi cái chết. Y vùng kiếm đâm thẳng vào bụng, máu tươi bắn ra, y kêu lên một tiếng thảm thiết, ngã lăn ra đất, giãy dụa vài cái rồi tắt thở.

Thủy Tinh nói: “Người của tổ chức sát thủ quả nhiên hung tàn độc ác, đối với bản thân mình cũng thế, đối với kẻ khác thì càng không cần phải nói”.

Hoa Vân Tiên tức giận lại gần: “Tên Độc Cô Bại Thiên đáng chết kia, vì sao ngươi lại bạc bẽo đến thế, giúp Thủy Tinh đối phó tên sát thủ vương cấp kia, vì sao lại không giúp ta?”.

Độc Cô Bại Thiên nhìn nàng, chớp chớp mắt nói: “Xin lỗi, đại nam nhân như ngươi vì sao lại yêu cầu ta giống như một nữ nhân vậy? Ngươi không phải thực sự là một “con thỏ non” đấy chứ?”

“Ngươi...ta muốn quyết đấu với ngươi”. Hoa Vân Tiên uất ức, rút phất trường kiếm lao về phía Độc Cô Bại Thiên.

Thủy Tinh đứng bên cạnh kéo nàng lại: “Được rồi, không được quậy nữa”. Nàng quay đầu nhìn Độc Cô Bại Thiên nói: “Ngươi mau đi giúp gia gia của ta, ở đây đại cục đã định, không cần ngươi giúp nữa”.

Khi Độc Cô Bại Thiên quay trở lại tiền viện, hắn vô cùng kinh ngạc. Nơi này cương phong bắn tung tóe, quang mang rực rỡ, tường viện, phòng ốc xung quanh đều đã sụp đổ, hóa thành cát bụi. Cương khí xung quanh hai cao thủ để cảnh như sóng biển cuộn trào, năng lượng hung hãn khiến người khác cảm thấy sợ hãi.

Thủy Thiên Ngân thở hổn hển, còn sát thủ để cảnh máu ướm đầm vạt áo trước ngực, sắc mặt trắng bệch.

Khi y nhìn thấy Độc Cô Bại Thiên quay lại, cất tiếng cười thảm: “Không ngờ hôm nay ta thực sự phải chết. Nhưng mà các người cũng sẽ không có kết cục tốt đâu, Sát Thần lúc nào cũng có thể tỉnh giấc, các người sẽ không thoát khỏi cái chết”.

Đây là lần thứ hai Độc Cô Bại Thiên nghe thấy sát thủ nhắc đến hai chữ Sát Thần. Lần thứ nhất tại Trường Sinh cốc, tên đầu mục sát thủ cũng đã từng nhắc qua, hôm nay lại nghe thấy ở đây, không khỏi động tâm, xem ra thực sự có một thứ gọi là Sát Thần.

Hắn không nhịn được buột miệng hỏi: “Sát Thần là kẻ nào?”.

“Ha ha, Sát Thần là thần thoại của giới sát thủ, y sắp xuất hiện trên thế giới này, bởi vì y đã trở lại”.

Thủy Thiên Ngân hỏi: “Y ở đâu?”.

Sát thủ để cảnh ôm ngực, thổ ra một bùm máu tươi nói: “Các người thực sự muốn biết ư?”.

“Đương nhiên”.

“Được, nếu như các người không sợ chết, ta sẽ đưa các người đi tìm y”.

Độc Cô Bại Thiên nhìn Thủy Thiên Ngân một cái, tu vi đạt đến cảnh giới của bọn họ sớm đã không biết cái gì gọi là sợ hãi rồi. Hai cao thủ để cảnh tuyệt đỉnh liên thủ, thiên hạ này không kẻ nào có thể ngăn cản được bọn họ.

Khi hai người cùng gạt đầu, Độc Cô Bại Thiên nói: “Được, người dẫn đường đi”.

Lúc này, Thủy Tinh cùng Hoa Vân Tiên đã tiêu diệt xong các sát thủ trong sơn trang, dân theo thủ hạ ra tiền viện hội họp với hai người.

Hai hai nàng biết được tình hình, liền không tán thành việc đi theo sát thủ để cảnh tìm gặp kẻ gọi là Sát Thần, nhưng không ngăn cản được hai vũ đế một già một trẻ này.

Độc Cô Bại Thiên điểm vào Khí Hải huyết của lão sát thủ, triệt để phế đi công lực của y. Chớp mắt, sát thủ như già đi mấy chục tuổi, chỗ thành già lão ốm yếu, da dễ nhăn nheo, hai mắt lơ đãng, thất thần.

Trong mắt lão sát thủ lóe lên một tia âm độc, tức giana nói: “Các người....ha ha, các người không tránh khỏi cái chết đâu, còn dám theo ta không?”.

Thủy Thiên Ngân đáp: “ít nói lời thừa đi, đi thôi”.

Ánh trăng mờ ảo, gió lạnh từng cơn, một đoàn người bước theo sát thủ để cảnh xuyên qua sơn trang, tiến về phía hậu sơn.

Cách tòa tiểu sơn hơn trăm trượng, Độc Cô Bại Thiên cùng Thủy Thiên Ngân đều cảm thấy bất an, trong lòng hồi hộp, cảm giác như có một cỗ lực lượng đáng sợ ẩn tàng gần đó.

Hai người quay sang nhìn nhau, biến sắc kinh hoàng hô lên: “Thánh cấp cao thủ”.

Hai người rút cục cũng hiểu, vì sao sát thủ để cảnh dám lớn tiếng nói bọn họ sẽ chết không có chỗ chôn, bởi vì không ngờ ở đây, ẩn tàng một vị thánh cấp cao thủ.

194. Chương 6: Sát Thần.

Thủy Thiên Ngân lập tức toát mồ hôi. Mặc dù lão đã lớn tuổi, nhưng đây là lần đầu tiên gặp phải Võ thánh trong truyền thuyết.

Hoa Vân Tiên và Thủy Tinh cũng đã nghe thấy hai người nói chuyện, thần sắc lập tức trở lên khấn trương. Bọn họ từng may mắn gặp được Võ thánh. Ngày trước khi Độc Cô Bại Thiên từ Ma vực ở Thanh Phong đế quốc đánh giết đến Trường Sinh cốc để gặp Minh Nguyệt, từng tức giận xả thân thành ma. Khi y đại khai sát giới tại Trường Sinh cốc từng khiến một vị Võ thánh xuất hiện. Trường đại chiến kinh thiên động địa giữa hai người cho đến giờ vẫn làm cho hai nàng cảm thấy sợ hãi.

Hiện giờ nghe nói Sát Thần ẩn náu ở đây không ngờ lại là một Võ thánh làm không không khiến bọn họ kinh sợ cho được. Nhìn dáng vẻ hoa dung âm đạm của hai nàng, Thuỷ Thiên Ngân an ủi: “Không cần sợ, có gia gia ở đây, không kẻ làm làm thương hại các con được”.

Lúc này để cảnh sát thủ đã vô cùng suy nhược, y cười thảm nói: “Ha ha, Thuỷ lão đầu, người đừng cố tỏ vẻ trấn định, đã đến đây rồi thì không kẻ nào có thể sống sót được. Ta không sống được, các người cũng phải chết”.

Thuỷ Thiên Ngân không thềm để ý đến y, cùng Độc Cô Bại Thiên thương lượng đối sách: “Làm sao bây giờ? Chúng ta quá chủ quan, không ngờ ở đây còn có một tên quái vật. Kì thật suy nghĩ kỹ một chút cũng có thể đoán ra, khi nhắc đến vị Sát Thần đó, đến lão quái tử thủ để cảnh tu vi cũng đều cảm thấy sợ hãi, Sát Thần nhất định phải là một quái vật bất tử. Thật không ngờ Thuỷ Thiên Ngân lúc còn sống có thể đối mặt với một lão bất tử thánh cấp.

Độc Cô Bại Thiên nói: “Không cần hoảng, lão không thấy có chút cổ quái à? Chúng ta đều đã cảm ứng được khí tức của thánh cấp cao thủ đó, hẳn khẳng định cũng sớm đã cảm ứng được khí tức của chúng ta, vì sao còn chưa xuất hiện?”.

“Đúng, thế là thế nào?”.

Độc Cô Bại Thiên nói: “Trước hết hãy để bọn Thuỷ Tinh dẫn người ba phái rút trước, ở lại cũng chẳng giải quyết được gì?”

Thuỷ Tinh nói: “Không, cháu muốn ở lại cùng với gia gia”.

Hoa Vân Tiên nói: “Ta chưa phải chưa từng gặp thánh cấp cao thủ, có gì đáng sợ chứ, ta muốn ở lại xem thế nào?”.

Thuỷ Thiên Ngân nói: “Không được, các người lập tức rút ngay”.

Hoa Vân Tiên cùng Thuỷ Tinh vẫn đứng im, Thuỷ Thiên Ngân có chút khẩn trương, nói với đệ tử ba phái: “Các người đều đã nghe thấy rồi đó, ở đây có một địch nhân cường đại vô cùng, các người ở lại đây cũng không giúp được gì, ta ra lệnh các người lập tức rút đi”.

Đám người đó do dự một lúc, đám người Ma giáo nhìn Độc Cô Bại Thiên, đợi hẳn lên tiếng, còn người Vân Yên các chờ đợi Hoa Vân Tiên. Đệ tử Thuỷ Tinh trai căn bản không muốn rút, muốn cùng lão võ đế kháng địch.

Lúc này, để cảnh sát thủ đột nhiên gào lên: “Sát Thần, vì sao ngài còn chưa hiện thân, tổ chức sát thủ do một tay ngài sáng lập đã bị tiêu diệt, tập đoàn sát thủ lâu đời nhất trên giang hồ đã không còn tồn tại, còn những kẻ trước mặt chính là đầu sỏ gây ra, lẽ nào ngài thực sự muốn tha cho bọn chúng?”.

Phía trên núi đột nhiên cất lên một tiếng thở dài tang thương, thanh âm già nua cất lên: “À...không phải ta đã nói với người là không được làm phiền ta, vì sao người lại không nghe lời?”.

Trên mặt để cảnh sát thủ lộ ra thần sắc kinh khủng: “Tiểu nhân biết, tiểu nhân không nên làm phiền lão nhân gia, nhưng nếu như bọn người này không chết, tiểu nhân sẽ chết không nhắm mắt, tiểu nhân muốn nhìn thấy bọn chúng chết trước mặt mình”.

Âm thanh già nua đó lại thở dài: “Người vì bản thân mình mà quấy rầy ta thanh tu ư? Người không biết rằng trước khi nguyên khí của ta khôi phục hoàn toàn thì không thích hợp động thủ sao, lẽ nào người muốn để ta lại phải ngủ thêm vài năm? Một tổ chức sát thủ con con thì có đáng gì, bị diệt thì có thể tái thành lập”. Nói đến đây, âm thanh già nua dần dần trở lên lạnh lẽo, trên không truyền lại một trận năng lượng dao động vô cùng kịch liệt, không gian xung quanh tựa hồ uốn khúc, cảnh vật trở lên mơ hồ.

Để cảnh cao thủ hoảng sợ, sắc mặt đại biến, toàn thân run lên.

Mỗi người tại trường đều cảm thấy một cỗ sức mạnh khủng khiếp phát ra từ tiểu sơn, năng lượng dao động lan tràn như sóng triều lan toả xung quanh tiểu sơn.

Đệ tử ba phái lần đầu tiên gặp phải Võ thánh trong truyền thuyết, vừa kinh sợ vừa hiếu kì, nhưng đại đa số là hoảng sợ. Nhân vật chỉ xuất hiện trong truyền thuyết giờ xuất hiện trước mặt bọn họ với tư cách địch

nhân, thực sự là một tử thần.

Hoa Vân Tiên và Thuỷ Tinh nhìn nhau, nắm chặt lấy chuôi kiếm bên hông.

Lão Võ thánh Thuỷ Thiên Ngân tuy cũng kinh sợ, nhưng không hoảng hốt, lão nhìn Độc Cô Bại Thiên nói: “Tiểu tử khốn, không ngờ người có thể trấn định như vậy, biểu hiện cũng không tồi...”

Độc Cô Bại Thiên cười nhạt, mặc dù trong lòng hắn cũng kinh sợ, nhưng cũng không phải là lần đầu tiên gặp phải Võ thánh, do đó cũng vẫn giữ được bình tĩnh.

Thuỷ Thiên Ngân nói: “Làm sao bây giờ? Sao hắn vẫn chưa xuất hiện”.

Độc Cô Bại Thiên nói: “Nên làm thế nào thì làm như vậy, chúng ta rút lui trước, dù sao thì y chưa xuất hiện ngay được đâu”.

Từ trên ngọn núi lại vọng ra âm thanh già nua: “Muốn chạy? Ha ha, các người đã đánh thức ta dậy, ta sẽ không cho kẻ nào chạy thoát”.

Thuỷ Thiên Ngân hướng về phía đệ tử tam phái quát: “Không cần quan tâm, tạm thời hắn chưa ra được, chúng ta rút”.

Tất cả mọi người đều lui về phía sau, chỉ còn đế cảnh sát thủ bị phế võ công vẫn nằm nguyên tại chỗ, không di chuyển được.

Mọi người vừa lui được một đoạn, một tiếng hú dài vang lên từ trên tiểu sơn, âm thanh chấn động như sấm sét ầm ầm vang vọng. Tam phái đệ tử tại trường đại bộ phận đều ôm đầu lăn lộn dưới đất, thần sắc vô cùng thống khổ.

Cho dù là Thuỷ Tinh cùng Hoa Vân Tiên cũng cảm thấy vô cùng tức ngực, huyết khí đảo lộn.

Tiếng hú vừa dứt, trên đỉnh núi phát ra quang mang chói mắt. Ngọn núi đột nhiên nứt ra, một bóng người phi vút lên, đất đá văng ra bắn vào đệ tử ba phái ở đằng xa. Vô số kẻ bị đá văng vào sứt đầu mẻ trán, gãy tay trẹo chân, tiếng la thảm vang lên không ngớt.

Hắc ảnh lao thẳng lên cao, lạnh lùng nhìn chúng nhân ở phía xa. Tuy cách vài trăm mét nhưng mỗi người đều cảm thấy một cỗ hàn ý thấu xương, giống như là ở giữa hồ băng vậy.

Một tiếng kêu xé ruột vang lên dưới chân tiểu sơn. Vừa rồi mặt dù đất đá văng ra khắp nơi, nhưng đế cảnh sát thủ vẫn sống sót. Nhưng lúc này lão bị phong mang rực rỡ từ cao thủ thánh cấp giữa không trung xuyên qua cơ thể. Thân thể lão sát thủ thủng lỗ chỗ như tổ ong, nhìn vô cùng thê thảm. Mọi người đứng từ xa không nhìn rõ thảm trạng của lão, nhưng từ tiếng rên la thảm thiết của lão cũng đoán được ít nhiều.

Khi âm thanh của đế cảnh sát thủ nhỏ dần, thánh cấp sát thủ trên không phi vút đến trên đầu mọi người.

Lúc này hơn một nửa đệ tử ba phái đã nằm trên đất. Những người này hoặc là bị tiếng hú của thánh cấp cao thủ chấn ngã, hoặc là bị đất đá văng trúng trọng thương, may mà không có kẻ nào bị giết.

Tất cả mọi người đều biến sắc. Thánh cấp cao thủ quá độc ác, không ngờ lại tàn sát chính thuộc hạ của mình. Đối với người của mình còn như vậy, thì người ngoài còn như thế nào?

Hoa Vân Tiên và Thuỷ Tinh vô cùng khản trương. Bọn họ vạn lần không ngờ ở đây lại xuất hiện một Võ thánh. Giao chiến với Võ thánh là một điều mà bọn họ chưa bao giờ dám nghĩ đến.

Lão võ đế thở dài một tiếng: “Ài, không ngờ lại xuất hiện một nhân vật trong truyền thuyết. Tiên bối có phải là Võ thánh Sát Thần, một nghìn năm trước uy danh đại chấn, dùng thân phận sát thủ vượt qua hoá cảnh, cuối cùng khám phá sinh tử, bước vào thánh cấp linh vực?”.

Võ thánh giữa không trung gật đầu nói: “Đúng, chính là lão phu. Không ngờ nghìn năm trôi qua, còn có người nhớ đến ta, thật là hiếm có”.

Thuỷ Thiên Ngân nói: “Vãn bối cũng chỉ nghe các sát thủ nói, Sát Thần của bọn họ sớm muộn cũng quay trở lại, không ngờ thực sự đúng là tiên bối. Ngài đã khám phá sinh tử, đã vượt ra khỏi hồng trần, lẽ nào ngài còn muốn làm khó bọn vãn bối”.

Sát Thần cười lạnh nói: “Ha ha, ai nói khám phá sinh tử thì đã thoát khỏi hồng trần. Tổ chức sát thủ thiên hạ đệ nhị năm xưa do chính tay ta xây dựng, hiện giờ không ngờ bị huỷ trong tay bọn người, ta đã biết được, cừu này không thể không báo. Hơn nữa các người đánh thức ta dậy, hại cho ta phải tiếp tục bế quan nửa năm, ta làm sao có thể bỏ qua được”.

Độc Cô Bại Thiên đột nhiên cười nói: “Ha ha, nói như vậy, nghìn năm nay người vẫn trốn chui trốn lủi, không chịu xuất hiện, là bởi vì người bị thương, phải liệu thương, có đúng không?”.

“Tiểu tử, người là ai, dám vô lễ đối với ta như vậy, à, thì ra là trẻ thể này đã đạt đến đệ cấp cảnh giới, không trách cuồng ngạo như vậy, tiếc là người đã chọn sai đối tượng. Con người ta trước giờ không ái tài, kẻ nào động tới ta đều phải chết”.

Độc Cô Bại Thiên không chút sợ hãi nói: “Ha ha, lão quái vật nghìn năm nhà người động thủ cùng đám tiểu bối bọn ta thì có gì hay? Có bản lĩnh thì đi tìm bọn tuần thiên sứ giả báo cừu. Bọn họ đánh cho người trọng thương, vì sao người lại không dám tìm đến gây sự mà trốn tránh cả ngàn năm nay, a, lẽ nào chỉ biết khi phụ đám hậu bối như chúng ta?”.

Thánh cấp cao thủ vừa tức giận vừa kinh ngạc nói: “Người...người nghe ai nói, làm sao người lại biết tuần thiên sứ giả?”.

Độc Cô Bại Thiên cười nói: “Những gì ta biết còn nhiều nữa, ta còn biết tuần thiên sứ giả cứ trăm năm tuần thị một lần, chuyên tìm loại Võ thánh giả cày như người khai đao. Cổ võ thánh thực lực hùng mạnh chân chính tiêu điều tự tại, không kẻ nào dám động vào”.

Thánh cấp cao thủ mặc dù rất tức giận, hận không lập tức nghiền nát Độc Cô Bại Thiên ra, nhưng vẫn cố nhịn, gằn giọng hỏi: “Nói, người rút cục là kẻ nào, làm sao người biết được những bí ẩn đó?”.

Lúc này không chỉ Sát Thần mê hoặc, đến Thuỷ Thiên Ngân, Thuỷ Tinh, Hoa Vân Tiên và đệ tử tam phái đều không hiểu, những gì mà Độc Cô Bại Thiên nói, đều là những điều bọn họ lần đầu nghe thấy, căn bản không hiểu gì cả.

Lão Võ thánh không nhịn được trầm hỏi: “Tiểu tử, người đang nói linh tinh gì đó?”.

Độc Cô Bại Thiên không thèm quan tâm đến nói: “Ta là ai? Ha ha, người biết Cổ võ thánh Vong Tình ma quân không?”.

Sát Thần thần sắc đại biến: “Đương nhiên có nghe qua, lão nhân gia người thần thông cái thế, làm sao ta lại không biết, người...lẽ nào người là cháu chắt của người?”.

“Mẹ kiếp, bằng vào lão ta, lão ta làm cháu chắt của ta còn tạm được”.

“Tiểu tử, người đúng là không muốn sống nữa, dám nói xấu cao nhân tiền bối sau lưng, người thật là chán sống rồi”.

Độc Cô Bại Thiên nói: “Hừ, một Vong Tình ma quân nhỏ xíu đã dọa người ra như vậy, thật là chẳng ra gì. Người có biết tiểu đệ kết bái của ta là ai không? Là Thiên Ma đó”.

Sát Thần nghe nhắc đến Thiên Ma, suýt chút nữa rơi từ trên không xuống. Lão ổn định thân hình, nghĩ ngợi một chút, rồi gầm lên: “Tiểu bối nhà người dám trêu chọc ta như vậy, Thiên Ma lão tổ đã mất tích vạn năm nay, người lại dám huyênh hoang nói người là tiểu đệ của người. Người nghĩ người là ai, bằng bản lĩnh mặt hàng của người có đánh giầy cho người ta còn chưa đủ tư cách”.

Độc Cô Bại Thiên quay đầu lại nhìn lão võ đế Thuỷ Thiên Ngân cùng bọn Hoa Vân Tiên, bọn họ đều mang biểu tình người không xứng trên mặt, khiến hắn vô cùng bức bối.

Bản thân hắn không rõ, thì mọi người làm sao biết về quan hệ giữa hắn và Thiên Ma trước đây cho được. Nếu như quan hệ thực sự giữa hai người bị thiên hạ biết được, chắc chắn sẽ chấn kinh thiên hạ, tạo ra vô số sóng gió.

195. Chương 7: Ma Phong Thoái Thánh.

Độc Cô Bại Thiên nhìn thánh cấp Sát Thần giữa không trung, trong lòng không có chút chắc chắn nào cả. Hắn muốn dọa cho lão tổ tông của sát thủ giới một trận, nhưng hiển nhiên đó là hành động không thực tế.

“Tiểu tử, rút cục ngươi có chịu nói hay không. Làm sao ngươi biết được các bí ẩn đó. Nếu không nói, ta sẽ cho ngươi hồn phi phách tán.”

Độc Cô Bại Thiên nói: “Lão khốn nhà ngươi đừng có cuồng vọng. Ngươi tưởng là trên đời này chỉ có một Võ thánh à. Nếu không phải ta quen biết một vị Võ thánh công lực trác tuyệt, làm sao có thể biết được những bí mật đó. Nếu ngươi dám động đến ta, trong vòng ba ngày, ngươi khó tránh được hậu quả linh thức tịch diệt.”

“Ha ha, tiểu tử, ngươi thật là biết khoác lác, ta muốn xem ai có thể tiêu diệt được ta”. Dứt lời liền chuẩn bị động thủ.

Thủy Thiên Ngân nói: “Khoan đã, tiền bối xin hãy khoan động thủ”.

Sát Thần cười lạnh nói: “Ngươi còn có gì để nói”.

Lão võ đế Thủy Thiên Ngân nói: “Tiền bối có thể để các đệ tử khác rời đi, ta cùng thanh niên này ở lại được không”. Lão chỉ sang Độc Cô Bại Thiên nói tiếp: “Tổ chức sát thủ thiên hạ đệ nhị bị tiêu diệt bởi vì hai người chúng ta tham chiến. Đám môn nhân đệ tử này cũng chẳng có tác dụng gì?”.

Lão võ đế muốn cứu môn nhân đệ tử của tam phái, bởi vì nếu như động thủ cùng thánh cấp cao thủ, căn bản không có khả năng thắng lợi nào. Thậm chí có khi còn chưa kịp xuất thủ đã bị tiêu diệt rồi...

“Ha ha, không được. Các ngươi đã làm ta phải xuất quan sớm, các ngươi sẽ phải trả giá cho hành vi ngu xuẩn của mình.”

Lão võ đế năn nỉ: “Vậy tiền bối có thể tha cho hai đứa nhỏ này?” Lão chỉ vào Hoa Vân Tiên và Thủy Tinh nói: “Bọn chúng vẫn còn nhỏ, không hiểu biết gì, tiền bối tha cho bọn chúng nhé”.

Sát Thần lạnh lùng nói: “Không kẻ nào được đi”.

Lão võ đế thấy Sát Thần lãnh khốc vô cùng, căn bản không chút nhân nhượng, liền không chút khách khí, trở mặt chửi bới: “Cái đồ trời đánh thánh vật không chết nhà ngươi, lão nhân gia ta đã nói hết lời, không ngờ ngươi không nể mặt, thật là không biết tốt xấu, ta&(&&^)*^U@Y&E(@...”

Tất cả mọi người đều trợn mắt há mồm, đường đường võ đế không ngờ cũng ngoác miệng ra chửi như vậy.

Độc Cô Bại Thiên không nhịn được cười, mặc dù hắn biết lão đầu tử này cũng không tử tế gì, nhưng không ngờ lão lại “hào phóng” như vậy, dám chửi bới một cao thủ thánh cấp trước mặt mọi người.

Thánh cấp cao thủ giận đến mức toàn thân run lên, giơ tay chỉ về về Thủy Thiên Ngân quát: “Tiểu tử, muốn chết”.

Dứt lời, một đạo phong mang rực rỡ phát nát hư không, phát ra những âm thanh kì dị, lao thẳng về phía lão võ đế.

Thủy Thiên Ngân kinh hãi, nhanh chóng né sang một bên.

Phong mang giáng thẳng xuống đất, cát bụi mù mịt, đất đá tung toé, một cái hố sâu hoắm xuất hiện tại nơi lão vừa đứng.

Tất cả mọi người đều hít sâu một hơi, một đòn đơn giản của thánh cấp cao thủ đã kinh người như vậy, nếu như toàn lực xuất thủ, chỉ sợ tất cả mọi người ở đây cộng lại, cũng không đỡ được một đòn của y.

Lúc này Độc Cô Bại Thiên ra hiệu cho Hoa Vân Tiên cùng Thủy Tinh lùi lại. Hắn rút Ma Phong từ sau lưng ra, nói với Sát Thần giữa không trung: “Lão quái tử thủ trời đánh kia, ngươi nhìn xem đây là cái gì?”.

Sát Thần quay đầu lại nhìn, lập tức kinh ngạc. Người khác có thể không cảm giác được gì, nhưng y đã đạt tới thần cấp cảnh giới, thần thức mạnh hơn người thường rất nhiều lần. Ngay lập tức y cảm nhận được binh khí nhìn chẳng ra đao cũng không giống kiếm kia không bình thường chút nào.

Khi y đem toàn bộ thần thức tập trung vào thanh binh khí đó, một cỗ năng lượng khổng lồ từ Ma Phong ào ạt tuôn ra, giáng mạnh vào thần thức của y. Sát Thần la thảm một tiếng, phun ra ba ngụm máu tươi, lao đảo trên không, suýt chút nữa thì rơi xuống đất.

“Tiểu tử...ngươi...trong tay ngươi là vật gì?”. Trong mắt Sát Thần hiện ra nét sợ hãi, y vừa chỉ cảm ứng một chút, đã gặp phải phản lực mạnh như vậy, có thể tưởng tượng được sự khủng bố của thanh binh khí này.

Độc Cô Bại Thiên huyên hoang: “Ha ha, Võ thánh ngu ngốc nhà ngươi, không ngờ đến di vật của vạn ma chi tổ cũng không biết, ngươi sống cũng phí. Lẽ nào ngươi chưa từng nghe qua, trong hiện hạ từng có một tồn tại vô cùng vĩ đại? Người bại bách thánh, diệt thần sứ, vô địch thế gian, sau đó chán ghét cuộc sống vô địch, đánh lên thiên giới, từ đó biến mất. Nhưng binh khí của ngươi lưu lạc nhân gian, uy nhiên bách thánh, chán nể vạn ma. Hắc hắc, ngươi nhìn kỹ đi, đây chính là tuyệt thế thần binh của Ma Tổ năm đó”.

Sát Thần đại kinh thất sắc, mặc dù những gì Độc Cô Bại Thiên nói với những gì y biết có chút sai lệch, nhưng sự thật là có một thanh binh khí như vậy. Hiện giờ binh khí trong tay Độc Cô Bại Thiên khiến y cảm thấy run rẩy, y thực sự hoài nghi đó chính là tuyệt thế thần binh trong truyền thuyết.

Nhưng y cũng cảm thấy suy đoán đó quá hoang đường. Thần binh tối cường trong truyền thuyết, đừng nói đến người tầm thường, cho dù là Võ thánh cũng khó sử dụng. Dù sao đi nữa cũng không thể bị một tên tiểu tử nhãi ranh mới hơn hai mươi tuổi dễ dàng cầm trong tay.

Y lại sử dụng thần thức thăm dò Ma Phong một lần nữa. Lần này, Ma Phong phát ra sức mạnh còn mạnh hơn lần trước, giáng mạnh vào thần thức của y, suýt chút nữa đánh tan cả thần thức. Y liên tục phun ra mấy ngụm máu, thân thể kịch liệt run rẩy. Một cỗ hàn ý lạnh buốt lan toả, khiến y cảm thấy như rơi vào hồ băng. Ma Phong phát ra sát ý vô tận, khiến y có cảm giác vô lực.

“Làm sao lại như thế? Làm sao lại như thế...” Đôi mắt y vô thần, lảo đảo lảo đảo.

Mọi người quan chiến cũng cả kinh thất sắc, không biết tại sao Sát Thần lại tự tung tự tác. Nhưng cũng phần nào đoán ra là có liên quan đến binh khí có hình dạng quái dị trong tay Độc Cô Bại Thiên.

Sát Thần đột nhiên hai mắt lấp lánh hung quang nói: “Thật là đạp nát gót giày đầu không thấy, tìm ra thật chẳng mấy công phu. Sát Thần ta một đời chèo vênh giữa sự sống với cái chết, khi còn trẻ làm sát thủ, gần như mỗi ngày đều gặp gỡ tử thần. Sau khi khám phá để cảnh tiến vào thánh cấp linh vực, lại gặp phải bọn tuần thiên sứ giả chó chết, suýt chút nữa đã làm cho ta hồn phi phách tán. Hôm nay có một thanh tuyệt thế thần binh như vậy xuất hiện trước mắt, làm sao ta có thể bỏ qua cho được.”

“Có một thanh binh khí như vậy, cho dù đối mặt với tuần thiên sứ giả, ta còn sợ gì. Những ngày khổ nạn cuối cùng cũng kết thúc. Ha ha.” Y cất tiếng cười vang.

Độc Cô Bại Thiên cười lạnh nói: “Ngươi đừng có huyên hoang, ngươi nghĩ ngươi là ai. Ngươi có thể cầm được nó sao? Chỉ mới nhìn đã khiến ngươi thổ huyết, nếu như cầm trong tay, ngươi sẽ lập tức tan xác pháo nay.”

Lúc này mọi người đều hiểu, sự tình cổ quái vừa rồi đúng là xuất phát từ binh khí hình dạng kỳ quái kia.

Sát Thần không nói gì, vung tay phát ra ba đạo kiếm cương rực rỡ loá mắt về phía Độc Cô Bại Thiên.

Độc Cô Bại Thiên giơ tay ngăn Thủy Thiên Ngân đang muốn lao tới hỗ trợ lại, hai tay hấn nắm chặt Ma Phong nghênh chiến, hấn đang đánh cuộc, đánh cuộc Ma Phong có thể chịu được công lực cái thể của thánh cấp cao thủ.

Ba đạo phong mang nhanh chóng va chạm với Ma Phong, không có tiếng nổ long trời như chúng nhân tưởng tượng. Ma Phong đen nhanh hấp thu hết phong mang, tất cả quang hoa đều biến mất tại binh khí không mũi nhọn cũng chẳng lưỡi sắc đó.

Lòng tự tin của Độc Cô Bại Thiên tăng cao, lúc đầu hấn đã có cảm giác thân thiết với Ma Phong, lúc này cảm giác đó càng trở lên mạnh mẽ. Nó giống như chiến hữu nhiều năm của hấn, phảng phất đã cùng hấn máu thịt tương liên.

“Làm sao, lão quái vật, ngươi làm gì được ta?”. Độc Cô Bại Thiên hét to: “Ngươi có còn muốn tiếp không? Thần binh lợi khí chỉ những người có đức mới làm chủ được, nếu như ngươi cướp đoạt, chỉ tổ chịu tai vạ mà

thôi”.

Thủy Thiên Ngân lẩm bẩm: “Chỉ có người có đức mới có được. Tên tiểu tử hỗn hào nhà ngươi mà có đức hay sao?”.

Ở trên không, khuôn mặt của Sát Thần âm trầm khó đoán, hiện giờ y đã khẳng định được đây chính là thần binh trong truyền thuyết, nhưng nhìn tình hình thì giống như là đã nhận chủ.

Y rất không cam tâm, tiếp tục tấn công Độc Cô Bại Thiên. Vô số đạo kiếm cương từ hai tay y bắn ra, phát ra tiếng ầm ì trên không trung, đệ tử ba phái vô cùng hoảng sợ, vội vàng lùi lại phía sau.

Đòn tấn công của Sát Thần tuy thanh thế hãi nhân, nhưng cuối cùng tất cả các đòn công kích đều bị Ma Phong dễ dàng hoá giải.

Mỗi cá nhân tại trường đều trợn mắt há hốc mồm, không dám tin vào sự thật trước mắt. Một thanh binh khí hình dáng quái dị không ngờ lại có thể ngăn cản được sức mạnh khủng khiếp của thánh cấp cao thủ, thật là làm cho người ta không thể tin được.

Hàn quang loé lên trong mắt Sát Thần, y lao nhanh như chớp đến trước mặt Độc Cô Bại Thiên, giơ tay chụp lấy Ma Phong, đồng thời chân phải đá vào bụng Độc Cô Bại Thiên.

Động tác của thánh cấp cao thủ quá nhanh, nhanh đến mức Độc Cô Bại Thiên gần như không kịp phản ứng gì cả. Nhưng vào lúc khẩn cấp, Ma Phong đen nhanh đột nhiên bạo phát một đạo quang mang loá mắt, cuộn về hướng Sát Thần, phát ra những âm thanh chói tai.

Sát Thần hoảng sợ, vội vàng bay lùi lại, tránh đòn tập kích của Ma Phong, nhưng toàn thân y đã mồ hôi đầm đìa.

Ma Phong quá cổ quái, không ngờ có thể tự chủ tấn công, giống như là có tư tưởng vậy.

Độc Cô Bại Thiên cũng toát mồ hôi hột, nếu như bị dính một cước đó của thánh cấp cao thủ, chắc chắn người y nát bấy. Sau phút kinh hoàng, y không sợ hãi gì, vung Ma Phong lên gây sự: “Lão bất tử nhà ngươi, có muốn thử nữa không, có bản lĩnh thì lại đây mà cướp, nếu không lão tử xử ngươi”.

Nói rồi hần vận công lực dồn vào Ma Phong, năng lượng dao động từ y là trung tâm lan toả ra ngoài, hung hãn chém một đòn về phía Sát Thần giữa không trung.

Ma Phong phát ra quang mang đen nhánh, mang theo sát khí ngập trời, nhắm thẳng về phía Sát Thần.

Sát Thần cười lạnh, liên tục huy động thủ chưởng, cương khí ngập trời, phong mang rực rỡ, giao thủ cùng đạo quang mang đen nhánh kia.

Đụng độ kịch liệt, giao phong mãnh liệt, trên không phát ra những tiếng ầm ì trầm muộn, cuối cùng quang mang đen nhánh kia biến mất, Sát Thần nhất thời thất thần.

Một đề cảnh cao thủ trẻ tuổi cùng vào tuyệt thế thần binh, không ngờ có thể đánh tay đôi với lão, điều này khiến Sát Thần ức muốn học máu, muốn nổi điên, đồng thời càng muốn đoạt được Ma Phong.

Đệ tử ba phái quan chiến càng cảm thấy kinh ngạc, không ngờ Độc Cô Bại Thiên có thể giao thủ với thánh cấp cao thủ.

Sát Thần cuồng nộ, lạnh lùng nhìn hần, hận không thể xé xác hần ngay lập tức, tối cùng lại lao về phía hần.

Lần này Độc Cô Bại Thiên nhắm mắt lại, y biết rằng ánh mắt của y không nhanh và chính xác bằng đề cảnh thần thức. Khi Sát Thần còn cách hần chưa đầy một mét, hần vung Ma Phong đâm về phía trước, tuy nhiên lần này, Ma Phong đen nhánh không phát ra chút quang mang nào.

Sát Thần vui mừng, không quan tâm đến Độc Cô Bại Thiên, chụp về phía Ma Phong. Nhưng đúng vào lúc y buông lỏng cảnh giác, không ngờ Ma Phong lại phun ra một luồng ánh sáng rực rỡ, chớp mắt xuyên qua ngực y, máu tươi ào ạt tuôn ra.

Sát Thần rú lên một tiếng, bay vút lên cao, máu rơi như mưa xuống đất. Y cảm giác một cỗ lực lượng âm lãnh dường như đang gặm nhấm linh hồn của y. Y vận dụng công lực toàn thân, mới bức được khí tức âm lãnh đó ra ngoài cơ thể.

“Tiểu tử thôi, ngươi thật độc ác...thì ra thần binh có thể luyện hoá hồn phách...ngươi đợi đó, tương lai không xa, ta sẽ làm cho người hồn phi phách tán”.

Nói xong, Sát Thần hoá thân thành một đạo quang mang, lao về phía xa.

196. Chương 8: Tang Khoản.

“Sát Thần chạy rồi, Sát Thần chạy rồi,” đệ tử ba phái bật lên tiếng hoan hô, ai nấy đều có cảm giác sống sót trong đường tơ kẽ tóc.

Kết quả này vượt khỏi ý liệu tất thấy, một thánh cấp cao thủ công lực thông thiên lại hoảng sợ trước một binh khí kì quái, bị một đệ cảnh cao thủ đả thương rồi cầm đầu bỏ chạy, thật không tưởng tượng nổi.

Việc xảy ra tối nay khiến tất thấy hơn hẳn, tổ chức sát thủ thiên hạ đệ nhị bị diệt, thánh cấp cao thủ trong truyền thuyết xuất hiện rồi trọng thương bỏ chạy, giang hồ tất sẽ sôi trào...

Thủy Thiên Ngân lệnh cho đệ tử ba phái lục soát Sát Thủ sơn trang, ông ta và bọn Thủy Tinh đứng yên bất động.

Thủy Thiên Ngân, Thủy Tinh và Hoa Vân Tiên nhìn Độc Cô Bại Thiên với ánh mắt khác nhau, như lão bắt tử vạ năm đang quan sát hẩn.

Hắn tỏ vẻ nhột nhạt, buột miệng hỏi: “Ba người các vị trúng tà chẳng? Vì sao nhìn mỗi như thế? Mỹ nữ đã đành, chứng minh mỗi tuần tú, có mị lực, Thủy lão đầu là nam nhân mà nhìn chăm chăm còn thành thể thống gì, lão đầu đáng chết tránh ra. Thủy Tinh muội muội, Vân Tiên muội muội đến đây, để ca ca ‘chăm sóc’ hai người.”

Đoạn hẩn kéo tay Thủy Tinh và Hoa Vân Tiên.

Cả hai đỏ bừng mặt, cổ gãy ra.

Hoa Vân Tiên nói: “Ngươi muốn chết hả?”

Thủy Tinh cũng hỏi: “Sao ngươi biết Vân Tiên là con gái, biết cả tên Hoa tỷ tỷ nữa?”

Độc Cô Bại Thiên cười ha hả: “Ngày đầu tiên gặp nàng ta, ta đã nhận ra chỗ bất ổn, nam nhi sao lại có thể xinh đẹp như thế, dù là xinh đẹp cũng không thể lên liếc mắt với ta, sau cùng lại một mình bộc lộ rõ với ta, hắc hắc, không cần ta giải thích tiếp nữa nhỉ.”

Thủy Tinh đương nhiên không tin lời hẩn, quay nhìn Hoa Vân Tiên, thị giận đến xanh mặt, tuốt bảo kiếm xuất liền bốn mươi chín nhát đâm hẩn.

“Tên mặt dày ngươi chết đi.”

Độc Cô Bại Thiên nhanh chóng tránh đi, đến cạnh Thủy Tinh nắm tay nàng: “Vẫn là Thủy Tinh muội muội ngoan ngoan, vừa xinh đẹp lại ôn nhu, ta muốn...”

Đột nhiên hẩn ngừng lời, sắc mặt Thủy Thiên Ngân xanh lè vì giận dữ.

“Xú tiểu tử mau bỏ tay ra, dám trêu chọc tôn nữ trước mặt ta thì ngươi chán sống rồi.”

Độc Cô Bại Thiên nắm tay Thủy Tinh bỏ chạy: “Được, bọn ta đi chỗ khác, không vướng mắt lão.” Chưa được bao xa, Thủy Tinh thoát khỏi tay hẩn nhưng Thủy Thiên Ngân vẫn đuổi theo không rời.

Từ hậu sơn Sát Thủ sơn trang vang lên tiếng hô hoán.

Tổ chức sát thủ đệ nhị nổi danh bị diệt, lúc bọn Độc Cô Bại Thiên quay về Sát Thủ sơn trang đều ngẩn ra, ruộng lớn ruộng nhỏ trong viện từ đều là châu bảo, là bảo tàng khó lòng tưởng tượng nổi.

Rồi lại tìm được danh sách giao dịch ghi chép từng mối làm ăn bản thủ. Đây chính là tang vật quan trọng.

Độc Cô Bại Thiên vừa định cầm tờ ghi chép thì Thủy Thiên Ngân nhanh hơn một bước, cầm lên xem qua, sắc mặt ngày một nặng nề. Quyển sổ ghi lại sinh ý mấy chục năm nay của sát thủ, bao nhiêu nghi ngờ đều

được giải trừ, hóa ra nhiều vụ án đều có liên quan đến tổ chức sát thủ thiên hạ đệ nhị, nhiều nguy quân tử đạo mạo đã bị lột mặt.

Lão thở dài: “Đúng là tội nghiệt, tổ chức sát thủ này tà ác vô cùng.”

Độc Cô Bại Thiên đưa tay với danh sách, Thủy Thiên Ngân gạt tay hấn ra: “Ta biết tiểu tử ngươi không có lòng tốt gì đâu, tuyệt không thể cho ngươi xem danh sách này, nếu ngươi truyền bá ra thì thiên hạ tất sẽ loạn.”

Độc Cô Bại Thiên hỏi: “Nghe khẩu khí của tiền bối thì hình như sẽ không công bố sự thật? Lẽ nào phải để mấy tên khốn đó tiêu diêu tự tại ngoài vòng pháp luật?”

Thủy Thiên Ngân đáp: “Lão phu biết tiểu tử nói gì, cũng hiểu lòng dạ ngươi, ngươi muốn lột trần chân tướng, lão phu cũng thế, nhưng không thể. Nếu tiểu tử công bố danh sách này sẽ có vô số người bị liên lụy, thiên hạ tất đại loạn. Vụ này liên can đến nhiều người, có âm mưu của vương công quý tộc tranh quyền, có các thế lực đại phái đấu đá, nhiều người là danh nhân đương thời. Vì giữ cho thiên hạ ổn định, lão phu không thể đưa cho ngươi.”

Độc Cô Bại Thiên hỏi: “Thủy lão đầu lại che giấu tội ác, có khác gì đẹp thiện giúp ác.”

Thủy Thiên Ngân nói: “Sự tình không như ngươi tưởng tượng đâu, chuyện này dính đến cả những xấu xa trong cung đình, không thể nói là ai đúng ai sai. Hoàng gia vốn là nơi tranh đấu mưu lược tâm cơ, dù kẻ bị tổ chức sát thủ thiên hạ đệ nhị ám sát cũng không hẳn tốt đẹp gì. Lẽ nào ngươi định lật đổ hoàng đế một nước nào đó, đổi quyền thống trị một quốc gia? Không thể nào, việc đã qua rồi, còn lật lại sẽ chỉ khiến nước khác lay động, lê dân bách tính cũng sa vào vòng nước lửa.”

“Còn việc các đại phái tranh đấu cũng qua mấy chục năm rồi, thậm chí người song phương năm đó đều không còn, không lẽ ngươi còn muốn công bố? Như thế chỉ khiến hậu nhân các phái oán hận nhau, máu sẽ lại chảy mà thôi. Đương nhiên kẻ đại ác thì lão nhân gia ta không đời nào bỏ qua, sẽ đòi công đạo cho kẻ đã chết. Còn về ngươi...không nên xem qua, lão phu không muốn tên diên người công bố danh sách này, khiến thiên hạ đại loạn.”

Độc Cô Bại Thiên trầm nhủ: “Lão đầu đáng chết, đúng là giáo hoạt, lại cướp danh sách trước một bước, con bà nó chứ...”

“Thủy lão đầu, làm vậy không sợ bắt công ư? Một mình lão sao có thể phán đoán được hết mọi bí mật được che giấu kín kẽ, những kẻ đại ác đó cần phải nghiêm trị.”

Thủy Thiên Ngân đáp: “Không cần ngươi lo, lão nhân gia ta sẽ liên lạc các đế cảnh cao thủ khác hoàn thành việc này.”

Độc Cô Bại Thiên muốn đại chiến một trận với ông ta, cướp lấy danh sách, nhưng cảm thấy không cần thiết phải thế.

“Thủy lão đầu, không cho mỗ xem cũng được, nhưng có thể cho biết ai thuê tổ chức sát thủ thiên hạ đệ nhị ám sát mỗ chăng?”

Thủy Thiên Ngân nói: “Ừ, để lão phu xem, một, hai, ba...tổng cộng có hơn tám trăm kẻ chỉ tiền giết người, đủ thấy ngươi đúng là ác ma tốt đỉnh, bằng không sao lại có ngần ấy người muốn lấy mạng?”

“Không phải chứ? Sao lại đến ngần ấy người? Để mỗ xem là những ai.” Hấn nhận ra nụ cười trong mắt Thủy Thiên Ngân, biết lão đang gạt mình.

Thủy Thiên Ngân nói: “Thôi đi ngươi không cần xem. Ngươi giết người đủ rồi, đừng tạo thêm sát nghiệp nữa, những người trong này đều có mối thù giết cha, giết thầy với ngươi, dù thế nào ngươi cũng giết thân nhân của họ, họ thuê sát thủ ám sát ngươi cũng không sai. Ta quyết không thể cho ngươi xem danh sách.”

Độc Cô Bại Thiên hỏi: “Lẽ nào mỗ không có cả quyền lợi biết kẻ đã muốn giết mình?”

Thủy Thiên Ngân đáp: “Hiện tại không ai dám giết ngươi nữa, ngươi không đến làm phiền là họ phải niệm phật rồi. Ta càng không thể cho ngươi xem.”

Độc Cô Bại Thiên bật cười hăng hắc: “Không cho xem cũng được, sau này ta nhất định sẽ cưới Thủy Tinh, nếu có kẻ tới gây sự thì với một trưởng bối công lực cao thâm như ngài chống lưng thì ta không cần lo gì.”

“Người...” Lão võ đế Thủy Thiên Ngân giận dữ.

“Ồ, thế vẫn chưa đủ, ngũ đại thánh địa, mỗi phái ta đều cưới một nữ đệ tử, vậy mới an toàn.”

Hoa Vân Tiên và Thủy Tinh đồng thời mắng: “Độc Cô Bại Thiên đáng chết, người nói gì? Đừng có động đến sư môn bọn ta.”

Hắn bật cười: “Sai, không động đến sư môn các nàng mà là chính các nàng.”

Cả hai cùng nói: “Tên cuồng đồ...”

Lão võ đế Thủy Thiên Ngân cũng nói: “Tiểu tử khốn kiếp, tuyệt đối không được động đến tôn nữ của ta, bằng không ta quyết tử với người.”

Độc Cô Bại Thiên nói: “Nếu nàng ta động đến ta thì sao?”

Thủy Tinh đỏ mặt: “Độc Cô Bại Thiên, người nói lăng nhăng cái gì?”

Lão võ đế giận dữ, muốn động thủ luôn.

Độc Cô Bại Thiên không muốn trêu họ nữa, quay người đi vào chỗ đóng châu bảo, phát hiện được một chiếc hộp ngọc đẹp đẽ. Hộp tuy dùng mỹ ngọc thượng phẩm điêu khắc thành nhưng so với đồng trân châu, phẩm thúy, mã não thì không đáng gì. Hắn nhặt chiếc hộp lên, cảm giác rất nhẹ, liền mở nắp ra, bên trong đầy kim phiếu, mỗi tấm mười vạn lượng. Số kim phiếu này còn gấp mấy chục lần đồng châu báu cộng lại, khiến hắn vui mừng phát cuồng.

Hoa Vân Tiên tinh mắt, nhìn ra ngày hộp kim phiếu trong tay hắn, ré lên: “Oa, nhiều kim phiếu quá, nhất định là tiền bất nghĩa của do tổ chức sát thủ thiên hạ đệ nhị tích góp nhiều năm. Độc Cô Bại Thiên, người định làm gì, sao lại ném hộp vào ngực áo?”

Thủy Thiên Ngân cũng nói: “Xú tiểu tử người có phải thấy tiền sáng mắt không? Mau giao ra, kim phiếu không dành cho người.”

Độc Cô Bại Thiên bật cười: “Muốn ta bỏ ra, lẽ nào ném vào ngực áo các vị?”

Thủy Thiên Ngân nói: “Không ai được lấy, tiền này phải đi quyên góp cho người nghèo.”

Độc Cô Bại Thiên nói: “Được, rồi ta sẽ bố thí, có phải ta không biết làm đâu.”

Hoa Vân Tiên hừ lạnh: “Hừ, đáng vẻ mê tiền của người thế kia lại chịu cấp cho người nghèo, e là tống hết vào túi mới đúng.”

“Hắc hắc, cô đánh giá ta tồi quá.”

Thủy Thiên Ngân, Hoa Vân Tiên và Thủy Tinh rất bất mãn, trách hắn tham tài, lão võ đế thậm chí muốn quyết đấu với hắn, bức hắn giao tiền ra. Độc Cô Bại Thiên không giao tiền ra, trong lòng có tính toán riêng.

Hoa Vân Tiên tức giận: “Người đúng là loại máu lạnh hiếu sát, lại háo sắc, giờ lộ thêm bản chất tham tiền, thật không có tí ưu điểm nào.”

“Trách ta được sao? Bao người muốn giết ta, ta phải dùng tiền làm một số việc, như hối lộ họ, hoặc cũng tìm sát thủ đi ám sát họ. Còn nữa, hiện tại ta không có tiền thì lúc nào mới được cưới cô, rồi cưới Thủy Tinh?”

“Người...hừ, không nghiêm chỉnh tí nào.” Hoa Vân Tiên giận dữ ngoảnh mặt đi.

197. Chương 9: Dao Ngôn.

Độc Cô Bại Thiên định thăm vấn vương cấp sát thủ bị bắt thì phát hiện y đã cắn lưỡi tự tận.

Hắn không khỏi thất vọng, thầm than sát thủ quả nhiên đều độc ác vô tình, cả bản thân cũng không từ, nói gì đến nương tay cho người khác.

Một mối lửa là đủ tiêu diệt sơn trang của tổ chức sát thủ thiên hạ đệ nhị, nhân mã ba phái lặng lẽ rút lui, tan biến vào màn đêm.

Về đến khách sạn, hắn định lên giường nghỉ nhưng bị Thủy Thiên Ngân, Thủy Tinh và Hoa Vân Tiên ngăn lại, ánh mắt cả ba chăm chú nhìn Ma Phong sau lưng hắn không chớp.

“Chà, ba vị định làm gì, lẽ nào định phi lễ mỗ, nếu vậy thì Thủy lão đầu cứ đi, còn hai vị mỹ nữ ở lại, mỗ sẽ phụng hiến, thỏa nguyện cho các nàng.”

Cả ba nghe vậy cùng nhảy bổ tới, Thủy Thiên Ngân giữ hắn còn hai mỹ nữ cầu xé vai và đùi hắn, hắn kêu thảm liên hồi.

Sau cùng họ cũng dừng lại, hắn vẫn kêu đau thấu trời xanh.

Hoa Vân Tiên đưa một ngón tay chạm vào Ma Phong, rồi vội rút lại, tỏ ra cực kỳ thận trọng.

Độc Cô Bại Thiên cảm thấy buồn cười trước dáng vẻ sợ hãi của thị, hỏi: “Cô định làm gì? Muốn phi lễ ta hay là Ma Phong? ”

Hoa Vân Tiên nắm lấy tay thật mạnh: “Muốn chết, món binh khí cổ quái của ngươi là sao, thó được ở đâu? ”

Thủy Thiên Ngân và Thủy Tinh cũng muốn biết, tỏ ra chờ đợi câu trả lời.

Độc Cô Bại Thiên vừa giận vừa buồn cười: “Ba người đứng là...chẳng phải chỉ là một món binh khí thôi ư, có gì phải kinh ngạc, còn nữa chú ý một chút khi nói, sao lại nói thành ăn trộm?” Hắn muốn chuyện lớn hóa nhỏ, không muốn ba người nhìn chằm chằm Ma Phong mà hỏi.

Hoa Vân Tiên nói: “Ngươi nói xem vì sao lấy được binh khí nào, còn nữa hà cớ thánh cấp cao thủ đó lại sợ nó như vậy? Vì sao ngươi có thể dùng binh khí này đả thương ông ta?”

Câu này cũng là điều ông cháu Thủy Tinh muốn biết, họ ôm lòng nghi hoặc trước những gì xảy ra tối qua nhưng chưa có cơ hội hỏi hắn.

“Ôi, không phải mỗ không muốn cho các vị biết, nhưng liên quan đến nhiều bí mật, thật sự không biết phải nói từ đâu.”

Hoa Vân Tiên không ngả lòng: “Bọn ta giúp ngươi thế này, dẫn thủ hạ tới diệt tổ chức sát thủ thiên hạ đệ nhị, ngươi lại che che đây đây, không có tí nghĩa khí nào.”

Độc Cô Bại Thiên không muốn để lộ quá nhiều bí mật, bèn giả vờ vô lại, cười hì hì: “Hi hi, binh khí này của mỗ là tổ truyền, không thể cho người ngoài biết, nếu cô là người của Độc Cô gia thì không sao, hắc hắc...”

Hoa Vân Tiên giận dữ đặt tay lên chuôi kiếm.

Bọn Thủy Thiên Ngân tuy muốn biết bí mật về Ma Phong nhưng Độc Cô Bại Thiên bưng kín miệng bình, quyết không nói gì.

Ba ngày sau, giang hồ sôi trào, hàng cùng ngõ hẻm đều truyền bá tin tổ chức sát thủ thiên hạ đệ nhị không còn. Riêng chuyện Sát Thần lại không nhắc tới, tựa hồ tối đó không xuất hiện nhân vật đáng sợ này.

Phi cấp truyền thư, khoái mã truyền tin, tin tức lan khắp Thiên Vũ đại lục.

Thủy Thiên Ngân giận giữ nhảy chơi chơi.

Giang hồ đồn rằng Vân Yên các, Thủy Tinh trai, ma giáo và Bất tử ma để liên thủ diệt gọn tổ chức sát thủ thiên hạ đệ nhị. Ma giáo và thánh địa hóa ra liên hợp khiến giang hồ sôi lên, đặc biệt Bất tử ma để Độc Cô Bại Thiên cũng dự phần, càng khiến họ không tin nổi.

Giang hồ đại loạn, lời đồn đầy lên khắp nơi.

Có người nói quan hệ giữa thánh địa và ma giáo không phải địch, cũng chẳng phải bạn.

Có người nói thánh địa đã thỏa hiệp với Bất tử ma đế, hiện tại song phương đã hòa hảo, không còn ở thế nước lửa nữa.

Có người nói chính đạo và ma đạo chưa từng thật sự trở mặt, song phương có quân hệ riêng rất chặt chẽ.

Có người nói Bất tử ma đế...

Các loại tin đồn vang khắp nơi, thánh địa cùng ma giáo và Bất tử ma đế được đập nhập, ai nấy đều cảm thấy bất an xen lẫn nghi hoặc.

Thủy Thiên Ngân tức giận đi đi lại lại trong khách sạn: “Tên tiểu tử khốn kiếp này đúng là giảo hoạt, đã đi rồi, để lão phu phát hiện, nếu lão phu không lột da người mới là. Lại nói đệ tử ma giáo thành thế lực Độc Cô gia, còn phải người đồn đại khắp nơi, thật tức chết lão phu, hừ...” Ông ta há miệng phun phì phì.

Thủy Tinh ở cạnh đó cũng tức giận: “Độc Cô Bại Thiên quả thật xấu xa, vốn diệt được tổ chức sát thủ đứng thứ hai là việc đáng vui nhưng hắn lại lan truyền tin đồn đó, thật khiến người ta suy đoán lung tung, tức chết mà. Trước đây con cũng nghĩ tới khả năng này nhưng thấy hơi quá đáng, không ngờ hắn làm thật.”

Thủy Thiên Ngân tức giận: “Tiểu tử khốn kiếp này không gì không dám làm, hắn đi đâu nhỉ, kỳ quái thật, sao lại không tìm ra?”

Hoa Vân Tiên cũng giận dữ vạn phần, tuy đã tính đến mọi khả năng nhưng không ngờ lại thật sự xảy ra.

“Độc Cô Bại Thiên đáng chết, ta thật muốn giết người...hừ...” thị giận dữ đi lại trong phòng.

Lúc này hắn đang ở một khách sạn khác tại Tân Minh đế đô. Hắn biết lão vô để Thủy Thiên Ngân đang tìm mình nhưng không muốn gặp lão nên một mình lẩn vào khách sạn nghỉ ngơi.

“Hắc hắc, hiện giờ thánh địa không chỉ cùng ma giáo liên thủ đối địch, mà còn dính đến cả ma nhân như ta, để xem các người phân chia chính – ma thế nào.”

“Thủy lão đầu đừng trách, mỗi đã đặc biệt chiếu cố các vị rồi, nếu mỗi nói việc lão nắm trong tay danh sách khách hàng của tổ chức sát thủ thiên hạ đệ nhị loạn ra thì lão phiền rồi, sẽ gặp không ít kẻ tìm tới đầu.”

“Lão đầu này sao còn chưa đi, ta không muốn quán chân với lão. Nơi này không an toàn, không hiểu lúc nào lão tới, chà, cứ đến chỗ Hoa Vân Tiên ẩn thân tạm.”

Hoa Vân Tiên đang mắng mỏ trong phòng thì vừa hay hắn đến nơi, nghe rõ mồn một.

Hắn bình khí ngưng thần, khẽ đẩy cửa, đột nhiên xuất hiện trước mặt thị: “Cô sao lại mắng ở sau lưng ta, không sợ ta chấp hành gia pháp sao?”

Hoa Vân Tiên giật mình quay lại, lập tức lửa giận dâng lên, tuốt kiếm lao tới.

“Tên khốn chịu chết đi.”

Kiếm khí lạnh tanh cùng hàn quang buốt xương xộc tới, hắn giật mình, không ngờ thị kích động như vậy, vội xuất ra một đạo cương khí hóa giải, đoạn đoạt lấy trường kiếm: “Chà, lão bà, cô định mưu sát thân phu hử, giết ta rồi cô sẽ thành quả phụ.”

“Chịu chết đi, tên vô lại.” Đoạn thị lại vung chưởng bổ tới.

Hắn không tránh né, Hoa Vân Tiên cười lạnh, hai tay vẫn vỗ mạnh tới, còn cách một thước mà hắn vẫn trơ ra không tránh. Thị vội thu lại một phần công lực nhưng sức mạnh vẫn không kém chút nào, kinh khí ào ào tràn tới.

Đợi khi song chưởng sắp ấn vào ngực, hắn mới lách đi như chớp, chộp cứng hai tay Hoa Vân Tiên.

“Chà, sao ta xui xẻo thế, cưới được bà vợ nóng tính cỡ này.”

“Bỏ ra, bỏ tay ta ra.” Hoa Vân Tiên giãy giụa.

Độc Cô Bại Thiên không buông mà ôm thị vào lòng.

“Lão bà, nói ra thì lần này cô không tổn thất gì, ma giáo và thánh địa được đánh đồng, không phải giáo chủ của cô vui vẻ lắm sao?”

Hoa Vân Tiên vừa giận vừa then, cảm giác Độc Cô Bại Thiên đúng là khắc tinh, gặp hần là thị chịu bó tay.

Thị trầm giọng: “Độc Cô Bại Thiên, bỏ ta ra được không?”

“Tuân mệnh, lão bà.” Hần không muốn thấy thị then quá hóa giận.

Hoa Vân Tiên thở dài: “Ta thật sự bó tay với người, đánh không lại, đối phó không xong, người muốn khuấy loạn giang hồ thế nào thì tùy, đừng kéo ta vào là xong.”

Độc Cô Bại Thiên biết thị rất bất mãn với việc này: “Cô đừng giận, ta sẽ nhanh chóng rời khỏi Tân Minh, trước khi đi, hi vọng cô được vui.”

Hoa Vân Tiên cả kinh: “Người chuẩn bị đi đâu? Có phải đối phó ai đó?”

Độc Cô Bại Thiên đáp: “Cô đoán không sai, người ta muốn đối phó rất đáng ghét, chính chúng đẩy ta vào con đường thành ma.”

Hoa Vân Tiên hỏi: “Người muốn nói đến Thanh Phong đế quốc Nam Cung gia tộc?”

Hần gật đầu: “Không sai, chính là chúng, oan có đầu, nợ có chủ, cũng đến lúc tính sổ với chúng rồi.”

Hoa Vân Tiên nói: “Một mình người khiêu chiến cả Nam Cung gia tộc? Người quá coi thường Nam Cung thế gia rồi, đường đường Thanh Phong đệ nhất võ lâm thế gia thì thực lực quyết không kém hơn ngũ đại thánh địa, chỉ có hơn tổ chức sát thủ thiên hạ đệ nhị trở lên. Thực lực của tổ chức này thì người đã thấy, nếu chỉ mình người có diệt được chúng chăng?”

Hần bật cười: “Không ngờ cô còn quan tâm đến ta, yên tâm đi, ta tuyệt đối không đánh khi không nắm chắc, dù không diệt được Nam Cung thế gia cũng phải khiến chúng chao đảo.”

Hoa Vân Tiên cả kinh: “Người điên rồi, định diệt gia tộc đó? Dù gì chúng cũng là Thanh Phong đế quốc đệ nhất thế gia, có giao tình với nhiều tuyệt đỉnh cao thủ, nếu người diệt chúng, sau này ứng phó với những kẻ tới báo thù cũng mệt đấy, thật không cần ra giang hồ nữa.”

Độc Cô Bại Thiên bật cười: “Nếu cô biết ta khó khăn thì dẫn lực lượng ma giáo cùng Vân Yên các đến trợ lực.”

Hoa Vân Tiên nói: “Đi chết đi, ta không bao giờ giúp tên vong ân phụ nghĩa người.”

“Phong tiêu tiêu hề Dịch Thủy hàn, tráng sĩ nhất khứ hề bất phục hoàn (Gió hiu hiu nước sông Dịch lạnh buốt, tráng sĩ một đi không trở lại), cô phải giữ mình, nếu ta thật sự một đi không trở lại, cô sẽ còn lại một mình cô lẻ.”

Hoa Vân Tiên thở dài: “Người đúng là, đến giờ này còn lòng dạ nói đùa. Nên nghĩ cách đối phó Nam Cung thế gia đi, bằng không trên đường thì đã bị người trợ giúp Nam Cung thế gia xử lý rồi.”

“Hắc hắc, cô không cần cả nghĩ, giờ ai dám chủ động chạm đến ta đây? Ta không chạm đến họ thì thôi, ai dám động đến ta?”

Hoa Vân Tiên hừ lạnh: “Người đập nhập thánh địa, ma giáo cùng mình là vì muốn khiến người khác lầm tưởng rằng người được nhiều phe o bế, đúng không?”

“Ừ, mấy hôm trước ta đã lập uy, cộng thêm việc của tổ chức sát thủ thiên hạ đệ nhị, ta tin rằng lúc ta đánh đến Nam Cung thế gia, không ai dám tới chi viện.”

198. Chương 10: Tuyệt Thế Cường Giả.

Độc Cô Bại Thiên sau cùng cũng lặng lẽ rời đô thành Tân Minh đế quốc, trước khi hần đi mấy ngày, cả đế đô vẫn sôi trào. Tổ chức sát thủ thiên hạ đệ nhị bị diệt, nhân mã các phương nghe tin nhao nhao đến nghe ngóng, hồng thu thập tình hình tường tặc.

Lão võ đế Thủy Thiên Ngân không ngớt tìm kiếm hần nhưng không may mắn nắm được tung tích, thành thử giận dữ vô cùng.

Giang hồ nổi sóng, Nam Cung thế gia cũng không còn bình tĩnh. Nam Cung Vô Định ngồi trước lò lửa, vừa uống trà vừa nhìn tuyết rơi ngoài cửa, thư thái nói: “Mấy hôm nữa tuyết sẽ lớn.”

Nam Cung Anh Hùng đứng cạnh nói: “Độc Cô Bại Thiên có lẽ cũng sẽ động thủ.”

Nam Cung Tiên Nhi thêm lời: “Lần nào hắc cũng gây ra ồn ào, thật khiến người ta không nhìn thấu, lần này kéo được cả ma giáo, thánh địa vào cuộc, không hiểu lần này sẽ giở trò gì với Nam Cung thế gia.”

Nam Cung Vô Định nói: “Ta vẫn chờ hắc tới, lần này phải đại chiến một trận.”

Dung nhan kiều diễm của Nam Cung Tiên Nhi tỏ vẻ lo lắng, nhú mào: “Gia gia thật sự muốn đại chiến với hắc?”

“Ha ha, không cần lo, hắc mà tới đảm bảo không mấy may chiếm tiện nghi. Đối thủ khó tìm, ta chỉ muốn quá chiêu cùng hắc, quyết không đấu sinh tử.”

Ở Đông Hải, quanh một tiểu đảo vô danh dăng sóng ngập trời, sóng cao mấy chục thước gầm gào, tựa hồ muốn chạm tới tầng không.

Một lão nhân râu tóc bạc phơ tung quyền đẩy sóng lùi lại, quan sát kỹ mới thấy sóng là do ông ta đẩy lên.

Lão nhân chính là sư phụ Huyền Huyền, vung mạnh song chưởng đẩy lên cương khí như liệt diễm cháy quanh người, nước biển không đến gần được phạm vi ba trượng quanh ông ta.

“Chán quá, vì sao tuần thiên sứ giả không tìm tới, bao năm rồi lão nhân gia ta không hoạt động gân cốt. Mấy lão bất tử ấy cũng trốn hết cả, đời tịch mịch làm sao, nếu ta biết họ ở đâu, nhất định đánh cho nát đất.”

Đột nhiên ông ta cười giảo hoạt, sóng tan hết, mặt biển trở lại bình tĩnh, trên mình lão nhân toát ra khí tức khiến người khác giật mình, mỗi lần ông ta cười, mặt biển lại sôi lên.

“Thiên Ma sao còn chưa động tĩnh gì, không phải ngủ đến chết rồi chứ, ta đến khiêu khích hắc, hắc hắc.”

Thần quang lóe lên trong mắt ông ta, hai đạo tinh mang rực sáng, lao tới Thiên Ma cốc xa xăm.

Thiên Ma cốc không còn Độc Cô Bại Thiên và Huyền Huyền cũng yên tĩnh lại, nhưng hôm đó một làn kinh lực kinh nhân áp tới phía trên cốc, khiến ai nấy trong cốc run rẩy.

Kinh lực đột phá được Thiên Ma tỏa thần đại trận, tiến thẳng vào cốc.

Một thân ảnh mờ mờ hiển hiện trên không, là một lão nhân râu tóc bạc phơ, sức mạnh từ mình ông ta phát ra.

Lão nhân vào Thiên Ma cốc rồi liền thẳng đến chỗ tượng Thiên Ma.

Huyết Ma là nhân vật đầu tiên trong cốc cảm nhận khí tức đó, kinh hãi đứng bật dậy.

“Vạn lý ánh tượng! Lẽ nào có Cổ võ thánh đang thi triển Vạn lý ánh tượng?!”

Thị ra khỏi phòng, đứng ở xa quan sát tượng Thiên Ma.

Ma giáo giáo chủ và thập đại thái thượng trưởng lão cũng đã ra khỏi phòng, nhìn về tượng Thiên Ma.

Một trong thập đại thái thượng trưởng lão lên tiếng: “Lẽ nào thánh cấp cao thủ đến tấn công, không phải tiểu nha đầu lần trước phá để thành thánh quay lại trả đũa.”

“Không thể, khí thế này còn hơn cả Huyết Ma lão tổ.”

“Mau đi mời Huyết Ma lão tổ.”

Thập đại thái thượng trưởng lão cùng ma giáo giáo chủ Cái Thiên Phong lần lượt đến nơi Huyết Ma ở, thị biết ý họ, chỉ lắc đầu, nhìn tượng Thiên Ma không chớp.

Hư ảnh mờ mờ đã đến phía trên tượng Thiên Ma, đột nhiên tiếng quát vang lên: “Thiên Ma tiểu tử, ta đến đá vào mõng ngươi đây.” Dứt lời hư ảnh đáp xuống đầu bức tượng, nẩy chọi chọi trên đó.

“Ta giẫm, ta giẫm, ta thay sư phụ ngươi giẫm thật mạnh.”

Thiên Ma đột nhiên run lên, cất lên tiếng hú như gầm hét.

Hư ảnh nhanh chóng lao ra phía sau tượng, tung một cước thật mạnh, rồi nhanh chóng vút lên không.

Huyết Ma và các thái thượng trưởng lão há hốc mồm kinh hãi, dụi mạnh mắt, không dám tin vào việc xảy ra trước mắt.

Huyết Ma vút lên không đuổi theo hư ảnh, gọi to: “Tiền bối đợi chút, tiền bối là vị nào?”

Hư ảnh là sư phụ Huyền Huyền đang thi triển Vạn lý ánh tượng, dừng lại nhìn Huyết Ma: “Tiểu cô nương đừng làm phiền, lão phu hiện không có thời gian giải thích, sau này có cơ hội sẽ nói.”

Ma giáo giáo chủ và thập thái thượng trưởng lão lại há hốc mồm, người đó lại gọi Huyết Ma hơn ngàn tuổi là tiểu cô nương, thật khiến họ không chấp nhận được.

Huyết Ma cũng lúng túng, bị người ta xưng hô như thế không hay gì nhưng trên đời hiếm ai đủ tư cách gọi thị là tiểu cô nương.

Sư phụ Huyền Huyền bỏ mặc tất cả, lao ra khỏi Thiên Ma tỏa hồn đại trận, nhanh chóng bay về Đông Hải.

Tượng Thiên Ma lắc lư, xạ ra một làn quang mang sáng rực đuổi theo.

Trên Đông Hải, thân thể sư phụ Huyền Huyền run lên, nhìn đạo quang mang đang đuổi theo, lộ ra nụ cười.

“Để xem tiểu tử ngươi mạnh đến mức nào.”

Đạo quang mang áp sát, là quyền đầu khổng lồ, lóe ánh xanh đen.

“Mẹ nó chứ, lại hung hăng đến thế, định đâm lão nhân gia ta.”

Sư phụ Huyền Huyền cước đạp hư không, cương khí toát khỏi thân thể mãnh liệt, ông ta không dám coi thường sức mạnh một quyền này, dù gì cũng là đòn công kích của nhất đại cường giả Thiên Ma. Hai tay ông ta vung lên, quang mang chói lòa như thái dương tràn ra thật nhanh.

Mặt biển dậy sóng, hai dải quang mang va chạm, phát ra tiếng nổ động trời cùng vạn trượng quang mang, thiên địa sáng rực.

Sóng điên cuồng dâng cao mấy chục thước, sư phụ Huyền Huyền rơi xuống biển.

Khi tất cả bình tĩnh lại, ông ta từ dưới biển bay vút lên không.

“Mẹ nó chứ, tiểu tử này mạnh thật, vạn năm nay tiến bộ không ít, phì.” Ông ta phun ngụm nước biển ra, toàn thân ướt nhẹp, có phần nhếch nhác.

Trên hải đảo xuất hiện một thiếu nữ dung nhan tuyệt thế yếu điệu đi về phía bờ biển. Chính là Huyền Huyền lâu ngày không thấy xuất hiện, quan sát kĩ mới thấy sắc mặt nàng có phần nhợt nhạt.

Nàng cười hì hì nhìn lão nhân trên không: “Sư phụ, sao người lại biến thành con gà ướt thế này?”

Lão nhân vận công hong khô y phục, cười khan: “Hắc hắc, sơ ý ngã xuống biển.”

“Lừa gạt, con nhìn thấy người bị đánh rơi xuống biển, hừ, không phải sư phụ thiên hạ vô địch, không có đối thủ sao?”

Lão nhân hơi ngượng ngập: “Rơi xuống biển không có nghĩa là ta kém hơn hẳn, có khi sẽ quay lại đánh cho hẳn bò lê ra.”

Huyền Huyền lấy làm hiếu kỳ: “Sư phụ, đó là ai mà khiến người tệ hại thế này?”

“Còn ai ngoài Thiên Ma. Hẳn sao khiến ta tệ hại được, tiểu nha đầu nói năng phải chú ý, đừng làm hỏng thanh danh sư phụ.”

“A, là Thiên Ma, lần trước đến Thiên Ma cốc, con thấy tượng y, giờ y ở đâu?”

Lão nhân đáp: “Tượng là Thiên Ma, Thiên Ma là tượng.”

Huyền Huyền ré lên: “Không phải đâu, lần trước con khắc mấy chữ lên tượng Thiên Ma, chẳng trách bức tượng rung lên, lúc đó con tưởng mình nhầm, hóa ra...”

Sư phụ nàng há hốc miệng: “Con khắc ở đâu?”

“Trên đầu y.”

Lão nhân kinh ngạc ngã xuống biển nhưng nhanh chóng lao lên, cười ha hả: “Ha ha, không then là đồ đệ của ta, quả nhiên xuất sắc, dám khắc chữ lên đầu Thiên Ma. Ha ha...”

Đoạn lão nhân hạ xuống giong Huyền Huyền lên, cùng bay lên không: “Huyền Huyền, con đúng là hảo đồ đệ, cũng xuất sắc như ta, chỉ là kém hơn sư phụ một chút...”

Huyền Huyền lắc mạnh cái đầu bạc trắng: “Lão đầu tự kiêu điên rồi, mau bỏ con xuống...”

“Ha ha...” Không trung vang lên tiếng cười.

“Lão đầu mau bỏ con xuống, trị thương thật mau, con ở trên đảo buồn chết mất.”

“A..đừng lắc nữa...ta sẽ trị thương ngay...đừng lắc nữa...”

199. Chương 11: Nguyệt Tung.

Lúc Độc Cô Bại Thiên lại đặt chân lên Thanh Phong đế quốc, lòng không khỏi cảm khái. Khi trước hắn vượt ngàn dặm từ Hán Đường đế quốc đến đây xông pha giang hồ, chỉ mới mấy tháng mà xảy ra bao nhiêu việc.

“Nam Cung ơi, Nam Cung, Độc Cô Bại Thiên ta quay lại đây.”

Lần này trở lại, hắn không khoa trương như trước khiến người võ lâm nghe tên là biến sắc nữa. Hắn không muốn chưa đến Nam Cung thế gia đã tạo thành xôn xao, cũng như lúc ở Tân Minh đế quốc, hắn âm thầm tới.

Hôm đó hắn đi qua một thành nhỏ ăn cơm, chợt nghe dưới tửu lâu có tiếng ồn ào.

“Lại là lão ăn xin này, mau đuổi đi.”

“Lại đến đến xin ăn xin uống, ngày nào cũng thế thì ai chịu được.”

“Được lắm, dám cướp hủ, ta đánh chết lão.”

“Đánh, đánh mạnh vào.”

“Chưởng quỹ đừng đánh nữa, còn đánh là lão sẽ mất mạng.”

Độc Cô Bại Thiên muốn nhúng tay, nhưng rồi lắc đầu, trên đời có quá nhiều việc, quản được một việc chứ có quản hết được không? Hôm nay tuy gặp nhưng không gặp thì sao? Vì thế hắn không động tay.

Tiếng ồn ào dưới lầu mãi không dừng, trong tiết trời giá lạnh mà một lão nhân vì miếng ăn sống qua ngày đang bị đánh. Hắn chợt mỉm lòng, quyết định phải nhúng tay.

Lão nhân chừng sáu mươi, nằm dưới đất, ôm chặt hai cái màn thầu mới cướp được vào lòng, ba bốn hỏa kế trẻ tuổi đang ra sức dẫm đá, tẩm thân gầy khô lằn lộn.

Độc Cô Bại Thiên nhìn muốn rách mí, gầm lên: “Dừng tay.”

Mấy hỏa kế vội dừng lại, chưởng quỹ cười vuốt: “Ha ha, đã quấy nhiễu vị khách quan này dùng bữa, bọn tiểu nhân sẽ đuổi lão ăn mày này đi ngay.”

Hắn sầm mặt, lạnh lùng nói: “Các người đúng là không có nhân tính, một lão nhân cô khổ thế này mà nỡ đánh đau thế ư.”

Chưởng quỹ lấp bắp: “Lão...lão ăn cắp màn thầu.”

“Cũng đâu cần nặng tay như vậy, đuổi ông ta đi là được, vì sao các người lại đánh người ta?”

Cùng lúc lão ăn xin lập cập đứng dậy, lẩm bẩm: “Nguyệt nhi...Nguyệt nhi...bá phụ không tìm được kẻ phụ lòng đó...không tìm được...bá phụ đối...bá phụ đối...” Đoạn há miệng cắn màn thầu trong tay.

Óc hần chợt rung lên, hai chữ “Nguyệt nhi” làm tâm thần hần run rẩy, nghĩ ngay đến Tư Đồ Minh Nguyệt.

Hần lắc đầu nhìn lão ăn xin, tự nhủ: “Sao có thể, Nguyệt nhi đã được bá phụ Huyết Đế đưa đi, người nào sao có thể là Huyết Đế?”

Lão nhân đầu bù tóc rối, vết bẩn trên mặt che đi dung mạo, đôi mắt mờ đục, nhìn là biết không phải người có công lực.

“A...ngon quá...ngon quá...không đói nữa...” Thần trí lão ăn mày có vẻ không được bình thường, nói năng như trẻ nít, nhanh chóng ăn hết hai cái màn thầu rồi quay người đi luôn.

Chưởng quỹ và mấy hỏa kế hoảng sợ trước uy thế của Độc Cô Bại Thiên, không làm khó lão ăn xin, mặc cho ông ta đi.

Hần ngẩn ra một chốc, trong lòng thoáng bất an, ném một miếng bạc vụn lại rồi nhanh chóng đi theo.

Gió lạnh cắt da, lão nhân lảo lồi bước, quẹo vào góc đường khuất bóng.

Hần nhanh chóng đuổi theo, đến sát sau lưng lão nhân không kinh động mà lén bám theo.

Cứ vậy, một già một trẻ đi trong gió lạnh ra khỏi ngôi thành, lão nhân tựa hồ không chú ý phía sau có người đi theo, lặng lẽ ra ngoại thành, dần xa bình nguyên vào trong rừng núi.

Độc Cô Bại Thiên càng lúc càng hồ nghi, một lão ăn xin bình thường sao lại đi vào núi trong tiết trời giá rét này, lòng hần không giữ nổi bình tĩnh nữa.

Lão nhân đi trên tuyết phát ra tiếng lạo xạo, rẽ quanh co trong rừng rồi đến dưới chân núi.

Cảm giác khác lạ dấy lên trong lòng hần, tình cảm vô danh đó không hiểu có mùi vị gì.

“Đây...lẽ nào thật sự là Nguyệt nhi?” Hần chấn kinh vô cùng.

Lão nhân đi vào sơn động, lẩm bẩm: “Nguyệt nhi, bá bá về đây...bá bá không tìm được...không tìm được...ồ...ta muốn tìm ai, sao lại không nghĩ ra.”

Độc Cô Bại Thiên không nhịn được, rảo bước vào, nhờ ánh sáng chiếu rọi mà hần nhìn rõ khung cảnh.

Sơn động không sâu lắm, chỗ sâu nhất cũng không cách cửa động quá ba trượng, nền trải nhiều cỏ tranh, xem ra lão nhân ở lại đây mấy ngày rồi. Cũng may chỗ này không cách ngôi thành xa lắm, không có dã thú nào to lớn, bằng không lão đã nguy ngập.

Lão nhân quay lưng ra ngoài, nói với một nữ tử nằm trên cỏ tranh: “Ta là ai? Sao lại nghĩ không ra? Nguyệt nhi cho bá phụ biết đi.”

Hần lao tới, nhìn rõ dung mạo nữ tử rồi, đầu óc hần lại nổ vang, suýt nữa hôn mê.

Nữ tử đó hóa ra là Tư Đồ Minh Nguyệt, nàng nhắm chặt hai mắt, sắc mặt cực độ nhợt nhạt, nhưng dáng vẻ rất an tường, như bệnh mỹ nhân khí huyết bất túc đang ngủ.

Hần kêu lớn: “Nguyệt nhi” rồi bỏ tới.

Hần ôm nàng lên, nước mắt trào ra, từ bé hần ít khi rơi lệ nhưng lần này nước mắt trào ra tựa đê vỡ.

“Đây là mộng? Là thực? Ông trời, xin ông đừng hí lộng ta nữa.”

Hần ôm chặt thi thể băng lạnh, sợ buông ra sẽ không còn thấy nữa.

Lão nhân gầy khô thấy hần ôm Tư Đồ Minh Nguyệt liền nhảy bổ tới. Hần đưa tay đẩy ông ra, hiện tại hần khẳng định được người thần trí không ổn định này là Huyết Đế, nhưng không hiểu sao Huyết Đế lại biến thành thế này?

Hần vuốt ve gương mặt Tư Đồ Minh Nguyệt nhợt nhạt, hơi lạnh truyền lên tay khiến lòng hần nhói buốt.

Những chuyện cũ, tiếng cười xa xưa...

Giờ gian nhân đã gửi hồn về cõi u minh, trong lòng hấn chỉ còn là thi thể.

Chuyện xưa như khói tỏa...

Hấn ủ rũ sầu thương. Ai nói ma vô tình?

Ma Phong sau lưng hấn run lên, ma tức hùng hậu chảy vào thể nội hấn, rồi ma khí tràn ra, cả sơn động ngập cát đá.

Nước mắt lấp lánh từ má hấn chảy xuống, lời lẽ băng lạnh thốt ra: “Tự thiên địa chi linh khí, ngưng máu của thánh, ma lại, dù ta tan xương nát cốt cũng phải tự hồn phách cho nàng...sớm muộn cũng có ngày ta khiến Trường Sinh cốc ngập máu, thầy chất như núi...ta phải rải máu thánh, ma khắp mỗi tấc đất trong cốc, phải tự tinh khí của tuần thiên sứ giả vào mỗi tấc không gian.”

Ma khí lan tràn đầy vắng lão nhân ra, lão nhân bị ép vào vách đá, ma khí không ngừng tràn vào thân thể lão. Đột nhiên lão run người, huyết hồng chi quang lóe lên trong mắt, khí thể hùng hậu bùng lên, sức mạnh từ mình lão toát ra, đôi mắt mờ đục giờ đỏ ngầu, hung quang lấp lánh.

Lão nhân lao bổ vào hấn, hét to: “Trả Nguyệt nhi đây.”

Đôi tay rực quang mang bổ vào lưng Độc Cô Bại Thiên, lúc này hấn đang thương tâm cực độ, không kịp phản ứng với biến cố đột ngột, lúc hấn lách sang bên thì tay lão nhân gần như đã ấn vào lưng hấn.

Trong sát na sinh tử tồn vong, Ma Phong đột nhiên tự động bật ra chặn hai bàn tay lại.

“Ầm.” Bàn tay lão nhân vỗ mạnh lên binh khí của hấn.

Đòn đánh lôi đình này khiến sơn động rung rinh, đá tảng không ngớt rớt khỏi vách động.

Tuy Ma Phong chặn được phần lớn công lực của lão nhân nhưng một phần sức mạnh vẫn ập vào, hấn há miệng phun máu, buồng Tư Đồ Minh Nguyệt trong tay ra. Thân thể hấn vắng đi, đập vào vách động, một tảng đá lớn rơi xuống.

Hấn hôn mê ngay, khoe môi nhỏ máu.

Nếu hấn chưa tu thành ma thể e rằng giờ đã hồn du địa phủ lâu rồi, nhưng dù vậy vẫn không chịu nổi lực đạo đáng sợ đó, thụ thương không nhẹ.

Lão nhân toàn lực xuất chiêu xong, phát giác quá nửa công lực tan biến vào binh khí kì quái đó, liền ngừng ra một lúc, thần trí vẫn chưa tỉnh hẳn, thấy hấn vắng đi cũng không suy tính nhiều, ôm Tư Đồ Minh Nguyệt lên chạy khỏi sơn động.

Độc Cô Bại Thiên hôn mê chấn một ngày, lúc tỉnh lại, việc đầu tiên là ôm chặt hai tay nhưng trong lòng hấn trống không, Tư Đồ Minh Nguyệt đã biến mất, hấn kêu lên: “Nguyệt nhi...” Lòng động dội lại hồi âm.

Hấn mặc kệ trọng thương, chạy khỏi sơn động, lao vun vút trong rừng.

“Nguyệt nhi...”

“Tư Đồ tiên bối...”

“Tư Đồ tiên bối ở đâu?”

“Tư Đồ tiên bối, người mang Nguyệt nhi đi đâu?”

“Cháu là Độc Cô Bại Thiên, cháu ở đâu, bá phụ không phải đang tìm cháu ư?”

Thân ảnh hấn như quỷ mị xuyên qua xuyên lại trong rừng, vận Thần Hư bộ đến cực hạn, mỗi tấc đất trong vòng mấy chục dặm gần đó đều in dấu chân hấn. Hấn khản giọng, miệng khô lưỡi rát, đang lúc nóng lòng lại thổ ra mấy ngụm máu. Hiện tại thương thế nghiêm trọng vô cùng nhưng hấn mặc kệ, cứ tìm đi tìm lại. Hôm qua, lúc thấy thi thể Tư Đồ Minh Nguyệt vẫn như mấy tháng trước, liền có cảm nhận mơ hồ rằng linh thức của nàng có lẽ sẽ giúp thi thể phục sinh, nhưng không ngờ lại vất vả như vậy, có lẽ...

Chỉ là thi thể nàng hiện đã bị Huyết Đế thần trí không tỉnh táo mang đi, hấn hoảng sợ cực độ, không hiểu lão nhân có xảy ra bất trắc gì không, khiến nàng cũng gặp bất trắc theo.

“Huyết Đế vì sao lại biến thành như thế? Sao lại đến đây? Ma Phong không đả thương được ông ta?”

Hắn càng nghĩ càng nóng lòng, thân thể mệt mỏi, cấp nộ công tâm, nên lại ngã xỉu trên nền tuyết, hoa tuyết trùm kín thân thể hắn.

200. Chương 12: Đế Chiến Tự Mạc.

Thiên địa ngập tuyết, núi rừng lạnh lẽo vang lên tiếng rên khe khẽ, Độc Cô Bại Thiên chặt vật bỏ khỏi đồng tuyết, quay lại sơn động Huyết Đế cùng Tư Đồ Minh Nguyệt từng ở.

Nằm ở chỗ Tư Đồ Minh Nguyệt từng nằm, lòng hắn nhói lên, cơ hội trùng phùng trong lần gặp ngẫu nhiên này đã qua mất.

Bất tử ma công tự vận chuyển không ngừng điều trị tẩm thân trọng thương của hắn. Hắn vừa chưa thương vừa suy nghĩ, vì sao Huyết Đế biến thành như vậy, sau mấy lượt suy tính cũng tìm ra được suy đoán sơ bộ. Ngày đó phụ thân hắn và Huyết Đế hoành không xuất thế, khiến vô lâm Hán Đường đế quốc đại loạn, rồi hai người từ hai hướng tiến lên vô lâm thánh địa- Vụ Ẩn phong, giao chiến kinh thiên động địa với đế cảnh cao thủ trên đó. Người ngoài không biết kết quả nhưng hắn là con Nộ Đế biết rằng phụ thân ôm thương thế trở về, Huyết Đế cũng trọng thương rút đi, cả hai lưỡng bại câu thương với Vụ Ẩn phong. Hắn đoán rằng lần đó Huyết Đế có lẽ bị thương tổn đến não bộ, bằng không sao lại biến thành như bây giờ, công lực cũng tổn hại, song vì sao ông đột nhiên khôi phục công lực trong sơn động thì hắn không đoán được.

Một ngày sau, hắn hồi phục gần như hoàn toàn, lại rời sơn động đi tìm kiếm khắp núi non, bình nguyên gần đó....Cơ hồ lật từng tấc đất lên mà không thấy tung tích Huyết Đế.

Hắn lại đến tòa thành gặp ông hôm trước, tìm một đệ tử ma giáo. Giờ hắn coi người ma giáo như thủ hạ, lệnh cho đệ tử đó nhanh chóng điều động tất cả đi tìm Huyết Đế, theo như miêu tả.

Ba ngày trôi qua, Huyết Đế và Tư Đồ Minh Nguyệt như thể bốc hơi khỏi nhân gian, không để lại manh mối gì.

“Choang.”

Nghe đệ tử ma giáo mang tin thất vọng về, hắn ném mạnh chén trà xuống đất, tức giận: “Các người đúng là ăn hại, có mỗi hai người cũng không tìm được? Tiếp tục tìm cho ta.”

Đệ tử ma giáo báo tin cho hắn run rẩy, không dám thở mạnh, rồi cuối cùng lặng lẽ lui ra.

Lòng hắn như lửa đốt, đi đi lại lại trong phòng, hy vọng kì tích sẽ xuất hiện.

Dù nóng lòng thì hiện thực vẫn tàn khốc như thường, lại hai ngày nữa qua đi, đệ tử ma giáo tìm hết núi rừng cùng trấn thành gần đó mà không ra manh mối gì.

Hắn thật không không ngồi yên được, không tưởng tượng nổi vì sao hai người không để lại tung tích gì.

“Lẽ nào Huyết Đế thi triển vô thượng khinh công, đi một mạch, không dừng lần nào trong vòng trăm dặm?”

Ngày thứ sáu, hắn rời tòa thành, trước khi đi còn dặn đệ tử ma giáo liên tục thông báo cho nhau, tiến hành tìm hai người trên phạm vi toàn Thanh Phong đế quốc.

Hoa Vân Tiên ở xa tận Tân Minh đế quốc, nghe được tin liền lắm bầm: “Hắn coi người ma giáo là thủ hạ chẳng, ôi, như thế không phải càng khiến giáo chủ vui hay sao? Rồi hắn sẽ không thể dứt ra được, triệt để về với ma giáo...”

Độc Cô Bại Thiên đi qua hết thành trấn này đến thành trấn khác, lần nào cũng ôm hy vọng vào phân đàn ma giáo rồi thất vọng rời đi. Mấy ngày liên như vậy, hắn tạm nén tình cảm, giao hẳn việc đó cho đệ tử ma giáo rồi tiến về Nam Cung thế gia.

Trên đời có quá nhiều việc phải bó tay, hắn hy vọng lại có cơ hội trùng phùng với Tư Đồ Minh Nguyệt, nhưng cơ hội ngẫu nhiên đã trôi qua.

Năm ngày sau, hắc còn cách Nam Cung thế gia không đầy trăm dặm, bèn nghỉ lại. Trước mỗi lần đại chiến, hắc đều điều tức kĩ càng, đưa bản thân về trạng thái tốt nhất.

Nam Cung thế gia, Nam Cung Tiên Nhi mỉm cười: “Không ngờ Độc Cô Bại Thiên lại là giống si tình, tấm lòng với Tư Đồ Minh Nguyệt lại sâu như vậy.”

Nam Cung Anh Hùng nói: “Hắc cách đây không đầy trăm dặm, con còn cười được ư?”

Thị đáp: “Trước đây con lo lắng, nhưng thấy gia gia bình thần nên con cũng yên lòng, lão nhân gia nhất định đã có phương pháp đối phó hắc, bằng không đâu thể thần nhiên như vậy. Cúng ta còn phải lo gì nữa, Độc Cô Bại Thiên tuyệt đối không làm gì được Nam Cung thế gia”

Nam Cung Anh Hùng nói: “Mong là thế.”

Nam Cung Vô Dịch từ ngoài bước vào: “Không cần lo, ta đã chuẩn bị xong, chỉ đợi hắc tới.”

Ba ngày sau, Độc Cô Bại Thiên hướng vào Nam Cung thế gia, đại chiến dồn nén lâu ngày sắp bắt đầu.

Lúc hắc còn cách Nam Cung thế gia ba dặm, Nam Cung Vô Dịch đang nhắm mắt dưỡng thần chợt mở bừng mắt: “Đến rồi, sau cùng cũng đến, ta mong ngươi lâu lắm rồi.”

Nam Cung Anh Hùng tỏ vẻ khấn trương: “Đến rồi...”

Nam Cung Tiên Nhi lúc trước rất thoải mái, giờ cũng thấy khấn trương: “Đến rồi, hắc thật sự đến rồi...”

Khóe miệng Độc Cô Bại Thiên nhếch nụ cười lạnh, lẩm bẩm: “Nam Cung ơi, Nam Cung, hôm nay các người cứ cầu phúc cho nhiều vào.” Để cảnh thần thức hùng hậu tràn ra, hắc vội bước đi về phía Nam Cung thế gia.

Đồng thời, Nam Cung Vô Dịch cũng đứng dậy, để cảnh thần thức tràn ra, kỷ trà trước mặt lão vỡ tan, cửa phòng tự động mở ra.

Nam Cung Anh Hùng và Nam Cung Tiên Nhi cả kinh thất sắc, vội lui sang bên.

Nam Cung Vô Dịch quay lại dặn: “Các con đừng sợ, ở lại đợi tin của ta, ta mà bất hạnh tất sẽ có người xuất hiện thu thập hắc. Nhưng các con không được khinh cử vọng động, ngàn vạn lần không được đến gần phạm vi đại chiến.”

Nam Cung Anh Hùng gật đầu, Nam Cung Tiên Nhi nói: “Gia gia cẩn thận.”

“Ừ, gia gia biết.” Nam Cung Vô Dịch không ngoái đầu lại, sau khi ra khỏi cửa Nam Cung thế gia, lão mới thể hiện toàn bộ sức mạnh, sát khí bùng lên khiến không khí lạnh lẽo càng thêm buốt giá, hoa tuyết cạnh đó hóa thành băng nhận văng tứ tán trên không, rít lên lạnh lẽo.

Độc Cô Bại Thiên ở cách năm trăm thước cảm giác được chiến ý của lão, dụng lực giậm chân phải, mặt đất rung chuyển, vết nứt khổng lồ từ mũi chân hắc lan dần ra, môn lâu của Nam Cung thế gia lắc lư.

Nam Cung Vô Dịch hừ lạnh, vội bước tới, mặt đất nổ ầm một tiếng rồi lại bình tĩnh.

Hắc lạnh giọng: “Lão bất tử, lúc hãm hại ta chắc ngươi chắc không ngờ Độc Cô Bại Thiên mới có ngày đạt mức tu vi này, sẽ có ngày đánh đến tận cửa nhà ngươi.”

Nam Cung Vô Dịch lạnh giọng đáp trả: “Quả thật bất ngờ, ngươi đạt đến cảnh giới này vốn là chuyện sớm muộn, chỉ không ngờ ngươi tiến nhanh thế mà thôi, tha mạng cho ngươi lúc xưa quả là sai lầm ngàn đời, nếu ta xuất thủ sớm hơn, chắc giang hồ không xảy ra mối loạn Bất tử ma để hôm nay.”

Độc Cô Bại Thiên ngửa mặt cười vang, gằn giọng: “Ha ha... lão bất tử hại ta chưa đủ ư? Nếu không phải các người để lộ việc ta xá thân thành ma, Độc Cô Bại Thiên có bao giờ bị người thiên hạ truy sát, thành công địch của toàn võ lâm. Nếu không phải các người dồn ta cừu tử nhất sinh, ta sao phải luôn sống trong bóng đen tử vong, nếu không phải các người vì sao Nguyệt nhi lại về cõi u minh, chia cách với ta. Toàn thể Nam Cung thế gia các người chết trăm lần cũng không đủ giải mối hận trong lòng ta, hôm nay các người mà may mắn tồn tại được, nên thấp hươg tạ ơn phật.”

Nam Cung Vô Dịch cười lạnh: “Hắc hắc, ngươi tuy mạnh nhưng đừng quên nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên, đừng tưởng mình thiên hạ vô địch, kẻ mạnh hơn ngươi thiếu gì, chẳng qua ngươi chưa gặp mà thôi, hôm nay ngươi động được nửa sợi lông Nam Cung thế gia đã rồi hăng khoắc lác.”

“Nam Cung Vô Dịch lão thất phu, đừng tưởng thành đế trước ta là có gì xuất chúng, ta gặp không ít kẻ mạnh hơn ngươi ta còn không coi ra gì, nữa là lão bất tử không đáng một xu nhà ngươi. Ngươi so với Kiếm đế thì sao? Thực lực của ngươi so với bát đế liên thủ thì thế nào?” Kì thật hắn đang hoài nghi, bởi phát giác Nam Cung Vô Dịch ung dung thật sự, không phải là làm màu làm mè. Hắn kinh ngạc, không hiểu sao đối phương lại thần nhiên đến thế, nên mới dùng lời lẽ đả kích, hy vọng tìm hiểu được một đôi điều.

Nam Cung Vô Dịch hừ lạnh: “Tiểu tử tự đại, hôm nay ngươi thoát được khỏi đây đã rồi hãy khoe khoang. Hắc hắc, ta mong ngươi lâu lắm rồi, không ngờ hôm nay ngươi mới tới, ta vẫn khát vọng một trận đại chiến chân chính, mong rằng ngươi đừng khiến ta thất vọng.”

Độc Cô Bại Thiên biết không cần nói gì nữa, hắn ném áo choàng đi, chiếc áo nát vụn trên không, cùng hoa tuyết phơi phơi rơi xuống.

Nam Cung Vô Dịch rảo bước tới, dừng cách hắn mười mấy thước: “Tuy ngươi là tiểu bối nhưng ta buộc phải khen rằng tu vi của ngươi đã đạt tới đỉnh đế cảnh, ta hơn ngươi mấy chục tuổi nhưng đấu với ngươi cũng không đến nỗi mất mặt.”

“Đến đây, lão thất phu, ân oán giữa chúng ta chỉ có thể động thủ giải quyết, không cần nói nhiều.”

Thần thức của hai đế cảnh cao thủ tràn khắp không gian, như kinh đào hải lãng va chạm nhau.

Ở Nam Cung thế gia cách đó mấy trăm dặm, mọi già trẻ nam nữ đều cảm ứng được hai cao thủ siêu phàm, đều cả kinh thất sắc.

Đất trời ngập hoa tuyết, tiên thiên cương khí từ hai đế cảnh cao thủ tràn ra, cương khí chói lòa hất tung hoa tuyết bay ngược, trong vòng mười trượng quanh hai người không có nửa bông, ngoài mười trượng toàn là băng nhận bay loạn xạ.

“Độc Cô Bại Thiên, ngươi đừng để ta thất vọng.”

“Đến đây, lão thất phu.”

201. Chương 13: Đế Cảnh Đại Chiến.

Tóc Độc Cô Bại Thiên dựng đứng, cương khí toàn thân tràn ra mãnh liệt, áp lực kinh hồn toát lên, sát ý lạnh liệt lan khắp toàn trường.

“Chết đi, lão thất phu!”

Hắn tổng quyền phải ra, cuồng phong dấy ào ào, hoa tuyết bay theo cuồng loạn, cương khí đỏ tía nơi quyền đầu như đao kiếm chém vào Nam Cung Vô Dịch, vang lên tiếng xé không khí xoàn xoạt.

Nam Cung Vô Dịch không đổi sắc, cười ha hả: “Trận đại chiến này, lão phu đợi đã lâu, ha ha, sau cùng cũng tới.”

Mắt lão xạ ra lãnh điện, vung hữu chưởng nghênh đón, cương khí mãnh liệt như nộ hải cuồng đào cuốn ra.

Bàn tay hai đế cảnh cao thủ va nhau trên không, tiếng ầm ầm vang lên, sóng khí bài sơn đảo hải bùng phát, quang mang chói lòa hoàn toàn che khuất thân hình cả hai.

Mặt đất khê rung, bụi bay mù mịt, hoa tuyết tung tóe, một đờn kinh thiên động địa đó vang xa mấy chục dặm, võ nhân gần đây đều hoảng sợ.

Độc Cô Bại Thiên tuy bí mật đến Nam Cung thế gia nhưng nhiều thế lực đã tra ra ý đồ của hắn.

Nhiều người ở cách mười mấy dặm, quan sát mật thiết trận chiến.

Thanh thế một đờn đầu tiên giữa hai người đã như vậy, chấn động mạnh đến những người quan chiến.

Khói bụi tan đi, mặt đất xuất hiện một hố sâu, cả hai cùng rơi xuống đó.

Nam Cung Vô Dịch cười nhạt: “Độc Cô tiểu nhi bất quá như thế, xem ngươi làm gì được lão phu.”

Độc Cô Bại Thiên lạnh giọng: “Lão thất phu đừng đắc ý, chốc nữa ta sẽ đánh cho ngươi thành yêu tinh đầu heo.”

Đại chiến lại nổ ra, hắc lao lên không, tung cước vào ngực Nam Cung Vô Dịch, chân còn lại đá vào mặt.

Thân hình Nam Cung Vô Dịch dính sát vách hố lùi lại ba trượng, tránh khỏi hai cước đoạt mệnh, đoạn bật vút lên khỏi lòng hố.

Hai chân Độc Cô Bại Thiên đạp vào thành hố, từ gối trở xuống ngập vào đất, đại địa rung lên, vết nứt tản đi bốn phương tám hướng.

Nam Cung Vô Dịch cười lạnh, chúc đầu lao xuống, song chưởng bổ mạnh vào Độc Cô Bại Thiên ở dưới hố.

Cuồng phong ào ạt, cương khí mãnh liệt khiến người ta lạnh mình, áp lực hùng hậu dồn lên phía đỉnh đầu Độc Cô Bại Thiên.

Hắn vung hai tay lên nghênh đón đòn toàn lực của Nam Cung Vô Dịch.

Nơi hai ngọn quyền của song phương phát ra quang mang vô hạn, sức mạnh hùng hồn tràn đi tứ phía, lớp đất quanh hố dao động như sóng biển, dần lan về xa.

Khi tất cả bình tĩnh lại, trong vòng mười mấy trượng đã trở thành một tiểu sa mạc, mọi khối đá đều hóa thành cát.

Nam Cung Vô Dịch nhảy lên khỏi hố, lồng ngực phập phồng rồi cười ha hả: “Độc Cô tiểu nhi còn dám ngông cuồng nữa không?”

Độc Cô Bại Thiên không ngờ tu vi của lão thâm hậu như vậy, hất sơ ý nên ném mùi không nhẹ, bị lão đánh lún xuống đất, bị cát chôn vùi.

Hắn vận toàn thân công lực xông lên, lên đến lưng chừng không liên không hề do dự, hung hãn tổng ra một quyền, cương khí mãnh liệt rít ràn rạt xô tới.

Nam Cung Vô Dịch tuy tạm chiếm thượng phong nhưng không dám sơ ý, lão cất lời chẳng qua vì muốn chọc giận đối phương, nếu thật sự động thủ liền cẩn thận vô cùng. Lão biết mình đối phó với ai.

“Bất tử ma đế ngươi đánh bại võ lâm quần hùng, chiếm ngôi đầu trong các đế cảnh cao thủ, chưa từng thất bại, để hôm nay lão phu cho ngươi ném mùi.” Hai tay lão không ngừng múa tít trước ngực, xuất ra tầng tầng chưởng ảnh, động tác quá nhanh nên có cảm giác liền thành một chuỗi, trước ngực lão xuất hiện một dải quang mang chói lòa.

Dao động kinh nhân khiến Độc Cô Bại Thiên cả kinh, biết lão đang tích tụ sức mạnh hùng xuất ra một đòn lăng lệ. Hắn dồn công lực toàn thân vào song chưởng, rồi quát to: “Nam Cung lão nhi chịu chết đi.”

Hai làn sáng từ hai đế cảnh cao thủ tràn ra, năng lượng ào ào dao động trên không, những người mật thiết quan sát từ cách mười mấy dặm đều cảm thấy bất an.

“Ầm.”

Tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, Nam Cung Vô Dịch bị hất bay bảy, tám trượng, y phục tan nát bay như bướm bướm trên không. Sắc mặt lão đỏ lựng, huyết nữa thổ máu, đáp xuống đất còn lùi liên mười mấy bước, mỗi bước đều in dấu sâu hoắm dưới nền đất.

Độc Cô Bại Thiên không khá hơn bao nhiêu, cũng bị hất văng đi sáu, bảy trượng, đáp xuống liền lui mấy bước, mặt đất cày lên thành hai rãnh sâu dưới chân hắn.

“Nam Cung lão thất phu, mùi vị thế nào, định cho ta ném mùi bại trận hả? Hắc hắc, ngươi tuyệt đối không thể, ném thêm một quyền của lão tử.”

Thân ảnh hắn như hư ảnh, chớp mắt tới trước mặt Nam Cung Vô Dịch, quyền phải hung hãn đâm ra.

Lão vội tránh sang bên, chém cạnh tay vào bụng hấn.

Thân hình hấn như điện xông tới, rồi lại dừng không lao lên, hai chân đá vào đầu lão, cương phong thổi tung cát đá.

Nam Cung Vô Dịch không dám ngạnh tiếp, vội tránh sang bên.

“Lão thất phu không phải vừa khoác lác sao? Vì sao không dám tiếp chiêu?”

“Tiểu tử đừng cuồng vọng, ngươi sẽ được kiến thức võ học lão phu mới sáng tạo ra.”

Nam Cung Vô Dịch chụp một trảo lên trời, tay còn lại hướng vào Độc Cô Bại Thiên, thiên địa tinh khí điên cuồng tràn về, theo cánh tay lão chảy vào thân thể. Nơi lão đứng tối om.

Độc Cô Bại Thiên cả kinh, công pháp này là Thâu thiên đoạt nhật đại pháp, hấn quá quen thuộc môn công pháp này bởi từng ý tưởng vào nó trong mấy lần đại chiến.

“Thâu thiên đoạt nhật! Lão thất phu học lén ở đâu môn công pháp này?”

Nam Cung Vô Dịch cả kinh: “Ngươi...ngươi sao lại biết công pháp này, lẽ nào ngươi cũng luyện?”

Hấn khẳng định là không phải lão sáng tạo ra, liền cười nhạo: “Nam Cung lão nhi đúng là vô sỉ, lại đi tự nhận là công pháp mình sáng tạo ra, ngươi có thiên phú đó hả? Hôm nay ta sẽ cho ngươi thấy Thâu thiên đoạt nhật chân chính.”

Đoạn hấn cũng giơ tay lên trời theo tư thế chống đỡ, tay còn lại hướng vào Nam Cung Vô Dịch.

Hai đế cảnh cao thủ đồng thời thi triển Thâu thiên đoạt nhật, thanh thế vô hạn, thiên địa tinh khí như dòng sông điên cuồng chảy tới.

Dao động kinh hồn khiến võ nhân quan chiến từ xa biến hấn sắc mặt, khí tức này buộc họ hoảng sợ, run lên cầm cập.

Nam Cung Tiên Nhi và Nam Cung Anh Hùng cảm ứng được khí tức bất thường, đổ mồ hôi lạnh lo cho Nam Cung Vô Dịch.

“Gia gia có sao không, sẽ không nhân cơ hội này quyết tử chiến với tên cuồng nhân đó chứ?”

“Ta lo lắm, sợ lão nhân gia sẽ học theo cổ nhân, lãnh ngộ được chân đế của võ học, nhìn thấu tử cảnh, đạt tới thánh cảnh bất lão chi thân.”

Nam Cung Tiên Nhi cũng tỏ ra lo lắng: “Lẽ nào lời lão nhân gia chỉ để an ủi chúng ta, không có “viện trợ hùng mạnh” nào đó? Nếu vậy thì phải làm sao? Ai ngăn được lão nhân gia liều mạng?”

Nam Cung Anh Hùng thở dài: “Đó là dự đoán xấu nhất, sự thật không hấn như thế.”

Nam Cung Tiên Nhi khẽ nhún mày rồi giãn ra: “Con sao quên được, nhà chúng ta có lẽ có một cao thủ siêu việt, chẳng phải cho cũng nói là từng cảm ứng thấy khí tức đó ư?”

“Đúng, mong là chúng ta nhầm...”

Cách Nam Cung thế gia năm trăm thước là một miệng hố sâu hoắm và một vùng tối om không hề có nửa tia quang mang. Cảnh cửa ma giới mở rộng, hai phiến hư không ảm đạm vô quang khẽ run lên, không hề phát ra tiếng động, cảm giác cực tĩnh này khiến người ta hoảng sợ.

Năng lượng kinh nhân không ngừng dao động, thiên địa tinh khí điên cuồng tràn tới, kì quái là năng lượng tràn tới đó liền vô thanh vô tức, phẳng phất như hai hắc động sâu không thấy đáy đó hút trọn, năng lượng vĩnh viễn không lấp đầy được.

Đột nhiên năng lượng tan biến, không trung tắt hấn dao động, trong vùng tối xuất hiện hai nhân ảnh, Độc Cô Bại Thiên và Nam Cung Vô Dịch đối diện, trên mình cả hai ánh lên quang mang, họ đã tích tụ đủ sức mạnh.

“Độc Cô tiểu nhi, xem Thâu thiên đoạt nhật ma công của ngươi hay của ta lợi hại hơn.”

“Nam Cung lão tiểu tử, như ngươi muốn, ta sẽ khiến ngươi tâm phục khẩu phục.”

Tay phải cả hai cùng ấn tới, sau cùng chạm vào nhau.

Ánh sáng trắng sao chiếu rọi nhân gian, còn vầng sáng này lại hủy diệt tất cả, bàn tay hai đế cảnh cao thủ vô thanh vô tức dính vào nhau, trong tĩnh lặng bùng lên cường quang khiến nhật nguyệt thất sắc, trong phạm vi mấy chục trượng toàn là ánh sáng chói lòa, từ mặt đất lên tầng không. Từ xa nhìn lại, ở Nam Cung thể gia như có vầng thái dương vừa mọc.

Hoa tuyết ngập trời biến thành hơi sương mù ngút, mặt đất hơi run lên, quang mang chói lòa tỏa ra...

Mọi người trong vòng trăm dặm quan chiến đều nhìn rõ quang mang xung thiên, dị tượng thiên địa này khiến người bình thường run rẩy, các cao thủ quan chiến cũng kinh hoảng.

Quang mang kéo dài nửa khắc mới tan, nơi nào ánh sáng đi qua, mặt đất đều trở thành cát, năm mươi trượng quanh nơi hai đế cảnh cao thủ đại chiến hóa thành sa mạc.

Trước ngực Độc Cô Bại Thiên dính đầy máu, lặng lẽ đứng trong trường, Nam Cung Vô Dịch đầy máu tươi, gục cách đó không xa.

202. Chương 14: Đế Chiến.

Trong trường tĩnh lặng, lồng ngực Độc Cô Bại Thiên phập phồng, việc Nam Cung Vô Dịch biết Thái thiên đoạt nhật nằm ngoài ý liệu của hắn, tuy hắn thụ thương không nặng nhưng là vết thương trong lúc đơn đả độc đấu, từ khi hắn tu luyện ma công đại thành, hiếm ai làm được như thế.

Nam Cung Vô Dịch rên lên, bò dậy: “Tiểu bối quả nhiên đáng sợ, lão phu không hiểu vì sao ngươi lại biết môn kĩ công ngàn năm chưa hiện thể Thái thiên đoạt nhật này?”

“Ngươi biết thì vì sao ta lại không biết?” Kỳ thật hắn cũng lấy làm lạ vì sao Nam Cung Vô Dịch biết môn công pháp đó.

“Lão phu thừa nhận không phải đối thủ của ngươi.” Nam Cung Vô Dịch lướt đi.

“Ha ha, cười chết mất, ngươi nói một câu không phải đối thủ là đi được sao? Đừng quên vì sao ta tới đây, Nam Cung thể gia nợ Độc Cô Bại Thiên mồ quá nhiều, hôm nay ta sẽ thanh toán đầy đủ.” Thân hình hắn như thiểm điện xuất hiện trước mặt Nam Cung Vô Dịch

Lão đột nhiên bật cười: “Độc Cô Bại Thiên, ngươi rất mạnh nhưng tha được người ta thì nên tha, đừng bức vào tuyệt lộ, bằng không sẽ xuất hiện việc bất ngờ.”

Độc Cô Bại Thiên lạnh giọng: “Lúc trước mà các ngươi hiểu được hàm nghĩa câu nói này thì hôm nay ta sao lại bức Nam Cung thể gia vào tuyệt lộ, để ta xem các ngươi làm được gì, tìm được một thánh cấp cao thủ ra mặt ư?”

Đúng lúc đó không trung dao động kịch liệt, hai làn khí tức từ xa truyền lại.

Độc Cô Bại Thiên biến sắc, lạnh giọng: “Không ngờ hôm nay vẫn có kẻ dám xen vào việc của ta, không ngờ danh tiếng của Nam Cung thể gia được thế, mời được tới hai đế cảnh cao thủ, khá lắm, nhưng đừng quên bất để còn không làm gì được ta, tam đến thì cần được ta ư?”

Tiếng xé không khí vang lên, hai nhân ảnh như thiểm điện vụt tới, nháy mắt đã xuất hiện trong trường.

Hai người này một cao một thấp, tuổi chừng bốn mươi, người cao trông gầy khô nhưng tinh thần đầy đủ, hai mắt sâu thẳm, vừa nhìn là biết thuộc nhóm tuyệt đỉnh cao thủ; người lùn có phần mập mạp, mặt mũi hiền lành, không thể nhận ra tu vi nông sâu.

Độc Cô Bại Thiên không để ý đến người cao nhưng rất lưu ý đến người lùn, kẻ nào càng không nhận ra nông sau càng đáng sợ, khẳng định tu vi của người này không dưới Nam Cung Vô Dịch.

Nam Cung Vô Dịch cười: “Ha ha, hóa ra là hai vị sư huynh ở thánh địa...”

Trong lòng Độc Cô Bại Thiên thất lại, thầm đoán: “Thánh địa? Lễ nào thánh địa định nhân cơ hội này động thủ với ta? Trước đây thánh địa chỉ cử ra Thủy Thiên Ngân, ngoài ra không còn thêm để cảnh cao thủ nào, lần này muốn động thủ thật sự?”

Hai người kia cười, người cao nói: “Cách biệt ba mươi năm, không ngờ phong thái của Nam Cung huynh còn hơn xưa, đột phá vương cấp hạn chế, tiến vào để cảnh linh vực, đáng mừng, đáng mừng.”

Nam Cung Vô Dịch cười: “Hổ thẹn, đến mấy năm gần đây tiểu đệ mới tiến vào để cảnh, hai vị sư huynh đạt sớm hơn hai mươi năm, thật là ngưỡng mộ.”

Người thấp nói: “Người thành đế sau vị tất không bằng người thành trước, huynh thành đế mới nửa năm nhưng tu vi hiện giờ không kém gì, thậm chí còn hơn cả hai huynh đệ tại hạ. Ở lại vương cấp cảnh giới lâu cũng có lợi là được luyện tâm, vị tất không phải việc tốt.”

Nam Cung Vô Dịch cười: “Ha ha, hai vị từ Ngọc Hư cung và Áo Thiên hiên đến đây, chắc vì thanh niên này.”

Độc Cô Bại Thiên không nói gì, chỉ lạnh lùng quan sát.

Người cao nói: “Bọn ta vốn không lí gì đến tục thể nhưng thanh danh Bất tử ma đế quá vang dội, hai lão bất tử này bị hậu nhân buộc phải ra mặt, định lên ra giang hồ chiêm ngưỡng phong thái của ma đế. Hôm nay được thấy quả nhiên danh bất hư truyền, còn trẻ thể này mà đã đạt tới vô thượng công lực, tất có ngày nhìn thấu tử cảnh, tiến vào thánh cấp cảnh giới ngàn năm nay chưa ai đạt tới.”

Độc Cô Bại Thiên hừ lạnh, hẳn không tin rằng ngàn năm nay chưa ai đạt tới nhập thánh cấp linh vực, ba trăm năm trước vị tiên bối sáng tạo ra Minh Vương Bất Động đã đạt tới, chỉ là hiện giờ không hiểu ông ở đâu.

Người lùn nói: “Độc Cô tiểu hữu tựa hồ đầy địch ý với bọn lão phu.”

Hắn lạnh giọng: “Trước đây đồ tử đồ tôn của các người hành động thế nào chắc các người cũng rõ, ta bình tâm đối đãi với các người mới là lạ. Các người tìm ta có việc gì, lễ nào cũng như mấy tên đệ tử đó, muốn diệt ma, thay trời hành đạo?”

Bầu không khí khẩn trương hẳn, đầy mùi thuốc súng.

Nam Cung Vô Dịch nhếch môi cười, đứng cạnh đó im lặng.

Đế cảnh cao thủ cao ráo nói: “Ừ, thị phi ân oán, trước khi bọn lão phu hiểu rõ sẽ không truy cứu, nhưng việc hôm nay không thể không dính vào.”

Độc Cô Bại Thiên cười lạnh: “Các người định nhúng tay thế nào? Biết việc giữa ta và Nam Cung thế gia?”

Người cao đáp: “Có biết đôi chút, Nam Cung thế gia là Thanh Phong đệ nhất võ lâm thế gia, dù có sai lầm cũng có thể tha thứ, bao năm nay họ cống hiến rất nhiều cho võ lâm, bọn ta muốn đưa ra hóa giải ân oán.”

Độc Cô Bại Thiên nói: “Mối thù giữa ta và Nam Cung thế gia không thể giải được, e sẽ khiến các người thất vọng.”

Đế cảnh cao thủ cao ráo nói: “Lễ nào người muốn cả đời này là công địch của thiên hạ? Cơ hội thế này rất khó kiếm, có thể giải hiềm khích với Nam Cung thế gia, hòa hoãn mâu thuẫn với người võ lâm, khiến ấn tượng về người trong mắt họ tốt lên.”

Độc Cô Bại Thiên cười lạnh: “Hắc hắc, không ngờ tuyệt đỉnh cao thủ thánh địa lại chu đáo như vậy, tính toán mọi bề cho một con ma, thật khí tin quá. Ta không hiểu với thân phận của các người, làm thế để làm gì?”

Đế cảnh cao thủ thấp lùn nói: “Đến nước này không còn gì để giấu, dọc đường bọn ta gặp một vị tiên bối, người còn nhờ tuyệt thế cao thủ thánh cấp tại Trường Sinh cốc không? Tiên bối muốn bọn ta làm vậy, một thánh cấp cao thủ ra mặt vì người, người phải nên quý trọng, cơ hội quý thế này, người đừng bỏ lỡ.”

Độc Cô Bại Thiên cười lạnh: “Thanh bạch của ta hóa ra chỉ cần thánh cấp cao thủ nói một câu là xong, đơn giản như vậy ư, hắc hắc, võ lâm thật là nơi khiến người ta lạnh mình. Lúc trước chỉ một câu gặp kẻ

xá thân thành ma phải giết, ta liền biến thành chuột chạy qua đường, bị ai nấy đánh đập, thiên hạ tuy lớn nhưng ta không còn nơi để đi. Người về bảo lão bắt tử đó, việc của ta không cần ai nhúng vào, Độc Cô Bại Thiên này sẽ dùng cách của mình chứng minh với người đời rằng ta không bao giờ thỏa hiệp với câu nói ‘gặp kẻ xá thân thành ma phải giết’ đó. Cũng không vì thánh cấp cao thủ ra mặt mà thay đổi mình, ta có tiêu chuẩn hành sự của mình.”

Hai đế cảnh cao thủ biến sắc: “Độc Cô Bại Thiên, người đừng tự cao quá về thực lực của mình, thiên địa có vô số cường giả, sức mạnh của người không đáng gì so với họ, nếu để họ ra mặt, người nên biết hậu quả.”

“Ta nói rồi, ta có cách của mình, không ai thay đổi được, việc hôm nay giữa ta và Nam Cung thế gia, nếu các người muốn nhúng tay cũng chỉ có một kết quả là động thủ, ta không địch nổi sẽ bỏ chạy ngay. Các người không địch nổi, thì xin lỗi, mời các người đi cho, ngày khác ta sẽ đến ‘bái phỏng’ ngũ đại thánh địa, trong đó Áo Thiên hiên và Ngọc Hư phủ sẽ được ưu tiên.”

Hai người biến sắc, đế cảnh cao thủ mũi cao nói: “Người uy hiếp bọn ta?”

Độc Cô Bại Thiên lạnh giọng: “Các người cho là như vậy cũng được, ta là người ân oán phân minh, có ơn tất báo, có oán phải trả, đồ tử đồ tôn các người có thù oán với ta, không phải các người muốn điều tra cho rõ ư? Đợi điều tra xong, chắc chúng ta khó tránh một trận ác chiến, chỉ bằng hôm nay ‘thân thiết’ trước một chút cũng tốt.”

Nam Cung Vô Dịch vạn lần không ngờ hai đế cảnh cao thủ lại xuất hiện, nụ cười càng hiện rõ, nhưng trong lòng run lên, dù gì hai người đó cũng nhắc đến một vị tuyệt thế cao thủ thánh cấp.

Độc Cô Bại Thiên lại nói: “Nếu các người lưu lại, sẽ là sinh tử chi chiến, nếu các người đi, ta coi như không có chuyện gì xảy ra.” Hiện giờ tâm ma của hắn mạnh lên, Ma Phong sau lưng ảnh hưởng đến tâm trí, xung động khát máu dậy lên, dần không khống chế được tâm tính, chỉ muốn phát cuồng chém giết một phen.

Hai đế cảnh cao thủ thấy mắt hắn dần đỏ lên, đều run người.

“Độc Cô Bại Thiên, là người bức bọn ta xuất thủ, để xem người dựa vào đâu mà ngông cuồng?”

Hắn bật Ma Phong, khe vuốt ve nhưng tỏ ra do dự rồi lại đeo nó lên vai, tuốt một cây trường kiếm bình thường đeo bên sườn.

“Ta mà dùng Ma Phong thắng các người thì các người chết cũng không hiểu vì sao thua trận, để ta dùng trường kiếm thay thế.”

Ma Phong khẽ rung lên, tựa hồ bất mãn vì mất cơ hội uống máu.

Hai đế cảnh cao thủ giận run người, chỉ vào hắn: “Được, người ngông cuồng lắm, để xem có bản lĩnh gì?”

Độc Cô Bại Thiên nhìn thình không đầy tuyết: “Mây xám dày đặc, thời tiết không tệ, hôm nay nhất định Khiếu Thiên quyết uy chấn vũ lâm. Nam Cung lão thất phu, người cùng lên đi, ta sẽ cho người thấy thần công tuyệt kỹ chân chính, bằng không lão hồ đồ ếch ngồi đáy giếng như người lại tưởng rằng chút Thâu thiên đoạt nhật không đầy đủ đó là tuyệt học thiên hạ chí cường.”

Hắn khẽ vung trường kiếm, lãnh điện từ thân kiếm xạ ra đoạn hắc chém mạnh một kiếm, tiếng sấm ầm ầm nổi lên trong trường, quỹ tích thanh kiếm tựa hồ lóe chớp.

Tam đại đế cảnh cao thủ kinh nghi, Nam Cung Vô Dịch kêu lên: “Khiếu Thiên kiếm pháp, tuyệt học của Vương gia ở Tân Minh đế quốc.”

Nam Cung Anh Hùng và Nam Cung Tiên Nhi lúc đó đứng trên nơi cao nhất của Nam Cung thế gia, khẩn trương quan sát bốn đế cảnh cao thủ.

Đột nhiên tiếng thở dài u oán vang lên sau lưng họ: “Thời đại thánh tích đến rồi...”

203. Quyển 9 – Chương 1: Ma Thiên Chi Bí.

Nam Cung Anh Hùng và Nam Cung Tiên Nhi cả kinh, vội ngoái lại nhìn, một nữ tử mảnh mai xinh đẹp đứng sau lưng, nhìn về phía Độc Cô Bại Thiên đang giao chiến.

Mái tóc nữ tử buông xuống như dòng thác, thân thể tuyệt mỹ đầy mị lực khiến người ta tha thiết muốn thấy ngọc dung, nhưng mặt nàng ta phủ một lớp sương mù, không thể nhìn rõ, càng vậy càng hấp dẫn ánh mắt nhìn ngắm. Lớp sương mù phảng phất có ma lực thần kì, ai nhìn vào cũng càng nhìn càng lún sâu, không thể rút chân ra.

Mị thái rõ ràng, tuyệt thế mị hoặc, nữ tử ngẩng đầu hay đưa tay đều phong tình vạn chủng, khiến người ta say mê.

Nam Cung Anh Hùng thất thần, nuốt nước bọt, tiếng ừm ực khiến ông ta đỏ mặt, nhưng vẫn không nhìn được, lén đưa mắt quan sát nữ tử.

Mị lực của nữ tử tựa hồ có tác dụng với cả nam và nữ, cả Nam Cung Tiên Nhi cũng thất thần nhìn đối phương không chớp.

“Ôi.” Nữ tử khẽ thở dài: “Bây ngày ở trong động, Ngoài đời đã ngàn năm.”

Đoạn khí chất toàn thân lại biến đổi trong sát na, tuyệt thế mị lực biến thành lạnh như băng sương..

Nam Cung Anh Hùng và Nam Cung Tiên Nhi cùng tỉnh lại.

Nữ tử tuy còn rất trẻ nhưng tạo cho người ta cảm giác đã trải mọi tuế nguyệt tang thương.

Nam Cung Anh Hùng theo ý thức, gọi: “Tiền bối...” Chợt nhận ra không ổn liền vội ngừng lời.

Nam Cung Tiên Nhi lẩm bẩm: “Đó là... cảnh giới tối cao của Điện đảo chúng sinh, đúng như tên gọi, có thể điện đảo hết thấy chúng sinh...”

Nữ tử thở dài: “Các người gọi ta là tiền bối cùng đúng, ta là viện trợ mà tên nhóc Nam Cung Vô Dịch đó nói tới, ta cũng không nhớ mình sống bao nhiêu năm rồi.”

Nam Cung Anh Hùng nói: “Tiền..bối là Vô thánh?”

“Đúng, ta là thánh cấp cao thủ bất lão bất tử mà các người nhắc đến, Nam Cung thế gia các người cùng nhờ ta mà quật khởi. Dưới lòng Nam Cung phủ trách là một tòa cung điện, ta tu luyện ở đó, để tránh người khác vô tình xông vào, ta tìm một người truyền cho võ nghệ để trông nom nơi đó. Không ngờ kẻ đó lại tạo thành danh tiếng trong võ lâm, lập ra cơ nghiệp Nam Cung thế gia.”

“Võ học của ta chỉ hợp cho nữ tử tu luyện, không ngờ trăm năm nay Nam Cung thế gia không có nữ tử nào tu luyện thành công.”

Nam Cung Anh Hùng sau cùng cũng hiểu vì sao năm xưa muội muội tu luyện Điện đảo chúng sinh, thứ con gái lão luyện cũng là Điện đảo chúng sinh.

Nữ tử nói tiếp: “Đây là con gái người hủ, tư chất không tệ, có lẽ nó sẽ khiến các người mở mắt.”

Nam Cung Tiên Nhi như tỉnh mộng, vội quỳ xuống: “Xin tiên tử thu tiểu nữ làm đồ đệ.”

“Ha ha, quả nhiên nhanh trí, Tình Ma ta thu người làm quan môn đệ tử.”

Nam Cung Anh Hùng và Nam Cung Tiên Nhi cả kinh, vạn lần không ngờ người trước mắt là Tình Ma lừng danh.

Mở lịch sử võ lâm ra xem thì trang nặng nề nhất đương nhiên là thời đại Bất tử chi ma, trừ ra còn vô số thời đại kinh thiên động địa, hoặc có đại anh hùng hoành không xuất thế, lưu lại vô văn truyền thuyết, hoặc có tuyệt thế hung ma hùng bá một đời khiến ai nấy khiếp phục.

Tình Ma dù thế nào cũng là nhân vật nổi danh lịch sử võ lâm, xuất thân từ ma giáo, sáng tạo ra Điện đảo chúng sinh, lại thêm điểm tuyệt thiên hạ, vừa xuất đạo đã được thiên hạ hòa theo, dưới mị lực của Điện đảo chúng sinh, không ai chống nổi. Bà ta muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, cả giang hồ nằm trong tay, thế lực ma giáo khắp thiên hạ, đạt tới cực thịnh.

Sau đó bàn ta nhờ vào thiên tư nhìn thấu sinh tử, bước vào thánh cấp linh vực, giang hồ yên bình mấy chục năm. Nhưng không đầy trăm năm sau, Tình Ma lại xuống hồng trần, gây sóng gió khắp nơi, tuy không sát

nhân nhưng ai cũng sợ, nơi nào bà ta đi qua, nam nữ đều thất hồn lạc phách, nhẹ thì tổn hại tinh thần, nặng thì giảm sút tu vi.

Rồi một Võ thánh năng lực thông thiên ra mặt đại chiến một ngày đêm mới bức được bà ta quy ẩn. Nhưng mấy ngàn năm nay, Tình Ma tuy không trùng hiện võ lâm nhưng mỗi ngàn năm lại dạy được một đệ tử khuấy loạn thiên hạ. Nhắc đến Tình Ma, người võ lâm không ai không biến sắc, kì công Điên đảo chúng sinh thậm chí được coi là thần quyết thứ mười.

Sắc mặt Nam Cung Anh Hùng nhợt đi, Nam Cung Tiên Nhi lại hưng phấn vô cùng, từ bé thị tập Điên đảo chúng sinh, tuy có thành tựu nhưng không được ai chỉ điểm, tiến triển rất chậm, giờ người sáng tạo ra thần công muốn thu thị làm môn hạ, làm gì có chuyện không vui.

“Sư phụ, con vui quá, mỗi khi nhớ đến truyền thuyết về người trong võ lâm, con lại kích động, ảo tưởng có ngày tu luyện thành Điên đảo chúng sinh, khiến tất cả run rẩy dưới chân, không ngờ mộng tưởng lại sắp thành hiện thực.”

Tình Ma nói: “Con còn trẻ, rất giống ta lúc trẻ, giờ nhớ lại những việc trong quá khứ, đều là mây khói, không có gì đáng để hồi ức.”

Nam Cung Tiên Nhi hỏi: “Sao sư phụ lại nói thế?”

“Khi con siêu thoát sinh tử thì sẽ hiểu hàm nghĩa, khi nào con bắt tử, thấy mọi danh lợi trần thế đều là phù vân thì sẽ không cần tranh đoạt nữa, chỉ có tình cảm lúc còn trẻ mới là thứ đẹp nhất, đáng để hồi ức.”

Nam Cung Tiên Nhi tỏ vẻ không hiểu: “Sư phụ, chắc con phải có vài sư tỷ, có ai đã siêu thoát sinh tử, thành thánh cấp cao thủ chăng?”

Tình Ma thở dài: “Đương nhiên có đứa tiến vào thánh cấp linh vực, nhưng hiện tại không đứa nào còn trên đời.”

Nam Cung Tiên Nhi kinh ngạc: “A, vì sao?”

“Hiện tại con đã biết danh hiệu của sư phụ là Tình Ma, công pháp Điên đảo chúng sinh đương nhiên là từ tình tu ma, nhưng con người có tình cảm, tu luyện môn công pháp này cần trả giá lớn, vĩnh viễn không thể yêu ai, bằng không sẽ công tán nhân vong. Mấy đệ tử của ta đều đạt tới thánh cấp linh vực nhưng vì trong tâm có tình nên mất mạng, mấy ngàn năm nay đó vẫn là điều ta khổ não, tiếc nuối.”

Nam Cung Anh Hùng sau cùng cũng hiểu vì sao muội muội đột nhiên tử vong, lúc đó nàng ta đang yêu tha thiết thì thổ huyết qua đời. Đồng thời cũng hiểu vì sao Nam Cung Vô Định cảnh cáo mình không được để Nam Cung Tiên Nhi chân chính yêu ai.

“A, chuyện này...” Nam Cung Tiên Nhi rùng mình, tuy thị hiện giờ không yêu ái nhưng không thể chắc chắn vĩnh viễn không yêu.

Tình Ma nói: “Trên đời không ai tuyệt tình tuyệt tính được, cả sư phụ cũng không, ta sợ có ngày chết dưới công pháp của mình nên mấy ngàn năm nay dốc tâm suy tư, thử đưa vô tình chỉ đạo dẫn nhập vào ngã hữu tình, tuy chưa thành công hẳn nhưng không còn xa lắm.”

“Sư phụ, vì sao lại thế, lẽ nào chữ tình nặng như vậy ư?”

“Pháp môn tu luyện khác nhau nên yêu cầu cũng khác, nhiều thần công lấy động lực là hỉ nộ ai lạc của con người, công pháp của chúng ta chưa thể coi là tối tuyệt tình tuyệt tính. Từng có thánh cấp cao thủ là Vong Tình ma quân, công pháp tu luyện của hắn mới là tàn khốc, chỉ cần trong lòng hơi có chút tình cảm là sẽ hội tẩu hỏa như ma, đương nhiên thế cũng chỉ là tương đối, nếu không có tí tình cảm nào thì không còn là con người. Không cần nhắc đến hắn, vì hắn đắc tội với người không nên, không khác gì người chết rồi.”

“Ai, ai mạnh đến vậy?”

Tình Ma u oán thở dài: “Ma Thiên.”

Nam Cung Tiên Nhi chưa từng nghe đến những việc bí ẩn như thế, hiểu kì hỏi: “Y là ai?”

“Y là cao thủ siêu cường, dù không phải cường giả số một trong các Vô thánh thì cũng gần như thế. Hắn liên tục từ bỏ bất diệt thân, tự bước vào hồng trần luân hồi tu luyện đời này sang đời khác.”

Nam Cung Tiên Nhi chấn kinh vô cùng: “Y làm vậy làm gì?”

“Y tu luyện theo cách xưa nay chưa ai dám thử.”

“A, thật ra là cách tu luyện thế nào?”

“Thánh cấp cao thủ cũng khác hẳn nhau về tu vi, mạnh yếu phân chia rõ ràng, cường giả có thể thoải mái tiêu diêu thiên địa, không ai làm gì được, nhưng chỉ hạn chế trong thiên địa này. Có những cường giả vẫn muốn đột phá từ cơ sở sẵn có, nhưng tu vi tới cấp độ này rất khó tăng lên, họ thử đủ loại pháp quyết tu luyện. Ma Thiên có thể là vì tình hoặc nguyên nhân nào đó mới tìm mọi cách đột phá, công pháp của y toàn là nghịch thiên, bởi y muốn đột phá thiên địa. Mỗi đời luân hồi là mỗi đời tu luyện, linh thức lại được ngưng luyện, nếu nói người khác tu luyện về biến đổi lượng thì y thiên về biến đổi chất.”

Nam Cung Tiên Nhi kinh hãi cực điểm: “A...”

“Trong mấy lần luân hồi, y không chỉ một lần tiến sang thiên địa khác, đương nhiên không chỉ mình y làm được điều đó, nhưng lần nào y cũng chỉ mấy mấy chục năm, tốc độ tiến bộ đó khiến mọi Vô thánh run rẩy. Có lời đồn rằng khi kiếp thứ chín kết thúc, linh lực chín kiếp hợp nhất, cả thiên địa sẽ không còn ai là đối thủ của y. Có lẽ chỉ những người trong truyền thuyết như Ma Tổ có thể đấu được.”

Nam Cung Tiên Nhi buột miệng: “Y thật ra muốn làm gì?”

“Y muốn đánh bại Thiên.”

204. Chương 2: Khiếu Thiên.

Độc Cô Bại Thiên múa kiếm, phát ra tiếng nổ ầm ầm, tam đại đế cảnh cao thủ chấn kinh vô vàn, kiếm pháp này là bất truyền chi bí của Vương gia, gia tộc cổ xưa ở Tân Minh đế quốc.

Nam Cung Vô Định hỏi: “Người...sao lại biết Khiếu Thiên kiếm pháp, đó là bất truyền chi bí của Vương gia?”

Hắn cười lạnh: “Cô lậu quả văn, lúc trước quần hùng đuổi ta đến sa mạc phía tây Thanh Phong đế quốc, ta từng thi triển rồi, lẽ nào ngươi không biết? Ta cho ngươi biết, đó không phải là Khiếu Thiên kiếm pháp đơn thuần, mà là Khiếu Thiên quyết!”

Tam đại đế cảnh cao thủ biến sắc, cao thủ tiền bối như họ ít nhiều đều nghe nói đến cửu đại thần quyết.

Độc Cô Bại Thiên ngửa mặt nhìn trời, thở dài: “Thời tiết đẹp, hôm nay Khiếu Thiên quyết sẽ danh dương vũ lâm.” Đoạn quét ngang trường kiếm, phong mang chói mắt bắn ra.

Nhất kiếm cực kỳ cuồng vọng, đồng thời chém vào cả ba đế cảnh cao thủ, nhưng đủ tư cách cuồng vọng bởi trường kiếm phát ra tiếng rít chấn nhiếp hồn người, khiến ai nấy run rẩy. Những cao thủ lên quan chiến từ ngoài mấy chục dặm cảm giác được dao động khác lạ trên không, ai nấy biến sắc.

Nam Cung Vô Định càn hai đế cảnh cao thủ của Ngọc Hư phủ và Áo Thiên hiện nhanh chóng tuốt trường kiếm nhiều năm không dùng ra, ai cũng tỏ vẻ ngưng trọng, ba cây kiếm nhanh như chớp, ba đạo hàn quang như ba con độc long nghênh đón lôi đình nhất kích của địch thủ.

Tiếng nổ vang lên, quang mang chói lòa tỏa đi tứ phía, tứ đại đế cảnh cao thủ toàn lực đối kích, tạo thành sức phá hoại vượt khỏi tưởng tượng của cao thủ bình thường. Mặt đất run rẩy, từng vết nứt khổng lồ lan dài, cương khí tung hoành, năng lượng kịch liệt dao động, cảnh tượng trên không mơ hồ hắc, không gian tựa hồ uốn cong, khiến người ta có cảm giác không chân thật.

Dao động cường liệt lan đi mười mấy dặm, nhiều kẻ nhất gan không dám nhìn lên, hoảng sợ bỏ chạy.

Khi tất cả bình tĩnh lại, y phục tứ đại cao thủ đều tơi tả, trên mình có vô số vết thương, máu tuôn đầm dề.

Chỉ trong hoành khắc, bốn người lại lao vào nhau như điện quang, bốn đạo kiếm cương tung hoành trên không, cương khí khiến mặt đất trong vòng ba mươi trượng lún xuống cả thước.

Chừng nửa khắc sau, Độc Cô Bại Thiên đột nhiên hú lên: “Khiếu Thiên quyết!”

“Ầm, ầm, ầm.” Tiếng nổ vang lên, phía trước Độc Cô Bại Thiên xuất hiện tia sét dài hơn một trượng, điện hoa lóe lên, kèm theo tiếng loạt xoẹt.

Điện lưu hùng hậu đập vào trường kiếm của ba đệ cảnh cao thủ, cả ba cảm giác tay tê dại, vội vận công kháng cự, cầm kiếm xuống đất.

Một đòn đắc thủ, Độc Cô Bại Thiên liên tục xuất chiêu, từng đạo điện hồ từ trường kiếm của hắn lóe lên, nổ ầm ầm liên hồi.

Công pháp quỷ dị Khiếu Thiên quyết khiến tam đại đệ cảnh cao thủ biến sắc, không kịp đề phòng, ba mái đầu trắng xóa dựng đứng, trông hết sức nhếch nhác, nhưng nhất thời không đến nỗi nguy hiểm.

“Ba con rùa đen các ngươi không phải là giương cao chính nghĩa, định thay trời hành đạo hả, ha ha...cười chết mất, xem dáng vẻ các ngươi đi, có khác gì đầu nhím, còn đầu phong phái cao thủ...”

Cả ba xanh lét mặt mày, không nói câu nào, toàn lực xuất chiêu.

Nam Cung Tiên Nhi ngoài xa quan chiến nóng lòng vô cùng, nói: “Sư phụ mau xuất thủ.”

Sắc mặt Tình Ma biến hóa bất định: “Thanh niên này tên gì?”

Nam Cung Tiên Nhi đáp: “Tên khốn đó là Độc Cô Bại Thiên.”

Tình Ma im lặng, một lúc sau mới bảo: “Đợi một chút đã.”

Đế cảnh cao thủ từ Ngọc Hư phủ nói: “Độc Cô Bại Thiên, ngươi bức ta xuất tử chiêu, đã vậy ta không khách khí.” Đoạn quảng kiếm, dùng song chưởng nghênh đón, bàn tay ông ta biến thành màu vàng, quát to: “Đoạn Kim chưởng!”

Đế cảnh cao thủ của Ngọc Hư phủ liên tục vùng song chưởng, kinh khí bài sơn đảo hải từ thân thể xuất ra, hóa thành mấy chục bàn tay vàng chói nhanh chóng bổ vào Độc Cô Bại Thiên. Kim chưởng đáng sợ liên tục quay tít trên không, hóa giải sấm sét thành vô hình, rồi cùng ẩn xuống, kinh khí bức nhân rít lên vù vù, áp lực trùm lên toàn thân hắn.

Trường kiếm của hắn múa tít như gió, kiếm cương như thực chất phát ra, mấy chục đạo hóa hình kiếm cương như trường kiếm nghênh đón bàn tay sắc vàng, tiếng loảng xoảng vang lên không ngớt, tựa hồ kim loại va nhau.

Đối chiêu kịch liệt xong, trường kiếm của hắn gãy đôi, tam đại đệ cảnh cao thủ lùi liền ba bước.

Đế cảnh cao thủ của Ngọc Hư phủ nói: “Độc Cô Bại Thiên, lần này trường kiếm của ngươi gãy, lần tới không còn gì để giương uy nữa.”

“Hắc hắc, vậy ư, khởi động đã xong, không đùa với mấy lão bất tử các ngươi nữa.” Hắn đưa đoạn kiếm chỉ lên trời, khí thế hùng hồn toát lên, cả ba đệ cảnh cao thủ run rẩy tự tâm linh.

Hai mắt hắn đỏ ngầu, hắn biết mình đang ma hóa, trước kia mỗi lần bị đả kích quá độ là hắn xá thân thành ma, nhưng gần đây thân thể biến hóa vi diệu, khẽ động cũng thành ma. Hắn không hiểu do tu vi tăng nên càng lúc hắn càng tiếp cận ma thể hoặc do tâm tính biến hóa, càng lúc càng biến hắn thành ma.

Đoạn kiếm chỉ lên không, thiên địa phong vân biến ảo, lôi điện từ trên không giáng xuống, tụ vào cây kiếm gãy, điện quang sáng chói mỗi tác không gian.

Đoạn kiếm chỉ vào ba đại đệ cảnh cao thủ, hắn chuyển lôi điện sang phía họ.

Bọn Nam Cung Vô Dịch cả kinh thất sắc, đối diện với lôi điện kinh hồn, cả ba không để ý đến danh dự nữa, lăn tròn dưới đất tránh sang bên.

Cùng với tiếng nổ, tia sét đánh trúng chỗ tam đại đệ cảnh cao thủ vừa đứng, cát bụi mù mịt, đá bay rào rào, một miệng hố sâu xuất hiện, miệng hố cháy đen.

Tam đại đế cảnh cao thủ đứng dậy, định lao vào nhưng thấy hắc cười lạnh nhìn họ. Đoạn kiếm trong tay hắc hơi giơ lên, một tia sét lại từ trên không giáng xuống.

Võ nhân đứng cách mấy chục dặm rùng mình, dị tượng thiên địa này khiến không ai thốt lên lời, bởi đã vượt khỏi phạm vi lí giải của họ.

Nam Cung Anh Hùng và Nam Cung Tiên Nhi há hốc miệng, Nam Cung Tiên Nhi vội gọi: “Sư phụ mau cứu gia gia con. Cứ thế này, gia gia sẽ mất mạng.”

Tình Ma nhíu mày: “Lẽ nào là y, sao lại xảo hợp như vậy, ta vừa xuất quan đã gặp y?”

Nam Cung Tiên Nhi giục: “Sư phụ còn nói gì nữa, mau đi cứu gia gia con.”

Tình Ma chỉ nói một chữ: “Đợi.”

Tam đại đế cảnh cao thủ vội tránh né bảy tia sét của Độc Cô Bại Thiên, thân mình ai nấy dính đầy bùn đất, cộng thêm máu từ trước, phong thái cao thủ bay biến sạch, trông không khác nào khắt cái.

“Ba lão rùa đen mau thay trời hành đạo, đến diệt ta đi...” Hai mắt hắc đỏ ngầu, cười điên cuồng, không khác nào cuồng ma, tà ác cực độ. Lại một tia sét giáng xuống, ba đại đế cảnh cao thủ cầm đầu chạy.

Lúc đó Nam Cung Anh Hùng và Nam Cung Tiên Nhi không giữ nổi lãnh tĩnh, Nam Cung Anh Hùng nói: “Tiền bối mau xuất thủ đi.”

Nam Cung Tiên Nhi cũng giục: “Sư phụ còn không xuất thủ, gia gia con nguy mất.”

Tình Ma thở dài: “Các con yên tâm, nhất thời họ không nguy hiểm tính mạng, e rằng không cần ta ra tay, đã có người khác rồi.”

Nam Cung Tiên Nhi không hiểu: “Ai định xuất thủ?”

Tình Ma đáp: “Một hậu sinh văn bối vô danh, là thánh cấp cao thủ trong mắt các ngươi, không ngờ ngày ta xuất quan lại náo nhiệt thế này, ha ha, không tin được.”

Cha con họ Nam Cung đều chấn kinh, Nam Cung Anh Hùng kinh hãi: “Thánh cấp... cao thủ, đây...”

Tình Ma nói: “Ta cảm ứng được khí tức của y, hình như có thâm cừu đại hận với Độc Cô Bại Thiên, ta cảm giác được cừu ý khắc cốt. Hôm nay đúng là một ngày khó quên.”

Hai cha con Nam Cung kinh hãi không nói thành lời, hồi lâu sau mới bình tĩnh lại, một thánh cấp cao thủ tìm đến Độc Cô Bại Thiên, với họ là tin không thể tốt hơn.

Nam Cung Tiên Nhi nghe Tình Ma nói vậy, không lo cho gia gia nữa, lại hỏi: “Sư phụ hình như còn ẩn ý, vì sao người cảm khái như vậy?”

Tình Ma thở dài: “Hôm nay ta hơi cảm khái, mấy ngàn năm mới thấy lại Khiếu Thiên quyết, thật sự bất ngờ.”

Nam Cung Tiên Nhi hỏi: “Khiếu Thiên quyết là công pháp nào? Lợi hại lắm sao?”

Tình Ma hỏi: “Con có biết vì sao công pháp Độc Cô Bại Thiên thi triển có tên gì chẳng?”

Nam Cung Tiên Nhi nhìn Độc Cô Bại Thiên ở cách không xa: “Hắc thật quá thần bí, học được công pháp kinh nhân thế này, lẽ nào...” Thị biến sắc: “Lẽ nào hắc đang thi triển Khiếu Thiên quyết? Công pháp được sư phụ xem trọng tất nhiên bất phạm, hắc đúng là...”

Tình Ma nói: “Không sai, y đang thi triển Khiếu Thiên quyết, đích xác là một môn công pháp đáng sợ, có thể lôi động cửu thiên, tiếp dẫn thiên lôi xuống, xứng danh thần quỷ mị.”

Nam Cung Anh Hùng kinh hãi, ít nhiều ông ta cũng biết đến cửu đại thần quyết.

Tình Ma nói: “Thiên địa có chín thần quyết, nhưng mấy người hiểu được ảo bí thật sự của nó, không ít công pháp không kém hơn, nhưng chỉ có cửu quyết là thần bí nhất.”

Nam Cung Tiên Nhi hỏi: “Cửu quyết nào?”

Tình Ma đáp: “Ma Thiên quyết, Ngạo Thiên quyết, Khiếu Thiên quyết, Chiến Thiên quyết, Kinh Thiên quyết, Lạc Thiên quyết, Diệt Thiên quyết, Loạn Thiên quyết.”

Nam Cung Tiên Nhi nói: “Không đúng, có tám quyết thôi, thiếu một quyết.”

Tình Ma trả lời: “Đệ cửu quyết trong truyền thuyết chưa hiện thế.”

Nam Cung Tiên Nhi thoáng nghĩ ngợi, định nói gì đó, Tình Ma nhìn thị: “Đợi chút nữa sẽ có kịch hay, con sẽ thấy thánh cấp cao thủ trong truyền thuyết đại chiến, nhớ xem cho kỹ.”

Nam Cung Tiên Nhi gật đầu, nội tâm sôi sục.

Độc Cô Bại Thiên giơ hai nửa kiếm gãy lên, ngửa mặt hú vang: “Lôi động cửu thiên!”

Một tia sét từ trên không giáng xuống, vượt khỏi tầng mây đen dày mịn, trực tiếp đáp xuống đoạn kiếm của hắn, mây gió lại biến ảo.

205. Chương 3: Diệt Thánh.

Nhất kiếm chi uy, thiên địa thất sắc.

Độc Cô Bại Thiên giơ cao đoạn kiếm, lôi điện trên trời giáng thẳng xuống, rồi đoạn kiếm chém ra, quang quang nổi thông thiên địa quét vào một tảng đá nằm cách trăm trượng.

Kinh lôi trập trập, điện quang lấp lánh, tảng đá nát vụn, tia sét khoét một vết dài trăm trượng, rộng mấy thước trên mặt đất.

“A, Độc Cô tiểu nhi...” Tiếng kêu thê thảm vang lên, một bóng người từ tảng đá vút lên, là một hắc bào lão nhân, vai trái dính máu, từ trên không hung hãn nhìn hắn.

Nam Cung Vô Dịch, cùng hai đệ cảnh cao thủ Ngọc Hư phủ và Áo Thiên hiền chấn kinh, đòn kinh thiên động địa vừa rồi mà nhắm vào họ thì e rằng xương thịt đều tan từ lâu.

Độc Cô Bại Thiên cười lạnh: “Sát Thần người lần trước may mắn trốn thoát, không ngờ không hối cải, còn dám mò đến đây, đừng tưởng ta không biết người tới, chẳng qua lúc đầu không thèm để ý, ai ngờ người dám nổi sát tâm với ta. Ta không nhịn được nữa, người muốn lấy mạng ta thì đừng trách.”

Sát Thần không dám tin, lần trước y bị Ma Phong đả thương, lần này lên đến đây, định nhân lúc hắn không rút Ma Phong ra mà tiêu diệt. Không ngờ hắn lại chỉ cần một thanh kiếm gãy cùng đả thương được y, quả thật khó tin.

“Thằng nhóc người không ngờ lại biết Khiếu Thiên quyết, thậm chí tới cảnh giới này, đúng là ta đã coi thường người. Bất quá người sẽ phải trả giá, hôm nay ta không chừa người ra làm tám quyết không dùng tay.”

Hai mắt Độc Cô Bại Thiên đỏ ngầu: “Ha ha, dựa vào đâu người dồn ta vào tử địa được? Lão ôn dịch người già rồi, hôm nay ta sẽ sáng tạo thần thoại mới, diệt thánh!”

Sát Thần giận run người, chỉ vào hắn: “Người... tiểu bối vô tri, đừng cuồng vọng, nhất định phải giết người hôm nay. “

Hắn cười lạnh: “Được, hôm nay chúng ta chỉ có một người sống sót.” Đoạn quay lại lạnh lùng nói với hai đệ cảnh cao thủ thánh địa: “Các người còn định thay trời hành đạo? Người ta nên biết lượng sức, hiện tại các người không đáng là đối thủ của ta, nên ta tha cho các người, ngày khác nhất định sẽ lên bái phỏng Ngọc Hư phủ và Áo Thiên hiền, nếu mấy lão bất tử trên núi còn thì mong các người chuyển cáo rằng Độc Cô Bại Thiên ta muốn lãnh giáo.”

Đoạn hắn cười lạnh với Nam Cung Vô Dịch: “Nam Cung lão nhi, hắc hắc, sống thêm lúc nữa đi, nhìn thế gian cho rõ, bằng không sẽ hết cơ hội, hôm nay Nam Cung thế gia sẽ trừ danh khỏi võ lâm.”

Hai đế cảnh cao thủ thánh địa mặt thoát xanh thoát trắng, sau cùng nghiêng răng lao đi, đương nhiên không rời khỏi, chỉ tránh thật xa. Lời Độc Cô Bại Thiên tuy hết sức lảng nhục, khiến họ hồ thẹn cực độ nhưng thánh cấp đại chiến có sức hấp dẫn quá lớn, họ muốn để lỡ.

Nam Cung Vô Định sững người, loạng choạng lui đi, lão có cảm giác anh hùng mặt lộ, trong lòng vô cùng mất mát.

Sát Thần lạnh lùng quan sát, y xuất thân sát thủ, hơn hẳn người thường ở chỗ lãnh tĩnh, lãnh khốc.

“Nhãi ranh ngươi xong chưa?”

“Lão ôn dịch, chịu chết đi.”

Độc Cô Bại Thiên chỉ kiếm lên Sát Thần trên không, hôm nay tu vi của hắn đang ở cảnh giới kì diệu, không phải xá thân thành ma, tựa hồ công lực gấp mấy lần, nhưng không ổn định, có xu thế tiến vào thánh cấp cảnh giới, tựa hồ lại không phải cảnh giới đó. Hắn không hiểu nổi.

Nam Cung Tiên Nhi cùng Nam Cung Anh Hùng nhìn Sát Thần trên không, chấn động không ngớt, muốn đứng trên cần tu vi thâm hậu đến mức nào? Cả hai cùng lên nhìn Tình Ma.

Tình Ma tựa hồ biết họ nghĩ gì, cười nhẹ: “Trò vặt, thánh cấp cao thủ không thể ngự không phi hành thì chỉ là phế nhân, không xứng là thánh giả.”

Nam Cung Tiên Nhi hỏi: “Sư phụ, thánh cấp cao thủ này sao lại ném đòn của hắn, hắn sao lại đột nhiên lợi hại như vậy, liệu ông ta có diệt nổi hắn không?”

Tình Ma thở dài: “Khó lắm.”

Nam Cung Tiên Nhi không hiểu: “Vì sao thánh cấp cao thủ lại không diệt được đế cảnh cao thủ...” Đột nhiên thị nhớ ra thực lực kinh nhân hắn vừa thể hiện, nhất kiếm đó quyết không phải đế cảnh cao thủ thực hiện được.

Tình Ma đáp: “Hiện tại hắn không còn là đế cảnh cao thủ.”

Nam Cung Tiên Nhi cả kinh: “Cái gì, lẽ nào hắn thành thánh? Không... không thể nào.”

Tình Ma nói: “Hắn cũng không phải thánh cấp cao thủ, mà đang ở trong trạng thái kì diệu, công lực không ổn định, đó cũng là đoạn đường phải qua nếu thành thánh, nếu qua được, hắn sẽ triệt để thành thánh, còn không sẽ tẩu hỏa nhập ma, sa vào cảnh vạn kiếp bất phục, thật ra hắn đang là á thánh.”

“Á thánh...” Nam Cung Tiên Nhi thất thần.

Lúc đó Độc Cô Bại Thiên và Sát Thần đã đại chiến, Sát Thần vừa trúng đòn nên kị húy vô cùng, không dám ci nhẹ đối thủ, cầm trường kiếm lao tới, phong mang gần mười trượng vút tới.

Phong mang lướt qua, rít lên lãnh lói, uy thế quỷ khóc thần gào.

Độc Cô Bại Thiên lấy kiếm dẫn điện, thiên lôi trực tiếp giáng xuống, tia sét tỏa chói mắt người khác.

Thiên địa chỉ lực quả thật hùng hậu, nhưng va chạm một đòn toàn lực của thánh cấp cao thủ rồi liền tan biến vô hình, tia sét tắt ngóm.

Hai đế cảnh cao thủ thánh địa biến sắc, đối quyết giữa thánh cấp cao thủ vượt khỏi tưởng tượng của họ, đạo lôi điện mãnh liệt đó mà giáng xuống chỗ họ, e rằng cả hai tan nát.

Sát Thần cười lạnh: “Nhóc con cũng muốn đùa với chớp ư? Ta đứng ngoài quan sát đã lâu, nếu ngươi chỉ có thể thì nên rửa cổ cho sạch.”

Độc Cô Bại Thiên cười lạnh: “Lão ôn dịch đừng khoác lác, Khiếu Thiên quyết chân chính chỉ có thể thì được liệt vào cửu đại thần quyết ư? Hôm nay ngươi sẽ được thấy.”

Sát Thần im lặng, cây kiếm chém liên mấy nhát, năm đạo phong mang tung hoành đan nhau, trùm lên Độc Cô Bại Thiên như tấm lưới.

Năm nhát kiếm này bức hấn vào hiểm cảnh, trong khoảnh khắc đó lòng hấn đẩy lên sát ý mạnh mẽ, chân nhẹ bẫng, giẫm xuống liền lao lên không. Lần này hấn không xá thân thành ma, hoàn toàn dựa vào công lực bản thân mà bay lên.

Mấy người đang quan chiến, trừ Tình Ma, đều kinh hãi ngơ ngẩn, nhìn hấn với vẻ khó tin, thanh niên lãnh khốc như ma thần đó hiện thời tóc dựng đứng, huyết quang lóe lên trong mắt, vung đoạn kiếm chém ra một đạo kiếm cương, quang mang chiếu sang cả thính không hôn ám.

Quanh mình hấn quang mang đại thịnh, sát khí lăm liệt lao vào địch thủ, năm đạo phong mang của Sát Thần hoàn toàn bị hóa giải, hấn chỉ đoạn kiếm tới, lạnh lùng nói: “Sát Thần, hôm nay ta không chỉ diệt hình thể người mà còn hồn phách, diệt linh thức, khiến người không được siêu sinh.”

Sát Thần run lên, cảm giác thân mình lạnh buốt, không hiểu sao đối diện với đối thủ còn trẻ mà trong lòng hoảng sợ cực độ, tựa hồ có khí thể vô hình đè nén, khiến y mất đi lòng tin. Nhưng đã nói ra lời nên y không thể đào tẩu, bằng không thánh cấp cao thủ như y vĩnh viễn đừng mong ngẩng đầu được.

Độc Cô Bại Thiên nắm đoạn kiếm, cước đạp hư không, chém mạnh xuống, thân thể Sát Thần như điện quang lách ngang không trung rồi lại xuất kiếm công kích.

Sát Thần giờ không coi hấn là địch cảnh cao thủ, mà coi hấn như thánh cấp cao thủ.

“Khiếu Thiên quyết.”

Lôi điện từ trên không giáng xuống, theo mũi đoạn kiếm ập vào Sát Thần.

“Chiến Thiên quyết.”

Độc Cô Bại Thiên xuất tả quyền, quyền ảnh như muốn phá toái không gian, bá thiên tuyệt địa bổ tới.

“Kinh Thiên quyết.”

Tất thấy đều nảy sinh ảo giác rằng thân thể Độc Cô Bại Thiên mờ đi, toàn thân hấn như lưỡi kiếm lao vào Sát Thần.

Sát Thần cả kinh, đối phó với lôi điện trên không đã đủ mệt, thì thêm quyền phong ào ào với uy thế hủy thiên diệt địa bổ tới. Y bị sấm sét đánh trúng, nhưng vẫn dốc toàn lực nghênh đón một quyền bá tuyệt thiên địa đó.

Tia sét khổng lồ đánh trúng y, bốc lên làn khói đen, mùi khét lẹt tỏa ra. Sát Thần nén đau, ngạnh tiếp quyền phong, nhưng bị đánh văng xa mấy chục trượng.

Y chưa kịp đứng vững trên không, Độc Cô Bại Thiên lại lao tới, tựa thanh kiếm rời vỏ, thân hình toát lên sát khí ngút trời.

Sát Thần cả kinh, nhớ lại ba chữ “Kinh Thiên quyết” mà hấn từng hô, đó là môn thần công cổ xưa, luyện đến cảnh giới tối cao có thể lấy thân ngưng kiếm, tuy hiện thời Độc Cô Bại Thiên chưa đạt mức thân hóa kinh thiên trường hồng nhưng kiếm khí lạnh lẽo trên mình hấn đủ khiến Sát Thần run rẩy, cảm giác không thể chống nổi, vội tránh sang bên.

Lúc Độc Cô Bại Thiên lướt qua, y thét lên lạc giọng, tay trái bị hấn cắt đứt.

Máu rải khắp không trung, thân hình Độc Cô Bại Thiên không dính nửa giọt máu, đứng ngoài xa lạnh lùng nhìn y, tựa lãnh huyết ma thần.

Sát Thần run lên, sắc mặt nhợt đi, run giọng: “Người đồng thời biết Khiếu Thiên quyết, Chiến Thiên quyết, Kinh Thiên quyết... lẽ nào ta gặp người trong truyền thuyết?”

Sát Thần cười thảm: “Kiếp thứ chín... người thật sự quay lại, ha ha, ta vốn cho rằng đó là chuyện đáng cười nhất đời, không ngờ thật sự gặp được người trong truyền thuyết.”

Lúc này Độc Cô Bại Thiên chỉ muốn chém giết, tuy không xá thân thành ma nhưng vẫn cảm giác được ma tính đại tăng, có lẽ vì thế mà tu vi cũng tăng. Hiện tại trừ tuyệt thể cường giả thật sự, hiểm kẻ nào thương tổn nổi hấn.

“Ta nói rồi, hôm nay không chỉ diệt thân thể ngươi mà sẽ khiến ngươi hồn phi phách tán, linh thức tận diệt, chịu chết đi.”

Hắn ngửa mặt thét vang: “Song quyết hợp nhất, giết!”

Mái tóc tung bay, tròng mắt màu máu sáng rực, hắn hợp nhất Khiếu Thiên quyết và Chiến Thiên quyết.

Hắn đầm quyền phải ra, sát khí ngút ngàn, song quyết hợp nhất thiên địa thất sắc, một quyền này hủy thiên diệt địa khiến phòng ngự của Sát Thần tan tác, nhất đại Võ thánh bị đánh tan thành bụi máu trên không.

Tình Ma thở dài: “Đúng là y.”

206. Chương 4: Ma Khiếu Thiên Hạ, bách Thánh Xuất.

Độc Cô Bại Thiên như ma thần đứng trên hư không, hồi lâu mới xòe tay ra nhìn, cả hắn cũng tin rằng trong lúc giận mình lại diệt được một Võ thánh. Trong lúc đối kháng Sát Thần vừa rồi, hắn cảm giác toàn thân nóng lên, tựa hồ liệt diễm cháy trong mình, chỉ muốn chiến đấu, hơn nữa phải chiến thắng. Song quyết hợp nhất xuất ra quyền kinh vô hạ đó khiến hắn như đang mơ, phát tiết lâm li, lúc đó hắn nảy ra xung động xuất quyền, hoàn toàn là một quyền theo bản năng.

“Đây là tiềm lực của ta ư? Thể nội ẩn chứa sức mạnh cỡ đó?” Gió lạnh thổi qua, mấy bông hoa tuyết rơi trên mặt, gã phát giác vẫn đứng trên hư không, lần đầu tiên bằng thực lực của mình hắn đứng ở đó, mà không cần xả thân thành ma.

“Ta đã thực hiện được thân ngưng hư không, ha ha...” Hắn cười vang, hoa tuyết trên không rụng rào rào.

“Mấy tên Nam Cung nhìn thấy chưa, Độc Cô Bại Thiên ta tuy chưa thành thánh nhưng không còn xa, các ngươi có bao giờ nghĩ đến hôm nay? Hôm nay ta sẽ trừ danh Nam Cung thế gia khỏi võ lâm, thần ngăn giết thần, phạt căn giết phạt, ta xem ai cứu được các ngươi, ai cản được ta?”

Sắc mặt Nam Cung Vô Dịch trắng bệch, nhìn Tình Ma, bà ta không tỏ vẻ gì, tựa hồ đang suy tư. Nam Cung Tiên Nhi và Nam Cung Anh Hùng tỏ vẻ khẩn trương, đứng cạnh bà ta, nhìn hắn không chớp mắt.

Hắn đang ma tính đại phát, thanh âm như sấm động vang đi mấy chục dặm, võ nhân trong phạm vi này đều thần sắc đại biến, nhất là những ai trong phạm vi mười dặm, đều tận mắt thấy hắn đứng trên không, thấy trận thánh cấp đại chiến chấn nhiếp nhân tâm. Tất thấy run rẩy, hoảng sợ, phảng phất như ngày tàn đang tới, trong mắt họ hắn là diệt thế ma vương, là cao thủ bất khả chiến thắng.

Cả thánh cấp cao thủ cũng bị diệt, trên đời còn ai ngăn được hắn, chính đạo phiêu diêu, ma vương lên ngôi, nhiều kẻ nhất gan hoảng hồn nhìn lên vòm trời xa.

Hai đế cảnh cao thủ thánh địa xám ngoét mặt mày, thực lực của hắn vượt xa tưởng tượng, tu vi như thế nếu hắn phát cuồng thì e là Bất tử chi ma thứ hai xuất hiện. Họ phảng phất thấy được một trang tối tăm trong lịch sử võ lâm mở ra, thấy máu chảy thành sông, xương chất ngàn vạn, vô số oan hồn gào rú...

Nam Cung Tiên Nhi kéo tay áo Tình Ma: “Sư phụ, hắn điên rồi, người mau thu thập hắn, bằng không...”

Tình Ma tỉnh lại: “Hôm nay phiền rồi, ta không ngờ gặp lại y, bất ngờ thật.”

Nam Cung Tiên Nhi hỏi: “Sư phụ nói gì vậy?”

Tình Ma đáp: “Bảo cha và gia gia con mau ẩn cư, bỏ cả Nam Cung thế gia, dặn mọi thân nhân của con ẩn tính mai danh, đừng vào võ lâm nữa, từ giờ con theo ta.”

Nam Cung Tiên Nhi cả kinh: “Vì sao? Sư phụ không đối phó nổi hắn ư? Hắn chỉ là...chỉ là á thánh, hơn nữa chưa ổn định.”

Tình Ma nói: “Sự tình phức tạp hơn con tưởng tượng nhiều, lần này ta có thể đẩy lùi hắn nhưng không giết được, bảo vệ nhà con được một lần chứ không thể cả đời.”

Nam Cung Vô Định phi thân tới nghe được, cơ hồ già hẳn đi, ngửa mặt thở dài: “Vãn bối hiểu.” Rồi cười thâm: “Đa tạ tiền bối, vãn bối sẽ lệnh cho toàn gia rút đi. Tiên nhi từ này sẽ theo tiền bối tu luyện, ta và cha con, cùng các ca ca của con đi ẩn cư, con phải nghe lời sư phụ...” Lão trở nên ghen ngào.

Nam Cung Anh Hùng vuốt tóc thị: “Hảo hài tử phải tự bảo trọng, cả nhà đi đây...”

Nam Cung Tiên Nhi khóc nức lên, nắm tay Nam Cung Vô Định và Nam Cung Anh Hùng không buông: “Cha, gia gia...”

Cả hai chan hòa lệ, hất tay thị ra, rồi mau chóng đi vào trang viện...

Không lâu sau, già trẻ Nam Cung thế gia rút theo cửa sau, Nam Cung Vô Định đi sau chót, sát na này phảng phất lão già đi nhiều, mái tóc đen nhánh lẫn mấy sợi bạc...

Bóng dáng liêu xiêu, anh hùng mặt lộ...

Cái gì là đúng? Cái gì là sai?

Nam Cung Vô Định và Nam Cung Anh Hùng vì muốn phát triển thế gia mà chạm đến người không nên, đứng trên lập trường của họ từ đầu đến cuối không sai nhưng với một người, họ đã sai lầm nghiêm trọng.

Độc Cô Bại Thiên lạnh lùng nhìn người Nam Cung thế gia bỏ chạy, thấy đại cừu nhân đào vong, hẳn không muốn truy sát. Nhìn theo bóng dáng thê lương của họ, hẳn có cảm giác quen thuộc, phảng phất tự thân trải qua.

Từng hình ảnh hiện trong lòng:

Trên đỉnh núi vạn tượng, hắn thét lớn: “Kinh Thiên kiếm xuất, phá toái hư thiên!” Hắn lấy thân ngưng kiếm, trường hồng kinh thiên, kiếm quang phá toái hư không, tiến sang Bỉ Ngạn, một đạo thần mang đột nhiên hiện ra, hồng quang tan hết. Hắn phun máu, bị đánh bay khỏi Bỉ Ngạn, lại lao lên, anh hùng mặt lộ...

Trên thảo nguyên mệnh mang, hắn hét: “Thiên đạo, thiên đạo, thiên đạo là thứ vớ vẩn nào. Người vì sao phải thuận thiên, phải khuất phục vận mệnh, ta không phục, ta phải Loạn Thiên...” Hắn tung quyền kích thiên, quang mang nổi thông thiên địa, cả thảo nguyên lún xuống, hắn cũng lún theo.

Trên đỉnh núi tuyết, hắn vung tay đánh lên trời, trăm dặm quanh đó ào ào tuyết, hắn cười thê lương: “Ha ha... lão tử đều chống lại Thiên, sẽ có ngày đánh tan thiên địa Bỉ Ngạn...”

Giữa sóng lớn, hắn ngược sóng công kích Thiên, tuy thổ huyết nhưng vẫn thét to: “Cả...đời này ta...sẽ Chiến Thiên!”

“A...” Mấy hình ảnh khiến lòng hắn sôi trào, ngửa mặt hú vang: “Ông trời đáng chết, ta quay về đây, a...”

Ma khiếu phong vân động, tuyết hoa điên cuồng bay múa, từng tia sấm sét trên trời giáng xuống, hắn gầm vang trên không phát điên.

Người trong vòng trăm dặm đều nghe thấy tiếng hí, nhiều người nhũn ra, hai đế cảnh cao thủ thánh địa vội lướt đi, từng đạo lôi điện giáng xuống sau lưng họ.

Tình Ma kẹp hông Nam Cung Tiên Nhi, nhanh chóng lướt đi.

Tiếng hú của hắn hồi lâu vẫn vang vọng, sấm sét trên trời giáng xuống ầm ầm, chớp dẹt lướt sau lưng hắn, giữa thiên địa tối tăm, hắn như ma thần phát cuồng.

“Ầm.”

“Ầm.”

“Ầm.”

...

Chỉ trong chớp mắt, Nam Cung thế gia trăm năm bị sấm sét đánh tan.

Ma âm vang vang, tại vô số nơi bí mật tại Thiên Vũ đại lục, các Võ thánh ngủ say cả mấy ngàn năm, vạn năm đều thức dậy, vô số khí tức cường giả tràn ra, sát khí lên tận trời.

Vô số thanh âm của cường giả đồng thời vang lên:

“Y thành công ư?”

“Lẽ nào y thật sự quay lại?”

“Không phải y đã chết ở kiếp thứ tám sao?”

“Mấy ngàn năm lại luân hồi, linh thức trải qua thiên kiếp vạn hiểm...”

“Chín kiếp kết thúc, !”

...

Ở đỉnh Tây sơn, một đạo cường quang vút lên mây...

Nơi đầu sóng Đông Hải, kinh đào phách ngân...

Nam Cương hoang vực, ma diễm ngùn ngụt...

Tại dãy núi phía bắc, núi non sục sôi...

...

Lại một Cổ võ thánh xuất quan...

Sư phụ Huyền Huyền đứng trên sóng Đông Hải, cười ha hả: “Đại chiến sắp bắt đầu, bao nhiêu kẻ đã chết đều sống lại, thế gian tịch mịch lâu quá rồi.”

Huyền Huyền đứng trên hòn đảo nhỏ, bất mãn gọi: “Lúc nào sư phụ mới chữa lành cho con được?”

“Ba năm nữa ta sẽ để con quay lại đại lục.”

“Từ lâu đầu sao lại lâu như vậy chứ, con không đợi được nữa.”

“Đại chiến sẽ nổi ra sau ba năm nữa, trong thời gian này con phải trở nên mạnh nhất.”

Thiên Ma cốc, tượng Thiên Ma rung chuyển, khí thế kinh hồn lan tràn khiến cả sơn cốc lắc lư.

Ma giáo giáo chủ, thập đại thái thượng trưởng lão cùng các đệ tử kinh hãi nhìn bức tượng.

Tiếng ma khiếu kinh thiên động từ tượng Thiên Ma phát ra, bức tượng vỡ vụn, một thanh niên hơn hai mươi tuổi đứng sững, khí thế bá thiên tuyệt địa.

Ma giáo chúng nhân ngẩn người, người này rất giống bức tượng, có điều trẻ hơn nhiều.

Từ xa vút đến một bóng người, Huyết Ma quỳ trước mặt thanh niên, lớn tiếng: “Tham kiến Thiên Ma!”

Ma giáo chúng nhân đều sững người, rồi quỳ hết xuống, kích động hô lớn: “Tham kiến Thiên Ma!”

Khiến họ kinh hãi là Thiên Ma quay về phía Thanh Phong đế quốc, quỳ xuống run giọng: “Sư phụ, đồ nhi bất hiếu, đồ nhi sai rồi, từ hôm nay, Thiên Ma trở lại là môn hạ của người, ba năm sau nhất định cùng người nghênh tiếp đại chiến!”

Rồi y lướt lên hư không, ngửa mặt hô to: “Thiên Ma tỏa thần đại trận, mở! Thiên Ma cốc trùng hiện nhân gian... Thiên Ma ta trở lại...” Ma tức kinh hồn tràn ra, ma diễm ngút trời.

Thanh Phong đế quốc, bên trên Nam Cung thế gia hoang tàn, tiếng hú của Độc Cô Bại Thiên hồi lâu mới dừng, hắc như ma thần lạnh lùng nhìn về chân trời.

207. Chương 5: Thiên Địa Ma Hồn.

Lôi điện đã tan, thỉnh không tối tăm tĩnh lặng, tựa hồ nghe rõ cả tiếng hoa tuyết rơi xuống.

Độc Cô Bại Thiên lạnh lùng nhìn hai bóng người từ xa lướt tới, họ đều còn trẻ, chỉ chừng hơn hai mươi, nhưng nhìn kĩ ánh mắt họ đều bao hàm tuế nguyệt thương tang.

Hắn lạnh lùng nói: “Các người là ai?”

Một người lên tiếng: “Bọn lão phu là Võ thánh ẩn tu gần đây bị tiếng hú kinh động, đến xem thử. Tiểu...tiểu tử còn chưa thành thánh, không đúng...hình như sức mạnh của người còn siêu việt Võ thánh, sao lại kì quái vậy? Sức mạnh lúc cao lúc thấp, dao động mạnh mẽ, vì sao nhỉ?”

Hắn lạnh giọng: “Việc của ta không cần các người lo.”

Một Võ thánh nói: “Sao người lại nói vậy, bọn ta không có ác ý, tuy người tu vi bất phàm, nhưng dù thế nào cũng là hậu bối của bọn ta.”

Độc Cô Bại Thiên ngửa mặt cười vang: “Ha ha, buồn cười thật, trên đời hiếm kẻ đáng cho ta xưng là tiền bối, các người chắc chắn là không. Còn không đi thì e rằng muốn đi không được.”

Cả hai nổi giận, một người lên tiếng: “Tiểu tử cuồng vọng, người có ý gì, lẽ nào muốn giữ bọn ta lại?”

Hắn lạnh lùng: “Ta có ý tốt, ở đây sắp có một trường đại chiến, các người đi được bao xa thì đi, bằng không sẽ không kịp hồi hận.”

“Người...người dám cuồng vọng như vậy.”

Độc Cô Bại Thiên nói: “Ta không cuồng vọng mà là sự thật, chốc nữa sẽ có tuần thiên sứ giả đến, các người chưa chống nổi chúng, mau chạy đi.”

Hai Võ thánh kinh nghi bất định, có lúc họ thấy hắn thâm bất khả trắc, có lúc lại thấy hắn chỉ có sức mạnh hữu hạn, nên vẫn bán tín bán nghi.

Giọng hắn vô cùng băng lạnh, nhìn về vùng trời xa: “Kí ức từ xa xưa mở ra một góc, ta thấy được phần nào rồi, hôm nay sẽ lấy thánh huyết tế kí ức đó, phải cho tất cả biết ta đã trở lại.”

Những lời này khiến hai Võ thánh run lên, nhìn nhau rồi lướt đi. Bất quá họ không đi quá xa, dừng cách mười dặm quan sát hắn.

Tình Ma đưa Nam Cung Tiên Nhi rời đi năm mươi dặm rồi mới vòng lại, ngầm theo dõi Độc Cô Bại Thiên.

Võ nhân đến gần Nam Cung thế gia thám thính tin tức vội vàng bỏ chạy từ lâu, biểu hiện của Độc Cô Bại Thiên vừa rồi quá kinh nhân, ai nấy đều tan gan vỡ mật, tiếng hú khiến thiên địa thất sắc tạo thành ấn tượng không mờ trong lòng họ, cả đời này khó quên.

Hắn đứng trên tầng không Nam Cung thế gia, trong vòng mấy chục dặm, trừ Tình Ma và hai Võ thánh lên quan chiến, hoàn toàn không còn ai.

Đột nhiên áp lực hùng hậu từ xa ép tới, không trung xuất hiện năng lượng dao động kịch liệt.

Năm bóng người từ xa vụt tới, nhanh như điện quang, nháy mắt đã xuất hiện trước mặt Độc Cô Bại Thiên.

Năm người đều ăn vận theo lối cổ xưa, ai nấy đều đặn, phẳng phất như đã hóa đá, lặng lẽ nhìn hắn, nét mặt không hề biến đổi.

Trừ dao động năng lượng kinh nhân ra, không ai nhận ra năm người này có tình cảm gì.

Hai Võ thánh ở xa lẩm bẩm:

“Lẽ nào đó là tuần thiên sứ giả trong truyền thuyết, sao lại như thế?”

“Hình như không có ý thức tự chủ.”

“Mỗi có cảm giác, họ đã mất linh hồn, chỉ là công cụ sức mạnh.”

...

Độc Cô Bại Thiên nhìn năm tuần thiên sứ giả, thở dài: “Ta tuy chỉ nhớ ra mấy điểm, nhưng khẳng định được các người là tuần thiên sứ giả, không ngờ lại thế này, những kẻ đáng thương.”

Một tuần thiên sứ giả buột ra tiếng nói đầy máy móc: “Nghịch thiên giả tử!”

“Ha ha, trên đời không ai đủ khả năng khiến ta chết. Các người thuận thiên, trở thành không ra người không ra quỷ, hắc hắc, các người còn linh hồn ư?”

Câu nói sau cùng của hắn là tiếng gầm, năm tuần thiên sứ giả hơi run lên, ánh mắt hoang mang tựa hồ lóe sáng, nhưng rồi ảm đạm ngay.

Hắn gầm lên: “Nhẫn nhục sống trộm, cam nguyện làm chó săn, sống thế còn ý nghĩa gì? Nhất định các người đã bị chúng khống chế, nhưng nếu ý chí các người đủ kiên định, đã không sa vào cảnh này. Đã thế thì chỉ bằng các người đi sớm, miễn giúp hổ gây ác, họa hại những Võ thánh mới thành của Thiên Vũ đại lục. Hôm nay ta giúp các người giải thoát, kết thúc đời sống tối tăm không có ngày dừng này.”

Hai Võ thánh ngoài xa tỏ vẻ chấn kinh:

“Lẽ nào tuần thiên sứ giả cũng là Võ thánh, là Võ thánh bị người ta khống chế?”

“Thật không tin được.”

“Thanh niên kia là ai, sao lại biết nhiều như vậy?”

“Sức mạnh trên mình hắn quá cổ quái, không thể nhìn thấu.”

“Túc hạ có nhớ cảm giác lúc hắn hú vang không? Lúc đó mỗi cảm giác huyết dịch sôi lên, phảng phất có thứ gì đó trong thân thể tỉnh lại.”

“Đúng, lúc đó mỗi cũng nảy ra ý giết chóc, cảm giác thấy khí tức của vô số cổ cường giả, ai cũng mới tỉnh lại.”

“Đúng, đáng sợ thật, sát khí lan khắp thiên địa, khiến người ta phát run.”

“Lẽ nào truyền thuyết xa xưa là thật, ma trải qua ngàn kiếp sẽ lại xuất hiện nhân gian, đẩy lên động loạn lớn nhất?”

“Truyền thuyết đó là: nạn oán xung thiên, họa loạn vô biên, bách thánh đại chiến, huyết thủy mạn thiên...”

“Là đại chiến giữa bách thánh, hay là giữa tuần thiên sứ giả hoặc người sau lưng họ với nhau?”

“Không biết, chúng ta không phải Cổ võ thánh, căn bản không hiểu những việc xảy ra từ xa xưa.”

“Chúng ta cũng là người đáng thương, tuy là Võ thánh công lực tuyệt thế trong mắt người đời nhưng ai biết rằng chúng ta cũng phải trốn tránh.”

“Tính ra chúng ta còn may mắn, mới lần đầu gặp phải tuần thiên sứ giả.”

Hai Võ thánh cảm khái vô vàn.

Năm tuần thiên sứ giả đối diện Độc Cô Bại Thiên, từ đầu đến cuối không để lộ vẻ gì, thân hình như điện vây hãm lại, ai nấy bạt trường kiếm cổ kính ra.

Năm thanh kiếm chỉ thẳng vào hắn, lập lại câu nói ban nãy như cái máy: “Nghịch thiên giả tử.”

“Ha ha, phàm người có thể đột phá sinh tử hạn chế đều nghịch thiên, thiên địa có vô số cường giả sống cả vạn năm mà không thấy mấy con rối các người đến tru sát, không phải ai cũng đều bị các người trừ diệt. Năm xưa mấy chục tên tuần thiên sứ giả cũng không làm gì được ta, tuy hiện tại ta chưa khôi phục sức mạnh nhưng đối phó với năm tên các người cũng đủ rồi.”

Đoạn kiếm đã bị hắn vứt ở đâu đó, bạt Ma Phong sau lưng ra, tuy ngoài miệng hắn nói năng cuồng vọng nhưng không dám sơ ý, dù sao cùng mới khôi phục được một chút kí ức cổ xưa, còn chưa vượt qua thánh cấp. Hắn chỉ dựa vào tiềm lực vô biên, nhưng có lúc sức mạnh không quyết định tất cả.

Ma Phong được hắn nắm vào tay liền kêu lên vui sướng, phảng phất như có sinh mệnh, khẽ run lên.

Hắn vuốt ve Ma Phong: “Chôn vùi mấy ngàn năm, cũng nên để người trở lại nhân gian, hôm nay uống thánh huyết, hôm khác sẽ uống thiên huyết, thần huyết.”

Năng lượng dao động tràn ra, khí tức từ năm tuần thiên sứ giả phát ra khiến thú vật trong núi rừng cách đó mấy dặm cũng run rẩy.

Năm thanh trường kiếm sáng như mặt trời đâm vào hắc, năm đạo kiếm cương tung hoành, dệt thành tám lưới chụp xuống.

Hắc ảo hóa thành mây hư ảnh trên không, nhanh chóng lướt đi, không gian hắc vừa đứng vỡ tan, hắc động mơ hồ xuất hiện trong phạm vi kiếm vòng bao trùm, năng lượng ào ào tràn ra.

Đồng thời, từ các nơi trong Thiên Vũ đại lục dấy lên sát khí xung thiên.

Trên sóng Đông hải, sư phụ Huyền Huyền đứng trên hư không, mái tóc bạc phát lên, cười ha hả nhìn về Thanh Phong đế quốc xa xôi: “Đã tỉnh rồi lại động thủ đầu tiên, ta cũng không khách khí, giết mấy tên tuần thiên sứ giả để trút giận, lâu rồi không được động thủ, đúng là hưng phấn, ha ha...”

Dứt lời không còn cười cợt nữa, khí thể biến hóa, thân hình già nua cao lớn hắc, như chiến thần đỉnh thiên lập địa, khí thể hùng hậu dấy lên, uy thế kinh thiên động địa.

Huyền Huyền đứng trên hải đảo kêu to: “Lão đầu tử định làm gì, con cũng muốn.”

“Tiểu hài tử biết cái gì, đừng nói linh tinh. Đợi chút nữa sẽ có một toán khốn kiếp mất linh hồn tới, con ở đó xem sư phụ thu thập chúng thể nào, để hiểu thực lực chân chính của sư phụ.”

Không lâu sau chín bóng người nhanh như chớp vút tới, trông không khác gì năm người xuất hiện ở chỗ Độc Cô Bại Thiên, cũng lạnh lùng, nhân thần ảm đạm vô quang, như thể đã mất linh hồn.

Sư phụ Huyền Huyền quát: “Chỉ có Võ thánh chiến tử, không có Võ thánh đầu hàng, các ngươi sống ngơ ngẩn ngẩn để tàn hại đồng đạo, chỉ bằng sớm chết đi.”

Chín tuần thiên sứ giả nói: “Nghịch thiên giả tử.”

Lão nhân không còn tí hoạt kê nào nữa, chính khí lăm liệt dấy lên, nghiêm túc nói: “Võ giả có tôn nghiêm của võ giả, các ngươi đã mất tư cách là võ giả, hôm nay ta sẽ xuất thủ diệt thánh, giết.”

Ông ta vỗ ra một chưởng, đất trời dậy sóng, sóng Đông Hải cuộn trào, nước biển vọt lên lưng chừng không.

Thiên Ma cốc nội, Thiên Ma cốc đập hư không, nhìn về hướng Thanh Phong đế quốc: “Ngàn năm một trận nhỏ, vạn năm một lần đại chiến, ba năm nữa là đến kì đại chiến, sư phụ hôm nay tế thánh huyết để xuất hiện, đồ đệ sao có thể đi sau. Con đã bế quan sát hoi vạn năm để đợi kiếp này, trước khi sư phụ khôi phục sức mạnh, để đồ đệ diệt sạch ngụy tuần thiên sứ giả.”

Hai mắt y đỏ rực, ngửa mặt hú vang: “Thiên địa cũng có ma hồn, a...”

Ma diễm ngàn ngút từ Thiên Ma cốc dâng lên, hắc ám vô biên bao trùm, chúng nhân trong cốc, trừ Huyết Ma, đều không dám lên tiếng.

Giữa bóng tối, phía trên cốc có hai điểm màu máu, lạnh lùng nhìn về chân trời, sát cơ lan tới trời cao.

Chín bóng người từ xa ập tới, năng lượng dao động kịch liệt trên không.

Thiên Ma thân hóa hắc quang vút lên quát to: “Ma thôn nhật nguyệt.”

Thiên Ma khí như nộ hải cuồng đào nuốt chửng chín bóng người, Thiên Ma cười vang: “Ha ha, thần còn không diệt được ma hồn, mấy con rồi các ngươi chỉ là châu chấu đá xe.”

Thanh Phong đế quốc, trên tầng không Nam Cung thế gia đổ nát, Độc Cô Bại Thiên hóa thành cầu vòng xuyên qua thân thể một tuần thiên sứ giả, nháy mắt đã chấn nát địch thủ, máu rải tầng không, nhất đại Võ thánh mất mạng.

Bốn người còn lại vẫn lạnh lùng lao tới.

Quanh hắc xuất hiện một thế giới hư ảo, ma ảnh khổng lồ đứng sau lưng, dưới chân hắc là vạn trượng khô cốt, dưới núi xương là sóng máu ngập trời, từng thân ảnh tựa thân tựa ma giãy giụa trong đó.

Tóc hắc tung bay, ma tính đại phát, sức mạnh điên cuồng tràn ra, ma diễm quét khắp thiên địa, mây đen cuộn cuộn, kinh lôi trận trận, điện vòng giao nhau.

Hắn cước đạp hư không, cười điên cuồng: “Ha ha... trải qua thiên kiếp vạn hiểm, dấu hồn phi phách tán, linh thức của ta vẫn còn, đánh khắp bách thể luân hồi, dù lục đạo vô thường, ta vẫn vĩnh sinh, ma hồn phục sinh, ...”

208. Chương 6: Tuần Thiên Sứ Giả Vong.

Trên tầng không Nam Cung thể gia, ma điểm ngàn ngút, trong vòng mười dặm dày đặc mây đen, thiên địa tối sầm. Độc Cô Bại Thiên và bốn tuần thiên sứ giả thi triển tuyệt kĩ, không trung rực quang mang, cương khí tung hoành. Đại chiến một chớp, mấy người lại nhìn nhau, quang hoa trên không tan biến.

Giữa tầng không tối tăm, thân thể cao lớn như thần ma đứng sừng sững, phát ra khí thể chấn nhiếp, huyết hồng chỉ quang che phủ tứ phía, ma ảnh hung ác cũng vươn cao.

Ánh mắt lạnh lùng, thần thái cuồng ngạo đó coi thường hết thảy pháp tắc thế gian.

Bốn tuần thiên sứ giả vây bốn góc, bốn thanh kiếm nhắm vào hắn.

Hắn lạnh lùng: “Trời đời không ai giết được ta, hôm nay các ngươi có đến chứ đừng mong về.”

Tay trái hắn khẽ vuốt Ma Phong bên tay phải: “Ban nãy vừa uống thánh huyết, mùi vị thế nào? Hắc hắc, còn bốn tên cho ngươi uống thỏa thích.” Hắn nhìn bốn Võ thánh nét mặt dờ dẫm: “Ta vừa nhớ ra một chút Loạn Thiên quyết, không hiểu uy lực thế nào, ma quyết vạn năm trước tái hiện nhân gian, các ngươi chết dưới ma công này cũng không có gì phải nuối tiếc.”

Trường kiếm của bốn Võ thánh sáng lên, kiếm mang như muốn xé tan hư không, bốn đạo phong mang vụt tới.

Thân thể Độc Cô Bại Thiên hơi lắc, lưu lại tàn ảnh ở chỗ cũ, rồi mười mấy hình ảnh xuất hiện ngoài vòng vây, mỗi người đều giống hệt hắn, tay cầm Ma Phong, vây kín bốn Võ thánh.

Mười mấy ngọn Ma Phong cùng múa tít, phong mang màu máu ràn rạt tầng không.

Tình Ma cách đó mấy dặm cả kinh thất sắc, lảo lảo: “Đó là Loạn Thiên quyết thần bí nhất? Là hư ảnh hay là thật...” Bà ta không dám nghĩ tiếp, tự vấn rằng cả đời mình cũn không đạt được cảnh giới ấy.

Bốn Võ thánh loạn lên, đối kháng với mấy chục người, nhưng khi đánh trúng thì phát hiện chỉ là hư ảnh, còn Độc Cô Bại Thiên chân chính thì họ không chạm nổi vào vạt áo.

Tình Ma ở ngoài xa thở phào, Loạn Thiên quyết không huyền dị như bà ta tưởng tượng, nhưng lúc đó kinh biến phát sinh, hai Độc Cô Bại Thiên đồng thời đâm Ma Phong vào ngực Võ thánh, cả hai thân thể nổ tung trên không.

Tình Ma há mồm miệng kinh ngạc: “Ảo giác, nhất định là ảo giác.” Bà ta không thể tin nổi sự thật, bởi đã vượt khỏi lí lẽ của võ học, không thể tưởng tượng nổi.

Sau cùng mọi thân ảnh hợp nhẵn, trên không vẫn là Độc Cô Bại Thiên cầm Ma Phong thở dài: “Loạn Thiên quyết quả thật kì quỷ mạc trắc, phát huy chữ ảo đến cảnh giới cực chí, hắc hắc, kết hợp với Thần Hư bộ quả nhiên không thể phân biệt được chân giả, uy lực vô cùng.”

Tình Ma nghe rõ ràng, lại thở phào, bà ta đã nghe đến Thần Hư bộ trong Kinh Thiên quyết là thiên hạ đệ nhất bộ pháp, nhanh như điện, quỷ thần khó cản, hôm nay được tận mắt thấy là lời đồn không ngoa. Bộ pháp này kết hợp với Ảo pháp trong Loạn Thiên quyết cơ hồ đạt tới hiệu quả phân thân, nếu người công lực thông thiên luyện cả hai tới cảnh giới cực chí, quả thật sử hóa thân ra ngàn vạn.

Còn cả hai Võ thánh bị hắn “khuyên rời đi” cũng ngẫm quan chiến từ cách đó mấy dặm, nhìn rõ các loại thần thông của hắn, trong lòng liên tục chấn động, thanh niên như thần như ma đó để lại ấn tượng không phai.

Chỉ trong nháy mắt, hai tuần thiên sứ giả đã mất mạng, hai người còn lại cùng lao vào hắn.

Hắn gầm lên: “Để các ngươi được kiến thức Loạn Thiên quyết thuần túy, giết!”

Hắn vùng Ma Phong chém xuống, hơn trăm đạo quang kiếm từ Ma Phong phát ra, quang mang chiếu sáng thình không tối tăm, mấy trăm đạo kiếm cương như huyết sắc ma long, nháy mắt đã trùm kín hai Võ thánh, khi tắt cả lạng tắt, bóng dáng cả hai đã mất tích, chỉ còn lại mùi máu tanh nồng.

Hắn thở dài: “Kể không có linh hồn, công lực có cao nữa cũng không chống nổi một đòn, mấy ngàn năm nay ai cũng tiến bộ chỉ có các người không tiến mà thoái...”

Hai Võ thánh ở ngoài xa nhìn rõ mọi việc, suýt nữa hét lên, rồi nhìn nhau, nhanh chóng lướt đi mất.

Tình Ma đặt tay lên ngực, khẽ thở dài: “Khi y triệt để dung hợp, quán thông mọi quyết thì không thể tưởng tượng được...”

Cùng lúc, Tình Ma cảm giác thấy hai làn lãnh điện quét tới, cả kinh thầm nghĩ: “Hiện tại khẳng định y không nhớ ra ta, mau rút đi thì hơn.” Bà ta đi nhanh như thiểm điện.

Độc Cô Bại Thiên đứng trên không một lúc rồi rút xuống

Lúc đó Thiên Ma cốc tối om, trên không vang lên tiếng cười: “Ha ha, một vạn năm rồi, một vạn năm rồi. Thiên Ma ta đã lâu không động thủ, đúng là thống khoái, ha ha...”

Trên tầng không Thiên Ma cốc tối om, liên tục lóe quang hoa, chỉ thấy một ma ảnh đại chiến với chín người, cả chín chao đảo như con thuyền trong sóng dữ, căn bản không chống nổi xung kích.

Thiên Ma một đấu với chín vẫn dòn cho đối phương không thể trả đòn, ma diễm lan tràn khắp nơi, quả thật y đang tung hoành.

“Mấy tên hoạt tử nhân các người quá kém, không đáng là đối thủ của ta, để ta lấy các người ra thí nghiệm môn công pháp mới.” Thiên Ma nhìn về phía Thanh Phong đế quốc: “Sư phụ, đồ nhi không có dũng khí như người, chín kiếp nghịch thiên giữa thiên kiếp vạn hiểm, nhưng con tự sáng tạo ra một pho ma công Thiên Ma quyết, bản chất khác hẳn, không còn tí bóng dáng nào của Ma Thiên quyết, con đã đạt đến cảnh giới ma do tâm sinh, công do ma thành như người nói, tự có công pháp riêng, hôm nay pho công pháp ấy sẽ hiện thế.”

Thiên Ma quát to: “Thiên Ma quyết!”

Thân thể y như thiểm điện bay lên trên đầu chín người tung ra một quyền, ma khiếu vang vang, vô số hư ảnh hung ma từ Thiên Ma bổ vào chín người, cương khí đầy ên, thoáng sau cả chín đều bị đánh bay đi...

Trên Đông Hải, sóng biển ngút trời, sư phụ Huyền Huyền vùng song quyền, cương phong mãnh liệt khuấy loạn mây trắng trên trời, quả thực xứng danh phong vân thất sắc, bảy tuần thiên sứ giả thì tới bảy bị đánh bay xuống biển. Ông ta vừa xuất quyền vừa nói với Huyền Huyền trên hải đảo: “Đồ đệ không ngoan, nhìn thấy chưa, sư phụ một đánh chín, toàn là Võ thánh cơ đấy, nhìn này, bảy tên đã bị ta đưa đi gặp ông bà ông vải rồi, chỉ còn lại hai tên đang sợ sốt tiều, hắc hắc, biết sư phụ lợi hại chưa.”

“Hừ, lão đầu tử chỉ thích khoe khoang, ban nãy con thấy một tên khoét thùng áo người, còn mặt mũi vênh vang sao?”

“Tiểu hài tử biết cái gì, đó là dùng cái giá rẻ nhất mua được hàng tốt nhất, con không thấy hắn bị ta đánh bay ư? Hắc hắc, nên biết sư phụ con là Võ thánh mạnh nhất thiên địa, nếu ta không nguyện ý, không ai dám thương được.”

“Biết ngay là khoe khoang, lần trước bị Thiên Ma đó đánh văng xuống biển ướt nhẹp, con nhìn rõ, hiện tại vẫn khoe khoang được hả, hừ...”

Lão nhân vừa giao thủ với hai tuần thiên sứ giả vừa nói: “Tiểu hài tử biết cái gì, là ta nể y, ta có giao tình với sư phụ y, nên phải lưu tình, nếu động thủ thật, mười y cũng không chống nổi ta.”

“Đại vương khoác lác có khác, rõ ràng bị người ta đánh xuống biển mà còn giáo biện.”

“Tiểu nha đầu, ta là sư phụ con, sao con lại bênh người ngoài?”

“Ai nỡ sư phụ không mau chữa lành cho con mà cứ suốt ngày khoác lác.”

“Tiểu nha đầu không hiểu khổ tâm của vi sư, lẽ nào vi sư không muốn con trở thành Vô thánh mạnh nhất như mình? Ta muốn triệt để tụt lại kinh mạch cho con, kích phát mỗi phần tiềm năng của con, khiến con bước vào cường giả đứng đầu.”

“Thật ư? Đạt đến cảnh giới nào?”

“Thế nào thì cũng phải sánh được với tiểu tử Thiên Ma đó, sư phụ ngang với sư phụ y, đương nhiên con thể kém hơn y.”

“Lại nói khoác, cả Thiên Ma còn đánh không lại, nói gì đến sư phụ người ta, hừ.”

“Nói vớ vẩn, sư phụ con là Vô thánh tối vĩ đại tối vĩ đại trong trời đất, ai sánh được? Con có biết Ngạo Thiên quyết con học là từ đâu chẳng? Đó là công pháp của sư phụ Thiên Ma, nhưng ta cho con làm công pháp nhập môn tu luyện, có khác nào sách vở lòng của trẻ con. “

“Xú lão đầu sao lại luôn coi con là trẻ nít, hừ.”

“Với sư phụ chả lẽ con phải trẻ nít? Đợi khi con luyện xong Ngạo Thiên quyết, sư phụ sẽ dạy con cái thể công pháp.”

“Sao sư phụ không dạy con sớm hơn?”

“Công pháp của sư phụ quá cao thâm, chưa có cơ sở quyết không thể tu luyện, nên từ lâu rồi sư phụ đã chuẩn bị sách vở lòng cho đồ đệ tương lai.”

“Sư phụ nói Ngạo Thiên quyết là công pháp của sư phụ Thiên Ma, sao lại thành của người?”

“Đương nhiên là lấy từ chỗ y.”

“Người ta chịu cho không sư phụ công pháp?”

“Y không cho, sư phụ không muốn lấy về ư?”

“A, sư phụ, người ăn cắp Ngạo Thiên quyết, người là kẻ trộm.”

Lão nhân hổ thẹn, đám mạnh song quyền, hai quang cầu như thái dương phát ra, đánh hai Vô thánh lún xuống đáy biển, rồi giận dữ: “Tiểu nha đầu, ta là sư phụ con, không tôn trọng hả?”

Huyền Huyền cười hì hì: “Nhưng...sư phụ lấy đồ của người ta, đích xác là kẻ trộm.”

“Đúng là bị tiểu nha đầu chọc cho tức chết mà.”

209. Chương 7: Bôn Phó Ngọc Hư Phủ.

Độc Cô Bại Thiên đáp xuống đất, thân thể lắc lư, có cảm giác kiệt lực, nói cho cùng hắn chỉ phát huy tiềm năng, thực lực chân chính chưa đạt đến mức đó.

“A, vì sao ta đau đầu thế này...” Hắn ôm đầu rên rỉ.

Kí ức trong óc, những hình ảnh vỡ nát liên tục hiện về, lúc rõ lúc mờ, đầu hắn đau buốt.

“A, vì sao lại nhiều khổ nạn như vậy, vì sao bị thương nhiều hơn hoan lạc?” Tin tức cuồng loạn chảy như nước triều, xen với bi phẫn, bất lực...

Hắn cơ hồ phát cuồng, giãy vò tâm linh hơn xa thương thể nhục thể, kí ức từ kiếp trước liên tục dâng lên trong lòng.

Đời này kiếp trước, kiếp trước đời này, kí ức từ quá khứ và hiện tại trùng điệp, xung đột tính cách giãy vò hắn, khiến hắn thống khổ khôn tả, nằm dưới đất ôm đầu lăn lộn. Sau cùng hôn mê luôn.

Đồng thời ma ảnh khổng lồ xuất hiện trước mặt hắn, ngửa mặt than thở: “Kí ức chín kiếp, bi khổ nhiều hơn tiếng cười, nếu nhớ lại từ đầu sẽ ôm trọn nỗi đau chín kiếp, một người sao có thể chịu được khổ nạn chín kiếp? Cái đáng nhớ thì nên nhớ, đáng quên thì quên, những đau đớn khác cứ để trôi theo gió...”

Ma ảnh mờ dần rồi tan biến.

Hắn từ từ tỉnh lại, đầu còn đau nhưng không còn đến mức như lúc đầu, từ từ bò dậy, cảm giác trong óc tựa hồ có thêm gì đó.

“Loạn Thiên quyết, Lạc Thiên quyết, Diệt Thiên quyết, Kinh Thiên quyết, Khiếu Thiên quyết, Chiến Thiên quyết, Ma Thiên quyết, Ngạo Thiên quyết... ha ha, bát đại thần quyết, ha ha...” Hắn ngửa mặt cười vang.

“Ta và hắn phân phân hợp hợp, ha ha...” Hắn cười vang, bất giác nước mắt lăn trên má.

“Có một toán ngục tuần thiên sứ giả, và cả tuần thiên sứ giả chân chính, nhưng đối thủ chân chính của ta tại Bỉ Ngạn.” Hắn nghĩ lại, không nghĩ ra Bỉ Ngạn thật ra là nơi thế nào, tu vi của người ở đó thế nào, càng nghĩ càng nhức óc.

“Ôi, xem ra công lực của ta chưa đủ, chưa đột phá được kí ức phong ấn, Bỉ Ngạn ơi, Bỉ Ngạn, hắc hắc...”

“Cửu đại thần quyết, cửu đại ma quyết, ta đã biết bát quyết, tiếc là quyết thứ chín chưa sáng tạo, ta sẽ đặt tên là Bại Thiên quyết!” Hắn ngửa mặt gầm vang, thanh âm như sấm động.

“Ma Thiên, ta từng là sư phụ Thiên Ma, thật khó tin.”

“Tiểu tử Thiên Ma này muốn học theo ta mà lấy danh hiệu của ta, nhưng vì sao hắn lại hận ta như vậy, vì sao ta không nghĩ ra? Ồ, mơ hồ có đôi chút ấn tượng, lúc hắn nhỏ, ta từng ôm hắn, lẽ nào hắn là...”

“Ta là Ma Thiên, từng cả đời huy hoàng như thế, đánh bại mọi thiên hạ Võ thánh, chưa từng thất bại, Ma Phong uy chấn vũ nội, sau cùng đến ma vực thần bí đấu với Ma Tổ trong truyền thuyết, thất bại một lần.”

Hắn tỏ vẻ nghĩ ngợi: “Hóa ra ma vực là nơi Ma Tổ bế quan, chẳng trách...”

“Bại trong tay Ma Tổ, rồi lại bại trước Bỉ Ngạn, sau đó...sau đó phát sinh chuyện gì, vì sao lòng ta đau như vậy? Ma Thiên nổi giận thề rằng sẽ sáng tạo cái thế công pháp, để ma tôn thiên hạ, bế quan trăm năm liền nghĩ ra cách nghịch thiên, trải thiên kiếp vạn hiểm đào thoát lục đạo luân hồi, linh thức nghịch thiên, đời nào cũng miệt mài tu luyện.”

“Không ngờ tin tức vẫn bị lộ, cửu quyết chưa xuất hiện đã danh động thiên hạ, nhưng lời đồn ngày càng xa sự thật.”

“Người biết chuyện cho rằng ra phát điên, Ma Thiên đã đi lên con đường không lối về.”

Rồi từng hình ảnh lại hiện lên trước mặt.

“Hắc hắc, Bất tử chi ma, bất tử thần ma, ha ha...” Hắn tuy cười nhưng nước mắt lại chảy tràn.

“Đời người đúng là kì diệu, ha hai, ta là Diệt Thiên, là Bất tử chi ma, trang sử tối tăm nhất vô lâm lại do chính ta tạo ra.”

“Cả đời Diệt Thiên lao đao cả đời, hắc hắc, cưỡng ép Ma Thiên quyết, Kinh Thiên quyết, Diệt Thiên quyết hợp nhất, Bất Tử ma công sơ thành, uy chấn thiên hạ, không ai tranh phong...”

Bất tử chi ma cả đời thê lương, tuy ma công vô song, nhưng vì quá cầu toàn nên tẩu hỏa nhập ma, ma tính đại phát đánh chết cả Tình Nguyệt, nữ nhân trong lòng, rồi hối hận nửa đời, bị thể nhân sỉ vả mà phát cuồng, đại sát bốn phương, huyết nhiễm thiên hạ. Sau cùng chạy vào ma vực, được Ma Tổ độ hóa, trừ đi tâm ma nhưng lúc đó đã thành thể nước lửa với cả thiên hạ, đi khiêu chiến cao thủ Bỉ Ngạn mà thảm bại...

“Hóa ra là thế, chẳng trách mỗi pho thần quyết đều không đủ, đời nào cũng muốn dung hợp với công pháp kiếp trước, Bất diệt kim thân, Bất tử ma thân vì thế mới xuất hiện.”

Rồi những việc của Kinh Thiên, Loạn Thiên, Lạc Thiên...lôe lên, nhưng đều mơ hồ, không nhìn rõ.

“A...” Hắn hiểu rõ mọi việc của kiếp trước liền ngửa mặt hét to: “Đời này ta quyết Bại Thiên.”

Bất tử ma để đứng trên không, trời cao giáng xuống vạn trượng lôi điện, khiến đệ nhất vô lâm thế gia Nam Cung gia tộc của Thanh Phong tan biến, thế gian trăm năm hóa thành tro tàn.

Bất tử ma để phi thân lên không, giết thánh Sát Thần, ma diệt ngàn ngục, khiến cả thiên hạ kinh sợ.

Sự kiện này khiến vô lâm sôi lên, ai nấy há hốc mồm, hoảng sợ cực độ.

Vô số người biết hẩn khiêu chiến Nam Cung thế gia, thấy hẩn thi triển thần thông, mỗi lần nhớ lại họ đều run lên.

Tin đồn về Bất tử ma đế như con lóc đen, khiến cả võ lâm bất an.

Hẩn đứng trên Nam Cung thế gia ba ngày đêm rồi mới đến Ngọc Hư phủ.

“Huyết Ma từng nói ngũ đại thánh địa đều có khí tức thánh giả, Thanh Phong đế quốc Ngọc Hư phủ gần đây nhất, ta muốn xem thánh giả ở đó mạnh đến đâu, từ nay sẽ khiêu chiến thiên hạ, từ sinh tử đại chiến đạt tới mức mạnh nhất.”

Cùng lúc có một lão nhân điên cuồng công thi thể một thiếu nữ đến gần Ngọc Hư phủ, nếu hẩn biết tất sẽ vô cùng hoan hỉ, lão nhân chính thị Huyết Đế, công Tư Đồ Minh Nguyệt đi khắp Thanh Phong đế quốc, bắt tri bắt giác đến gần thánh địa.

Lần này hẩn không che giấu hành tung, đeo Ma Phong, hông đeo bảo kiếm to bản, thẳng đến Ngọc Hư phủ. Dọc đường khiến người võ lâm liên tục báo tin cho nhau, không hiểu hẩn sẽ gây ra chuyện gì lần này.

Hẩn tiến sát Ngọc Hư phủ, người võ lâm dần hiểu ý hẩn, lấy làm kinh hãi trước lá gan lớn bằng trời đó, dám nhắm vào võ lâm thánh địa.

Vô số võ nhân quan sát, họ dõi theo hành trình của hẩn, gần đây hẩn trở thành chủ đề được đàm luận nhiều nhất.

Ngọc Hư phủ nằm trong núi, tuy không ít người biết vị trí nhưng hiếm khi có người đăng môn bái phỏng, bởi Ngọc Hư phủ không tiếp khách thông thường.

Lúc đó trong một cổ động ở hậu sơn Ngọc Hư phủ, một người cắt tay tóc tai rối bù cười to: “Ha ha... tuyệt học để lại trong cổ động ngàn năm, không ngờ có ngày Vu Ý ta lại công đạt hóa cảnh, ha ha...”

Chính là Vu Ý bị Độc Cô Bại Thiên chặt tay, cũng là truyền nhân kiệt xuất nhất của Ngọc Hư phủ. Từ khi tay cắt, y điên điên cuồng cuồng, cả ngày gây loạn, thậm chí tập kích đồng môn, sau cùng sư phụ y buộc phải nhốt vào thạch động ở hậu sơn, mỗi ngày lại sai người đến trông nom.

“Truyền nhân kiệt xuất nhất” dần bị quên lãng, nhưng không ngờ y có kì ngộ khác, một lần vào thạch động trong núi sâu cách Ngọc Hư phủ trăm dặm phát hiện nơi có khắc chữ trên đá, hóa ra là tuyệt học hiếm thấy. Y vui mừng, dốc lòng nghiên cứu, không chỉ ổn định được tâm thần mà công lực đại tiến.

Có lẽ y thật sự kì ngộ, lúc tu luyện đã kinh động một Võ thánh trong núi là nhân vật hơn ngàn năm trước của Ngọc Hư phủ tiềm tu ở đây, thấy y tuy mất một tay nhưng tư chất cực tốt, bèn hiện thân chỉ điểm, sau cùng còn dùng phép quán đỉnh truyền cho y công lực đạt mức để cảnh. Sau đó Võ thánh lại vào trong núi, để y ở lại cổ động tu luyện.

Vu Ý đầy tin tưởng, không quên việc mình từng cắt tay, tin rằng khi Độc Cô Bại Thiên chưa xá thân thành ma, y đủ khả năng giết hẩn.

“Độc Cô Bại Thiên, ta và ngươi không chung bầu trời, sớm muộn cũng có ngày ta tự tay giết người...”

Nếu y biết hẩn đang ở giữa cảnh giới đỉnh đế cấp và thánh cảnh, có lẽ sẽ không điên cuồng như vậy, không gây ra đại họa cho Ngọc Hư phủ.

Mười ngày sau, hẩn tới Ngọc Hư phủ, trước mắt núi non trùng điệp, vân vụ phiêu diêu, trên núi trắng màu tuyết thành một dải ngút mắt.

Hẩn vừa đến là cảm nhận được khí tức kinh hồn, trong núi ẩn tàng sức mạnh hùng hậu.

Hẩn cười lạnh: “Huyết Ma nói không sai, thánh địa ngàn năm quả nhiên bất phàm, quả thật có thánh cấp cao thủ, ta phải xem lão bất tử được người đời tôn là Võ thánh có bản lĩnh gì, đường đường thánh địa tuyệt thế cao thủ tất không khiến ta thất vọng.”

Đột nhiên hẩn dừng bước: “Lẽ nào chỉ có một Võ thánh? Còn khí tức khác, không thẹn là thánh địa, hắc hắc, ta thấy Võ thánh bình thường rồi, lần này mau xuất hiện Cổ võ thánh.”

Chúng nhân trên Ngọc Hư phủ đã nghe lời đồn, biết hắc đang tới, phát hiện hắc từ ngoài trăm dặm, bỏ câu liên tục bay lên truyền tin.

Mọi cao thủ trên núi như gặp đại địch, Ngọc Hư phủ chúng nhân không biết ở phụ cận có thánh cấp cao thủ tiền bối, trên núi có mặt để cảnh cao thủ nhưng không nắm chắc thắng được Độc Cô Bại Thiên, Bất tử ma để tựa hồ tiềm lực vô biên, công lực tăng hàng ngày, tình cảnh Nam Cung thế gia bị diệt khiến họ vạn phần bất an, cổ thánh địa ngàn năm không thiếu nhân tài song không khỏi chao đảo.

“Độc Cô Bại Thiên đến thánh địa xin thỉnh giáo...” Âm ba cuộn cuộn như tiếng sấm vang trong núi.

210. Chương 8: Thánh Giả Xuất.

Ngọc Hư phủ truyền thừa ngàn năm, địa vị trong võ lâm khác nào thần thánh, là lãnh tụ tinh thần của võ giả Thanh Phong đế quốc, không ai không tôn trọng. Xưa nay chưa có ai đến quấy rối chứ đừng nói khiêu chiến, trong phủ tàng long ngọa hổ, tuyệt đỉnh cao thủ đời nào cũng có, có điều họ đều ẩn tư, không hiển lộ thân thủ chốn phàm trần. Dù vậy người đời đều biết Ngọc Hư phủ cao thủ nhiều như mây.

Độc Cô Bại Thiên lần này xông lên thánh địa, thét lớn bên ngoài núi muốn lãnh giáo tuyệt học. Tiếng thét như sấm động khiến Ngọc Hư phủ đại loạn, ai nấy nắm chắc binh khí, lời đồn về Bất tử ma để đã lan đến đây, họ không coi hắc là để cảnh cao thủ mà coi như thánh cấp cao thủ.

Hai trung niên nam tử dẫn mấy chục đệ tử trẻ tuổi đứng trên núi quan sát, một thân ảnh cao lớn rảo bước như sao băng vút tới, bá khí hiển hiện.

Hắc vừa đi vừa cười: “Ngọc Hư phủ đãi khách như vậy hử, lại không ai ra tiếp mõ, hừ hừ...”

Một đệ tử trẻ tuổi thấy hắc không coi bần phủ vào đâu liền quát lớn: “Bất tử ma để ngươi đừng cuồng vọng, thánh địa quyết không cho phép ngươi khinh nhờn, hôm nay...hôm nay...” Đột nhiên y nhớ ra sự trường dân rằng không được đắc tội với Độc Cô Bại Thiên, dừng chạm đến hắc thì cố gắng không chạm, tốt nhất là không xảy ra xung đột. Thành thử y không biết nên nói gì.

Hắc cười ha ha: “Ha ha, hôm nay thì sao? Vì sao không tiếp, hắc hắc, Độc Cô Bại Thiên ta nếu sợ đã không đến, các ngươi muốn thế nào cứ tự nhiên, ta quyết không đào tẩu.”

Trong lúc nói, hắc còn cách đỉnh núi không đầy trăm trượng, đột nhiên gia tốc, thân hình như điện quang đến trước mặt chúng nhân. Tốc độ này đẩy lên kinh phong mãnh liệt, y phục bay phất phật, gầm trăm người Ngọc Hư phủ đối diện Bất tử ma đế, đều như đứng trước đại địch, kiểm bặt cung giương.

Đỉnh núi Ngọc Hư phủ hết ssc bình thản, tầng tầng viện tử nằm trên diện tích cực rộng, quảng trường phía trước cũng rất thoáng.

Hai trung niên trên quảng trường, một người mặt mũi nhẵn nhụi như nho sinh, cười còn lại râu quai nón hết sức hào sảng, cả hai như lòng giếng lạnh, bình tĩnh quan sát.

Từ lúc ở dưới núi Độc Cô Bại Thiên đã phát hiện cả hai khí vũ bất phàm, lên đến đỉnh núi liền cảm giác được ngay họ tu vi cao thâm, tuyệt đối đã đạt để cảnh, tuy vẻ ngoài họ mới trung niên nhưng tuổi tác thật sự phải tám, chín chục. Hắc thăm kinh hãi, ngũ đại thánh địa quả nhiên tàng long ngọa hổ, trước đây, phụ thân hắc và Huyết Đế Từ Đồ Kinh Lôi đại chiến với hai để cảnh cao thủ tại Vụ Ẩn phong, giờ Ngọc Hư phủ cũng xuất hiện hai người, thánh địa thật sự không mang hư danh.

“Hắc hắc, không ngờ có tới hai để cảnh cao thủ, lúc ta mới ra giang hồ nghe nói rằng khắp gia không có nổi hai mươi vương cấp cao thủ, để cảnh cao thủ càng hiếm hơn, không ngờ chỉ nửa năm để cảnh cao thủ liên tục hiện thế, quả khiến người ta cảm than thế gian không thiếu cao thủ.”

Trung niên mặt nhẵn nhụi nói: “Thế gian cao thủ vô số, tuyệt thế cao thủ chân chính đều không muốn dính đến trần thế, ‘trong núi có hổ báo, đồng hoang hiện kì lân’, nhưng khi giang hồ động loạn thì không ai muốn ngồi yên. Mỗi lần võ lâm chao đảo thì lại có thánh cấp cao thủ hiện thế để bình định, dù những kẻ đại hung đại ác công lực cao tuyệt cũng chỉ gây họa được nhất thời chứ không thể lâu dài.”

“Ha ha, ngươi đang dạy ta? Hắc hắc, cái gì là chính? Cái gì là tà? Cái gì là thiện? Cái gì là ác?”

Đế cảnh cao thủ nói: “Thiện ác tại nhân tâm.”

Hắn nổi giận: “Đánh rắm, ta hỏi các người lúc ta mới vào giang hồ bị thiên hạ truy sát thì đã từng gây việc ác gì chưa? Từng giết nhầm ai chưa? Sau đó ta giết cả ngàn nhưng vì sao? Bởi do các người bức bách, ta chỉ vì muốn sống sót, vì sinh tồn mà thôi. Các người bức ta bước lên tuyệt lộ.”

Trung niên râu quai nón nói: “Tu vi hiện của người thì trên đời còn ai bức bách được? Vì sao không chịu dừng tay, khiến cả thiên hạ hoảng sợ.”

Hắn cười lạnh: “Hắc hắc, ta thật phải đổ mặt thay cho người, lúc họ truy sát ta sao không thấy ai dừng tay? Ta hiện tại chỉ giết kẻ nên giết, vô lâm đục như thế thì cứ theo tiêu chuẩn của mình mà đánh giá thiện ác.”

Trung niên nói: “Hôm nay người đến Ngọc Hư phủ với ý đồ gì?”

Hắn nhìn ngọn núi vân vụ phiêu diêu ngoài xa: “Lần này ta không buồn tìm những kẻ truy sát ta lúc xưa, một lũ hồ đồ, xuẩn ngốc. Giờ ta không có ý gì ngoài khiêu chiến cao thủ chân chính của Ngọc Hư phủ, ân oán oán quá khứ coi như cho qua.”

Đế cảnh cao thủ như nho sinh nói: “Bản phủ giờ không có ai là đối thủ của người, không ai xứng cho người khiêu chiến.”

Hắn nhìn dãy núi xa: “Thánh địa ngàn năm sao lại không có cao thủ, ta cảm ứng được khí tức thánh giả chắc mấy lão ôn dịch đó cũng cảm ứng được ta.”

Chúng nhân cả kinh, họ chưa từng biết rằng Ngọc Hư phủ có thánh cấp cao thủ.

Đế cảnh cao thủ như nho sinh nói: “Người...người nói gì? Ngọc Hư phủ có thánh cấp cao thủ? Sao có thể?”

Hắn lớn tiếng quát vào núi: “Độc Cô Bại Thiên đến thỉnh giáo Ngọc Hư phủ, mời thánh cấp cao thủ ẩn trong núi sâu ra ứng chiến...” Thanh âm như tiếng sấm vọng trong núi.

Tiếng vọng tan đi mà trong núi vẫn không động tĩnh, Ngọc Hư phủ chúng nhân nhìn nhau, không hiểu lời hắn là thật hay giả.

“Ta nói lại, Độc Cô Bại Thiên đến khiêu chiến, thánh cấp cao thủ trong núi không ra, ta sẽ san phẳng Ngọc Hư phủ.”

Chúng nhân đề nổi giận, nhiều cao thủ thanh niên định xông lên, nhưng hai đế cảnh cao thủ khoát tay yêu cầu họ dừng lại.

Hắn lạnh giọng: “Các người lên mặt thì ta không khách khí nữa.” Hắn quay lại đối diện Ngọc Hư phủ chúng nhân: “Hôm nay ta chỉ đến vì võ, nhưng thánh cấp cao thủ của các người không ra gặp, ta đành động thủ bức họ ra, thử xem khi thánh địa ngàn năm bị nhổ tung thì họ có chịu ra không.”

Hai đế cảnh cao thủ cùng biến sắc, người râu quai nón nói: “Độc Cô Bại Thiên người quá cuồng vọng, tưởng là thánh địa không có ai sao mà đến quấy nhiễu, mời các vị trưởng lão liên thủ tru ma.”

Từng trong tầng tầng viện lạc bước ra năm lão nhân, ai nấy râu tóc bạc phơ, gương mặt già nua đến độ không nhận ra tuổi tác.

Độc Cô Bại Thiên nhận ra họ đều là tiền bối cao thủ của Ngọc Hư phủ, có thể cùng thời với thập đại thái thượng trưởng lão Thiên Ma cốc, dấu vết tuế nguyệt lưu lại rất rõ, ai nấy đều già nua như thế không chống nổi gió thổi.

Hắn nhớ lại một phần kí ức kiếp trước, tiềm lực bùng ra, nhưng tu vi lúc cao lúc thấp, không dám coi thường mấy lão nhân này liên thủ.

Ngọc Hư phủ chúng nhân thấy năm lão nhân xuất hiện liền tỏ vẻ cung kính, đồng thời an lòng hẳn. Dù gì họ đều ngoài trăm tuổi, tu vi đạt đến đẳng phong tạo cực, là cường giả trong các đế giả, năm người liên thủ thì công lực đạt tới mấy trăm năm, Bất tử ma đế tuy ma công chấn thế, nhưng tu vi chưa thể thâm hậu như họ.

Hắn quát: “Ngọc Hư phủ tàng long ngọa hổ, nhưng đáng tiếc những người này dù đạt đến đỉnh đế cảnh vẫn không thể đột phá sinh tử hạn chế, bước vào thánh cấp linh vực.”

Năm lão nhân quan sát hắn thật kĩ: “Còn trẻ mà quả nhiên xuất sắc, hôm nay chúng ta phải liên thủ, uy danh mấy ngàn năm của Ngọc Hư phủ không thể bị bôi vấy.”

Năm người dần hàng, nhất tề bước tới, đặt chân xuống là Ngọc Hư phủ rung rinh, áp lực từ năm lão nhân già nua toát ra.

Cùng lúc, đại lực hùng hồn từ núi sâu phát ra, chúng nhân Ngọc Hư phủ đều cảm thấy bất an, uy thế cỡ này không phải cao thủ phạm trần chống nổi.

Độc Cô Bại Thiên hướng vào trong núi lớn tiếng: “Sau cùng ngươi cũng không nhận được hả, nếu còn không ra ta sẽ thực hiện những gì đã nói, san bằng tất cả.”

Một bóng người từ núi sâu vút lên, nhanh chóng bay về, chúng nhân trên núi cả kinh thất sắc, không ngờ lời Độc Cô Bại Thiên là thật, quả thật trong núi có ẩn tàng thánh cấp cao thủ, mỗi người kích động vô cùng. Họ đều tỏ vẻ sùng kính nhìn bóng người đang tới...

“Ha ha, tiểu hữu có vẻ nói năng không lành lăm nhỉ.” Nhân ảnh lướt tới, từ trên không đáp xuống.

Độc Cô Bại Thiên chưa kịp lên tiếng, năm lão đế cảnh cao thủ phía sau cùng hô lên kinh hãi.

“Là huynh...”

“Sư huynh.... Không phải đã chết rồi ư?”

“Có thật là sư huynh không?”

...

Chúng nhân cùng lộ vẻ chấn kinh, lời năm lão nhân quá ư khó tin.

Người mới đến hạc phát đồng nhan, sắc mặt bình tĩnh, nhìn năm người cười đáp: “Là huynh đấy.”

Năm lão nhân cùng bước lên: “Thật ra là việc gì? Dích thân đệ thấy huynh hạ táng mà.”

Chúng nhân đã biết thân phận lão nhân, là tuyệt đỉnh cao thủ Chiến Đế uy chấn thiên hạ hơn trăm năm trước, Chiến Đế chưa từng thất bại, từng một mình đấu với mấy đế cảnh cao thủ ma giáo khiến ma giáo chúng nhân không chống nổi, là ác mộng của ma giáo.

Trừ năm lão đế cảnh cao thủ và Độc Cô Bại Thiên, tất cả cùng quỳ xuống.

“Tham kiến tổ sư.”

“Tham kiến lão tổ tông.”

...

“Đứng dậy đi.” Thánh cấp cao thủ nói.

“Sư huynh, thật ra là sao?”

“Trận chiến với ma giáo năm đó, về ngoài huynh không sao nhưng kì thật nội thương thập phần nghiêm trọng, tĩnh dưỡng nhiều năm trong núi mà không khởi sắc, rồi sa vào tẩu hỏa nhập ma. Huynh cũng tưởng sẽ chết như thế, không ngờ khi bị đồ đệ tưởng là đã chết, đem chôn xuống đất thì lại sa vào cảnh giới kì diệu sinh sinh tử tử, tử tử sinh sinh, đi giữa bờ sinh tử nhiều ngày hóa ra lại xuất hiện sinh cơ. Huynh biết tất cả nguyên do vì đã trút được gánh nặng trong lòng, nhún nhường tất cả trong lúc sinh tử, vừa hay hợp với công pháp của Ngọc Hư phái, vô dục vô cầu, công đạt chí cảnh...”

211. Chương 9: Chuyển Thế Võ Thánh.

Chiến Đế là thiên tài, còn rất trẻ đã đạt đến vương cấp cảnh giới, ra giang hồ mấy năm liền đạt đế cảnh, trong lúc vây đánh ma giáo đã đại hiển thân thủ, ma giáo giáo chủ bị ông ta đánh chết, từ đó uy chấn bát

phương. Ông ta từng đấu với các lộ cao thủ thiên hạ mà chưa từng thất bại, là thiên hạ đệ nhất nhân trăm năm trước.

Ngọc Hư phủ chúng nhân thấy Chiến Đế thành thánh xuất hiện, đều vui mừng khôn xiết, Bất tử ma đế quá mạnh, dù có mấy vị lão trưởng lão tọa trấn, e rằng vẫn không chống nổi. Giờ thánh giả quay về, họ như được uống định tâm hoàn, không còn hoảng sợ.

Không lâu trước đây, Độc Cô Bại Thiên dạy chiến bát đế, giáo chủ hiện nhiệm ma giáo Cái Thiên Phong từng cảm khái nếu thánh cấp cao thủ không xuất hiện, thiên hạ không ai là đối thủ của hắn, đương kim thiên hạ đệ nhất nhân. Nếu Chiến Đế của trăm năm trước chưa chết, hoặc chưa thành thánh, hai thiên hạ đệ nhất nhân sớm muộn gì cũng sẽ giao chiến, không ngờ hôm nay sự thật là vậy, chỉ là Chiến Đế đã thành thánh còn tu vi của Độc Cô Bại Thiên cũng không cách thánh cấp cảnh giới bao xa.

Chiến Đế phục sinh rồi không muốn về Ngọc Hư phủ, không định cho ai biết mình thành thánh, chỉ muốn tu luyện trong núi, không ngờ Bất tử ma đế tìm tới, buộc phải xuất sơn.

Ông ta và mấy sư đệ trò chuyện vài câu rồi bước đến chỗ Độc Cô Bại Thiên, mỉm cười: “Hậu sinh khả úy, còn trẻ mà sắp bước vào thánh cảnh, tiền đồ vô lượng.”

Độc Cô Bại Thiên đáp: “Hôm nay mới đến vì thánh cấp cao thủ, không cần nói nhiều, trận chiến này không thể tránh.”

Chiến Đế nói: “Được, đến nước này thì chúng ta đấu một trận, bất quá không thể ở đây, đổi sang chỗ khác.” Ông ta chỉ vào ngọn núi ngoài xa, rồi lao đi trước.

Độc Cô Bại Thiên nói: “Được.” Hắn cũng muốn bay lên nhưng công lực lúc cao lúc thấp, không thể rời mặt đất, qua thật ngượng ngập. Tình huống này sao có thể đại chiến với thánh cấp cao thủ.

Hất tuốt Ma Phong ra, vận công đưa chân khí vào, Ma Phong ảm đạm vô quang liền quang mang đại thịnh, hắn khẽ vuốt phong mang, máu tươi đọng lại một giọt, nhanh chóng thâm vào, hắn khẽ niệm: “Lấy máu ta tế ma hồn...”

Hắn làm như thế, nói như thế vì kí ức xa xưa từng có việc như vậy.

Ma Phong càng sáng, nhưng là ô quang, phát ra chói lòa, hắc khí như mây đen tràn ra, tụ vào thân thể hắn.

Hắn cảm giác thân thể sáng khoái, như vừa ăn nhân sâm, mọi lỗ chân lông đều mở ra, sức mạnh lan tràn.

Hắn biết ma khí tối tinh thuần do Ma Phong dồn vào thân thể đã phát huy tác dụng, trong quá khứ xa xưa, nó từng là binh khí hợp tay của hắn, đã uống máu vạn người, trở nên thông linh, ma khí nó phát ra chính là thiên địa ma khí. Từng tia ma khí như thuốc nổ đốt lên sức mạnh ẩn trong thân thể hắn, khiến hắn tiềm lực được kích hoạt.

Hai chân hắn rời khỏi mặt đất, lướt về dãy núi ngoài xa.

Ngọc Hư phủ chúng nhân cả kinh thất sắc, họ nhìn rõ biểu hiện ban nãy của hắn, tưởng là chuyện đùa, không ngờ hắn bay đi thật.

Bên tai hắn gió rút vù vù, đuổi theo Chiến Đế, biết rằng trận chiến hôm nay quan hệ đến việc có thể tiến vào thánh cấp lĩnh vực hay không, hắn luôn chờ đợi thời khắc này.

Chiến Đế dừng chân trên đỉnh núi, quay lại nói: “Ta luôn cảm giác thân thể người cổ quái, quả nhiên là vậy, đúng là người đủ khả năng đấu với ta, ta cảm giác được sức mạnh trong đó.”

“Chiến Đế, bắt đầu thôi.” Hắn đeo Ma Phong vào lưng, bật cây kiếm to bản trên hông ra. Chém vào Chiến Đế.

Phong mang nóng rẫy vươn dài bốn, năm trượng, theo thế lực phách Hoa Sơn bổ xuống đầu Chiến Đế, ông ta phát tay phải, hóa hình kiếm cương phát ra, quang hoa đập vào phong mang của hắn.

“Ầm.” Điểm điểm quang hoa khuếch tán trên không, hai người lần đầu xuất ra kinh khí, cây cối phía dưới ngã rạp từng vạt.

Độc Cô Bại Thiên biết Chiến Đế chưa dốc toàn lực, chỉ đang thăm dò công lực hắn. Lòng hắn hiện tại yên tĩnh, không còn sôi trào như lúc ở Nam Cung thế gia, tiềm năng trong thân thể chưa kích phát đến mức không thể với tới. Hắn có cảm giác kì diệu rằng hôm nay hắn thật sự sẽ thành thánh, khi bình tĩnh nhất cũng là lúc hắn gần với công lực chân thật nhất để đột phá.

Hắn đứng trên đỉnh núi, cách Chiến Đế chừng mười trượng, cả hai nhìn nhau rồi lại vút tới.

Chiến Đế tung quyền, đỉnh núi dấy lên cát đá, cuồng phong ào ào, cây cối ngã rạp, một dải sáng hình cầu đập vào hắn.

Hắn thi triển Thần Hư bộ nhanh chóng tránh đi, rồi vùng kiếm chém vào địch thủ, kiếm cương dài sáu bảy trượng rút lãnh lối, lưu lại tàn ảnh trên không.

Chiến Đế không tránh, vùng quyền nghênh tiếp, lần này ông ta không giữ thực lực nữa, hữu quyền đâm mạnh đồng thời bước nhanh tới, quyền kinh kéo theo trận trận cương phong, quang cầu rùng rục lửa xuất hiện, thanh thế kinh hồn.

Đỉnh núi nổ vang, kiếm cương của hắn bị đánh tan, năng lượng lan tràn, thân thể hắn vắng đi.

Chiến Đế bám sát, quyền thứ hai lại tung ra, hắn không thể tránh né, trường kiếm chém ngang ngạnh tiếp. Kiếm thứ nhất không đủ chặn quyền kinh cương mãnh, cương khí nóng bỏng vẫn ập tới, hắn vội xuất ra kiếm thứ hai, quyền kinh bị đẩy lệch quá nửa lực đạo nhưng vẫn phải để nhất kiếm thứ ba, hắn mới hóa giải được hoàn toàn quyền kinh.

Gần như Chiến Đế đã tới trước mắt, song quyền liên tục vùng ra, cương khí cuộn lên, đỉnh núi chấn động kịch liệt, chúng nhân Ngọc Hư phủ quan chiến ngoài xa đều dờ dẩn.

Hắn bị Chiến Đế đánh bay, nhanh chóng lao lên không, sức mạnh khiến ngũ tạng hắn muốn nứt toác, á miệng phun máu.

“Mẹ nó chứ, thành thánh khó vậy, lẽ nào chỉ khi lão tử cử tử nhất sinh mới có thể đột phá để cảnh hạn chế?”

Đỉnh núi hiện lên vô số vết nứt lớn, giữa tiếng ầm ầm, đỉnh núi sụp đổ. Chiến Đế phi thân lên, thấy Độc Cô Bại Thiên vừa ổn định thân hình, sắc mặt nhợt nhạt liền nói: “Người không trải qua sinh tử vĩnh viễn không hiểu được ảo bí của sinh tử, càng không thể nhìn thấu tử cảnh, muốn thành thánh trước hết phải ngộ thông sinh tử.”

Đoạn lại truy kích hắn, tay phải bổ thẳng xuống, cương mang hình đao dài mười trượng từ thân thể già nua gãy gò vươn ra, không gian tựa hồ uốn cong, thân đao xé toang tầng không mấy chục trượng. Độc Cô Bại Thiên bay hết hồn vía, Ma Phong tự động từ sau lưng hắn bay ra, đao cương sáng chói đập vào Ma Phong tạo thành tiếng nổ kinh thiên động địa, cả hắn và Ma Phong đều bị hất bay đi cả trăm trượng.

Chiến Đế nói: “Đúng là tuyệt thế ma binh, sắc bén lắm, cần được một đòn toàn lực của lão phu.”

Độc Cô Bại Thiên cảm giác ngũ tạng nứt toác, tuy Ma Phong chặn được một đòn cuồng bá của Chiến Đế nhưng phần lớn lực đạo tràn vào thể nội hắn, cuồng loạn chấn vào kinh mạch.

Hiện tại hắn khẳng định được lão nhân này là thiên tài, thành thánh chưa đầy trăm năm mà còn lợi hại hơn lão quái vật tu luyện ngàn năm như Sát Thần.

“Không sinh thì sao tử, không tử sao lại sinh, sinh tử đối lập, sinh tử tương thông, chỉ khi đứng giữa sinh tử mới hiểu được sinh tử.” Chiến Đế vừa quát to vừa xông tới, thân ảnh như điện lập tức xuất hiện trước mặt hắn, không trung còn vô vàn tàn ảnh.

Ông ta nhắc hắn lên đập mạnh vào vách đá ngoài xa, tuy hăm cầm Ma Phong nhưng không kịp phản ứng, đã bị ném ngã.

“Ầm.”

Đá núi bay loạn xạ, hắn đập vào vách đá, miệng đầy máu, liên tục trào ra, xương tay chân cơ hồ gãy lụn, ngũ tạng lục phủ đau buốt, tựa hồ đã nát rồi, cơn đau khiến hắn suýt nữa hôn mê. Hắn cố nén để bay lên không nhưng tay chân không thể dụng lực nữa.

Hiện tại hắn khẳng định được rằng địch thủ tuy chưa đạt tới cảnh giới Cổ võ thánh nhưng không cách bao xa, nếu hắn không đạt đến công lực cao tuyệt như lúc ở Nam Cung thế gia, khó lòng thắng được ông ta.

Tuy Chiến Đế lại khiến hắn thụ thương nặng nhưng tựa hồ không muốn lấy mạng, còn liên tục lên tiếng điểm hóa hắn thành thánh khiến hắn không hiểu nổi.

Tứ chi hắn không thể động đậy nhưng cương khí từ thể nội tràn ra ngày càng mạnh, toàn thân chìm trong ma khí đen ngòm, đột nhiên một đạo quang hoa từ mình hắn vụt lên mây cao, mấy đạo thiểm điện bổ thẳng xuống Chiến Đế.

Ông ta cười: “Vây mới đúng.” Đoạn không lùi mà tiến, lao thẳng vào thiểm điện trên không, điện mang đánh trúng mà ông ta chỉ run lên, toàn thân không hề hấn gì, cười vang: “Dễ chịu lắm.”

Hắn cả kinh, Chiến Đế mạnh đến biến thái, tu vi cỡ này e rằng đã đạt tới cảnh giới Cổ võ thánh, hắn không hiểu nổi vì sao một người thành thánh mới gần trăm năm lại có thực lực này.

Chiến Đế từ trên không lại bổ tiếp một chưởng, quang hoa rợp trời ầm xuống Độc Cô Bại Thiên, sức mạnh vô địch khiến hắn tụt hết sức mạnh cũng không chịu nổi, toàn thân đau đớn vô vàn, xương cốt đều tan nát, từ trên không rơi thẳng xuống chân núi.

“Vì sao, vì sao lão tặc mạnh như thế nhỉ?”

Đồng thời, lời Chiến Đế vang bên tai: “Lão bằng hữu, mỗi cũng là Võ thánh chuyển thế.”

212. Chương 10: Thánh Cảnh Chi Ma.

Nhìn Chiến Đế trên không, Độc Cô Bại Thiên cả kinh, không sao ngờ rằng ông ta cũng là Võ thánh chuyển thế, trong lòng gào lên: “Lẽ nào ông ta cũng như ta, liên tục nghịch thiên ngưng luyện thần thức? Hình như còn quen ta, lẽ nào là lão bằng hữu xưa kia?”

Bất quá hắn không kịp suy nghĩ, nháy mắt đã sắp tới mặt đất, hắn muốn không chế đà rơi nhưng không thể giảm tốc độ. Hắn vung Ma Phong liên tục phát lực, kiếm cương khổng lồ liên tục xuất hiện nhưng hiệu quả không cao.

“Ầm.”

Hắn đập thẳng xuống chân núi, mặt đất xuất hiện một hố sâu, cát đá tung tóe, bụi bốc mù mịt. Hắn thoi thóp, khả năng chịu đựng của thân thể đã đến cực hạn, nếu không phải thể chất hắn đặc dị, tu vi gần đạt thánh cấp e rằng đã nát vụn. Dù vậy toàn hắn gãy xương nhiều chỗ, nhiều vị trí lộ cả xương trắng ra, quanh mình là vũng máu.

Chiến Đế đánh rơi hắn từ trên không xuống, hai tay liên tục vung ra, cương khí đánh tan mọi đỉnh núi bên dưới, đá tảng liên tục lăn xuống.

“Ầm, ầm, ầm.”

Đá núi lăn xuống, tiếng vang như sấm, một rừng đá tảng lăn xuống chỗ Độc Cô Bại Thiên đang nằm bất động.

Ngọc Hư phủ chúng nhân ngoài xa hoan hô vang dội, họ nhận rõ thực lực của hắn đã vượt để cảnh, đạt tới thánh cấp tu vi, nếu hôm nay không có Chiến Đế thành thánh trở lại thì dù cả Ngọc Hư phủ hợp lực cũng không làm gì được hắn. Chúng nhân tận mắt thấy Bất tử ma để bị diệt, nên hưng phấn vô hạn, ma đề “họa loạn” giang hồ mấy tháng đã không còn tung hoành được nữa, võ nhân sau cùng có thể thở phào.

Đá núi vùi lấp hắn, Chiến Đế đứng trên không cũng thở phào: “Trong quá khứ xa xưa từng có những Võ thánh siêu cường chết đi nhưng không thật sự tan biến, đương nhiên bọn ta không biến thái như người, liên tục nghịch thiên chuyển thế, bọn ta chỉ may mắn tìm được cơ hội tái sinh. Khi ma công của người đại thánh sẽ phát hiện những thánh giả trong truyền thuyết trở lại...” Đoạn phi thân về phía chúng nhân Ngọc Hư phủ.

“Lão tổ thần uy cái thế!”

“Lão tổ cử thế vô song!”

“Lão tổ đệ nhất nhân gian!”

...

Ngọc Hư phủ chúng nhân cơ hồ đem hết những từ ngữ ca ngợi cường giả ra nói, trên núi xôn xao, ai nấy quỳ dưới đất. Kì thật đó toàn là những lời tán tụng từ phế phủ, thánh địa ngàn năm lại xuất hiện thánh cấp cao thủ là vinh diệu ngàn đời của Ngọc Hư phủ, nếu đồn ra giang hồ sẽ chấn kinh thập phương, thánh địa cũng sẽ chấn động vô lâm, trở thành Thái sơn bắc đẩu của thiên hạ chính đạo.

Chiến Đế cho đồ tử đồ tôn đang quỳ đứng dậy, rồi cùng các vị sư đệ về nơi tu luyện.

Trong lúc ông ta và Độc Cô Bại Thiên đại chiến, vô số tuyệt thế cường giả Thiên Vũ đại lục thông qua Vạn lí ánh tượng đại pháp quan sát, nhiều người nhận ra Chiến Đế là nhất đại cường giả chết từ ngàn năm trước.

Sư phụ Huyền Huyền kích động hơn hết, liên tục cười vang trên Đông Hải: “Ha ha, lão bất tử, ta biết là người không thể chết như thế, dù sao cũng là Cổ võ thánh chỉ kém hơn lão nhân gia ta chút xíu, ha ha...”

Thiên Ma cốc, Thiên Ma thở dài: “Ngàn năm trước ta đột nhiên cảm ứng hắc chết đi, không ngờ hắc lại đột phá được trùng trùng giam hiểm sống lại, cường giả vĩnh viễn là cường giả.”

Nam Cương hoang vực có người nói: “Dám khiêu khích với Bỉ Ngạn, quả nhiên bất phàm.”

...

Dưới chân núi, trong động loạn thạch, Độc Cô Bại Thiên bị Chiến Đế đả thương chỉ còn một hơi thở, quả thật như ông ta nói, hiện hắc đang lơ lửng giữa sinh tử, thêm một bước là sinh, lùi một bước là tử, chỉ cách nhau một đường tơ. Ngay khoảnh khắc mất tri giác, hắc thậm rửa Chiến Đế không biết bao nhiêu lần: “Từ lão đầu, ta XXXXX... bất kể người có ý tốt hay không cũng không cần dùng kiểu này bức ta thành thánh, người là đồ biến thái, đại tinh tinh dã man... ta XXXX...lẽ nào ta phải như người, gần thành người chết mới ngộ thông sinh tử? Ô... ta không biết sẽ bị vùi ở đây bao lâu, có khi chưa thành thánh đã nát vụn, trọng thương thế này không chịu được mấy ngày...” Rồi hắc hôn mê.

Giang hồ sôi lên, Bất tử ma để đại chiến thánh cấp cao thủ tại vô lâm thánh địa Ngọc Hư phủ ở Thanh Phong để quốc rồi lạc bại thân vong. Tin tức như tảng đá ném xuống mặt hồ lặng, sóng dậy ào ào, vô nhân đều nghị luận về việc này...

Tin tức lan đến cả Hán Đường đế quốc Độc Cô thế gia, mẫu thân và nãi nãi lập tức hôn mê, cứu chữa hồi lâu mới tỉnh lại, cùng khóc lóc suốt.

Phụ thân và gia gia hắc lại không hề bị thương, Độc Cô Phi Vũ nói: “Đừng khóc nữa, ta dám bảo đảm Bại Thiên không sao, lần này khi nó xuất hiện tất sẽ đột phá sinh tử hạn chế, tiến vào thánh cấp lĩnh vực trong truyền thuyết...”

Mẫu thân và nãi nãi hắc bán tín bán nghi, mãi khi Độc Cô Phi Vũ bảo đảm mới không còn bị thương.

Chiến Đế ở lại Ngọc Hư phủ ba ngày rồi đi, trước lúc đi còn dặn: “Giờ ta phải vân du thiên hạ, nếu Độc Cô Bại Thiên phục sinh tìm tới thì các người bảo hắc ‘Lăng Phi Chuyển Thế’ là sẽ tai qua nạn khỏi.”

Ngọc Hư phủ chúng nhân cả kinh, có người nói: “Lão tổ tông muốn nói đến Độc Cô Bại Thiên đã chết, lẽ nào hắc còn sống lại được?”

“Có thể, không còn lâu nữa...” Dứt lời, Chiến Đế phi thân đi mất.

Chúng nhân nhìn nhau, không ngờ ông ta lại nói thế, có người bảo: “Vì sao lão tổ không giết luôn hắc đi?”

“Lão nhân gia làm vậy có thâm ý gì?”

“Có khi Bất tử ma để cũng không dễ giết, giống Bất tử chi ma trong truyền thuyết.”

...

Chúng nhân đều không hiểu.

Trận chiến Ngọc Hư phủ, Độc Cô Bại Thiên bị loạn thạch chôn vùi, một tháng đã qua, Ngọc Hư phủ chúng nhân cho rằng hắc không thể sống lại thì đồng đá xuất hiện biến hóa.

Hắc vụ lờ mờ xuất hiện cạnh đó, đệ tử Ngọc Hư phủ phát hiện dị biến liền vội bẩm báo sư trưởng, ai nấy cả kinh, vẫn lần không ngờ lời Chiến Đế là sự thật.

Mười mấy ngày sau trong dãy núi gần Ngọc Hư phủ, hắc vụ lan tràn, càng lúc càng đặc, sau cùng hoàn toàn trùm kín đồng đá chôn hắc. Ngọc Hư phủ chúng nhân chấn kinh vô cùng.

Mấy sư đệ Chiến Đế than: “Ma khí, là thiên địa ma khí thuần nhất.”

Lúc đó tuy Độc Cô Bại Thiên đang hơi thở mong manh nhưng thân thể biến hóa kinh người, xương gãy nối lại, kinh mạch vươn dài, vết thương lành lặn, thể chất dần thay đổi...

Hắc hôn hôn trầm trầm, những trải nghiệm từ lúc sinh ra đến khi thành ma liên tục lóe lên, hoan lạc, bi thương... cả những kí ức từ kiếp trước không ngừng hiện lên trong lòng...

Hắc phẳng phát xuyên việt thời không, từ hiện tại quay về cổ đại, rồi lại quay về hiện tại, đời này kiếp trước dần dung hòa, mỗi chuyến đi về là tinh thần lạc ấn bất diệt lại mang về tin tức đặc biệt, Bất tử ma thể gần như đại thành...

Cứ thế thêm hai tháng, trong núi hắc vụ liễu nhiễu, ma khí đen ngòm che kín mấy ngọn núi cạnh chỗ hắc vùi thân, từ xa nhìn lại chỉ thấy mây đen kín trời.

Cả vô lâm chấn kinh, ai nấy đều biết Bất tử ma để bị thánh cấp cao thủ chốn dưới loạn thạch có thể sẽ phục sinh.

Vô số người bất an, thi nhau bàn luận:

“Độc Cô Bại Thiên không chết...”

“Hắc sắp sống lại.”

“Bất tử ma để sắp phục sinh.”

...

Hắc bị vùi chôn hơn trăm ngày, rồi cũng hoàn toàn tỉnh lại, lúc mở bừng mắt ra, ma khí thuần chính phiêu đảng trong núi tựa vạn dòng chảy đổ về biển, điên cuồng thông qua đồng đá tụ vào hắc.

Mấy hôm nay người Ngọc Hư phủ lo lắng vô vàn, sợ hắc phục sinh vào ban đêm rồi tiến lên thánh địa đại khai sát giới.

Trong núi lúc này đang ào ào ma khí, trận trận cuồng phong cùng mây đen đổ về chân núi, phong vân biến hóa, thiên địa thất sắc.

Đang lúc chúng nhân kinh hãi, trong núi nổ vang, loạn thạch tung bay, núi non rung rinh, một bóng người cao lớn bay lên từ vùng ma khí, đứng trên mây đen cuộn cuộn, như ma thần nhìn xuống. Đại lực như kinh đào hãi lắng từ mình hắc toát ra, uy thế vô hạn khiến Ngọc Hư phủ chúng nhân quan sát từ xa run rẩy, nhiều đệ tử trẻ tuổi nhũn người ngã xuống.

“Ma do tâm sinh, công do ma thành...” Hắc ngửa mặt hứ vang, mái tóc tung bay, ma khí đen ngòm quanh mình cuộn cuộn, tia sét không lồ từ trên không giáng xuống, quán thông thiên địa, ma diễm bao trùm khắp nơi, hắc như cái thể ma thần đứng trên không.

Hắc vung tay bỏ về phía đỉnh núi ngoài xa, nếu có Vô thánh tại đó tất họ sẽ hô lớn, là tuyệt học vô song Ma Ngọc thủ.

Quang hoa lóe lên. “Ầm.” Đỉnh núi nứt toác, cát bụi ngập trời.

Hắc cười vang: “Ha ha, thánh cảnh, sau cùng ta cũng bước vào thánh cảnh, ta chờ ngày này lâu lắm rồi.”

Ở Thiên Vũ đại lực, trong số những thánh giả cảm ứng được khí tức của hắc, Vong Tình ma quân sợ hãi hơn hết, đứng ngồi không yên trong tòa cung điện tối tăm dưới đất.

“Chết tiệt, tiên diên này lại thành thánh, lần thứ chín thành thánh, theo lời đồn hắc sẽ dung hợp linh lực chín kiếp, làm sao đây? Hắc mà thành công thật sự, ta sẽ không còn đất chôn. Ta đi đánh lén hắc bây giờ cũng không được, vào thời khắc quan trọng, ma hồn trong thân thể hắc sẽ ra, thật là tâm phiền ý loạn. Tên khốn này sao lại mạnh đến biến thái, ma công vạn năm của ta không hiểu chống được mấy chiêu, có nên tìm người liên hợp đối phó hắc chăng? Để ta nghĩ xem có ai sánh được với hắc...”

213. Quyển 10 – Chương 1: Ma Động.

Độc Cô Bại Thiên đạp hắc vân bay về phía đám người Ngọc Hư phủ, lúc hắc hạ xuống, ai nấy không tự chủ được lùi lại mấy bước. Ma diêm ngút trời phủ kín cả ngọn núi.

Thấy dáng vẻ như cái thê ma thần của hắc, ai nấy đều run rẩy, lời của Chiến Đế quả nhiên ứng nghiệm, Ma Đế chết đi rồi sống lại, thật sự đã sống lại.

“Chiến Đế ở đâu?”

Mấy vị sư đệ của Chiến Đế bước ra, một lão nhân lên tiếng: “Sư huynh đã đi vân du khắp bốn phương.”

“Cái gì, hắc chạy rồi sao?” Thấy Độc Cô Bại Thiên có vẻ giận, một lão nhân nói: “Sư huynh nhờ bọn ta chuyển cho ngươi một câu.”

“Câu gì?”

“Lăng Phi chuyển thế.”

“Lăng Phi...” Độc Cô Bại Thiên chìm vào suy tư, hắc cảm thấy cái tên này quá quen thuộc, nhưng nhất thời không nghĩ ra, bất quá ẩn ước thấy đó là một vị cô nhân, bèn thấp giọng nói: “Xem ra đó thực sự là một lão bằng hữu...”

Vị sư đệ của Chiến Đế nói tiếp: “Sư huynh nói nếu ngươi nghe thấy cái tên đó sẽ không làm khó Ngọc Hư phủ.”

“Ta vốn không muốn làm khó ai, ta từng nói rằng lần này đến đây để khiêu chiến với thánh giả, Chiến Đế đã đi rồi, ra cũng nên đi nhưng ta cảm giác được ở đây còn có khí tức của thánh giả.”

Đúng lúc đó tim hắc rung động, trong lòng trở lên cảm giác không thể diễn tả, hình như...

“Minh Nguyệt!” Hắc gào lớn: “Nguyệt nhi ở gần đây!” Tiếng lòng từ linh hồn rung động, từ cảm ứng tâm linh.

Đám người Ngọc Hư phủ kinh ngạc ngược nhìn, hắc đạp chân lên hư không, lập lờ nổi lên không trung, khấn trương quan sát phía Tây Nam.

Một lúc sau trên ngọn núi phía xa loáng lên hai bóng người, Độc Cô Bại Thiên trợn mắt tưởng chừng rách mí, cảm giác huyết dịch sôi trào, sát khí ngập ngụa từ thân thể hắc phát ra.

Một lão nhân đầu bù tóc rối công một thiếu nữ đang cất bước, phía sau là một người mất hũu chưởng, tay trái cầm một ngọn roi liên tục quất vào lão nhân, đương nhiên cũng quất vào lưng thiếu nữ.

Độc Cô Bại Thiên gầm lên bi phẫn: “A...hôm nay ta sẽ khiến Ngọc Hư phủ trừ danh trong võ lâm.”

Lão nhân chính là Huyết Đế Tư Đồ Kinh Lôi thần trí bất minh, mất tích lâu nay, thiếu nữ ông ta công sau lưng là Tư Đồ Minh Nguyệt, người cụt tay đi sau từng là đệ tử kiệt xuất nhất của Ngọc Hư phủ: Vu Ý.

Lúc đó mọi người có mặt trên núi đã nhìn rõ tình cảnh phía xa, ai nấy đều toát mồ hôi lo lắng cho Vu Ý.

Độc Cô Bại Thiên giận dữ, mái tóc dựng đứng: “Vu Ý, ta phải cắt ngươi thành từng mảnh vụn.”

Vu Ý đứng dưới núi cười lạnh: “Độc Cô Bại Thiên, ngươi quả nhiên mệnh lớn, trong tình huống bị cao thủ thánh cấp toàn lực xuất thủ, ngươi vẫn phục sinh được, khiến ta uống công cao hứng. Hắc hắc, trời già có mắt, những tưởng việc báo thù vô vọng thì lão già diên này lại tự mò đến, còn có cả Nguyệt nhi thanh mai trúc mã của ngươi, hắc hắc.” Nói xong quăng roi đi, đặt trường kiếm lên hậu tâm Tư Đồ Minh Nguyệt.

“Độc Cô Bại Thiên người đừng có làm ầu, cứ đứng trên đó đợi ta, bằng không đừng trách ta không khách khí, hủy thi thể nàng ta.”

Độc Cô Bại Thiên ngược nhìn vô để một đời Tư Đồ Kinh Lôi ngớ ngớ ngẩn ngẩn, bộ dạng rũ rượi, chột chua xót trong lòng, lại nhìn tấm thân đã mất đi sinh mệnh của Tư Đồ Minh Nguyệt, lòng hẫng như tan nát. Dần dần, hẫng lãnh tĩnh lại, lạnh lẽo nhìn Vu Ý đang đi lên núi.

Ở trên núi ai nấy khản trương đến cực điểm, không ngờ Vu Ý lại gây ra chuyện này.

Vu Ý dùng kiếm bức Tư Đồ Kinh Lôi từng bước đi lên núi, ngọn lửa cừu hận trong lòng rùng rục, gã đưa ánh mắt độc địa nhìn Độc Cô Bại Thiên đang đứng trên không trung.

Lúc gã lên đến đỉnh núi, nhìn Độc Cô Bại Thiên cười lạnh lẽo: “Ta biết người không cam tâm khi Tư Đồ Minh Nguyệt chết, một lòng muốn tìm cách cứu ả, hắc hắc, người vạn lần không bao giờ nghĩ tới cục diện hôm nay? Xuống đây cho ta.”

Độc Cô Bại Thiên từ trên không đáp xuống.

“Người muốn thân thể Tư Đồ Minh Nguyệt toàn vẹn hay muốn ta chặt thành hai khúc trước mặt người?”

“Ta muốn nàng toàn vẹn.”

“Được, đời này người dành cho ả, ta muốn người dùng chính tính mệnh để đổi lại thi thể ả được hoàn chỉnh? Người đồng ý chứ?” Nói rồi Vu Ý đặt trường kiếm lên cổ Tư Đồ Minh Nguyệt.

Độc Cô Bại Thiên trợn trừng mắt, sau cùng nhấn giọng: “Ta —đồng—ý.”

“Hắc hắc, thật không ngờ Bất tử ma để lại vì một nữ nhân mà quyết định như vậy, hắc hắc, ta thành toàn cho người.” Vu Ý lướt tới cạnh một đệ tử trẻ tuổi đứng cạnh, nói: “Sư đệ lên đâm chết hắc cho ta, ta không tin hắc có thể sống lại.”

Đệ tử trẻ tuổi đó do dự, biểu hiện như ma thần vừa nãy của Độc Cô Bại Thiên khiến lòng y run rẩy, bây giờ không có dũng khí tiến lên.

“Sư đệ do dự cái gì, công lao to lớn giết chết Bất tử ma để sẽ thuộc về đệ, khiến đệ danh truyền thiên cổ, mau giết hắc đi.”

Đệ tử trẻ tuổi lập cà lập cập bước tới, cây trường kiếm trong tay không ngừng run rẩy, đến gần Độc Cô Bại Thiên, y nhắm tịt mắt lại, dụng lực đâm mạnh.

“Phập”, máu tươi văng tung tóe, trường kiếm xuyên thấu ra sau lưng Độc Cô Bại Thiên, máu trào ra như suối, huyết vụ cuộn cuộn.

Những người đứng ngoài tâm tư phức tạp, chăm chú nhìn Bất tử ma để trong trường.

Vu Ý kêu lớn: “Moi tìm hắc ra cho ta, để ta xem hắc làm cách nào sống lại.”

Độc Cô Bại Thiên vẫn đứng bất động, mặc cho máu chảy lênh láng, đệ tử trẻ tuổi hình như hoảng sợ trước thần thái bình tĩnh như vậy, gắng gượng rút trường kiếm ra lùi lại.

Vu Ý quát: “Sư đệ mau moi tìm hắc ra, bằng không hắc sẽ sống lại, nhất định sẽ tìm đệ.”

Đệ tử trẻ tuổi nghe vậy lại tiến lên, rút cây chủy thủ đeo bên hông, vận kinh đâm vào ngực Độc Cô Bại Thiên.

Máu tươi trước ngực hẫng lại trào ra, bắn xa tới hai trượng, một quả tim đỏ tươi đang đập trong lồng ngực. Đệ tử trẻ tuổi do dự một chập rồi cũng moi ra.

“Àm.”

Đất trời vang lên tiếng sấm, Độc Cô Bại Thiên ngã huych xuống, hắc vụ từ thân thể hắc tỏa ra, bay lên không trung, đôi mắt chớp động một cách khó khăn, trừng trừng nhìn vào Tư Đồ Minh Nguyệt nằm dưới cây kiếm của Vu Ý.

Vu Ý cười điên cuồng: “Ha ha, Độc Cô Bại Thiên, lúc ngươi chặt hữu chưởng của ta có từng nghĩ đến ngày hôm nay ngươi không còn tim nữa không, để ta xem ngươi làm thế nào sống lại, hắc hắc, nữ nhân này là người con gái ngươi yêu thương nhất, vậy giờ ta sẽ cho ngươi chết không nhắm mắt được.”

Vu Ý dụng lực chém xuống, đầu Tư Đồ Minh Nguyệt lặn xuống đất, gã lại nhanh nhẹn chém thêm hai kiếm, thi thể Tư Đồ Minh Nguyệt tức thì bị chặt đứt.

“A...”, Độc Cô Bại Thiên đã bị móc tim, đang nằm trong vũng máu đột nhiên rú lên như dã thú, hắn từ từ đứng dậy, thò tay lấy lại trái tim đỏ lòm đang đập trên tay đệ tử trẻ tuổi vốn đã hồn bay phách lạc, đặt vào huyết động trước ngực, ma khí đen ngòm đang phiêu động trên không trung ào ạt tụ vào mình hắn, vết thương kinh hoàng ngừng chảy máu, huyết động há hoác dần dần liền lại.

Tình cảnh quỷ dị như vậy khiến toàn thể ngơ ngẩn, thân thể Vu Ý run rẩy, quảng trường kiếm rồi cấp tốc đào sâu.

“Hôm nay ta sẽ ngươi tan xương nát cốt...” Giọng nói lạnh lẽo của Độc Cô Bại Thiên không biểu lộ bất kỳ cảm tình gì, một đạo kiếm cương lóe lên như thiểm điện, “phập, phập”, hai chân Vu Ý nổ tung thành hai màn huyết vụ, gã rú lên thảm thiết, lặn lộn trên đất.

Độc Cô Bại Thiên đến bên Huyết Đế Tư Đồ Kinh Lôi, một tay đặt lên đầu ông, quang mang từ lòng tay phát ra, hắn dùng công lực hồn hậu dồn vào kinh mạch thác loạn trong nội thể ông, dùng thần thức thánh cảnh xâm nhập vào trí óc, thức tỉnh bản ngã đang ngủ say của ông.

Huyết Đế khôi phục thần trí, nhìn thấy tình cảnh trước mắt, suýt tí nữa ngất xỉu.

Độc Cô Bại Thiên thất thủ đi đến bên thi thể tan nát của Tư Đồ Minh Nguyệt, đứng ngơ ngẩn hồi lâu, ôm nàng lên, trao cho Tư Đồ Kinh Lôi: “Bá phụ, cháu là Độc Cô Bại Thiên, phiền bá phụ giữ thi thể Nguyệt nhi! Hôm nay cháu sẽ tiêu diệt thánh địa ngàn năm này!”

Mái tóc Huyết Đế dựng đứng, nước mắt chứa chan, gầm lên: “Giết, giết, giết, không để tên nào sống sót!” Thần trí ông cơ hồ lại hỗn loạn.

Giọng Độc Cô Bại Thiên lạnh lùng lọt vào tai mỗi đệ tử Ngọc Hư phủ: “Hôm nay không ai có thể sống sót rời khỏi đây, Thần có đến cũng không ngăn được sát ý của ta!”

“Bá phụ, để cháu đưa bá phụ rời khỏi đây trước.” Hắn nhắc cả Tư Đồ Kinh Lôi và thi thể Tư Đồ Minh Nguyệt lên, nhanh chóng phi hành ra ngoài núi, thân hình như ánh chớp lướt đi.

Lúc hắn quay lại, mọi người trên núi đang toàn lực chạy xuống chân núi, Vu Ý đang gào lên cuồng dại: “Mang ta theo, mang ta theo...”

“Không ai chạy được hết, hôm nay ta sẽ lấy các ngươi bồi táng...”, những tình cảm hắn cố áp chế lúc trước giờ hoàn toàn bộc phát, rít lên thê lệ: “Nguyệt nhi...ta sẽ lấy toàn bộ Ngọc Hư phủ bồi táng muối, ta phải giết sạch vô giả trên đời...” Lúc này hắn như phát điên, hai mắt đỏ lựng, mọi cảm tình đều bay biến, hắn đã triệt để thành ma.

“Ầm,” một đạo kiếm cương khổng lồ bổ xuống sơn lộ, cắt đứt đường chạy. Độc Cô Bại Thiên từng bước tiến tới, tất cả cũng lùi dần, quay lại trên đỉnh núi. Hắn đến bên Vu Ý, ngồi xổm xuống, dùng tay bóp nát từng đoạn xương, tiếng kêu gào thê thảm vang khiến ai nấy sởn gai ốc.

Hắn giờ như một kẻ không còn tình cảm, bước qua thân thể Vu Ý, bức tới đám đệ tử Ngọc Hư phủ.

“Đừng...đừng đến đây...” Ai nấy run giọng, hai chân mềm nhũn, không ít người đã gục xuống.

“Các ngươi chết hết cho ta.” Hữu chưởng của Độc Cô Bại Thiên đưa lên, sức mạnh hùng hậu trong nội thể xô ra như sóng lớn vỗ bờ, hào quang sáng chói khiến không ai mở mắt nổi.

Nhưng đúng lúc đó liền xảy ra biến hóa, đỉnh núi Ngọc Hư phủ tọa lạc rung chuyển, một vết nứt khổng lồ hiện lên giữa Độc Cô Bại Thiên và đám đệ tử Ngọc Hư phủ, hào quang ngàn ngạt vút lên rồi tan đi, hóa giải chưởng lực của hắn.

Vết nứt lại lan rộng, ngọn núi nứt toác, một nhân ảnh từ trong núi bay ra.

“Bất tử chi ma, rốt cuộc ta cũng đợi được ngươi, đã mấy ngàn năm.”

Độc Cô Bại Thiên lạnh lẽo quan sát nhân ảnh toàn thân đang phát hòa quang trên không trung, lời lẽ vẫn vô cảm: “Ngươi là ai?”

Nhân ảnh bật cười điên cuồng, pha lẫn mùi vị thê lệ: “Ha ha...ta là ai, ngươi quên rồi sao, tổ sư khai phái của Ngọc Hư phủ đây, một trong ngũ đại thánh giả vây diệt ngươi năm xưa, để báo thù cho các huynh đệ đã chết, ta ở đây tu luyện mấy ngàn năm...”

214. Chương 2: Ma Hồn.

Lịch sử vô lâm ghi lại rằng, từ rất xa xưa, trong thời kì Bất tử chi ma hoành hành, từng có ngũ đại thánh giả đã ẩn cư lại đặt chân vào hồng trần đại chiến với hắn. Lúc đầu, ngũ đại thánh giả chiếm hoàn toàn ưu thế, đánh cho Bất tử chi ma trọng thương mà đào tẩu, rồi họ sáng lập ra ngũ đại thánh địa, tọa trấn khắp bốn phương trong vô lâm. Đó là nguồn gốc của ngũ đại thánh địa.

Sau đó Bất tử chi ma lại tái xuất giang hồ, giết chóc khắp nơi, đại chiến cùng các thánh giả, giết chết ba người, hai người còn lại trước khi mất tích từng để lại thư nói rằng phải đến một nơi thần bí mới khoáng thế cao thủ ra tay, đồng thời dặn hậu nhân thấy ai xá thân thành ma phải giết ngay.

Quả nhiên về sau có một vị siêu tuyệt cường giả cùng đại chiến một trận kinh thiên động địa với Bất tử chi ma, từ đó Bất tử chi ma biến mất, vị cao nhân đó cũng không lộ diện. Tuy mọi người đều cho rằng vị thể ngoại cao nhân đó đã đạt đến mức bán tiên, chiến thắng Bất tử chi ma rồi liền tiếp tục ẩn cư, nhưng không ít người nói thực tế ông ta và Bất tử chi ma đồng quy ư tận, cũng có người nói ông ta bị phế hết công lực, biến thành một phàm nhân. Dẫu thế nào thì đích xác Bất tử chi ma đã bị cường giả do tổ sư khai phái của các thánh địa mời ra tiêu diệt.

Thi thể Tư Đồ Minh Nguyệt bị hủy tạo thành đòn đả kích khiến Độc Cô Bại Thiên giờ đã triệt để thành ma, trở thành hóa thân của thiên địa ma hồn. Nghe tiếng cười chói lói của tổ sư Ngọc Hư phủ, trong óc hắn mờ mịt, hình như nhớ lại những gì đã biến mất cùng tuế nguyệt, nhưng kí ức mơ mơ hồ hồ, không thể hiểu rõ.

Hắn nhìn lên Võ thánh đang tỏa hào quang vạn trượng trên không, lạnh lùng nói: “Té ra là một Cổ võ thánh, ta tạm thời không nghĩ ra ngươi là ai, nhưng quả có cảm giác ngươi là cừu nhân, chỉ không đến mức đại cừu nhân. Ngươi hình như bị người ta lợi dụng, chẳng qua là một thanh đao trong tay người ta, à, lâu quá rồi, không nhớ nổi nữa...”

Võ thánh trừng trừng nhìn hắn, ánh mắt ngập đầy hận ý: “Ngươi quả nhiên không thẹn với danh xưng bất tử, lại chuyển thể mấy lần liền, ngươi đã quên quá khứ nhưng ta thì không, cừu hận giữa chúng ta sâu hơn bể, cao hơn trời...”

Độc Cô Bại Thiên có vẻ suy tư: “Ta lại nhớ được một chuyện, vào phút cuối các ngươi đã mời một người cùng ta đại chiến, chuyện đó cũng giống như cổ động cho tội lỗi của các ngươi lộ ra, ừ, hắn mời ba trợ thủ, bây giờ đâu rồi?”

Cổ võ thánh nghe vậy liền đáp: “Ta chỉ biết hắn là một ác ma, nhưng để tiêu diệt ngươi cũng đành phải vậy.”

Độc Cô Bại Thiên lạnh lùng nói: “Từ lúc đầu đã bị người ta lợi dụng, đến cuối vẫn cố chấp, đúng là ngu như bò, không thể dạy dỗ được.” Nói đến đây, hắn ôm đầu: “Ồi, đau đầu quá...hóa ra hắn là địch thủ nguy hiểm trong đời của Võ thánh, nắm trong tay một nhóm thiên sứ xấu xa, một nhóm hoạt tử nhân, hắn thật đáng chết...”

Cổ võ thánh nói: “Bất tử chi ma ngươi và hắn đều không phải tốt đẹp gì, là hóa thân của ác ma, ta ẩn cư trong lòng núi mấy ngàn năm, rốt cuộc cũng hiểu được vô thượng thần công. Hôm nay ta phải tự tay giết ngươi rồi giết hắn sau. Ngươi đừng mong rời khỏi đây.”

Độc Cô Bại Thiên cười lạnh: “Hay lắm, ngươi cuồng vọng như vậy khiến ta vô cùng hứng thú, hôm nay ngươi không giết được ta, nhất định sẽ khiến Ngọc Hư phủ từ đây biến mất khỏi vô lâm.”

Đỉnh núi nứt toác, Cổ vũ thánh trên không trung nói với đệ tử đứng trên nửa ngọn núi kia: “Các người mau đi đi, hôm nay ta và ác ma này quyết một phen sống chết.”

Lúc đó đám người Ngọc Hư phủ đều sững sờ, vạn vạn lần không ngờ rằng khai phái tổ sư xưa nay vẫn bề quan tổng lòng núi, hôm nay lúc bản phủ gặp đại nạn mới phá núi xuất quan. Họ càng không ngờ rằng Độc Cô Bại Thiên chính là chuyển thế của Bất tử chi ma gây họa vô lâm năm nào. Toàn những chuyện không thể tin nổi.

Đúng lúc đó, một cỗ đại lực từ ngọn núi phía xa dồn về, một bóng người phi không lao tới, nháy mắt đã đến nơi.

Độc Cô Bại Thiên lạnh lùng: “Thánh địa ngàn năm quả nhiên bất phạm, lại có một cao thủ thánh cấp nữa tới, ta đành quét sạch một mẻ.”

Người đến quỳ xuống: “Tham kiến tổ sư.”

Tận lúc đó đám đệ tử Ngọc Hư phủ mới choàng tỉnh mộng, đồng loạt quỳ xuống.

“Đứng dậy đi, không ngờ trong đám đệ tử hậu bối lại có người thành thánh, được lắm, ha ha...”

Cao thủ thánh cấp mới đến nói: “Bẩm báo tổ sư, kì thật mấy ngàn năm nay có tất cả bốn người thành thánh, nhưng hai người đã bị tuần thiên sứ bắt đi, chỉ còn lại đệ tử và một người nữa.”

“À, hắn ở đâu?”

“Cách đây không lâu đã rời đi.”

Cổ vũ thánh trên không trung nói: “Ta đã xuất quan, nếu tuần thiên sứ mà đến, ta cũng có thể đẩy lui. Con họ tổng mấy tên hậu bối này hạ sơn đi.”

Đám người trên núi vội vàng lui xuống, được Võ thánh đến sau đoạn hậu, lúc ngang qua chỗ Vu Ý, y thuận tay đỡ hắn vốn đang lăn lộn kêu gào dậy.

Vu Ý thều thào: “Sư phụ...đến rồi....hay báo thù cho con...”

Tinh quang trong mắt Độc Cô Bại Thiên lóe lên, nhìn đám đệ tử Ngọc Hư phủ rời đi: “Lão già người đến đây.”

Hắn rút Ma Phong ra, đập bộ lên hư không, lạnh lùng đối diện với Cổ vũ thánh, đó là địch nhân từ xưa của hắn, là một trong những cường giả mạnh nhất mà hắn gặp từ khi xuất đạo.

“Bất tử chi ma, để ta xem chuyển thế của người trở nên mạnh mẽ hay yếu nhược.”

Cổ vũ thánh nhanh nhẹn lướt tới, phát ra một chưởng, cương khí chói lòa như sóng lớn vỗ bờ đổ tới, đại lực hùng mạnh khiến đệ tử Ngọc Hư phủ ẩn náu ở trong núi sâu cũng cảm giác được áp lực.

Độc Cô Bại Thiên vùng Ma Phong theo thế Lực Phách Hoa Sơn, dùng cứng chọi cứng. Đất trời cùng dậy lên sấm sét, hào quang chói lọi bao phủ khắp nơi, tiếng động ùng đục vang dội khiến mấy ngọn núi cạnh đó đều rung chuyển. Năng lượng do hai cường giả toàn lực đối kích tạo thành quét sạch mấy đỉnh núi phía dưới, Ngọc Hư phủ xây dựng cả ngàn năm cũng bị hủy, phòng ốc đều tan nát.

Cổ vũ thánh đứng bất động trên không, Độc Cô Bại Thiên bị chấn bay năm sáu dặm, sức mạnh xung kích vào nội thể hắn chuyển động như sông như biển khiến hắn vô cùng khó chịu, đồng thời tiềm năng tìm được chỗ phát tiết, ào ạt tràn ra, sức mạnh khủng khiếp xuất hiện trong thể nội hắn.

Hắn cầm Ma Phong bên tay phải, lại xông tới. Tay trái Cổ vũ thánh vuốt kiếm quyết, tay phải xuất quyền, hai đạo sức mạnh chí cường chí mãnh lao vào nhau.

Bầu trời trên khắp dãy núi ào ạt kinh khí, hào quang lấp lánh, năng lượng hùng hậu tỏa ra, những tiếng nổ âm âm vang lên không ngớt.

Độc Cô Bại Thiên hết lần này đến lần khác bị chấn bay, máu tươi trào ra ướt đầm vạt áo, nhưng Cổ vũ thánh không tỏ vẻ gì vui mừng, ông ta biết Bất tử chi ma càng đấu càng mạnh, trừ phi tung ra đòn công

kích mang tính hủy diệt, bằng không hẳn có bị thương nặng đến đâu cũng khôi phục được. Muốn triệt để giết hẳn, không chỉ hủy nhục thân mà phải diệt cả ma hồn.

Cổ vũ thánh nhanh chóng bay lên, tung ra một cước đập Độc Cô Bại Thiên ở phía dưới, áp lực mãnh liệt khiến đá núi lăn lông lốc, mặt đất bị quét sạch.

Độc Cô Bại Thiên nhanh nhẹn tránh đi, dùng cả hai tay nắm chắc Ma Phong, toàn thân từ từ mờ đi, một đạo hào quang xuyên qua, thân thể hắn biến thành một thanh kiếm bén, dùng thân ngưng kiếm, kiếm hóa cầu vòng.

Thần kiếm bay lên không, Ma Phong trở thành lưỡi kiếm, Kinh Thiên thần kiếm trong truyền thuyết tái hiện nhân gian, những người nấp ở xa nín thở, ngày hôm nay xảy ra quá nhiều chuyện bất ngờ, vượt qua cực hạn chịu đựng của họ.

Kinh Thiên thần kiếm hóa thành vô số đạo quang ảnh bổ vào Cổ vũ thánh. Ông ta không dám coi thường nhất kiếm kinh thiên này, rút từ sau lưng ra một thanh cổ kiếm, giơ lên chém ngang, phát ra một đạo kiếm cương dài mười mấy trượng hướng lên không trung đón đỡ dải cầu vòng kinh thiên.

Kinh Thiên thần kiếm đột ảo hóa thành mười đạo kiếm ảnh, từ mọi phương hướng đổ vào

Cổ vũ thánh, mười lưỡi kiếm sắc bén đồng thời xả xuống, hào quang sáng chói xé toạc không khí. Cổ vũ thánh kinh hoàng, song thủ không ngừng rung động, hướng về mỗi đạo Kinh Thiên thần kiếm xuất ra một đạo kiếm cương.

Mười kiếm hợp làm một, một dải hào quang tỏa ra, thần kiếm chấn nhiếp tâm phách nháy mắt đã đột phá khỏi vòng phong tỏa của Cổ vũ thánh, đập vào thân thể ông ta, quang hoa trào lên, chấn nát Cổ vũ thánh.

Kinh Thiên thần kiếm rung động, thân hình Độc Cô Bại Thiên nắm chặt Ma Phong lại xuất hiện, nhưng quái sự xảy ra, Cổ vũ thánh vốn nát tan đột nhiên xuất hiện trước mặt hắn, độc địa ẩn ra một chưởng. Hắn cả kinh, vội vàng đưa Ma Phong lên đỡ.

“Ầm” một tiếng vang động, hắn bị chấn đến thổ máu, huyết hoa tạo thành một dải cầu vòng thê thảm trên không.

Hai tay hắn đau đớn như gãy lìa, ngũ tạng nát vụn, cơ hồ ngất đi.

Cổ vũ thánh cười lạnh: “Mấy ngàn năm trước ta đã ném mùi đau thương, lẽ nào còn ném lại lần nữa sao, giờ ta nắm được Ảo pháp, công lực hiện tại của người còn lâu mới so được với năm xưa. Sức mạnh trong nội thể người chưa thức tỉnh, hôm nay ta xem người làm cách nào thoát được, đi chết đi!”

Cổ vũ thánh tra kiếm vào bao, song thủ chập lại, một quang trụ khổng lồ xuất hiện, độc địa bổ vào Độc Cô Bại Thiên.

Hắn giờ Ma Phong lên đỡ nhưng sức mạnh không được như lúc trước, bị quang trụ chấn rất nhanh xuống một đỉnh núi.

Quang trụ lại ép xuống, hắn cầm cả hai đầu của Ma Phong, đỡ đà ẩn của quang trụ, áp lực khủng khiếp khiến Ma Phong dần cong vòng, song cước hắn lún xuống, nửa người bị lún vào đá núi.

Cổ vũ thánh lại nhấc cả hai tay, quang trụ lùi xa rồi lại lao tới thần tốc.

“Ầm.”

Đá núi văng tung tóe, cát bụi mịt mù, Độc Cô Bại Thiên nằm thẳng cẳng trên đỉnh núi bị cắt cụt, lúc hắn run run rẩy rẩy đứng dậy, quang trụ lại bổ tới, hắn buộc phải ngạnh tiếp. Sườn núi nghiêng đi, hắn bị một đồng loạn thạch đè lên mình, lúc bò ra, quang trụ lại bổ tới.

Liên tục bị lay động, cả ngọn núi triệt để sụp đổ, biến mất hoàn toàn. Cổ vũ thánh tung ra kích thứ tám, trên mặt đất xuất hiện một vực sâu thăm thẳm, Độc Cô Bại Thiên nằm dưới đáy, cơ hồ không còn chút khí lực, hắn đã thụ nội thương nghiêm trọng.

Cổ vũ thánh chuẩn bị tung ra kích thứ chín, đột nhiên một tiếng quát vang lên bên tai: “Thiên Ma ở đây!”

Thân thể Cổ vũ thánh rung động, quay mặt lại quan sát, chỉ thấy một đạo hư ảnh xuất hiện trước mặt, liền biết rằng có người thi triển Vạn lí ánh tượng nói chuyện với mình.

“Hắc hắc...”

“Người là Thiên Ma mất tích đã lâu?”

“Không sai.”

“Không ngờ người vẫn còn sống, ta biết người và Bất tử chi ma có quan hệ phức tạp, lẽ nào người muốn giữ cho hắc bất tử? Sợ là ở cách vạn dặm, người không làm được đâu, hắc hắc.”

Thiên Ma cười lạnh lùng: “Bớt mơ mộng giữa ban ngày đi, hôm nay người chết chắc rồi, ta đến chỉ để nói một câu với sư phụ mà thôi. Sư phụ, Ma Phong có thể hấp thu sinh mệnh linh lực của người khác, Trường Sinh cốc không phải cần rất nhiều năng lượng sinh mệnh sao, lão già tu luyện hơn vạn năm này chính là một món cống hiến cực tốt.”

Nói xong, hình bóng Thiên Ma biến mất.

Cổ vũ thánh đại ngộ, quay người lại bỏ một chưởng độc địa vào Độc Cô Bại Thiên nằm dưới vực, năng lượng ào ạt như nộ hải cuồng đào ép xuống.

Nhưng đúng lúc đó, một đạo ma ảnh từ trong nội thể hắc xuất hiện, đón lấy Ma Phong trong tay hắc rồi lao vút lên trời, chưởng lực hùng hậu liền bị hấp thu.

Cổ vũ thánh ngó người, một ma ảnh cầm Ma Phong xuất hiện trước mắt, lạnh lùng nhìn ông ta khiến ông ta ớn lạnh toàn thân.

Vong Tình ma quân ở ngoài vạn dặm mắng: “Ngu xuẩn, nếu chỉ cần thể mà giết được hắc thì ta động thủ từ lâu rồi, ta đã biết ma hồn trong nội thể có thể ngưng tụ bất cứ lúc nào.”

Một tiếng rít vang lên trong dãy núi, từ ma ảnh tỏa ra một cỗ bá khí chấn thiên tuyệt địa, Ma Phong quét ngang, xuyên qua chưởng lực hùng mạnh của Cổ vũ thánh, đập thẳng vào thân mình ông ta. Cổ vũ thánh rú lên thê thảm, bị chấn bay hơn chục dặm.

215. Chương 3: Ngọc Hư Phúc Diệt.

Cổ vũ thánh lặn lộn trên không trung, máu tươi liên tục trào ra, lưu lại một dải huyết hoa. Hai mắt ma ảnh ngoài xa như hai điểm màu máu, lạnh lùng nhìn ông ta.

Lúc Cổ vũ thánh đứng lại được, đầu tóc rối bời, toàn thân đều là vết máu y như lệ quỷ, trên mặt mắt sạch đáng vẻ ung dung lúc đầu, làm gì còn chút uy nghiêm của thánh giả nào.

“Bất diệt kim thân..... Bất tử ma thể, người...mấy ngàn năm nay ma hồn trong nội thể người quả nhiên ngày càng mạnh mẽ...” Ông ta đưa tay chùi máu trên khóe miệng, nói tiếp: “Ta không phải là đối thủ của người nhưng thể không nghĩa người là thiên hạ vô địch. Sẽ có người đến thu thập người, người khổ tu ma công đời này qua đời khác thì người khác cũng tiến bộ. Ta dám khẳng định trong vòm trời này nhất định có người sánh được với người. Ma loạn thiên hạ, sẽ có người ra tay tiêu diệt người...”

Hai mắt ma ảnh xạ ra hai đạo hào quang màu máu vào Cổ vũ thánh, toàn thân ông ta chấn động, không tự chủ được run lên. Ma ảnh liền đập hư không lao tới, giờ Ma Phong bỏ xuống.

Đệ tử Ngọc Hư phủ tịnh chưa phân tán, vẫn đứng ở trên núi phía xa quan sát, bấy giờ đều đại kinh thất sắc, cao thủ thánh cấp vội vàng đằng không, tập kích ma hồn. Cổ vũ thánh cũng đã tỉnh lại, giờ song chưởng nghênh đón.

Giữa tiếng nổ ầm ầm, dãy núi chấn động, Cổ vũ thánh bị đánh bay đi, Vô thánh từ xa cứu viện vừa hay đến kịp lúc, đón lấy thân thể ông ta, hai người cùng lui về chỗ đám đệ tử Ngọc Hư phủ.

Ma hồn trên không trung chậm chậm đưa bàn tay to lớn ra, Độc Cô Bại Thiên đang nằm dưới đáy vực như được chiêu dẫn, bay lên chỗ ma hồn.

Đám người đứng xa nhìn thấy cảnh tượng quỷ dị như vậy đều cả kinh thất sắc.

Thân thể Độc Cô Bại Thiên bay lên không, ma hồn liền hòa nhập vào, sau cùng hợp lại thành một. Ma hồn vừa tan biến vào nội thể hắc, cổ áp lực kinh khủng trên không tịnh không hề biến mất mà ngược lại được tăng cường.

Cổ vũ thánh ở dưới đất nói với đệ tử: “Các người mau đi đi, phân tán ra chạy vào trong núi.”

Không ai dám chần chừ, nhanh chóng bỏ chạy, họ biết có lưu lại cũng chỉ mất mạng oan uổng. Vu Ý lăn lộn dưới đất, không ai thèm để ý đến, lúc đó tại hiện trường ngoài gã chỉ còn Độc Cô Bại Thiên và hai Võ thánh.

Độc Cô Bại Thiên bay vút lên, tâm trí đã thanh tỉnh, trong lòng dâng lên sát ý vô tận, không tài nào chịu đựng nổi sự thật là thi thể Tư Đồ Minh Nguyệt bị hủy, chỉ còn một chữ in sâu: Giết!

Hắn cảm giác được nỗi bất an trong lòng ba người dưới đất, Cổ vũ thánh đẩy Võ thánh hậu bối đi, nói: “Con mau đi đi, cố giữ hương hỏa cho Ngọc Hư phủ.”

“Tổ sư...”

“Đừng nói gì cả, mau đi đi!”

Võ thánh liếc Cổ vũ thánh, quay người đỡ Vu Ý đang kêu gào dưới đất, định bay lên không.

Hai mắt Độc Cô Bại Thiên đỏ lựng, quát vang: “Bỏ hắn xuống, bằng không ta sẽ khiến người hồn phi phách tán.”

Trong lòng Võ thánh dâng lên nộ hỏa, đỡ Vu Ý lên định bay đi, nhưng Cổ vũ thánh đã ngăn lại: “Để y xuống, không cần quan tâm đến.”

Võ thánh do dự một lúc, sau cùng cũng Vu Ý xuống rồi bay đi.

Vu Ý kêu lên thê thiết: “Sư phụ...đừng bỏ con lại...”

Nguyên lai Võ thánh đó là thánh giả mà Vu Ý đã gặp trong thâm sơn cốc động và được ông ta chỉ điểm võ học.

Độc Cô Bại Thiên từ trên không trung đáp xuống, phát tay phát ra một dải hàn mang, lưỡi dao ánh sáng khổng lồ quét qua Vu Ý, huyết hoa tung tóe, gã rống lên đau đớn, hàn quang cắt từng mảnh thịt trên người gã xuống, khắp dãy núi đều là tiếng kêu thê thảm.

Cổ vũ thánh nhìn Độc Cô Bại Thiên không chớp mắt, bất kể Vu Ý sống hay chết, đến lúc thấy Ma Phong băng lãnh bổ vào mình, ông ta mới cắt mình, nhanh chóng lướt về phía xa.

Độc Cô Bại Thiên lạnh lùng nhìn Vu Ý dưới đất, gã hoàn toàn câm lặng, lưỡi dao ánh sáng khiến toàn thân gã huyết nhục tới bờ, xương trắng thoát ẩn thoát hiện, xem ra khó lòng toàn mạng.

Bi phẫn trong lòng Độc Cô Bại Thiên giảm đi đôi chút, nhìn sang Cổ vũ thánh đáp xuống ở phía xa. Dãy núi âm vang những tiếng ầm ầm không ngớt, quang hoa chói mắt tỏa khắp bốn phương.

Thánh địa ngàn năm bị hủy, không chỉ đỉnh núi Ngọc Hư phủ tọa lạc biến mất mà mấy ngọn núi gần đó cũng bị Ma Phong quét sạch.

Trong dãy núi đá bay loạn xạ, từng khối đá lớn khiến đệ tử Ngọc Hư phủ thương vong thảm trọng, sau cùng gần nửa số người thoát khỏi vùng nguy hiểm.

Cổ vũ thánh lúc này đã khó lòng ngăn cản uy lực của Ma Phong, căn bản không thể đấu với Độc Cô Bại Thiên nữa, sức mạnh của ma hồn trong nội thể hắc đạt đến cảnh giới kinh thiên.

Loại thần thông trong truyền thuyết lại xuất hiện trên mình hắn, vung chưởng phát nát hư không, giậm chân khiến núi lở.

Cổ vũ thánh lép vế hoàn toàn, sau cùng ông ta nghiêng rằng, nhanh chóng phi thân lướt về hướng Đông.

“Muốn chạy sao, không dễ thế đâu, hôm nay ngươi nhất định phải mất mạng.” Lời nói băng lãnh, vô tình. Độc Cô Bại Thiên đuổi sát gót, sức mạnh hùng hậu khiến không trung dao động.

Hai người một trước một sau cấp tốc phi hành trên không trung, hai mắt Độc Cô Bại Thiên đổ lạng như máu, sát khí trên mình bốc lên ngút trời — cơn giận của ma. Sát khí kinh thiên lợi dụng Vạn lí ánh tượng đại pháp chăm chú nhìn khắp nơi khiến Võ thánh lạnh mình.

Hai người đuổi nhau trăm dặm, Độc Cô Bại Thiên vốn đuổi gần kịp, song Cổ võ thánh căn đầu lưỡi, phun ra mấy ngụm máu, tốc độ liền gia tăng, nháy mắt đã mất bóng.

Độc Cô Bại Thiên cười lạnh: “Đốt sinh mệnh, đúng là tự tìm đường chết.” Hắn không đuổi tiếp bởi biết rằng một Võ thánh không tiếc sinh mệnh toàn đảo tẩu, rất khó đuổi kịp.

“Hừ, chạy về Hán Đường đế quốc ở phương Đông...nhất định là đến Vụ Ẩn phong. Trong ngũ đại thánh giả của năm đại thánh địa năm xưa có hai tên còn sống, xem ra một tên là tổ sư khai phái của Vụ Ẩn phong.”

Hắn đã có chủ ý, dừng một lát rồi sẽ đến Vụ Ẩn phong.

Hắn quay lại, phải tìm Huyết Đế đã.

Thần trí Tư Đồ Kinh Lôi đã tỉnh táo, tìm được thi thể Tư Đồ Minh Nguyệt không toàn vẹn dưới chân một ngọn núi, bèn khóc rống lên.

Độc Cô Bại Thiên từ trên không hạ xuống, ánh mắt mơ hồ, nhớ lại những điều tốt đẹp về nàng, lòng như muốn nứt ra, vạn vạn lần không ngờ thi thể nàng lại bị hủy, không biết Trường Sinh có thể tụ tập từng điểm linh thức vào nội thể nàng hay không, thật sự hắn không biết làm sao để một Minh Nguyệt khác sống lại.

Ma! Giết! Ma! Giết!

Nộ ý, sát ý dâng lên trong lòng, xung động như muốn diệt thế cuộn cuộn tràn khắp tim hắn, ma khí ngút trời từ thân thể phát ra.

Cổ nộ ý này khiến mấy vị Võ thánh của Thiên Vũ đại lục đều cảm nhận được, biết rằng đại lục không còn bình tĩnh nữa, một trường chém giết đang bắt đầu. Họ nhớ truyền thuyết xa xưa, là một trường kiếp nạn mà không ai hi vọng xảy ra...

Độc Cô Bại Thiên mất đi lí tính, phát cuồng rồi hôn mê, hắn mơ một giấc mơ kì quái.

Trong bóng tối vô tận, hắn nhìn thấy từng chấm sáng, nỗ lực chạy tới nhưng không tài nào đến được vùng sáng.

Cự li giữa đêm đen và ánh sáng khó lòng vượt qua, bất kể hắn cố gắng thế nào cũng đều công cốc.

Hắn không chịu được bóng tối, phát cuồng lên rồi phá nát một vùng sương đen, tiến vào một nơi chưa từng biết. Một đại điện kim bích huy hoàng hiện ra trước mắt, quan sát thật kĩ, hóa ra tòa điện lại do bạch ngọc đeo gọt mà thành, ba chữ cổ thể trên cửa điện phát kim quang sáng chói: “Nguyệt thần cung.”

“Nguyệt thần cung?” Hắn cảm giác vô cùng thân thuộc, thử đẩy cánh cửa bằng bạch ngọc nhưng đại môn bất động, liên tục gia tăng công lực nhưng không mấy may lay động được. Đó là một đại điện bị phong bế, tựa hồ chỉ có lối vào duy nhất là qua cửa nhưng đại môn kiên cố như vậy. Trên cửa có một lỗ khóa to lớn, có lẽ đó là nơi duy nhất mở được đại môn.

Như thật mà như ảo, hắn tuy hôn mê nhưng nội tâm lại cảm giác giấc mộng này vô cùng chân thật. Nguyệt thần cung trong mộng tựa hồ là Nguyệt thần cung mà lúc xưa lạc vào trong động, Cổ võ thánh đã nói tới, Ma Phong chính là chìa khóa.

Trong giấc mộng, hắn rút Ma Phong đeo sau lưng ra, cắm vào lỗ khóa, nhẹ nhàng lay động.

“Ầm.”

Quang hoa chói lọi tỏa ra, cả Nguyệt thần cung mở tung, hắn bị đẩy văng đi, bạch ngọc môn mở ra, đôi mắt hắn nhìn thấu qua từng lớp sân, cơ hồ nhìn thấy căn phòng bạch ngọc sáng nhất, hào quang lấp lánh nhất.

Trên chiếc giường cũng bằng bạch ngọc giữa phòng có một thiếu nữ khiến tâm thần hấn rúng động đang nằm, hoàn toàn giống với Tư Đồ Minh Nguyệt, nàng nằm đó an tĩnh, thần thái an tường vô cùng, nhưng thân mình hình như không còn sinh mệnh. Óc hấn nổ sầm một tiếng, hai chữ “Tình Nguyệt” thoát khỏi miệng.

Đồng thời cánh cửa bạch ngọc đóng lại, ngăn cách thị tuyến của hấn, che khuất thân ảnh bao đêm quần quýt trong giấc mộng của hấn.

Bên ngoài bạch ngọc đại điện cuộn lên vô số khí tức cường giả, quang minh có, hắc ám có, khí tức tâm linh an tĩnh hài hòa có, lại có cả khí tức khiến người khác run rẩy, hoảng sợ...tất cả vây nhiều quanh đại điện.

Hấn hôn mê hồi lâu mới tỉnh lại, lúc đó nước mắt của Huyết Đế đã cạn, lão nhân đáng thương này ngây ngẩn, tựa hồ linh hồn đã rời khỏi thân thể.

Độc Cô Bại Thiên chưa xót trong lòng, nhớ lại tình cảnh trong mộng, chợt thấy run rẩy, đầu óc mê loạn, hình như nhớ ra.

Từng điểm kí ức khôi phục, đầu óc đau buốt, hấn tỉnh hấn, nhớ lại được một vài việc trong quá khứ. Những gì trong mộng là thật, Nguyệt thần cung thật sự là thế. Hấn cảm giác quen thuộc, không phải từ quá khứ xa xôi mà hình như kiếp này hấn đã từng đi qua.

“Đó...sao lại thế được, ta từng xuất hiện ở gần Nguyệt thần cung? Lẽ nào nó lại ở đó?”

“Ầm”, một đạo bạch quang lóe lên trong óc, hồi ức mang lại một tin tức cơ hồ khiến hấn phát cuồng, trong Nguyệt thần cung có một thi thể kiếp trước của Nguyệt thần, Minh Nguyệt từng là Nguyệt thần...

Độc Cô Bại Thiên ngẩn ra hồi lâu rồi ngừng mặt cười cuồng dại, bất giác nước mắt lăn dài trên má.

Tư Đồ Kinh Lô từ trong bi thương tỉnh lại, trừng mắt tức giận nhìn hấn.

Độc Cô Bại Thiên lau nước mắt: “Bá phụ, không nên thương tâm tuyệt vọng, Minh Nguyệt còn cứu được.” Nói rồi đưa mắt nhìn thẳng vào mắt Tư Đồ Kinh Lô, mượn năng lực tinh thần mãnh liệt thánh cấp truyền vào óc ông những gì liên quan đến Nguyệt thần cung.

Hấn giải thích tiếp: “Trên đời nhất định có một nơi như thế, có một cung điện kiếp trước của Nguyệt thần sống, ở đó có một thần thể của Minh Nguyệt. Cháu nhất định sẽ tìm ra nơi đó, đưa thần thức trở vào nội thể nàng.”

Hấn đưa Ma Phong cho Huyết Đế xem: “Đây là chìa khóa.”

Huyết Đế kinh hoàng, tin tức vừa nãy Độc Cô Bại Thiên truyền cho đã khiến ông chấn kinh, chăm chăm nhìn hấn với vẻ bất khả tư nghị.

“Bá phụ, cháu là một ma...”

“Đừng nói nữa, ta biết hết rồi.” Lão nhân cắt ngang lời hấn nói, “không cần biết con đường tương lai cháu đi sẽ thế nào, nhất định phải cứu sống Minh Nguyệt.”

Nhìn lão nhân đầu tóc hoa râm, trong lòng hấn cảm động và cay đắng, ông đã vì Minh Nguyệt mà chém giết khắp nơi, huyết chiến với Vụ Ẩn phong, bị trọng thương cộng thêm đả kích khiến thần trí mất đi. Mấy ngày nay đã trải qua không biết bao nhiêu đau khổ, quả thực khiến người khác chua chát.

“Bá phụ yên tâm, cháu nhất định cứu sống Minh Nguyệt, bá phụ cứ yên tâm quay về Tư Đồ thế gia ở Trường Phong trấn.”

Nhìn theo Huyết Đế đi xa dần, Độc Cô Bại Thiên lại đặt chân vào hành trình mới.

216. Chương 4: Tái Nhập Địa Hạ Cung Điện.

Giang hồ sôi lên, Bất tử ma đế không chỉ sống lại từ Ngọc Hư phủ trong núi sâu, còn nổ ra một trường đại chiến với tổ sư khai phái của phái này, khiến vị Võ thánh từ mấy ngàn năm trước phải cúp đuôi đào tẩu. Tin tức khiến toàn thể các nhân vật võ lâm chấn động.

Cổ thánh địa ngàn năm Ngọc Hư phủ bị biến thành bình địa, thật sự khiến người ta khó lòng tưởng tượng, ai nấy đều hiểu võ công của Ma Đế đại thành, vượt qua để cấp để thành thánh. Hiện tại người giang hồ không hiểu nên xưng hô Độc Cô Bại Thiên là thánh hay ma, thanh niên kì dị này bước chân vào giang hồ nửa năm đã thành thánh, thành ma. Thật khác nào năm mơ giữa ban ngày khiến người ta khó lòng dám tin.

Thánh tích đua nhau xuất hiện trên đại lục, người giang hồ vừa chấn động vừa sợ hãi, họ biết thời khắc bất thường đã tới, sắp đến lúc loạn lạc rồi.

Tránh khỏi kinh hãi người tục thế, Độc Cô Bại Thiên không phi hành, chỉ có ở nơi núi non hoang vu, hắc mới ngự không phi hành, còn ở thành trấn phồn hoa hắc đi bộ hoặc cưỡi ngựa.

Dọc đường, hắc không cố ý che giấu thân phận, rất nhiều nhân vật võ lâm nhận ra nhưng không ai dám dám ra mặt, chỉ đứng xa ngắm ngẫm quan sát. Không ai biết hắc đang đi đâu, sẽ làm gì tới đây.

Ai cũng thầm cầu khẩn ngàn vạn lần Bất tử chi ma đã thành thánh này đừng phát cuồng. Nếu Bất tử chi ma trong truyền thuyết này đại khai sát giới khắp tứ phương, lấy máu nhuộm võ lâm thì một trường hạo kiếp sẽ xảy ra, võ lâm ắt lâm vào thời khắc đen tối nhất. Điều đó thì không ai muốn thấy.

Lúc đi qua thành Thông Châu ở Thanh Phong đế quốc, Độc Cô Bại Thiên ngừng lại, hắc cảm giác được dao động năng lượng mãnh liệt, khí tức của vô số tuyệt thế cường giả đang hướng vào hắc khiến hắc kinh hãi vô cùng.

Cung điện dưới lòng đất, nhất định là tuyệt thế cường giả ở đó!

Trong kí ức của hắc, những kỉ niệm thuở ban đầu cùng Huyền Huyền xuống cung điện đó đến nay vẫn sống động. Hắc không quên được rung động khủng khiếp và tình cảm bi thương loáng thoáng tràn vào trí não. Ở đó có một vật khiến hắc hoang mang, hoảng sợ nhưng cũng liên quan máu thịt với hắc. Lúc xưa hắc từng có ảo giác rằng bản thân bị phong ấn trong đó khiến hắc không tài nào hiểu được, không hiểu trong cung điện đáng sợ dưới lòng đất đó rốt cuộc có gì.

Bất quá có thể khẳng định được rằng, tuyệt thế cao thủ bị phong ấn ở đó có tu vi cao hơn nhiều cao thủ các đời Ma giáo bị phong ấn trong Ấn Ma động, Thiên Ma cốc. Cao thủ ở đây hình như bị phong ấn đã mấy vạn năm, tựa hồ trong quá khứ xa xôi từng xảy ra một trường đại chiến kinh thiên.

Độc Cô Bại Thiên vào thành Thông châu, tìm một khách sạn nghỉ lại, quyết định đến tối sẽ đi thám thính cung điện dưới lòng đất. Lúc xưa hắc và Huyền Huyền từng nói khi võ công đạt đến hóa cảnh mới hiểu rõ được tình huống ở đó, tiểu ma nữ từng nói đùa rằng muốn biến nơi đó thành hậu viện riêng.

Võ công của hắc lúc đó và hiện tại cách nhau một trời một vực, tiến vào cung điện toàn nhờ Huyền Huyền truyền công lực ngũ hần chống lại thần thức công kích đáng sợ. Giờ hắc có lòng tin gấp trăm lần, thậm chí muốn phá giải cả phong ấn.

Nghỉ ngơi một ngày, lúc màn đêm phủ kín nơi nơi, Độc Cô Bại Thiên vượt tường khách sạn ra ngoài. Theo đường lối còn nhớ được, hắc nhanh chóng tìm ra toàn trạch viện hoang phế đó.

Từng tia dao động từ trong phế viện truyền ra, nếu không dùng thần thức cảm ứng kĩ ắt không phát giác ra điều gì khác lạ. Nhưng khi hắc thi triển thánh cấp thần thức, khí tức của tuyệt thế cường giả ào ạt hướng về hắc.

Hắc từng bước bước vào viện lạc, đến gian phong bị Huyền Huyền đánh sập khi xưa, hắc cách không phát ra một chương, bụi tung mù mịt, mặt đất lộ ra một miệng hố lớn, dưới đáy lát đá xanh, thoáng nhìn là biết vật có niên đại rất cổ.

Hắc lật lớp đá lát lên, bên dưới lộ ra một vòng sắt vẫn dùng để mở cửa, dụng kì kéo mạnh, “ầm”, mặt đất nứt toác thành một lối vào địa đạo tối om, tỏa ra khí tức âm u khủng khiếp, phẳng phát như lối vào địa ngục có thể nuốt chửng mọi sinh mệnh.

Một lúc lâu sau, đợi cho địa động và không khí bên ngoài lưu thông, Độc Cô Bại Thiên mới nhảy vào.

Lần trước Huyền Huyền liên tục phải dùng kiếm cắm vào tường đá để hãm đà rơi, bây giờ hắc đã bước lên thánh cấp, trực tiếp đạp không rơi xuống.

Từ trên không trung rơi xuống ba mươi trượng, hấn đáp xuống mặt đất. Vừa ngược mắt, hấn liền cảm thấy khí tức khác thường, mấy chục cỗ dao động năng lượng tinh thần ào tới. Trong đó có một cỗ khí tức hủy diệt mạnh hơn cả khiến người ta kinh hoàng, run rẩy.

Hận ý ngưng trời phảng phất như muốn xé toạc vòm xanh và mặt đất, hủy diệt bằng hết mọi sinh mệnh.

Độc Cô Bại Thiên cả kinh thất sắc, lúc trước hấn đến đây cũng từng cảm nhận được sức mạnh khủng khiếp này, giờ hấn đã thành thánh, tu vi võ học khác xa mà khí tức đáng sợ và mạnh mẽ đó vẫn khiến hấn phát run.

“Rốt lại là ai bị phong ấn ở đây nhỉ? Vì sao khí tức lại mạnh đến thế? Khiến người ta khó mà tưởng tượng.” Tuy nói rằng ma hồn chỉ lực trong thể nội hấn chưa hoàn toàn thức tỉnh nhưng một Võ thánh không thể là đối thủ. Dù vậy, khí tức mạnh mẽ trong cung điện dưới lòng đất này vẫn khiến hấn có cảm giác không thể kháng cự.

Hấn men theo thông đạo tối tăm, tiến tới từng bước, được khoảng ba chục trượng thì đến một nơi sáng rõ ràng.

Trước mắt như mộng như ảo, khác nào tiên cảnh, tường đá cứng rắn hai bên đột nhiên biến thành ôn ngọc phát ra bạch quang dịu dịu. Thông đạo này do bạch ngọc điêu khắc thành, cách một đoạn lại có khảm một viên dạ minh châu to lớn.

Tuy không phải hấn lần đầu đến đây nhưng hấn vẫn có cảm giác không dám tin.

Cả thông đạo hoàn toàn không có vết nứt, là một chỉnh thể hoàn hảo, hình như do một khối ngọc khổng lồ điêu khắc lên khiến ai nhìn thấy cũng có cảm giác như mộng như ảo, không thể tin vào mắt mình.

Bước chân lên thông đạo ngọc thạch vang lên âm thanh trong trẻo vui tai. Hấn đi qua mấy gian ngọc thất, bàn ghế, giường nằm... bên trong đều làm từ bạch ngọc. Nhà bếp còn khoa trương hơn, cả chén, bát, tô, chậu cũng làm bằng ngọc. Ở đây trừ bạch ngọc và dạ minh châu, không thể tìm được gì khác.

Rõ ràng từng có người cư trú ở đây, nhưng ai lại có gia tài lớn đến thế? Quả là khó lý giải.

Đi tiếp, phía trước thông đạo lại xuất hiện một gian ngọc thất. Gian ngọc thất khá đặc biệt, so với những gian khác, trên cửa có điêu khắc một bức Bách điều triệu phượng đồ, nét điêu khắc sinh động như thật. Con phượng hoàng trong bức tranh đang giang cánh như muốn bay ra ngoài. Bên trên cánh cửa điêu khắc ba chữ cổ triện: Tàng Bảo Trai.

Lúc trước, hấn và Huyền Huyền đã dùng toàn lực vẫn không mở được ngọc thạch môn của Tàng Bảo Trai. Bây giờ quay lại chốn cũ, hấn muốn lập tức phá giải phong ấn xem bên trong có bảo vật gì.

Hấn vẫn nhớ sức mạnh phong ấn trên thạch môn từng giúp hấn và Huyền Huyền đẩy lùi dao động đáng sợ nhất trong cung điện dưới lòng đất này.

Hấn đặt song thủ lên ngọc thạch môn, nhắm mắt dụng tâm cảm ứng xem có thấy lại cảm giác ngày trước không.

Cỗ khí tức dao động đáng sợ trong cung điện lại xâm nhập hấn nhưng lần này không thể gây khó dễ cho hấn nữa.

Từ ngọc thạch môn truyền lại từng tia ấm áp như tiếng chuông lạc đà vang lên giữa sa mạc hoang vu, như tiếng địch réo rất giữa tầng không, lòng tay càng lúc càng nóng. Hấn cảm thấy toàn thân thư thái như được tưới giá xuân, khắp người thông sướng, cỗ khí tức này mà sức mạnh nội thể cùng hợp lại làm một.

Hấn thấy lại cảm giác kì diệu lúc xưa, ngọc thạch môn phảng phất truyền lại cho hấn ý niệm mỗi một và tang thương như từ ngàn vạn năm trước vọng về.

Cơ hồ hấn cảm giác được người bị phong ấn từ ngàn năm trước, vạn năm trước ôm đầy thương tang và chán nản, cảm nhận được nỗi niềm hoang mang và tuyệt vọng của bởi vô lực hồi thiên. Khí tức ấm áp của ngọc thạch chính là một tia hi vọng cuối cùng của người phong ấn hóa thành. Liền đó thần thức hấn xuyên qua vô số không gian, lạnh lẽo, âm u, hủy diệt, dương quang, hi vọng, ngóng chờ, tuyệt vọng, hoan hỉ, ưu sầu.....ngần ấy thứ tình cảm lẫn lộn đổ tới khiến tâm tình hấn đan xen vui buồn lẫn lộn.

Tróc óc hấn chấn động, cảm giác này sao mà quen thuộc như vậy, phảng phất như...hấn hơi sợ hãi, cảm giác được người phong ấn là chính mình.

Tình cảm của người phong ấn hiển hiện nét hoang mang, tuyệt vọng khiến hấn cảm giác bất an rất rõ. Hấn lại nhắm mắt, phảng phất như tương thông với người phong ấn, vượt qua ngàn vạn năm, sau cùng có tám thân ảnh xuất hiện trước mắt. Mỗi người đều ôm tâm tình nặng nề vô cùng phong ấn nơi này rồi ra đi.

Độc Cô Bại Thiên biết trong sát na vừa rồi hấn đã nhìn thấy những gì xảy ra tư ngàn vạn năm trước. Mỗi người từ đây đi ra đều gia tăng thêm phong ấn cho cánh cửa này.

“Tám người....tám kiếp! Lẽ nào...lẽ nào thật sự là tám kiếp trước của ta?” Trong lòng hấn chấn động.

“Đây là kiếp thứ chín, ta lại đến đây!”

Trong óc hấn như nghĩ ra, lẩm nhẩm: “Đúng là tám kiếp, Ma Thiên, Kinh Thiên, Diệt Thiên, Loạn Thiên, Lạc Thiên, Ngạo Thiên, Khiếu Thiên, Chiến Thiên...đều từng qua đây....tám “chính ta” đã qua đây!”

Hấn dần khôi phục bình tĩnh, song chưởng lại ép vào ngọc thạch môn, biết rằng “bản thân” từng phong ấn cánh cửa này, bất tất phải phí lực khí phá giải làm gì. Hấn biết nhiều phương pháp có thể hóa giải phong ấn.

Hấn điều động công lực toàn thân, liên tục vận hành trong nội thể, cho đến lúc cảm giác được nội lực dâng lên ào ạt, muôn trào ra bên dẫn sức mạnh lên song thủ hướng về ngọc thạch môn.

Đại lực hùng hậu chạm vào sức mạnh phong ấn, tịnh không phát ra tiếng vang, hai cổ sức mạnh giao hòa, nhanh chóng hợp làm một.

Công pháp tám kiếp trước hấn đều biết, phong ấn trên ngọc thạch môn do chính võ công tự thân của hấn tạo thành cơ sở, sức mạnh phong ấn thừa kế từ sức mạnh nội thể của hấn, là sức mạnh nguyên thủy của Bát đại thần quyết. Vì thế hai cổ sức mạnh đương nhiên không bài xích nhau.

Đại lực hùng hậu từ thân thể ập vào cánh cửa rồi quay lại thân thể hấn. Lần này còn có thêm sức mạnh phong ấn trên thạch môn về cùng.

Lập tức hấn có cảm giác thể nội trào dâng, trong kinh mạch tràn ngập sức mạnh, thân thể cơ hồ muốn nổ tung. Hấn vội dẫn đạo cho sức mạnh liên tục tuần hoàn trong kinh mạch.

Lúc đó mà có ai quan sát sẽ thấy một dải khói đen từ thân thể hấn phát ra. Hấn lợi dụng cơ hội này luyện hóa công lực bản thân khiến ma khí trong thân thể trở nên tinh thuần, mọi ma khí tạp chất đều bị đào thải hết.

Sức mạnh tăng lên, ma khí tinh thuần, tu vi của hấn lại được đề cao một bước nữa. Một lúc lâu sao, sức mạnh hùng hậu phong ấn trên ngọc thạch môn dần bị hấn luyện hóa.

Sau cùng hấn dụng lực đẩy mạnh, “ầm”, ngọc thạch môn mở tung, hấn rảo bước tiến vào.

Theo hấn tưởng tượng, nơi được xưng tụng là Tàng Bảo Trai này phải chất chồng trăm ngàn bảo vật, nhưng vào rồi mới thấy bên trong không có thứ gì, hoàn toàn trống rỗng.

“Đây...” hấn tỏ ra mơ hồ, dạ minh châu trong ngọc thất phát ra quang mang lấp lánh, cả gian ngọc thất sáng choang.

“Cả lẽ Tàng Bảo Trai căn bản không phải là nơi tàng trữ bảo vật?”

Lúc đó hấn mới chú ý đến bốn bức tường chung quanh hình như có những dòng chữ nhỏ xíu, vội lại gần quan sát.

Chỉ thấy trên một bức tường ngọc có tám hàng cổ tự, hàng đầu tiên là: “Ta thất bại rồi, ta đến đây, ta đi đây.”

Hàng thứ hai là: “Ta thất bại rồi, ta đến đây, ta đi đây.”

Hàng thứ ba, thứ tư...cho đến thứ tám đều là một câu đó, lặp đi lặp lại. Có điều chữ trên tám hàng này khác nhau, hiển nhiên không phải do một người viết lên.

“Tám kiếp chỉ lưu lại nơi đây một câu duy nhất ‘Ta thất bại rồi, ta đến đây, ta đi đây.’ Là ý gì, ta sao lại không hiểu được?”

Hắn nghĩ mãi vẫn không ra.

“Ở đây rốt cuộc là nơi như thế nào? Vì sao ta lại cảm thấy quen thuộc đến thế?” Hắn có cảm giác đầu óc rối bời, kí ức trào lên nhưng thủy chung cứ mơ mơ hồ hồ, không thể phân biệt rõ ràng.

Ngước nhìn gian ngọc thất được điêu khắc bạch ngọc, lòng hắn rung động: “Lẽ nào...lẽ nào đây là...Nguyệt thần cung?”

217. Chương 5: Ma Tổ Xuất Thế.

“Nguyệt thần cung...” Độc Cô Bại Thiên ngẩn ra hồi lâu, tựa hồ không thể tin nổi, nhưng trực giác mách bảo đây chính là nơi hàng đêm hắn vẫn mơ tưởng.

“Thế ra...nàng ở đây, rốt cuộc ta cũng tìm được.” Giờ hắn vô cùng kích động, nước mắt mơ hồ tràn mắt.

Vượt trăm sông ngàn núi tìm kiếm, không ngờ lại ở ngay trong tầm mắt. Niềm vui đột ngột trong lòng hắn nghẹn ngào dâng lên, đã từng...rồi biến mất...

Mọi đau thương trước kia hình như đều đã tắt ngúm, hắn phảng phất như nhìn thấy hi vọng, nhìn thấy dung nhan tỏa sáng dịu dàng của Tư Đồ Minh Nguyệt.

Hắn rảo bước khỏi Tầng Bảo trai, không phong ấn đại môn ngọc thất bởi kiếp này hắn chưa bại, chiến đấu vừa mới bắt đầu mà thôi. Hắn tin tưởng rằng tất cả sẽ kết thúc trong kiếp này, chín kiếp khổ tu, hắn đã tích tụ đủ sức mạnh.

Tiếng bước chân vang lên rõ ràng trong cung điện, hắn cất bước đi tới.

Cuối cùng cũng đến trung tâm đại điện, bên trong đại điện hai lối vào hắc động, lòng động tối hun hút như cửa vào địa ngục khiến người ta lạnh buốt cõi lòng.

Hai hắc động khủng khiếp hướng sâu xuống lòng đất, trên mỗi cửa vào đều khắc có một hàng chữ đỏ như máu, đọc lên không khỏi kinh hồn:

Một bên đề: Phong ấn ác ma, giam giữ quần ma trong Vạn Ma Quật, tự tiện xông vào sẽ chết.

Lối bên cạnh đề: Tuyệt ấn phong bế thánh, giam hết thiên hạ, diệt cả Võ thánh, xông vào sẽ chết.

Lối vào hai hắc động hoàn toàn tương phản với tường ngọc lấp lánh hào quang quanh đó.

Mấy chục đạo thần thức từ hai cửa động nhất tề tràn ra vây lấy Độc Cô Bại Thiên, vừa có địch ý vừa có ý hữu hảo.

Đương nhiên thần thức đáng sợ mạnh mẽ nhất hắn cảm nhận được lúc xuống cung điện dưới lòng đất này cũng xuất hiện đầu tiên từ cửa động.

“Rốt cuộc Nguyệt thần cung là nơi nào trong cung điện? Từ chỗ này liệu có đi vào Nguyệt thần cung không?”

Hắn đi đi lại lại trong đại điện, đây là một nơi quan trọng như vậy, ắt bí mật cũng phải ở đây.

“Lẽ nào...Nguyệt thần cung ở dưới hai động huyệt? Võ ma và Võ thánh bị phong ấn đã lâu bên dưới ác ma phong ấn cùng phong ấn thánh tuyệt ấn, không lẽ trong đạo phong ấn còn có động thiên, trong phong ấn còn có phong ấn?”

Đã đến đây, Độc Cô Bại Thiên nào dám khinh cử vọng động, tu vi bây giờ tuy khác xa lúc xưa nhưng dao động thân thức do hai đạo phong ấn mạnh kinh người phát ra vẫn khiến hắn lo sợ, bất an.

Hắn không biết nếu phá giải phong ấn xong sẽ thả quái vật kinh hồn gì ra, thần thức mạnh mẽ đến đáng sợ như thế tuyệt đối là một dạng tồn tại siêu cấp.

Không nghi ngờ gì, phong ấn ở đây mạnh hơn phong ấn trong Ấn Ma động, Thiên Ma cốc. Cường giả bị phong ấn ở đây cũng tuyệt đối hơn hẳn cao thủ các đời Ma giáo bị phong ấn

“Những người ở đây đã bị phong ấn hơn vạn năm, ai nấy đều đạt đến cảnh giới Võ thánh. Vạn năm trước đã xảy ra chuyện gì, là ai đủ khả năng phong ấn mấy chục Võ thánh? Là người Bỉ Ngạn?”

Độc Cô Bại Thiên trầm tư.

Nếu thật sự là hành vi của người Bỉ Ngạn, thực lực của họ thật sự quá đáng sợ, mấy chục tuyệt đại cao thủ đều là những cường giả đứng đầu trong lịch sử võ lâm, nhưng nhất tề đều bị phong ấn...Đó cũng có thể khiến võ học xuống cấp, thời đại suy tàn, không thể nhanh chóng hưng thịnh trở lại được.

Qua mấy lần tiếp xúc với Võ thánh, Độc Cô Bại Thiên biết rằng Võ thánh của Thiên Vũ đại lục và đại lục khác cứ cách một quãng thời gian lại khai diễn một trường đại chiến. Nghĩ đi nghĩ lại, đã có không biết bao nhiêu Võ thánh bị phong ấn hoặc giết chết, đó cũng là nguyên nhân cao thủ thánh cấp ngày càng ít đi.

Hắn đứng trong đại điện xoay chuyển ý niệm, lộ rõ vẻ không tin, song mục chăm chăm nhìn vào động khẩu tối om, âm u đáng sợ.

Hắn từng bước tiến tới, dao động mãnh liệt từ trong động khẩu phát ra, một cỗ sức mạnh hùng hậu tràn về, toan xé nát thân thể hắn.

Hắn còn nhớ cảnh tượng lúc xưa cùng Huyền Huyền đến đây, nàng dùng một hòn ngọc ném vào động khẩu chỉ được ba trượng là hóa thành bụi.

Hiện tại hắn công lực đại tiến, có thể đem thân mạo hiểm.

Hắn tiến vào được ba trượng, cảm giác có một bàn tay khổng lồ vô hình xé thân thể, sức mạnh dâng lên mạnh mẽ đến đáng sợ.

Chân lực trong thân thể tự động vận hành kháng cự lại áp lực bên ngoài.

“Sạt.”

Hắn bước tới một bước dài, dưới áp lực, cước bộ trầm trọng vô cùng, đặt xuống mặt đất tạo thành tiếng động vang trời, ngọc thạch xuất hiện một vết nứt.

Dưới áp lực siêu cường, hắn chật vật đến sát hai động khẩu tối om. Hai cỗ sức kéo mạnh mẽ kéo hắn sang hai bên, hắn đứng giữa kháng cự, hai đạo lực đại từ hai hướng cơ hồ xé hắn làm đôi.

Hắn dụng lực đạp hai chân choãi ra, đầu gối ngấp vào ngọc thạch đoạn vận lực di động lùi lại, hai lần rãnh sâu hoắm xuất hiện trên nền ngọc thạch.

Hắn lùi lại được chừng một thước, hai luồng đại lực liền tan biến, quanh hắn lại biến thành lực kéo mãnh liệt.

Té ra hai đạo đại lực muốn kéo hắn vào trong động chỉ hữu hiệu trong phạm vi một thước. Hắn nhìn hai hắc động đáng sợ không chớp mắt, bên trong hoàn toàn tối tăm, căn bản không thể nhìn được gì.

Đoạn hắn ngừng đầu quan sát kĩ càng mấy đại tự màu máu:

Phong ấn ác ma, giam giữ quần ma trong Vạn Ma Quật, tự tiện xông vào sẽ chết.

Tuyệt ấn phong bế thánh, giam hết thiên hạ, diệt cả Võ thánh, xông vào sẽ chết.

Bút tích mạnh mẽ hữu lực, lộ ra bá khí, hiển nhiên là thủ bút của một người.

Nhìn kĩ, trước mắt Độc Cô Bại Thiên xuất hiện ảo ảnh, phảng phất thấy được mấy chục người từng xuất hiện tại hai đạo phong ấn.

“Chả lẽ đám người này liên thủ phong ấn nơi đây?”

Liền đó cảnh tượng như mộng như ảo lấp loáng, trong mấy chục người, có người tiến vào hai hắc động, có người quay đi.

Độc Cô Bại Thiên mơ hồ, không hiểu vì có gì có người lại tiến vào động huyệt bị phong ấn.

“Chẳng lẽ họ lại tự phong ấn, nhưng vì sao lại thế nhỉ?”

Đột nhiên, cảnh vật lại biến đổi, hần thấy chính hần, thân ảnh cô tịch tiến vào dứt khoát, tiếp lại một Độ Cô Bại Thiên khác.....tám thân ảnh nhất nhất tiến vào.

Hắn kinh hãi.

“Đây rốt cuộc là chuyện gì, tám kiếp trước của ta sao lại tiến vào, không lẽ đây là nơi kết thúc cả tám kiếp? Ta chết ở đây chăng?”

Hắn đưa tay chạm vào hàng đại tự màu máu cạnh động huyết, một cỗ khí tức thân thuộc truyền lên óc, không ngờ cảm giác thấy phong ấn có lưu giữ khí tức của hắn.

“Đầy...chẳng lẽ ta cũng tham gia phong ấn chỗ này, là chuyện gì nhỉ? Vì sao người trên Thiên Vũ đại lục muốn phong ấn ta?”

Hắn đưa hai tay chạm vào hai đạo phong ấn, hơi dụng lực, trong cung điện vang lên tiếng động như sấm nổ.

Tiếng sấm ãng ãng đục chấn ãng ãng mảng nhĩ, từ nơi phong ấn tràn ra một luồng ãng ãng lực, hào quang bảy sắc chấn bay hẫ hẫ ngược bảy, tám trượng, ãng ãng vào bức tường ngọc lạnh lẽo.

Một luồng ánh sáng mãnh liệt từ trong cung điện chiếu thẳng lên trời, kinh động mọi cao thủ đạt đến cảnh giới thánh cấp trên Thiên Vũ đại lục. Đương nhiên rất ít người hiểu được luồng sáng đó phát ra từ đâu.

Mấy cổ Võ thánh võ công đạt đến hóa cảnh run giọng: “Lại....một thời đại nữa đến....một trường đại chiến khó tránh khỏi.”

$$oOo$$

Cực tây Thanh Phong đế quốc.

Nơi đây là sa mạc hoang vu, địa vực do cát vàng cấu thành có một nơi kì dị và đáng sợ: Ma vực, phần mộ của các cao thủ để cảnh.

Ngoại trừ có phần đáng sợ, bình thường ma vực không có gì đặc biệt, khắp nơi tối tăm, xương trắng phủ đầy mặt đất. Chỉ khi cuồng phong lồng lộng, nơi đây mới biến hóa, xương khô theo gió bay khắp lòng vực, ma khí hung hãn liên tục tràn ra, tỏa đi khắp nơi, phảng phất như có rất nhiều ác ma đang lồng lộn, muốn thoát khỏi địa vực.

Cả mấy ngàn năm, vạn năm nay, nơi này đều như thế.

Nhưng hôm nay lại có dị biến, lúc hào quang từ cung điện dưới lòng đất xông lên trời, từ đáy sâu ma vực vang lên một tràng ma khiếu động trời.

Tiếng gần vang dội tầng không, từ trong ma vực truyền ra dao động siêu tuyệt đáng sợ, thoáng chốc đã phủ kín sa mạc.

Các tuyệt thế cường giả trên Thiên Vũ đại lục đều cảm ứng được cỗ dao động vượt xa tưởng tượng này, mỗi người cảm thấy nổi khiếp sợ dâng lên trong lòng, một vài người run rẩy.

Trên Đông Hải, sư phụ Huyền Huyền cả kinh: “Lão ma vương muốn xuất quan.”

Thiên Ma cốc, Thiên Ma ngẩng nhìn về phía Tây, thở than: “Quái vật từ cổ đại này thật đáng sợ.”

Từ các nơi khác nhau, các Võ thánh già nhất đồng thời thốt lên:

“Té ra lời đồn có thật, trong đất trời lại tồn tại một dạng cao thủ siêu cấp đáng sợ đến thế.”

“Ma Tổ quay lại.”

“Ma Tổ chí cường chí dai...hóa ra là thật.”

“Đai ma đầu đáng sợ từ mấy vạn năm trước, từng đánh bại cả ba cường giả vô địch thời đó.”

“Lão ma vương từ thời đại đó lại muốn xuất quan bây giờ, xem ra lần đại chiến ngàn năm nay sẽ thảm liệt vô cùng.”

“Ma Tôn chuyển thể đời thứ chín lại thêm cái thể lão ma vương, hắc hắc, phen này người ở Bỉ Ngạn e là...”

“Tuyệt không chỉ lão ma vương hiện thể một mình, trong vòng ba năm, mọi lão quái vật cổ xưa nhất của Thiên Vũ đại lục khẳng định sẽ ra mặt.”

“Thật là kích động lòng người! Thời đại quyết chiến đến rồi.”

Ma diễm ngút trời vây phủ tứ phía ma vực, bóng tối từ từ lan rộng, sau cùng tựa hồ nổi lên đất trời, trong bóng hình như có một cự nhân đầu chạm trời, chân lún đất từ từ vươn mình.

Bóng đen khổng lồ liên tục gầm vang, ma khí đen ngòm tỏa quanh ma vực như sóng lớn ngập trời, nhuộm đen toàn bộ mây trắng trên trời.

Ma khiêu chấn động mây gió, cường giả mạnh nhất xưa kia xuất thế.

218. Chương 6: Điện Hạ Điện - Nguyệt Thần Cung.

Đau lòng một hồi, Độc Cô Bại Thiên đứng phắt dậy, lúc đó hai động huyết bị phong ấn đang tỏa ra hồng quang nhàn nhạt, quang vụ mờ ảo như thể bốc lên một làn huyết thủy, giăng khắp mỗi thốn không gian.

“Ác ma phong ấn” và “phong thánh tuyệt ấn” cũng đang nhấp nháy hồng quang yêu diễm, phảng phất như có sinh mệnh. Tường đá quanh đó cũng hơi rung chuyển.

Từ trong hai động huyết tối tăm vang lên những tiếng rít quái dị, phảng phất như oan hồn địa ngục đang gào rú, thanh âm thê lệ khiến người khác lạnh mình.

Độc Cô Bại Thiên điều tức một hồi, thân thể đạt đến trạng thái đỉnh cao đoạn cất bước tiến tới. Lúc đặt chân vào vùng hào quang huyết vụ, trước mắt hần liền xuất hiện ảo ảnh.

Mấy chục Võ thánh bị phong ấn khe khẽ kêu gào:

“Truyền tống trận cổ xưa này nổi lên nhiều nơi riêng rẽ trên đại lục...”

“Chúng ta không rút lui, hôm nay cùng say ngủ để dưỡng, khôi phục công lực...”

“Lúc mọi người khôi phục lại, hơn nữa cũng là ngày công lực đại thành, chúng ta sẽ trở lại, đại chiến sẽ bùng nổ.”

“Tự mình phong ấn, phong ấn chính mình, tự phá giải phong ấn cũng là lúc công lực đại thành...”

“Không ai có thể một tay che trời, trên đời làm gì có ai sánh được với Thần, nếu có thể tức là đã trở thành chủ tể đất trời, tuy có thể đắc ý nhất thời nhưng sớm muộn cũng sẽ bị diệt vong...”

“Bỉ Ngạn bao gồm tất cả những người ở đó, tất nhiên nhân số không ít, đó không phải là thiên đường nên tất yếu không nên tiếp tục tồn tại.”

“Trận chiến cuối cùng sau vạn năm sẽ khiến Bỉ Ngạn biến mất.”

“Trong số chúng ta cũng có người đến Bỉ Ngạn, có người cả đời chỉ sống trên Thiên Vũ đại lục, chưa từng sang Bỉ Ngạn nhưng mục đích của chúng ta giống nhau, lật đổ cái được gọi là Thiên, không chấp nhận Thiên coi khinh tất cả mọi người trên đời...”

“Chúng ta lẫn lộn khắp nơi vì việc này, sau vạn năm sẽ tương kiến.”

Nhân ảnh trước mắt mờ dần, Độc Cô Bại Thiên chấn động, không ngờ lại có gần ấy người muốn nghịch thiên, tuy chỉ là hư ảnh lơ mơ, là dấu vết sau vạn năm vẫn còn lưu lại nhưng vẫn khiến hần cảm nhận được sức mạnh của họ, tu vi mỗi người đều vô cùng đáng sợ. Có thể thấy họ là những người mạnh nhất trong lịch sử, là Võ thánh trong Võ thánh, võ ma trong võ ma, là những người muốn nghịch thiên mạnh mẽ nhất.

Hần dấy lên vạn trượng hào tình, xưa nay hần vẫn cho rằng mình cô độc trên con đường chống lại Trời, hôm nay mới biết còn có nhiều chiến hữu cũng đi chung.

Dần dần, hắn cảm thấy những hư ảnh đó quen thuộc, song nhất thời không nhớ ra tên tuổi, chắc chắn mấy vạn năm trước, hắn và họ cùng kẻ vai sát cánh, tham dự lần tự phong ấn trong cung điện dưới lòng đất.

“Có những người vẫn say ngủ, đến nay vẫn chưa tỉnh lại, có người đã tỉnh lại, thậm chí đã trải qua không ít trận đại chiến nghịch thiên.”

“Ta đang chuyển thế để theo đuổi sức mạnh, mục đích của chúng ta giống nhau, đều muốn đánh tan đại lục khác, phá trừ cái gọi là Trời.”

“Có cả người của đại lục khác, có cả người Thiên Vũ đại lục, Minh Nguyệt đến Bỉ Ngạn, Nguyệt Thần...”

Đầu óc Độc Cô Bại Thiên càng lúc càng minh bạch, nhớ ra không ít sự tình xưa kia.

“Bỉ Ngạn thật sự có những nơi rất tuyệt vời, có cả những tu luyện giả. Tiếc thay, vốn là mảnh đất lành mà cuối cùng cũng bị hủ hóa, quyền lực tuyệt đối đồng nghĩa với hủ hóa tuyệt đối, ở đâu cũng vậy mà thôi. Vốn là một vài cường giả tu vi cao thâm nhưng lại đánh mất bản thân vì dục vọng, tự cho mình là Thần, là Trời, muốn khống chế vận mệnh chúng sinh.”

“Hắc, ở đâu cũng thế, có áp bức tất cả phản kháng. Hơn nữa lại là một nhóm siêu cấp cường giả chí hướng bất đồng, đại lục đó sẽ bị diệt vong...”

Trong nháy mắt, Độc Cô Bại Thiên hiểu được những việc trước đó hắn không thể lí giải, chặt vật tiến bước trong làn huyết quang, đến trước hai cửa động đen ngòm mới dừng lại.

Trước đây, hai động huyết này vô cùng thần bí đối với hắn, thậm chí hắn liên tưởng tới cánh cửa dẫn vào địa ngục. Việc gì thần bí khi được vạch trần đều trở nên bình thường, Độc Cô Bại Thiên đang có cảm giác này, tuy chưa hoàn toàn hiểu hết những việc trong quá khứ nhưng thế cũng đủ rồi.

Mọi việc ở đây chẳng qua để che mắt người khác.

Hắn từng tham dự phong ấn nên mọi phong ấn này vô hiệu với hắn. Lần đó mấy chục tuyệt đại cường giả cùng thương lượng kỹ càng, biết trước có một ngày sẽ có người vì nguyên nhân nào đó vào được đây nên truyền tống trận mới không bị phá hủy.

“Bên dưới đó hy vọng không làm ta thất vọng!” Hắn không hề do dự, bước sang bên ác ma phong ấn.

Đường đi tuyệt đối tăm tối, không hề có ánh sáng, trong bóng đêm vô tận, bên tai hắn chỉ có tiếng gió vù vù.

Cũng không biết đã rơi xuống bao lâu, cuối cùng chân hắn cũng chạm đất.

Trước mắt chợt sáng lóa, cũng là tường ngọc, minh châu nhưng không giống như cung điện dưới lòng đất lúc trước, ở đây là một nơi thần kỳ, là điện bên dưới điện, là nơi thần bí cực kỳ ít người đặt chân tới trong mấy vạn năm qua.

Lúc này hắn kích động vô cùng, khó lòng kiềm chế, mấy chục cỗ truyền tống trận thần bí xuất hiện trong mấy chục ngọc thất khác nhau thông với các nơi trên đại lục.

Theo kí ức của hắn, truyền tống trận này đều từ thời Thái cổ lưu lại, đồn rằng do thần tiên để lại nhưng năm tháng dần qua, thần tiên đã tiêu vong chỉ còn lại thần tích bản tồn tới hôm nay.

“Gần trong tác gang, biến trời cách biệt”, phía sau truyền tống trận là nơi mấy chục Vô thánh mạnh nhất say ngủ, dao động hùng hậu từ đó truyền ra.

“Không thể nào, khí tức cường giả cách xa cả vạn dặm mà vẫn như trước mắt.”

Bên cạnh truyền tống trận còn có những dòng chữ: “Đông Hải, Nam Hoang, Tây Linh, Bắc Dương, trên đỉnh Vân Sơn...”

Trong mấy chục đạo thần thức mạnh mẽ có một đạo mạnh nhất, đáng sợ nhất khiến hắn khao khát muốn biết là thần thánh phương nào, rốt cuộc là kẻ khủng khiếp siêu cấp nào đang ngủ say trong đó.

Lúc Độc Cô Bại Thiên tiến vào một gian thạch thất, hắn ngơ ngẩn, cạnh truyền tống trận còn có ba chữ theo lối cổ: Trường Sinh cốc.

Dao động mãnh liệt chính từ trong đó truyền ra, hơn nữa dao động liên tục biến hóa, có lúc yếu mềm đầy thiện ý, có lúc lại nóng nảy, hung hãn hết mức, cơ hồ muốn hủy diệt thiên địa.

“Trường Sinh cốc...ta trùng sinh từ đó...đó là nơi ta say ngủ trước khi chết trong tám kiếp trước, cũng là nơi ta đã sống qua ngày. Nhưng bây giờ vì sao từ đó lại truyền ra dao động khủng khiếp đến thế?”

“Tám kiếp trước không thể tồn tại, không phải đã diệt vong rồi sao? Ta có phải là Bại Thiên đời thứ chín không? Hiện tại ai đang ở Trường Sinh cốc?”

Độc Cô Bại Thiên vừa kinh hãi vừa hoang mang, nhìn chăm chăm truyền tống trận đoạn chìm vào trầm tư. Hồi lâu sau hắn mới tỉnh lại.

“Chẳng lẽ có người đang ẩn trong nơi ta “ngủ”, rốt lại là ai?”

Cùng lúc, một cảm giác quen thuộc từ phía trước đưa tới, hắn không nghĩ ngợi nữa, nhanh chóng lao mình tiến lên.

“Nguyệt thần cung...Minh Nguyệt...”

Một tòa đại điện kim bích huy hoàng sừng sững trước mắt, toàn thể được điêu khắc từ bạch ngọc. Ba chữ cổ thể Nguyệt thần cung xuất hiện trên đại môn tỏa ra ánh vàng lấp lánh.

“Nguyệt thần cung...đúng là ở đây, Minh Nguyệt cũng là một trong mấy chục tuyệt đại cường giả, nàng ngủ say tại chính nơi đây.”

Trong phút này, Độc Cô Bại Thiên nghĩ đến rất nhiều chuyện, hắn không lựa chọn lối tu luyện thông thường mà chọn cách nghịch thiên hung hiểm nhất: cứu sinh cứu diệt. Minh Nguyệt không yên lòng mới cùng hắn chuyển thế nhưng cũng phải chịu biết bao khổ nạn.

Hắn đẩy mạnh bạch ngọc môn đang đóng chặt nhưng không mấy may rung động, hắn liên tục tăng lực, thậm chí song chưởng dụng lực bổ tới nhưng không khiến cánh cửa lay động chút nào. Đó là một tòa đại điện bị phong bế, tựa hồ chỉ có thể vào bằng cửa chính nhưng đại môn lại kiên cố quá mức thế này. Trên cửa có một lỗ khóa cực lớn, là nơi duy nhất có thể mở cửa được.

Như thật mà như ảo, cảnh tượng trước mắt so với trong mộng hoàn toàn thích hợp. Độc Cô Bại Thiên lấp Ma Phong sau lưng ra, cắm vào lỗ khóa, khẽ vận.

“Ầm.”

Một vùng hào quang chói lòa từ Nguyệt thần cung tỏa ra, hắn bị đẩy văng đi, bạch ngọc môn mở tung. Ánh mắt hắn xuyên qua trùng trùng không gian, thấu tận gian phòng bằng ngọc sáng nhất, rực rỡ nhất. Trên chiếc giường bạch ngọc trong đó có một nữ tử khiến tâm thần hắn chấn động, rất giống với Tư Đồ Minh Nguyệt, nàng đang nằm đó, thần thái an tường cực điểm, nhưng thân mình không có chút sinh khí nào. Đầu có hắc nỗ vang, hai chữ “Tình Nguyệt” buột khỏi miệng.

Đồng thời, cánh cửa bạch ngọc đóng lại ngay, ngăn cách ánh mắt hắn, giữ lại hình ảnh khiến hắn bao đêm vẫn vương trong mộng.

“A...”

“Vì sao lại đóng chặt ngay, sao không cho ta tiến vào?” Độc Cô Bại Thiên nhanh chóng đứng dậy, cắm Ma Phong vào lỗ khóa nhưng lần này cánh cửa không lay động.

Mọi việc giống như trong giấc mộng, kết quả cũng vậy.

Cùng lúc, bên ngoài ngọc điện dấy lên vô số khí tức cường giả, có quang minh, có hắc ám, có khí tức khiến lòng người yên bình, có khí tức khiến lòng người run rẩy...tất cả quần quít quanh tòa ngọc điện.

Độc Cô Bại Thiên kinh hãi, giơ Ma Phong lên nhanh nhẹn xoay mình, cảm ứng kỹ lưỡng mới nhận ra những khí tức đó do truyền tống trận đưa lại.

“Mấy lão bất tử các ngươi, ta đến đây lần thứ chín, các ngươi đều đã tỉnh lại chưa?” Độc Cô Bại Thiên lớn tiếng.

Khí tức cường giả trong đại điện tràn lên, cả toà điện cơ hồ muốn lật tung.

Trong lòng Độc Cô Bại Thiên vang lên tiếng hào: “Cửu thể linh lực..... linh lực chín kiếp...Trường Sinh cốc...Trường Sinh cốc...nhanh lên...”

Thoáng chốc, hần chìm vào nghĩ ngợi, liếc nhìn thật kỹ Nguyệt thần cung rồi rảo bước đi khỏi.

219. Chương 7: Bồi Hồi Vu Thần Ma Chi Gian.

Lúc đi qua một gian ngọc thất, Độc Cô Bại Thiên bắt giác dừng lại, từ trong truyền ra dao động quen thuộc, hình như hần mơ hồ có ấn tượng, đằng sau truyền tống trận đó là một người hần có mối tương giao.

Hần ngẫm nghĩ một chốc rồi đẩy cửa bước vào. Hai chữ “Đông Hải” đập vào mắt, hần mỉm cười, theo bản năng đánh một quyền vào truyền tống trận, quang hoa lóe lên, một luồng sức mạnh hùng hậu lan ra rồi biến mất.

Cùng lúc, ở ngoài Đông Hải, một bạch phát lão nhân mặt mũi tươi cười đang hét lên với một cô bé ở dưới hải đảo: “Tiểu nha đầu phải dụng tâm mới lĩnh ngộ được, công pháp của lão nhân gia tuyệt đối trên trời ít có, dưới đất vô song, học xong người sẽ vô địch thiên hạ.”

Trên hải đảo là một thiếu nữ xinh đẹp khiến ai nấy nhìn thấy đều nín thở, dung nhan diễm lệ vô song tỏ vẻ vui tươi, tình nghịch nhìn lão nhân trên không trung: “Sư phụ người lại khoác lác, suốt ngày tự xưng vô địch thiên hạ nhưng con thấy người nếm mùi đau thương nhiều lần rồi. Đúng là lão tổ tông nói khoác.”

Lão nhân trên không tào áo bay bay, cước đạp hư không, đứng thẳng trên tầng không Đông Hải, uyển chuyển như thần tiên, nhưng lời lẽ tuôn ra lại phá sạch khí chất xuất trần.

“Tiểu nha đầu người biết gì, lần trước ta không may bị tên ranh con Thiên Ma đánh trúng, nếu so sánh thực lực, đừng nói hần mà sư phụ hần cũng không phải địch thủ của ta.”

“Khoác lác, nếu người lại bị người ta đánh ngã xuống biển thì con cũng đổ mặt thay, sau này người đừng nói với ai rằng người là sư phụ của con đó.”

Lão nhân trên không trung vênh ngược râu: “Tiểu nha đầu người dám coi thường sư phụ, để vì sư cho người biết dưới gầm trời này không ai đủ khả năng đánh bại ta...”

Đúng lúc đó khoảng không gian phía sau lão nhân có dao động, một dải hào quang lấp lánh xuất hiện.

“Bịch” một tiếng trúng ngay lưng lão nhân.

“Ồ vương bát đản, dám đánh lén ta...a...” Lão nhân trong lúc không kịp trở tay, “bùm”, lại bị đánh văng xuống biển.

Thiếu nữ tuyệt sắc đứng trên hải đảo há mồm kinh hãi, rồi cười hi hi, chăm chú nhìn xuống mặt biển.

Lão nhân toàn thân ướt nhẹp, từ dưới biển bay vút lên, giận giữ nhìn theo dải hào quang biến mất trên trời.

Thiếu nữ nháy mắt, cười ranh mãnh: “Kiếp trước nhất định sư phụ làm ra nhiều chuyện xấu lắm nhỉ?”

“Nói nhăng, lão nhân gia ta là Võ thánh thiện lương nhất, anh tuấn nhất, mạnh nhất trên đời.”

“Thế vì sao người lại bị trời phạt?”

Thân thể lão nhân trên không trung lắc lư, xem chút lại rơi xuống biển, tức giận: “Cái gì mà trời phạt? Đó là một tên ti bỉ vô sỉ đánh lén ta!”

Thiếu nữ bật cười: “Rõ ràng là trời phạt, nếu không tại sao tự nhiên xuất hiện sấm sét. Trước đây chắc hẳn sư phụ đã làm nhiều chuyện xấu, bằng không sao lại bị sét đánh trúng, người mau trốn xuống biển đi.”

“Hừ, tiểu nha đầu không cần chọc sư phụ.” Lão nhân nhìn lên dải hào quang đang tan dần, nhẹ giọng: “Là hần...”

“Hi hi, sư phụ còn không mau đem hết võ học dạy cho con, “tuyệt học ‘thiên thượng địa hạ vô địch’ của người mà thất truyền đúng là đáng tiếc...”

“Tiểu nha đầu đúng là ngày càng tinh ranh.”

....

Độc Cô Bại Thiên từ trong gian ngọc thất viết hai chữ “Đông Hải” bước ra, tiếng đến nơi có dao động đáng sợ. Vừa vào gian ngọc thất Trường Sinh cốc, hắn đâm ra kích động, không hiểu phía sau truyền tống trận là cái gì đang đợi hắn.

Sức mạnh vô biên khiến hắn thấy mình nhỏ bé, rốt cuộc phía sau truyền tống trận ẩn chứa sức mạnh kinh người đến bậc nào?

Hắn nắm chặt Ma Phong trong tay, tung người nhảy vào trong truyền tống trận sáng rực, cả gian ngọc thất chói lói hào quang, ánh sáng từ cung điện phía trên xuyên xuống.

Độc Cô Bại Thiên cầm Ma Phong, cẩn thận giới bị, lúc hắn tiến đến vùng hào quang thần bí liền phát hiện bản thân khó lòng động đậy, không nhìn thấy gì trong vùng không gian, trước mắt toàn là hào quang bảy sắc mênh mông.

Thời gian ngừng lại, không gian chung quanh yên tĩnh đến đáng sợ, hắn không cảm giác được thời gian trôi, hình như tim hắn cũng ngừng đập.

Hắn không nhìn thấy gì, không cảm giác được khí tức, thậm chí cảm thấy như bản thân cũng không còn tồn tại, thân thể cơ hồ bị phân giải, hóa thành điểm điểm quang mang tan vào biển ánh sáng.

Như trải qua ức vạn năm, lại như trong chớp mắt, hắn lại có cảm giác trời xoay đất chuyển, thân thể quay tít, vận động hoàn toàn không theo quy tắc...sau cùng “bịch” một tiếng, hắn ngã xuống, Ma Phong trong tay cũng rời khỏi tay.

Độc Cô Bại Thiên mơ hồ nhìn tình cảnh trước mắt, đó là một gian thạch thất cổ kính, trên tường hằn sâu những vết khắc tuế nguyệt thương tang.

Nhưng điều khiến hắn kinh ngạc thật sự lại là áp lực hùng hậu chấn nhiếp tâm thần cùng một luồng sức mạnh xáo động mang theo khí tức hủy diệt hình như cách đó không xa.

Hắn như bị hút về phía áp lực, bất giác đứng dậy, đẩy cửa bước ra khỏi thạch thất.

Minh châu tôn thêm vẻ âm u cho con đường cổ kính, Độc Cô Bại Thiên men theo thông đạo, đẩy cửa một gian thạch thất khác, cổ sức mạnh khủng khiếp đó tựa hồ ở trong mỗi gian phòng, lại như ở ngay bên mình hắn, sau hơn nửa thời thần vẫn không tìm được.

Công trình ngăm rộng lớn này, phòng ốc dù nhiều nhưng tìm cả nửa thời thần, sau cùng hắn cũng đến nơi thông đạo kết thúc.

Hắn đẩy cửa gian thạch thất cuối cùng, tiếng “ầm ầm ầm” vang lên như sấm động, trên không Trường Sinh cốc mấy gió cuộn cuộn, thiên địa thất sắc, mây đen phủ kín phạm vi trăm dặm quanh cốc.

Mây đen khắp nơi lại tụ về Trường Sinh cốc, khiến cả tòa cốc chìm trong hắc ám tối tăm.

Ma khí xung thiên tràn khắp chân trời, vô số cường giả đều cảm nhận được áp lực nặng nề.

Tiếng thở than từ những vùng bí địa ở Nam Hoang, Bắc Linh vang lên:

“Trường Sinh cốc! Lại là Trường Sinh cốc.”

“Cửu chuyển! Cửu chuyển!”

“Ma tôn cửu chuyển có thành không?”

...

Thạch môn đổ sụp, Độc Cô Bại Thiên giờ Ma Phong tiến vào, một luồng đại lực ập vào hắn, Ma Phong vươn lên nghênh tiếp liền bị đại lực kéo sang một bên, tay hắn trống trơn, Ma Phong bị đoạt mất, quăng tít ra xa.

Trong thạch thất, hào quang lấp lánh, tám người tách thành tám phương hướng đứng ở tám góc. Độc Cô Bại Thiên kinh hãi, mỗi người đó đều giống hệt hắn.

“Tám người, tám kiếp...”

Quan sát kỹ càng, hắn phát giác tám người hình như chỉ do hào quang mờ mờ cấu thành, tịnh không phải tồn tại thật sự.

Một hàng chữ cổ thể hiện lên: Thái Cổ tỏa hồn đoạt phách trận, trấn giữ linh lực tám kiếp.

Trong lúc đó, Độc Cô Bại Thiên mất hẳn tự chủ, bắt đầu vận hành Ma Thiên quyết, năng lượng tràn lấp cả gian thạch thất, một dải hư ảnh bay tới chỗ hắn.

Hắn kêu lên thảm thiết, máu trào khỏi miệng, hư ảnh dung hợp với thân thể hắn, thoáng chốc khiến cơ thể cao lớn hắn lên, tựa hồ muốn nổ tung.

“A...” hắn không chịu nổi gào lên thảm thiết, kinh mạch xuất hiện trên làn da, ngoằn ngoèo như một con rắn, khiến hắn trông cực kỳ nanh ác.

Sức mạnh hùng hậu trong thân thể hắn xoay chuyển, dao động cực đại, thạch thất rung lên bần bật, mặt đất Trường Sinh cốc cũng rung theo, từ sơn cốc vang lên những tiếng nổ.

Sau một thời thần, Trường Sinh cốc mới yên tĩnh trở lại, thân thể Độc Cô Bại Thiên trong thạch thất cũng quay về trạng thái bình thường, một luồng ma khí thuần chính phiêu tán phát ra hào quang nhàn nhạt che kín thân thể hắn.

Thân thể hắn lại chấn động, cả thiên địa hình như cũng động theo, một ma ảnh khổng lồ từ Trường Sinh cốc bay lên đứng lơ lửng trên không, khí thế bao trùm thiên hạ, duy ngã độc tôn!

Từ những thánh địa cổ xưa đang say ngủ của Thiên Vũ đại lục vang lên những tiếng hô:

“Đệ nhất chuyển!”

“Ma Thiên!”

...

Dao động mãnh liệt lại từ thạch thất truyền ra, Trường Sinh cốc một lần nữa rung động, rồi một ma ảnh khổng lồ bay lên không trung, lạnh lùng nhìn khắp nơi.

“Đệ nhị chuyển!”

“Kinh Thiên!”

“Ầm, ầm.”

Lần này Trường Sinh cốc dấy lên một làn sóng ngập trời đen ngòm, từng ma ảnh khổng lồ đăng không bay lên, dao động năng lượng khủng khiếp tỏa ra cuồng phong cuốn đi khắp bốn phía.

Lúc tám ma ảnh chia thành tám hướng đứng trên tầng không Trường Sinh cốc, thiên địa cùng thất sắc!

Vô số tiếng than thở từ các nơi trên Thiên Vũ đại lục vang lên, chỉ cần đạt đến cảnh giới cao thủ thánh cấp đều cảm ứng được khí tức chí cường chí đại. Thậm chí có mấy cao thủ đế cấp cũng cảm thấy linh hồn rung động.

“Cửu sinh cửu diệt trong truyền thuyết đã hoàn thành?”

“Cửu sinh cửu diệt, nghịch thiên đại pháp, tu thành rồi sẽ đạt đến cảnh giới nào?”

“Cửu chuyển, ồ, cửu chuyển, lưu truyền mấy vạn năm, đến hôm nay đã công thành viên mãn?”

“Công pháp mạnh nhất trong truyền thuyết cuối cùng cũng đại công cáo thành rồi sao?”

“Cửu chuyển thành thần, hay thành ma?”

Có người vui sướng, có người sợ hãi, có người kinh hãi, có cả người trầm mặc...

Các Võ thánh mang tâm tình khác nhau, ai nấy khẩn trương quan sát Trường Sinh cốc ở Hán Đường đế quốc.

Ba ngày sau, một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, loạn thạch tứ tung, cát bụi mịt mù, một thân ảnh khổng lồ từ Trường Sinh cốc bay lên, hú vang dội khiến sấm động ầm ầm như tiếng rồng kêu trên chín tầng trời, vang khắp vòm không.

Tám ma ảnh to lớn trên không nhanh chóng giao nhau, Độc Cô Bại Thiên đứng giữa, cước đạp hư không, mái tóc dài không gió mà dựng lên.

Bát ma vây quanh mình hắn liên tục xoay tít, sau cùng hóa thành một dải ô quang nhập vào thân thể.

Mây đen cuộn cuộn, ma diễm ngút trời, sấm sét ầm ầm nổ vang phía trên Trường Sinh cốc, một đôi mắt đỏ lòm như máu nổi bật giữa đất trời tối tăm.

“Cửu chuyển thành ma!”

“Cuối cùng đã thành ma.”

“Ma tôn, Ma tôn, đương nhiên phải thành ma!”

...

Lời lẽ chưa kịp tắt, Trường Sinh cốc tối om lại xảy ra dị biến, hai đạo hào quang màu máu thoáng chốc lại biến thành hai đạo kim quang chói lọi.

Thiên địa ma khí cuộn cuộn thoáng chốc lại tiêu tan, mây đen dày đặc hóa thành mây trắng lững lờ, một thân ảnh cao lớn ẩn hiện phía sau mây mù.

“Lẽ nào cửu chuyển thành thần! ”

“Ma tôn thành thần!”

Một lúc sau mây trắng lại biến thành một màu đen ngút ngàn, kim quang hóa thành huyết quang.

“Thần và ma, ma và thần, đi giữa ranh giới thần ma...”

220. Chương 8: Đạo Phi Đạo, Ma Phi Ma.

Các tuyệt thế cao thủ trên Thiên Vũ đại lục đều hồi hộp. Tuy kể ở cách vạn dặm kia không phải bản thân họ nhưng mỗi người đều có cảm giác như chính mình đang trải qua cảnh tượng đó, khẩn trương cực độ. Ai nấy ngừng hô hấp, thông qua Vạn lí ánh tượng đại pháp chăm chú quan sát Trường Sinh cốc.

Mây trắng và sóng hắc ám giao nhau, lúc thì mây trắng phiêu diêu, lúc thì mây đen cuộn cuộn. Hai đạo hàn quang do thân ảnh ẩn sau đám mây cũng không ngừng biến hóa, hào quang chết chóc màu máu và hào quang thần thánh vàng rực thay đổi không ngừng.

Tiếng sấm ầm ầm liên tục vang lên trên tầng không Trường Sinh cốc.

“Ầm!”

Một tiếng sấm sau chót vang động, đất trời lại trở về nguyên dạng.

Mây trắng lững lờ, gió mát vi vu.

Một thân ảnh cao lớn đứng lơ lửng trên không, hai mắt không phải màu máu cũng không phải kim quang.

Trải qua một loạt biến hóa, Độc Cô Bại Thiên hình như vẫn không thay đổi gì, hình như chưa từng có gì xảy ra.

Những người quan sát kêu lên kinh ngạc:

“Thành thần chăng?”

“Hay thành ma?”

“Hiện giờ hắc thể nào?”

“Xảy ra chuyện gì, hắc đạt đến cảnh giới nào?”

...

Như thể đáp lời bọn họ, Độc Cô Bại Thiên khe khẽ nói với mình: “Những kẻ tự coi là Thần ở Bể Ngạn còn nhiều không?”

“Lẽ nào hắc thành ma?”

“Ma chi cực đạo?”

“Vô tình ma đạo, vô dục vô tình!”

“Vong tình ma đạo, thái thượng vong tình!”

“Cửu chuyển ma tôn!”

Độc Cô Bại Thiên nhìn lên một đám mây trên cao, khe vẫy tay, tức thì đám mây trắng nhẹ nhàng bay xuống.

Hắn thở than: “Vốn là một vầng mây tự do, giờ thì khó lòng được vậy nữa.”

“Đạo phi đạo, ma phi ma. Trên đời này làm gì có cái là thần hay ma. Bất quá là một bọn ngu xuẩn quên mất bản ngã. Ta vẫn là ta!”

Cùng với tiếng lẩm bẩm của hắn, từ trên cao xẹt xuống một tia sét, đám mây trắng được hắn kéo xuống tiêu tan trong nháy mắt.

Hắn lại khe than thở: “Dục vọng, dục vọng, đúng là căn nguyên của họa loạn.”

Đoạn hắn uốn mình, lạnh lùng nhìn sang chân trời phía tây, lên tiếng: “Hắc hắc, bây giờ mà các người dám tới Trường Sinh cốc cầu sinh! Nguyệt nhi, hôm nay để ta làm cho mọi chút việc, trên đời này không có ai đủ khả năng ngăn trở ta.”

Từ xa xôi phía Tây, hơn mười đạo nhân ảnh dần hiện rõ, nhanh chóng lao tới như điện chớp.

“Nguy tuần thiên sứ giả, hắc hắc, những kẻ đáng thương mà cũng đáng hận vô cùng. Chắc gần vạn năm nay có không ít cao thủ thánh cấp gục ngã trong tay các người. Sống ngơ ngác ngác thế này, chỉ bằng hôm nay kết thúc chút hơi tàn.”

Thoáng chốc, mười ba bóng người đã tới trên tầng không Trường Sinh cốc, mười ba Võ thánh mặt mũi lạnh lùng vây chặt Độc Cô Bại Thiên vào giữa.

Tuyệt thế cường giả các nơi trên Thiên Vũ đại lục quan sát chặt chẽ, họ muốn xem sau khi trải qua cửu chuyển, Độc Cô Bại Thiên đạt đến cảnh giới nào.

“Chủ nhân các người muốn các người đến thăm dò ta sao? Hắc vẫn thế, lại cam tâm làm chó săn cho Bể Ngạn, vì sao không dám đến gặp ta, hắc biết rằng sớm muộn gì ta cũng đến tìm hắc.”

Mười ba người cùng gầm lên: “Giết!”

Tất cả lao vào Độc Cô Bại Thiên.

“Các người đã định sẵn có đi không về, ta quyết không lưu tình. Người ta chỉ cần sai lầm sẽ phải trả giá đắt, hôm nay các người nhất định xong đời.”

Tay phải hắn vẫy mạnh, ma diễm ngút trời bao phủ tứ phương, cả Trường Sinh cốc chìm trong đêm đen tuyệt đối, hơn mười đại kim quang lóe lên, từ trên không loang ra mùi máu.

Liền đó, mây đen tan biến, Trường Sinh cốc cơ hồ chưa xảy ra chuyện gì, trời mây vẫn bình thường, tầng không Trường Sinh cốc vẫn bình yên.

Chẳng qua trên không trung thiếu mất mười ba bóng người, mọi nguy tuần thiên sứ đã mất tích, còn trở lại Độc Cô Bại Thiên yên lặng đứng trên không.

Mọi Võ thánh dùng dụng Vạn lí ánh tượng đại pháp quan sát đều hít sâu một hơi khí lạnh, không ai nhìn thấy hắt xuất thủ ra sao, cũng không ai biết hắt dùng cách nào mà nháy mắt đã diệt sạch mười ba Võ thánh.

“Trời ạ.”

“Quá ư đáng sợ.”

“Trong khoảnh khắc mười ba Võ thánh đã bị tiêu diệt.”

“Hắn...hắn không phải là người, đích xác không phải người mà là ma quỷ.”

“Mạnh quá, đó là tuyệt thế công lực của cửu chuyển.”

“Cửu sinh cửu diệt đạt đến cảnh giới này, trong thiên hạ còn ai chống nổi!”

Độc Cô Bại Thiên tựa hồ nghe được những Võ thánh đó trò chuyện, cước đạp hư không, đến chính giữa vùng trời Trường Sinh cốc, lớn tiếng: “Không ai có thể ngăn trở ta, thần chặn ta giết thần, phật ngăn ta giết phật. Sau này việc ta làm, ai dám ra mặt phá hoại, ta sẽ khiến hắn vạn kiếp không được siêu sinh.”

Lời vừa dứt, trên không lại vang lên tiếng sấm như xác nhận những gì hắn nói.

“Sát thần diệt phật”, liên tục vang vọng bên tai, nhiều người đổi sắc.

Tay trái Độc Cô Bại Thiên đột nhiên sáng rực, lam quang quần quít quanh cánh tay, từng dải ánh sáng từ không trung tỏa ra như những làn sóng.

Độc Cô Bại Thiên giơ cao tay trái, lam quang từ đầu vai dần dần xuống cánh tay, hào quang chói lọi xuất hiện trên bàn tay hắn không ngừng nhấp nhót như có sinh mệnh.

Các Võ thánh quan sát từ xa đều nhận ra đó là năng lượng sinh mệnh của mười ba Võ thánh.

Độc Cô Bại Thiên đem toàn bộ năng lượng sinh mệnh vừa hấp thụ tổng hết ra ngoài, đẩy xuống Trường Sinh cốc, linh khí dày đặc dần dần bị sơn cốc hút sạch rồi tan biến.

“Trời ạ, hắn làm gì vậy?”

“Năng lượng sinh mệnh hùng hậu như thế lại bị hắn bỏ đi.”

“Đó là tinh hoa cả đời của mười ba Cổ võ thánh, tuy họ ngó ngàng nhưng linh khí khổ tu cả vạn năm không phải tầm thường.”

“Quá lãng phí, sinh mệnh chỉ lực hùng mạnh như vậy đủ để cho người khác thoát thai hoán cốt...nhưng hắn vứt bỏ không hề do dự.”

Tuyệt đại đa số Võ thánh không hiểu rằng Độc Cô Bại Thiên thường cố tụ hợp lại linh thức của Tư Đồ Minh Nguyệt. Chuyện xảy ra nửa năm trước đây, họ không hiểu, bởi lúc đó phần lớn họ còn đang say ngủ.

“Ai dám đến đây quấy nhiễu, dấu cho lên trời xuống đất, ta cũng khiến cho hắn linh thức tịch diệt.”

Nói đoạn Độc Cô Bại Thiên lao vút lên trời, lướt về hướng Tây. Không ai biết hắn định đi đâu, trên không trung chỉ lưu lại một dải hư ảnh mờ mờ.

Rốt cuộc tại Tân Minh đế quốc cũng có kẻ không chịu nổi, nơi đó tối om, một cổ động bị phong bế. Vong Tình ma quân phát hiện rằng một thân ảnh cao lớn đang tiến đến, khiến lão rung mình.

Lão nhanh nhẹn ra khỏi cổ động, sử dụng Vạn lí ánh tượng đại pháp nói vọng đến nơi thần bí đó: “Hắn đến rồi, mau gọi thủ hạ của ngươi đến đi, chúng ta liên thủ đối phó với hắn.”

Một âm thanh phiêu diêu vang lên bên tai lão: “Ta còn chưa muốn chạm vào hắn, ngươi tự mình xử lý đi.”

Vong Tình ma quân tức giận rống lên: “Chúng ta không phải đã thỏa thuận rồi sao, cùng đối phó với hắn. Vừa nãy ngươi phái bao nhiêu người đi ám sát hắn, sao giờ lại co đầu rút cổ?”

“Vì ta phát hiện bây giờ hắn vô cùng đáng sợ, cần phải tính kế lâu dài.”

“Ti bí, ta phải làm sao đây?”

“Người nhớ cẩn thận.”

“Đồ khốn, sớm muộn gì ta cũng tìm đến ngươi, hiện giờ ngươi không giúp ta không phải giống như hần mong muốn, tự chia rẽ sao?”

“Ta không sợ sau này hần đến tìm ta, lúc đó sẽ có người đối phó, ta chỉ cần qua được lúc này là xong.”

Vong Tình ma quân giận giữ nghiêng rằng: “Được, ngươi dám đối xử với ta như vậy, ngươi tuyệt đối sẽ không có kết cục tốt đẹp.” Lúc nào lão không cố tranh chấp với người thần bí đó nữa, vội vàng phát tin đến Vụ Ẩn phong: “Hai lão bắt tử các người mau đến chỗ ta, đại cừu nhân của các người đang đến đây, mau đến đây, chúng ta cùng tiêu diệt hần.”

Đầu gối từ trên không trung truyền lại hai tiếng cười lạnh: “Tên ti bỉ, vô sỉ ngươi tự đi tìm chết đi.”

“Ba huynh đệ của các...các người đều chết trong tay hần, lẽ nào các người không muốn báo thù?”

“Việc của bọn ta không cần người lo, chúng ta có dọa lạc cũng không xuống bùn với loại người như ngươi, quyết không bao giờ giúp ngươi.”

“Ta XXXXXXXXXX” Vong Tình ma quân vừa giận vừa bực.

Lão muốn chạy nhưng biết rằng thiên hạ tuy lớn nhưng có trốn ở đâu cũng không thoát được thân thức mệnh mẽ của đối thủ, tìm người giúp cũng không được, không ai chịu giúp lão để rồi chọc đến ác thần. Đã đến nước này, lão đành phải tự tạo tạo lợi thế cho mình.

Vong Tình ma quân chợt nhớ đến một nơi thần bí trong truyền thuyết, nơi đó có nhiều Võ thánh hùng mạnh của thời kỳ thượng cổ đang say ngủ, nếu lão chạy đến đó rồi đại chiến với ác thần khiến các tuyệt thế cường giả tỉnh khỏi giấc ngủ, chọc cho họ động thủ, có lẽ còn có hi vọng sinh tồn.

“Nơi đó không thể xông bừa nhưng khi đã hết cách, chỉ đành liều một phen xem thế nào.” Vong Tình ma quân nhanh chóng hướng về Nam Hoang, vùng đất trù danh hoang vắng.

Theo truyền thuyết, trong thời thượng cổ có nghịch thiên cường giả đánh bại hết các lộ cao thủ, rồi xâm nhập vào Bể Ngạn, một chuyến đi dài ba năm. Không ai biết trong ba năm đó y làm gì, cũng không ai biết trong thời gian đó Bể Ngạn có xảy ra chuyện gì không.

Chỉ biết lúc y chạy về Thiên Vũ đại lục, bị vô số cao thủ của Bể Ngạn truy sát, đuổi theo vây ráp.

Đến phút chót, nếu không phải Ma Tổ dẫn môn hạ ra mặt xuất kích, ắt y đã bị cao thủ của Bể Ngạn tiêu diệt. Nhiều năm sau đó đều bình yên, theo lời đồn, y từng lấy cắp một vật trọng yếu của Bể Ngạn mới khiến bọn họ điên cuồng báo phục.

Sau này có người nói rằng y bị trọng thương, ẩn cư tại Nam Hoang, ngủ say trong cổ động.

Bất kể y đã làm gì nhưng có thể tiến sang Bể Ngạn rồi quay về được đủ nói lên thực lực đáng sợ của y. Hơn nữa y là cường giả từ thời thái cổ, trải qua mấy vạn năm tu luyện, thực lực khẳng định đã đạt đến cảnh giới người khác khó lòng tưởng tượng.

Lúc Vong Tình ma quân xâm nhập Nam Hoang, Độc Cô Bại Thiên đã đuổi sát.

Lời lẽ lạnh lùng vọng vào tai lão: “Vong Tình ma quân, còn nhớ những lời năm xưa ngươi từng nói với ta không, hiện tại đến lúc ngươi thực hiện hành động rồi.”

“Người...Ma Thiên, ta...không sợ ngươi.”

“Ta không cần người khác sợ ta.”

Vong Tình ma quân vừa phi hành thần tốc vừa oanh kích núi đồi phía dưới.

Độc Cô Bại Thiên nhíu mày, đoạn bật cười, lẩm bẩm: “Hóa ra đây là địa bàn của Lão thâm trùng. Thế gian quả có mấy Cổ võ thánh xa xưa nhất khiến ta không đoán nổi nhưng bọn họ có còn tại thế hay không thật sự không có gì bảo đảm. Bất quá người muốn Lão thâm trùng này đối phó với ta thì thật người quá xui xẻo, hắc hắc.”

221. Chương 9: Cường Giả Chi Gian Địch “giác Lượng”.

Nam Hoang, danh tiếng vang lừng tự ngàn xưa.

Nơi đây quả thật vô vùng hoang vắng. Loạn Thạch cương, Tử Thủy đàm, đầu đầu cũng tử khí trầm trầm. Ở đây rất hiếm thực vật, đồi núi đều trọc lóc, cả trăm dặm cũng không thấy được mấy bóng cây. Đường nhiên trong tiết đông lạnh giá, nơi đây lại càng vắng vẻ.

Vong Tình ma quân nhanh chóng phi hành, liên tục oanh kích phía dưới, thấy cổ động nào lại càng công kích mạnh hơn. Nhưng nửa thời thần trôi qua mà chưa thấy tăm hơi nào chứng tỏ Vô thánh đáng sợ trong truyền thuyết đang ngủ ở đây sẽ tỉnh dậy.

Lão toát mồ hôi lạnh, ngoại trừ Độc Cô Bại Thiên, lão không có cảm ứng với khí tức cường giả nào khác ở đây.

Độc Cô Bại Thiên lạnh lùng nhìn lão, từ từ đuổi theo, tịnh không có ý định nhanh chóng làm thịt đại cừu nhân. Hắn muốn giày vò Vong Tình ma quân về tâm lý, khiến lão từ từ hoảng sợ, đến khi không chịu nổi áp lực mà sụp đổ.

Vong Tình ma quân liên tục lau mồ hôi lạnh ướt đầm trán, trong lòng sợ hãi đến cực điểm, đối thủ hùng mạnh đến độ gần như không thể chiến thắng cuối cùng cũng đến tìm lão. Lúc đầu lão tuy sợ hãi nhưng còn có lòng tin chiến thắng nhưng áp lực hùng hậu phía sau khiến bây giờ lòng tin của lão mất sạch, sức mạnh siêu cường tràn lên, căn bản không cho lão cơ hội đối địch. Lão biết đối phương đang chơi trò mèo bắt chuột, từ từ đùa cợt nhưng lão hết cách, lại không thể ngưng tay, ngưng lại cũng có nghĩa lập tức mất mạng.

“Đáng chết...truyền thuyết...lẽ nào là giả?” Lúc này giọng lão hơi run rẩy, từ thừa cha sinh mẹ đẻ đây là lần đầu tiên lão cảm thấy sợ, tử thần chỉ cách có hơn ngàn trượng, ung dung bám theo. Nhưng đến tận bây giờ lão vẫn chưa cảm nhận được cường giả ở Nam Hoang như trong truyền thuyết.

“Hắc chắc, Vong Tình ma quân, ngươi tìm cái gì? Đừng có bay đi bay lại như con chuồn chuồn làm gì, sao không rời khỏi đây đi?”

“Ma Thiên...ngươi đừng có...ép người thái quá. Xưa nay ta chưa từng muốn hại ngươi, ngươi nên biết với thực lực của ta tuyệt không phải là đối thủ của ngươi. Ma hồn trong nội thể lúc nào cũng có thể bảo vệ chủ nhân, không để ngươi bị tổn thương.”

“Đã phạm sai lầm sẽ phải trả giá, những trò mèo của ngươi trước kia không cần phải nhắc lại, không có ý nghĩa gì hết. Hôm nay tử kỳ của ngươi đã định, ngươi nên biết, ngoài chuyện liên quan đến ta, ngươi từng làm không ít việc xấu xa, cùng với gian nhân kết bè kết đảng, tàn hại không ít cao thủ vừa chồm bước vào cảnh giới thánh cấp, ngươi chết cũng không có gì oan uổng.” Độc Cô Bại Thiên chậm rãi nói từng chữ, hàn quang trong mắt khiến Độc Cô Bại Thiên không chịu nổi, run lấy bấy.

“Ma Thiên, đó không phải là ý của ta...ta chỉ muốn tiến sang Bỉ Ngạn...”

“Ngu xuẩn, ngươi biết Bỉ Ngạn thế nào không? Ngươi hiểu chắc? Coi như ngươi là loại ma đầu không biết gì, chả có gì đáng nói, để ta tiễn ngươi lên đường.”

Sắc mặt Vong Tình ma quân thoát đỏ thoát trắng, nghiến răng nói: “Ngươi hơn ta bao nhiêu tuổi, cùng lắm chỉ hơn nửa bối phận. Cứ cho ta không địch nổi ngươi, ngươi cũng không nên sỉ nhục ta như vậy.”

Độc Cô Bại Thiên cười lạnh: “Ta là ai? Ngươi có thật sự hiểu được chăng? Ha ha, đúng là cười chết được.”

“Ngươi không phải Ma Thiên, ma tôn chuyển thể chín lần sao?”

Độc Cô Bại Thiên lạnh lùng: “Chuyển thể chín lần chẳng qua là chuyện xảy ra gần hai vạn năm nay, trước đó ta còn có một thân phận khác, có điều ngươi không đủ tư cách được biết.”

Câu này của Độc Cô Bại Thiên không chỉ khiến sắc mặt Vong Tình ma quân đại biến mà mọi Vô thánh xem kịch cũng biến sắc theo. Tin tức này quá ư chấn động, Cửu chuyển ma tôn đủ để uy chấn thiên hạ, mà trước khi tiến hành cửu chuyển, hắn còn có thân phận khác, như vậy...

Không nghĩ ngờ gì, hắn là một trong những Võ thánh từ xa xưa nhất trong thiên địa, bí mật động trời này được hắn nói ra trong lúc vô ý, đẩy lên một cơn sóng thần trong hàng ngũ các thánh giả.

Từ thời xa xưa, thời đại viễn cổ, từng có vô vàn anh hùng, cường giả như rừng, những tuyệt thế cường giả thời đó vượt xa những gì Võ thánh hiện nay có thể tưởng tượng, ai nấy đều có bản lĩnh kinh thiên động địa.

Vong Tình ma quân cảm giác toàn thân run cầm cập, lão hoảng sợ, sợ đến cực điểm. Theo lão biết, những Võ thánh thời viễn cổ không còn ai, đều đã trở thành truyền thuyết. Ma Tổ từng là một trong Võ thánh thời viễn cổ đó, hiện nay còn có người đủ tư cách bình phân thu sắc với Ma Tổ sao? Có lẽ chỉ có Cửu chuyển ma tôn, nhưng Ma tôn này lại là một trong những tuyệt đại cường giả từ thời viễn cổ còn lại đến giờ.

Thế giới này loạn rồi, nhân vật trong truyền thuyết lại đang đứng trước mặt lão. Vong Tình ma quân không dám phản kháng, cường giả lâu đời nhất đã xuất thế.

Các Võ thánh của Thiên Vũ đại lục chấn kinh rồi bắt đầu suy tư, Độc Cô Bại Thiên và Ma Tổ quyết không phải là hai Võ thánh viễn cổ duy nhất còn lại, không chừng sẽ còn tuyệt thế cường giả khác của thời kì đó hiện thân.

Loạn rồi, thế giới thật sự loạn rồi. Có lẽ giữa các cường giả sẽ xảy ra một lần gột rửa, hoặc sẽ xảy ra một chuyện kinh thiên động địa...

Vong Tình ma quân sợ đến nỗi không thể phi hành nổi, rớt thẳng từ trên không xuống.

“Ầm.”

Công lực vạn năm không hề tầm thường, thế phách lão so với sắt thép còn cứng hơn, khoét thành một hố sâu trên mặt đất.

Lão run run rẩy rẩy bò lên, cùng lúc, mặt đất xảy ra dị biến. Mặt đất rung động kịch liệt, bề mặt nứt ra, một vết nứt rộng nhiều xích từ trung tâm là Vong Tình ma quân dần lan ra. Một tiếng nổ động trời vang lên, loạn thạch bay tứ tung, mặt đất nứt toác, một bóng người lao vút lên trời.

Trong lúc bay lên, người đó vung trảo tóm lấy Vong Tình ma quân ngay ngắn trên mặt đất, như thể đang bắt một con gà con.

Vong Tình ma quân hoảng sợ phát hiện ra có tránh cũng vô dụng, căn bản không thể thoát khỏi bàn tay người đó, vạn toàn thân công lực cũng uống phí.

Quả thật bị ai, giữa hai người là khoảng cách một trời một vực.

“Tên nhãi ngươi dám gõ loạn xạ cửa nhà đại gia gia, quấy nhiễu giấc ngủ của ta, đúng là chán sống rồi, hôm nay ta nhất định đánh ngươi tét mông.”

Vong Tình ma quân tức giận cơ hồ muốn chết ngay, dầu gì lão cũng là nhân vật hô mưa gọi gió từ vạn năm trước, ai ngờ qua hai vạn năm lại bị người ta gọi là thằng nhãi, coi là trẻ con không hiểu gì để tét đít. Đáng hận hơn là lão không có lực hoàn thủ, hết như con nít bị đối phương lấy làm trò đùa.

Lão ngoái lại nhìn mới nhận ra quái vật từ dưới đất chui lên đang giận giữ nhìn mình.

Quái vật đồ đầu bù tóc rối, thân mình không một mảnh vải. Vong Tình ma quân ngượng ngập muốn đập đầu vào tường, lão đầu tử này quá ư hoang đường, lại trần trụi từ dưới đất chui ra.

Cái mũi đỏ rực, to tướng của lão nhân khá bắt mắt, buộc người khác phải chú ý đến. Lão nhân dụng lực hít sâu một hơi: “Không khí trong lành thật.”

Đoạn lão nhân đưa bàn tay to như cái quạt lên vỗ vào mông Vong Tình ma quân. Ma quân kêu lên thảm thiết, suýt nữa chảy cả nước mắt.

Lão kêu thầm: “Mất mặt thật, ta XXXXXXXXXX, đường đường là một Võ thánh lại gặp phải việc hoang đường thế này, lão tặc đúng là XXXXXXXXXX ...”

Độc Cô Bại Thiên đứng ngoài xa cười ha ha: “Lão dân trùng Chu Bá, chẳng lẽ ngươi lại nảy sinh cả hứng thú với nam nhân?”

Cái Bang trừng mắt, giận giữ nói: “Hóa ra tên khốn người, chạy đến chỗ của ta làm gì? À, ta nhớ rồi, tên điên người từng nói sẽ sáng tạo cái gì mà thần công nghịch thiên khoáng thế, người không lo chuyển thể luân hồi, sao lại chạy đến đây?”

“Lão thâm trùng người quả nhiên không ngốc, đã qua hơn một vạn năm, ta đã chuyển thể chín lần. Người chắc không đến mức cả ngày ngẫm nghĩ những việc ác độc ngu xuẩn đó chứ?”

“Ma Thiên đáng chết, lão nhân gia ta lúc nào chả bận rộn, người đừng có nói nhăng.”

“Ha ha, cái gì mà nhiều bổn phận, năm xưa dám sang cả Bỉ Ngạn quyến rũ lão bà khó chơi đó, đúng là khiến người khác nghĩ không ra, Lão thâm trùng người sao lại có hứng thú với cả bạo long cỡ đó nhỉ?”

“Nói láo, Ma Thiên người đừng có nói vớ nói vẩn, năm xưa ta là người bị hại, đâu có chủ ý gì với lão thái bà già khú đó. Mụ có làm nãi nãi ta cũng thừa tuổi, hơn nữa thân phận mụ tại đại lục đó cũng không tầm thường, ta dám chạm vào sao? Mấy tin tức này toàn do những tên khốn đồn đại linh tinh, muốn ép lão thái bà hổ thẹn rồi đâm giận giữ mà giết ta.”

Độc Cô Bại Thiên cười: “Lão thâm trùng đừng hồng viện cớ, mọi Võ thánh lúc đó ai chẳng biết việc làm vĩ đại vì mỹ sắc đó của người, không ngờ lại dám động tới cả lão thái bà lợi hại bậc nhất Bỉ Ngạn, ha ha...”

“Ma Thiên đáng chết, người đi chết đi!”

Cái Bang xấu hổ quá hóa giận, phong bế huyết đạo Vong Tình ma quân xông bèn nhấc lão lên, tung chân phải đá mạnh vào hông Ma quân.

Vong Tình ma quân văng đi như viên đạn lao vào Độc Cô Bại Thiên, đau đớn cùng cực nhưng không thể động đậy, lão suýt ngất xỉu vì bị sỉ nhục.

Độc Cô Bại Thiên ha ha cười rộ: “Được Lão thâm trùng, để ta xem hơn vạn năm qua người có thành tựu gì.”

Tả cước hóa thành một phiến hư ảnh trên không trung, hóa giải gọn gàng lực đạo trên mình Vong Tình ma quân đoạn hữu cước lại tung lên tầng cầu, tầng Ma quân lên cao rồi dụng lực đá văng đi.

Đáng thương cho Vong Tình ma quân, lão lại kêu lên thảm thiết, trở thành viên đạo pháo lao nhanh vào Chu Bá.

“Đến hay lắm, Ma Thiên, để ta xem tuyệt thế công lực của người sau khi trải qua chín lần chuyển thể có gì hay ho.”

Chu Bá đá một cước vào Vong Tình ma quân những nhận ra lực đạo cực lớn, căn bản không thể ngăn cản đà lao của lão.

Bất đắc dĩ, lão lại tung cước.

“Bùng, bùng, bùng, bùng...”

Chu Bá tung cước như cuồng loạn, liên tục bảy bảy bốn mươi chín lần mới hóa giải hết lực đạo trên mình Vong Tình ma quân. Lão thâm trùng lau mồ hôi lạnh, lẩm bẩm: “Công lực tên khốn này quả nhiên tăng tiến, phải cho người nếm mùi mới biết lợi hại của ta.”

“Ma Thiên người nhớ cẩn thận, không lại tách ta không đề tỉnh.” Chu Bá hất Vong Tình ma quân lên, lộn ngược người, chúc đầu xuống lẳng không tung ra một cước.

“Bùng.”

Độc Cô Bại Thiên lại bắn về phía Độc Cô Bại Thiên, lão liên mồm gào lên cơ hồ nát bấy cuống họng, nhưng cũng chỉ hoài hơi.

Độc Cô Bại Thiên hơi biến sắc trước đà lao tới của Vong Tình ma quân, hần nhanh chóng lách qua một bên, tụ tập toàn thân công lực vào hữu cước, hất văng luồng đại lực.

“Bùng.”

Cuối cùng cũng đá Vong Tình ma quân bay ngược lại.

Độc Cô Bại Thiên cũng ngằm lau mồ hôi trán, khẽ lẩm bẩm: “Lão thâm trùng này, thoát pháp quả nhiên gian trá.”

Mọi Võ thánh trên Thiên Vũ đại lục đang quan sát đều sửng sốt, chứng kiến hai kẻ biến thái ở Nam Hoang liên tục đá Vong Tinh ma quân bay đi bay lại, đầu óc ai nấy như tê liệt.

222. Chương 10: Tân Trật Tự.

Vong Tinh ma quân tuyệt vọng, biết hai kẻ biến thái đáng sợ kia đang lấy lão làm trò đùa. Đường đường nhất đại ma quân lại trở thành đồ vật cho người ta mua vui, đúng là khiến lão thổ huyết.

Lão cũng biết hôm nay đừng hòng còn mạng, muốn tự sát nhưng phát giác lực đạo Lão thâm trùng Chu Bá truyền vào mình vô cùng cổ quái, hầu hết các đại huyết bị phong bế, khó lòng động đậy.

Lão triệt để tuyệt vọng, nếu biết trước bị làm nhục thế này, thà tự sát luôn từ đầu còn hơn.

Độc Cô Bại Thiên và Chu Bá hình như dần mất hứng thú với Vong Tinh ma quân, động tác chậm hẳn rồi ngằm bàn bạc, Loại thần thông này khi đạt đến thánh cấp sẽ trao đổi qua thần thức, trừ những kẻ công lực thông thiên, khó ai hiểu được nội dung trao đổi là gì.

Trao đổi xong xuôi, Chu Bá thẳng cánh giăng cho Vong Tinh ma quân thêm một cước đoạn tiếng nói với Độc Cô Bại Thiên: “Ta đi ngủ đây, giao hán cho người.”

Nói đoạn, Lão thâm trùng chui ngay vào sào huyết.

Liền đó vang lên một tiếng kêu thảm thiết, Vong Tinh ma quân bay vút về phía Độc Cô Bại Thiên.

Hắn giơ chân lên chặn lại, đoạn giậm chân hướng về Trường Sinh cốc nơi Hán Đường đế quốc.

Vong Tinh ma quân đã suy sụp, từ lúc bị hai cường giả biến thái đá qua đá lại, lão đã phọt hết đại tiểu tiện, một điều đại sỉ nhục với cao thủ thánh cấp.

Tiếng gió vi vút, lúc đến Trường Sinh cốc, Độc Cô Bại Thiên giải huyết cho lão. Vong Tinh ma quân hoàn toàn xụi xuống, mềm nhũn ngã xuống đất.

“Người muốn chết thế nào?”

“Ta...không muốn...chết.”

“Người tưởng rằng được vậy ư?”

“Ta...”

“Muốn chết thống khoái thì mau nói ra chỗ hán ẩn thân.”

“Người...tha mạng cho ta, ta sẽ nói cho người biết. Người cũng hiểu hán được người của Bỉ Ngạn trợ lực, tu vi đã đạt đến cảnh giới thần quý mặc trắc, nếu hán ẩn tàng khí tức, nhất thời người cũng không thể tìm được.”

“A, người muốn mặc cả với ta, đừng hão huyền nữa.”

Vong Tinh ma quân cố lấy lại tinh thần, liếc nhìn Độc Cô Bại Thiên đứng trên không trung, lão nghiêng răng, cảm hờn thốt lên: “Được, ta nói. Hắn đã bỏ rơi ta thì ta không cần khách khí nữa. Hắn ở một nơi tại phía bắc Thiên Vũ đại lục, hình như ở một đại thảo nguyên. Ta đến đó gặp hắn mấy lần nhưng bây giờ có thể khẳng định hắn đã chuyển nơi trú ẩn, song chắc cách đó không xa lắm.”

“Được rồi, người chết đi.” Độc Cô Bại Thiên lạnh lùng nói.

Theo bản năng, Vong Tinh ma quân nhanh chóng lướt lên không trung, toan trốn đi.

Nhưng lão phát hiện ra mấy chục thân ảnh đang từ bốn phương tám hướng ập tới. Nhìn thật kỹ hóa ra mỗi người đều là Độc Cô Bại Thiên, lão chợt nghĩ thấy mùi máu tanh nồng bốc lên từ phía trước. Lão không dám tin vào mắt mình, thân thể nổ tung, nhất đại hung nhân lập tức mất mạng.

“Trường Sinh cốc cầu sinh.”

Về mặt Độc Cô Bại Thiên đượm nét thương cảm.

Khi năng lượng sinh mệnh của Vong Tình ma quân tan hết, Độc Cô Bại Thiên trở nên vô cùng kích động. Hắn nhảy lên hư không, giơ tay phải lên trời, tức thì mấy gió biến hóa, trên đỉnh đầu xuất hiện một vũng xoáy, tầng không phía trên từ từ bị nuốt trọn.

Mây tụ tập trong phạm vi trăm dặm đều dồn về Trường Sinh cốc, thiên địa tinh khí vô biên được vũng xoáy hút về, cánh tay phải của Độc Cô Bại Thiên thu lại, tay trái đưa ra.

Năng lượng tràn khắp Trường Sinh cốc.

Một hư ảnh mờ mờ hiện lên trong sơn cốc. Độc Cô Bại Thiên có cảm giác máu nóng toàn thân dâng lên, hắn khẽ gọi: “Nguyệt nhi...”

Hắn tăng tốc vận chuyển Thái thiên đoạt nhật ma công, thiên địa tinh khí quanh Trường Sinh cốc bị rút sạch, đất trời chuyển màu ảm đạm, chỉ có trong Trường Sinh cốc sáng rực lên.

Hư ảnh mờ mờ dần hiện rõ, chậm chậm bay lên.

Dung nhan kiều diễm đượm nét buồn nhìn Độc Cô Bại Thiên không chớp, một đạo ý thức truyền vào tai hắn: “Huynh đến rồi...”

“Đúng vậy...ta đến rồi.” Giọng nói của hắn nghèn nghẹn: “Muội đã chịu khổ, ta quyết không để muội chịu thêm đau đớn nào nữa...ta thề, cả thế gian này không ai có thể khiến muội tổn thương nữa...”

Lần trùng phùng giữa hai người cơ hồ bình bình đạm đạm nhưng tất cả đã được gửi gắm trong lời nói, chỉ có những người thật sự trải qua mới hiểu được đoạn tương giao không lời đó.

Độc Cô Bại Thiên cẩn thận móc trong ngực áo ra một khối lệ tinh màu lam, hư ảnh mờ mờ trên không liền hóa thành lam quang nhập vào lệ tinh.

Hắn lại cẩn thận thu hồi lệ tinh, “ầm ầm ầm”, sấm nổ vang lừng, dị tượng liền biến mất.

Hắn đáp xuống đất, từ truyền tống trận bên dưới Trường Sinh cốc nhanh chóng đến cung điện dưới lòng đất thành Thông Châu ở Thanh Phong đế quốc.

Trừ mấy chục đạo thần thức mạnh mẽ, trong đại điện vẫn trầm tĩnh như trước. Từ trong Nguyệt thần cung không ngừng có dao động truyền ra. Lệ tinh trong ngực áo Độc Cô Bại Thiên nhanh chóng bay ra, nổi lên trước mặt hắn.

Một giọng nữ tử phiêu diêu, nhợt nhạt từ trong điện vang lên: “Ba năm nữa...sẽ gặp lại.”

Tất cả đều bình đạm.

oOo

Trong Độc Cô gia ở Hán Đường đế quốc tỏa ra khí thế không tầm thường, vị tiên bối sáng tạo ra công pháp Minh Vương Bất Động hồi ba trăm năm trước không ngờ đã quay về.

Phụ thân và gia gia Độc Cô Bại Thiên kinh hãi đến há hốc mồm, không sao ngờ được vị lão tổ tông lại đột nhiên hiện thân, hai người biết vị lão nhân này đã phá để thành thánh, cũng có nghĩa ông ta trường sinh bất tử.

Độc Cô Ngôn Chí cung kính nói: “Lão tổ tông có gì dạy bảo?”

Lão nhân đột nhiên xuất hiện không khiến Độc Cô phụ tử lúng túng, ngoại trừ khuôn mặt lớn hơn Độc Cô Phi Vũ một chút, râu tóc đều bạc trắng.

Trên mình lão nhân không hề đượm trần thế tục khí, giống hệt một vị thần tiên.

“Chuyện xảy ra trong Độc Cô gia mấy năm nay, ta đều nghe thấy hết, ôi, không ngờ nhân vật trong truyền thuyết lại xuất hiện tại nhà ta, trở thành hậu bối của ta, đúng là hoang đường hết sức.”

Độc Cô Ngôn Chí và Độc Cô Phi Vũ đoán ông ta đang nói đến Độc Cô Bại Thiên.

Lão nhân nói tiếp: “Tương lai sẽ có đại sự kinh thiên động địa phát sinh, bất quá trong trường đại chiến thánh cấp này, ai chưa đạt đến cảnh giới thánh cấp sẽ không có phúc phận dự vào. Có nhân tất có quả...vốn ta không định quay lại, nhưng trong trận đại chiến tương lai, không biết sẽ có bao nhiêu thánh giả tiêu vong. Người già rồi, gan mật cũng bé hơn, ta không rõ tương lai ra sao liền nhân cơ hội về thăm nhà một lần.”

Độc Cô phụ tử kinh hãi, đại chiến giữa các thánh giả là trận chiến thế nào?

Đoạn lão nhân phát phối bay đi.

Cùng ngày, Độc Cô gia lại đón thêm một toán khách. Một lão nhân đầu tóc hoa râu dẫn theo một đoàn thanh niên nhốn nháo tới làm khách tại Độc Cô gia.

Lão nhân dẫn đầu đó là lão lừa đảo mà Độc Cô Bại Thiên quen biết ở Vụ Ẩn phong. Lúc này, lão bước đi nhanh nhẹn, phong thái không còn chút xíu bệnh tật nào.

Độc Cô Phi Vũ nhìn thấy lão liền tung ngay một quyền vào ngực.

“Lão khốn người chưa chết sao, vô duyên vô cớ biến mất khiến ta lo lắng uổng công.”

Lão lừa đảo đâm lại một quyền, cười mắng: “Lão lưu manh người chưa nằm xuống, ta làm sao dám đi trước một bước. Lão nhân gia ta còn ôm hi vọng phá để thành thánh.”

Lão lừa đảo và Độc Cô Phi Vũ là bạn cũ, danh tiếng Độc Cô Phi Vũ cực thấp, người trong võ lâm biết lão là cao thủ để cảnh không có mấy người. Lão lừa đảo là một trong vài ba tri kỷ của lão.

Độc Cô Phi Vũ nhìn mấy chục thanh niên đứng sau lão lừa đảo, hỏi: “Thu đồ đệ sao người thu nhiều vậy?”

“Hắc chắc, đây chỉ là một phần, còn không ít chưa tới. Đừng coi thường mấy tên trẻ tuổi này, mấy năm nữa ta cam đoan chúng sẽ là siêu cấp cao thủ, là tinh anh của võ lâm.”

Độc Cô Phi Vũ mời mấy người vào phủ, sắp xếp xong xuôi bèn mời lão lừa đảo vào khách sảnh. Hỏi han cặn kẽ nguồn cơn mới biết, lão lừa đảo được Độc Cô Bại Thiên cứu, một thân để cảnh công lực đã hồi phục toàn bộ, loáng thoáng có dấu hiệu đột phá.

Nghe lão nói có khả năng đột phá, Độc Cô Phi Vũ giật mình, vội kể lại lời của vị lão tổ tông.

Lão lừa đảo thất kinh, lạc giọng hỏi: “Lại có chuyện như thế sao, xem ra ta tạm thời không thể đột phá.”

“Người hiểu là tốt rồi.”

Lão lừa đảo nói: “Năm xưa ta thiếu nợ tôn nhi của người một món ân tình cực lớn, vốn định dẫn đám thanh niên đến giúp sức hấn nhưng hiện tại không được rồi. Theo vị tiền bối trong gia tộc người dự đoán thì tôn nhi của người đã đạt đến cảnh giới thánh cấp. Bọn ta không thể giúp rập gì, những ân oán trong võ lâm với hấn đã không còn tồn tại nữa.”

Độc Cô Phi Vũ thở than: “Không sai, lúc loạn lạc, người tầm thường tuy không thể tham dự vào đại chiến thánh cấp nhưng trận chiến kinh thiên động địa này ắt ảnh hưởng tới võ lâm. Bọn ta không thể dụng võ vậy nên chuẩn bị mọi việc khắc phục hậu quả đại chiến, để xem lúc đó võ lâm trở nên thế nào.”

Ánh mắt lão lừa đảo sáng lên: “Đúng, chúng ta tập hợp một vài lão bất tử chưa thành thánh, võ lâm mấy năm nay âm u đầy chướng khí, cũng nên lập ra một trật tự mới.”

“Không sai, gần đây võ lâm lắm chuyện xấu xa, đúng là nên chỉnh đốn.”

Nhìn bề ngoài, hai lão nhân đàm luận không đáng gì với cao thủ thánh cấp, cũng không thể coi là đại sự. Nhưng chính vì quyết định của hai lão nhân đã tạo thành ảnh hưởng cực lớn tới tương lai võ lâm. Đường nhiên chuyện đó chỉ xảy ra sau rất nhiều năm, bộ mặt âm u của võ lâm tan biến, chính khí trở lại, phong phạm võ nhân lại thuần chính. Khi đó, những cao thủ thành thánh đã được nâng cao về phẩm hạnh. Với ý nghĩa này mà nói, võ đức của các cao thủ thánh cấp tương lai được bảo đảm.

223. Chương 11: Bát Thế Truyền Nhân (thượng).

Độc Cô Bại Thiên mang tâm tình lạc lõng rời khỏi Nguyệt thần cung rồi li khai luôn cung điện dưới lòng đất.

Ba năm, nói dài không dài, ngắn cũng không phải ngắn.

Đẹp hết tình cảm ủ rũ sang một bên, hắc đặng không lướt đi.

Có bao nhiêu việc đang đợi hắc làm, nhất định sẽ tấn công sang tận Bỉ Ngạn. Bất quá trận chiến tương lai không chỉ của một mình hắc, mọi Cổ võ thánh của Thiên Vũ đại lục đều tham dự trường đại chiến vô tiền khoáng hậu này. Đại đa số các Cổ võ thánh đều tận mắt chứng kiến mấy vạn năm nay biết người Bỉ Ngạn đàn áp Thiên Vũ đại lục thế nào nên hiểu rõ chỗ nguy hại.

Thời gian còn lại, việc quan trọng nhất là liên hợp mọi cao thủ cùng nhất trí đối kháng với họ.

Đương nhiên trong số các tuyệt thế cao thủ của Thiên Vũ đại lục, không loại trừ có kẻ tâm hoài phản trắc, đó là những mầm độc đáng sợ, như kẻ đứng đằng sau đám nguy tuần thiên sứ luôn nghe lệnh của người Bỉ Ngạn.

Độc Cô Bại Thiên bay qua một ngọn núi cao, đến một dải núi ở Thanh Phong đế quốc, vừa đi vừa suy tư.

Nhưng trải nghiệm của kiếp này trôi qua như chớp trong óc hắc, đã xảy ra bao nhiêu ân oán với người ta nhưng đến giờ ân oán đó còn lại gì? Việc hắc cảm làm là tập trung đối phó với người của Bỉ Ngạn.

Hắc dừng lại giữa dãy núi, đứng trên đỉnh cao, dung thần thức mãnh liệt phát ra tám đạo linh niệm phân thành tám hướng tiến về tám địa phương thần bí, ở đâu cũng ẩn chứa một cỗ sức mạnh hùng hậu.

Vừa nãy, hắc nhớ đến truyền nhân tám kiếp của mình, lần chuyển thế thứ chín này, hắc có thu tám đồ đệ, mỗi người đều học được thần công một đời của hắc.

Ngày trước hắc tận mắt thấy họ thành thánh, biết rằng hiện tại tu vi của bát đại đệ tử khẳng định đạt tới cảnh giới đẳng phong tạo cực, người nào cũng có năng lực quý thần mạc trắc.

Từ khi dung hợp công lực của tám kiếp tại Trường Sinh cốc, hắc cảm ứng được nơi ẩn thân của tám đời đệ tử, hầu hết đều đang say ngủ.

Khi tám đạo ý thức truyền đi tám nơi khác nhau, những người này đều kinh hãi, những người còn tỉnh cảm giác được khí tức thân thuộc, những người ngủ say nhanh chóng tỉnh lại, nghe theo lời triệu hoán.

Thiên Ma là người đầu tiên nhận được đạo ý thức, y kích động: “Sư phụ...” đoạn từ Thiên Ma cốc lao lên trời, nhanh chóng bay đến Thanh Phong đế quốc.

oOo

Trên Lạc Thiên phong tuyết trắng phau phau, Lạc Thiên cung chủ ngồi trong Lạc Thiên động trên đỉnh cao nhất trong dãy núi thuộc quyền quản hạt của võ phái này. Mấy ngàn năm nay, kẻ chân chính vào được Lạc Thiên động học trọn vẹn công pháp Lạc Thiên công không quá năm người. Người đầu tiên vào động đương nhiên là khai phái tổ sư.

Nhưng có ai ngờ vị khai phái tổ sư này từ khi học thành Lạc Thiên quyết lại bị người ta uy hiếp phải ở lại đây trông coi mấy ngàn năm.

Vật ông ta phải trông coi là một chiếc chìa khóa khổng lồ, mãi đến khi một thanh niên mang chiếc chìa khóa đi mất, ông ta mới được giải thoát, được rời khỏi cổ động chưa từng bước chân ra ngoài suốt mấy ngàn năm.

Đương nhiên thanh niên đó là Độc Cô Bại Thiên, khi hắc mang chìa khóa đi, vị tổ sư này lập tức đi luôn. Có được tự do, ông ta cũng không đi đâu quá xa mà ẩn cư tại hậu sơn, hưởng thụ đời sống thanh tịnh.

Hôm nay, đời sống ấy bị phá vỡ, hậu sơn phủ đầy tuyết chợt rung động kịch liệt, phẳng phất như sẽ sụp đổ bất cứ lúc nào.

Khai pháit tổ sư của Lạc Thiên cung kinh hãi vô cùng, dựa vào tu vi cao thâm, ông ta biết đó không phải là hiện tượng tự nhiên, hình như có người muốn lật đổ cả ngọn núi tuyết ở hậu sơn. Ông ta kinh hãi bay lên không, chăm chú nhìn xuống, quả nhiên đúng như sở liệu.

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, đỉnh núi phủ tuyết sụp xuống, cùng với tiếng ầm ầm, một bóng người từ trong lòng núi bay ra. Người này toàn thân trắng toát: áo, tóc, râu, da đều trắng như tuyết.

Một tràng cười lồng lộng, khai pháit tổ sư của Lạc Thiên cung nghe thấy âm thanh cả đời lão không thể quên được: “Hắc chắc, tiểu quỷ, hảo đồ nhi ngươi đúng là hiếu thuận, đến tận đây nghênh tiếp vi sư xuất quan.”

“Lão tặc ngươi...ngươi chưa chết...” khai pháit tổ sư của Lạc Thiên cung vừa sợ vừa giận, thanh âm này là của lão quái vật năm xưa đã uy hiếp lão phải ở lại trong động trong nom chìa khóa.

Với lão, quái vật này quả thật là một lão lưu manh, khôn kiếp, vô lại, không có phong phạm tiên bối chút nào, lại đi uy hiếp hậu bối, đúng là vô sỉ cực độ.

Đương nhiên, dù hận thế nào thì lão vẫn có đôi chút cảm kích với lão quái vật trắng như tuyết này, toàn bộ sở học thần công ngạo thế đều do lão quái vật truyền cho, khiến lão trường sinh bất tử. Tuy nhiên nghĩ đến thủ đoạn của lão quái vật, lão lại nổi giận.

“Hảo đồ nhi, tuy ngươi tự học thành tài, nhưng không thể phủ nhận mọi thứ ngươi học được đều do ta khắc trong Lạc Thiên động. Nói thế nào ngươi cũng phải khách khí một chút, còn không mau ra mắt vi sư.”

“Lão lưu manh khôn kiếp, xét cho cùng lão đích xác là sư phụ ta nhưng quá đáng ghét.” Khai pháit tổ sư của Lạc Thiên cung tuy giận, nhưng vẫn cung cung kính kính dập đầu ba cái với quái nhân trên không trung.

“Ha ha, vậy mới đúng, hảo đồ nhi, đợi ta về nhé. Giờ ta phải đi gặp sư tổ của ngươi.” Quái nhân nói xong liền nhanh chóng lướt đi.

oOo

Tại Tân Minh đế quốc, Vương gia là võ lâm thế gia nổi danh nhất, Khiếu Thiên kiếm pháp gia truyền danh dương thiên hạ, tương truyền chính là công pháp không đầy đủ của thượng cổ kì công Khiếu Thiên quyết. Tuy công pháp không đủ nhưng cũng đủ để Vương gia uy chấn thiên hạ, cả gia tộc đều là cao thủ.

Người có tư chất cao nhất trong lớp trẻ thuộc về Vương Tây Phong. Năm xưa ở đại thảo nguyên Thanh Phong đế quốc, y gặp được Độc Cô Bại Thiên nhân lúc đêm mưa thì triển thức sau chót của Khiếu Thiên kiếm pháp, từ lúc về nhà bèn tự nhốt mình, cả ngày ngẫm nghĩ kiếm pháp mà Độc Cô Bại Thiên thi triển, mấy tháng nay dần hiểu được kiếm ý thâm ảo.

Hôm nay, y diễn luyện kiếm pháp tại hậu viện, đột nhiên nghe có âm thanh kì quái vang lên, từ miệng giếng cổ xưa trong viện vang lên những tiếng “ầm ầm”, đoạn một lão nhân tóc muối tiêu, áo quần lam lũ từ dưới giếng bay lên.

Y há hốc mồm vì kinh hãi, lão nhân lại bay lơ lửng trên không nhìn mình, đó là công lực thánh giả trong truyền thuyết. Y cảm giác như đang trong mộng nhưng nhanh chóng tỉnh lại, quỳ sụp xuống.

Lão nhân mỉm cười nhìn y: “Tiểu tử ngươi không tệ, từ lúc ngươi còn nhỏ ta đã chú ý đến, vốn định đợi đến lúc ngươi ba mươi tuổi sẽ truyền cho một ít công pháp nhưng giờ không kịp nữa, cầm lấy này.”

Nói đoạn, lão nhân vung tay quảng cho y một quyển cổ thư rách nát, bên trên bìa đề ba chữ cổ thể: Khiếu Thiên quyết.

Vương Tây Phong kích động cơ hồ ngất xỉu, run rẩy chạm vào quyển sách, không ngờ hôm nay lại có được thượng cổ kì công trong truyền thuyết.

“Đa tạ tiên bối, đệ tử nhất định sẽ tâm nghiên cứu, quyết không khiến người thất vọng.”

Lão nhân mỉm cười: “Nói đúng ra ta và tổ tiên ngươi có chút uyên nguyên nên xưa này vẫn chiếu cố hậu nhân của lão, rồi thuận tay truyền cho một chút công pháp, không ngờ vì thế mà chúng có được danh vọng. Nội dung cuốn sách này đủ cho ngươi học cả đời, là một công pháp tuyệt thế để thành thánh. Bất quá cuối cùng có thành thánh không phải trông vào ngươi. Tương lai sẽ có một trường đại chiến kinh thiên động địa

giữa các thánh giả, thân thủ như người đứng để bị cuốn vào, ta hi vọng tương lai người học được bản lĩnh có thể tạo dựng sự nghiệp trong võ lâm, bảo tồn chính khí cho võ lâm sau cơn sóng gió.”

Vương Tây Phong cung cung kính kính dập đầu, lớn tiếng: “Tiền bối yên tâm, văn bối nhất định không khiến người thất vọng.” Lúc ngẩng lên thì thân ảnh lão nhân đã biến mất.

Truyền nhân của Ngạo Thiên, Diệt Thiên, Kinh Thiên, Chiến Thiên, Loạn Thiên cũng lần lượt hành động, bắt đại truyền nhân, tám đạo ma khí xung thiên, bay thẳng lên mây cao.

Các cao thủ trên Thiên Vũ đại lục cùng kêu lên: “Bát ma tề xuất!”

“Tám Võ thánh đáng sợ.”

“Bát đại cường giả từng có quá khứ huy hoàng, ai nấy đều từng xâm nhập Bỉ Ngạn...”

“Dự ngôn từ xa xưa nói rằng: bát ma xuất, thiên hạ loạn, cửu ma tụ, thiên hạ biến, thập ma xuất, loạn thiên địa!”

“Bát ma đã hướng về ma tôn, đệ cửu ma ở đâu? Đệ thập ma ở chỗ nào?”

Độc Cô Bại Thiên lặng lẽ đứng trên đỉnh núi, hần không hề có ý ẩn tàng công lực, khí tức mãnh liệt che kín cả dãy núi. Chim bay thú chạy, sau cùng cả dãy núi yên tĩnh lại, hần như một vị ma thần đứng sững trên đỉnh cao, lạnh lùng nhìn khắp tứ phương.

Thiên Ma là người đầu tiên đến nơi, ma diễm ngút trời đổ tới. Ánh mắt chứa chan nước, từ trên không quỳ xuống: “Sư phụ...cuối cùng người cũng hoàn thành nghịch thiên cứu chuyển!”

Độc Cô Bại Thiên dụ giọng: “Con không thể đổi cách xưng hô sao?”

Thiên Ma run giọng: “Phụ thân...con xin lỗi người.”

Độc Cô Bại Thiên thở dài: “Là ta không phải với con và mẹ con, nếu không tại ta vội vàng chuyển thể, tu luyện nghịch thiên cứu chuyển, mấy tên khốn của Bỉ Ngạn tuyệt đối không dám đến tìm mẹ con, khiến bà ấy suýt nữa hồn phi phách tán, bắt đắc phải chịu nỗi khổ chuyển thể tại trần gian. Ta biết, mấy năm đó con chịu không ít khổ cực, cha không phải với các người, không hoàn thành trách nhiệm của một người cha.”

“Phụ thân không cần nói nữa, ai có thể đoán trước mọi việc sẽ xảy ra, nếu cha đoán được đã không bỏ rơi con và mẹ. Con chỉ hận mình năm xưa đã quá vô dụng, hại mẹ phải chịu bao nhiêu khổ cực.”

Độc Cô Bại Thiên nói: “Năm xưa con bị chúng bắt sang Bỉ Ngạn, là Chu Bá cứu con ra?”

“Vâng, là ông ấy cứu con. Sao đó con khổ tu ngàn năm, lại tiến sang đó gây loạn một phen, lúc quay về mới lập ra ma giáo...”

“Ha ha...hay lắm, không hổ là con trai ta, có thể đơn thân xâm nhập Bỉ Ngạn rồi an toàn rút lui.”

“Bối con đã không gặp cao thủ hàng đầu của họ.”

“Không nên tự coi thường mình, con đã làm rất tốt, đạt đến cảnh giới năm xưa của ta.”

Thiên Ma tỏ ra ngưng trọng: “Lúc con sang Bỉ Ngạn, ban đầu rất thuận lợi, giết chết không ít cao thủ nhưng nói ra thật hổ thẹn, sau cùng con bị người ta hăm dọa phải quay về...”

“Ồ, là ai?” Độc Cô Bại Thiên cũng tỏ ra ngưng trọng, công lực của Thiên Ma đã đạt đến cảnh giới người ta ngưỡng vọng, không kém hơn hần năm xưa. Công lực như vậy dẫu không địch nổi người ta cũng không đến nỗi bị hăm dọa nhưng y lại có cảm giác như thế, chứng tỏ thực lực của cao thủ đó đã đạt đến mức kinh người.

Thiên Ma nói: “Là một cường giả chưa từng thấy, hình như hần còn đang ngủ say nhưng khí tức phát ra khiến con cảm giác vô cùng bất an. Trong lòng con không tài nào đốt lên chiến ý, bị cường giả đang ngủ đó hăm dọa phải quay về. Về đến Thiên Vũ đại lục, con lập tức vào Thiên Ma động trong Thiên Ma cốc bế quan, ngủ một giấc qua liền vạn năm.”

224. Chương 12: Bát Thế Truyền Nhân (hạ).

Nghe Thiên Ma tự thuật, Độc Cô Bại Thiên bất giác sa vào trầm tư, chỉ là khí tức tỏa ra trong lúc đang ngủ cũng khiến Thiên Ma cảm thấy đáng sợ, tuyệt đối đó là siêu cấp cường giả, tất nhiên là một Vô thánh từ thời viễn cổ.

Đó thật ra là ai, cường giả từ thời viễn cổ đa phần đã chết, chỉ vài ba người còn sống đến nay,

“Phụ thân nên cẩn thận, người tuy đã trải qua nghịch thiên cửu chuyển nhưng con có cảm giác người đó là kình địch của người, công lực của hắn khẳng định đã đạt đến cảnh giới thông thiên, có khi là cừu nhân khi xưa của người.”

“Ta biết.” Độc Cô Bại Thiên chợt nhớ đến những viễn cổ cường giả đã chết, người đó có phải là một trong những lão bất tử của Bỉ Ngạn bị cho là đã chết nhưng vẫn sống đến nay?

Đúng lúc đó, thỉnh không phía tây chợt lùa qua một làn gió lạnh, tuyết đổ ào ào, đất trời mênh mang một màu trắng. Truyền nhân của Lạc Thiên phá không bay tới, đến gần liền quỳ xuống.

“Bái kiến sư tôn, cung hỉ sư tôn công thành viên mãn.”

“Đứng dậy, gần vạn năm nay công lực của con quả nhiên đã đạt đến hóa cảnh.”

Lạc Thiên truyền nhân giống như người tuyết cung kính nói: “Tất cả đều do sư tôn ban cho.”

Lạc Thiên truyền nhân xử sự như một lão lưu manh khôn kiệp với tổ sư khai phá của Lạc Thiên cung, bây giờ tỏ ra rất nghiêm túc, nếu để tổ sư Lạc Thiên cung nhìn thấy nhất định sẽ kêu lên: “Lão lưu manh khôn kiệp giả dối.”

Lạc Thiên truyền nhân vội thi lễ với Độc Cô Bại Thiên xong đoạn quay sang thi lễ với Thiên Ma: “Tham kiến đại sư huynh.”

Trước đây lão và Thiên Ma chưa từng gặp mặt nhưng đều cảm ứng được sự tồn tại của đối phương nên vừa gặp mặt đã biết rõ thân phận của nhau.

Không lâu sau, Khiếu Thiên truyền nhân quần áo tả tơi đến nơi.

Lần lượt truyền nhân của Chiến Thiên, Ngạo Thiên, Diệt Thiên, Kinh Thiên, Loạn Thiên cũng đến bái kiến.

Vị trí mỗi người ở đây tại Thiên Vũ đại lục đều là cao thủ thánh cấp uy chấn nhất phương. Đặc biệt, trong số truyền nhân tám kiếp thì truyền nhân của Thiên Ma, Diệt Thiên, Loạn Thiên đều thuộc hàng siêu cấp cường giả của Thiên Vũ đại lục.

Bát đại truyền nhân tề tụ là sự kiện không nhỏ tại Thiên Vũ đại lục, hơn nữa sư tôn triệu tập họ lại chính là một trong những người mạnh nhất trời đất.

Độc Cô Bại Thiên từ khí dung hợp chín lần chuyển thế, tâm cảnh thay đổi hẳn, có lúc tang thương cực độ, có lúc lại như già đi rất nhiều tuổi, có lúc lại cảm giác như xưa, tâm tính như một tiểu tử trẻ ranh.

Bát đại truyền nhân ra mắt xong xuôi, hắn tuy thấy chuyện đó hợp với lẽ thường nhưng vẫn có cảm giác không thoải mái, thậm chí hơi hoang đường. Một nhóm lão quái vật cả ngàn, vạn tuổi cung kính hết cỡ với mình, cảm giác quả thật khác lạ.

Kí ức của cả tám kiếp trước, hắn không nhớ toàn bộ mà chỉ giữ lại những gì cần thiết. Tám kiếp đã qua, nếu bảo hắn phải nhớ lại từ đầu, hắn cũng không rõ mình là Bại Thiên, Ma Thiên hay Kinh Thiên nữa.

Nên nhớ thì nhớ, cần quên thì quên, từ giờ chỉ là Bại Thiên mà thôi.

Độc Cô Bại Thiên cũng giao lưu thần thức với tám người, cùng hiểu khá rõ về tình hình của họ.

Cả tám người, ai cũng có đệ tử thành thánh, kẻ ít có ba, bốn đệ tử như vậy, nhiều thì có đến hai chục.

Người có nhiều đệ tử thành thánh nhất không phải Thiên Ma mà là Diệt Thiên truyền nhân. Năm xưa y tận mắt thấy sư phụ bị thiên hạ quần hùng vây công, bị Bỉ Ngạn phái người truy sát, khiến ấn tượng

khắc sâu trong lòng. Lúc nhớ lại, y cho rằng nếu Diệt Thiên có nhiều môn đồ đắc lực, e rằng cả thiên hạ và người của Bỉ Ngạn đều phải cổ kị đôi phần.

Sau khi Diệt Thiên chuyển thế, y thu môn đồ khá rộng, phàm người tư chất siêu tuyệt, phẩm hạnh đạt yêu cầu đều được truyền Diệt Thiên ma quyết, thành ra gần vạn năm nay, số đệ tử thành thánh của y lên đến hai chục người, đó còn chưa kể tới những người bị tuần thiên giả sát hại.

Tiếp theo là truyền nhân của Thiên Ma, số đệ tử thành thánh cũng đến mười người, nhưng hậu bối của y hầu hết đều bị người Bỉ Ngạn phong ấn trong lúc y bế quan, chỉ có vài người bọn Tinh Ma thoát được.

Độc Cô Bại Thiên cả kinh nhận ra rằng, đồ đệ đạt cảnh giới thánh cấp của bát đại đệ tử cộng lại gần bảy chục người. Gần bảy chục cao thủ thánh cấp, nghĩ thôi cũng thấy đáng sợ, quả thật là một lực lượng đáng kể.

Tựa hồ cao thủ thánh cấp đang rất nhiều, những người siêu phàm nhập thánh không thể xưng là cao thủ mà đã trở thành hết sức phổ thông.

Bất quá, sau đó Độc Cô Bại Thiên hiểu ra, phàm người đạt đến cảnh giới thánh cấp tất nhiên tư chất siêu tuyệt, là nhất đại nhân kiệt. Hiện tại có nhiều cao thủ thánh cấp như thế bởi quá trình tích lũy của lịch sử, những người đó không phải là nhân vật cùng thời đại, mà là tinh anh của vô giới trong hàng vạn năm. Bởi trận chiến vô tiền khoáng hậu sắp xảy ra mà đồng thời xuất hiện.

Đối với những cao thủ ma giáo bị phong ấn, mấy tháng trước, hẳn từng thả Huyết Ma, gần đây những người còn lại cũng được Thiên Ma phá giải phong ấn mà thoát khổ.

Sau khi thành công chuyển thế chín lần, hẳn đã hiểu được một số việc trong quá khứ, biết vì sao người Bỉ Ngạn chọn cách phong ấn cao thủ mà không trực tiếp tiêu diệt, bởi bọn họ cần những ngục tuần thiên sứ giả, cần một nhóm tay sai mất hết tự chủ.

Phong ấn các cao thủ để từng bước mài mòn phản kháng trong lòng họ, khiến họ cuối cùng cũng phải khuất phục.

Thử nghĩ đến những người cả ngàn, vạn năm bị phong ấn trong mật thất tối tăm, nếu không có ý chí kiên cường, e là đã sớm sụp đổ, nhiều người chọn cách tự sát. Bởi trong hoàn cảnh đó, nếu người bị phong ấn gắng sống, đến phút chót nhiều khả năng vẫn sẽ phải khuất phục người của Bỉ Ngạn.

Đa phần ngục tuần thiên sứ giả xuất phát từ đây, đương nhiên cũng có những người trước khi bị phong ấn cũng chọn cách đầu hàng. Nhưng với những kẻ không có cốt khí đó, người Bỉ Ngạn trực tiếp tước đoạt ý thức biến họ thành sát thủ. Người Bỉ Ngạn cho rằng những kẻ ý chí bạc nhược lúc nào cũng có thể phản lại, chỉ có khiến họ thật sự mất đi ý thức mới không còn lo lắng gì nữa.

Ngục tuần thiên sứ giả xét cho cùng là một nhóm người đáng thương, bắt buộc dĩ phải khuất phục trước áp lực, sau cùng vẫn ngơ ngơ ngẩn ngẩn, nhận lãnh kết cục bi thảm.

Độc Cô Bại Thiên cảm thấy bội phục những người bị phong ấn cả mấy ngàn năm, cả hơn vạn năm vẫn không khuất phục. Suy xét đến đời sống khổ cực của họ, có thể coi là bi thảm cực điểm nhưng họ vẫn kiên trì, đợi ngày thoát khổ.

Hắn tiến hành giao lưu thần thức với bát đại đệ tử. Trong lúc đó Ma vực nổi sóng cuộn cuộn.

Ở cực tây Thanh Phong đế quốc, trên đại sa mạc không dấu chân người, cả ngày bao phủ bầu không khí quỷ dị, ma khí tràn khắp nơi.

Tại nơi Ma Tổ bế quan, quanh Ma vực tối tăm, ma điểm ngút trời, một ma ảnh cao lớn đứng giữa Ma vực, thân thể cao mấy chục trượng, trong bóng tối, đôi ma nhãn như hai vầng trăng bằng máu xạ ra hai luồng điện lạnh lẽo.

Ma vực tuy tối tăm nhưng ma ảnh tuyệt đối chân thật, không phải do ma khí kết thành.

Không ai ngờ rằng thân hình cái thể lão ma vương này lại cao lớn như vậy, quả thật khó mà tưởng tượng được.

Ma Tổ đứng giữa bóng tối, chăm chú nhìn về phía xa, đột nhiên phiến thiên không lão đang nhìn chột vớ nát, bảy nhân ảnh lóe lên hướng về Ma vực. Dao động năng lượng hùng dũng khiến sa mạc nổi lên cuồng phong, đồi cát nhanh chóng vận động cuốn về Ma vực như những làn sóng, tựa hồ muốn trùm kín vùng hắc ám này.

Từ trong bóng tối vang lên tiếng gầm trầm trầm: “Bảy con mèo con, muốn xem ta đạt đến cảnh giới nào sau mấy vạn năm mà chỉ phải mấy con mèo con này đến thì có tác dụng gì, chết đi.”

Ma khí ngập trời như muốn nuốt trọn vũ trụ từ ma vực tràn ra, cuộn cuộn che kín cả mặt trời, thoáng chốc đã cuốn cả bảy nhân ảnh vào trong. Trong vùng tối tăm truyền ra bảy tiếng rú thê thảm, bảy chiếc khô lâu từ dải ma khí rơi xuống, lộ ra ngoài vùng ma diễm trông càng khủng khiếp.

Các cao thủ trên Thiên Vũ đại lục chấn kinh, bảy người này đều là cường giả cao cấp từ Bỉ Ngạn trực tiếp phá không, mấy ngàn tuần thiên sứ giả quyết không sánh nổi, vậy mà trong mắt Ma Tổ lại không khác gì mấy con mèo con không chịu nổi một đòn, chỉ phát tay là hóa thành bảy chiếc khô lâu.

Tu vi khủng khiếp của Ma Tổ khiến ai nấy rung động, phong phạm vô địch của cái thể ma vương khắc sâu vào lòng họ.

“Hắc hắc, muốn thử thân thủ lão ma phải lên đài so bì, bọn tiểu bối này đến bao nhiêu thu thập bấy nhiêu.”

Xưa nay Ma Tổ vẫn là nỗi đau đầu của người Bỉ Ngạn, không biết bao nhiêu cao thủ bên đó đã mất mạng trong tay lão sau nhiều lần giao phong, bao nhiêu kẻ được coi là cái thể vô song bị lão cho nuốt hận.

Người Bỉ Ngạn không lạ gì Ma vực, cơ hồ ai cũng biết nhưng không ai làm gì được chủ nhân ở đây.

Các Võ thánh hùng mạnh khác của Thiên Vũ đại lục khi tỉnh dậy đều có đôi chút cổ kị Bỉ Ngạn, không muốn chạm vào. Chỉ có Ma Tổ là ngoại lệ, mỗi lần tỉnh dậy sau giấc ngủ sâu, lão đều phát động một đợt công kích mãnh liệt, để giãn gân giãn cốt rồi lại chìm vào giấc ngủ.

Người Bỉ Ngạn không lúc nào không tìm cách trừ khử Ma Tổ nhưng những nhân vật có thể đại chiến với lão chỉ có vài ba người trong truyền thuyết, những người này hoặc mất tích nhiều năm hoặc đang ngủ say.

Đối với siêu cấp đại ma vương như Ma Tổ, chỉ biết dùng hai chữ biến thái để hình dung. Bất kể người của Thiên Vũ đại lục hay Bỉ Ngạn, nếu có thể đều tránh gây chiến, bởi lão là kẻ bất khả chiến thắng.

Ma Tổ thu hồi ma diễm, khẽ rống lên: “Toàn thể ma tử ma tôn quay về Ma vực.” Nói đoạn phát ra mấy chục đạo thần thức, đồng thời mấy chục Võ thánh cường giả cảm nhận được lệnh triệu hoán, cùng bay về Ma vực.

Mọi Võ thánh đều ý thức được rằng đại chiến đã gần lắm, tựa hồ Ma Tổ cũng sẽ tham dự.

225. Chương 13: Ma Vương.

Độc Cô Bại Thiên và truyền nhân tám kiếp cảm ứng được khí tức đáng sợ của cái thể lão ma vương, cảm ứng thần thức quá mạnh khiến các truyền nhân không khỏi biến sắc.

Tu vi hiện thời của Thiên Ma đã đạt đến đỉnh cao của Ma Thiên từ chín kiếp trước, thậm chí còn mạnh hơn một chút nhưng lúc này trong lòng y cũng dấy lên cảm giác sợ hãi.

Y là một người không sợ trời, không sợ đất, hào khí ngàn ngạt không kém hơn Độc Cô Bại Thiên đã qua chín lần chuyển thế. Thần thông cao tuyệt của y đã sớm vượt qua nhiều tiền bối lớp trước, khiến được y nảy ra ý định thoái lui trước khi đánh, ngoài Võ thánh đang say ngủ của Bỉ Ngạn hiện tại còn có thêm lão ma vương.

Sắc mặt những đệ tử khác của Độc Cô Bại Thiên cũng hết sức khó coi, đối mặt với một cường giả mà không có chiến ý, với họ khác nào một loại sỉ nhục.

Thoáng chốc, Độc Cô Bại Thiên đã hiểu được cảm thụ của họ, hần nhẹ giọng: “Các con không cần phải thoái chí, lão ma vương này một trong những Võ thánh cổ xưa nhất, kể cả ta đối diện với lão cũng không nắm chắc chiến thắng. Thật ra kể cả ở Thiên Vũ đại lục hay đại lục đối địch thì không có mấy người đánh

bại được lão. Lúc các con đối diện với lão mà không cảm thấy sợ, lúc đó tu vi coi như đạt đến mức cường giả hàng đầu, không cần phải sợ ai nữa.”

Thần sắc tám người trở lại bình thường, lão ma vương là một những cường giả đứng đầu thế gian, sợ hãi lão cũng không đến nỗi mất mặt.

Độc Cô Bại Thiên cảm thán: “Lão ma vương này thật sự khiến người ta bội phục, không ngờ tu vi đạt tới mức này, thật không hổ uy danh cái thể ma vương.”

Diệt Thiên truyền nhân không nén được lên tiếng hỏi: “Sư phụ, sao con lại có cảm giác lão ma vương này tựa hồ không phải...người?”

Những người khác cũng có nghi vấn này, họ dùng Vạn lí ánh tượng đại pháp nhìn thấy được lão ma vương cao mấy chục trượng, căn bản không phải là thân hình của con người.

Độc Cô Bại Thiên tỏ vẻ khen ngợi: “Lão ma đầu đúng là kinh tài tuyệt đỉnh. Môn ma công lão tu luyện thành không kém hơn cửu chuyển công pháp của ta. Bất quá vì thể mà lão phải trả một cái giá rất lớn.”

“Đó là ma công gì, công pháp thể nào?”

Độc Cô Bại Thiên đáp: “Xá thân thành ma!”

“Cái gì?”

“Xá thân thành ma đâu phải như thế nhỉ?”

“Xá thân thành ma sao lại có hình thể như thế?”

...

Độc Cô Bại Thiên nói: “Các con thấy thế là vì sao?”

Bát đại truyền nhân đưa mắt nhìn nhau, trong lịch sử, sư tôn bọn họ trong kiếp Diệt Thiên cũng đã xá thân thành ma, kết quả bị người cả thiên hạ truy sát.

“Ha ha...” Độc Cô Bại Thiên bật cười, lập tức hiểu ngay ý nghĩ trong lòng họ: “Trước đây ta tạm gọi là xá thân thành ma, nhưng gọi là ma hóa thì hợp hơn. Xá thân thành ma đại pháp chân chính từ cổ đến nay chỉ có truyền văn, chưa có ai dám tu luyện bởi quá hung hiểm, thậm chí còn hung hiểm hơn cả nghịch thiên cửu chuyển của ta. Đó chẳng qua là lý thuyết võ học của một vị Võ thánh hùng mạnh từ thời viễn cổ đề ra, tiếc là vị Võ thánh đó sớm qua đời, không kịp thực hiện ý tưởng.”

“Lão ma vương lại là đệ đệ của vị Võ thánh nọ, chắc trước khi ca ca chết đã trao lại bí mật cho lão, nhưng lão cũng không dám tu luyện. Gần vạn năm trước lão mới đủ quyết tâm tu tập loại cái thể ma công này.” Độc Cô Bại Thiên dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Tu luyện ma công này phải vứt bỏ bản thể, đem ma hồn nhược tiểu bồi dưỡng thành ma thân chí cường. Ma thể cao mấy chục trượng mà các con nhìn thấy là lão ma đầu hiện tại. Lão đã bỏ đi chân thân, ma thể hiện tại là hồn phách hư vô ngưng tụ thành thật.”

Bát đại truyền nhân há hốc mồm lắng nghe, quả nhiên là khó tin, lại có loại bí pháp khiến người ta không tưởng tượng nổi như vậy.

Độc Cô Bại Thiên nói: “Tu thành công pháp bá tuyệt thiên hạ tất nhiên phải trả giá tương xứng, lão ma đầu tuy luyện ma công đại thành nhưng mất chân thân, mất luôn lạc thú đời người, trong gầm trời này trừ vai ba người ra, chắc ít ai dám đến gần lão.”

Tám người gật đầu, cảm thấy hết sức đồng tình. Nếu có cơ hội, họ tự nhận không dám chọn lựa như lão ma vương, Xá thân thành ma, cái thể ma công, nói nghe thật hấp dẫn nhưng mấy ai chịu bỏ đi bản thể?

Độc Cô Bại Thiên lại nói: “Mỗi người các con đều nắm trong tay một pho thần quyết hoặc ma quyết, nhiều năm khổ tu cũng không đến nỗi hoài phí. Thấy các con công lực đại thành, ta được an ủi vô cùng. Gần đây ta có cảm ngộ, đệ cửu ma quyết, Bại Thiên quyết sắp ngộ thành, không lâu nữa ta sẽ bế quan. Tiếc là trong khoảng thời gian này không thể dạy được truyền nhân thứ chín, chỉ bằng ta truyền cho các con một pho trận pháp chín người hợp lực thi triển.”

Trận pháp cần phải cao thủ thánh cấp mới thi triển được không hề tầm thường, hơn nữa lại là những người học cùng một thầy, chín loại công pháp có liên hệ với nhau, thần thông trong đó khẳng định sánh với cửu đại thần ma quyết. Mỗi pho thần quyết hoặc ma quyết cũng đủ uy chấn thiên hạ, trận pháp căn cứ vào chín loại công pháp âm thi triển chắc chắn uy lực tuyệt luân, có khả năng áp chế cả Viễn cổ Võ thánh hùng mạnh.

Bát ma xuất, thiên hạ loạn.

Cửu ma tụ, thiên hạ biến.

Thập ma tề xuất, loạn thiên địa.

Bát đại đệ tử đều biết lời dự ngôn cổ xưa này, lời dự ngôn không đề cập đến Ma tôn nghịch thiên cửu chuyển khiến tám người không khỏi liên hệ tới bản thân.

Bây giờ Độc Cô Bại Thiên lại nói có loại trận pháp cần phải có chín truyền nhân mới thi triển được, càng khẳng định dự đoán trong lòng mỗi người. Ai nấy đều hiểu công pháp này trọng đại, nhưng đệ cửu truyền nhân hoàn còn chưa xuất hiện khiến tám người đều cảm thấy bất an.

Kinh Thiên truyền nhân nói: “Sư phụ, trận pháp này khẳng định uy lực tuyệt luân, trong trận đại chiến tương lai sẽ có tác dụng rất lớn. Người nên chọn trong các đệ tử của chúng con bổ sung cho đủ.”

Loạn Thiên truyền nhân cũng nói: “Đúng vậy, sư phụ, con từng nghe nói rằng cửu ma tụ, thiên hạ biến. Nếu đệ cửu ma trừ trừ không xuất hiện...”

“Ha ha...” Độc Cô Bại Thiên nghe họ đề cập đến dự ngôn xa xưa liền không nén được cười, bất quá hắc không để lộ quá rõ ra mặt.

Đồng thời hắn cũng nhớ ra kiếp này mình còn có tiểu truyền nhân, là tiểu nha hoàn khả ái San Nhi. Hắn nhớ lại quá trình quen biết Ca Vũ song tuyệt Liễu Như Yên lúc ở Khai Nguyên thành của Thanh Phong đế quốc, nhớ đến nàng hắn không khỏi thất thần. Một lúc sau mới tỉnh lại, cũng coi như tiểu nha hoàn khả ái San Nhi của nàng là truyền nhân kiếp này của mình.

Lúc trước hắn từng đem Kinh Thiên quyết truyền cho tiểu nha đầu, nhưng suy tính kỹ thì cô bé không thể đạt được thu hoạch gì quá lớn. Một bộ thần quyết ngạo thế thì vào tay một tiểu nha đầu không có bao nhiêu căn cơ võ học sẽ tu luyện được cảnh giới gì đây.

Có lẽ hắn nên đi gặp cố bé, người có thể coi là truyền nhân kiếp này của hắn, nhưng cũng nên thu hồi Kinh Thiên quyết, bộ thần quyết này đã có truyền nhân, cô bé chỉ có thể là truyền nhân của Bại Thiên quyết.

Bát đại truyền nhân thấy hắn lại trầm tư không khỏi lấy làm kì dị, nhìn hắn với vẻ nghi hoặc.

Độc Cô Bại Thiên không kể gì đến dáng vẻ ngạc nhiên của họ: “Được, hiện tại ta truyền cho các con cửu chuyển đại trận pháp quyết, đến lúc thích hợp, các con có thể chọn một đệ tử ưu tú ra phối hợp cùng.”

Đoạn hắn dùng thần thức giao lưu với họ, dạy họ cửu chuyển đại trận pháp quyết, tám người cũng dùng thần thức hồi han không ngừng.

Sau cùng, Ngạo Thiên truyền nhân hỏi: “Sư phụ, đệ cửu truyền nhân cũng là đệ cửu ma vẫn chưa có mà con thấy người không hề lo lắng gì, là vì có gì vậy?”

Độc Cô Bại Thiên không né được tiếng cười, dùng thần thức đáp: “Ha ha, không ngờ có người coi cửu ma là truyền nhân chín kiếp của ta, đúng là sai lầm. Các con nên nhớ, cửu ma này không phải là các con, nhưng hiện tại không thể cho các con biết được, cứ để người khác hiểu lầm đi, hắc hắc...”

Tám người kinh hãi, không ngờ bát ma, cửu ma, thập ma trong truyền thuyết không phải là bọn họ, bất quá nghĩ kỹ lại sẽ thấy đầu tu vi của họ có lợi hại cũng làm cách nào địch nổi Viễn cổ Võ thánh như Ma Tổ. Như Ma Tổ mà còn chưa được coi là một trong thập ma, sư tôn của họ khẳng định là một trong số đó, nhưng những người khác là ai?

Trên Thiên Vũ đại lục, trừ Ma tôn và lão ma vương, tính cả những lão bất tử siêu cấp trong truyền thuyết cũng không có quá năm, ba người. Hà huống, một vài người trong số các nhân vật truyền thuyết đã mất tích mấy vạn năm, e rằng đã không còn trên đời nữa.

Thập ma, thật ra đạt đến cảnh giới nào?

Độc Cô Bại Thiên lên tiếng: “Các con phải nhanh chóng học thuộc trận pháp đó, sau này gặp phải ai trong lần đại chiến tới đây cũng có thể giữ mình. Được rồi, các con quay về đi, triệu tập các đệ tử truyền nhân, chuẩn bị sẵn sàng cho đại chiến.”

“Sư phụ muốn đi sao?”

“Ta muốn đi gặp một vài cổ nhân, sau đó sẽ bế quan chỉnh lí Bại Thiên.”

Thiên Ma nói: “Đại chiến chỉ còn ba năm nữa, con sợ sẽ không đợi được đến lúc đó.”

Độc Cô Bại Thiên đáp: “Không cần quan tâm đến lời đồn ba năm, có lẽ sẽ diễn ra trước, bất kể thế nào cũng không được để Bỉ Ngạn đến tìm chúng ta, lần này chúng ta chủ động tiến công.”

Tám người thi lễ với hắc rồi quay người lướt đi.

Đệ tử của lão ma vương được triệu tập lại, quỳ dày đặc bên ngoài Ma vực, tổng số phải trên trăm người. Trong đó có mười người là đệ tử thân truyền của lão. Có thể trở thành đồ đệ của viễn cổ lão ma vương, thực lực đương nhiên không kém, ai nấy hết sức nổi danh trong lịch sử vô lâm, không ít người là nhân vật uy chấn thiên hạ, quan tuyệt nhất đại.

Nếu không tính thân phận thân phận viễn cổ của Độc Cô Bại Thiên, các đệ tử thân truyền của lão ma vương là nhân vật đồng bối với hắc, đều là người của thời đại Ma Thiên. Tuy không có uy danh lớn lao như Ma Thiên nhưng người nào cũng là nhất đại cường giả, bậc Vô thánh thượng cổ tất nhiên các Vô thánh tâm thường không thể so sánh.

Thật ra trong các đồ đệ của Độc Cô Bại Thiên, chỉ có Thiên Ma, Diệt Thiên truyền nhân, khoảng ba bốn người thực lực ngang ngửa với đồ đệ của lão ma vương, những người khác đều kém hơn.

Lão ma vương không rời khỏi Ma vực, cứ ở nguyên trong lòng vực tối tăm. Gần hai vạn năm nay lão không rời khỏi đây, lúc nào tâm tình phiền muộn liền phá vỡ hư không sang oanh kích Bỉ Ngạn, vì thế người Bỉ Ngạn hận lão nhập cốt.

226. Chương 14: Cường Giả Hình Thế.

Giọng nói trầm trầm của lão ma vương vang vọng trong Ma vực: “Trong số các con cũng có người từng đi qua Bỉ Ngạn, biết được đó là một nơi như thế nào. Lần này ta triệu tập các con về đây không có mục đích gì khác làm uốn các con chuẩn bị đầy đủ, sẵn sàng tiến công Bỉ Ngạn. Mấy vạn năm nay, Bỉ Ngạn và Thiên Vũ đại lục tranh đấu không ngừng, Thiên Vũ đại lục thua nhiều thắng ít, tổn thất thảm trọng. Không ít Vô thánh trở thành nạn nhân thiên sứ giả, các con hầu hết từng đấu với chúng, cũng biết đó là những kẻ đáng thương, mất đi ý thức tự chủ mà trở thành nô lệ.”

“Bỉ Ngạn từng là một mảnh đất lành, nhưng từ khi có thánh giả mạnh mẽ phá toái hư không tiến sang thì tất cả đã thay đổi: cư dân ở đó bị trục xuất đến Thiên Vũ đại lục. Việc này đã qua mấy vạn năm, có khi những cư dân của Bỉ Ngạn đến Thiên Vũ đại lục cũng đã quên cơn ác mộng năm nào nhưng những thánh giả trường sinh không quên những việc xảy ra từ thời đó. Đại chiến giữa các thánh giả muốn chiếm Bỉ Ngạn và những người phản đối bắt đầu từ đó.”

“Bỉ Ngạn so với Thiên Vũ đại lục nhỏ hơn nhiều nhưng là một thiên đường dưới nhân gian. Mấy gã dã tâm hùng hực muốn cải tạo nó thành đất của Thần linh, tự lập làm Thần. Chúng muốn biến Bỉ Ngạn thành Trời – lãnh thổ của riêng các Thần. Vì nguyên nhân ấy Bỉ Ngạn hình thành, cùng là bộ mặt thật của những kẻ nhiều dã tâm. Trong số các con, không ít người từng trải qua nhiều lần đại chiến, kinh nghiệm chiến đấu phong phú. Ta yêu cầu những ai từng tham gia đại chiến giảng giải tường tận cho những người chưa tham gia để họ có thêm chút kinh nghiệm.”

“Lần này có lẽ là trận quyết chiến sau cùng, cả Bỉ Ngạn và Thiên Vũ đại lục đều chuẩn bị mấy vạn năm. Trong lần này, rất nhiều lão quái vật chưa từng tham chiến sẽ gia nhập vòng chiến thảm liệt. Lần này ta cũng không ngoại lệ, ta sẽ tham gia, thành vương bại khấu phụ thuộc ở lần này. Bất quá các con không

nên lo lắng, Bỉ Ngạn tuy mạnh nhưng chúng ta cũng không yếu. Đến lúc cần thiết, những nhân vật trong truyền thuyết sẽ xuất hiện.”

Những người ở ngoài Ma vực vẫn quỳ dưới đất, không dám thở mạnh, tuy có tới gần mười người là đệ tử thân truyền của lão ma vương nhưng hầu hết họ có năng lực thông thiên, vẫn sinh lòng kính sợ lão. Năm xưa khi lão ma vương dạy họ võ học còn chưa mất đi bản thể, lúc nào cũng hòa ái, nhưng mấy vạn năm sau đã hoàn toàn thay đổi, trở thành một cái thể ma vương đội trời đạp đất, ma thể cao mấy chục trượng. Bọn họ tuy không nhìn rõ nhưng cảm nhận chân thật rằng từ ma thể cao lớn kia phát ra áp lực vô hình khiến họ không thở nổi.

Lão ma vương tựa hồ biết đệ tử sự mình, bắt giặc thở dài. Ma công tuy thành nhưng lão mất đi quá nhiều, ngay cả những đệ tử thân cận nhất còn sợ, huống chi người khác? Có được uy danh cái thể thì sao, lão tịnh không thấy vui vẻ, mà chỉ thấy mất mát. Bất quá hoàn cảnh hiện tại không cho phép lão cảm khái, bao nhiêu việc đang đợi lão ra mặt chủ trì.

“Các hảo đồ đệ, lẽ nào các con lại sợ vi sư? Các con đứng dậy đi.”

Bảy người trong đám đông đứng dậy, khí thế cường giả trên mình bộc lộ rất rõ.

“Sư phụ, chúng con quả hơi sợ người vì khí thế của người quá mạnh khiến trong lòng ai cũng bắt giặc nảy ra ý sợ sệt.”

“Sư phụ, kì thật chúng con luôn nhớ người nhưng người không cho chúng con tiến vào Ma vực.”

“Sư phụ, đồ nhi vẫn luôn mong ngóng người.”

...

Cảm tình của những người này bộc lộ ra chứng tỏ thật sự có chân tình với lão ma vương.

“Được rồi, các con không cần phải vậy. Ma vực ta trú ngụ này ngập mưa hắc ám ma khí, với tu vi của các con mà cố xông vào, thế nào cũng thụ trọng thương. Các con có hiểu tâm, ta hiểu là được rồi.”

Đoạn lão ma vương lại động viên họ trước khi bước vào đại chiến, giảng giải những việc trọng yếu cho các đồ tử đồ tôn.

“Các con thấy không, bảy người đang đứng là đệ tử thân truyền của ta, là sư phụ, , sư thúc, sư bá, hoặc sư tổ của các con. Thân thủ của chúng cũng được coi là cường giả trong trận đại chiến sắp tới còn các con đều là hậu bối của cường giả, vậy nên phải có lòng tin...”

Sau cùng, lão ma vương hỏi một đệ tử thân truyền: “Các con còn nhớ Ma Thiên năm xưa không?”

“A, hần...”

“Còn nhớ, kẻ được xưng là cường giả bậc nhất trong các Võ thánh.”

“Chúng con...chúng con đều từng bại trong tay hần.”

...

Lão ma vương bật cười: “Thua hần có sao đâu, hần thật sự rất mạnh. Thật ra hần còn một thân phận khác, là một viên cổ cường giả rơi rụng, chẳng qua hần tuy nghịch thiên tái sinh nhưng chưa hoàn toàn thức tỉnh. Mãi đến gần đây hần mới biết được thân phận của mình.”

“Cái gì?”

“Cái gì?”

....

Thất đại đệ tử thi nhau kêu lên kinh hãi, các thánh giả quỳ dưới đất cũng động dung.

Ma Tổ nói: “Hiện tại ta thấy thực lực của Ma Thiên tương đương các cường giả đỉnh cao. Năm xưa, trừ mấy lão quái vật viên cổ, e là không có ai đánh bại nổi hần. Các con còn nhớ lần đầu tiên các cường giả của Thiên Vũ đại lục và Bỉ Ngạn đại chiến không, các lão quái vật viên cổ không chính diện tham chiến, mà chủ

yếu là các cường giả mạnh nhất trong hàng ngũ Cổ võ thánh tham dự. Thiên Vũ đại lục lúc đó có mười tám cường giả đứng đầu, Ma Thiên là một, những người khác tu vi không kém hơn hẳn bao nhiêu. Nên mới nói trừ các lão quái vật viễn cổ và Ma Thiên chuyển thế ra, mười bảy người còn lại là những cường giả mạnh nhất.”

“Các con đều giao thủ với Ma Thiên, biết được khoảng cách thế nào. Hiện tại trừ mười bảy cường giả, các con là những Cổ võ thánh mạnh nhất. Các con có đến tám chục người, hợp cùng mười bảy cường giả là gần trăm người nên các con sẽ là chủ lực trong lần đại chiến này. Cái gọi là bách thánh đại chiến trong truyền thuyết chắc có liên quan ít nhiều đến con số ta vừa nói. Nhưng Võ thánh hậu bối tuy thực lực kém hẳn nhưng nhân số không ít nên cũng là phần chiến lực đại chiến không thể thiếu được.”

“Bao nhiêu năm nay, thánh giả của Thiên Vũ đại lục vẫn ẩn nhẫn để đợi trận chiến sau cùng này. Từ thực lực của chúng ta mà đoán ra thực lực của Bỉ Ngạn, song phương không cách biệt bao nhiêu, chắc chắn đại chiến sẽ vô cùng thảm liệt. Bao nhiêu người thành thánh trong mấy vạn năm nay sẽ cùng xuất động, sức mạnh có thể hủy thiên diệt địa. Vì thế đại chiến lần này là trận chiến cuối cùng liên quan đến sinh tử tồn vong.”

“Mấy lão quái vật sẽ từ trong quan tài nhảy ra, không chừng các lão quái vật được cho là chết rồi cũng xuất hiện. Đương nhiên các vô địch cường giả viễn cổ sẽ do những người như ta đối phó, các con cứ thắng được những kẻ đồng cấp là được rồi.”

“Cổ võ thánh hiểu rất rõ Bỉ Ngạn, nhưng những cường giả mới thành thánh gần đây lại không hiểu, có cả những người vốn không hiểu gì ân oán giữa song phương. Thời gian tới đây, ta tin rằng mấy lão quái vật trong truyền thuyết và mười bảy cường giả mạnh nhất sẽ hiện thân. Họ cũng sẽ giảng giải cho đệ tử như ta, đến lúc mọi người sẽ hiểu rõ về Bỉ Ngạn chắc đại chiến không còn lâu nữa. Các con mau quay về chuẩn bị sẵn sàng, tùy thời nghe theo hiệu lệnh của ta.”

Các thánh giả ở ngoài Ma vực đồng loạt vâng lời.

Sau cùng một đệ tử thân truyền của Ma Tổ không nén được lên tiếng hỏi: “Sư phụ, con có chuyện muốn hỏi.”

“Nói đi.”

“Lúc trước con từng gặp qua mười bảy Võ thánh mạnh nhất, nhưng tại sao đại chiến lần đầu qua mấy vạn năm rồi con không cảm ứng được sự tồn tại của họ. Tựa hồ chỉ có lão đầu điên khùng ở Đông Hải còn sống, những người khác vì sao lại như thế biến mất? Kể cả họ đang ngủ cũng không thể như vậy?”

Ma Tổ đáp: “Bọn họ vì muốn đề cao tu vi nên tiến hành tự phong ấn, lúc công thành viên mãn sẽ xuất hiện, tin rằng không lâu nữa sẽ xuất quan. Lão đầu ở Đông Hải vì không chịu nổi tịch mịch nên xuất quan trước.”

Một người khác hỏi: “Sư phụ, Thiên Vũ đại lục còn lại mấy Viễn cổ Võ thánh?”

“Thật ra bao nhiêu người còn sống ta cũng không biết, hiện tại ngoài ta còn có Ma tôn vừa mới tỉnh dậy.” Sắc mặt Ma Tổ tỏ ra nặng nề: “Hi vọng không ít hơn ba người.”

“Vậy Bỉ Ngạn có mấy Viễn cổ Võ thánh?”

Ma Tổ đáp với vẻ nặng nề: “Trước mắt có ba người.”

Các Võ thánh ở ngoài Ma vực đều thấy áp lực dấy lên, Cổ võ thánh và Võ thánh hậu bối của Thiên Vũ đại lục tựa hồ không ít hơn Bỉ Ngạn nhưng số Viễn cổ Võ thánh lại không được như thế. Viễn cổ Võ thánh tuy không còn mấy người nhưng ai nấy đều có bản lĩnh hữu kinh thiên động địa, gần như là những cường giả vô địch, ít hơn một người, thực lực cách biệt cực lớn.

Một đệ tử Ma Tổ hỏi: “Sư tôn là Viễn cổ Võ thánh, lại tu luyện thành Xá thân thành ma cái thế công pháp, con nghĩ đủ để đấu với hai, thậm chí ba Viễn cổ Võ thánh của Bỉ Ngạn. Cộng thêm một Viễn cổ Võ thánh nữa giúp đỡ, khẳng định nắm chắc phần thắng ba người của đối phương.”

Ma Tổ thở dài: “Mấy lão quái vật có thể trải qua ngàn vạn nguy hiểm sống đến nay chắc chắn phải bản lĩnh đầy mình, ta tu thành môn cái thế ma công này nhưng ba người này trong mấy vạn năm chắc cũng có

thu hoạch cực lớn. Bọn họ không lộ diện, tin rằng đã có chuẩn bị, khẳng định đã tu thành những môn bất thể kì công. Bất quá trong tình huống một đầu một, ta nắm chắc giết được bất cứ ai trong số họ.”

Đại đệ tử của Ma Tổ tỏ ra lo lắng: “Lẽ nào bên ta chỉ có hai Viễn cổ Võ thánh? Như vậy thì đại chiến lần này, sự phụ sẽ phải đối diện với nguy hiểm rất lớn.”

“Vẫn còn một người nữa, ta có cảm giác y còn sống nhưng không khẳng định được, y sở trường yểm tàng khí tức, dấu công lực thông thiên cũng khó lòng cảm ứng được.”

“Như vậy, ông ta vẫn sống, số lượng Viễn cổ Võ thánh của chúng ta không kém hơn Bỉ Ngạn.” Một đệ tử khác của Ma Tổ tỏ ra lạc quan.

Ma Tổ nói: “Kì thật ta lo lắng là đối phương xuất hiện Viễn cổ Võ thánh thứ tư, đó mới là điều đáng sợ. Ta không chỉ một lần dùng thần thức xâm nhập Bỉ Ngạn tra xét nhưng chỉ cảm ứng được khí tức của ba Viễn cổ Võ thánh. Nếu có người thứ tư, thực lực của y chắc chắn đang sợ cực điểm. Tránh được thần thức cảm ứng của ta chắc phải là cường giả chí cường.”

227. Chương 15: Viễn Cổ Võ Thánh

Đệ tử của lão ma vương đều phá không bay đi, đại sa mạc ngoài Ma vực lại trở về vẻ yên tĩnh.

Nhưng lúc đó ở phía đông cuộn cuộn mây đen hướng về Ma vực, sà xuống, cơ hồ ép sát mặt đất, một cỗ khí tức cường giả ngút trời từ trong đám mây đen toát ra.

Lão ma vương ở trong Ma vực lạnh lùng nhìn đám mây đen phía trước, đôi mắt như hai vầng trăng máu xạ ra hai đạo hồng quang, xuyên vào đám mây.

Đột nhiên nhìn rõ, lão vùng tay đám quyền phải ra, ma diễm ngút trời cuốn theo cuồng phong mãnh liệt quét tới.

Đồi cát trên sa mạc nổi giông, cát bay ngập trời.

Ma khí đen ngòm từ Ma vực phát ra hình thành một ma ảnh khổng lồ ập vào đám mây đen, cả phiến thỉnh không phẳng phát như ầm ập hấn đi, hai đám mây sẫm màu từ hai hướng che kín vầng dương, trong Ma vực âm phong gào rú, bóng ma nhảy nhót.

Hai đám mây đập vào nhau phát ra tiếng động kinh thiên động địa chấn động cả sa mạc khiến biển cát tràn lên như sóng gập. Từ trung tâm là Ma vực, dòng cát tỏa ra bốn phương tám hướng như cơn sóng thần, không ngừng gập gào, thanh thế kinh người.

Hai đám mây đen hợp lại rồi tiếp tục lao về Ma vực, trên sa mạc tối om, xòe bàn tay không thấy năm ngón.

Lão ma vương không xuất kích, lạnh lùng nhìn đám mây đen đang ép tới.

Khí tức chí cường chí đại lan tỏa khắp thiên địa.

Cường giả, tuyệt thế cường giả khiến các Võ thánh trên Thiên Vũ đại lục đều run rẩy chỉ có một dạng người: Viễn cổ Võ thánh.

Cường giả đáng sợ đứng trên mây đen kia nhất định là Viễn cổ Võ thánh nổi danh vô địch.

Đám mây đen rốt cuộc cũng đến Ma vực, hai cỗ ma khí tính chất gần giống nhau kịch liệt rung động, sau cùng hợp thành một. Ma vực khuếch trương trong nháy mắt, bóng tối nuốt gọn từng mảng sa mạc, tựa hồ muốn thôn tính cả thiên địa.

Các thánh giả của Thiên Vũ đại lục đều chấn kinh, họ không ngờ có người dám tiến vào địa bàn của cái thể lão ma vương, lại không sợ luôn ma khí có tính ăn mòn cực mạnh của Ma vực.

Cái thể cường giả mới đủ khả năng tranh phong cùng dạng chí cường cao thủ như lão ma vương.

Trong lòng các Võ thánh đều thầm hỏi, Viễn cổ Võ thánh mới xuất hiện này có phải là một nhân vật trong truyền thuyết không?

Lúc đó trong Ma vực như kinh đào hải lãng, ma khí như thủy triều điên cuồng lan tỏa. Ma vực hắc ám vô quang, hai Viễn cổ Võ thánh tịnh không giao thủ. Ma Tổ cao mấy chục trượng cùng thân ảnh phát ra khí tức chí cường lạng lẽ nhìn nhau, ma diễm cuồng loạn tỏa đi tứ phía, đó là một phần ma khí do hai người phát ra.

Người đó tuy nhỏ hơn Ma Tổ không biết bao nhiêu lần nhưng khí thể kinh nhân, uy thế chấn thiên, sức mạnh từ thân thể tỏa ra khiến Ma Tổ cũng thấy trầm trọng.

“Lão ma đầu, đã lâu không gặp...”

Ma Tổ gật đầu: “Đúng vậy, phải đến mấy vạn năm rồi, người chuyển thế mấy lần nhưng chúng ta chưa từng gặp mặt. Hiện tại ta nên gọi người là gì? Độc Cô Bại Thiên, Ma Thiên, còn cả cái tên từ rất rất xa xưa nữa nhỉ?”

“Tùy tiện, người thích gọi là gì cứ gọi. Lúc là Ma Thiên ta từng đến, là Diệt Thiên ta cũng từng đến, nhiều lần được người quan tâm. Mấy vạn năm không gặp, người đã tu thành Xá thân thành ma đại pháp, thật khiến người ta kinh ngạc. Loại ma công này quả nhiên danh bất hư truyền, hiện tại ta không nắm chắc thắng được người.”

Ma Tổ cười trầm trầm, cả Ma vực lay động: “Hắc hắc, người vẫn cuồng ngạo như trước, giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời.”

Các thánh giả trên Thiên Vũ đại lục kinh hãi phi thường, người xông vào Ma vực quả nhiên là Độc Cô Bại Thiên vừa tái sinh chín lần, thật sự khiến họ không hiểu nổi. Ở một địa phương khác trên Thanh Phong đế quốc còn có một Độc Cô Bại Thiên, làm sao mới thoáng chốc đã xuất hiện ở đây?

Lúc họ thám thính Độc Cô Bại Thiên kia lại thêm một lần thất kinh. Đó nguyên là thân ảnh của Độc Cô Bại Thiên, chỉ là một hư ảnh những đã đánh lừa được các thánh giả. Hư ảnh tỏa ra năng lượng dao động nhàn nhạt, nếu không phải dao động mỗi lúc một mờ nhạt, các thánh giả cũng không phát giác ra đó chỉ là hư ảnh không thật.

Độc Cô Bại Thiên thở dài: “Đúng vậy, mọi việc vĩnh viễn không thể cải biến, sau khi trải qua thiên kiếp vạn hiểm, ta vẫn là ta, không bao giờ thay đổi. Lão ma đầu, để ta thử xem người thật ra đạt đến cảnh giới nào, thử xem xá thân ma công của người mạnh hay nghịch thiên cửu chuyển của ta lợi hại.”

“Được, để ta xem kì công mà tên điên không cần mạng như người sáng tạo ra uy lực đến đâu.”

Ma vực rộng lớn tức thời tỏa ra dao động hùng hậu khiến người khác rung động. Liền đó ma diễm ngưng trời tràn ra, lan tỏa khắp sa mạc.

Đó là một trường đại chiến thiên băng địa liệt, trong bóng tối vô tận chỉ thấy mấy chục nhân ảnh từ các phương hướng công kích vào Ma Tổ. Sát khí xung thiên xông lên mây xanh, phát ra từng đạo ma khí, liên tục xé toạc hư không.

Các thánh giả của Thiên Vũ đại lục chờ ra, cường giả là gì, kia mới là cường giả, chỉ là một phần sức mạnh phát ra đã xé nát hư không, mạnh hơn hầu hết các Võ thánh.

Tuy mỗi thánh giả đều muốn xem kinh thiên đại chiến dưới Ma vực thật ra thế nào nhưng họ phát hiện càng lúc càng khó đến gần Ma vực tối tăm, cơ hồ có trở lực ngăn cản Vạn lí ánh tượng đại pháp. Lòng vực mỗi lúc một tối đen, khiến họ không nhìn rõ.

Trong lòng Ma vực tiếng sấm ù ùng, những tiếng nổ vang lên liên miên bất tuyệt, ma khí ào ạt điên cuồng tỏa ra, tựa hồ mấy trăm ngọn hay cả ngàn ngọn hỏa sơn đồng thời phun trào.

Một đạo năng lượng khổng lồ hóa thành ô quang xẹt lên mây, kinh khí xung thiên tỏa đi tứ phía, hết sức thâm liệt.

Đại chiến kéo dài nửa thời thần mới dần kết thúc.

Uy thế kinh nhân khiến ai nấy trợn mắt há mồm, cả dải sa mạc lay chuyển đã biến dạng, cát vàng bị đá tảng bùn đất lấp kín, bùn đất vốn chất cao mấy chục trượng trên sa mạc bị đẩy văng lên không, đủ thấy tình huống trong Ma vực tối tăm kịch liệt thế nào.

Uy thế này khiến mọi Võ thánh kinh hãi, nhưng đó không phải là sức mạnh thật sự của hai viên cổ cường giả, trước lúc đại chiến, hai người từng nói rằng đây chỉ là thử nhau, không phải sinh tử đại chiến.

Cùng lúc, thình không nứt toác, điểm điểm quang mang xạ ra, một đôi mắt tựa hồ phát quang nhìn xuống Ma vực.

Ma Tổ và Độc Cô Bại Thiên vừa mới dừng tay, đột nhiên tâm có cảm ứng, hai người đồng thời vung quyền, oanh kích hai điểm tinh quang trên không trung.

“A...” một tiếng kêu thảm thiết vang lên: “Hai lão bất tử các người...sư phụ ta nhất định sẽ giết các người...”

Năng lượng hùng hồn của hai vô địch cường giả viên cổ cuốn sang Bỉ Ngạn, hai người đồng thời tổng thêm một quyền, sức mạnh hùng mạnh dậy lên. Một lúc sau, hư không mới yên tĩnh lại.

Đợi đến khi cả sa mạc trở lại bình tĩnh, Ma Tổ lên tiếng: “Cửu chuyển quả nhiên là nghịch thiên kì công, bất quá người chưa hoàn thành cửu sinh cửu diệt, mới chỉ cửu sinh bát diệt mà thôi.”

Độc Cô Bại Thiên bật cười: “Nếu cửu diệt xong, ta sẽ quy về hư vô, tất cả chỉ là con số không, hà tất phí lực.”

“Hắc hắc, đến giờ người còn không chịu thổ lộ thật tình, cộng thêm thân phận thời viên cổ không phải vừa đủ cửu diệt sao?”

“Không sai, đúng là cửu diệt thập sinh.”

Ma Tổ nói: “Ta vẫn không hiểu, tại sao trong thời đại viên cổ cường giả nhiều như rừng, người mạnh thế này mà đột nhiên biến mất? Lẽ nào bị người ta giết, là ai đủ khả năng vô thanh vô tức giết chết người?”

Độc Cô Bại Thiên tựa hồ chìm vào hồi ức xa xưa: “Người còn nhớ Quang Minh võ thánh chí cường chí đại không?”

“Nhớ, đương nhiên là nhớ, y là một trong những nhân vật đứng đầu lúc đó.”

“Ta từng đại chiến với y ba ngày ba đêm.”

“Cái gì? Lẽ nào...lẽ nào y giết chết người?” Ma Tổ tỏ vẻ kinh ngạc.

“Ta giết y.”

“Cái gì?” Ma Tổ lại tỏ vẻ kinh hãi: “Năm xưa Quang Minh võ thánh vô duyên vô cớ thất tung, hóa ra bị người giết.”

“Không sai, ta và y đồng thời phát hiện Bỉ Ngạn, còn việc cải tạo nơi đó thành thiên cảnh là do y đề xuất. Y vọng tưởng liên hợp các Võ thánh để phong thần. Ta không cho phép hành động tạo Thần xảy ra nên cùng y động thủ.”

“Không ngờ, không ngờ. Hóa ra năm xưa các thánh giả phân thành hai phái lại do hai tên đáng chết các người dẫn khởi. Bất quả gốc họa ở Quang Minh võ thánh, nếu y không vọng tưởng xưng Thần, đề xuất kiến nghị như thế chắc hôm nay đã không có phân tranh thế này.”

Độc Cô Bại Thiên lắc đầu: “Nếu hắn không ra mặt sẽ có đệ nhị Quang Minh võ thánh. Năm xưa các Võ thánh phân thành hai phái chứng minh rất nhiều người có dã tâm hùng lược.”

“Người còn chưa nói vì sao mình chết đi.”

“Ta giết Quang Minh võ thánh xong, ôm trọng thương phá toái hư không về Thiên Vũ đại lục, không chống chọi nổi, ít lâu sau thì chết.”

“Hóa ra như vậy, hai người lại đồng quy ư tận. Người tuy mạnh nhưng ta chưa từng thấy người xuất thủ, có thể giết được Quang Minh võ thánh đúng là vượt ngoài tưởng tượng của ta. Nên nhớ năm xưa y là một trong những cường giả mạnh nhất, ngay cả vị ca ca thiên tài của ta đã tẩu hỏa nhập ma của ta cũng chưa chắc giết được y.”

“Trận chiến năm xưa dữ dội vô cùng, hôm nay nghĩ lại ta vẫn có cảm giác kiệt lực.”

Ma Tổ trầm giọng: “Không hiểu người có dùng thần thức xâm nhập Bể Ngạn chưa?”

“Đương nhiên đã tra xét.”

Ma Tổ tỏ ra nặng nề: “Người cảm ứng được mấy viên cổ lão quái vật.”

“Ba.”

Ma Tổ thở hắt ra một hơi: “Xem ra ta cả nghĩ, người và ta có cùng cảm giác, chắc không lệch nhau.”

Độc Cô Bại Thiên trầm giọng: “Không, người hoài nghi rất đúng, Bể Ngạn không chỉ có ba viên cổ lão quái vật. Vạn năm trước, Thiên Ma từng tiến sang đó, cảm ứng được một cổ khí tức dị thường khủng khiếp, theo nó tả lại, ta phát giác ra một sự thật, có thể Quang Minh vô thánh còn sống.”

“Cái gì? Y không phải đã bị giết chết rồi sao?”

“Không sai, lúc trước ta cho rằng y không thể sống lại nhưng ta quên mất một chuyện, trong một số tình huống, y vẫn có khả năng sống lại. Nếu có bảy tám cao thủ Cổ vô thánh đồng thời xuất thủ, tự tổn một phần năng lượng sinh mệnh, y rất có thể sẽ sống lại.”

“Người muốn nói sau đó y được người ta cứu sống?”

“Chắc là như vậy, ta có cảm giác hắn vẫn còn sống, chẳng qua che giấu cực tốt mà thôi.”

Ma Tổ than: “Hi vọng điều đó không đúng, bằng không bọn ta lại phiền rồi.”

228. Chương 16: Khả Phạ Thôi Đoạn

Độc Cô Bại Thiên nói: “Cái gì đến sẽ đến, lo lắng cũng vô dụng.”

Ma Tổ thở dài: “Quả thật như vậy, ôi, hai chữ danh lợi đúng là hại người, kể cả đạt đến mức Vô thánh thiên địa tề thọ cũng không thoát được. Đã tâm năm xưa cộng với việc muốn tạo ra thần, lại thêm có kẻ cố tình thừa gió bẻ măng khiến các Viên cổ Vô thánh chia thành hai phái đấu nhau, bao nhiêu cường giả đã gục ngã. Đó là thời đại thiên tài điêu linh, vô số Vô thánh chí cường chí đại đã chết trong cơn loạn động.”

“Đúng vậy, những việc sau đó ta tuy không có cơ hội tham dự nhưng nghịch thiên sống lại rồi, ta lại từ các tư liệu mà phát hiện ra chuyện bi thảm của cả thời đại đó. Quả thật là một thời đại đất trời phải khóc than, vô số cường giả bị cuốn vào vòng chiến, thân bất do kỷ, căn bản không thể lựa chọn. Không có chỗ cho phe trung lập mà chỉ có hai thế lực ủng hộ và phản đối việc tạo thành Thần, không ai thoát ra ngoài vòng kiềm tỏa được. Tàn sát, tàn sát, tàn sát...mỗi người đều giết đồ lưng trông mắt, không giết người ắt bị người giết, đó là thời đại của máu chảy, của anh hùng cường giả rơi rụng.”

Ma Tổ than: “Mỗi lần ta nghĩ lại tình cảnh thảm khốc của đại chiến năm đó đều rùng mình, không ngại người cười, trong thời gian rất dài, khi nào ta nhắm mắt lại đều gặp ác mộng thấy những ch đã chết đó. Cái chết của ngàn ấy cái thế cường giả đều không đáng gì, oan hồn nhiều quá. Nếu không có trường viên cổ đại chiến, ta nghĩ võ học bây giờ sẽ là trăm hoa đua nở, cường thịnh hơn nhiều.”

Độc Cô Bại Thiên gật đầu đồng ý, bao nhiêu thiên tài võ học của thời đại đó đã chết, có thể coi là tổn thất trọng đại.

“Lão ma đầu người cũng có thể coi là phi thường, bao nhiêu người chết đi mà người có thể sống lại, đủ hiểu năm xưa nhất thân ma công của người đến độ nào.”

“A, ta sống lại chẳng qua nhờ may mắn, ngay bản thân ta cũng không ngờ.”

Độc Cô Bại Thiên bật cười: “Người không cần tự coi thường, nhưng Viên cổ Vô thánh sống lại được đều là bậc cường giả oanh liệt đương thời.”

Lão ma vương lắc đầu: “Người nhầm rồi, nhưng cường giả chân chính đều xông lên hàng đầu, những người họ đối diện cũng là cường giả bậc nhất, Vô thánh càng mạnh thì hoàn cảnh càng hung hiểm, trừ phi phát sinh kì tích thì những người đi đầu mà sống lại được.”

“Ha ha, nói như vậy, năm xưa người chỉ là loại tép riu?”

“Ta không phải nói đùa, đúng là như vậy. Tu vi của ta năm xưa chỉ vào hạng trung, lẽ ra không thể sống sót, chẳng qua ngày khai chiến trùng ngày giỗ của ca ca ta nên ta đến tham dự đại chiến chậm hơn một chút. Thành ra tránh được khoảnh khắc thảm liệt nhất, may mắn sống sót. Lúc đó ai chẳng biết đại danh vị ca ca thiên tài của ta, ta lại hoàn toàn vô danh. Người ta chỉ biết Võ thánh thiên tài Đại Ma Thiên Vương có một người đệ đệ, nhưng là ai, tu vi ra sao thì ít người biết. Quả thật ta lúc đó chỉ là loại tép riu.”

“Lúc đó, Đại Ma Thiên Vương quả thật cực mạnh, là một trong những cường giả đứng đầu, ta vẫn muốn đến tìm y so tài một phen, không ngờ y lại đoán mệnh hơn ta, tẩu hỏa nhập ma mà chết, đúng là ân hận cả đời.”

Nói đến Đại Ma Thiên Vương, vẻ mặt Ma Tổ trở nên sùng kính, thở dài nói: “Trời ganh ghét anh tài, với tu vi năm xưa của ca ca ta quyết không dưới Quang Minh vô thánh. Nếu ca ca còn sống đến nay nhất định sáng tạo ra không ít tuyệt thế kì công. Một Võ thánh vô danh như ta mà sau khi tu luyện thành Xá thân thành ma đại pháp của ca ca đã không còn sợ ai nữa.”

Độc Cô Bại Thiên chợt thở dài: “Mệnh vận tàn khốc, tao ngộ của mỗi cá nhân đều phi thường thống khổ, khó lòng rũ bỏ được, tương lai...ôi!”

Ma Tổ ngắt ra, trầm giọng hỏi: “Người hình như biết được gì đó, có gì muốn nói chẳng?”

Độc Cô Bại Thiên nhìn lên tầng không phía xa, khe khẽ thở than: “Hiểu càng nhiều, biết càng nhiều ta càng cảm thấy đau lòng, thấy đáng sợ hơn.”

“Nói xem nào.”

“Trong thời đại viễn cổ, cường giả như rừng ấy, nếu...ta chỉ nói nếu...mọi người đều tán thành tạo Thần, sẽ có bao nhiêu thần linh xuất hiện?”

Ma Tổ ngẫm nghĩ rồi đáp: “Lúc đó Viễn cổ Võ thánh phải hơn trăm người, nếu ý kiến thống nhất, chắc chắn phải có đến mấy trăm vị thần, người hỏi vậy làm gì?”

“Nếu hơn trăm Võ thánh đều thành Thần, rốt cuộc ai sẽ nghe theo ai?”

Ma Tổ vẫn chưa hiểu, trầm giọng hỏi: “Rất khó nói, nếu mọi người đều là Thần, sẽ khó lòng nghe theo một ai. So sánh vũ lực cũng không phải dễ, rất nhiều cường giả công lực không chênh nhau bao nhiêu, khó lòng phân thắng bại. Mấy cường giả thực lực mạnh nhất nếu định cưỡng bách người khác nghe lệnh, e là sẽ dẫn đến tất cả những Võ thánh khác hợp lực chống lại.”

Độc Cô Bại Thiên nói tiếp: “Không sai, không ai có thể độc tôn thống soái mấy trăm Võ thánh, nhưng trong đó có người mang dã tâm, lại nảy ra ý định một mình nắm quyền, người nói xem sẽ thế nào?”

Nghe đến đây, Ma Tổ đỏ mồ hôi lạnh, cảm giác trong lòng buốt giá, sợ hãi vô cùng. Trường viễn cổ kinh thế đại chiến đã khiến vô số tượng đài võ học rơi rụng mà lại...mà lại xảy ra do âm mưu!

Độc Cô Bại Thiên nói tiếp: “Một người muốn trở thành Thần tuyệt đối, không thể cho phép mấy trăm tuyệt đại cao thủ đứng cạnh giường mất hổ dõm ngó. Muốn thành Thần chân chính, chỉ có giết sạch mấy trăm Võ thánh công lực thông thiên không kém gì Thần, y mới yên ổn lên chiếc ghế cao quý đó.”

Ma Tổ run giọng: “Người...người nói đằng sau đại chiến...có người góp rơm nổi lửa, đạo diễn toàn bộ?”

Độc Cô Bại Thiên lắc đầu: “Không phải một người, phải là vài ba người cùng hợp lực bố trí đại cuộc.”

“Quá...quá đáng sợ!” Ma Tổ lạnh mình.

Độc Cô Bại Thiên nói: “Đáng tiếc, những việc sau đó ta không thân chinh trải qua, không thể phát hiện thêm dấu vết mà vạch ra chân tướng.”

Ma Tổ cao lớn của Ma Tổ lại rùng mình: “Thật ra là ai mà...ác độc như vậy?”

“Là ai thì chưa thể xác định, ta chỉ hoài nghi mà thôi, nhưng khẳng định không phải do một người làm. Năm xưa, hai phái nhanh chóng khai chiến như vậy là có người đạo diễn tất cả. Người phát động của cả hai phái cùng một phe, dấu không phải là chủ mưu cũng là những kẻ trọng yếu tham dự vào âm mưu. Lần

bọn họ dẫn đầu hai phái tiến hành đại chiến hủy thiên diệt địa, tạo thành kết quả đáng sợ vô số tượng đài võ học rơi rụng.”

“Suy đoán này khiến ta rung mình, người vạch kế năm xưa quả thật quá độc ác, muốn mấy trăm Võ thánh đồng thời chết đi mà tạo thành mâu thuẫn cực đại khiến họ cùng tham chiến mới có được kết quả đó.”

Ma Tổ nói: “Sợ rằng những Võ thánh tán thành tạo Thần không nghĩ được mình chỉ con cờ trong tay người ta, ôi, mọi Võ thánh đều trở thành con cờ cho người ta tiêu diệt. Người nhất định đã đoán ra điều gì đó, mau nói xem nào.”

“Ta chỉ suy đoán linh tinh một chút, nói ra cũng không có ý nghĩa gì. Bất quá có một điều khẳng định được: Quang Minh võ thánh chưa hề chết, tuy hiện giờ ta chưa tìm được y nhưng y vẫn còn trên đời.”

Ma Tổ than: “Sự tình sao lại biến thành phức tạp thế này, năm xưa y đã là kình địch của người, là một trong những Võ thánh mạnh nhất thời đại đó, không hiểu qua bao nhiêu năm tháng thế nào còn đạt đến cảnh giới nào, chắc chắn vô cùng đáng sợ.”

“Lần trước ta sơ ý, không triệt để giết y, lần này không để y lọt lưới nữa, ta sẽ khiến ý hồn phi phách tán, linh thức tận diệt.” Lời lẽ của Độc Cô Bại Thiên lạnh lùng, nhưng lộ rõ vẻ tự tin vô cùng.

Ma Tổ nói: “Có thể vạch ra âm mưu kinh thiên thế này nhất định có thực lực siêu cường, một người không thể hoàn thành, vậy theo người có mấy người.”

“Tối thiểu phải có ba hoặc năm người.”

Ma Tổ nói: “Nếu âm mưu năm xưa của họ đã thành công vì sao đến giờ vẫn không thực thi. Những Võ thánh vạch ra âm mưu đều thực lực kinh thiên, nên ắt phải chuẩn bị thật hoàn thiện, họ gìn giữ thực lực mạnh mẽ, để vào lúc quan trọng nhất sẽ tiêu diệt mấy con cá lọt lưới, nhưng...ta đã sống lại, nên Bỉ Ngạn vẫn chưa có động thái nào quan trọng.”

Độc Cô Bại Thiên xen vào: “Trong những năm này, ta dựa vào manh mối năm xưa mà suy đoán, thời đại đó không thiếu những nhân vật tài trí cao tuyệt, ta cho rằng tuy có người phát giác ra âm mưu nhưng không đủ khả năng ngăn cản trường thảm biến phát sinh. Vào lúc tối hậu, họ đã ra mặt chống lại những kẻ vạch ra âm mưu khiến âm mưu tạo thành Thần của chúng gặp trở ngại.”

Ma Tổ cả kinh: “Người nói là...còn có những Cổ võ thánh vẫn sống, cùng chống lại bọn chúng? Sao ta không cảm ứng thấy họ nhỉ?”

“Tất cả chỉ là suy đoán, thật ra có phải thế không căn bản chưa chứng minh được. Nếu có mấy người như thế, mấy vạn năm nay người không cảm ứng được vì thực lực của người chưa đủ, chưa hoàn toàn tu thành Xá thân thành ma đại pháp. Bây giờ thực lực của người đã đủ mạnh nhưng vẫn chưa cảm ứng được họ vì một lý do, họ đang tiến hành tự phong ấn, nếu không người nhất định đã cảm ứng được.”

Ma Tổ suy tư: “Té ra như vậy, tự cổ chí kim, các Võ thánh sách động âm mưu và những những phát hiện vẫn so kè nhau?”

“Đúng vậy, xem ra cũng không còn mấy người.”

Ma Tổ nói: “Ta vẫn nhớ những cường giả mạnh nhất năm xưa đều chết hết, thật không nghĩ ra kẻ vạch âm mưu là ai, càng không nghĩ ra những ai đang chống lại y.”

“Lúc trước ta cho rằng Quang Minh võ thánh đã chết nhưng y vẫn sống, hà huống là mấy kẻ vạch ra âm mưu kia, ai nấy đều cố ý che giấu chân tướng, nhất định đã tạo ra một cái chết hợp lý trên chiến trường năm xưa.” Độc Cô Bại Thiên tỏ ra thâm trầm, nói với vẻ đầy ý vị: “Kể cả những người được coi là đã chết, chắc hẳn đã thật sự mất mạng.”

229. Chương 17: Ma Tổ Đích Thệ Ngôn

Ma Tổ nhìn Ma vực tối tăm rồi chìm vào suy tư. Những suy đoán của Độc Cô Bại Thiên quá bất ngờ, hoang đường, nhưng lại vô cùng sát với sự thật.

Trong quá khứ xa xưa, từng có nhiều câu hỏi chưa được giải đáp, đến giờ lão đột nhiên tỉnh ngộ, bởi chuyện đó ẩn chứa một âm mưu kinh thiên. Vô số cường giả đã chết nhẹ tênh, không ít Võ thánh cũng mất mạng trong tay vài người.

Kẻ vạch ra âm mưu đương nhiên vô cùng đáng sợ, võ lực hùng hồn, kẻ mưu độc ác, một mẻ quét sạch hơn trăm cường giả thượng cổ, quả thật đủ tư cách võ ngực xưng thủ đoạn kinh thiên.

Không biết là may mắn hay bất hạnh, lão là kẻ lọt lưới năm đó, giờ lại biết được chân tướng, còn những cường giả viễn cổ đã chết làm sao có thể an nghỉ, anh hồn của họ tất nhiên khó lòng an sinh. Hận! Trong lòng Ma Tổ dâng lên hận ý ngút trời, không ngờ chân tướng lại tàn khốc như vậy.

Lão chỉ muốn lập tức tiến sang Bỉ Ngạn, xé xác mấy lão bất tử ẩn tàng trong bóng tối.

Bất quá trong lòng lão có phần sợ hãi, e là dự đoán biến thành hiện thực, câu sau chót của Độc Cô Bại Thiên lay động trái tim lão: “Kể cả những người được cho là chắc chắn đã chết cũng chưa hẳn là thật sự không còn sống.”

Hồi lâu Ma Tổ không lên tiếng.

Độc Cô Bại Thiên nói: “Đừng cả nghĩ, mấy lão quái vật của Bỉ Ngạn tuy đáng ghét hết sức nhưng bọn ta không thể không thừa nhận bản lĩnh của họ. Thắng hay thua thì bọn họ quả thật có chỗ hơn người.”

Ma Tổ đáp: “Ta cảm thấy lực lượng của chúng ta quá bạc nhược, lực lượng ẩn tàng của Bỉ Ngạn quá mạnh, lại qua mấy vạn năm chuẩn bị, tất nhiên nắm chắc phần thắng.”

Độc Cô Bại Thiên bật cười: “Không thể nói thế được, có thực lực để đối kháng với Thiên Vũ đại lực chúng ta có lẽ chỉ là mấy lão quái vật của bọn họ. Nhưng thực lực của người tiến quá nhanh, tất nhiên bọn họ không liệu được, nghịch thiên cửu chuyển của ta cũng luyện thành, lại càng vượt xa dự tính của họ. Ta và người chính là hai viễn cổ cường giả bất ngờ xuất hiện, bọn họ thế ung dung được.”

Ma Tổ than: “Ta thật sự không ngờ sự tình lại phức tạp như thế, bao nhiêu là chuyện bất ngờ xảy ra, bất quá mỗi lần ta đem thần thức đẩy sang Bỉ Ngạn đều cảm thấy hoảng sợ, không biết có phải ảo giác không.”

“Không cần sợ hãi, thực lực của Thiên Vũ đại lực tuyệt không đơn giản như người nghĩ, có lẽ không lâu nữa người sẽ thấy những người quen cũ. Rất nhiều viễn cổ cường giả như oan hồn bất tán sẽ xuất hiện với một thân phận khác. Có thể họ không còn thánh lực đáng sợ như thời viễn cổ nhưng vẫn còn chiến lực không thể coi thường, đó cũng là điều Bỉ Ngạn không ngờ tới.”

“Ta không hiểu.”

“Cách đây không lâu, ta gặp một người quen cũ, là Lăng Phi chuyển thế, một trong những cường giả mạnh nhất thời kỳ viễn cổ. Mãi gần đây ta khôi phục được kí ức viễn cổ mới hiểu thân phận của lão, lão cũng từng nói mấy câu với ta rằng.”

“Trong quá khứ xa xưa, những Võ thánh mạnh mẽ từng biến mất không hoàn toàn bị diệt hết, đương nhiên họ không biến thái như ta, liên tục nghịch thiên chuyển thế nhưng họ có may mắn nắm được cơ hội tái sinh. Khi nào ta ma công đại thành sẽ phát hiện được những thánh giả đã diệt vong trong truyền thuyết quay về...”

“Sau đó lão dùng thần thức báo cho ta biết rằng, lão đã trải qua thiên tân vạn hiểm chuyển thế hai lần, trừ ta ra thì lão là người chuyển thế nhiều nhất. Lần chuyển thế thứ nhất, lão tiến sang Bỉ Ngạn nhưng đã bị một Viễn cổ Võ thánh thần bí tiêu diệt.”

Độc Cô Bại Thiên lại nói tiếp: “Trừ mấy lão quái vật siêu cường còn sống đến nay ra, Lăng Phi đương nhiên là một trong hai mươi cường giả năm xưa, lão chuyển thế tái sinh được, ắt hơn chục người kia cũng có thể chuyển thế. Tuy họ mất đi hơn nửa công lực thời viễn cổ nhưng ít nhất cũng còn một phần ba, vậy cũng đủ rồi. Mười mấy người hợp lại tất là một cỗ chiến lực đáng sợ vô cùng.”

“Nhưng ta không cảm ứng được sự tồn tại của họ.”

“Người tưởng họ dám phát ra khí tức sao? Bao nhiêu năm nay chắc những người này cũng hiểu được sự tình năm đó, biết có mấy người của Bỉ Ngạn đang đạo diễn một trường âm mưu kinh thiên, mấy lão bất tử

còn tại thế, tất nhiên họ không dám lộ mặt. Nếu dám hiện thế, tuyệt đối họ sẽ có kết cục như Lăng Phi, bị người ta tiêu diệt. Những hung hiểm trong quá trình chuyển thế, họ không chịu nổi. Họ đang đợi thời cơ thích hợp sẽ xuất hiện.”

Ma Tổ lẩm bẩm: “Không ngờ, không ngờ, kinh thế đại chiến từ viễn cổ còn kéo dài đến nay, đúng là mọi thứ không thể ngờ.”

“Đúng, đã kéo dài đến kiếp này, bất quá lần này kéo theo rất nhiều Võ thánh hậu bối. Nhưng thắng lợi sau cùng sẽ do các Viễn cổ Võ thánh quyết định.”

Ma Tổ hỏi: “Kể cả các Võ thánh chuyển thế cùng những lão quái vật còn sống, người nói xem có bao nhiêu Viễn cổ Võ thánh tham gia đại chiến?”

“Nếu ta đoán không sai, kể cả những kẻ sách động kinh thiên âm mưu và những người chống lại kế hoạch, tổng cộng trên dưới mười người, đều trong số hai mươi cường giả thuộc hàng ngũ Viễn cổ Võ thánh. Như Lăng Phi là một trong hai mươi người, các Võ thánh chuyển thế có thể chiếm đến mười người. Thành ra trận chiến từ viễn cổ đến nay chính là trận chiến giữa hai mươi cường giả thời viễn cổ.”

Ma Tổ lẩm bẩm: “Thập ma tề xuất loạn thiên địa...có phải muốn nói đến mấy lão quái vật còn sống? Nhức đầu quá, ta vẫn cho rằng tất cả có khoảng sáu, bảy người, không ngờ lại đông đến thế.”

Độc Cô Bại Thiên thở dài: “Đúng, người chưa xuất hiện mới là kẻ đáng sợ chân chính, đáng sợ nhất vẫn là kẻ đứng sau giật dây.”

“Ta hiểu rồi, người mau hoàn thiên nghịch thiên cứu chuyển, hi vọng đến lúc đó có thể tạo ra kỳ tích.”

“Ta biết, sau khi rời khỏi đây, ta sẽ đến gặp vài người rồi bế quan ngay. Không cần nghĩ nhiều, những lão quái vật còn sống chắc chắn không đến mười người, bao nhiêu năm nay họ vẫn tranh đấu, khẳng định có người âm thầm chết rồi.”

“Ừ.” Ma Tổ tỏ ra không yên lòng.

Độc Cô Bại Thiên nói: “Vận mệnh tàn khốc, tạo ngộ của mỗi người phi thường thống khổ, khó lòng rũ bỏ, tương lai...nếu gặp phải bất cứ truyện gì, ta hi vọng người nên lấy đại nghĩa làm đầu. Thêm hay bớt một Viễn cổ Võ thánh là cả một khoảng cách mệnh mông, có thể ảnh hưởng đến thành bại của trận đại chiến.”

Đã nói đến nước này, Ma Tổ còn gì mà không hiểu, lão dứt khoát gật đầu: “Nếu...nếu đó là sự thật, ta quyết không quay mũi dáo, mà chỉ hận trời xanh, hận vận mệnh vì sao lại tàn khốc như vậy. Để tương lai của Thiên Vũ đại lục được ổn định, yên bình trở lại, ta đồng ý dù còn giọt máu cuối cùng, hồn phi phách tán cũng không từ nan. Ta biết mình có làm gì cũng không xóa được ác nghiệt của y, khó lòng khiến các cường giả đã chết an nghỉ, nhưng ta sẽ tận lực đền bù...ta nguyện ý buông bỏ tất cả.”

Nghe Ma Tổ thốt ra lời thề, Độc Cô Bại Thiên thở dài: “Hắn là hắn, người là người. Người không làm sai, tương lai chỉ cần người làm cho tốt những gì cần làm, trong lòng sẽ không còn gì vướng mắc nữa.”

Ma Tổ yên lặng gật đầu.

Bọn họ không nói đến một cái tên cấm kỵ: Đại Ma Thiên Vương.

230. Chương 18: Cáo Biệt Gia Nhân

Độc Cô Bại Thiên cáo biệt Ma Tổ rồi rời khỏi Ma vực, vừa phi hành vừa ngẫm nghĩ.

Từ lúc hắn phát hiện Quang Minh võ thánh vẫn chưa chết liền để tâm suy nghĩ về những chuyện đã qua.

Năm xưa ai cũng biết hai cao thủ chí cường chí đại là Quang Minh võ thánh và Đại Ma Thiên Vương từng khai diễn một trường đại chiến, một ngày một đêm vẫn không phân thắng bại, nhưng không ai biết sau trận chiến đó họ lại trở thành mạc nghịch chi giao.

Độc Cô Bại Thiên ngẫu nhiên phát hiện giao tình của họ, bởi nơi hắn tu luyện cách chỗ của Quang Minh võ thánh không đầy trăm dặm nên cảm ứng thấy Đại Ma Thiên Vương xuất hiện ở đó, mỗi năm hai người đều bí mật bàn bạc vài lần.

Năm xưa hần phát hiện ra không gian của Bỉ Ngạn hoàn toàn do Quang Minh vô thánh khơi dẫn.

Vận dụng sức mạnh bất đồng có thể phá vỡ những không gian khác nhau.

Quang Minh vô thánh có vài lần đến bái phỏng hần, nêu ra vấn đề này, y từng vô ý mở ra một phiến không gian tràn ngập sinh mệnh, nhưng không kịp quan sát thì phiến không gian đó đã đóng lại, sau đó không tài nào mở ra được nữa.

Y hi vọng được Độc Cô Bại Thiên tương trợ, hai người cũng nghiên cứu xem cần bao nhiêu sức mạnh để phiến không gian đó lại mở ra.

Ba ngày sau, Độc Cô Bại Thiên và Quang Minh vô thánh cuối cùng cũng tìm ra được cỗ sức mạnh đó cơ nào, cả hai cùng tiến vào một thế giới chưa ai biết, đó là Bỉ Ngạn bây giờ. Phiến không gian này rất nhỏ nhưng đẹp như thiên đường.

Quang Minh vô thánh nhân lúc đó lại đưa ra tư tưởng “phong thần”, nói muốn phục hồi lại thời đại thái cổ huy hoàng trong truyền thuyết, để Thần xuất hiện tại nhân gian. Bỉ Ngạn chính là “trời” cho Thần cư ngụ.

Chỉ cần tạo thần thành công, thần sẽ thành tín ngưỡng của Thiên Vũ đại lục, thành những bậc tuyệt đại siêu nhiên. Quang Minh vô thánh giảng giải cho hần những điểm tốt đẹp khi tạo thần thành công nhưng không thuyết phục nổi hần. Sau cùng hai người vì bất đồng ý kiến mà xuất thủ.

Ngày đó Độc Cô Bại Thiên đúng như Ma Tổ nói, ai cũng biết hần thực lực siêu đẳng nhưng rất ít người thấy hần xuất thủ. Quang Minh vô thánh lại danh động thiên hạ, là một trong vài ba cao thủ đứng đầu, với thực lực hùng hậu của mình đương nhiên cảm ứng được Độc Cô Bại Thiên đáng sợ thế nào. Bất quá y không nghĩ tới thất bại, bởi dẫu gì y cũng là một trong vài cường giả mạnh nhất.

Nhưng khi thực sự động thủ, y mới biết Độc Cô Bại Thiên năm đó đáng sợ thế nào, quả nhiên không hề kém hơn y.

Hai người đại chiến ba ngày ba đêm ở Bỉ Ngạn, sau cùng y phát hiện ra rằng mình không phải là đối thủ của Độc Cô Bại Thiên, đành sử dụng lối đánh lưỡng bại câu thương nhằm bức lùi đối phương. Song Độc Cô Bại Thiên hình như đã hạ quyết tâm trừ diệt đối thủ nên cuối cùng cũng diệt được, bản thân hần cũng bị Quang Minh vô thánh trước lúc chết phản đòn làm trọng thương.

Sau chín lần chuyển thế, Độc Cô Bại Thiên mới biết năm xưa Quang Minh vô thánh chắc đã phát hiện Bỉ Ngạn từ trước, muốn hần giúp nên mới viện ra cái cớ đó, cố ý dẫn hần sang để lợi dụng hần, biến hần thành người hợp tác.

Y biết Độc Cô Bại Thiên danh khí không cao lắm nhưng là một cường giả chân chính, giá trị hợp tác rất cao.

Tính toán của Quang Minh vô thánh cực hay, nếu không thể lợi dụng Độc Cô Bại Thiên thì giết luôn, nhưng không ngờ thực lực đối thủ quá khủng khiếp, ngược lại chính bản thân y bị giết.

Như vậy, Đại Ma Thiên Vương và Quang Minh vô thánh đã biết được tồn tại của Bỉ Ngạn, bọn họ thương thảo lâu như thế để sắp kế hoạch. Đại Ma Thiên Vương đột nhiên tẩu hỏa nhập ma chết đi nhằm thi triển một loạt âm mưu.

Từ những dấu vết năm xưa hoàn toàn có thể suy đoán ra một số khả năng vô cùng kinh nhân. Khi đó có mấy cường giả đột nhiên mất tích, không rõ sống chết thế nào, thực lực của ai cũng phi thường, nhưng kém hơn Quang Minh vô thánh và Đại Ma Thiên Vương một chút.

Mấy vị Vô thánh vô duyên vô cớ thất tung khiến tình hình ồn ào một thời gian rồi cũng lắng xuống. Có thể họ đã gặp tao ngộ như hần, chẳng qua danh tiếng của họ quá lớn nên đối phương không khinh thị và bị độc thủ.

Có thể Quang Minh vô thánh và Đại Ma Thiên Vương là những người chủ não trong kế hoạch phong Thần, những người khác do họ tìm về hợp tác.

“Quang Minh vô thánh, Đại Ma Thiên Vương...các người ác độc thật! Thần là gì mà mê hoặc như vậy? Vì ý riêng tư mà giết sạch bách thánh, khiến các thánh giả đại chiến từ viễn cổ đến nay. Nếu gặp lại nhất định

chúng ta phải phân sinh tử.”

Quang Minh võ thánh và Đại Ma Thiên Vương đương nhiên là cường giả trong cường giả, thậm chí danh hiệu của họ có thể coi là vô địch cường giả. Nhưng Độc Cô Bại Thiên coi trọng Đại Ma Thiên Vương hơn, y là bậc thiên tài, từng sáng tạo ra nhiều điều mới mẻ về võ học, đi con đường mà nhiều vị tiền nhân chưa từng đi qua. Ma thể mấy chục trượng mà Ma Tổ hiện đang tu luyện chẳng qua một trong những ma công mà năm xưa y sáng tạo ra, giờ đã qua ba nhiều năm tháng, không hiểu y còn sáng tạo ra công pháp gì.

Nếu trên đời có người khiến Độc Cô Bại Thiên hấn úy kị, nhất định đó là Đại Ma Thiên Vương.

Bất quá, nghĩ đến thiên tài võ học này, lòng hấn cháy lên lửa nóng, hết sức mong mỗi một trận chiến.

Hấn phảng phất như nhìn thấy khung cảnh thiên băng địa liệt lúc đại chiến với Đại Ma Thiên Vương, tức thì máu nóng trào dâng, nói cho cùng hấn chính là một cuồng nhân hiếu chiến.

Một lúc lâu sau hấn mới áp chế được xung động trong lòng, nhanh chóng bay đến đại sa mạc.

Hấn dứt khỏi dòng suy tư vừa nãy. Có thời gian hấn sẽ ngẫm nghĩ kỹ lưỡng, những việc xảy ra trong quá khứ xa xôi không phải không thể tìm hiểu, nếu cẩn thận tra xét có thể sẽ phát hiện nhiều manh mối, từ đó tìm ra chân tướng,

“Ta phải đi đâu? Lập tức bế quan hay đi gặp những người cần gặp, sau này sẽ xảy ra chuyện gì khó ai dự đoán được, không nên để mình phải mang hối hận.”

Những người Độc Cô Bại Thiên muốn gặp, trước hết là người nhà - phụ mẫu, gia gia nãi nãi.

Cực tây Thanh Phong đế quốc cách Hán Đường đế quốc không xa, bây giờ hấn công lực đại thành, tốc độ phi hành như ánh chớp, không đến nửa ngày đã rời khỏi Thanh Phong, đặt chân vào Hán Đường.

Từ khi vào giang hồ, đây không phải lần đầu hấn về nhà, nhưng lần này hoàn toàn khác, coi như lần cáo biệt. Đại chiến giữa Thiên Vũ đại lục và Bỉ Ngạn sắp bắt đầu, sau này chắc sẽ xảy ra nhiều chuyện ngoài dự liệu.

Lúc sinh tử đại chiến, dầu mạnh mẽ như hấn cũng không dám chắc có thể an nhiên vô dạng trở về, hơn nữa địch nhân không phải là Võ thánh tầm thường mà là những lão quái vật sống qua bao năm tháng. Họ mạnh đến mức nào, thật không thể suy đoán.

Tự tin đâu tin tin, hiện thực đâu hiện thực. Hấn phải có tư tưởng chuẩn bị trước, nhất định gặp lại người nhà trước khi đại chiến, để nếu có ra đi cũng không phải ôm hận.

Về đến tiểu trấn quen thuộc, trong lòng hấn dâng lên cảm giác ấm áp, đây là nơi hấn lớn lên, mặc cho hấn đã có kí ức từ xa xưa, không còn là Độc Cô Bại Thiên đơn thuần thừa nhỏ thì kiếp này của hấn vẫn là chính yếu, kí ức những kiếp trước chỉ là một dấm được chọn lựa.

Nếu bảo hấn khác gì trước kia, chắc chắn điểm khác biệt lớn nhất là hấn mang thêm một chút tang thương, đó là điều không tránh khỏi. Hấn hiểu thêm nhiều chuyện, những gì tâm lý trải nghiệm dài đằng đặc, mệnh mang.

Đồng thời trong lòng hấn có thêm một phần trách nhiệm, phải trừ diệt những viễn cổ lão quái vật của Bỉ Ngạn – những kẻ đứng sau giết đây.

Lúc hấn đáp xuống Độc Cô gia, không hề bị phụ thân và gia gia phát hiện như những lần trước, mãi đến khi hấn phát ra một chút khí tức, hai vị cao thủ đề cấp trong nhà mới cảm ứng được mà ra đón.

Đồng thời bên cạnh họ còn có một thân ảnh quen thuộc, là lão lừa đảo hấn gặp dưới chân Vụ Ẩn phong, không ngờ lão cũng tới Độc Cô gia.

“Bại Thiên, con về rồi...” Phụ thân hấn tràn ngập cảm xúc, gần nửa năm nay đã xảy ra bao nhiêu chuyện.

Nhi tử của ông đã trải qua vô số chuyện quái dị, liên tưởng đến bàn tay có ngưng chữ máu lúc sinh ra và những lời lão tổ thấu lộ, ông đã đoán ra phần lớn, đương nhiên có những việc ông không thể nào đoán định hay lí giải nổi.

Độc Cô Bại Thiên hành lễ với gia gia và phụ thân, lại thi lễ với lão lừa đảo. Nếu là trước kia, gặp được lão lừa đảo, hẳn nhất định gây loạn một phen, nhưng hiện nay không còn lòng dạ nào, có lẽ hẳn cảm giác được áp lực của tương lai.

Vào nhà rồi, hẳn thấy mẫu thân và nãi nãi, hai người thấy hẳn đi chưa lâu lại quay về, trong lòng tất nhiên vô cùng cao hứng, nắm chặt tay hẳn, phảng phất như muốn nói mà không thành lời.

Độc Cô Bại Thiên chú tâm lắng nghe, hồi đáp kỹ càng, cảm thụ thân tình trân quý. Gặp mặt hôm nay tuy nói là phân ly tạm thời nhưng cũng có ý nghĩa gặp gỡ lần cuối.

Hắn thấy trong lòng chua xót, quên hết thân phận những kiếp trước, dịu dàng đầm lưng cho mẫu thân.

Trong lòng hẳn thầm nhủ: “Mong là sau này con còn cơ hội quay về tận hiếu.”

Thấy mẫu thân và nãi nãi cảm động xiết bao khi mình quay về, trái tim hẳn như bị ai bóp nghẹt, trong lòng kêu réo: “Bất kể thế nào, ta cũng phải còn sống quay về.”

Hắn từ nội trạch bước ra khách sảnh, gia gia, phụ thân và lão lừa đảo đang ở đó, lúc đó hẳn đã biết lão lừa đảo là bằng hữu của gia gia.

Hắn thật sự có một vài chuyện trọng yếu cần trình bày nhưng chuyện liên quan đến đại chiến tương lai, sẽ dính líu đến đâu, làm thế nào đối phó với những kẻ điên khùng đó, hẳn không hề nói. Bởi đó không phải là những gì ba người có thể hiểu được.

Hắn chỉ nói sắp tới các thánh giả sẽ có có một trường đại chiến, mà là một trận chiến dị thường thảm liệt.

Sau cùng hẳn nêu ra vấn đề đã nung nấu lâu nay, muốn gia gia ra mặt liên hợp các đế cảnh cao thủ nắm giữ hướng đi cho võ lâm trong tương lai.

Lúc hẳn đề xuất, ba người cười vang, cho hẳn biết vị lão tổ thành thánh từ ba trăm năm trước đã về nhà phân phó công việc.

Trong lòng Độc Cô Bại Thiên lấy làm kì dị, hẳn và vị lão tổ kia không gặp mà cùng ý tưởng, chắc trong lòng còn nhiều tính toán.

Bất kể thế nào hẳn cũng an lòng, dầu cho sau này các Võ thánh sang Bỉ Ngạn rồi đồng quy ư tận, không ai sống sót quay về, võ giới của Thiên Vũ đại lục sẽ ngày càng tươi sáng.

231. Chương 19: Đông Hải

Độc Cô Bại Thiên vượt ngàn dặm về nhà, ngần đến Tư Đồ gia một chuyến thăm ba huynh đệ cùng lớn lên với hẳn, đoạn quay đi...

Độc Cô Bại Thiên ôm nỗi lòng nặng nề ra đi, lúc hẳn đang không bay lên, tâm tình trở nên hoang mang, có nên đi thăm một số người không?

Liễu Như Yên, còn cả những người ở Ma giáo có đôi chút quan hệ với hẳn, cả thiếu cung chủ Lãnh Vũ của Lạc Thiên cung...

Hắn thầm than: “Thôi vậy.”

Những người muốn gặp đó, bất kể có địch ý hay hảo cảm với hẳn thì với thân phận hiện tại hẳn đều ngượng ngùng, nhất là khi hẳn sắp bế quan để đề thăng công lực.

Kỳ thật, hẳn rất muốn gặp một người: Huyền Huyền.

Mấy ngày này, Huyền Huyền luôn gây náo loạn trên hòn đảo nhỏ mỹ lệ, thương thể của nàng đã được sư phụ trị liệu khỏi bảy tám phần nhưng chưa khỏi hẳn. Vì thể tiểu ma nữ hết sức bất mãn, suốt ngày giở đủ thủ đoạn “uy hiếp”, “đe dọa”, “nhe nanh múa vuốt”...với sư phụ.

Sư phụ nàng luôn đau đầu vì cô tiểu đồ đệ nhưng ông nên tự trách mình, lúc nhỏ Huyền Huyền tuy cổ quái tinh linh nhưng để trở thành “lắm trò” như hiện nay hoàn toàn chịu ảnh hưởng của ông. Đông Hải lão nhân

suốt ngày cười ha hả khiến Huyền Huyền học theo, kết quả lớn lên thanh xuất ư lam, thành tiểu na nữ thật sự.

Huyền Huyền thi triển một lô các thủ đoạn, tuy thương thể chưa khỏi nhưng đủ khiến cả hòn đảo nháo nhào. Sư phụ nàng rất cục cựa cũng không chịu nổi những nhiễu, đành phải đồng ý cho nàng toàn quyền, cả ngày không nghỉ chữa cho nàng khỏi hẳn.

Cùng lúc có mấy ngục tuần thiên sứ giả đến xâm phạm bị Đông Hải lão nhân hạ gục.

Ông ta cả ngày cười cợt, chưa từng làm những chuyện độc địa thế này, nhưng vì Huyền Huyền mà ông ta chịu phá giới, rút sạch năng lượng sinh mệnh của các ngục tuần thiên sứ giả, đem luyện hóa rồi đẩy vào thân thể Huyền Huyền.

Cùng với liệu thương đại pháp, năng lượng này khiến thương thể của Huyền Huyền khỏi hẳn, đưa nàng từ cảnh giới á thánh tiến vào thánh cảnh.

Ngày Huyền Huyền thành thánh, mặt biển yên tĩnh chợt biến thành sóng dâng ngút trời, những ngọn sóng cao mấy chục thước phảng phất như cuốn đến chân trời, nếu không phải nhờ sư phụ nàng vận công bảo vệ, cả hoàn đảo e đã bị chìm đắm. Trên không trung tiếng sấm chấn động màng tai, gió nổi ào ào, thiên địa thất sắc.

Lúc cao thủ để cấp phá để thành thánh đều có dị tượng nhưng đáng sợ như Huyền Huyền gặp phải quả thật ít thấy, tựa hồ như dự báo rằng tiểu ma nữ thật sự là một tiểu ma vương.

Sư phụ nàng lẩm bẩm: “Thanh thể của tiểu nha đầu lớn thế này, đúng là ít thấy, so với ta năm xưa còn mạnh hơn.”

Lúc đó Huyền Huyền đứng trên không toàn thân phát ra hào quang thánh khiết, từng đạo quang hoa từ thân thể tỏa ra, trong phạm vi mười trượng vạn đạo hào quang chói lọi, màu sắc chói sáng.

Tuổi nàng còn trẻ như vậy mà đã thành thánh, quả thật là kì tích vĩ đại, nàng không phải là Vô thánh chuyển thế, hoàn toàn dựa vào thiên phú kinh người mà vượt qua cửa ải, tu thành kì tích trường sinh.

Thiếu nữ thành thánh này cuối cùng cũng mỉm cười, dung nhan tuyệt sắc tuy thánh khiết vô cùng nhưng toát lên nét ranh mãnh.

Nàng dùng thân ngưng kiếm, hóa thành cầu vồng vắt ngang trời, chém vào Đông Hải lão nhân.

Sư phụ nàng hoảng sợ, vội vàng thoái lui, kiếm mang khổng lồ cắt đứt chòm râu trắng như tuyết.

“Tiểu nha đầu khi sư diệt tổ người...người dám hạ thủ với vi sư?”

“Hi hi”, dải cầu vồng vang lên tiếng cười trong vắt: “Sư phụ, con muốn xem bản lĩnh chân thật của người, không ngờ người lại kém như vậy, bị con cắt râu. Ôi, sư phụ, con buồn quá...”

Sư phụ Huyền Huyền vô cùng yêu thương nàng, nghe nói bị cắt mất râu, bèn lên tiếng: “Được rồi, biết sai là được. Tiểu nha đầu người không chịu an phận, nếu con biến thành thiếu nữ ngoan ngoãn, ta không dám nhận con.”

“Sư phụ, con thật sự ngại...”

“Ta không có ý trách con.”

Huyền Huyền chợt cao giọng: “Lão đầu tử người vì sao lại hiểu lầm ta. Ta nói thất vọng vì mình lại có một sư phụ bản lĩnh quá thấp thế này, thật sự phát怒. Sư phụ người đừng nói với ai rằng người là sư phụ con, bằng không con đến đổ mặt vì người mất.”

“Tức chết ta thôi, tiểu nha đầu người từ lúc biết đi, biết chạy đến giờ chưa bao giờ đổ mặt, da mặt còn dày hơn lão đầu mấy vạn tuổi như ta.”

“A, sư phụ đúng là lão yêu quái, lại sống đến mấy vạn năm, con phải vì dân trừ hại. Kinh Thiên kiếm — trăm yêu trừ nghiệt.” Huyền Huyền quát lớn rồi xông tới đại chiến với sư phụ.

Đương nhiên hai người đang đùa nghịch, tính cách của Huyền Huyền từ nhỏ đến giờ vẫn vậy, độ “ranh mãnh” có thể xưng đứng đầu thiên hạ. Sư phụ nàng cũng dung túng cho đồ đệ nghịch ngợm nên hai người không giống sư đồ mà giống bằng hữu hơn.

Sư phụ nàng bay lên không trung, liên tục chiết chiêu với nàng, để nàng quen với phương pháp các thánh giả giao đấu.

Đến khi thấy nàng mệt mới ngừng tay nói: “Được rồi, hôm nay đến đây đi, trước đây ta đã truyền cho con một nửa công pháp của ta, từ hôm nay trở đi sẽ truyền nốt nửa phần còn lại.”

“Sư phụ người có thấy không, có phải con tiềm lực vô biên, sẽ có ngày trở thành thiên hạ đệ nhất Vô thánh?”

“Ha ha, sai, là đệ nhị Vô thánh thôi, sư phụ đã là thiên hạ đệ nhất Vô thánh, khẳng định con xếp thứ hai.”

“Sư phụ đúng là tự đề cao, vậy con cam nguyện xếp cuối vậy?”

Hai người đáp xuống đất, sư phụ Huyền Huyền nghiêm sắc mặt lại: “Tiểu nha đầu, ta có việc trọng yếu muốn nói với con.”

Huyền Huyền thấy ông nghiêm túc lại, không dám nào loạn nữa.

Đông Hải lão nhân ho khẽ một tiếng: “Đó là một thánh giả quan trọng, nếu con không thành thánh ta quyết không nói cho con biết.”

Huyền Huyền nhìn ông, có vẻ hồ nghi, sau cùng gật đầu.

“Gã Độc Cô Bại Thiên mà con biết thân phận phức tạp, con có biết lai lịch hẳn không?”

“A, sư phụ sao lại đột nhiên hỏi đến hẳn?”

“Vì trong chuyện này, hẳn có thân phận không nhỏ.”

Giọng nói của sư phụ Huyền Huyền nhỏ dần, bắt đầu giảng giải cho nàng chuyện Độc Cô Bại Thiên nghịch thiên cửu chuyển, đương nhiên đó chỉ là một phần, chủ yếu ông nói đến Bỉ Ngạn, đến mười bảy cường giả trong các Cổ võ thánh, đến các ân oán giữa hai đại lục. Đây là lần đầu ông ta giảng giải chuyện này với Huyền Huyền nên kể rất tường tận.

Trước đây Huyền Huyền chỉ biết sư phụ đạt đến cảnh giới thánh cấp, không ngờ ông ta lại là một trong mười bảy cường giả Cổ võ thánh, một trong những Vô thánh mạnh nhất Thiên Vũ đại lục. Càng khiến nàng kinh hãi hơn là mấy vạn năm nay các thánh giả cứ biến mất, bị phong ấn lại là hành vi của Bỉ Ngạn.

Kinh hãi qua đi, tiểu ma nữ tỏ ra vô cùng hưng phấn, kêu ầm lên: “Hay quá, hóa ra thành thánh rồi lại có nhiều chuyện hay như thế, sư phụ phải đưa con sang Bỉ Ngạn.”

Đông Hải lão nhân nghe vậy suýt nữa ngã ngồi xuống đất, bản ý của ông là nói cho nàng biết tình hình nghiêm trọng các thánh giả sắp phải đối diện để nàng biết đường mà dụng tâm luyện công, nào ngờ nàng lại như vậy.

“Sư phụ muốn nói...Độc Cô Bại Thiên, tên xú tiểu tử đó lợi hại lắm sao?”

“Rất lợi hại.”

“Còn lợi hại hơn người?”

“Hơn ta.” Sư phụ Huyền Huyền còn chưa tỉnh lại khỏi trạng thái vừa nãy, lại lo tiểu ma nữ nhân lúc ông không lưu ý chạy sang Bỉ Ngạn nên nghe nàng hỏi, hoàn toàn đáp theo ý thích. Đáp xong mới thấy không ổn, vội vàng phủ nhận: “Hắn làm sao lợi hại như ta được, sư phụ con là Vô thánh đệ nhất trên đời, là người đứng đầu trong mười bảy cường giả.”

“Thôi, vừa nãy người đã nói lộ rồi.”

Độc Cô Bại Thiên không hiểu trong lòng hiện giờ có mùi vị gì, lúc nghĩ đến Huyền Huyền liền có xung động, nhưng lại thấy có chỗ không ổn. Từ khi công lực hắn đại thành, cảm ứng được khí tức cường giả, không ngờ phát hiện ra tiểu ma nữ lại là đồ đệ của lão đầu điên khùng ở Đông Hải.

Phát hiện này khiến lo lắng trôi theo mây khói, ngày đó Huyền Huyền rời khỏi Thiên Ma cốc khiến hân vừa nóng lòng vừa lo lắng. Giờ thấy nàng bình an, ngoài cao hứng ra còn thấy ngỡ ngàng. Huyền Huyền là đồ đệ lão đầu mà lão từng là “bạn cũ” với hân, lại hết sức thân thiết, hân thật sự không biết làm sao đối diện với sư đồ Đông Hải lão nhân.

Do dự một hồi, hân thi triển Vạn lí ánh tượng đại pháp, ánh tượng xuất hiện tại hòn đảo nhỏ trên Đông Hải. Tức thì Huyền Huyền và sư phụ có cảm ứng, đồng loạt hướng lên không trung.

“A, Tiểu Bạch, là người...” Đôi mắt to tròn của Huyền Huyền tỏ ra kinh hãi, đồng thời không khỏi lộ ra nét hoan hỉ: “Tiểu tử người đúng là...” Nàng tuy tinh linh cổ quái, nhưng nhớ đến chuyện hân nghịch thiên cứu chuyển mà sư phụ vừa kể, cũng không dám tin tưởng. Dẫu cho Độc Cô Bại Thiên có thi triển thần thông xuất hiện trước mắt, nàng vẫn thấy không tin được.

“Tiểu Bạch người hiền mình sống lâu nên tự sát, điên cuồng chuyển thế sao?”

Độc Cô Bại Thiên ngạc nhiên, nhìn thấy nàng, hân không khỏi vừa vui vừa kinh hãi, nhưng lúc này không biết nên cười hay khóc.

“A, thật sao?” Huyền Huyền kinh thán, lộ ra bản sắc ma nữ, nói với vẻ điệu ngoa: “Ta không kể người chuyển thế bao nhiêu lần, công phụ lợi hại thế nào, người vẫn là Tiểu Bạch, là tiểu đệ ta thu năm xưa.”

Độc Cô Bại Thiên thấp giọng: “Huyền Huyền, giờ đừng đùa nữa, ta có chuyện muốn nói với hai người.”

Đông Hải lão nhân từ nãy vẫn nhìn Độc Cô Bại Thiên, tới lúc đó mới vuốt bộ râu đứt nửa: “Tiểu Thiên Thiên...”

Độc Cô Bại Thiên lạnh buốt, suýt chút nữa ngã lặn xuống biển.

“Lão trộm người cầm mõm, năm xưa người ăn trộm bao nhiêu thứ của ta, không muốn ta kể chuyện đó cho Huyền Huyền nghe chứ?”

“Cái gì? Sư phụ trộm đồ, mau kể xem là chuyện gì.”

Đông Hải lão nhân tỏ ra ngỡ ngàng, ho khan: “Không nên nghe hân nói nhăng. Ồ, Tiểu Thiên Thiên...không, Lão Thiên, mau nói xem có chuyện quan trọng gì nào.”

232. Chương 20: Quang Âm Lương Diện

Độc Cô Bại Thiên giảng giải cho hai sư đồ mọi chuyện về Viễn cổ Võ thánh, nhấn mạnh rằng Bỉ Ngạn có thể có những cường giả siêu cấp, muốn Đông Hải lão nhân triệu tập mười bảy cường giả, cho họ biết tin tức này cùng thương lượng để biết mình biết người.

Đoạn hân lại kể cho hai sư đồ nghe một vài dự đoán về các Viễn cổ Võ thánh, những gì có thể đều nói hết với hai người.

Hân thấy bộ dạng hai người kinh hãi, bèn nói: “Không cần kinh ngạc, có nhiều việc ta cũng chỉ mới phát giác, biết sớm hơn hai người mấy ngày mà thôi. Lão ăn trộm, hành động thật nhanh lên, bảo mười bảy cường giả nhanh chóng xuất quan, thương thảo đối sách. Rồi mười bảy người các người phải là người lãnh đạo cùng vạch kế hoạch cho Thiên Vũ đại lục, dẫn các Võ thánh sang Bỉ Ngạn, tuyệt không được để bọn họ tấn công sang trước. Còn về mấy viễn cổ lão quái vật sẽ hành động đơn độc, các người không cần lo đến các lão quái vật của cả song phương.”

Nói đến việc nghiêm túc, Đông Hải lão nhân không hề cười cợt nữa, lão cũng biết việc này liên quan đến tương lai của Thiên Vũ đại lục.

Lúc Độc Cô Bại Thiên định đi, hân mỉm cười lướt tới chỗ Huyền Huyền, dịu giọng: “Huyền Huyền...”

Thấy sư phụ đang mỉm cười quái dị, vẻ mặt nàng ửng hồng, lí nhí đáp lại Độc Cô Bại Thiên: “Gì cơ...”

Đông Hải lão nhân chợt xen vào: “Trời ơi, ta không hoa mắt đấy chứ, tiểu nha đầu lại đỏ mặt, đúng là việc quái dị khủng khiếp! Từ khi năm tuổi đến giờ, người có lúc nào không giống một con nhóc điên khùng ranh mãnh, giờ lại biết ngượng ngập, đúng là...”

Huyền Huyền giận giữ: “Lão đầu tử đáng chết, người không được nói bừa.”

Độc Cô Bại Thiên đã đến trước mặt, nàng nhanh chóng tung chân đá hắt, phong thái khác nào một tiểu bạo quân: “Không được đến đây, hừ, tiểu tử ngươi, ta không gọi thì không được đến gần ta ba trượng.”

Sau cùng, thân ảnh Độc Cô Bại Thiên mờ dần, không lâu sau, trên hòn đảo vang lên những tiếng hô dồn dập: “Huyền Huyền, mau ra đây!”

“Sao vậy sư phụ?”

“Cửu thái thần ngư ta vẫn nuôi đâu rồi?”

“Con nướng ăn rồi.”

“Trời ơi, ô...còn...Tử Tinh Quy?”

“Con nấu canh...”

“Ta không muốn sống nữa, ô...còn..Thủy Linh long của ta?”

“Con ngâm rượu rồi.”

“A...” Đông Hải lão nhân kêu lên thê thảm: “Thần ơi...cứu, cứu ta... tiểu nha đầu ngươi đứng lại cho ta, đừng chạy ...”

Ảnh tượng Độc Cô Bại Thiên tan đi, đứng thất thần trên không rồi bay về Trường Sinh cốc.

Theo một khía cạnh nào đó, Trường Sinh cốc chính là địa bàn của hắc hắc, có lưu lại dấu vết tám kiếp trước, bất cứ góc ngách nào ở đây cũng có khí tức của hắc hắc.

Kiếp này, hắc hắc cũng chọn nơi đây để tiến hành con đường ngộ ra võ học cho mình.

Lần này, hắc hắc không đi vào cung điện dưới lòng đất mà ngồi xếp bằng chính giữa sơn cốc liền mười ngày. Suốt thời gian này hắc hắc không hề động đậy, mặc cho vô vàn cánh hoa rơi xuống đầu, xuống chân.

Ở Trường Sinh cốc, quanh năm xanh ngắt một màu, bốn mùa cảnh sắc ưu mỹ.

Lúc này ngoài cốc đang là mùa đông lạnh giá, hoa tuyết rơi trắng xóa như lông ngỗng, hoàn toàn đối lập với cảnh tượng trong cốc lại: hoa tươi đua nở, cánh bay ngập trời.

Trăm hoa đua nở mỗi ngày khiến Trường Sinh cốc hơi rung động, từ điểm trung tâm là Độc Cô Bại Thiên, dao động lan dần ra không ngừng.

Hơn mười ngày nay, Độc Cô Bại Thiên ngồi yên như tượng đá giữa trung ương sơn cốc.

Lúc này hắc hắc đang chìm trong cảnh giới huyền diệu, mọi việc từ những kiếp trước, trong kiếp này liên tục xoay chuyển trong trí óc. Tính cách hắc hắc giống như một đứa con nít nhưng hắc hắc biết mình đang nắm giữ nhiều thứ hết như một lão nhân đã trải nhiều dâu bể.

Mọi việc trong quá khứ...

Hắc hắc một mực thả mình về thời đại viễn cổ, vô số tinh hoa võ học loáng qua trong óc, trong lúc này hắc hắc quên cả bát đại thần ma quyết, quên cả cái thể công pháp uy chấn thiên hạ từ thời viễn cổ, mà chỉ muốn vượt lên bản thân, vượt lên chính “hắc hắc”...

Ma công, thần công.....

Những việc đã thấy, đã nghe, đã học...

Cảnh giới võ học hắc hắc biết, cảnh giới trong truyền thuyết...

Những vô địch cường giả đã gặp trong chín kiếp, những tượng đài võ học từ thời viễn cổ, những nhân vật trong truyền thuyết phảng phất như đang chậm chậm tiến tới...

Lại thêm nhiều ngày trôi qua, hắc vẫn bất động, nhưng trên mình không nhiễm bụi trần, chỉ có vài ba cánh hoa rơi đậu xuống, toàn thân hắc phát ra bảo quang chói lọi, khí chất phiêu dật xuất trần.

Hắc đang có cảm giác vô hóa thành tiên, những ý muốn giết chóc, cừ hận của kiếp này trong phút chốc mờ nhạt dần rồi tiêu tan.

Nhìn mây bay mây tan, nghe tiếng ma rơi trên tàu lá chuối.

Đời người trăm năm ngắn ngủi, Vô thánh vạn cổ vẫn còn.

Trăm năm cũng được, trường sinh cũng được, chẳng qua là một dạng sinh hoạt.

Bỏ hết những oán hận trong lòng, đến những danh sơn thắng cảnh, vài kiếp sống của chúng sinh mà thấu hiểu những gì của nhân thế...

Làm một tiên nhân tiêu diêu trường sinh, quên hết những gì không vui trong quá khứ...

Tất cả đều liên quan đến võ học mà Độc Cô Bại Thiên ngộ ra, tâm thái hắc cũng thay đổi.

Cả tháng đầu, Trường Sinh cốc tràn đầy khí lạnh, khiến sơn cốc khác nào tiên cảnh.

Nhưng một tháng sau, trong cốc xảy ra dị biến: sơn cốc vốn yên tĩnh chợt sóng vỗ gầm gào, từng đợt dao động từ Độc Cô Bại Thiên tỏa ra rồi khuếch tán khiến hoa tàn, cây đổ, mặt đất vương đầy những thân cây gãy ngang, cánh hoa dập nát.

Ma khí cuộn cuộn, nặng lượng hắc ám phủ kín mỗi thốn của sơn cốc, mùi vị máu tanh lan tràn.

Trước đây, nơi này từng máu chảy thành sông, huyết thủy chất chứa oán hận như được ma khí hùng hậu kích phát, cũng dần bốc lên. Huyết quang che kín cả sơn cốc, mơ hồ như có cả ngàn vạn hồn phách đang vật vờ.

Khí chất xuất trần lúc trước của Độc Cô Bại Thiên mất sạch, một chùm hắc quang phủ kín hắc, hắc khí tựa hồ kết thành một chiếc tổ, còn hắc như còn tầm đọi ngày phá kén....

Ma khí càng lúc càng nặng, huyết quang ngày một cường thịnh, hoàn toàn trái ngược với một tháng trước. Lúc đó tiên khí dày đặc, bây giờ ma điểm ngút trời.

Tiên ma cộng thể, quang ám đồng tại.

Mỗi người đều có mặt sáng và mặt tối, chỉ là khía cạnh nào chiếm ưu thế mà thôi.

Độc Cô Bại Thiên xuất hiện trạng thái đó hoàn toàn do nhân tính. Lúc khía cạnh trong sáng chiếm ưu thế liền tỏa ra khí tức trong trẻo, lúc khía cạnh đen tối lên ngôi liền xuất hiện cảnh tượng ma điểm ngút trời.

Trừ thân phận thời viễn cổ, tám kiếp trước hắc từng sáng tạo ra cả thần công và ma công. Diệt Thiên ma danh chấn thiên trong lịch sử võ lâm vốn được coi là hình mẫu của ma vương, bây giờ đang trở thành khía cạnh chiếm cứ chủ đạo trong nội tâm hắc.

Còn Kinh Thiên quyết có thể ngưng thân hóa kiếm lại là hình mẫu của thần công, là thiên hạ đệ nhất kiếm pháp, không ai vượt qua được.

Tám kiếp cùng dung hợp, viễn cổ và kiếp thứ chín hiện tại đang hỗ trợ nhau, cửu tử thập sinh cuối cùng cũng xuất hiện.

Trong lúc hắc bế quan lĩnh ngộ võ học tại Trường Sinh cốc thì Đông Hải lão nhân bốn ba tứ xứ, mọi vùng đất truyền thuyết của Thiên Vũ đại lục đều có dấu chân ông. Đương nhiên lúc nào cũng có một cái đuôi bám kè kè là Huyền Huyền. Tiểu ma nữ tỏ ra vô cùng hiếu kỳ với các cường giả thời kì viễn cổ, rất muốn xem họ đầu cua tai nheo thế nào.

Tuy sư phụ nàng cũng là thượng cổ cường giả, một trong mười bảy Vô thánh mạnh nhất nhưng suốt ngày vẫn dùng giọng nói kiêu: “Sư phụ, con thấy người lớn lên...”, đương nhiên câu nói này khiến Đông Hải lão nhân vênh râu tức giận.

“Sư phụ, con thấy người lớn lên, a, đừng có trừng mắt, con muốn nói là con cả ngày thấy người, con cứ lớn dần. Đừng cười, con nói thật đó. Cả ngày nhìn thấy người, căn bản không thấy những Võ thánh khác, lần này người nhất định phải đưa con đi đến chỗ các lão bất tử đó một chuyến.”

Tiểu ma nữ cứ vậy theo chân Đông Hải lão nhân, trong lúc sư phụ nâng cùng các cường giả bàn bạc thì nàng càn quét địa bàn của họ.

Đương nhiên thần binh lợi khí, nàng không buồn để ý mà chỉ chăm chăm đến võ học của Cổ võ thánh, đến đâu nàng cũng không chịu về tay không.

Thật ra, tiểu ma nữ nhân duyên sâu dày, thiên tư cao đến nỗi khiến các Cổ võ thánh kinh ngạc, thành thánh ở độ tuổi trẻ như vậy thật sự tìm khắp lịch sử võ lâm e rằng không đến một hai người. Thành tựu sau này của nàng không thể đo lường, nhất định vô cùng rực rỡ.

Mười bảy cường giả đều mang võ học tâm đắc nhiều năm trao cho nàng, không ai hoài nghi thành tựu sau này của tiểu ma nữ sẽ thành một Võ thánh chí cường chí đại.

Mấy tháng trôi qua thật nhanh, sau cùng Đông Hải lão nhân cũng tập trung cùng mười bảy cường giả. Mười bảy người bí mật bàn luận nhiều lần, sau cùng lần lượt rời đi, dùng ảnh hưởng của mình hiệu triệu các Võ thánh hậu bối tụ họp lại.

Thiên Vũ đại lục mây chuyển gió vần, cơ hồ mọi thánh giả đều tiếp được “thánh lệnh” của mười bảy cường giả. Mọi khâu chuẩn bị cho đại chiến được âm thầm tiến hành.

Bỉ Ngạn cũng khẩn trương hẳn lên, các cường giả bên đó cũng cảm giác được động tĩnh của Thiên Vũ đại lục, chuẩn bị sẵn sàng ứng chiến.

Độc Cô Bại Thiên bế quan ở Trường Sinh cốc đã ba tháng, nhưng hắc vẫn bất động, lúc này bên ngoài cốc đang là tháng ba xuân sắc, tuyết mới chớm tan, vạn vật đâm chồi nảy lộc.

Trong cốc cũng không còn ma khí, ho rưng lá khô cũn biến mất, Trường Sinh cốc cơ hồ lại khôi phục được yên tĩnh như trước.

Độc Cô Bại Thiên ngồi giữa sơn cốc như mất hết sinh khí, phẳng phất mất hẳn liên hệ với hoàn cảnh chúng quanh, hắc tựa như một bóng dáng hư vô, không ai nhìn thấu được.

Nhưng ngày hôm đó trên tầng không Trường Sinh cốc đột nhiên nét tóc, lộ ra một đôi mắt thần bí, nhìn Độc Cô Bại Thiên không chớp. Khí tức chí cường chí đại hùng hậu từ trên thỉnh không tràn ra, kinh động mọi Võ thánh công lực siêu tuyệt của Thiên Vũ đại lục.

Mười bảy cường giả là những người mẫn cảm nhất, thi nhau kêu lên: “Cái gì? Lại có loại sức mạnh cỡ này ư?”

“Không ngờ có cao thủ như thế.”

“Đích xác là Viễn cổ Võ thánh.”

“Lời lão đầu điên khùng ở Đông Hải là thật, công lực này ngay cả mười bảy cường giả cũng khó lòng tranh phong.”

Độc Cô Bại Thiên chậm chậm mở mắt, tựa hồ đã liệu trước viễn cổ cường giả sẽ tới. Hắc không hề dao động, lạnh lùng thốt: “Hà tất phải vậy, muốn xem ta đạt đến cảnh giới này cứ việc tới đây.”

“Hắc hắc, cường giả năm xưa đã biến mất gần hết, còn sống được mấy người, hôm nay ta chẳng qua muốn thăm cổ nhân ngày trước...”

Hư không chậm chậm nứt toác, khí tức hùng hồn đậm đặc hẳn, ngay cả cao thủ để cảnh cũng cảm nhận được một cỗ khí tức vô cùng đáng sợ, phẳng phất như diệt thế chi lực giáng xuống nhân gian.

Một đám mây cổ quái đen trắng xen nhau xuất hiện trên tầng không Trường Sinh cốc. Khí tức mạnh mẽ từ đám mây toát ra, lơ mơ thấy được một thân ảnh khôi vĩ đứng trên đó, ẩn mình sau đám mây.

233. Chương 21: Đại Ma Thiên Vương

Bóng người thần bí trong đám mây hai màu đen trắng như thần vương quân lâm thiên hạ, toàn thân tỏa ra sức mạnh hùng hậu. Luồng sức mạnh này tràn ra như sóng biển vô bờ, quét qua không trung khiến Trường Sinh cốc rung động.

Phía ngoài sơn cốc cát bụi mịt mù, đá lặn âm âm, cây cối gĩa đổ. Phía trong cốc được Độc Cô Bại Thiên bảo vệ nên năng lượng không ảnh hưởng tới nhưng cũng ngầm rung động, lá bay phấp phới, hoa rụng tả tơi.

Uy thế bậc này không phải do cường giả thần bí trên không có ý tác quái mà là khí tức từ thân thể y tự nhiên phát ra. Dao động năng lượng do sức mạnh nội thể y vận chuyển tạo thành.

Khí thế đáng sợ này khiến Độc Cô Bại Thiên cũng phải động dung, quả thực là cường giả xưa nay hẳn chưa bao giờ đụng độ, thậm chí mạnh hơn cả Ma Tổ, đó có phải mà một Võ thánh chăng? Tựa hồ đã vượt qua thánh cấp, ngay cả Võ thánh từ thời viễn cổ như Ma Tổ cũng không đủ tư cách tranh phong.

Mọi Võ thánh trên Thiên Vũ đại lục đều cảm ứng thấy khí tức cường giả này, ai nấy cùng kinh hãi. Đó không phải là sức mạnh mà một cao thủ thánh cấp bình thường có thể chống chọi. Chỉ trong nháy mắt, cỗ sức mạnh kinh người đó lại xuất hiện, khí tức cường giả như mũi châm chích vào người đối diện.

Độc Cô Bại Thiên vẫn ngồi xếp bằng dưới đất, lạnh lùng nhìn lên không, tựa hồ không cảm giác được áp lực chí cường chí đại. Bất quá sức mạnh hùng hậu trong thân thể hẳn chịu tác động, bất giác tràn ra đối kháng với sức mạnh của người trên không trung.

“Người có bao nhiêu tên như thế, ta nên xưng hô với người thế nào?” Cường giả thần bí trong mây lên tiếng, giọng nói rất nhẹ nhưng ẩn chứa vô thượng uy nghiêm, tựa hồ là chủ tể của cả thiên địa.

“Những gì đã qua, hôm nay ta chỉ là Độc Cô Bại Thiên, người là ai? Quang Minh? Đại Ma Thiên Vương? Hay là...” Độc Cô Bại Thiên thật sự không nhận ra người đó là ai, đã qua thời gian lâu như vậy, năm tháng chất chồng đủ để một Võ thánh thay đổi hoàn toàn. Tu vi mạnh hơn, công pháp võ học cũng thay đổi triệt để, với một Võ thánh viễn cổ, muốn thay đổi dung mạo vô cùng đơn giản.

“Ta....hắc hắc, lẽ nào người không đoán ra?”

“Người là Đại Ma Thiên Vương, chúa tể ẩn trong bóng tối, là đế vương của bóng tối, ta đoán đúng chứ?”

Người thần bí trên không trung thở dài: “Không sai, là ta, Đại Ma Thiên Vương.”

Chỉ mấy từ ngắn ngủi, như ngọn trùy ngàn cân đập vào tim Ma Tổ. Ở phía Tây xa xôi, Ma vực tối tăm, vang lên một tiếng rống bi thương kinh thiên động địa lan tỏa tận mây cao. Ma diễm ngút trời, cả ma vực rung động, đại sa mạc cuộn lên như sóng.

Ma Tổ bi thương.... Ma Tổ bi phẫn...Ma Tổ tuyệt vọng.... Ma Tổ căm lặng...

Tim Ma Tổ như bị đao cắt, lòng rối như canh hẹ. Vị huynh trưởng là cha, là thầy của lão, người từng được cường giả võ học từ viễn cổ coi là thiên tài, từng là mục tiêu cả đời cho lão phấn đấu...thật ra lại là...

Ma Tổ không tiếp nhận nổi hiện thực, tuy đã biết được khả năng này từ Độc Cô Bại Thiên nhưng hôm nay phải thấy sự thật, lòng lão vẫn đau đớn cùng cực.

Vị ca ca như thần linh trong lòng lão không ngờ lại là ác nhân đứng sau giết dây, là đại ma vương dùng mưu kế trừ khử hơn trăm viên cổ cường giả.

Đại Ma Thiên Vương từng là danh hiệu vô địch uy chấn thiên hạ mà hôm nay lại khiến Ma Tổ có cảm giác nặng nề, sỉ nhục đến vậy.

Ma thể cao mấy chục trượng không chịu nổi áp lực này, ngã gục xuống Ma vực, lấm bầm:

“Vì sao? Vì sao? Đại ca từng là người mạnh nhất, chẳng lẽ còn chưa đủ sao? Chẳng lẽ cầu thí thần đó lại hấp dẫn như thế? Đã đạt đến thống suất sinh tử, đến cao độ mà các thánh giả khó lòng đạt được, đại ca còn chưa bằng lòng, định làm gì nữa đây? Đại ca còn định làm gì nữa đây?”

Từ tầng không Trường Sinh cốc truyền lại tiếng thở dài bi thương: “Ài!”

Độc Cô Bại Thiên lạnh lùng: “Người hiểu tính cách của đệ đệ mình nên chắc cũng hiểu như vậy sẽ khiến y tổn thương thế nào. Người lừa dối y quá lâu, sao không tiếp tục, thần thông của người chắc chắn có thể khiến y không phát giác được.”

“Có những lúc quả thật dối lừa khiến người ta sống hạnh phúc. Nhưng dối trá nào cũng có ngày bị bóc trần, trận chiến trong tương lai không thể tránh khỏi, chúng ta đã được sắp đặt để gặp nhau trên chiến trường. Ban đầu mà biết nó đạt được cảnh giới này ta đã không dạy nó Xá thân thành ma đại pháp, bình phạm vị tất không phải làm một dạng hạnh phúc, nó vốn không nên chịu khổ não mà đáng được sống yên lành.”

Giọng nói của Đại Ma Thiên Vương cực khê, nhưng dao động sức mạnh hùng hậu chứng tỏ y là một Võ thánh viên cổ mạnh không kém Thần.

Độc Cô Bại Thiên nói: “Đại Ma Thiên Vương, vì sao người phải thế, vừa nãy người có nghe rõ lời đệ đệ mình không?”

Đại Ma Thiên Vương gạt hết như ưu thương, khôi phục tâm thái như thần vương, bất quá lời lẽ có phần mất mát: “Mỗi cá nhân đều có mục đích theo đuổi riêng, đó là con đường ta đã chọn, ta biết người phần hận khinh bỉ ta, bởi ta vì ý riêng tư mà tàn hại ngàn ấy Võ thánh viên cổ. Kỳ thật ta cũng vô cùng hối hận, ha ha, nghe câu này chắc người thấy rất buồn cười nhưng đó là sự thật. Từ khi ta đi bước đầu tiên đã không thể dừng tay được nữa, nhất định phải bước theo con đường đã chọn đó. Nói thật lòng, ta khinh ghét nhiều kẻ hợp tác với tác, chúng quả thật muốn thành Thần, là những ngụy quân tử bại loại, vô sỉ trong các Võ thánh.”

Độc Cô Bại Thiên không nén được, bật cười lạnh: “Còn người là gì?”

“Ta, ha ha...” Đại Ma Thiên Vương ngửa mặt nhìn trời cười điên cuồng: “Ta là một kẻ điên hết thuốc chữa! Từ góc độ nào đó, ta và người đồng loại, chẳng qua con đường ta đi xa hơn, rộng hơn người nên cũng điên cuồng hơn người.”

Độc Cô Bại Thiên nhú màu nhìn đám mây hai màu đen, trắng.

“Độc Cô Bại Thiên, chúng ta cùng hợp tác, ta sẽ đưa người đến một lĩnh vực kỳ diệu, khiến người đạt đến cảnh giới khó lòng tưởng tượng, người sẽ nhanh chóng vượt hơn ta.”

“Ta không hợp tác với người!” Độc Cô Bại Thiên nói như chém đinh chặt sắt.

Sức mạnh từ Đại Ma Thiên Vương toát ra càng lúc càng mạnh khiến Độc Cô Bại Thiên không khỏi biến sắc.

“Nói vậy khi các thánh giả Thiên Vũ đại lục tấn công sang đại lục của ta, người sẽ xuất thủ, coi ta là địch nhân? Người định phá hỏng tâm huyết của ta?”

“Không sai, sự thật ta luôn coi Bỉ Ngạn là địch. Hiện tại biết được bí mật về các Võ thánh viên cổ, ta càng coi người là cừu địch.”

“Độc Cô Bại Thiên, người tin hay không, hiện tại ta có thể diệt được người, khiến người vạn kiếp không thể siêu sinh.” Lời lẽ Đại Ma Thiên Vương cực kỳ lạnh lẽo, tỏa ra hàn ý vô tận, tựa hồ tất cả đều do y nắm giữ.

Độc Cô Bại Thiên trầm mặc một lúc, ngẫm nghĩ đoạn nói: “Người chắc chắn không giết nổi ta! Hiện tại ta là Võ thánh duy nhất nắm vững được cân bằng sinh tử!” Lời Độc Cô Bại Thiên thốt ra như sấm động khiến mọi Võ thánh cảm nhận được những gì đang xảy ra ở đây đều ngưng ngẩn, mỗi người đều không dám tin vào lời hắn nói.

Cảnh giới, cân bằng sinh tử, đó...tựa hồ là cảnh giới của Thần.

Đại Ma Thiên Vương thở dài: “Ta xem trọng người ở điểm này, đạt đến cân bằng sinh tử quá nhanh, không còn sợ chết chóc nữa. Nhưng người cũng nên biết, người chưa hoàn toàn nắm chắc được ảo bí sinh tử, chưa hoàn toàn đạt đến cảnh giới cân bằng sinh tử, cách một chút nữa. Hiện tại thực lực của ta mạnh hơn, tuy không giết nổi người như để đánh trọng thương ắt không vấn đề gì.”

“Người cứ việc thử.”

Đại Ma Thiên Vương than: “Vì sao các thiên tài thường tịch mịch, sao lại không thể hợp tác, nên biết trên đời ta và ngươi là hai người tiếp cận với Thần, có khả năng thật sự thành Thần hơn cả.”

“Thần, hắc hắc...” Độc Cô Bại Thiên cười lạnh.

“Thần có biết bao nhiêu ảo bí, lẽ nào ngươi không muốn biết? Ngươi không biết bí mật về thời đại thần thoại thái cổ của chúng thần? Chỉ khi hai chúng ta hợp tác, hai thiên tài cùng hợp lực mới phát hiện được bí mật kinh người đó. Chỉ cần ngươi chịu hợp tác, ta sẽ cho ngươi biết mọi bí mật.”

Độc Cô Bại Thiên đáp: “Đại Ma Thiên Vương, năm xưa ngươi giả bộ tẩu hỏa nhập ma trá tử, nhưng hiện tại ngươi thật sự tẩu hỏa nhập ma, hết thuốc chữa thật rồi.”

“Độc Cô Bại Thiên, ngươi thật sự muốn bức ta ra tay?” Từ đám mây hai máu phát ra sát ý vô tận, sức mạnh hùng hậu điên cuồng lan tràn.

Độc Cô Bại Thiên vẫn ngồi dưới đất, lạnh lùng thốt: “Đến đây!” Đoạn bỏ một chưởng xuống đất, quát lớn: “Kinh Thiên kiếm.”

Cả Trường Sinh cốc rung động, một cây thần kiếm chói lói hào quang từ dưới đất bay lên.

“Chiến Thiên kiếm!”

“Diệt Thiên kiếm!”

“Ngạo Thiên kiếm!”

“Ma Thiên kiếm!”

...

Hắn bỏ liền tám chưởng, từ dưới đất bay lên tám thanh thần kiếm, mỗi thanh đều sát khí xung thiên.

Sau cùng, hắn quát: “Bại Thiên kiếm.”

Ma Phong sau lưng hắn hóa thành một đạo ô quang lao vút lên không, chín thanh kiếm, kiếm mang trải dài tới mây xanh, sát khí kinh thiên!

“Đại Ma Thiên Vương, ngươi đến thưởng thức nghịch thiên cửu kiếm, để xem ngươi làm gì được ta?”

Đại Ma Thiên Vương cũng đẩy lên sát ý ngút trời, sức mạnh khủng khiếp tục tiếp hướng xuống Trường Sinh cốc khiến cả sơn cốc rung chuyển.

“Độc Cô Bại Thiên, ngươi đừng bức ta xuất thủ.”

“Buồn cười thật, ta và người nhất định phải phân sinh tử, sớm muộn gì cũng đại chiến, không cần phải giả tảng nữa, chẳng lẽ ngươi không muốn nhân lúc ta chưa đủ lòng đủ cánh mà trừ diệt?”

Quang hoa lóe sáng từ đám mây trên không, một thân ảnh khôi vĩ xuất hiện, tựa hồ lướt khỏi vầng mây khói, thoáng cái, đám mây ảm đạm, Đại Ma Thiên Vương lại ẩn mình trong mây.

“Được rồi, Độc Cô Bại Thiên, hiện giờ ta không muốn động thủ với ngươi.”

Lần này Độc Cô Bại Thiên hơi bất ngờ, hắn đã chuẩn bị ác chiến, cửu thể thần kiếm tề xuất, đủ thấy hắn úy kỵ Đại Ma Thiên Vương thể nào.

“Vì sao, hiện tại không phải là cơ hội tốt để đánh trọng thương ta sao?”

“Hai người tiếp cận với Thần nhất sao lại đi tàn sát nhau, hi vọng có ngày chúng ta sẽ đi cùng một con đường.” Thình không dân vỡ nát, Đại Ma Thiên Vương và đám mây hai màu biến mất vào vùng không gian đó.

234. Chương 22: Tiến Quân Bỉ Ngạn

Đại Ma Thiên Vương rút lui, Độc Cô Bại Thiên cũng thu hồi nghịch thiên cửu kiếm. Từ lúc đối phương xuất hiện, hắn chưa từng đứng dậy, không phải vì cuồng ngạo mà bởi không thể đứng dậy được.

Nếu bế quan khổ tu là một quá trình thoát thai hoán cốt, hiện tại hân mới đi được một nửa, từ eo trở lên đã đạt cảnh giới tối thượng nhưng hai chân vẫn chưa. Trong thời khắc quan trọng nhất, hân không thể hành động, đành ngồi yên lặng dưới đất hành công.

Dẫu vậy hân cũng không sợ có ai đến tập kích, công lực đạt tới cảnh giới này, không cần phải trực tiếp giao phong với địch, ý niệm cũng không chế được thiên địa chi lực. Giống như vừa rồi, nghịch thiên cứu kiếm tuy không nằm trong tay nhưng hoàn toàn do hân khống chế.

Hân lại nhắm mắt, chìm vào biển vô, thân thể phát sinh biến hóa kì diệu.

Một ngày, hai ngày...

Một tháng, hai tháng...

Thoáng chốc đã đến giữa mùa hạ, Độc Cô Bại Thiên ở trong Trường Sinh cốc được hơn nửa năm, suốt thời gian này hân không hề động đậy, xếp bằng ngồi giữa sơn cốc.

Hân không ăn không uống, hoàn toàn dựa vào thiên địa tinh khí bổ sung cho nhu cầu của thân thể.

Nửa năm qua, mọi Võ thánh trên Thiên Vũ đại lục đã hiểu được mối quan hệ phức tạp giữa họ với Bỉ Ngạn. Lời dự ngôn bách thánh đại chiến đã được giải, đại chiến này không phải muốn nói đến một trăm tuyệt thế cao thủ công lực siêu tuyệt của Thiên Vũ đại lục mà là đại chiến giữa các cường giả của hai không gian khác nhau.

Trận chiến này không mang hàm ý cá nhân, đã trở thành trận chiến quyết định vận mệnh cho hai đại lục.

Mọi thứ đều được chuẩn bị, chỉ đợi mười bảy cường giả phát ra tiến quân lệnh sau cùng. Trong giờ phút này mỗi cường giả đều dâng tràn máu nóng, chăm chú theo dõi trận chiến liên quan đến tương lai của đại lục.

Trong nửa năm ngắn ngủi này, Ma Tổ đã điều chỉnh được tình cảm, tuy sâu thẳm trong lòng lão vẫn đau đớn nhưng trước đại nghĩa đành phải bỏ đi thân tình. Mấy hôm nay, lòng lão nảy sinh cảm ứng, tốt cuộc cũng thấy được khí tức của một viên cổ cường giả.

Sức mạnh hùng hồn, chiến ý xung thiên. Tại một nơi thần bí trên Thiên Vũ đại lục, một Võ thánh viên cổ cuối cùng đã tỉnh lại.

Ma Tổ trầm trầm: “Sau cùng có có một lão quái vật sống lại, đại chiến tương lai sáng sủa hơn hẳn. Mong là như Độc Cô Bại Thiên dự đoán, vẫn còn viên cổ cường giả trên thế gian.”

Võ thánh viên cổ cực kì miễn cảm với dao động thần thức đặc biệt của viên cổ cường giả. Cường giả vừa tỉnh lại cũng cảm giác được ngay Ma Tổ, liền bật cười: “Không ngờ sau mấy vạn năm, tiểu ma đầu lại đáng sợ đến mức này, đúng là không ngờ.”

Ma Tổ từ trong Ma vực gầm lên khe khẽ: “Lão bất tử người đứng là cây mình nhiều tuổi.”

Từ địa phương thần bí xa xôi đó vang lên tiếng cười hắc hắc: “Không ngờ tiểu ma đầu cũng nóng nảy như thế, bất quá bản lĩnh rất được, ngay cả bọn ta cũng không dám khẳng định thắng được người.”

“Lão bất tử mau đến chỗ ta, ta sẽ cho người biết cặn kẽ tình hình hiện tại.”

Võ thánh vừa tỉnh lại lập tức hóa thành một dải sáng bay đến đại sa mạc phía tây Thanh Phong đế quốc, thân ảnh như cầu vồng trên trời tỏa ra khí tức hùng mạnh khiến mọi Võ thánh đều e sợ.

Cùng lúc, Độc Cô Bại Thiên cũng mở bừng mắt, thở dài: “Cuối cùng cũng có một lão quái vật viên cổ hiện thân. Nửa năm nay ta không động đậy, cũng nên khua chân khua tay một tí.”

Hân vẫn ngồi nguyên, quát vang: “Bại Thiên kiếm, xuất.”

Ma Phong đen xì bay lên trời, phong mang rực rỡ tản ra hóa thành một đạo ô quang bay về phía bắc Thiên Vũ đại lục.

“Vù vù...” từng tràng tiếng rít xé toạc chân trời.

Các Võ thánh của Thiên Vũ đại lục liên tục giật mình, chỉ trong nửa năm ngắn ngủi mà xuất hiện mấy luồng thần thức dao động khủng khiếp, mạnh đến độ họ không lý giải nổi.

Bại Thiên kiếm xé toang không khí tỏa ra dao động năng lượng hùng hồn, ai nấy đều run rẩy.

Trên đại thảo nguyên ở cực bắc Thiên Vũ đại lục, đột nhiên một người rống lên: “Không, không, không phải nhắm vào ta.”

Nhưng sự thật là Bại Thiên kiếm từ xa vạn dặm đang lao vào y, Võ thánh ẩn cư trên đại thảo nguyên sợ đến hồn phi phách tán.

Người này là đầu lĩnh của các ngụy tuần thiên sứ giả, là phản đồ lớn nhất trong các Võ thánh của Thiên Vũ đại lục. Y từng là người được Thiên Vũ đại lục coi là thánh, nhất thân tu vi cực kỳ mạnh mẽ, cơ hồ theo kịp mười bảy cường giả, cũng đã từng giao thủ với người của Bỉ Ngạn. Nhưng cuối cùng y không chống nổi dụ hoặc mà quay mũi dáo, đúng lúc đại chiến bước vào thời khắc quan trọng đã dẫn một nhóm người tấn công cường giả của Thiên Vũ đại lục khiến họ không kịp trở tay, thiệt hại thảm trọng.

Trong lúc chuyển thế, Độc Cô Bại Thiên từng nảy sinh ân oán với y, bất quá những chuyện trong quá khứ đó không là gì so với đại chiến với Bỉ Ngạn sắp diễn ra, cũng không phải là nguyên nhân hấn tì Võ thánh đó gây sự. Hôm nay hấn bệ quan đạt được đột phá, lại thấy một Võ thánh viễn cổ hiện thế, được khí thế của viễn cổ cường giả kích phát, nhất thời hào tình nổi lên, nghĩ ra tên phản đồ đó, mới tính chuyện trừ khử trước khi bước vào đại chiến.

Thật ra phản đồ này cũng đang gặp nguy, các thủ hạ ngụy tuần thiên sứ giả cơ hồ bị mười bảy cường giả phái người diệt hết, khiến y thân cô thế cô, muốn chạy về Bỉ Ngạn lại sợ bị trách phạt bởi để thủ hạ tổn thất hết, đành phải trốn tránh ở lại Thiên Vũ đại lục.

Y không sao ngờ rằng đã tự phong bệ công lực, che giấu hết khí tức thánh giả mà vẫn bị Độc Cô Bại Thiên phát hiện.

Bại Thiên kiếm như cầu vòng vắt ngang trời, vạch thành một đạo thần quang trên không trung rồi chém xuống. Uy lực ẩn chứa trên thân kiếm vốn không cho tên phản đồ cơ hội kháng cự, một kiếm này tạo thành rãnh sâu mười mấy trượng, rộng ba trượng, dài mấy trăm trượng.

Tên phản đồ căn bản không thể hoàn thủ, bị nhất kiếm đánh cho tan nát xương thịt.

Thần uy vô biên của Bại Thiên kiếm chấn động đại lục. Trong lòng mỗi Võ thánh đều hiểu, nếu đối lại là mình cũng không tránh khỏi.

Ngày hôm đó, nhất kiếm đó đã khắc ghi trong lòng các Võ thánh.

Thời gian đưa thoi, Độc Cô Bại Thiên đã bế quan nửa năm trong Trường Sinh cốc.

Nửa năm này xảy ra rất nhiều chuyện, Thiên Vũ đại lục lại xuất hiện ba Võ thánh viễn cổ. Cũng như viễn cổ lão quái vật xuất thế nửa năm trước, lập tức bay đến Ma vực.

Tin tức viễn cổ vô địch cường giả xuất hiện được Ma Tổ phái người báo cho mười bảy cường giả biết để họ yên lòng rằng đó là người cùng phe. Mười bảy cường giả lại truyền tin cho nhau khiến các Võ thánh hậu bối cảm thấy an ủi vô cùng.

Bốn viễn cổ vô địch cường giả đến Ma vực liền được Ma Tổ kể lại tình hình hiện tại, hiểu rằng viễn cổ nghịch thiên cường giả Độc Cô Bại Thiên đã tỉnh hẳn. Thật sự tin tức này khiến họ bất ngờ và cao hứng.

Mỗi thời đại đều có những cường giả tinh anh, họ là cường giả trong cường giả, đứng trên đỉnh cao nhất của thời đại võ học.

Ở thời đại viễn cổ, thân phận của Quang Minh võ thánh, Đại Ma Thiên Vương, Hiên Viên chân quân, Độc Cô Bại Thiên là như thế.

Mấy người này, trừ Độc Cô Bại Thiên, đều là nhân vật danh chấn thiên hạ, bất cứ ai giao thủ với họ mà thảm bại đều nói trắng ra rằng không thể biết được thực lực của họ đến đâu nên đến nay vẫn không ai hiểu nổi tu vi chân chính của mấy người này.

Lúc đó Độc Cô Bại Thiên không nổi tiếng bằng mấy người này nhưng cứ theo thái độ khách khách khí khí của các siêu cấp cường giả đối với hắn là biết tu vi tất vô cùng đáng sợ, nên cũng được người ta liệt vào hàng ngũ các cao thủ có thực lực không dò nổi.

Bốn viên cổ lão quái vật được Ma Tổ kể lại tình hình của Độc Cô Bại Thiên liền tỏ ra kích động cực độ. Nhân vật năm xưa khiến người ta không nắm được nông sâu ấy lại nghịch thiên luyện công, và cuối cùng kẻ điên cuồng này cũng công thành viên mãn. Trong trận đại chiến với Bỉ Ngạn, một cường giả vô địch như vậy không thể vắng mặt, bọn họ đoán rằng, hẳn nhất định nhanh chóng xuất quan.

Năm lão quái vật thương lượng tại Ma vực xong xuôi, bèn đi đến quyết định – tiến sang Bỉ Ngạn.

Mười bảy cường giả nhận được tin tức của Ma Tổ, lập tức truyền ngay thánh lệnh, yêu cầu các Võ thánh tụ tập tại đại sa mạc ở cực tây Thanh Phong đế quốc.

Hôm đó, trên đại sa mạc tụ tập tới mấy trăm Võ thánh, gần ấy Võ thánh tập trung tại một nơi khiến thân phận thánh giả mất hẳn vẻ cao cao tại thượng mà trở thành phổ phổ thông thông.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại cũng thấy hợp lý, mỗi thời đại đều có người thành thánh, tích lũy qua tuế nguyệt khẳng định sẽ xuất hiện rất nhiều tuyệt thế cường giả đạt đến tu vi thánh cấp.

Lịch sử vô lâm Thiên Vũ đại lục vĩnh viễn ghi nhớ ngày hôm đó, mấy trăm vị Võ thánh xếp hàng ngoài Ma vực, đợi chờ giây phút chinh phạt Bỉ Ngạn. Đó là lần đầu tiên các Võ thánh của Thiên Vũ đại lục chủ động tiến công.

Mười bảy cường giả là thống lĩnh của các Võ thánh, để chuẩn bị cho đại chiến đã tồn hơn một năm. Để phòng vạn nhất, họ tịnh không đưa hết toàn bộ các Võ thánh rời khỏi Thiên Vũ đại lục mà phải cân nhắc mọi hậu quả có thể xảy ra, nào là nếu thảm bại thì sao, nếu bất hạnh thì sao... Họ chuẩn bị sẵn tư tưởng cho trường hợp xấu nhất, để lại một số Võ thánh để giữ gìn hi vọng. Nếu thật sự đại chiến thất bại, những người không tham chiến lập tức ẩn tàng khí tức thánh giả, để hương hỏa của các thánh giả vẫn còn, hòng chờ ngày quật khởi.

Huyền Huyền là một trong những Võ thánh bị lưu lại, tiểu ma nữ bị sư phụ phong bế công lực, giam tại tiểu đảo, bất kể năng nãn nỉ thế nào cũng không được Đông Hải lão nhân mang theo. Một năm nay, Huyền Huyền dựa vào thiên phú tuyệt diệu và võ học tâm đắc của mười bảy cường giả, công lực tăng tiến kinh người, nếu không phải sư phụ nàng đột nhiên xuất thủ, khẳng định không dễ dàng thu thập được. Mười bảy cường giả hết sức yêu mến nàng, nhận thấy tiền đồ của nàng không thể đoán được, quyết không muốn nàng tham dự đại chiến hay gặp nguy hiểm.

Nàng tuyệt đối có hi vọng đạt đến cảnh giới mạnh nhất của Võ thánh – thông thần. Họ không muốn trong quá trình tu luyện của nàng xảy ra bất trắc mà lần đại chiến này quá hung hiểm nên mặc kệ nàng nãn nỉ, vẫn ép phải ở lại.

Tại đại sa mạc ở cực tây Thanh Phong đế quốc, mấy trăm Võ thánh được tuyển chọn hầu hết đều không quen biết, bình thường mỗi người một phương, cẩn mẫn khổ tu, khó lòng gặp gỡ. Đương nhiên cũng có những người quen nhau, thậm chí có cả những người có oán cừu, nhưng vì đại cuộc, mọi ân oán đều bị dẹp sang một bên.

Năm luồng đại lực từ Ma vực tràn ra, bổ lên thình không khiến cả phiến không gian thoáng chốc đã vỡ nát. Mười bảy cường giả tiến vào trước, mấy trăm Võ thánh theo sau.

Đại chiến giữa Thiên Vũ đại lục và Bỉ Ngạn bắt đầu.

235. Chương 23: Đại Chiến

Mấy trăm Võ thánh cùng tiến sang Bỉ Ngạn. Sức mạnh hùng hồn như nộ hải cuồng đào tràn khắp địa vực xa lạ. Chiến lực của Thiên Vũ đại lục đủ để hủy thiên diệt địa.

Gần một năm nay, Bỉ Ngạn chăm chú theo dõi các Võ thánh của Thiên Vũ đại lục, nếu không vì hai Võ thánh viễn cổ của họ chưa tỉnh lại, e là đã tấn công trước sang Thiên Vũ đại lục rồi.

Bọn họ đã quen với việc chiến trường diễn ra trên Thiên Vũ đại lục, lần này bị đối phương đánh tới tận cửa, quả thật hết sức khó chịu.

Những người ở đây được “thần” dạy bảo, luôn coi các Võ thánh của Thiên Vũ đại lục là những người chống lại thần, là đối tượng cần phải tiêu diệt.

Mấy trăm Võ thánh của Thiên Vũ đại lục tiến vào Bỉ Ngạn, lập tức bị cảnh sắc khiến cho sửng sốt. Đại lục này như tiên cảnh, mặt đất bằng phẳng hoa tươi thơm ngát, cỏ xanh rập rờn, khắp nơi là suối ca thác đổ, đẹp dễ vô cùng, các loại trân cầm dị thú gặp người vẫn thản nhiên, hệt như thiên đường dưới hạ giới.

Đó là vùng đất của “thần”, là đất lành thời chiến loạn.

Cao thủ của đại lục sở tại được các đầu lĩnh đánh thức, từ các nơi tràn về, hai cổ sức mạnh hủy thiên diệt địa bao phủ đất trời, chống chọi lại nhau...

Nhân mã song phương lơ lửng trên không, cách nhau mấy dãy núi, đứng từ xa nhìn nhau. Võ thánh hai bên đều dâng lên chiến ý ngút trời, sát khí xung thiên. Từ xa nhìn lại, chỉ thấy phía trên mỗi phe ngập ngụa huyết quang, đó là ý muốn giết chóc trong lòng mỗi Võ thánh.

Các Võ thánh đời trước mỗi bên từng giao thủ nhiều lần, từng mất bằng hữu, từng bị đối phương đánh trọng thương, lần này vừa giáp mặt đã thấy nóng nảy, đại chiến chực nổ ra.

Võ thánh viễn cổ thủy chung không xuất hiện trước mặt nhóm Võ thánh hậu bối. Bọn họ gồm tám người đứng đối diện nhau tạo thành một chiến trường cách đó mấy ngàn dặm.

Sức mạnh do tám người phát ra tựa hồ không kém hơn mấy trăm Võ thánh ở chiến trường kia khiến bình nguyên bên dưới rung động.

Thiên Vũ đại lục có năm người, Ma Tổ và bốn Võ thánh viễn cổ vừa tỉnh lại. Bỉ Ngạn có ba người, hai nam một nữ. Thật ra hai trong số ba người này đã tỉnh từ hai năm trước, một mực đứng sau lưng thao túng tình hình đại lục, song không ai là Đại Ma Thiên Vương mà Độc Cô Bại Thiên đã gặp.

Tám viễn cổ cường giả vô địch đều ẩn thân trong mây khói, chỉ lơ mơ thấy được thân ảnh. Trong tám người, đương nhiên thanh thế của Ma Tổ đáng sợ nhất, ma thể cao mấy chục trượng cuộn cuộn ám hắc ma khí, phảng phất như muốn nuốt trọn cả phiên không gian.

Lão nữ nhân của đại lục sở tại cũng cực kỳ bắt mắt, bà ta ẩn thân trong đám mây màu máu, mái tóc bạc được đám mây chiếu rọi càng sáng lóa, toàn thân phát ra khí tức quý dị. Nếu một trong mười bảy cường giả của Thiên Vũ đại lục là Lão dame trùng Chu Bá mà nhìn thấy bà ta, nhất định sẽ ôm đầu bỏ chạy. Năm xưa vì cứu Thiên Ma, ông ta từng tiến sang đại lục này, đúng lúc lão nữ nhân bế quan tu luyện đến lúc trọng yếu. Chu Bá liều mạng tiến vào nơi bà ta bế quan, khiến đối phương tức thì tẩu hỏa nhập ma, ma hỏa khiến y phục bà ta cháy trụi.

Mặc dù vậy, khí tức bà ta phát ra vẫn quá ư kinh người, khiến Chu Bá không may mắn dám phản kháng, vội vàng chạy trốn ngay.

Lúc nội tức bà ta ổn định, không kể gì toàn thân lửa lòe đuổi theo ngay, bị khá nhiều người của đại lục phát hiện, khiến tin tức lan khắp hàng ngũ các thánh giả.

Lão nữ nhân tuy là nhân vật quyền thế của đại lục này, một trong những người khó chạm vào nhất nhưng tin tức vẫn lan đi cực nhanh. Đương nhiên tin đồn phải có đôi phần thất thiệt, thành ra là Chu Bá “sắc lang” đã dám chạm đến nữ nhân đáng sợ này, được coi là đệ nhất dame côn trong các thánh giả, người của Bỉ Ngạn cũng kinh thần không ngủ. Lão dame thực hiện những việc “kì diệu” với lão nữ nhân này, đúng là không thể tin được, sắc lớn bằng trời.

Lão nữ nhân nghe được những lời đồn đại, giận đến suýt nữa lại tẩu hỏa nhập ma, sau cùng ba lần rời khỏi đại lục đi giết Chu Bá, nhưng lần nào cũng bị Võ thánh viễn cổ của Thiên Vũ đại lục đẩy lùi.

Năm đánh ba, tựa hồ các Viễn cổ Võ thánh của Thiên Vũ đại lục chiến hết ưu thế nhưng họ không có cảm giác lạc quan bởi đó không phải là toàn bộ thực lực của song phương, những cường giả đứng đầu của cả hai bên vẫn chưa xuất hiện.

Mấy vạn năm trước, song phương không chỉ ngấm ngấm đấu với nhau một lần, tuy chưa chân chính xung đột nhưng cả hai bên đều đoán ra được thực lực đại thể của đối phương, nhìn chung đại lục sở tại mạnh hơn Thiên Vũ đại lục một chút.

Nhưng lần này có thêm Độc Cô Bại Thiên và Ma Tổ, có vẻ Thiên Vũ đại lục có lẽ Thiên Vũ đại lục năm được bảy thành thắng lợi.

Ba thành còn lại phụ thuộc vào người chưa lộ diện: Đại Ma Thiên Vương. Cách đây chưa lâu, y đột nhiên hiện thân tại Trường Sinh cốc ở Thiên Vũ đại lục, thực lực biểu lộ ra thật sự quá kinh nhân, tựa hồ thật sự đạt đến cảnh giới - bán thần.

Bán thần có thể khiến cuộc chiến cân bằng xảy ra những biến hóa không ngờ.

Cách đó ngàn dặm, mấy trăm Võ thánh đang đối chiến, sát khí lan tràn tứ phía, phi cầm tảo thú thi nhau gục ngã, núi rừng lần lượt sụp đổ dưới tầng tầng sóng khí.

Ý niệm giết chóc của mấy trăm Võ thánh hóa thành huyết quang trên không rồi cuộc cũng va chạm vào nhau.

“Ầm.”

Sức mạnh khủng khiếp do Võ thánh hai bên tạo thành hình như cuối cùng cũng tìm được nơi phát tiết, đột nhiên nổ tung, hai cỗ sức mạnh va đập vào nhau.

Nhiều ngọn núi cao mấy ngàn thước ở giữa song phương thoáng chốc đã đổ gục, mặt đất rung chuyển, đá bay mù tạt, phẳng phất như ngàn tấn thể đã tới, từng ngọn núi đổ xuống như phản ứng dây chuyền, liên tục tạo thành những tiếng “ầm ầm” liên miên bất tuyệt.

Đó là sức mạnh từ thân thể mấy trăm Võ thánh toát ra, có thể hủy thiên diệt địa, khiến núi non bên dưới triệt để gục đổ, đồng thời gần trăm Võ thánh bị cỗ sức mạnh đột nhiên va chạm đó chấn động đến thụ trọng thương, rất nhiều người thổ huyết.

“Giết!” Không biết ai đó hét lên đầu tiên, mấy trăm Võ thánh nổ ra đại chiến.

Sức mạnh của mấy trăm Võ thánh bắn tung trong phạm vi mấy trăm dặm, đó là một trường bi tráng, đại chiến thảm liệt nhưng là một trường đại chiến các Võ thánh tự hủy diệt.

Do các Võ thánh tập trung sức mạnh tại một điểm, song phương so kè lại biến thành song phương hợp lực đối kháng, nhất thời khiến gần trăm Võ thánh thảm tử đương trường.

Sát khí vô tận.

Đại lực hủy thiên diệt địa...

Những tiếng gầm bi tráng...

Mùi tinh huyết nồng nặc...

Oán hận không cam lòng...

Cả năng lượng sinh mệnh chưa kịp tiêu tan...

Cảnh tượng thảm liệt khiến người ta thảm liệt, vô số tuyệt đại cường giả mất mạng. Những cao thủ đạt được cảnh giới thánh cấp, bước chân vào trường sinh đều là nhất đại thiên kiêu, là thiên tài trong lịch sử võ học. Những gì họ trải qua người thường không thể làm được, họ đột phá cực hạn thân thể bước sang một lĩnh vực hoàn toàn mới. Tuy nhiên trong lĩnh vực mới này, rất nhiều thánh giả lại trở nên nhỏ bé, mấy trăm thánh giả hợp lực va chạm, họ chết mà không cam lòng...

Có lẽ những bậc thiên kiêu đã chết đi, trước lúc chết đều ngậm trong nghi vấn và ân hận, bọn họ vốn là nhân thượng nhân nhưng điều đó bây giờ lại hoàn toàn không đủ.

Núi cao còn có núi cao hơn, trên đó còn núi cao hơn nữa.

Có lẽ rất nhiều thánh giả sau khi chết đi đều hối hận. Họ không cam lòng sống bình phàm, cả đời nỗ lực cuối cùng thành thánh, thành nhân thượng nhân, nhưng cuối cùng lại phát hiện mình chỉ bước sang một lĩnh vực khác. Ở đó họ hoàn toàn bình phàm, bởi trong thế giới đó đầy những thiên tài, như vậy có đáng không? Nếu từ đầu họ đã sống bình phàm, có lẽ giờ này không phải mơ hồ, không phải ân hận như vậy chăng?

Cả đời theo đuổi, trước lúc đi sang thế giới bên kia mới nhận ra tất cả là vô nghĩa, theo đuổi như vậy để làm gì?

Bách thánh đại chiến, trời sụp đất nứt.

Một ngọn núi cao sụp xuống, từng dòng sông đổi dòng, từng hồ nước cạn khô, cả đại lục cơ hồ run rẩy.

Đại chiến thảm liệt giữa mấy trăm Võ thánh khiến không gian vỡ nát nhiều lần, gần nửa số Võ thánh của Bỉ Ngạn tiến sang Thiên Vũ đại lục, họ xuất hiện ở những địa điểm khác nhau, có người xuất hiện tại nơi hoang dã, có người xuất hiện trên tầng không thành thị. Bất kể ở đâu, chiến đấu giữa các thánh giả vẫn phải tiếp diễn, dừng tay đồng nghĩa với bị đối phương giết chết.

Xuất hiện ở nơi hoang dã không gây hại quá lớn nhưng những Võ thánh xuất hiện ở thành thị của Thiên Vũ đại lục khác nào tai họa trên trời rơi xuống đối với các cư dân. Nháy mắt, sức mạnh hùng hậu khiến mấy ngàn người vong mạng, thành trấn bên dưới máu chảy thành sông, huyết vụ loang lổ, oan hồn phiêu đảng...

Oán giận ngút ngàn, họa loạn vô biên, bách thánh đại chiến, huyết thủy ngập trời.....

Dự ngôn cuối cùng cũng thành hiện thực, đại chiến giữa các cao thủ thánh cấp của Thiên Vũ đại lục và đại lục sở tại đã ảnh hưởng đến lê dân bách tính. Người chết vô số, bị thương lại càng nhiều, tai họa từ trên trời rơi xuống này được hậu thế gọi là “thần phạt”.

Đại chiến thảm liệt giữa các Võ thánh vẫn tiếp diễn, hai bên đánh nhau lan sang Thiên Vũ đại lục rồi quay lại.

Trong lúc diễn ra bách thánh đại chiến, một hôm ở Thiên Vũ đại lục đổ mưa rào, đất trời mênh mông màu nước, tựa như vô số oan hồn trên trời đang than khóc.

Độc Cô Bại Thiên cuối cùng cũng công thành viên mãn, hắn đứng dậy nhìn lên trời, mưa rào trút xuống cách thân thể hắn mấy trượng liền tự động dạt ra. Hắn thở dài: “Ồi...Đại Ma Thiên Vương, người có thần thông như vậy, có thể hô phong hoán vũ, hà tất khiến bách thánh đại chiến diễn ra? Thật ra mục đích của người là gì? Muốn làm gì?”

Đại Ma Thiên Vương lại xuất hiện trên Trường Sinh cốc, y vẫn ẩn trong mây khói, tựa hồ cũng có cảm khái: “Chúng ta là hai người tiếp cận với Thần hơn cả, ta nói rồi, chúng ta là những kẻ giống nhau, tính cách tương tự, thậm chí hành vi cũng không khác gì. Chẳng qua thủ pháp của ta kịch liệt hơn người, trong lòng ta không có chính tà, không có thiện ác, trong lòng người lại tồn tại quá nhiều tình cảm. Theo đó, người chính là kẻ giàu tình cảm, không biết gì đến lí trí.”

Độc Cô Bại Thiên cười lạnh: “Buồn cười thật bất chấp thủ đoạn lại được người coi là lý tính, thiện lương và chính nghĩa lại thành cảm tính, ủy mị, hắc hắc....cũng được, người nói với ta xem người muốn làm gì?”

“Ta muốn nghịch thiên!”

Câu nói này của Đại Ma Thiên Vương ơng ơng vang lên trong tai Độc Cô Bại Thiên.

“Người muốn nghịch thiên?”

“Không sai, trời mà ta nói đến không phải đại lục ta ở mà là trời chân chính, vốn khiến cho thái cổ chúng thần biến mất.”

236. Chương 24: Sinh Tử Bình Hành

Độc Cô Bại Thiên ngạc nhiên cùng cực, hắn có phần không tin lời Đại Ma Thiên Vương. Kẻ chúa tể thế giới hắc ám này nói rằng muốn nghịch thiên nhưng trời mà y nói đến ở đây lại là “trời” đã làm cho thái cổ chúng thần biến mất.

“Người nhất định điên rồi, muốn thành Thần thống trị đại lục này đã đành, không ngờ lại còn ý nghĩ điên cuồng này nữa.”

Đại Ma Thiên Vương nhìn hắn, đáp thật tình: “Ta không điên, ta thật sự muốn nghịch thiên, muốn hiểu rõ xem thời đại thần thoại thái cổ đã xảy ra chuyện gì?”

“Nếu người muốn biết quá khứ xảy ra chuyện gì, vì sao không tìm hiểu lịch sử thật kỹ mà lại chằm ngòi cho tranh đấu, chia Võ thánh thành hai phái, tàn sát nhau từ viễn cổ đến giờ?”

Đại Ma Thiên Vương thở dài: “Ta muốn biết quá khứ xảy ra chuyện gì những đoạn lịch sử xa xưa ấy đã biến mất cùng tuế nguyệt, không ai biết được chân tướng, biện pháp duy nhất là trùng hiện thời đại thần thoại thái cổ. Lúc đó Trời sẽ giáng xuống “hình phạt”, chỉ thế mới biết được tất cả.”

Sắc mặt Độc Cô Bại Thiên lạnh lùng: “Người nhàn rỗi quá rồi, chỉ vì một thần thoại hư vô phiêu diêu mà bày kế khiến mấy trăm Võ thánh viễn cổ vong mạng, khiến các Võ thánh hậu bối đại chiến từ viễn cổ đến giờ, thật sự người điên rồi.”

Đại Ma Thiên Vương nói: “Người nói vậy vì người biết quá ít về đoạn lịch sử đó, bằng không người cũng sẽ tìm hiểu điên cuồng như ta.”

“Ta quyết không điên loạn như người.”

Đại Ma Thiên Vương thở dài một hơi: “Ta đã biết trước người sẽ không cùng hợp tác với ta. Kể cả ta có nói ra chân tướng người cũng sẽ không tin, đã thế ta đành giấu kín bí mật trong lòng.”

Độc Cô Bại Thiên lại biến sắc: “Thật ra người biết bí mật kinh thiên gì, cứ nói ra, nếu hợp lý, chúng ta...”
Hắn chợt ngừng lời.

Đúng vậy, hắn đành phải ngừng lời, hắn không thể hợp tác với Đại Ma Thiên Vương mà diệt trừ hết các Võ thánh của Thiên Vũ đại lục rồi thực hiện kế hoạch “phong thần” điên cuồng kia.

Đại Ma Thiên Vương cười lạnh: “Sao lại không nói, xem ra chúng ta chỉ có thể là địch nhân. Tất cả những ai cản trở bước đường của ta tất phải bị tiêu diệt. Kể cả người tiếp cận với Thần như người cũng không ngoại lệ.”

Độc Cô Bại Thiên lạnh tanh đáp: “Hay lắm, người đến giết ta đi, cứ việc thi triển thần thông huyền diệu, khiến cả đại lục này và Thiên Vũ đại lục khuyh đảo. Pháp lực hô phong hoán vũ như vậy thật sự khiến ta chờ đợi.” Lúc này chiến ý của hắn cao ngất, nghịch thiên cửu chuyển, chiến hồn bất diệt, qua chín kiếp hắn đã trải bao hung hiểm, trong đáy sâu linh hồn luôn tồn tại ý tưởng khiêu chiến với cực hạn.

Đại Ma Thiên Vương liếc sâu hắn: “Sau cùng chúng ta vẫn không tránh khỏi phải đấu với nhau một trận! Ôi, đành cho người biết một chút chân tướng vậy.” Y tỏ ra nghiêm sắc mặt nói: “Người biết không, những vô địch cường giả như bọn ta trong mắt của Trời chỉ là những sinh mệnh nhược tiểu, kể cả thái cổ chúng thần cũng không được coi là mạnh, ta chỉ nói được đến thế thôi. Ta hỏi người một lần nữa, hai bán thần như chúng ta có thể hợp tác tại ra một thời đại thần thoại mới được không?”

Từ lời lẽ của Đại Ma Thiên Vương, Độc Cô Bại Thiên quả thật cũng hơi rung động, hắn lơ mơ đoán ra đôi điều...

Nhưng hắn không thể hòa theo hành động điên cuồng của Đại Ma Thiên Vương để tên điên này trở thành Thần của đại lục sở tại, thành thần minh mà Thiên Vũ đại lục thờ phụng.

Đạo không hợp, không thể đứng cùng một phe, nói nhiều cũng vô ích, đại chiến khó tránh khỏi.

Mưa rào không chịu sự khống chế của Đại Ma Thiên Vương, mây đen dần tan đi. Độc Cô Bại Thiên đằng không bay lên đứng đối diện với Đại Ma Thiên Vương.

Đại Ma Thiên Vương đứng trong đám mây hai màu lúc này sát khí ngút trời, sức mạnh khủng khiếp từ thân thể phát ra khiến núi non mây chục dặm quanh đó khẽ rung lên, bách tính ở xa hơn cho rằng đang gặp địa chấn, họ không thể ngờ đó là sức người gây nên.

Trông mắt Độc Cô Bại Thiên co lại, hắn cảm giác được chỗ đáng sợ của Đại Ma Thiên Vương, nghịch thiên cửu kiếp không dám xuất ra, được áp lực của đối phương kích phát, đại lực trong thân thể ào ạt tràn ra.

Hai tuyết đỉnh cao thủ trên đời lần đầu tiên chĩa mũi dùi vào nhau, sức mạnh thánh cấp lay động cả đất trời.

“A...”

“A...”

Cả hai đồng thời rú lên, thân thể Độc Cô Bại Thiên tỏa ra ma khí ngút trời, Đại Ma Thiên Vương lại phát ra huyết quang chói lọi. Hai luồng viễn cổ thánh lực tính chất khác nhau va chạm, phá vỡ cả phiến không gian, mắt trăm Võ thánh đang đại chiến có không ít người bị cuốn vào luồng đại lực, dưới áp lực khủng khiếp lập tức tan xương nát thịt.

Các Võ thánh kinh hãi há hốc miệng, vừa lấy lại phản ứng, họ lập tức thoái lui, sức mạnh khủng khiếp của hai cường giả biến thái kia khiến họ run rẩy, kinh hãi vô cùng.

Thoáng chốc, không gian khép lại, một góc đó của Thiên Vũ đại lực chỉ còn mỗi Độc Cô Bại Thiên và Đại Ma Thiên Vương, từng trận máu tanh trên không chứng minh đã có không ít tuyệt thế cao thủ mất mạng trong lần giao phong thứ nhất của họ.

Khoảng cách quá lớn, Võ thánh vốn có thể xưng vô địch nhưng các Võ thánh hậu bối so với sức mạnh khủng khiếp của viễn cổ cường giả hoàn toàn không đáng gì, thậm chí không chịu nổi một đòn.

Lúc đó Độc Cô Bại Thiên và Đại Ma Thiên Vương đứng cách nhau khá xa, cùng lao vào nhau thật nhanh rồi nổ ra một chưởng. Đòn cách không đối kích nổ vang như tiếng sấm, đại lực ào ào lan tràn khiến mọi vật nằm trong khoảng cách giữa hai người xiêu đổ. Núi non trong phạm vi mấy chục dặm quanh đó triệt để sụp xuống rồi nhanh chóng hóa thành đất bụi, tiếng ầm ầm vang lên liên miên bất tuyệt, cả Trường Sinh cốc tan biến. Dưới chân hai người là cảnh tượng thê thảm, hoang lương.

Đó mới chỉ đòn thăm dò sơ sơ, giao phong chân chính giờ mới bắt đầu.

Đại chiến giữa hai Võ thánh vô địch khai màn, ở Bỉ Ngạn máu đã chảy thành sông, hơn nửa số Võ thánh đã mất mạng, tổng cộng cả song phong còn lại chưa đến một trăm người.

Bỉ Ngạn hoàn toàn hỗn loạn, núi đổ ào ào, vô số cảnh đẹp bị phá hủy thảm trọng.

Cả vùng đất trời bên đó cơ hồ lay chuyển, dao động năng lượng hùng hổ lan tràn trên không trung. Nơi gây ra chấn động mạnh nhất không phải chỗ gần trăm Võ thánh đấu chiến mà là chiến trường khác cách đó mấy ngàn dặm.

Quang Minh võ thánh ẩn thân ở Bỉ Ngạn cuối cùng cũng hiện thân. Lúc trước Độc Cô Bại Thiên phán đoán hoàn toàn chính xác, Quang Minh võ thánh chí cường vẫn chưa chết, đích xác được người ta cứu sống.

Y xuất hiện, cục diện giữa Bỉ Ngạn và Thiên Vũ đại lực biến hóa rõ rệt, năm đầu ba thành năm đầu bốn.

Tuy số lượng Thiên Vũ đại lực chiếm ưu thế nhưng cách biệt không lớn, đương nhiên Quang Minh võ thánh là một trong những Võ thánh viễn cổ mạnh nhất, đấu không so được với thiên tài võ học Đại Ma Thiên Vương nhưng cũng không kém là mấy.

Chín đạo nhân ảnh thoáng chốc lại lay động, viễn cổ thánh lực phủ trùm đất trời, cả đại lực đổ vỡ, không gian cũng liên tục nứt ra rồi nhập lại, lặp đi lặp lại.

Độc Cô Bại Thiên và Đại Ma Thiên Vương đã thật sự động nộ, đám mây hai màu của Đại Ma Thiên Vương bị đánh tan, lộ ra chân tướng của y. Diện mạo y rất trẻ, anh tuấn phi thường, xem ra chỉ chừng hai mươi tuổi, duy có đôi mắt tang thương cực độ khiến y khác hẳn phong thái của một tên tiểu tử vắt mũi chưa sạch.

“Nghịch thiên cửu kiếm!” Độc Cô Bại Thiên quát lớn, cửu kiếm tề xuất, chín cây thần kiếm phá toái hư không nháy mắt xuất hiện cạnh Đại Ma Thiên Vương.

Kiểm mang của mỗi lưỡi thần kiếm dài cả trăm trượng, cửu kiếm phân thành chín hướng chém vào Đại Ma Thiên Vương. Vị chúa tể bóng đêm tuy công lực thông thiên vẫn không dám ơ hờ thử qua uy lực cửu kiếm, y dụng lực đánh vỡ hư không, từ Thiên Vũ đại lực tiến về Bỉ Ngạn.

Nhưng cửu kiếm tịnh không bị gạt đi dễ dàng như vậy, được Độc Cô Bại Thiên khống chế liền phá nát không gian truy đuổi, Độc Cô Bại Thiên theo sát.

Đại Ma Thiên Vương lướt vào chiến trường của các Võ thánh hậu bối, chín cây thần kiếm theo sát nút, phát ra những tiếng ngân động trời. Thần kiếm đi qua khiến mấy chục Võ thánh không kịp tránh đi, bất hạnh bị lưỡi kiếm dài cả trăm trượng cắt đứt, hồn phi phách tán.

Đại Ma Thiên Vương thấy chín thanh kiếm như thể có thông linh, đuổi theo y sát sạt bên không tránh né nữa, đứng lặng trên hư không.

Các Võ thánh hậu bối vội vàng trốn thật xa, đoạn chăm chú quan sát tình hình.

Chín thanh thần kiếm vươn dài trăm trượng quét tới. Thân ảnh Đại Ma Thiên Vương hoàn toàn bất động đột nhiên mơ hồ, cương khí nóng rực đỏ lòm bao trùm lấy y. Cương khí xao động, ma ảnh khổng lồ bước ra, ma hồn này còn cao hơn cả Ma Tổ, ma thể phải đạt đến trăm trượng.

Độc Cô Bại Thiên cả kinh, hần phát hiện Đại Ma Thiên Vương vẫn còn đứng trong cương khí, ma hồn này từ thân thể y xuất ra. Rõ ràng Xá thân thành ma đại pháp của y cao hơn Ma Tổ nhiều, không hề mất đi nhục thân, dung nhập được ma hồn vào nội thể.

Ma hồn khổng lồ vung song chưởng bổ vào chín thanh thần kiếm, sức mạnh ào ạt mang uy thế hủy thiên diệt địa ngăn cả chín thanh kiếm lại.

Hàn quang trong mắt Độc Cô Bại Thiên lóe lên, phá toái hư không như ánh chớp, thoáng sau đã xuất hiện trong lớp song khí đỏ rực, hần muốn tranh thủ lúc ma hồn chưa quay về mà hủy đi nhục thân của Đại Ma Thiên Vương.

Nhưng lúc hần chớp tới, quái sự liền xảy ra, Đại Ma Thiên Vương đang nhắm mắt chợt mở bừng ra, mỉm cười quỷ dị, nói với hần: “Người bị lừa rồi.”

Y vung song trảo Chop vào tay Độc Cô Bại Thiên, luồng đại lực như bài sơn đảo hải xô vào thể nội đối phương. Độc Cô Bại Thiên thổ máu, ngũ tạng tan nát.

“Độc Cô Bại Thiên người nên biết, tu vi của ta mạnh hơn người, người tưởng ta thật sự sợ chín thanh kiếm kia sao? Đúng là buồn cười.”

Độc Cô Bại Thiên nhìn ma hồn cao lớn ở ngoài rồi lại nhìn Đại Ma Thiên Vương, hần thật sự không hiểu.

“Đó chỉ là một ma hồn vô thức, người còn nhớ Hiên Viên chân quân năm xưa không, đó là hồn phách của hần đã bị ta luyện hóa.”

“Cái gì...” Độc Cô Bại Thiên tỏ ra chấn kinh.

Quang Minh võ thánh, Hiên Viên chân quân, Đại Ma Thiên Vương đều là những nhân vật ngang cấp nhau, xưa nay hần vẫn cho rằng Hiên Viên chân quân còn sống, không ngờ đã bị Đại Ma Thiên Vương giết rồi.

Sức mạnh nội thể Đại Ma Thiên Vương không ngừng tràn sang Độc Cô Bại Thiên, phá tan sinh cơ của hần khiến hần không kịp khôi phục.

Độc Cô Bại Thiên lại thổ ra mấy ngụm máu, lửa giận dâng lên trong mắt, không phải vì mình mà vì Hiên Viên chân quân. Dù thể nào Hiên Viên chân quân cũng là một trong những bằng hữu của hần.

“Đại Ma Thiên Vương, người chết đi cho ta!” Trong nháy mắt, thân thể Độc Cô Bại Thiên hóa kiếm từ trên không chém xuống, cắt Đại Ma Thiên Vương thành hai mảnh.

Đại Ma Thiên Vương cũng xé toạc hai tay hần, các Võ thánh đứng xa quan sát đều không ngờ kết quả lại thể này.

Nhưng chuyện xảy ra sau đó mới khiến họ kinh ngạc. Thân ảnh Độc Cô Bại Thiên loáng lên, hai cánh tay gãy tự động bay về ráp vào yên lành, cơ hồ tay hần chưa bao giờ gãy.

Đại Ma Thiên Vương vốn bị chém thành hai mảnh cũng tụ lại thành nhất thể như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Độc Cô Bại Thiên cả kinh: “Người cũng biết được cân bằng sinh tử.”

Đại Ma Thiên Vương thở dài: “Ta nói rồi, chúng ta là hai người tiếp cận với Thần nhất, người biết, ta đương nhiên cũng biết.”

237. Chương 25: Diên Phong Chi Chiến

Hai Võ thánh mạnh nhất thiên địa đứng đối diện cách nhau trăm trượng, sức mạnh đáng sợ dấy lên cuồng phong cuộn cuộn trong phạm vi trăm dặm, khoảng không giữa hai người liên tục vỡ tan rồi hợp lại.

Sau cơn đại chiến thảm liệt, đám Võ thánh hậu bối còn lại tám, chín chục người, đó đều là những tuyệt đỉnh cường giả trong các Võ thánh. Họ đứng từ xa nhìn về hai cường giả mạnh mẽ như Thần với vẻ kinh hoàng.

Võ thánh bất tử và chiến hồn bất diệt xé toạc thân thể đối phương nhưng rốt lại, không ai đủ khả năng giết được địch nhân, cả hai coi như cân bằng.

Điểm cân bằng là bí mật lớn nhất của sinh tử, giữa sống và chết mà tìm được điểm cân bằng tất sẽ chân chính tiến vào cảnh giới trường sinh, ngoại lực không thể giết chết được, có thể võ ngược xưng .

Độc Cô Bại Thiên và Đại Ma Thiên Vương đều nắm được yếu quyết cân bằng sinh tử, đạt đến cảnh giới .

Trừ phi có người đạt được cảnh giới cao hơn hoặc họ tự sát, không có ai đủ khả năng giết họ. Tu vi của hai người bây giờ đủ để xưng vô địch thiên hạ, thể gian căn bản không gì khiến họ diệt vong.

Hai người là những cường giả mạnh nhất từ sau khi thái cổ chúng thần biến mất, tương đương với bán thần.

Đại Ma Thiên Vương thu ma hồn của Hiên Viên chân quân vào thể nội, Độc Cô Bại Thiên cũng thu nghịch thiên cửu kiểm lại.

“Độc Cô Bại Thiên, chúng ta có hà tất phải đấu nữa không, cả ta và người đều minh bạch chúng ta có chí thân, không ai giết được ai, trên thể gian này cũng không ai làm gì được chúng ta.”

“Người nói nên làm sao bây giờ?”

“Chúng ta hợp tác, làm tái hiện thời đại của thái cổ chúng thần, đi tìm hiểu bí mật kinh thiên mà không ai biết.” Ánh mắt Đại Ma Thiên Vương hiện rõ nét cuồng nhiệt.

Độc Cô Bại Thiên thần nhiên cự tuyệt, tuy hẳn không giết được Đại Ma Thiên Vương nhưng quyết không đi chung một con đường với y. Nếu thật sự hợp tác với y, cũng có nghĩa dẹp bỏ hết mọi Võ thánh phản kháng, tuy các Võ thánh của Thiên Vũ đại lục cùng sang đại lục này chết khá nhiều nhưng tại Thiên Vũ đại lục vẫn còn không ít Võ thánh hậu bối. Đại Ma Thiên Vương nếu muốn cư dân Thiên Vũ đại lục phải tin theo Thần của đại lục hẳn ở, bước đầu tiên là phải tiêu diệt hết những Võ thánh còn lại.

Bầu không khí lại khấp trương, dao động hùng hậu cuộn lên khắp đất trời, hai tuyệt đỉnh cao thủ chuẩn bị đại chiến.

Cùng lúc, một cỗ dao động kịch liệt từ xa mấy ngàn dặm truyền lại. Cỗ sức mạnh hủy thiên diệt địa, dẫu cách xa ngàn dặm cũng cảm nhận được mặt đất rung chuyển.

Độc Cô Bại Thiên biến sắc, chắc chắn đó là mấy lão quái vật viễn cổ giao phong, bây giờ chắc đang tiến hành sinh tử đại chiến.

Đại Ma Thiên Vương không để ý đến việc các Võ thánh cùng phe thắng bại thế nào, vẻ mặt y thậm chí hiện lên nét cười.

Độc Cô Bại Thiên đề nghị: “Đại Ma Thiên Vương, chúng ta cùng đi xem.”

“Được, dù gì hai chúng ta cũng không ai giết được ai, chỉ bằng đi giúp mấy phé vật đó.” Đoạn Đại Ma Thiên Vương phi thân đi trước.

Độc Cô Bại Thiên quay đầu lại, đến giờ các Võ thánh của Thiên Vũ đại lục còn lại hơn năm mươi người. Mười bảy cường giả chết mất tám, còn lại chín người, những Võ thánh đi đầu của cả hai đại lục đều chết mất hơn nửa, có thể thấy đại chiến và qua khốc liệt thế nào. Tám người đã chết là những Võ thánh hậu bối,

lại gặp phải đối thủ quá mạnh, là cao thủ hàng đầu của đại lục đối địch. Mấy vạn năm trước, song phương từng đại chiến, lần này khá nhiều người và đối thủ cũ đã đồng quy ư tận.

Sư phụ của Huyền Huyền là Đông Hải lão nhân và Lão dân trùng Chu Bá đều thân thụ trọng thương, còn may chưa nguy hiểm đến tính mạng. Độc Cô Bại Thiên cách không truyền vào mỗi người một cỗ đại lực, đó là chân lực cân bằng sinh tử nên nháy mắt đã lành cho hai người.

Hắn lại quay nhìn bát thể truyền nhân, tám người cùng với đồ tôn của Thiên Ma là Thông Thiên thần ma cộng lại thành chín người. Bọn họ vẫn đứng cùng nhau, lợi dụng Nghịch thiên cửu chuyển đại trận mà Độc Cô Bại Thiên truyền cho ngăn chặn từng đợt công kích, sau cùng không ai bị trọng thương.

Độc Cô Bại Thiên lạnh lùng nhìn các Võ thánh song phương: “Các ngươi không cần đấu tiếp, cứ để các Võ thánh viên cổ quyết định thắng bại.”

Thiên Ma thấy hắn sắp đi, há miệng định nói nhưng rồi nín được. Độc Cô Bại Thiên gật đầu, tất cả không cần phải nói ra, đoạn hắn phi thân lướt theo Đại Ma Thiên Vương.

Lúc Độc Cô Bại Thiên và Đại Ma Thiên Vương đến chiến trường cách mấy ngàn dặm, chỉ người ở đá đánh đầu đến hôn thiên ám địa, mặt đất đầy những rãnh nứt sâu hoắm, mặt đất vốn bằng phẳng xuất hiện vô số hố sâu trăm trượng, bề ngang mấy chục trượng. Nhiều nơi nước ngầm đang tuôn trào, một chiếc hồ nhỏ bị các vô địch cường giả từ viễn cổ chấn nứt.

Không gian liên tục vỡ nát, ma khí ngút trời tỏa đi tứ phía, cương khí các màu che kín thiên không, chín nhân ảnh nhanh như chớp xuyên qua xuyên lại, chưởng lực kinh đào hải lãng chấn động nơi nơi.

Đại lực sở tại như lâm vào ngày tận thế, năng lượng văng tung tóe khiến núi rừng, bình nguyên mĩ lệ như tranh vẽ tan hoang, mặt đất như bị lật ngược, núi cao sụp đổ, sông suối chuyển dòng, đất đai biến dạng.

Trận chiến này khác nào thiên tai, nếu cứ tiếp diễn, toàn bộ đại lục sở tại sẽ hóa thành sa mạc, sự sống không còn tồn tại nữa.

Chín cái thể cao thủ hoàn toàn không có ý dừng tay, kiếm cương tung hoành, ma khí ào ạt tràn lấp mỗi thốn không gian.

Gần trăm Võ thánh đứng cách ngàn dặm đều bất an, cảm giác lay động trong tận linh hồn, tựa hồ ngày tàn đang giáng xuống đại lục sở tại, rất có thể bị các cường giả viễn cổ này hủy diệt!

Các Võ thánh của đại lục sở tại và Thiên Vũ đại lục không còn lòng dạ nào mà luyện chiến. Độc Cô Bại Thiên nói đúng, thắng lợi sau cùng sẽ do các cường giả viễn cổ quyết định. Các Võ thánh nhìn nhau, cùng bay tới chiến trường.

Lúc còn cách vòng đại chiến trăm dặm, họ không dám tiến tới nữa, sức mạnh chí cường tràn ra khiến mặt đất dần sụt xuống.

Đó tuyệt đối không phải hoa mắt, trận đại chiến thảm liệt giữa chín người khiến mặt đất nứt toác, nước ngầm phun ra ào ạt khiến mặt đất sụp xuống...

Năm người bọn Ma Tổ đấu với bốn người bọn Quang Minh võ thánh, khó lòng phân thắng thua. Chắc chắn trận chiến hôn thiên ám địa này sẽ hủy diệt bằng hết Bỉ Ngạn mỹ lệ này.

Cả Độc Cô Bại Thiên và Đại Ma Thiên Vương không thể giữ bình tĩnh nữa. Độc Cô Bại Thiên không bình tĩnh nổi vì hắn nhìn thấy Quang Minh võ thánh. Tất nhiên đó là một trong những đại cừu nhân năm xưa dồn hắn vào cỏi chết, không ngờ y thật sự được cứu sống, không cần hỏi cũng biết là Đại Ma Thiên Vương đã tìm người cứu y.

Đại Ma Thiên Vương không thể bình tĩnh bởi y nhìn thấy đệ đệ. Kỳ thật nội thứ của Ma Tổ đều do y nắm chắc, bất quá y không muốn phá vỡ sinh hoạt yên lành của đệ đệ. Y biết rõ người đệ đệ này, tuy nóng nảy những rất chính trực, nếu biết rõ chân tướng về thời kỳ viễn cổ tất sẽ liều mạng với y.

Những sự tình đã đến nước này, Đại Ma Thiên Vương biết không thể giấu diếm được nữa, y nhìn Độc Cô Bại Thiên hỏi: “Ngươi muốn xuất thủ?”

Độc Cô Bại Thiên hồ hững đáp: “Được, nếu ngươi muốn đánh tiếp, ta phụng bồi.”

“Không, chúng ta không nên tiếp tục đại chiến, chỉ bằng đạt thành hiệp nghị? Chúng ta chia ra đối phó với một lão bất tử từ thời viễn cổ, trong thời gian nhất định xem ai đắc thủ trước, thế nào?”

Độc Cô Bại Thiên nhú mày: “Có cần thiết không, ta thấy ngươi đưa ra toàn chủ ý tẻ ngắt.”

“Chúng ta không ai giết được đối phương, chỉ bằng tiến hành tỷ thí kiểu khác? Bất quá thế này, chúng ta không ai được phá hoại hành động của đối phương, tự lựa chọn mục tiêu đối phó.”

“Được.” Độc Cô Bại Thiên đồng ý, thân hình hần loáng lên, lướt thẳng về phía Quang Minh võ thánh trên không.

Chưởng lực ngập trời của hắn độc địa bổ vào Quang Minh võ thánh, đại lực khiến cả chín vị Võ thánh đang đại chiến trên không lắc lư. Luồng lực mà Quang Minh võ thánh phải hứng chịu vượt xa những người khác, xung lực hùng hậu trực tiếp cuốn y về xa tít.

Độc Cô Bại Thiên đánh y vắng khỏi vòng chiến giữa các Võ thánh viễn cổ rồi nhanh chóng đuổi theo.

Tận lúc đó Quang Minh võ thánh mới có dịp đánh giá đối thủ.

“Là ngươi...quả nhiên đáng sợ, không ngờ Ma Thiên chuyển thế chín lần lại là cổ nhân từ thời viễn cổ.”

“Không sai, là ta. Quang Minh. Ân oán giữa chúng ta sẽ tiêu trừ hết vào hôm nay.” Độc Cô Bại Thiên tỏ ra cực kỳ bình tĩnh.

“Được, ta không tin mình luyện từ viễn cổ đến hiện tại lại không đấu nổi với kẻ luôn chuyển thế như ngươi. Giết!”

“Giết!”

Hai người đồng thời gầm lên, lao vào đối phương.

Dao động năng lượng dấy lên tầng tầng sóng khí, sức mạnh khủng khiếp tràn khắp đất trời khiến phạm vi trăm dặm rung động kịch liệt. Các Võ thánh việc cổ khác chịu ảnh hưởng buộc phải dừng tay, lùi xa tránh né. Các Võ thánh hậu bối ở xa chợt thấy một cổ đại lực xuất hiện, đành phải buy vút về xa.

Hai nhân ảnh trên không trung giao phong kịch liệt với tốc độ mắt thường khó lòng thấy rõ, từ trên trời xuống mặt đất rồi xuống nước, trận chiến thảm liệt dị thường. Độc Cô Bại Thiên ma công mới thành, thần uy vô tận nhưng Quang Minh võ thánh cũng không phải loại vô dụng mà là một trong những cường giả mạnh nhất thời kỳ viễn cổ, qua nhiều năm tu luyện, tu vi lại càng chấn cổ thước kim.

Đồng thời, Đại Ma Thiên Vương đứng trong đám mây hai màu lộ ra thân ảnh chân thật, khí tức hùng hậu kinh thiên động đại tràn ra.

Ma Tổ đứng trên không trung cũng lập tức cảm giác được khí tức quen thuộc, lão run giọng: “Đại ca...”

Đại Ma Thiên Vương thở dài: “Đệ không cần phải hỏi gì, không cần phải nói gì, mọi việc đều do ta làm, ta chính là kẻ đứng sau giật dây năm xưa.”

“Vì sao? Vì sao? Đệ không tin, đại ca vì sao thế?” Ma Tổ gầm lên, ma thể cao mấy chục trượng rung động kịch liệt.

“Ôi, vì ca ca tham khảo một bí mật kinh thiên, phải đối nghịch với trời. Ta biết đệ quá thiện lương, vốn không muốn đệ biết chuyện của ta, không ngờ sau cùng đệ cũng biết. Ta chỉ muốn đệ sinh hoạt bình phàm, nhưng hiện giờ...à.”

“Đại ca...đệ thật sự không muốn...”

“Đệ đệ.” Đại Ma Thiên Vương cất lời: “Đệ đệ quên đi tất cả những gì không vui hôm nay, giờ ta phải xin lỗi đệ.” Nói đoạn y đột nhiên phá toái hư không, thoáng chốc xuất hiện trên đầu Ma Tổ, ẩn xuống một chưởng.

Ma Tổ đang lúc kích động dị thường, căn bản không ngờ Đại Ma Thiên Vương lại xuất thủ, trong tình huống không hề phòng bị liền bị đánh trúng.

“Đại ca...” Trước mắt Ma Tổ tối sầm, ma thể cao mấy chục trượng đột nhiên ngã xuống.

Bốn Võ thánh của Thiên Vũ đại lục định tiến lên cứu giúp, Đại Ma Thiên Vương lạnh lùng nói: “Dù cho cả thiên hạ là địch nhân của ta, ta cũng không bao giờ hại đệ đệ của mình.”

Bốn người đưa mắt nhìn nhau, cùng dừng bước.

Đại Ma Thiên Vương quát lớn: “Ma thần phong ấn!”

Một dải hào quang sáng chói từ tay phải y phát ra chạm vào Ma Tổ. Thân thể cao lớn của Ma Tổ liền co rút lại, sau cùng chỉ bằng một người thông thường. Đại Ma Thiên Vương vung chưởng đánh vỡ hư không, quăng Ma Tổ về phía Ma vực ở Thiên Vũ đại lục, đoạn lại bỏ ra một chưởng, quát vang: “Bách niên ma phong!”

Y phong ấn Ma Tổ trong Ma vực.

“Đệ đệ, lúc đệ tỉnh lại sẽ quên hết, lúc đệ phá phong ấn mà ra cũng đã qua trăm năm. Tuy trong trăm năm này đệ phải chịu đau đớn nhưng tránh được mọi chiến loạn. Ta biết sau trăm năm nữa đệ sẽ đạt thành sở nguyện.”

Mấy Võ thánh viễn cổ đứng cạnh đó đều kinh hãi, không ngờ Đại Ma Thiên Vương phong ấn được kẻ có tu vi đáng sợ như Ma Tổ giản đơn đến vậy. Ngay cả ba Võ thánh viễn cổ của đại lục sở tại đã hiểu rõ Đại Ma Thiên Vương cũng thấy kinh ngạc.

Cùng lúc, Độc Cô Bại Thiên đã ép Quang Minh võ thánh lún xuống đất, nước phun lên ào ào, trận chiến đã đi đến hồi kết. Quang Minh võ thánh tuy mạnh mẽ nhưng chưa đạt đến cảnh giới như Độc Cô Bại Thiên.

Chưởng lực của y đánh trúng Độc Cô Bại Thiên không thể sát thương đối phương nhưng chưởng lực của đối phương lại khiến y thổ huyết.

Sau cùng, nghịch thiên cửu kiếm của Độc Cô Bại Thiên tề xuất, chín đạo hào quang dài trăm trượng trên không giáng xuống chẻ nát Quang Minh võ thánh.

“Quang Minh, lần này ta quyết không cho ngươi cơ hội sống lại.” Độc Cô Bại Thiên giơ cao tay phải, quát vang: “Hồn phi phách tán, linh thức tịch diệt!”

Hào quang chói lòa từ tay phải hấn tỏa ra, chiếu rọi chân trời, hồn phách Quang Minh triệt để bị chấn tan, nhất đại cường giả bị tiêu diệt.

Trong trường, phía Thiên Vũ đại lục tính cả Độc Cô Bại Thiên còn năm viễn cổ cường giả, phía đại lục sở tại tính cả Đại Ma Thiên Vương còn viễn cổ cường giả. Thực lực đôi bên gần tương đương.

Đại Ma Thiên Vương nói với năm người của Thiên Vũ đại lục: “Ta hỏi các ngươi một lần nữa, chẳng lẽ chúng ta thật sự không thể hợp tác?”

Thần sắc Độc Cô Bại Thiên và bốn người kia là câu trả lời, tuyệt không có khả năng hợp tác.

Đại Ma Thiên Vương lại hỏi: “Các ngươi xem hấn là ai?”

Nói đoạn, y thả ma hồn mất hết ý thức của Hiên Viên chân quân từ thể nội ra. Ma hồn cao trăm trượng, đội trời đạp đất trông nanh ác vô cùng.

Trừ Độc Cô Bại Thiên, bốn Võ thánh viễn cổ còn lại cùng kêu lên kinh ngạc: “Cái gì? Cả Hiên Viên chân quân chưa từng lộ diện cũng bị người.... người giết chết sao?”

Đại Ma Thiên Vương đáp: “Không sai, từ viễn cổ đến giờ, Thiên Vũ đại lục có thể ngăn đỡ được hết lần này đến lần khác những đợt tấn công của bọn ta chủ yếu do công Hiên Viên chân quân. Hấn quả thật là đối thủ cực mạnh, đầu cùng ta từ viễn cổ đến giờ, mãi một trăm năm trước mới giết được.”

Sự thật phơi bày trước mặt như sấm động trời quang khiến bốn vị Võ thánh nghẹn lời. Họ không ngờ chiến hữu mạnh nhất năm xưa đã chết. Hiên Viên chân quân, được coi là một trong những Võ thánh mạnh nhất lại chết từ trăm năm trước, quả thật khiến họ khó lòng tiếp nhận.

“Hiên Viên chân quân cũng bị ta giết, các ngươi tự hỏi xem có so được với ta chăng?”

Độc Cô Bại Thiên đáp lạnh tanh: “Đại Ma Thiên Vương, không cần bốc thơm mình, vừa nãy chúng ta đã đại chiến, ngươi có làm gì được ta.”

Đại Ma Thiên Vương cười lạnh: “Độc Cô Bại Thiên, nếu không phải ta đặc biệt coi trọng ngươi, tuyệt đối không bao giờ dung dưỡng ngươi đến giờ. Kỳ thật từ lâu ta đã chú ý đến ngươi, đừng nghĩ ta không giết nổi ngươi, ta lúc nào cũng có thể đạt được cảnh giới, chẳng qua sức mạnh đó không phải để đối phó ngươi. Nhưng ngươi ép ta, ta sẽ không tiếc phải trả giá để trừ khử. Với ta thì trên đời khó gặp đối thủ, thật sự không muốn từ nay vô đạo lại tịch mịch, cô đơn.”

“Vậy ư, ta cũng muốn xem ngươi đạt đến cảnh giới nào, Đại Ma Thiên Vương, ngươi đến giết ta thử xem.” Mái tóc Độc Cô Bại Thiên dựng đứng giận dữ, bay lên lưng chừng không đối diện với Đại Ma Thiên Vương. Giờ hẳn phần nộ cùng cực, thấy bằng hữu năm xưa Hiên Viên chân quân biến thành thế này, lửa giận trong lòng hẳn đạt đến đỉnh điểm.

Các Võ thánh viễn cổ lại hình thành cục diện năm đánh bốn, Độc Cô Bại Thiên và Đại Ma Thiên Vương cùng ra tay chắc chắn càng khiến đại chiến thảm liệt, trận chiến sắp nổ ra rất có thể hủy hết đại lục này.

Độc Cô Bại Thiên hướng về các Võ thánh của Thiên Vũ đại lục đứng cách trăm dặm quan chiến quát vang: “Các người mau quay về Thiên Vũ đại lục, không ai được sang đây nửa bước.”

Mấy chục Võ thánh nhìn nhau, sau cùng bọn Thiên ma và Đông Hải lão nhân dẫn đầu, phá toái hư không quay về Thiên Vũ đại lục. Họ biết có ở lại cũng không giúp gì được, chỉ bằng quay về mà bảo tồn chiến lực.

Hình như Đại Ma Thiên Vương không hề quan tâm đến sống chết của các Võ thánh sở tại, y tịnh không lệnh cho họ rời đi.

Mấy chục Võ thánh ở xa nhận ra tình hình không ổn, lập tức cùng thoái lui.

Trận chiến giữa chín đại cường giả cuối cùng cũng nổ ra khiến thiên băng địa liệt, nộ oán xung thiên!

Đó là trận chiến diệt thế, trận chiến hủy diệt giữa các Võ thánh.

Cả đại lục run rẩy, thiên không vỡ toác, mặt đất nứt nẻ, nước biển dậy sóng ngập trời quét qua. Trận chiến diệt thế triệt để hủy diệt một đại lục tiên cảnh mỹ lệ. Bể Ngạn trở thành những khối tiểu sa mạc như hải đảo đứng chơ vơ trên biển.

Các Võ thánh hậu bối của Bể Ngạn không ai thoát thân được, toàn bộ đều chết trong trận đại chiến diệt thế giữa chín đại cường giả.

Các Võ thánh của Thiên Vũ đại lục thông qua hư không bị vỡ mà nhìn rõ ràng tình thế Bể Ngạn. Ai nấy đều rung động, linh hồn cũng cơ hồ sụp đổ.

Khả năng thông thiên của chín đại cường giả có thể sánh với Thần, Võ thánh từ viễn cổ quả thật là những người mạnh nhất, ai nấy gần như đạt đến cảnh giới của Thần.

Hậu thế gọi trận chiến này là Mạt thế thần chiến!

Thực lực đến mức đó có thể vỗ ngực xưng là thần linh. Thực lực mỗi người không chênh lệch bao nhiêu, chẳng qua cảnh giới hơn kém. Độc Cô Bại Thiên và Đại Ma Thiên Vương tuy bị trúng đòn, thân thụ trọng thương nhưng họ nắm được cân bằng sinh tử, đạt đến cảnh giới nên khôi phục rất nhanh. Những người khác không biến thái như thế, thương thế cả bảy người ác hóa dần, lúc nào cũng có thể mất mạng.

Trong lúc song phương sắp đồng quy ư tận thì hư không phá toái, tám cổ đại lực từ Thiên Vũ đại lục phát ra.

Tám đạo nhân ảnh như tám chiến thần xuyên qua hư không bay tới Bể Ngạn.

Người đứng đầu chính là Chiến Đế, người từng đại chiến với chuyển thế của Độc Cô Bại Thiên tại Ngọc Hư Phủ.

Đại Ma Thiên Vương hơi kinh hoảng: “Là các người, quả nhiên đã sống lại, tốt, quả nhiên là những nghịch thiên cường giả!”

Không nghi ngờ gì, tám người này đều là những cường giả viễn cổ chuyển thể trùng sinh. Tuy chiến lực của mỗi người không đủ, chỉ bằng một phần ba xưa kia nhưng hợp lực tám người tuyệt đối cực mạnh. Nhất là trong hoàn cảnh trước mắt, tám người gia nhập vòng chiến rõ ràng càng góp phần quan trọng đủ khiến cục diện cân bằng ngã sang một bên.

“Đại Ma Thiên Vương, chắc ngươi không ngờ mấy lão bắt tử bọn ta vẫn còn sống. Bọn ta vẫn đợi thời khắc này, báo thù cho bao nhiêu cường giả viễn cổ đã chết.”

“Ha ha...” Đại Ma Thiên Vương đột nhiên cười điên cuồng, “trên đời không ai giết nổi ta, bao nhiêu người đến cũng vô dụng, ta đã nắm được cân bằng sinh tử, đạt đến cảnh giới.”

Ba Vô thánh viễn cổ của phe Đại Ma Thiên Vương cả kinh, họ không có được thần thông như thủ lĩnh, bị vây công tất mất mạng.

Quanh mình Độc Cô Bại Thiên ma khí lờn vờn, hần bay đến trước mặt Đại Ma Thiên Vương chặn đường tiến của y, đoạn nói với mấy người sau lưng: “Các người đối phó với ba tên kia, tên điên này để ta.”

Mấy lão bắt tử của Thiên Vũ đại lục biết Độc Cô Bại Thiên đã nắm được cân bằng sinh tử nên yên lòng, quay sang vây công ba người phe địch.

Bốn Vô thánh viễn cổ cộng thêm tám Vô thánh chuyển thể cùng vây ba Vô thánh của Bỉ Ngạn, tình hình xoay chiều ngay. Ba người phe địch không thể chống nổi, họ hiểu rằng hôm nay khó lòng thoát thân nên hoàn toàn buông lỏng phòng ngự, dùng lối đánh liều mạng.

Độc Cô Bại Thiên lạnh lùng thốt: “Đại Ma Thiên Vương, ngươi nhìn thấy không, đại lục này chỉ còn lại mình ngươi.”

Đại Ma Thiên Vương ha hả cười vang: “Ha ha, có biết vì sao ta để mặc các Vô thánh của đại lục mình mất mạng mà không ra tay cứu viện chẳng? Ta còn giúp các người một tay giết họ, bằng không sớm muộn gì ta cũng phải tự động thủ.”

Lời lẽ tàn khốc vừa buông ra, ba cường giả viễn cổ của Bỉ Ngạn đang gồng mình chống trả chấn động. Cường giả Thiên Vũ đại lục chớp lấy cơ hội tấn công điên cuồng, đáng thương cho ba người, không nhiên mất mạng vì một câu nói của thủ lĩnh phe mình.

Đất trời hiền hòa trở lại, Bỉ Ngạn đã triệt để bị hủy diệt.

Mọi người đều hướng mắt dõi theo Độc Cô Bại Thiên và Đại Ma Thiên Vương.

Đại Ma Thiên Vương lạnh lùng nói: “Ta là bắt tử, những năm tháng sau này ta sẽ từ từ giết từng người các người.”

Trừ Độc Cô Bại Thiên, ai nấy đều rung mình ớn lạnh, tên điên này nói là làm được, bọn họ không nắm được cân bằng sinh tử, không đạt đến cảnh giới, tuyệt đối không thể thoát khỏi độc thủ của Đại Ma Thiên Vương.

Độc Cô Bại Thiên liếc nhìn những cường giả của Thiên Vũ đại lục: “Các người mau rời khỏi đại lục này.”

Mọi cường giả viễn cổ há miệng định lên tiếng nhưng không thành lời, quả thật họ có lưu lại cũng vô dụng, Đại Ma Thiên Vương không thể bị giết.

Độc Cô Bại Thiên nói tiếp: “Bất kể hôm nay dùng phương pháp gì ta cũng phải giết chết Đại Ma Thiên Vương, các người mau lui hết cho ta.”

Các viễn cổ cường giả liếc hần, cùng phá toái hư không rời khỏi đại lục chiến hỏa. Bất quá trong lòng mỗi người đều nặng nề, Đại Ma Thiên Vương quá mạnh, có thể coi như Thần. Độc Cô Bại Thiên tựa hồ...muốn cùng y đồng quy ư tận, nhưng có được không?

Sau bách thánh đại chiến, hai kẻ đạt mức gần với Thần nhất lại tiếp tục đại chiến.

Cả phiên lục địa đang chìm xuống, đại hải gầm gào, từng cơn sóng từ khoảng không vỡ nát đổ xuống Thiên Vũ đại lục.

Mọi thánh giả của Thiên Vũ đại lục thông qua vùng không gian bị vỡ quan sát trận chiến sau cùng, đồng thời ngăn dòng năng lượng tràn sang.

Mái tóc dài của Độc Cô Bại Thiên chuyển từ đen thành đỏ như máu, ma khí ngút trời bao phủ thân thể hẳn, không biết đã đấu với Đại Ma Thiên Vương bao lâu rồi.

Sau cùng hai người quần lấy nhau, Độc Cô Bại Thiên nắm chặt cổ Đại Ma Thiên Vương, từ trên cao lao xuống biển.

“Ừm.”

Hai người chìm xuống đáy biển, nhưng vẫn điên cuồng bám chặt lấy nhau, Độc Cô Bại Thiên đẩy Đại Ma Thiên Vương đập vào nền đất, ép lún thẳng xuống. Cả hai đều thần công cái thế, áp lực của đất đá và nước biển không mấy may thương tổn đến mình.

Sau cùng, Đại Ma Thiên Vương lách đi, đẩy Độc Cô Bại Thiên văng khỏi địa tầng, nhô lên khỏi mặt biển, bay lên trên tầng không.

“Độc Cô Bại Thiên, chúng ta không ai giết được ai, không cần phí sức vô ích.”

“Hừ, ai nói giết không chết, hôm nay ta nhất định sẽ giết ngươi.” Lời lẽ Độc Cô Bại Thiên lạnh lùng xen lẫn kiên định.

“Được, để xem ngươi làm sao giết được ta.”

Lúc đó ma khí trên mình Độc Cô Bại Thiên điên cuồng phát ra, khắp trời một màu đen tối, ma khí cuộn cuộn bao phủ mặt đất.

Trong bóng đêm, trên mình Độc Cô Bại Thiên lấp lánh tám ma ảnh, những ma ảnh này từ thân thể hẳn ảo hóa ra, thoàng chốc biến thành bất diệt ma thân cao trăm trượng.

“Đại Ma Thiên Vương, để ta cho ngươi thấy thực lực chân chính của ta.”

Tám thần ma chia thành tám phương vị vây quanh Độc Cô Bại Thiên, lạnh lùng nhìn Đại Ma Thiên Vương.

Đại Ma Thiên Vương thở dài: “Ta nói rồi, chúng ta quá giống nhau, cả võ học cũng không khác biệt bao nhiêu. Hừ, ngươi có tám ma hồn, ta thì không chắc? Ma hồn xuất thế!”

Từ thân thể y tràn ra mười ma hồn, trong đó có cả hồn thể của Hiên Viên chân quân.

“Đại Ma Thiên Vương, tội ngươi đáng chết vạn lần, trong mười ma hồn này chỉ có một là của ngươi, còn lại đều là những thiên tài võ học từ viễn cổ, ngươi lại nở thôn tính chiến hồn của họ.”

Đại Ma Thiên Vương cười lạnh: “Pháp môn tu luyện đều quy về một mối, mục tiêu của chúng ta giống nhau, chẳng qua con đường đi khác nhau. Không cần ẩn tàng nữa, ta biết trong mười kiếp chuyển thế, ngươi cũng tu luyện được mười chiến hồn, đem hết thực lực ra mau.”

“Chiến hồn tề xuất.” Độc Cô Bại Thiên vừa dứt lời, thêm hai ma hồn từ nội thể xuất ra, thập phương ma hồn trấn thủ mười hướng.

Đại Ma Thiên Vương cười vang: “Ha ha, thập ma tề xuất loạn thiên địa, ta vốn cho rằng câu này để chỉ ta, không ngờ ngươi thật sự có đủ mười ma hồn. Hắc hắc, để xem thập ma của ta hay ngươi lợi hại.”

Ma hồn gầm rú, tiếng vang khắp tám hướng, thông qua không gian vỡ nát, các thánh giả Thiên Vũ đại lục cảm ứng được hai cỗ diệt thế chi lực. Họ biết Bỉ Ngạn thế là xong, triệt để không còn gì, nhất định bị hai người phá tan.

Trong lúc Độc Cô Bại Thiên nghxi cách cùng Đại Ma Thiên Vương đồng quy ư tận, từ cung điện dưới lòng đất thành Thông Châu ở Thanh Phong đế quốc, một đạo thần quang bốc lên trời cao. Cánh cửa Nguyệt thần cung mở toang, một nữ tử mỹ lệ tuyệt luân, thánh khiết vô cùng chậm chậm bước ra.

“Ta đã sống lại.” Nàng lẩm bẩm.

Đó là Tình Nguyệt năm xưa, hiện tại là Tư Đồ Minh Nguyệt.

Cùng lúc, Minh Nguyệt cảm ứng được dao động năng lượng của Độc Cô Bại Thiên từ Bỉ Ngạn vượt qua không gian tràn về, nàng nhú mày: “Không được, chàng gặp nạn.”

Ra khỏi cung điện dưới lòng đất, nàng cảm ứng được mọi vật bên ngoài và chỉ thoáng chốc đã hiểu rõ. Bách thánh đại chiến trong truyền thuyết đã nổ ra, Độc Cô Bại Thiên và Đại Ma Thiên Vương đang đấu với nhau trong trận quyết định.

Tiểu ma nữ Huyền Huyền bị sư phụ phong trụ công lực, một mình ở trên tiểu đảo, mọi trận cầm cự thú tiêu diệt mà sư phụ nàng tốn công nuôi dưỡng bị diệt sạch mà không ngăn được cơn buồn chán của nàng.

Trận trận dao động từ Bỉ Ngạn truyền về Thiên Vũ đại lục. Nàng vừa nóng lòng vừa giận, nhưng không có cách gì rời khỏi đây mà sang đó.

Thời gian trôi đi, trận quyết chiến giữa Độc Cô Bại Thiên và Đại Ma Thiên Vương phát ra khi tức hỷ thiên diệt địa, liên tục tràn sang Thiên Vũ đại lục.

Cùng lúc đó, Huyền Huyền cảm giác toàn thân nóng bừng, tựa hồ nơi sau thẳm của linh hồn có gì đó thức tỉnh, khí tức thánh khiết điên cuồng tràn ra, bốc lên tận trời cao.

“Ồ, đây là sao, mình sao lại thế nào?” Huyền Huyền vốn thông tuệ, điêu ngoa cũng đâm ra mơ hồ.

Minh Nguyệt nhìn thấy từ Đông Hải sáng lên thần quang, thần sắc liền kích động vô cùng, nàng lẩm nhẩm: “Hay quá, không ngờ trên đời còn có hậu duệ của thái cổ chúng thần, Đại Ma Thiên Vương, tử kỳ của người đã định.”

Tuyệt đại đa số chiến lực của Bỉ Ngạn đều là Võ thánh tuyển chọn từ Thiên Vũ đại lục, mấy vạn năm trước Đại Ma Thiên Vương đã phát hiện trên Thiên Vũ đại lục có cao thủ thánh cấp Tinh Nguyệt là hậu duệ của thái cổ chúng thần khiến y kinh hãi vô ngần.

Hậu duệ của thần tất nhiên trong mình có thần lực, tuy trải qua ngàn vạn năm, sức mạnh này giảm dần nhưng vẫn là thứ duy nhất có thể uy hiếp cường giả thánh cấp đứng đầu như y. Lúc đó Đại Ma Thiên Vương vô cùng mâu thuẫn, muốn trừ Minh Nguyệt, lại cảm thấy đáng tiếc, sau cùng phân tích rõ ràng với Tinh Nguyệt, muốn nàng làm Thần của Thiên Vũ đại lục. Thật ra, Đại Ma Thiên Vương là một kẻ điên cuồng, y muốn khiêu chiến với Trời, hiểu được mọi chuyện trong quá khứ, nhưng trước hết y cần phải vượt hơn Thần đã. Y để lại Tinh Nguyệt để nàng thành Thần để xem Thần mạnh đến đâu, đó là mục tiêu ban đầu, mục tiêu lớn nhất của y vẫn là “chiến thiên.”

Trải qua trăm lần thuyết phục, cuối cùng Tinh Nguyệt cũng đồng ý làm người đại diện cho Bỉ Ngạn tại Thiên Vũ đại lục, dùng thân phận Nguyệt thần xuất hiện trước mặt người Thiên Vũ đại lục.

Đó là một bước trọng yếu trong kế hoạch phong thần của Bỉ Ngạn. Nhưng họ không ngờ nàng ta chỉ hứa hão, sau cùng đã phản bội họ.

Minh Nguyệt nhanh chóng bay về phía Đông Hải...

Độc Cô Bại Thiên và Đại Ma Thiên Vương quấn chặt lấy nhau, chiến hồn của hai người cũng thế. Trong lúc này, họ phá vỡ vô số không gian, năng lượng cuồng bạo từ các không gian này tràn khắp đại lục của Đại Ma Thiên Vương, triệt để hủy diệt tất cả.

“Bại Thiên...”

“Tiểu Bạch, bọn ta đến rồi...”

Độc Cô Bại Thiên ngoái lại phát hiện ra Tư Đồ Minh Nguyệt đã xuất hiện tại đại lục này, hai mắt hấn mớ hồ, không ngờ sau ba năm còn gặp lại nàng.

Lúc hấn nhìn thấy Huyền Huyền, bất giác bật cười.

Đại Ma Thiên Vương biến sắc, y biết Minh Nguyệt là hậu duệ của thái cổ chúng thần nhưng nha đầu đứng cạnh cũng đang phát ra khi tức thánh khiết như thế, khiến y dấy lên hoảng hốt.

Y vung tay bổ vào hai người, năng lượng hùng hậu dấy lên cuồng phong ào ào, chưởng lực như kinh đào hải lãng cuốn tới.

Độc Cô Bại Thiên hồn phi phách tán, hẳn biết Minh Nguyệt và Huyền Huyền không thể chống nổi một đòn diệt thể của Võ thánh từ viễn cổ, lập tức hấn phá toái hư không xuất hiện trước mặt hai người, đẩy cỗ sức mạnh hủy thiên diệt địa sang một phiên không gian khác.

“Đại Ma Thiên Vương, người ngươi cần đối phó là ta, đừng nên vô sỉ như thế?”

Đại Ma Thiên Vương lạnh lùng nhìn ba người, không đáp lại.

Minh Nguyệt nói: “Hai người bọn muội là hậu duệ của thái cổ chúng thần, y sợ thần lực của bọn muội nên phải diệt trừ trước.”

Huyền Huyền cũng tỏ ra hưng phấn: “Không ngờ muội cũng là hậu duệ của Thần, hi hi, đúng là không ngờ! Tiểu Bạch, huynh nghĩ cách giữ lấy hấn, muội và Minh Nguyệt tỷ tỷ đem thần lực truyền vào hấn, nhất định hấn sẽ xong đời.”

Độc Cô Bại Thiên phẫn chấn hấn: “Được, hai người đợi một chút.”

Đại Ma Thiên Vương tựa hồ cũng đoán ra hành động của họ, y căn bản không cho Độc Cô Bại Thiên có cơ hội đến gần mà liên tục công kích Minh Nguyệt cùng Huyền Huyền khiến Độc Cô Bại Thiên không dám rời khỏi hai người nửa bước. Dầu vậy, hai nàng cũng không ít lần gặp nguy hiểm.

Đại Ma Thiên Vương tung ra mười mấy đạo chưởng lực luân phiên công kích, Độc Cô Bại Thiên để sót một đạo, không chặn được hoàn toàn, nặng lượng cuồng bạo khiến hai nàng thổ máu không ngừng, sắc mặt nhợt nhạt.

Độc Cô Bại Thiên gầm lên giận dữ, mười đạo ma hồn cùng thân ảnh hấn chặn trước mặt hai nàng, nhanh chóng xông tới.

Ma hồn xung kích kịch liệt, va chạm liên hồi, sau cùng hấn cũng ôm chặt được Đại Ma Thiên Vương.

Đại Ma Thiên Vương không hề hoảng loạn, cười lạnh: “Người cùng ôm ta, thần lực hủy diệt không chỉ tràn vào ta mà cả người cũng thế, để ta xem họ hạ thủ kiểu gì, hắc hắc...trên thế gian chỉ có người đủ khả năng giữ được ta nhưng...hắc hắc, bọn họ có dám hạ thủ không?”

Hai thiếu nữ sững người.

Đại Ma Thiên Vương cười vang: “Trừ phi hai người chúng ta cùng chết, bằng không không còn cách tiêu diệt ta, ha ha...”

Độc Cô Bại Thiên tuy giận dữ nhưng cũng không biết làm sao.

Đại Ma Thiên Vương nói tiếp: “Ta không còn gì vương vấn ở đời nhưng người khác, người còn bao nhiêu ràng buộc, hai người con gái đó, cha mẹ, bằng hữu...hắc hắc, hợp tác với ta để tái hiện lại thời đại thần thoại thái cổ, bằng không...hắc hắc...”

Lửa giận dâng lên trong lòng Độc Cô Bại Thiên, hẳn thật sự hoảng sợ, tên điên này có thể làm bất cứ chuyện gì, nếu hấn bất chấp thủ đoạn, hậu quả thật sự vô cùng đáng sợ.

Người thân, bằng hữu, cả hai người con gái trước mắt nữa, cùng các Võ thánh của Thiên Vũ đại lục...

Thân ảnh tất cả trôi qua trước mắt khiến Độc Cô Bại Thiên do dự...

Ngẫm nghĩ hồi lâu, Độc Cô Bại Thiên ngửa mặt lên trời cười vang: “Ha ha, Đại Ma Thiên Vương, người tưởng ta cũng sẽ vĩnh viễn bị tiêu diệt dưới thần lực giống người ư? Đừng quên ta là ai, ta là Độc Cô Bại Thiên, người duy nhất dưới gầm trời này không ngừng chuyển thể nghịch thiên tu luyện, chết thêm một lần với ta chẳng qua là thêm một lần chuyển thể, chả có gì đáng sợ. Người thì khác, một khi người chết dưới thần lực là vĩnh viễn biến mất, không thể nghịch thiên tái sinh như ta.”

Đại Ma Thiên Vương cười lạnh: “Không nên khinh người như vậy, tính chất hủy diệt của thần lực hơn thánh lực nhiều, cảnh giới của bọn ta căn bản không thể chống nổi công kích của thần lực, đã bị giết, không ai có khả năng tái sinh.”

Nhưng lúc này Độc Cô Bại Thiên tỏ ra rất ung dung, quay sang quát Huyền Huyền và Minh Nguyệt: “Các người còn đợi gì, không mau dẫn đạo thần lực truyền vào thể nội hấn.”

“Nhưng...” Mắt Minh Nguyệt đỏ lựng, nếu đem thần lực xuất ra, Độc Cô Bại Thiên cũng sẽ tiêu vong. Nàng tin lời Độc Cô Bại Thiên, không Võ thánh nào có thể tái sinh sau khi chết dưới công kích của thần lực.

Giọng Huyền Huyền lạc đi: “Tiểu...Bạch...”

Độc Cô Bại Thiên đại nộ: “Ta đã nói là ta không sao, các nàng còn định bỏ qua cơ hội này sao? Minh Nguyệt, muội có từng nghĩ đến cha mẹ, đến ba vị ca ca, đến bá bá Huyết Đế chưa. Hiện tại nếu không tiêu diệt tên điên này, về sau hẳn có thể làm bất cứ chuyện gì, muội không sợ hẳn làm hại người thân của mình sao?”

“Huyền Huyền, muội có bao giờ nghĩ đến sư phụ, ông ấy nuôi dạy muội thành người, dạy cho muội một thân võ học cao thâm, chẳng lẽ muội muốn ông ấy bị tên điên này giết?”

“Tên điên này quyết không tha cho các Võ thánh của Thiên Vũ đại lục, người nhà, bằng hữu của ta và hai muội bởi chúng ta có thể huy hiếp đến ự tồn tại của hẳn. Hai muội định để ngăn ấy người chết trong tay tên điên này chắc?”

“Nhưng...” Hai thiếu nữ bật khóc, “nhưng...bọn muội không muốn mất huynh...”

“Ta nói rồi, ta tuyệt đối không chết, hiện tại dẫu ta có tiêu vong nhưng nhất định có ngày ta sẽ chuyển thể trùng sinh xuất hiện trước mặt hai muội! Mau động thủ đi! Mau!” Độc Cô Bại Thiên gầm lên.

Hai tay Minh Nguyệt run rẩy, mở chiếc bao sau lưng, lấy ra một cây bảo cung xanh đen.

Lúc đầu, Đại Ma Thiên Vương không tin rằng Minh Nguyệt và Huyền Huyền sẽ động thủ nhưng bây giờ y không còn dám chắc. Lúc thấy Minh Nguyệt lấy cây cung ra, trông mắt y co rút nhanh chóng.

Minh Nguyệt không lấp tên, chỉ kéo nhẹ dây cung, cây cung tỏa ra kim quang nhàn nhạt. Nàng dẫn thần lực trong thân thể ra, thần lực hóa thành mũi tên vàng óng xuất hiện trên dây cung, thần lực chảy vào càng nhiều, mũi tên càng sáng, đồng thời tinh khí thiên địa điên cuồng chảy về nhập vào mũi tên.

Đại Ma Thiên Vương không thể trấn tĩnh nổi, kinh hãi hét lên: “Là Hậu Nghệ thần cung tồn tại từ thời đại thần thoại thái cổ?”

Trong mắt Minh Nguyệt vương lệ: “Không sai, thần cung vẫn ở trong nơi ta tu luyện – Nguyệt thần cung, đó là một di tích từ thái cổ, Đại Ma Thiên Vương, người chết chắc rồi.” Lúc đó nàng bị thương cùng cực, vừa cùng Độc Cô Bại Thiên trùng phùng lại phải ly biệt, thậm chí là vĩnh biệt.

Nàng giờ Hậu Nghệ thần cung, chân chừ hồi lâu không nở buông dây, nước mắt chứa chan.

Độc Cô Bại Thiên gầm lên: “Minh Nguyệt, muội còn do dự gì nữa? Huyền Huyền mau đến kéo cung.”

Về mặt hai người con gái đều bị thương, cùng kéo mạnh Hậu Nghệ thần cung, nước mắt tràn ra che mờ mắt họ.

Mũi tên này sẽ diệt trừ Đại Ma Thiên Vương điên cuồng.

Mũi tên này cũng sẽ lấy đi sinh mệnh của “hắn.”

Mũi tên này sẽ mang lại yên bình cho Thiên Vũ đại lục.

Mũi tên này cũng sẽ mang lại cho họ đau khổ ngàn kiếp.

“Ta hứa với hai muội, sớm muộn gì cũng có ngày ta lại xuất hiện trước mặt hai người, mau bắn đi.” Độc Cô Bại Thiên lại rống lên.

Tiếng sấm kinh thiên vang lên, cuồng phong dấy động, thiên địa thất sắc, kim quang xé toạc hư không, thoáng chốc đã xuyên qua hai Võ thánh mạnh nhất trong gầm trời.

“A...”

“A...”

Hai tiếng gào thê thảm vang khắp đại lục, xuyên qua không gian bị xé nát vọng đến tai mỗi Võ thánh ở Thiên Vũ đại lục.

Xuyên qua không gian bị phá vỡ, các Võ thánh đều nhìn rõ trận chiến bị trảng, trong khoảnh khắc Độc Cô Bại Thiên và Đại Ma Thiên Vương, hai Võ thánh tiếp cận với Thần nổ tung thân thể, năng lượng cuồng bạo trong thân thể hai người tỏa khắp Bỉ Ngạn.

Sư phụ Huyền Huyền thấy cỗ năng lượng khủng khiếp tràn về phía hai người con gái như sóng vỗ bờ, lập tức đưa cả hai rời khỏi Bỉ Ngạn.

Hai người con gái khóc như chim đỗ quỳen nhỏ máu.

Đời đời kiếp kiếp...

Từ sau trận chiến diệt thể này, Bỉ Ngạn triệt để bị hủy diệt, trở thành không gian tràn ngập năng lượng, không còn dấu hiệu của sự sống...

238. Chương 26: Kết Cục

Thời gian như nước, ba năm trôi qua trong chớp mắt

Vô số tuyệt thể cường giả mất mạng trong trận Bách thánh đại chiến, sau cùng cũng mang lại bình an cho Thiên Vũ đại lục. Võ giới lại được đón mùa xuân tràn đầy ánh nắng ấm áp, tất cả lại bắt đầu.

Chỉ có một đoạn ái tình thê lương khiến mọi thánh giả đều thương cảm.

Thiên hạ đệ nhất ma Độc Cô Bại Thiên, kẻ từng bị vô số nhân vật võ lâm truy sát, từng đại chiến thiên hạ, đối địch với trời, là cường giả mạnh nhất nghịch thiên cứu chuyển, để tiêu diệt Đại Ma Thiên Vương, để lấy lại yên bình cho Thiên Vũ đại lục đã vứt bỏ sinh mệnh, yêu cầu hai nàng con gái hắn yêu thương nhất đích thân ra tay giết chết mình.

Hai người con gái đó đương nhiên là những người bị thương nhất.

Ba năm nay, Minh Nguyệt và Huyền Huyền đau khổ cùng cực. Minh Nguyệt cả ngày khóc than, chìm đắm trong thống khổ vô biên. Tiểu ma nữ hoạt bát Huyền Huyền cũng như mất hết sinh khí, suốt ngày ngơ ngác ngác, thường khóc thương mỗi lúc tỉnh mộng.

Ba năm nay, hai nàng cư trú trên một hòn đảo nhỏ ở hải ngoại, cách tuyệt thể nhân, lại không tiếp khách, tự mình phong bế trên hòn đảo. Trái tim hai nàng đã bị phong bế từ khoảnh khắc mũi tên đó bắn ra.

Không gì đau khổ hơn đích tay giết chết người mình yêu thương nhất.

Ba năm trôi qua, không ai dám đặt chân sang Bỉ Ngạn, năng lượng cuồng bạo ở đây dâng tràn, cho dù là Võ thánh mạnh nhất cũng khó lòng chống nổi.

Hòn đảo đã trở thành một tử địa thật sự, không hề có dấu hiệu của sự sống.

Một ngày, giữa dòng xoáy năng lượng cuồng bạo của Bỉ Ngạn xuất hiện một hư ảnh lơ lờ. Hư ảnh rất nhạt, liên tục đối kháng với bão lốc năng lượng, xoay chuyển tìm kẻ hở tránh né, nghỉ ngơi.

Hàng ngày hư ảnh tích tụ sức mạnh, mãi ba tháng sau, hình thể mới dần ổn định.

“Ta quay lại rồi.”

Thời gian đưa thoi, lại ba năm nữa trôi qua.

Minh Nguyệt và Huyền Huyền lòng lạnh tro tàn, không còn bi thương nữa, hai nàng không còn tình cảm nữa, hình như trái tim đã chết...

Cho đến một ngày, một tiếng sấm động trời vang vọng khắp tầng không Thiên Vũ đại lục, ánh mắt hai nàng mới hiện lên sinh khí.

Hư không vỡ nát, một luồng đại lực hùng hậu từ Bỉ Ngạn dâng tràn khiến mọi thánh giả kinh hãi cực độ.

Ai nấy khẩn trương nhìn lên hư không.

“Trải qua ngàn kiếp nguy hiểm, dầu cho hồn phi phách tán, linh thức của ta vẫn còn, vượt hết bách thế luân hồi, dù cho lục đạo vô thường, ta vẫn vĩnh sinh bất tử!”

Một cỗ khí tức mãnh liệt bá tuyệt thiên hạ tràn khắp mỗi thốn không gian trên Thiên Vũ đại lục, khiến các Võ thánh đều có cảm giác run rẩy xuất phát từ tận đáy linh hồn.

Một đạo quang ảnh đứng thẳng trên tầng không Thiên Vũ đại lục, linh khí mười phương cùng hướng về nơi đó.

Minh Nguyệt và Huyền Huyền cao hứng rơi lệ, miệng lẩm nhẩm, nhanh chóng hướng về quang ảnh.

Lúc họ đến nơi, nhục thân Độc Cô Bại Thiên đã tái hiện xong xuôi.

“Bại Thiên...cuối cùng huynh cũng quay lại...”

“Tiểu Bạch đáng chết, ta hận ngươi...”

“Đúng vậy, ta quay lại rồi. Lúc trước, ta lừa hai nàng, nhưng trước lúc ra đi một sát na, ta cảm giác như vậy quá ư vô trách nhiệm. Làm gì có chuyện ta cam chịu cứ thế ra đi? Hơn nữa ta đã hứa với hai nàng, nhất định phải làm được, dầu trải qua ngàn kiếp nguy hiểm, ta cũng phải trùng phùng với hai nàng.”

Mười năm sau, trên một hòn đảo nhỏ mỹ lệ, ba đứa trẻ đang đùa nghịch.

“Tiểu Nguyệt, Tiểu Huyền, Tiểu Bại đừng nghịch nữa, mau rửa tay vào ăn cơm...”

Kết cục thứ nhất kết thúc như vậy.

oOo

Kết cục thứ hai: kết cục này bao quát cả kết cục thứ nhất.

Mười năm nhanh chóng trôi qua, ba đứa con của Độc Cô Bại Thiên mỗi ngày mỗi lớn.

Hai người vợ, ba đứa con khả ái, còn có cả phụ mẫu khả kính cùng gia gia, nãi nãi... Đó là một gia đình hạnh phúc.

Trong lòng Độc Cô Bại Thiên thủy chung vẫn không đề cập với người thân, bí mật đó do Đại Ma Thiên Vương để lộ...

Ngày đó Hậu Nghệ cung từ thời đại thần thoại thái cổ để lại được Minh Nguyệt và Huyền Huyền dồn thần lực vào, uy lực tăng lên vô hạn, thần quang tiền xuyên qua cả Đại Ma Thiên Vương và Độc Cô Bại Thiên.

Thân thể cả hai nổ tung, thần lực mạnh mẽ không ngừng xé nát linh thức họ, nhưng hai cường giả nghịch thiên không thẹn là những kẻ gần như tiếp cận với Thần, hai cỗ linh niệm thủy chung không tan.

oOo

Đại Ma Thiên Vương than: “Độc Cô Bại Thiên ngươi quả nhiên là nhân vật phi phàm, lại chọn cách cùng chết với ta. Ô, rõ ràng bọn ta là những kẻ giống nhau, đều nghịch thiên, phản kháng mệnh vận, vì sao lại chết đi thế này? Ôi!”

“Hành vi của ngươi ta không chấp nhận được!”

“Ngươi quá thiện lương, thành đại sự kể gì những chuyện lật vật, giết mấy tên Võ thánh có đáng gì, ngàn năm, vạn năm sau sẽ xuất hiện bao nhiêu Võ thánh.”

“Hừ!” Độc Cô Bại Thiên hừ lạnh, hiển nhiên không muốn nghe tên diên này nói nhăng nói cuội. Hấn lạnh lùng thốt: “Ngươi nói đi xem rốt lại ngươi nắm được bí mật kinh người gì nào? Chúng ta đều đã thế này, không biết còn kiên trì được bao lâu, ngươi...”

Đại Ma Thiên Vương nói: “Theo ngươi, trên Võ thánh là gì?”

“Đương nhiên là thần, bất quá thần đã không còn tồn tại nữa.”

“Trên thần là gì?”

Độc Cô Bại Thiên tắc tị.

Đại Ma Thiên Vương nói: “Là trời! Người có biết tại sao chúng thần trong thời đại thần thoại thái cổ lại tiêu vong không? Là bị trời diệt.”

Độc Cô Bại Thiên hỏi: “Trời là gì?”

Đại Ma Thiên Vương đáp: “Ta cũng không biết, ta chỉ biết thái cổ chúng thần đích đích xác xác bị trời tiêu diệt mà thôi.”

“Người biết bằng cách nào?”

“Ta phát hiện được một di tích của cổ thần, trải qua bao phen gian nan phiên dịch, cuối cùng cũng hiểu được những chữ khắc trên đó, hiểu được đôi chút chân tướng.”

Độc Cô Bại Thiên dần bị hấp dẫn, không né được, buột miệng hỏi: “Thật ra là bí mật kinh thiên gì?”

Đại Ma Thiên Vương đáp: “Thần là dạng tồn tại cực hạn mà trời cao chấp nhận, một khi có quá nhiều thần hoặc có kẻ siêu việt hơn thần xuất hiện sẽ dẫn đến “trời phạt”, mà như thế không có vị thần nào tránh thoát, đều bị giáng xuống luân hồi, ngàn kiếp không so được với tiền thần.”

Độc Cô Bại Thiên hỏi: “Người đang nói đùa sao?”

Đại Ma Thiên Vương thở dài: “Tất cả đều là thật, một vài việc cổ văn khắc lại đã được chứng minh. Trên đó viết rằng ở phía Tây xa xôi, tận đáy biển sâu có một đại lục giống như Thiên Vũ đại lục, người ở đó tu tập loại công pháp khác hẳn với người luyện võ của Thiên Vũ đại lục nhưng cả hai đại lục đều có một điểm chung là xuất hiện hiện tượng “trời phạt”. Mấy vạn năm trước ta từng vượt sóng trùng dương xem thử có đại lục đó không. Ai ngờ những lời cổ văn là thật, thật sự có một đại lục như vậy.”

Độc Cô Bại Thiên vô cùng kinh hãi.

“Ma pháp được người ở đó tu luyện hoàn toàn khác hẳn chúng ta về phương pháp, một số loại giống như tu đạo giả của chúng ta ở thời đại thần thoại thái cổ.”

Độc Cô Bại Thiên hỏi: “Những gì vị thần đó khắc lại là thật, vậy...phía sau còn gì nữa?” Giờ hắn hoàn toàn bị hấp dẫn.

Đại Ma Thiên Vương than: “Chúng thần ở thời đại thái cổ thần thoại không phải là những người đầu tiên bị trời phạt, trước họ còn có mấy thời đại thần thoại khác, đương nhiên kết quả giống nhau, bị trời phạt và chúng thần biến mất.”

“Cái gì?”

Đại Ma Thiên Vương nói: “Vạn cổ đến nay đều thế, sẽ còn vĩnh viễn tiếp tục, trừ phi đến một ngày có ai đó đủ khả năng diệt được trời, phá được trời...”

Độc Cô Bại Thiên hỏi: “Đó là nguyên nhân khởi đầu cho cơn điên của người?”

“Không sai, ta biết thực lực của mình còn xa mới được như chúng thần thái cổ, nhưng ta chỉ muốn có một câu trả lời, xem trời rốt cuộc là gì?”

Độc Cô Bại Thiên thở dài, bây giờ hắn đã hiểu hết, làm sao lại không muốn biết chân tướng?

Đại Ma Thiên Vương nói: “Vì những điều đó, từ thời kỳ viễn cổ ta đã chuẩn bị cho đến giờ, nhưng...ôi!”

“Người mà thành công sẽ biết được chuyện chúng thần đã chết cũng không biết được bao nhiêu, thật ra đó là chuyện gì?”

“Ta không ngờ được hai con nhóc đó lại xuất hiện, ta thành công sẽ biết được trời là gì, sẽ có năng lực khiêu chiến với trời.”

“Lẽ nào người mạnh hơn các thần?”

“Đúng thế, linh lực hùng hậu của mấy chục vị cường giả viễn cổ bị ta phong ấn tại một nơi bí mật tại Bỉ Ngạn, lần bách thánh đại chiến này khiến nhiều thánh giả rơi rụng như thế, linh lực trên mình họ đều bị ta hấp dẫn vào nơi phong ấn, nếu cho ta thời gian, ta tin rằng sẽ hấp thu được số linh lực đó, mạnh hơn các thần và khiêu chiến với trời.”

Độc Cô Bại Thiên không biết nói gì, Đại Ma Thiên Vương quả nhiên là một thiên tài điên cuồng, không ngờ lại nghĩ ra hành động nghịch thiên như thế.

“Tất cả đã xong rồi, lúc thân thể ta nổ tung, phong ấn được mở, linh lực hùng mạnh sẽ điên cuồng tràn ra, không lâu nữa Bỉ Ngạn sẽ hóa thành một biển năng lượng cuồng bạo.”

Độc Cô Bại Thiên chỉ còn biết thở dài: “Ôi.”

Đại Ma Thiên Vương lại nói: “Ta không xong rồi, thần lực ta phải chịu ác liệt hơn người nhiều, hi vọng người có thể kiên trì. Ta tin rằng một thời đại thần thoại mới sẽ tới, chúng thần sẽ tái hiện, hi vọng người có thể phát giác ra chân tướng.”

Linh thức của Đại Ma Thiên Vương dần tịch diệt, nhưng trong lúc tối hậu quan đầu, y đột nhiên hét lớn: “Ta đã nhìn thấy tương lai...ta đã thấy một chút chân tướng, Độc Cô Bại Thiên, hi vọng của ta hoàn toàn kì thác lên người. Nếu có ngày người lại luân hồi, ta hi vọng linh thức mạnh mẽ sẽ giúp người nhớ lại mọi việc trong quá khứ, đừng quên người là một trong những chiến hồn mạnh nhất đất trời không ngừng luân hồi.”

Đại Ma Thiên Vương biến mất như thế.

Độc Cô Bại Thiên không biết y có nhìn thấy tương lai thật không, càng không biết “một trong những chiến hồn mạnh nhất đất trời không ngừng luân hồi” là nói đến mười kiếp từ viễn cổ đến nay hay còn xa xưa hơn, mấy thời đại thần thoại đã biến mất đó.

“Luân hồi? Ta là một trong những chiến hồn nghịch thiên mạnh nhất? Có một ngày ta lại luân hồi nữa chăng?”

“Cha đi ăn cơm.” Tiểu Bại cắt ngang dòng suy nghĩ, Độc Cô Bại Thiên ôm con trai mới sáu tuổi lên: “Ngoan lắm, đi nào, chúng ta đi ăn cơm.”

Tiểu Bại ngây thơ nói: “Cha, vừa này con mơ một giấc mơ kì quái, mơ thấy cha khiêu chiến với một người không thể chiến thắng, cha...biến mất luôn, mẹ, tỷ tỷ, còn có con nữa rất nhớ cha...”

Độc Cô Bại Thiên rung động trong lòng, hôn nhẹ lên má con: “Trẻ con đã biết mơ mộng, đừng kể lại với mẹ những chuyện này nhé, biết chưa.”

“Vâng.”

Độc Cô Bại Thiên ngẩng nhìn vòm xanh, tựa hồ nhìn thấy một đôi mắt chăm chú rơi vào hắn, lòng hắn có phần trầm trọng.

“Đại Ma, có lẽ người thuần túy là một người nghịch thiên, ta tin rằng người không chết...Thời đại thần thoại sẽ đến, ta tin rằng những kẻ nghịch thiên như người nhất nhất sẽ tỉnh lại, qua ngàn năm nữa, qua vạn năm nữa, qua một thời đại thần thoại nữa, cũng có một ngày trời bị phá diệt.”

“Thần mà đã biến mất sẽ luân hồi tại trần thế, ta là ai? Đại Ma là ai? Trong mắt của trời, bọn ta chỉ là một trò đùa, là những con trùng nhỏ bé đáng thương.”

“Nếu thật sự có một kẻ vô thượng có thể chủ tử tất cả, ta nguyện rửa người cũng bị kẻ khác nắm vận mệnh, sớm muộn gì cũng sẽ bị tiêu diệt.”

Ngàn năm sau, Thiên Vũ đại lục lại bước vào một thời đại thần thoại mới...

Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bat-tu-bat-diet>